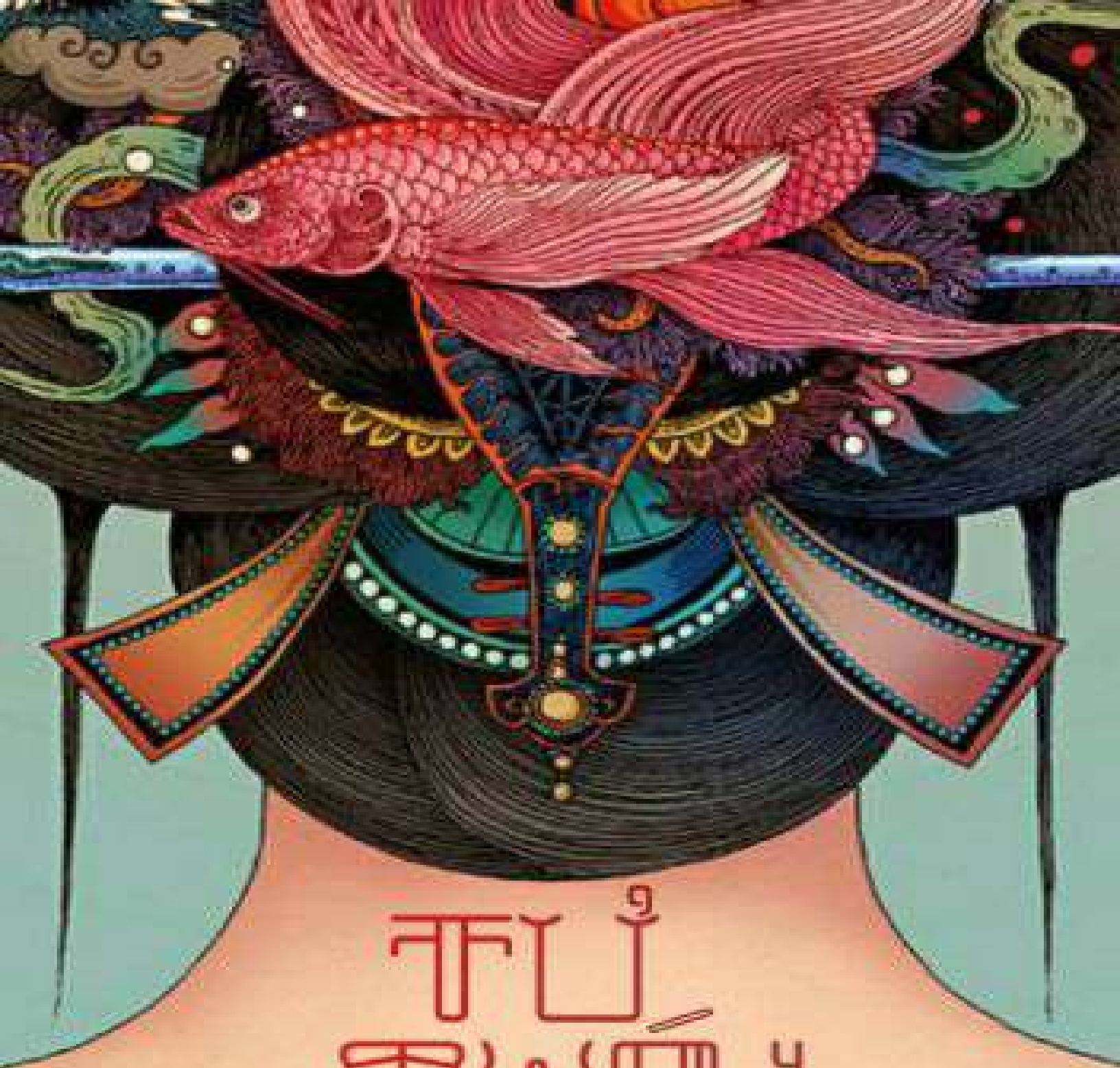

THƯ
ẢNH
CUNG
LÃNH
CUNG

Thanh
Triệt
Thấu
Minh

Wattpad.com/truyencungdau
Facebook.com/truyencungdau

Mục lục

- [Chương 1 - Vương Triều](#)
- [Chương 2: Quý Nữ Thế Gia](#)
- [Chương 3: Thịnh An](#)
- [Chương 4: Bình Tĩnh](#)
- [Chương 5: Đế Hậu](#)
- [Chương 6: Tiến Cung](#)
- [Chương 7: Yết Kiến](#)
- [Chương 8: Làn Đầu Gặp Gỡ](#)
- [Chương 9: Thị Tầm](#)
- [Chương 10: Thái Hậu Yêu Thích](#)
- [Chương 11: Chìm Trong Cảnh Đẹp](#)
- [Chương 12: Nói Chuyện Phiếm](#)
- [Chương 13: Ninh Quý Tàn](#)
- [Chương 14: Tối Chơi](#)
- [Chương 15: Trung Cung Có Hi](#)
- [Chương 16: Mỗi Người Một Tư Thái](#)
- [Chương 17: Tâm Tư Tinh Tế](#)
- [Chương 18: Sự Việc Gần Cuối Năm](#)
- [Chương 19: Mưu Tính Thần Bí](#)
- [Chương 20: Việc Vật Vãn](#)
- [Chương 21: Suy Nghĩ Của Thái Hậu](#)
- [Chương 22: Chữ 'phúc'](#)
- [Chương 23: Rối Loạn](#)
- [Chương 24: Sinh Con](#)
- [Chương 25: Thủ Đoạn Của Trịnh Phi](#)
- [Chương 26: Phong Ba Âm Thầm Dậy Sóng](#)
- [Chương 27: Khí Thế Dâng Cao](#)
- [Chương 28: Thục Phi Có Thai](#)
- [Chương 29: Xuất Hiện Điềm Xấu](#)

[Chương 30: Trời Sập](#)
[Chương 31: Chọn Người Hầu Bệnh](#)
[Chương 32: Phó Thác](#)
[Chương 33: Nữ Nhân Đẹp Nhất](#)
[Chương 34: Nguyên Nhân](#)
[Chương 35: Chăm Sóc](#)
[Chương 36: Chuyển Biến Xấu](#)
[Chương 37: Tâm Ý Thái Hậu](#)
[Chương 38: Trữ Vị.\[1\]](#)
[Chương 39: Sống Chết Có Nhau](#)
[Chương 40: Chính Sự Trữ Quân \(Thái Tử Vị\)](#)
[Chương 41: Kỳ Nguyện](#)
[Chương 42: Chuyển Biến Tốt](#)
[Chương 43: Có Lễ Là Tình Yêu](#)
[Chương 44: Phong Hào](#)
[Chương 45: Thẩm Quý Nhân](#)
[Chương 46: Giải Ngữ Hoa \[1\]](#)
[Chương 47: Gia Yến](#)
[Chương 48: Vũ Nữ](#)
[Chương 49: Tiểu Nghi](#)
[Chương 50: Cơn Giận Của Thái Hậu](#)
[Chương 51: Trừng Trị Tiểu Nghi](#)
[Chương 52 - Ân Oán](#)
[Chương 53 - Dời Cung Và Nuôi Dưỡng](#)
[Chương 54 - Phàm Nhân](#)
[Chương 55 - Chèn Ép](#)
[Chương 56 - Dạy Dỗ](#)
[Chương 57 - Thưởng Hoa](#)
[Chương 58 - Thế Tử Vào Cung](#)
[Chương 59 - Cơ](#)
[Chương 60 - Lão Thần](#)
[Chương 61 - Song Thai](#)

[Chương 62 - Thuyết Phục Thục Phi](#)
[Chương 63 - Lấy Cớ](#)
[Chương 64 - Sinh Hạ](#)
[Chương 65 - Tạ Thế Và Nuôi Dưỡng](#)
[Chương 66 - Nuôi Dưỡng Hải Tử](#)
[Chương 67 - Sủng Ái Của Thục Phi](#)
[Chương 68 - Tứ Hoàng Tử](#)
[Chương 69 - Lên Kế Hoạch](#)
[Chương 70 - Dưỡng Nhi](#)
[Chương 71 - Một Năm Sau](#)
[Chương 72 - Hiền Phi](#)
[Chương 73 - Tú Nữ Vào Cung](#)
[Chương 74 - Phục Tuyền](#)
[Chương 75 - Uyển Chơn](#)
[Chương 76 - Cân Nhắc](#)
[Chương 77 - Phong Hàn](#)
[Chương 78 - Trần Ai Lạc Định \[1\]](#)
[Chương 79 - Trâm Phượng](#)
[Chương 80 - Trâm Phượng Biến Mất](#)
[Chương 81 - Lục Soát Cung](#)
[Chương 82 - Biết Được Chân Tướng](#)
[Chương 83 - Xuất Đầu Chi Điều](#)
[Chương 84 - Lập Uy](#)
[Chương 85 - Giữ Gìn](#)
[Chương 86 - Thành Phi](#)
[Chương 87 - Người Mới](#)
[Chương 88 - Lòng Người Thay Đổi](#)
[Chương 89 - Oán Giận](#)
[Chương 90 - Thiên Hạ Thuỳ Nhân Bất Thức Quân \[1\]](#)
[Chương 91 - Tình Nông](#)
[Chương 92 - Tân Sủng](#)
[Chương 93 - Chờ Mong](#)

[Chương 94 - Có Thai](#)
[Chương 95 - Thủ Đoạn](#)
[Chương 96 - Tự Vấn?](#)
[Chương 97 - Chuyện Vật Khi Dưỡng Thai](#)
[Chương 98 - Phát Bệnh](#)
[Chương 99 - Hồi Ức](#)
[Chương 100 - Ban Tên](#)
[Chương 101 - Thời Gian Ấm Ấp](#)
[Chương 102 - Cừu Tần](#)
[Chương 103 - Gửi Gắm Của Quý Tần](#)
[Chương 104 - Hoàng Hậu Thay Đổi](#)
[Chương 105 - Trữ Vị](#)
[Chương 106 - Sắc Lập](#)
[Chương 107 - Không Hiểu](#)
[Chương 108 - Xúc Động](#)
[Chương 109 - Cáo Trạng](#)
[Chương 110 - Tát Tay](#)
[Chương 111 - Nhìn Nhau Cười](#)
[Chương 112 - Tiểu Ngô Thị](#)
[Chương 113 - Một Năm Sau](#)
[Chương 114 - Cảm Tình](#)
[Chương 115 - Đại Phong Lục Cung](#)
[Chương 116 - Có Hi](#)
[Chương 117 - Dưỡng Thai Và Tuyển Tú](#)
[Chương 118 - Sảy Thai](#)
[Chương 119 - Điều Tra Kỹ](#)
[Chương 120 - Bát Giác Liên](#)
[Chương 121 - Ôn Thị Hiện Nguyên Hình](#)
[Chương 122 - Sương Mù](#)
[Chương 123 - Ban Chết](#)
[Chương 124 - Tú Nữ Vào Cung](#)
[Chương 125 - Ngọc Quý Tần](#)

[Chương 126 - Song Hi Lâm Môn?](#)
[Chương 127 - Đêm Trước Khi Tây Tuần](#)
[Chương 128 - Khởi Hành Tây Tuần](#)
[Chương 129 - Công Chúa Tố Chi](#)
[Chương 130 - Hồ Nhung](#)
[Chương 131 - Vương Phi Bồ Xích - Đối Mới Lần Thứ Hai \(1\)](#)
[Chương 132 - Kham Bồ Vương - Đối Mới Lần Thứ Hai \(2\)](#)
[Chương 133 - Tâm Ý - Đối Mới Lần Thứ Hai \(3\)](#)
[Chương 134 - Kính Vương - Đối Mới Lần Thứ 2 \(4\)](#)
[Chương 135 - Cầu Thân - Đối Mới Lần Thứ Hai \(5\)](#)
[Chương 136 - Chân Tướng - Đối Mới Lần Thứ Hai \(6\)](#)
[Chương 137 - Các Huynh Trưởng](#)
[Chương 138 - Bất Mẫn](#)
[Chương 139 - Mã Văn](#)
[Chương 140 - Phóng Ngựa](#)
[Chương 141 - Tận Tình](#)
[Chương 142 - Hồi Cung](#)
[Chương 143 - Nghiêm Tu Nghi](#)
[Chương 144 - Thục Phi Bi Thương](#)
[Chương 145 - Người Phàm](#)
[Chương 146 - Hai Vị Hoàng Tử](#)
[Chương 147 - Phúc Trời Ban](#)
[Chương 148 - Hòa Thuận Vui Vẻ](#)
[Chương 149 - Từ Chối](#)
[Chương 150 - Hỉ Tang](#)
[Chương 151 - Sinh Con](#)
[Chương 152 - Mười Một Năm Sau](#)
[Chương 153 - Bọn Trẻ](#)
[Chương 154 - Tú Nữ](#)
[Chương 155 - Mưu Sự Tại Nhân](#)
[Chương 156 - Nước Chảy Vô Tình](#)
[Chương 157 - Lửa Giận Công Tâm](#)

[Chương 158 - Kế Của Chim Sẻ \[1\]](#)
[Chương 159 - Duyệt Tuyển Tú Nữ](#)
[Chương 160 - Lão Bạng Hoài Châu](#)
[Chương 161 - Nửa Đường Nhảy Ra Trình Giáo Kim \[1\]](#)
[Chương 162 - Nỗi Lòng Của Tiểu Tứ](#)
[Chương 163 - Quyết Định](#)
[Chương 164 - Vui Buồn Không Giống Nhau](#)
[Chương 165 - Hữu An](#)
[Chương 166 - Khai Phủ](#)
[Chương 167 - Vào Cửa](#)
[Chương 168 - Say Mê](#)
[Chương 169 - Thập Hoàng Tử](#)
[Chương 170 - Chiến Sự](#)
[Chương 171 - Đời Thứ Ba](#)
[Chương 172 - Đáng Thương](#)
[Chương 173 - Mục Tiêu](#)
[Chương 174 - Tức Giận](#)
[Chương 175 - Bé Gái](#)
[Chương 176 - Hoàng Đế Suy Tính](#)
[Chương 177 - Tin Đồn Ở Đông Cung](#)
[Chương 178 - Trò Khôi Hài](#)
[Chương 179 - Tiểu Tranh Tử](#)
[Chương 180 - Hồng Nhan Tri Kỷ](#)
[Chương 181 - Diệp Mỹ Nhân](#)
[Chương 182 - Hương Tiêu Ngọc Vắn](#)
[Chương 183 - Tránh Nóng](#)
[Chương 184 - Trầm Đô](#)
[Chương 185 - Biến Số](#)
[Chương 186 - Trốn](#)
[Chương 187 - Phẫn Nộ](#)
[Chương 188 - Trận Lửa Đỏ](#)
[Chương 189 - Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 190 - Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 191 - Ngoại Truyện 3 - Tiểu Tứ \(Hai\)](#)

[Chương 192 - Ngoại Truyện 4 : Hoàng Đế \(Ba\)](#)

[Chương 193 - Ngoại Truyện 5 : Lâm Nghi Công Chúa \(Một\)](#)

[Chương 194 - Ngoại Truyện 6 : Lâm Nghi Công Chúa \(Ba\)](#)

[Chương 195 - Ngoại Truyện 6 : Lâm Nghi Công Chúa \(Bốn\)](#)

[Chương 196 - Ngoại Truyện 7 : Lâm Nghi Công Chúa \(Năm\)](#)

[Chương 197 - Ngoại Truyện 7 : Lâm Nghi Công Chúa \(Sáu\)](#)

[Chương 198 - Ngoại Truyện 8:mười Năm Sau](#)

[Chương 199 - Ngoại Truyện 8:hoàng Đế \(Kết\)](#)

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 1 - Vương Triều

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Dung Đức cơ.

Đất nước Trung Nguyên đã từng trải qua chiến hỏa, ở vùng đất rộng mênh mông này, vì bình định mà nổ ra chiến hỏa, lại nhờ chiến hỏa mà quy kết thành thống nhất. Hợp lâu ắt sẽ phân, phân lâu ắt sẽ hợp, đây là tình hình chung của thiên hạ. Hiện nay thống trị vùng đất này chính là Lương Vương triều, nói tới lại mang đủ loại sắc thái truyền kỳ, đời tác giả từ từ kể lại.

Tiền triều vốn là Đại Lương triều, Đại Lương quốc họ Trần, chính là xây dựng thống nhất từ loạn thế ngũ đại thập quốc. Hoàng đế khai quốc Lương Cao Tổ - Trần Lịch Hùng tài trí mưu lược, tầm lòng quảng đại, hải nạp bách xuyên [1]. Ngày mới lập quốc cũng mong muốn phát triển cảnh tượng phồn vinh, nhưng, ngày vui ngắn ngủi.

[1] Hải nạp bách xuyên: sự mênh mông của biển lớn có thể dung nạp được tất cả các dòng sông, ý nói người có hoài bão to lớn, vì nước vì dân.

Khi Hoàng vị truyền đến trong tay vị Hoàng đế thứ tư của Đại Lương - Lương Thế Tông, cũng chính là lúc Đại Lương gặp phải thù trong giặc ngoài. Ông trời vốn không có mắt, phía Nam lũ lụt, phía Bắc hạn hán, phía Đông động đất, phía Tây lại nhật thực. Vì vậy bên ngoài bị người Mông, Hồ cướp bóc dữ tợn, bên trong lại có bách tính khởi nghĩa vũ trang, toàn bộ

vương triều giống như là một chiếc thuyền nhỏ trong bão táp, lão đảo muốn chìm.

Thế Tông băng hà khi còn tráng niên, Sùng Tông kế vị. Lương Sùng Tông tuổi trẻ khí thịnh, lại không hiểu quân sự, một bầu nhiệt huyết dẫn binh đi phương Bắc, kết quả không cần nói nhiều, đại bại trở về. Thất bại của lần chiến sự này cũng trở thành mồi dẫn lửa khiến vương triều to lớn này bị tiêu diệt.

Sùng Tông là người dễ kích động nổi giận. Sau khi chiến sự thất bại, không những không rút kinh nghiệm, mà còn tịch biên gia sản, chém đầu cả nhà tướng lãnh binh thất bại! Nghĩa quân các nơi tức giận dẫn quân xông vào Hoàng thành! Mông, Hồ cũng thừa dịp tiến vào, một đường như thế chẻ tre, đấu tranh ba tháng thì binh lính sắp tới Hoàng thành! Đại Lương có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ở thời khắc nguy cấp như lúc này, Đại Lương lại có một vị Hoàng thúc đứng ra lèo lái! Vị Hoàng thúc này không phải là ai khác, chính là thân huynh trưởng dòng chính của Thế Tông, Đại bá phụ của Sùng Tông - Trần Tấn. Nhớ lại nhiều năm về trước, Trần Tấn là đích trưởng tử của Nhân Tông, nhân phẩm quý giá, văn thao võ lược, vốn có hiền danh. Lúc thiếu niên đã theo quân xuất chinh, tuy dũng mãnh hơn người nhưng thân mình lại bị thương, chân trái hơi khập khiễng. Sau khi hồi triều, Trần Tấn thượng tấu, thỉnh lập Tam Hoàng tử làm Thái tử, Nhân Tông trầm ngâm nhiều ngày, cuối cùng chuẩn tấu.

Hiện nay trước cảnh nước mất nhà tan, người nam nhân được phong hào là Khiêm Dũng Vương này mặc áo giáp ra trận, lãnh đạo ba quân anh dũng! Nghĩa quân các nơi thấy ngoại tộc xâm chiếm, lại thấy Khiêm Dũng Vương quân xung phong đi đầu, cũng không tính toán hiềm khích lúc trước, cùng nhau chống ngoại xâm. Tuy quân dân Đại Lương hăng hái chống cự, nhưng rốt cuộc vì thời cơ đã muộn, kỵ binh dũng mãnh của Mông, Hồ vẫn công phá hoàng thành. Sùng Tông thấy chuyện không thành, ở Đại Chính

điện tự vẫn, lấy thân đền nợ nước. Sùng Tông chết cũng tuyên bố vương triều Đại Lương một trăm lẻ ba năm lịch sử bị diệt.

Nhưng Khiêm Dũng Vương lại không từ bỏ, hắn là nam nhân trải qua chiến hỏa tôi luyện, hận không thể chết trận sa trường, hận không thể da ngựa bọc thây! Không ngờ cuối cùng vẫn do nam nhân quật cường này tạo ra kỳ tích: trong vòng bảy tháng ngắn ngủi, vị Vương gia lãnh đạo quân lính hỗn tạp này lại đuổi Mông, Hồ ra khỏi lãnh thổ Đại Lương!

Sau chiến tranh, Khiêm Dũng Vương cố ý khôi phục lại Đại Lương triều. Quân thần khuyên can, vạn dân mong mỏi, cuối cùng tự dâng cơ làm Đế, dựng nước Đại Lương, lấy Lương – Lương [2] đồng âm, cũng tỏ ý không quên cựu quốc.

[2] Hai từ 凉-梁 đều đọc là Lương, đồng âm nên Đại Lương cũ là 大凉, Đại Lương mới lập là 大梁.

"Lương sử - Lương Thái Tổ bản ký" có ghi rằng: Mặc Hoàng bào lên người, lên ngôi làm Đế, dựng nước Đại Lương. Thái bình thịnh thế, là bắt đầu mới của Thái Tổ.

Sau khi Thái Tổ lập quốc, đổi niên hiệu thành Thái Bình, lập nguyên phối làm Hậu, lập đích trưởng tử làm Thái tử, chúng tướng sĩ, công thần đều đồng loạt được phong thưởng. Phân cả nước thành một kinh đô, hai thành đô phụ, bảy châu. Kinh đô chính đương nhiên là đô thành: Thượng Kinh, hai thành đô phụ chính là Lạc Đô, Thẩm Đô, bảy châu là: Định Châu, An Châu, Ninh Châu, Hiến Châu, Hựu Châu, Tuyên Châu, Tống Châu. Một châu có bốn quận, một quận có sáu phủ, một phủ có tám huyện. Quyền hạn trách nhiệm rõ ràng, thống trị nghiêm minh.

Vương triều mới lập, Thái Tổ cũng không yên tâm hưởng lạc, mà suy nghĩ phương pháp lâu dài cho vương triều. Một ngày, Thái Tổ chợt sáng tỏ

thông suốt, cất giọng cười to, vỗ án, viết: "Chỉ có ngàn năm thế gia, cũng không có vương triều ngàn năm, trăm hiệu rồi!"

Ba ngày sau, Thái Tổ mặc một thân thường phục, mang theo Thái tử vi phục xuất tuần, nhưng lại đến Tứ Thủy phủ trực thuộc quận Lăng Trung, Mân Trung phủ trực thuộc quận Ngự Dương, Tân Cấp phủ trực thuộc quận Lâm Ấp. Nếu nói chỗ đặc biệt của ba địa phương này, đó chính là ba đại thế gia ở nơi đó.

Tạ gia đứng đầu trong ba đại thế gia, ở Tứ Thủy phủ, kế tiếp là Tiêu gia ở Mân Trung phủ, cuối cùng là Hoa gia ở Tân Cấp phủ. Ba đại thế gia đều trùng điệp [3] ngàn năm, không liên lạc với nhau nhiều. Từ xưa văn nhân khinh khi tướng võ, truyền thừa của thế gia với thế gia tuy có liên quan đến nhau, nhưng cũng không có quan hệ hôn nhân, cho rằng hai thế đối chọi nhau.

[3] Trùng điệp: hết thế hệ này đến thế hệ khác nối tiếp nhau.

Nói tới thế gia, người đời ai cũng cực kỳ sùng bái. Người thế gia, tộc nhân tính đến mấy vạn người, không ra làm quan, không đi khảo thí, không cưới gả cho quyền quý, cũng không làm tôi tớ cho quyền quý. Ba đại thế gia này chia ra hùng cứ một phương, không quan, không tướng, chỉ vừa làm ruộng vừa dạy học.

Thái Tổ mang theo Thái tử tự thân tới viếng thăm, cầu thế gia xuất thế, vào triều làm quan, nói rằng: "Khanh có đại tài, sao không vì nước vì dân?"

Thế gia cự tuyệt. Thái Tổ lại nói: "Nguyện vì nhi tử bất hiếu, thỉnh hỏi cưới nữ nhi thế gia."

Thế gia cự tuyệt. Thái Tổ mãi không có cách, bèn nói: "Nguyện noi theo Ngụy, Tấn, cùng trị thiên hạ với thế gia."

Thế gia cự tuyệt. Thái Tổ không biết làm sao, quay về Thượng Kinh.

Thái Bình năm thứ hai mươi ba, Thái Tổ băng hà, Thái tử lên ngôi, cải hiệu là Dung Nãi, sử gọi là Thế Tổ. Dung Nãi năm thứ hai, Thế Tổ mang theo đích trưởng tử vi phục thế gia một lần nữa, nói: "Nhi tử ta thông tuệ từ nhỏ, điểm tốt nhất của nó là có hiếu. Ngày sau nó kế thừa Hoàng vị, nhất định sẽ giống như ta, như lời nói lúc trước."

Thế gia chấn động, cảm động trước nhân sinh quan và sự chân thành của Thế Tổ, khom lưng quy phục. Dung Nãi năm thứ ba, thế gia xuất thế, làm quan phụ mẫu.

"Lương sử - Lương Thế Tổ bản ký" ghi rằng: Đại công của Thế Tổ chính là ở thế gia. Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại [4], niên hiệu Dung Nãi, danh xứng với thực.

Sau khi Thế Tổ băng hà, Minh Tông lên ngôi, đổi niên hiệu là Nhân Hòa, triều Đại Lương đã bước lên thời kì phát triển vững vàng. Sau khi Minh Tông băng hà, bởi vì không có đích tử nên Tam Hoàng tử của Quý phi kế vị, đổi niên hiệu là Hưng Trinh. Nói tới triều Hưng Trinh lại là một giai thoại truyền kì.

[4] Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại: ngụ ý như tên của nó, sự mênh mông của biển lớn có thể dung nạp được hết các dòng sông, cũng giống như tấm lòng của con người, có thể rộng rãi bao dung hết tất cả. Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại chính là nói phải cởi mở phóng khoáng, tấm lòng rộng mở, đây cũng là biểu hiện của một người có tu dưỡng. Người ta cũng đều nói tấm lòng rộng lượng như biển lớn bao la để nhìn nhận một người đáng kính. (giải nghĩa dịch từ Baidu)

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Quý Nữ Thế Gia

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Huyền Hiền nghi.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Sáng sớm, khi trời vừa tờ mờ sáng, những tia nắng đầu tiên nhợt nhạt chiếu lên mái ngói xanh nền gạch đỏ trong trạch viện.

Cánh cửa gỗ trạm trổ tinh xảo được đẩy ra nhẹ nhàng, một tiểu nha hoàn vắn song nha kế [1] bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển tiến vào phòng. Tiểu nha hoàn mặc áo màu xanh biếc thêu hoa văn mây như ý, phía dưới mặc váy mã diện [2] màu lam, chân mang giày thêu tịn đế liên [3], cổ tay mảnh khảnh đeo chiếc vòng tay treo lục lạc vàng tỏa sáng rực rỡ, xem y phục của nàng cũng biết nàng không phải là một tiểu nha hoàn bình thường, mà là đại nha hoàn kề cận bên chủ tử.

Tiểu nha hoàn có khuôn mặt tròn tròn nhìn rất vui vẻ, vừa mở miệng lại là thanh âm thanh thúy nhanh nhẹn: "Thước Dực tỷ tỷ, phu nhân bảo ta đến hỏi Đại tiểu thư đã trang điểm xong chưa?"

Thước Dực ở bên trong vừa nghe tiếng người đến đã biết chính là nha hoàn Ngọc Khê bên cạnh phu nhân.

"Ngọc Khê muội muội đến rồi à, Đại tiểu thư vừa dậy, còn đang trang điểm". Thước Dực đứng dậy đón Ngọc Khê vào trong, y phục Thước

Dược và Ngọc Khê giống hệt nhau, chỉ khác nhau là không có vòng tay phú quý.

Ngọc Khê nghe nói Đại tiểu thư chưa trang điểm xong, cũng không dám hồi thúc, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Thước Dược, khuôn mặt tròn tròn của nàng cười càng thêm vui vẻ: "Vậy ta liền ở đây đợi một lát, sáng sớm hôm nay phu nhân vừa dậy đã nhớ đến Đại tiểu thư, cho nên nhất quyết kêu ta đến đây mời Đại tiểu thư, nói có việc muốn dặn dò".

Tay Thước Dược lần xâu chuỗi ngọc, cong môi cười nói: "Yên tâm đi, Đại tiểu thư trang điểm một chút là xong, người chờ một chút là được".

Ngọc Khuê vội vàng xua tay: "Ta nào dám vì việc này mà không vui, có thể gặp được Đại tiểu thư nàng vẫn là phúc khí trời ban".

Thước Dược cười không nói tiếp, tay vẫn lần xâu một cách linh hoạt.

Ngọc Khê nhìn tay nghề tinh xảo của Thước Dược, tán thưởng nói: "Ta mà có được tay nghề khéo léo như Thước Dược tỷ tỷ thì thật là tốt".

Thước Dược lơ đãng trả lời: "Có gì đáng cho người hâm mộ, tay nghề dù có tinh xảo hay không cũng đều phải làm việc vì chủ tử".

Ngọc Khê không tìm được lời nói tiếp Thước Dược, khuôn mặt tròn tròn cũng đỏ ửng, có chút xấu hổ.

Thước Dược là đại nha hoàn bên người Đại tiểu thư, chuyên quản châm tuyền (thêu thùa, may vá), là một người tính tình trầm ổn, tuy rằng không thường xuyên hầu hạ bên cạnh Đại tiểu thư nhưng cũng là một trong những tâm phúc mà Đại tiểu thư không thể thiếu.

Hiện tại Đại tiểu thư có biến chuyển lớn, tất nhiên Ngọc Khê muốn kéo gần khoảng cách với người bên cạnh Đại tiểu thư, gần gũi hơn, nhưng

mà Thước Dực lại chướng mắt sự ân cần của Ngọc Khê, có chút không nóng không lạnh mà tiếp đãi.

Nơi Thước Dực ngồi là tiền thất trong viện Đại tiểu thư, mà lúc này, trong chính thất ở giữa viện thì đúng là tấp nập bận rộn nhưng đều có thứ tự rõ ràng.

Một thiếu nữ mặc áo lụa màu xanh nhạt, ngồi trước bàn trang điểm được làm bằng gỗ tử đàn, bộ dáng khoảng mười bốn mười lăm tuổi, trong gương đồng phản chiếu khuôn mặt thiếu nữ mơ hồ vẫn còn những đường nét non nớt.

"Tiểu thư, người xem búi tóc hồi tâm kế [4] này đã vừa mắt chưa ạ?" Đại nha hoàn thanh tú ôn tồn mềm giọng nhắc nhở tiểu thư của mình nhìn gương đồng.

Thiếu nữ giống như có chút ngây người, nghe đại nha hoàn nhắc nhở mới hồi phục tinh thần, chậm rãi nở nụ cười dịu dàng, thanh âm êm tai như tiếng nước suối trong suốt thanh mát: "Tay nghề trang điểm của Thiến Tuyết người tất nhiên là tốt nhất".

"Tiểu thư quá khen". Nha hoàn tên là Thiến Tuyết phúc thân cúi người, trên mặt nở nụ cười mỉm đúng mực, nhìn cử chỉ cũng có thể thấy được là một người được dạy dỗ cẩn thận.

Cửa phòng bên, còn có hai đại nha hoàn cung kính bưng đồ dùng tắm rửa đứng ở một bên đợi lệnh, đầu cúi xuống, không phát ra một chút tiếng động.

Lúc này, rèm ngoài cửa bị vén lên, một hàng bốn nha hoàn động tác tao nhã tiến vào, một nha hoàn đi trước - tuổi có chút lớn dẫn đầu cung kính hành lễ, cung kính nói: "Thỉnh an Đại tiểu thư".

Ba nha hoàn phía sau cũng đồng thanh nói: "Thỉnh an Đại tiểu thư".

Đại tiểu thư mặc áo lụa xanh nhạt quay đầu lại, âm thanh ôn nhu nói: "Xin các vị đứng lên, Hải Đường cô cô đến đây có việc gì?"

Người dẫn đầu là thị nữ Hải Đường sợ hãi khiêm tốn cười nói: "Sao có thể gánh nổi hai tiếng cô cô của Đại tiểu thư, thật sự là dọa chết nô tì".

Nàng ta dừng một chút mới nói: "Là phu nhân mời người đi qua một chuyến, nói là có chuyện muốn nói".

Thì ra đương gia phu nhân phái Ngọc Khê qua đây, sau đó lại cảm thấy Ngọc Khê còn nhỏ tuổi, sợ nàng ta ăn nói không rõ ràng, lại làm nữ nhi khó chịu cho nên mới phái thêm Hải Đường cô cô đến nói với nữ nhi một tiếng.

Thần sắc của thiếu nữ ôn nhu, thanh âm êm dịu nói: "Ta hiểu rồi, đợi ta chỉnh trang xong sẽ đi qua thỉnh an mẫu thân".

Hải Đường cung kính phúc thân cúi người, khiêm tốn nói: "Không dám đương nổi hai chữ thỉnh an này".

Thần sắc thiếu nữ có hơi chút cô đơn, sau đó ngẩng đầu ôn hòa nói: "Đã biết".

Dứt lời, Hải Đường cô cô yên lặng dẫn theo ba nha hoàn lui ra ngoài, thái độ kính cẩn có lễ, ngay đến cả tiếng bước chân đều rất nhỏ, không thể nghe thấy, có thể thấy được đây nhất định là một gia đình có lễ giáo, đến cả hành động của hạ nhân đều đúng mực, được dạy bảo xuất sắc đến như vậy.

Thiếu nữ thấy đám người đã rời đi, quay đầu nhìn gương mặt hiện mơ hồ trong gương đồng, thần sắc không rõ nói: "Trang điểm nhanh một chút."

"Dạ, tiểu thư". Xuân Phong khụy gối quỳ xuống, sau đó động tác tay trang điểm hơi nhanh hơn chút nhưng vẫn có trật tự, rõ ràng như trước.

Ngoại viện.

"Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Đại tiểu thư, thật sự là điềm đậm dễ gần, không có chút vương bận phàm tục". Một tiểu nha hoàn thấp giọng líu ríu, khuôn mặt đỏ hồng thể hiện sự hưng phấn của nàng.

"Đó là đương nhiên, Đại tiểu thư nhà chúng ta đương nhiên là nhân trung long phụng (nổi bật hơn người)". Vài tiểu nha hoàn khác cũng thấp giọng phụ họa theo.

"Nói năng cẩn thận." Một đại cô cô tuổi tác hơi lớn một chút nghiêm khắc quát to: "Các người là từ các viện khác điều về đây, nên luôn ghi nhớ bốn phận của mình, sao lại dám ở sau lưng nghị luận chuyện của chủ tử".

"Cô cô thứ tội". Mấy tiểu nha hoàn khi này tầm mười hai mười ba tuổi bị dọa sợ hãi quỳ xuống thỉnh tội.

Cô cô lớn tuổi xụ mặt, dáng người chần chừ, chậm rãi nói: "Các người và ta đều là người hầu của Hoa phủ, đều là hạ nhân được tin cậy, chủ tử tín nhiệm các người, mới điều các người đến trong sân của Đại tiểu thư, vạn lần không thể phụ sự tín nhiệm của chủ tử đối với các người".

"Dạ, cần tuân sự dạy bảo của cô cô". Vài tiểu nha hoàn cùng đồng thanh đáp.

Cô cô vừa lòng gật đầu nói: "Tuyển tú vừa qua, Đại tiểu thư của chúng ta đã được phong Phi, hết mức tôn quý. Các người phải hết sức tận lực với nhiệm vụ được giao, không thể lười biếng".

"Thưa vâng".

[1] Song nha kế:

[2] Váy mã diện: một loại váy có bốn tà, có từ thời Minh (có thể sớm hơn) và kéo dài cho đến thời dân quốc.

[3] Tịnh đế liên: là đóa hai hoa sen nở trên cùng một cuống, được xem là loài sen đứng đầu về sự thanh tao thuần khiết, quý hiếm, biểu thị điềm lành.

[4] Hồi tâm kế:

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thịnh An

Edit: Du Quý phi.

Beta: An Thực phi.

Nhắc tới tam đại thế gia thì không thể không nhắc tới Hoa gia! Hơn nữa dòng dõi thư hương thế gia của Hoa thị lại là chính tông qua nhiều đời.

Hiện nay ở quý phủ người đứng đầu chính là lão gia gia Hoa Thiệu, thê tử Dư thị. Dưới gối Hoa Thiệu có tổng cộng hai nam một nữ. Trưởng tử Hoa Tường, thứ tử Hoa Kỳ, nữ nhi lại là thứ xuất, sớm đã xuất giá nên không nhắc tới nhiều.

Lại nói, lão gia gia Hoa Thiệu tuy đã hơn sáu mươi, nhưng vẫn còn nhận được Hoàng ân. Năm trước còn được phái đi Định Châu xử lý công vụ, lão thái thái Dư thị thì ở lại quý phủ.

Trên thực tế thì trưởng tử Hoa Tường mới là người đứng đầu Hoa phủ, dưới gối Hoa Tường có ba nam hai nữ.

Trưởng tử Hoa Chiêu, thứ tử Hoa Hi, lúc này đang ở thời điểm tuổi trẻ khí thịnh, công danh đều có đủ. Nay cả hai được cử tới Ninh Châu làm quan nhỏ để rèn luyện, đồng thời cũng là để chuẩn bị cho kỳ thi Hương năm sau. Nhi tử thứ ba Hoa Minh là thứ xuất, tuổi còn nhỏ, chỉ thỉnh gia sư về nhà dạy học.

Trưởng nữ Hoa Thường vừa mới cập kê, đúng lúc cho kỳ tuyển tú năm nay. Tuy Hoa Thường tuổi còn nhỏ, nhưng sớm đã nhìn ra phong tư

như hoa, phù hợp để bầu bạn bên cạnh quân vương. Thứ nữ Hoa Dung cũng là thứ xuất, nhỏ hơn Hoa Minh một tuổi, lúc này vẫn còn ngây thơ hồn nhiên.

Mà Hoa Kỳ đệ đệ Hoa Tường mệnh lại không tốt, vừa mới cưới thê tử được một năm, trong một lần cưỡi ngựa dạo chơi ở ngoại thành, vô ý làm ngựa kinh hãi, từ trên ngựa ngã xuống rồi được khiêng về nhà, không đến hai ngày liền mất.

Thê tử Dương thị đau lòng đến không muốn sống nữa. Lão thái thái Dương thị mê tín, cảm thấy số mệnh Dương thị không tốt, mới được gả vào đã khắc chết trượng phu, là một Tang Môn phụ [1], đối với Dương thị luôn thấy không thuận mắt.

[1]: Ý nói Dương thị mang sao Tang Môn nên mệnh không tốt, mang điềm xấu khắc chết phu quân.

Lão thái thái trải qua nỗi đau mất con, cả nhà ai cũng không dám khuyên nhiều, cuộc sống của Dương thị cũng không tốt lắm. May mà ông trời có mắt, không đến một tháng, thế mà đại phu chẩn đoán ra Dương thị có thai ba tháng. Biết được việc này, thái độ của lão thái thái có sự chuyển biến lớn, mỗi ngày hận không thể chăm sóc chiếu cố Dương thị tốt hơn, tất nhiên trong lòng lão thái thái có suy nghĩ của riêng mình.

Nhi tử Hoa Kỳ đã đi, dưới gối lại không có hài tử, về sau đến người bái tế cũng không có, tết nhất lễ lạt, không có hài tử nên quanh quẽ rất nhiều. Lão thái thái vốn định mặt dày cầu xin trưởng tử đưa một hài tử cho con dâu thứ làm con nuôi, không nghĩ tới quanh co một hồi, Dương thị liền có thai.

Tất nhiên lão thái thái rất cao hứng, bà vốn nuông chiều con cháu, hiện giờ Dương thị có hài tử nối dõi, lão thái thái liền không so đo việc Dương thị khắc phu. Mà lão thái thái hoàn toàn không suy xét tới việc sinh

nữ hài, cho rằng thai đó chắc chắn là nam hài. Trời vẫn còn thương, cuối cùng Dương thị sinh hạ một nhi tử, lão gia gia Hoa Thiệu tự mình đặt tên cho cháu là Hoa Triết, ôm tới nuôi dưỡng bên người lão thái thái. Nói cho cùng vẫn là sợ số mệnh Dương thị không tốt, khắc phu rồi tới hài tử.

Chính Dương thị cũng nghĩ như vậy, tuy rằng không thể tự mình nuôi dưỡng hài tử, nhưng vì muốn đứa con duy nhất của mình được khoẻ mạnh mà trưởng thành, Dương thị cũng phải ép dạ xuống cầu toàn, không oán không hận một lời. So với quan hệ phức tạp giữa người trong nhà của các quan lại khác, Hoa phủ xem như thanh tịnh.

"Tiểu thư, người xem, bộ y phục này thân áo được làm bằng lụa mỏng có thêu hoa văn chỉ bạc, phối cùng với váy dài thêu hình phi điều, ở ngoài khoác thêm lớp áo hoa bạch lăng. Tiểu thư trang phục như vậy người thấy thế nào?"

Hoa Thường lấy lại tinh thần, khuôn mặt dịu dàng nhu hoà, hơi mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Tất nhiên là đẹp."

Phía sau lập tức có ba nha hoàn bưng khay màu đỏ thắm đựng xiêm y tiến lên, Thiển Tuyết và hai đại nha hoàn khác là Văn Hạnh, Tố Vân cùng nhau thay y phục cho Hoa Thường. Nàng thông dong giơ tay nhắc chân, tùy ý để mấy nha hoàn xoay qua xoay lại. Hoa Thường mặc xiêm y và cài trang sức xong, chỉnh sửa cho chỉnh tề, liền dẫn theo một đại nha hoàn và bốn tiểu nha hoàn đi về phía chính viện thỉnh an mẫu thân. Nàng vừa mới bước vào chính viện, liền có một bà mụ cung kính vén rèm, sau đó hơi nâng âm thanh, hô vào trong phòng: "Phu nhân, Đại tiểu thư tới rồi!"

Sau đó trong phòng có hai nha hoàn chỉnh tề đi ra, đỡ Hoa Thường vào cửa, mà nha hoàn Hoa Thường mang đến, chỉ có Thiển Tuyết mới có thể theo nàng vào trong, người khác đều ở ngoài chờ.

Hoa Thường vào phòng trong, trên ghế chủ tọa là một phụ nhân khoảng trung niên, thân hình hơi béo phì, trên đầu cài trang sức phỉ thúy, mặc xiêm y màu nâu, cả người có vẻ đoan trang quý phái. Đôi mắt bà nhìn Hoa Thường hiện lên vẻ ôn nhu.

"Nữ nhi thỉnh an mẫu thân." Hoa Thường hành lễ, trong giọng nói có vài phần thân thiết.

Quý phụ nhân vội vàng đỡ Hoa Thường lên, vành mắt hơi đỏ: "Thần phụ còn chưa thỉnh an với quý nhân, sao quý nhân có thể hành lễ với thần phụ?"

Nói tới chính là chuyện phong Phi của Hoa Thường, thánh chỉ phong Phi đã ban xuống, thân phận và địa vị Hoa Thường bây giờ đã khác trước. Lúc nhận được thánh chỉ, toàn bộ người Hoa phủ đều thay phiên đến viện của nàng dập đầu lạy, ngay cả phụ mẫu cũng không còn thân cận như trước. Thời đại này mọi người đối với quân quyền đều kính sợ. Hoa Thường mím môi, không nói nữa. Thật ra nàng thực sự cũng không biết nên nói cái gì.

Mẫu thân Hoa Thường, Hoa phu nhân dắt tay nàng, cùng lên ngồi trên ghế, thấp giọng thở dài nói: "Tháng chạp con phải tiến cung, không biết còn có thể ở nhà được bao lâu nữa, mẫu thân nghĩ đến điều này, trong lòng liền khó chịu..." Dứt lời bà dùng khăn chấm chấm khoé mắt.

Hoa Thường ở một bên dịu dàng, thấp giọng khuyên giải, an ủi nói: "Mẫu thân đừng buồn."

Hoa phu nhân vuốt tay Hoa Thường, trên mặt mang chút biểu tình an ủi nói: "Con hiện giờ cũng đã trưởng thành nên hiểu chuyện rồi."

Hoa Thường cúi đầu, không biết nên nói như thế nào nữa. Hoa phu nhân thương cảm, phất phất tay cho bọn hạ nhân lui ra ngoài, thấp giọng nói: "Mẫu thân có chút lời muốn nói với con."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Thỉnh mẫu thân chỉ dạy!"

Hoa phu nhân thương tiếc vuốt ve hai má Hoa Thường, biểu tình không ngại nói: "Sau khi tiến cung, con hãy hiền lương độ lượng, bình thản mà sống, không thể làm người xấu. Ngàn vạn lần chớ có ghen tị ương nạnh, ngang ngược kiêu ngạo mà thất lễ."

Hoa Thường gật đầu, đó là điều tất nhiên.

Hoa phu nhân nói tiếp: "Mẫu thân biết trong lòng con tất sẽ bất bình, nhưng, ân sủng của quân vương, lời đình mưa móc phải chia đều..."

Hoa Thường nghe đến đó, thanh âm cung kính: "Nữ nhi hiểu được."

Hoa phu nhân dặn dò một câu: "Phải tận tâm tận lực phụng dưỡng Hoàng thượng, đối với Hoàng hậu nương nương phải kính cẩn hữu lễ. Vạn lần không thể mất quy củ."

Từng câu từng chữ Hoa Thường đều nghe, thái độ ôn hòa, dịu dàng thừa vâng.

Hoa phu nhân nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của nữ nhi, vành mắt lại đỏ, siết chặt tay Hoa Thường nói: "Mẫu thân biết trong lòng con có nỗi khổ, trong cung sao có thể là một nơi tốt được? Chẳng qua cũng chỉ là chờ đợi ngày tháng dần trôi, từ từ chết già, phí hoài tuổi xuân, cố gắng nhẫn nhịn mà sống thôi. Nhưng lần tuyển tú này là lần đầu tiên kể từ khi đương kim thánh thượng đăng cơ, Hoàng thượng khâm điểm con, Hoa gia chúng ta có thể kháng chỉ được hay sao? Ai nha..."

Hoa Thường cúi đầu không nói lời nào. Hoa phu nhân thở dài thật sâu, đè thấp âm thanh, bất bình nói: "Hoa gia chúng ta là thế gia như vậy, sao có thể đưa đích nữ vào cung? Nói một câu đại bất kính thì cũng chỉ được một cái Phi vị thôi..."

Hoa Thường nhẹ nhàng vươn tay che miệng Hoa phu nhân, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân cẩn thận lời nói."

Hốc mắt Hoa phu nhân lại đỏ, vội vàng cầm lấy khăn xoa xoa, gượng cười nói: "Là mẫu thân không đúng, vẫn không được như nữ nhi hiểu lý lẽ."

Hoa phu nhân cũng biết thánh chỉ hạ xuống như ván đã đóng thuyền, mình ở chỗ này tranh luận với nữ nhi thì cũng không tốt, chỉ là trong lòng bất bình, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Thánh thượng lần đầu tuyển tú sau khi đăng cơ, tuy rằng hãn chính trực tráng niên, nhưng đã lập Hoàng hậu, hậu cung lại vững vàng. Hoa phu nhân sao lại không thương tiếc nữ nhi mình tiến cung mà phải hạ thấp người làm thiếp?

Những thế gia có đích nữ như bọn họ, đặc biệt lại là đích trưởng nữ đều muốn tìm một thế gia môn đăng hộ đối để liên hôn, e là ít ai muốn đưa nữ nhi vào trong cung để tranh sủng. Những đại gia tộc có lẽ sẽ vì ngôi vị Hoàng hậu mà tranh đoạt không ngớt, đánh đến đâu rơi máu chảy, thủ đoạn nhiều vô kể. Thế nhưng, vì phi vị mà tranh đoạt không ngừng thì chưa từng nghe ai nói qua bao giờ.

Thế gia muốn đưa người vào cung, cũng đều chọn lựa thứ nữ hoặc là nữ nhi của gia quyến sống tách riêng, chứ không phải là đích trưởng nữ chính tông. Có lẽ nói như vậy nghe có chút tự đại và kiêu ngạo, Hoa gia có gì ghê gớm mà không đặt Hoàng gia ở trong mắt. Thế nhưng thật ra không phải như thế.

Không phải khinh thường Hoàng gia, chỉ là khinh thường phi vị thôi.

Có lẽ sẽ có người hỏi, Hậu và Phi chênh lệch lớn như vậy sao? Đúng vậy, chính là chênh lệch là rất lớn.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, làm phi tần, nếu như được sủng ái, thì vinh quang cũng chỉ là dưới một Hoàng đế trên vạn người! Hoàng đế sủng nàng, nàng chính là sủng phi hậu cung, phong quang vô hạn. Nhưng nếu như Hoàng đế ghét bỏ nàng thì sao? Nàng còn có cái gì nữa đâu?

Lấy ví dụ đơn giản nhất: Hoàng đế muốn biếm một phi tử vào lãnh cung, ai dám nhiều lời nói nửa câu? Chẳng qua chỉ là việc nhà của Hoàng đế mà thôi. Gia tộc của phi tử kia e rằng còn phải ra thỉnh tội, nói bản thân mình giáo dưỡng nữ nhi không nghiêm. Cho dù phi tử đó có oan khuất, người nhà cũng không thể nói giúp được gì! Hậu cung, tiền triều, cách nhau rất xa. Nếu một triều thần nắm rõ chuyện hậu cung trong lòng bàn tay thì người đó có ý đồ gì?

Nếu thế lực gia tộc sau lưng phi tử rất lớn, Hoàng đế kiêng kị hay coi trọng cũng không quan trọng. Lại từ các gia tộc đó mà tuyển chọn nữ nhân tiến cung chính là biểu thị Hoàng đế chán ghét phi tử kia, vậy thì cũng không có liên quan đến các gia tộc đó. Đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát, đối với một gia tộc mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhi mà thôi, không quan trọng.

Mà nếu Hoàng đế muốn biếm Hoàng hậu vào lãnh cung, thì sẽ phát sinh chuyện gì đây? Hậu cung Thái hậu sẽ không đáp ứng, văn võ đại thần trên triều cũng sẽ không đáp ứng, thiên hạ bá tánh càng không đáp ứng! Bởi vì phế Hậu là chuyện quốc gia đại sự! Liên quan đến vận mệnh quốc gia!

Tự cổ chí kim, chính thất với trắc thất luôn chênh lệch, như là một ranh giới vĩnh viễn không bước qua được.

Nhìn chung qua mấy triều đại, Hoàng hậu bị phế có bao nhiêu người? Cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Hơn nữa Hoàng đế thật sự bất chấp can gián mà phế Hoàng hậu thì chỉ có hai loại người: hoặc là ngu ngốc đến cực độ, không quan tâm đến vận mệnh quốc gia. Hoặc là

quân chủ vô cùng chuyên chế, có thể áp chế phong ba rung chuyển sau khi phế Hậu!

Mà hiện tại Hoàng thượng này luôn coi trọng thanh danh, tuyệt đối không có khả năng phế Hậu.

Huống chi phế đi Hoàng hậu, kế Hậu có năng lực được như nguyên phối không? Lại nói, truyền thống Đại Lương, nguyên phối qua đời, muốn lấy vợ tiếp theo, cất nhắc trắc thất thì lại càng ít.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bình Tĩnh

Edit: Du Quý phi.

Beta: An Thực phi.

Thiền Tuyết đỡ Hoa Thường từ tay Hoa phu nhân đi ra chính viện. Dọc theo đường đi, Hoa Thường luôn bình tĩnh, không bất bình giống Hoa phu nhân, cũng không vui mừng giống như nữ tử bình thường khác chờ được xuất giá.

Giữa khoảng sân và chính viện của Hoa Thường có một khu vườn, tuy không lớn lắm nhưng được hạ nhân chăm sóc rất tốt, rậm rạp xanh tươi, nhìn thôi cũng đủ khiến cho người ta tâm tình thoải mái. Thiền Tuyết nhìn ra tiểu thư nhà mình có tâm sự, nhưng phận làm nô tỳ, nàng thực sự không có tư cách mở miệng khuyên nhủ.

Hoa Thường ngồi nghỉ trên ghế gỗ bên lan can ở tiểu đình, nhìn hồ nước cách đó không xa, lâm vào trầm tư. Vốn dĩ Hoa Thường không phải Hoa Thường thật sự.

Hoa Thường này vốn là một cô gái bình thường ở hiện đại đang gian nan đấu tranh để sinh tồn lúc thế giới rơi vào thời kỳ mạt thế [1], đến cuối cùng vẫn là một thi thể trong biển người chết, không nghĩ tới có thể chuyển kiếp trở thành một bé gái ở thời đại này, cứ như vậy từ từ trưởng thành ở Hoa gia. Hoa Thường vẫn luôn luyến tiếc sinh mệnh, kiếp trước đã trải qua cực khổ như vậy, kiếp này được hạnh phúc giống như được sống ở thiên đường.

[1] Mạt thế: Thời kì suy sụp, cuối đời (Theo thivien.net)

Không trải qua mạt thế, sẽ không hiểu được sinh tồn ở mạt thế đau khổ và bi ai như thế nào. Cho nên lúc Hoa Thường nhận được ý chỉ tiến cung làm phi, tuy rằng trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng cũng vẫn bình tĩnh tiếp nhận sự thật này. Không làm được chính thất, thì làm cung phi bình thường cũng là một sự lựa chọn tốt. Chỉ là Hoa Thường không phải không hiểu chuyện tiểu thư khuê các, hiện tại nội tâm nàng có một chút lo lắng.

Xuất thân thế gia, đây là một vinh dự lớn lao, mà những thế gia đã trải qua tam triều càng được mọi người kính trọng.

Đời Thế Tổ, Minh Tông đều dành sự ưu ái hết mức với các thế gia. Các thế gia cũng chân chính được truyền lại qua nhiều đời, lại chiếm giữ nhiều vị trí quan trọng của vương triều. Mà vị tân Hoàng kế vị này lại không mấy trọng dụng các thế gia.

Thế gia khí thế lớn, lại thanh cao kiêu ngạo, luôn cho rằng mình là vì nước vì dân. Thế nhưng trong mắt tân Hoàng đế, e rằng sự yêu thích các thế gia không có bao nhiêu phần...

Hoa Thường là người ngoài, nhìn nhận sự việc tất nhiên sẽ khách quan hơn rất nhiều. Hiện tại các thế gia không có điểm gì là không tốt, nhưng sau này thì sao? Tộc nhân thế gia đông đảo, đều học rộng tài cao, danh vọng nổi bật, những sĩ tử bình thường đều không thể sánh bằng. Vinh quang phú quý như vậy, chỉ sợ người đang thượng vị kia có phần kiêng kị rồi.

Tân hoàng đăng cơ được ba năm, luôn cẩn tuân thủ hiếu nên hậu cung cũng không có hài tử nào được sinh ra, người đời đều ca ngợi Hoàng đế hiếu kính. Vị Hoàng đế này luôn chú trọng tới thanh danh nên nghe như vậy cảm thấy rất hài lòng. Vì lẽ đó, cho dù tân đế kiêng kị thế gia, nhưng cũng sẽ không ra tay, dẫu sao thế gia cũng không làm gì quá mức, vả lại

còn có công. Hơn nữa, tăng tổ phụ và tổ phụ của hắn đã phí hết tâm tư thỉnh thế gia ra làm quan góp sức cho đất nước, coi như là nhìn lên gia pháp tổ tông ở trên cao, tân hoàng cũng sẽ không dễ dàng động đến thế gia. Nhưng người ta dù sao cũng là Hoàng đế, nhìn người không vừa mắt, khiến người thiệt thòi một chút cũng là quá nhân nhượng cho người rồi.

Giống như việc hạ ý chỉ muốn Hoa Thường vào cung, đánh vỡ sự liên hôn giữa thế gia và vọng tộc, nói trong lòng Hoàng thượng không có tâm tư gì, đánh chết Hoa Thường cũng không tin.

Trong tam đại thế gia thì Hoa gia nắm vị trí chính trị quan trọng nhất.

Hoa Sắc phụ thân của Hoa Thường là người thông minh, chắc chắn ông cũng thấy được nguy cơ sau lưng sự phồn vinh của các thế gia, cho nên mới không thỉnh cầu miễn trừ tuyển chọn Hoa Thường, vẫn để nữ nhi tham gia tuyển tú theo đúng quy tắc.

Vốn Hoa Sắc muốn cho Hoàng đế thấy sự trung thành của mình. Hoàng thượng người nhìn đi, đích nữ duy nhất nhà ta cũng tham gia tuyển tú, người tùy tiện chỉ hôn hoặc từ chối đều được. Hoa gia chúng ta không có ngầm suy tính liên hôn để mở rộng thế lực. Chỉ là Hoa Sắc cũng không nghĩ tới, Hoàng đế lại thu nhận Hoa Thường vào hậu cung.

Chuyện này đối với thế gia mà nói như một cái tát vào mặt. Đích trưởng nữ chính tông làm trắc thất! Mặc kệ làm trắc thất của ai, thì đều là trắc thất! Hoa Sắc ghen một hơi, nuốt không trôi cục tức này. Ông vừa cảm thấy tân hoàng vô tình, vừa cảm thấy có lỗi với nữ nhi mà mình xem như hòn ngọc quý trên tay cho nên liền ngã bệnh. Đương nhiên đối với người ngoài chỉ nói bị cảm nhiễm phong hàn, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe.

Hoa Thường đứng ngoài nhìn thấy tất cả những thứ này, đáy lòng cũng hiểu rõ vài phần. Bởi vì đã minh bạch, Hoa Thường mới càng thêm nhu thuận. Hoa Thường hiểu rằng, khí thế thế gia không thể vượt quá

Hoàng đế. Bây giờ Đại Lương quốc thái dân an, thái bình thịnh thế, sự tồn tại của các thế gia ở dân gian chỉ là thêu hoa trên gấm, cũng không phải đưa than ngày tuyết. Hiện tại danh vọng thế gia đang cao, nhưng nếu như Hoàng đế thật sự quyết định chinh đốn thế gia, cũng không phải không có khả năng.

Hoa Thường thích Hoa gia, thích những người thân ở Hoa gia. Tổ phụ tính tình giống như tiểu hài tử, tổ mẫu mặc dù có chút bất công, nhưng đối với nàng vẫn là quá tốt. Phụ thân nghiêm túc khắt khe, mẫu thân ôn nhu hay bênh vực người nhà. Đại ca trầm ổn đáng tin cậy, nhị ca hoạt bát rộng rãi, thứ xuất có tam đệ và nhị muội đều vẫn ngây thơ hồn nhiên. Đường đệ con của nhị thúc chỉ kém Hoa Thường một tuổi, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm tốt người bình thường không thể so sánh.

Hoa Thường hạ quyết tâm sẽ bảo hộ gia đình này. Đương nhiên nàng có thể làm được. Tiến cung làm phi, nàng chính là người bên gối của Hoàng thượng, biểu hiện của nàng cũng chính là biểu hiện của Hoa gia. Nàng sẽ cho Hoàng đế thấy Hoa gia là một gia tộc ra sao, người Hoa gia có phẩm chất như thế nào. Nàng sẽ dùng cả đời mình để thực hiện mục đích này. Hoa Thường đứng dậy, chậm rãi đi về viện của mình.

"Tiểu thư, phòng bếp lớn đưa thức ăn qua đây, người có muốn dùng bữa không?" Ở bên ngoài tấm rèm, thanh âm nhu hoà của Thiến Tuyết vang lên, xuyên qua màn che màu hồng nhạt, có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người kính cẩn duyên dáng của Thiến Tuyết.

Nghe vậy, Hoa Thường khoác thêm xiêm y đứng lên, ôn hoà nói: "Dọn lên đi."

"Vâng." Thiến Tuyết hành lễ, lập tức lui xuống, đi ra gian ngoài, cầm thố đồ ăn dọn từng món ra đặt trên bàn tròn bằng gỗ lim đỏ.

Văn Hạnh vào thay quần áo cho Hoa Thường, sau đó vén rèm đỡ Hoa Thường đi ra. Tổ Vân đã đứng hầu sẵn ở bên bàn. Thước Dực còn đang ở tiền sảnh thêu thùa may vá nên không có hầu hạ Hoa Thường.

Văn Hạnh bày xong thức ăn, mỉm cười ôn nhu nói: "Hôm nay phòng bếp đưa tới canh bí đao hầm vịt, thịt non mềm nhưng không ngấy. Mấy món còn lại cũng đều là thức ăn thanh nhiệt bổ khí, tiểu thư nếm thử."

Hoa Thường gật đầu mỉm cười với Văn Hạnh, tiếp nhận chén canh bí đao hầm vịt từ tay Tổ Vân, nhẹ nhàng dùng muỗng sứ Thanh Hoa múc, sau đó uống mấy hớp liền buông xuống, dùng khăn lau miệng nhẹ nhàng nói: "Canh hôm nay nấu hương vị quả thật không tồi."

Nha hoàn xung quanh đều an tâm, Đại tiểu thư luôn chú trọng dưỡng sinh, đối với phẩm vị đồ ăn yêu cầu đặc biệt cao, có thể khiến Đại tiểu thư khen cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lúc này, một nha hoàn nhị đẳng vén rèm vào phòng, cung kính hành lễ nói: "Đại tiểu thư, Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia từ Ninh Châu trở về, hiện tại đã đến phủ, vừa mới thỉnh an từ chính viện xong, đang đi đến viện của chúng ta."

Hoa Thường hơi sửng sốt một chút, đại ca và nhị ca trở về?

Sau đó Hoa Thường mới phản ứng lại, hiện giờ nàng được phong Phi, các ca ca của nàng tất nhiên phải quay về để đưa nàng xuất giá. Tuy rằng có Nội Vụ phủ xử lí, nhưng đây là tập tục, chung quy bọn họ vẫn phải trở về ra dáng một chút, theo đó thể hiện sự trịnh trọng và tôn kính đối với Hoàng gia.

Hoa Thường nghe vậy, lấy lại tinh thần, vội nói: "Mau ra nghênh đón."

Toàn bộ người trong phòng đều bật rộn hẳn lên, bản thân Hoa Thường chắc chắn không thể ra ngoài nghênh đón. Nàng phải ngồi ở sau tấm rèm

lẳng lẳng chờ đợi. Bởi vì bây giờ Hoa Thường đã là Hoàng phi chờ xuất giá, không thể tùy tiện gặp mặt ngoại nam.

Ngoại nam là gì? Ngoại trừ trưởng bối chính tông của Hoa Thường như tổ phụ hay phụ thân, còn lại những nam nhân khác đều là ngoại nam. Cho dù là ca ca ruột của Hoa Thường, cũng liệt về hàng ngũ ngoại nam. Vì lẽ đó, cách tấm rèm, Hoa Thường càng thêm lo lắng vì đã lâu không gặp hai vị ca ca rồi.

Một lát sau, ngoài tấm rèm có một tiểu nha hoàn hô lên: "Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia tới rồi."

Cách tấm rèm Hoa Thường loáng thoáng nhìn thấy hai bóng người, chiều cao gần bằng nhau, có vẻ như vận trang phục màu xanh lam và xám. Hoa Thường không tự chủ được cảm xúc, kích động nói: "Đại ca, nhị ca đã về?"

Đầu tiên Hoa Chiêu và Hoa Hi đồng loạt hành lễ: "Quý nhân mạnh khỏe", sau đó mới đứng dậy trả lời: "Hôm nay ta với nhị đệ cùng nhau trở về."

Hoa Thường có chút chua xót, nhìn bọn họ phải thỉnh an với mình trước rồi mới có thể nói chuyện, trong lòng cảm thấy không dễ chịu, xúc động muốn khóc. Còn chưa chính thức làm lễ phong Phi, nếu về sau nàng vào cung, có khả năng cả đời cũng không thấy bọn họ nữa. Ở trong cung cho dù tưởng nhớ người nhà, cũng chỉ có thể triệu kiến nữ quyến, còn như phụ thân và huynh đệ, trừ phi được nhận Hoàng ân mệnh mông, được cho phép về nhà thăm viếng, mới có thể nhìn thấy.

Hoa Thường cầm khăn tay xoa hốc mắt đỏ bừng. Qua tấm rèm mơ hồ thấy Hoa Thường lấy khăn lau khoé mắt, Hoa Chiêu là huynh trưởng, đầu tiên mở miệng an ủi: "Muội muội không cần thương cảm, không nên khóc mà làm hỏng mắt."

Khoẻ miệng Hoa Thường nâng lên, có chút chua xót, giọng nói như bị mất tiếng: "Mau dọn ghế lên cho đại ca và nhị ca. Sao có thể để cho đại ca và nhị ca đứng ở chỗ này như vậy."

Nha hoàn vội vàng mang ghế dựa tới, Hoa Chiêu và Hoa Hi thi lễ một cái liền ngồi xuống.

"Đại ca, nhị ca gấp rút trở về, đi đường có mệt mỏi không?" Hoa Thường quan tâm hỏi, dù sao từ Ninh Châu tới kinh thành cũng không gần.

"Muội muội đừng lo lắng, không có việc gì hết." Hoa Hi mở miệng cười nói. Hoa Hi nhỏ hơn Hoa Chiêu nên hoạt bát và phóng khoáng hơn vài phần, có thể thấy được quan hệ huynh muội bọn họ ngày thường rất tốt.

Hoa Thường cũng cười cười, lấy khăn che miệng nói: "Đại tẩu với nhị tẩu có theo trở về không?" Bởi vì Hoa Chiêu và Hoa Hi nhậm chức ở nơi khác, hiển nhiên thê tử sẽ đi theo chăm sóc, cũng vì lẽ đó mà Hoa Thường mới hỏi như vậy.

Hoa Chiêu nghe vậy, dáng vẻ có chút mất tự nhiên nói: "Nhị tẩu muội có về, nhưng gần đây thân thể đại tẩu không được tốt nên không thể về cùng."

Cách tấm rèm, Hoa Thường cũng không thấy biểu tình không bình thường của Hoa Chiêu, tất nhiên tin là thật: "Thân thể đại tẩu không khoẻ, nên nghỉ dưỡng thật tốt, không cần phải bận ba qua lại."

Hoa Hi ở một bên bĩu môi, có vẻ không đồng tình: "Muội muội thiện tâm, không so đo hiềm khích trước đây, đại tẩu nên cảm kích mới phải."

Hoa Thường nghe Hoa Hi nói lời này, cười nói: "Nhị ca đừng nói như thế." Trước kia Hoa Thường với đại tẩu từng có bất hoà, chị dâu với em chồng mâu thuẫn cũng là điều bình thường. Hoa Thường sớm đã không ghi

hận cái gì, chỉ là đại tẩu e ngại chuyện Hoa Thường được phong Phi, trong lòng có ý nghĩ khác, cho nên mới ngượng ngùng không trở về gặp nàng.

Hoa Chiêu ở một bên thở dài, Hoa Hi vừa thấy biểu tình của đại ca, cũng ngoan ngoãn ngậm miệng, trước mặt đại ca nói đại tẩu không tốt cũng là điều không nên.

Nhìn không khí có chút ngượng ngùng, Hoa Chiêu mở miệng nói: "Cưới vợ không hiền... quên đi, đừng nói tới việc này nữa. Lần này trở về chính là muốn chúc mừng muội muội, chỉ mong muội muội bình an là được."

Hoa Thường nghe xong, trong lòng lại đau xót, dù sao cũng là người thân trong nhà, máu mủ tình thâm, lời nói quan tâm kia cũng không phải là giả.

Hoa Thường cười nói: "Muội hiểu được."

Tính tình Hoa Hi thoải mái, không thích không khí nặng nề như vậy, liền cười cười, âm thanh vui vẻ nói sang chuyện khác: "Muội muội, còn chưa gặp qua cháu trai nhỏ con của đại ca phải không? Tổ phụ đặt tên Hoa Mộc, lớn lên bụ bẫm, rất khỏe mạnh đáng yêu."

Cổ nhân khen hài tử, lời nói đều mang ý khoẻ mạnh, ngụ ý hy vọng tương lai có thể bình an lớn lên, thân thể tráng kiện, dáng người cao to. Bởi vì lúc này, do nhiều nguyên nhân mà tiểu hài tử chết non rất nhiều.

Hoa Thường nghe Hoa Hi nói, tâm tình nặng nề cuối cùng cũng như mây mù sương tan, khuôn mặt hiện lên nét tươi cười: "Ta còn chưa gặp qua, lần này Mộc nhi có theo đại ca về không? Mộc nhi hẳn cũng đã ba tuổi rồi nhỉ?" Ba tuổi là tính theo tuổi ta, nếu như dựa theo người hiện đại tính đúng ngày tháng, thật ra Hoa Mộc chỉ mới một tuổi rưỡi mà thôi.

Tuy rằng trên mặt Hoa Chiêu đã kiềm chế, nhưng vẫn lộ ra nụ cười, nhắc tới nhi tử của mình thì rất cao hứng: "Tiểu tử Mộc nhi thật sự bụ bẫm, nó cũng theo ta trở về, lúc vừa đến chính viện thỉnh an phụ mẫu, hai người rất thích nên đã giữ lại, chút nữa ta ôm nó đến thỉnh an với cô cô."

Hoa Thường cũng cảm giác được bầu không khí vui vẻ này, khẽ cười nói: "Thật không còn gì tốt hơn rồi."

Địa vị hài tử mới sinh này không giống như những đứa trẻ khác, chính là tiếp nối ước vọng của thế gia. Hoa Mộc chính là trưởng tử đích tôn, tương lai Hoa phủ nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra thì Hoa Mộc chính là người kế thừa.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đế Hậu

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Su Thái phi.

Chạng vạng. Hoàng cung, Từ Ninh cung.

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu cát tường." Nam nhân một thân long bào hoàng sắc (màu vàng) hơi khom lưng, khoé miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt. Nam nhân này thoát nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, khoé mắt cũng đã ẩn hiện vài nếp nhăn qua năm tháng. Khuôn mặt không được coi là tuấn mỹ, chỉ gọi là bình thường nhưng thân hình cao lớn kia luôn hiện ra khí thế nội liễm.

"Miễn lễ, hoàng nhi mau lại đây ngồi đi." Trên ghế chủ tọa là một phụ nhân phong thái ung dung, tóc đã hoa râu, thoát nhìn đã hơn năm mươi tuổi. Nếp nhăn trên mặt cũng không làm mất đi vẻ mỹ lệ của bà, ngược lại có một loại khí chất trầm tĩnh, nhu hòa được tích lũy dần theo năm tháng.

Trần Chương Đế bước từng bước trầm ổn đến bên người Thái hậu, ngồi xuống nói: "Thân thể mẫu hậu đã bình phục chưa? Hiện giờ trời chuyển sang đông, thời tiết lạnh đi, mẫu hậu phải cố gắng bảo trọng phượng thể."

Thái hậu nắm tay Hoàng đế, ánh mắt thêm phần ôn hòa mềm mại: "Thân thể mẫu hậu bây giờ rất tốt, ngược lại Hoàng thượng cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Ai gia biết Hoàng thượng chính sự bận rộn nhưng đừng để bản thân suy kiệt".

Trần Chương Đế gật đầu: "Trẫm nhớ rồi."

Vương triều Đại Lương từ khi thành lập đến nay vẫn luôn thi hành chính sách "Lấy hiếu trị quốc". Đương kim thánh thượng càng là người chí hiếu, sớm tối chăm chút chưa bao giờ bỏ sót.

Trước đây Thái hậu là Quý phi của Tiên hoàng, phong hào Ninh. Tiên Hoàng hậu mất sớm, hậu cung của Tiên hoàng vẫn luôn do Ninh Quý phi và Nhu Quý phi quản lý.

Dưới gối Ninh Quý phi có Tam Hoàng tử và Tứ Công chúa. Tam Hoàng tử chính là đương kim Hoàng thượng. Tứ Công chúa hiện giờ có phong hào Thực Nhân Trưởng Công chúa, gả xa cho tướng lĩnh ở biên cương.

Dưới gối Nhu Quý phi lại có Tứ Hoàng tử và Lục Hoàng tử, năm đó cũng chính là đối thủ cạnh tranh ngôi vị. Còn hiện giờ, Tứ Hoàng tử được phong Kính Vương, Lục Hoàng tử được phong Thuận Vương. So với những huynh đệ khác hiện tại được phong thân vương, hai người họ thực chất lại không nắm thực quyền, chỉ có tước vị Vương gia, ngày tháng sống ở kinh thành cũng không dễ dàng.

Thái hậu sửa lại vài sợi tóc hoa râm hơi rồi, sau lại mở miệng nói: "Lần tuyển tú này chính là đợt đầu tiên sau khi Hoàng nhi đăng cơ, nên trịnh trọng một chút mới phải. Nghe nói phân vị cao nhất là Phi, tiếp đến là Tần, khó tránh khỏi có chút không ưng ý."

Trần Chương Đế cười cười: "Trẫm vốn không tham luyện nữ sắc, hậu cung cũng không phải không có ai. Tuyển vài người là được rồi, thực sự không cần làm cho nơi đó chướng khí mù mịt."

Thái hậu nhìn Hoàng đế, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài. Hiện giờ hoàng triều này không ai là không hâm mộ hài tử ngoan của mình, bản

thân mình cũng vì thế mà thăng làm Thái hậu, là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ.

Nhưng, thực sự là nữ nhân tôn quý nhất sao? Nói cho cùng, Hoàng hậu mới là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận nhất...

Lần tuyển tú này do Hoàng đế và Hoàng hậu đích thân chủ trì, cuối cùng chỉ để lại có bốn người! Chuyện này nếu không phải bút tích của nàng dâu hiền lương kia, Thái hậu tuyệt đối không tin.

Thái hậu cũng là phi tử thời đại trước, loại thủ đoạn nhỏ nhen này bà thấy nhiều lắm rồi!

Có điều, mặc dù bây giờ Thái hậu có bất mãn thì cũng không làm được gì, Hoàng đế luôn che chở Hoàng hậu, chỉ nói mình không tham nữ sắc. Bà lại là thân sinh của Hoàng đế, đối với vị Hoàng hậu danh chính ngôn thuận này càng không có biện pháp.

Người già rồi, tâm tư cũng không còn mãnh liệt như xưa nữa. Tự cố chí kim mẹ chồng nàng dâu vốn luôn là thiên địch, Hoàng đế lại vì Hoàng hậu mà không xem trọng lời nói của Thái hậu bà, sao bà có thể vui vẻ được kia chứ?

Lại nói có lão nhân nào không muốn thấy cảnh con cháu thành đàn, vậy mà Hoàng đế nay đã quá tam tuần, dưới gối cư nhiên chỉ có hai Hoàng tử và một Công chúa, hơn nữa xuất thân đều thấp kém, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu mà Thái hậu không thích Hoàng hậu. Hoàng đế là nhi tử thân sinh của Thái hậu, lão nhân đau lòng Hoàng đế nên không đành lòng quở trách nhưng đối với Hoàng hậu thì ngày càng sinh ra nhiều bất mãn.

"Hoàng nhi, hậu cung ít người ai gia cũng không muốn nói làm gì, chỉ là ai gia nghe nói, người tuyển đích nữ Hoa gia vào cung?" Tay Thái hậu vân vê Phật châu, đạm nhiên hỏi.

Hoàng đế dừng tay một chút, sau đó gật đầu nói: "Đúng vậy, là đích nữ Hoa gia."

Thái hậu hơi nhíu mày: "Hồ đồ! Đích nữ thế gia sao có thể tùy tiện tiến cung làm phi như vậy? Người khác nhìn vào không hay, cũng không biết bây giờ Hoa gia suy nghĩ thế nào nữa."

Thái hậu vốn xuất thân vọng tộc, tất nhiên hiểu rõ địa vị đích nữ thế gia. Phi vị nói đến cũng thật dễ nghe, nhưng cuối cùng không phải chỉ là thiếp thất thôi sao!

Hoàng đế hơi cúi đầu nói: "Việc này là do trẫm sơ suất, quả thật là có chút ủy khuất cho Hoa gia rồi. Thế nhưng dưới bầu trời này, đất nào không phải đất của thiên tử, dân nào không phải dân của thiên tử, Hoa gia còn có gì bất mãn hay sao?"

Hiện tại quyền lực của quân vương đang lên cao, quyền uy Hoàng đế chí cao vô thượng. Quân thượng lại là người tài trí mưu lược kiệt xuất, tuy chỉ mới đăng cơ được ba năm nhưng đã có khí thế của minh quân. Thái hậu tất nhiên biết tâm tư Hoàng đế, đây là vệt chết mà còn cứng miệng. Hoàng đế cũng biết việc này không chính đáng, nhưng vì sao vẫn khâm điểm đích nữ Hoa gia tiến cung?

Khóe miệng Thái hậu lộ ra ý cười nhàn nhạt, nhi tử của mình, mình còn không biết sao? Là người trọng thanh danh như thế, cho dù không vừa mắt các thế gia khác cũng sẽ không dùng loại thủ đoạn nhỏ, tầm thường này. Mà bà nghe nói, đích nữ Hoa gia trời sinh trầm tĩnh ôn nhu, phong hoa nhã nhạn, mang vẻ đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn.

Vương triều cứ ba năm tuyển tú một lần, phạm là nữ tử thế gia, quan lại thất phẩm trở lên, từ mười ba đến mười sáu tuổi đều phải tham gia. Mục đích chính là để hậu cung phong phú, phần tú nữ còn lại có thể tứ hôn cho các thành viên Hoàng tộc hay trọng thần khác. Lần này là tổng tuyển cử.

Bên cạnh đó, tất nhiên cũng có tiểu tuyển chọn. Tiểu tuyển chọn mỗi năm một lần, những nữ tử dân gian gia thế trong sạch sẽ trúng tuyển. Tuân theo nguyên tắc như vậy, mục đích là lựa chọn cung nữ.

Lần này Hoa Thường tham gia, hiển nhiên là tổng tuyển cử. Tuy rằng nhân số tham gia rất nhiều, tưởng chừng như hoa hoa đua sắc, mỹ nữ như mây, kỳ thật lại không phải.

Đầu tiên là giới hạn phạm vi, chỉ trong những nữ tử quan lại thế gia. Và lại, mười ba đến mười sáu vốn là độ tuổi còn non nớt. Tuy nói lớn lên sẽ khuynh quốc khuynh thành chung quy lúc này cũng chưa tới, chỉ được gọi là đáng yêu, xinh xắn.

Nói một câu thật lòng, mỹ nữ đẹp tự nhiên vốn đã ít. Không trang điểm, không phục sức, lại có thể khiến người khác nhìn không rời mắt, mỹ nhân như vậy thật sự lại càng ít.

Ở hiện đại những người đẹp đều là dựa vào phẫu thuật thẩm mỹ hay mỹ phẩm mới thu hút người khác như vậy, thử để họ tẩy đi lớp phấn đó xem?

Đó là chưa nói đến, son phấn thời này còn thật quá ít ỏi thô ráp, ước chừng chỉ có phấn mặt, son môi, ba loại kẻ lông mày, có khi không trang điểm còn đẹp hơn...

Nói tóm lại rằng, trên đại diện tuyển phi, Hoàng đế vừa nhìn thấy Hoa Thường nhu mỹ phiêu dật (đẹp tự nhiên), là mỹ nữ thanh thủy xuất phù dung (trong sáng, thanh thuần như hoa), tất nhiên không rời mắt được, hơn nữa xuất thân cũng thực không tồi. Chỉ dựa vào điều này, ai cũng không nói được là Hoàng đế tham luyện sắc đẹp, sung hạnh hạ nữ. Vì vậy nên hẳn liền trực tiếp giữ lại thẻ bài.

Có nam nhân nào không thích nữ nhân quốc sắc thiên hương?

Nhi tử này của bà chỉ sợ lúc đó đã ngấm đến ngáy người đi? Cho nên cũng không hỏi kỹ xuất thân, chỉ biết là nữ nhi thế gia liền lưu lại thẻ bài.

Thế nhưng sau đó, chỉ được phong Phi vị, thật khiến Thái hậu cực kỳ bất mãn. Đích nữ Hoa gia vốn xuất thân cao quý thế nào, vào cung hẳn nên ở vị trí Quý phi, còn không ít nhất thì cũng phải đứng trong hàng Tứ phi!

Ánh mắt Thái hậu thâm trầm, trong chuyện này nếu không có Hoàng hậu ra tay, bà thật sự không tin. Chỉ sợ là toàn bộ nữ nhân hậu cung kia cũng đều cấu kết với nhau rồi...

Quả thật, thân phận đích nữ Hoa gia vốn bất đồng, lại yêu kiều mỹ mạo như thế, những nữ nhân hậu cung này chắc chắn lo sợ bất an, chỉ có thể hợp lực đè thấp phân vị.

Thái hậu mặt không đổi sắc, hơi bất mãn hỏi: "Phong Phi vị cũng có chút hơi quá đáng, người ngoài nhìn vào còn tưởng người bất mãn với Hoa gia. Tuy lời hoàng nhi nói có đạo lý, thế nhưng cũng không nên rét lạnh tâm của trung thần."

Hoàng đế yên lặng nghe giáo huấn, chờ Thái hậu nói xong mới ngẩng đầu: "Mẫu hậu nói có lý nhưng ngoại trừ Hoàng hậu, những phi tần khác vào cung đều là từng bước lên cao. Nếu bây giờ lại ngay lập tức phong đích nữ Hoa gia đứng đầu Tứ phi, chỉ sợ hậu cung bất bình."

Rồi Hoàng đế lại tạm dừng một chút, sau đó nói tiếp: "Trẫm biết các thế gia trung tâm vì nước, không màng danh lợi nhưng người ngoài nhìn vào đều nói khí thế thế gia rất lớn. Trẫm làm như vậy coi như áp chế một chút, hào quang vạn trượng cũng không phải chuyện gì tốt."

Thái hậu là phụ nhân thâm cung, tuy nói xuất thân vọng tộc, nhưng cũng biết rằng dính đến chuyện triều chính thì bà không thể nhúng tay, nên chỉ có thể gật gù, cơn tức giận trong lòng đều chuyển đến vị con dâu hiền lương kia rồi.

"Hoàng nhi đã có suy xét của riêng mình là tốt, ai gia cũng sẽ không nhiều lời nữa." Thái hậu liền hạ khẩu khí, trấn an Hoàng đế.

Hoàng đế cũng biết Thái hậu vì mình mà nhọc lòng, vô cùng không đành lòng. Hoàng đế thật là chí hiếu.

"Vây mẫu hậu nghỉ ngơi sớm một chút, chờ các nàng tiến cung, nếu người thích về sau lại tấn phân vị là được." Hoàng đế nắm tay Thái hậu, nhẹ nhàng nói.

Thái hậu gật gật đầu, cười hiền lành: "Ai gia cũng chỉ quan tâm hoàng nhi, đều là ngoại nhân phi tử, sao đáng để ai gia và Hoàng đế nói cả buổi như thế."

Hoàng đế nghe xong, lòng cũng yên ổn lại: "Là trẫm làm mẫu hậu lo lắng."

Thái hậu vươn tay vuốt ve mặt Hoàng đế, biểu tình ôn nhu: "Hoàng nhi tốt, mẫu hậu sẽ không có chuyện gì."

"Vâng."

Hoàng đế rời đi, trong Tử Ninh cung hương khói vẫn mãi lượn lờ.

"Thái hậu nương nương, đã đến giờ Dậu, người nên đi nghỉ sớm một chút." Cung nữ một thân trang phục trầm ổn, tiến lên nhẹ giọng nói.

Thái hậu vẫn như cũ lần tràng Phật châu, biểu tình không rõ, sau đó lại chậm rãi mở miệng: "Ừ, đi ngủ thôi..."

Lúc này, Vị Ương cung.

"Hoàng hậu nương nương, sắc trời đã tối, nên nghỉ ngơi sớm đi..."
Một cung nữ mặc xiêm y xanh nhạt thấp giọng khuyên nhủ.

Những cung nữ còn lại cũng không dám lên tiếng. Hôm nay vốn là đêm mười lăm trăng tròn, Hoàng đế sẽ nghỉ tại cung của Hoàng hậu nhưng Tổng quản thái giám vừa bấm báo, Hoàng thượng đã đến chỗ của Thục phi.

Hoàng hậu vẫn mặc thường bào hoàng sắc như cũ, đồ trang sức không phức tạp, đơn giản ưu nhã, khuôn mặt tuy không được xưng là mỹ lệ nhưng cũng thanh tú. Lúc này đây, vị nữ nhân tôn quý này cứ ngồi thẫn thờ như vậy.

"Mama người nói xem, Hoàng thượng đang giận bốn cung sao?"
Hoàng hậu xuất thân vọng tộc nhưng lại là chi thứ, phụ thân và huynh đệ cũng không có thế lực gì lớn trong triều, lo được lo mất cũng là điều không thể tránh.

Mama đứng một bên ước chừng đã hơn năm mươi, nhìn nữ hài tự tay mình nuôi lớn giờ đang thương tâm như thế, bản thân cũng không vui nổi: "Nương nương chớ nên nghĩ nhiều, Thái hậu nương nương vẫn luôn kín đáo phê bình người. Hoàng thượng lại chí hiếu nên không đành lòng bác bỏ mặt mũi của Thái hậu thôi. Chính người cũng biết, Thái hậu nương nương vẫn luôn thiên vị Thục phi."

Hoàng hậu hơi cúi đầu, nhịn xuống nước mắt, hít sâu một hơi: "Ta biết, nhất định Hoàng thượng cũng đang giận bốn cung. Lần tuyển tú này, bốn cung có chút dài tay, đây là Hoàng thượng đang ngầm nhắc nhở bốn cung."

Mama nhìn nương nương nhà mình thương tâm, cũng không có biện pháp gì.

Hoàng hậu vô lực dựa người vào mama tín nhiệm nhất, bất giác lộ vẻ mềm yếu: "Bốn cung biết mình bị những phi tử kia lợi dụng, muốn đẩy ta

ra hứng gió, thế nhưng ta vẫn làm. Bởi vì chính ta cũng không muốn nhiều người tiến cung cùng chia sẻ sủng ái của bệ hạ, là ta không đúng, không nên đổ kị như thế... không nên..."

"Nường nường..."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tiến Cung

Edit: Ngọc Tu nghi.

Beta: Vân Chiêu nghi.

Buổi chiều, sân viện của Hoa Thường.

"Vương mama, bây giờ đã là tháng mười một, không bao lâu nữa, ta sẽ phải tiến cung sao?" Hoa Thường ngồi trên chiếc ghế hình tròn bằng gỗ tử đàn khắc hoa mẫu đơn, trong tay còn cầm chiếc hà bao mình đang thêu dở, giọng nói dịu dàng mà u buồn.

Vương mama là nữ mẫu của Hoa phủ, là người dạy dỗ Hoa Thường nên người, tất nhiên là đau lòng cho Đại tiểu thư ôn nhu hiền thực nhà mình.

"Tháng chạp Đại tiểu thư đã phải vào cung." Vương mama đứng bên cạnh Hoa Thường, cúi đầu nói nhỏ, có chút không đành lòng, nhưng vẫn lập tức gượng cười nói: "Đại tiểu thư không cần lo lắng, tiểu thư được sắc phong làm phi, theo lệ có thể đem theo một mama và hai nha hoàn vào cung, cuối cùng cũng có thể an tâm một chút rồi."

Hoa Thường cúi đầu cười cười, đúng vậy, coi như nàng mệnh tốt, có thể mang theo của hồi môn và đồ cưới tiến cung, đây chính là đãi ngộ của Phi vị. Phi vị trở xuống chỉ cho đem theo hai nha hoàn, không được mang đồ cưới, mà dưới Tần vị thì không thể mang theo cái gì.

Mặc dù Hoa phủ không tính là phú quý, nhưng chuẩn bị đồ cưới cho đích trưởng nữ khẳng định không thể ít được. Có lẽ Hoàng đế cũng cảm thấy việc khâm điểm đích trưởng nữ Hoa gia làm phi là không được chân chính, cho nên đối với việc mang theo đồ cưới vượt mức cũng là nhắm một mắt mở một mắt, có lòng dung túng cho ái nữ của Hoa phủ.

Vương mama nhìn Đại tiểu thư nhà mình xe chỉ luân kim, chiếc hà bao được thêu thật tinh xảo khéo léo, quả thật vô cùng yêu thích, đương kim Hoàng thượng thật là có điểm phúc.

Đại tiểu thư nhà bà thật sự là trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa, càng hiếm có là tuy rằng dung mạo xinh đẹp tú lệ, nhưng lại không hề làm ra vẻ, mà luôn cực kỳ trầm tĩnh ôn nhu.

Hoa Thường cúi đầu nghĩ bản thân mình ở nhà còn không đến một tháng, liền cảm thấy nôn nóng. Nàng sắp phải rời khỏi nơi ấm áp này, thật sự làm thế nào cũng cảm thấy bất an, cả ngày đều luôn luyện tập thêu thùa. Nhưng lại khiến Hoa phu nhân đau lòng không thôi, cố ý phái Vương mama tới xem nàng.

Vương mama cũng có thể hiểu được tâm lý nữ nhi đợi xuất giá, nhẹ giọng an ủi nói: "Đại tiểu thư yên tâm, mọi việc phu nhân đều đã an bài ổn thỏa. Người được chọn theo vào cung chính là Chương mama, là mama bên người phu nhân. Vượt qua đợt kiểm tra, nha hoàn được chọn là Thước Dực - người bên cạnh Đại tiểu thư và nha hoàn Lan Chi bên người phu nhân, đều là những người tâm tình trầm ổn, sẽ không ảnh hưởng đến sự thanh tĩnh của tiểu thư."

Hoa Thường đáp: "Ta biết nỗi khổ tâm của mẫu thân." Thật thương cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, Hoa phu nhân thật sự là ngàn chọn vạn tuyển mới chọn được ba người này, đều là người hầu trong nhà, khế ước bán thân còn ở trong tay Hoa phủ, nên không lo lắng về lòng trung thành.

Hơn nữa Thuộc Dược và Lan Chi đều có khuôn mặt thanh tú, tay nghề tốt, tính cách trầm ổn, sẽ không phạm sai lầm gì ở cái nơi gọi là Hoàng cung kia.

Có câu thà rằng chịu khổ một chút, cũng không thể chọn người qua loa. Nha hoàn thành thật vẫn là tốt nhất.

Chớp mắt, thời gian một tháng trôi nhanh như dòng nước, không thể ngăn lại mà chảy xuôi xuống dưới.

Sáng sớm, mười tám tháng chạp.

Hôm nay là ngày Hoa Thường vào cung, trong cung đã phái xe ngựa tới đón.

Xe ngựa lộng lẫy, bạch mã mạnh mẽ, còn có thị vệ và thái giám đứng kính cẩn hai bên.

Hoa Thường được huynh trưởng Hoa Chiêu đưa lên xe, Hoa Hi cũng đứng một bên đưa tiễn.

Chiếu theo lễ thường, vốn là phụ thân của Hoa Thường, Hoa Sắc theo sau đưa tiễn, nhưng Hoa Sắc lại cáo ốm, cho nên Hoa Chiêu và Hoa Hi tiễn đưa muội muội.

Tuy rằng Hoa Sắc là người thông minh khéo léo, nhưng dù sao thanh cao thế gia đã khắc sâu vào xương tủy, khí khái thế gia đã hòa vào trong máu, vì lẽ đó không muốn đưa tiễn nữ nhi xuất giá cũng là điều dễ hiểu.

Hoa Thường biết tính tình của phụ thân mình, cũng không quá đau lòng, chỉ mong phụ thân có thể bớt giận, đừng tổn hại tới thân thể.

Xe ngựa kêu cót két, bánh xe bằng gỗ va chạm với phiến đá trên mặt đường bằng phẳng tạo nên một loại âm thanh dễ nghe.

Hoa Thường mặc hoa phục ngồi ngay ngắn trong xe ngựa, không buồn không vui. Mơ hồ còn có thể nghe được tiếng vó ngựa giòn giã hai bên xe ngựa, Hoa Thường biết đó là hai ca ca của mình, nghĩ như vậy, trong lòng nàng an tâm hơn rất nhiều.

Hoa Thường hy vọng con đường này vĩnh viễn không có điểm dừng. Thế nhưng, nhìn xa xa, đã thấy cửa cung bên ngoài Tử Cấm Thành.

Ngựa bị đánh phát ra tiếng phì phì trong mũi, chậm rãi ngừng lại. Mành xe ngựa được vén lên, một khuôn mặt thanh tú, cung nữ vận cung trang màu hồng phấn cung kính hành lễ, cúi đầu nói: "Cung nghênh quý nhân vào cung, mời xuống xe ở đây, đổi thành nhuyễn kiệu."

Lão thái giám đứng bên cạnh cũng nói với Hoa Chiêu và Hoa Hi: "Mời nhị vị quay lại."

Hoa Chiêu và Hoa Hi cười gật đầu: "Làm phiên công công rồi." Sau đó nhìn muội muội của mình, trong lòng có chút không nở nhưng cũng không thể hiện ra ngoài, chỉ có thể cười, nghiêng mình chấp tay: "Cung tiễn quý nhân."

Hoa Thường nhận nhện chưa xốt trong lòng, thấp giọng nói: "Các huynh trở về đi."

Vài cung nữ mặc cung trang màu lam đỡ Hoa Thường xuống dưới, đưa vào nhuyễn kiệu.

Về phần mama và nha hoàn hồi môn cần tới Nội Vụ phủ học tập quy củ trước, sau đó mới được đưa đến bên người Hoa Thường.

Bốn thái giám nâng cổ kiệu lên, vững vàng bước vào thâm cung nội viện. Lại qua một lúc, phía trước xuất hiện một cánh cửa cung, cổ kiệu ngừng lại. Hoa Thường biết, đây là đại môn. Cung nữ đỡ tay Hoa Thường bước xuống.

Cung nữ mặc cung trang hồng phấn đứng bên cạnh thấp giọng nói: "Mời quý nhân hành lễ."

Lập tức có hai tiểu thái giám đi tới đặt một chiếc đệm mềm trước mặt Hoa Thường.

Hoa Thường chỉnh lý hoa phục một chút, chậm rãi quỳ xuống, hành đại lễ ba quỳ chín lạy.

Mỗi một lần trán của Hoa Thường chạm xuống phiến đá lạnh lẽo, là một lần khắc sâu lễ giáo thâm nghiêm nơi thâm cung.

Hành lễ đại môn chính là hành lễ với Hoàng hậu.

Bởi vì chỉ có khi Hoàng hậu gả vào, mới có thể được nâng vào từ đại môn, những phi tần khác dựa theo phẩm cấp của chính mình, tiến vào từ những cửa hông khác nhau.

Đương nhiên, lúc đi qua đại môn, cần phải hành đại lễ để thể hiện sự tôn kính đối với mẫu nghi thiên hạ.

Sau khi hoàn thành lễ tiết, Hoa Thường được cung nữ bên cạnh đỡ đứng lên.

Một hàng thái giám đi ra từ phía cửa đại môn, lão thái giám đứng đầu nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng có chỉ."

Hoa Thường lại quỳ xuống lần nữa: "Nô tì Hoa thị lĩnh chỉ." Cung nữ thái giám phía sau cũng cúi đầu quỳ xuống.

Lão thái giám mở mảnh lụa màu vàng óng ánh trong tay, cao giọng tuyên: "Nay có nữ nhi Hoa thị, sinh từ thế gia, gia phong đoan chính, hiền thực hữu lễ, hoa nhường nguyệt thẹn, đặc phong làm Phi, ban thưởng ngụ ở Thượng Dương cung."

"Nô tỳ lĩnh chỉ tạ ơn, Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Hoa Thường khấu đầu, sau đó quỳ thẳng gối hai tay tiếp chỉ.

Khuôn mặt lão thái giám mang theo ý cười nói: "Chúc mừng Hoa Phi nường nường."

Hoa Thường rũ mắt cười khẽ: "Làm phiền công công."

Sau khi lão thái giám dẫn người rời đi, một lần nữa Hoa Thường bước lên nhuyển kiệu, rẽ trái, đi thẳng về phía Thần Võ môn.

Vào cung từ Thần Võ môn là quy định từ Phi vị trở lên, có thể nói là chỉ đứng sau lễ nghi của Hoàng hậu mà thôi. Hoa Thường ngồi trong nhuyển kiệu suy đoán, lão thái giám vừa rời hẳn là thái giám bên người Hoàng thượng, chỉ là không biết cụ thể lão thái giám ấy ở vị trí nào.

Điều khiến Hoa Thường tương đối hài lòng đó chính là được ban thưởng ở Thượng Dương cung.

Thượng Dương cung là cung lớn nhất ở Tây lục cung, dựa theo truyền thống mà nói, chỉ có tứ phi trở lên mới có thể chủ quản một cung. Thế nhưng hiện tại số người trong hậu cung của Hoàng Thượng không nhiều, địa vị cao thì lại càng ít, vì lẽ đó Hoa Thường tuy là phi nhưng cũng trở thành chủ nhân của Thượng Dương cung.

Điều này thể hiện thái độ của Hoàng thượng, ít nhất sau này Hoa Thường cũng có cơ hội trở thành một trong Tứ phi.

Trước khi Hoa Thường vào cung đã được ma ma ở phủ Nội Vụ dạy dỗ qua, đối với bố cục trong cung vẫn có một chút hiểu biết.

Hậu cung chia làm Đông lục cung và Tây lục cung. Tây lục cung theo thứ tự là Vị Ương cung, Tiêu Phòng cung, Ngọc Hoa cung, Thượng Dương cung, Trường Nhạc cung và Trữ Tú cung.

Đông lục cung theo thứ tự là Từ Ninh cung, Vĩnh Thọ cung, Trường Môn cung và Dịch Đình cung. Đông lục cung tuy rằng được gọi là lục cung nhưng thật ra chỉ có bốn cung.

Ngoại trừ mười cung lớn ở ngoài, còn có bốn điện không thuộc những cung này: Tuyên Ninh điện, Giảng Văn hiên, Minh Sát lâu, Nghi Nguyên các.

Nơi này gọi chung là tứ điện, lầu các tinh xảo khéo léo, cũng thuộc về nhóm phi tần trong hậu cung.

Hoa Thường ngồi trên cỗ kiệu đi qua Thần Võ môn, lại đi qua Dịch Đình cung, liền tới phạm vi của Tây lục cung.

Thượng Dương cung tọa lạc ở trung tâm Tây lục cung, là một tòa kiến trúc tràn đầy khí thế.

Hoa Thường từ nhuyển kiệu bước xuống, vịn tay cung nữ hầu hạ bên cạnh, bước vào cung điện nàng chuẩn bị sinh sống một đời.

"Cung nghênh Hoa Phi nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế." Tất cả cung nữ và thái giám của Thượng Dương cung đều quỳ gối ở giữa sân tiền điện, hành lễ với Hoa Thường.

"Miễn lễ." Giọng nói trong trẻo từ miệng Hoa Thường vang lên. Khuôn mặt Hoa Thường bình tĩnh, cũng không nhiều lời.

"Tạ nương nương."

"Đều đi làm việc của mình đi." Hoa Thường nhàn nhạt phân phó một câu, sau đó một cung nữ tiến lên đỡ nàng đi vào chính điện Thượng Dương cung.

Cung nữ và thái giám đi theo Hoa Thường đều do Hoàng thượng và Nội Vụ phủ phái tới, cũng không thuộc phạm vi quản của Thượng Dương cung. Hoa Thường biết bọn họ đều tới đây để giám sát nàng nên cũng không nói nhiều.

Hoa Thường đi vào chính điện, ngồi trên ghế chủ tọa ở phòng lớn.

Vài cung nữ nâng khay đồ thẩm quỳ trước mặt Hoa Thường, cung kính nói: "Mời nương nương thay y phục."

Hoa Thường nhìn y phục và phục sức trong khay, gật đầu đáp ứng.

Đây là trang phục của Phi vị.

Hoa Thường vừa mới vào cung, cần dựa theo phẩm cấp đại trang, tới Vị Ương cung bái kiến Hoàng hậu nương nương, phải mặc triều phục.

Lễ giáo của Đại Lương sâm nghiêm, đối với yêu cầu về phẩm cấp trang phục vô cùng nghiêm ngặt.

Tỷ như hậu cung, chỉ có Hoàng hậu mới có thể mặc y phục màu vàng sáng, Hoàng Quý phi, Quý phi và Tứ phi chỉ có thể mặc màu vàng nhạt. Phi cũng chỉ có thể mặc màu đỏ thẫm, từ Phi vị trở xuống màu sắc không đồng nhất.

Cho nên Hoa Thường lúc này chính là mặc bộ cung trang màu đỏ thẫm kia.

Bộ triều phục này gồm triều mào, triều bào, triều quái (áo khoác ngoài), triều váy và triều châu tạo thành, quả nhiên là tráng lệ, rườm rà phức tạp.

Hoa Thường được cung nữ hầu hạ thay quần áo xong, tự an ủi chính mình, được mặc triều phục cũng coi như không tệ. Phải biết rằng từ Phi vị trở xuống, Tần vị đến tư cách mặc triều phục cũng không có, các nàng chỉ có thể mặc cung trang chính thức hành lễ.

Sau khi mặc trang phục xong, Hoa Thường được đỡ ngồi trước bàn trang điểm, cung nữ chuyên môn trang điểm cho Hoa Thường.

Trong hậu cung, trang điểm như thế nào cũng đều phải có ý tứ, phẩm cấp không đủ lại muốn trang điểm đậm, xin lỗi, như vậy cũng không được.

Hoa Thường nhìn gương đồng mơ hồ không rõ trước mặt, chỉ lẳng lẳng rũ mắt, tùy ý cung nữ tô vẽ.

Tất cả đều đã chuẩn bị tốt, Hoa Thường được cung nữ dẫn đường, ra khỏi Thượng Dương cung, bốn tiểu thái giám nâng đến một cái liễn, quỳ xuống mời Hoa Thường bước lên.

Hoa Thường nhắc chân ngồi lên, bốn tiểu thái giám nâng liễn, vững vàng đi về phía Vị Ương cung.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Yết Kiến

Edit: Chiêu Tần.

Beta: Triệu Hiền viện.

"Hoa Phi nương nương cầu kiến!" Tiểu thái giám gác cổng Vị Ương cung cao giọng hô to.

Một tiểu thái giám khác vội vàng tiến vào điện bẩm báo, Hoa Thường đoan trang đứng trước cửa Vị Ương cung, hai tay chắp lại, đứng thẳng cung kính cúi đầu.

"Hoàng hậu nương nương có chỉ, truyền Hoa Phi nương nương vào yết kiến!" Trong chốc lát, bên trong liền truyền ra âm thanh hô vang của thái giám.

Hoa Thường vịn tay của cung nữ, bước đi chậm rãi.

Vào tới chính điện, Hoa Thường cũng không dám để ý xung quanh nhiều. Vội nhìn qua thì thấy xung quanh có rất nhiều người đang ngồi, cũng đều là tỷ muội chốn hậu cung này.

"Thần thiếp Phi vị Hoa thị, tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế." Hoa Thường hành đại lễ, lưng thẳng tắp, tay chắp lại, sau đó khom lưng một góc chín mươi độ, đầu cúi thấp, tay đặt lên trán, xong lại thẳng người, tay lại đặt lên trán, đầu gối chạm đất, dập đầu bái lạy.

"Miễn lễ". Trên ghế chủ tọa truyền đến một âm thanh nhẹ nhàng.

Hoa Thường bái tạ lần nữa rồi mới đứng dậy.

Một mama tay cầm khay đựng chén trà bước lên nói: "Mời Hoa Phi nương nương kính trà."

Bàn tay trắng muốt nâng chén trà, Hoa Thường chậm rãi đi đến trước mặt Hoàng hậu, lưng thẳng tắp quỳ xuống, nói: "Mời Hoàng hậu nương nương dùng trà."

Một đôi tay đeo hộ giáp nhận chén trà từ Hoa Thường, Hoàng hậu mở nắp trà, nhấp một ngụm nhỏ, cười nói: "Vất vả cho Hoa Phi muội muội rồi."

Hoa Thường lại hành lễ thêm lần nữa.

Buổi lễ ra mắt kết thúc.

Giờ đây, Hoa Thường đã chính thức trở thành người của hoàng gia. Sống là người của hoàng gia, chết cũng là ma của hoàng gia. Cho dù Hoàng đế vĩnh viễn không lâm hạnh nàng, thì nàng vẫn là phi tử của Hoàng đế, là người của Trần gia.

"Hoa Phi muội muội vừa mới nhập cung, e là chưa biết hết các chư vị tỷ muội hậu cung. Hôm nay vừa vặn mọi người có mặt đông đủ, cũng đúng lúc để muội muội gặp mặt làm quen." Hoàng hậu trên ghế chủ thượng khẽ cười nói, giọng điệu nhẹ nhàng và ôn hòa.

Lúc này Hoa Thường mới ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu, đáp: "Vâng."

Hôm nay Hoàng hậu đội mào vàng nạm phi thúy minh châu, mặc triều phục bằng lụa tơ tằm hoàng kim ánh bạc thêu kim loan triều phụng, cả người tỏa ra khí chất trầm tĩnh hòa nhã.

Hoa Thường thầm nghĩ trong lòng, vị Hoàng hậu này thoát nhìn ôn hòa hữu lễ, có lẽ ngày sau của mình cũng sẽ không quá khó khăn.

"Thúy Lâu, mau dìu Hoa Phi muội muội ngồi xuống." Hoàng hậu nói với một cung nữ mặc cung trang màu xanh lam.

Cung nữ nghe gọi liền tiến lên, đỡ Hoa Thường đến cái ghế trống thứ nhất bên tay phải.

Hoa Thường siết chặt khăn tay trong ống tay áo, khuôn mặt bình tĩnh cúi người tạ ơn.

"Hoa Phi muội muội, vị trí thứ nhất bên tay trái này chính là Tiêu Phòng cung Thục phi." Hoàng hậu mỉm cười giới thiệu cho Hoa Thường.

Hoa Thường ngẩng đầu lên nhìn người đang ngồi phía đối diện, thấy Thục phi vận cung trang hoàng kim, băng cơ ngọc cốt, khuôn mặt trái xoan, đôi mày lá liễu, dáng người thon thả, thật sự là một mỹ nhân thiện lương đơn thuần, băng thanh ngọc khiết, dung mạo ái mỹ, hương bồi ngọc triện.

Hoa Thường hành lễ: "Bái kiến Thục phi tỷ tỷ."

Thục phi cười, nói: "Muội muội miễn lễ."

"Tạ Thục phi tỷ tỷ." Hoa Thường đáp lời cảm tạ rồi quay về chỗ của mình. Trong lòng cảm thấy Thục phi thật sự là một người đẹp, giọng nói nghe cũng êm tai. Tuy rằng không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành nhưng nàng ta lại có ý vị và nét yêu kiều riêng.

Mama giáo dưỡng đã từng đề cập qua với nàng, phi tử được sủng ái nhất trong hậu cung chính là vị Thục phi này.

Thục phi xuất thân từ thế gia vọng tộc Hà thị. Trong cung nhiều nữ nhân như vậy, vì sao nàng được gọi là Thục phi, chính là vì nàng là người

duy nhất đứng trong hàng Tứ phi, có thể thấy được mức độ được sủng ái của nàng như thế nào.

Hơn nữa cung điện nàng ta ở trước đây vốn gọi là Vĩnh Phúc cung, sau đó lại đổi thành Tiêu Phòng cung. Hai chữ "Tiêu Phòng" này hàm ý không tầm thường, do chính Hoàng thượng đích thân ban tặng, có thể thấy được rằng quân vương rất mực sủng ái Trịnh Phi.

Hoàng hậu lại chỉ tiếp vào vị trí thứ hai bên trái, giới thiệu: "Đây là Ngọc Hoa cung Trịnh Phi."

Trịnh Phi mặc cung trang đỏ thắm thêu trăm bướm vờn hoa, đầu cài trâm minh châu đính kim ty bát bảo, cặp tóc bằng vàng ròng nạm ngọc trai phương Nam. Sắc mặt hơi nhợt nhạt, đôi mắt phượng xếch lên. Dù xiêm y lộng lẫy nhưng cũng không thể nào tôn lên được vẻ xinh đẹp. Hoa Thường cũng không dám đánh giá lâu, bèn cúi đầu hành lễ: "Bái kiến Trịnh Phi tỷ tỷ."

Trịnh Phi hài lòng cười cười, cũng đứng dậy đáp lễ: "Muội muội đa lễ."

Hoa Thường và Trịnh Phi cùng phẩm cấp, nhưng Hoa Thường mới vào cung đã được phong làm Phi, còn Trịnh Phi lúc vừa tiến cung chỉ được phong làm Chiêu nghi, sau đó mới tấn vị làm Phi. Theo lý mà nói, địa vị của Hoa Thường cao hơn một bậc, nhưng mà nàng không muốn làm con chim đầu đàn, xông ra để mọi người ngắm trúng. Người ta đều là lão nhân có tư lịch (tư cách và sự từng trải), nàng không muốn cùng người khác tranh đấu, thế nên cứ khiêm nhường gọi một tiếng tỷ tỷ, thái độ cung kính.

Hoa Thường quay lại chỗ ngồi của mình, trong lòng cân nhắc. Trịnh Phi này xuất thân là con nhà tướng, nam đỉnh trong tộc đều đang trấn thủ biên cương, cho nên địa vị của Trịnh Phi cũng không giống với những người khác. Vì vậy dù diện mạo của Trịnh Phi không xuất sắc lắm, vô công

vô thần (không có công cán, cũng không có con cái), thì nàng vẫn ngồi vững chắc ghế phi, địa vị chỉ đứng sau Hoàng hậu và Thục phi.

Hoa Thường ngồi đoan trang trên ghế. Ngoài vài vị vừa rồi, những người còn lại phân vị không bằng nàng, cho nên chỉ cần chờ Hoàng hậu giới thiệu rồi nhận lễ là được.

Hoàng hậu chỉ vào vị trí thứ hai bên tay phải: "Đây là mẫu thân ruột của Đại Hoàng tử, Ninh Quý tần."

Một nữ tử dung mạo khá xinh đẹp, đứng lên hành lễ: "Bái kiến Hoa Phi tỷ tỷ."

Hoa Thường khẽ cười, đáp: "Muội muội miễn lễ."

Hoa Thường không dám xem nhẹ nữ nhân có dung mạo bình thường, vóc người nở nang này. Ninh Quý tần mặc bộ cung trang màu lam xám, trang điểm có thiên hướng hơi lớn tuổi. Nàng ta là mẫu thân của Đại Hoàng tử, trang điểm như vậy cũng là vì để biểu hiện sự cẩn trọng. Dù sao dưới gối nuôi Đại Hoàng tử, về phẩm hạnh của nàng ta hẳn là không có vấn đề gì.

Ninh Quý tần họ Ngô, xuất thân là con nhà quan lại. Gia thế không cao nhưng số mệnh lại tốt, sớm đã sinh được Hoàng Trưởng tử. Vì vậy lúc Hoàng thượng đăng cơ đã phong nàng ta làm Tần, ban phong hào Ninh, sau lại tấn phong Quý tần, vào ở thiên điện bên trái của Trường Nhạc cung.

Hậu cung Đại Lương có quy tắc, chỉ phi tử có phân vị từ Tần trở lên thì mới có thể nuôi dưỡng Hoàng tử. Cho nên Ninh Quý tần dưỡng dục Đại Hoàng tử, không ai dám coi khinh nàng.

Hoàng hậu lại chỉ tiếp vào vị trí thứ ba bên tay trái: "Đây là mẫu thân ruột của Nhị Hoàng tử, Lục Tần."

Lục Tần là một nữ tử mi thanh mục tú, dáng người nhỏ gầy. Nàng nhẹ nhàng hành lễ, thấp giọng nói: "Bái kiến Hoa Phi nương nương."

Hoa Thường cũng nhẹ nhàng đáp: "Muội muội miễn lễ."

Khi Lục Tần vấn an, nàng ta nói bái kiến Hoa Phi nương nương chứ không phải Hoa Phi tỷ tỷ.

Trong Hoàng cung, có thể xưng hô với nhau là tỷ muội, đều là có phân vị gần nhau, địa vị không cách biệt quá xa. Dựa theo phân vị của Lục Tần, lại là mẫu thân ruột của Nhị Hoàng tử, theo thường lệ nàng ta có thể gọi Hoa Thường là tỷ tỷ. Nhưng Lục Tần lại không gọi như thế, nói đến chuyện này, còn có một đoạn nguyên do.

Lục Tần xuất thân là tỳ nữ. Khi Hoàng thượng còn là Vương gia, nàng ta là tỳ nữ bên người, chính vì tính cách dịu dàng, lại hiếu lễ nghĩa nên được Vương gia coi trọng, nhất thời sủng hạnh liền nạp vào làm tì thiếp. Không nghĩ đến chỉ sủng hạnh một lần mà nàng ta đã có thai, lại sinh hạ được thứ tử. Vương gia liền cất nhắc nàng ta lên làm trắc thất.

Sau khi đăng cơ, Hoàng thượng vì mặt mũi của Nhị Hoàng tử liền phong nàng ta thành Tiệp dư, sau đó lại tấn phong làm Tần, vào ở thiên điện bên trái của Ngọc Hoa cung. Mà Nhị Hoàng tử lại được nuôi dưỡng dưới gối của Trịnh Phi của Ngọc Hoa cung, không phải dưỡng dục dưới gối của Lục Tần. Cho nên so với Ninh Quý tần, Lục Tần không thể nào sánh bằng được.

Ngay sau đó, Hoàng hậu lại chỉ vào vị trí thứ ba bên phải: "Đây là mẫu thân ruột của Đại Công chúa, Tuyên Ninh điện Lan Tiệp dư."

Lan Tiệp dư mặc cung trang bằng lụa tơ tằm màu da trời thêu một đôi chim nhạn, phối với váy gấm lam nhạt thêu đóa ngọc lan, trên đầu cài bộ diêu hoa mai năm cánh bằng bạc. Dáng người thon thả, gương mặt trái xoan, mi thanh mục tú.

Nàng ta dịu dàng cúi người khẽ thưa: "Tham kiến Hoa Phi nương nương."

Hoa Thường gật đầu đáp: "Tiệp dư miễn lễ."

Vị Lan Tiệp dư này cũng không phải là nhân vật được yêu thích trong cung. Lan Tiệp dư họ Âu Dương, xuất thân là con nhà quan. Phụ thân nàng ta là người mang cốt cách thanh lưu, có lẽ được ảnh hưởng từ cha, nàng ta cũng ra vẻ thanh cao, tự xưng là nhu mỹ.

Hoàng thượng tất nhiên sẽ có vài phần yêu thích đối với nữ nhân có phẩm cách như thế. Nhưng nữ nhân trong chốn hậu cung này, có ai lại thích người luôn tỏ vẻ thanh cao, nhu kiều như nàng ta.

Hơn nữa, nàng ta chỉ là Tiệp dư, dựa theo quy tắc thì không thể nuôi dưỡng Hoàng tử. Nhưng Hoàng thượng lại ân chuẩn cho nàng ta nuôi Đại Công chúa bên người. Điều này tất nhiên sẽ dẫn đến sự đố kỵ của những nữ nhân trong hậu cung.

Nàng ta còn được phong hào Lan, thật khiến người ta không ghen ghét không được.

Mà Tuyên Ninh điện là một trong bốn tử điện không thuộc quyền quản lí của cung nào, thanh tịnh an nhàn nhất. Lan Tiệp dư ở trong một cung điện cùng với Hoàng nữ như thế, lại nhận được sự sủng ái. Giờ đây thứ nàng ta thiếu duy nhất chính là một nhi tử.

Hoàng hậu lại chỉ tiếp hai người như vô hình là Viên Thường tại và Tống Thường tại.

Đây toàn bộ là những nữ nhân đã theo bên người Hoàng thượng từ khi còn là Vương gia.

Ngồi hàng phía sau là những tú nữ tiến cung lần này. Theo quy chế, phân vị thấp tiến cung trước, phân vị cao tiến cung sau, Hoa Thường là người tiến cung cuối cùng.

Hoàng hậu chỉ vào mấy người đó, nói: "Từ trái sang phải lần lượt là Ôn Tần, Thẩm Quý nhân và Mạnh Lương viện. Các nàng đều là người mới, tiến cung cùng một lượt với muội muội."

Ba thiếu nữ như hoa như ngọc đứng lên, đồng lượt hành lễ: "Bái kiến Hoa Phi nương nương."

Ý cười Hoa Thường có chút chân thành, nói: "Các muội muội miễn lễ."

Phàm là những người mới tiến cung, luôn cảm thấy thân cận hơn một chút. Đây không phải là thành kiến hay cố ý kết bè phái, chỉ là cảm tình khác biệt mà thôi.

Người ở trong cung lâu năm, ánh mắt luôn mang theo sự dò xét và đánh giá người mới. Ngay cả người luôn bình thản như Hoa Thường cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Ôn Tần xuất thân thế gia, trông chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Gò má hồng hào, cái mũi thanh tú, giống như thanh thủy xuất phù dung [1].

[1]: Trong câu "Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức": ý chỉ người đẹp tự nhiên thuần khiết, không cần nhờ đến trang điểm.

Với xuất thân như vậy, phong làm Tần thì có hơi thấp một chút. Nhưng lần tuyển tú này, phân vị của hầu hết mọi người đều không cao, cũng không biết Hoàng thượng có tâm tư gì. Có điều, phong hào Ôn đối với Ôn Tần mà nói lại là một niềm vui bất ngờ.

Phân vị Tần, lại có phong hào, trên cơ bản là ngang hàng với Quý tần. Nhìn chung thì Hoàng thượng vẫn rất coi trọng Ôn Tần, cho nàng ta vào ở thiên điện bên trái của Tiêu Phòng cung. Thực phi của Tiêu Phòng cung thoát nhìn cũng không phải là người khó ở chung.

Thẩm Quý nhân và Mạnh Lương viện đều xuất thân từ con nhà quan. Thẩm Quý nhân có làn da như ngọc, trắng hồng mềm mại. Mạnh Lương viện khí chất tao nhã, dáng người thon thả, dung mạo đoan chính.

Điều đáng nói tới là Mạnh Lương viện sẽ ở hậu điện Thượng Dương cung, có thể nói nàng ta là người dưới trướng của Hoa Thường. Còn Thẩm Quý nhân ở hậu điện Ngọc Hoa cung, trở thành đồng môn của Lục Tần, sau này đều phải hành xử dưới trướng Trịnh Phi.

Sau đó, mọi người nói thêm vài câu náo nhiệt nữa rồi tản đi.

Hoa Thường lên kiệu đã chờ sẵn bên ngoài Vị Ương cung, quay trở về Thượng Dương cung.

Hôm nay gặp những người này, Hoa Thường đã trở thành nhân vật chính, thật không biết, những người khác bình phẩm về nàng ra sao đây.

"Hoa Phi này xem ra đúng là đoan trang hữu lễ." Hoàng hậu vận một thân thường phục, dựa vào nhuễn tháp, nói sâu kín.

Mama bên cạnh không biết nên đáp lời như thế nào. Địa vị của Hoa Phi rất cao, không phải là người mà một mama như bà có thể tùy ý bình luận. Quy tắc trong cung nghiêm ngặt, lời không nên nói thì không thể nói.

Hoàng hậu cũng không trông mong mama có thể trả lời, chỉ là thì thầm mà thôi.

"Nữ tử xuất thân thế gia vọng tộc quả nhiên có khác. Nhìn hôm nay nàng ta quy củ lễ nghi như vậy, Hoàng hậu ta đây cũng phải xấu hổ rồi..."

Hoàng hậu nhìn từng ngón tay được chăm sóc cẩn thận của mình, thở dài.

"Đây cũng là một việc tốt. Hoa Phi này có phẩm cách, chắc chắn không phải là loại tranh đấu thủ đoạn, đâm sau lưng người khác. Ta phải biết đủ." Hoàng hậu nhìn ngọn đèn dầu đang cháy sáng, lại cười khổ, tự an ủi chính mình.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lần Đầu Gặp Gỡ

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Dung Đức cơ.

Sau khi tiến cung đến bái kiến rồi trở lại Thượng Dương cung thì đã là buổi trưa, Hoa Thường cảm giác có chút mệt mỏi, mặc triều phục nghiêm trang dày nặng cũng không thoải mái. Trở về phòng ở chính điện, Hoa Thường thay một thân thường phục, ngồi trên nhuyễn tháp, một bên là cung nữ khoảng mười hai, mười ba tuổi cúi đầu đấm chân cho nàng.

Thước Dực và Lan Chi từ Hoa phủ được mang theo tiến cung đều phải ở phủ Nội Vụ, thường thì thời gian này sẽ không quay về được, cho nên trong Thượng Dương cung như thường lệ chỉ có bốn cung nữ nhất đẳng theo thứ tự là Cốc Hương, An Hạ, Đông Yên, Nam Sương. Trong lòng bốn đại cung nữ này hiện giờ cũng rất thấp thỏm, Phi vị theo lệ là có bốn cung nữ nhất đẳng, nhưng người ta cũng đã mang theo hai nha hoàn hồi môn đến rồi, nhất định là sẽ có hai người bị giáng thành cung nữ nhị đẳng. Hiện giờ hạ nhân dưới trướng Hoa Thường có bốn cung nữ nhất đẳng, tám cung nữ nhị đẳng, mười sáu cung nữ tam đẳng, hai mama, một đại thái giám chủ sự, hai thái giám, bốn tiểu thái giám quét tước, bốn tiểu thái giám gác cổng và bốn phu kiệu. Hoa Thường chắc chắn là không nhớ được tên của tất cả mọi người, chẳng qua chỉ gọi lại để xem mặt mà thôi.

Sau khi cho tất cả lui ra, trong phòng Hoa Thường cũng chỉ còn lại bốn cung nữ nhất đẳng hầu hạ bên cạnh. Tất cả đều im hơi lặng tiếng, nhìn

giống như người gỗ sắp gãy. Hoa Thường biết những cung nữ này cũng không dễ dàng, nàng cũng không nói nhiều, chỉ để cho người dọn cơm.

Cốc Hương có tay nghề chải đầu tốt, chủ yếu phụ trách trang điểm chải tóc, An Hạ chủ yếu phụ trách hầu hạ ăn uống. Đông Yên phụ trách dạy bảo tiểu cung nữ, quản lý kẻ dưới, Nam Sương phụ trách may vá. Bốn người đều rất tận tâm tận lực, nhìn tất cả đều trầm mặc ít nói, chín chắn cẩn trọng, tổng thể Hoa Thường vẫn tương đối hài lòng.

Hiện tại thức ăn của Thượng Dương cung vẫn là từ Ngự Thiện phòng đưa tới, không phải từ phòng bếp nhỏ của mình, tuy Hoa Thường cảm thấy hết sức bất tiện, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc có thể nói chuyện đó. Sau khi dùng cơm qua loa, Hoa Thường được Cốc Hương hầu hạ đi ngủ, bận bịu tới trưa, Hoa Thường cũng có ý muốn nhắm mắt một lúc. Nhưng mà ngủ không sâu, nửa mê nửa tỉnh, chỉ cảm thấy càng khó chịu hơn.

Giờ Mùi, Hoa Thường tỉnh dậy. Cốc Hương và Nam Sương đợi một bên hầu hạ Hoa Thường chải tóc. Hoa Thường mới tiến cung, mọi chuyện nên thật cẩn thận, sau khi tỉnh dậy cũng không biết phải làm gì, lại ngăn người ra. Cốc Hương và Nam Sương kính cẩn đứng ở phía sau Hoa Thường, nhìn thấy tân chủ tử không phải là một người thích nói chuyện, cũng không biết nên nói gì để lấy lòng chủ tử, chỉ có thể đứng như cái cọc gỗ, sợ bản thân sẽ phạm vào kiêng kỵ gì.

Hoa Thường nhàm chán, liền đánh giá cung điện mà mình sắp phải sống cả đời. Thượng Dương cung chia làm chính điện, tả thiên điện, hữu thiên điện, hậu điện. Mỗi điện đều có một dãy nhà nhỏ, kích thước của chính điện là rộng lớn nhất, Hoa Thường một người độc hưởng chính điện, dĩ nhiên là vô cùng dễ chịu. Ngói lưu ly màu vàng kim dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng long lanh chói mắt, quả thật là năm bước một tòa lầu cao, mười bước một tòa đình các, hành lang dài như một dòng sông, quanh co khúc chiết, mái hiên cao thấp không đều.

Hoa Thường ở quê nhà tuy lớn lên trong giàu sang, nhưng Hoa gia cho dù phú quý thế nào đi nữa rốt cuộc cũng là nhà của người đọc sách, kiến trúc lấy phong cách thanh nhã mộc mạc làm chủ, bàn về phú quý đại khí, vẫn không bì kịp với Hoàng cung. Cho nên Hoa Thường thật sự bị vẻ nguy nga lộng lẫy này làm hoa mắt. Bất luận xuất thân như thế nào, đến nơi Hoàng cung này, cũng chỉ là người nhà quê.

Ở trong mắt Hoàng đế, sẽ vì xuất thân của người mà gia tăng tiền đặt cược, nhưng nếu trong lòng người tự cho rằng xuất thân của mình là tiền đặt cược, thì cũng không thắng được Hoàng đế. Xuất thân có cao hơn nữa, so với Hoàng đế làm chủ cả thiên hạ thì tính là cái gì?

Đột nhiên Hoa Thường nghe thấy tiếng tịnh roi rõ ràng, nàng lập tức phản ứng kịp thời, là Hoàng thượng tới. Tịnh roi còn gọi là tĩnh roi, dùng kim ti bện thành, đầu được bôi sáp, đánh xuống đất kêu rất vang. Là một loại nghi thức của Hoàng đế, bình thường dùng để hội triều hoặc là khâu lễ nghi khi cử hành điển lễ có nghi thức trọng đại. Đương nhiên, hiện giờ Hoàng đế đang trong lúc xuất hành, Hoa Thường vừa mới tiến cung, Hoàng đế lại là lần đầu di giá đến Thượng Dương cung, vì tỏ vẻ trịnh trọng nên dùng tịnh roi.

Quả nhiên lúc Hoa Thường đứng dậy chỉnh sửa y trang của mình một chút, liền nghe được tiếng tiểu thái giám hô chói tai: "Hoàng thượng giá lâm!"

Mấy cung nữ nhất đẳng có chút hốt hoảng, thận trọng sửa sang lại trang phục của Hoa Thường, đỡ tay nàng, vội đi ra cửa, nghênh đón ngoài điện. Hoa Thường đứng ở cửa Thượng Dương cung, lễ phép cúi đầu. Chỉ chốc lát sau, xa liền màu vàng sáng của Hoàng đế chậm rãi đi tới, sau đó từ từ hạ xuống. Hoa Thường quỳ gối, hành đại lễ: "Thần thiếp Phi vị Hoa thị cung nghênh bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Miễn lễ." Bóng người màu vàng chậm rãi nói, thanh âm trầm ổn có lực.

"Tạ bệ hạ." Hoa Thường dập đầu lần nữa, sau đó được cung nữ đỡ đứng dậy. Hoa Thường hơi cúi đầu, không dám tùy tiện ngẩng đầu nhìn thẳng thiên nhan.

Lúc này Hoàng đế lại nhìn thẳng Hoa Thường. Hoa Thường ăn mặc vô cùng nghiêm trang, vóc người còn nhỏ nhưng dáng người đoan trang, khiến người khác cảm thấy mảnh mai yêu kiều, lại trầm tĩnh ung dung. Trong lòng Hoàng đế gật đầu một cái, ánh mắt của hắn sẽ không sai, Hoa thị này xem ra chính là một người thận trọng. Dĩ nhiên, dung nhan xinh đẹp lại giúp Hoa Thường thêm tiền cược.

Năm nay Hoa Thường chưa tới mười lăm, ở hiện đại cũng chỉ là một cô bé mà thôi, nhưng ở trong mắt người cổ đại, đã là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều rồi. Gương mặt tròn trịa, chiếc cằm cong cong mượt mà. Ánh mắt đen sáng, lông mi dài rũ xuống, mang theo một độ cong nhu thuận. Trán đầy đặn, lông mày thanh mảnh, sống mũi cao, đôi môi mím chặt hơi nhếch lên, mang theo một biểu tình nghiêm trang. Hoàng đế âm thầm cười một cái, nhìn phi tử của mình xinh đẹp như đóa hoa mới hé nở, hơn nữa xuất thân lại cao quý, tính cách ôn nhu trầm ổn, đây là chuyện cực kỳ tốt rồi. Hoàng đế dặt tay Hoa Thường nói: "Vào thôi, bên ngoài gió lạnh."

Thời tiết tháng chạp giống như hoa tuyết băng lãnh, đem theo cái lạnh rùng mình thấu xương.

Hoa Thường bị Hoàng đế kéo tay, trong lòng căng thẳng một chút, sau đó nhu thuận đi theo bước chân của nam nhân bên cạnh, chậm rãi bước vào tòa cung điện này. Trong lòng Hoa Thường có chút loạn, trong đầu cũng không nghĩ được cái gì. Ánh mắt lơ đãng nhìn vào nơi giao nhau của bàn tay hai người. Tay Hoàng thượng rất lớn, mang theo vết chai do nhiều năm

luyện võ, nhưng làn da rất tốt, hoàn toàn không có thương tích, mà tay nàng thì lại nhỏ bé, nhẵn nhụi, trắng nõn, cổ tay cũng lộ ra ngoài, có cảm giác không đủ một nắm tay.

Đi vào chính điện, Hoa Thường cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ ngồi nghỉ một lát, thần thiếp cho người bày biện dâng trà."

Hoàng đế buông tay của Hoa Thường ra, ngồi trên ghế gỗ lim bên cạnh, ôn nhu nói: "Ái phi không cần câu nệ."

Hoa Thường nghe lời ngẩng đầu lên: "Vâng, thưa Hoàng thượng."

Bệ hạ là kính ngữ xưng hô để bày tỏ cung kính, bình thường chỉ dùng ở các trường hợp nghiêm trang. Hoa Thường tỏ lòng kính cẩn, mới một mực gọi bệ hạ, bây giờ Hoàng đế đã mở miệng, Hoa Thường đành thuận theo đổi thành Hoàng thượng. Đây cũng là lần đầu Hoa Thường nhìn thấy mặt mũi Hoàng thượng.

Hiện tại Hoàng đế đến tuổi tạo dựng căn cơ, dáng người cường tráng cao lớn, trong mắt của Hoa Thường thì có chút hơi mập. Đương nhiên ở trong mắt người thời đại này, cái này không gọi là mập mà gọi là khỏe mạnh. Dung mạo Hoàng thượng khá bình thường, màu da hơi trắng, lông mày rậm đen, ánh mắt lấp lánh có thần, mang theo ánh sáng tối tăm, mũi có chút to rộng, nhưng không mất hài hòa, khóe miệng mang ý cười thản nhiên, khiến cả người hân hòa rất nhiều. Hoa Thường không dám quan sát nhiều, chỉ trong nháy mắt lại cúi đầu, trên mặt khăn trương mang theo màu đỏ nhàn nhạt.

Hoàng đế cười to, khiến ái phi của mình xấu hổ, đây cũng là một chuyện làm cho nam nhân vui sướng. Hoa Thường không biết làm sao, nắm chặt khăn tay, màu đỏ trên mặt càng đậm. Không dám ngẩng đầu, Hoa Thường cố trấn định quay đầu lại nói: "Cốc Hương, nhanh đi phân phó Ngự Thiện phòng một tiếng, Hoàng thượng dùng bữa ở Thượng Dương cung."

Cốc Hương phúc thân đáp vâng, sau đó hành lễ với Hoàng thượng, liền cáo lui ra ngoài.

Trong lòng Hoa Thường thật ra rất khẩn trương, coi như sống thêm một đời, kinh nghiệm lấy chồng không có, kinh nghiệm đối mặt với người thống trị thế giới này lại càng không. Hoàng đế nhìn hai gò má Hoa Thường đỏ bừng, nể tình nàng mới tiến cung, quan tâm nói: "Ái phi cũng ngồi đi."

Hoa Thường nhỏ giọng đáp, sau đó cẩn thận ngồi xuống bên cạnh chỗ ngồi của Hoàng đế.

"Nghe nói phụ thân nàng thỉnh thoảng cảm phong hàn, hiện giờ đã hồi phục chưa?" Giọng nói ôn hòa của Hoàng đế vang bên tai Hoa Thường.

Trong lòng Hoa Thường lại chợt giật mình, sau đó bình tĩnh trả lời: "Phụ thân lớn tuổi, vốn chỉ là bệnh nhẹ, nhưng không dưỡng cẩn thận, lại vào đông nên nặng hơn một chút, e là còn cần thêm vài ngày nữa mới có thể khỏe hẳn."

Hoàng đế nhìn dáng vẻ có chút khẩn trương của Hoa Thường, nụ cười ôn hòa. Hắn biết Hoa Sắc chính là tâm khí không thuận nên bệnh liệt giường, đối với tính khí nhỏ này của Hoa Sắc, hắn cũng không cảm thấy uy nghiêm bị khiêu chiến. Hoàng đế cũng biết chuyện này mình làm không chân chính, lúc ấy cũng là sơ sót, không nhìn kỹ xuất thân của Hoa Thường, lại giữ lại bài tử, dẫn đến kết quả lúng túng như hiện giờ. Có điều Hoàng đế đối với kết quả hiện tại rất là hài lòng. Hoa Thường không chỉ có mỹ mạo, hơn nữa còn có phong thái, có hơi hướng thế gia. Không nên xem thường cảm giác chinh phục của nam nhân đối với nữ nhân xuất sắc, Hoàng đế cũng giống như vậy.

"Trẫm đã ban thưởng nhân sâm, cầu kỷ, ái phi không cần quá mức lo lắng cho bệnh tình của phụ thân nàng." Hoàng đế một lần nữa nắm tay Hoa

Thường, cúi đầu đến gần nàng, ôn hòa nói.

Hai gò má của Hoa Thường đỏ hơn, khẽ rũ mắt, dịu dàng thấp giọng nói: "Tạ Hoàng thượng."

"Haha ái phi tạ ơn trăm như thế nào?" Hoàng đế sang sảng cười to.

Hoa Thường cảm thấy không khí tràn ngập mập mờ, không dám tin vị Hoàng đế này có thể dùng giọng điệu cợt mở mà nói ra lời khiến người khác xấu hổ như vậy.

"Hoàng thượng là chủ nhân của cả thiên hạ, thần thiếp chỉ là hạng nữ lưu, nào có vật gì có thể dùng để tạ ơn Hoàng thượng, chỉ có thể cảm niệm ân đức của Hoàng thượng ở trong lòng mà thôi." Hoa Thường mắc cỡ đỏ mặt, ngẩng đầu nói.

Nụ cười ở khóe miệng Hoàng đế lớn hơn: "Ái phi ở tại hậu cung này, chính là đã tạ ơn trăm."

Hoa Thường nghe lời tỏ tình kín đáo như vậy, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vị Hoàng đế này cũng không tính là quá lộ liễu.

Hoàng đế thấy da mặt Hoa Thường thật sự rất mỏng, cũng không nói thêm nữa, dời đề tài khác, hỏi thăm về gia cảnh trong nhà Hoa Thường thêm một lúc.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thị Tầm

Edit: Viên Tu viện.

Beta: Tiên Thái Phi.

Cùng tán gẫu với Hoàng thượng thật là vui vẻ.

Hoa Thường có chút ngạc nhiên, vị Hoàng đế này tuy rằng cao lớn cường tráng nhưng ngữ khí lại ôn hòa bình tĩnh. Đề tài nói chuyện phiếm cũng chỉ đặc biệt xoay quanh trong phạm vi hiểu biết của Hoa Thường, thậm chí còn mang theo vài phần ý vị nhân nhượng.

Hoa Thường cảm giác rõ ràng được rằng Hoàng thượng rất chu đáo tỉ mỉ quan tâm đến cảm nhận của nàng.

Nhận thức được điều này khiến cho Hoa Thường cảm thấy thật sự vui sướng, có một trượng phu tính tình tốt lại còn cẩn thận thật là một chuyện tốt.

Nếu Hoàng đế là một người ngang ngược bá đạo, lạnh lùng coi khinh người khác, thì Hoa Thường thực sự không biết phải làm thế nào để có thể sống chung, chứ đừng nói gì đến việc có thể đi vào nội tâm của Hoàng thượng.

Hoa Thường dịu dàng cười, Cốc Hương từ ngoài cửa tiến vào, hành lễ rồi cung kính nói: "Ngự Thiện phòng đã đưa bữa tối tới, bệ hạ và nương nương muốn dùng thiện chưa?"

Hoa Thường nghe vậy liền quay đầu nhìn về phía Hoàng đế.

Hoàng đế cười cười gật đầu: "Canh giờ cũng không còn sớm, bày thiện đi".

Gò má Hoa Thường ửng đỏ lên, hiện tại chỉ vừa mới qua giờ Dậu (từ 17 giờ đến 19 giờ), cái gì mà canh giờ không còn sớm nữa, rõ ràng vị bệ hạ này đang suy nghĩ đến việc làm ấm giường rồi!

Hôm nay là ngày đầu tiên Hoa Thường vào cung, nhất định Hoàng đế sẽ nghỉ lại ở chỗ nàng. Hoàng đế nhìn bộ dáng then thùng của Hoa Thường, tâm tình càng thêm vui vẻ.

Ngoài cửa các cung nữ nối đuôi nhau bưng thức ăn đi vào. Được dọn lên đầu tiên chính là trà Long Tĩnh, đây là loại trà thường được dùng trong cung đình.

Hoa Thường vừa mới vào ở Thượng Dương cung, Nội Vụ phủ và Ngự Thiện phòng cũng không biết Hoa Thường thích cái gì cho nên tất cả đều dựa theo thông lệ mà chuẩn bị. Sau đó toàn bộ sự chú ý của Hoa Thường đều dồn vào những món ăn hấp dẫn được bày ở trên bàn.

Các cung nữ uyển chuyển lần lượt bưng khay bạc đựng đầy thức ăn đặt lên bàn, Hoa Thường đếm một vòng, có tất cả mười sáu món. Nàng phỏng đoán, đây nhất định không phải theo phân lệ của nàng, mà là theo quy cách dùng bữa của Hoàng thượng.

"Nhân lúc đồ ăn vẫn còn nóng, mau ăn đi." Hoàng đế dùng đũa bạc gắp một miếng thịt để vào trong chén của Hoa Thường: "Đây là Quỳ hoa trăm nhục (thịt băm hoa hướng dương), món ăn sở trường của ngự trù, nàng nếm thử đi".

Hoa Thường có chút ngượng ngùng, mặt đỏ bừng, nhẹ giọng nói: "Tạ Hoàng thượng".

Sau đó nàng cầm đĩa gắp thịt trong chén cho vào miệng, hương vị quả thật là không tồi. Nàng là không phải người thích ăn thịt nhưng cũng cảm thấy mùi vị tương đối ngon miệng.

Hoa Thường cẩn thận quan sát một chút, thấy thức ăn trên bàn phần lớn là thịt, xem ra Hoàng đế thích ăn mặn. Cũng đúng thôi, nhìn thể trạng của Hoàng đế, cũng biết được là người thích ăn thịt... Người phương Bắc phần lớn là thích ăn thịt, hoàng tộc Trần thị là người phương bắc chính cống, cho nên chuộng ăn thịt hơn cũng không có gì là kỳ quái.

Hoa Thường có thói quen là khi ăn và ngủ thì không nói chuyện. Văn hóa ẩm thực của Hoàng đế cũng tương đối tốt, vì lẽ đó hai người rất là an tĩnh ăn xong bữa cơm này.

Sau khi ăn xong lại tới ba món tráng miệng: bánh hoa mai, bánh hợp ý, và chè hạnh nhân. Hoa Thường và Hoàng đế đều chỉ ăn thêm vài miếng rồi buông xuống. Các cung nữ bưng chậu đồng lên cho hai người rửa tay rồi lui ra ngoài. Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người, không khí lại lâm vào yên lặng.

Chuyện khuê phòng không thể cứ thế mà nói ra ngoài miệng được, đây không chỉ là chuyện tư mật thầm kín mà còn là chuyện xấu hổ. Dù là người có tu dưỡng, Hoa Thường và Hoàng đế đều có chút lúng túng. Hoa Thường chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhất định là nàng sẽ không chủ động mở miệng trước. Mà Hoàng đế khi đối mặt với phi tử có diện mạo xinh đẹp trong sáng thuần khiết, cũng không tiện nói quá rõ ràng. Nếu như trong nội tâm vị phi tử xuất thân thế gia này khinh bỉ lời của hã, vậy thì thật là bi kịch.

"Ái phi, chúng ta đi ngủ đi." Cuối cùng vẫn là Hoàng đế nhẹ nhàng mở miệng, bàn tay to lớn nắm lấy ngón tay mảnh khảnh của Hoa Thường. Nàng cúi đầu thật sâu, nhẹ giọng nói: "Vâng."

Sau đó, Hoa Thường được thái giám và cung nữ hầu hạ tắm rửa thay y phục.

Dưới ánh nến mờ nhạt, Hoa Thường thậm chí có một loại ảo giác rằng nam nhân trước mặt này đích thị là mặt trời của nàng, là nam nhân quyền thế nhất thiên hạ.

Ánh nến ẩn sau màn sa trướng, một đêm ngàn năm còn vấn vương.

Hận tình tú kia mau chuyển hướng, bầy chim líu lo thức người thương.
[1]

[1]: Dịch thơ, trích từ bài thơ Ô tê khúc của tác giả Từ Lăng, triều Nam Bắc. Bài thơ nói về sự say mê vẻ đẹp của người con gái trong khuê phòng.

Trời còn chưa sáng, Hoàng đế đã thức dậy, tất nhiên Hoa Thường cũng tỉnh giấc. Giờ Mão (từ 5h đến 7h sáng) là giờ Hoàng đế thượng triều. Đương kim Hoàng thượng chuyên cần với chính sự, từ khi đăng cơ tới nay chưa bao giờ bỏ thượng triều sớm.

Vào mùa đông thời tiết rét lạnh, vì nghĩ tới sức khỏe của thần tử mà Hoàng đế đổi thành hai ngày thượng triều một lần. Cho dù vậy, thời điểm không thượng triều thì Hoàng đế vẫn đúng hạn dậy sớm, tới thư phòng xử lý chính vụ.

Hoa Thường vừa được nhận mưa móc, thân mình có chút không khỏe, chung quy vẫn chỉ là một tiểu hài tử mười lăm tuổi mà thôi. Đương nhiên Hoa Thường sẽ không lộ ra biểu tình mệt mỏi, mà ôn nhu đứng dậy, giúp Hoàng đế thay y phục.

"Ái phi nằm xuống nghỉ thêm một lát đi, không cần mệt nhọc như vậy", Hoàng đế nhẹ nhàng cầm tay Hoa Thường, thấp giọng nói.

Mặt Hoa Thường đỏ bừng, thâm tâm ngọt ngào thêm vài phần. Tối hôm qua vị bề hạ này thập phần ôn nhu, hôm nay lại chăm sóc như thế, xem ra hẳn là một người tốt, có thể chung sống hòa thuận với nhau.

"Vâng." Hoa Thường ôn nhu đáp, sau đó gọi ra phía ngoài cửa: "Người đâu, mau vào hầu hạ bề hạ rửa mặt thay y phục."

Một đám cung nữ và thái giám bưng chậu đồng, khăn sạch nối đuôi nhau đi vào.

Hoa Thường lui sang một bên, thỉnh thoảng hỗ trợ dâng lên khăn mặt, dáng người đoan trang nhu thuận.

"Hoàng thượng, đồ ăn sáng vẫn chưa dùng, có muốn tuyên thiện không?" Hoa Thường nhẹ giọng hỏi.

Hoàng đế nhìn sắc trời vẫn còn tối đen bên ngoài một lúc, lắc đầu nói: "Canh giờ đã muộn, hôm nay không cần dùng, trầm trực tiếp thượng triều."

Hoa Thường khẽ nhú mày, mặt có chút ưu phiền, quay đầu nói với Đại thái giám Trần Hỉ bên người của Hoàng thượng: "Trần công công, Hoàng thượng hạ triều, nhớ bày điểm tâm cao hoa quế chưng hạt dẻ, tốt cho tiêu hóa, để Hoàng thượng dùng một chút."

Trần Hỉ cười đến vui mừng, khuôn mặt tròn trĩnh càng thêm vẻ thân thiết, cúi người đáp: "Vâng, nô tài tất nhiên nhớ rõ."

Hoàng đế cười cười, đối với hành vi của Hoa Thường và Trần Hỉ mở một mắt nhắm một mắt.

Lại nói Trần Hỉ công công này địa vị trong cung cũng không tầm thường, là Đại thái giám bên cạnh Hoàng đế, chính là người tâm phúc mà tiền triều hay phi tần hậu cung đều muốn lấy lòng, hưởng chi ở trong lòng Hoàng đế, hẳn cũng có địa vị khác biệt.

Vị công công này từ nhỏ đã vào cung, còn từng lập được công lao cứu giá, được Hoàng đế ban cho quốc hộ, ai gặp đều phải tôn xưng một tiếng Trần công công.

Trần công công từng vì sơ sẩy mà gây ra hỏa hoạn ở Dịch Đình cung, ngọn lửa lớn thiêu cháy hơn phân nửa cung điện. Bởi vì Dịch Đình cung thuộc sự quản lý của hậu cung, cho nên Hoàng hậu nương nương và Thái hậu nương nương phụ trách tra rõ việc này. Đến khi tra được là do Trần Hỉ công công, Hoàng hậu nương nương lưỡng lự không biết nên xử phạt thế nào, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Mà Thái hậu nương nương càng dứt khoát hơn, một câu chốt vấn cũng không có, trực tiếp hạ lệnh xem như chuyện này chưa hề phát sinh. Sau khi Hoàng đế biết được sự việc, một câu răn dạy cũng không có, lại còn ban thưởng ngọc phẩm coi như an ủi Trần công công.

Đối với vị Trần Hỉ công công được lưu truyền này, trong lòng Hoa Thường có phần kiêng kỵ.

Phải biết rằng kiến trúc cung đình cổ đại đều được xây dựng bằng gỗ, cho nên việc dùng lửa ở trong cung phải cẩn thận, xung quanh các cung đều có lu đồng lớn chứa đầy nước, chính là để đề phòng ngừa vạn nhất có chuyện bất trắc xảy ra. Một khi phát sinh hỏa hoạn, kỳ thật không hề dễ dàng khống chế.

Chỉ cần xảy ra hỏa hoạn, điều tra ra sự việc, cho dù có chém một trăm tám mươi cái đầu cũng xem như chưa đủ. Bởi vì chuyện này của Trần Hỉ công công, Hoàng đế còn răn dạy Hoàng hậu, nói rằng chuyện bé xé ra to. Hoa Thường vì Hoàng hậu chịu oan ức mà cũng e sợ vài phần.

Hoàng đế cũng không biết Hoa Thường đang suy nghĩ gì, sau khi ăn mặc chỉnh tề liền cúi đầu nhìn Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Sau khi trầm đi, ái phi nghỉ ngơi nhiều thêm một chút."

Hoa Thường rũ mắt: "Vâng, thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng."

Hoa Thường theo Hoàng đế ra đến tận cửa Thượng Dương cung, quỳ lạy, nhìn theo loan giá của Hoàng đế đi xa mới xoay người hồi cung.

Cầm tay của Cốc Hương trở lại nội thất, Hoa Thường dựa trên nhuễn tháp thở phào nhẹ nhõm một hơi, cảm giác trong người ấm lên một chút.

Hoàng đế đối với nàng vô cùng ôn hòa, điều này khiến cho Hoa Thường thập phần vui vẻ. Thế nhưng Hoa Thường cũng không cho là mình có thể thư thái hoàn toàn, rằng Hoàng đế thật sự là người tốt, có thể chung sống hòa thuận.

Địa vị bọn họ thực sự quá chênh lệch, Hoa Thường biết rõ sự thật này. Nàng không thể phạm sai lầm, bởi vì dù cho không hề làm gì, nhưng trong mắt Hoàng đế, tất cả có thể đều là sai!

Nàng nhất định phải lấy lòng hãn, hãn là bá chủ thiên hạ, hãn nắm giữ vận mệnh bách tính đất nước này, ai có tư cách ngang hàng với hãn, khiến hãn bao dung, khiến hãn yêu chứ? Trong mắt Hoàng đế, ái tình không đáng nhắc tới, bởi vì trong thiên hạ, người yêu hãn rất nhiều, rất nhiều, rất rất nhiều.

Hoa Thường chớp chớp mắt, hơi nước trong mắt dần dần tiêu tan. Nàng không tủi thân, đây chính là con đường mà nàng đã chọn. Nàng tiến cung không phải vì chờ đợi sự sủng ái và tình yêu, mà bởi vì sự kính trọng độc nhất vô nhị, bởi vì nàng xuất thân thế gia.

Thân thể thực sự không thoải mái, thiếu nữ mới mười lăm tuổi trải qua chuyện phòng the vẫn là quá miễn cưỡng, thế nhưng khuôn mặt Hoa Thường vẫn luôn mang vẻ dịu dàng, mỉm cười ôn nhu.

Thân thể nàng có thoải mái hay không không quan trọng, vấn đề là Hoàng đế có thoải mái hay không. Trong lòng Hoa Thường phỏng chừng

Hoàng đế cũng không có vui vẻ gì, vì cơ thể nàng quá cứng nhắc, ngoại trừ có một chút mềm mại cũng không còn ưu điểm nào khác. Hoa Thường rũ mắt xuống, tâm tư suy nghĩ.

"Nương nương, người dùng chút đồ ăn sáng đi, giờ Thìn (từ 7h đến 9h sáng) còn phải tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Cốc Hương hành lễ, nhẹ giọng nói.

Hoa Thường giương mắt nhìn một loạt cung nữ đang bưng thức ăn sau lưng Cốc Hương, gật đầu nói: "Dọn thiện đi."

Đồ ăn sáng trong cung quả thực cũng không xa xỉ, dựa theo phân lệ phi tần mà chuẩn bị có hai chén cháo và bốn món ăn, thanh đạm ngon miệng, tương đối phù hợp với khẩu vị của Hoa Thường.

Hoa Thường cũng không có dùng nhiều, dùng đĩa bạc gấp mấy miếng liền buông xuống. Ăn quá no đi bái kiến Hoàng hậu cũng là đại bất kính. Hơn nữa hôm nay nàng không chỉ có thỉnh an Hoàng hậu, mà còn thỉnh an cả Thái hậu nương nương. Muốn sống thật tốt ở trong cung, người không thể đắc tội nhất chính là Thái hậu.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thái Hậu Yêu Thích

Edit: Viên Tu viện.

Beta: An Thực phi.

Hoa Thường mặc cung trang màu đỏ thẫm, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng bằng gấm màu trắng viền chỉ bạc thêu hoa văn xanh nhạt, ngồi kiệu đến Vị Ương cung.

Ở cùng một cung với nàng, Mạnh Lương viện ngồi trong một kiệu nhỏ khác đi theo phía sau Hoa Thường. Lúc Hoa Thường xuất phát cũng không gọi là sớm, đi đến nửa đường vừa vận dụng phải một đoàn người khác. Hoa Thường phất tay ra hiệu dừng kiệu, bàn tay trắng nõn vén rèm lên, nhìn xa xa, đây chính là đoàn người của một trong Tứ phi.

Đại thái giám bên cạnh nhỏ giọng nói: "Đó chính là kiệu của Thực phi nương nương, chúng ta có dừng lại đợi không?"

Đây chính là quy củ trước giờ ở trong cung, nếu trùng hợp gặp nhau trên đường vậy thì nên cùng nhau đi, cũng là thể hiện tỷ muội tình thâm, hậu cung hòa hợp. Đương nhiên chuyện này cũng là vì muốn các phi tần gần gũi với nhau hơn.

"Tất nhiên là phải đợi cùng đi với Thực phi tỷ tỷ rồi." Hoa Thường ôn hòa phân phó nói: "Hạ kiệu xuống trước đi."

"Vâng, nương nương." Thái giám nhỏ giọng đáp một tiếng.

Phía sau Mạnh Lương viện nhìn thấy Hoa Thường hạ kiệu xuống, biết là gặp được Thục phi, cũng từ kiệu nhỏ đi ra, đến bên cạnh Hoa Thường hành lễ.

Hoa Thường nhìn Mạnh Lương viện cup mi rũ mắt đứng bên cạnh, chẳng qua cũng chỉ là hài tử mười ba mười bốn tuổi, nhưng lại có vẻ vô cùng cần trọng. Y phục trên người đều là màu xanh nước biển, trang sức đơn giản, khuôn mặt thanh tú nhưng lại không quá mức nổi bật để khiến người khác chú ý tới, không tạo được cảm giác về sự hiện diện của nàng.

Hoa Thường cười cầm tay Mạnh Lương viện nói: "Hiện tại thời tiết rét lạnh, Lương viện muội muội cũng nên chú ý giữ ấm thân thể, sao không khoác áo choàng khi ra ngoài?"

Mạnh Lương viện có vẻ thụ sủng nhược kinh (được yêu quý mà sợ hãi), ôn nhu nói: "Làm phiền nương nương lo lắng, là thiếp tuổi nhỏ chưa hiểu chuyện, còn nhiều sơ xuất."

Hoa Thường vỗ vỗ bàn tay Mạnh Lương viện trấn an, trách mắng cung nữ bên cạnh: "Còn không mau cho người lấy áo choàng của nương nương người tới đây."

Tiểu cung nữ sắc mặt trắng bệch, cuống quýt hành lễ: "Thưa vâng!"

Mạnh Lương viện rũ mi mắt xuống, có chút lo lắng bất an.

Đến khi Mạnh Lương viện mặc thêm áo khoác, cũng là lúc kiệu của Thục phi đi tới trước mặt Hoa Thường.

"Ta từ xa đã nhìn thấy một vị mỹ nhân, trong lòng có chút kinh ngạc, là tiên nữ nhà ai rơi xuống hoàng cung này, đến gần mới thấy hóa ra là Hoa Phi muội muội, ta thật vui mừng muốn chết." Thục phi còn chưa thấy bóng dáng đã nghe thấy tiếng, giọng nói mềm mại vang lên mang theo ba phần nhanh nhẹn.

Thân hình mảnh khảnh của Thục phi từ kiệu bước xuống, uyển chuyển nhẹ nhàng giống như chim, cung trang chỉnh tề khiến cho nàng tăng thêm mấy phần mỹ vị tựa thiên tiên.

Hoa Thường nở nụ cười chân thành, thanh âm ôn nhu nói: "Thần thiếp sao có thể nhận nổi lời khen như vậy của Thục phi tỷ tỷ, tỷ mới là người xứng với hai chữ tiên nữ."

Mạnh Lương viện phía sau Hoa Thường và Ôn Tần phía sau Thục phi đều nhìn nhau chào hỏi, hàn huyên đôi câu rồi lên kiệu.

Hai đoàn người hợp thành một đường, không còn vẻ đơn độc.

Nghe nói phi tần trong cung của Tiên đế rất nhiều, mỗi sáng sớm kiệu của phi tần đi thỉnh an có thể làm tắc nghẽn các con đường ở trong cung. Về sau Tiên đế hạ lệnh, cung phi từ Chính Lục phẩm Cơ - trở xuống không cần phải thỉnh an mỗi ngày, chỉ cần thỉnh an chủ vị của cung mình đang ở là được.

Hậu cung của Đường kim Hoàng đế hiện tại không quá đông đúc, cho nên quy củ này cũng bị bãi bỏ.

Đến Vị Ương cung, thái giám thông truyền một tiếng, Hoa Thường và Thục phi cùng nắm tay nhau đi vào.

"Thần thiếp xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cát tường." Mọi người đồng loạt hành lễ.

Hoàng hậu ngồi ở vị trí chủ vị, khuôn mặt ôn hoà: "Miễn lễ, đứng lên đi."

"Thục phi muội muội và Hoa Phi muội muội tới sớm rồi, các tỷ muội khác còn chưa đến đâu." Sau khi Hoàng hậu ban ngồi, liền nở nụ cười nói chuyện, có vẻ như là người dễ gần.

Thục phi là lão nhân ở trong cung, không giống như các phi tần mới nhập cung có chút kính sợ đối với Hoàng hậu, ngữ khí lạnh lẽo trả lời: "Ôn Tần trong cung của thần thiếp vừa mới nhập cung, một số chuyện vẫn chưa hiểu rõ, chỉ lo ngộ nhờ để lỡ canh giờ thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nên từ sáng sớm đã khởi hành. Cung nữ bên cạnh thần thiếp bẩm báo lại, thần thiếp cảm thương cho nàng ấy một lòng chân thành, vậy nên cũng tới sớm hơn."

Thục phi nói chuyện ngữ điệu nhanh nhẹn, nhẹ nhàng lưu loát, mang theo một chút khẩu âm Giang Nam, có một loại êm tai khó tả.

Mặt Ôn Tần đỏ bừng một mảnh, cầm khăn tay ngượng ngùng che miệng cười: "Là Thục phi nương nương xót thương tần thiếp, tần thiếp vừa mới vào cung, may mà được nương nương chiếu cố."

Thục phi không thèm để ý, vẫy vẫy khăn với Ôn Tần: "Chuyện này có gì to tát."

Hoa Thường ở một bên cũng không nói nhiều, Mạnh Lương viện có chút hâm mộ nhìn về phía Ôn Tần, quả đúng là bộ dáng của tiểu hài tử.

Trong lòng Hoa Thường đang cân nhắc về những người này. Hoàng hậu rộng lượng bao dung, thấy mức độ khoan nhượng của nàng ta đối với Thục phi liền biết đây không phải là người hà khắc. Thục phi xinh đẹp nhanh nhẹn, cũng không có ý đồ xấu, chỉ là đối với các lễ nghi tầm thường không lưu tâm lắm. Đương nhiên điều này cũng có liên quan đến việc nàng ta vô cùng được sủng ái.

Ôn Tần là nữ tử ôn nhu tao nhã, cẩn trọng chu đáo, xem ra ở cùng với Thục phi cũng không tệ. Theo góc độ nào đó mà nói thì gia thế hai người bọn họ tương đương nhau, được giáo dưỡng tốt, nên có nhiều tiếng nói chung.

Mạnh Lương viện là nữ nhi được chiều chuộng bảo bọc trong nhà, nên nàng luôn cẩn thận dè dặt. Khi đối mặt với người có xuất thân cao quý hay các phi tần có phân vị cao trong cung, rõ ràng là nàng không đủ tự tin.

Đương nhiên đây chỉ mới là ấn tượng ban đầu, ở chung lâu ngày thì mới có thể nhìn ra được ai là người tốt, ai là người xấu.

Khi đang nói đến chuyện lý thú trong cung Thục phi, thì ngoài cửa có cung nhân thông báo, Trịnh Phi của Ngọc Hoa cung và Lục Tần đã đến.

Trịnh Phi và Lục Tần cũng đều là lão nhân ở trong cung, gọi là thành an kỳ thật khá là tùy ý. Lục Tần có một chút trầm mặc, còn Trịnh Phi thì đang tức giận.

Hoàng hậu nhìn Trịnh Phi cười hỏi: "Ta nhìn muội muội giận đến tái mặt, là ai chọc tức muội vậy?"

Trịnh Phi không lên tiếng, Lục Tần bên cạnh đành mở miệng giảng hòa: "Trên đường đến đây bọn muội có gặp Lan Tiệp dư."

Hoàng hậu vừa nghe đến đây liền hiểu vì sao Trịnh Phi tức giận.

Trong cung này các phi tần không phải là không có ân oán, chỉ là tất cả mọi người đều xuất thân từ danh gia vọng tộc, hoàng hoa khuê nữ, nhận được sự giáo dục tốt, cho dù có không thích ai thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không thể hiện ra ngoài mặt khó coi đến như vậy. Mọi người khi gặp mặt đều gọi nhau là tỷ muội tốt.

Thế nhưng, lại có một người ngoại lệ, chính là vị Lan Tiệp dư này. Lan Tiệp dư ở trong cung được sủng ái chỉ sau Thục phi, dưới gối còn có một công chúa, hiện tại là người duy nhất trong cung. Đáng tiếc, Lan Tiệp dư không thể hòa hợp với mọi người. Đừng nói từ trước đến nay vẫn luôn bất hòa với Thục phi, Trịnh Phi, mà người luôn xử lý mọi việc công bằng như Hoàng hậu cũng không thể chịu nổi bộ dáng cao ngạo của nàng ta.

Vừa nói tới, ngoài cửa cung nhân liền bấm báo, Lan Tiệp dư và Ninh Quý tần tới. Hai người không thường xuất hiện là Viên Thường tại và Tống Thường tại cũng theo Ninh Quý tần đến.

Hoàng hậu phát tay cho người tiến vào.

Ninh Quý tần khí sắc không tệ, vẫn diện trang phục giống hôm qua đi vào. Ngược lại, Lan Tiệp dư phía sau Ninh Quý tần vẻ mặt bình thản, nhìn Ninh Quý tần phía trước, ánh mắt không tốt.

Hoàng hậu cười cười nói: "Đều ngồi xuống đi, tỷ muội các cung đều tới cả rồi, nghỉ một lát rồi chúng ta đến Từ Ninh cung thỉnh an Thái hậu."

Lan Tiệp dư định nói gì đó, nhưng thấy mấy phi tần địa vị cao không ai để ý đến nàng, liền ngồi hờn dỗi một mình.

Hoa Thường không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết nguyên nhân sâu xa chính là đều do vị Lan Tiệp dư này.

Nếu muốn sống tốt ở hậu cung thì không thể gây thù chuốc oán khắp nơi. Hiện tại Lan Tiệp dư dựa vào sự sủng ái và Công chúa liền đắc tội với những nhân vật như Trịnh Phi và Ninh Quý tần. Về sau nàng ta nhan sắc tàn phai, e rằng cuộc sống sẽ gian nan.

Sau một khắc (15 phút), uống xong chén trà, Hoàng hậu dẫn đầu đoàn người như mây đến Từ Ninh cung.

Thái hậu ở Từ Ninh cung là người nhân từ, thích yên tĩnh, cũng không yêu cầu mỗi ngày phải tới thỉnh an. Sau khi thương lượng cùng Hoàng hậu, phi tần hậu cung chỉ cần mười ngày một lần đến thỉnh an là được.

"Thần thiếp thỉnh an Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an". Chúng phi tần oanh oanh yến yến cung kính hành lễ.

Ngồi phía trên, khuôn mặt Thái hậu nở nụ cười, hiền từ ôn hòa: "Tất cả miễn lễ".

"Tạ Thái hậu". Các vị phi tần thấy Hoàng hậu đứng dậy mới từng người đứng dậy tạ ơn.

Sau khi dựa theo thứ tự ngồi xuống, Hoa Thường mới dám ngẩng đầu nhìn bộ dáng của Thái hậu. Mái tóc của Thái hậu đã bạc một nửa, khuôn mặt cũng có vẻ già nua, nhưng ánh mắt bình thản ôn hòa, nụ cười an tĩnh.

Hoàng hậu ngồi ở vị trí thứ nhất bên trái, cười dịu dàng nói: "Thân mình mẫu hậu có khỏe mạnh không? mấy ngày trước Hoàng thượng có đề cập với con dâu, quận Ngự Dương tiến cống một nhánh nhân sâm nghìn năm, nghe nói cực kỳ quý hiếm, con dâu định dâng lên hiếu kính với mẫu hậu."

Thái hậu cười gật đầu: "Người thật có tâm".

Nụ cười của Hoàng hậu vẫn không đổi, đối với thái độ có chút thờ ơ lãnh đạm của Thái hậu đã luyện thành thói quen.

Thục phi trong hậu cung có thể nói là người đứng đầu tứ phi, cũng rất giỏi trong việc tạo nên bầu không khí vui vẻ, thấy thái độ Thái hậu lạnh nhạt, cũng không để bụng, mở miệng cười nói: "Thái hậu nương nương, trong cung lại mới có thêm mấy vị muội muội như hoa như ngọc, người có thể từ từ thưởng thức, trong tương lai bọn họ vì người mà sinh hạ mấy Hoàng tôn, hiếu thuận thật tốt với người."

Thái hậu nghe lời này xong, nụ cười trên mặt có vẻ chân thật hơn một chút, chỉ vào Thục phi cười nói: "Người tiểu hầu (con khỉ nhỏ) này, giỏi nhất là làm trò khiến ai gia vui vẻ."

Sau đó quay đầu nhìn về phía Hoa Thường nói: "Ta có biết, mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành này chính là Hoa Phi, mau mau sinh cho ta

mấy tiểu hoàng tôn, lão thái bà ta đây cũng có thể hưởng thụ niềm vui con cháu đây đàn rồi."

Hoa Thường thấy Thái hậu đột nhiên nói chuyện với mình, kinh ngạc một hồi, sau đó lập tức đứng dậy hành lễ, đỏ mặt cười nói: "Thần thiếp xin nhận phúc lành của Thái hậu nương nương."

Nàng là con dâu mới, không cần quá cẩn thận khéo léo đưa đẩy, chỉ cần tỏ thái độ thẹn thùng là được rồi.

Sắc mặt Thục phi, Trịnh Phi có chút khó coi, Thái hậu chỉ điểm ra một mình Hoa Thường, rõ ràng là có ý riêng.

Tâm tình Thái hậu có vẻ không tệ, kêu Hoa Thường tiến lên, kéo tay nàng dặn dò tỉ mỉ: "Đứa nhỏ này, có người nhập cung thật là tốt, sinh hoạt trong cung nếu có gì không quen cứ nói, lão thái bà ta đây, còn có Hoàng hậu đều có thể đáp ứng cho người!"

Hoa Thường có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói: "Thái hậu nương nương ưu ái, Hoàng hậu nương nương nhân từ, thần thiếp tuy mới vào cung, nhưng cũng không có chỗ nào không tốt cả."

Thái hậu cười híp mắt, vuốt tay Hoa Thường, yêu thích nói: "Đứa nhỏ này không cần đa lễ, nếu như người không có việc gì thì tới Từ Ninh cung nói chuyện với ai gia. Ai gia lớn tuổi rồi, thích nhất nữ hài tử trẻ tuổi xinh đẹp như hoa."

Hoa Thường hé môi cười nói: "Vâng, thần thiếp tuân chỉ", trong giọng nói mang theo chút thân thiết.

Thái hậu đối xử tốt với nàng, nàng cũng sẽ có qua có lại.

Ngoại trừ Hoa Thường ra, các phi tần còn lại không ai nói gì, chỉ là sắc mặt có chút khó coi, ai mà chẳng muốn được tới trò chuyện cùng với

Thái hậu? Chỉ là trước kia Thái hậu không cho các nàng đến thường xuyên mà thôi! Thực phi được Thái hậu yêu thích, cũng chỉ thỉnh thoảng đến bồi Thái hậu nói chuyện phiếm, như vậy đã là rất có thể diện rồi.

Trong lòng mọi người tuy không cam tâm nhưng có thể làm thế nào đây? Người ta xuất thân thế gia, chỉ một câu này thôi chính là toàn bộ lý do rồi. Âm thầm thở dài một hơi, cảm thán không thôi. Ở thời đại này, kỳ thật xuất thân từ đâu cũng đã quyết định cuộc sống cả một đời.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chìm Trong Cảnh Đẹp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thảo Hoàng Quý phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Việc Thái hậu yêu mến Hoa Thường cũng không gây nên phong ba bão tố gì. Ít nhất là ngoài mặt hậu cung vẫn bình tĩnh và hoà hợp như cũ.

Ngày thứ hai sau khi Hoa Thường tiến cung, Hoàng thượng vẫn lật thẻ bài của nàng như trước. Cốc Hương đi đến bên cạnh Hoa Thường hành lễ, khẽ nói: "Khởi bẩm nương nương, công công của Kiến Chương cung tới bẩm báo rằng, giờ Tuất (từ 19h đến 21h) Hoàng thượng sẽ đến đây."

Kiến Chương cung là tâm cung của Hoàng đế.

Hoa Thường gật đầu nói: "Ta biết rồi, tiện thể người vẫn sơ lại tóc cho ta, không cần quá cầu kỳ, đơn giản là được rồi."

"Vâng, thưa nương nương." Cốc Hương thấp giọng đáp.

Cốc Hương rất khéo tay, những sợi tóc dài vào trong tay nàng liền đặc biệt nghe lời, rất đơn giản đã vấn xong kiểu tóc lẳng lơ [1].

Hoa Thường nhìn vào gương đồng cười cười, trong gương thoáng hiện lên một bóng hình mơ hồ không rõ, nhưng dường như rất rung động lòng người.

"Nường nường thật xinh đẹp!" Cốc Hương cúi đầu khẽ nói, sau đó cảm thấy dường như mình nói không được hợp quy củ nên có chút bối rối.

Hoa Thường nhìn nữ hài tử nhỏ tuổi, ôn nhu nói: "Cảm ơn người!"

Cốc Hương thoáng đỏ mặt, chân tay luống cuống, không biết nên nói gì, khóe miệng giật giật, khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh lộ ra vài phần non nớt đáng yêu.

Hoa Thường đứng dậy vỗ vỗ bả vai Cốc Hương: "Được rồi, người nghỉ ngơi một lát đi."

Cốc Hương cúi đầu hành lễ: "Vâng, thưa nương nương", sau đó bước chân nhẹ nhàng lui xuống.

Hoa Thường vận cung trang dành cho phi tần, tà áo dài màu đỏ thêu chim loan vĩ màu vàng quần lấy hoa hải đường, sắc sỡ diễm lệ, tha thướt uốn lượn mặt đất, khiến cho thiếu nữ trẻ tuổi càng tăng thêm phong thái ung dung cao quý.

Hoa Thường đến ngồi xuống bên giường, cung điện trống trải có chút lạnh lẽo, cho dù đã đặt chậu than, đốt huân hương, nhưng vẫn không thể nào xua đi sự giá rét của ngày đông. Hơn nữa, trong cung này, còn vô cùng tịch mịch, cô đơn quạnh quẽ.

Thật ra là có rất nhiều người, bốn năm cung nữ đứng ở bên cạnh, nhưng lại chẳng khác gì người gỗ, cúi đầu thật sâu, không dám gây ra một tiếng động, giống như là sợ quấy nhiễu tâm tư vị nương nương cao quý này.

Hoa Thường nhắm mắt, ngẩng đầu nói: "Đi chuẩn bị giấy bút và mực cho ta."

"Vâng, thưa nương nương."

Nàng muốn học cách quen với sự cô quạnh này. Ở trong cung, không phải ai cũng có tư cách tán gẫu giải sầu với nàng.

Giờ Tuất.

"Hoàng thượng giá lâm!" Âm thanh lạnh lạnh của thái giám ngoài cửa Thượng Dương cung vang lên.

Hoa Thường đã sớm chờ ở cửa cung, từ xa đã trông thấy loan giá của Hoàng đế. Thái giám thông báo chẳng qua là làm theo phép mà thôi. Ở trong cung này, không ai mù mắt đến nỗi không nhìn thấy xa giá màu vàng chói kia đâu.

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa thường cúi đầu hành lễ.

"Ái phi miễn lễ." Thanh âm trầm thấp từ trên đầu truyền tới, tiếp đó Hoa Thường bị một đôi bàn tay rắn chắc đỡ lên.

"Về sau đừng đợi ở cửa cung nữa." Hoàng đế cầm đôi tay lạnh lẽo của Hoa Thường, ôn hòa mở miệng.

Hoa Thường thấp giọng nói: "Thần thiếp đã biết."

Hoàng đế cười cười, cởi áo khoác lông cáo màu bạc trên người xuống, khoác lên người Hoa Thường. Nàng rút bả vai, kinh ngạc ngẩng đầu. Hoàng đế cao hơn Hoa Thường hai cái đầu, Hoa Thường phải ngẩng đầu thật cao thì mới có thể nhìn thẳng vào mặt Hoàng đế.

Hoàng đế nhìn dáng vẻ Hoa Thường đang ngẩng cao đầu, khuôn mặt mỹ lệ non nớt tràn đầy vẻ kinh ngạc, sủng nịnh cười ra tiếng: "Haha, vóc dáng của nàng nhỏ bé, đừng ngửa đầu nữa, coi chừng té ngã đấy."

Mặt Hoa Thường đỏ lên, đây là lời vui đùa của Hoàng đế, nhưng quả thật là bản thân mình thất lễ. Trên người còn đang khoác áo choàng lông cáo của Hoàng đế khiến Hoa Thường có chút muốn tiến cũng không được, muốn lùi cũng chẳng xong.

Hoàng đế hiếm khi thấy Hoa Thường thất thố, nhưng lại cảm thấy hết sức đáng yêu.

Từ khi tiến cung cho tới nay, Hoa Thường vô cùng cẩn thận, quy củ lễ nghi không hề sai sót, giống bộ dáng của một phi tần, chứ không phải là bộ dáng của một thiếu nữ.

Hoa Thường không biết phải làm sao, cầm lấy áo khoác lông cáo, thấp giọng nói: "Đây là của Hoàng thượng, nếu như Hoàng thượng bị cảm lạnh, chính là thần thiếp có tội."

Hoàng đế vui sướng cười haha: "Cái áo khoác lông cáo này trẫm tặng cho nàng, nếu ái phi bị cảm lạnh, đó chính là lỗi của trẫm."

Mặt Hoa Thường đỏ bừng đến mức nóng ran, cúi đầu thật sâu. Bàn tay to của Hoàng đế nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hoa Thường, vui vẻ bước vào cửa Thượng Dương cung, vừa tiến vào trong liền cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Hoa Thường đỡ Hoàng đế ngồi xuống, bàn tay trắng nõn chạm vào ấm trà trên bàn, không còn nóng nữa, chỉ là hơi ấm, vội xoay người nói: "An Hạ, pha lại một ấm trà mới mang tới đây."

"Vâng."

"Hiện tại đang là mùa đông khắc nghiệt, trà pha xong chỉ trong chốc lát là đã nguội." Hoa Thường ngồi ở ghế bên cạnh, thấp giọng giải thích với Hoàng đế.

"Trong lòng ấm áp là đủ rồi." Thanh âm trầm thấp của Hoàng đế mang theo gợi cảm mê hoặc.

Khuôn mặt Hoa Thường lại hơi ửng đỏ, dường như trên tay vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại ấm áp của áo khoác lông cáo kia.

Hoàng đế cười nói: "Lại nghĩ đến cái áo khoác lông cáo kia sao? Chẳng qua cũng chỉ là một cái áo khoác, nếu nàng thích, trẫm sai Nội Vụ phủ đưa tới cho nàng mười cái hai mươi cái, tùy nàng lựa chọn."

Hoa Thường bị Hoàng đế chọc cười, khí khái như thế, vậy mà Hoàng thượng cũng có thể nói một cách lý trực khí tráng [2] như vậy, như thế đó là chuyện đương nhiên.

[2] Lý trực khí tráng: cây ngay không sợ chết đứng.

"Thần thiếp không cần Nội Vụ phủ đưa tới, đó cũng không phải là đồ Hoàng thượng đã mặc qua." Hoa Thường thả lỏng người, dường như lá gan cũng lớn hơn một chút, âm thanh vui vẻ mà nói đùa.

Lời vừa ra khỏi miệng, Hoa Thường liền cảm thấy hối hận, hình như vừa nãy có chút tùy tiện.

Hoàng đế nhìn biểu tình của Hoa Thường liền biết vị ái phi này đang suy nghĩ điều gì, bất đắc dĩ cười, vươn tay vuốt ve mái tóc của Hoa Thường: "Ái phi không cần phải câu nệ. Nơi này là nhà của ái phi, trẫm là phu quân của ái phi, có điều gì là không thể nói đâu chứ?"

Hoa Thường ngượng ngùng nhoén miệng cười, khẽ lên tiếng, trong lòng lại không cho là đúng.

"Hoàng thượng, nương nương, mời dùng trà." An Hạ bưng một ấm trà ngon mới pha đến, miệng bình tĩnh xảo vẫn còn bốc khói trắng nghi ngút.

Hoa Thường thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng thoát khỏi cái bầu không khí vừa ám muội vừa khó xử với Hoàng Thượng rồi.

Hoa Thường giữ tay áo, đích thân rót một ly trà cho Hoàng thượng, cung kính bưng lên: "Hoàng thượng dùng ly trà trước đi cho ấm thân thể."

Hoàng đế tiếp nhận chén trà, nhấp một ngụm, hương vị có chút kỳ lạ, hơi nhúu mày: "Đây là trà gì vậy?"

Hoa Thường cười nói: "Hôm nay lúc đi Từ Ninh cung thỉnh an, Thái hậu nương nương có nói, hiện tại khí trời giá rét, thánh thượng mệt nhọc chính sự, việc giữ ấm sơ sài qua loa, cho nên thần thiếp phân phó chuẩn bị trà sâm, uống khi còn nóng, rất tốt trong việc xua tan khí lạnh."

Hoàng thượng bất đắc dĩ lắc đầu, lại uống thêm một ngụm trà sâm nữa, cười nói: "Ái phi lấy mẫu hậu làm lá chắn, trăm dám không uống được sao?"

Hoa Thường cười mà không nói, cúi đầu xuống, mím môi nhỏ nhấp trà sâm, hương vị quả thật là không ngon cho lắm.

"Mẫu hậu lớn tuổi, rất dễ cảm thấy cô đơn vắng vẻ, trăm bận rộn chính sự, không thể ngày ngày bên cạnh chăm sóc. Nếu như mẫu hậu thích nàng, thì nàng nên thường xuyên đến bồi chuyện với mẫu hậu." Hoàng đế uống mấy ngụm lớn hết chén trà sâm, sau đó mở miệng nói.

Hoa Thường dịu dàng cười nói: "Vâng, thần thiếp cũng rất thích Thái hậu nương nương. Lần đầu thần thiếp xa nhà, vẫn chưa quen mọi thứ ở trong cung, nhìn Thái hậu tựa như thấy được gia mẫu ở nhà, hiền lành hòa ái."

Hoàng đế đưa tay vén sợi tóc bên tai Hoa Thường, thấp giọng nói: "Nàng mới vào cung, chưa quen là chuyện bình thường, có gì không tốt thì cứ nói với trăm."

Hoa Thường thụ sủng nhược kinh cúi đầu cười nhạt: "Chỉ là có chút nhớ nhung người nhà, còn lại mọi thứ đều rất tốt. Thái hậu nương nương hiền lành, Hoàng hậu nương nương rộng lượng, khoan dung, các tỷ muội trong hậu cung đều thân thiện hòa ái, bệ hạ... cũng quan tâm thần thiếp như vậy. Thần thiếp cảm thấy giống như đang ở trong mộng vậy."

Hoàng đế khẽ cười: "Ái phi thật biết nói chuyện."

Hoa Thường rũ mắt xuống, ôn nhu nói: "Thần thiếp ăn nói vụng về, chỉ biết khen người như vậy, ngôn từ vẫn chưa diễn tả được hết."

Đột nhiên Hoàng đế chuyển tới đề tài khác: "Nàng tên là Hoa Thường à?"

Hoa Thường sửng sốt một chút, sau khi tiến cung chỉ một ngày mà Hoàng đế có thể nhớ kỹ tên của mình, có phải nên cảm thấy rất vinh hạnh hay không? Hoặc là bởi vì nam nhân quyền thế nhất này nguyện ý nhớ kỹ tên của mình mà cảm thấy kiêu ngạo hay không?

Hoa Thường chỉ sửng sốt trong chốc lát, sau đó liền thấp giọng trả lời: "Vâng, họ Hoa tên Thường, mẫu thân vẫn thường gọi thần thiếp là Thường nhi."

Hoàng đế nhìn sắc mặt ửng đỏ của Hoa Thường, cười cười nói: "Hoa Thường có nghĩa là xiêm áo hoa mỹ đúng không? Vì sao lại đặt một cái tên như vậy?"

Hoa Thường mím môi cười nói: "Thần thiếp nghe ma ma bên người mẫu thân nói, trước khi phụ thân và mẫu thân thành thân đã đính ước qua một bài thơ, chính là bài "Thanh bình điệu" của Lý Bạch:

Vân tưởng y thường, hoa tưởng dung,

Xuân phong phát hạm, lộ hoa nùng.

Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến,

Hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng [3].

Cho nên thần thiếp được đặt tên là "Thường", thần thiếp còn một muội muội nữa được đặt tên là "Dung", chính là lấy từ câu thơ đầu tiên: Vân tưởng y thường, hoa tưởng dung."

Hoàng đế cười haha: "Trẫm đã sớm nghe qua tài danh và hiền danh của Hoa Thái phó, nhưng không ngờ trong cuộc sống, Hoa Thái phó lại là người lãng mạn như vậy, đúng là niềm vui bất ngờ mà."

Hoa Thường cũng cảm thấy mình nói hơi nhiều, ngượng ngùng nói: "Nếu như đế phụ thân biết thần thiếp nói xấu ông ấy như thế, chắc chắn ông sẽ tức giận đến mức râu tóc dựng hết lên mất."

Hình như Hoàng đế rất thích nghe Hoa Thường nói về những chuyện nhỏ nhặt ấm áp trong gia đình, trong đôi mắt đen láy kia như đang lắng đọng lại một loại hoài niệm và mong đợi mà Hoa Thường nhìn không hiểu.

[1] Lãng hư kế

[3] Dịch nghĩa thơ "Thanh bình điệu" của Lý Bạch:

Nhìn mây nhớ xiêm áo, nhìn hoa nhớ dung nhan,

Gió xuân thổi nhẹ qua hiên, sương hoa nồng nàn.

Nếu không phải gặp ở đầu núi Quần Ngọc,

Thì hẳn là thấy dưới ánh trăng chốn Dao Đài.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nói Chuyện Phiếm

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Su Thái phi.

Hoa Thường và Hoàng thượng trò chuyện rất vui vẻ, Hoa Thường cũng cảm thấy như vậy rất tốt, hiểu biết lẫn nhau mới không cảm thấy xa lạ.

Phi tần hậu cung nhiều như mây, nếu người không xinh đẹp tuyệt đỉnh, không có gia thế vững chắc làm chỗ dựa, thì nhất định sẽ bị lãng quên. Cho dù người vừa xinh đẹp vừa có gia thế, nếu như không cùng Hoàng thượng bồi đắp tình cảm thì trong mắt Hoàng đế người chẳng qua chỉ là một ký hiệu mà thôi. Hoàng đế sẽ không có tình cảm với một ký hiệu đâu.

"Hôm qua tới đây, trong cung này còn trống trải mà hôm nay đã đầy đủ hơn nhiều rồi". Hoàng đế nhìn trang trí trong chủ điện, mang theo tán thưởng nhàn nhạt.

Hoa Thường giải thích: "Hôm qua mới vừa vào cung nên chưa kịp sắp xếp gì cả. Hôm nay sau khi thỉnh an trở về, thần thiếp mới lấy những đồ mà Hoàng thượng và Thái hậu ban thưởng và vật dụng thần thiếp mang tới thu dọn một chút, có thể sử dụng thì bày lên, vẫn còn chưa dọn dẹp xong nữa".

Hoàng thượng đi dạo hết các phòng một lát, sau đó nói một câu: "Ái phi thông thái".

Hoàng thượng nói như thế là bởi vì trong thư phòng của Hoa Thường đã bày đầy sách, cổ tịch kim bốn [1] cũng không ít, trên bàn sách màu tím sậm còn trải giấy Tuyên Thành, dường như có thể nhìn thấy trên đó có nét chữ tiểu Khải [2] đẹp đẽ.

[1]: Cổ tịch kim bốn (古籍今本): ý chỉ sách xưa sách nay đều có.

[2]: Tiểu Khải (小楷): kiểu chữ Khải nhỏ viết tay.

Hoa Thường khiêm tốn cười nói: "Thần thiếp đầu thai tốt, được phụ mẫu nhĩ nhu mục nhiễm [3] nên cũng xem như biết được vài chữ".

[3] Nhĩ nhu mục nhiễm (耳濡目染): thành ngữ có ý nghe nhiều thấy nhiều thì sẽ bị ảnh hưởng.

"Ái phi quá khiêm tốn rồi".

Hoa Thường thấy ánh mắt Hoàng đế nhìn về phía bàn sách, cười nói: "Kia là vừa mới động bút sao chép kinh Phật, thần thiếp không biết Thái hậu nương nương thích gì nên tắm rửa thay y phục, cung kính chép một bộ "Kinh kim cương" dâng cho Thái hậu, hy vọng có thể khiến lão nhân gia vui vẻ hơn một chút".

Hoàng đế cầm bản kinh Phật mới vừa chép đoạn mở đầu ở trên bàn lên, chậm rãi khen một câu: "Thường nhi có lòng rồi".

Hoa Thường sửng sốt một chút, lúc trước Hoàng đế vẫn gọi nàng là ái phi, một câu Thường nhi này khiến Hoa Thường trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

"... Thần thiếp có tài đức gì mà có thể được Hoàng thượng khen ngợi như vậy". Vành mắt Hoa Thường hơi đỏ, cúi đầu xuống trả lời.

"Chữ của Thường nhi viết rất đẹp, mang cốt cách của người xưa". Hoàng đế vỗ vỗ vai Hoa Thường, mang theo ý an ủi.

Hoa Thường kéo khóe miệng duy trì nụ cười: "Sao chép kinh Phật nên không dám có điều bất kính."

"Mẫu hậu rất thích "Kinh kim cương", nàng dâng lên đi, mẫu hậu sẽ rất vui". Hoàng đế đặt kinh Phật trong tay xuống: "Thuở thiếu thời trẫm cũng từng chép "Kinh kim cương" cho mẫu hậu, còn dùng cả kim phấn nữa (mực nhũ vàng). Khi đó chữ của trẫm không được đẹp cho lắm, bút lông chấm kim phấn viết chữ lại càng vô cùng khó nhìn, thế nhưng mẫu hậu rất vui vẻ."

"Hoàng thượng có tấm lòng son sắt như vậy, làm sao Thái hậu nương nương có thể không cảm nhận được kia chứ?" Hoa Thường hâm mộ nói: "Lúc nhỏ huynh thứ của thần thiếp ngang bướng, dùng bột mì nặn một bức tượng không ra ngô ra khoai gì tặng cho mẫu thân. Phụ thân mắng hăn không làm việc đàng hoàng, mẫu thân thì lại quý như trân bảo, vẫn giữ lấy, nghĩ lại đây chính là tình cảm của mẫu thân dành cho hài tử của mình."

"Phụ mẫu trong thiên hạ đều giống như thế". Khóe miệng Hoàng đế mang theo ý cười, trên gương mặt bình thường kia dường như cũng trở nên nhu hòa anh tuấn hơn hẳn.

Hai người cùng chung tiếng nói dường như có rất nhiều chuyện nói không hết, giọng nam trầm thấp cùng với giọng thiếu nữ non nớt đan vào nhau, màn đêm và hoàng hôn dần hòa quyện dưới ánh chiều tà. Bóng đêm đen nhánh vô thanh vô tức [4] buông xuống.

[4] Vô thanh vô tức (無聲無息): không tiếng động.

Hoàng đế ra khỏi thư phòng, nhìn sắc trời một chút: "Cũng đã trễ thế này rồi, cứ nói chuyện phiếm mãi, Thường nhi có mệt không?"

Hoa Thường lắc đầu một cái: "Thần thiếp không có chuyện gì làm, đương nhiên là không mệt, nhưng Hoàng thượng lại bận trăm công nghìn việc mỗi ngày, nên sớm nghỉ ngơi mới phải".

Hoàng đế gật đầu một cái: "Nghỉ ngơi đi".

Mặt Hoa Thường lại có chút ửng đỏ, phúc thân: "Thần thiếp đi tắm rửa thay y phục".

Đợi sau khi Hoa Thường chuẩn bị xong quay lại tắm cung thì đã thấy Hoàng đế nhắm mắt dựa lên gối, giữa hai đầu lông mày mang theo chút mệt mỏi, có chút mâu thuẫn, lại có chút thả lỏng.

Hoa Thường vừa đến trước giường, Hoàng đế đã mở mắt ra, quay đầu nhìn thấy Hoa Thường liền nở nụ cười, vỗ vỗ giường một cái: "Thường nhi đến đây".

Hoa Thường ngoan ngoãn leo lên giường, nằm ngay ngắn bên trong. Hoàng đế chỉ mặc mỗi áo lót, nhìn thấy tiểu mỹ nhân ngoan ngoãn nằm bên cạnh hẳn, liền theo thói quen mà lật người phủ lên trên...

Hoa Thường đưa tay ngăn Hoàng đế đang dè lên người nàng lại, gương mặt đỏ bừng, ngữ khí chối từ nhưng lại rất chính trực: "Hoàng thượng, sắc trời đã quá muộn rồi, ngày mai lại lâm triều, nếu như sa vào hưởng lạc thì sẽ hao tổn tinh thần, nên nghỉ ngơi sớm thôi".

Hoàng đế bị những lời nói chính đáng này trấn trụ lại, hình như đây là... lần đầu tiên.

Lần đầu tiên có một nữ nhân vào thời điểm như thế này nói ra những lời như vậy. Con nối dõi của hắn không nhiều, cho dù là Vương gia hay Hoàng đế, thì chính phi lẫn trắc phi cũng vẫn chưa sinh được con cái, nếu được hắn sung hạnh thì ai lại nỡ đẩy ra chứ? Mà phi tần phân vị thấp chỉ có

thể hi vọng vào suy nghĩ làm sao có được hoàng tự, nâng cao địa vị, đối với việc hăn sung hạnh thì lại càng không thể chờ đợi hơn được nữa.

Hăn là Hoàng đế, là nam nhân có quyền thế nhất trong thiên hạ nhưng hăn cũng biết mệt. Thê tử kết tóc của hăn chưa chắc không nhìn ra, chỉ là Hoàng hậu chưa có con nối dõi nên không có dũng khí khước từ sự sung hạnh của hăn. Thế nhưng, nữ nhân trước mắt hăn này lại cự tuyệt, bởi vì sắc trời đã tối, bởi vì sức khỏe của hăn, vì trái tim mệt mỏi kia của hăn.

Người đời vô cùng sùng bái các thế gia, nghĩ đến cũng không phải là không có lý do, nhìn tiểu nữ nhân trước mắt này thì cũng biết được giáo dục của thế gia như thế nào rồi. Hoàng đế tựa đầu lên bả vai Hoa Thường, cười ra tiếng thật thấp, nhìn vẻ mặt chính trực nhưng xấu hổ của nàng, trong lòng hoàn toàn mềm mại.

"Thường nhi nói đúng, nên sớm nghỉ ngơi thôi". Đêm tối như mực, âm thanh trầm thấp của Hoàng đế dường như mơ hồ lộ ra vẻ ôn nhu.

"Vâng". Hoa Thường đáp thật nhỏ, từ từ khép lại đôi mắt sáng ngời, ngủ thật say.

Hoàng đế hơi nghiêng đầu nhìn tiểu phi tử ngay cả khi ngủ cũng ngay ngắn đoan trang, đột nhiên cảm thấy cứng ngắc một chút cũng không phải là không tốt.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Vị Ương cung.

Đều nói ba nữ nhân thành một sân khấu kịch, hiện giờ hậu cung tuy nói phi tần không nhiều nhưng nhất định cũng không dưới đôi ba người. Nhiều nữ nhân tụ lại Vị Ương cung thỉnh an Hoàng hậu như vậy đương nhiên rất là náo nhiệt.

Hoa Thường là phi tần có phân vị cao mới tiến cung, hé miệng cười một tiếng, không nói một lời cũng không có người tìm đến chỗ nàng gây phiền toái, vì thế nên vô cùng yên tĩnh.

Trên mặt Hoàng hậu vĩnh viễn là nụ cười ung dung ôn hòa: "Mấy ngày nay không thấy Bái nhi, Lan Tiệp dư, bệnh phong hàn của Bái nhi có chuyển biến tốt không?"

Bái nhi là tên của Đại Công chúa, được Hoàng đế ban tên là Trần Bái, còn chưa có phong hào, cung nhân đương nhiên gọi là Đại Công chúa, chỉ có Hoàng đế và những phi tần phân vị cao mới gọi một tiếng Bái nhi thôi.

Lan Tiệp dư mặc một bộ cung trang màu xanh nhạt đã hơi cũ, sắc mặt quả thực có chút tiều tụy, khẽ nói: "Mấy ngày trước vốn có chuyển biến tốt, chỉ là đêm qua dường như lại phát sốt, tần thiếp đã truyền Thái y tới, tạm thời cũng không có gì đáng ngại, chỉ là cần phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa, cho nên chưa đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương được".

Hiện giờ trong cung chỉ có ba hài tử, Đại Hoàng tử đã chín tuổi, Nhị Hoàng tử bảy tuổi. Hai vị Hoàng tử này tuy vẫn được ghi dưới danh nghĩa của mẫu phi nhưng trên thực tế đã không còn ở trong cung điện của mẫu phi nữa, mà đã chuyển đến phía Đông của Thừa Càn cung. Mà Đại Công chúa chưa đến bốn tuổi nên vẫn ở lại dưới gối của Lan Tiệp dư.

Hoàng hậu nghe Lan Tiệp dư nói, trên mặt buồn rầu: "Đại Công chúa còn nhỏ, người làm mẫu phi cũng nên cẩn thận một chút, đừng để lại xảy ra chuyện như vậy nữa".

Lan Tiệp dư không cách nào phản bác, chỉ có thể ngoan ngoãn đáp vâng.

Mà những nữ nhân khác thấy Lan Tiệp dư tiều tụy, trong lòng lại tràn đầy sầu muộn, nếu như có một đứa nhỏ, cho dù mỗi ngày lo lắng như vậy cũng đáng.

Thục phi không vui khi nghe nói đến chuyện hài tử, mở miệng nói: "Ta thích phẩm cách của Hoa Phi muội muội nhất, chỉ ngồi trên ghế thôi mà lại giống như một bức tranh mỹ nhân vậy, rốt cuộc là nơi địa linh nhân kiệt nào mới có thể dưỡng ra một người như vậy đây".

Trịnh Phi cũng hòa theo Thục phi nói: "Ta nghe nói mấy đời Hoa thị ở Tân Cấp phủ, quận Lâm Ấp, nơi đó có nhiều tài nguyên thiên nhiên, là nơi đất lành chim đậu".

Hoa Thường ngượng ngùng cười một tiếng: "Khi còn bé từng ở Tân Cấp nhưng sau khi hiểu chuyện ta đã theo tổ phụ đến thượng kinh, chỉ có khi giỗ tổ mỗi năm mới thỉnh thoảng được tổ phụ đưa về Tân Cấp".

Thục phi tò mò nói: "Vậy chắc chắn là biết nhiều hơn chúng ta rồi, Tân Cấp như thế nào?"

Hoa Thường nhàn nhạt cười nói: "Đất đai Tân Cấp phì nhiêu ngàn dặm, bờ ruộng ngang dọc đan xen, dân tình chất phác, là một địa phương tốt. Đáng nhắc tới chính là kiến trúc cổ của Tân Cấp rất đặc biệt, phong cách kiến trúc thời Hán Đường truyền lại có ảnh hưởng rất lớn đến kết cấu nhà cửa bây giờ, có chút khác biệt với phong cách ở thượng kinh".

Trịnh Phi nói: "Nơi đó có gì vui không?"

Hoa Thường lắc đầu: "Tân Cấp trước giờ không có cảnh đẹp gì, bốn bề toàn là núi, không gần biển cũng không gần thành thị, cho nên một năm bốn mùa cũng không có gì đặc biệt. Người Tân Cấp dựa vào núi để kiếm ăn cho nên sản vật núi rừng vô cùng phong phú, có vài thứ ở thượng kinh cũng không có để mà ăn."

Mấy vị phi tử đều nghe say sưa, bây giờ nam nữ phòng ngự vô cùng nghiêm ngặt, cơ hội để nữ tử ra ngoài cũng ngày càng ít. Rất nhiều nữ tử đều được giáo dưỡng ở sâu trong chốn khuê phòng không ai biết, chỉ đợi đến lúc xuất giá. Đến thâm cung này, thì lại càng như sống trong bầu trời

vuông vức không thể nào ra ngoài được nữa, vì lẽ đó nên rất tò mò với thế giới bên ngoài.

Hoa Thường quay đầu nói với Ôn Tần ở phía trên: "Ta nhớ Ôn Tần muội muội là người Thượng Dung ở Tuyên Châu, nơi đó có gì mới lạ không?"

Ôn Tần thấy đề tài đột nhiên chuyển hướng về mình, ngượng ngùng cười một tiếng nói: "Quận Thượng Dung rất lớn, nhà tần thiếp ở Hội Khê phủ của quận Thượng Dung, được đặt tên theo núi Hội Khê. Quận Thượng Dung gần biển, nhưng Hội Khê lại giáp núi cho nên khí hậu rất thoải mái, ẩm áp dễ chịu".

Hoàng hậu chen miệng nói: "Hội Khê và Tân Cấp đều là một trong tám phủ, cũng là một trong những vùng giàu có nhất của Đại Lương, hai vị muội muội thật là may mắn".

Hoa Thường và Ôn Tần đều gật đầu cười.

Chuyện này rất bình thường, toàn bộ Đại Lương chia làm một thủ đô, hai kinh đô phụ, bảy châu: mỗi châu chia thành bốn quận, mỗi quận phân ra sáu phủ, mỗi phủ lại có tám huyện. Nói cách khác, ngoại trừ thủ đô và kinh đô phụ ra, thiên hạ được chia thành hai mươi tám quận.

Định Châu: quận Vĩnh Lai, quận Tân An, quận Ba Lăng, quận Lăng Trung.

An Châu: quận Duyên An, quận Du Lâm, quận Lũng Tây, quận Hoài An.

Ninh Châu: quận Ngự Dương, quận Lang Tà, quận Đồng An, quận Tín An.

Hiển Châu: quận Giao Chỉ, quận Lâm Ấp, quận Cao Lương, quận Tây Hải.

Hựu Châu: quận Cao Khâu, quận Phòng Linh, quận Tư Dương, quận Kiềm An.

Tuyên Châu: quận Thượng Dung, quận Xương Ấp, quận Hạ Phi, quận Dự Chương.

Tống Châu: quận Phù Phong, quận Kinh U, quận Tư Lệ, quận Sơn Dương.

Quận trưởng là người quản lý tối cao của quận, mặc dù quận lệ thuộc vào châu nhưng châu lại không có người đứng đầu về hành chính và quân sự tối cao, chỉ có Tuần sát sử của châu trên danh nghĩa, phụ trách giám sát, cho nên trên thực tế chức quận trưởng mới là người có thực quyền lớn nhất.

Sau lưng Hoa Thường có Hoa thị xuất thân từ quận Lâm Ấp, sau lưng Ôn Tần là Trương thị xuất thân từ quận Thượng Dung. Giữa các quận cũng có chỗ khác biệt, một vùng vừa là thị trấn quan trọng ở biên cương vừa là nơi đất lành, nhất định không giống với vùng đất không có gì cả.

Nói cho đúng thì có tám quận áp đảo hết các quận còn lại. Mà tám quận này cũng đều có các phủ mang tính biểu tượng của riêng mình.

Quận Vĩnh Lai có Hán Dương phủ, quận Lăng Trung có Tứ Thủy phủ, quận Hoài An có Tây Hà phủ, quận Ngự Dương có Mân Trung phủ, quận Tư Dương có Nội Sử phủ, quận Thượng Dung có Hội Kê phủ, quận Xương Ấp có Truy Xuyên phủ, quận Lâm Ấp có Tân Cấp phủ.

Dân gian cũng có lời đồn đãi, hào môn quyền thế nhất Đại Lương, toàn bộ đều có xuất xứ từ tám phủ này. Hiểu rõ tám phủ này, cũng giống như biết rõ tổng hợp lịch sử phát triển của Đại Lương vậy.

Phủ đài là người đứng đầu hành chính cao nhất của phủ, những Phủ đài trong tám phủ này e là còn mạnh hơn cả Quận trưởng của một số quận.

Mà sở dĩ ở hậu cung Hoa Thường và Ôn Tần nhận được lễ ngộ như vậy, đương nhiên không tránh được có liên quan đến xuất thân của các nàng.

Thục phi tuy không ác độc nhưng cũng là ngang ngược kiêu ngạo, nhìn thái độ của nàng đối với Ôn Tần cho dù không vui vẻ thoải mái, nhưng cũng xem như là an nhàn bình hòa.

Dĩ nhiên cái này cũng liên quan đến thái độ của vọng tộc Hà thị ở phía sau Thục phi và vọng tộc Trương thị ở phía sau Ôn Tần. Quan hệ của Hà thị và Trương thị dù không tính là thân thiết nhưng cũng xem như là đồng minh chính trị, cho nên Hoàng đế an bài Ôn Tần đến Tiêu Phòng cung của Thục phi cũng là suy nghĩ đến quan hệ hữu nghị giữa các nàng.

Mà bản thân Hoa Thường lại không cần nhiều lời, nàng xuất thân thế gia, ở trong hậu cung này, hầu như sẽ không phải chịu những chỉ trích ở ngoài mặt.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ninh Quý Tần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Su Thái phi.

Trong điện, những phi tần có xuất thân lớn và phân vị cao trò chuyện vui vẻ với Hoàng hậu, còn những phi tần phân vị thấp hầu như không thể chen miệng vào được.

Lan Tiệp dư nhìn đề tài nói chuyện từ Đại Công chúa của mình chuyển sang vấn đề xuất thân cao quý, tức giận xiết chặt khăn tay nhưng vẫn chỉ trầm mặc cúi đầu, không để lộ một chút bất mãn nào.

Lan Tiệp dư vốn không phải người thông minh nhưng suy cho cùng cũng không ngu ngốc. Quả thật xuất thân của nàng không cao, phụ thân chỉ là một quan lại nhỏ. Tuy có tiếng làm quan thanh liêm nhưng không thể thay đổi một điều rằng, phụ thân nàng không có thực quyền, lại càng không có địa vị.

Ánh mắt Lan Tiệp dư ẩn chứa sự u ám nhìn sang Ninh Quý tần. Ninh Quý tần vẫn có dáng vẻ bình chân như vại, một thân cung trang màu xám khiến cho nàng ta có chút già dặn hơn so với tuổi.

Lan Tiệp dư khẽ nhếch khóe miệng. Vị Quý tần nương nương này dưới gối có Đại Hoàng tử, trong lòng có thể không có chút toan tính nào

sao? Hoàng hậu, Thục phi, Trịnh Phi, Hoa Phi, Ôn Tần, những người này đích thực đều có xuất thân quyền quý, thế nhưng lại có một điểm chung, bọn họ đều không có hoàng tự!

Trước không nói đến Hoa Phi và Ôn Tần vừa mới tiến cung, nhưng Hoàng hậu, Thục phi, Trịnh Phi đã bầu bạn bên cạnh Hoàng đế mười mấy năm vẫn không có hoàng tự, sao có thể không có vấn đề?

Hoàng hậu nhìn Đại Hoàng tử đã được chín tuổi, mỗi mắt chờ mong đến muộn mù luôn rồi.

Dường như Ninh Quý tần cảm nhận được ánh mắt của Lan Tiệp dư, khẽ nâng mí mắt lên.

Sau đó, nàng đột nhiên kiên định đứng lên hành lễ với Hoàng hậu, cất tiếng: "Hình như sắc mặt Lan Tiệp dư muội muội không được tốt cho lắm, chắc là đang lo lắng cho ngọc thể của Đại Công chúa, thương thay cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, không bằng Hoàng hậu nương nương cho phép Lan muội muội hồi cung trước đi."

Vẻ mặt Ninh Quý tần hiền hòa, môi đỏ mềm mại mang theo nụ cười chân thành, cất từng tiếng chậm rãi nhẹ nhàng, thanh âm càng thêm ôn nhu và cung kính.

Hoa Thường có chút kinh ngạc nhìn về phía Ninh Quý tần, vị Ninh Quý tần này thật đúng là... rất biết cách nói chuyện.

Ấn tượng đầu tiên Ninh Quý tần mang đến cho Hoa Thường chính là người cung kính, trung thực và cẩn trọng. Thế nhưng khi nàng ta vừa nói những lời này xong, thì trong nháy mắt ấn tượng đó đã tan biến vào hư không.

Thoạt nghe chỉ có một câu nói ngắn ngủi, nhưng trong đó lại ẩn chứa rất nhiều điều.

Các người hàn huyền nhiều như thế, xuất thân cao quý thì như thế nào, vẫn còn muốn dùng bệnh tình của hoàng tự để làm bàn đạp sao? Xuất thân cao đến đâu nếu không có hoàng tự thì cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

Hơn nữa, lấy Lan Tiệp dư làm lá chắn, không ai có thể nói gì nàng được, ngược lại còn phải khen một tiếng rằng Ninh Quý tần có tấm lòng từ mẫu bao la rộng lớn rồi.

Hoàng hậu nghe Ninh Quý tần nói xong, sắc mặt thoáng trầm xuống, Ninh Quý tần đây là đang đâm dao găm thẳng vào ngực nàng sao! Hay cho một câu thương thay tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ. Nàng ta lo lắng nhiều hơn mẫu thân ruột thịt rồi đấy.

Tuy vậy, Hoàng hậu vẫn chậm rãi nở nụ cười hòa ái: "Là sơ sót của bốn cung, Đại Công chúa còn đang mang bệnh trong người, Lan Tiệp dư đau buồn cũng là chuyện thường tình, hôm nay dừng lại ở đây đi."

Lan Tiệp dư cảm kích nhìn Hoàng hậu một chút, hành lễ: "Hoàng hậu nương nương nhân từ."

Hoàng hậu để tất cả các phi tần cùng hồi cung mà không phải là một mình Lan Tiệp dư rời đi trước, thật ra là đang bảo hộ cho nàng ta. Tất nhiên trong lòng Lan Tiệp dư hiểu rõ. Lan Tiệp dư cũng biết Ninh Quý tần mở cho mình một con đường, ánh mắt liếc sang Ninh Quý tần một chút, thần sắc không rõ. Thục phi, Trịnh Phi dù không còn cười đùa vui vẻ như trước nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười an ủi Lan Tiệp dư hai câu.

Lục Tần ở sau lưng Trịnh Phi cố gắng rụt người lại hết mức có thể, muốn làm giảm đi cảm giác tồn tại của bản thân mình.

Sau đó, mọi người liền giải tán.

Hoa Thường yên lặng rời khỏi Vị Ương cung, quay đầu lại nhìn cửa cung rộng lớn tráng lệ một cái, khẽ thở dài.

Vẫy tay ra hiệu cho Mạnh Lương viện quay về Thượng Dương cung trước, còn Hoa Thường lại chuyển hướng trực tiếp đến Từ Ninh cung.

Từ Ninh cung.

"Thái hậu nương nương, Hoa Phi nương nương cầu kiến." Ninh Vân cô cô bên người Thái hậu nhẹ nhàng đẩy cửa nhỏ Phật đường ra, hành lễ rồi lên tiếng bẩm báo.

Phật châu trên tay Thái hậu vẫn chậm rãi xoay vòng, bà hơi nheo mắt rồi gật đầu: "Tuyên vào."

"Thần thiếp thỉnh an Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an."" Hoa Thường kính cẩn tiến vào, âm thanh ôn hòa, cúi đầu hành lễ.

Hoa Thường vừa tiến vào, Thái hậu liền nở nụ cười: "Mau miễn lễ, đến bên cạnh ai gia đi."

Hoa Thường khẽ đáp vâng, sau đó ung dung tiêu sái đến bên cạnh Thái hậu, Ninh Vân cô cô đỡ Hoa Thường ngồi xuống ghế.

Hoa Thường ngồi lên ghế tựa, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Thái hậu.

"Thần thiếp vừa rời khỏi Vị Ương cung của Hoàng hậu nương nương, nghĩ đến căn dặn của Thái hậu hôm qua, vui mừng khôn xiết mà đến đây để diện kiến phượng nhan." Hoa Thường nhẹ nhàng nói, khóe miệng mang theo ý cười ôn nhu.

Thái hậu bị ngữ khí của Hoa Thường chọc cười thành tiếng: "Đứa nhỏ này! Quả nhiên là vui vẻ phóng khoáng, như thế mà cũng có thể nói ra được!"

Hoa Thường ngượng ngùng cười nói: "Hôm qua Hoàng thượng đến chỗ của thần thiếp, sau đó có nói thêm rằng thần thiếp nên đến bồi người nhiều một chút, chỉ là không ngờ rằng thần thiếp sẽ dâng trà lên."

Thái Hậu tưởng tượng một hồi, dáng vẻ không mặn mà của nhi tử mình lúc thẩm trà, không nhịn được bật cười thành tiếng: "Hôm qua người dâng trà, vậy mà Hoàng thượng lại dùng sao?"

Hoa Thường gật đầu nói: "Thần thiếp nói là do Thái hậu nương nương dặn dò, Hoàng thượng không nói hai lời liền uống hết." Thái hậu nghe những lời này xong, trong lòng càng thêm thư thái.

Đương nhiên Hoa Thường biết nói cái gì mới có thể làm vừa lòng vị Thái hậu này. Thái hậu vui vẻ nhất vì điều gì? Chính là nhi tử hiếu thuận. Đặc biệt, bây giờ nhi tử của bà còn là người tôn quý bậc nhất thiên hạ.

"Thái hậu nương nương ưu ái thần thiếp, thần thiếp vô cùng hạnh phúc, ở trong cung thất trầm tư suy nghĩ, làm sao để khiến cho Thái hậu được vui vẻ. Hoàng thượng thấy thần thiếp mặt ủ mày chau như vậy, liền bảo thần thiếp sao chép kinh Phật, còn chỉ rõ là "Kinh kim cương", nói là như vậy chắc chắn Thái hậu sẽ vui vẻ." Hoa Thường cười híp mắt lên tiếng, giống như bộ dáng của tiểu hài tử.

Thái hậu nhướng mày: "Thật sao?"

Hoa Thường nhanh nhẹn hỏi lại: "Vậy Thái hậu nương nương nói nhỏ cho thần thiếp biết, điều gì có thể khiến người thực sự vui vẻ? Nếu như Hoàng thượng gạt thần thiếp, thần thiếp sẽ không bỏ qua đâu."

Thái hậu nghe vậy liền cười sảng khoái, những nếp nhăn trên mặt cũng dần giãn ra. Nghe điều gì sẽ được thoải mái đây? Chính là những lời này.

Thái hậu dường như trẻ ra vài tuổi, vẻ mặt nghiêm nghị cũng dần lộ ra sự vui vẻ khi nhớ về những kỷ niệm xưa, sau đó liền vươn ngón tay chọc chọc vào trán Hoa Thường, cười nói: "Đây là bí mật nhỏ của ai gia và Hoàng đế, không thể nói được. Chờ người trình kinh Phật lên rồi, ai gia xem có được hay không mới nói cho người."

Trong giọng nói của Thái hậu mang theo một loại sức sống tràn đầy mà đáng lẽ ở tuổi này sớm đã mất đi.

Đương nhiên Hoa Thường biết câu chuyện bên trong đó, thế nhưng nói chuyện phải có nghệ thuật, khiến Thái hậu vui vẻ mới là điều quan trọng nhất.

"Hoàng thượng còn bảo thần thiếp, sao chép kinh Phật phải dùng kim phẩn mới thể hiện được thành tâm. Thần thiếp nghe vậy, nghĩ đến Nội Vụ phủ lấy một chút để dùng. Kết quả Hoàng thượng lại nói không được dùng kim phẩn, quá xa xỉ. Người nói xem, Hoàng thượng đây là cố ý làm khó thần thiếp rồi." Hoa Thường hơi bĩu môi, vẻ mặt oán giận nửa thật nửa giả nhìn Thái hậu.

Thái hậu cười càng vui vẻ, còn nhớ lúc đó nhi tử dùng kim phẩn mà sao chép kinh Phật khiến bà cảm động không thôi. Không nghĩ tới, người nhi tử kiện tráng cao lớn này của bà còn có ham muốn độc chiếm như vậy, lại có thể không cho phi tử dùng kim phẩn sao chép kinh Phật để dâng cho bà, chắc là sợ phi tử viết chữ đẹp hơn nó chứ gì?

Nhi tử càng lúc càng trưởng thành theo năm tháng, hỉ nộ càng không thể hiện ra bên ngoài. Bởi vì mấy năm nay chính sự bận rộn, tuy nói là mỗi ngày sớm chiều đến thỉnh an nhưng những lời hỏi han cũng dần ít đi.

Đương nhiên Thái hậu cảm thấy có khoảng cách với Hoàng đế, không có cơ hội để thể hiện sự từ ái của người mẫu thân, bây giờ mối quan hệ

trong gia đình đều luôn mang theo vài phần cẩn thận từng li từng tí và tính kế lẫn nhau.

Hiện tại biết được trong lòng của Hoàng đế vẫn luôn có mẫu hậu bà, hơn nữa vị trí còn rất cao, tâm tình Thái hậu lập tức tốt lên rất nhiều, nhìn Hoa Thường cũng trở nên thuận mắt hơn.

"Đứa nhỏ này! Còn dám cáo trạng chuyện của Hoàng đế trước mặt ai gia, thật là ngốc!" Thái hậu đưa tay chọc chọc vào trán Hoa Thường, trong giọng nói mang theo vài phần sủng nịch.

Hoa Thường làm bộ dáng như rất đau, hai tay ôm trán, đáng thương nói: "Hoàng thượng hiếu thuận với Thái hậu, Thái hậu yêu thương che chở cho Hoàng thượng, thần thiếp cũng chỉ có thể tự rước ngu ngốc vào mình mà thôi."

Thái hậu bị chọc cười haha: "Đứa nhỏ này!"

Năm nay Hoa Thường chỉ mới mười lăm, vóc người vẫn còn giống một tiểu hài tử. Một nguyên nhân khác Thái hậu ưa thích nàng cũng là bởi vì nàng còn nhỏ tuổi.

Thái hậu còn có một vị Công chúa, nhưng từ lúc còn niên thiếu đã gả chồng, bây giờ đã theo vị hôn phu đến biên quan xa xôi. Thái hậu dù có nhớ nhung nữ nhi cũng không còn cách nào, cho nên khi nhìn những nữ hài mới tiến cung, quả thật Thái hậu rất vui vẻ.

Hoa Thường khẽ cười nói: "Ngày hôm nay làm cho Thái hậu nương nương cười như vậy, công lớn nhất chính là của thần thiếp đó nha."

Thái hậu đưa tay sờ tóc Hoa Thường, ngữ khí thông thả nói: "Ai gia sống ở hậu cung này cả đời, khi tiến cung cũng là cỡ tuổi như người. Hậu cung này vốn nhiều đau khổ, tuổi người còn nhỏ, nếu chuyện gì nghe

không hiểu, nhìn không thấu người khác, thì nên ít bàn tán, quay về đến đây hỏi ai gia."

Hoa Thường nghe những lời này xong, trong lòng không phải là không cảm động, đây tuyệt đối sự quan tâm lo lắng hơn mức bình thường của Thái hậu đối với nàng rồi.

"Thần thiếp cảm niệm (cảm động và nhớ nhung) sự thương yêu lo lắng của Thái hậu, không gì có thể báo đáp được." Vành mắt Hoa Thường chợt đỏ lên, nhẹ nhàng nói.

Thái hậu nhìn bộ dáng của Hoa Thường, trong lòng lại dâng lên vài phần thương cảm, vẫn chỉ là một hài tử mà thôi...

"Dù Thực phi kiểu cách ương ngạnh, nhưng phẩm chất cũng không tệ, chỉ là không để ý đến những lễ tiết thông thường, người có thể qua lại với nàng ấy nhiều một chút."

Hoa Thường ngoan ngoãn gật đầu: "Thần thiếp cũng rất thích Thực phi tỷ tỷ."

Thái hậu gật đầu, vẻ mặt vui mừng.

Hoa Thường dịu dàng nở nụ cười, khẽ rũ mi mắt xuống, có chút thẹn thùng ngượng ngùng của thiếu nữ. Tuy vậy, bộ diêu màu vàng [1] trên tóc nàng khẽ đung đưa, hiện ra vài phần tư thái ung dung, đoan trang cao quý.

[1] Hình ảnh bộ diêu.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tới Chơi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Huyền Hiền nghi.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Thượng Dương cung.

Cốc Hương rón rén vén rèm lên, ôn nhu nói: "Nương nương, đã đến giờ dùng bữa".

Hoa Thường nghe vậy đặt bút trong tay xuống, quan sát những hàng chữ nhỏ nhắn xinh đẹp tinh tế, hài lòng cười nói: "Vừa hay xong một chương".

Cốc Hương cười khen: "Nương nương có hiếu, Thái hậu nương nương nhìn thấy cuốn Kinh Phật này nhất định sẽ rất vui".

Hoa Thường lộ ra ý cười: "Người thật dẻo miệng".

Cốc Hương thụ sủng nhược kinh, cúi đầu ngượng ngùng cười.

Hoa Thường cũng không nói nhiều, nhẹ nhàng thoải mái tiêu sái rời khỏi thư phòng, đến chính điện dùng bữa.

Món ăn trong bữa trưa rất đa dạng, là bữa ăn quan trọng nhất trong cung. Nhưng bây giờ là trời đông giá rét, trái cây rau củ không được dồi

dào, cho nên những món ăn chủ yếu được làm từ thịt, tất nhiên cũng sẽ có một món hầm.

An Hạ đứng ở một bên hầu hạ dùng bữa, trên mặt mang theo ý cười, không để tâm nhẹ giọng nói: "Hôm nay có một món thịt dê hầm đương quy, thích hợp ăn với khí hậu ngày hôm nay, là Hoàng thượng đích thân dặn dò Ngự Thiện phòng làm thêm món này, chúc mừng nường nường".

Trong "Bản Thảo Cương Mục" [1] Lý Thời Trân [2] có nói: "Thịt dê có tính nóng giúp bổ hư, bổ trung ích khí, tăng cường sức khỏe, bổ thận, giúp sáng mắt, giữ thân nhiệt mùa lạnh, có lợi cho cơ thể suy nhược nhiều bệnh".

Thịt dê có thể giữ thân nhiệt, có ích trong điều dưỡng cơ thể, có lợi trong trị bệnh phong hàn, ho khan, hen suyễn, thận suy bệnh liệt dương, lạnh bụng, thể hư sợ lạnh, đau lưng mỏi gối, cơ thể yếu đuối vàng vọt, khí huyết hư tổn, thân thể phụ nữ bị hư tổn mệt mỏi sau khi sinh cũng có tác dụng trị liệu hiệu quả, rất thích hợp dùng cho mùa đông, người xưa gọi nó là thuốc bổ trong mùa đông.

Cho dù là ở trong hoàng cung, không phải ai cũng có thể ăn được.

Huống chi là mùa đông, ai cũng cần được ăn, tiêu chuẩn quy định cũng bị giảm xuống, cho dù là Phi vị, cũng không được ưu tiên.

Hoa Thường sững sốt, sau đó mới hé miệng cười nói: "Như vậy thật hiếm có, còn có ai được thưởng nữa không?".

An Hạ và Vinh Yên cười trả lời: "Chưa từng nghe qua".

Lúc này Hoa Thường mới có chút ngạc nhiên, chỉ có nàng mới được thưởng sao?

Hoa Thường suy nghĩ một chút, đoán hẳn là do biểu hiện của nàng tối qua rất tốt. Đắp chăn đơn thuần ngủ cũng được thưởng, xem ra Hoàng đế cũng có lúc lực bất tòng tâm rồi.

Hoa Thường hơi hơi nhếch khóe miệng, rồi lập tức điều chỉnh lại, lời này có thể nghĩ ở trong lòng, nếu nói ra không chừng ngày mai nàng sẽ không còn được thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Cung nữ đứng hầu bệnh cạnh thấy khóe miệng Hoa Thường mang ý cười, cũng nghĩ đơn giản là nương nương được Hoàng thượng ban thưởng nên trong lòng vui vẻ.

Sau khi dùng bữa trưa xong, Hoa Thường lười biếng nằm trên ghế dài.

Quả nhiên là thịt dê thượng hạng ở trong cung, ăn xong cảm thấy toàn thân ấm áp, cả người đều thoải mái.

Cảm giác thoải mái này cũng không hẳn là thân thể thoải mái, mà chủ yếu vẫn là tinh thần thoải mái, một món ăn không quý báu, quý báu ở chỗ món ăn này chính là do Hoàng thượng ban thưởng.

"Nương nương, Ninh Quý tần nương nương đến chơi". Cốc Hương cúi người nhẹ giọng nói.

Hoa Thường khẽ nhíu mày, kinh ngạc nói: "Tại sao nàng ta lại đến đây?" Rồi sau đó cười nói: "Mau mời nàng ta vào đây".

"Vâng, thưa nương nương". Hoa Thường khoác áo ngoài màu đỏ thêu chỉ vàng, đặt tay lên bàn tay An Hạ, đoạn chính đi vào chính điện nghênh đón nàng ta.

"Quý tần muội muội đến chơi, là tỷ tỷ tiếp đãi không chu đáo". Trên mặt Hoa Thường ý cười dịu dàng nói với Ninh Quý tần.

Ninh Quý tần thấy Hoa Thường bước ra, bỏ chén trà xuống, cũng đứng lên cười khiêm tốn: "Tham kiến Hoa Phi tử tử, muội muội thỉnh an tử tử".

Hoa Thường vội đỡ Ninh Quý tần đứng dậy, cười nói: "Chúng ta là tử muội, không cần đa lễ".

Ninh Quý tần mặc áo ngắn ngày thường màu tím đỏ, thật ra lại tạo cảm giác thân thiết như nương tử nhà bên: "Hôm nay muội muội quấy rầy tử tử, nếu làm phiền tử tử nghỉ ngơi, tử tử cứ việc nói ra".

Ninh Quý tần một tiếng rồi lại một tiếng gọi tử tử, Hoa Thường thật có chút nghe không quen tai. Ninh Quý tần lớn tuổi hơn so với nàng, chỉ vì phân vị không cao bằng nàng nên chịu thiệt thòi làm nhỏ, miệng gọi tử tử, chỉ sợ trong lòng cũng không phục như ở ngoài mặt.

Trong lòng Hoa Thường trăm xoay ngàn chuyển nhưng ngoài mặt vẫn nhiệt tình tiếp đãi như lúc ban đầu: "Muội muội chịu đến Thượng Dương cung của ta, là gần gũi hơn với ta rồi. Mau ngồi đi, đừng có đứng nữa".

"Tạ Hoa Phi tử tử". Ninh Quý tần cúi người tạ ơn, cười ngồi xuống.

Hoa Thường cũng ngồi xuống vị trí chủ vị, nhấp một ngụm trà nóng, cười hỏi: "Ninh muội muội đến đây có chuyện gì không?"

Ninh Quý tần cười, vẻ mặt ôn hòa: "Thật sự là không có việc gì, chỉ là nhớ đến Hoa Phi tử tử mới tiến cung không lâu, sợ tử tử một mình cô đơn ở trong cung, nên đến tìm tử tử cùng tâm sự việc nhà mà thôi".

Hoa Thường rũ mi mắt xuống, khẽ cười nói: "Ninh muội muội thật có lòng".

Ninh Quý tần quay đầu nói với cung nữ đứng ở phía sau: "Mau đưa lễ vật của ta tặng cho Hoa Phi tử tử".

Tiểu cung nữ đứng phía sau Ninh Quý tần ôm một cái hòm bằng gỗ tử đàn, nhẹ nhàng bước lên, quỳ trên mặt đất, hai tay dâng lên.

Hoa Thường gật gật đầu với Cốc Hương, Cốc Hương liền đi ra tiếp nhận hòm gỗ, nhẹ nhàng mở ra, nâng đến trước mặt Hoa Thường.

Ninh Quý tần cười nói: "Vòng tay vàng này là Thái hậu nương nương ban thưởng cho thần thiếp lúc thần thiếp hạ sinh Đại Hoàng tử, do tay nghề của lão Kim làm ra, vừa tinh xảo lại vừa tỉ mỉ, muội muội mượn hoa hiến Phật, tặng cho tỷ tỷ, cũng coi như là một món quà ý nghĩa".

Hoa Thường nhẹ nhàng cầm lên chiếc vòng vàng Hoàn châu cửu chuyển linh lung, sắc vàng trong veo, tơ vàng bím rất nhỏ, sợi vàng chạm rồng hoa lệ phức tạp, cầm trong tay cảm giác lạnh lẽo, nặng trĩu.

"Ninh muội muội thật sự quá khách khí rồi, đây là tâm ý của muội muội, tỷ tỷ từ chối thì cũng quá thất lễ". Hoa Thường cười nhận lấy vòng tay kia.

Ý cười trên mặt Ninh Quý tần càng thêm sâu, khóe miệng là đường cong ôn hòa, bảy phần mềm mại thêm ba phần trầm ổn.

Chờ tiền bước Ninh Quý tần đã là giờ Mùi.

Hoa Thường lẳng lặng trầm tư, rồi quay đầu hỏi Cốc Hương: "Ninh Quý tần và bốn cung không có giao tình, hôm nay lại đến chơi, lại còn tặng ta lễ vật, đây là vì sao?"

Cốc Hương dè dặt cẩn trọng mở miệng nói: "Trước đây hình như nô tì có nghe chút tin đồn, nhưng không biết là thật hay giả, có lẽ Ninh Quý tần đến chơi cũng là vì việc này".

"Vậy sao? Nói ta nghe một chút". Hoa Thường hiếu kỳ nói.

Cốc Hương như nhận được cổ vũ, nhẹ giọng nói: "Trước khi bệ hạ chịu tang, có ý định tìm lão sư tài giỏi cho hai vị Hoàng tử, nghe nói muốn tìm vài vị đại nho từ các thế gia đến dạy Hoàng tử".

Hoa Thường vừa nghe những lời này, lập tức phúc chí tâm linh [3].

[3]: Phúc chí tâm linh: khi vận may đến, đầu óc cũng linh hoạt khôn ngoan hơn.

Hoa Thường dùng khăn che miệng cười khẽ: "Ninh Quý tần cho rằng trong số những đại nho dạy Đại Hoàng tử sẽ có người của Hoa gia? Vì thế nên nàng ấy mới coi trọng ta".

Cốc Hương khẽ nâng mi mắt, ôn nhu nói: "Ninh Quý tần nương nương nghĩ chắc cũng không có kế sách nào hay, hậu cung cũng chỉ có một mình nương nương xuất thân thế gia, nên đến chỗ của nương nương thăm dò một chút tin tức, nếu không được tin tức, tạo mối quan hệ thân thiết cũng tốt".

An Hạ ở một bên nhìn Cốc Hương trước mặt nương nương khoe khoang, trong lòng cũng rất khẩn trương, hiện tại có bốn đại cung nữ nhất đẳng, theo quy định sẽ giảm đi hai người, trong lòng các nàng không thể không căng thẳng.

Không ai muốn một lần nữa trở lại làm cung nữ nhị đẳng, hiện tại thấy Cốc Hương và mình trái phải hầu hạ nương nương, gần gũi với nương nương nhất, cũng là gần quan được ban lộc, cần phải nắm chắc cơ hội, để cho nương nương biết bản thân cũng là một người hữu dụng.

An Hạ cước bộ nhẹ nhàng đến bên cạnh Hoa Thường, thấp giọng nói: "Khởi bẩm nương nương, trước kia trong cung còn có thêm một số tin đồn, nghe nói bệ hạ coi trọng Hoa Thái phó, muốn chọn người làm lão sư cho Đại Hoàng tử".

An Hạ ngẩng đầu nhìn Hoa Thường một cái, thấy Hoa Thường không có phản ứng, nói tiếp: "Đại Hoàng tử là trưởng tử của bộ hạ, đặc biệt được coi trọng, nếu như lời đồn không đúng sự thật, hôm nay Ninh Quý tần nương nương đến đây chơi cũng sẽ bị mọi người nghĩ là nương nương và Ninh Quý tần là cùng một phe ở hậu cung".

Hoa Thường nhú mào cười khê: "Người nói Hoa Thái phó là chỉ phụ thân của bốn cung?" Phụ thân của Hoa Thường là Hoa Tường, giữ cương vị Chính nhị phẩm Thái phó, là một chức suông.

An Hạ gật gật đầu, nhìn sắc mặt Hoa Thường không biểu lộ vui hay buồn, trong lòng có chút bất an.

Hoa Thường nhếch khóe miệng lên, tay mang hộ giáp [4] màu vàng hồng nhẹ nhàng bưng lên chén trà Cảnh thái lam, nhắc nắp trà, một làn khí mỏng bốc lên làm cho người đối diện không nhìn rõ biểu cảm của Hoa Thường.

[4] Hộ giáp: vật trang trí gắn vào ngón tay của phi tần.

"Đáng tiếc, bốn cung tuyển tú trúng cử, phụ thân của bốn cung cũng đã được gia phong làm Chính nhất phẩm Thái tử Thái phó".

"Là phụ thân của bốn cung còn kém may mắn, không thể vì Đại Hoàng tử mà phân ưu".

An Hạ nghe giọng điệu nhàn nhạt của Hoa Thường, sợ tới mức bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, thấp giọng hoảng sợ nói: "Là nô tì nhiều chuyện".

Hoa Thường một tay nâng An Hạ đứng dậy, dịu dàng an ủi: "Bốn cung biết là người suy nghĩ cho bốn cung, cũng không nghĩ sẽ trách tội người, nhưng là sau này khi nói chuyện phải cẩn thận hơn, đừng có đắc tội với quý

nhân". Thái Tử Thái phó không có khả năng trở thành lão sư của Đại Hoàng tử.

Thật ra tin tức trong cung được lan truyền không hẳn là thông suốt liên theo một mạch, chủ yếu là truyền miệng qua lại, tính xác thực và thực tế không thể gọi là chính xác hoàn toàn. Thật ra không chỉ có cung nữ, chỉ cần đã bước chân vào hậu cung, cho dù là ai, tin tức đều sẽ bị ngăn chặn.

"Dạ, nô tì ghi nhớ nương nương dạy bảo". An Hạ dập đầu, trán đụng vào nền gạch bằng phẳng phát ra âm thanh buồn bã.

Cốc Hương cũng ở bên cạnh quỳ xuống theo, không dám thở mạnh, lo sợ mình cũng đã nói sai điều gì.

"Vòng tay của Ninh Quý tần đưa đến phải giữ gìn cho cẩn thận, dù sao cũng là tấm lòng của nàng ta, bốn cung cũng có thể hưởng chút may mắn của Đại Hoàng tử". Hoa Thường vừa đùa nghịch lò sưởi trong tay vừa nhàn nhạt nói.

"Vâng, thưa nương nương".

Một lát sau, công công của Kiến Chương cung đến truyền lời, hôm nay Hoàng đế vẫn ngủ lại Thượng Dương cung, lật bài tử của Hoa Thường.

Hoa Thường cúi đầu cười yết ớt. Hoàng thượng xem như là cho nàng đủ thể diện, liên tục ngủ lại ba ngày, là lễ đãi ngộ dành cho tứ phi khi tiến cung.

[1]: Bản Thảo Cương Mục: là một từ điển bách khoa của Trung Quốc về dược vật học được thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn vào thế kỷ 16 đầu thời nhà Minh. Đây được coi là tác phẩm y học hoàn chỉnh và chi tiết nhất trong lịch sử Đông y.

[2]: Lý Thời Trân, tự là Đông Bích, lúc già có hiệu là Tồn Hồ sơn nhân, là một danh y và nhà dược học nổi tiếng của Trung Quốc thời nhà Minh, người Kỳ Châu.

[4]: Ảnh hộ giáp

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Trung Cung Có Hi

Edit: Nguyệt Phi

Beta: Tiên Thái Phi.

"Dường như mỗi lần tới cung của Thường nhi đều thấy khác biệt." Hoàng đế dùng xong bữa tối ngồi trên giường, trong tay ôm một cái lô ấm cười nói.

Hoa Thường bưng một chén hoa quả, dâng lên trước mặt Hoàng thượng: "Thần thiếp mới tiến cung, cảm thấy tò mò với mọi thứ ở trong cung, đương nhiên mỗi ngày đều phải thay đổi trang trí trong tấm điện của mình rồi, đợi cho đến khi thần thiếp lười biếng thì cũng không còn gì khác nữa."

Hoàng đế nhận lấy bát hoa quả của Hoa Thường, cầm nữa xiên mấy miếng táo, lê, bỏ vào miệng, vừa ăn vừa gật đầu: "Mặc dù năm nay táo rất ngọt, nhưng ăn quen cũng không có gì đặc sắc, nhưng lê do Ngự Dương quận tiến cống lại có mùi vị khác biệt, có chút mới mẻ."

Hoa Thường hé miệng cười nói: "Chính là ý này, hiện giờ thần thiếp chính là quả lê này, Hoàng thượng cảm thấy tươi mới ngon miệng, nhưng thần thiếp lại muốn làm trái táo, có thể thường xuyên bầu bạn bên cạnh Hoàng thượng."

Hoàng thượng cười to ha ha: "Trăm ăn chút trái cây cũng có thể khiến cho ái phi đưa ra một đạo triết lý, đúng là nhìn ra được học vấn thâm sâu

của gia tộc ái phi rồi." Cho dù Hoàng đế tôn quý thế nào, có nữ nhân xinh đẹp ái mộ mình cũng là một chuyện đáng để hứng khởi.

Hoa Thường thấy tâm tình Hoàng đế không tệ, liền lên tiếng nói: "Hôm nay Hoàng thượng ban thưởng một món ăn cho thần thiếp, thần thiếp thụ sủng nhược kinh, vẫn chưa tạ ơn".

Hoàng đế khoát tay một cái: "Cái này có gì đáng để tạ ơn đâu."

Hoàng đế lại chọn mấy miếng dưa leo giòn trong bát để ăn, sau đó cầm bát lên nói: "Nói đến thức ăn, ái phi nghĩ gì mà lại cho trẫm dùng những thứ cho thỏa ăn như thế này?"

Hoa Thường bị câu nói này của Hoàng thượng chọc cười, vội vàng lấy tay áo che mặt lại, cười giải thích: "Trong nhà thần thiếp có đạo dưỡng sinh. Mùa đông trái cây rau củ đều hiếm, nhưng thường xuyên ăn thịt lại có quá nhiều dầu mỡ, bất lợi cho sức khỏe, vì vậy nên sau khi dùng cơm xong phải ăn thêm nhiều món thanh đạm, trung hòa điều dưỡng."

Hoa Thường nhận lấy cái bát không trong tay Hoàng đế, nói: "Mấy miếng dưa leo giòn này còn là món hiếm có, chỉ có những ôn tuyền thôn trang gần kinh thành mới trồng được, một chút này trong cung của thần thiếp đều là của hồi môn từ các thôn trang dâng lên đấy."

Hoàng đế gật đầu một cái: "Ái phi nói có lý, trước đây thái y trong cung cũng đã nói qua, chỉ là trẫm bận rộn chính sự nên không lưu ý lắm."

Hoa Thường khuyên nhủ: "Hoàng thượng bận rộn trăm việc, càng phải cố gắng bảo trọng long thể, thánh thượng vạn an thì chính là vạn phúc của bách tính."

Hoàng đế chỉ gật đầu một cái, không lên tiếng. Rõ ràng ở Thượng Dương cung nhưng lại có cảm giác ấm áp như ở nhà, nghĩ tới, không biết là châm chọc hay là buồn cười đây.

"Hoàng thượng, nên ngủ sớm thôi." Hoa Thường sửa sang lại áo khoác của Hoàng đế, nhẹ giọng khuyên nhủ.

Hoàng đế lộ ra ý cười, chuẩn bị nói chuyện liền nghe giọng nói the thé của thái giám ngoài cửa: "Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài có chuyện bẩm báo."

Nụ cười trên mặt Hoa Thường ngưng lại một chút, lấy làm lạ, đã thế này còn có chuyện gì?

Hoàng đế cũng nhíu mày: "Có chuyện gì thì vào nói đi."

Trần Hỉ công công đẩy cửa bước vào, Hoa Thường rất hiểu chuyện lui ra ngoài. Trần Hỉ khom lưng đi tới bên cạnh Hoàng đế, thấp giọng nói mấy câu bên tai Hoàng đế.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Hoàng đế thâm trầm, ánh mắt u ám, nhếch mép một cái, đứng lên nói với Hoa Thường: "Hôm nay trẫm sẽ không nghỉ ngơi ở đây, thân thể Hoàng hậu khó chịu, trẫm đi thăm nàng ấy một chút, sau đó sẽ nghỉ lại ở Kiến Chương cung, ái phi nghỉ ngơi sớm đi."

Hoa Thường nhìn sắc mặt Hoàng thượng liền biết có thể là đã xảy ra chuyện gì, cho nên cũng nhu thuận hành lễ: "Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng, hy vọng Hoàng hậu nương nương phượng thể an khang, Hoàng thượng cũng sớm nghỉ ngơi."

Hoàng đế an ủi vỗ mu bàn tay Hoa Thường một cái: "Ngày mai trẫm lại đến thăm nàng."

"Vâng." Hoa Thường thấp giọng đáp.

Sau đó Hoàng thượng liền vội vã rời đi, Hoa Thường tiễn thẳng đến cửa cung, trông thấy phía Vị Ương cung sáng bừng một mảnh.

Cốc Hương phủ thêm áo khoác ngoài dày cho Hoa Thường, về mặt đầy lo lắng, lên tiếng nói: "Nương nương yên tâm, bên ngoài gió lạnh, trở về cung thôi."

Ngón tay Hoa Thường không tự chủ sờ lớp lông mềm mịn ấm áp trên viền áo choàng, ôn nhu cười cười: "Bổn cung không sao."

An Hạ thấy Hoa Thường quay lại chính diện, lập tức dâng lên một ly trà nóng. Hoa Thường uống nửa ly trà nóng làm ấm người, mới nghi ngờ nói: "Trước đây có từng xảy ra chuyện như vậy chưa?" Hoàng hậu chặn Hoàng đế đến cung của phi tử, nói thế nào cũng khó nghe. Dựa theo cảm giác của Hoa Thường với Hoàng hậu trong những ngày qua, Hoàng hậu không giống người như vậy.

Cốc Hương nhỏ giọng nói: "Chưa từng."

An Hạ cũng khẽ đáp: "Từ trước đến giờ Hoàng hậu nương nương luôn khoan dung độ lượng, chưa bao giờ tranh đấu với người khác, ngay cả người ngang ngược kiêu ngạo như Thục phi, Hoàng hậu cũng bỏ qua cho hai chữ "Tiêu phòng"."

Hoa Thường trầm mặc gật đầu, như vậy xem ra nhất định là Vị Ương cung hoặc là Hoàng hậu đã xảy ra chuyện lớn gì rồi.

Cốc Hương cẩn thận nói: "Hoàng thượng đã nói rõ ngày mai sẽ tới thăm nương nương, chứng tỏ trong lòng Hoàng thượng vẫn có nương nương, nương nương nên sớm nghỉ ngơi đi."

Hoa Thường gật đầu một cái, sau khi tẩy trang liền đi nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, sáng sớm.

Cốc Hương đang hầu hạ Hoa Thường chải tóc trang điểm, bước chân Đông Yên vội vã tiến vào điện, quỳ xuống hành lễ, sắc mặt hoảng sợ:

"Khởi bẩm nương nương, Vị Ương cung truyền lời, trung cung có hi. Hoàng hậu cần điều dưỡng cẩn thận, hôm nay miễn thỉnh an."

Động tác chải đầu của Cốc Hương cũng dừng lại một chút, sau đó phục hồi lại tinh thần, sợ hãi nhìn Hoa Thường.

Hoa Thường nâng mắt lên một chút, ôn nhu nở nụ cười, chậm rãi nói: "Bốn cung biết rồi, trung cung có hi là đại sự, là chuyện vui, tất nhiên bốn cung cũng vui mừng cho Hoàng hậu."

Hoa Thường nhìn Đông Yên đang quỳ dưới đất một lát, ôn nhu nói: "Hoàng hậu nương nương có thai là đại sự, hướng gió ở hậu cung chỉ e là sẽ thay đổi, người phải thắt chặt người của Thượng Dương cung, chớ có xảy ra chuyện gì không hay, nếu phạm phải sai lầm, bốn cung cũng sẽ không mềm lòng."

Đông Yên lập tức dập đầu: "Vâng, thưa nương nương".

"Đông Yên tuyên Lưu thái giám vào đi, bốn cung có chuyện phân phó cho hần." Hoa Thường chọn một cây trâm mẫu đơn bằng vàng có khảm ngọc trai và sợi tua rua cài lên tóc, soi vào gương đồng.

Đông Yên thấy Hoa Thường không còn phân phó gì khác, thấp giọng trả lời, cẩn thận lui ra ngoài. Một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng xào xạt: "Nô tài Lưu Quý Phúc cầu kiến."

Hoa Thường cũng đã chải tóc trang điểm xong, cất giọng nói: "Vào đi."

Một thái giám hơn bốn mươi tuổi, trên mặt đã lờ mờ vài nếp nhăn, mắt hơi híp lại, mặc trang phục màu xanh lam của thái giám, ống tay áo thêu hai đường hoa văn màu vàng nhạt, đại diện cho thân phận Đại thái giám Chính tứ phẩm của hần.

"Nô tài Lưu Quý Phúc thỉnh an nương nương, kính chúc nương nương vạn phúc kim an." Lưu thái giám vừa vào cửa đã không dám ngẩng đầu lên, trực tiếp quỳ xuống dập đầu hành lễ.

"Đứng lên đi." Hoa Thường cho người bày một cái ghế nhỏ: "Ngồi đi."

"Tạ nương nương." Lưu thái giám cẩn thận chỉ ngồi nửa móng, mặt mang đầy vẻ vui mừng.

Hoa Thường lạnh lùng nói: "Lưu thái giám, người là thủ lĩnh thái giám của Thượng Dương cung, bất kể chuyện lớn hay chuyện nhỏ ở Thượng Dương cung đều phải dựa vào người, người cũng đã phí tâm nhiều rồi."

Lưu thái giám lập tức đáp: "Đều là việc trong bốn phận của nô tài, đã phiền nương nương lo lắng."

Hoa Thường gật gật đầu nói: "Hiện giờ Hoàng hậu nương nương có thai, lại bởi vì phượng thể không tốt, bọn phi tần chúng ta không thể nào đến đó chúc mừng. Bốn cung nghĩ, chỉ có thể chọn tạm vài món lễ vật bày tỏ tâm ý, Lưu thái giám đi khố phòng nhìn một chút, xem có vật cát tường nào phù hợp với nữ nhân đang mang thai không, cũng coi như là một phần tâm ý của bốn cung đối với Hoàng hậu."

"Vâng, nô tài nhất định sẽ chuẩn bị tốt, sau đó để nương nương xem qua." Lưu thái giám khom lưng cúi đầu.

Hoa Thường hài lòng gật đầu một cái, tiếp tục nói: "Người cũng quản thúc bọn thái giám cung nữ Thượng Dương cung nhiều một chút, đừng gây ra chuyện gì. Bốn cung tin tưởng vào năng lực của Lưu thái giám người."

"Được nương nương coi trọng, nô tài chết vạn lần cũng khó báo đáp." Lưu thái giám quỳ xuống dập đầu.

Sóng mắt Hoa Thường lưu chuyển, nhỏ giọng hỏi: "Bốn cung muốn biết rốt cuộc tối hôm qua Vị Ương cung đã xảy ra chuyện gì, người có biết không?"

Lưu thái giám khiêm tốn cười nói: "Hôm nay nô tài nghe tiểu thái giám nói qua, nghe bảo tối hôm qua Hoàng hậu nương nương bị đau bụng không ngừng, sau khi tuyên thái y, lại chẩn ra mang thai ba tháng. Hoàng hậu nương nương cũng rất kinh ngạc, bởi vì ba tháng qua nguyệt sự không nhiều, lại không phải tháng nào cũng có, thái y viện đều có ghi chép lại trong sổ sách tỉ mỉ. Do đó Hoàng hậu nương nương lo lắng bào thai trong bụng có điều gì không ổn, nên cho truyền tất cả những người có tay nghề cao nhất về phụ khoa ở Thái Y viện, cũng vì vậy mà kinh động đến Hoàng thượng".

Hoa Thường nhíu mày lại, lo lắng nói: "Vậy cuối cùng sức khỏe của Hoàng hậu nương nương như thế nào?"

Lưu thái giám cười nói: "Nghe nói không sao, thái y chỉ bảo là do bình thường điều dưỡng sơ sài, nhưng long thai không có vấn đề gì, mạch tượng vững vàng."

Hoa Thường nghe vậy gật đầu một cái, nháy mắt với Cốc Hương, Cốc Hương liền bước lên trước, đưa cho Lưu thái giám một cái hà bao màu xanh lam: "Đây là nương nương ban thưởng, Lưu công công nhận đi."

Lưu thái giám nâng hai tay nhận lấy, một lần nữa dập đầu tạ ơn.

Hoa Thường phất phất tay, Lưu thái giám cũng rất quy củ lui xuống.

Cốc Hương thấy Hoa Thường rảnh rồi, liền nhẹ giọng nói: "Hôm nay nương nương có đến hầu hạ Thái hậu nương nương không?"

Hoa Thường lắc đầu một cái: "Chỉ sợ Thái hậu nương nương không có thời gian để ý tới ta đâu." Trung cung có hí, đây là chuyện lớn biết bao

nhiều. Thái hậu sắp có cháu đích tôn của mình, Hoàng đế có khả năng có trưởng tử của mình, đế quốc này có thể sắp nghênh đón người kế vị rồi!

"Bốn cung đi thư phòng chép kinh Phật, không có chuyện gì thì đừng làm phiền bốn cung." Hoa Thường đứng dậy, áo choàng tơ lụa vàng ngũ sắc khoan thai xòe rộng bên người nàng, tạo thành một đường cong duyên dáng.

Cốc Hương nghi hoặc hỏi: "Không phải hôm qua nương nương đã chép xong sao?"

Kinh kim cương mà Hoa Thường chép là "Kinh kim cương bát nhã ba la mật" do Cưu-ma-la-thập dịch, tổng cộng hơn năm ngàn một trăm chữ, hôm qua mới vừa hoàn thành.

Hoa Thường cười một tiếng, ôn tồn nói: "Đó là dành tặng cho Thái hậu, hôm nay ta lại chép thêm một bản nữa, dâng lên Phật đường, cầu phúc cho Hoàng hậu nương nương, cầu phúc cho Hoàng tử trong bụng Hoàng hậu nương nương."

Cốc Hương cúi đầu phúc thân nói: "Nương nương khoan hậu nhân ái."

TƯ THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Mỗi Người Một Tư Thái

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Tiêu Phòng cung.

Choang! Một chiếc bình sứ khắc mẫu đơn màu hồng phấn bị ném xuống đất, đồ sứ tinh xảo trong nháy mắt chỉ còn là những mảnh vỡ.

"Nường nường bớt giận! Nường nường bớt giận!" Tất cả các cung nữ từ lớn tới bé đều dập đầu xuống đất, riêng cung nữ nhất đẳng đứng đầu thì không dập đầu chỉ thấp giọng khuyên nhủ.

Sắc mặt Thục phi tái nhợt, hộ giáp tinh xảo vì ném đồ vật mà xiêu xiêu vẹo vẹo, đôi môi mỏng hơi run rẩy, đôi mắt sáng ngời như nước mùa xuân nay lại sừng đỏ lên. Trang sức tinh xảo trên tóc bởi vì động tác quá nhanh mà rơi xuống đụng trúng mặt. Thục phi vẫn không nhúc nhích như không cảm giác được gì.

"Bốn cung không tức giận, tất cả đứng lên hết đi, dọn dẹp mặt đất cho sạch." Thục phi hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói.

Nhóm tiểu cung nữ lập tức bò dậy nhanh chóng thu dọn sạch sẽ những mảnh vỡ trên mặt đất, sau đó nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Đại cung nữ Yên Hoài đứng một bên lo lắng nhìn thoáng qua nường nường nhà mình, nhẹ nhàng mở miệng khuyên giải, an ủi nói: "Nường

nương bảo trọng thân thể, đừng nóng giận."

Thục phi nghe vậy, cười nhạo một tiếng, tự giễu nói: "Bảo trọng thân thể. Bốn cung còn bảo trọng thân thể làm cái gì, ai sẽ để ý đến đây?"

Yên Hoài nhìn bộ dáng không có tinh thần của Thục phi, lo lắng nói: "Hoàng thượng đối với nương nương tình sâu nghĩa nặng. Cho nên vì Hoàng thượng, xin nương nương hãy bảo trọng thân thể."

Trên mặt Thục phi cười như không cười, thanh âm như khóc than: "Hoàng thượng... Hoàng thượng rất tốt, chỉ là ta... chỉ là ta không biết cố gắng, không thể sinh con nối dõi cho người. Bảo trọng thân thể, bảo trọng cũng đã mười mấy năm, nhưng trời cao có từng cho ta một hài tử?"

Yên Hoài biết nương nương nhà mình chịu khổ, nàng cũng biết nếu không có con thì nương nương sẽ đau khổ cả đời, chỉ cần ngày thường nghĩ tới sẽ đau, rất đau.

"Hoàng hậu có thai? Nàng ta thật may mắn." Thục phi tự lẩm bẩm, đôi mắt sưng đỏ muốn rơi nước mắt.

Yên Hoài vô cùng đau lòng, dùng khăn thấm nước lạnh nhẹ nhàng thấm khoé mắt Thục phi, thấp giọng nói: "Nương nương yên tâm, người sẽ có hài tử, nhất định sẽ có."

Thục phi cười châm chọc: "Bây giờ Hoàng hậu chắc chắn vô cùng đặc ý. Khổ tận cam lai, người nói xem hiện giờ trong lòng nàng ta đang nghĩ gì?"

Yên Hoài biết Thục phi đang tự lẩm bẩm, chứ không phải muốn mình trả lời.

Cả người Thục phi ngơ ngác nói: "Bốn cung hao hết tâm tư khiến Hoàng thượng ban hai chữ "Tiêu Phòng", hiện tại cũng thật chê cười. Trung

cung có thai, đó mới chân chính là "Tiêu Phòng cung".

"Nàng ta đã có địa vị Hoàng hậu rồi vì sao còn muốn cướp cả trái tim của Hoàng thượng? Ta không cam tâm, ta không cam tâm."

"Hoàng hậu, Hoàng hậu! Ta và người không đội trời chung, một mất một còn!" Thục phi gầm giọng, mang theo tràn đầy không cam lòng và phần hận (tức giận và oán hận).

Yên Hoài cũng không dám khuyên nữa.

Thật ra trước đây quan hệ của Thục phi với Hoàng hậu không phải là không tốt. Khi còn cùng ở Tiềm đế [1], hai nàng ngày ngày gặp nhau, dù không có cảm tình cũng sẽ sinh cảm tình.

[1] Tiềm đế: Nơi ở của vua trước khi vua đăng cơ.

Chỉ là sau này khi thánh thượng đăng cơ, vốn dĩ địa vị không chênh lệch lắm liền lập tức trở nên xa cách. Hoàng hậu trở thành mẫu nghi thiên hạ còn nàng vẫn là một phi tử nhỏ nhỏ, sách sử cũng sẽ không ghi lại một phi tử nhỏ bé như nàng.

Vốn đang đồng bệnh tương liên vì không có con, nhưng hiện tại thế cục này cũng bị đánh vỡ.

Trung cung có thai, địa vị Hoàng hậu cũng được củng cố. Nhưng nếu nàng ta sinh hạ Hoàng tử, hài tử kia sẽ danh chính ngôn thuận trở thành Thái tử. Vậy còn ai có thể tranh với nàng ta nữa?

Thục phi cảm thấy bất bình, vốn dĩ tất cả mọi người đều giống nhau... Nhưng bây giờ nàng lại không có hài tử, vị trí của nàng ở đâu?

Suy nghĩ này đẩy oán hận của nàng lên tới cực điểm.

Ngọc Hoa cung.

Phi tần lâu năm Trịnh Phi quỳ gối ở Phật đường, trong tay vân vê Phật châu, nghiêm túc nhìn tượng Phật, không buồn không vui.

Cung nữ Nhiễm Phong đứng một bên hơi hơi cau mày, lo lắng mở miệng nói: "Nương nương, người đã quỳ ở đây hai canh giờ rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút thôi."

Trịnh Phi khẽ cười nói: "Nhiễm Phong, người nói xem, Phật tổ có thật sự nghe được lời cầu nguyện của ta không?"

Nhiễm Phong nhìn khuôn mặt không biểu tình của Trịnh Phi, thấp thỏm bất an trả lời: "Chỉ cần nương nương thành tâm, Phật tổ sẽ nghe được. Nhưng xin nương nương đừng nghĩ nhiều, Hoàng hậu nương nương mới chỉ mang thai, có thể hạ sinh được hay không cũng chưa biết."

Trịnh Phi trào phúng nói: "Ít ra nàng ta còn có thể hoài thai."

Nhiễm Phong không dám mở miệng nói chuyện tiếp, Trịnh Phi có tiếng tính tình không tốt, động một chút là đánh chết hạ nhân. Tuy Nhiễm Phong là nha hoàn thiếp thân cũng không dám tiếp xúc nhiều với Trịnh Phi để tránh rủi ro.

Con nối dõi chính là tử huyệt của các nàng.

Một lát sau, Trịnh Phi nhàn nhạt mở miệng: "Bốn cung thật sự muốn cầu nguyện Phật tổ cho cái thai kia chết từ trong bụng."

Nhiễm Phong quỳ phịch gối trên mặt đất, thấp thỏm lo âu dập đầu.

Lời này Trịnh Phi dám nói, nhưng nàng là một nô tỳ nho nhỏ, làm sao dám nghe?

Trịnh Phi cong cong khoé miệng: "Người sợ cái gì? Bốn cung sẽ không làm như vậy, mưu hại long tự (con vua) chính là tội lớn, tru di cửu tộc. Bốn cung còn có phụ thân thúc bá, việc không khôn ngoan này sao mà bốn cung dám làm?"

Nhiễm Phong nhẹ nhàng thở ra, nhìn sắc mặt không có biểu tình gì của Trịnh Phi, tâm treo lơ lửng: "Nương nương, dưới gối người còn nuôi dưỡng Nhị Hoàng tử, không kém hơn ai điều gì cả."

Trịnh Phi cười nhạo: "Đúng vậy, không kém hơn điều gì, không kém hơn..."

Trịnh Phi hít một hơi thật sâu, khoé mắt như có giọt lệ trong suốt nhưng nháy mắt đã biến mất: "Bốn cung đang hướng Phật tổ cầu phúc, cầu nguyện Hoàng hậu nương nương bình an sinh hạ long tự."

Nhiễm Phong bị những lời nói của Trịnh Phi làm cho choáng váng, đây là những lời Trịnh Phi sẽ nói sao?

Trịnh Phi không quan tâm suy nghĩ của Nhiễm Phong, thấp giọng nói: "Bốn cung cũng không cầu thứ xa xỉ gì, vì vậy chỉ có thể tự mình giữ chặt lấy vật trong tay mà thôi."

"Hoàng hậu nương nương, thật hi vọng người có thể bình an sinh con."

Trường Nhạc cung.

Ninh Quý tần nhàn nhạt phân phó: "Đã chuẩn bị tốt lễ vật đưa qua cho Hoàng hậu nương nương chưa?"

"Bầm nường nường, nô tỳ đã chuẩn bị tốt, đang định trình lên cho người xem qua." Cung nữ Hoài Tố ôn nhu nói.

Ninh Quý tần nhìn trang sức đơn giản của mình, cười cười nói: "Không cần đưa cho ta xem, chọn vài món trang sức đơn thuần mà đẹp đưa đi là được. Dù sao Hoàng hậu nường nường cũng không xem từng cái một."

Hoài Tố không dám nói tiếp, nàng chỉ là một tỳ nữ, không có lá gan nói những lời thị phi về Hoàng hậu.

Ninh Quý tần lại nói: "Đại Hoàng tử chạy đi đâu rồi?"

Hoài Tố trả lời: "Hôm nay Đại điện hạ cáo bệnh, nghe nói bị phong hàn nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, Hoàng thượng đã lệnh cho Thái Y viện chẩn trị."

Ninh Quý tần nhú mày: "Sao không nói sớm cho ta biết? Mà thôi, ta không quản được nhiều việc như vậy. Ta cũng biết Hoàng thượng hy vọng ta không nhúng tay vào chuyện của Đại Hoàng tử."

Hoài Tố nhìn nường nường nhà mình nói lời ủ rũ, không khỏi khuyên nhủ: "Hoàng thượng coi trọng Đại Hoàng tử, nường nường nên vui mừng mới phải."

Ninh Quý tần ném vớ chén trà, sau đó chậm rãi nói: "Trước kia đúng là Hoàng thượng coi trọng Đại Hoàng tử, nhưng bây giờ thì sao? Trung cung có thai, về sau người còn có thể quan tâm đến Luân nhi của ta sao?"

Hoài Tố thấy nường nường bộc phát tính tình nhưng lại thở dài nhẹ nhõm, cứ giữ trong lòng mãi không tốt, phát hoả ra thì tốt hơn.

Hoài Tố thấp giọng nói: "Nường nường, Hoàng hậu nường nường chỉ mới mang thai, nam hay nữ còn chưa biết. Nói một câu không dễ nghe, nếu

sau này Hoàng hậu hạ sinh Công chúa, Đại Hoàng tử còn lo ngại chuyện gì nữa?"

Ninh Quý tần tát cho Hoài Tổ một bạt tai, tức giận nói: "Ngu xuẩn! Công chúa thì sao? Công chúa kia là đích Công chúa, huống chi có thai một lần rồi sẽ có lần hai. Người có thể cam đoan rằng cả đời này Hoàng hậu sẽ sinh toàn Công chúa sao?!"

Hoài Tổ lập tức quỳ xuống thỉnh tội: "Nô tỳ ngu dốt."

Khoé mắt Ninh Quý tần đỏ lên: "Nhìn thấy khí thế to lớn của chính điện chưa? Điều ta hy vọng cả đời này chính là trở thành chủ nhân của chính điện Trường Nhạc cung chứ không phải ở trắc điện này sống hết quãng đời còn lại."

"Hoàng thượng vẫn luôn chờ mong đích tử, ta biết, ta biết chứ..."

"Nếu Hoàng thượng thật sự coi trọng Đại Hoàng tử thì ta đã không chỉ là một Quý tần, thậm chí ngay cả cửu tần cũng không phải. Thục phi, Trịnh Phi, ngay cả Hoa Phi mới tiến cung ba ngày mà cũng được xưng là bốn cung! Người có biết trong lòng ta đau như thế nào không?!"

"Hoàng thượng, Hoàng thượng... Người hãy quay lại nhìn hai mẫu tử ta đi."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tâm Tư Tinh Tế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Thượng Dương cung.

"Khởi bẩm nương nương, người của Vị Ương cung tới truyền lời, ngày mai muốn khôi phục chuyện phi tần đến thỉnh an." Lan Chi hành lễ, vâng vàng nói.

Lan Chi với Thục Dược ở trong phủ được dạy dỗ hơn một tháng, hiện tại được đưa đến Thượng Dương cung.

Hoa Thường trực tiếp cho hai người làm cung nữ nhất đẳng. Lúc đầu có bốn cung nữ nhất đẳng, Hoa Thường giữ lại Cốc Hương với Đông Yên, còn An Hạ và Nam Sương bị nàng giáng làm cung nữ nhị đẳng.

Hoa Thường buông quyển "Nữ tắc" trong tay xuống, gật đầu nói: "Đã hơn một tháng, tính ra thì thai của Hoàng hậu đã được bốn tháng, nhất định đã ổn, nên mới khôi phục thỉnh an, âu cũng là chuyện thường."

Lan Chi là nha hoàn bên người mẫu thân của Hoa Thường, xử lý mọi chuyện rất bình tĩnh và thành thực, những lời nên nói hoặc không nên nói, nàng ấy đều có thể suy xét vì Hoa Thường.

"Nô tỳ nghe nói bên Tiêu Phòng cung vẫn không an phận. Hiện nay khôi phục thình an, ngày ngày gặp nhau, nếu phát sinh chuyện xấu gì liên luy đến nường nường, vậy..."

Hoa Thường nhú mày một chút, trách cứ nói: "Nói năng cẩn thận!"

Lan Chi cũng phát hiện lời nói của mình có chút thái quá, quỳ xuống thấp giọng: "Là nô tỳ lảm miêng."

Hoa Thường cũng không trách mắng nữa, nhàn nhạt nói: "Người là người bên cạnh mẫu thân, là nha hoàn hồi môn ta mang vào cung, người chính là đại diện cho thế gia Hoa gia, người hiểu chứ, Lan Chi."

Vành mắt Lan Chi đỏ lên, dập đầu xuống đất: "Nô tỳ hiểu, nô tỳ chưa từng quên."

Trong lòng Hoa Thường có chút chua xót, quay mặt qua chỗ khác: "Tuy Hoa gia phồn hoa tựa cẩm [1], nhưng ở trong cung bốn cung đều phải cân trọng khắp nơi, người nhớ phải ăn nói cẩn thận."

[1] Phồn hoa tựa cẩm (繁花似锦):

- Phồn hoa: cuộc sống náo nhiệt và giàu có, xa hoa.
- Cẩm: gấm, rực rỡ và đẹp đẽ.

Lan Chi lại hành lễ nói: "Nô tỳ xin ghi nhớ lời nường nường dạy bảo."

Hoa Thường lấy khăn lau khóe mắt, hoà hoãn nói: "Không phải mấy ngày trước Thục phi náo loạn với Hoàng thượng sao? Nghe nói nàng ta ném bễ lư hương Thanh Hoa triền chi [2] do Hoàng thượng ban thưởng, Hoàng thượng cũng khiển trách nhưng hiện tại vẫn không có việc gì."

[2] Thanh Hoa triền chi (青花缠枝): Thanh Hoa là một loại gốm của Trung Quốc. Triền chi là kiểu hoa văn lồng vào nhau và kéo dài theo 1 hay

2 chiều, lên tiếp bất tận, ví dụ như các nhánh hoa sen, chùm nho, mây... Kiểu hoa văn này xuất hiện từ triều đại nhà Hán, được dùng để trang trí trên đồ gốm, đồ gỗ, các tác phẩm điêu khắc... (Theo baidu)

"Hoàng thượng rất coi trọng cái thai của Hoàng hậu, Thục phi tuy có so đo nhưng nhất định Hoàng thượng biết rằng Thục phi không phải mối uy hiếp đối với long thai của Hoàng hậu."

Lan Chi sầu lo khẽ thở dài: "Nương nương vừa vào cung đã phải đối mặt với tình thế phức tạp, thật khổ cho nương nương."

Hoa Thường cười cười nói: "Như thế nào gọi là khổ? Bôn cung xuất thân từ thế gia, cầm y ngọc thực, hiện giờ đang ở Phi vị, mặc vàng đeo bạc, sao lại khổ? Những phi tần ở trong cung mấy năm nhưng không thể xuất đầu, địa vị vẫn thấp thì có gọi là khổ hay không?"

Lan Chi nhìn tiểu thư hiền lành như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu. Vốn là quý nữ thế gia cũng không cần phải chịu khổ như thế.

Hoa Thường an ủi sờ tóc Lan Chi, cười nói: "Lan Chi, bây giờ chỉ mới đến, đây chỉ là khởi đầu, khổ còn ở phía sau. Chờ đến khi người già đi, lúc đó thì ngày tháng thoải mái, tự do hơn rồi."

Hoa Thường vừa nói chuyện vừa nhìn xuyên qua tấm lưới ở cửa sổ, ánh mắt nàng xa xăm nhìn ra khung trời rộng lớn.

Lan Chi muốn mở miệng nhưng không biết nói gì nên đành im lặng.

Ngày thứ hai, Vị Ương cung.

So với tháng trước, rõ ràng trông Hoàng hậu đầy đà hơn, trên mặt nụ cười ôn nhu, cả người tràn đầy khí chất người làm mẫu thân. Nàng mặc một

bộ váy bằng lụa xếp ly có họa tiết hoa nhỏ sẫm màu tương đối rộng rãi, cổ tay chỉ đeo hai chiếc vòng bằng bạc trắng đơn giản, hoa tai đông châu [3] đổi thành hoa tai bạch ngọc (một loại ngọc quý màu trắng), trên đầu cũng chỉ cài bộ diêu [4] ngọc đơn giản, khuôn mặt trang điểm một lớp mỏng.

[3] Đông châu (东珠): Triều nhà Thanh gọi ngọc trai xuất xứ từ vùng đông bắc là Dongzhu (hoặc beizhu) để phân biệt với ngọc trai ở phía nam. (Theo baidu)

[4] Bộ diêu (步摇): Là một loại trang sức phụ nữ có từ thời Tây Hán. Hình dáng và kết cấu của nó tượng trưng cho cấp bậc và danh tính. (Theo baidu)

Vị Ương cung rất nóng, Thục phi phe phẩy chiếc quạt dẹt hình mỹ nhân bằng tơ vàng có cán bằng ngà voi, nhìn Hoàng hậu nhàn nhạt nói: "Mới một tháng không gặp mà Hoàng hậu nường nường đã đầy đà nhu mì hơn rất nhiều. Quả nhiên là người mang thai, ta ngàn vạn lần cũng không bằng."

Ninh Quý tần nâng mí mắt, không nói gì, ngồi bất động như khúc gỗ.

Ánh mắt Trịnh Phi liếc qua Ninh Quý tần mang theo vài phần kiêng kỵ, sau đó ngẩng đầu cười xinh đẹp: "Thân thể Hoàng hậu nường nường có gì trở ngại không? Mấy ngày nay đám người thần thiếp vô cùng lo lắng cho nường nường. Nường nường cần phải bảo trọng thân thể, vì Hoàng thượng sinh hạ long thai, đây chính là đích duệ của quốc gia, thân phận cao quý."

Thục phi nhú mày, nghiêm mặt liếc Trịnh Phi một cái, trong lòng kinh ngạc, Trịnh Phi tự nhiên đổi tính đi quan tâm Hoàng hậu sao?

Hoa Thường cũng hơi giương mắt nhìn Trịnh Phi, Trịnh Phi dung mạo không đẹp, cười lên lại càng không đẹp, hơn nữa lời nói vừa rồi, ngược lại giống như đóng vai hề vậy.

Hoàng hậu cười ung dung rộng lượng: "Tạ Thục phi muội muội và Trịnh Phi muội muội đã quan tâm. Bốn cung không có việc gì, chỉ là Hoàng thượng lo lắng quá mức mới cho bốn cung nghỉ ngơi một tháng."

Thục phi cắn chặt răng, chậm rãi gặt đầu.

Hoa Thường cười nhạt mở miệng: "Thần thiếp vẫn chưa chúc mừng Hoàng hậu nương nương. Nhân đây thần thiếp cung chúc Hoàng hậu nương nương thân thể an khang, bình an sinh hài tử."

Hoàng hậu cười với Hoa Thường chân thật hơn một chút, ôn nhu nói: "Hoa Phi muội muội cát ngôn."

Hiện tại Hoàng hậu có thể nói là xuân phong đắc ý, Thục phi ghen ghét, Trịnh Phi khen tặng, Ninh Quý tần làm lơ, những điều đó đều không dao động được tâm tình vui sướng của Hoàng hậu.

Nàng sẽ có con, hơn nữa nếu là nhi tử thì đó chính là quốc quân tương lai!

Đích thứ khác biệt nên nàng cũng không vội. Nàng đã đứng ở vị trí bất bại.

Vì vậy Hoàng hậu khiến cho một số người ghen tị đến đỏ mắt, ngay cả Hoa Thường cũng có chút không vui.

Hoa Thường thì nghĩ lúc này Hoàng hậu đắc ý vẫn còn sớm, tầm quan trọng của cái thai này phụ thuộc vào việc là nam hay nữ.

Lan Tiệp dư ngồi một bên này giờ vẫn chưa mở miệng lại đột nhiên nói: "Nói tới hài tử, thật ra tần thiếp có chuyện muốn bẩm báo với Hoàng hậu. Vài ngày trước Bái nhi bị nhiễm phong hàn, người làm mẫu phi như tần thiếp quả thật là đau lòng không thôi. Hiện giờ sức khỏe Bái nhi đã bình phục, muốn đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương nhưng lúc đó nương

nường lại đang dưỡng thai nên Bái nhi cũng áy náy không thể thăm Hoàng hậu nường nường."

Khoé miệng Hoàng hậu nhếch lên một chút, ý Lan Tiệp dư là nàng không quan tâm tới Công chúa sao?

Hoàng hậu cười mang theo chút xin lỗi nói: "Hiếu tâm của Đại Công chúa bốn cung đã biết. Chỉ là thân thể bốn cung không tốt, việc này nên trách bốn cung sơ sót. Đúng lúc vài hôm trước Hoàng thượng thưởng cho ta một bộ ly khắc bằng sừng tê giác có đính ngọc, bốn cung mượn hoa hiến Phật tặng Đại Công chúa mang về ngắm vậy."

Hoàng hậu đưa mắt ra hiệu, cung nữ Thuý Lâu bên cạnh liền đem một chiếc hộp màu vàng tinh xảo đến, mở hộp ra là một bộ sáu chiếc ly, sừng tê giác dày nặng kết hợp với ngọc ôn nhuận hòa thành một thể vô cùng tinh xảo.

Lan Tiệp dư đứng dậy hành lễ: "Tần thiếp thay mặt Đại Công chúa tạ ân điển của Hoàng hậu nường nường."

Hoàng hậu cười khoan dung: "Đại Công chúa cũng là hài tử của bốn cung, tất nhiên bốn cung coi con bé như con ruột."

Lan Tiệp dư siết chặt khăn tay, sau đó tươi cười nói: "Lúc trước Hoàng thượng thấy Bái nhi sinh bệnh cũng rất lo lắng. Hiện giờ Bái nhi đã khỏi bệnh Hoàng thượng liền ban ân điển cho Bái nhi, ban cho con bé một phong hào."

Khuôn mặt tươi cười của Hoàng hậu cứng lại.

Hoa Thường cũng lắp bắp kinh hãi.

Truyền thống của Đại Lương là Công chúa chuẩn bị xuất giá hoặc đến tuổi cập kê mới ban phong hào, nhưng hiện giờ Đại Công chúa mới bốn

tuổi, xem ra Lan Tiệp dư cũng không phải là người không thông minh, nay lại thọc Hoàng hậu một dao.

Khuôn mặt tươi cười của Hoàng hậu dường như không duy trì nổi, gượng gạo cười nói: "Chuyện này Hoàng thượng không nói với bốn cung. Ngày trước bốn cung vẫn luôn dưỡng thai, có lẽ Hoàng thượng không muốn làm bốn cung lo lắng nên mới không nhắc đến. Đại Công chúa có phong hào là chuyện tốt, chúc mừng Lan Tiệp dư."

Lan Tiệp dư cung kính cười, đôi mắt có chút không kiên nhẫn nhìn cái bụng nhỏ hơi phồng lên của Hoàng hậu: "Đây là phúc khí của Đại Công chúa. Đại Công chúa cũng mong chờ đệ đệ hay muội muội được sinh ra để làm trưởng tử có tấm gương tốt, đúng là tính tình của tiểu hài tử mà."

Hoàng hậu ghen lại, cơn tức trong lòng bắt đầu bốc lên.

Khác biệt của Công chúa có phong hào với Công chúa không có phong hào là rất lớn. Có phong hào tức là chính thức có phẩm cấp, bổng lộc cũng được tăng lên đáng kể! Nếu hài tử nàng sinh ra là nữ nhi, thân là đích nữ nhưng không có phẩm cấp thì vẫn phải hành lễ với tỷ tỷ có phong hào phẩm cấp.

Đây là Lan Tiệp dư công khai khiêu khích quyền uy Hoàng hậu của nàng mà!

Thục phi đắc ý cười, thanh âm khiêu khích rõ ràng: "Đại Công chúa còn nhỏ tuổi mà đã biết lễ giáo, luôn giữ phép tắc, chắc là phong hào cũng sẽ rất có ý nghĩa. Chúc mừng Lan muội muội."

Thục phi và Lan Tiệp dư quan hệ cũng không tốt. Nhưng nói như thế nào nhỉ, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, nàng rất vui lòng nhìn Hoàng hậu bị bẽ mặt.

Hoa Thường nhìn trái phải, xấu hổ cười nói: "Nói một hồi rồi nhưng rốt cuộc ta vẫn chưa biết phong hào của Đại Công chúa là gì?"

Lan Tiệp dư hé miệng cười ôn nhu, nói: "Hoàng thượng ban cho hai chữ "Tố Chi". Về sau phải gọi là Tố Chi Công chúa."

Thục phi vỗ vỗ tay, vui vẻ nói: "Hai chữ này rất hay, Tố Chi, cao khiết nhã nhặn. Bỗng cung nghe qua hai chữ này có thể nhìn ra Lan muội muội xuất thân thanh lưu cao khiết cũng như tính tình Đại Công chúa giản dị, cung chính ôn lương. Đúng là duyên trời tác hợp, không ai sánh bằng."

Hai người kia thay nhau thổi phồng làm cho vẻ mặt của Hoàng hậu tái xanh, nhưng nàng vẫn hít sâu một hơi nhịn xuống, không vội không vội.

Hoa Thường lạnh mắt nhìn, ván này Hoàng hậu thua rồi!

Chiêu của Lan Tiệp dư rất tốt, lúc trước nàng còn coi thường nàng ta. Thật không ngờ nàng ta lại có bản lĩnh đi cầu phong hào cho Đại Công chúa.

Lữ hương Thanh Hoa triền chi

Bộ diêu

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Sự Việc Gần Cuối Năm

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Vị Ương cung.

Thúy Lâu là cung nữ đặc lực nhất bên người Hoàng hậu, nhưng Văn Hạ mới là cung nữ được Hoàng hậu tín nhiệm nhất.

Văn Hạ là nha hoàn hồi môn của Hoàng hậu, là người trung thành nhưng dễ xúc động, nói chuyện thường hay đụng chạm nên Hoàng hậu không cho nàng ta hầu hạ trước mặt mọi người, tuy vậy cuộc sống thường ngày Hoàng hậu vẫn rất dựa vào Văn Hạ.

"Nường nường, hôm nay rõ ràng Lan Tiệp dư kia bất kính với người. Vì sao người không cáo trạng với Hoàng thượng?" Văn Hạ bóp bả vai mềm mại của Hoàng hậu, tức giận thấp giọng nói.

Hoàng hậu lắc đầu: "Bốn cung tức giận nhưng cũng không đến mức tự làm rối loạn trận tuyến. Lan Tiệp dư cũng không phải là người thông minh, nàng ta chỉ là dựa vào Đại Công chúa và sự yêu thích của Hoàng thượng đối với mẫu tử bọn họ, nhưng loại yêu thích này kéo dài được bao lâu?"

Văn Hạ ngây thơ hỏi: "Ở hậu cung việc được Hoàng thượng yêu thích chẳng phải quan trọng nhất sao?"

Hoàng hậu nhếch miệng cười: "Đối với người khác mà nói, được Hoàng thượng yêu thích tất nhiên là quan trọng nhất. Nhưng đối với bốn cung lại không phải."

"Đại Công chúa được ban phong hào chứng tỏ Hoàng thượng yêu quý mẫu tử nàng ta, bốn cung cần gì phải tự làm mình mất mặt trước Hoàng thượng? Bốn cung là tử mẫu, là mẫu hậu của Đại Công chúa và những hài tử khác ở hậu cung."

"Hơn nữa nói đến cùng nó cũng chỉ là một Công chúa mà thôi. Cho dù có phong hào thì cũng chỉ nhất thời lên mặt với Hoàng tử hay Hoàng nữ khác, nhưng có thể lên mặt cả đời sao?"

Văn Hạ nghe đã hiểu, bưng tỉnh giấc ngộ cười nói: "Nương nương nhìn xa trông rộng. Chung quy là Công chúa không thể so sánh với Hoàng tử."

Công chúa được phong hào chỉ là một phẩm cấp hư danh, Hoàng tử được thụ phong thì mới có phẩm cấp thực sự, thậm chí còn được cấp đất phong!

Hoàng hậu cười đến ung dung phú quý, thấp giọng chậm rãi nói: "Bao nhiêu hi vọng bốn cung đều đặt vào cái thai này. Mười mấy năm rồi cuộc cũng chờ được, bốn cung tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai lầm nào!"

Văn Hạ hành lễ nói: "Nương nương yên tâm. Ăn, mặc, ngủ nghỉ, đi lại đều qua tay của nô tỳ, tuyệt đối sẽ không có sai sót gì!"

Hoàng hậu gật đầu: "Bốn cung yên tâm về người. Nhưng cũng không cần làm quá mức, để người khác nhìn thấy lại tưởng rằng Vị Ương cung chúng ta không phóng khoáng, giống như đề phòng đạo tặc."

"Nô tỳ đã biết." Văn Hạ nhún người hành lễ, tự tin trả lời.

Hoàng hậu day day thái dương, sau đó mở miệng: "Hôm qua Hoàng thượng còn nhắc hiện tại đã gần tới cuối năm, lúc trước mọi việc đều do bốn cung quản lý, chỉ là hiện giờ bốn cung đang mang thai, không thể làm việc vất vả nên không biết nên giao cung vụ cho vị muội muội nào quản lý mới tốt."

Văn Hạ gật đầu nói: "Hiện tại thân thể nương nương cần phải tĩnh dưỡng, cũng không cần lo lắng gì nữa. Nói đến cung vụ chi bằng nương nương lựa chọn một vị phi tần biết thức thời."

Hoàng hậu nhíu mày: "Thức thời? Phi tần mới tiến cung không cần suy xét, mới vào cung được một tháng, ngay cả Hoa Phi cũng không có khả năng Hoàng thượng đồng ý cho nàng ta chưởng quản cung vụ. Những người cũ trong cung mà đủ tư cách chỉ có vài vị Thục phi, Trịnh Phi, Ninh Quý tần. Dựa vào phân vị mà nói thì Thục phi là người đứng đầu, chỉ là..."

Văn Hạ tiếp lời: "Nô tỳ cũng rất lo lắng, Thục phi nương nương có ác ý với người ai nấy đều thấy được. Nếu Thục phi chưởng quản cung vụ, dù không thể tổn hại đến gân cốt của nương nương thì ít nhất cũng gây phiền toái cho người. Lúc trước còn có thể bỏ qua nhưng hiện tại nương nương đang mang thai, không thể chịu sóng gió gì được."

"Bốn cung cũng đã suy xét tới chuyện này." Hoàng hậu nhíu mày: "Hôm nay thái độ cung kính của Trịnh Phi có vài phần khác thường. Bốn cung không an tâm, nhất định Trịnh Phi đang mưu tính cái gì đó!"

Văn Hạ hỏi: "Nương nương muốn Ninh Quý tần chưởng quản cung vụ?"

Hoàng hậu gật đầu: "Đây là ý nguyện của bốn cung, chỉ là không biết Hoàng thượng có đồng ý hay không. Dù sao thì phân vị của Ninh Quý tần vẫn còn thấp."

Văn Hạ nghi hoặc hỏi: "Ninh Quý tần là mẫu thân ruột của Đại Hoàng tử, từ trước tới nay trưởng tử với đích tử luôn đối chọi. Nương nường cho Ninh Quý tần thể diện, như vậy có phải sẽ..."

Hoàng hậu cười nói: "Người định nói bốn cung dưỡng hổ làm loạn? Bốn cung chỉ là cho nàng ta một chút mặt mũi, nâng nàng ta lên, làm cho Hoàng thượng thấy bốn cung đối với Đại Hoàng tử tâm như từ mẫu. Cho dù có con, bốn cung vẫn là một mẫu hậu tốt."

"Huống chi phân vị của Ninh Quý tần còn thấp, so với Thục phi và Trịnh Phi thì căn cơ nàng ta vẫn chưa vững, bốn cung có thể nâng nàng ta lên thì cũng có thể hạ nàng ta xuống."

Văn Hạ nở một nụ cười khen tặng, nói: "Nương nường anh minh."

Hoàng hậu ngừng tươi cười, khuôn mặt hơi u sầu, nhẹ nhàng đặt tay lên chiếc bụng nhỏ: "Bốn cung cũng không muốn tính kế như vậy. Chỉ vì có hài tử nên bốn cung phải tranh đấu vì đứa nhỏ này, bốn cung không thể làm Hoàng hậu rộng lượng hiền lương như trước được nữa. Đã làm mẫu thân rồi thì phải mạnh mẽ, trước kia bốn cung không hiểu nhưng hiện tại đã hiểu!"

Ánh mắt Hoàng hậu sâu xa, thấp giọng thở dài: "Chỉ là không biết cái thai này là nhi tử hay nữ nhi thôi..."

Thượng Dương cung.

"Không biết vì sao hôm nay trầm cảm thấy phong cảnh của Thượng Dương cung lại đẹp hơn ngày thường." Hoàng đế đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, giọng nói mang theo vài phần phiền muộn.

Hoa Thường lấy áo khoác lông cừu trong tay choàng lên vai Hoàng đế, ôn nhu nói: "Trời giá rét, Hoàng thượng chú ý giữ ấm. Thượng Dương cung của thần thiếp quả thật phong cảnh không tồi, ngày đông rét buốt, hoa mai lại nở rộ."

Thượng Dương cung có một rừng mai nhỏ, từ cửa sổ chính điện nhìn ra bên ngoài có thể thấy từng chùm hoa mai đỏ tươi thật xinh đẹp.

Hoàng đế vuốt áo choàng, cười nói: "Trước đây Thượng Dương cung không có chủ nhân, trẫm chưa bao giờ cảm thấy hoa mai nơi này đẹp đến như vậy."

Đôi mắt Hoa Thường run lên, cúi đầu khẽ nói: "Có lẽ do thần thiếp giỏi chăm sóc cây cối hoa cỏ."

Hoàng đế xoay người, ôm Hoa Thường vào lòng.

Hoa Thường có thể nghe rõ ràng tiếng nói trầm thấp từ trên đỉnh đầu truyền tới: "Trẫm biết Thường nhi khác biệt."

Tay chân Hoa Thường cứng đờ khi bị Hoàng đế ôm trong ngực, cái ôm của nam tử rộng lớn áp áp mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt.

Hoa Thường nhẹ nhàng dựa đầu vào bờ ngực kiên cố kia, giọng nói trong trẻo cũng trở thành rầu rĩ: "Thần thiếp không có khác biệt gì, là do ánh mắt Hoàng thượng khác biệt."

Hoàng đế khẽ thở dài một hơi, buông phi tử trong lòng ra, bất đắc dĩ nói: "Thường nhi vĩnh viễn không hiểu phong tình là gì."

Mí mắt Hoa Thường rũ xuống, cúi đầu nói: "Hoàng thượng có thể tới chỗ thần thiếp, thần thiếp rất vui mừng."

Hoàng đế nghe xong câu nói nhàn nhạt này, càng bất đắc dĩ cười. Hần hiểu phi tử này luôn kính cẩn lễ nghĩa, lại trí thức chính trực cho nên sẽ không nói lời gì phạm quy củ.

Hoàng đế đóng cửa sổ lại, đến bên bàn ngồi xuống, Hoa Thường cũng đi theo.

"Đã gần tới cuối năm, hiện tại Hoàng hậu lại đang mang thai, mọi việc của hậu cung cần phải có người xử lý. Thường nhi cho rằng người nào thích hợp nhất?" Hoàng đế tự lấy chén trà, nhàn nhã mở miệng.

Trong lòng Hoa Thường lấp bắp kinh hãi, tại sao Hoàng đế lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?

"Chuyện liên quan đến cung vụ nên để Hoàng thượng và Hoàng hậu quyết định mới đúng. Thần thiếp không thể vọng ngôn." Hoa Thường hành lễ nói.

Hoàng thượng nhíu mày: "Nàng không cần phải giữ lễ nghĩa như vậy, trẫm chỉ muốn nghe suy nghĩ của nàng thôi. Nói đi."

Hoa Thường biết trong lòng Hoàng thượng có chút tức giận, có khả năng nàng sẽ chọc giận Hoàng thượng, liền nhẹ giọng nói: "Hiện giờ trong hậu cung ngoài Hoàng hậu nương nương thì có Thục phi nương nương thân phận cao quý, có thể đảm đương cung vụ."

Nói xong câu đó, Hoa Thường thấp giọng nói tiếp: "Mấy ngày hôm nay Hoàng thượng không vui là vì chuyện này sao?"

Hoàng đế thoáng nhìn Hoa Thường, thở dài cười: "Thường nhi nhìn ra trẫm đã nhiều ngày không vui sao?"

Hoa Thường ôn nhu nói: "Hoàng thượng nghỉ ở Thượng Dương cung đã vài ngày, thần thiếp không phải không có mặt, sao lại không nhìn ra tâm

tình của Hoàng thượng? Khuôn mặt của Hoàng thượng rõ ràng nói người đang phiền lòng."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Đáng tiếc chỉ có một mình nàng nhìn ra, những người khác đều ra nan đề cho trầm."

Hoa Thường không biết nguyên do cũng không dám nói tiếp.

Hoàng đế thở dài: "Thái hậu có cùng suy nghĩ với nàng, muốn cho Thục phi chưởng quản cung vụ nhưng Hoàng hậu lại kiên quyết phản đối Thục phi, muốn Ninh Quý tần chưởng quản cung vụ. Cả hai bên đều làm trầm khó xử."

Trong lòng Hoa Thường sáng như gương. Thái hậu yêu thích Thục phi nên muốn áp lại khí thế đang tăng của Hoàng hậu do mang thai, vì vậy bà hy vọng Thục phi chưởng quản cung vụ, mà Hoàng hậu lại đề phòng Thục phi, hy vọng Ninh Quý tần căn cơ chưa vững sẽ chưởng quản cung vụ.

Chắc chắn trong lòng Hoàng thượng cũng hiểu rõ, một bên là Thái hậu không thể phản bác, mà Hoàng hậu đang mang hài tử của mình, hẳn cũng không thể đả kích được.

Quả nhiên hai bên đều khó xử.

Hoa Thường ôn nhu nói: "Thần thiếp tài mọn học kém, không thể phân ưu với Hoàng thượng. Nhưng thần thiếp cũng có một ý tưởng. Sao không chọn biện pháp ở giữa."

Hoàng đế hiếu kỳ nói: "Biện pháp ở giữa là sao?"

Hoa Thường nói: "Phân vị Thục phi tỷ tỷ cao mà Ninh Quý tần lại có con. Dung hòa cả hai bên thì có người phân vị không thấp mà đang dưỡng Hoàng tử chính là Trịnh Phi tỷ tỷ."

Hoàng đế hiểu ra: "Nàng nói muốn Trịnh Phi chưởng quản cung vụ?" Sau đó Hoàng đế cúi đầu suy nghĩ nói: "Thật đúng là một ý kiến hay, chỉ là như vậy thì trăm đều không được lòng ai."

Hoa Thường cười nói: "Đúng là như vậy, cũng không làm phật lòng hai bên."

Hoàng đế búng nhẹ cái trán của Hoa Thường, cười nói: "Đúng là một nha đầu thông minh. Hôm nay trăm sẽ không qua đêm ở chỗ của Thường nhi. Trăm qua chỗ Trịnh Phi, nàng đừng nghĩ nhiều."

Hoa Thường cúi đầu nói: "Thần thiếp không sao, Hoàng thượng mưa móc chia đều, duy trì con nối dõi là đại phúc của quốc gia."

Hoàng đế sờ tóc Hoa Thường, ôn nhu nói: "Ngày mai trăm lại đến thăm nàng."

"Vâng, thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng." Hoa Thường nhún người hành lễ.

Sau khi tiễn Hoàng đế, Hoa Thường liền thả lỏng thân thể trở lại giường nằm.

Lan Chi đến bên Hoa Thường, lo lắng nói: "Vì sao nương nương phải nói giúp Trịnh Phi nương nương? Lại còn đẩy Hoàng thượng đi, vậy..."

Lan Chi lo lắng không phải không có đạo lý, tuy đã nhiều ngày Hoàng thượng nghỉ tại Thượng Dương cung nhưng chỉ lâm hạnh có một lần. Như vậy thì chừng nào nương nương mới có con nối dõi đây?

Hoa Thường cười nói: "Rõ ràng nhiều ngày rồi mà Hoàng thượng cũng không có biểu hiện gì, đến Thượng Dương cung cũng bởi vì bốn cung không tham dự chuyện tranh đấu của phi tần, muốn thanh tịnh thôi. Thân

thể Hoàng thượng là quan trọng nhất, bốn cung cũng không nóng lòng chuyện hài tử."

Thực ra Hoa Thường là người hiện đại, nàng biết tiểu nữ tử mười lăm tuổi làm sao có thể sinh hài tử tốt nên trên danh nghĩa là quan tâm Hoàng thượng, thực ra nàng đang từ từ tránh việc sủng hạnh. Nếu có thể lấy lòng Hoàng thượng lại đạt được mục đích của chính mình thì sao lại không làm?

Lan Chi nhìn bộ dáng không nhanh không chậm của nương nương nhà mình, trong lòng sốt ruột nhưng lại không có cách gì: "Nương nương, người cũng thấy Thục phi vì không có con nên đã chịu không ít thiệt thòi. Ở hậu cung này cả đời chỉ có thể trông cậy vào con cái mà thôi."

Hoa Thường an ủi nói: "Lan Chi, bốn cung biết ý tốt của người, bốn cung đã có tính toán riêng."

Lan Chi thấy không khuyên được Hoa Thường, cũng chỉ có thể buông việc này xuống.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mưu Tính Thần Bí

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Su Thái phi.

Vị Ương cung.

Thúy Lâu vội vàng tiến vào hành lễ: ""Khởi bẩm nương nương, Hoàng thượng đã hạ chỉ, để cho Trịnh Phi nương nương cùng phối hợp giải quyết cung vụ.""

Hoàng hậu đỡ eo rồi xoay người, khẽ nhú mày: "Trịnh Phi?"

Thúy Lâu gật đầu trả lời: "Hôm qua Hoàng thượng nghỉ tại Ngọc Hoa cung của Trịnh Phi nương nương, hôm nay đã ban ý chỉ như vậy."

Hoàng hậu híp mắt, sắc mặt phức tạp: "Thì ra là vậy. Tuy không hợp ý bốn cung nhưng cũng không đáng để so đo, thường vài kiện vài vóc và trang sức cho Trịnh Phi đi, phiền nàng ta vất vả rồi."

Thúy Lâu liền hành lễ: "Vâng, thưa nương nương."

Sau khi Thúy Lâu lui ra ngoài, Văn Hạ đến bên cạnh Hoàng hậu, lên tiếng nói: "Nương nương, rốt cuộc Hoàng thượng giao cung vụ cho Trịnh Phi là có dụng ý gì?"

Hoàng hậu lắc đầu: "Chuyện đã thành như vậy, có tính toán cũng không còn ý nghĩa nữa."

"Yên tâm đi, suy cho cùng Hoàng thượng sẽ không hại bốn cung. Đối với Hoàng thượng, không ai có thể quan trọng bằng hài tử trong bụng bốn cung đâu."

Văn Hạ cười nói: "Hoàng thượng không giao cung vụ cho Thục phi nương nương chưởng quản, chỉ e là vì nương nương người mà suy nghĩ, nhất định trong lòng Hoàng thượng vô cùng coi trọng người và long duệ này."

Hậu cung này ngoại trừ Hoàng hậu, với thân phận và địa vị của Thục phi, giao cung vụ cho Thục phi vốn là danh chính ngôn thuận. Hơn nữa Thái hậu luôn sủng ái Thục phi, nhưng Hoàng thượng lại giao cung vụ cho Trịnh Phi, đây chính là coi trọng Hoàng hậu nàng.

Trên mặt Hoàng hậu lộ ra tươi cười: "Chỉ cần bốn cung vẫn là Hoàng hậu, dù là Thục phi thịnh sủng đầy người, Trịnh Phi tướng môn hổ nữ hay Hoa Phi quý nữ thế gia, thì cũng không uy hiếp được bốn cung."

Văn Hạ hành lễ nói: "Nương nương vạn phúc."

Hoàng hậu sờ bụng dưới hơi phồng lên của mình, thở dài: "Chỉ là lần này có chút khó xử với Ninh Quý tần. Lúc trước không nên hứa hẹn với nàng ta, bây giờ chuyện đến nước này, chỉ e là nàng ta oán giận bốn cung rồi."

Văn Hạ an ủi: "Nương nương rộng lượng, thậm chí Ninh Quý tần chưa từng bao giờ đứng vào hàng cửu Tần, làm gì có tư cách xử lý cung vụ. Nương nương bằng lòng đề cử nàng ta đã là ân điển bao la, cho dù không thành, Ninh Quý tần cũng cảm nhớ ân đức của nương nương."

Hoàng hậu cười cười: "Không có gì, cứ như vậy đi. Người đem tấm bình phong bằng gỗ trầm hương chạm khắc bốn mùa như ý và đèn lồng pha lê ban cho Đại Hoàng tử đi, bốn cung nhớ nó rất thích chúng."

Văn Hạ hành lễ: "Vâng, thưa nương nương."

Ngọc Hoa cung.

Trịnh Phi cầm lò sưởi bạc chạm trổ trăm loại hoa trong tay, nhàn nhã dựa vào nhụyễn tháp, cặp mắt phượng hơi híp lại, khẽ mở đôi môi đỏ mọng: "Nhiễm Phong, người nói xem Hoa Phi này đang có ý gì?"

Cung nữ Nhiễm Phong đang đứng một bên, nghe vậy liền nghi hoặc trả lời: "Hoa Phi nương nương? Ngọc Hoa cung của chúng ta vốn không qua lại nhiều với Hoa Phi nương nương, sao nương nương lại nghĩ đến nàng ta vậy?"

Trịnh Phi gãy sợi tơ bạc của lò sưởi trong tay một hồi, khẽ cười: "Hoàng thượng hạ chỉ để bốn cung cùng san sẻ cung vụ, đây là chuyện tốt. Nhưng mà hôm qua, Hoàng thượng từ Thượng Dương cung của Hoa Phi đến đây, chuyện này nếu không có Hoa Phi nói giúp, thì bốn cung không tin."

Nhiễm Phong suy tư một chút, sau đó hỏi: "Ý của nương nương là, Hoa Phi nương nương vì người mà nói giúp sao?"

Trịnh Phi gật đầu: "Làm gì có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống. Cung vụ này là Thái hậu và Hoàng hậu đánh cược hơn thua, đột nhiên lại ném lên đầu bốn cung, không biết trong lòng Hoa Phi đang suy tính cái gì đây?"

Nhiễm Phong kỳ quái hỏi: "Vì sao Hoa Phi nương nương muốn giúp nương nương? Đừng nói là cung vụ này có gì đó bất thường?"

Trịnh Phi cười cười: "Chuyện cung vụ này ai chẳng muốn chạm đến, bốn cung lại càng muốn! Vốn dĩ không ôm hy vọng, không nghĩ tới lại thật sự tới tay, lần này e là đã nợ Hoa Phi một ân tình rồi."

Nhiễm Phong sầu lo nói: "Nường nường, bên phía Thái hậu và Hoàng hậu nường nường kia..."

Trịnh Phi nhếch khóe miệng, tạo thành một độ cong tuyệt mỹ: "Người biết cái gì! Chuyện bốn cung mưu tính còn ở phía sau, cung vụ là chuyện vui bất ngờ, có thêm điều này, bốn cung lại càng nắm chắc."

Nhiễm Phong không biết rốt cuộc nường nường của mình đang mưu tính chuyện gì, trong lòng vô cùng bất an.

Vị nường nường này xuất thân tướng môn, tôn thờ nhất chính là sinh mệnh, luôn phấn đấu không ngừng! Từ khi tiến vào Vương phủ, nàng chưa từng để Vương phi vào trong mắt. Bọn nha hoàn gánh đủ tâm tư, chỉ sợ một ngày nào đó bị nàng lập uy đánh chết.

Chỉ tiếc, đến mười năm rồi mà Trịnh Phi cũng không rời khỏi nơi đó. Bản thân Trịnh Phi cũng từ một thiếu nữ bồng bồng ý khí chiến đấu trở thành phi tần tâm cơ thâm trầm chốn thâm cung ngày hôm nay.

Trường Nhạc cung.

Hoài Tố quỳ gối trên tiểu ki [1], tay nắm thành quyền dấm nhẹ lên chân Ninh Quý tần.

"Nường nường, Hoàng hậu nường nường lần này thực sự là khinh người quá đáng. Trước đó đã hứa với nường nường, không làm được thì thôi, vậy mà một câu xin lỗi cũng không có, chỉ ban hai món dùng để thưởng thức cho Đại Hoàng tử, căn bản xem nường nường là người dễ bắt nạt." Trong lòng Hoài Tố oan ức thay cho nường nường của mình, càng nói vành mắt càng hồng.

Ninh Quý tần vốn đang nhắm mắt lại, nghe Hoài Tố nói như vậy liền chậm rãi mở mắt ra, trầm giọng nói: "Hoài Tố người cũng không cần uất ức thay bốn cung. Đã nhiều năm như vậy, có năm nào lại không giống như thế đâu, ta chịu oan ức còn ít hay sao? Đây thì tính là cái gì?"

Hoài Tố kìm nén nước mắt xuống, nhìn Ninh Quý tần an ủi: "Nương nương, đã nhiều năm hạ mình làm thiếp như thế... Chờ Đại Hoàng tử trưởng thành, nhất định có thể sống một cuộc đời tốt đẹp bậc nhất rồi."

Nhắc tới Đại Hoàng tử, trên mặt Ninh Quý tần tăng thêm vài phần sức sống: "Đúng vậy, tất cả đều là vì Luân nhi, chờ Luân nhi trưởng thành..."

Hoài Tố nhìn ánh mắt ôn nhu của Ninh Quý tần, trong lòng càng chua xót.

Ninh Quý tần thở dài một hơi rồi nói: "Dù sao đã chịu đựng nhiều năm như thế, cũng không thiệt cái gì. Hoàng hậu là đích mẫu (mẹ cả) của Luân nhi, hôn sự của Luân nhi cũng phải xem vài phần ý kiến của nàng ta, ta phải nhẫn nhịn, chờ Luân nhi thành hôn rồi phong Vương, đó mới là lúc ta đòi lại tất cả."

Hoài Tố thấy Ninh Quý tần lại có ý chí chiến đấu, khóe mắt ngấn lệ, cười nói: "Nương nương, rồi sẽ có một ngày, nhất định Đại Hoàng tử sẽ vì người mà đấu tranh."

Ninh Quý tần gật đầu: "Địa vị Đại Hoàng tử sẽ không thay đổi, nó là trưởng tử, cho dù Hoàng hậu có đích tử không phải cũng phải gọi Luân nhi một tiếng Hoàng huynh sao? Lớn nhỏ có thứ tự, cho dù sau này đích tử đăng cơ làm Hoàng đế cũng phải đối xử tốt với Hoàng huynh của mình!"

Ninh Quý tần nói khiến cho Hoài Tố kinh hãi đến nhảy dựng, hoảng sợ nói: "Nương nương cẩn thận!" Chuyện Hoàng đế đại sự há có thể nói tùy tiện như vậy sao. Đây là tội tặc biên diệt tộc!

Ninh Quý tần liền che miệng mình, sau đó nhỏ giọng nói: "Nơi này cũng không có người ngoài. Ta trông đợi nhiều năm như vậy, còn không phải hy vọng tương lai Luân nhi được phong Vương, có thể nghênh đón ta, ta tự mình làm chủ đường gia, trở thành lão Thái phi, có con dâu hầu hạ, không cần để ý ánh mắt người khác, không cần hao tổn tâm tư..."

Hoài Tố vốn đang ngân ngấn nước mắt liền ào ạt tuôn rơi: "Nương nường..."

Ninh Quý tần hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh rồi nói: "Nhân lúc khoảng thời gian này, chúng ta thao quang dưỡng hời [2]. Hôm nay nghe nói Hoàng thượng lại điểm thẻ bài của Hoa Phi? Thời gian này Hoa Phi thật đúng là thịnh sủng đây mình."

[2] Thao quang dưỡng hời (韜光養晦): che giấu ánh sáng, nuôi dưỡng bóng tối, ý nói ẩn mình chờ thời.

Hoài Tố hạ giọng, nói bên tai Ninh Quý tần: "Nô tỳ nghe người của Kính Sự phòng nói, mặc dù Hoàng thượng nghỉ lại ở Thượng Dương cung, nhưng không phải sủng hạnh Hoa Phi mỗi ngày, chỉ là thỉnh thoảng mà thôi."

Ninh Quý tần nhíu mày: "Người nói, Hoa Phi..."

Hoài Tố thấp giọng nói tiếp: "Theo nô tỳ thấy, chẳng qua gần đây Hoàng thượng bị Hoàng hậu và Thục phi làm cho phiền lòng, cần một nơi thanh tịnh để nghỉ ngơi. Vì lẽ đó nên mới đến Thượng Dương cung của Hoa Phi nương nường, không phải là sủng ái Hoa Phi nương nường quá mức đâu."

Ninh Quý tần liếc Hoài Tố một cái, chỉ hận rèn sắt không thành thép: "Trong một tháng, Hoàng thượng đã nghỉ ở Thượng Dương cung đến nửa tháng, cái này mà không gọi là sủng ái à? Sao Hoàng thượng không đến

chỗ của Ôn Tần? Sao không đến chỗ của Thẩm Vinh hoa hay Mạnh Lương viện?"

Hoài Tố quỳ xuống: "Là ánh mắt nô tỳ thiến cận."

Ninh Quý tần hòa hoãn nói: "Hoa Phi xuất thân thế gia, Hoàng thượng không chỉ vì muốn được thanh tịnh, mà còn là vì thế gia đấy. Hoa Phi là người trầm ổn nhất, không cần nói đến việc là quý nữ thế gia, căn bản là nàng ta không có khả năng phạm sai lầm, Hoàng thượng vì lẽ đó mà sủng ái nàng ta."

Ninh Quý tần đứng lên, đi đến trước cửa sổ, nhìn về hướng của Thượng Dương cung: "Đối phó với Hoa Phi, chỉ có thể giao hảo, không thể kết xấu. Đại biểu cho nữ nhân kia chính là thế gia, là danh môn truyền thừa ngàn năm. Hơn nữa, nàng ta cũng sẽ không cho phép người khác tìm đến nàng gây rối. Triết học thế gia vốn là lưu truyền độc nhất một cách thận trọng, hiển nhiên Hoa Phi là chân truyền thâm sâu."

Hoài Tố nghi hoặc hỏi: "Nường nường coi trọng Hoa Phi nường nường như thế, đã từng tới cửa bái phỏng kết giao, có thật sự đáng không?"

Ninh Quý tần nhếch khóe miệng, ánh mắt đặc ý đầy tự mãn nói: "Người cứ nhìn đi, đến lúc đó, có khi người muốn giao hảo chính là Hoa Phi, mà ta đã sớm là người đứng đầu, cũng có thể là người có quyền lợi tối cao nhất rồi!"

[1] Hình ảnh tiểu ki:

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Việc Vật Vãn

Edit: Du Quý phi.

Beta: Su Thái phi.

Đông Yên kéo màn, hành lễ, cung kính nói: "Nương nương, nên dùng bữa rồi."

Hoa Thường dừng bút trong tay, vỗ vỗ tay áo, đặt bút lông lên giá sứ Thanh Hoa, nói: "Gọi Thước Dực vào thu dọn bàn, sách và bút mực một chút đi."

Đông Yên đáp: "Vâng, nương nương."

Lan Chi đi đến bên người Hoa Thường, đỡ tay nàng, dáng vẻ ủ rũ không đành lòng, thấp giọng: "Lúc ở nhà nương nương cũng chưa chép nhiều kinh thư tới như vậy."

Hoa Thường không để bụng chỉ cười nói: "Ở nhà là cô nương được nuông chiều, vào cung lại làm trắc thất [1] hầu hạ người, làm sao sống giống như ở nhà được? Lan Chi, người nên làm quen với sự thay đổi này, chớ bày ra bộ dáng như vậy nữa, bị người có tâm thấy được còn tưởng rằng Thước Dực cùng ta chịu nhiều oan ức."

[1] Trắc thất (侧室): thiếp, vợ lẽ.

Lan Chi nhún người hành lễ: "Nô tỳ đã biết, nương nương." Sau đó từ từ ngẩng đầu, nhìn tư dung tuyệt sắc của tiểu thư, trái tim như bị ngâm ở

trong nước, chua chát, đau khổ.

Đông Yên tiếp nhận khay màu đỏ thắm từ tay tiểu cung nữ, để đồ ăn trên bàn, nói khẽ: "Hôm nay Ngự Thiện phòng đưa tới bảy món ăn: ba món mặn, hai món chay, một canh, một món ngọt. Hoàng thượng cũng phân phó đưa qua một món, vậy tổng cộng là tám món."

Hoa Thường gạt đầu: "Hoàng thượng ban món gì?"

Mặt Đông Yên mang ý cười trả lời: "Món này là cút thái sợi thủy tinh [2]. Nghe nói là món sở trường nhất của lão sư phụ trong Ngự Thiện phòng, Hoàng thượng ăn khen không dứt miệng, còn phân phó riêng phải để cho nướng nướng cùng nếm thử."

[2] Cút thái sợi thủy tinh (鹌子水晶脰): Món này thật ra là món thịt cút đông lạnh, giống như món thịt đông của người miền Bắc ấy ạ. Lúc ăn thì thái lát ra. Món này bắt nguồn từ Cao Ly, một đầu bếp Trung Quốc đã bắt chước nó, quy trình chế biến khá phức tạp. Còn món thịt đông thì có từ thời nhà Tống rồi. Nếu muốn tìm hiểu thêm các bạn có thể dùng dòng tiếng Trung quăng lên google.

Hoa Thường thử thức ăn trên bàn, cười: "Hoàng thượng ân điển, bốn cung cũng không ăn hết được, đồ ăn Hoàng thượng ban hãy thưởng cho hạ nhân nếm thử để dính phúc khí."

Phi tần dùng bữa cũng có quy củ, một món ăn không thể ăn quá một phần ba, cho nên trên cơ bản đồ ăn thừa sẽ ban thưởng cho hạ nhân.

Mà đồ ăn Hoàng thượng ban không thể nghi ngờ đó là trân quý và cát tường nhất.

Bọn người Lan Chi, Đông Yên quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tạ ơn nương nương."

Hoa Thường ôn nhu cười: "Đều đứng dậy đi."

Lễ nghi khi dùng bữa của Hoa Thường khá tốt. Nhưng món cút thái lát thuỷ tinh do Hoàng thượng ban cho Hoa Thường cũng không ăn được nhiều. Ngược lại hai món tôm long tỉnh bóc vỏ [3] và măng khô Ngọc lan phiến [4] lại tương đối phù hợp khẩu vị của Hoa Thường.

[3] Tôm long tỉnh bóc vỏ (龙井虾仁): Món tôm lột vỏ và chế biến chung với trà Long Tĩnh.

[4] Măng khô Ngọc lan phiến (冬笋玉兰片): hay còn gọi là "lá mộc lan" do hình dạng giống hoa mộc lan. Món ăn làm từ măng tre.

Thế gia Hoa gia xuất thân từ quận Lâm Ấp, một quận ở phía Nam, khẩu vị thiên về thanh đạm, ẩm thực tinh xảo, chỉ là mấy năm nay dọn tới đô thành, mới dần thay đổi thói quen ẩm thực.

Mà Hoa Thường không thích ăn thịt, là vì đời trước trải qua thời kì suy bại. Lúc đó cái gì cũng ăn, chuột, côn trùng, động vật bị hư thối... Cho nên khi ăn thịt Hoa Thường vẫn còn tồn tại một chút bóng ma.

"Nường nường, sau khi ăn xong muốn ra ngoài tản bộ không?" Lan Chi kiến nghị: "Hoa mai nở rất đẹp, bây giờ thời tiết lại rất tốt để thưởng mai."

Hoa Thường vỗ trán một cái cười: "May mà người nhắc nhở bốn cung, vài ngày trước Ôn Tần có nói với bốn cung là từ nhỏ nàng ấy đã thích mai, chờ hoa mai nở nhất định phải tới Thượng Dương cung để thưởng mai."

Lan Chi trả lời: "Để nô tỳ qua Tiêu Phòng cung mời Ôn Tần nường nường lại đây."

Hoa Thường gật đầu: "Đi đi. Đi Tiêu Phòng cung hãy bái kiến Thục phi trước, người thấy Thục phi cũng phải mời đến. Nếu không tới thì thôi,

còn tới thì nhất định phải chiêu đãi thật tốt."

Lan Chi hành lễ: "Nô tỳ hiểu rõ."

Tiêu Phòng cung.

Lúc Lan Chi tới vừa vặn Thục phi đang nói chuyện với Ôn Tần, không cần nàng phải chạy qua hai chỗ.

"Nô tỳ là Lan Chi của Thượng Dương cung, bái kiến Thục phi nương nương, Ôn Tần nương nương, hai vị nương nương cát tường." Lan Chi khom mình hành lễ.

Thục phi mở miệng trước, thanh âm uyển chuyển trong trẻo như chim hoàng oanh: "Người là cung nữ bên người Hoa Phi muội muội ư?"

Lan Chi cung kính trả lời: "Bẩm nương nương, đúng ạ."

Thục phi mỉm cười: "Hoa Phi muội muội phái người tới Tiêu Phòng cung có chuyện gì không?"

Lan Chi trả lời: "Nương nương nói hiện giờ hoa mai trong Thượng Dương cung đã nở, thời tiết lại thích hợp để thưởng mai, vừa vặn Ôn Tần nương nương có nói qua mình thích mai. Vì thế nương nương muốn mời Thục phi nương nương và Ôn Tần nương nương đi một chuyến đến thưởng mai, ôn lại tình tỷ muội."

Thần sắc Ôn Tần có chút kinh hỉ, ngượng ngập nói: "Khó có được Hoa Phi tỷ tỷ còn nhớ rõ lời nói đùa của ta lúc trước, không bằng Thục phi tỷ tỷ cũng đi một chuyến đi?"

Thục phi nhướn cặp mày lá liễu mỉa mai, sau đó cười nói: "Nếu bốn cung từ chối thì bất kính. Yên Hoài, phân phó chuẩn bị bãi giá."

Yên Hoài cúi đầu hành lễ: "Vây nô tỳ cáo lui trước để trở về bẩm báo Hoa Phi nương nương."

Thục phi ừ một tiếng: "Người về đi."

"Vâng, nô tỳ cáo lui."

Vị Ương cung.

Bụng Hoàng hậu đã lộ rõ, hiện tại lúc ngồi xuống cũng phải cẩn thận cái eo, biểu tình ôn nhu nhã nhặn lịch sự.

"Thuý Lâu, hôm nay trong cung có xảy ra chuyện gì không?" Mỗi ngày Hoàng hậu đều phải hỏi một câu, tuy rằng hiện tại Trịnh Phi chưởng quản cung vụ nhưng không có khả năng Hoàng hậu hoàn toàn buông tay, việc lớn hay nhỏ đều phải biết đến.

Thuý Lâu trình lên một chén chè đậu đỏ, thấp giọng: "Đều là một số việc vặt vãnh cuối năm, mọi chuyện Trịnh Phi đều xin chỉ thị của Vị Ương cung, vô cùng cung kính."

Hoàng hậu khẽ nhú mày: "Bốn cung luôn có cảm giác không yên tâm với Trịnh Phi, Trịnh Phi là người có thể cung kính người khác sao?"

Thuý Lâu an ủi: "Nương nương bớt buồn, tuy rằng việc mang long thai có quan hệ trọng đại [5] nhưng chúng ta cũng không cần dọa mình, nếu càng lo lắng thì sẽ không tốt đối với tiểu Hoàng tử trong bụng nương nương."

[5] Trọng đại (重大): Lớn lao nặng nề.

Hoàng hậu thở dài vỗ nhẹ bụng nhỏ gật đầu: "Bốn cung đã biết."

Thuý Lâu thấy Hoàng hậu mặt ủ mày chau như cũ, mở miệng nói: "Nếu nương nương phiền lòng, sao không ra cửa tản bộ? Nô tỳ nghe nói hôm nay Hoa Phi nương nương mời Thục phi nương nương và Ôn Tần đến Thượng Dương cung thưởng mai, nếu nương nương không ngại cũng ra cửa thưởng thức cảnh đẹp đi."

Hoàng hậu a một tiếng nói: "Hoa Phi với Thục phi? Chắc là Ôn Tần đã dẫn lối, ngược lại ba người các nàng lại thích hợp tương giao với nhau."

Thuý Lâu nhú mày sầu lo: "Nương nương, nô tỳ không thể không nói, hiện giờ nương nương suy nghĩ quá nhiều. Nô tỳ chỉ nói hoa mai, nương nương lại nghĩ tới Hoa Phi, Thục phi, như vậy tinh thần và thân thể của nương nương sẽ không chịu nổi."

Sắc mặt Hoàng hậu cứng lại, ngữ khí cũng lạnh lẽo: "Thuý Lâu, đừng quên thân phận của người, sao lại nói chuyện với chủ tử như thế!"

Phịch một tiếng, Thuý Lâu quỳ xuống, trán đặt trên nền gạch lạnh lẽo, than thở khóc lóc: "Thân phận nô tỳ hèn mọn nhưng lại đặt nương nương ở trong lòng. Nô tỳ lo lắng cho thân thể của nương nương, lo lắng cho long thai trong bụng nương nương."

Hoàng hậu chậm rãi cong lưng, muốn nâng Thuý Lâu từ trên mặt đất dậy.

Thuý Lâu lo lắng ngồi dậy: "Nương nương đừng khom lưng, cẩn thận long thai."

Hoàng hậu rũ đôi mắt xuống, sắc mặt tái nhợt, xương gò má hồng lên, lộ ra nhan sắc không khỏe lắm, hạ thấp giọng: "Bốn cung biết người trung tâm, bốn cung cũng ghi nhớ người đã ở bên người bốn cung nhiều năm, nhớ cẩn trọng mọi chuyện."

"Chỉ là sau khi mang thai bốn cung luôn lo được lo mất, sợ đây là một giấc mộng. Chỉ cần chọc nhẹ mộng liền vỡ, bốn cung vẫn là Hoàng hậu bảo vệ Vị Ương cung trống rỗng này."

Thuý Lâu nhìn Hoàng hậu yên lặng rơi lệ, vội vàng cầm lấy khăn nhẹ lau khoé mắt Hoàng hậu, khẽ khuyên nhủ: "Nương nương, đây không phải giấc mộng, đây là hài tử của người, đứa bé lớn lên trong bụng người, đứa bé là một tiểu sinh mệnh đang sống sờ sờ, đứa bé sẽ dựa vào người, tín nhiệm người."

Hai mắt Hoàng hậu đầm lệ mơ màng kéo mở khoé miệng, gật đầu, ánh sáng vàng trên đồ trang sức cũng nhẹ nhàng lay động: "Bốn cung sẽ khá lên, bốn cung muốn làm mẫu thân."

Không khí bên Vị Ương cung trầm trọng, ở Ngọc Hoa cung lại là một cảnh hoà thuận vui vẻ.

Trịnh Phi yếu điệu rót trà, nhanh nhẹn nói: "Làm khó Hoàng thượng tới Ngọc Hoa cung của thần thiếp, nhất định là người muốn nếm thử tài nghệ pha trà của thần thiếp có tiến bộ hay không đây."

Hoàng đế tiếp nhận chén trà, cái miệng nhỏ thử một chút, cười nói: "Trà nghệ của ái phi đã tăng, xem ra gần đây trẫm nghe nói ái phi tu thân dưỡng tính quả nhiên không sai."

Ý cười của Trịnh Phi có chút phai nhạt, nói: "Thần thiếp làm việc ngay thẳng, khó tránh khỏi đắc tội với người khác. Hiện tại chỉ theo bình thường mà làm việc, vậy mà cũng có người khua môi múa mép trước mặt Hoàng thượng, có chỗ nào là tu thân dưỡng tính đâu."

Hoàng đế bất đắc dĩ lắc đầu: "Trẫm chỉ nói vậy thôi, xem nàng lại tức giận như vậy, cũng chỉ có ái phi mới dám nhăn mặt cho trẫm nhìn."

Trịnh Phi không cam lòng trả lời: "Tháng trước Thục phi còn ném đồ đồ vật, phát giận với Hoàng thượng không chỉ có một mình thần thiếp, Hoàng thượng đừng nói bậy."

Hoàng đế bị Trịnh Phi nói vậy buồn bực đến mức đau dạ dày, nhưng đối mặt với nữ nhân đã theo hắt mười mấy năm, dù sao tình cảm cũng sâu đậm, Hoàng đế vẫn chưa tức giận, nói lớn: "Là trẫm sai còn không được sao."

Vốn dĩ Trịnh Phi hùng hổ tức giận nhưng Hoàng đế hoà ái nhận sai như vậy, lập tức Trịnh Phi không còn khí thế nữa, cúi đầu không biết nói cái gì thì tốt.

Hoàng đế nhìn bộ dáng hạ xuống khó có được của Trịnh Phi, quan tâm hỏi: "Sao trong chốc lát cảm xúc lại hạ xuống rồi?"

Trịnh Phi bối rối, rầu rĩ nói: "Chỉ là thần thiếp bận việc cung vụ, tinh thần có chút không tốt, không có việc gì đâu."

Hoàng đế cười nói: "Ái phi xử lý cung vụ rất tốt, chăm sóc Hoàng hậu cũng chu toàn, trẫm rất cảm kích ái phi." Đây là lời nói thật tình của Hoàng đế, lúc trước Hoàng hậu với Thái hậu tranh cung vụ quyết liệt, giao cho Trịnh Phi chỉ để thoả hiệp, không ngờ với tính tình của Trịnh Phi lại làm rất tốt, vô cùng chăm sóc và cung kính Hoàng hậu.

Trịnh Phi nghe Hoàng thượng nói, cảm thấy trong lòng có vị chua, thấp giọng nói: "Sao thần thiếp lại không chăm sóc tốt cho Hoàng hậu nương nương được chứ. Hiện tại Hoàng hậu đã hoài thai hài tử của Hoàng thượng, đó là chuyện thần thiếp luôn muốn làm nhưng lại không được."

Hoàng thượng nghe đã biết chọc đến nỗi đau của Trịnh Phi, vội ôm lấy vai Trịnh Phi, an ủi: "Hài tử rồi cũng sẽ có, không phải nhiều năm Hoàng hậu mới có thể hoài thai sao."

Trịnh Phi ở trong lồng ngực Hoàng đế cười chua xót: "Hoàng thượng không cần an ủi thần thiếp, thần thiếp hiểu rõ."

Sau đó Trịnh Phi lau khoé mắt, lộ ra khuôn mặt tươi cười nói: "Nhìn xem, thần thiếp lại thất lễ rồi, đúng là nên phạt, Hoàng hậu nương nương người mang long thai, Hoàng thượng cũng sắp có đích tử hoặc đích nữ của mình, đây đúng là thời điểm nên vui vẻ."

Trước kia Trịnh Phi vẫn luôn hùng hổ dọa người, là nữ nhân cường trực ương ngạnh. Đây là lần đầu tiên Hoàng đế thấy bộ dáng nhu nhược như vậy của Trịnh Phi, thì ra Trịnh Phi cũng mềm yếu, là nữ nhân cần dựa vào hãnh mà thôi.

"Ái phi..." Hoàng đế mở miệng, lại không biết nói gì, một cảm giác muốn nữ nhân này hết bị thương xúc động.

Trịnh Phi miễn cưỡng cười: "Hoàng thượng đi thăm Hoàng hậu nương nương đi, nghe nói gần đây thân thể Hoàng hậu nương nương vẫn luôn không thoải mái, thai phụ đều là như thế, cần được quan tâm và bao dung."

Hoàng đế thở dài: "Vậy trăm đi Vị Ương cung, ngày mai trăm lại đến thăm nàng."

Trịnh Phi hành lễ: "Cung tiễn Hoàng thượng."

Tiến Hoàng đế đi rồi, sắc mặt Trịnh Phi từ từ lạnh đi, tay nắm chặt lại.

"Thì ra cũng có một ngày bốn cung phải giả mềm yếu như vậy, không phải bốn cung ghét nhất là diễn xuất sao... Thâm cung này, thật sự sẽ làm thay đổi một người."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Suy Nghĩ Của Thái Hậu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Đến cuối năm, chỉ có khoảng thời gian này là hậu cung huyên náo, vui mừng, náo nhiệt... vì sắp đến Tết rồi. Ngay cả trên mặt của những cung nữ thái giám cấp thấp nhất cũng lộ vẻ hân hoan cát tường, mong đợi một năm mới bình an, cát lợi đại phúc. Ở thời điểm sắp hết năm này, sẽ không có những hình phạt, không thấy máu, thậm chí ngay cả một tiếng quát mắng cũng hiếm có, mọi người đều cầu mong một năm mới đầy may mắn. Bọn cung nữ thái giám đều nhận được hà bao hậu hĩnh, mọi người đều vui mừng khôn xiết. Cho dù những Thái phi ở Từ An cung cũng có thêm vài phần tràn đầy sức sống.

Từ Ninh cung.

Hiện giờ Hoa Thường vẫn đến bái kiến Thái hậu mỗi ngày, Thái hậu có lúc gặp nàng, lúc mệt thì không gặp, Hoa Thường cũng không để bụng, mỗi ngày tới là được rồi. Hôm nay, Hoa Thường vừa bước vào chính điện Từ Ninh cung liền cảm giác bầu không khí có chút quái dị, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra Thái hậu đã ngồi ở ghế chủ vị, bên dưới là một nữ nhân trung niên mặc cung trang lụa mỏng màu trắng xanh [1] thêu lụa thưa từng sợi tơ

vàng, dung mạo xinh đẹp, mặt mũi nhu hòa, cả người toát lên vẻ dịu dàng ôn nhuận như ngọc.

"Thần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu vạn phúc kim an." Hoa Thường cũng không dám quan sát nhiều, đoan chính hành lễ vấn an.

Vẻ mặt Thái hậu lộ ra ý cười: "Mau miễn lễ, đến bên cạnh ai gia này."

Hoa Thường từng bước đi tới bên cạnh Thái hậu, sau đó ngẩng đầu nhìn nữ nhân bên dưới: "Vị này là...?"

Vẻ mặt Thái hậu lạnh lùng, giọng nhàn nhạt nói: "Vị này là Quý Thái phi ở Từ An cung, mẫu phi của Thuận vương và Kính vương."

Hoa Thường đứng lên, hành lễ lần nữa: "Thần thiếp tham kiến Quý Thái phi, Quý Thái phi cát tường. Thần thiếp vừa mới tiến cung, còn chưa biết nhiều người, lúc này thật thất lễ, mong Quý Thái phi thứ lỗi."

Khóe miệng Quý Thái phi cười nhu hòa, giọng nói êm dịu hòa nhã: "Hoa Phi đa lễ rồi." Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Thái hậu nói: "Thái hậu tử tử thật khiến muội muội hâm mộ chết mất thôi, bên cạnh tử tử luôn có nhiều nữ hài xinh đẹp lại biết lễ nghĩa như vậy."

Thái hậu cười không mặn không nhạt, vẻ mặt có chút sáng khoái: "Đúng vậy, đều là hài tử có chút lễ nghĩa, bây giờ Hoàng hậu còn đang mang thai, ai gia còn đang chờ ôm tôn tử đây này. Đúng rồi, ai gia có nghe nói Thuận vương lại sinh thêm một nữ nhi nữa sao? Tuổi tác Thuận vương cũng không nhỏ, dưới gối sao lại không có lấy một nam đinh như vậy chứ."

Hoa Thường ngồi một bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám tùy ý nói chen vào, tỉ mỉ suy nghĩ quan hệ giữa hai nữ nhân này. Quý Thái phi là Nhu Quý phi của Tiên hoàng, vẫn luôn được sủng ái không ai bằng, dưới gối có hai nam một nữ, chẳng qua nữ nhi khi còn nhỏ đã chết yếu, không

được đưa vào thứ bậc. Khi Thái hậu vẫn còn là Quý phi thường hay bị vị Nhu Quý phi này áp chế, mà Kính vương và Thuận vương cũng được cưng chiều hơn so với Hoàng thượng bây giờ.

Hiện tại sở dĩ Hoàng thượng có thể đăng cơ, thật ra cũng là vì chiếm ưu thế là người lớn nhất. Hoàng thượng thứ hai, huynh trưởng đã mất. Nếu Kính vương là anh, như vậy ngôi vị Hoàng đế này nói không biết chừng là của người khác rồi. Vì lẽ đó hiện giờ Thái hậu trở mình làm chủ đương gia, loại cảm xúc đối địch Quý Thái phi này hoàn toàn có thể lý giải được.

Dường như Quý Thái phi cũng hiểu được, cho nên dù trong lời nói của Thái hậu có gai, Quý Thái phi cũng cười tao nhã lễ độ, tuy trên mặt lộ vẻ lo lắng nhưng khí chất vẫn ung dung ôn hòa: "Đúng vậy, đứa nhỏ Thuận vương này quả thật khiến ta hao tổn tâm tư, Thuận Vương phi cũng là một người tính tình không đỡ nổi, người làm mẫu phi như ta mỗi ngày đều lo lắng, hàng đêm đều suy nghĩ, không được thư thái như Thái hậu tỷ tỷ đâu."

Thái hậu nhếch khóe miệng, vẻ mặt an ủi: "Muội muội nhớ nhưng Kính vương, Thuận vương thì cứ gọi bọn chúng vào cung gặp một chút, để giải tỏa nỗi lòng nhớ thương. Thuận Vương phi đến giờ vẫn chưa sinh con được, ai gia sẽ nói lại với Hoàng thượng, ban một Trắc phi có xuất thân tốt một chút, nhanh chóng sinh một nam hài thì mới hợp lẽ."

Khóe miệng Quý Thái phi co rút một hồi, Thuận Vương phi là danh môn khuê tú chính bà lựa chọn, sao có thể bị Thái hậu gây khó dễ như vậy? Nhưng bây giờ đúng là lúc không thích hợp để tranh cãi chuyện này với Thái hậu.

"Thái hậu tỷ tỷ, mẫu phi như ta lo lắng nhất chính là hài tử. Kính vương và Thuận vương cũng đã từng đề cập qua, muốn đón ta ra cung, đến Vương phủ phụng dưỡng, không biết... bệ hạ có ý gì không?" Đây mới chính là nguyên nhân thực sự mà hôm nay Quý Thái phi đến tìm Thái hậu, bà không phải là chỉ đến để nghe Thái hậu chế giễu.

Thái hậu nhíu mày nói: "Ôi chao, chuyện này quả thật ai gia chưa nghe Hoàng đế nói qua bao giờ, muội muội người cũng biết, bây giờ cũng đã cuối năm rồi, chính là khoảng thời gian có nhiều việc nhất, có lẽ Hoàng đế quá mức bận rộn nên không rảnh quan tâm đến."

Sắc mặt Quý Thái phi trở nên có chút không tốt, những phi tần khác ở trong cung mà có nhi tử hầu như đều đã được đón ra ngoài phụng dưỡng. Chỉ có bà, sủng phi của Tiên hoàng vẫn như trước chen chúc cùng với đám Thái phi phân vị thấp ở Từ An cung, lẫn lộn chờ chết.

Quý Thái phi nặn ra một nụ cười ôn nhu nói: "Thái hậu tỷ tỷ cũng biết, mỗi khi đến lễ tết lại nhớ người thân bội phần, bây giờ sắp tới lễ mừng năm mới, tâm tư của muội muội đều sắp bay đến bên cạnh Kính vương và Thuận vương, còn có trường tôn tử của muội năm nay đã bốn tuổi, không biết đã cao thêm bao nhiêu rồi."

Thái hậu vuốt ve bộ hộ giáp màu vàng kim của mình nói: "Ta biết tấm lòng của muội muội, chẳng qua chuyện này là do Hoàng đế định đoạt, tuy ai gia là Thái hậu nhưng cũng không thể can thiệp vào chuyện triều chính. Đúng rồi, Hoa Phi, không phải Hoàng đế thường xuyên đến chỗ người sao, người có nghe Hoàng đế nhắc tới chuyện này không?"

Hoa Thường thấy Thái hậu đột nhiên gọi đến tên mình, lập tức đứng dậy đáp lời: "Khởi bẩm Thái hậu, thần thiếp không biết. Gần đây Hoàng thượng rất bận rộn, chính vụ trên triều rất nhiều, ở hậu cung lại có Hoàng hậu mang thai. Mỗi ngày Hoàng thượng đều phê duyệt tấu chương đến canh ba, thần thiếp thấy cũng hết sức đau lòng."

Thái hậu nghe lời Hoa Thường nói xong, lộ vẻ không đành lòng nói: "Chao ôi, Hoàng nhi cần chính như vậy, người cũng nên khuyên nhủ Hoàng thượng nhiều một chút, bảo trọng thân thể mới là trọng yếu, nên sớm nghỉ ngơi mới được."

Hoa Thường phúc thân hành lễ: "Vâng, thần thiếp cần tuân Thái hậu dạy bảo."

Quý Thái phi bị hai người này một xước một họa, tức giận tay nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau.

"Ta cũng biết Hoàng thượng chính vụ bận rộn, hôm nay tới cũng chỉ muốn nhờ Thái hậu tỷ tỷ nói với Hoàng thượng vài câu, muội muội cảm kích vô cùng." Quý Thái phi cúi đầu cao ngạo xuống, cười ôn nhu lại khiêm tốn.

Thái hậu khoát tay nói: "Được rồi, ai gia nhớ rồi, chỉ có chút chuyện, nếu muội muội không có chuyện gì khác thì lui xuống đi."

Quý Thái phi cố gắng mỉm cười: "Tạ Thái hậu nương nương ân điển." Chỉ có chút chuyện? Đối với bà mà nói đây là đại sự cuối cùng của đời này, có ai nguyện ý chết già trong cung không? Không gặp được con cháu của mình thì thật đáng tiếc.

Sau khi Quý Thái phi rời khỏi Từ Ninh cung, Thái hậu mới mỉm cười, nhìn Hoa Thường nói: "Hôm nay người tới thật đúng lúc, ai gia đang bị phiền muốn chết."

Hoa Thường khẽ cười ôn nhu: "Nếu Thái hậu không thích Quý Thái phi thì không gặp là được rồi."

Thái hậu cười rồi thở dài, không nói được là đang vui vẻ hay là khổ não: "Lúc ai gia vẫn còn là Quý phi của Tiên hoàng, thường hay bị bà ta chế giễu. Hôm nay ai gia có thể chế giễu bà ta, nhưng cũng không cảm thấy vui vẻ."

Hoa Thường dừng một chút rồi nói: "Bởi vì Thái hậu biết Quý Thái phi bây giờ cũng chỉ là một mẫu thân đang nhớ nhung hài tử của mình mà

thôi. Thái hậu cảm thấy không đành lòng."

Thái hậu cười ra tiếng, sau đó nói: "Đúng vậy, ai gia mềm lòng. Quý Thái phi là một nữ nhân biết cách làm người, bà ta biết làm sao để khiến cho ai gia mềm lòng. Đây có lẽ chính là nguyên nhân mà Tiên hoàng yêu thích bà ta."

Hoa Thường thấp giọng nói: "Thần thiếp không biết chuyện cũ năm đó, nhưng thần thiếp biết những chuyện này đều đã là quá khứ rồi. Thái hậu người nên nhìn về phía trước, chuyện của Quý Thái phi tự có Hoàng thượng xử lý. Nếu Thái hậu người thương tiếc bà ta, thì cứ nói lại với Hoàng thượng, cũng xem như là tận tâm."

Thái hậu cười nhạo một tiếng: "Ai gia thương tiếc bà ta?" Sau đó lắc đầu nói: "Không nhắc tới việc này nữa, đều là chuyện cũ rích rồi. Nói chuyện của người đi, ai gia nghe Thục phi nói, các người cùng nhau thưởng mai rồi à? Chơi có vui vẻ không?"

Hoa Thường cười trả lời: "Rất vui vẻ, Thục phi tỷ tỷ nhanh nhẹn khôi hài, Ôn tần muội muội lại ôn nhu nội liễm, thần thiếp không thể nào ngắm hoa được, chỉ toàn ngắm mỹ nhân thôi."

Thái hậu cười haha một tiếng: "Chỉ có người trẻ tuổi như các người mới vui đùa như thế được, ai gia già rồi, cho dù ngắm hoa hay thưởng người cũng không có tâm tư đâu."

Hoa Thường cười yếu ớt: "Thái hậu có già đâu, chính là gừng càng già càng cay mà. Thái hậu nên vận động đi lại nhiều một chút, mùa xuân thưởng hoa hải đường, mùa hè thưởng hoa súng, mùa thu thưởng cúc, mùa đông thưởng mai, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện để làm đó."

Thái hậu cười nói: "Ai gia không có nhiều tinh lực như vậy đâu, bây giờ mỗi ngày ai gia đều tụng kinh cầu phúc, tích phúc khí cho con cháu đời sau. Hiện tại Hoàng hậu đã mang thai rồi, hòn đá lớn trong lòng ai gia cũng

được đặt xuống. Bây giờ ai gia chỉ mong người và Thục phi cũng có hài tử, có chỗ dựa, thì không còn chuyện gì khác để lo nữa rồi."

Giọng điệu Thái hậu ôn hòa, vẻ mặt hiền từ, Hoa Thường xúc động trong lòng, ôn nhu nói: "Hài tử là do trời ban cho, Thục phi tỷ tỷ và thần thiếp có duyên phận này hay không còn phải xem ý trời thế nào. Thái hậu cũng đừng bận tâm, Hoàng thượng sẽ có nhiều con nhiều phúc, đều sẽ là tôn tử của Thái hậu người!"

Thái hậu hừ một tiếng, nói: "Ai gia sống nhiều năm như vậy, nào có chuyện gì mà chưa nhìn rõ đây. Ai gia yêu thích Thục phi, nhưng có mấy lời ai gia lại không thể nói với nó được. Người là đứa bé ngoan, là đích nữ thế gia, ở trong hậu cung này, nếu nói phẩm hạnh, ai gia tin tưởng người nhất, có mấy lời ai gia cũng không sợ thì thầm với người."

Hoa Thường thụ sủng nhược kinh nói: "Thần thiếp có tài đức gì mà được Thái hậu tán dương như vậy."

Thái hậu cười nói: "Nếu luận về coi trọng, dĩ nhiên ai gia coi trọng hài tử của Hoàng hậu nhất, bất luận là ai cũng kém hơn một phần, dù sao thân phận đứa bé kia cũng khác biệt. Thứ hai là Hoàng trưởng tử của Ninh Quý tần, đó là tôn tử đầu tiên của ai gia, đương nhiên tình cảm của ai gia đối với nó cũng không giống như bình thường. Luận về tình cảm, hài tử của Hoàng hậu cũng không sánh bằng nó. Còn những đứa bé khác, ai gia không có nhiều cảm tình lắm, dù sao cũng cách một thế hệ, khác một tầng lớp."

Hoa Thường hiểu kỳ, cười hỏi: "Vậy nếu Thục phi tỷ tỷ sinh hạ Hoàng tử, Thái hậu sẽ yêu mến ai hơn?"

Thái hậu nghĩ tới Thục phi nhiều năm không có con, thở dài một cái: "Đứa bé Thục phi kia, đã nhiều năm như vậy... Ai gia biết đứa nhỏ kia tâm cao khí ngạo, tính nết này giống như ta hồi đó, cao ngạo không chịu thiệt, không cầu người, cũng không hại người."

"Không con là vết thương lâu ngày, Thục phi không được tốt số như ai gia." Trong giọng nói Thái hậu cũng tràn đầy vẻ không đành lòng: "Ai gia cũng chờ một chút, chờ Hoàng hậu sinh hạ Hoàng tử, liền làm chủ cho Thục phi nhận nuôi một đứa bé! Bất luận như thế nào, cũng để cho nàng ấy có một đứa con để phụng dưỡng khi về già. Người nhìn một chút phía đông Từ An cung này xem, không cần biết lúc còn Tiên hoàng có bao nhiêu hào quang huy hoàng đi chẳng nữa, Tiên hoàng đi rồi, phi tần không con thì phải trông giữ tòa cung điện kia, cả đời không được giải thoát."

Hoa Thường cũng ngẩng đầu nhìn về phía xa, mơ hồ có thể thấy được hình dáng Từ An cung từ nơi xa kia.

Từ An cung được xây dựng rất tinh mỹ (đẹp dễ và tinh xảo), chiếm một khoảng đất rộng lớn, rường cột được chạm trổ kì khôi, nhưng cho dù cung điện có mỹ lệ đến mức nào đi nữa, cũng bởi vì do người cư ngụ ở bên trong nên không hề có vẻ tráng lệ mà lại toát ra vẻ hoang vu.

[1]: Hình ảnh màu trắng xanh.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Chữ 'phúc'

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Hoa Thường ở lại dùng ngọc thiện với Thái hậu nên lúc rời Từ Ninh cung cũng đã đến giờ Mùi.

Hoa Thường không ngồi kiệu, Lan Chi đỡ tay nàng rồi hai người đi chậm rãi, cách phía sau không xa có sáu tiểu cung nữ đang cầm áo choàng với lò sưởi chờ Hoa Thường.

Lan Chi nhìn Hoa Thường, sau đó thấp giọng nói: "Nương nương, rốt cuộc hôm nay Thái hậu có ý gì? Bà ấy muốn cho Thục phi nương nương một hài tử thì sao phải nói trước mặt nương nương?"

Hoa Thường lắc đầu không biết: "Bốn cung cũng cảm thấy có chút kỳ quặc nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân."

Lan Chi cẩn thận mở miệng nói: "Nương nương, có một câu nô tỳ không biết có nên nói hay không nữa."

Hoa Thường liếc nhìn Lan Chi một cái nói: "Người nói đi."

Lan Chi thấp giọng nói: "Thái hậu nương nương đối xử với Thục phi nương nương thật sự là tốt đến mức không bình thường, sắp thương yêu giống như nữ nhi thân sinh rồi. Dù nô tỳ không biết nguyên nhân, nhưng từ

tình huống này, có phải ý tứ của Thái hậu là sau này muốn mang hài tử của nương nương đi không?"

Hoa Thường hạ giọng nổi giận: "Hàm hồ!"

Lan Chi cúi đầu thỉnh tội: "Nô tỳ chỉ suy đoán chứ cũng cảm thấy không nên nói như vậy. Nhưng xin nương nương suy nghĩ lại cẩn thận, chưa chắc chuyện đó sẽ không xảy ra."

Hoa Thường sửa búi tóc, thấp giọng nói: "Bốn cung là tôn nữ thế gia vào cung làm phi, nội trong ba năm nhất định sẽ lên làm một trong tứ phi. Cho dù là Hoàng hậu cũng không có tư cách nuôi dưỡng hài tử của bốn cung. Thái hậu nương nương xuất thân vọng tộc, đạo lý này lão nhân gia bà không thể không rõ được."

Lan Chi lo lắng nói: "Nương nương, nô tỳ suy đoán như vậy cũng không phải là vô căn cứ. Thực phi nương nương được Hoàng thượng và Thái hậu vô cùng sủng ái. Nếu Thái hậu muốn Thực phi nhận nuôi con thì tại sao Nhị Hoàng tử lại được Trịnh Phi nuôi dưỡng?"

Hoa Thường nhíu mày thì thầm: "Ý người là... Thái hậu và Thực phi không thích xuất thân của Nhị Hoàng tử?"

Lan Chi gật đầu thành khẩn nói: "Nương nương cũng thấy đó, đừng nói so sánh Nhị Hoàng tử với Đại Hoàng tử, ngay cả so với Đại Công chúa thì Nhị Hoàng tử cũng đã thua kém rồi. Mẫu phi của Nhị Hoàng tử là Lục Tần xuất thân thấp hèn, nàng ta cũng không có khí thế bằng Lan Tiệp dư. Thực phi nương nương phân cao thấp với Hoàng hậu nương nương bao lâu nay, sao có thể nguyện ý chịu thua chỉ vì nhận nuôi một đứa trẻ có xuất thân thấp kém?"

Hoa Thường hí mắt, biểu tình nghi hoặc: "Chẳng lẽ vì chương mắt xuất thân của Nhị Hoàng tử nên đổi chủ ý sang bốn cung sao? Hẳn là Thái

hậu hiểu rõ, nếu bà ấy tính hạ chỉ cho Thục phi nhận nuôi con của bốn cung thì Hoàng thượng cũng sẽ không đồng ý."

Lan Chi thấp giọng nói: "Nương nương, hiện tại Thái hậu vô cùng ưu ái người, có thể nói là cẩn thận tỉ mỉ. Nô tỳ đoán phải chăng đến lúc đó Thái hậu lại dùng chiêu tình cảm để nương nương chủ động nhường con cho Thục phi. Hơn nữa con của nương nương với con của nữ nhân khác trong hậu cung không giống nhau, đứa trẻ người sinh ra chính là huyết mạch của Hoàng tộc với thế gia."

Hoa Thường dừng chân một chút, chân mày cau lại: "Chuyện người vừa nói thật ra bốn cung cũng đã nghĩ tới. Lúc đầu Thái hậu khen Thục phi trước mặt bốn cung, lại luôn tỏ ra vui mừng chuyện bốn cung với Thục phi có giao tình tốt, chẳng lẽ như vậy là vì chuyện hài tử sao...?"

Nhưng Hoa Thường lại lắc đầu: "Không đúng, không đúng. Đi một vòng lớn như vậy đáng giá sao? Nếu dùng chiêu tình cảm cũng không tốt lắm, tình cảm là thứ phải dùng tới mấy năm thậm chí mười mấy năm mới vun đắp được. Thái hậu tuy kiên cường nhưng không đến nỗi quá thông minh, Thục phi tính tình cao ngạo nhưng tâm tư lại không thâm trầm, cả hai người đều không giống loại người có thể mưu lược một việc lâu dài đến như vậy."

Lan Chi sầu lo nói: "Vậy rốt cuộc Thái hậu nương nương có ý gì đây?"

Hoa Thường thở dài: "Không cần nghĩ quá nhiều, bình tới tướng ngăn, nước lên đập chặn, vả lại chuyện con cái vẫn còn xa lắm." Nàng không muốn sinh con sớm, cho nên nếu thật sự Thái hậu có chủ ý chuyện hài tử thì bà ấy đã tính sai rồi. Nhưng nếu có ý đồ khác, Hoa Thường nàng cũng không sợ.

Nói đến cùng thì ở hậu cung, người làm chủ là Hoàng đế và Hoàng hậu. Thái hậu muốn nhúng tay chỉ có thể thông qua hai người này chứ không thể tự mình làm chủ.

Đây cũng là nguyên nhân Thái hậu không quá thích Hoàng hậu. Chung quy bà ấy không phải là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận.

Hoa Thường đi một hồi đã đến Thượng Dương cung, liền nhìn thấy chiếc kiệu màu vàng của Hoàng đế đang dừng ở bên ngoài.

Hoa Thường ngậy ra một lúc, Cốc Hương vẫn luôn đứng ở cửa cung vội vàng đi tới nhún người hành lễ: "Nương nương, Hoàng thượng tới đã được nửa canh giờ rồi."

Hoa Thường gật đầu, bước chân nhanh hơn, có chút vội vàng đi về phía chính điện.

"Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường quỳ xuống hành lễ, ôn thanh [1] thỉnh an, trong lời nói mang tiếng thở dốc nhẹ nhàng vì đi gấp.

[1] Thanh âm ôn nhu.

"Thường nhi miễn lễ." Hoàng thượng đứng dậy nắm tay đỡ Hoa Thường lên.

Hoa Thường hành lễ nói: "Thần thiếp không biết Hoàng thượng giá lâm, khiến Hoàng thượng chờ, thần thiếp có tội."

"Ái phi không có tội, trầm ở trong cung đợi nàng rất thoải mái. Ái phi tới cung mẫu hậu phải không? Mẫu hậu yêu thích nàng như vậy trầm cũng không đành lòng gọi nàng về." Thoạt nhìn tâm tình Hoàng thượng không tồi, khéo miệng có ý cười nhàn nhạt.

Hoa Thường ôn nhu cười: "Thái hậu nương nương muốn thần thiếp ở lại dùng ngọc thiện nên mới lâu như thế. Nhưng sao bây giờ Hoàng thượng lại đến cung thần thiếp?"

Hoàng đế cần chính (chuyên cần trong việc chính sự) nên theo lý thuyết thì giờ này hẳn là hẳn phải ở Ngự Thư phòng mới đúng.

Hoàng đế lắc đầu: "Việc cuối năm đã xử lý ổn thoả, từ hôm nay trở đi, trẫm sẽ phong bút [2]. Trẫm vừa đi thăm Hoàng hậu xong sau đó liền tới đây, xem trẫm mang đến cho nàng cái gì này."

[2] Phong bút (封笔): niêm phong bút, ý là sẽ ngừng làm việc.

Hoa Thường tò mò nhìn đồ vật trong tay Hoàng đế, sau đó dừng một chút nói: "Là chữ "phúc" sao?"

Hoàng đế cười nói: "Là trẫm tự tay viết chữ "phúc", cũng đã được kẹp lại, nàng lấy treo ở trong cung cho thêm không khí vui mừng."

Hoa Thường thụ sủng nhược kinh, nhún người hành lễ: "Tạ ơn Hoàng thượng."

Hoàng đế vươn tay nâng cằm Hoa Thường lên, cúi đầu nhìn Hoa Thường nói: "Nàng định tạ ơn trẫm thế nào?"

Hoa Thường vừa nghe tiếng trầm thấp của Hoàng thượng, mặt liền đỏ bừng lên, vội vàng cúi đầu, hờn dỗi: "Hoàng thượng lại trêu chọc thần thiếp."

"Haha, nếu Thường nhi không có đồ vật gì để tạ ơn, trẫm còn một chữ "phúc" khác nhưng sẽ không cho Thường nhi nữa." Trên mặt Hoàng đế tươi cười mang theo vẻ trêu chọc.

Hoa Thường nghe thấy, ngẩng đầu tò mò hỏi: "Còn một chữ "phúc" khác? Nhưng thần thiếp có một cái là đủ rồi."

Hoàng đế nhìn ánh mắt vô tội của Hoa Thường, lại vui vẻ cười rộ lên: "Nàng đúng là không có lòng tham, nhưng mà chữ "phúc" này nàng thật sự không cần ư? Nàng không muốn giữ lại ban cho người nhà sao?"

Một lát sau Hoa Thường mới phản ứng lại, đây là Hoàng đế cho nàng lần người nhà nhận được vinh sủng.

Hoa Thường cắn môi, có chút ngượng ngùng, lại có chút vui vẻ vì Hoàng thượng nghĩ tới nàng, nên nàng chỉ có thể thấp giọng nói: "Hoàng thượng, thần thiếp muốn."

Hoàng đế lại cười, cúi đầu tới gần Hoa Thường: "Nàng muốn cái gì? Muốn chữ "phúc" hay muốn trầm ở lại?"

Hoa Thường bị lời nói lộ liễu của Hoàng thượng làm cho luống cuống, ngay cả tay chân cũng không biết nên phản ứng như thế nào, khuôn mặt nàng hồng như trái táo.

Tuy Hoa Thường là nữ nhi thế gia nhưng tình huống này cũng biết nam nhân muốn gì, nàng chỉ có thể thấp giọng nói nhỏ như âm thanh của con muỗi: "Thần thiếp đều muốn."

Hoàng đế nghe xong bốn chữ này có chút kinh ngạc, không ngờ tiểu phi tử này lại trực tiếp đáp lại lời hắn: "Trầm không nghe rõ, vừa rồi Thường nhi nói cái gì?" Hoàng đế hạ thấp xuống tai Hoa Thường, mang theo hơi thở ấm áp.

Hoa Thường tránh né cái ôm của Hoàng đế, khuôn mặt đỏ bừng, sóng mắt như nước, giận nói: "Thần thiếp không nói gì hết."

"Ha ha ha ha." Hoàng đế cười ha hả bế Hoa Thường lên, sau đó mở miệng: "Thường nhi phủ nhận cũng vô dụng, trẫm đã nghe được Thường nhi muốn trẫm ở lại rồi."

Hoa Thường bị Hoàng đế bế lên, hai chân bay lên không, vì không có cảm giác an toàn nên nàng vòng tay ôm cổ Hoàng đế, khuôn mặt ngượng ngùng: "Hoàng thượng! Ban ngày ban mặt sao Hoàng thượng lại..."

Hoàng đế cực kỳ vui vẻ khi thấy bộ dáng lúng túng không biết làm sao của Hoa Thường, hẩn nhẹ nhàng cúi đầu hôn trán Hoa Thường rồi nói: "Tốt tốt, ban ngày ban mặt không thể làm gì, vậy thì chờ mặt trời xuống núi được không?"

Hoa Thường hơi ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt, bỗng dừng sinh ra ảo giác hình như hẩn thật sự thích nàng.

Nhưng rồi nàng biết kia chắc chắn là ảo giác, chẳng qua bản tính mềm yếu của nữ nhân ở bên trong đang quấy phá mà thôi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Rối Loạn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Sáng sớm hôm sau.

Đối với sự sủng ái của Hoàng đế, Hoa Thường không thể nào kháng cự. Tuy rằng nàng có ý muốn tránh sủng để không mang thai nhưng Hoàng đế có hứng thú, muốn sủng hạnh người thì người cũng không có biện pháp chống đỡ. Không những không thể từ chối mà còn phải vui vẻ tiếp nhận mới được.

Lòng tự trọng của nam nhân rất đáng sợ. Nếu Hoàng đế nhìn ra người muốn tránh sự sủng hạnh của hắn thì cả đời này người cũng đừng nghĩ tới việc được sủng hạnh lần nữa.

Hoa Thường không muốn mình là sủng phi nhưng cũng không muốn mình là phi tử bị thất sủng.

Nàng chỉ hy vọng ở hậu cung có thể được Hoàng đế coi trọng, như vậy gia tộc nàng mới có thể nhận được phúc trạch không suy.

Cốc Hương cầm y phục đến bên cạnh Hoa Thường, khẽ nói: "Nương nương, dậy thôi."

Hoa Thường nghe thấy giọng của Cốc Hương, khuôn mặt liền ửng hồng. Tối hôm qua Hoàng thượng thật sự càn rỡ, thân thể nhỏ nhắn của nàng có chút không chịu đựng nổi. Sáng nay trước khi đi, Hoàng thượng còn cố ý dặn dò Hoa Thường nghỉ ngơi thêm một chút nên nàng mới nằm ngủ tới tận bây giờ.

"Để đó đi, bốn cung muốn nằm nghỉ một chút nữa." Hoa Thường thấp giọng phân phó.

Cốc Hương hành lễ, để lại y phục, nhẹ nhàng lui ra ngoài, trong điện chỉ còn Lan Chi và Thước Dực ở lại hầu hạ.

Hoa Thường chống người dựa lên đệm giường ở phía sau, thân thể vẫn có chút không khoẻ. May là cái thai của Hoàng hậu đã lớn nên các phi tần được miễn thỉnh an, không thì nàng đúng là trở thành trò cười cho mọi người rồi.

Bây giờ Hoa Thường không dám khinh thường sức chiến đấu của nam nhân trung niên nữa. Hoàng đế trước mặt vẫn luôn đối xử với nàng thập phần ôn nhu, không ngờ đó chỉ là hạ thủ lưu tình...

Lan Chi đến bên mép giường, thấp giọng nói: "Nương nương nghỉ ngơi một chút đi, Hoàng thượng đã dặn dò nương nương nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Hoàng thượng còn nói sẽ quay lại thăm người. Nương nương, Hoàng thượng đối đãi với người thật tốt."

Hoa Thường cười nói: "Hoàng thượng tất nhiên là tốt rồi."

Một lát sau, Hoa Thường dọn dẹp một chút rồi đứng dậy.

Nhìn vào gương đồng, Hoa Thường chọn một cây trâm bạch ngọc cắm vào giữa búi tóc, hết nhìn trái lại ngắm phải.

Lan Chi chải vài sợi tóc rũ xuống, nói: "Nương nương, trang điểm thế này có phải đơn thuần quá không?"

Hoa Thường ôn nhu nói: "Bốn cung cũng không phải xuất thân từ phú quý, trang điểm tráng lệ như vậy làm gì. Mau đem cây trâm ngọc trai tới cho bốn cung nhìn xem."

Lan Chi trình cây trâm ngọc trai lên, hạ giọng nói: "Nương nương, nô tỳ nghe nói bên Vị Ương cung đã đánh chết mấy tiểu cung nữ rồi."

Tay Hoa Thường dừng lại một chút, nhíu mày: "Hoàng hậu nương nương là người khoan dung, lại đang mang thai, lẽ ra phải cầu phúc vì hài tử của mình chứ. Sao có thể làm ra chuyện này được?"

Lan Chi thấp giọng nói: "Nghe nói vì mấy tiểu cung nữ không chuyên tâm hầu hạ. Ngày thường Vị Ương cung dùng hương có nhiều xạ hương, nhưng sau này Hoàng hậu mang thai nên Hoàng thượng đã thưởng cho Long Diên hương. Vậy mà không biết mấy ngày hôm trước làm sao, cung nữ đốt nhầm hương, mà mùi của xạ hương và Long Diên hương rất khác nhau, vừa ngửi đã biết không đúng nên Hoàng hậu liền giận dữ, hạ lệnh đánh chết cung nữ. Chuyện này cũng đã được đề xuống nên phần lớn người trong hậu cung cũng không biết rõ lắm."

Hoa Thường chậm rãi đeo đôi vòng tay bạc trắng vào tay, ôn nhu nói: "Cung nữ không để ý thì phải trách phạt, nhưng đánh chết thì có hơi nặng. Hoàng hậu nương nương cũng thật quá nóng nảy, nàng ta phải vì hài tử trong bụng mà suy nghĩ, nên trách phạt nhẹ nhàng mới phải."

Lan Chi thấp giọng nói: "Nghe nói Hoàng hậu nương nương hoài nghi có người động tay làm chuyện này."

Hoa Thường cười nhạo một tiếng: "Hoàng hậu nương nương mang thai nên suy nghĩ nhiều quá rồi. Ở hậu cung này người muốn hại nàng ta đâu đâu cũng có, đến bốn cung cũng từng có ý định này. Nhưng có thể thực

hiện được thì một người cũng không có. Mưu hại hoàng tự chính là tội truy gia diệt tộc!"

Lan Chi nói: "Cũng chưa chắc không có. Các phi tần ghen ghét thành tính, nên có khi bí quá hoá liều."

Hoa Thường thông thả đeo đôi khuyên hình lá liễu bằng vàng lên tai, nói: "Con người một khi xúc động thì bất cứ điều gì cũng dám làm. Nhưng người cũng không thể làm người khác xúc động chung với người. Mưu hại Hoàng hậu không phải chuyện một người có thể làm được, muốn làm chuyện này lại cần không biết bao nhiêu cung nữ thái giám tham gia, người có thể khiến bọn họ bằng lòng lấy tính mạng của thân nhân ra giúp người sao? Người được cái gì? Có thể hứa hẹn cho những người đó những gì?"

"Huống chi, nếu thật sự đã mưu tính thì phải sắp xếp nội gián, cộng thêm đánh cược cả cửu tộc, tất nhiên kế hoạch đó phải tuyệt đối không có sai lầm. Nhưng lần xạ hương này, thật sự là... một trò đùa."

"Hoàng thượng đăng cơ mới ba năm, ở hậu cung, phi tần nhập chủ một cung cũng chỉ mới ba năm, cho nên chắc chắn không có phi tần nào có thể an bài nhân mạch để mưu hại hoàng tự."

Lan Chi hành lễ nói: "Là nô tỳ hiểu biết hạn hẹp."

Hoa Thường đeo bộ hộ giáp hoàng kim, duỗi ngón tay một chút, thấp giọng nói: "Nếu thật sự có người có đủ năng lực để mưu hại hoàng tự thì chỉ có chính cung Hoàng hậu... Bốn cung cũng cần phải nuôi dưỡng lực lượng, hiện tại không phải là thời điểm tốt để mang thai sinh con."

Hoa Thường trang điểm xong, sửa sửa tóc, đứng dậy, thay đổi ngữ khí: "Hôm nay người mang tặng chữ "phúc" kia đi"

Lan Chi hành lễ dạ vâng.

Khuôn mặt Hoa Thường mang theo tia ưu thương nhợt nhạt: "Đành phải cầu cát lợi thôi. Đây là lần đầu tiên bốn cung không về nhà, không ăn Tết với phụ mẫu."

Lan Chi thấp an ủi: "Xin nương nương đừng buồn."

Hoa Thường cười khổ: "Hôm qua Trịnh Phi còn triệu kiến nữ quyền trong nhà. Lúc này bốn cung chỉ có thể hâm mộ người khác mà thôi."

Tuy rằng hiện tại Hoa gia định cư ở đô thành, nhưng mỗi khi cuối năm cả nhà sẽ về quê tế tổ, Hoa Thường dù có nhớ người nhà cũng không có cách nào.

Lan Chi khuyên nhủ: "Chờ tới mười lăm, lão gia với thái thái sẽ nhanh chóng quay lại, đến lúc đó nương nương triệu kiến nữ quyền trong nhà là được mà."

Hoa Thường không biết làm sao chỉ đành gật đầu: "Chỉ có thể như vậy, cũng không có biện pháp nào khác. Ngày mười sáu họ mới rời quê, chỉ sợ cũng gần nửa tháng nữa mới trở lại kinh thành."

Hoa Thường đi đến bên cửa sổ nhìn thời tiết bên ngoài, gió lạnh rét buốt, than nhẹ một tiếng, không rõ sâu bi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sự náo nhiệt của tân niên cũng không thể làm cho Hoa Thường vui vẻ, bởi vì tân niên ở trong cung có nhiều lễ nghi nghiêm cẩn cùng với sự phân chia cấp bậc.

Tiêu Phòng cung.

Thục phi xoa xoa bộ điều bằng vàng có đính ngọc trên đầu, mềm mỏng nói: "Năm nay ăn Tết muộn, sau khi ăn Tết xong, rất nhanh sẽ đến

đầu xuân, bụng của Hoàng hậu chắc cũng được sáu tháng?"

Yên Hoài nhẹ giọng trả lời: "Vâng. Hôm qua Thái y bắt mạch bình an cho Hoàng hậu, tất cả đều khoẻ mạnh."

Khoé miệng Thục phi lạnh lùng nhếch lên: "Mệnh nàng ta thật tốt."

Yên Hoài cúi đầu thật sâu, không dám nói tiếp.

Thục phi chậm rãi bước ra ngoài chính điện, Yên Hoài lập tức đi theo khoác áo choàng lên vai Thục phi: "Đầu xuân trời vẫn còn hơi lạnh, nương nương chú ý giữ ấm."

Thục phi nhìn về phía Kiến Chương cung, nước mắt ngập tràn nhưng lại dần dần biến mất như chảy ngược vào trong, dường như nàng đang cố kìm nén bi thương, không biểu lộ ra bên ngoài.

"Hoàng hậu mang thai hài tử nối dõi cho Hoàng thượng, vận nước được kéo dài. Hoa Phi thì đang được Hoàng thượng sủng ái, còn bốn cung có cái gì đâu?" Thục phi lẩm bẩm, con người sáng ngời như nước mùa xuân nay lại nhiễm ám sắc, bất động nhìn Kiến Chương cung thật lâu.

Yên Hoài đau lòng nói: "Nương nương... Trong lòng Hoàng thượng vẫn còn nương nương mà. Tuy Hoa Phi đang được sủng ái nhưng số lần Hoàng thượng tới Tiêu Phòng cung vẫn nhiều nhất."

Thục phi cười khổ một tiếng: "Hoàng hậu có thai nên không thể thị tẩm. Theo lý mà nói mưa móc sẽ chia đều với các phi tần. Chỉ là bốn cung không biết số trời thay đổi như thế nào, chỉ có Hoa Phi độc sủng, Hoàng thượng rất yêu thích nàng ta."

Hốc mắt Thục phi chan chứa nước mắt nhưng một giọt cũng không rơi xuống, tựa hồ có thể phản chiếu ra ánh sáng bảy màu.

Yên Hoài cầm khăn nhẹ nhàng lau khoé mắt Thục phi, ôn nhu khuyên nhủ: "Hoàng thượng chỉ thương tiếc cuối năm mà Hoa Phi không được gặp người nhà nên mới đi an ủi. Tuy ngủ lại nhiều nhưng sung hạnh thì rất ít. Trong lòng Hoàng thượng vẫn yêu nường nường người nhất. Nường nường người nên khoan dung để Hoàng thượng thấy nường nường là người có tấm lòng rộng lượng."

Thục phi miễn cưỡng mỉm cười, khoé mắt vẫn còn vương nước mắt, thấp giọng hỏi: "Muốn bốn cung rộng lượng? Nhưng mà phải làm sao thì Hoàng thượng mới càng sung ái bốn cung đây?"

Yên Hoài hạ giọng nói: "Hiện giờ hậu cung luận sung ái thì nường nường người là đệ nhất. Nhưng đặc thù mà nói thì lại là Hoa Phi nường nường. Nếu nường nường có thể quan hệ tốt với Hoa Phi thì sẽ chứng minh được nường nường là người khoan dung rộng lượng, mặt khác có thể cùng Hoa Phi liên minh vững chắc, cũng không cần phải dè chừng phía Hoàng hậu và Trịnh Phi nữa."

Thục phi nghiêng nghiêng đầu, lông mi dài mềm nhẹ rũ xuống, thấp giọng lầm bầm: "Đúng vậy, bốn cung không thể tự làm theo ý mình như trước kia nữa. Hoàng hậu có thai, một khi sinh con thì bốn cung cũng không thể thu hút sự chú ý của Hoàng thượng. Cần phải phải tìm một đồng minh mạnh mới là thượng sách... Còn về Hoa Phi? Trước phải quan sát một thời gian đã, không thể tùy ý hành động được."

Thục phi cũng không ngốc, chuyện ở hậu cung trong lòng nàng sáng như gương.

Trung cung có thai, đây là chuyện rất lớn, nhưng sẽ ảnh hưởng bao nhiêu tới toàn bộ phi tần hậu cung đây? Mà chúng hậu cung phi tần đều đang quan sát, nghiền ngẫm.

Nhưng tất cả phải chờ đến ngày Hoàng hậu sinh con mới có thể xác định được.

Nếu là Hoàng tử, tất nhiên hậu cung sẽ có thay đổi bất ngờ, việc kết minh là không thể né tránh. Còn nếu là Công chúa, nàng sẽ tiếp tục làm theo ý mình, giữ vững bản lĩnh hiện tại.

Hình ảnh minh họa bộ diêu

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Sinh Con

Edit: Phương Tu dung

Beta: Mai Thái phi

Đảo mắt đã bốn tháng trôi qua, Hoa Thường chính thức nghênh đón mùa hè đầu tiên sau khi tiến cung.

Lúc này.

Vị Ương cung vốn luôn cung kính, trang nghiêm nay đã loạn thành một đoàn, bước chân của những cung nữ, thái giám vô cùng vội vàng, lộ vẻ hoảng loạn. Ngay cả lão mama ngày thường luôn luôn cẩn trọng nay cũng thấp giọng cầu nguyện. Rồi lão thái giám quát lớn những tiểu cung nữ, nhóm cung nữ hoảng sợ quỳ trên mặt đất, không giúp được gì.

Những mama, cung nữ có kinh nghiệm cầm đồ vật ra ra vào vào, không rảnh chú ý đến Hoàng đế.

Từ chính điện Vị Ương cung cứ truyền đến âm thanh rên rỉ thống khổ - Còn đâu là vị Hoàng hậu luôn ung dung, rộng lượng? Vào thời điểm sinh con cũng chỉ là một nữ nhân bất lực mà thôi.

Thái hậu, Hoàng đế và chư vị phi tần hậu cung đều đứng ngoài điện, hiển nhiên Hoa Thường cũng không phải ngoại lệ.

Mày Hoàng đế vô cùng nhăn nhó, đôi tay vô thức đã nắm thành quyền, tuy phía sau có ghế dựa, nhưng vào giờ phút này, hẳn nào có tâm tư

ngồi chờ?

Nữ nhân đang giãy giụa bên trong là thê tử của hần, hài tử đang sinh ra có lẽ sẽ là đích tử [1] của hần - Cơ hồ như có thể nói, đó chính là hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của hần.

[1] Đích tử: con do vợ cả sinh.

Hoa Thường đứng phía sau Thái hậu và Thục phi, cúi đầu, lặng lẽ làm giảm cảm giác tồn tại. Dù sao, lúc này sẽ chẳng ai chú ý đến nàng.

Nhưng thật ra Thái hậu vẫn ngồi vững vàng, chỉ là khước mắt vương ý sâu và Phật châu đang chuyển động trong tay đã tiết lộ tâm tình nôn nóng của bà. Tuy rằng Thái hậu không thích Hoàng hậu, nhưng sự chờ mong đối với hài tử con chính thê này cũng không thua Hoàng đế bao nhiêu.

Mặt Thục phi không có biểu tình gì, còn Trịnh Phi vẫn trầm ổn như cũ. Nhóm người Ninh Quý tần đứng phía sau Hoa Thường, vậy nên Hoa Thường không biết được biểu tình của các nàng, nhưng hần cũng chẳng tốt đẹp hơn bao nhiêu.

Lan Tiệp dư đột nhiên hành lễ, mở miệng: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương như vậy đã gần một ngày, trời cũng sắp sẩm tối, không bằng trước tiên Hoàng thượng đi nghỉ ngơi trong chốc lát. Tuổi của Thái hậu nương nương cũng đã lớn, không chịu nổi chuyện mệt nhọc như vậy. Vị Ương cung để cho Thục phi nương nương, Trịnh Phi nương nương và nhóm người tần thiếp trông giữ là được."

Hoa Thường liếc mắt nhìn Lan Tiệp dư một cái. Vị này thực sự không phải người thông minh. Tuy rằng lời nói này không có vấn đề gì, nhưng không phải là lời nàng ta nên nói. Nếu là Thục phi, Trịnh Phi mở miệng còn có thể chịu trách nhiệm, nhưng nàng ta chỉ là một Tiệp dư mà thôi, không khỏi quá rộng.

Quả nhiên, sắc mặt Hoàng đế trở nên giận dữ, trách mắng: "Trẫm không mệt. Nếu người mệt mỏi, vậy cứ hồi Tuyên Ninh điện đi!"

Thái hậu cũng lạnh lùng mở miệng: "Tuy rằng ai già đã già, nhưng cũng không đến mức không đợi được đến lúc tôn tử sinh ra."

Lan Tiệp dư vừa thấy Hoàng đế và Thái hậu đồng loạt tức giận, lập tức nơm nớp lo sợ mà quỳ xuống thỉnh tội: "Là tần thiếp lỡ lời."

Trong lòng Hoa Thường bất đắc dĩ thở dài, vị Lan Tiệp dư này có lúc nào không làm liên lụy đến người khác đâu? Hoa Thường cũng theo các phi tần khác quỳ xuống thỉnh tội. Một người phạm sai, toàn bộ phải chịu vạ lây.

Ai bảo các nàng đều là thiếp, mà vị bên trong lại là chính thê?

Trịnh Phi thấp giọng nói: "Hoàng thượng và Thái hậu hãy bớt lo lắng. Hoàng hậu nương nương là cát nhân, tất sẽ có thiên tướng [2], chắc chắn sẽ bình an sinh hài tử ra."

[2] Cát nhân thiên tướng (吉人天相 – jí rén tiān xiàng): cát nhân: người thiện lương có phúc khí, thiên tướng: được trời giúp đỡ; tướng [động từ]: giúp đỡ → người tốt sẽ được trời giúp đỡ.

Thái hậu yên lặng gật đầu, Phật châu trong tay lại chuyển động nhanh hơn một chút. Hoàng đế vẫn tiếp tục nôn nóng đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại ngoái nhìn về hướng chính điện của Vị Ương cung. Nghe âm thanh rên rỉ thống khổ càng lúc càng thấp của Hoàng hậu, bước chân của Hoàng đế cũng vì thế mà càng lúc càng loạn.

Hoa Thường có chút chua xót. Từ khi nàng tiến cung đến nay vẫn luôn được Hoàng thượng sủng hạnh. Sau khi Hoàng hậu mang thai, nàng lại càng trở thành sủng phi, chỉ đứng sau Thục phi. Tuy rằng mưa móc không nhiều, nhưng chuyện đó đều do nàng tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi thế gia,

trong lòng cũng có ý nghĩ tránh thai, vậy nên mới chân chính đưa đến việc hoan ái giường chiếu không nhiều lắm, nhưng Hoàng đế vẫn đối xử với nàng vô cùng tốt.

Không có nữ nhân nào khi đối mặt với Hoàng đế mà không động tâm, đặc biệt là khi người đã không thể tránh khỏi việc trở thành nữ nhân của hắn.

Nếu Hoa Thường chưa từng trải qua thời kì suy bại, có lẽ không chừng đã thực sự trầm luân luôn trong đó rồi. Bây giờ, tiểu nữ hài có thể hiểu gì đây? Đối với đệ nhất cao phú soái [3] của thế giới, tiểu nữ hài hoàn toàn không có sức chống cự.

[3] Cao phú soái (高富帥): Chuyên dùng để chỉ những anh chàng đại gia vừa trẻ đẹp, giàu có, lại có tri thức.

Nhưng, đối mặt với tình cảnh như bây giờ, lại một lần nữa, Hoa Thường cảnh cáo chính mình: Người cuối cùng cũng chỉ là một tì thiếp. Ở trong lòng Hoàng đế, sao có thể so sánh nổi với vị chính thê kết tóc được chứ?

Vậy nên không thể mềm yếu, càng không thể động tâm.

Một canh giờ nữa lại trôi qua, mặt trời chỉ còn một tầng ảm đạm, hơn phân nửa đã chìm vào bóng núi.

Âm thanh rên rỉ thống khổ của Hoàng hậu càng lúc càng thấp, chân Hoa Thường cơ hồ như đã mất cảm giác, nhưng dáng người vẫn đứng nghiêm cẩn (Nghiêm túc + Cẩn thận) như cũ. Hoa Thường hơi ngẩng đầu lên, Thục phi trước mắt dường như đã lung lay sắp đổ, toàn bộ thân thể đều dựa vào người cung nữ bên cạnh.

Trên khuôn mặt Hoàng đế cũng tràn ngập nét mệt mỏi, nhưng hài tử vẫn chưa sinh ra, còn có biện pháp nào khác đây?

Nữ nhân sinh hài tử là thời điểm đi một vòng quanh quý môn quan, cho dù có liên tục ba ngày ba đêm cũng không có gì kỳ quái.

Đột nhiên, từ chính điện Vị Ương cung vang lên âm thanh tiếng giày!

Hoàng đế đang đi qua đi lại của bỗng nhiên cứng đờ, đôi mắt đen láy kia nhìn chăm chăm vào cửa đại điện.

Một lão mama vấp ngã chạy tới, hô lớn: "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng thượng. Hoàng hậu nương nương đã sinh hạ một vị tiểu Hoàng tử, mẫu tử bình an."

Một câu này làm tất cả mọi người chấn động đến cứng đờ.

Người đầu tiên phản ứng lại là Hoàng đế, cười haha: "Trẫm đã có đích tử, đích tử! Ha ha ha ha! Hoàng hậu có công lớn, phải thưởng! Thưởng! Thưởng!"

Phật châu đang chuyển động trong tay Thái hậu cũng ngừng lại, khuôn mặt vốn dĩ lộ ra ý cười, nhưng sau khi nghe thấy âm thanh mừng như điên của Hoàng đế, lại dần trở nên cứng đờ.

Rõ ràng Thái hậu đã nhận ra, địa vị của Hoàng hậu trong lòng Hoàng đế lại một lần nữa được nâng cao. Vậy nên, trong cuộc tranh đấu giữa mẹ chồng nàng dâu, Hoàng hậu lại giành thắng lợi, cho nên mặc dù có cháu đích tôn là chuyện vui, nhưng Thái hậu không thể hoàn toàn vui vẻ được.

Còn vành mắt Thục phi ngay lập tức đỏ hoe, ngơ ngác nhìn chăm chăm Hoàng đế, đáng tiếc Hoàng đế đang đắm chìm trong vui sướng, không thấy được nét ưu thương của nàng.

Nhưng thái độ Trịnh Phi lại có chút kỳ quái, khuôn mặt như vui lại như không, biểu tình tựa khóc lại tựa cười, làm Hoa Thường có chút đoán không ra tâm tình vị Trịnh Phi này.

Những phi tần khác cũng có tâm tư, nhưng cho dù là Thục phi bi thương hay Trịnh Phi thâm trầm, tất cả mọi người vẫn đồng loạt quỳ xuống đất hành lễ: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng."

Khi đầu gối cứng đờ của Hoa Thường chạm vào phiến đá lạnh băng, đột nhiên bắt đầu đau đớn. Nhưng mặt nàng luôn phải lộ ý cười, phải thật lòng chúc mừng. Nàng vốn xuất thân thế gia, không thể tùy hứng như Thục phi, cũng không thể dờ dẫm như Trịnh Phi, càng không thể hèn mọn giống những phi tần địa vị thấp kém kia. Nàng là tôn nữ thế gia, giáo dưỡng của nàng đã dạy cho nàng, bây giờ cần phải cười thật tâm, vì người thừa kế danh chính ngôn thuận của đế quốc mà vui mừng khôn xiết.

Bước chân Hoàng đế vội vàng muốn tiến về chính điện nhìn hài tử, ngay cả đầu cũng không quay lại mà nói: "Các người đều lui ra đi."

Các vị phi tần lại hành lễ lần nữa: "Vâng."

Thái hậu cũng đứng dậy, quay đầu lại vỗ vỗ tay Thục phi, an ủi nói: "Người đi về trước đi, ai gia cũng vào xem."

Thục phi miễn cưỡng cười, nói: "Vâng, Thái hậu."

Nhưng dù tốt xấu thế nào, Thục phi còn có một câu trấn an của Thái hậu, những phi tần khác dù có khổ cũng chỉ có thể tự mình nén xuống. Tuy rằng Hoa Thường cũng cảm thấy đau khổ, nhưng tâm tính nàng cứng cỏi, biết chuyện này chỉ là khởi đầu, cũng như sẽ không bao giờ kết thúc.

...

Một tháng sau.

Hoàng hậu còn đang trong thời gian ở cữ, Thái y nói thân thể Hoàng hậu còn chưa ổn định, tốt nhất vẫn nên ngồi một thời gian, cho nên lễ đầy tháng của Tam Hoàng tử, Hoàng hậu không thể tham dự.

Hoa Thường vốn luôn ở thâm cung cũng nghe rằng lễ đầy tháng lần này vô cùng long trọng, bao nhiêu vương công quý thích, mãn đình thịnh yến [4], Hoàng đế cũng nhân lần này mà ban tên cho Tam Hoàng tử: Trần Nghiễm.

[4] Mãn đình thịnh yến (滿庭盛宴): Sân đình, yến hội vui vẻ, tấp nập.

Chuyện Hoàng thượng đặc biệt sủng ái vị đích tử Tam Hoàng tử này, ai cũng thấy rất rõ ràng. Cho dù là Đại Hoàng tử Trần Luân, hay Nhị Hoàng tử Trần Hữu, ở trước mặt đứa bé vừa tròn một tháng tuổi này đều phải tự lùi một bước.

Thượng Dương cung.

"Người nói, Thục phi muốn mời bốn cung sao?" Hoa Thường ngồi trên giường, Cốc Hương quỳ bên chân Hoa Thường, Lan Chi ở một bên đáp lời.

"Vâng. Thục phi nương nương gửi thiệp, nói rằng trong cung nàng có một chậu ngọc lan cực phẩm đã nở hoa, mời nương nương cùng đến ngắm cảnh." Lan Chi thấp giọng nói.

Hoa Thường hí mắt gật gật đầu: "Mấy hôm trước Hoàng hậu có thưởng cho bốn cung ba tấm vân lụa [5] tiến cống, vô cùng tinh quý. Hôm nay Thục phi lại mời bốn cung thưởng hoa, xem ra hậu cung này đã bắt đầu dậy sóng rồi."

Lan Chi trả lời: "Nương nương, Ninh Quý tần cũng tặng một củ huyết sâm [6], hẳn cũng muốn tạo quan hệ tốt với nương nương."

[5] Vân lụa (云緞): loại lụa dệt theo dạng thổ cẩm với họa tiết là đám mây. (Theo baidu.)

[6] Huyết sâm (血參): Một thứ cỏ quý, dùng để làm thuốc.

Hoa Thường nhắm hai mắt nói: "Hiện nay, Hoàng hậu, Thục phi, hay Ninh Quý tần đều muốn mượn sức bốn cung, nhưng bốn cung chỉ có thể lựa chọn một người, hoặc cũng có thể không chọn bất kỳ người nào."

"Nếu chỉ muốn lo cho thân mình, ngược lại cũng không phải không được, chỉ là có lẽ sẽ bị người ta nói bốn cung giả dạng thanh cao, không đáng để bốn cung làm như vậy. Còn nếu nói phải lựa chọn một người giao hảo..."

Lan Chi lo lắng nói: "Nương nương, Hoàng hậu nương nương đã có đích tử, địa vị đã không thể lay động. Nếu nương nương không chọn Hoàng hậu, muốn đối địch cùng nàng, e là hậu hoạn vô cùng."

Hoa Thường sờ hộ giáp sắc vàng trên tay mình, thở dài: "Tuy rằng Hoàng hậu thực sự muốn mượn sức bốn cung, hiện giờ sức lay động của nàng ta rất lớn, bốn cung muốn hạ thấp làm nhỏ [7] cũng không phải biện pháp hay, lựa chọn Hoàng hậu là một bước cờ tệ."

[7] Hạ thấp làm nhỏ (低伏做小, Hán Việt: Đê phục tổ tiểu): là một thành ngữ Trung Quốc, hạ thấp bản thân, làm kẻ thấp kém để nâng cao người khác.

Lan Chi hỏi: "Vậy nương nương muốn chọn Thục phi nương nương hay Ninh Quý tần?"

Hoa Thường cười cười nói: "Rất rõ ràng, Ninh Quý tần đã có Đại Hoàng tử, nếu giao hảo với vị này, hẳn sẽ bị Hoàng hậu ghen ghét. Dù sao thì địa vị của trưởng tử cũng không giống bình thường, làm không tốt có khi còn bị Hoàng thượng để ý. Chỉ có Thục phi vốn xuất thân vọng tộc, là sủng phi của Hoàng thượng, địa vị lại không hề thua kém người khác, vậy nên thích hợp trở thành bằng hữu."

Hoa Thường cười khê: "Chỉ là tỷ muội giao hảo, Hoàng hậu sẽ không nói được điều gì."

"Tuy bốn cung không chọn Hoàng hậu, nhưng không có nghĩa là muốn đổi địch với nàng ấy. Huống chi, Hoàng hậu cũng không dám làm gì, còn muốn đổi xử tử tế với bốn cung. Chuyện giao hảo lần này với Hoàng hậu cũng không phải không có nguyên nhân."

"Bốn cung không chỉ là tôn nữ thế gia, trùng hợp thay, phụ thân của bốn cung còn là Thái phó Thái tử [8]."

[8]Thái phó Thái tử: Là một chức quan trong Thái tử Tam thái (gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo), theo phẩm cấp quan lại nhà Tống thì chức quan này thuộc hàng tòng nhất phẩm.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thủ Đoạn Của Trịnh Phi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Du Quý phi.

Beta: Su Thái phi.

Vị Ương cung.

Hoàng hậu ngồi trên giường, mặc một thân áo ngoài vàng nhạt được làm bằng lụa có thêu hoa đang nở rộ, ôm đứa trẻ trong lòng ngực được bao bọc bằng lớp chăn màu vàng kim.

"Hôm nay hài tử cũng không khóc, thật ngoan." Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng sờ khuôn mặt kiêu nộn (non mềm đáng yêu) của đứa trẻ, tuy rằng sắc mặt Hoàng hậu vẫn tái nhợt như cũ, nhưng lại tràn ngập ánh sáng và thần thái của người làm mẫu thân.

"Đây là Tam Hoàng tử điện hạ biết đang ở trong lòng ngực của mẫu thân." Thuý Lâu ở một bên nói một lời cát tường, trên mặt cũng tràn đầy tươi cười.

Trung cung có con, những cung nữ thái giám như các nàng sống lưng càng thẳng hơn.

Hoàng hậu cười càng thêm nhu hoà: "Đây là hài tử của bốn cung, đương nhiên ngoan ngoãn thông minh nhất, đứa nhỏ này, nhất định đã nhận

biết được bốn cung, cho nên ở trong lòng ngực bốn cung cũng không khóc."

Trong lòng người mẫu thân, thì đều khẳng định hài tử của mình là tốt nhất trong thiên hạ.

Văn Hạ vào cửa, khuôn mặt tươi cười hành lễ nói: "Nương nương cát tường. Nương nương đang chơi cùng với tiểu Hoàng tử ư? Hôm nay Hoàng thượng lại thưởng một đồng đồ chơi trẻ con. Nào là khoá vàng, khoá bạc nhỏ, lục lạc nhỏ, vòng tay vàng bạc, rất nhanh đã chất đầy phòng của tiểu Hoàng tử rồi."

Hoàng hậu nghe vậy thì càng cười vui vẻ, chỉ là ngoài miệng lại nói: "Chỉ là một trẻ nhỏ, lại sủng ái quá đáng như vậy."

Văn Hạ khen tặng: "Tam Hoàng tử chính là đích tử, chút sủng ái này tính là gì, phúc khí của Tam Hoàng tử còn ở tương lai nữa."

Hoàng hậu cười thoả thuê đắc ý, vươn ngón tay chọc chọc cái trán Văn Hạ: "Chớ có nói bậy."

Lúc đầu Thuý Lâu chỉ là cung nữ hầu hạ trong cung, hiện tại hầu hạ Hoàng hậu, tác phong hành sự so với Văn Hạ càng thêm nội liễm cẩn thận, nghe Văn Hạ nói kỳ cục, mở miệng nói: "Nương nương, lời đó không thể nói bậy."

Hoàng hậu đang vui vẻ bị Thuý Lâu hắt một chậu nước lạnh, đã có chút không vui, nhưng trong lòng cũng biết lời nói của Thuý Lâu có lý.

Hoàng hậu đưa hài tử ôm trong lòng ngực qua một bên cho mama, nói: "Đưa về cho nhũ mẫu đi, phải chăm sóc thật tốt cho ta. Nếu Tam Hoàng tử bị nóng hay lạnh gì, vậy thì đừng trách bốn cung vô tình."

Mama lẳng lặng khụy gối hành lễ: "Lão nô lãnh chỉ."

Hoàng hậu mang hộ giáp, sửa sửa sợi tóc: "Thuý Lâu, Hoa Phi bên kia có động tĩnh gì không?"

Thuý Lâu thấy Hoàng hậu không trách tội mình đã vô cùng thoả mãn, thấp giọng trả lời: "Hôm nay Hoa Phi đi dự yến tiệc ngắm hoa của Thục phi nương nương, nghe nói hai người trò chuyện với nhau rất vui."

Hoàng hậu vừa nghe lời này, biết Hoa Phi muốn đổi hướng tới Thục phi, bộ giáp dài găm lên giường thật sâu vẽ ra một vết ấn ký: "Hoa Phi!"

Văn Hạ hoảng sợ nâng tay Hoàng hậu, thấp giọng nói: "Nương nương cẩn thận phượng thể."

Hoàng hậu kìm nén cơn tức giận, thở gấp nói: "Trong khoảng thời gian này bốn cung quá mức xuôi chèo mát mái, cho nên công phu ẩn nhẫn kém chút. Bốn cung sẽ sửa lại thật tốt, nếu về sau hiện ra hỉ nộ như vậy thì thật không ổn."

Văn Hạ không cho là đúng thấp giọng nói: "Nương nương, hiện giờ người có Tam Hoàng tử, đó chính là cái gì cũng có, Đại Lương không có truyền thống người kế vị không phải là đích tử."

Lời này của Văn Hạ có đạo lý, Đại Lương chỉ có duy nhất một người không phải đích tử mà kế vị, đó chính là đương kim Hoàng đế nhưng cũng dưới tình huống Tiên hoàng không có đích tử, tuy vậy Tiên hoàng cũng để Hoàng thượng nhận Tiên Hoàng hậu làm mẫu thân, rồi mới lập Hoàng thượng làm Thái tử.

Cơ chế đích trưởng tử kế thừa là truyền thống của vương triều nhà Hán, không dễ dàng bị dao động.

Hoàng hậu lập tức tát Văn Hạ một cái, quả trách: "Loại lời này mà người cũng có thể nói được sao?"

Văn Hạ bụm mặt dập đầu: "Nô tỳ lảm miêng, nô tỳ biết sai."

Hoàng hậu bị Văn Hạ làm cho tức giận đến mức đau tim, có một số lời có thể nói mập mờ nhưng quang minh chính đại nói như vậy, nếu như bị Hoàng đế biết sẽ nghĩ như thế nào?

Hài tử mới vừa sinh, đã trông mong hân chết sao?

Thuý Lâu thấy không khí không đúng, lập tức mở miệng nói sang chuyện khác: "Nương nương, người nghĩ gì về việc Hoa Phi với Thục phi?"

Hoàng hậu quay đầu nhìn về phía Thuý Lâu, gật đầu nói: "Thục phi vẫn luôn là họa lớn trong lòng bốn cung, nàng ta nhận được sự sủng ái đã chứng minh thái độ của Hoàng đế đối với nàng ta. Hiện tại bốn cung có Tam Hoàng tử, xác thật thì có thể chèn ép Thục phi một chút. Chỉ là Hoa Phi lại không dễ dàng như vậy."

Thuý Lâu khẽ hỏi: "Nương nương lo lắng Hoa Thái phó sao?"

Phụ thân của Hoa Thường là Hoa Tường, làm Thái phó Thái tử, mà tương lai nhi tử của Hoàng hậu là Thái tử, chắc chắn Thái tử sẽ trở thành môn sinh của Thái phó.

Hoàng hậu lại lắc đầu: "Hoa Thái phó chỉ là một người, sao bốn cung lại lo lắng vì một người được."

Thuý Lâu nghi hoặc hỏi: "Vậy rốt cuộc nương nương lo lắng chuyện gì?"

Hoàng hậu nương theo tay Thuý Lâu đứng dậy, đi lại vài bước, thở dài nói: "Hoa Phi xuất thân là thế gia chính tông, Hoa Thái phó chỉ là một người, chỉ là đứng sau lưng bọn họ là toàn bộ thế gia Hoa gia. Nội tình của thế gia thực đáng sợ."

Thuý Lâu thấp giọng nói: "Nương nương, thế gia tôn quý nhưng chẳng lẽ có thể so sánh với người và tiểu Hoàng tử sao?"

Hoàng hậu cười lắc đầu: "Hoa Phi theo Thục phi, là nàng ta không sợ gì. Nàng ta biết bốn cung không dám làm gì nàng ta — bởi vì thế gia vẫn luôn kiên định ủng hộ quy chế đích trưởng tử kế thừa!"

Thuý Lâu hơi kinh ngạc một chút, nói: "Nương nương, ý người nói là?"

Hoàng hậu gật đầu: "Không sai, Hoa Phi cùng với thế lực sau lưng Hoa Phi đều là lợi thế của bốn cung với Tam Hoàng tử, dù cho Hoa Phi có hài tử của mình cũng sẽ tuyệt đối không sinh ra mưu tính riêng. Bởi vì thế gia sau lưng nàng ta không có khả năng sẽ ủng hộ con thiếp thất lên ngôi — Đây là thế gia, danh môn đã trải qua ngàn năm."

Thuý Lâu nghi hoặc nói: "Vậy vì sao Hoa Phi muốn đổi hướng về phía Thục phi?"

Hoàng hậu bất đắc dĩ thở dài: "Lúc trước do bốn cung có chút ngạo mạn, có hài tử làm mất bản tâm nên có chút chậm trễ với Hoa Phi. Bởi vì Hoa Phi xuất thân thế gia nên kiêu ngạo, tất nhiên không muốn hạ thấp phục tùng làm tiểu nhân trước mặt bốn cung, cho nên không bằng kết liên minh với Thục phi, sống ở hậu cung càng tốt hơn."

"Nhưng bốn cung lại không thể vì vậy mà chậm trễ nàng ta, bởi vì toàn bộ thế gia đều đang nhìn nữ nhi thế gia ở hậu cung. Nếu bốn cung đối đãi nàng ta không tốt, chẳng phải làm thế gia luôn duy trì đích tử thất vọng buồn lòng? Sau này làm sao chân chính tình nguyện trung thành với Nghiễm nhi?" Hoàng hậu có chút bất đắc dĩ, là nữ nhân đương nhiên nàng không vui khi Thục phi hay Hoa Phi được sủng ái, nhưng khi làm mẫu thân nàng lại cần phải đối đãi tốt với Hoa Phi.

Thuý Lâu cũng lo lắng nhíu mày: "Vốn thánh sủng đã ở trên người Thục phi, hơn nữa Hoa Phi ôn nhu nhàn nhã, chỉ sợ cũng lôi kéo sự chú ý của Hoàng thượng."

Hoàng hậu hí mắt: "Từ khi bốn cung sinh con tới nay, dựa vào hài tử để Hoàng thượng ở lại cũng đã khiến cho rất nhiều phi tần hậu cung bất mãn, chuyện này bốn cung làm có chút không thoả đáng, trách không được các nàng suy nghĩ biện pháp bảo vệ mình."

Hoàng hậu xoay người ngắm hoa mẫu đơn ở ngoài cửa sổ, khẽ nói: "Hiện tại đối với bản cung quan trọng nhất chính là Tam Hoàng tử, đến nỗi hơn cả sủng ái của Hoàng thượng. Bốn cung đã già rồi, các nàng cũng sẽ từ từ già đi, bốn cung đang chờ xem đây."

Ngọc Hoa cung.

Trịnh Phi mặc một thân cung trang màu đỏ, tay áo rộng thêu hoa văn ngọc bích [1], chải tóc theo kiểu phi thiên kế [2], trên búi tóc cài một cây trâm ngọc bích có hai dây tua rua dài [3], cả người đều có vẻ mộc mạc, thanh tịnh hơn rất nhiều.

Hoàng đế ngồi trên ghế gỗ đỏ, nâng chung trà nhấp một ngụm, sau đó nhìn Trịnh Phi nói: "Gần đây nhìn ái phi có chút tiêu tụy, do cung vụ bận rộn nên mệt sao?"

Trịnh Phi lắc lắc cười: "Thần thiếp không có việc gì, phượng thể của Hoàng hậu nương nương đã bình phục, thần thiếp cũng đã trả cung vụ về cho Hoàng hậu nương nương rồi."

Hoàng đế nắm tay Trịnh Phi khẽ nói: "Vất vả cho ái phi, chương quản cung vụ đã lập công lao, ái phi muốn ban thưởng gì trăm đều đáp ứng."

Trịnh Phi cúi thấp đầu lên tiếng, khi ngẩng đầu lên vành mắt đã có chút hồng, kiên cường cười nói: "Hoàng thượng còn nhớ tới Ngọc Hoa cung của thần thiếp, thần thiếp đã rất vui vẻ rồi."

Hoàng đế nhìn bộ dáng tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt của Trịnh Phi, trong lòng không đành lòng, hỏi: "Ái phi làm sao vậy, sao lại bị thương như thế?"

Trên mặt Trịnh Phi chứa đựng vẻ bi ai, trong lòng chua xót, nguyên nhân hậu cung này có bị thương, đều chỉ bởi vì người, bệ hạ.

"Hôm nay thần thiếp đi Vị Ương cung thỉnh an, gặp được Tam Hoàng tử, Tam Hoàng tử lớn lên thật đẹp mắt, nụ cười, mặt mày đều giống Hoàng thượng." Trịnh Phi miễn cưỡng cười nói.

Hoàng đế nhìn Trịnh Phi tiêu tụy, liền biết là vì hài tử, chỉ phải bất đắc dĩ khuyên nhủ: "Không phải ái phi cũng có nuôi dưỡng Hữu nhi sao, không được khóc nữa, đôi mắt sẽ bị tổn thương."

Đột nhiên Trịnh Phi thoát khỏi tay Hoàng đế, lập tức "phanh" rồi quỳ gối trên mặt đất, đầu gối cùng gạch đá va chạm nghe được âm thanh vô cùng rõ ràng.

Hoàng đế bị hành động bất ngờ này của Trịnh Phi làm cho hoảng sợ, đứng dậy muốn kéo Trịnh Phi.

Trịnh Phi lại hung hăng đập trán trên nền gạch lạnh băng, khóc ròng nói: "Hoàng thượng, thần thiếp đã gả cho Hoàng thượng hơn mười năm, lại hoàn toàn không có gì, là thần thiếp có tội. Nhưng Hoàng thượng nhân từ, đưa Nhị Hoàng tử dưỡng dưới gối của thần thiếp, thần thiếp mỗi khi nói đến chuyện này đều cảm nhớ ân tình của Hoàng thượng."

Hoàng đế thấy cảnh Trịnh Phi khóc, trong lòng cũng có chút chua xót, nói: "Ái phi đứng lên đi, có chuyện gì từ từ nói."

Trịnh Phi không đứng lên, ngẩng đầu, trên trán đã sưng đỏ. Trịnh Phi rất ít khi khóc, những giọt nước mắt cứ rơi xuống: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cũng đã có hài tử của mình, thần thiếp chưa bao giờ muốn cùng Hoàng hậu nương nương tranh cái gì, nhưng thần thiếp cũng muốn một hài tử thuộc về mình."

Đầu óc Hoàng đế lập tức thanh tỉnh, ý tứ Trịnh Phi là...

Trịnh Phi thấy được biểu tình của Hoàng đế, khóc càng nhiều, nói: "Nhị Hoàng tử dưỡng ở dưới gối của thần thiếp, thần thiếp chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ, luôn nghĩ rằng nếu là hài tử của mình thật thì rất tốt. Chỉ là mỗi khi Hoàng hậu giới thiệu đều chỉ nói đây là hài tử của Lục Tần, mỗi lần như vậy trái tim của thần thiếp đều giống như bị đao cắt."

Hoàng đế thở dài: "Ái phi suy nghĩ quá nhiều, Nhị Hoàng tử cũng coi như là hài tử của nàng."

Trịnh Phi khóc lóc lắc đầu: "Thần thiếp không muốn chỉ "coi như", Hoàng thượng, thần thiếp cầu xin người, đưa Nhị Hoàng tử cho thần thiếp được không? Thần thiếp cầu xin người, Hoàng hậu nương nương có đích tử, các hài tử khác sẽ không trở thành uy hiếp được. Hoàng thượng thương cảm thần thiếp, cho thần thiếp một hài tử, để thần thiếp khi về già còn có người ở bên cạnh."

Hoàng đế bị Trịnh Phi thuyết phục, đây là nữ nhân vẫn luôn bên cạnh hắn, có lẽ sẽ có chút khuyết điểm nhưng sống qua nhiều năm như vậy, từng chút từng chút...

Trịnh Phi nhìn thấy Hoàng đế dao động, khóc càng nhiều hơn: "Hoàng thượng, người nhìn thần thiếp nhiều năm không có công lao cũng có khổ lao, Hoàng thượng không thấy thần thiếp đáng thương sao. Khi Hoàng hậu mang thai sinh con thần thiếp cũng quản hết cung vụ, tận tâm tận lực với

Hoàng hậu, không phải người nói thần thiếp muốn ban thưởng gì người đều đáp ứng thần thiếp sao? Hoàng thượng!"

Trịnh Phi tuyệt vọng cầu khóc, tiếng vọng không ngừng vang bên tai Hoàng đế, hắn không đành lòng, nhúu mày, cẩn thận suy nghĩ, cũng không phải là không thể. Trước kia không ghi tên Nhị Hoàng tử, chỉ cho dưỡng dục ở dưới gối Trịnh Phi là bởi vì Hoàng hậu không có hài tử. Nếu Trịnh Phi có hài tử, khả năng hậu cung tranh đấu càng lợi hại hơn, hơn nữa sẽ kèm theo những thứ khác.

Hiện tại Trung cung có con, đưa cho Trịnh Phi một hài tử cũng không phải là không thể.

Hơn nữa Trịnh Phi đau khổ cầu xin như thế, còn thêm Trịnh Phi lại có công.

Hoàng đế thở dài một hơi nói: "Thôi thôi, trăm đồng ý! Chọn một ngày lành, sửa lại gia phả!"

Cả người Trịnh Phi ngây dại, rốt cuộc... Rốt cuộc cũng thành!

[1]: Hình minh họa kiểu y phục.

[2] Nguyên văn là 梳着朝天簪.

[3]: Hình minh họa trâm ngọc bích có tua rua dài.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Phong Ba Âm Thầm Dậy Sóng

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Su Thái phi.

Gần đây, tin tức khiến toàn hậu cung bùng nổ không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là chuyện Nhị Hoàng tử đổi phả hệ, được ghi dưới danh nghĩa của Trịnh Phi.

Thượng Dương cung.

Trên mặt Hoa Thường vẫn còn lưu lại biểu tình kinh ngạc, khẽ thở dài: "Quả nhiên không thể xem thường nữ nhân ở hậu cung, ai có thể biết được trước đây Trịnh Phi ẩn nhẫn như vậy lại là vì chuyện này."

Lan Chi cũng thở dài nói: "Đúng vậy, không nghĩ tới Trịnh Phi mưu tính sâu xa như thế, thừa dịp Hoàng hậu có con, Hoàng thượng vui vẻ, mạnh mẽ cướp được Nhị Hoàng tử."

Thật ra Hoa Thường có chút không hiểu, Hoàng đế lại thật sự ân chuẩn.

"Sửa lại phả hệ, Nhị Hoàng tử sẽ thật sự là hài tử của Trịnh Phi, sau này không ai có thể công kích Trịnh Phi rằng nàng ta không có con được nữa, Trịnh Phi rồi lại sẽ có một danh hiệu mới thôi".

Lan Chi thấp giọng nói: "Nhị Hoàng tử này cũng xem như là cá chép trở mình, có mẫu phi như Trịnh Phi, lại có ngoại gia như Trịnh thị, vậy thì con đường sau này của Nhị Hoàng tử cũng suôn sẻ hơn rất nhiều, không thua kém gì so với Đại hoàng tử." Thậm chí nói không chừng còn có thể hơn Đại hoàng tử một bước.

Hoa Phi híp mắt lên tiếng: "Trịnh Phi nắm bắt thời cơ quá tốt, Hoàng hậu có đích tử, những Hoàng tử khác xem ra cũng không có năng lực cạnh tranh Hoàng vị, đương nhiên Hoàng đế sẽ không đặc biệt chú ý đến. Mà chọn thời cơ này nói ra, vừa đúng lúc Hoàng đế cảm thấy quan tâm đến Hoàng hậu và đích tử quá nhiều, trong lòng áy náy vì lơ là những phi tần khác, đối với việc Trịnh Phi lao tâm lao lực khóc lóc cầu xin, dĩ nhiên là không có sức chống cự".

Lan Chi ngược mắt lên nói: "Nương nương, Trịnh Phi không thể xem thường, đừng nên qua lại quá nhiều".

Hoa Phi gật gật đầu: "Đương nhiên bốn cung biết, không thể dính vào tranh đấu của các nàng, một khi dính vào thì khó mà toàn thân trở ra. Bốn cung thật sự rất hiếu kỳ, không biết Hoàng hậu và Thục phi cảm thấy như thế nào".

Lan Chi thở dài nói: "Bây giờ người đáng thương nhất chỉ e chính là Lục Tần rồi".

Vừa nghe đến tên của Lục Tần, Hoa Phi liền nhớ tới bóng người gầy gò kia, vĩnh viễn cúi đầu, mang theo dáng vẻ hèn mọn, nhu nhược của nữ tử.

"Ai mà không phải là người đáng thương đâu".

Ngọc Hoa cung, giữa trưa.

Ở cửa cung chính điện, ánh mặt trời nóng đến ác liệt, dường như mấy khối đá to cũng cũng bị hơi nóng làm tan chảy. Giữa thời tiết như thế này, thế nhưng lại có một bóng người kiên định quỳ ở cửa.

Đại cung nữ Nhiễm Phong của Trịnh Phi nhẹ nhàng đi tới trước mặt bóng người kia, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Lục Tần nương nương, trở về đi thôi, nương nương không để cho người gặp Nhị Hoàng tử đâu".

Sắc mặt Lục Tần trắng bệch, môi cũng khô nứt, nói năng hình như cũng trở nên khó khăn: "Tần thiếp cầu kiến Trịnh Phi nương nương, chỉ cầu Trịnh Phi nương nương cho ta gặp Nhị Hoàng tử một lần".

Nhiễm Phong thở dài: "Lục Tần nương nương, người từ bỏ ý định đi. Nhị Hoàng tử là nhi tử của Trịnh Phi nương nương, người nhất định phải nhớ lấy điều này, từ bây giờ Nhị Hoàng tử và người đã không còn chút can hệ nào nữa rồi".

Trong mắt Lục Tần chua xót, dường như đến nước mắt cũng bị ánh mặt trời hong khô, khó nhọc nói: "Tần thiếp chỉ muốn gặp Nhị Hoàng tử một lần, muốn nói chuyện với nó mà thôi".

Nhiễm Phong cũng không biết làm sao, lắc đầu nói: "Lục Tần nương nương, Trịnh Phi nương nương cũng hết sức xin lỗi người. Nếu là những yêu cầu khác thì người cứ việc nói, Trịnh Phi nương nương đều sẽ đáp ứng, chỉ có chuyện Nhị Hoàng tử thì không thể nào được đâu".

Lục Tần tuyệt vọng nhìn cửa cung chính điện đóng chặt, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Mà lúc này, bên trong chính điện.

Trịnh Phi nắm tay của Nhị Hoàng tử Trần Hữu, viền mắt sưng đỏ: "Hữu nhi, sau này bốn cung sẽ là mẫu phi của con, biết không? Con là nhi tử thân sinh của bốn cung, nhớ kỹ chưa?"

Mặc dù Nhị Hoàng tử chỉ mới sáu tuổi, nhưng đã hiểu chuyện rồi. Nó biết mình là nhi tử của Lục Tần, nhưng vẫn luôn được nuôi dưỡng bên cạnh Trịnh Phi. Ôn sinh thành không bằng ơn dưỡng dục, cho nên so sánh tình cảm mà nói, thì nó thân với Trịnh Phi hơn. Ở trong mắt hài tử, khắp mọi mặt của Trịnh Phi đều tốt hơn vị mẫu thân thân sinh kia. Bây giờ trở thành đứa trẻ được người yêu mến, mặc dù Nhị Hoàng tử có chút phiền muộn, nhưng hơn hết vẫn là vui mừng.

Nhị Hoàng tử gật đầu một cái, tỏ ý mình đã biết, sau đó kêu lên một cách giòn tan: "Mẫu phi".

Trịnh Phi nghe một tiếng gọi mẫu phi này, nước mắt ào ạt tuôn rơi, ôm thật chặt đứa nhỏ trước mắt vào trong ngực: "Hài tử ngoan, hài tử của ta".

Tiêu Phòng cung.

Hoa Thường lại được Thục phi mời đến ngắm hoa, Hoa Thường cũng vui vẻ tới. Ấn tượng của Hoa Thường với Tiêu Phòng cung thật ra rất tốt. Thục phi là người ngay thẳng, mặc dù có chút trẻ con nhưng tính cách lại khiến người khác đặc biệt yêu thích, cho dù đều là nữ nhân, Hoa Thường cũng không thể ghét nàng ấy nổi.

Hơn nữa Ôn Tần ở thiên điện cũng là người tương đối khoan dung nhu hòa, mang theo sự hướng nội và e thẹn của tiểu nữ tử, rất hợp với tính tình của Hoa Thường, ở chung thì lại càng trở nên hòa hợp vui vẻ như đắm mình trong gió xuân.

Ba người ngồi xung quanh một cái bàn đá, trên bàn đá bày các loại điểm tâm trái cây thích hợp dùng trong mùa hè.

Thục phi phe phẩy cây quạt bạch ngọc trong tay, tiếng cười như chuông ngân, mở ra mặt chính diện của cây quạt, nói: "Các muội xem cây

quạt của ta, đây là đồ mới được tiến cống hồi đầu tháng, cảm thấy thế nào?"

Hoa Thường và Ôn Tần đều cúi đầu thường thức tỉ mỉ một hồi, dường như Ôn Tần cực kỳ thích cây quạt, mở miệng nói: "Khung quạt bằng ngà voi trắng tinh tẽ, được chạm trổ tinh xảo độc đáo, cũng chỉ có Thục phi tỷ tỷ mới xứng với cây quạt này mà thôi".

Hoa Thường cười nói: "Ôn Tần muội muội nói rất đúng. Theo muội thấy, cây quạt này là ngọc tự nhiên, chất ngọc sáng trong, nhìn sơ như ngọc ẩn sâu trong núi, nhìn kĩ lại như hoa sen trên mặt hồ, ngoại trừ Thục phi tỷ tỷ, e là thật sự không ai có thể áp chế nổi".

Thục phi được khen ngợi đương nhiên hớn hở ra mặt, sau đó hé miệng cười nói: "Ta cũng cảm thấy cây quạt này cực kỳ tinh xảo, chẳng qua ta thích màu đỏ hơn, nhưng mà ta cũng không thể cưỡng lại nổi màu sắc tươi đẹp kia. Nội Vụ phủ liền dâng lên cây quạt này, việc này khiến ta thích cũng không được, mà không thích cũng không xong".

Hoa Thường cảm thấy lời này cũng thật phù hợp với mình, liền mở miệng nói: "Thật ra tỷ tỷ và muội rất giống nhau, muội thích màu trắng mộc mạc, đặc biệt là những thứ làm từ bạch ngọc và bạc, nhưng vẻ ngoài của muội lại thích hợp với mấy vật màu vàng hoặc đỏ hơn, muội cũng rất khổ tâm đây".

Thục phi vui đùa với Hoa Thường, cười duyên nói: "Chúng ta hoán đổi cho nhau là được rồi".

Ôn Tần ở một bên xoa mặt cười nói: "Các tỷ tỷ đều là trời sinh tư chất diễm lệ, cho dù là màu gì, đồ trang sức nào cũng vô cùng thích hợp, đừng náo loạn nữa mà".

Hoa Thường nghe vậy, cũng không đùa giỡn với Thục phi nữa, nhẹ nhàng điều chỉnh lại búi tóc, cười nói với Ôn Tần: "Ta còn quên hỏi, muội thích thứ gì?"

Thục phi cũng tò mò đợi Ôn Tần trả lời.

Ôn Tần là một người then thùng, mi thanh thực tú, nở nụ cười, mơ hồ còn có thể nhìn thấy lúm đồng tiền bên má trái: "Muội không thích cái gì, chẳng qua chỉ có chút yêu cầu đối với những vật thủ công được chế tác tinh xảo hay không mà thôi".

Thục phi phe phẩy cây quạt bạch ngọc ngà voi, cười nói: "Vậy muội muội cực kì dễ chịu rồi, trong cung này những cái khác thì không có, nhưng nếu nói về chú trọng chế tác tinh xảo thì không nơi nào có thể bằng được như ở đây đâu".

Hoa Thường cũng cười nói: "Muội đừng nhìn đến hoa mắt đấy nhé, những thứ này nhiều vô cùng".

Ôn Tần then thùng cúi đầu, không thuận theo nói: "Hai vị tỷ tỷ trêu ghẹo ta".

Thục phi và Hoa Thường đều cười rộ lên.

Sau khi cười đùa, ba người đều trở về chính điện của Thục phi, cung nữ dâng trà lên liền nhẹ nhàng lui qua một bên.

"Hoa muội muội và Ôn muội muội cũng ở đây, tỷ tỷ cũng không nói dối các muội. Ở trong thâm cung này, có thể tìm được người có duyên cũng không dễ dàng gì. Tỷ không nói là sẽ moi tìm moi phối đối với các muội, nhưng cũng là thật lòng thật dạ kết giao, chỉ hy vọng hai vị muội muội đây cũng có lòng như thế." Thục phi nâng mắt lên, để cây quạt trong tay xuống, ôn hòa nói.

Ôn Tần trước tiên nhìn Hoa Thường một chút, cũng không lên tiếng. Nàng là người ở thiên điện Tiêu Phòng cung, rất khó thoát khỏi Thục phi, hơn nữa quan hệ giữa hai gia tộc vốn mật thiết, hai người bọn họ liên hợp với nhau cũng không có gì kì lạ.

Hoa Thường nâng chung trà lên, dịu dàng cười một tiếng: "Lời này của tỷ tỷ quá khách sáo rồi, chúng ta kết giao tình tỷ muội, nếu không thật lòng thì nói gì đến tương lai nữa?"

Thục phi nghe lời này của Hoa Thường, trên mặt lộ ra ý cười hài lòng, vươn tay nắm chặt tay của Hoa Thường: "Tỷ tỷ ta không phải là người cần thận, cũng không cầu nệ tiểu tiết, kiêu ngạo vô cùng. Chẳng qua, nếu đã quyết định cùng với hai vị muội muội ở bên nhau, thì cái gì tỷ tỷ cũng đều nguyện ý sửa đổi".

Hoa Thường cầm tay Thục phi, cười nói: "Lời ấy của tỷ sai rồi, ta với Ôn Tần muội muội chính là yêu thích tỷ tỷ chân thật trước mặt đây, tỷ muội chúng ta kết bạn cũng bởi vì tính tình hợp nhau, nếu ép buộc mình thay đổi thì lại không hay".

Ôn Tần cũng lộ ra lúm đồng tiền bên má trái, cười ngây thơ khả ái: "Tính muội hay xấu hổ, lại suy nghĩ rất nhiều, hai vị tỷ tỷ không chê muội, muội rất vui vẻ. Thục phi tỷ tỷ rất tốt, muội rất hâm mộ tính cách của tỷ đấy".

Trong mắt Thục phi mang theo hơi nước, sau đó lộ ra ý cười: "Ôn muội muội lại khách khí rồi, đừng gọi ta là Thục phi tỷ tỷ, cứ gọi ta là Hà tỷ tỷ đi".

Ôn Tần gật đầu thật mạnh, nhìn Hoa Thường một chút rồi hai người cùng đồng thanh: "Hà tỷ tỷ".

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Khí Thế Dâng Cao

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Sáng sớm, Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc cung trang tơ tằm màu xanh ngọc bích thêu trời mây sông nước ngồi đoan chính ở ghế chủ vị, vốc người bởi vì sinh con mà càng trở nên đầy đặn. Hoàng hậu ôn hòa nở nụ cười, đưa tay vuốt ve trâm phượng bằng vàng ròng khảm minh châu phương Nam trên đầu mình, cất tiếng nói: "Bốn cung đã nhiều ngày chưa gặp các vị muội muội, hôm nay vừa vặn mọi người đều tập trung đầy đủ, tỷ muội chúng ta cũng nên ôn chuyện một chút."

Thục phi ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái, vẻ mặt nhàn nhã nâng chung trà lên nhấp một ngụm, lên tiếng: "Hôm nay mọi người cũng không phải đầy đủ hoàn toàn, Lục Tần muội muội cáo bệnh đấy. Hoàng hậu nương nương sinh hạ Hoàng tử, chuyện quý giá như vậy, làm sao còn nhớ tới tỷ muội chúng ta, cũng chỉ có hiện tại rảnh rỗi không có việc gì nên mới nhớ tới chúng ta mà thôi."

Nụ cười của Hoàng hậu cứng đờ, lời nói của Thục phi không khách khí chút nào, không cho nàng một chút mặt mũi. Hoàng hậu hòa hoãn lại, tiếp tục ung dung cười nói: "Là bốn cung không phải, khiến cho Thục phi muội muội tức giận."

Hoa Phi tán thưởng trong lòng, Hoàng hậu trở nên biết cách nói chuyện rồi.

Trịnh Phi ngồi ở vị trí đầu tiên bên phải, trên đầu cài một cây trâm bằng vàng ròng khảm ngọc màu vàng mật ong, hình dáng giọt nước, rất tinh xảo độc đáo, khiến Trịnh Phi có chút khác biệt so với mọi người.

"Hoàng hậu nương nương khoan dung độ lượng, Thục phi tỷ tỷ cần phải cảm kích đấy." Trịnh Phi không âm không dương lên tiếng, trên mặt mang theo ý cười không hề che giấu một chút nào.

Hoa Thường lấy làm kinh hãi, trước giờ Trịnh Phi đều luôn hạ mình tuân theo lễ nghi, bây giờ khí thế đột nhiên thay đổi.

Ngược lại Thục phi không hề ngạc nhiên chút nào, nhàn nhạt như cũ: "Trước đó vài ngày bốn cung vẫn còn cảm thấy kỳ lạ, Trịnh Phi muội muội sao lại thay đổi tính tình như vậy? Kính cẩn hữu lễ với Hoàng hậu nương nương, hiền hòa che chở cho các tỷ muội, điều này quả thật không giống với Trịnh Phi muội muội trước đây. Hôm nay xem ra, vốn chẳng có thay đổi gì."

Trịnh Phi ngửa cổ cười nói: "Trước đó vài ngày bốn cung có chút mệt mỏi, nhờ hậu ái của Hoàng thượng, bốn cung vừa lao tâm với cung vụ, vừa phải chăm sóc Hữu nhi, không còn sức lực, khiến cho Thục phi tỷ tỷ hiểu lầm bốn cung rồi."

Thục phi hừ lạnh một tiếng, không thêm tranh cãi với Trịnh Phi. Kề địch lớn nhất trong lòng Thục phi vẫn là Hoàng hậu.

Hoa Thường đối với Trịnh Phi như vậy có chút không quen, phờ phạc quá mức, xem ra những lời đồn đãi ở trong cung trước kia quả nhiên không sai. Tính cách vị Trịnh Phi này ương ngạnh, thích giương oai, không nên tùy tiện xem nhẹ người mưu lược sắc bén này được.

Hoàng hậu cười dịu dàng, giọng nói êm dịu: "Mấy ngày này bốn cung có chút lạnh nhạt với các muội muội rồi. Ra tháng, lại đúng lúc gặp phải mùa hè nóng bức, quả thực rất khó chịu. Thật sự tinh thần của bốn cung cũng có chút không tốt, nếu có chỗ nào không ổn, mong các vị muội muội bỏ qua."

Hoa Thường theo thói quen muốn cùng các vị phi tần đứng dậy hành lễ. Nếu chính cung Hoàng hậu đã nói như vậy, dĩ nhiên chúng phi tần phải hành lễ nói không dám nhận rồi. Chỉ là Trịnh Phi đang ngồi ngay ngắn lại đột nhiên lạnh lùng nói: "Hoàng hậu nương nương cần gì phải tự trách như vậy, tở muội chúng ta cộng lại cũng không quan trọng bằng một đầu ngón tay của người, Hoàng hậu nương nương cần gì phải ở chỗ này làm bộ làm tịch."

Hoa Thường gần như không che giấu được biểu tình trên mặt, vị Trịnh Phi này thật sự quá lớn mật rồi! Chẳng lẽ nàng ta không biết thế nào là lễ kính đại phụ [1] sao? Huống chi vị đại phụ này lại là mẫu nghi một nước!

[1] Lễ kính đại phụ (禮敬大婦): cung kính lễ nghĩa theo khuôn phép đối với người vợ cả.

Đời này của Hoa Thường được hưởng nền giáo dục chính thống của thế gia, toàn bộ tư tưởng cũng bị hun đúc, lập tức lên tiếng: "Lời này của Trịnh Phi tở tở thất lễ rồi."

Trịnh Phi bình chân như vại, liếc Hoa Thường một cái, ngữ khí chậm lại: "Hoa Phi muội muội thế mà lại bênh vực Hoàng hậu nương nương, bốn cung cũng không phải là người không nói lý, nể mặt Hoa Phi muội muội, hôm nay bốn cung cũng không tranh cãi nữa."

Sau đó nàng ta đứng lên, hành lễ nói: "Hôm nay Hữu nhi đi học cũng sắp quay về rồi, thần thiếp cáo lui trước, Hoàng hậu nương nương có cho phép không?"

Hoàng hậu thâm trầm nhìn Trịnh Phi một chút, cuối cùng vẫn nở nụ cười ôn hòa: "Trịnh Phi muội muội quan tâm Nhị Hoàng tử cũng là chuyện thường tình, sao bốn cung lại có thể không có tình người đây?"

Trên mặt Trịnh Phi xuất hiện nụ cười chiến thắng, kiêu ngạo cười nói: "Hoàng hậu nương nương đại lượng." Dứt lời xoay người dẫn cung nữ của mình ra khỏi chính điện.

Hoa Thường hơi cau mày, đứng dậy hành lễ nói: "Trịnh Phi tỷ tỷ e là quá mức bận rộn, Hoàng hậu nương nương đừng nên so đo sự thất lễ của Trịnh Phi tỷ tỷ."

Hoàng hậu nhìn về phía Hoa Thường, tươi cười dịu dàng: "Ngày tháng Hoa Phi muội muội tiến cung vẫn còn ngắn, tính tình của Trịnh Phi bốn cung rõ ràng nhất, muội cũng không cần hảo tâm cáo lỗi thay nàng ta, bốn cung cũng không tính toán với nàng ta đâu."

Hoa Thường phúc thân khen ngợi: "Hoàng hậu nương nương khoan hậu nhân đức, là phúc của tỷ muội hậu cung."

Hoàng hậu rất hưởng thụ sự hiếu lễ nghĩa của Hoa Thường, hòa hoãn lại nói: "Hoa Phi muội muội xuất thân thế gia, toàn thân đều có phong thái được giáo dưỡng, quả thật khác biệt."

Hoa Thường cúi đầu khẽ cười, khiêm tốn nói: "Nương nương quá khen. Tỷ muội hậu cung đều rất tốt, Trịnh Phi tỷ tỷ cũng chỉ là tính tình có chút thẳng thắn, không phải cố ý thất lễ với Hoàng hậu nương nương đâu."

Thục phi phỉ phỉ tay áo của mình, lên tiếng nói: "Tâm địa của Hoa Phi muội muội thật tốt, Hoàng hậu nương nương và Trịnh Phi cũng không nhất định là nhận lấy phần tình cảm này của muội đâu."

Hoa Thường ngẩng đầu nhìn Thục phi một cái, mà sắc mặt Hoàng hậu lại hơi thâm trầm.

"Lời của Thục phi thật giống như có điều hiểu lầm bốn cung, có bất mãn gì với bốn cung sao?" Hoàng hậu nhàn nhạt nói, mang theo vài phần chất vấn.

Vừa rồi Hoàng hậu có phần kiêng kị với Trịnh Phi, một là vì gia thế của Trịnh Phi vững vàng. Mặc dù danh tiếng Trịnh thị không hiển hách, nhưng cũng khó chống lại gia thế võ tướng trấn giữ biên giới. Hơn nữa hiện giờ Trịnh Phi còn là thân mẫu của Nhị Hoàng tử, có chỗ dựa, đương nhiên không giống với trước kia. Còn đối với Thục phi, Hoàng hậu không có nhiều kiêng kị như vậy, không còn là vết thương chí mạng, so với trước đây, Hoàng hậu có phần nắm chắc hơn Thục phi rất nhiều.

Ôn Tần ở một bên khẽ nói: "Hoàng hậu nương nương bớt giận, Thục phi tỷ tỷ chỉ là thuận miệng nói một tiếng, cũng không phải cố ý nhắm vào cái gì đâu."

Hoàng hậu chuyển sang nhìn về phía Ôn Tần, khẽ cau mày: "Bốn cung nói chuyện với Thục phi, Ôn Tần người chen miệng vào làm gì."

Thục phi cười lạnh một tiếng: "Bây giờ Hoàng hậu nương nương đúng là có khí thế nhiều lắm, vì sao Ôn Tần không thể nói chuyện được, chẳng lẽ người trong Tiêu Phòng cung của thần thiếp không sánh bằng Ngọc Hoa cung và Thượng Dương cung sao?"

Sắc mặt Hoàng hậu trầm xuống, trách mắng: "Thục phi người làm càn! Đương nhiên chư vị tỷ muội hậu cung cùng nhau chung sống hòa thuận, hà cớ gì lại có lòng lôi bè kết phái như vậy?"

Thục phi đứng dậy, quỳ xuống đất thẳng tắp, lạnh mặt tức giận nói: "Hoàng hậu nương nương quả trách thần thiếp như thế, giống như là thần thiếp phạm vào tội lỗi khó tha vậy. Tự bản thân Hoàng hậu nương nương người suy nghĩ nhiều rồi trách mắng phi tần trong cung thần thiếp. Bây giờ

mũi dùi lại hướng về phía thần thiếp, nương nương người nhất định phải cho thần thiếp một lời công đạo."

Ôn Tần cũng cúi đầu quỳ xuống, không dám tùy ý nói chen vào.

Hoàng hậu bị lời nói của Thục phi làm cho tức giận đến ngã ngửa, mà còn phải hết lần này tới lần khác duy trì khí chất và phong thái, quả thật rất khó chịu.

Hoa Thường thấy tình thế không ổn, đứng dậy hành lễ nói: "Hoàng hậu nương nương bớt giận, Thục phi tỷ tỷ bớt giận, đều là tỷ muội với nhau, cần gì phải tức giận như vậy chứ?"

Hoàng hậu thuận gió thuận nước nhiều ngày, bản lĩnh điều hòa tâm trạng khi phần nộ quả thật đã có vài phần kém hơn trước, sắc mặt có chút không tốt: "Lời của Hoa Phi muội muội có lý, chỉ là bốn cung quá độ lượng, nên khiến cho vài người lại được voi đòi tiên."

Thục phi quỳ thẳng tắp, cũng không nói chuyện, trong lòng chủ định là phải gây ồn ào lớn, để Hoàng đế và Thái hậu đều thấy rõ Hoàng hậu tốt này hãm hại sủng phi như thế nào.

Hoa Phi thấy hai người đều giương cung bạt kiếm, đầu cũng bắt đầu đau rồi.

Thục phi vẫn là điệu bộ sủng phi trước kia, là người kiêu ngạo nhất hậu cung, cho tới bây giờ khí thế đó vẫn chưa hề thuyên giảm. Việc Hoàng hậu không khách khí với nàng, rõ ràng đã khiến cho nàng bị một cú đả kích trong lòng. Mà Hoàng hậu mới vừa hạ sinh đích tử, khí thế dâng cao chưa từng có, đang định thiết lập lại sự uy nghiêm và nhân từ của Hoàng hậu, đối với người không biết điều như Thục phi quả thật chính là tức giận mà không có chỗ phát tiết. Hai vị đại thần này đối đầu với nhau, hậu cung lại phải rung chuyển một trận.

Dù sao Hoa Thường cũng yêu thích Thục phi hơn, chỉ có thể khuyên nhủ: "Lời ấy của Hoàng hậu nương nương sai rồi, Thục phi tỷ tỷ cũng không cố ý mạo phạm Hoàng hậu nương nương. Tỷ muội chúng ta đều là người một nhà, Hoàng hậu nương nương và Thục phi tỷ tỷ lại sống chung với nhau mấy chục năm rồi, sao lại không biết tính tình của Thục phi tỷ tỷ được, chẳng qua lời nói của tỷ tỷ có hơi chút khó nghe, nhưng bản chất lại không xấu."

Hoàng hậu nương nương bị lời của Hoa Thường làm cho ghen một hồi, dù sao lúc này nàng cũng vừa nói mình hiểu rõ tính tình Trịnh Phi nên sẽ không tính toán với Trịnh Phi. Bây giờ đổi thành Thục phi, rõ ràng bị Hoa Thường đâm lại một cái, mà hết lần này tới lần khác Hoa Thường còn nói hợp tình hợp lý, khiến cho người ta không trách cứ được gì.

Hoa Thường tiếp tục nhẹ giọng nói: "Hoàng hậu nương nương nhân từ, Thục phi tỷ tỷ vốn là người yếu ớt, bây giờ lại đang là mùa hè nóng bức, để cho Thục phi tỷ tỷ quỳ như vậy chỉ e là không tốt lắm."

Hoàng hậu nhìn Thục phi và Ôn Tần quỳ dưới đất, lại nhìn những phi tần còn lại, tuy ngoài mặt tỏ vẻ chuyện không liên quan tới mình nhưng lại ẩn giấu sự cười nhạo trên nỗi đau khổ của người khác, híp mắt một cái, vẻ mặt âm trầm. Khi Hoàng hậu vừa định mỉm cười, lên tiếng bỏ qua chuyện cũ, cho Thục phi đứng dậy thì đúng một cái, Thục phi ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Ôn Tần la lên một tiếng, Hoa Thường cũng sợ hết hồn, vội vàng ngồi xuống muốn đỡ lấy Thục phi, trong lòng còn đang suy nghĩ có phải Thục phi đang diễn hay không? Cố ý không chừa mặt mũi cho Hoàng hậu, muốn dùng lý do này để cáo trạng với Hoàng đế sao?

Ninh Quý tần xem náo nhiệt chưa đủ, lại còn sợ chuyện chưa đủ loạn, vội hô to: "Người đâu, mau truyền Thái y, Thục phi quỳ đến té xỉu! Nô tài các người còn không nhanh tay nhanh chân một chút."

Nụ cười của Hoàng hậu hoàn toàn cứng đờ trên mặt, tay nắm chặt thành quyền, móng tay dài trực tiếp đâm vào lòng bàn tay, mang theo đau đớn không thôi. Trận ồn ào này tất nhiên sẽ kinh động tới Hoàng thượng, Hoàng thượng mà đến thì làm sao trả lời đây? Hoàng thượng có nghĩ là mình đã có hài tử rồi nên liền lộ ra bản tính, bắt đầu hăm hại sủng phi hay không?

Thục phi, Thục phi, Thục phi... cái tên này không ngừng vang vọng trong đầu, kèm theo sự không cam lòng sâu đậm.

Hoàng hậu cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, gả cho Hoàng tử, trở thành Hoàng tử phi, cũng mong muốn một cuộc sống cử án tề mi, bạc đầu giai lão. Đáng tiếc, trong phủ đã có một vị Trắc phi: Hà Tiêu Nhi.

Đúng vậy, thân làm thê tử, nàng phải biết khoan dung rộng lượng, ung dung hòa ái, phải đối xử tử tế với thiếp thất, tử muội hòa thuận. Nhưng mà chần đờ gổn chiếc, khó ngủ cả ngày lẫn đêm, có thật trong lòng nàng không có khúc mắc gì với vị sủng phi kia không? Có nữ nhân nào lại không mong muốn phu quân sủng ái mình?

Cho dù bây giờ nàng có hài tử, nhưng vẫn luôn phải tự khuyên nhủ bản thân: Sủng ái thì không lâu dài, hài tử mới là quan trọng nhất. Tất cả là vì đứa nhỏ nên nàng càng muốn trở thành một Hoàng hậu và mẫu hậu khoan dung đại lượng. Nhưng tận sâu trong thâm tâm, đôi khi nàng vẫn không cam lòng, rõ ràng nàng mới chính là phu thê kết tóc với Hoàng thượng đấy!

Vì lẽ đó, hôm nay nàng mới không nhịn được nhắm vào Thục phi, Thục phi cũng thuận thế kéo nàng xuống nước. Nếu như Hoàng thượng đến thì phải làm sao? Người có cảm thấy vị Hoàng hậu này không được nhân từ độ lượng không? Có cảm thấy vị Hoàng hậu này không có phong thái mẫu nghi thiên hạ hay không?

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thục Phi Có Thai

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Cung nữ và thái giám vừa ra cửa tìm Thái y thì gặp Hoàng thượng đúng lúc mới hạ triều, đang đi thẳng đến Vị Ương cung.

Vì gần đây cứ cách mấy ngày Hoàng đế lại đi thăm Tam Hoàng tử, sự sủng ái đối với hài tử của chính thất này đều biểu lộ hết ra ngoài.

Hoàng đế đang đi thì thấy mấy cung nữ thái giám vội vàng vàng kia có phần quen mắt, mà các cung nữ thái giám nhìn thấy thánh giá từ xa thì lập tức quỳ gối một bên, yên lặng chờ thánh giá đi qua.

Loan giá của Hoàng đế đi đến nơi này thì liền hô dừng, Hoàng đế ngồi trên loan giá hỏi: "Các người là cung nữ thái giám của Vị Ương cung à?"

Một thái giám hơi quá trung niên đứng đầu trả lời: "Nô tài tham kiến Hoàng thượng, bẩm Hoàng thượng, bọn nô tài là người của Vị Ương cung."

Hoàng đế tò mò hỏi: "Các người muốn đi đâu, sao lại vội vàng thế?"

Mấy thái giám cung nữ khó xử nhìn nhau vài lần, sau đó ngập ngừng trả lời: "Hôm nay các vị phi tần tới Vị Ương cung thỉnh an, hình như Hoàng hậu nương nương và Thục phi nương nương có chút tranh chấp, Thục phi nương nương gắt xiu nên bọn nô tài phụng mệnh đi thỉnh Thái y."

Hoàng đế nghe vậy nhú mào, lại nhìn trên mặt mấy thái giám cung nữ đang chảy mồ hôi lạnh, phất phất tay nói: "Đi nhanh đi."

Sau đó nói với thái giám của mình: "Đến Vị Ương cung, nhanh một chút."

"Vâng, thưa Hoàng thượng."

Trong Vị Ương cung.

Các cung nữ đã sớm nâng Thục phi tới giường ở thiên điện kế bên chính điện, các vị phi tần cũng chưa rời đi, đều ở lại chính điện, còn Ôn Tần ở bên cạnh chăm sóc Thục phi.

Sắc mặt Hoàng hậu lạnh băng, các phi tần khác cũng không dám nói nhiều, không khí xung quanh vô cùng gượng gạo. Tiếp đó có tiếng tiểu thái giám vang lên ngoài điện: "Hoàng thượng giá lâm!"

Tay Hoàng hậu run một chút nhưng vẫn đoan trang đứng dậy, gấp rút nói: "Các vị tỷ muội mau ra nghênh giá."

Hoàng hậu dẫn theo các vị phi tần đến cửa cung, đồng loạt nhún người hành lễ: "Thần thiếp cung nghênh Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế từ trên loan giá đi xuống, nâng Hoàng hậu dậy, ôn nhu nói: "Tất cả miễn lễ."

Các phi tần thấy Hoàng thượng đối đãi với Hoàng hậu khác biệt, tâm tình đều không giống nhau.

Hoàng thượng nắm tay Hoàng hậu, vừa đi vừa nói: "Trẫm vừa tới, nghe nói Hoàng hậu và Thục phi xảy ra tranh chấp? Tại sao Thục phi lại

ngất xỉu?"

Hoàng hậu theo phản xạ muốn quỳ xuống thỉnh tội, Hoàng đế liền nâng lên, nhíu mày nói: "Hoàng hậu không cần như thế, vào điện rồi hãy nói cho rõ."

Hoàng hậu nhìn thái độ của Hoàng đế, cảm giác khẩn trương trong lòng giảm đi một chút, trên mặt cũng mang vài phần ôn nhu cảm động.

Vào điện, Hoàng đế và Hoàng hậu cùng ngồi ở trên, các phi tần hành lễ xong từng người ngồi xuống.

Hoàng đế trầm giọng lên tiếng: "Lúc trăm đến đây đã nghe thấy có chuyện, rốt cuộc các người đã nháo ra chuyện gì rồi?" Sau đó hăn nhìn quanh bốn phía hỏi: "Sao lại không thấy Trịnh Phi?"

Các phi tần đều cúi đầu không nói, Hoàng hậu thấp giọng giải thích: "Trịnh Phi muội muội mới làm mẫu thân, lúc nào cũng nhớ tới Nhị Hoàng tử. Thiếp nghĩ Nhị Hoàng tử sắp học xong nên cho nàng ấy về cung trước."

Hoàng đế ôn nhu nhìn Hoàng hậu, đưa tay vỗ vỗ tay Hoàng hậu, an ủi nói: "Tính tình Trịnh Phi nàng cũng biết, nàng có thể vì nàng ấy mà suy nghĩ như thế, trong lòng trăm rất an tâm."

Hoàng hậu ngượng ngùng cười nhẹ, cúi đầu không nói nữa.

Hoàng đế quay đầu nhìn các vị phi tần phía dưới, nghiêm túc nói: "Chuyện của Thục phi là như thế nào? Tại sao lại phát sinh tranh chấp với Hoàng hậu? Sao lại bị té xỉu?"

Trong lòng Hoa Thường kêu khổ, nàng không muốn phải xuất đầu lộ diện nhưng Hoàng đế lại muốn hỏi rõ ràng sự việc giữa hai người Hoàng hậu với Thục phi. Bây giờ một người ở trong cuộc không tiện mở miệng,

người còn lại thì đang hôn mê bất tỉnh trên giường. Mà trong những người còn lại thì chỉ có nàng có phân vị cao nhất.

Hoa Thường phải căng da đầu đứng dậy, nhún người hành lễ nhẹ nhàng nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng... Hôm nay Hoàng hậu tử tử và Thục phi tử tử chỉ nói qua lại một hai câu. Người cũng biết Thục phi tử tử tính tình quật cường, nhất thời xúc động liền quỳ xuống thỉnh tội. Hoàng hậu nương nương cũng không kêu nàng đứng lên, hiện tại thời tiết khắc nghiệt, thân thể Thục phi tử tử gầy yếu lại phải quỳ một thời gian nên Thục phi tử tử đã ngã xỉu."

Hoàng đế nghe vậy nhíu mày, quay đầu hỏi: "Hoàng hậu, lần này là nàng không đúng rồi. Nàng đối xử với Trịnh Phi rộng lượng nhưng đối với Thục phi sao lại hẹp hòi như thế? Thân thể Thục phi yếu đuối, nếu như nàng ấy có nói lời nào bất kính với nàng, nàng cũng không cần phạt quỳ, trừng phạt qua loa là được. Nàng ấy là người duy nhất đứng trong hàng tứ Phi, sao có thể tùy tiện xử phạt thân thể nàng ấy được?"

Hoàng hậu vừa nghe những lời này, vành mắt liền ửng đỏ, nói Hoàng đế thiên vị Thục phi quả thật không sai, nàng đâu có phạt quỳ nàng ta? Là Thục phi tự quỳ! Thế mà giờ đều quy về lỗi của nàng.

Hoàng hậu cũng biết không thể đôi co với Hoàng đế, Hoàng đế thích ai thì người đó đúng.

Hoàng hậu đứng dậy, đoan trang hành lễ, giọng nói có phần ghen ngào: "Là thần thiếp sai, xin Hoàng thượng bớt giận."

Hoàng đế thấy vành mắt ửng đỏ của Hoàng hậu thì mũi lòng nên cũng thở dài an ủi: "Không phải là trẫm răn dạy nàng, chỉ là nàng thân làm chủ lục cung, là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, không phải so đo với phi tần, như vậy khác nào tự biến mình thành người không khoan dung độ lượng."

Uất ức trong lòng Hoàng hậu chỉ sợ không ai hiểu rõ. Làm chủ lục cung, mẫu nghi thiên hạ, nói thì dễ nghe chứ trên thực tế thì nàng làm Hoàng hậu cũng không thể tùy ý xử trí phi tần, phi tần được sủng ái chống đối nàng cũng phải nhin. Bằng không nàng lại là người bụng dạ hẹp hòi, Hoàng hậu không khoan dung độ lượng.

"Thần thiếp xin ghi nhớ lời Hoàng thượng chỉ bảo." Hoàng hậu nín nhin chua xót nhún người hành lễ, khuôn mặt mím cười gượng gạo.

Hoàng đế gật đầu đứng lên nói: "Trẫm đi xem Thục phi, Thái y đã tới chưa?"

Cung nữ Thuý Lâu bên cạnh Hoàng hậu quỳ xuống trả lời: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái y đã tới rồi, đang ở ngoài cửa chờ truyền chỉ."

"Truyền!" Hoàng đế xoay người đến thiên điện.

Hoàng hậu nhin thoáng qua phi tần phía dưới, nhú mào, tiếp tục nói: "Các người đều về trước đi, nhiều người ở Vị Ương cung như vậy cũng không làm được gì."

Lan Tiệp dư mím cười, dịu dàng nói: "Tần thiếp lo lắng cho thân thể của Thục phi nương nương. Nếu bây giờ hồi cung trong lòng tần thiếp lại lo nghĩ. Chi bằng tần thiếp ở lại đây chờ tin tức thì tốt hơn."

Khuôn mặt Hoàng hậu lạnh băng liếc nhin Lan Tiệp dư một cái, nói: "Tuỳ người vậy." Muốn nhin bốn cung bị chê cười ư? Bốn cung còn đang chờ tới ngày Đại Công chúa lớn lên người còn phải tới đây cầu cạnh bốn cung đấy.

Dứt lời, Hoàng hậu xoay người đến thiên điện.

Hoa Phi và Ninh Quý tần liếc nhin nhau, không biết nên đi chỗ nào.

Ninh Quý tần thấp giọng mở miệng nói: "Hoa Phi tỷ tỷ, hay là chúng ta vào xem thử đi?"

Hoa Phi cân nhắc, các nàng là phi tần địa vị cao nên cũng có thể đi vào, chỉ sợ đắc tội với Hoàng hậu thôi. Nhưng ở trước mặt Hoàng đế thật ra cũng có thể biểu hiện một chút quan tâm tỷ muội tình thâm.

"Bốn cung cũng rất lo lắng cho thân thể của Thục phi tỷ tỷ. Chi bằng như thế này, Ninh Quý tần, Ôn Tần và ta sẽ vào xem. Còn các tỷ muội khác trước tiên cứ ở đây chờ đã." Hoa Thường thấp giọng chậm rãi nói.

Các phi tần khác nhìn nhau, oanh oanh yến yến đứng dậy hành lễ: "Làm phiền Hoa Phi tỷ tỷ."

Hoa Thường dẫn theo Ninh Quý tần và Ôn Tần bước vào thiên điện. Tốp năm tốp ba Thái y đang bắt mạch cho Thục phi, Hoàng đế và Hoàng hậu đều ngồi ở một bên.

Đám người Hoa Thường trầm tĩnh hành lễ, sau đó yên lặng đứng chờ ở một bên.

Một lão Thái y dùng tay trái sờ chòm râu bạc của mình, tay phải cẩn thận bắt mạch trên vải gấm màu trắng.

Sau đó lão nhíu mày, Hoàng đế lo lắng hỏi: "Hồ Thái y, thân thể Thục phi có gì không ổn sao?"

Lão Thái y lắc đầu nói: "Y thuật của thần không tinh, nên để Lý Thái y khám lại lần nữa."

Một Thái y tương đối trẻ tuổi kính cẩn tiến lên, quỳ trên mặt đất, bắt đầu bắt mạch cho Thục phi nằm ở trên giường.

Trong lòng Hoa Thường có chút dự cảm, bắt mạch nhiều lần như vậy, nếu không phải bệnh nặng thì chính là... có hỉ.

Sau khi Lý Thái y bắt mạch xong liền đi đến chỗ Hồ Thái y và các Thái y khác thấp giọng thảo luận.

Hoàng đế nôn nóng, ngón tay không nhịn được mà gõ gõ lên ghế không ngừng.

Lại một lát sau, mấy Thái y đều quỳ trên mặt đất, đứng đầu là Hồ Thái y vẻ mặt vui mừng: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng. Mạch tượng Thục phi lưu loát, như chỉ khéo đẩy qua lại, sức mạch trơn tru như chuỗi hạt châu lăn, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là Hoạt mạch. Thục phi nương nương đã có hỉ rồi ạ!"

Hoàng hậu hoa dung thất sắc [1], đám người Ninh Quý tần cũng vô cùng kinh ngạc.

[1] Hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi.

Hoàng đế ngây người, sau đó cười haha: "Có hỉ, có hỉ, trời cao chiếu cố trẫm! Thưởng! Tất cả đều thưởng!"

Dù trong lòng nghĩ như thế nào, tất cả mọi người đều quỳ xuống hành lễ: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng."

Tất nhiên Hoa Thường suy nghĩ càng nhiều. Lúc trước nghe nói Hoàng thượng sủng Thục phi, nhưng khi nàng tiến cung thì Hoàng hậu mang thai, rồi ngay cả nàng cũng thu hút vài phần chú ý của Hoàng đế nên sự sủng ái của Thục phi có vẻ không được nhiều lắm.

Thế nhưng việc của Thục phi hôm nay đã làm Hoa Thường chân chính thấy được sự sủng ái của Hoàng đế đối với nàng ấy, có thể khiến Hoàng đế

không chút do dự quở trách Hoàng hậu mà thiên vị Thục phi đúng là một chuyện không dễ dàng gì.

Hiện giờ Thục phi có thai, Hoàng đế lại nói trời cao chiếu cố, phỏng chừng Hoàng hậu đã tức giận tới mức hoảng sợ rồi.

Hoàng đế cũng không quan tâm người khác suy nghĩ gì, lưu loát hạ lệnh: "Lệnh cho Tiền Thái y chuyên phụ khoa và Hồ Thái y ngày ngày bắt mạch cho Thục phi. Từ nay trăm sẽ giao Thục phi cho hai người bọn họ."

"Trước khi Thục phi tỉnh dậy, mọi người đừng làm ồn, hãy an bài thật tốt đi."

"Hoàng hậu, thai này của Thục phi tới cũng không dễ dàng gì nên nàng phải dốc hết sức lực chăm sóc nàng ấy thật tốt. Người mang thai tính tình dễ nóng giận nàng cũng đã biết rồi."

Hoàng hậu tươi cười, ôn nhu nói: "Vâng. Thần thiếp hiểu rõ."

Hoàng đế nhìn về phía Hoa Thường nói: "Tính tình Thục phi hợp với nàng và Ôn Tần. Trăm lo lắng sau khi mang thai tính tình nàng ấy thất thường nên hai người các nàng hãy nói chuyện với nàng ấy nhiều một chút, giúp nàng ấy giải khuây."

Hoa Thường và Ôn Tần nhún người hành lễ: "Chuyện đó là tất nhiên, Hoàng thượng yên tâm."

Tin tức Thục phi có thai đã lan truyền toàn bộ hậu cung, khiến mặt hồ nổi sóng.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Xuất Hiện Điềm Xấu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Huyền Hiền nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Bầu trời trong xanh, nắng ấm áp, ngày thật nhẹ nhàng và yên tĩnh.

Tiêu Phòng cung.

"Hai vị muội muội còn nhớ đến vị tỷ tỷ này mà đến thăm, tỷ thật cảm kích vô cùng". Trên giường bệnh, khuôn mặt diễm lệ xinh đẹp của Thục phi lộ ra vài phần tái nhợt, khoé miệng mang theo ý cười nhu hoà.

Hoa Thường bước đến gần, lo lắng hỏi: "Tỷ tỷ sao lại nói những lời như thế này, muội thấy sắc mặt của tỷ không được tốt lắm, tỷ có chỗ nào không khoẻ sao? Tỷ không nên quá để ý, người mang thai có nhiều điều cần kiêng kị, tỷ phải bảo trọng thân thể cho thật tốt mới được".

Ôn Tần đứng ở phía sau cũng gật đầu phụ họa: "Hoa tỷ tỷ hãy mau khuyên nhủ Hà tỷ tỷ, hai ngày này thân thể của Hà tỷ tỷ không khoẻ, tâm trạng cũng không tốt, muội khuyên như thế nào cũng không có tác dụng".

Hoa Thường vén váy lên, ngồi xuống bên mép giường của Thục phi, cầm tay của nàng ta, nhíu mày nói: "Tỷ tỷ bị làm sao vậy? Cầu mong nhiều năm như thế, bây giờ mới được mang thai, tâm trạng Hoàng thượng cũng

rất vui mừng, cái gì cũng nghĩ đến tử tử trước tiên, đối với tử tình thâm nghĩa trọng. Tử còn có điều gì lo nghĩ sao?"

Thục phi cúi đầu, lệ tràn khóe mi, cung nữ bên cạnh vội vàng tiến lên dùng khăn ướt lau nước mắt, rồi đứng bên cạnh khuyên nhủ vài câu.

Thục phi cố gắng kiềm nước mắt lại, ngẩng đầu nhìn Hoa Thường cười cười nói: "Khiến muội muội chê cười rồi".

Hoa Thường khó hiểu hỏi: "Rốt cuộc là tử bị làm sao vậy? Làm cho muội thật lo lắng".

Trên búi tóc của Thục phi chỉ cài một cây trâm ngọc đơn giản, trên người mặc một chiếc áo dài màu xanh nhạt giản dị, làm tôn thêm vài phần yếu đuối mỏng manh, thấp giọng nói: "Khi tử nghe mình mang thai cũng vô cùng vui mừng, chỉ cảm thấy đời này sống cũng đã không làm cho Hoàng thượng thất vọng. Chỉ là Thái y nói thân thể của tử suy nhược, cần phải nghỉ ngơi và điều dưỡng thật tốt, nếu không khi sinh sẽ rất nguy hiểm".

Hoa Thường nhíu mày nói: "Ngghiêm trọng như thế sao? Muội thấy tuy rằng thân thể tử gầy yếu, nhưng cũng không đến mức như vậy".

Ôn Tần cũng khuyên nhủ: "Muội cũng thấy vậy, tất cả đều là do Thái y nói quá lên, đến khi mẫu tử tử tử bình an vượt qua, tất cả đều là do công lao của Thái y, nếu có điều gì bất ổn xảy ra, Thái y lại lấy cớ này mà đổ trách nhiệm".

Vành mắt Thục phi lại đỏ lên, thấp giọng nức nở: "Bây giờ tử cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, cũng tại bản thân đã lớn tuổi, nếu lúc sinh gặp khó khăn thì phải làm thế nào".

Hoa Thường thật muốn cười khinh bỉ, năm nay Thục phi cũng chỉ mới 26 tuổi, thế mà ở cổ đại đã là sản phụ cao tuổi rồi.

Hoa Thường nâng Thục phi dậy, để cho nàng ta dựa vào tấm đệm mềm ở sau lưng, nhẹ nhàng khuyên giải: "Tỷ tỷ càng suy nghĩ nhiều, đối với thân thể lại càng không tốt, nếu tỷ không nghĩ cho chính mình cũng phải nghĩ cho tiểu Hoàng tử trong bụng của mình".

Sắc mặt Thục phi tái nhợt, khoé mắt đỏ bừng, vừa có vẻ đáng thương, vừa có vẻ đáng yêu, nhưng vẻ mặt lại tức giận dị thường: "Hoa muội muội có điều không biết, cách hai ngày Hoàng hậu lại đến thăm ta một lần, lời ngoài ý trong đều muốn bốn cung bảo dưỡng thân thể cho thật tốt, nếu thai nhi trong bụng có chuyện gì thì bốn cung mang tội lớn. Hài tử của bốn cung thì có liên quan gì đến nàng ta chứ".

Lúc này Hoa Thường mới hiểu rõ nguyên nhân, vốn dĩ Thái y đã nói quá lên, lại thêm Hoàng hậu ở bên cạnh nói ra nói vào kích thích, bản thân Thục phi là người hay suy nghĩ nhiều, hiện tại lại đang mang thai, cảm xúc càng lên xuống kịch liệt hơn. Từ các nguyên nhân cộng lại tạo nên một Thục phi có dáng vẻ như hiện tại.

Hoa Thường thấp giọng nói từng chữ một: "Tỷ tỷ, tỷ nghe muội nói một lời, hiện tại không có gì quan trọng hơn thai nhi trong bụng của tỷ. Thái y chỉ là nói quá lên, lúc trước khi Hoàng hậu nương nương có thai, không phải Thái y cũng nói cái này không tốt, cái kia không nên sao, mà cũng không thấy Hoàng hậu nương nương gặp chuyện gì không tốt".

Hoa Thường nhìn thoáng qua bộ dạng tiều tụy của Thục phi, lại nói: "Theo muội suy đoán, tỷ định ở trước mặt Hoàng thượng tố cáo tội trạng của Hoàng hậu, đúng không?"

Thục phi kinh ngạc: "Sao muội biết được?"

Trên mặt Hoa Thường cũng thêm vài phần buồn bực, nói: "Người có thể khiến cho tỷ tỷ trở nên buồn bã tiều tụy như thế, ngoại trừ Hoàng thượng ra, còn có thể có ai khác sao?".

"Muội lại đoán, tỷ định ở trước mặt Hoàng thượng tự đâm vào tường, đúng không?"

Thục phi trầm mặc, gật gật đầu, nói: "Những điều muội muội nghĩ, tỷ hiểu rõ. Có lẽ Hoàng hậu có ý tốt, nhưng không phải, nàng ta muốn làm cho Hoàng thượng thấy nàng ta một bụng khoan dung rộng lượng. Ngược lại bốn cung nghi ngờ, ở trước mặt Hoàng thượng mà ta nói Hoàng hậu không đúng, thì ta là người có vẻ như không biết lễ nghĩa, không biết tốt xấu".

Hoa Thường cầm tay Thục phi, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Tỷ tỷ đừng tức giận. Hoàng thượng sủng ái tỷ nhiều người mong còn không được, hiện tại tỷ lại có thai, dù người đó là Hoàng hậu cũng phải hâm mộ tỷ, sao tỷ lại tự tìm buồn phiền vào người?"

Ôn Tần cũng tiếp lời: "Hà tỷ tỷ, Hoa tỷ tỷ nói rất có lý. Mặc kệ như thế nào, tỷ cứ yên tâm, bảo trọng thân thể".

Thục phi rũ mi xuống, mấp máy môi nói: "Là tỷ tỷ không đúng". Sau đó lại từ từ ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Hoa Thường và Ôn Tần nói: "Các muội có giận tỷ không?"

Hoa Thường nói: "Sao tỷ tỷ lại nói ra lời này?"

Vành mắt Thục phi đỏ lên, nước mắt rưng rưng khóc nói: "Tỷ biết, tình cảm của hai vị muội muội đối với Hoàng thượng cũng không thua kém gì so với tỷ. Tỷ được nhận nhiều như thế, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, không thoả mãn, nhờ hai muội muội tốt bụng đến khuyên nhủ an ủi tỷ, nếu không tỷ cũng không có chỗ dung thân".

Hoa Thường ôn nhu cười, vẻ mặt nhuộm đầy bi thương, lại mang theo ý cười: "Tỷ tỷ, nếu muội nói không có một chút oán giận nào, đó là giả. Nhưng muội là phi tần của Hoàng thượng, mọi chuyện nên vì Hoàng thượng mà suy nghĩ. Hoàng thượng vui vẻ, muội cũng sẽ vui vẻ. Hoàng

thượng đau khổ, muội sẽ đau khổ. Tỷ tỷ nhận được thánh sủng khiến nhiều người đỏ mắt ganh tỵ, nhưng bọn muội và tỷ tỷ là tỷ muội tình thâm, há có thể chỉ vì tranh giành thánh sủng, mang long thai mà trở nên phai nhạt?"

"Tỷ tỷ có thể nghĩ đến bọn muội như vậy, là thật sự trong lòng tỷ tỷ có muội và Ôn muội muội, sao muội có thể oán hận tỷ tỷ được?"

Ôn Tần cũng phụ họa theo gật đầu thật mạnh nói: "Tuy muội không nói nhưng trong lòng muội cũng nghĩ giống như Hoa tỷ tỷ. Thánh sủng ai mà không muốn, nếu không đạt được, trong lòng liền sinh ra oán hận như thế thì sao xứng với xuất thân nữ nhi của thế gia vọng tộc, phi tần hoàng gia".

Hoa Thường và Ôn Tần liếc nhau, cười: "Huống chi, muội và Ôn muội muội đã hơn so với rất nhiều người, nếu vẫn không thoả mãn lòng tham, thì đến cả ông trời cũng xem không vừa mắt".

Thục phi nhin không được khóc nức nở, vừa khóc vừa nói: "Tỷ vào phủ bảy năm, tiến cung bốn năm, trải qua mười một năm mới có thể gặp được hai vị muội muội, cũng xem như kiếp này của tỷ đã sống không uổng".

Ôn Tần khuyên nhủ: "Tỷ tỷ nói vậy gì vậy, đừng khóc, phải nghĩ đến tiểu Hoàng tử trong bụng, những ngày tháng tốt đẹp còn ở phía sau".

Hoa Thường cũng tiếp lời: "Hôm nay vừa đúng ngày đẹp trời, không bằng chúng ta ra cửa tản bộ, không phải Thái y cũng có nói sao, vận động nhẹ có lợi cho sức khoẻ thân thể".

Thục phi cũng nín khóc, mỉm cười: "Ở gần muội muội, giống như được uống thuốc tiên, tỷ cảm thấy thông suốt, thoải mái, nhất định phải đi ra ngoài thưởng lãm một chút".

Hoa Thường cũng cười nói: "Vậ muội sẽ đến mỗi ngày, đến lúc đó tỷ có thấy phiền cũng vô dụng, muội sẽ ăn vạ ở đây không chịu đi đâu".

Ôn Tần cũng bộc lộ tính tình tiểu hài tử, hỏi: "Muội ở tại Tiêu Phòng cung này, cũng muốn vui đùa ăn vạ không đi, như thế có tốt không?"

Một nhóm ba người cùng cười vang.

Kiến Chương cung.

Trong lò hương khói nhẹ nhàng bay lơ lửng trên không, Hoàng đế ngồi trên long ỷ, trên bàn để hai chõng tấu chương thật dày.

Một lão thái giám từ ngoài cửa đi vào, trong tay cầm một cái khay màu đỏ, các họa tiết hoa hải đường được mạ vàng, bên trong là thẻ bài của các phi tử.

"Tham kiến Hoàng thượng, người bên Thị Tẩm giám đến hỏi, hôm nay lật thẻ bài của vị phi tần nào?" Lão thái giám quỳ trên mặt đất, giơ hai tay lên nâng cao khay gỗ qua đầu.

Hoàng đế buông tấu chương trong tay xuống, vẻ mặt có chút mệt mỏi, quay đầu lại nhìn những thẻ bài nói: "Hôm nay chọn Thượng Dương cung đi".

Lão thái giám dập đầu phụng lệnh, hai tay bưng khay gỗ tay chân nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Đại thái giám Trần Hỉ bên người Hoàng đế đối với tâm tư của Hoàng thượng rõ như lòng bàn tay, quan hệ của hai người lại không đơn giản, Trần Hỉ cười khanh khách mở miệng nói: "Hoàng thượng đặc biệt thiên vị Hoa Phi nương nương".

Hoàng đế liếc nhìn Trần Hi một cái, cười nói: "Người đúng là già rồi hóa ra nhiều tâm tư. Trẫm đối với Hoa Phi nương nương đúng là có vài phần bất đồng".

Trần Hi cúi người: "Mấy ngày nay tâm trạng của Thục phi nương nương vẫn luôn không tốt, Thái y đều nói là do tâm trạng ưu buồn tích tụ thành, không phải Hoàng thượng cũng tổ thủ vô sách sao? (không có cách gì). Kết quả Hoa Phi nương nương đến thăm vài lần, Thục phi nương nương lập tức chuyển buồn thành vui, nghe nói hôm nay còn tản bộ giải khuây ở Ngự Hoa viên".

Hoàng đế dùng ngón tay gõ gõ bàn, nói: "Trẫm chính là thích Hoa Phi ở chỗ biết tiến lui có chừng mực, đoan trang thực duệ [1]. Còn Thục phi, trẫm thực sự thích nàng yêu nàng, nhưng với tính tình này của nàng, có khi có thể làm trẫm tức chết".

[1]: Chỉ người có đức tính ngay thẳng, nghiêm túc, hiền lành, thông tuệ.

Trần Hi vui vẻ cười híp cả mắt: "Không phải Hoàng thượng chỉ để ý đến nhân tài có thể làm Hoàng thượng tức giận sao?"

Hoàng đế bất đắc dĩ cười: "Cái gì người cũng biết".

Hoàng đế híp mắt cười, thở dài nói: "Hiện tại trẫm đã được thoả mãn, Hoàng hậu có đích tử, sủng phi cũng có long thai, đây chính là con nối dõi hưng thịnh, đúng là trời cao bảo hộ mà".

"Hiện tại Hoàng hậu hành sự có chút ngông cuồng, tuy trẫm rất không hài lòng nhưng dù sao cũng là thê tử kết tóc, hoạn nạn có nhau, trẫm luôn nhớ những điểm tốt của nàng. Phi tần tuy không có quá nhiều, nhưng nhìn chung cũng hoà thuận với nhau, lại có thêm một Hoa Phi phẩm hạnh đoan chính, không có chỗ nào khiến cho người khác bắt bẻ được, trẫm cảm thấy, so với Tiên đế, trẫm may mắn hơn nhiều".

Trần Hỉ cúi đầu nói: "Tất cả đều nhờ vào Hoàng thượng, Thái hậu có cái nhìn độc đáo, lại quản giáo đúng cách".

Hoàng đế cười cười, đường nét cương nghị trên gương mặt tựa hồ cũng có vài phần tự đắc: "Truyền chỉ của trẫm, trẫm nhớ rõ Công bộ thị lang đã trống trong một đoạn thời gian, cho Hà Đồng bổ sung vào chỗ trống. Bổ nhiệm Giám sát sử Hoa Lâm làm Lâm Nghi".

Trần Hỉ hành lễ: "Dạ." Hà Đồng là đường huynh bà con xa của Thục phi, mà Hoa Lâm thì không cần phải nói, xem họ của hắn là cũng đủ biết.

Hoàng đế xoay xoay chiếc ban chỉ bạch ngọc trên tay, thấp giọng nói: "Nhưng thật ra trẫm cảm thấy Hoa Phi và các phi tần tiến cung lần này đúng là có chút phúc khí, từ lúc các nàng tiến cung, Hoàng hậu liền mang thai, sinh hạ cho trẫm đích trưởng tử, vừa mới qua mấy ngày, Thục phi cũng hoài thai".

Trần Hỉ khen tặng nói: "Nói đến cùng vẫn là nhờ Hoàng thượng ngài có phúc khí".

"Cái gì người cũng có thể nói." Hoàng đế cười mắng.

Hoàng thượng cười cười liền ho khan một trận, Trần Hỉ vội vàng dâng trà lên, sau đó nhẹ nhàng dấm lưng cho Hoàng đế, quan tâm nói: "Gần đây Hoàng thượng bị bệnh ho, nên truyền Thái y đến chuẩn đoán đi".

Hoàng đế chậm rãi dừng ho khan lại, vẫy vẫy tay nói: "Không cần, hắn là mùa hè nóng bức trẫm có chút tham lạnh, nên nhiễm chút phong hàn mà thôi, không phải Thái y đã kê đơn rồi sao".

Trần Hỉ lo lắng nói: "Hoàng thượng bảo trọng long thể".

Hoàng đế gật gật đầu: "Thuốc của hôm nay còn chưa uống, cho người dâng lên đi".

Trần Hỉ đáp: "Vâng".

Sau đó vầy vầy phát trần, ra lệnh cho tiểu thái giám phía dưới truyền thuốc lên.

Hoàng thượng đè lại ngực nói: "Nói đến cũng rất kỳ lạ, hôm nay đột nhiên nóng lên, ngày hè như thế này thật khó trải qua".

Trần Hỉ vỗ vỗ ngực giúp Hoàng đế thông khí, nói: "Hoàng thượng ngài vẫn luôn sợ nóng, mỗi khi đến ngày hè thân thể liền khó chịu, mùa hè này lại càng thêm nghiêm trọng".

Hoàng đế gật đầu, lại ho khan vài tiếng: "Vậy hôm nay không đi Thượng Dương cung nữa, thân thể trầm không khỏe, không nên lây bệnh cho Hoa Phi, để Hoa Phi tự mình nghỉ ngơi đi".

Trần Hỉ đáp: "Vâng, nô tài cho người đi truyền chỉ ngay".

Ban chỉ

Phát trần

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Trời Sập

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Thượng Dượng cung.

Hoa Thường cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ với ý chỉ truyền tới từ Kiến Chương cung. Hoa Thường khẽ cười dịu dàng, lấy ra một cái hà bao lụa tơ tằm thêu hoa sen bằng chỉ bạc đưa cho tiểu thái giám, nhẹ nhàng nói: "Bốn cung có chuyện thỉnh giáo công công, vừa nãy có thái giám tới truyền chỉ nói hôm nay Hoàng thượng sẽ đến đây. Hiện tại cũng chưa được một canh giờ, sao lại thay đổi nhanh như vậy, có phải bốn cung đã làm sai điều gì không?"

Tiểu thái giám nhận lấy hà bao, nhét vào trong tay áo, mặt đầy vui vẻ, cúi đầu khom người: "Tạ nương nương ban thưởng. Nương nương không cần lo lắng, hôm nay long thể Hoàng thượng đột nhiên khó chịu, chỉ sợ lây bệnh cho nương nương nên mới truyền ý chỉ như vậy. Hôm nay Hoàng thượng cũng muốn nghỉ lại ở Kiến Chương cung, không truyền phi tần đến thị tẩm."

Hoa Thường rũ mắt xuống, khẽ cười: "Công công vất vả rồi."

Tiểu thái giám cười khiêm tốn hành lễ: "Làm gì có, nếu nương nương không còn chuyện gì nữa, nô tài phải trở về phục mệnh đây."

Hoa Thường cười nhu hòa: "Công công đi thông thả."

Tiền tiểu thái giám truyền chỉ xong, Hoa Thường vịn tay Lan Chi quay về trong điện.

Ngồi trên nhụyễn tháp, Hoa Thường nhấp một ngụm Lão Quân Mi [1], thấp giọng nói: "Long thể Hoàng thượng không khỏe, bốn cung vô cùng lo lắng, một lát phân phó Ngự Thiện phòng làm mấy món đồ bổ, sai người đưa đi."

[1] Lão Quân Mi: Tên một loại trà.

Lan Chi phúc thân đáp lời.

Vốn Hoa Thường nghĩ rằng bệnh tình của Hoàng thượng chỉ là nhất thời nên cũng không để trong lòng, chẳng qua ngoài mặt giữ chút thể diện mà thôi. Không ngờ bệnh tình Hoàng thượng lại ngày qua ngày, sau một tháng thân mình gầy yếu hẳn, không xuống giường được.

Kiến Chương cung.

Thái hậu vội vã chạy tới, tiểu thái giám còn chưa kịp lên tiếng, Thái hậu đã nhanh chân bước xuống từ phượng liền đi vào bên trong, phong thái đoan trang trước kia không còn một chút nào nữa, ngay cả búi tóc cũng có vài phần lộn xộn.

Chư vị phi tần hậu cung đều đang hầu ở bên ngoài Kiến Chương cung, thấy Thái hậu đến thì đồng loạt hành lễ: "Tham kiến Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an."

Vành mắt Thái hậu cũng đỏ lên, thở hỗn hển, tức giận quát mắng: "Ai gia làm gì còn vạn phúc kim an nữa, Hoàng thượng bị bệnh sao lại không cho ai gia biết!"

Hoàng hậu bịch một tiếng quỳ xuống, khóc lóc nói: "Mẫu hậu bớt giận, lúc trước chỉ nghĩ là phong hàn, Hoàng thượng sợ Thái hậu sẽ lo lắng

nên dặn dò không được nói với Thái hậu, lại căn dặn Thục phi đang mang thai nên cũng không được làm phiền nàng ấy, vì thế mới giấu diếm đến tận hôm nay, thần thiếp có tội."

Thục phi đứng phía sau Hoàng hậu, thấy Thái hậu tới, liền bước nhanh đến, khóc lóc nói: "Thái hậu nương nương, làm thế nào đây, sao Hoàng thượng lại bị bệnh, bây giờ như thế nào rồi? Sao không cho chúng ta vào thăm vậy?"

Thái hậu cầm tay Thục phi, trầm giọng nói: "Hoàng hậu người im miệng, bây giờ ai gia không muốn nghe người nói chuyện. Thái y đâu? Truyền Thái y tới đây! Ai gia phải hỏi bọn họ một chút mới được!"

Hoàng hậu bị mắng, yên lặng lui về phía sau, không cầm được rơi lệ, hiện giờ nàng cũng không biết cụ thể bệnh tình của Hoàng thượng như thế nào, trong lòng nàng lo lắng không ít hơn Thái hậu bao nhiêu đâu.

Thái hậu dẫn các phi tần đến thiên điện của Kiến Chương cung, Thái hậu và Hoàng hậu ngồi ở phía trên, bởi vì Thục phi đang mang thai nên cũng được một chỗ ngồi, những phi tần khác thì đứng ở phía sau rèm.

Viện chính của Thái Y viện là Chu Thái y đã bảy mươi tuổi. Chu Thái y dẫn theo một đám Thái y bị Thái hậu triệu tới, run rẩy quỳ xuống: "Chúng thần tham kiến Thái hậu nương nương, tham kiến Hoàng hậu nương nương, tham kiến chư vị nương nương, các vị nương nương cát tường."

Thái hậu lạnh mặt, sắc mặt tái nhợt, vừa mở miệng chính là chất vấn: "Nhưng ai gia lại không cát tường nổi! Ai gia hỏi các người, ba ngày thỉnh mạch bình an một lần, Hoàng thượng lại bị bệnh nặng như vậy, bọn Thái y các người đều là một đám vô tích sự như vậy hay sao? Nuôi các người để làm gì?"

Thanh âm già nua của Chu Thái y mang theo mấy phần khàn khàn, thỉnh thoảng nói: "Thần có tội."

Đôi môi đỏ tươi của Thái hậu có chút run rẩy, bàn tay mang hộ giáp màu đỏ ôm lấy ngực, giọng nói cũng trầm xuống: "Hoàng thượng cần chính yêu dân, chưa bao giờ bỏ qua một buổi lâm triều nào. Bây giờ lại bệnh đến không thể xuống giường được, bãi triều ai gia mới biết được tin tức, ai gia chỉ hỏi các người, rốt cuộc Hoàng thượng bị bệnh gì?"

Hoàng hậu và các vị phi tần cũng siết chặt khăn tay, Hoa Thường cũng hết sức khẩn trương.

Các Thái y quỳ ở dưới nhìn nhau mấy lần, cuối cùng Chu Thái y run rẩy lên tiếng nói: "Khởi bẩm Thái hậu, Hoàng thượng... bị lao phổi!". Dứt lời, tất cả Thái y đều cúi đầu xuống nền đất lạnh như băng, không dám nhúc nhích.

Cả người Thái hậu cứng đờ, một câu cũng không nói nên lời, mắt trợn trắng, ngửa mặt lên trời, sau đó té ngã về phía sau.

"Mẫu hậu!" Hoàng hậu nghe tin tức xong mặt mày cũng biến sắc, lại thấy Thái hậu té xỉu, Thục phi cũng ôm bụng kêu đau, chúng phi tần loạn thành một đoàn. Hoàng hậu luống cuống tay chân phân phó người đỡ Thái hậu lên giường, vừa vặn Thái y ở đây, sai người chặn trở.

Trong lòng Hoa Thường cũng lạnh lẽo, lao phổi chính là phổi bị kết hạch, đương nhiên ở hiện đại cũng không phải là bệnh nặng gì, ngay cả vắc xin phòng ngừa cũng nghiên cứu ra rồi. Nhưng ở cổ đại, lao phổi chính là bệnh nan y!

Nếu nói có bao nhiêu cảm tình với Hoàng đế, Hoa Thường tự nhận là có mấy phần, dù sao đây cũng là phu quân của nàng, đối xử với nàng không có gì là không tốt, cũng chưa từng bạc đãi nàng điều gì. Quan trọng nhất

chính là nếu như Hoàng đế băng hà, nàng sẽ trở thành Thái phi, cả đời bị nhốt ở Từ An cung... Không có sức ảnh hưởng gì tới Hoàng đế kế nhiệm.

Chẳng lẽ nàng lại có số mệnh như thế này sao? Tay của Hoa Thương hơi run rẩy, nàng còn nhớ kỹ lúc ở Từ Ninh cung, nhìn thấy tình cảnh của Quý Thái phi, năm ấy là Nhu Quý phi được sủng ái nhất một thời, nhưng đến hiện tại chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân lớn tuổi hèn mọn mà thôi. Không, nàng không thể để mình đi tới bước kia được, tuyệt đối không thể.

Hoàng hậu an bài Thái hậu ở phòng bên trái của thiên điện, còn Thục phi ở bên phải. Thục phi vẫn ổn, chỉ là tâm tình bị kích động nên động thai khí mà thôi, Thái y cũng nói là không có gì đáng ngại, cố gắng nghỉ ngơi một chút là được. Thái hậu lại lớn tuổi, bị tin tức như vậy kích động mạnh nên không được tốt lắm, sắc mặt các Thái y đều đầy vẻ lo lắng.

Hoàng hậu và các vị phi tần canh giữ ở bên người Thái hậu, vẻ mặt mỗi người lại không giống nhau. Ba người Hoàng hậu, Trịnh Phi, Ninh Quý tần chắc chắn khá là yên tâm, dưới gối ba người đều có Hoàng tử, dường như địa vị lập tức trở nên vi diệu không giống với những người còn lại.

Qua nửa canh giờ sau, Thái hậu mới nặng nề tỉnh lại. Mở mắt ra, Thái hậu liền giãy giụa muốn ngồi dậy, Hoàng hậu vội vàng tiến lên đỡ, nước mắt rơi lã chã, thương tâm nói: "Mẫu hậu bảo trọng thân thể. Hiện giờ Hoàng thượng... nếu mẫu hậu người có mệnh hệ nào, chúng nhi thần biết phải làm sao đây."

Thái hậu đẩy tay Hoàng hậu ra, đôi mắt đen lách lướt qua những phi tần đang ra vẻ buồn rầu thê lương ở bên dưới, ánh mắt mang theo vài phần lão luyện khôn khéo và kiên cường.

Thanh âm già nua có chút khàn khàn: "Ai gia sống nhiều năm như vậy, từ một Quý tần ở hậu cung của Tiên đế, cho tới Thái hậu như bây giờ,

các người nghĩ cái gì ai gia đều biết!"

Đám người Hoàng hậu thấy sắc mặt Thái hậu thay đổi đều run lên một cái, kính cần cúi đầu lắng nghe dạy bảo. Tay Thái hậu vịn mép giường, tựa người lên gối dựa bên cạnh, tiếp tục nói: "Bây giờ Hoàng đế bệnh nặng, ai gia khuyên các người nên an phận một chút! Nghĩ càng nhiều, chết càng nhanh! Đừng trách ai gia không nhắc nhở các người."

Hoàng hậu bịch một tiếng quỳ xuống, khóc lóc nói: "Sao mẫu hậu lại nói những lời trách móc như vậy, chúng thần thiếp đều lo lắng cho long thể của Hoàng thượng, mong Hoàng thượng mau chóng khỏe mạnh".

Ánh mắt của Thái hậu lạnh lùng nhìn Hoàng hậu, nói: "Hoàng hậu lo lắng cho bệnh tình của Hoàng thượng, ai gia tin. Nhưng chẳng lẽ trong lòng Hoàng hậu không có nghĩ đến điều gì khác sao? Ai gia ăn muối còn nhiều hơn người ăn cơm! Ai gia nói cho các người biết, Hoàng thượng là thiên tử, là con của trời cao, nhất định sẽ chuyển nguy thành an, các người phải cẩn thận tuân thủ, làm tròn bổn phận của mình, đoan chính cung lương [2]".

[2] Đoan chính cung lương (端正恭良): Đoan trang, chính trực, cung kính, lương thiện.

Hoàng hậu vẫn còn quỳ dưới đất, Hoa Thường và đám người Trịnh Phi phúc thân hành lễ: "Thần thiếp cẩn tuân Thái hậu nương nương dạy bảo."

Không thể không nói, những lời này của Thái hậu rất có khí thế chấn động, đối với những phi tần không con mà nói, đều thật sự chờ mong Hoàng thượng khỏe lại. Mà những phi tần đã có con thì e ngại uy nghiêm của Thái hậu nên sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chọn Người Hầu Bệnh

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Thái hậu thấy chúng phi tần kính cẩn, hài lòng gật đầu, lại nhìn lướt qua Hoàng hậu đang căn môi quỳ dưới đất, nói: "Hoàng hậu, người đứng lên đi".

Hoàng hậu cúi đầu tạ ơn: "Tạ mẫu hậu". Sau đó nàng được cung nữ hầu bên cạnh nâng đỡ đứng lên. Sau khi Hoàng hậu đứng dậy, sắc mặt vẫn có vẻ ưu sầu, do dự nói: "Mẫu hậu, không phải nhi thần lắm mồm, chỉ là hiện giờ Hoàng thượng bệnh nặng, triều chính không có người xử lý, không biết ai sẽ nhiếp chính đây?"

Ánh mắt Thái hậu lóe lên tia sáng, lạnh lùng nói: "Hậu cung không được tham gia vào chính sự, Hoàng hậu người lại dám vượt qua."

Hoàng hậu không biết làm sao, phúc thân hành lễ: "Mẫu hậu dạy phải, nhi thần thất lễ."

Thật ra Hoa Thường khá hiểu suy nghĩ của Hoàng hậu. Hoàng thượng bệnh nặng, lại là chứng bệnh khó trị, như vậy vấn đề kế nhiệm hoàng vị liền lộ ra một cách công khai.

Theo lý mà nói, đích tử kế vị là danh chính ngôn thuận, nhưng đáng tiếc, Tam Hoàng tử vẫn còn mặc tã, vẫn là một đứa trẻ sơ sinh, sức cạnh tranh quả thật không cao. Vì lẽ đó, thân làm Hoàng hậu như nàng đương

nhiên muốn biết ai xử lý triều chính khi Hoàng thượng bệnh nặng, có ảnh hưởng gì đối với việc thay đổi người kế vị hay không.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thái hậu rất bất mãn đối với điệu bộ của Hoàng hậu. Là một mẫu thân, bà vẫn luôn yêu thương nhi tử của mình nhất, mà từng câu từng chữ của Hoàng hậu lại ám chỉ cái khác, giống như Hoàng thượng sắp băng hà vậy, sao có thể khiến Thái hậu hài lòng được kia chứ?

Thái hậu nửa nằm ở trên giường, qua một hồi lâu mới lên tiếng nói: "Hiện giờ Hoàng thượng bệnh liệt giường, lao phổi lại là bệnh nặng có tính truyền nhiễm. Ngay cả chính bản thân ai gia cũng không thể tùy tiện gặp Hoàng thượng, trong lòng ai gia đau khổ, lại lo lắng không biết bệnh tình của Hoàng thượng tiến triển ra sao, bên cạnh có người nào hầu hạ chu đáo hay không. Hoàng hậu, bên cạnh Hoàng thượng cần phải có phi tần hầu bệnh, người thấy thế nào?"

Vẻ mặt Hoàng hậu biến sắc, mặt mũi ảm đạm, một lát sau mới quỳ xuống, khó khăn trả lời: "Khởi bẩm mẫu hậu, nhi thần là thê tử kết tóc với Hoàng thượng, lúc này vốn nên là nhi thần hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng. Nhưng dưới gối nhi thần còn có ấu tử vẫn còn mặc tã, nghĩ đến không có ai chăm sóc, quả thật nhi thần đau lòng không thôi."

Thái hậu lạnh lùng nhìn Hoàng hậu một cái, trong lòng càng tức giận, nói: "Vậy theo người, ai mới là người thích hợp đây?"

Hoàng hậu dừng một chút, đôi môi cũng tái nhợt, đây chính là chuyện đắc tội với người khác, làm sao mở miệng nói ra lời được, đi hầu bệnh gần như bằng chịu chết, chúng phi tần vẫn còn đang ở đây mà nhìn mình kia kìa. Thật ra Hoàng hậu muốn nói tên của Trịnh Phi hoặc là Ninh Quý tần, dù sao trong tay hai người bọn họ đều có Hoàng tử, chẳng qua tâm tư muốn loại bỏ đối phương quá rõ ràng, nếu bị Hoàng thượng biết được, e là sẽ có đại nạn.

Hoa Thường vẫn đứng trầm mặc, đến lúc này, nhìn Thái hậu và Hoàng hậu vẫn còn đang đấu trí, những phi tần khác thì lại nơm nớp lo sợ và hốt hoảng lo lắng, nàng liền đứng dậy. Hoa Thường quỳ xuống hành lễ một cái, thấp giọng nói: "Khởi bẩm Thái hậu nương nương, thần thiếp tự xin đi hầu bệnh".

Những người khác đều chấn động nhìn Hoa Thường, muốn đi chịu chết hay sao? Tuy hầu bệnh là công lớn, nhưng cũng phải còn mạng để hưởng thụ mới được!

Thái hậu nhìn Hoa Thường nửa đường nháy ra, sắc mặt phức tạp, ngừng khí hòa hoãn lại, nói: "Vì sao người muốn đi hầu bệnh?"

Vành mắt Hoa Thường ngấn lệ, lại cười ôn nhu: "Hoàng thượng đang bị đau bệnh dày vò, thần thiếp hận không thể lấy thân chịu thay, chỉ mong có thể ở bên cạnh Hoàng thượng hầu hạ, tự tay chăm sóc."

Thái hậu do dự một chút, nhìn dáng người đoan trang của Hoa Thường, khuôn mặt lộ vẻ không đành lòng.

Hoa Thường tiếp tục lên tiếng: "Lúc này tiền triều và hậu cung đều không được yên ổn, Hoàng hậu nương nương thân làm chủ lục cung, cần phải trấn giữ hậu cung, lại còn chăm sóc ấu tử, quả thật không thể làm gì hơn. Hiện giờ Thục phi tỷ tỷ lại đang mang long thai, càng không thể vất vả. Trong những phi tần còn lại, chỉ còn có thần thiếp và Trịnh Phi tỷ tỷ là cao nhất, thần thiếp bất tài, hy vọng có thể phân ưu với Thái hậu và Hoàng thượng."

Thái hậu bình tĩnh nhìn Hoa Thường một lát, thở dài nói: "Đứa bé ngoan, ai gia ân chuẩn. Người hồi cung thu dọn chút đồ, hôm nay triệu gia quyến vào cung gặp gỡ đi, ngày mai rồi hẵng tới Kiến Chương cung."

Hoa Thường hành đại lễ, khấu đầu nói: "Tạ Thái hậu nương nương ân điển."

Sau đó, Thái hậu cho chúng phi tần giải tán.

Vị Ương cung.

Hoàng hậu hồi cung mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, vừa bước vào điện thì có chút đứng không vững. Thúy Lâu lập tức đỡ lấy Hoàng hậu, dìu nàng đến bên giường, lo lắng nói: "Nường nường nghỉ một lát đi."

Sắc mặt Hoàng hậu đau buồn hoảng hốt, lắc đầu một cái: "Trước mặt người khác bốn cung giả vờ kiên cường, không lộ vẻ kinh sợ, ngay cả Thái hậu, bốn cung cũng chống đối từng câu. Thật ra trong thâm tâm bốn cung bất an có ai biết hay không? Hoàng thượng bệnh nặng, trong lòng bốn cung rất đau xót."

Thúy Lâu cũng không nhịn được vành mắt đỏ lên, nhẹ giọng nói: "Nường nường nghỉ thoáng một chút, Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, rồi cũng sẽ khỏe thôi."

Hoàng hậu lắc đầu: "Ngày hôm nay, nếu không phải Hoa Phi đứng ra, không biết Thái hậu còn giày vò bốn cung như thế nào nữa, bốn cung đúng là nợ Hoa Phi một ân tình lớn. Bốn cung phải tính toán cho thật tốt, phòng khi chuyện xấu nhất có thể xảy ra. Một khi Hoàng thượng có gì bất trắc... vậy Tam Hoàng tử của bốn cung phải làm sao đây?"

Thúy Lâu an ủi: "Tam Hoàng tử là đích tử, không ai vượt qua được, nường nường đừng nên lo lắng quá mức."

Vừa nhắc tới Tam Hoàng tử, hiện giờ Hoàng hậu càng không an lòng, hoảng hốt vội nói: "Tam Hoàng tử đang ở đâu vậy? Ôm tới cho bốn cung nhìn một chút, bốn cung không yên tâm. Bốn cung cảm thấy không có Hoàng thượng, dường như toàn bộ hậu cung và triều đình đều không an toàn, bốn cung nên làm gì, nếu như đích tử không thể kế vị... thì chính là chết!"

Thúy Lâu cố gắng trấn an Hoàng hậu, khuyên nhủ: "Nường nường chớ nên tự loạn thể trận, nường nường là người đứng đầu lục cung. Suy nghĩ cẩn thận mà nói, nếu như Hoàng thượng thật sự không ổn, cũng sẽ sớm triệu kiến nường nường thôi."

Hoàng hậu hít sâu một hơi, gân xanh trên cổ cũng hiện lên, lầm bầm nói: "Đúng, Hoàng thượng coi trọng đích tử, sẽ không có việc gì, không có việc gì."

Trường Nhạc cung.

Ninh Quý tần vội vã trở lại cung điện của mình, vừa vào cửa liền lệnh cho các cung nữ lui xuống, chỉ còn cung nữ Hoài Tố là tâm phúc của nàng ở lại. Ninh Quý tần lộ vẻ kinh hoảng, ngồi trên nhụyễn tháp mà vẫn còn bất an, khẽ vỗ ngực thở hỗn hển, trên mặt có nét buồn rầu, mơ hồ lại mang theo mấy phần hưng phấn không che giấu được. Ninh Quý tần nắm chặt lấy tay Hoài Tố, giọng nói run rẩy, mang theo vài phần tư vị không biết nên khóc hay nên cười: "Hoài Tố, ta nên làm gì đây?"

Hoài Tố cẩn thận nhìn Ninh Quý tần, thấp giọng nói: "Nường nường là đang nói đến... Đại Hoàng tử?"

Ninh Quý tần cắn chặt môi, có chút run rẩy: "Ta chưa từng hy vọng xa vời những thứ không thuộc về mình, nhưng hiện giờ... Đại Hoàng tử là trưởng tử!"

Hoài Tố chỉ là một cung nữ, tuy kiến thức không nhiều, nhưng một lòng trung thành với Ninh Quý tần, thấp giọng nói: "Nường nường đang nghĩ tới ngôi vị Hoàng đế sao?"

Cả người Ninh Quý tần cứng lại, nước mắt cũng bắt đầu tuôn rơi: "Đây là lời đại nghịch bất đạo, ta không dám nghĩ đến". Sau đó vẻ mặt từ từ thay đổi có chút vắn vẹo: "Nhưng ta lại không thể không nghĩ tới."

Từng giọt từng giọt nước mắt của Ninh Quý tần rơi xuống, giọng vẫn còn bình tĩnh: "Hoàng hậu có đích tử, nhưng vẫn còn đang mặc tã. Từ xưa đến nay, chưa từng có sử sách nào nói rằng trẻ sơ sinh sẽ kế vị, huống chi đây lại là đất nước lấy trưởng làm vua! Có nhiều người quan tâm đến Đại Hoàng tử của bốn cung, sao bốn cung có thể không ham muốn đây! Nếu như bốn cung không mưu tính, thì không có nghĩa là người khác cũng không mưu tính, bốn cung và Đại Hoàng tử không thể cứ ngồi đó mà chờ chết!"

Hoài Tố cũng trở nên sợ hãi, nói: "Vậy nương nương, chúng ta nên làm thế nào cho phải đây?"

Ninh Quý tần lắc lắc đầu, nói: "Truyền lời cho Đại Hoàng tử, không để nó hành động thiếu suy nghĩ, hoàng tự cuối cùng còn phải xem ý của Hoàng thượng và tông thất như thế nào. Mà hậu cung, Hoa Phi đã chủ động đi hầu bệnh, cho dù Hoàng hậu và Trịnh Phi muốn gây khó dễ cho ta, cũng không có biện pháp nào thật sự tốt."

Ninh Quý tần nắm chặt tay, nói: "Chọn mấy món lễ vật quý, đưa đến Thượng Dương cung, nói với Hoa Phi đây là tấm lòng của ta, vạn lần mong nàng ấy bình an."

Hoài Tố gật đầu: "Nô tỳ đã hiểu."

Cuối cùng Ninh Quý tần lắc lắc đầu nói: "Bốn cung không biết tranh thủ, không thể cho Đại Hoàng tử một ngoại tộc vững mạnh, nếu không bốn cung cũng không ngồi chờ, mà chủ động xuất chiêu rồi".

Ngọc Hoa cung.

Trịnh Phi vẫn tỏ ra bình tĩnh như trước, so với Hoàng hậu và Ninh Quý tần hoảng hốt khẩn trương thì Trịnh Phi thật sự là quá mức bình tĩnh rồi.

Nhiễm Phong thấy vẻ mặt bình tĩnh của nương nương nhà mình, thận trọng nói: "Nương nương, chuyện hôm nay...."

Trịnh Phi lắc đầu một cái, đi vào Phật đường, dâng hương lễ Phật, trên mặt dần dần lộ ra vẻ bi thương: "Bốn cung gả cho Hoàng thượng cũng hơn mười một năm, từ ngày vào phủ cũng không có bao nhiêu sủng ái. Trong lòng Hoàng thượng, chẳng qua bốn cung chỉ là một phù hiệu Trịnh thị, coi trọng nhưng không miễn cưỡng bản thân để yêu thương bốn cung."

Nhiễm Phong thấy nương nương hồi tưởng lại chuyện quá khứ, cũng trầm mặc, đôi mắt đen láy nhìn Trịnh Phi, mang theo vài phần đau lòng và lo lắng.

Trịnh Phi vẫn quỳ trước Phật, tiếp tục nói: "Bốn cung nghĩ rằng, bốn cung hẳn cũng có hận, không có dung mạo, không có sủng ái, không có hài tử, giữ phân vị cao và cung điện trống rỗng thì có ích gì? Nhưng hiện giờ, bốn cung đã có hài tử, Hoàng thượng vẫn nhớ đến nhiều năm tình nghĩa, lại không ngờ..."

Nhiễm Phong nhìn từng giọt nước mắt trong suốt của Trịnh Phi rơi xuống, quỳ bên cạnh Trịnh Phi khuyên nhủ: "Hoàng thượng sẽ không có chuyện gì, nương nương bảo trọng thân thể."

Trịnh Phi lắc đầu một cái, lại cười ra tiếng, thanh âm nhẹ bằng: "Không, bốn cung lại mong đợi Hoàng thượng có chuyện."

Nhiễm Phong bị lời của Trịnh Phi dọa, toàn thân đều run rẩy, vội cúi đầu xuống, trán chạm vào nền đất, không dám lên tiếng.

Ngữ điệu của Trịnh Phi vẫn xa xăm như trước: "Vốn Nhị Hoàng tử chỉ là một chỗ dựa của bốn cung, nhưng bây giờ nếu như Hoàng thượng có gì bất trắc, thì Nhị Hoàng tử sẽ là lá át chủ bài, bốn cung sẽ có cơ hội trở thành Hoàng Thái hậu!"

Nhiễm Phong từ từ ngẩng đầu lên khuyên nhủ: "Nương nương người chớ nên manh động. Trước hết, chưa nói đến chuyện Hoàng thượng bệnh nặng có chữa trị được hay không, nếu thật sự đi tới bước kia, vẫn còn có Tam Hoàng tử là đích tử, cùng với Đại Hoàng tử là trưởng tử. Nương nương, chuyện này có thể liên quan đến tính mạng người thân đấy".

Trịnh Phi nhàn nhạt nhìn Nhiễm Phong một cái, bình tĩnh nói: "Lập đích dĩ trưởng bất dĩ hiên, lập tử dĩ quý bất dĩ trưởng [1]."

Nhiễm Phong từ từ suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Trịnh Phi, nghi ngờ nói: "Ý của nương nương là?"

Trịnh Phi chậm rãi nói: "Nội dung của hai câu này chỉ rõ rằng đích trưởng tử là người thừa kế, nhưng Tam Hoàng tử chúng ta là trẻ sơ sinh, đứa bé sơ sinh thì làm sao thống trị quốc gia được? Hoàng thượng có thể yên tâm đem giang sơn rộng lớn như vậy giao cho một đứa nhỏ năm tháng sao? Hơn nữa, trẻ nhỏ trước ba tuổi cũng rất dễ chết yếu, Hoàng thượng là minh quân, không thể không nghĩ tới điều này. Nếu truyền ngôi cho đích tử rồi đứa trẻ sơ sinh kia không còn, vậy thì ngôi vị Hoàng đế sẽ lại hỗn loạn."

Nhiễm Phong ngược mắt lên, hỏi nhỏ: "Vậy nương nương cho là?"

Trịnh Phi rũ mắt xuống: "Lập tử dĩ quý bất dĩ trưởng, câu này ý nói chỉ có đích tử mới có tư cách thừa kế tước vị và tài sản được truyền lại từ đời cha. Cho dù thứ tử có ra đời sớm hơn đích tử cũng không thể vượt quá bốn phận hoặc rình rập quyền lợi. Thế nhưng, nếu như đích tử bị loại bỏ, vậy ý của câu này phải thay đổi rồi. Đại Hoàng tử là trưởng, nhưng thân mẫu chỉ là Quý tần, xuất thân nhà quan lại bình thường. Mà mẫu phi của Nhị Hoàng tử là bốn cung, đứng hàng Phi vị, xuất thân nhà tướng, đương nhiên là cao quý hơn. Lập tử dĩ quý bất dĩ trưởng, Đại Hoàng tử không phải là đối thủ của Nhị Hoàng tử! Bốn cung chiếm phần thắng cao nhất!" Tình quang trong mắt Trịnh Phi lóe lên.

[1]: Lập đích lấy trưởng không lấy hiền, lập tử lấy quý không lấy trưởng: ý nói trong thời đại phong kiến, tục kế thừa hoàng vị hoặc chức quan, tài sản được truyền thừa theo câu nói trên. Tức chỉ lập đích, nếu có nhiều đích tử thì sẽ chọn người lớn tuổi nhất theo câu "lấy trưởng vi tôn", hoặc "huynh trưởng như cha". Cho dù người lớn nhất có ngu ngốc thì cũng thế, chỉ cần còn sống là được. Trong những đứa con, con của chính thê là đích tử, tức quý trọng nhất, còn con của thê thiếp thì gọi là thứ tử, thân phận không tôn quý bằng. Do đó nếu đích tử chết rồi, mới đến lượt thứ tử truyền thừa, nên mới gọi là lấy quý không lấy trưởng. (Dịch theo Baidu)

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Phó Thác

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Thượng Dương cung.

Sau khi từ Kiến Chương cung về, Hoa Thường liền cho truyền nữ quyến trong nhà vào cung. Hoàng hậu cũng không hề khắt khe, lập tức phê chuẩn. Buổi chiều, Hoa Thường đã có thể gặp lại người thân của nàng.

Thước Dực cẩn thận bưng trà tiến vào, trầm mặc hành lễ.

Hoa Thường tiếp nhận chung trà bạch ngọc, nhấp một ngụm, có chút kinh ngạc nhìn về phía Thước Dực, lên tiếng hỏi: "Thước Dực, người biết bốn cung không dùng loại trà Lục An này."

Thước Dực rũ mắt xuống, thấp giọng trả lời: "Chỉ là bởi vì trong tên trà này có một chữ "An", mang hàm ý may mắn."

Hoa Thường nghe vậy thì trầm mặc, khẽ nhếch môi cười, sau đó uống cạn sạch trà trong chén.

Toàn bộ Thượng Dương cung đều im lặng. Bọn cung nữ, thái giám nhanh nhẹn ở khâu thu thập tin tức nhất, biết chủ tử của mình sắp phải làm chuyện gì, nên cứ lặng lẽ làm việc, cố gắng giảm đi cảm giác tồn tại của bản thân, dường như toàn bộ Thượng Dương cung đều trống rỗng không người.

Lan Chi từ ngoài cửa tiến vào, cúi người hành lễ, trên mặt cũng ẩn chứa nét bi thương, lên tiếng nói: "Nương nương, phu nhân, Đại thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, Nhị tiểu thư đều đã đến rồi, đang ở ngoài cung tiếp chỉ."

Hoa Thường lộ ra nụ cười, vội vàng nói: "Mau truyền vào."

Lan Chi hành lễ trả lời, bước chân vội vã đi ra ngoài.

Hoa Thường hỏi Thước Dực: "Trang dung của bốn cung có ổn thỏa không? Mẫu thân coi trọng nhất là quý củ, nếu như thấy phục sức của bốn cung không nghiêm chỉnh, chắc chắn sẽ rất tức giận."

Thước Dực cố nén nước mắt, khàn giọng nói: "Nương nương không có gì là không thích hợp, phu nhân cũng sẽ không tức giận."

Hoa Thường tiếp kiến mệnh phụ ở nội điện.

Hoa Thường thấy Lan Chi dẫn mẫu thân và những nữ quyến khác tiến vào, cảm thấy sống một ngày như bằng một năm, rốt cuộc cũng được gặp lại rồi... Một năm có thể tương đương hai, ba lần, nỗi nhớ gia đình đã khắc sâu đến tận xương cốt.

Hoa Phu nhân mặc trang phục Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, thấy Hoa Thường liền khấu đầu hành lễ: "Thần phụ khấu kiến Hoa Phi nương nương, thỉnh an nương nương, nương nương cát tường."

Phía sau Hoa Phu nhân là hai tức phụ và một nữ nhi, đều không có phẩm cấp cáo mệnh, chỉ ăn mặc trịnh trọng một chút, cũng khấu đầu hành lễ.

Hai mắt Hoa Thường đã sớm đầm lệ, nâng mẫu thân đứng dậy, cười nói: "Mẫu thân đa lễ, đại tẩu, nhị tẩu, nhị muội cũng mau đứng lên đi."

Hoa Phu nhân ngẩng đầu nhìn nữ nhi, cũng vạn phần bi thống, giọng khàn khàn nói: "Nương nương gầy đi nhiều rồi."

Hoa Thường vươn tay sờ hai má của mình, cười nói: "Gầy ở đâu nào, mẫu thân cứ trêu chọc nữ nhi, chỉ là mùa hè nóng bức nên ăn mặc ít lại, nhìn có vẻ thon thả hơn mà thôi."

Trong điện chỉ còn hai cung nữ là Lan Chi và Thược Dược. Lan Chi mang ghế dựa ra mời bốn người cùng ngồi xuống.

Hoa Thường cũng không ngồi ở ghế chủ vị mà ngồi bên cạnh Hoa Phu nhân, dường như nhớ lại ngày tháng ở nhà làm cô nương, ở bên cạnh mẫu thân làm một vài đồ thêu thùa, nghe kể chuyện trong nhà, tự tại an nhàn.

Hoa Phu nhân vươn tay cầm lấy tay Hoa Thường, hơi cúi đầu, để người khác không nhìn ra được vẻ mặt, lên tiếng nói: "Thần phụ nghe nói nương nương muốn đi hầu bệnh... Về việc này, nương nương làm rất tốt, Hoa gia chúng ta đều là người có phẩm cách như thế."

Hoa Thường nghe được trong lời nói của mẫu thân có đau xót và vui mừng, trong lòng nàng có cảm xúc nói không nên lời.

Đây là thế gia vọng tộc, không phải là không đau lòng cho nữ nhi của mình, thế nhưng thế gia qua các đời luôn đặt giáo huấn và gia phong lên hàng đầu, chính là phẩm cách và hành vi trong đời sống thường ngày.

Hoa Thường ghen ngào một hồi, ngẩng đầu cười rồi gật đầu một cái: "Nữ nhi đã biết."

Hoa Phu nhân mím môi, trong lòng khó chịu nhưng cũng không biết phải nói cái gì, cuối cùng vẫn lộ ra vẻ mặt tươi cười: "Nương nương phải tự mình bảo trọng."

Hoa Thường nghe một câu nói đơn giản này xong, không cầm được nước mắt mà tuôn trào, tấu tử và muội muội bên cạnh cũng vội lau nước mắt.

Hoa Thường lắc đầu, xua tay cười nói: "Bốn cung không có việc gì. Mọi người trong nhà vẫn tốt cả chứ? Công việc của tổ phụ ở bên ngoài như thế nào? Thân thể phụ thân có khỏe mạnh không? Cũng không biết kỳ thi mùa xuân của các ca ca sẽ như thế nào nữa."

Bây giờ đại tấu nhìn vô cùng trầm ổn, cả người cũng trở nên ôn nhuận, khẽ lên tiếng: "Nương nương không cần lo lắng. Tất cả mọi người trong nhà đều bình an, thân thể phụ thân khỏe mạnh, việc học hành của tam đệ và đường đệ cũng không tồi."

Hai mắt Hoa Thường ngấn lệ, gật đầu cười nói: "Tất cả thuận lợi là tốt rồi. Ta ở trong cung cũng rất tốt, Hoàng thượng đối đãi với ta không tệ."

Muội muội của Hoa Thường - Hoa Dung, vẫn còn là một tiểu nữ hài non nớt, nhìn tỷ tỷ Hoa Thường một thân tơ lụa thêu hoa, thế nhưng đường nét hoa văn trên y phục lại sinh ly tử biệt, dường như toàn bộ cung điện xa hoa bởi vì khí thế của vị chủ nhân này mà trở thành một hố đen dọa người, vẻ mặt Hoa Dung sợ hãi, không dám lên tiếng nói chuyện.

Hoa Thường không chú ý đến sắc mặt của muội muội, cho dù để ý đến, chỉ sợ lúc này cũng chẳng có tâm tư an ủi.

Hoa Phụ nhân cẩn thận nhìn Hoa Thường, ngân ngấn nước mắt, nước nở nói: "Nương nương còn muốn giao phó gì không?"

Hoa Thường lắc đầu, thấp giọng nói: "Lần này bốn cung đi, không biết còn có thể gặp lại nhau hay không. Nếu như không có duyên, mệnh nữ nhi không tốt, mẫu thân cũng không cần thương tâm, kiếp sau, nữ nhi nguyện lại đầu thai vào Hoa gia."

Hoa Phu nhân nhịn rất lâu, cuối cùng cũng không cầm được lệ tuôn rơi, quay đầu nhắm chặt hai mắt, bối rối lấy khăn tay lau đi.

Hoa Thường quay qua nói với Lan Chi: "Lấy đồ ra đây."

Lan Chi hành lễ rồi đi ra cửa, một lát sau dẫn theo một loạt các tiểu cung nữ tiến vào, mỗi tiểu cung nữ đều bưng tráp đồ thắm, bên trong chứa vải vóc trang sức, và những loại dược phẩm vô cùng trân quý.

Hoa Thường nhìn lướt qua các khay, sau đó nói: "Mẫu thân hãy mang những thứ này về đi, xem như là để tưởng niệm."

Hoa Phu nhân không từ chối, nước mắt tuôn tràn, khấu đầu tạ ơn. Hoa Thường nhìn mẫu thân của mình quỳ trên mặt đất, che miệng kìm lại tiếng nức nở.

Đột nhiên Hoa Thường có chút hối hận, nàng xung phong đi hầu bệnh, chính là liều mạng đánh cược đường sống của mình. Một khi Hoàng thượng chuyển nguy thành an, vậy địa vị của nàng sẽ không còn giống như trước nữa, không còn là danh hiệu thế gia ở hậu cung như hiện tại nữa.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù cuối cùng vẫn như cũ, không thể xoay chuyển trời đất, bản thân nàng cũng nhiễm lao phổi, nhưng là nữ nhân cuối cùng hầu bên cạnh Hoàng đế, có lẽ Hoàng đế sẽ cho người nhà của nàng một đường lui thật tốt.

Chỉ là nàng không muốn ngồi không mà chờ đợi. Mạt thế trước kia đã dạy cho nàng biết, chờ đợi chỉ đem lại sự hủy diệt mà thôi. Nhưng mà bây giờ nhìn những giọt nước mắt của người thân, và sự đau khổ khi phân ly, nàng lại bắt đầu mềm yếu, đây chính là nữ nhân.

Hoa Thường nhắm mắt, xua đi tia do dự cuối cùng, khẽ nói: "Sắc trời cũng đã muện, đưa mẫu thân rời cung đi."

Lan Chi và Thuộc Dược yên lặng gạt nước mắt, đám người Hoa Phu nhân quỳ xuống đất bái lạy: "Thần phụ xin cáo lui, nương nương bảo trọng."

Bởi vì bây giờ là thời điểm đặc biệt, Hoa Thường triệu kiến nữ quyến được chính miệng Thái hậu đáp ứng, cho nên khi đám người Hoa Phu nhân rời đi, cũng không cần phải tạ ơn lần nữa khi ra khỏi Vị Ương cung.

Tiến người thân rời đi, Hoa Thường mềm rũ người nằm trên giường, trong lòng lại càng thêm kiên định. Đúng vậy! Chẳng phải nàng tiến cung để bảo hộ gia tộc sao? Hiện tại bất luận sống hay chết, Hoàng thượng đã có thể nhìn thấy phẩm cách thế gia của nàng, cũng coi như là ở hiền gặp lành.

Sau khi dùng xong bữa tối chẳng có mùi vị gì, Hoa Thường nghe cung nữ tiến vào bẩm báo: "Thưa nương nương, Thục phi đến thăm."

Lan Chi nâng Hoa Thường dậy, đi về phía chính điện.

"Sao tỷ tỷ lại đến đây? Nếu như có chuyện gì thì sai người nói một tiếng, để muội muội đến cung của tỷ tỷ là được". Hoa Thường bước nhanh tới, nắm chặt tay Thục phi, lo lắng nói: "Hôm nay tỷ tỷ vẫn còn động thai khí, sao lại không cẩn thận như thế này?"

Cả người Thục phi đều tiều tụy, mắt phượng sưng đỏ, khẽ ngẩng đầu lên nhìn Hoa Thường, lên tiếng nói: "Tỷ tỷ đến quả thật là có việc. Chiều nay muội muội triệu kiến gia quyến, tỷ tỷ không tiện quấy rầy, không còn cách nào khác nên muện như thế này còn đến làm phiền muội muội."

Hoa Thường kéo tay Thục phi đi vào nội thất, ngồi xuống giường, chậm rãi nói: "Sao tỷ tỷ lại nói lời khách khí như vậy? Chúng ta là tỷ muội, có quấy rầy gì đâu."

Thục phi một tay che bụng, một tay lôi kéo Hoa Thường, bi thương nói: "Tỷ tỷ mong chờ hài tử này nửa đời người, bây giờ có được, vui mừng

khôn xiết. Nhưng mà hiện tại xem ra, đứa nhỏ này đến thật không đúng lúc."

Hoa Thường hiểu ý tứ của Thục phi, thấp giọng nói: "Ta biết là tỷ tỷ lo lắng cho Hoàng thượng, hy vọng có thể hầu hạ bên cạnh người, chỉ là tỷ đang có thai nên không thể đi được. Thật ra hài tử là bảo bối trời ban, chắc chắn Hoàng thượng cũng hy vọng tỷ có thể tốt lành, bảo trọng thân thể, sinh hạ một tiểu Hoàng tử khỏe mạnh. Tỷ tỷ yên tâm, nhất định muội sẽ thay cả phần của tỷ tỷ, chăm sóc Hoàng Thượng thật chu đáo."

Thục phi nâng tay lên, vuốt ve mặt Hoa Thường rồi nói: "Muội muội còn trẻ như thế, trẻ như vậy... Ta biết muội một lòng với Hoàng thượng. Muội muội xuất thân cao quý, tiến cung cũng thuận buồm xuôi gió, vốn không cần phải tranh đoạt cái gì, khoan thai an yên mà sống. Bây giờ lại nguyện ý đánh cược tính mệnh đi hầu bệnh, ta biết muội muội nhất định là đối với Hoàng thượng tình sâu vô cùng."

Hoa Thường nhìn Thục phi, trong lòng lại có chút thương xót nữ nhân này. Ở hậu cung này, e là cũng chỉ có duy nhất một mình Thục phi là thật lòng đối với Hoàng thượng, tình cảm sâu đậm mà thôi.

Hoa Thường cúi đầu lên tiếng: "Chính muội còn không rõ tình cảm của mình, nhưng muội biết tâm ý của tỷ tỷ đối với Hoàng thượng. Muội không muốn tranh đoạt điều gì, chỉ mong thân thể Hoàng thượng khỏe mạnh, tỷ muội hòa thuận vui vẻ."

Khuôn mặt Thục phi đầy nước mắt: "Yêu một người vô cùng khổ, bây giờ muội cũng nhảy vào trong bể khổ rồi. Ta đau lòng cho muội, nhưng cũng vui vẻ thay cho Hoàng thượng, thêm một người yêu hân, hân sẽ hạnh phúc hơn đúng không?"

Hoa Thường nhìn Thục phi không ngừng bi thương, khẽ an ủi: "Tỷ tỷ đừng nên khóc, còn phải nghĩ cho tiểu Hoàng tử trong bụng tỷ nữa."

Thục phi vội lấy khăn lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Hôm nay tỷ tỷ đến, chỉ muốn khăn cầu muối muối, chăm sóc Hoàng thượng thật tốt, tỷ tỷ ở đây tạ ơn muối!"

Dứt lời Thục phi liền quỳ xuống mặt đất, khấu đầu thật sâu.

Hoa Thường hoảng sợ, vội vàng nâng Thục phi dậy, miệng trách cứ: "Tỷ tỷ làm gì vậy? Tỷ tỷ đang có thai trong người, sao lại làm ra chuyện nguy hiểm như thế này chứ? Huống chi, cho dù tỷ không nói, muối cũng sẽ chăm sóc cho Hoàng thượng thật tốt."

Thục phi lắc đầu nói: "Ta biết nhất định muối sẽ tận tâm tận lực, chỉ là nếu ta không cảm tạ muối, trong lòng sẽ vô cùng bất an. Muối thành toàn phần tâm ý này của ta đi, được không?"

Hoa Thường thở dài bất đắc dĩ, hình như đã hiểu rõ vì sao mười mấy năm nay, vị Thục phi này được thịnh sủng không suy rồi. Người cho đi một phần chân tâm, người khác chỉ cảm thấy nửa phần chân tình. Thật sự Thục phi đã bỏ ra hai mươi phần chân tâm, cho nên Hoàng đế mới cảm nhận được tấm lòng sâu sắc của Thục phi, nguyện ý sủng ái nàng ấy. Mà các phi tần khác chỉ bỏ ra năm sáu phần thật tình, thì làm sao có thể mưu cầu nam nhân tôn quý nhất thiên hạ yêu người đây?

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nữ Nhân Đẹp Nhất

Edit: Triệu Hiền viện.

Beta: Tiên Thái Phi.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Hoa Thường ăn vận đơn giản đi đến Kiến Chương cung, trong số các cung nữ của mình, nàng chỉ mang theo mỗi Thước Dực. Thước Dực là người trầm ổn lại trung tâm, mang theo nàng cũng coi như có thêm một người để chăm sóc.

Hoa Thường ngồi kiệu đi một đường từ Thượng Dương cung thẳng đến Kiến Chương cung. Hiện tại Kiến Chương cung gần như đã phong tỏa hơn phân nửa, ra vào nghiêm ngặt, mang theo cảm giác bức bách nguy cấp, trong không khí lan tràn tư vị tuyệt vọng.

Đến bên ngoài Kiến Chương cung, bước xuống kiệu, Hoa Thường lập tức thẳng người cúi đầu, đứng một bên đợi tuyên triệu.

Chỉ chốc lát sau, cửa cung kéo kẹt mở ra, Trần Hỉ từ bên trong đi đến, hành lễ cung kính nói: "Nô tài tham kiến Hoa Phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường gật đầu đáp lại, thấp giọng nói: "Công công miễn lễ, công công vất vả rồi."

Trần Hỉ cũng gầy đi rất nhiều, nụ cười mang theo vài phần chua xót: "Nô tài không vất vả, tạ nương nương quan tâm. Mời nương nương đi theo lão nô, Hoàng thượng đã sắp xếp cho người ở nhĩ phòng [1] bên trái thiên điện. Nơi đó tuy hơi nhỏ hẹp nhưng xung quanh yên tĩnh, cách chủ điện cũng khá xa. Hoàng thượng nói, người không cần hầu hạ bên cạnh đâu, bệnh dễ lây nhiễm, không phải chuyện đùa."

[1] Nhĩ phòng: Trong kiến trúc nhà của người Hán, ngoài gian phòng chính ra, hai bên có thêm một hoặc hai phòng nữa, chiều sâu và chiều cao đều nhỏ, vì ở hai bên của chính phòng trông như hai cái tai nên được gọi là nhĩ phòng.

Hoa Thường đi theo phía sau Trần Hỉ, mở miệng nói: "Bốn cung phụng ý chỉ của Thái hậu nương nương, trước mắt đến đây hầu bệnh. Bất luận Hoàng thượng có ý gì, bốn cung nhất định phải hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng."

Vành mắt Trần Hỉ đỏ lên, nghe thấy sự kiên định trong lời nói của Hoa Thường, trả lời: "Tuỳ tâm ý của nương nương vậy." Lời nói không dễ nghe, nhưng ngữ khí lại có phần mềm mỏng.

Hoa Thường vào nhĩ phòng, sắp xếp lại các đồ dùng hằng ngày mà nàng đã mang đến.

"Thước Dực, bốn cung biết người trung tâm, trong lòng bốn cung cũng chỉ muốn tốt cho người thôi. Trước hết tạm thời người cứ ở lại đây, bốn cung đi cầu kiến Hoàng thượng."

Thước Dực muốn hầu hạ bên cạnh nương nương nhà mình, nhưng cũng biết bản thân nàng không có tư cách bước vào tấm điện của Hoàng thượng, chỉ có thể lo lắng trả lời: "Nô tỳ đã biết."

Hoa Thường vừa ra khỏi cửa thì có tiểu thái giám dẫn đường, nói ra thì đây là lần đầu tiên Hoa Thường bước vào Kiến Chương cung. Trước

đây Hoàng thượng triệu hạnh nàng, vì để thể hiện sự sủng ái nên Hoàng thượng luôn chủ động đến Thượng Dương cung.

Đi chưa đến một khắc đã tới cửa lớn của chính điện.

Hoa Thường ngẩng đầu, dường như toàn bộ chính điện đều bị phong tỏa. Tất cả các cánh cửa đều được đóng kín, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy một vài bóng người đang bận rộn. Bên ngoài lại có rất nhiều tiểu thái giám và cung nữ đang đứng canh giữ. Người nào cũng nín thở chờ đợi sai bảo.

Trần Hỉ từ bên trong đi ra, nhìn Hoa Thường rồi thở dài nói: "Hoàng thượng đã ân chuẩn, nương nương vào đi."

Hoa Thường hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi bước vào cung điện, nơi mà sẽ quyết định cả cuộc đời này của nàng.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường đi vào nội thất, xuyên qua tấm rèm màu vàng sáng, mơ hồ có thể nhìn thấy một người đang nằm trên giường, liền cúi người hành lễ.

"Đứng dậy đi." Một giọng nói khàn khàn truyền đến.

Hoa Thường đứng lên, chủ động đi về phía trước, vén rèm lên rồi bước đến gần long sàng.

Cho dù có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng khi Hoa Thường nhìn thấy nam nhân nằm trên giường kia, vẫn phải lắp bắp kinh hãi. Nàng nhớ mang máng lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng đế, hân cao lớn cường tráng, gương mặt mang ý cười ôn hòa. Mà hiện giờ, nam nhân này đang nhắm nghiền mắt lại, lồng ngực phập phồng, gầy gò hơn trước rất nhiều, sắc mặt vàng vọt như nến, xương gò má đỏ bừng, sắc môi tái nhợt.

"Hoa Phi tới rồi à." Đột nhiên Hoàng đế mở mắt, lên tiếng nói.

Hoa Thường có chút kinh hãi, trước kia khi tiếp xúc, cơ bản Hoàng đế đều rất ôn nhu, thế nhưng bây giờ đôi mắt của hắn vừa sắc bén lại vừa thâm thúy, loé sáng như ánh đao, gần như không giống một người bệnh.

Hoa Thường hành lễ nói: "Vâng."

Hoàng đế cẩn thận nhìn gương mặt Hoa Thường, sau đó chậm rãi nói: "Không phải đã bảo nàng đợi ở nhĩ phòng cho thuận tiện à, vì sao còn tới đây?"

Hoa Thường cúi đầu trả lời: "Thần thiếp tới để hầu bệnh, không phải tới ngắm phong cảnh."

Đột nhiên Hoàng đế ho khan, tay vỗ ngực, bộ dạng như rất khó chịu. Hoa Thường vội vàng tiến đến, đỡ Hoàng đế dậy, một tay nhẹ nhàng đỡ sau lưng hắn, một tay vuốt vuốt ngực hắn.

Qua một hồi lâu, Hoàng đế mới đỡ hơn, nhẹ giọng nói: "Trẫm không sao."

Hoa Thường nhẹ nhàng đỡ Hoàng đế nằm xuống, điều chỉnh vị trí của gối ngọc một chút, mềm mại nói: "Thần thiếp sẽ luôn hầu sẵn ở đây, Hoàng thượng có gì không thoải mái thì cứ nói với thần thiếp, đừng nên chịu đựng. Toàn bộ Thái y đều đợi ở bên ngoài, Hoàng thượng không cần sợ thầy giấu bệnh đâu."

Một tiểu cung nữ tiến lên, tay bưng cái khay màu vàng, bên trong là chén thuốc đen ngòm. Tiểu cung nữ quỳ xuống, hai tay giơ cao khay đựng lên rồi nói: "Hoàng thượng nên dùng thuốc rồi ạ."

Nhìn phục sức của tiểu cung nữ thì chỉ là một cung nữ nhị đẳng, thế nhưng Hoa Thường không dám khinh thường. Lúc này có thể ở lại trong Kiến Chương cung hầu hạ, nhất định đều là tâm phúc mà Hoàng thượng tín nhiệm.

"Đưa cho ta, ta sẽ hầu hạ Hoàng thượng dùng thuốc." Hoa Thường ôn hoà nói, tiếp nhận chén sứ hoa màu xanh lam kia. Nàng cầm lấy cái muỗng bằng sứ thanh hoa trong khay, nhẹ nhàng khuấy vài cái, nếm thử độ nóng, trong miệng toàn là hương vị đẳng chất.

Sau đó nàng ngồi vào mép giường, đưa muỗng thuốc đến bên miệng Hoàng đế: "Hoàng thượng, người uống thuốc đi, tuy có chút đắng nhưng đã có mút hoa quả rồi."

Hoàng đế chậm rãi hé miệng, tùy ý để Hoa Thường đút thuốc, cứ sau ba bốn muỗng thuốc, Hoa Thường liền đút cho hắn một miếng mút hoa quả.

Qua chừng một khắc sau, mới xem như uống xong chén thuốc này.

Hoa Thường đặt chén thuốc lại vào khay, khẽ nói với tiểu cung nữ: "Đem về đi."

Tiểu cung nữ nhún người hành lễ: "Vâng, nô tỳ xin cáo lui."

Hoàng đế nằm xuống, nhắm mắt lại, hơi kéo ra một nụ cười khổ: "Hoa Phi, sao nàng lại tới đây? Nơi này còn đáng sợ hơn cả đầm rồng hang hổ, chẳng lẽ công lao hầu bệnh còn quan trọng hơn sinh mạng của bản thân sao?"

Hoa Thường khẽ rũ mi xuống, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp là phi tần của Hoàng thượng, không phải công lao, mà là bốn phận."

Hoàng đế sững sốt một chút nói: "Bốn phận... Trẫm có vô số phi tần, sao chỉ mình nàng có bốn phận vậy?"

Hoa Thường thấp giọng giải thích, nói: "Hoàng hậu nương nương tọa trấn ở hậu cung, không có cách gì để thân phân. Thực phi tử tử lại đang mang thai nên cũng không thể hầu hạ. Phi tần còn lại tuy rất nhiều nhưng

thần thiếp là người đứng đầu, tất nhiên người đảm nhận không thể giao cho ai khác ngoài thần thiếp."

Hoàng đế nhắm mắt lại, dường như chỉ có làm như vậy thì nước mắt mới không chảy ra.

Tiểu phi tử thế gia chính trực này, dường như vĩnh viễn chỉ có mình nàng mới có thể dùng ngữ khí bình thản, đạm mạc để giải thích tất cả mọi chuyện. Lại không biết rằng trong mắt người khác, đó là chuyện khó khăn biết bao nhiêu.

Một lát sau, Hoàng đế mở mắt hỏi: "Nàng không sợ chết sao?"

Hoa Thường ngậy ra một lúc, bây giờ Hoàng đế nói chuyện rất thẳng thắn đó! Bởi vì do bệnh nặng nên tùy hứng sao? Nàng chỉ có thể ôn nhu trả lời: "Có ai mà không sợ chết đâu chứ, nhưng trên thế gian này, có rất nhiều chuyện so với chết còn quan trọng hơn."

Dường như trong đôi mắt đen láy của Hoàng đế có một loại tâm tình đang dâng trào cuộn cuộn, thanh âm trầm thấp: "Trong lòng Thường nhi, có điều gì còn quan trọng hơn cái chết?"

Hoa Thường nhìn Hoàng đế với ánh mắt chân thành, chỉ có thể chậm rãi trả lời: "Rất nhiều đấy, theo như bản thân mà nói thì thanh danh và trình tiết của nữ nhân đều quan trọng hơn so với cái chết. Ở khía cạnh gia tộc mà nói thì gia tộc phát triển thịnh vượng, thanh danh, phẩm cách so với cái chết cũng quan trọng hơn rất nhiều. Từ thiên hạ mà nói thì Hoàng thượng là chủ thiên hạ này, tất nhiên quan trọng hơn cả vạn lần so với cái chết của thần thiếp."

Sau đó Hoa Thường chậm rãi lộ ra nụ cười, nhìn Hoàng đế nói: "Vì lẽ đó, thần thiếp sợ chết, nhưng mà so với long thể an khang của Hoàng thượng thì làm sao thần thiếp có thể lưỡng lự đây?"

Dung nhan mỹ lệ trước mặt Hoàng đế dần dần trở nên mơ hồ. Đúng vậy, nữ nhân này đẹp phi thường, cực kỳ đẹp.

Nàng chỉ vận một chiếc áo bạch miêu [2] màu trắng rằm, thêu hoa văn màu vàng nhạt, phối với váy lụa mềm màu trắng bạc thêu hoa bách hợp. Trên đầu cũng chỉ vấn một kiểu tóc đơn giản, cài thêm một cây trâm nạm ngọc trai đính sợi bạc tua rua. Trên tai và cổ tay đều không đeo đồ trang sức, cả người toát ra khí chất thuần khiết và thanh tịnh.

[2] Bạch miêu (白描): một kiểu vẽ của Trung quốc, chỉ dùng đường nét, không tô màu.

Nhưng mà, vì sao lại cảm thấy nàng đẹp như vậy, đẹp nhất từ trước đến giờ chưa từng có.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Nguyên Nhân

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Mai Thái phi.

Kiến Chương cung.

Hoàng đế nói chuyện với Hoa Thường chưa được vài câu đã ngủ thiếp đi. Hoa Thường cũng cẩn thận đắp chăn mỏng lên cho Hoàng thượng, bên cạnh có hai tiểu cung nữ đứng quạt, bây giờ đang là ngày hè nắng chói chang, nên nhiệt độ rất cao.

Hoa Thường lo lắng cho bệnh tình của Hoàng đế, nói với Đại Thái giám Trần Hỉ đang đứng bên cạnh: "Trần công công, bốn cung vô cùng lo cho bệnh của Hoàng thượng, không được ở bên cạnh chăm sóc Hoàng thượng thì bốn cung cũng không an tâm, bốn cung không quay về nhĩ phòng nữa, ban ngày ta ở trong tẩm điện chăm sóc Hoàng thượng, buổi tối sẽ ở gian ngoài canh đêm và nghỉ ngơi."

Trần Hỉ nhìn vẻ mặt kiên định của Hoa Thường bèn thở dài, thấp giọng nói: "Nô tài biết tấm lòng của nương nương. Vậy lần này nô tài xin vượt quá phận sự một lần, thay Hoàng thượng đáp ứng."

Hoa Thường nở nụ cười dịu dàng: "Đa tạ công công."

"Ta thấy công công cũng gầy đi rồi, chắc chắn là do mệt nhọc quá độ, bây giờ đang là giữa trưa, Hoàng thượng lại đang ngủ, ngài cũng nghỉ ngơi một chút đi." Hoa Thường quan tâm nói.

Trần Hỉ cảm động lắc đầu: "Nô tài xin nhận ý tốt của nương nương, nhưng lão nô không yên tâm về Hoàng thượng. Lần này Hoàng thượng bị bệnh cũng là do nô tài bất cẩn không phát hiện ra sớm, cứ nghĩ rằng đó là bệnh cũ, kết quả lại tạo thành họa lớn như vậy, đúng là chết ngàn lần cũng không đền hết tội."

Hoa Thường thấp giọng an ủi: "Công công cũng đừng tự trách mình, hiện giờ chuyện quan trọng nhất là bảo trọng thân thể để chăm sóc Hoàng thượng, chỉ cần Hoàng thượng bình an, tất cả những chuyện khác đều không quan trọng."

Trần Hỉ nén nước mắt, nói: "Nương nương nói phải."

Có vài tiểu cung nữ từ bên ngoài đi vào, trên tay đều bưng khay, bên trong có vẻ như là chén thuốc.

Hoa Thường nghi ngờ hỏi: "Thuốc này là sao?"

Trần Hỉ đứng một bên tiếp nhận thuốc, trả lời: "Đây là do Thái y kê thuốc phòng bệnh cho những người hậu hạ cạnh Hoàng thượng như chúng ta dùng, dù sao có chút ít còn hơn không. Nương nương cũng uống một bát đi, mỗi ngày hai lần."

Hoa Thường hiểu rõ gật đầu, cũng lấy một bát, cau mày uống, thuốc này vô cùng đắng chát.

Hoa Thường không chịu nổi vị đắng, tiểu cung nữ nhìn thấy liền đưa nước đường đến cho Hoa Thường, nàng cười nói đa tạ.

"Ta ở nhà hưởng phúc quen rồi, từ nhỏ thân thể cũng luôn khỏe mạnh, chưa uống qua nhiều thuốc, bây giờ đúng là có chút không quen." Hoa Thường che ngực, uống nước đường cũng cảm thấy trong miệng tràn đầy vị đắng.

Trần Hỉ cũng có thái độ thân cận hơn với Hoa Thường, hạ giọng an ủi: "Chỉ sợ nường nường phải chịu khổ một chút rồi, thuốc này còn phải uống thêm nhiều ngày nữa, có thể uống thuốc thật ra cũng là may mắn rồi, mấy ngày trước đã có rất nhiều người bị đưa đi vì nhiễm bệnh."

Hoa Thường cau mày, khẽ hỏi: "Thân thể Hoàng thượng vẫn luôn tốt như thế, sao đột nhiên lại nhiễm bệnh vậy? Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu?"

Trần Hỉ cẩn thận nhìn về phía rèm nơi long sàng sau đó thở dài, thấp giọng nói: "Nô tài cũng không coi nường nường là người ngoài, chúng ta là người không biết có thể sống đến ngày nào, lời này, nô tài sẽ nói với nường nường."

"Hoàng thượng không chịu được mùa hè, chưa tới hè là thân thể đã thấy khó chịu, đây cũng không phải là chuyện lớn gì. Mùa hè năm nay cũng vậy, vì vậy bất luận là Thái y hay Hoàng thượng đều không quá lưu ý. Sau đó không ngờ lại chẩn ra ho lao! Sau khi Hoàng thượng biết đã phong tỏa tin tức, bắt đầu tra xét thái giám cung nữ trong Kiến Chương cung."

Nói tới đây, khuôn mặt Trần Hỉ trở nên dữ tợn, trong giọng nói lộ ra sự thù hận sâu sắc: "Quả nhiên, Hoàng thượng bị bệnh không phải là do ngẫu nhiên. Bên trong Kiến Chương cung có hai thái giám và một cung nữ đều nhiễm phải bệnh lao, hơn nữa thời gian nhiễm bệnh đã lâu! — Là có người cố ý, cố ý nhiễm bệnh ho lao sau đó che giấu bệnh tình đến Kiến Chương cung hầu hạ Hoàng thượng."

Hoa Thường khẽ hô một tiếng, nhú mày hoảng sợ: "Ý công công là có người mưu hại Thánh thượng?"

Trần Hỉ gật đầu thở dài: "Chuyện này trong Kiến Chương cung cũng không phải là bí mật, sau đó Kiến Chương cung điều đi hơn nửa hạ nhân, chỉ để lại một số người đáng tin nhiệm."

Hoa Thường không hỏi có tra được kẻ chủ mưu hay không, đây không phải là vấn đề phi tần nên hỏi, chỉ có thể thở dài: "Hoàng thượng là thiên tử, được thần phật phù hộ, nhất định sẽ không có chuyện gì."

Trần Hỉ cũng mặt ủ mày chau, chỉ hi vọng trên đời này thật sự có kì tích.

...

Hoa Thường dùng bữa trưa đơn giản rồi trở về tắm điện. Nàng nhẹ nhàng kéo rèm ra, ngồi bên mép giường, chỉnh lại chăn, nhìn Hoàng đế vẫn đang ngủ say rồi đưa tay ra sờ lên gương mặt gầy gò kia.

Vừa nhắc tay, Hoa Thường liền cảm thấy nhiệt độ có chút không đúng, trong lòng lập tức khẩn trương, lại đặt tay lên trán kiểm tra nhiệt độ, xác định hẳn là không phải do mùa hè nên bị nóng mà là trán Hoàng thượng nóng lên!

Hoa Thường vội vàng đứng lên, thấp giọng nói với cung nữ đang đứng một bên quạt: "Truyền Thái y đến, Hoàng thượng bị sốt rồi."

Cung nữ hành lễ rồi vội vàng ra cửa.

Hoa Thường lại dặn các cung nữ khác mang một chậu nước lạnh đến, thấm ướt khăn, nhẹ nhàng lau mặt và tay chân Hoàng đế, cuối cùng đặt khăn lên trán đang sốt cao.

Chỉ chốc lát sau, mấy vị Thái y râu tóc bạc trắng đã đến.

Hoa Thường cũng không ngại tránh sang mép giường, nói: "Thái y mau đến xem đi, Hoàng thượng vốn là hơi mệt một chút nên đi ngủ, không ngờ lại bị sốt cao."

Mấy vị Thái y thỉnh an Hoa Thường xong liền quỳ xuống thỉnh mạch cho Hoàng thượng.

Hoa Thường đứng một bên nhìn, trong lòng hơi nôn nóng, bất luận nguyên nhân nàng đến hầu bệnh là gì nhưng mục đích đều giống mọi người chính là mong Hoàng thượng được bình an.

Sau khi Thái y chẩn mạch xong lại thảo luận kê đơn thuốc, sau đó quỳ xuống trả lời: "Khởi bẩm nương nương, Hoàng thượng bị sốt nhẹ, tình huống vẫn tốt, nhưng cần phải chăm sóc cẩn thận hơn, một khi Hoàng thượng bị sốt cao sẽ vô cùng nguy hiểm, chúng thần đã sửa lại phương thuốc trước kia, để Hoàng thượng thay đổi phương thuốc mới."

Hoa Thường gật đầu nghiêm nghị nói: "Đi lấy thuốc đi. Bốn cung cũng định ở bên cạnh chăm sóc cho Hoàng thượng, một khắc cũng không rời khỏi"

Thái y đặc biệt dặn dò: "Lao phổi là bệnh truyền nhiễm cực kì nghiêm trọng, tấm lòng nương nương cao thượng nhưng vẫn phải chú ý đến sức khỏe của mình. Nương nương nên uống thuốc phòng bệnh đúng giờ, không được tiếp xúc thân cận với Hoàng thượng quá nhiều, đề phòng bắt trặc."

Hoa Thường gật đầu khẽ nói: "Bốn cung xin nhận ý tốt của các vị, bốn cung sẽ uống thuốc đúng giờ. Nhưng bốn cung không tự tay hầu hạ Hoàng thượng sẽ cảm thấy không an lòng. Nếu đã đến đây tức là bốn cung đã không màng đến chuyện sinh tử, bây giờ tất cả đều vì Hoàng thượng."

Thái y cũng hết cách khuyên nhủ, hành lễ rồi lui xuống.

Hoa Thường quay trở lại ngồi xuống mép giường, tiếp tục dùng khăn thấm nước lạnh từ từ lau trán và tay chân Hoàng đế.

Đột nhiên Hoàng đế mở mắt ra, Hoa Thường hoảng sợ, quan tâm nói: "Hoàng thượng tỉnh rồi sao? Có chỗ nào không thoải mái không? Hoàng

thượng bị sốt nhẹ, Thái y mới tới xem qua. Bây giờ Hoàng thượng cảm thấy thế nào rồi?"

Tuy Hoàng đế bị bệnh hành hạ gầy ốm đi nhưng đôi mắt đen láy kia vẫn thâm trầm cơ trí, chăm chú nhìn Hoa Thường, nặng nề nói: "Trẫm không sao, nàng cũng đi nghỉ đi."

Hoa Thường nghe vậy cười khẽ: "Thần thiếp giỏi nhất là chuyện sống, làm gì có mệt mỏi mà cần nghỉ ngơi."

Hoàng đế nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Hoa Thường, nhúu nhúu mày, nghi ngờ nói: "Sao nàng vẫn có thể cười vui vẻ như vậy, bây giờ người ở Kiến Chương cung đều cảm thấy mây đen sương mù, không thể cười nổi, họ đều cảm thấy mình không thể sống sót ra ngoài."

Hoa Thường mím môi, lạnh lạnh nói: "Hoàng thượng nói vậy là sai rồi, thần thiếp cười là vì Hoàng thượng quan tâm đến thần thiếp, thần thiếp vui vẻ nên cười đó thôi. Còn những người khác không cười là vì quan tâm đến sức khỏe của Hoàng thượng, sầu lo không ngớt nên không thể cười được."

Hoàng đế suy tư, gật gật đầu: "Nàng nói có lý."

Hoa Thường lại cười: "Cười nhiều một chút mới có lợi, Hoàng thượng thấy thần thiếp tươi cười tâm tình có cảm thấy tốt hơn chút nào không? Hoàng thượng là người bệnh, vốn đã có áp lực lớn tâm lý rất lớn, lúc này nên thả lỏng một chút, bình thản đối đầu với bệnh tình, điều này cũng có lợi cho việc khôi phục sức khỏe."

Hoàng đế thấy Hoa Thường trình trọng như vậy cũng hơi mỉm cười: "Thường nhi nói có lý, sau này trước mặt trẫm nàng cười nhiều một chút, như vậy trẫm sẽ vui vẻ."

Hoa Thường kinh ngạc nói: "Hoàng thượng cười rồi! Chỉ cần Hoàng thượng hài lòng, đừng nói là muốn thần thiếp cười một cái, bắt thần thiếp vừa khóc vừa cười cũng không sao cả."

Hoàng đế cũng bị chọc bật cười, ánh mắt đen láy nhìn Hoa Thường, bên trong tràn đầy ôn nhu.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Chăm Sóc

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Mai Thái phi.

Mấy tiểu cung nữ nối đuôi nhau mang bữa tối vào điện.

Hiện giờ, quy cách đồ ăn của Hoàng đế không còn xa xỉ như trước nữa, bởi tấm điện vốn là nơi nhỏ hẹp, mà Hoàng thượng lại đang bệnh, vậy nên đã cắt giảm hầu hết các loại thức ăn, chỉ để lại một số món bổ dưỡng.

Hoa Thường đích thân bày thức ăn ra bàn. Nào là tổ yến xào thịt vịt cắt lát, cút thủy tinh cắt lát, cá tuyết hoa vàng, thịt gà, canh gà rừng hầm sâm và một mâm sủi cảo nhân cua.

Hoa Thường nhẹ nhàng đến bên mép giường, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, người nên dùng bữa tối rồi."

Hoàng đế vẫn chưa ngủ, chỉ đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy cười khổ nói: "Trước khi ái phi đến, đều là người khác cho trẫm ăn. Ái phi đến, trẫm lại phải tự mình xuống giường ăn."

Mặt Hoa Thường mang theo ý cười, vén vạt áo Hoàng đế, khẽ nói: "Giường chỉ cách bàn ăn chục bước, sao người lại không thể xuống chứ. Cả ngày Hoàng thượng cứ nằm trên giường như thế, dù không bệnh cũng thành có bệnh, xuống giường đi lại nhiều mới tốt."

Hoàng đế dựa vào cánh tay Hoa Thường, đứng dậy, trên người chỉ mặc lớp áo trong màu vàng, nói: "Chỉ là trầm cảm thấy toàn thân mệt mỏi, không muốn đi lại."

Hoa Thường cẩn thận đỡ Hoàng đế, khuyên nhủ: "Mệt mỏi chỉ là một loại bệnh trạng. Nếu muốn dứt lại bệnh ma [1], phải khắc chế lại bệnh trạng của chúng, không thể chịu thua, càng không thể để bản thân nước chảy bèo trôi [2]."

[1] 病魔: Tiếng nhà Phật, chỉ loài ma quỷ hại người.

[2] 隨波逐流: Được ví với thái độ tiêu cực, buông trôi, phó mặc mọi chuyện, không quan tâm.

Hoàng đế cười khố: "Đến trầm cũng bị tiểu nha đầu như nàng giáo huấn."

Hoa Thường cười nói: "Trong gia tộc của thần thiếp, từ khi thần thiếp còn nhỏ, cũng đã từng nghe nói có rất nhiều người mắc phải bệnh nặng, có người chịu được, có người lại không. Những người có bệnh tình chuyển biến tốt đẹp rồi khỏi hẳn, đều là những người có ý chí vô cùng kiên định và tin vào bản thân. Bọn họ không ỷ rỗi, không nhụt chí, kiên trì rèn luyện và trị liệu, cuối cùng cũng được hồi báo."

Hoàng đế nhướng mày, không thể không nghi ngờ: "Thật sao?"

Hoa Thường cũng không nhiều lời, đỡ Hoàng đế đến trước bàn rồi ngồi xuống, nói: "Hoàng thượng mau dùng bữa đi, phải dùng nhiều một chút."

Hoàng đế cầm đũa bạc lên, nói: "Nàng đừng ăn cùng trẫm, đợi lát nữa hãy ăn cùng nhóm người Trần Hi, để Ngự Thiện phòng đưa đến thứ tốt hơn."

Hoa Thường rũ mi, thấp giọng: "Thần thiếp biết Hoàng thượng sợ thần thiếp cùng dùng bữa thì sẽ lây bệnh cho thần thiếp. Nhưng thần thiếp luôn muốn dùng bữa cùng với Hoàng thượng, như vậy mới giống người một nhà. Cho dù tương lai có thế nào, nhưng ít nhất vào giây phút này, Hoàng thượng có người thân làm bạn, cùng nhau nỗ lực, cùng nhau chiến thắng bệnh ma."

Tay Hoàng đế đang cầm đũa bỗng ngừng một chút, rồi nhắm mắt không nói gì nữa.

Hoa Thường mỉm cười cầm đũa, bắt đầu gắp thức ăn.

Ăn được một nửa, Hoàng đế lại đột nhiên ho khan. Hoa Thường vội vàng đứng dậy, vỗ nhẹ vào lưng Hoàng đế. Mấy tiểu cung nữ đang đứng một bên cũng lập tức dâng lên nước trà còn nóng bảy phần đến.

Hoa Thường vuốt ngực Hoàng đế, dâng nước trà lên, lo lắng nói: "Hoàng thượng là do dùng bữa bị sặc, hay do bệnh làm ho khan không ngừng vậy? Hiện giờ người cảm thấy thế nào?"

Hoàng đế uống mấy ngụm trà, chậm chạp lắc đầu: "Trẫm không có việc gì. Vừa nãy uống canh có chút vội vàng nên mới bị sặc, không ngăn được ho khan vài tiếng."

Hoa Thường nhận lấy chén trà Hoàng đế vừa uống xong, lấy khăn thấm quanh khóe miệng Hoàng đế, lo lắng nói: "Đợi lát nữa Hoàng thượng dùng bữa xong lại tuyên Thái y đến khám. Dù sao hôm nay cũng đổi phương thuốc, để Thái y khám xem có hiệu quả không."

Hoàng đế gật gù: "Nàng mau dùng bữa đi, ăn nhiều một chút."

Hoa Thường trở lại chỗ ngồi của mình, mỉm cười nói: "Hoàng thượng mới là người nên ăn nhiều, ăn xong người còn uống thuốc nữa."

"Trầm ăn uống không được tốt lắm, có khi cảm thấy đói, nhưng thức ăn vừa vào miệng đã cảm thấy nuốt xuống là chuyện vô cùng khó khăn, dù một miếng cũng không muốn." Hoàng đế thở dài, miễn cưỡng gắp một miếng sủi cảo nhân cua.

Hoa Thường nhìn kĩ thần sắc Hoàng đế, sau đó nói: "Tuy thần thiếp không biết nhiều, nhưng có biết trước kia khá lâu, đã từng có một vị thân thích mắc ho lao, liên miên không ngừng. Nhà vị thân thích kia cũng không giàu có gì, vậy nên không có tiền để dùng những dược liệu quý báu, mẫu thân hẳn liền cho hẳn dùng thức ăn bổ dưỡng, nghe nói rất có hiệu quả, tuy rằng cuối cùng vẫn không chịu đựng được mà ra đi, nhưng trước đó cũng sống thêm được bảy tám năm. Không bằng Hoàng thượng cũng thử bắt đầu từ phương diện nguyên liệu nấu ăn này."

Hoàng đế không để lời Hoa Thường nói trong lòng, nhưng nhìn bộ dáng tiểu phi tử của mình trầm tư suy nghĩ, là một nam nhân, Hoàng đế cảm thấy có cảm giác thành tựu.

Cũng bởi vì hẳn là Hoàng đế, vậy nên càng hy vọng có người quan tâm, yêu chính bản thân hẳn, mà không phải là thân phận Hoàng đế mang đến cho các nàng vinh quang vô tận.

Hoàng đế nhận phần tâm ý này của Hoa Thường, mở miệng nói: "Về sau, thức ăn của trầm sẽ giao cho nàng quản lý, nàng muốn làm gì thì phân phó Ngự Thiện phòng một tiếng, để bọn họ đưa tới."

Hoa Thường có chút thụ sủng nhược kinh, chuyện này đã không đơn thuần giống sủng hạnh nữa, vậy nên nàng đứng dậy hành lễ: "Hoàng thượng đã tín nhiệm thần thiếp như vậy, tất nhiên thần thiếp sẽ tận tâm tận lực vì Hoàng thượng."

Sau khi dùng bữa tối một cách qua loa, Thái y liền tới khám.

Nửa người Hoàng thượng vẫn dựa trên đầu giường, nhưng tinh thần dường như đã tốt hơn một chút.

Thái y vẫn cung kính quỳ xuống bắt mạch như cũ, Hoa Thường đứng ở một bên bèn nói với Thái y: "Hoàng thượng dùng cơm trưa, cơm tối không nhiều lắm, không biết vì sao mà ăn uống không ngon miệng?"

Lão Thái y khám mạch xong, quay đầu nói với Hoa Thường: "Khởi bẩm nương nương, hiện tại, về cơ bản thì bệnh tình của Hoàng thượng đã khống chế được, không còn tiếp tục chuyển biến xấu nữa. Nhưng dù sao thuốc vẫn mang theo ba phần độc, chén thuốc này có lẽ sẽ gây ức chế cảm giác thèm ăn. Hơn nữa, căn bệnh ho lao này làm cho người bệnh thống khổ vô cùng, ăn uống không ngon miệng cũng là chuyện bình thường. Nhưng dù không muốn ăn cũng phải ép bản thân ăn thật nhiều, bởi thức ăn cung cấp một phần lớn năng lượng cho cơ thể."

Hoàng đế nghe xong gật đầu, sau đó phát phát tay nói: "Trẫm đã biết, các người lui ra đi."

Mấy Thái y quỳ xuống hành lễ: "Chúng thần cáo lui."

Thái y đi rồi, Hoàng đế lại ho khan không ngừng, Hoa Thường ở một bên nhìn cảm thấy khó chịu.

"Hoàng thượng, đây là tuyết lê chưng đường phèn thần thiếp đã phân phó Ngự Thiện phòng làm, người dùng một chút, ít nhất có thể làm dịu cổ họng." Hoa Thường bưng một chén nhỏ, thấp giọng nói.

Hoàng đế che miệng ho khan, tay có chút run run, muốn cầm lấy chén nhỏ trong tay Hoa Thường.

Hoa Thường nhìn vậy không yên tâm, đặt chén sứ Thanh Hoa một bên, nâng Hoàng đế ngồi dậy, đặt sau lưng một cái đệm mềm: "Trước tiên

Hoàng thượng cứ ngồi thẳng, hô hấp thông thuận, như vậy mới không bị ho khan."

Sau đó Hoa Thường cầm chén sứ, dút từng muỗng một cho Hoàng đế.

Hoàng đế có vẻ vô cùng ngoan, ăn hơn phân nửa chén tuyết lê chưng đường phèn, sau đó mới lại ho khan vài tiếng, nhìn biểu tình quan tâm của Hoa Thường, an ủi nói: "Trẫm không sao, nàng không cần lo lắng quá mức."

Hoa Thường rũ mi, khẽ nói: "Hoàng thượng vẫn luôn nói mình không sao, nhưng thần thiếp làm sao có thể không lo lắng chứ."

Hoàng đế vươn tay, nhẹ nhàng vuốt tóc Hoa Thường, thở dài: "Trẫm không biết nên an ủi nàng thế nào mới tốt, không đành để nàng lộ ra vẻ bi thương như vậy, bởi vì, nàng vốn vô cùng xinh đẹp."

Chóp mũi Hoa Thường cay cay, quả nhiên mấy lời âu yếm của cao phú soái dù thế nào vẫn thật êm tai, làm nàng vô cùng cảm động, thấp giọng: "Hoàng thượng mới là người bệnh, vì sao còn muốn an ủi thần thiếp?"

Tiếng Hoàng đế bởi vì ho khan mà dần trở nên nghẹn ngào, nặng nề nói: "Nam nhân nào cũng mong muốn có thể bảo hộ nữ nhân của mình, không để cho nữ nhân của mình phải thương tâm."

Hoa Thường cúi đầu, không nói rõ được đây là tư vị gì.

Hoàng thượng, người có biết, tại hậu cung này, nữ nhân vì người mà thương tâm còn ít sao? Toàn bộ đều vì người mà bi thương.

Phân vị cao, cuộc sống xa hoa, hay là phúc trạch của gia tộc, tất cả đều không sánh bằng chuyện người cười với các nàng cùng với một trái tim chân thành.

Một lát sau, Trần Hỉ mang theo hai cung nữ và bốn tiểu thái giám đi đến.

Hoa Thường đứng dậy nói: "Trần công công muốn làm gì vậy?"

Trần Hỉ khom người trả lời: "Nương nương, người mới đến hôm nay vậy nên còn chưa biết. Mỗi ngày, trước khi Hoàng thượng ngủ, chúng nô tỳ đều phải đổi chăn đệm một lần, rồi chiếu theo quy tắc mà thiêu hủy, tránh cho bệnh khuẩn sinh sôi."

Hoa Thường bình tĩnh đại ngộ, cười nói: "Đúng là nên như vậy."

Hoa Thường nâng Hoàng đế dậy, mấy tiểu thái giám bắt đầu mang chăn đệm và gối ngọc trên long sàng đặt vào trong rường.

Hoa Thường đỡ Hoàng đế vào nội thất, tiểu cung nữ đi theo phía sau, mang theo bộ đồ mới rồi cúi đầu dừng chân, chuyện còn lại, Hoa Thường tự mình hầu Hoàng đế thay quần áo, không nhờ người khác.

Hoàng đế hơi cúi đầu, nhìn Hoa Thường, nói: "Trẫm nghe nói hôm nay Hoàng hậu đã triệu kiến nữ quyến trong nhà, nàng nói xem hiện tại nàng ấy đang suy nghĩ cái gì?"

Hoa Thường dừng tay một chút, trong lời Hoàng thượng dường như có điều ẩn ý.

Hơn nữa, hôm nay nàng phụng dưỡng bên người Hoàng thượng, ít có thời gian rời khỏi, không hề thấy người nào đến bái kiến, vậy mà Hoàng thượng vẫn biết rõ chuyện tiền triều và hậu cung trong lòng bàn tay!

Hoa Thường thấp giọng trả lời: "Hoàng thượng bị bệnh, tỳ muội hậu cung đều vô cùng lo lắng. Nhất định Hoàng hậu nương nương rất hoang mang lo sợ, chỉ có thể triệu kiến gia quyến mà tâm sự."

Hoàng thượng rũ mắt, trầm giọng nói: "Ở trong mắt nàng, ai cũng tốt như vậy. Trẫm tốt, Hoàng hậu ở hậu cung tốt, chư vị phi tần cũng tốt."

Hoa Thường không rõ nguyên nhân ngẩng đầu, nói: "Thần thiếp vốn xuất thân thế gia, đã sớm hiểu chuyện, cũng là người biết phân biệt tốt xấu, thiện ác. Nhưng thần thiếp tiến cung đã gần một năm, chưa từng chịu qua một chút ảm ức nào, cho dù là Hoàng thượng, Thái hậu hay là tỷ muội hậu cung ai cũng đối xử tử tế với thần thiếp. Tất nhiên thần thiếp vô cùng biết ơn, thần thiếp cũng tin bọn họ đều là người tốt. Cho dù có làm chuyện gì sai trái, thần thiếp cũng nghĩ rằng các nàng ấy không hề có ý xấu."

Hoàng đế thương tiếc vuốt nhẹ vài sợi tóc của Hoa Thường, khẽ nói: "Trẫm cũng hy vọng như vậy. Nhưng mà, trời không chiều lòng người."

"Nếu thân thể trẫm khỏe mạnh, đương nhiên sẽ tin tưởng các nàng vô cùng tốt. Nhưng hiện giờ, thân thể của trẫm cũng không biết có thể chịu đựng được mấy ngày, chỉ sợ có vài người ngồi không yên..."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Chuyển Biến Xấu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Những lời Hoàng thượng nói băng quơ hôm trước, Hoa Thường cũng không dám để trong lòng, coi đó như là một cơn gió thoảng qua.

Hoa Thường cầm khay vàng nhẹ nhàng bước vào tấm điện, nàng đặt khay lên bàn sau đó từ từ kéo tấm màn ra, đến cạnh long sàng.

"Hoàng thượng, người đã dùng thuốc chưa?" Hoa Thường khẽ hỏi.

Hoàng đế chậm rãi mở mắt, sau đó nở một nụ cười nhạt: "Vừa dùng xong. Xem nàng kia, cứ như tiểu bà [1] quân gia vậy."

[1] Bà (婆): chỉ người phụ nữ lớn tuổi, hay gặp với nghĩa là mẹ chồng, nhưng trong trường nghĩa của nó thì còn 1 nghĩa khác, vợ.

Giọng nói Hoàng đế đã lộ vẻ thân mật hơn trước, hơn một tháng làm bạn, sinh tử tương tùy [2], cuối cùng cũng đánh vỡ trái tim kiên định của nam nhân này.

[2] Sinh tử tương tùy (生死相隨): sống chết bên nhau.

Hoa Thường ăn mặc đơn giản, một tháng qua bởi vì vất vả mà thân thể đã gầy ốm hơn trước nhưng khí chất và phẩm cách không hề thay đổi: "Từ bà quản gia này Hoàng thượng dùng không đúng rồi, thần thiếp là phi, không thể vượt qua."

Ánh sáng trong ánh mắt Hoàng đế dường như ảm đạm vài phần, sau đó cười cười gật đầu: "Thường nhi nói rất đúng, là trẫm sai."

Hoa Thường nâng Hoàng đế dậy, lại nói: "Thái y đã dặn dò, sau khi người ăn cơm uống thuốc xong không nên nằm xuống ngay, như vậy Hoàng thượng sẽ dễ mệt mỏi. Ít nhất thì người hãy ngồi một lát đã."

Khoé miệng Hoàng đế có chút chua xót, thấp giọng nói: "Trẫm chỉ cảm thấy mệt mỏi, cả người đều mệt mỏi."

Hoa Thường biết đây là do bệnh của hắn đã nặng thêm, chỉ là chưa tới mức nghiêm trọng.

"Thần thiếp phân phó Ngự Thiện phòng làm canh dương tủy [3] sinh địa [4]. Chính là dùng dương tủy sống, sinh địa, mỡ dê chín, muối tinh khiết, sinh khương băm [5], rượu vàng, mật ong hảo hạng, tư âm thanh nhiệt [6], trị ho tiêu đàm. Thần thiếp cũng hỏi qua Thái y, Thái y nói những thứ này có công dụng trị ho lao có sốt nhẹ, ho khan, trị chứng khạc đàm." Hoa Thường cầm khay ở trên bàn lại, nhẹ nhàng nói.

[3] Dương tủy (羊髓): tủy dê.

[4] Sinh địa (生地):

[5] Sinh khương (生姜): gừng.

[6] Tư âm thanh nhiệt (滋阴清热): giải trừ khí hư.

Hoàng đế nhíu mày: "Trẫm vừa mới dùng ngọc thiện xong, thật sự không muốn ăn uống nữa."

Hoa Thường khuyên nhủ: "Thần thiếp biết Hoàng thượng ăn uống không ngon miệng, nhưng Hoàng thượng dùng ngọc thiện không được nhiều. Cứ như vậy sao thân thể có thể chịu được?"

Hoàng đế cau mày, quay đầu sang một bên.

Hoa Thường bất đắc dĩ thở dài, bị ốm đau tra tấn, con người dù có kiên cường bao nhiêu cũng sẽ bị ảnh hưởng, tính tình trở nên nóng nảy, ương ngạnh cũng là chuyện bình thường, Hoàng đế không tức giận với nàng đã là cực kỳ nhẫn nại rồi.

Hoa Thường buông chén sứ trong tay, đẩy nắp lại, sau đó ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Hoàng đế, dựa đầu lên vai hắn, khẽ nói: "Hoàng thượng không suy nghĩ vì thân thể mình thì cũng nên nghĩ đến mọi người vẫn đang lo lắng cho Hoàng thượng. Con dân thiên hạ đều hy vọng Hoàng thượng sớm bình an, sao Hoàng thượng có thể từ bỏ được."

Hoàng đế cảm thấy động tác của Hoa Thường rất xa lạ, trong trí nhớ của hắn tiểu phi tử này luôn rụt rè chưa bao giờ chủ động ôm hắn.

"Nàng cách xa trẫm một chút, trẫm..." Hoàng đế nghĩ đến vấn đề lây bệnh. Hai người dựa vào nhau gần như vậy, hắn nghe rõ cả tiếng thở, còn ngửi được cả hương thuốc nhàn nhạt lẫn với mùi đồ ăn trên người tiểu phi tử này nữa.

Hoa Thường buông Hoàng đế ra, nhìn mặt Hoàng đế nói: "Ban đêm Thái hậu nương nương thường mất ngủ, lo lắng không biết làm sao cho phải. Hoàng thượng là người hiếu thuận nhất, nếu Hoàng thượng không nghe lời dặn của Thái y, thần thiếp sẽ phải đi bẩm báo với Thái hậu."

Tuy rằng mấy người Thái hậu không được vào chính điện Kiến Chương cung, nhưng thiên điện thì vẫn có thể, cỡ ba bốn ngày sẽ triệu kiến Hoa Thường một lần hỏi thăm tình hình. Đương nhiên Hoa Thường cũng không thể trực tiếp tiếp xúc với nhóm người Thái hậu, chỉ đứng trước tấm màn chắn cách cửa mười thước, cung kính báo lại là được.

Hoàng đế cười khố: "Trẫm nghe lời là được chứ gì."

Hoa Thường tươi cười, mang canh dương tuý sinh địa tới, tự mình nếm thử, kiểm tra nhiệt độ rồi mới đút cho Hoàng đế: "Hương vị không phải quá ngon nhưng có ích cho bệnh tình của Hoàng thượng."

Hoàng đế nhìn bộ dáng nghiêm túc của Hoa Thường, trong lòng mềm xuống, thấp giọng nói: "Một tháng nay nàng chuẩn bị thức ăn đa dạng mà bổ dưỡng cho trẫm. Hết canh tuyết lê rau chân vịt rồi lại canh ba ba tư âm, đúng là rất hiệu quả. Bây giờ chứng ho khan của trẫm cũng đã đỡ hơn, khi nói cũng không còn đau nữa."

Hoa Thường ôn nhu đáp lại: "Đồ ăn được phẩm đều tốt, nhưng cuối cùng vẫn phải dựa vào ý chí của Hoàng thượng. Chỉ cần người kiên định tin tưởng thì nhất định sẽ tốt hơn."

Hoàng thượng cười một chút, nói: "Nàng cát ngôn [7] quá rồi."

[7] Cát ngôn: lời nói tốt đẹp.

Hoàng đế cũng tự hiểu thân thể của chính mình, thật sự thì bệnh tình vẫn luôn chuyển biến xấu. Thức ăn thuốc bổ gì cũng chỉ trị được phần ngọn chứ không trị được phần gốc. Thường xuyên sốt cao, mệt mỏi, vầng đầu đã làm hắn không thể tin tưởng cái gì. Thời điểm sắp phải đối mặt với cái chết, dù là Hoàng đế thì hắn cũng sẽ sợ hãi, lo lắng. Chỉ là thật tốt khi có một nữ nhân nguyện ý ở bên chăm sóc hắn.

Hoàng đế vì bị ốm đau tra tấn mà bắt đầu hỉ nộ vô thường. Cung nữ thái giám ở Kiến Chương cung hầu hạ không tốt đã bị đánh chết hơn hai người, chuyện đó Hoa Thường cũng không biết. Trước mặt Hoa Thường, Hoàng đế vẫn là nam nhân trầm ổn rộng lượng nhẫn nại, hẳn không muốn ở trước mặt nữ nhân này lộ ra hình ảnh xấu của hắn, một kẻ bị ốm đau hành hạ mà trở nên thật đáng thương.

Buổi tối.

Hoa Thường hầu hạ Hoàng đế tắm gội thay y phục xong liền đỡ hắn trở lại giường, gém chăn kỹ càng rồi khẽ nói: "Hoàng thượng nghỉ ngơi sớm một chút."

Hoa Thường cẩn thận phân phó tiểu cung nữ ở lại gác đêm rồi đứng dậy chuẩn bị đến gian ngoài nghỉ ngơi, nhưng Hoàng đế đột nhiên kéo ống tay áo nàng lại.

Hoa Thường xoay người, quan tâm hỏi: "Hoàng thượng sao vậy, có chỗ nào không khoẻ sao?"

Hoàng đế lắc đầu, nhìn Hoa Thường thấp giọng nói: "Trẫm không muốn họ gác đêm, nàng ở lại được không?"

Hoa Thường sửng sốt, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy ngữ khí mềm yếu như vậy của Hoàng đế, dường như không giống với người làm chủ một quốc gia mà nàng biết.

"Thần thiếp tuân chỉ." Hoa Thường cầm tay Hoàng đế khẽ nói. Sau đó quay đầu nói với hai tiểu cung nữ đang quỳ gối bên mép giường: "Các người lui xuống đi, canh giữ bên ngoài cho tốt."

Hai tiểu cung nữ dập đầu tạ ơn: "Vâng, thưa nương nương."

Thật ra sau khi Hoàng đế mở miệng liền thấy hối hận, gác đêm là một việc tuy vinh quang nhưng cực khổ. Vinh quang là bởi vì chỉ có người được tín nhiệm mới được canh giữ bên cạnh Hoàng đế. Cực khổ là bởi vì gác đêm sẽ không được ngủ hơn nữa còn phải quỳ gối bên cạnh long sàng, quỳ một đêm không ngủ tuyệt đối không phải là việc dễ dàng.

Hoa Thường vừa nhìn thấy khuôn mặt rối rắm của Hoàng đế liền đoán được hẳn đang suy nghĩ chuyện gì. Nàng mỉm cười dịu dàng: "Thần thiếp hiểu ý của Hoàng thượng. Chẳng lẽ Hoàng thượng định để thần thiếp quỳ một đêm thật sao? Không ban cho thần thiếp một cái giường nhỏ?"

Hoàng đế thấy Hoa Thường không có hiểu lầm ý của hẳn, tươi cười nói: "Trẫm gọi Trần Hi đi lấy."

Hoa Thường cười gật đầu tạ ơn, sau đó ôn nhu hỏi: "Thần thiếp thấy tinh thần Hoàng thượng không tốt lắm, có phải còn phiền lòng chuyện gì không? Cung nữ gác đêm hầu hạ người không tốt sao?"

Hoàng đế chậm rãi lắc đầu, hai mắt nhìn vô định, khẽ nói: "Chuyện trăm phiền lòng quá nhiều. Thường nhi, nàng nói xem, con người có phải vì quyền lực thì sẽ không màng tất cả không?"

Vừa dứt lời, Hoàng đế lại nở nụ cười: "Lời này trẫm không nên hỏi nàng. Nàng ấy mà, chắc chắn sẽ nói một đồng đạo lý lớn đạo lý nhỏ, hết như mấy lão nhân thế gia vậy."

Tuy Hoàng đế nói là lão nhân, nhưng giọng nói rõ ràng có chút kính trọng.

Trước kia hẳn cảm thấy thế gia cổ hủ, hiện giờ lại thấy đó là chuyện tốt. Dù là nam nhân hay nữ nhân, xuất thân thế gia cũng không giống nhau.

Hiện giờ trong triều đã bắt đầu rối loạn, bên ngoài đều nói hi vọng Hoàng thượng dưỡng bệnh thật tốt, sớm ngày khang phục, nhưng thật ra đã

sớm tranh đấu gay gắt, ba vị Hoàng tử đều có người ủng hộ mình, mấy huynh đệ như hổ rình mồi, không chừng vài vị lão Vương gia nhiếp chính cũng bắt đầu có động tĩnh.

Chỉ có thể gia, trình tấu chương thỉnh lập người kế vị.

Tuy lời nói không dễ nghe nhưng đều là những câu của thần tử vì quân, vì nước, vì dân.

Tuy Hoa Thường không hiểu chính sự nhưng cũng cảm giác được đây là thời điểm nhạy cảm. Hoàng đế đã nói ra lời này thì chắc chắn đây không phải là tin đồn vô căn cứ.

"Những lời Hoàng thượng nói, thần thiếp không hiểu. Thần thiếp chỉ biết hiện tại Hoàng thượng đang bị bệnh, không thể quá ưu tư. Người phải dưỡng bệnh thật tốt, giữ tinh thần thoải mái."

Hoàng đế cười nhạo một tiếng: "Thường nhi, tâm tư nàng đơn thuần cho nên chỉ hy vọng trăm tốt lên. Thế nhưng không có nghĩa là người khác cũng vậy, chỉ sợ có một số người còn mong trăm mau chết sớm một chút đấy."

Hoa Thường lập tức nhíu mày, che miệng Hoàng thượng lại, khẽ trách cứ: "Hoàng thượng nói lung tung gì vậy, không may mắn gì hết."

Hoàng đế nhẹ nhàng quay đầu nhìn nữ nhân gầy ốm trước mặt, đau lòng nhưng không biết làm sao, lẩm bẩm nói: "Nếu trăm băng hà, nàng phải làm sao bây giờ?"

Vành mắt Hoa Thường đỏ lên, lúc này Hoàng đế đã bắt đầu suy xét chuyện hậu sự còn có thể nghĩ tới nàng, làm nàng cảm thấy chua xót: "Hoàng thượng đừng nói những lời như vậy. Thần thiếp chỉ là một nữ nhân nên không hiểu chuyện đại sự, nhưng thần thiếp biết tỷ muội trong cung đối với Hoàng thượng tình sâu nghĩa nặng, các nàng luôn ngóng trông Hoàng

thượng khoẻ mạnh hơn. Hoàng thượng người không biết đâu, trước khi thần thiếp đi hầu bệnh, Thục phi tỷ tỷ còn quỳ gối trước mặt thần thiếp cầu xin thần thiếp chăm sóc Hoàng thượng thật tốt. Tỷ tỷ còn đang mang thai, chẳng lẽ Hoàng thượng không muốn nhìn thấy hài tử của mình ra đời, lớn lên, thành gia lập thất sao?"

Hoàng đế nghe tới Thục phi, tinh thần hoảng hốt một chút, hồi lâu mới mở miệng nói: "Đương nhiên trăm muốn, chỉ là không biết ông trời có nguyện ý hay không."

Hoa Thường nắm chặt tay Hoàng đế, kiên định gật đầu: "Nhất định có thể, Hoàng thượng là thiên tử, là con của trời, chắc chắn sẽ che chở cho người."

Hoàng đế nhìn Hoa Thường, đôi mắt nàng mông lung đắm lệ nhưng khuôn mặt vẫn đang mỉm cười như cũ, lòng hắn cảm thấy đau xót. Đúng, hắn không thể chết được, hắn còn có Thường nhi, còn có Thục phi, có hài tử chưa được sinh ra, chưa được lớn lên, còn có giang sơn của hắn! 🌿

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tâm Ý Thái Hậu

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Thiên điện Kiến Chương cung.

"Thần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, chào các vị tỷ muội." Hoa Thường nhẹ nhàng hành lễ, thanh âm trầm thấp.

Thái hậu ngồi ở ghế chủ vị, Hoàng hậu ngồi bên trái, Thục phi có thai nên ngồi ở bên phải, các phi tần khác đều đứng, cũng không có chỗ ngồi.

"Hoa Phi miễn lễ." Thái hậu nặng nề mở miệng, trong thanh âm lộ ra vẻ già nua mệt mỏi.

Hoa Thường lại hành lễ tạ ơn rồi mới ngẩng đầu lên.

Hiện giờ Hoa Thường đứng bên ngoài cửa, trên cửa có treo màn, loáng thoáng thấy mấy bóng người đang ngồi trong thiên điện, làm thế này cũng đều vì phòng ngừa lây bệnh.

Thái hậu mặc cung trang màu vàng, trên búi tóc cài trâm kim phượng uốn hai đầu ngậm ngọc trai, bà ngồi vững vàng, khuôn mặt nghiêm trọng, ngữ khí hoà hoãn: "Hoa Phi, ai gia biết thời gian này người vất vả. Ai gia cũng ghi nhớ công lao với tình cảm này, ai gia ở đây cảm ơn người."

Hoa Thường bị tuyên triệu tới đây, nghe bà nói thế liền vội vàng hành lễ trả lời: "Thái hậu nương nương nói quá lời, thần thiếp nào có tài đức gì, đây vốn là bốn phận của thần thiếp."

Thái hậu chậm rãi lắc đầu, dường như trang sức nặng nề này mang theo rất nhiều áp lực đến cho lão nhân gia bà: "Lần này ai gia tới không phải để hỏi thăm bệnh tình của Hoàng đế. Ai gia chỉ cần người nói với Hoàng đế một câu, ai gia muốn gặp nó!"

Hoa Thường nghe vậy, lộ ra thần sắc khó xử, thấp giọng nói: "Thái hậu ra lệnh, thần thiếp không dám không nghe theo. Chỉ là việc này Hoàng thượng đã quyết định từ trước. Phượng thể của Thái hậu là quan trọng nhất. Hoàng thượng hiếu thuận nên không muốn Thái hậu lấy thân thể ra mạo hiểm, tự mình đi thăm Hoàng thượng."

Hoàng hậu cũng gầy đi một chút, nàng nhìn mặt Thái hậu không có biểu tình gì, quay đầu nói với Hoa Thường: "Ý của Hoa Phi muội muội bốn cung hiểu rõ. Chỉ là mẫu hậu sốt ruột ái tử, cũng hi vọng Hoàng thượng và Hoa Phi muội muội có thể hiểu được."

Hoa Phi biết ý của Thái hậu đã quyết, nên nàng chỉ có thể nhún người hành lễ, ôn nhu nói: "Lời của Thái hậu nương nương thần thiếp nhất định sẽ chuyển tới cho Hoàng thượng."

Thái hậu chậm rãi gật đầu: "Bệnh tình của Hoàng thượng ai gia cũng đã hỏi qua Thái y, ai gia là thân mẫu của Hoàng thượng, bệnh ở nhi tử nhưng người làm mẫu thân lại đau lòng. Hoa Phi người hãy chăm sóc Hoàng thượng cho thật tốt, cũng nhớ phải chú ý tới thân thể của mình, ai gia nhớ kỹ công lao của người."

Hoa Thường hành lễ: "Thần thiếp xin ghi nhớ lời Thái hậu nương nương chỉ dạy."

Thoạt nhìn thân thể của Thục phi càng thêm gầy yếu, mặc dù mang thai nhưng lại không béo, sắc mặt tái nhợt, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên cái bụng nhỏ, thanh âm mang theo vài phần bất lực, ánh mắt nhu mì rơi vài giọt lệ: "Hoa Phi muội muội, thân mình tỷ tỷ bây giờ đang mang thai, lại không thể gặp Hoàng thượng nên chỉ có thể mong hai người đều bình an."

Hoa Thường nghe lời này cảm thấy chua xót, ôn nhu nói: "Tỷ tỷ yên tâm, hôm qua Hoàng thượng cũng có nhắc tới tỷ tỷ, người còn nói nhất định phải tận mắt thấy tỷ tỷ sinh hạ hài tử, nhìn nó lớn lên, thành gia lập thất. Tỷ tỷ phải bảo trọng thân thể, vì Hoàng thượng mà sinh hạ hoàng tử khỏe mạnh."

Thanh âm của Thục phi mang thêm vài phần áp lực nước nỡ: "Hoàng thượng còn nhớ ta... Làm phiền Hoa Phi muội muội, tỷ tỷ ta nhất định sẽ bảo trọng thân thể, muội cũng phải bảo trọng thật tốt."

Hoa Thường cúi đầu hành lễ: "Thục phi tỷ tỷ cát ngôn."

Sắc mặt Hoàng hậu không tốt lắm, làm thê tử kết tóc với Hoàng thượng, vậy mà lúc Hoàng đế bị bệnh lại không nhắc nửa chữ về nàng. Ngược lại cho tới nay Hoàng thượng vẫn nhớ tới Thục phi. Trước mặt mọi người, chuyện này chẳng khác nào tát vào mặt nàng một cái.

Thái hậu nhắm mắt, đối với mạch sóng ngầm giữa các phi tần làm như không thấy, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ai gia cũng không có chuyện gì nữa, Hoa Phi người mau về đi. Ai gia biết bây giờ Hoàng thượng không xa người được."

Hoa Thường nhún người hành lễ: "Vây thần thiếp xin cáo lui trước."

Đợi Hoa Thường đi rồi, trên khuôn mặt nghiêm túc của Thái hậu cũng lộ ra thần sắc yếu ớt. Hộ giáp vàng thật dài xẹt qua lưng ghế tạo nên tiếng vang xẹt xẹt.

Hoàng hậu nhẹ nhàng nâng mắt, nhìn nhìn Thái hậu, thấp giọng nói: "Thần thiếp thấy Thái hậu cũng đã mệt mỏi, người mau hồi cung nghỉ ngơi đi."

Thái hậu nhắm hai mắt, không lên tiếng.

Thục phi vịn vào tay cung nữ, chậm rãi đứng lên, lấy tay đỡ bụng mình, vành mắt vẫn còn hồng. Nàng nhìn Hoàng hậu nhưng lại không mất khí thế: "Thân thể thần thiếp không khoẻ nên xin cáo lui trước."

Hoàng hậu thấy Thục phi ngay cả hành lễ cũng không làm được, cơn tức giận trong lòng càng tăng lên, khuôn mặt hơi cứng đờ, cười nhạt: "Hiện giờ Thục phi muội muội mang thai cho nên thân thể quý giá, Thục phi không cần hành lễ, mau về đi."

Thục phi còn chưa nói gì, Thái hậu đột nhiên mở miệng: "Mang long thai tất nhiên thân thể quý giá. Lúc trước Hoàng hậu người mang thai động tĩnh so với Thục phi còn khoa trương hơn."

Lúc Hoàng hậu có thai, cung vụ không cần xử lý, cũng không tiếp kiến phi tần, đánh chết rất nhiều cung nữ, đúng là động tĩnh lớn hơn.

Sắc mặt Hoàng hậu cương cứng, không thể cố cười được nữa, một chút mặt mũi mà Thái hậu cũng không cho nàng.

Thục phi nhìn Hoàng hậu, hừ lạnh một tiếng, hành lễ với Thái hậu sau đó vịn tay cung nữ đi thẳng ra cửa.

Ôn Tần là người trong cung của Thục phi, thấy Thục phi không giữ lễ nghĩa, đứng lên thấp giọng giải thích: "Thái hậu nương nương thứ tội, mấy ngày nay Thục phi tỷ tỷ có nỗi khổ trong lòng, thân thể không được khoẻ. Thái y cũng nói thai này dường như không ổn, hôm nay Thục phi tỷ tỷ nghe được tin tức của Hoàng thượng cho nên xúc động, có chút thất lễ."

Thái hậu chậm rãi lắc đầu, nhìn Ôn Tần ôn nhu nói: "Trong lòng nàng ấy có nỗi khổ, ai gia biết nên sẽ không tính toán."

Khoé miệng tươi cười của Hoàng hậu đã biến mất, Thái hậu thiên vị Thục phi không phải ngày một ngày hai, lời này từng chữ từng ý đều là muốn chèn ép nàng! Rõ ràng nàng mới là nữ chủ nhân của hậu cung, thế tử kết tóc với Hoàng thượng, con dâu danh chính ngôn thuận của Thái hậu.

"Ôn Tần muội muội hiểu lễ nghĩa, bốn cung sẽ không so đo chuyện Thục phi thất lễ." Hoàng hậu chậm rãi nhếch khoé miệng, nhàn nhạt nói.

Tất nhiên Ôn Tần nghe ra được châm chọc trong lời nói của Hoàng hậu. Vừa rồi nàng thỉnh tội với Thái hậu mà không thỉnh tội với Hoàng hậu, trong lòng Hoàng hậu tất nhiên sẽ bất mãn.

Ôn Tần nhàn nhạt hành lễ trả lời: "Hiện giờ Hoàng thượng bệnh nặng, tâm tư các vị tỷ muội phiền loạn, không có tinh thần. Thục phi tỷ tỷ với tần thiếp tất nhiên sẽ có chỗ thất lễ, hi vọng Hoàng hậu nương nương khoan thứ."

Hoàng hậu nhìn Ôn Tần cúi đầu, nhin cơn tức xuống. Bởi vì lo lắng mà không có tinh thần, nhiều chỗ thất lễ, nàng không khoan thứ thì sẽ không rộng lượng, như vậy mà Ôn Tần cũng nói được.

Hoàng hậu xoa xoa thái dương, hoà hoãn nói: "Ôn Tần muội muội nghĩ nhiều rồi, bốn cung sao có thể trách tội các người. Tất cả mọi người đều lo lắng cho Hoàng thượng, phần tâm ý này bốn cung cũng hiểu."

Trịnh Phi vẫn luôn ngồi trầm mặc, đột nhiên giương mắt nhìn Thái hậu đang ngồi ở trên, chờ Hoàng hậu nói xong, Trịnh Phi mới chậm rãi mở miệng: "Bệnh tình Hoàng thượng nghiêm trọng, Hoàng hậu nương nương cần gì phải tranh chấp với các phi tần. Bây giờ bệnh tình Hoàng thượng mới là quan trọng nhất."

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Trịnh Phi một cái, không dễ dàng gì mới mở miệng, so với Thục phi và Ôn Tần thì hiện tại nàng ta mới là kẻ địch lớn nhất của nàng!

"Trịnh Phi muội muội nói đúng, bốn cung chỉ là hơi hoảng loạn nên có nhiều chỗ chưa thoả đáng. Mong các vị tỷ muội thông cảm, Hoàng thượng là phu quân của bốn cung, người làm thê tử như bốn cung, thật sự rất lo lắng không biết làm thế nào cho phải." Hoàng hậu vỗ nhẹ trán, mang theo ý tứ xin lỗi nói.

Thái hậu không muốn ngồi ở đây nhìn một đám nữ nhân đấu khẩu, bà mở miệng nói: "Giải tán đi, trở về cung mà suy ngẫm. Có hài tử thì hãy chăm sóc hài tử cho tốt, còn không có hài tử thì hãy cầu phúc vì Hoàng thượng đi!"

Dứt lời Thái hậu liền đứng lên, vịn tay cung nữ đi ra ngoài.

Các vị phi tần ở phía sau đều đứng dậy hành lễ nói: "Cung tiễn Thái hậu nương nương."

Thấy Thái hậu đi rồi, khí thế Hoàng hậu cao thêm một chút, liếc nhìn Trịnh Phi và Ninh Quý tần vẫn luôn im lặng, phẩy khăn tay nói: "Bốn cung đi trước một bước, các vị muội muội cũng mau hồi cung đi."

Chính điện Kiến Chương cung.

Hoa Thường khẽ bước vào điện, vén màn lên thì thấy Hoàng thượng ngồi bên cạnh giường, trên tay còn cầm quyển tấu chương.

"Hoàng thượng tỉnh rồi ư?" Hoa Thường cười mở lời, vươn tay đo độ ấm trên trán của Hoàng đế, sau đó nhẹ nhàng thở ra: "Không nóng lên, xem

ra hôm nay tinh thần Hoàng thượng không tồi. Chỉ là người không nên làm việc vất vả, hay là lát nữa hãy xem tấu chương tiếp."

Hoàng đế buông tấu chương xuống, nhìn Hoa Thường hỏi: "Mẫu hậu gọi nàng qua có chuyện gì không?"

Hoa Thường nghe vậy, dừng lại trong chốc lát, khẽ nói: "Thái hậu muốn gặp Hoàng thượng."

Đôi mắt thâm trầm của Hoàng thượng xuất hiện vài phần hoài niệm, sau đó thấp giọng nói: "Chắc hẳn Thái hậu đã quyết rồi..."

Hoa Thường ôn nhu nói: "Hoàng thượng là thân tử (con ruột) của Thái hậu. Đã lâu như vậy rồi Thái hậu vẫn chưa được gặp nhi tử nên đương nhiên sẽ lo âu nôn nóng. Người làm mẫu thân, cho dù có gặp phải tình huống nguy hiểm thế nào thì con cái vẫn là quan trọng nhất. Thần thiếp thấy Thái hậu như vậy, trong lòng cũng cảm động."

Nhưng trên mặt Hoàng đế không tỏ ra vui mừng. Hoa Thường không đoán được tâm tư của Hoàng đế, cũng không dám nhiều lời.

Hôm nay sắc mặt Hoàng đế rất nặng nề, tuy tinh thần có tốt lên một chút nhưng cả người lại ủ dột thêm vài phần. Hơn nữa trước kia Hoàng thượng chưa bao giờ xem tấu chương trước mặt Hoa Thường.

Hoa Thường thật sự lo lắng, mở lời hỏi: "Hoàng thượng, nếu người phiền muộn hay là ra ngoài tản bộ một chút?"

Hoàng đế quay đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của Hoa Thường, lắc đầu: "Không được."

Vừa mới nói xong Hoàng đế lại ho khan, tiếng ho nghẹn ngào, so với lúc trước càng nghiêm trọng hơn.

Hoa Thường vội vàng lấy ống nhổ qua, tay cũng nhẹ nhàng vỗ lưng Hoàng đế.

Qua một hồi lâu thì ho khan cũng ngừng lại, Hoàng đế run rẩy mở khăn che miệng ra, trên mặt khăn xuất hiện từng tơ máu...

Hoa Thường ngậy người, vành mắt cũng đỏ lên.

Hoàng đế quay đầu muốn nói nhưng bởi vì đã ho khan rất lâu nên âm thanh khô khốc như xé rách cảm xúc: "Thường nhi đừng khóc."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Trữ Vị [1]

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái phi.

[1] Trữ vị: Người thừa kế.

Từ sau khi Hoàng đế bắt đầu ho ra máu, long thể càng lúc càng tiều tụy. Các Thái y đều lắc đầu, chỉ có thể nói rằng sẽ cố gắng hết sức mà trong lòng không ngừng nơm nớp lo sợ. Hoa Thường vẫn ngày đêm hầu hạ bên cạnh Hoàng đế, bưng trà đưa thuốc, không rời một bước.

Sáng sớm.

Trong khi Hoa Thường đang cho Hoàng thượng uống canh gan gà vô hàu [2], Trần Hỉ vội vàng tiến vào, hành lễ rồi nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu và Hoàng hậu đang đợi ở ngoài điện."

[2] Vô hàu (牡蠣瓦楞): một vị thuốc trong trung y, trị tiêu đờm, trừ nghệt và giảm đau.

Hoa Thường cẩn thận liếc nhìn sắc mặt của Hoàng đế, đặt chén canh gan gà vô hàu trong tay xuống, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, Thái hậu nương nương một mực lo lắng cho người, người thật sự không muốn gặp sao?"

Hoàng đế nhắm hai mắt lại, một lát sau mới mở miệng: "Tuyên mẫu hậu vào đi. Các người mau buông rèm xuống, bày ghế."

Trần Hỉ lĩnh mệnh đi ra ngoài, các tiểu cung nữ bắt đầu giăng màn giữa nội điện, bày ghế tựa. Hoa Thường nhìn kiểu tóc và phục sức đơn giản của mình một chút, lên tiếng nói: "Hoàng thượng, trang phục của thần thiếp không thỏa đáng, diện kiến Thái hậu e là có điều bất kính, hay là người để thần thiếp lui xuống thay y phục trước rồi quay lại sau."

Hoàng đế lắc đầu: "Cứ như vậy đi, mẫu hậu sẽ không để ý đâu."

Hoa Thường hành lễ, thấp giọng nói: "Vâng."

Một lát sau, Thái hậu và Hoàng hậu đồng loạt tiến vào, Trần Hỉ đứng ngoài rèm hầu hạ, Hoa Thường vẫn ở bên cạnh Hoàng đế, chưa từng rời đi nửa bước.

Hoàng hậu khom lưng hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế vẫn ngồi dựa vào thành giường, thấy Thái hậu tới, mở miệng nói: "Nhi thần tham kiến mẫu hậu, chỉ là thân thể nhi thần không khỏe, không thể hành lễ với người."

Hoa Thường cũng nhún người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương, tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Sau khi hành lễ xong thì từng người ngồi xuống theo phẩm cấp.

Qua lớp màn che, Thái hậu nhìn nhi tử nằm trên giường bệnh, lệ rơi không dứt: "Đứa nhỏ nhắn tâm này, sao lại không cho mẫu hậu đến thăm người?"

Hoàng hậu ngồi một bên cũng yên lặng rơi lệ.

Hoàng đế thấp giọng an ủi: "Mẫu hậu bớt giận, nhi tử khiến mẫu hậu lo lắng, là nhi tử không phải."

Thái hậu nghe thanh âm khản đặc của Hoàng đế, lòng đau như cắt, nước mắt rơi xuống như mưa: "Nếu không phải ai gia kiên quyết tới đây, có phải đến cuối cùng người cũng không cho ai gia gặp mặt không? Nhi tử của ta a!"

Nghe tiếng khóc trầm thấp của Thái hậu, trên mặt Hoàng đế lộ ra vẻ không đành lòng, khẽ nói: "Mẫu hậu đừng khóc, tổn hại đến thân thể."

Tiếng khóc của Thái hậu thê lương tột cùng, đau đớn như chết đi sống lại, Hoàng đế muốn an ủi, vừa mở miệng đã ho khan không ngừng. Hoa Thường vội vàng đỡ thân thể đang run rẩy của Hoàng đế, mở ống nhũ ra, lấy tách trà bên cạnh đưa cho Hoàng thượng, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng uống chút trà cho nhuận giọng."

Hoàng đế tiếp nhận ly trà trên tay Hoa Thường, miễn cưỡng uống vài ngụm mới áp chế được ho khan, chỉ là Hoa Thường thấy, trong đờm càng lúc càng mang nhiều tơ máu.

Thái hậu thấy tình trạng đó, muốn tiến lên lại bị Trần Hỉ ngăn cản: "Thái hậu nương nương bảo trọng phượng thể."

Nghe vậy, Thái hậu ngồi lại chỗ cũ, nhìn Hoàng đế bởi vì ho khan mà khòm cả lưng, đau lòng không thôi. Hoàng hậu cũng không ngờ rằng Hoàng đế vậy mà đau ốm thành dạng này, hốc mắt hãm xuống, xương gò má cao ngất, sắc mặt đỏ bừng.

Trong lòng Thái hậu như bị tảng đá đè nặng nhưng vẫn chậm rãi mở miệng: "Hoàng nhi, nơi này cũng không có người ngoài, chỉ có Hoàng hậu và Hoa Phi, ai gia tin các nàng cũng không phải là người nhiều chuyện, có một việc, nhất định ai gia phải hỏi người."

Hoàng đế lờ mờ đoán được chuyện gì, rũ mắt xuống, lên tiếng nói: "Mẫu hậu có việc gì cứ hỏi."

Thái hậu nhíu mày nói: "Trước đây vài ngày, hai vị Vương gia nhiếp chính đã cầu kiến ai gia, chính là dò hỏi việc lập trữ. Hoàng thượng, theo lý mà nói, hậu cung không được tham gia vào chính sự, chỉ là hiện giờ tình thế nghiêm trọng, ai gia nhất định phải hỏi chủ ý của người. Bây giờ lòng người bất ổn, triều chính hỗn loạn, không lập trữ quân, chỉ sợ chuyện không yên."

Hoa Thường lập tức cúi đầu, tận lực làm giảm đi cảm giác tồn tại của mình. Tuy lời này Thái hậu gắng gượng mới có can đảm đề cập đến, thế nhưng chần chừ Hoàng thượng sẽ không vui vẻ gì, đoán rằng có khi đến cả Hoàng hậu cũng phải chịu cơn giận chó đánh mèo này.

Gương mặt Hoàng đế vẫn bình tĩnh, chỉ là cặp mắt đen thẳm kia dường như có chút âm đạm: "Mẫu hậu nói có lý. Chỉ là về vấn đề lập trữ, trẫm cũng do dự không chắc. Dưới gối của trẫm chỉ có ba vị Hoàng tử, tuy nói là lập đích lấy trưởng không lấy hiền, lập tử lấy quý không lấy trưởng, thế nhưng bây giờ Tam Hoàng tử vẫn còn trong tã lót, không thể đảm đương nổi trọng trách này. Trẫm nghĩ rằng, nếu thật sự gặp đại nạn thì triệu tập chư vị hoàng thân tôn thất, cùng nhau nghị luận."

Hoàng hậu siết chặt tay, đến cả hô hấp dường như cũng muốn ngừng lại, nghe lời này xong, nói không rõ là đang thất vọng hay tuyệt vọng. Không ai hiểu nhi tử bằng mẫu thân, Thái hậu nghe Hoàng đế nói như thế, cũng biết là ý muốn thoái thác, chỉ sợ việc lập trữ này, trong lòng Hoàng đế sớm đã có tính toán.

Thái hậu thở dài: "Ai gia chỉ là tới hỏi một chút thôi, tất cả đều tuân theo ý của Hoàng thượng."

Hoàng đế lắc đầu nhìn Thái hậu một cái, lên tiếng nói: "Mẫu hậu trở về đi, đừng ở chỗ này quá lâu, một khi người nhiễm bệnh, thật sự là nhi tử không biết phải làm sao."

Khóe mắt Thái hậu hồng hồng, gật đầu nói: "Ai gia đi đây, Hoàng thượng phải dưỡng bệnh cho cẩn thận..."

Hoàng hậu chưa nói với Hoàng đế một câu nào, tuy trong lòng lo lắng, thế nhưng mắt thấy Thái hậu rời đi, chỉ biết bất đắc dĩ nhún người hành lễ: "Thần thiếp xin cáo lui."

Hoàng đế nhìn Hoàng hậu, chung quy là vẫn niệm tình phu thê xưa nay, hòa hoãn nói: "Nhớ chăm sóc Tam Hoàng tử cho tốt."

Hoàng hậu ngẩng đầu, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nước nở nói: "Vâng, thần thiếp ghi nhớ lời Hoàng thượng dạy bảo."

Chờ đến khi Thái hậu và Hoàng hậu rời khỏi, Hoàng đế uể oải nằm xuống, ôm lấy ngực, khó khăn nói: "Thường nhi, ngực trầm bức bối, cảm thấy thở không thông."

Hoa Thường vội vàng nâng Hoàng đế dậy, giúp người vỗ ngực cho thuận khí, thấy Hoàng đế tốt hơn một chút, nàng liền bưng tuyết lê chưng đường phèn tới dứt cho Hoàng đế ăn để thanh giọng.

Hoa Thường cẩn thận từng li từng tí, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng thượng, vì sao khi thấy Thái hậu, người lại không vui?"

Hoàng đế mơ màng quay đầu sang nhìn Hoa Thường, trong mắt không có tiêu điểm, lên tiếng nói: "Nàng nhìn ra trầm không vui sao?"

Hoa Thường mím môi, khẽ nói: "Trong mắt Hoàng thượng đều viết lên hai chữ thất vọng, sao thần thiếp có thể không nhìn thấy đây?"

Hoàng đế cười mà như không cười, tựa khóc mà như không khóc: "Cũng chỉ có nàng mới có thể nhìn ra, những người khác đều không thấy. Không, hoặc là nói, các nàng không muốn nhìn thấy, cũng không mong nhìn thấy."

Hoa Thường nghe không hiểu, cũng không dám nhiều lời.

Hoàng đế lại tiếp tục nói: "Hôm nay mẫu hậu đến đây chính là vì chuyện lập trữ. Trẫm biết, bây giờ lập trữ sẽ có lợi, đất nước được yên ổn, chỉ là... những lời này, không đáng để mẫu hậu nói. Mẫu hậu nhận định trẫm sẽ không vượt qua nổi lần này nên trong lòng trẫm rất uất ức. Bây giờ trẫm có khác gì người chết đâu? Xét lại thì vẫn có điểm khác biệt, đó là trẫm vẫn còn có tác dụng trong việc lập trữ."

Giọng điệu Hoàng đế tràn ngập sự tự giễu, Hoa Thường nghe thấy đau xót trong lòng, ngoài miệng khuyên nhủ: "Hoàng thượng là đang đi vào ngõ cụt, thần thiếp không hiểu chính sự nhưng cũng biết bây giờ lòng người bất ổn, lập trữ quả thật đem lại lợi ích. Hoàng thượng càng nghĩ theo chiều hướng xấu, tất nhiên cảm thấy mọi người đều có ác ý."

Hoàng đế nhìn khuôn mặt đoan trang, chính trực của Hoa Thường, trong lòng mềm mại, lại càng thêm bi thương: "Trẫm cũng không cho rằng mọi người đều có ác ý. Chỉ là Hoàng hậu liên tục triệu kiến gia quyến, nếu nói không cầu kết với ngoại thần thì trẫm không tin. Bên phía Trịnh Phi, Đại Tướng quân vốn đang trấn thủ biên cương lại dâng sớ muốn hồi kinh báo cáo tình hình công việc. Ngay cả Ninh Quý tần xuất thân tầm thường, gần đây cũng qua lại gần gũi với gia tộc của Thái hậu. Làm sao trẫm có thể không suy nghĩ nhiều? Sao trẫm không rét lạnh tâm can đây? Thần thiếp của trẫm, hài tử của trẫm, đều muốn ngôi vị Hoàng đế này của trẫm!"

Hoa Thường nhú mày, nói: "Hoàng thượng, người hãy nghe thần thiếp nói một lời, dù cho những điều Hoàng thượng nói đều là sự thật, vậy thì còn có thể làm thế nào đây? Khát khao thừa kế vinh quang, địa vị, quyền lực từ phụ thân luôn là nguyện vọng của mỗi một hài tử. Nguyện vọng này đại biểu cho bọn chúng muốn trở thành người giống như phụ thân của chúng, thể hiện sự sùng bái và ngưỡng mộ mà chúng dành cho phụ thân. Bất luận mẫu tộc của các Hoàng tử thế nào thì hài tử đều là những đứa trẻ vô tội."

"Có lẽ Hoàng thượng cho rằng những mẫu tộc Hoàng tử này là lòng lang dạ thú, thế nhưng đó cũng có thể chỉ là hành động tự vệ mà thôi. Hoàng thượng không cần phải nghĩ nhiều, cứ từ từ xem là được." Hoa Thường nhỏ nhẹ khuyên nhủ.

Hoàng đế ngậy người một lúc, sau đó cười khố: "Đến trăm cũng bị nàng thuyết phục, tâm tình lại có thể tốt lên vài phần rồi."

Hoa Thường ôn nhu cười: "Có thể làm cho tâm tình của Hoàng thượng tốt hơn một chút, một ngày này của thần thiếp liền không uổng công rồi."

Hoàng thượng nhẹ nhàng vuốt ve búi tóc có chút hỗn độn của Hoa Thường, lên tiếng nói: "Chỉ có mỗi mình nàng là tin tưởng trăm sẽ khá lên. Trăm còn nhiều thời gian để từ từ mà tận hưởng ngày tháng sau này. Trăm nghĩ, nếu như gặp nàng sớm một chút, thì trăm sẽ như thế nào?"

Dường như trong lời nói của Hoàng đế còn mang theo ý khác, nhưng Hoa Thường không muốn nghĩ nhiều, chỉ cười nói: "Nếu Hoàng thượng gặp thần thiếp sớm một chút, nói không chừng bây giờ Hoàng thượng đã sớm chán ghét sự cứng nhắc của thần thiếp rồi."

Hoàng đế chậm rãi lắc đầu: "Sẽ không, vĩnh viễn cũng không."

Đường dài biết sức ngựa, lâu ngày thấy lòng người. Thường nhi, cho dù trăm nhất thời không nhìn ra sự tốt đẹp của nàng, cũng không có nghĩa là cả đời này không thấy được sự tốt đẹp của nàng... Chỉ tiếc, chúng ta không thể gặp nhau sớm hơn...

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Sống Chết Có Nhau

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái phi.

Vị Ương Cung.

Thúy Lâu cẩn thận bưng thuốc tiến vào điện, Hoàng hậu day day trán, mệt mỏi dựa vào nhuyễn tháp, nhắm mắt dưỡng thần, mày hơi nhíu lại, lộ ra tâm tình bất ổn không yên.

"Nường nường, người uống thuốc đi." Thúy Lâu lên tiếng nói.

Hoàng hậu từ từ mở mắt, mơ hồ có thể thấy được khóe mắt thâm quầng: "Người để xuống trước đi, lát nữa bốn cung sẽ uống sau."

Thúy Lâu đặt chén thuốc xuống, nâng Hoàng hậu dậy, thấp giọng nói: "Gần đây thân thể nường nường hỏa vượng (nóng trong người), khóe miệng đều nổi lên bọt nước rồi, nếu mà còn không uống thuốc nữa, không biết bệnh tình sẽ nghiêm trọng đến mức nào đây."

Hoàng hậu cau mày, đưa tay lên vuốt mi tâm, bộ hộ giáp màu vàng nhẹ nhàng miết đôi lông mày làm nó trở nên nhu hòa hơn.

"Thế mà đã qua một tháng rồi. Lần trước bốn cung diện kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng từng nói sẽ triệu tập hoàng thân tôn thất và trung thần để thương nghị việc lập trữ, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, sao

bốn cung có thể không lo lắng đây?" Hoàng hậu vỗ trán, vì ốm đau mà sắc mặt trông cực kỳ kém.

Thúy Lâu đứng hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu, vươn tay nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương cho Hoàng hậu, thấp giọng nói: "Vì sao nương nương không cầu kiến Thái hậu nương nương? Nô tỳ thấy, ngược lại, bên Thái hậu nương nương là ổn thỏa nhất."

Hoàng hậu lắc đầu: "Mẫu hậu vốn không yêu thích bốn cung, bốn cung cần gì phải tự tìm mất mặt. Nếu mẫu hậu có ý muốn đề cử bốn cung, thì đã sớm lên tiếng, sẽ không ngồi nhìn bốn cung lo lắng như thế."

Gương mặt Thúy Lâu tràn đầy lo lắng, mở miệng hỏi: "Nương nương, bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ chỉ có thể chờ đợi sao?"

Hoàng hậu nhíu mày thật sâu, khẽ thở dài: "Lấy thẻ bài đi, bốn cung triệu kiến nữ quyến trong nhà."

Thúy Lâu bất đắc dĩ hành lễ đáp ứng, số lần Hoàng hậu triệu kiến gia quyến thật sự quá nhiều rồi, nhưng nếu không triệu kiến thì lại giống như người mù vậy, không hiểu chuyện gì cũng chẳng biết phải làm như thế nào cho đúng.

Chính điện Kiến Chương cung.

Hoa Thường thấm ướt khăn lạnh rồi nhẹ nhàng đặt lên trên vầng trán nóng như nước sôi của Hoàng đế, thấp giọng nói: "Hoàng thượng cố nhịn một chút. Thái y nói, không nên dùng nhiều thuốc, đặc biệt những loại thuốc làm giảm thân nhiệt đều có dược tính mạnh, e là thân thể Hoàng thượng không chịu đựng nổi, chỉ có thể dùng nước lạnh để hạ sốt, kết hợp với uống thuốc bổ có dược tính ôn hòa là được."

Hoàng đế sốt rất cao, thần trí gần như có chút không tỉnh táo, nhưng nghe thấy thanh âm của Hoa Thường, theo bản năng liền gật đầu. Hoa

Thường nhìn nam nhân bị bệnh tật dày vò ngày đêm này, trong lòng đau xót. Từ một vị Hoàng đế cao to, cường tráng, bây giờ lại thành một người bệnh ốm yếu gầy gò, sao có thể không đáng thương đây?

Hoàng đế cố gắng mở mắt ra, chiếc khăn trên trán ít nhiều cản trở tầm mắt nhưng Hoàng đế vẫn vươn tay ra nắm chặt lấy tay Hoa Thường, hơi thở mỏng manh: "Thường nhi, nàng đi đi, về Thượng Dương cung đi, đừng ở chỗ này nữa."

Hoa Thường có thể cảm nhận được, khi Hoàng đế nắm tay nàng, khí lực vô cùng lớn, tay gần như đau buốt: "Hoàng thượng nói vậy gì đó, thần thiếp sẽ luôn ở đây hầu hạ Hoàng thượng."

Hoàng đế lắc đầu cười khổ, nhẹ giọng nói: "Nàng ở đây cũng đã bốn, năm tháng rồi, tính ra cũng gần nửa năm, lại không bị nhiễm bệnh, trăm cảm thấy rất vui."

"Thường nhi, có lẽ lần này trăm thật sự không qua nổi, bệnh tình càng lúc càng nghiêm trọng. Thái y cũng nói, tình hình bệnh khuẩn sinh sôi, rất dễ lây nhiễm cho người khác. Nàng nên cách ly với trăm, thừa dịp còn chưa nhiễm bệnh, rời khỏi nơi này rồi sống cho thật tốt."

Hoa Thường cảm động trong lòng. Đây là thời điểm Hoàng đế gian nan nhất, sốt cao, tức ngực, mệt mỏi, ho ra máu, bị bệnh tật lặp đi lặp lại hành hạ, vậy mà vẫn còn có thể quan tâm đến nàng, coi như là tình nghĩa sâu sắc rồi. Hoa Thường không lên tiếng, cầm lấy khăn trên trán Hoàng đế, thấm nước lạnh một lần nữa, rồi đặt về chỗ cũ. Sau đó nàng ôm lấy Hoàng đế, cả người áp sát vào nam nhân trên giường bệnh, thanh âm nghẹn ngào: "Hoàng thượng khó chịu sao?"

Từ nhỏ đến lớn, Hoàng đế khóc cũng chưa đến vài lần, nhưng bây giờ nghe những chữ này xong, nước mắt không thể kiềm chế mà tuôn trào, sau đó lại bị nhiệt độ cao của cơ thể khiến chúng từ từ bốc hơi...

Hoàng đế tức ngực thở dốc, hơi thở đứt quãng, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trên người Hoa Thường nên từ từ hòa hoãn lại, chậm rãi nói: "Không khó chịu."

Vốn dĩ Hoa Thường có ý trêu đùa, thế nhưng khi nghe thấy ba chữ "Không khó chịu" của Hoàng đế, trong lòng cũng buồn bã nặng nề, mang theo vài phần không biết làm sao, đồng thời trong khoảnh khắc đó, tim bất chợt lại rung lên. Đã bệnh thành bộ dạng này, sao có thể không khó chịu đây? Đã cô đơn thành ra thế này, sao có thể không khó chịu đây?

Chỉ là vì an ủi nàng mà thôi.

Hoa Thường chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng mỉm cười, sóng mắt mềm mại nhu hòa, khẽ cất tiếng nói: "Thần thiếp sẽ không đi, Hoàng thượng nhất định sẽ tốt lên, nhất định mà."

Hoàng đế nhìn nụ cười của Hoa Thường, khẽ hỏi: "Nếu không khởi sắc thì sao? Nàng không cần lừa mình dối người như vậy."

Hoa Thường vẫn cười ôn nhu như trước, thanh âm nhẹ nhàng mà ấm áp: "Nếu là như vậy, thần thiếp nguyện ý đi theo người, còn có thể được an táng chung cùng với Hoàng thượng, nhập vào Hoàng lăng, ít nhất khi chia lìa có thể được ở gần Hoàng thượng."

Đột nhiên Hoàng đế mở to đôi mắt, vươn tay cố gắng níu giữ nụ cười mỹ lệ nhưng lại hư ảo xa xăm của nữ nhân trước mắt này, dường như chỉ cần buông lỏng tay, người này sẽ biến mất, chỉ còn lại mình hằn nằm trong Hoàng lăng lạnh lẽo giá buốt.

Hoa Thường vẫn tươi cười dịu dàng, khẽ nói: "Nhiều khi thần thiếp nghĩ vu vơ, nghĩ đến những chuyện sau này. Mai sau Hoàng thượng có còn yêu mến thần thiếp như trước hay không? Mai sau Hoàng thượng có sủng ái hài tử của chúng ta hay không? Mai sau, nếu như Hoàng thượng đi trước thần thiếp, thần thiếp phải làm sao đây?"

Đôi mắt đen láy của Hoàng đế nhìn Hoa Thường một cách chăm chú, tuôn chảy một dòng cảm xúc gọi là bi thương.

Hoa Thường nở nụ cười, thâm tình và ôn nhu, thanh âm mềm mại: "Nếu Hoàng thượng đi rồi, thần thiếp nên làm sao mới phải? Thần thiếp thân là phi tần, sau khi chết mai táng vào Hoàng lăng. Chỉ là đến lúc đó, thần thiếp nghĩ rằng không thể quấy nhiễu đến sự an nghỉ của Hoàng thượng. Thần thiếp nhất định sẽ không vào lăng tẩm của Hoàng thượng, có lẽ chỉ có thể tuần táng ở bên ngoài Hoàng lăng, nên đau buồn trong lòng."

Hoàng đế nhìn Hoa Thường cười rơi lệ, trong lòng đau đớn khôn nguôi.

Hoa Thường tiếp tục nói: "Cho nên, không bằng để thần thiếp cùng tuần táng theo người. Theo tổ huấn, thê thiếp tuần táng theo cùng có thể được chôn cùng lăng tẩm. Rốt cuộc thần thiếp có thể hoẵng thệ [1] trước Hoàng hậu nương nương, ở nơi gần Hoàng thượng nhất mà hầu hạ người."

[1]: Hoẵng thệ (薨逝): từ trần, dùng từ này với ý kính trọng.

Hoàng đế nhắm hai mắt lại, muốn ngăn nước mắt chảy ra, không thể, hắn không thể để lộ ra sự mềm yếu trước mặt nữ nhân mỹ lệ này được. Hắn là Hoàng đế, là trượng phu của nàng. Trên gương mặt hao gầy của Hoa Thường vẫn còn vương nước mắt, vươn tay ra cầm lấy tay của Hoàng đế, khẽ nói: "Hoàng thượng, chúng ta sống chết có nhau, được không?"

Hoàng đế lòng đau như cắt, nàng còn trẻ như vậy, vẫn còn là hài tử.

Nếu lần tuyển tú đó không chọn nàng thì có lẽ bây giờ nàng đã có một cuộc sống cực kỳ hạnh phúc, trở thành một thê tử hiền huệ ôn nhu, mà không phải là một phi tần lúc nào cũng ẩn nhẫn ở chốn hậu cung hiểm ác.

Bây giờ, chỉ vì muốn gần bên phu quân khi lìa tan, nàng liền chọn tuần táng.

"Được." Hoàng đế mở mắt, khóe mi chảy xuống từng vệt nước mắt, cười trả lời.

Đúng vậy, không thể buông tay. Dầu biết nàng ở bên cạnh hăn thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn không hối hận, không thể buông tay. Đây là nữ nhân của hăn, bất luận sinh tử thế nào thì nàng cũng chỉ thuộc về mình hăn mà thôi.

Ba ngày sau, ban đêm.

Mấy ngày nay, dường như thân thể Hoàng đế càng lúc càng yếu, thế nhưng tinh thần lại tốt hơn trước rất nhiều. Thái y nói, đây là hồi quang phản chiếu [2]. Hoa Thường nghe vậy, tâm tình liền lạnh đi một nửa.

[2]: Hồi quang phản chiếu (回光返照): Là hiện tượng con người đột ngột hồi tỉnh, cảm thấy thân thể khỏe mạnh, tinh thần hăng hái trước khi qua đời.

Đương nhiên, tình hình cụ thể về thân thể Hoàng đế luôn được bảo mật hoàn toàn. Những Thái y có thể bắt mạch cho Hoàng đế lúc này đều là tâm phúc của người, cho dù Thái hậu hay là hoàng thân tôn thất đều không biết bất cứ điều gì. Hoa Thường vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Hoàng đế, sau lần nói về chuyện tuần táng đó, Hoàng đế làm chuyện gì cũng không giấu giếm nàng nữa, xem mật thư hay nghe mật báo đều không tránh Hoa Thường. Hoa Thường cũng gặp được rất nhiều tâm phúc chân chính của Hoàng đế, chuyện triều chính hay hậu cung, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của Hoàng đế.

Hoa Thường cẩn thận bưng thuốc tiến vào điện thì nhìn thấy Hoàng đế đang ngồi trước thư án, thấp đèn xem sổ sách.

"Hoàng thượng, ban đêm lạnh lẽo, sao lại mặc ít như vậy?" Hoa Thường đặt chén thuốc xuống, lấy chiếc áo choàng thật dày làm từ lông báo trắng khoác lên người Hoàng đế.

Hoàng đế quay đầu nhìn Hoa Thường, mặt mày nhu hòa, khẽ trách cứ: "Nàng cứ luôn nhắc nhở trăm, nhưng sao bản thân nàng lại mặc ít như vậy. Bây giờ đã vào đông, mà nàng cứ mặc y phục mỏng manh bận rộn ra ra vào vào như thế."

Hoa Thường cười nhạt: "Thân thể thần thiếp vẫn khỏe mạnh mà, Hoàng thượng nên lo cho mình đi."

Từ lúc chớm hạ đã vào Kiến Chương cung, bây giờ cũng đã đến mùa đông giá rét rồi.

Lúc trước Hoa Thường chỉ đem theo vài bộ xiêm y đơn giản, bây giờ căn bản là không mặc được nữa. Hiện tại y phục nàng đang mặc trên người đều dựa vào ước lệ của Kiến Chương cung, quy cách đúng là cao hơn không ít. Hoàng đế bất đắc dĩ nâng chén thuốc lên, uống một hơi cạn sạch. Hoa Thường thấy vậy liền lập tức dâng lên mút hoa quả và nước đường.

Sau khi uống thuốc xong, Hoàng đế trầm ngâm một chút, sau đó mở miệng nói: "Đêm nay trăm bí mật tuyên triệu vài vị hoàng thất và trọng thần trong triều, nàng đừng lưu lại nơi này."

Hoa Thường ngậy ra một lúc, bây giờ đã muộn như vậy còn triệu kiến thần tử và tôn thất sao? Sau đó nàng đột nhiên có phản ứng, đây là Hoàng đế muốn bí mật bàn giao hậu sự sao? Đúng vậy, tình huống này, phi tần tuyệt đối không thể lưu lại.

"Vâng." Hoa Thường nhún người hành lễ, sau đó lên tiếng nói: "Nếu Hoàng thượng thương nghị xong thì bảo Trần Hỉ công công gọi thần thiếp một tiếng, thần thiếp sẽ tới ngay."

Hoàng đế cười gật đầu.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chính Sự Trữ Quân (Thái Tử Vị)

Edit: Nguyễn Đức phi.

Beta: Mai Thái phi.

Tuyên Thành vương chính là nhi tử thứ năm của Tiên đế, là đệ đệ mà đương kim Hoàng thượng tín nhiệm nhất, đất phong ở quận Dự Chương, có tổng cộng chín ngàn hộ sinh sống, cũng là Vương gia có thực ấp [1] nhiều nhất trong triều, cho nên trong ngoài triều đã đều gọi hắn là Cửu Thiên Tuế.

[1] Thực ấp: đất phong cho quan để cai quản lấy thuế làm bổng lộc.

Tuy rằng ngoại hiệu này nghe không tốt cho lắm, nhưng quyền thế của Tuyên Thành vương vẫn là không thể hoài nghi.

Đất phong cho Vương gia ở Đại Lương triều đều chỉ là một cái hư danh, chẳng hạn như Tuyên Thành vương, tuy quận Dự Chương là đất phong của hắn, nhưng chính sự và quân sự của quận Dự Chương đều không đến lượt hắn quản. Nhưng dù sao cũng là đất phong, trong quận Dự Chương có chín ngàn hộ, thu nhập từ thuế của chín ngàn hộ này hầu như đều nằm trong tay hắn, việc này nói lên Tuyên Thành vương cực kì có lực ảnh hưởng đối với dân chúng Dự Chương, trên thực tế chính là quản lí kinh tế của bọn họ.

Hiện tại hắn đã sớm quay trở về thượng kinh, Hoàng đế bệnh nặng, làm phụ tá đắc lực của Hoàng đế, trở lại thượng kinh cũng là ý của Hoàng đế.

...

Đêm, phủ Tuyên Thành vương.

Tuyên Thành vương phi xuất thân từ vọng tộc Hà thị, có quan hệ biểu tỷ muội với Thục phi trong cung, là bà con xa, nhưng dù sao một nét bút không thể viết ra được hai chữ, xét cho cùng vẫn còn tình cảm cùng tông tộc.

"Vương gia, vì sao không đồng ý cho thiếp thân đề thếp bài tiến cung, dù sao Thục phi cũng là biểu tỷ của thiếp. Hiện giờ Hoàng thượng bệnh nặng, nàng lại đang mang thai, trong lòng thiếp cũng có chút lo lắng." Vương phi Hà thị có khuôn mặt thanh tú, thân hình hơi đầy đặn, so với Thục phi thì thiếu vài phần xinh đẹp diễm lệ, nhiều hơn vài phần ổn trọng đoan trang, nàng đã đổi áo ngủ, khẽ nói với Tuyên Thành vương.

Tuyên Thành vương mày rậm mắt to, so với Hoàng đế ca ca của hắn thì nhiều hơn vài phần hào khí tuấn lãng.

Tuyên Thành vương tháo giày, tựa vào trên đầu giường nói: "Hiện tại là lúc nào rồi, người ta trốn còn trốn không kịp, nàng còn nghĩ đến việc vào cung? Có phải nàng sợ người ta không nắm được bím tóc của vương phủ chúng ta hay không?"

Cảm tình của Vương gia và Vương phi không tồi, Vương phi nói chuyện thẳng thắn: "Dù sao thiếp cũng chỉ là một nữ nhân không hiểu chuyện, chỉ là hiện tại Thục phi đang mang thai, bất luận là nam hay là nữ, đều không thể bước lên vị trí kia, vậy đi thăm nàng ấy thì có làm sao chứ?"

Tuyên Thành vương hừ một tiếng: "Hiện giờ trong cung là nơi thị phi, bệnh tình của Hoàng huynh thế nào, không ai biết cả. Ba vị Hoàng tử ngầm tranh đấu mãnh liệt, triều thần không công khai đứng về phe ai, nhưng cũng đã có khuynh hướng rõ ràng. Hôm nay là ngày tuyên triệu ngoại thích, nàng

thân là hoàng thân quốc thích lại đi tranh vào vũng nước đục này làm gì? Ai sẽ tin rằng nàng chỉ đi thăm biểu tỳ bà con xa?"

Vương phi nhú mày, buồn lo nói: "Vương gia, chẳng lẽ tình thế đã nghiêm trọng đến nông nổi vậy sao? Hoàng thượng đâu? Không lẽ Hoàng thượng cứ im lặng nhìn mọi thứ hỗn loạn như vậy?"

Tuyên Thành vương thở dài: "Hoàng huynh nghĩ cái gì làm sao ta biết, đến lúc đó rồi nói sau."

Khi Tuyên Thành vương chuẩn bị đi ngủ, cửa đột nhiên bị gõ vang.

Vương phi nhú mày, chuẩn bị quát lớn, đã nửa đêm, sao lại có thể làm như vậy.

Sắc mặt Tuyên Thành vương đột nhiên trở nên nghiêm túc, ngăn cản lời trách cứ sắp ra khỏi miệng Vương phi, thanh âm nghiêm túc nói: "Vào đi."

Đẩy cửa tiến vào chính là tâm phúc của Tuyên Thành vương, Mạnh Tân.

Mạnh Tân vừa vào cửa liền quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, thấp giọng nói: "Khởi bẩm Vương gia, Hoàng thượng mật chỉ, tuyên Vương gia tiến cung nghị sự."

Tuyên Thành vương đột ngột đứng dậy.

...

Đêm khuya, Kiến Chương cung.

Tuyên Thành vương ngồi trong một cái kiệu nhỏ, yên tĩnh không một tiếng động từ vương phủ tới hoàng cung, từ cửa cung vào đến Kiến Chương cung, một đường thông thuận không gặp bất kì trở ngại nào, xem ra lực

khống chế của Hoàng huynh đối với hoàng cung vẫn hoàn mỹ vô khuyết như cũ.

Tới trước Kiến Chương cung, Tuyên Thành vương bước xuống từ cỗ kiệu nhỏ màu xám, bên cạnh còn có ba cỗ kiệu tương tự, xem ra Hoàng huynh triệu kiến bốn người. Tuyên Thành vương nghĩ, bốn người này có thể đoán ra được. Làm tâm phúc của Hoàng đế, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

"Thần đệ tham kiến Hoàng huynh, Hoàng huynh cát tường." Tuyên Thành vương tiến vào điện, mắt quét một vòng, quỳ xuống hành lễ nói.

Hoàng đế ngồi sau bàn, cười nhạt nói: "Ngũ đệ đa lễ, đứng lên đi."

"Tạ Hoàng huynh."

Trần Hi đứng một bên nhanh chóng mang ghế tới đặt vào vị trí thứ nhất bên tay phải, Tuyên Thành vương ôm quyền với Trần Hi, sau đó liền ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Tuyên Thành vương mới ngẩng đầu nhìn kỹ ba người ngồi bên cạnh và phía đối diện.

Ngồi thứ nhất bên trái là Văn Quang vương, đệ đệ của Tiên đế, Hoàng thúc của đương kim Hoàng thượng, thực ấp năm ngàn hộ. Hiện tại là một trong hai vị lão Vương gia quản lý toàn bộ triều chính.

Tiếp theo là La Thấu, tự là Văn Di, nhậm chức Tham tri Chính sự [2], Phó Sử Xu Mật viện [3], phong thêm chức Thái tử Thái sư [4], trong số các quan thì đây mới gọi là tâm phúc chân chính của Hoàng thượng.

[2] Tham tri Chính sự (参知政事): là chức quan Á tướng (Phó Tế tướng) thuộc hàng Chính Nhị phẩm. Ngày nay Tham tri Chính sự tương đương với Phó Thủ tướng. (Theo quan chế nhà Tống, wikipedia).

[3] Xu Mật viện: Cơ quan chủ yếu của triều đình thời xưa, coi về các việc trọng đại bí mật của quốc gia. Phó sử Xu Mật viện hay còn gọi là Đồng tri Xu Mật viện sử thuộc hàng quan Chính Nhị phẩm. (Theo quan chế thời Tống, wikipedia).

[4] Thái tử Thái sư [封太子太师]: một trong ba chức Thái sư Tam thái (Thái sư, Thái phó, Thái bảo), một chức quan thuộc Tòng Nhất phẩm. (Theo quan chế nhà Tống, wikipedia).

Ngồi bên phải là Cao Xác, tự là Trung Trực, nhậm chức Kinh Lược sứ [5], Tham tri Quân sự, phong thêm chức Lang Tư Đại tướng quân, cũng là võ quan duy nhất được Hoàng đế tín nhiệm.

[5] Kinh lược sứ: là chức danh đại diện nhà vua đi thi hành một sứ mệnh cụ thể và nhất thời.

Hoàng đế buông tấu chương trong tay xuống, tựa vào gối mềm, thấp giọng nói: "Hôm nay chúng ta cũng không cần chú ý lễ nghi quân thần, chỉ tán gẫu một chút chuyện nhàn thoai."

Bốn người phía dưới nhìn nhau, sau đó chấp tay nói: "Thần tuân chỉ." Trong lòng lại không ngừng phun trào, hơn nửa đêm cho người bí mật mang người vào cung, chỉ để nói mấy lời nhàn thoai, ai mà tin chứ!

Sắc mặt Hoàng đế vàng như nến, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, khóe miệng mang theo chút ý cười: "Trẫm... đại nạn buông xuống, mọi việc đều phải sắp xếp."

Lời kia vừa thốt ra, bốn người đều hoảng sợ đứng dậy quỳ xuống.

Nói nhàn thoai là chỉ cái này sao? Hoàng thượng ngài có thể đừng dọa người như vậy hay không?

Hoàng đế thở dài: "Các người đều đứng lên đi."

Bốn người nhìn nhau, mang theo vẻ mặt khổ sở, đứng dậy nói: "Hoàng thượng cát nhân thiên tướng, chắc chắn sẽ bình an không có việc gì."

Hoàng đế vẫy vẫy tay, tiếp tục nói: "Chuyện khiến trẫm không yên lòng quá nhiều, vừa lúc có các người, chúng ta cùng thương nghị. Trong các người có Hoàng thúc của trẫm, đức cao vọng trọng, có huynh đệ của trẫm, thủ túc tình thâm, có thuộc hạ đặc lực mà trẫm luôn tin tưởng, thông minh tháo vát, đêm nay trẫm bí mật triệu kiến các người, cũng là cực kì tín nhiệm các người."

Bốn người đồng loạt hành lễ nói: "Thần nhất định không cô phụ tín nhiệm của Hoàng thượng."

Hoàng đế trầm ngâm một chút, mở miệng hỏi: "Trẫm vẫn chưa công bố vị trí trữ quân, chỉ vì trong ba vị Hoàng tử không ai có thể hoàn toàn làm cho quần thần tin phục. Nhưng trong di chiếu nhất định phải chỉ định người thừa kế, cho nên các vị có thể đề cử người bản thân cảm thấy thích hợp nhất."

Bốn người liếc nhau, hiểu rõ ý tứ của Hoàng đế, không công bố vị trí trữ quân mà trực tiếp lập di chiếu, việc này cũng không có gì tốt đẹp, nhưng vào thời điểm Hoàng đế còn sống thì lại có thể không chế triều chính một cách tuyệt đối.

Bốn người cũng không dám dễ dàng mở miệng, Hoàng thượng tung ra vấn đề này thật sự là vô cùng khó giải quyết. Tuổi các Hoàng tử đều không lớn, không thể độc lập xử lý triều chính, bốn người bọn họ hẳn là được Hoàng đế lựa chọn nhiếp chính.

Nếu lúc này nói ra người được chọn không giống với ý của Hoàng đế, vậy việc nhiếp chính trong tương lai đành coi như xong rồi, đã gian nan còn bị Tân hoàng ghét bỏ.

Hoàng đế cầm chén trà vẫn còn nóng trên bàn lên nhấp một ngụm, hương vị quá nồng đậm cũng khiến người ta không thoải mái, buông chén trà, Hoàng đế mở miệng nói: "Hoàng thúc có ý kiến gì không?"

Văn Quang vương bất đắc dĩ cười khổ, đúng là trong bốn người này, ông là người không được tín nhiệm nhất, chỉ vì trong tôn thất ông là người có uy vọng cao nhất, cho nên Hoàng đế mới triệu kiến ông, hiện giờ lại muốn ông trả lời đầu tiên.

Văn Quang vương đứng lên khom người nói: "Thần không thay đổi, thần cho rằng Đại Hoàng tử là thích hợp nhất."

Sau khi Văn Quang vương nói xong, ba người còn lại liếc nhau, cũng đều đứng dậy nói: "Thần cũng cho rằng Đại Hoàng tử có thể kế thừa đại thống."

Hoàng đế cười khổ nói: "Vì sao?"

Tuyên Thành vương ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Hoàng đế: "Quốc lại trường quân [6]."

[6] Quốc lại trường quân (国赖长君): Quốc gia dựa vào trường quân. Trường quân ở đây có thể hiểu theo 2 nghĩa, một là vị vua giỏi, hai là con trai đầu. Những chương trước cũng đã từng nói qua chỉ lập trường tử làm Thái tử, nên ta nghĩ vị này đang chơi chữ. (Beta-er).

Kỳ thật trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, lập trường của bọn họ chỉ có thể đề cử Đại Hoàng tử, cho dù người được chọn trong lòng Hoàng thượng không phải Đại Hoàng tử, bọn họ cũng chỉ có thể đề cử Đại Hoàng tử.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ đều sẽ nhận trọng trách nhiếp chính, như vậy hiện tại Đại Hoàng tử mười tuổi, đến khi đại hôn có thể tự mình chấp chính, chỉ cách năm, sáu năm. Nhưng Nhị Hoàng tử hay thậm chí là Tam Hoàng tử còn đang trong tã lót, nếu tự mình nhiếp chính cũng

phải hơn mười năm, nghĩa là người khác cũng sẽ nhiếp chính hơn mười năm. Là đại thần có khả năng sẽ nhiếp chính, tất nhiên bọn họ muốn thể hiện lòng trung thành, chúng ta không nghĩ đến việc sẽ nhiếp chính, hơn nữa cũng không nghĩ đến việc ôm quyền nhiều năm như vậy.

Hoàng đế thở dài, thấp giọng nói: "Tuy trăm có đích tử, nhưng trăm phúc mỏng, đích tử tuổi nhỏ, không thể kham nổi trọng trách lớn như vậy."

Một câu này liên bài trừ khả năng thừa kế của đích tử, đích trưởng tử vốn là người cách ngôi vị Hoàng đế gần nhất, hiện giờ lại là người đầu tiên bị phủ nhận, nếu Hoàng hậu biết được, không biết sẽ có suy nghĩ gì.

Hoàng đế mở miệng hỏi: "Các khanh cho rằng Hoàng thứ tử như thế nào?"

La Văn Di đứng lên hành lễ nói: "Thứ cho thần nói câu đại bất kính, dù sao xuất thân của Nhị Hoàng tử cũng có chút thấp hèn, tính tình mềm yếu, không giống người có ý chí kiên định, tuổi nhỏ kế vị, sợ là... Hơn nữa hiện tại nhà mẹ đẻ Trịnh thị nắm binh quyền, đến lúc đó nếu ngoại thích là đuôi to khó vẫy, lại là một chuyện khó xử lí."

Cao Trung Trực nổi danh công chính thẳng thắn, cũng đứng dậy hành lễ mở lời: "Đại Hoàng tử vẫn luôn được Hoàng thượng dạy dỗ, được mọi người coi trọng, làm người trầm ổn đoan chính, nhân phẩm quý trọng, tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng nhìn ra được là nhân trung long phượng, hưởng chi quốc lại trường quân, thần cho rằng Đại Hoàng tử là thích hợp nhất."

Hoàng đế nhắm mắt lại trầm ngâm trong chốc lát, thật ra hẳn cũng suy xét giống như vậy, sau đó gật gật đầu: "Vậy thì quyết định như vậy đi, các người đều là thủ hạ đắc lực của trăm, chờ Tân hoàng đăng cơ, phong Hoàng thúc và Hoàng đệ làm Nhiếp Chính vương, phong Văn Di và Trung Trực làm Cố mệnh Đại thần, trăm giao giang sơn này và Tân hoàng cho các người, đừng cô phụ kì vọng của trăm."

Bốn người kinh sợ quỳ xuống tạ ơn: "Thần nhất định không cô phụ giao phó của Hoàng thượng! Cúc cung tận tụy, muôn lần chết không chối từ."

Hoàng đế gật gật đầu, trầm giọng nói: "Văn Di, soạn ý chỉ đi."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Kỳ Nguyện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Du Quý phi.

Beta: Su Thái phi.

La Văn Di đưa ý chỉ được viết cẩn thận cho Hoàng đế, Hoàng đế chỉ đơn giản mở ra nhìn thoáng qua liền buông xuống, sau đó nói: "Một đời vua một đời thần, trăm có rất nhiều chuyện không bỏ xuống được, nhưng cũng không thể không buông xuống."

Bốn người phía dưới đều không biết nên nói tiếp như thế nào, đối mặt với một Hoàng đế sắp chết, quả thật là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Văn Quang vương đưa mắt ra hiệu với Tuyên Thành vương, La Văn Di và Cao Trung Trực đều nhìn Tuyên Thành vương. Tuyên Thành vương bất đắc dĩ cười khổ, chính xác thì trong bốn người, thân phận có trọng lượng nhất, người Hoàng đế tin nhiệm nhất là hắn.

Văn Quang vương là lão Vương gia nhưng quan hệ với Hoàng đế cũng không gần gũi lắm, mà La Văn Di và Cao Trung Trực tuy là tâm phúc của Hoàng đế nhưng vẫn tồn tại khoảng cách quân thần khó bỏ. Chỉ có Tuyên Thành vương khi còn nhỏ đã thân cận với Hoàng đế, vô cùng có tài, là trợ thủ đắc lực của Hoàng đế, huống chi còn là thân huynh đệ trong nhà, tuy đánh gãy xương cốt nhưng vẫn còn gân.

Tuyên Thành vương bất đắc dĩ đứng dậy thấp giọng nói: "Hoàng huynh còn chuyện gì không buông bỏ xuống được, không bằng cứ giao lại cho thần đệ, thần đệ tuy bất tài, nhưng nguyện vọng của Hoàng huynh thì thần đệ đều sẽ nỗ lực thực hiện."

Lời này không thể nghi ngờ là tương đối chói tai, là Hoàng đế có gì mà không làm được, sao hiện giờ lại muốn ỷ vào người khác? Nhưng người nói những lời này là Tuyên Thành vương, cho nên Hoàng đế vẫn chưa tức giận, chỉ lắc đầu sau đó nói: "Trẫm có ý ban thêm ân huệ cho mẫu tộc Ninh Quý tần và Hoa Phi."

Tuyên Thành vương sừng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại, nói: "Ninh Quý tần là mẫu thân ruột của Đại Hoàng tử, Hoàng huynh gia phong cho mẫu tộc của Ninh Quý tần cũng là lẽ tự nhiên, hơn nữa vì mặt mũi của Đại Hoàng tử, có phải nên thăng vị cho Ninh Quý tần hay không?" Còn về Hoa Phi, Tuyên Thành vương không hiểu nhiều lắm, đối với chuyện Hoàng đế đột nhiên nhắc tới, Tuyên Thành vương cũng không dám nói tiếp.

Hoàng đế thở dài: "Trẫm biết phân vị Ninh Quý tần có chút thấp, sau này hãy nói đi, nếu lúc này thăng vị, vậy cũng không khác gì công khai kiến trữ [1], trẫm nghĩ nên chờ một chút."

[1] Kiến trữ (建儲): nói đến Thái tử.

Tuyên Thành vương trầm ngâm một lát, mới mở miệng nói: "Theo như lời Hoàng huynh, về Hoa Phi, vậy là muốn ban ân huệ cho thế gia sao?"

Hoàng đế mím môi nói: "Trẫm thật có lỗi với nàng."

Tuyên Thành vương suy tư trong đầu, Hoa Phi xuất thân thế gia, vào cung đã hơn một năm, hiện tại xem ra rất được Hoàng huynh sủng ái.

Hoàng đế chậm rãi nói: "Các người không phải người ngoài, trẫm nói cũng không sợ chê cười, từ lúc trẫm bệnh nặng tới nay, Hoa Phi đã cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà ở bên cạnh hầu hạ. Mỗi khi trẫm nghĩ tới việc đó đều cảm thấy rất may mắn. Hoa Phi... cũng nguyện ý tảo táng sau khi trẫm băng hà, trẫm cảm động khí tiết này, nên muốn truy phong làm Hậu. Sau lại nghĩ, trong vấn đề Tam Hoàng tử có kế vị hay không, trẫm vốn phải xin lỗi Hoàng hậu, nếu lại truy phong Hoa Phi làm Hoàng hậu, cũng đã đánh thẳng vào mặt nàng ấy, nên buông ý tưởng này xuống."

Trong lòng Tuyên Thành vương chấn động, người nam nhân ở thời điểm có một nữ nhân nguyện ý chết vì mình, không thể không cảm động.

Văn Quang vương là lão Vương gia trọng quy củ, Hoa Phi thật không đủ tư cách phong Hậu, ý nghĩ của Hoàng đế cũng không sai. Đương nhiên Văn Quang vương khôn khéo nên ông khẳng định sẽ không mở miệng nói về việc nhà của Hoàng đế.

Tuyên Thành vương thấp giọng nói: "Không bằng Hoàng thượng lưu lại ý chỉ, đến lúc đó phong tước vị cho gia tộc của Hoa Phi và Ninh Quý tần là được. Nếu Hoàng huynh cảm thấy thẹn với Hoa Phi nương nương, thì phá lệ phong tước vị cho thân huynh đệ của Hoa Phi nương nương, cũng coi như tận tình tận nghĩa."

Hoàng đế suy nghĩ, gật đầu nói: "Trẫm nhớ Hoa Phi đích thực có hai vị huynh trưởng, để trẫm suy nghĩ một lát."

Thật ra Hoa Thường có hai huynh một đệ nhưng đệ đệ là thứ xuất, trong mắt Hoàng đế không xem như là huynh đệ của Hoa Thường.

Hoàng đế lấy khăn xoa xoa một bên mặt, cả người đều có chút mệt mỏi, thấp giọng nói: "Hôm nay đến đây thôi, trẫm cho người đưa các người ra cung."

Bốn người lập tức quỳ xuống đất hành lễ: "Chúng thần cáo lui."

Hoàng đế nhìn bốn người chậm rãi lui bước, đột nhiên mở miệng: "Việc hôm nay là bí mật, các người đều là thủ hạ đắc lực của trẫm, trẫm tin tưởng nhân phẩm của các người, không nên làm ra việc gì để trẫm phải thất vọng."

Sau lưng bốn người toát ra mồ hôi lạnh, cúi đầu sợ hãi nói: "Tất nhiên chúng thần sẽ giữ kín như bưng."

Hoàng đế mệt mỏi nhắm hai mắt gật gật đầu, tựa lưng vào ghế, phát phát tay cho người lui ra.

Lập tức cung điện lại trở nên trống rỗng, Trần Hỉ khom người nói: "Hoàng thượng, có truyền Hoa Phi nương nương tiến vào không?"

Khoé miệng Hoàng đế cong lên lộ ra một tia chua xót: "Trẫm đã biến thành người cô đơn, hiện tại không chịu nổi tịch mịch, Thường nhi không ở bên người trẫm, thật đúng là trẫm không quen."

Trần Hỉ khom người lui ra, gọi Hoa Thường vào.

Nửa tháng sau.

Hoàng đế đã nằm trên giường không động đậy nổi, Hoa Thường cũng cố nhin nhưng đôi mắt đã đỏ, hốc mắt đã hõm thật sâu, thân thể gầy giống như một trang giấy mỏng, gió thổi qua liền không còn nữa. Từ xa nhìn lại còn giống người bệnh hơn là Hoàng đế.

Hoa Thường đi ra từ tấm điện, trong tay cầm chén thuốc Hoàng thượng mới dùng xong, Trần Hỉ đi theo một bên, nhìn bộ dáng tiều tụy của

Hoa Thường, thấp giọng khuyên nhủ: "Hoa Phi nương nương, người nghỉ ngơi một chút đi, cứ như vậy thân thể người sẽ không chịu nổi."

Trong mắt Hoa Thường đều là đau thương, gợi lên một ý cười nhợt nhạt, thanh âm cũng có vài phần vô lực: "Phiền công công chê cười rồi, hiện tại sao ta có thể lo lắng cho mình được, tốt hoặc không tốt với ta mà nói đều không khác gì nhau."

Trải qua gần nửa năm sống chung, quan hệ của Trần Hỉ với Hoa Thường quả thật không tồi, nói chuyện với nhau không có gì cố kỵ, lễ nghi cũng không cần quá cứng nhắc. Trần Hỉ nhìn mỹ nhân quốc sắc thiên hương dần dần tiêu tụy thành phu nhân yếu ớt ở nhà, trong tâm cũng không đành lòng.

"Nương nương có tâm với Hoàng thượng, nô tài chỉ là một thái giám cũng thấy rõ ràng, nếu nương nương không yêu quý thân mình như thế, người đau lòng chính là Hoàng thượng."

Hoa Thường yên lặng rơi lệ, sau đó cầm lấy khăn xoa lưng tung, cố gắng cười nói: "Ta công công quan tâm, chỉ là ta nghĩ cho tới bây giờ Hoàng thượng nằm trên giường bệnh nửa mê nửa tỉnh, thì cảm thấy khó chịu, không làm cho bản thân bận rộn thì sẽ cảm thấy không thoải mái."

Trần Hỉ cũng thở dài một hơi: "Hiện giờ thời gian Hoàng thượng thanh tỉnh càng ngày càng ít."

Hoa Thường rũ mi xuống, khẽ nói: "Hiện giờ Hoàng thượng đang ngủ, một chốc nữa cũng sẽ không tỉnh lại, ta cũng không muốn vào quấy nhiễu người. Ta nghe nói mấy ngày trước Kiến Chương cung thỉnh một tượng Phật quý tới, ta muốn đi bái lạy."

Trần Hỉ thở dài: "Là tượng Phật do Thái hậu nương nương thỉnh từ Ngũ Đài Sơn tới, để ở Kiến Chương cung, còn cố ý xây dựng một gian Phật đường, mỗi ngày thắp hương bái Phật, chỉ mong thần Phật linh thiêng có

thể phù hộ cho Hoàng thượng. Nếu nương nương muốn đi thì nô tài dẫn đường."

Hoa Thường cúi đầu: "Tạ công công."

Trần Hỉ xua xua tay: "Nương nương đừng tạ ơn nô tài."

Phật đường được xây dựng ở sau điện Kiến Chương cung, đặc biệt xây một gian phòng chính, mở cửa liền có thể thấy tượng Phật Thích Ca Mâu Ni cao lớn, Hoa Thường ngửa đầu, nhìn khuôn mặt Phật tổ đang ôn nhu cười nhạt.

Trần Hỉ phất tay tung cây phất trần, nói với tiểu cung nữ, tiểu thái giám bên trong: "Được rồi được rồi, đều đi xuống trước đi, Hoa Phi nương nương muốn ở đây cầu phúc cho Hoàng thượng."

Tiểu cung nữ, tiểu thái giám quét tước hành lễ đáp: "Vâng." Sau đó kính cẩn lui ra ngoài.

Trần Hỉ quay đầu lại nhìn Hoa Thường, nói: "Nương nương, thanh tịnh."

Hoa Thường cười khở: "Đúng vậy, thanh tịnh, ta nghĩ Phật tổ cũng không thích âm ỉ. Công công, vốn dĩ ta không tin Phật tổ nhưng hiện tại ta lại muốn tin thần Phật một lần."

Trần Hỉ nghe trong giọng nói của Hoa Thường có chua xót và hy vọng, khẽ thở dài, trong lòng còn nghĩ một chữ tình đúng là hại người, cầu mà không được thì lại cầu mong được chết.

Hoa Thường quỳ gối trên bồ đoàn [2], chắp tay trước ngực, nhẹ nhàng nhắm đôi mắt mỹ lệ lại.

[2] Bồ đoàn (蒲團): đệm được bện lại từ cỏ Bồ và có hình tròn nên được gọi là bồ đoàn (tròn). Bồ đoàn là toạ cụ được dùng để ngồi thiền hay vái lạy của Phật môn. Sau này được bao bọc lại bằng vải lụa.

Trần Hỉ cũng quỳ gối trên bồ đoàn bên cạnh, trong lòng cầu nguyện. Ông giương mắt lên vừa vịn thấy cảnh Hoa Thường cho dù đã nhắm hai mắt, nhưng khoé mi vẫn chảy nước mắt.

"Vì sao nương nương rơi lệ, trong lòng lại suy nghĩ gì rồi ư?" Trần Hỉ khẽ hỏi. Hiện giờ ở Kiến Chương cung, tịch mịch và sợ hãi có thể bức người hoá điên, cho nên Trần Hỉ muốn tìm người trò chuyện.

Hoa Thường chậm rãi mở đôi mắt, sắc môi tái nhợt: "Ta khẩn cầu Phật tổ, chỉ cần có thể làm Hoàng thượng tốt lên, ta nguyện giảm tuổi thọ để bù lại. Không cần phải tra tấn Hoàng thượng nữa, nếu muốn thì hãy lấy mạng của ta đi."

Trần Hỉ chấn động: "Nương nương! Cần gì phải như thế..."

Cổ nhân tin tưởng lời thề, tin tưởng hứa hẹn, tin tưởng thần Phật.

Nếu không thành thật, sẽ bị báo ứng, bị trời phạt, cho nên Hoàng đế cảm động với sự trả giá của Hoa Thường, Trần Hỉ cảm động với kỳ nguyện lúc này của Hoa Thường.

Nhưng Hoa Thường lại không tin lời nói của mình, tất nhiên nàng chỉ làm một cái tư thái, một tư thái của nữ nhân thâm tình đối với phu quân của mình.

Lời này Trần Hỉ nghe được, chẳng khác nào là Hoàng đế nghe được, bất luận Hoàng đế sống hay chết, đều sẽ cảm động, đều sẽ cho nàng cùng gia tộc nàng một kết cục tốt đẹp.

Hoa Thường cũng không phải không có tình cảm với Hoàng đế, chỉ là tình cảm giữa bọn họ còn chưa đến mức nguyện ý trả giá bằng sinh mạng, trả giá tất cả mọi chuyện. Chỉ là hiện giờ, Hoa Thường không thể không làm mà thôi.

Không gian trong Phật đường trầm mặc, hai người đều lặng lẽ chấp tay trước ngực, nhắm hai mắt lại, trong lòng họ nghĩ cái gì không người nào biết.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập và tiếng người thờ dốc.

Hoa Thường mở to mắt, chậm rãi quay đầu lại.

Một tiểu thái giám vội vàng bước vào cửa, hoảng loạn khẩu đầu nói: "Hoàng thượng học máu, đã truyền các vị Thái y tới. Nương nương, công công mau đi xem một chút đi."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chuyển Biến Tốt

Edit: Su Thái phi.

Beta: Du Quý phi.

Kiến Chương cung.

Hoa Thường và Trần Hỉ vội vã bước vào chính điện, một phòng đầy Thái y, hơn phân nửa đều quỳ trên mặt đất chờ đợi tuyên triệu, chỉ có mấy lão Thái y râu tóc bạc phơ đang tập hợp ở bên cạnh long sàng, thay phiên bắt mạch.

Bước chân Hoa Thường gấp gáp, thiếu chút nữa dẫm phải làn váy dài của mình, may mắn Trần Hỉ tinh mắt đứng một bên, đỡ Hoa Thường: "Nường nường cẩn thận."

Hoa Thường quay đầu cười khổ, thanh âm vô định: "Tạ công công."

Bước chân Hoa Thường chậm lại, khẽ vén tấm màn màu vàng sáng lên, đi đến mép giường, Thái y quỳ gối một bên đều cẩn trọng nhường lối.

Hoàng đế nằm trên giường, mở to mắt, nhìn Hoa Thường đến gần.

"Hoàng thượng tỉnh rồi sao?" Hoa Thường cố gắng vẽ ra một nụ cười ôn nhu, khẽ nói.

Hoàng đế cũng mỉm cười, đáp: "Ừ."

Hoa Thường chậm rãi ngồi xuống, nắm chặt bàn tay gầy trơ xương của Hoàng đế, vành mắt rưng rưng, tươi cười ấm áp, thấp giọng nói: "Thân thể Hoàng thượng còn khó chịu không?"

Hoàng đế chậm rãi lắc đầu nói: "Không khó chịu."

Khó chịu không? — Không khó chịu.

Đây là cuộc đối thoại có khoảng cách nhất giữa Hoa Thường và Hoàng đế, một người khóc, một người cười.

Hoa Thường nắm chặt tay Hoàng đế, nhìn lão Thái y đang xem mạch ở một bên, chờ đợi lý do thoái thác của Thái y. Đã thay đổi bốn năm Thái y xem mạch, Hoa Thường chờ đến độ lo âu, Hoàng đế nhìn thấy sự lo lắng của nàng, lặng lẽ mỉm cười với nàng, mang theo ý trấn an.

Bắt mạch xong, một đám Thái y đều tụ tập lại gần nhau nhỏ giọng thảo luận, có mấy lão Thái y tranh luận đến đỏ mặt tía tai, Hoa Thường nhìn liền nóng vội, quát lớn: "Nhiều người như vậy còn chưa ra kết luận sao? Ở trước mặt Hoàng thượng lại tranh cãi ồn ào, còn có quy củ hay không?"

Một đám Thái y vội vàng quỳ xuống thỉnh tội. Trước đây, những lão Thái y này sẽ không cho mặt mũi với người chỉ là phi tử, bởi vì trong đó có mấy Thái y là Ngự y chỉ xem bệnh riêng cho Hoàng đế và Thái hậu, phi tử căn bản không thể sai sử bọn họ. Nhưng hiện giờ vị Hoa Phi này cũng không phải là người bình thường, ở chung nửa năm, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, không chỉ có Hoàng thượng yêu quý vị này như trân bảo, ngay cả bọn họ đối với vị tôn nữ xuất thân thế gia này cũng vô cùng khâm phục, cho nên thái độ đối với Hoa Thường tất nhiên cũng rất cung kính.

Lão Thái y đứng đầu run run rẩy rẩy quỳ xuống khấu đầu, lão lệ tung hoành [1], sau đó mở miệng nói: "Chúng thần tranh luận không ngớt trước mặt Hoàng thượng quả thật là thất lễ, chỉ là chúng thần quá kích động khó

nhìn được. Mạch tượng của Hoàng thượng đã từ từ bình ổn, là dấu hiệu chuyển biến tốt!"

[1] Lão lệ tung hoành (老泪纵横): ông già bật khóc. Ngoài ra còn mô tả nỗi buồn hay sự phấn khích cực độ. Ở đây chỉ sự phấn khích khi Hoàng thượng đã có chuyển biến tốt.

Hoàng đế và Hoa Thường đều mở to mắt, đôi môi Hoa Thường run rẩy, mở miệng nói: "Người nói cái gì...? Người nói có phải là bệnh tình Hoàng thượng có chuyển biến tốt hay không? Hoàng Thượng có thể kháng phục phải không?"

Lão Thái y lại quỳ xuống khấu đầu lần nữa: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, chính xác là như thế."

Hoa Thường vô cùng vui mừng đến mức bật khóc, vùi đầu vào trong lòng ngực Hoàng đế, cả người khóc đến độ run rẩy. Sau đó đột nhiên ngừng đầu, cầm khăn xoa lung tung nước mắt trên mặt, hỏi: "Chuyện Hoàng thượng vừa học máu là thế nào? Là do tổn thương tới căn cơ sao?"

Cổ nhân đều cho rằng ho ra máu, học máu là do có dấu hiệu già sớm, là điềm rất xấu.

Lão Thái y tươi cười nói: "Máu này phun rất đúng thời điểm, do máu bị tắc nghẽn trong ngực, bây giờ phun ra được là chuyện tốt, cũng là dấu hiệu kháng phục."

Hoàng đế cũng vô cùng kích động, còn có thể sống ai lại muốn chết? Đặc biệt hẳn lại là Hoàng đế, một Hoàng đế uy quyền ngấp trời, hẳn không muốn chết.

"Người vừa nói lời này xong, trẫm cũng cảm thấy ngực nhẹ nhàng rất nhiều, hít thở cũng không cảm thấy cổ họng bị đau, xem ra quả thật là

chuyện tốt." Một tay Hoàng đế nắm bàn tay Hoa Thường, một tay đặt lên ngực, tươi cười chân thành tha thiết.

Người trong phòng vì quá vui mừng mà khóc thút thít. Hoàng thượng tốt thì ngày lành của bọn họ cũng đến.

Vài vị Thái y lại nhỏ giọng thảo luận.

Hoàng đế ngồi dậy, dựa vào đệm mềm, mở miệng hỏi: "Chư vị ái khanh lại nghiên cứu thêm cái gì sao?"

Lão Thái y đứng đầu Thái Y viện trả lời: "Chúng thần đang thảo luận lý do bệnh tình Hoàng thượng vì sao lại tốt lên, phải có nguyên nhân. Hơn nữa bệnh tình Hoàng thượng hiện giờ chuyển biến tốt, tiếp theo phương thuốc trị liệu cũng phải thay đổi, chúng thần cũng đang dẫn đo."

Hoàng đế gật gật đầu: "Trẫm tin tưởng các người, các người đều là người lập công lớn, trẫm tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người, làm cho tốt đi."

Các vị Thái y quỳ xuống tạ ơn: "Chúng thần nhất định không phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng."

Hoàng đế quay đầu nhìn Hoa Thường ngồi bên cạnh, ánh mắt ôn nhu, khẽ cười: "Thường nhi... Trẫm tốt rồi."

Hoa Thường gật đầu, nước mắt rơi xuống như những hạt châu bị vỡ, không thể ngăn lại được, khóe miệng tươi cười ấm áp.

"Hoàng thượng có đói bụng không? Phòng bếp nhỏ đã nấu được thiện, thần thiếp bưng tới cho người dùng." Hoa Thường cầm khăn muốn lau khô nước mắt trên mặt, lại phát hiện lau một bên, thì bên kia lại chảy ra, đành phải tìm lý do đi ra ngoài trước.

Hoàng đế biết Hoa Thường xuất thân thế gia, trọng nhất là lễ nghi và dáng vẻ, nhìn tiểu phi tử nước mắt đầy mặt cũng không nói ra, nhẹ nhàng gật đầu.

Hoa Thường cười đứng dậy, lại cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Hoàng đế nhìn Hoa Thường sắc mặt tái nhợt té ngã trên đất, đại kinh thất sắc [2], hô to: "Thường nhi! Thái y! Thái y! Khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ."

[2] Đại kinh thất sắc (大失惊色): sợ hãi đến mức khuôn mặt biến sắc.

Trong lòng Hoàng đế sốt ruột, vừa mới la lớn một tiếng, lại ho khan lên, mơ hồ thấy được trên khăn có tơ máu màu đỏ.

Trong điện các cung nữ cũng đều hoa dung thất sắc, vội vã tiến lên đỡ Hoa Thường đang ngã trên mặt đất lên giường, mấy đại cung nữ còn lại thì bưng nước mật ong cho Hoàng đế nhuận cổ họng.

Các Thái y đều sợ hãi, mới vừa nói Hoàng đế chuyển biến tốt, lúc này lại ho, xem bộ dáng này thật ra có chút không tốt.

"Hoàng thượng đừng để vui buồn quá độ, tổn thương đến thân thể." Các Thái y tự giác chia làm hai nhóm, một nhóm xem cho Hoàng đế, một nhóm cho Hoa Thường.

Hoàng đế ho khan trong chốc lát, suy yếu ngất đầu, vừa vận nhìn thấy sắc mặt Trần Hi tái nhợt, ánh mắt ngây ngốc, đứng trong đám cung nữ thái giám đang bận rộn, đặc biệt nổi bật.

"Thái y mau đi chẩn trị Hoa Phi, rốt cuộc thế nào rồi? Sao đột nhiên lại té xỉu? Trần Hi người thật là, còn đứng ngây ngốc làm gì? Đã loạn thành

thế này rồi!" Thanh âm Hoàng đế nghẹn ngào, biểu tình hoảng loạn, vẫn luôn nhìn Hoa Thường nằm trên giường.

Trần Hỉ vừa nghe Hoàng đế nói, lập tức hoàn hồn, đôi môi run rẩy nói: "Nô tài... Nô tài chỉ là thất thần, nhớ tới một số việc."

Trần Hỉ là tâm phúc của Hoàng đế, cho dù là thời điểm phân phó chuyện hậu sự cũng chưa từng để hấn tránh mặt, có thể thấy hấn là Đại thái giám được Hoàng đế tin tưởng. Đương nhiên Hoàng đế cũng biết cách làm người của Trần Hỉ, Trần Hỉ tuy là nô tài nhưng trầm ổn bình tĩnh. Những ngày hấn bệnh nặng, cũng có thể xử lý tốt những việc lớn nhỏ ở Kiến Chương cung, liên hệ với tiền triều cũng đều là Trần Hỉ đứng ra lo liệu. Thế nhưng hiện giờ bộ dáng hấn lại kinh hoảng thất thố, làm cho Hoàng đế cảm thấy rất kỳ quặc.

Thân thể Hoàng đế vẫn có chút không tốt, thở gấp hỏi: "Trần Hỉ người nghĩ cái gì vậy?"

Đôi môi Trần Hỉ run rẩy, ấp úng không dám nói. Hoàng đế tức giận quát lớn: "Nói!"

Trần Hỉ lập tức "ầm" một tiếng quỳ xuống, khấu đầu nói: "Tử bất ngữ quái lực loạn thần [3], nô tài kiến thức hạn hẹp nên tin quỷ thần. Vừa rồi, nô tài bồi Hoa Phi nương nương đi Phật đường mới xây ở Kiến Chương cung, trước mặt Phật tổ Hoa Phi nương nương có một kỳ nguyện, nói chỉ cần Hoàng thượng ngài có thể tốt lên, nương nương nguyện giảm thọ hồi báo. Nay vừa trở về thì nghe nói long thể Hoàng thượng chuyển biến tốt nhưng Hoa Phi nương nương lại té xỉu, nô tài nhất thời nghĩ đến chuyện này, nên thất thần."

[3] Tử bất ngữ quái lực loạn thần (子不语怪力乱神): Khổng Tử không nói chuyện quái dị, bạo lực, phản loạn, quỷ thần. Đây là một câu trong Luận Ngữ của Khổng Tử. Nó đề cập tới thánh nhân nói chuyện bình

thường chứ không nói chuyện quái dị, nói về đạo đức chứ không nói về bạo lực, nói về yên bình chứ không nói về phản loạn, nói về con người chứ không nói về quỷ thần.

Hoàng đế nghe Trần Hỉ nói, trầm mặc, nhắm chặt mắt lại, khước mắt mơ hồ thấy một chút nước mắt, lẩm bẩm nói: "Trăm nợ nàng, vĩnh viễn không trả hết."

Sau đó mở mắt ra, quát lớn với Thái y: "Rốt cuộc Hoa Phi bị làm sao? Các người khám xong chưa?"

Các Thái y kêu khổ không ngừng, vốn dĩ Hoàng đế kháng phục, Thái y bọn họ đúng là công thần lớn nhất, không nghĩ tới vui vẻ không đến một khắc (mười lăm phút), vị tổ tông Hoa Phi này lại té xỉu. Lại bị Hoàng đế quở trách, nếu vị nương nương này thật sự có chuyện xấu gì, thì bọn họ chắc phải dẫn theo cái đầu của mình mà lĩnh tội.

Tiền Thái y chuyên phụ khoa căng da đầu trả lời: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoa Phi nương nương là do mệt nhọc quá độ, có chút tổn hại đến căn cơ. Thêm vào đó hôm nay vui buồn quá mức, cảm xúc dao động, cho nên lúc này mới té xỉu. Hơn nữa..."

Hoàng đế nghe thấy mệt nhọc quá độ, tổn thương căn cơ thì đau lòng không ngớt, nghe được hơn nữa liền mở miệng quát lớn: "Hơn nữa cái gì! Đừng có dông dài, nói cho trẫm!"

Tiền Thái y "âm" một tiếng, lập tức quỳ xuống, dập đầu nói: "Chúng thần y thuật không tinh, không thể chẩn đoán chính xác. Có thể là bệnh ho lao, đang trong thời kỳ ủ bệnh, rất khó khám ra mạch tượng, mạch tượng Hoa Phi nương nương thật thật giả giả khó phân biệt, nhưng nương nương hầu hạ bên người Hoàng Thượng gần nửa năm, chỉ sợ... Khả năng nhiễm ho lao khá lớn."

Hoàng đế mở to hai mắt nhìn, thở hỗn hển, lăm bẫm nói: "Trẫm không tin, trẫm không tin, các người đều là đám lang băm, lang băm!"

Trần Hỉ ở một bên nghe được rõ ràng, trong lòng lại càng nhận định, đây là kỳ nguyện của Hoa Phi nương nương trở thành sự thật, mạng của Hoàng thượng là do Hoa Phi nương nương dùng mạng nàng đổi lấy, bằng không sao lại trùng hợp như thế?

Vành mắt Hoàng đế ửng đỏ, cố nén lại bi thương, nghiêm túc nói: "Trẫm giao thân thể Hoa Phi cho các người, bất luận thế nào, trẫm muốn sức khỏe Hoa Phi phải tốt. Nếu có gì bất trắc, đừng trách trẫm không niệm tình cũ."

Trong lòng các vị Thái y kêu khổ, lại không dám biểu hiện ra ngoài mặt, chỉ có thể cung kính dập đầu: "Chúng thần tuân chỉ."

Một lúc sau Hoàng đế cố gắng bình tĩnh lại, nói với Trần Hỉ: "Tạm thời an bài Hoa Phi ở phòng cách vách đi, đừng dọn ra ngoài, trẫm không nhìn thấy nàng trong lòng sẽ vắng vẻ."

Trần Hỉ nghe Hoàng đế nói, có chút khó xử, nào có phi tần sinh bệnh còn có thể ở lại trong điện của Hoàng thượng? Chỉ là nhìn bộ dạng Hoàng đế, Trần Hỉ biết dù có phản bác cũng không được, khom người đáp: "Vâng."

Hoàng đế dùng tay phải chống thân thể ngồi dậy, thấp giọng nói: "Đem tin tức thân thể trẫm chuyển biến tốt truyền ra ngoài đi. Trần Hỉ người phải đặc biệt cẩn trọng, đi một chuyến mang theo mật chỉ của trẫm truyền cho bốn người bọn hắn, long thể trẫm đã khang phục, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, hắn là trong lòng bọn họ hiểu rõ, có một số việc nên được tiêu hóa trong bụng, không nhớ rõ điều gì là tốt nhất."

Tất nhiên Trần Hỉ hiểu rõ bốn người Hoàng đế nói là ai, khom người thưa vâng.

Hoàng đế chậm rãi nhắm mắt lại, khẽ nói: "Còn có một vài thế lực đã vươn tay quá dài, nếu trẫm không sống lâu, thì sẽ vì hài tử mà suy xét nên nhịn bọn họ, nhưng mà hiện giờ nên chém thì chém."

Sau lưng Trần Hỉ chợt lạnh, khẽ nhìn trộm Hoàng thượng một chút, khuôn mặt Hoàng thượng vẫn tái nhợt như trước nhưng sắc mặt lại lạnh băng.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Có Lễ Là Tình Yêu

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Giữa trưa, Tuyên Thành Vương phủ.

Tuyên Thành Vương phi mặc bộ áo bào bằng lụa mỏng màu đỏ nhạt thêu họa tiết vân mây kim tuyến ngũ sắc, đầu cài trâm phi yến bát bảo ngậm châu, ngồi trước bàn trang điểm, vươn đôi tay mịn màng đặt cây lược bán nguyệt màu hổ phách được làm bằng đồi mồi khảm san hô xuống, lấy ra chiếc lắc bằng vàng ròng đính sợi tua rua đeo lên cổ tay trắng nõn.

Trang điểm xong, Tuyên Thành Vương phi lén nhìn Vương gia đang nửa nằm trên nhụyễn tháp, đảo mắt một cái, cười lấy lòng nói: "Vương gia, kiến thức thiếp hạn hẹp, người nói đi mà. Rốt cuộc tin tức trong cung truyền đến là sao vậy? Bây giờ mọi người ai cũng lo lắng chờ đợi. Vương gia, nhà mẹ của ta chính là thê tộc của người đó, người không thể không nói tiếng nào mà đứng nhìn bọn họ nhảy vào hố lửa được."

Tuyên Thành vương mặc thường phục, nửa nằm nửa ngồi rất tùy ý, phía sau nhụyễn tháp là kệ gỗ chạm khắc hình ảnh trẻ con vui đùa, sơn màu đỏ theo kiểu Bác Cổ [1], Tuyên Thành vương giống như nhà ảo thuật, lấy một trái táo từ trên kệ Bác Cổ, cắn mạnh một cái, nói không rõ chữ: "Nàng có ăn vận thành thiên tiên để mê hoặc bốn vương thì cũng vô dụng, bốn vương mới là người phải nơm nớp lo sợ kia kìa. Mấy ngày trước nàng cũng

biết ta bị Hoàng huynh triệu kiến, một chữ ta cũng không dám nói, may là chưa nói, bằng không bây giờ chết thế nào cũng không biết đâu".

[1]: Bác Cổ (博古): vẽ bác cổ, cách vẽ lấy đồ cổ làm đề tài.

Vương phi thấy Vương gia không nói rõ ràng, cũng biết là Vương gia không muốn nói nhiều, chỉ có thể trừng mắt tức giận, đôi khuyên Đông Châu trên tai đung đưa, sau đó nhướn đôi mày ngài nói: "Trong cung truyền tin đến, nói rằng bệnh tình của Hoàng thượng bắt đầu có chuyển biến tốt, e là sẽ có một đám người bị xui xẻo rồi."

Tuyên Thành vương gặm trái táo xong, lấy cái khăn ở bên cạnh lau tay, mở miệng nói: "Chắc chắn không phải chúng ta xui xẻo, nàng tốn công lo lắng làm gì".

Vương phi khẽ cười yêu kiều: "Thiếp cũng không phải là lo lắng, mà là cười trên sự đau khổ của người khác đấy. Vài ngày trước, chàng không thấy đáng vẻ thái thái đương gia [2] của Vương gia với Trịnh gia đâu, ngay cả lời nói cũng mưu đồ tính kế với Vương phi thiếp, trong lời nói chứa nhiều ý bất kính. Bây giờ đợi đến khi Hoàng thượng bình phục rồi, đám người kia trước đó vui vẻ, đến lúc ấy còn không phải là đến chỗ của thiếp mà khóc lóc cầu xin sao."

[2] Thái thái (太太): bà chủ & đương gia (當家): chủ nhà, ý nói ra đáng chủ nhà kênh kiệu.

Tuyên Thành vương cười nhạo một tiếng: "Nữ nhân các nàng chính là đầu tóc dài mà kiến thức ngắn. Bọn họ như vậy, nàng cũng như vậy. Vương gia là ngoại thích mẫu tộc của Hoàng hậu. Nếu thân thể Hoàng huynh bình phục, dĩ nhiên là không tới lượt ai khác ngoài đích tử kế vị, chỉ có thêm ân huệ cho Vương gia, chèn ép chỗ nào chứ, không giữ thể diện cho Tam Hoàng tử hay sao?"

Tuyên Thành Vương phi nghe vậy thì khẽ cau mày một cái, lên tiếng nói: "Lúc Hoàng thượng bị bệnh nặng, Vương gia lại nhảy tới nhảy lui, chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự không tức giận chút nào, trong lòng không hề có khúc mắc sao?"

Tuyên Thành vương thân nhiên nói: "Ta hiểu rõ Hoàng huynh, hẳn là từ phụ (cha hiền), là minh quân, coi trọng danh dự nhất. Đích trưởng tử kế vị là việc thiên kinh địa nghĩa [3]. Huống chi, người ngoài chúng ta chỉ nhìn thấy được danh hiệu Hoàng tử và gia tộc lạnh lùng, thế nhưng đối với Hoàng huynh mà nói, thì tất cả đều là nhi tử thân sinh của hắn, cho nên hắn yêu thương nhi tử của mình. Nếu chúng ta phạm vào sai lầm, người có thể nhẫn tâm ra tay trừ bỏ thế lực thế tộc mẫu tộc của hắn không? Khiến hắn trở thành thân cô thế cô sao? Tự dừng để cho người khác cười nhạo."

[3] Thiên kinh địa nghĩa (天經地義): chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi và nghi ngờ.

Vương phi suy nghĩ, quả nhiên có chút đạo lý, không biết làm sao nhận sai, lại không cam lòng, nhẹ giọng nói: "Là thiệp kiến thức hạn hẹp, nhưng chẳng lẽ cơn phong ba này đã thật sự gió êm biển lặng rồi sao? Triều chính hỗn loạn gần nửa năm, từng nhóm bè phái trong triều đã liên kết với nhau, chẳng lẽ Hoàng thượng có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì sao?"

Tuyên Thành vương thờ ơ nhìn thế tử của mình một cái rồi nói: "Bảo Hà gia các nàng ngừng lại một chút đi, dĩ nhiên Vương gia, Trịnh gia không có gì tốt, nhưng đây cũng không phải là thời điểm Hà gia ra mặt. Hoàng huynh không thể trút giận lên Vương gia và Trịnh gia là vì mặt mũi của Nhị Hoàng tử và Tam Hoàng tử, nhưng người khác thì không có vận tốt như vậy đâu, lúc này ai ra mặt thì chết trước."

Vương phi bị câu nói của Tuyên Thành vương vạch trần tâm tư, thờ hồn hèn quay đầu: "Chàng đừng có từng câu từng chữ đều là Hà gia, đó là

nhạc gia (nhà bố mẹ vợ) của chàng đó!"

Tuyên Thành vương nhìn Vương phi nhà mình lại bắt đầu nổi cơn, không biết làm sao đành thở dài rồi dõ dằn nói: "Được rồi, được rồi, đều là ta không đúng, được chưa. Hoàng huynh vẫn còn đang tức giận, trong cung Hoa Phi lại bị bệnh, đây chính là chuyện lớn trời sập, nói nhỏ thôi! Nói nhỏ! Có hiểu không?"

Wương phi quay đầu nghi ngờ hỏi: "Hoa Phi nương nương? Nàng ấy bị bệnh thì sao lại là chuyện lớn trời sập chứ?"

Tuyên Thành vương nhìn xung quanh một chút, sau đó vẫy tay, thấp giọng kề sát vào tai nàng nói: "Lời này không thể truyền đến tai người thứ ba. Lúc đó Hoàng huynh nghĩ rằng mình không còn ở nhân thế bao lâu, nên có ý muốn truy phong Hoa Phi làm Hậu."

Wương phi hoảng sợ hít sâu một hơi, trợn to mắt nhìn Tuyên Thành vương, sau đó thấp giọng kinh hô: "Phong Hậu? Hoàng thượng sủng ái Hoa Phi đến vậy sao?"

Tuyên Thành vương gật đầu: "Nghe nói Hoa Phi bị bệnh rất nghiêm trọng, bây giờ Hoàng huynh không quan tâm đến bản thân mình, chỉ canh giữ bên giường bệnh. Lúc này chính là lúc tâm tình Hoàng huynh xấu nhất, nữ nhân cùng trải qua hoạn nạn, e là không thể cùng hưởng phú quý, trong lòng Hoàng huynh rất bức bối."

Wương phi vỗ vỗ ngực mình, lên tiếng nói: "Không nghĩ tới, xem ra sau này vào cung phải đặc biệt khách khí với vị Hoa Phi này rồi. Trước đây, thiếp và nàng ấy không qua lại với nhau nhiều, trong ấn tượng của thiếp, nàng ấy là một nữ nhân đoan trang không thích nói chuyện."

Tuyên Thành vương nhẹ giọng nói: "Có sau này hay không còn chưa biết được, chờ Hoa Phi qua được cửa ải này đã."

Vương phi quay đầu cười nói: "Cái này thì Vương gia không bằng thiệp rồi, trực giác của nữ nhân là vô cùng chính xác. Thiếp có dự cảm, tuyệt đối Hoa Phi sẽ không ngã xuống lúc này."

...

Kiến Chương cung.

Hoa Thường chỉ cảm thấy đầu óc mê man lại ong ong, mí mắt nặng nề giống như đổ chì vậy, cả người dường như cũng rơi vào một mớ hỗn độn, nhưng tinh thần thì lại rất tỉnh táo.

"Thường nhi? Thường nhi, nàng tỉnh chưa?" Giọng nói trầm khàn của Hoàng đế vang lên bên tai Hoa Thường, trong lòng Hoa Thường đột nhiên nhảy dựng, đúng rồi, Hoàng đế!

Bản năng phi tần khiến nàng dồn sức để mở mắt, vừa vận đối diện với đôi mắt đen bóng nhưng có chút sưng phù của Hoàng đế.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tượng." Hoa Thường mơ mơ màng màng khẽ nói.

Trong lòng Hoàng đế đau xót, rõ ràng ý thức chưa hoàn toàn minh mẫn, thế nhưng lễ nghi lại khắc sâu vào trong xương của tiểu phi tử, Hoàng đế lộ ra nụ cười ấm áp, cố nén đau buồn, ôn nhu nói: "Ái phi miễn lễ".

Hoa Thường thở hỗn hển mấy cái, dần dần hồi phục lại tinh thần, trở nên tỉnh táo, từ từ ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, giọng nói vô lực: "Hoàng thượng, thân thể người đã khá hơn chút nào chưa? Thái y đã sửa lại phương thuốc chưa? Không phải nói bệnh tình chuyển biến tốt rồi ư? Nhưng sao thần thiếp thấy dường như Hoàng thượng lại tiêu tụy đi vậy?"

Hoàng đế nắm chặt tay của Hoa Thường, không biết nên nói như thế nào.

"Thường nhi, nàng bị bệnh, phải cố gắng nghỉ ngơi, trầm ở đây với nàng." Cuối cùng Hoàng đế vẫn lộ ra nụ cười ấm áp, lên tiếng nói.

Hoa Thường sững sốt một chút, sau đó lẩm bẩm nói: "Thần thiếp bị bệnh sao?"

Hoàng đế nhìn nữ tử một thân mặc trung y tơ lụa màu trắng bạc, không đeo đồ trang sức ở trước mặt này, cố gắng mỉm cười, khẽ gật đầu.

Hoa Thường suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, kiên định nói: "Không đúng, là Hoàng thượng bị bệnh, phải nghỉ ngơi cho khỏe mới phải, không phải Hoàng thượng bệnh đến hồ đồ rồi chứ, Thái y đâu? Người đâu, truyền Thái y cho bốn cung! Sao lại có thể để cho Hoàng thượng tùy ý xuống giường đi lại như vậy chứ, nên tỉnh dưỡng thật tốt mới phải! Bốn cung nhất thời không ở bên cạnh Hoàng thượng, các người liền làm loạn rồi."

Ý cười trên khóe miệng Hoàng đế trở nên khổ sở, ôm bả vai Hoa Thường thật chặt, không thể để cho nữ nhân này nhìn thấy lúc mình bị thương yếu đuối nhất được.

"Là Thường nhi bị bệnh. Thường nhi không nhớ sao, nàng bị ngất đi, Thái y nói là do mệt nhọc quá độ, ưu tư thành bệnh, hơn nữa tâm trạng vừa quá vui lại vừa quá buồn, làm tổn hại đến tinh thần. Thường nhi ngoan nào, dưỡng bệnh cho tốt." Thanh âm Hoàng đế chậm rãi, nhu hòa nói.

Hoa Thường chậm chạp phản ứng lại, đôi môi tái nhợt, khuôn mặt tiều tụy, nhìn sắc trời hơi mờ tối xung quanh, khẽ nói: "Vậy thần thiếp ngất đi đã mấy canh giờ rồi? Hoàng thượng ăn tối chưa?"

Hoàng đế khổ sở cười một tiếng: "Thường nhi nàng ngất đã hai ngày rồi, nàng dọa trầm sợ chết khiếp, có biết không?"

Hoa Thường tỉnh tỉnh mê mê, nâng mi mắt lên: "Thần thiếp bệnh nặng lắm sao?"

Hoàng đế nhìn thần sắc do bị bệnh mà xanh xao vàng vọt của Hoa Thường, chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bệnh nặng, nhưng nàng không cần lo lắng, nhất định sẽ khỏe lại, trầm ở bên cạnh nàng."

Hoa Thường hồi phục tinh thần, gắng gượng muốn đứng lên nhưng lại phát hiện toàn thân vô lực. Hoàng đế biết ý của Hoa Thường, đỡ Hoa Thường ngồi thẳng dậy.

Tư thế này của Hoa Thường là nửa quỳ trên giường, khom người khấu đầu thật sâu: "Thần thiếp có tội. Tội thứ nhất, khiến Hoàng thượng đã bệnh nặng mà lại còn lo lắng ngày đêm, đó là không hiền huệ. Tội thứ hai, chính là bản thân mình sinh bệnh, mà vẫn ở trong Kiến Chương cung, đó là bất kính. Hoàng thượng, xin người hãy chuyển thần thiếp về Thượng Dương cung đi, Hoàng thượng phải nghỉ ngơi điều dưỡng cho tốt, đừng vì thân thể thần thiếp mà lao tâm lao lực nữa."

Hoàng đế há miệng, muốn lên tiếng mà không biết nên nói gì. Đây chính là nữ tử xuất thân thế gia, được hãn phong Phi.

Đúng vậy, dường như đây chính là nữ tử mà hãn yêu.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Phong Hào

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Nửa tháng sau, Thượng Dương cung.

Hoàng đế không thuyết phục được Hoa Thường, cuối cùng chỉ có thể chuyển Hoa Thường về Thượng Dương cung, dĩ nhiên đi theo còn có ba bốn thái y do đích thân Hoàng đế chỉ định.

Thược Dược cuối cùng cũng theo Hoa Thường rời khỏi Kiến Chương cung nguy nga lộng lẫy, trở về Thượng Dương cung, hầu hạ bên người Hoa Thường.

Lan Chi nhìn chủ tử nằm trên giường, lặng lẽ rơi lệ: "Thược Dược, sao nường nường lại bệnh thành bộ dạng này? Ta thấy gần như nhận không ra nữa, gầy đến mức không còn hình người nữa rồi. Lúc trước nường nường ở nhà nào phải chịu khổ, chịu tội như thế này."

Thược Dược cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Lan Chi tỷ tỷ thận trọng lời nói."

Lan Chi ngậm miệng lại, biết mình nhiều lời, nhưng nước mắt vẫn tí tách rơi xuống.

Một tiểu cung nữ nhị đẳng vội vàng đi vào, phúc thân nói: "Hai vị tỷ tỷ, các vị Thái y cầu kiến."

Thước Dực biết đã đến giờ Thái y chân mạch, gượng cười nói: "Mau mời mấy vị đại nhân vào đi." Lan Chi cũng vội vàng lau khô nước mắt, vỗ vỗ gò má mình để tăng tinh thần lên một chút.

Mấy vị Thái y khom lưng đi vào, hành lễ với Hoa Thường vẫn đang ngủ ở trên giường rồi đứng dậy.

Thước Dực và Lan Chi đều cung kính hành lễ với mấy vị Thái y, sau khi hành lễ xong, Thước Dực nhẹ giọng nói: "Sức khỏe của nương nương mong các vị đại nhân để tâm nhiều hơn."

Mấy vị Thái y cũng xua tay nói: "Không dám không dám, đương nhiên bọn ta phải tận tâm tận lực rồi."

Lan Chi cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Từ khi nương nương trở về, tinh thần mỗi ngày đều không tốt, dường như hơn phân nửa thời gian đều ngủ mê man, lại phát sốt cao, các ngài có biện pháp gì không?"

Mấy vị Thái y cũng cảm thấy khá khó xử, mở miệng nói: "Chúng ta cũng đã kê phương thuốc cho nương nương, nhưng nương nương sốt cao không giảm, quả thực rất nguy hiểm, nhưng cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể dùng nước lạnh hạ nhiệt, chăm sóc cẩn thận nhiều hơn một chút thôi."

Thước Dực hơi nhíu mày, nói: "Hiện giờ là tháng chạp trời đông giá rét, thời tiết vốn lạnh lẽo, nếu dùng nước lạnh hạ nhiệt, làm sao thân thể của nương nương có thể chịu nổi?"

Các vị Thái y chấp tay, khó xử nói: "Bọn ta quả thực cũng không còn cách nào khác tốt hơn, thuốc nương nương cũng đã uống rồi, chỉ là không có hiệu quả."

"Không có hiệu quả, vậy đám lang băm các người còn có ích lợi gì?" Một giọng nam uy nghiêm truyền tới từ ngoài cửa.

Đồng thời còn có âm thanh chói tai của tiểu thái giám truyền vào: "Hoàng thượng giá lâm!"

Thái y và cung nữ lật đặt quỳ xuống: "Cung nghênh Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế một thân trường bào màu vàng óng sải bước đi vào, sắc mặt vẫn như trước vàng vọt không tốt, đôi môi tái nhợt nhưng biểu tình lại nghiêm túc, dường như nét mặt mang theo vài phần sát khí.

Lão Thái y dẫn đầu không biết làm sao, khuyên nhủ: "Hoàng thượng người vẫn chưa khỏe hẳn, cần nghỉ ngơi nhiều hơn, hiện giờ thời tiết rất lạnh, quả thực không thích hợp để ra ngoài đâu." So với sức khỏe của Hoa Thường, tất nhiên thân thể của Hoàng đế lại càng quý giá hơn nhiều.

Hoàng đế sải chân đến trước giường Hoa Thường, thấy nàng vẫn hôn mê như cũ. Hắn đưa tay sờ gò má tái nhợt của nàng, quay đầu cau mày nói: "Chỉ có mấy bước, trăm cũng không phải bị liệt hay tàn phế, rốt cuộc Hoa Phi bị làm sao vậy?"

Thái y thận trọng nhìn sắc mặt Hoàng thượng, sau đó cúi đầu trả lời: "Hoa Phi nương nương mấy ngày nay hao tổn tâm lực quá nhiều, thể hư khí nhiệt, điều dưỡng không tốt, thuốc chậm có hiệu quả, thuốc quá mạnh lại sợ cơ thể nương nương yếu ớt nên không thể chịu nổi, thuốc quá bổ lại không thể hấp thụ được."

Chân mày Hoàng đế nhíu lại thật chặt, muốn nói nhưng cũng không biết phải nói gì, hẳn không phải đại phu, nên không thể chữa khỏi bệnh cho nàng.

Dường như cảm nhận được Hoàng đế đến đây, Hoa Thường từ từ mở mắt, dưới viền mắt còn có quầng thâm màu xanh đen, giọng khàn khàn: "Hoàng thượng đến ư? Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng

cát tường." Hoa Thường gắng gượng đứng dậy hành lễ, nhưng hai tay giãy giụa vô lực.

Hoàng đế vội vàng đề lại bả vai Hoa Thường, ôn nhu nói: "Nàng thấy khá hơn chút nào không?"

Chân mày Hoa Thường giãn ra, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp không sao."

Hoàng đế nhìn đôi môi khô khốc nứt nẻ của Hoa Thường, trong lòng đau đớn, quay đầu lại mắng: "Mau rót nước đem tới, không thấy môi chủ tử các người đã khô đến mức này rồi sao!"

Thước Dực vội vàng rót nước ấm từ trong bình trà, hai tay dâng lên.

Hoàng đế nhận lấy, tự tay cẩn thận đút cho Hoa Thường.

Hoa Thường uống nước xong, tuy vẫn cảm thấy khó chịu như cũ, nhưng lại nghiêm giọng nói: "Thần thiếp thấy khí sắc Hoàng thượng không tốt, sao người còn tới chỗ này làm gì? Người phải nghỉ ngơi cho khỏe, tản bộ nhiều một chút cũng tốt, nhưng đừng tới chỗ này của thần thiếp, ngộ nhờ lây bệnh cho Hoàng thượng, thần thiếp có chết vạn lần cũng khó thoát tội."

Hoàng đế không nghe theo lời của Hoa Thường, đưa tay dò nhiệt độ trên trán của nàng, quá nóng rồi.

Hoàng đế mím môi, giọng khàn khàn: "Có khó chịu không?"

Hoa Thường hơi hoảng hốt, mơ hồ nhớ về thời gian khi còn ở Kiến Chương cung, nàng cũng hỏi Hoàng đế như thế: "Có khó chịu không?" Hoa Thường ngược mắt lên, nhìn Hoàng đế trước mặt, đôi mắt nhu hòa hẳn, dịu dàng mỉm cười: "Không khó chịu."

Hoàng đế ôm Hoa Thường yếu ớt vào lồng ngực thật chặt, ở nơi Hoa Thường không nhìn thấy được, lặng lẽ rơi lệ. Nước mắt nam nhân không dễ rơi, chẳng qua là do chưa chạm đến đúng nơi thương tâm mà thôi.

Những người khác đều cúi đầu thật sâu, cố gắng thu nhỏ lại cảm giác về sự tồn tại của bản thân mình, không dám nhìn hai người đang ôm nhau.

Hoa Thường từ từ thoát ra khỏi vòng tay của Hoàng đế, khẽ cười yếu ớt, sắc mặt tái nhợt, dường như tuy có bệnh nhưng vẫn mang theo một vẻ đẹp kinh người: "Hoàng thượng, thần thiếp may mắn được Hoàng thượng sủng ái, nay đã không mong gì hơn. Hoàng thượng đừng tới Thượng Dương cung nữa, nếu thật sự lây bệnh, khiến long thể bị thương tổn, vậy thì thần thiếp liền đập đầu tự tử ngay ở đây!"

Hoàng đế há miệng, cũng không biết nên nói gì, nhìn phi tử yếu ớt dùng hết khí lực toàn thân đẩy mình ra, trong lòng hẫng vừa chua xót vừa ngọt ngào, vừa đau khổ lại vừa cay đắng.

Cuối cùng Hoàng đế vẫn rời khỏi Thượng Dương cung, mà Hoa Thường đang sốt cao, hơi thở của nàng mỏng manh, đến cả hô hấp cũng mang theo mùi vị nóng hổi.

Vị Ương cung, khói xanh vẫn lượn lờ tỏa ra từ lư hương Li thú [1] nạm vàng, yên tĩnh một mảnh.

[1] Li thú: con rồng không sừng trong truyền thuyết, thường được trang trí trong các công trình kiến trúc.

Đột nhiên truyền tới một trận tiếng bước chân dồn dập, thì ra là do Thúc Lâu vội vã, thần sắc hoảng hốt tiến vào điện, thấy Hoàng hậu dựa trên nhuyễn tháp, vội vàng quỳ xuống khẩn cấp nói: "Khởi bẩm nương nương, đại sự không tốt".

Hoàng hậu một thân áo bào hoa văn áng mây, hơi híp mắt, trâm phượng ngọc bích phản chiếu dưới ánh mặt trời dường như càng thêm tinh xảo đặc sắc, ngón tay mang hộ giáp ngọc lưu ly màu xanh biển, nhẹ nhàng đề huyết thái dương của mình, chậm rãi nói: "Hốt hoảng như vậy còn ra thể thống gì nữa."

Thúy Lâu nhìn dáng vẻ không nhanh không chậm của Hoàng hậu, tuy sốt ruột trong lòng nhưng trên mặt vẫn khôn khéo nhận sai: "Là nô tỳ thất lễ."

Hoàng hậu hơi ngồi dậy, ánh mắt xa xăm, nhẹ giọng nói: "Đối với bốn cung mà nói, không có chuyện lớn gì là không xong, thân thể Hoàng thượng dần dần bình phục, đây đối với bốn cung là chuyện tốt, ít nhất lợi nhiều hơn hại."

Thúy Lâu thấy dáng vẻ không buồn không vui của Hoàng hậu, thấp giọng nói: "Nương nương, Vương gia bị Hoàng thượng... sao lại là chuyện tốt chứ?"

Mẫu tộc Vương thị của Hoàng hậu cũng không bị Hoàng thượng trực tiếp khiển trách, thế nhưng bè lũ xu nịnh của Vương gia đều bị xử lý toàn bộ, thủ đoạn sạch sẽ, gọn gàng nhanh chóng, không khó để nhìn ra được rằng Hoàng đế bất mãn với Vương thị.

Khóe miệng Hoàng hậu khẽ nhếch lên cười khố: "Hoàng thượng không trực tiếp động vào Vương gia, bốn cung đã đủ hài lòng, điều này nói rõ Hoàng thượng vẫn xem trọng Tam Hoàng tử, địa vị Đích Trưởng tử cũng không bị lung lay. Còn đám người phụ thuộc vào Vương gia kia, bốn cung cũng không lo được nhiều như vậy, hiện tại bảo vệ được căn cơ của mình là tốt rồi."

Thúy Lâu có chút kinh hồn bạt vía, từ khi bệnh tình Hoàng thượng chuyển biến tốt đến nay, sau mùa thu có hai mươi mấy vị đại thần bị xử

trăm, khiến triều đình khiếp sợ, sung quân cách chức lại có hơn mấy trăm người, chính quyền địa phương đều bị giam hãm lại. Mặc dù không trực tiếp làm lung lay căn cơ của Vương thị và Trịnh thị, nhưng rung cây dọa khỉ cũng là cảnh cáo vô cùng lớn.

Sắc mặt Hoàng hậu mệt mỏi, hiển nhiên chuyện này đối với nàng mà nói là một đả kích, nhưng tóm lại vẫn có chỗ tốt, nhi tử của nàng vẫn tốt, tiền đồ vẫn xán lạn.

Hoàng hậu thở dài, nhẹ giọng nói: "Gần đây bốn cung không dám tuyên gọi gia quyến vào cung nữa, trong cung cũng thần hồn nát thần tính, bị kinh sợ như vậy không biết phụ mẫu như thế nào rồi".

Thúy Lâu thấp giọng trả lời: "Xin nương nương bớt ưu phiền. Người xem vị ở Ngọc Hoa cung kia, đã cáo ốm không dám ra ngoài".

Hoàng hậu cười nhạo một tiếng: "Trịnh Phi là người thông minh, nhưng lần này quả thực là trộm gà không thành còn mất năm gạo. Nàng ta và bốn cung không giống nhau, không trốn ở trong cung của mình chẳng lẽ còn dám xuất hiện trước mặt Hoàng thượng sao. Nàng ta bây giờ hận không thể khiến Hoàng thượng quên đi nàng ta là ai nữa kia".

Hoàng hậu sửa sang lại vạt áo một chút, đứng dậy hỏi: "Đúng rồi, lúc người đi vào nói đã xảy ra chuyện gì?"

Thúy Lâu nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Hoàng hậu, có chút sợ hãi, thấp giọng nói: "Hoàng thượng ban cho Hoa Phi phong hào "Kỳ"."

Đột nhiên Hoàng hậu quay đầu, trố mắt, đôi môi có chút run rẩy: "Người nói gì? Hoàng thượng đã hạ ý chỉ?"

Thúy Lâu khẩu đầu, không dám nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Hoàng hậu: "Vâng."

Bước chân Hoàng hậu loạng choạng, vẻ mặt hoảng hốt: "Bốn cung lại không hề hay biết gì..."

Dựa theo tổ chế, tất cả phi tần hậu cung khi được tấn phong đều dựa theo danh nghĩa của Hoàng Thái hậu và Hoàng hậu mà hạ chỉ, chưa từng có ngoại lệ. Từ trước đến nay, Hoàng đế hết sức kính trọng Hoàng hậu, căn bản chưa từng vượt qua Hoàng hậu mà hạ chỉ bao giờ. Trước đây, mỗi khi tấn phong phi tần, hay ban phong hào đều do Hoàng đế đề ra rồi Hoàng hậu chọn lựa, cốt để cho Hoàng hậu được đầy đủ thể diện, sau đó Hoàng hậu sẽ hạ chỉ. Lần này, Hoàng thượng bỏ qua Hoàng hậu, chưa từng có tiền lệ như thế. Chuyện này nếu nói nhỏ là do Hoàng đế quá mức sủng ái Hoa Phi, sinh lòng bất mãn với Hoàng hậu, nếu nói lớn lại là hạn chế quyền lợi của Hoàng hậu, là dấu hiệu phế Hậu!

Thúy Lâu lo lắng ngẩng đầu lên nhìn Hoàng hậu, mềm mại khuyên nhủ: "Nương nương bớt giận, theo nô tỳ thấy, nhất định là Hoa Phi kia ý vào thị tật có công, thị sủng sinh kiêu, mị hoặc Hoàng thượng, nhất định chủ ý ban đầu của Hoàng thượng không phải như vậy".

Hoàng hậu từ từ khôi phục lại tinh thần, chậm rãi lắc đầu: "Hoa Phi là người như thế nào, sao có thể làm chuyện khiến người khác nắm chuôi như thế này được?"

Hoàng hậu quay đầu nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: "Bốn cung nghe nói Hoa Phi bị bệnh, lúc trước không để tâm lắm, chỉ coi như vất vả quá độ, hiện tại xem ra, hẳn là bệnh nặng thật rồi."

Thúy Lâu nhẹ giọng nói: "Hoa Phi vất vả thành bệnh, Hoàng thượng đặc biệt thương xót nên ban thưởng phong hào, chỉ là nhất thời lo lắng nên mới quên nói với nương nương."

Hoàng hậu cười khổ: "Rốt cuộc là vô tình hay cố ý, cũng đâu còn gì quan trọng nữa. Tâm tư Hoàng thượng, ta cũng có thể đoán được mấy

phần, ý định phế Hậu chắc chắn không phải là không có. Tam Hoàng tử không ngã, bốn cung cũng sẽ không ngã. Thế nhưng, chỉ cần nhìn phong hào này liền hiểu rõ, hiện giờ Hoa Phi mới là người nắm giữ được trái tim của Hoàng thượng, đây là Hoàng thượng đang nhắc nhở bốn cung, nên đối xử tử tế với Hoa Phi."

Kỳ, cũng là cầu phúc. Đây là Hoàng đế đang cầu trời cao phù hộ cho Hoa Phi. Hoàng đế cũng đã hạ mình, khẩn cầu với trời cao ban phúc cho Hoa Phi. Nếu người khác hãm hại Hoa Phi, chính là đối nghịch với Hoàng đế, đối nghịch với trời cao.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Thẩm Quý Nhân

Edit: Nguyệt Phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Dường như trời cao hiển linh, từ khi Hoa Thường được ban phong hào Kỳ, bệnh tình ngày một chuyển biến tốt hơn, mặc dù vẫn triền miên trên giường bệnh nhưng so với tình trạng hấp hối trước kia đã tốt hơn rất nhiều.

Thượng Dương cung.

Lan Chi rón rén đến gần nội điện, thấy Hoa Thường đã tỉnh, liền nhẹ giọng nói: "Khởi bẩm nương nương, Thẩm Quý nhân đến thăm."

Hoa Thường nâng cánh tay lên, tiểu cung nữ ở một bên hầu hạ lập tức tiến lên đỡ Hoa Thường dậy.

"Thẩm Quý nhân?" Hoa Thường nghi ngờ nói: "Là vị cùng tiến cung với bốn cung sao?"

Lan Chi gật đầu đáp: "Vâng."

Hoa Thường gật đầu một cái: "Thì ra là nàng ta, bốn cung dường như sắp quên mất có người như vậy, nàng ta đột nhiên tới chỗ này của bốn cung làm gì?"

Lan Chi trả lời: "Nương nương quên rồi sao? Ban đầu khi Thẩm Quý nhân tiến cung được ban ở tại hậu điện của Ngọc Hoa cung, là người trong

cung Trịnh Phi. Bây giờ Trịnh Phi muốn đến thăm nương nương nhưng lại cáo bệnh, cho nên cố ý phái Thăm Quý nhân tới đây để bày tỏ tâm ý."

Hoa Thường bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Thì ra là vậy, mau mời vào đi."

Lan Chi phúc thân đáp: "Vâng."

Thăm Quý nhân mặc cung trang bằng gấm hoa thêu hải đường rung rinh trong gió, bên dưới phối hợp với váy dài màu xanh khói ánh tím thêu du lân [1], dáng vẻ hơi đầy đà, mỗi cử động lại chất chứa một loại ý vị riêng.

[1] Du lân: những sinh vật có vảy bơi lội dưới nước.

"Tần thiếp bái kiến Kỳ Phi nương nương, nương nương cát tường". Thăm Quý nhân cung kính hành lễ, âm thanh dịu dàng êm tai.

Hoa Thường tựa vào đệm mềm phía sau, ôn hòa khẽ cười: "Quý nhân miễn lễ. Hiện tại bốn cung đang bệnh, không thể xuống giường nghênh đón người, bốn cung thất lễ rồi."

Thăm Quý nhân vội nói: "Nương nương quá lời rồi, ngược lại là tần thiếp đến quấy rầy nương nương nghỉ ngơi trước."

Hoa Thường quay sang Lan Chi đứng bên cạnh nói: "Còn không mau mang ghế ra cho Quý nhân ngồi." Sau đó nhìn Thăm Quý nhân cười nói: "Giữa tỷ muội chúng ta sao lại đa lễ như vậy."

Lan Chi phúc thân hành lễ, vươn tay ra cung kính nói: "Mời Quý nhân ngồi bên này."

Thăm Quý nhân đáp lễ với Hoa Thường, ngồi xuống ghế bên cạnh. Thăm Quý nhân có chút xấu hổ cười nói: "Tần thiếp được Trịnh Phi nương nương nhờ vả, cố ý đến thăm nương nương. Trịnh Phi nương nương cũng

nhhiễm phong hàn nhẹ, không thể ra ngoài được, mặc dù trong lòng lo lắng cho bệnh tình của nương nương, nhưng cũng không có cách nào, mong nương nương chớ trách."

Hoa Thường cười nói: "Quý nhân sao lại nói thế, trong lòng Trịnh Phi tỷ tỷ nghĩ đến bốn cung, bốn cung đã rất vui vẻ rồi."

Thẩm Quý nhân ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hoa Thường, lo lắng nói: "Tần thiếp thấy sắc mặt nương nương ảm đạm, tái nhợt vàng vọt, khí hư thể nhược, không phải Thái y nói đã tốt hơn nhiều rồi sao?"

Hoa Thường lắc đầu một cái, sắc môi vẫn như cũ mang theo mấy phần nhợt nhạt: "Đây đã tốt hơn trước rất nhiều rồi, mấy ngày trước Ôn Tần muội muội đến thăm bốn cung, thiếu chút nữa đã khóc lóc, còn cho rằng bốn cung sắp rời xa nhân thế nữa."

Thẩm Quý nhân khẽ cau mày, ân cần nói: "Nguy hiểm đến vậy sao? Nương nương cần phải bảo trọng thân thể cho thật tốt."

Hoa Thường cười yếu ớt: "Hoàng thượng thông cảm, đã sớm miễn cho bốn cung thỉnh an, bây giờ ta mỗi ngày đều nằm trên giường mà dưỡng bệnh thôi."

Thẩm Quý nhân cũng mỉm cười, ôn nhu nói: "Thiếu chút nữa đã quên mất, Trịnh Phi nương nương còn nhờ ta mang quà đến." Dứt lời, hai cung nữ sau lưng Thẩm Quý nhân nâng khay chạm khắc hoa hải đường được sơn son thiếp vàng trình lên.

Thẩm Quý nhân nói: "Tộc thúc của Trịnh Phi nương nương lần này hồi kinh báo cáo, đặc biệt mang về mấy cuộn gấm Tuyên Thành dâng cho Trịnh Phi nương nương, nương nương thấy tốt liền bảo tần thiếp mang tới đây tặng cho nương nương người."

Hoa Thường nhìn gắm vóc trên khay hải đường sơn son thiếp vàng, mỉm cười dịu dàng nói: "Nghe nói gắm Tuyên Thành chỉ sản xuất ở Xương Ấp, Tuyên Châu, từ trước đến nay luôn được ca ngợi là "Bối cấm phi thành, trạc sắc giang ba" [2]. Bốn cung thấy đây dường như là gắm Tuyên Thành dệt sợi vàng. Trăm nữ tử Xương Ấp thêu ba năm mới được một cuộn, xa hoa trân quý như vậy, khiến Trịnh Phi tỷ tỷ tổn kém rồi."

[2]: Bối cấm phi thành, trạc sắc giang ba: Loại gắm này sau khi dệt xong, đem ngâm xuống sông Cấm Giang thì màu sắc hoa văn tươi tắn đẹp dễ hơn hẳn, nếu ngâm vào loại nước khác thì sẽ không lên màu được như vậy.

Thẩm Quý nhân cười khéo léo, nịnh nọt nói: "Nường nường thật tinh mắt, vật phẩm tốt như vậy kết hợp với nường nường mới càng bộc lộ thêm được vẻ trân quý."

Hoa Thường cười nói: "Hiện giờ bốn cung triển miên trên giường bệnh, muốn mặc xiêm áo làm từ gắm Tuyên Thành này cũng không biết là ngày tháng năm nào. Có điều nếu là tâm ý của Trịnh Phi tỷ tỷ, bốn cung thu nhận, thật phiền Quý nhân muội muội đi chuyển này."

Ý cười Thẩm Quý nhân càng thêm chân thành, dịu dàng nói: "Đây sao gọi là làm phiền chứ, Kỳ Phi nường nường quốc sắc thiên hương, tần thiếp đúng lúc được hưởng phúc thơm lây, xem ra có thể trở nên xinh đẹp thêm chút nữa rồi."

Hoa Thường sờ sờ gò má gầy gò của mình, bất đắc dĩ cười nói: "Hiện giờ đã ốm yếu như vậy, sắc mặt xanh xao vàng vọt, đâu còn xinh đẹp nữa." Nhìn vẻ mặt Thẩm Quý nhân khi lỡ lời, Hoa Thường khẽ cười, dời chủ đề: "Đúng lúc hôm qua Hoàng thượng ban thưởng một chút giấy và bút mực cho bốn cung, bốn cung thấy đối với trẻ con cũng rất thú vị, hôm nay mượn hoa hiến phật, tặng cho Nhị Hoàng tử vậy."

Thẩm Quý nhân vui vẻ nói: "Nhị Hoàng tử nhất định rất cao hứng."

Nói chuyện phiếm thêm một lúc thì Thẩm Quý nhân cáo lui.

Hoa Thường từ từ nằm xuống, trên mặt có chút mệt mỏi, Lan Chi bưng thuốc tới, oán giận nói: "Nương nương đã bệnh thành như vậy, còn không nghỉ ngơi, Thẩm Quý nhân cũng thật là, lại lôi kéo nương nương tán gẫu."

Hoa Thường nhận lấy chén thuốc, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng đã sớm hạ chỉ, không cho phép người khác đến quấy rầy bốn cung dưỡng bệnh, nhưng Trịnh Phi vẫn phái Thẩm Quý nhân đến, theo bốn cung thấy, Trịnh Phi hẳn cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi."

Lan Chi nghi ngờ nói: "Trịnh Phi muốn cầu cạnh nương nương sao?"

Hoa Thường uống một hơi cạn sạch chén thuốc, bởi vì vị đắng nên cả khuôn mặt đều nhúu lại, lại uống thêm chén nước mật ong mới đỡ hơn một chút, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng bệnh nặng, trong trận phong ba này, người kiên kỵ nhất chính là Trịnh thị. Cho dù Võ tướng hồi kinh báo cáo, nhưng kỳ thật đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Hoàng đế, vì thế nên Trịnh Phi sợ hãi, lấy lòng bốn cung, chẳng qua là cầu bốn cung giúp nàng ta, trước mặt Hoàng thượng nói tốt đôi ba câu mà thôi."

Lan Chi hơi nhúu mày, nói: "Vì sao nương nương lại đáp ứng? Dính líu vào chuyện như vậy cũng không tốt, vả lại cũng chỉ là mấy cuộn gấm Tuyên Thành mà thôi, tuy quý trọng nhưng suy cho cùng vẫn là quá ít ỏi."

Hoa Phi lắc đầu một cái: "Hiện giờ trong những phi tần có địa vị cao ở hậu cung, ngoại trừ bốn cung ra, không ai dám nhắc tới chuyện này trước mặt Hoàng thượng. Trịnh Phi đã nhìn đúng, cho nên mới hiển lễ lấy trọng. Bốn cung suy đoán, Hoàng thượng nổi trận lôi đình cũng sắp tiêu tan rồi. Dù sao cũng là thân nhi tử của Hoàng thượng, bốn cung nói vài câu tốt, cũng không lo ngại điều gì."

Hoa Thường nói xong nhìn Lan Chi một cái, cười nói: "Người nha đầu này, còn dám chê gãm Tuyên Thành, đồ vật không quan trọng, chúng ta như vậy còn có vật tốt nào chưa nhìn qua sao? Quan trọng là vật này có kỹ thuật vô cùng phức tạp và hao phí nhân lực, đây mới chính là thứ mà Trịnh Phi muốn biểu đạt với bốn cung, đại biểu cho việc Trịnh Phi nguyện ý ghi nợ ân tình lớn này."

Trong lòng Lan Chi vẫn lo lắng, có điều nếu nương nương đã quyết định, cũng không còn cách nào nữa.

Thực ra trong lòng Hoa Thường suy xét nhiều hơn, hiện giờ nàng triển miên trên giường bệnh, chính là thời điểm tốt để giấu tài dưỡng thân, giao hảo với Trịnh Phi, khiến cho những người này trước mặt đánh nhau, cũng là một nước cờ hay. Là một phi tần vừa có nhi tử lại có tư lịch, các nàng đều sẽ có lúc tiến thêm một bước, không trở mặt chính là thái độ trọng yếu.

Lan Chi lại nói: "Nương nương, Thẩm Quý nhân này rất thân cận Trịnh Phi, chuyện như vậy mà Trịnh Phi phái nàng ta tới, có thể thấy được là người hết sức đặc dụng."

Hoa Thường suy nghĩ một chút nói: "Quả thật lúc trước bốn cung không chú ý tới Thẩm Quý nhân, trong ấn tượng của ta, nàng ta rất trầm tĩnh, không thích nói chuyện. Khi nói chuyện thì cũng rất nhỏ nhẹ, dung mạo đầy đặn thanh tú, nhưng lại không được Hoàng thượng sủng ái."

Lan Chi thấp giọng nói: "Trước kia người đắc lực nhất trong cung Trịnh Phi là Lục Tần, nhưng từ sau khi Nhị Hoàng tử đổi mẫu thân, Lục Tần vẫn bệnh mãi, cũng đã hơn nửa năm không gặp người khác rồi. Hiện giờ Thẩm Quý nhân quả thật là bám víu lấy cây đại thụ Trịnh Phi này."

Hoa Thường cong cong khóe miệng: "Thẩm Quý nhân không được Hoàng thượng sủng ái, ngoại trừ dựa vào Trịnh Phi thì còn có thể làm thế nào? Nàng ta là người của Ngọc Hoa cung, có vinh cùng vinh, có nhục

cùng nhục. Muốn leo lên trên, ngoại trừ Trịnh Phi ra, thì còn ai có thể giúp nàng ta?"

Tiêu Phòng cung.

Thục phi đã mang thai chín tháng, bởi vì thân thể nàng vốn dĩ đã yếu ớt, lại thêm lo lắng cho Hoàng thượng, ưu tư quá mức, vì thế không thể tránh khỏi thai tượng không ổn, sinh non.

Hoàng thượng đã đích thân đến Tiêu Phòng cung, chờ ngoài điện, Thái hậu và Hoàng hậu cũng vội vã đi tới. Trừ Hoa Thường, Trịnh Phi và Lục Tần vẫn luôn cáo bệnh thì những phi tần khác đều đã đến đông đủ.

"Đứa nhỏ Thục phi này thân thể vốn yếu đuối, khi Hoàng thượng bệnh nặng, con bé mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, sao có thể không có chuyện gì!" Giọng điệu Thái hậu sốt ruột, nghe Thục phi gào thét trong điện, hết sức lo lắng.

Hoàng đế cũng nhíu mày, thấp giọng nói: "Sẽ bình an, nhất định sẽ bình an."

Trước kia Hoàng hậu nhất định sẽ nói mấy câu thể diện, nhưng hiện tại nhìn dáng vẻ nóng nảy của Hoàng đế, Hoàng hậu cũng không dám đi lên góp lời. Khoảng thời gian này, vẻ mặt Hoàng đế đều là sát khí, không ai dám ra mặt để bị xui xẻo.

Hoàng hậu, Trịnh Phi và Ninh Quý tần hiện giờ muốn bao nhiêu khiêm tốn sẽ có bấy nhiêu khiêm tốn. Ai bảo lúc trước các nàng làm chuyện xấu, ánh mắt Hoàng thượng như đinh vậy, ai lại không sợ. Bây giờ Hoàng hậu lại hy vọng Thục phi có thể thuận lợi sinh hạ tiểu Hoàng tử, khiến Hoàng thượng vui vẻ một chút, nếu không cứ luôn phải phập phồng lo lắng sống qua ngày như vậy, làm sao có thể chịu nổi?

Đáng tiếc nguyện vọng của Hoàng hậu không thể trở thành sự thật. Thục phi vật vã một ngày một đêm, cuối cùng chỉ sinh hạ một tiểu Công chúa yếu ớt. Mặc dù vẻ mặt Hoàng đế có chút vui mừng nhưng nhiều hơn là tiếc nuối và lo lắng cho thân thể tiểu Công chúa.

Khi tin tức truyền đến chỗ Hoa Thường đã là ngày thứ hai.

"Thân thể Thục phi không sao chứ?" Hoa Thường cau mày hỏi.

Lan Chi thấp giọng trả lời: "Nghe Thái y nói, lần sinh này khiến thân mình Thục phi bị tổn thương nghiêm trọng, cần phải điều dưỡng thật tốt mới được. Nhưng tiểu Công chúa lại không tốt lắm, trẻ mới sinh nên còn rất yếu."

Hoa Thường cau mày nói: "Bốn cung và Thục phi tình như tỷ muội, nàng ấy sinh theo lý thì bốn cung hẳn nên đến nơi để chúc mừng, thế nhưng thân thể không tốt, không cách nào đi được, cũng không biết tình cảnh nàng ấy bên đó rốt cuộc như thế nào nữa."

Lan Chi khuyên nhủ: "Nương nương yên tâm, Thục phi là sủng phi của Hoàng thượng, cho dù sinh một Công chúa thân thể yếu ớt, Hoàng thượng cũng yêu quý như trân bảo, hiện giờ Thái y ở Tiêu phòng cung còn nhiều người hơn trong cung của chúng ta."

Hoa Thường thấy Lan Chi có vài phần bất mãn, cười nói: "Thục phi vì Hoàng thất kéo dài dòng dõi, tất nhiên là đại sự, đừng nói là bốn cung, cho dù Hoàng hậu bị bệnh cũng phải lui ba phần."

Lan Chi cúi đầu nhẹ giọng nói: "Nương nương rộng lượng."

Hoa Thường thở dài nói: "Không phải bốn cung rộng lượng mà đã sớm có chuẩn bị. Hoàng thượng đối xử với bốn cung cũng không tệ, không nên thị sủng sinh kiêu, tự hủy tường thành."

Thân làm phi tần của Hoàng đế chính là như vậy, Hoàng đế không thể nào chỉ đối tốt với một mình người, cũng không có khả năng chỉ yêu một mình người.

Thước Dực tiến lên nhẹ nhàng ấn vào huyệt thái dương của Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Nương nương đừng bận tâm nữa, bảo dưỡng tốt thân mình của người mới là chuyện quan trọng nhất."

Hoa Thường vỗ vỗ lên cánh tay Thước Dực, cười nói: "Bốn cung biết. Đúng rồi tiểu Công chúa mới sinh đã có tên chưa?"

Lan Chi trả lời: "Vẫn chưa. Thái hậu nói sợ có tên rồi, lại dễ chết yếu, bị bắt đi mất."

Hoa Thường gật gật đầu nói: "Bốn cung tuy không thể tự mình đi thăm hỏi, nhưng lễ vật phải chuẩn bị tốt, quà mừng tiểu Công chúa ra đời, lễ tắm ba ngày, đầy tháng, thôi nôi đều đã chuẩn bị xong, mang ra để bốn cung xem."

Lan Chi phúc thân đáp lời.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Giải Ngữ Hoa [1]

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

[1] Chỉ những nữ nhân vừa xinh đẹp vừa hiểu rõ lòng người.

Thượng Dương cung vốn dĩ luôn tịch mịch, nay chủ nhân của nó đang dưỡng bệnh nên các cung nữ thái giám lại càng giữ im lặng, sợ phạm phải kiêng kị. Cách hai ba ngày Hoàng thượng lại tới khiến tinh thần mọi người đều căng thẳng, nếu chẳng may lười biếng bị Hoàng thượng phát hiện chắc chắn sẽ không bao giờ được làm việc nữa.

"Thân thể nàng đã khá hơn chưa?" Hoàng đế ngồi ở mép giường nhìn Hoa Thường vẫn ốm đau trên giường, khẽ hỏi.

Hoa Thường nhu hoà cười nói: "Mỗi ngày Hoàng thượng tới đây đều hỏi một vấn đề giống nhau, làm cho thần thiếp cảm thấy người chỉ hận ngày mai không thể thấy thần thiếp tung tăng nhảy nhót vậy."

Hoàng đế bị Hoa Thường chọc cười tới mức khoé mắt cũng lộ ra mấy nếp nhăn: "Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, quả thật là trầm nóng vội."

Hoa Thường nhìn sắc mặt Hoàng đế không tốt cho lắm, quan tâm hỏi: "Gần đây Hoàng thượng phiền lòng chuyện gì sao? Thần thiếp thấy sắc mặt Hoàng thượng vẫn giống trước kia, không khởi sắc gì, sao người lại không

dưỡng bệnh cho tốt vậy. Hoàng thượng cũng đừng quên bản thân mình cũng đang bị bệnh, mặc dù đã tốt hơn thật nhưng vẫn còn bệnh đó."

Hoàng đế vươn tay sửa lại tóc cho Hoa Thường, cười khổ: "Trẫm cũng muốn không cần phải suy nghĩ gì mà nằm tĩnh dưỡng trên giường, nhưng khổ nỗi công việc lại quá nhiều, chính sự ở tiền triều không buông xuống được. Mà ở hậu cung cả nàng, Thục phi và tiểu Công chúa đều không khoẻ. Mỗi ngày tâm tình của trẫm đều treo lơ lửng, chỉ sợ vừa lơ đãng thì lập tức có chuyện xảy ra."

Hoa Thường nghe xong lời này, thấp giọng nói: "Lời của Hoàng thượng nói thần thiếp nghe mà trong lòng vừa buồn vừa vui. Buồn vì Hoàng thượng làm việc vất vả, không chú ý tới thân thể mình nên đến nay bệnh vẫn chưa khỏi hẳn. Vui vì trong số những người Hoàng thượng lo lắng có thần thiếp, người là một phu quân tốt, phụ hoàng tốt. Dường như khoảng cách của người với phạm nhân đã gần thêm một chút rồi."

Hoàng đế nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hoa Thường, vươn tay xoa gương mặt gầy ốm, khẽ nói: "Trẫm vốn là phạm nhân."

Hoa Thường ngượng ngùng cúi đầu, sắc mặt tái nhợt đã đỏ ửng, mang theo vẻ đẹp mỹ lệ: "Đúng rồi, Hoàng thượng, hôm qua Trịnh Phi tỷ tỷ đã tặng lễ vật cho thần thiếp, là gấm quý sản xuất ở Tuyên Châu, rất xa hoa. Thần thiếp nghĩ, cũng không thể nhận lễ vật mà không làm việc được. Đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu, Hoàng thượng vắng vẻ Trịnh Phi thì không nói nhưng Nhị Hoàng tử vô tội."

Khuôn mặt Hoàng đế nhu hoà, ánh mắt nhìn Hoa Thường mang theo chút thương tiếc: "Cũng chỉ có nàng mới dám ở trước mặt trẫm nói như vậy. Trẫm nhớ trước kia nàng cũng đã nói qua rồi, khi đó trẫm còn thấy được an ủi vô cùng. Tiểu nha đầu nàng đó, hiện giờ rõ ràng là nhận lễ của Trịnh Phi, nhưng sao lại nói chuyện thay cho Nhị Hoàng tử vậy?"

Hoa Thường rũ mắt, nhẹ nhàng trả lời: "Nhị Hoàng tử là nhi tử thân sinh của Hoàng thượng, có phụ tử nào trở mặt thành thù đâu? Thần thiếp tin Hoàng thượng là phụ hoàng hiền từ, chắc chắn không phải là người cố ý không quan tâm đến Nhị Hoàng tử. Chỉ là trong cung nịnh cao dâm thấp nên thần thiếp lại sợ bọn cung nhân chậm trễ lo cho Nhị Hoàng tử. Hơn nữa, nếu lời đồn đại truyền ra, nhất thời Nhị Hoàng tử mặc cảm thì làm sao bây giờ? Hoàng thượng người đừng làm thương tổn đến tình cảm phụ tử."

Hoàng đế ôm bả vai Hoa Thường, thở dài: "Đứa bé Hữu nhi này quá mức hướng nội, cũng là do trầm dạy bảo không tốt. Nhưng nếu chỉ vì việc nhỏ này mà thương tổn đến tình cảm phụ tử, vậy thì nó cũng không phải nhi tử của trẫm!"

Hoa Thường bất đắc dĩ cười nhạt: "Hoàng thượng đúng là vịt chết cứng mỏ, rõ ràng trong lòng để ý đến, không phải sao?"

Hoàng đế nhìn Hoa Thường, cuối cùng chỉ có thể cười khố: "Lại bị nàng nhìn ra, sao nàng lại có thể nhìn ra tâm sự của trẫm vậy?"

Hoa Thường biết Hoàng đế không phải hỏi nàng, hẳn chỉ đang tự lẩm bẩm trấn an thôi.

Thật ra rất dễ lý giải, trong thiên hạ làm gì có phụ mẫu nào không yêu thương con của mình, cũng chẳng có phụ mẫu nào thích người khác nói con mình không tốt. Đặc biệt hẳn là Hoàng đế, con nối dõi lại không nhiều, giờ cả ba Hoàng tử vẫn còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, có thể nhất thời sẽ giận chó đánh mèo, nhưng sao thật sự có thể ghi hận được?

Lúc này Hoàng tử cần nhất chính là nói lời hay lấy lòng Hoàng thượng.

Trong lòng Hoa Thường thực sự hiểu rõ, hiện giờ nàng cũng đang dưỡng bệnh, không thể thị tẩm, lại càng không thể ngủ cùng Hoàng thượng.

Như vậy nếu muốn có địa vị vững chắc trong lòng Hoàng thượng thì cũng chỉ có thể chiều theo tâm ý của hân.

Làm một đoá hoa giải ngữ đoan trang hiền hậu cũng là một việc không tồi để giữ địa vị.

...

Ngọc Hoa cung.

Huân hương từ giữa lư hương đồng lượn lơ bay lên, hương khí thanh đậm. Trên chiếc giường gỗ mun dát vàng hình dáng hoa văn uốn lượn có treo một tấm màn tinh tế màu trắng làm bằng lụa mỏng, từ tấm màn thỉnh thoảng truyền ra thanh âm "khụ khụ" của Trịnh Phi.

Hoá ra Trịnh Phi thật sự bị bệnh.

"Mẫu phi, nhi thần tới thăm người." Vừa tan học từ Ngự học (nơi học tập của các Hoàng tử), Nhị Hoàng tử đã vội vã chạy về, trên người mặc áo bào màu trắng ngà vẽ cảnh sơn thủy lầu cát theo lối công bút [2], dưới chân mang đôi giày nhỏ làm bằng lông thỏ, bên ngoài khoác áo ngân hồ [3], cả người tròn trĩnh.

[2] Công bút (工笔): Công bút là lối vẽ có từ xưa, trước hết vẽ bằng bút nét mảnh hình vẽ rồi sau dùng màu tô lên, làm sao càng giống thực tế càng tốt. Lối vẽ này tỉ mỉ và mất nhiều công phu.

[3] Áo ngân hồ: Áo làm từ lông cáo trắng.

Trên mặt Trịnh Phi hiện ra ý cười, vươn tay, một tiểu cung nữ lập tức đỡ nàng ngồi dậy, còn tiểu cung nữ khác thì vội vàng lấy gối mềm lót sau lưng Trịnh Phi.

Khuôn mặt Trịnh Phi chưa trang điểm, mái tóc dài xõa sau vai, trên người mặc một bộ trung y dày màu trắng, vốn dĩ dung mạo của nàng không có gì nổi bật, hiện tại lại càng thêm phần giản dị.

"Sao con lại vội vã trở về đây vậy? Trên mặt còn dính tuyết nữa kìa." Trịnh Phi nhìn đứa bé đứng trước mặt, khuôn mặt vì lạnh mà đỏ bừng khiến cho lòng nàng trở nên mềm mại.

Nhị Hoàng tử ngoan ngoãn hành lễ thỉnh an: "Nhi thần tham kiến mẫu phi, mẫu phi vạn phúc." Đôi mắt Nhị Hoàng tử sáng lấp lánh nhìn Trịnh Phi.

Trịnh Phi cười sủng nịnh, nhẹ nhàng nói: "Đứa nhỏ này, mẫu phi vẫn còn bệnh nên đừng qua đây kéo lây bệnh, hài tử ngoan."

Nhị Hoàng tử nhấp môi gật đầu: "Nhi thần nghe lời mẫu phi."

Trịnh Phi nhìn Nhị Hoàng tử cởi áo choàng ra, ngồi xuống ghế gỗ, nàng ôn nhu cười nói: "Sao hôm nay con lại vui vẻ như vậy? Được Thái phó khích lệ sao?"

Nhị Hoàng tử nghe vậy càng phấn chấn hơn, nói: "Hôm nay phụ hoàng đến Ngự học, còn kiểm tra việc học của nhi thần với Hoàng huynh, người còn khích lệ nhi thần nữa."

Trịnh Phi vui mừng hỏi: "Thật không?"

Nhị Hoàng tử cung kính gật đầu một cái: "Vâng. Phụ hoàng còn khen nhi thần học tốt, vừa lúc lại sắp đến Tết nên ban thưởng cho nhi thần một cây đèn cung đình hình sừng dê gắn năm viên minh châu rất xinh đẹp."

Trịnh Phi không có hứng thú gì với đèn cung đình, quan trọng là thái độ ban thưởng của Hoàng đế.

Trịnh Phi cảm thấy bệnh của mình đã tốt hơn phân nửa, thân thể nhẹ nhàng hơn, nàng dịu dàng nói: "VẬY Hoàng nhi phải tiếp tục nỗ lực hơn nữa, không được chậm trễ việc học."

Nhị Hoàng tử chấp tay đáp: "Nhi thần nghe lời mẫu phi dạy bảo."

Trịnh Phi vừa lòng cười cười: "Con mau trở về đi, bây giờ trời giá rét lắm. Nhiệm Phong, mau lấy thêm áo choàng cho Nhị Hoàng tử."

Nhiệm Phong cung kính đáp: "Nô tỳ đã sớm chuẩn bị tốt rồi."

Nhị Hoàng tử hành lễ: "Mẫu phi bảo trọng thân thể, nhi thần cáo lui trước."

Tiền Nhị Hoàng tử đi, Trịnh Phi càng tươi cười không kiêng kị gì, thấp giọng nói: "Quả nhiên mấy cây gấm Tuyên Châu kia dùng được, Kỳ Phi đúng là không phải người bình thường, bốn cung sẽ nhớ kỹ ân tình của nàng ta."

Nhiệm Phong có chút lo âu nói: "Kỳ Phi giúp chúng ta như thế, chẳng lẽ không có mưu đồ gì sao?"

Trịnh Phi chậm rãi lắc đầu: "Không biết đó là mưu đồ gì, bốn cung cũng đành chịu. Bốn cung không cầu xin ai, dù là Hoàng thượng và Thái hậu thì bốn cung cũng có thể chống đối vài câu, không sợ bị vắng vẻ. Nhưng vì Nhị Hoàng tử, ngay cả cầu xin phụ thân và tổ mẫu thì bốn cung cũng sẽ làm! Người xem, Nhị Hoàng tử rất đáng yêu, đó là nhi tử của bốn cung nữa."

Trong lòng Nhiệm Phong không biết là vui hay buồn, lúc trước Trịnh Phi không hề biết cố kỵ, thủ đoạn hành sự cực kỳ tàn nhẫn. Mà bây giờ có Nhị Hoàng tử, ít nhất ở trước mặt Nhị Hoàng tử sẽ là một từ mẫu, cười ôn nhu như thế rất không giống với Trịnh Phi.

Trịnh Phi nhìn biểu tình của Nhiễm Phong, rũ mi mắt, mở miệng nói: "Con người ai mà không có ràng buộc. Trước kia bốn cung chỉ có một mình nên hành sự không kiêng kị gì, nhưng bây giờ đã khác rồi. Người xem, đứa bé kia dựa vào bốn cung như vậy, cứ thế mà gọi bốn cung một tiếng "mẫu phi" thật êm tai. Bốn cung biết, bốn cung phải bảo vệ nó thật tốt, cho nó một cuộc đời hạnh phúc an khang."

"Vì nhi tử của bốn cung, điều gì bốn cung cũng dám làm!"

Nhiễm Phong nhìn biểu tình ngoan tuyệt của Trịnh Phi, trong lòng sợ tới mức run lên, thật cẩn thận mở miệng nói: "Nương nương, bên Kỳ Phi kia chúng ta có cần phải đưa thêm chút lễ vật nữa hay không?"

Trịnh Phi gật gật đầu nói: "Hiện giờ Hoa Phi có phong hào Kỳ, địa vị đã ở trên bốn cung. Nếu như trước đây, đừng nói bắt bốn cung kêu nàng ta một tiếng tử tử, không chèn ép chết nàng ta là bốn cung đã thiện tâm lắm rồi. Bây giờ bởi vì chuyện của Nhị Hoàng tử mà gọi nàng ta một tiếng tử tử thì có sao? Chuẩn bị lễ vật đi, bốn cung tự mình qua đó một chuyến."

Nhiễm Phong vội vàng khuyên can: "Nương nương có bệnh, mỗi ngày đều tránh đi thỉnh an Hoàng hậu. Nhưng nếu bây giờ người đi Thượng Dương cung, Thái hậu và Hoàng hậu sẽ nghĩ như thế nào."

Trịnh Phi nhú nhú mày: "Đúng là như vậy... Nhưng..."

Nhiễm Phong khuyên nhủ: "Nương nương muốn biểu đạt chút tâm ý thì cho người đưa lễ lớn qua là được. Chờ khi nương nương hết bệnh rồi đi thăm Kỳ Phi sau cũng được. Hiện giờ nương nương phải nghĩ đến mặt mũi của Hoàng hậu."

Trịnh Phi cau mày suy nghĩ, thở dài nói: "Cứ như vậy đi, dù sao Hoàng hậu cũng là mẫu hậu của Hữu nhi, dù bốn cung không sợ nàng ta thì cũng phải suy nghĩ cho Hữu nhi."

Nhiễm Phong yên tâm, lộ ra ý cười: "Nường nường suy nghĩ thấu đáo."

Làm cung nữ như nàng chỉ nghĩ đến chuyện được bình an cả đời, thế mà ở bên cạnh Trịnh Phi, tâm trạng cả ngày đều nơm nớp lo sợ. Trịnh Phi không sợ trời không sợ đất, mà các nàng cũng chỉ là cung nữ thấp hèn nên đều có thể bị giáng chức bất cứ lúc nào.

Nhiễm Phong cúi đầu, trong lòng khổ sở.

Hoàng thượng bệnh nặng, Hoa Phi tự thỉnh cầu đến Kiến Chương cung hầu bệnh khiến Hoàng thượng nhìn nàng với con mắt khác, hiện giờ càng được sủng ái, lại được ban thưởng phong hào. Mà những cung nữ thái giám hầu hạ ở Kiến Chương cung thì sao? Nhiều nhất chỉ là được ban thưởng chút vàng bạc, một số người đã bị nhiễm bệnh chết, hoặc là hầu hạ không tốt bị đánh chết.

Đây chính là do địa vị khác nhau. Chẳng ai quan tâm đến mạng sống của nô tài, nô tài chết vì chủ tử là lẽ thường tình, còn phản bội chủ tử thì chính là đại nghịch bất đạo.

Đều mạo hiểm tính mạng đi hầu bệnh, đến cuối cùng lại là hai kết quả khác nhau, sao có thể không khiến cho lòng người đau buồn đây?

Thế nhưng vận mệnh của mỗi người ngay từ khi bắt đầu sinh mệnh đã được quyết định rồi, dù có giãy dụa như thế nào cũng vô dụng mà thôi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Gia Yến

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường khoác một chiếc áo choàng tơ tằm thêu chim hạc thật dày ngồi trước cửa sổ, nhẹ nhàng mở hé cánh cửa, bên ngoài hoa mai đang nở rộ rất đẹp.

Thược Dược bưng canh sâm tiến vào, thấy nương nương nhà mình ngắm hoa mai bên ngoài đến ngơ ngẩn liền nhẹ nhàng bước đến, thấp giọng nói: "Nương nương uống canh sâm cho bớt lạnh đi."

Hoa Thường quay đầu cầm bát canh sâm, vì canh rất nóng nên nàng chỉ nhấp từng ngụm nhỏ.

Hoa Thường uống được một nửa thì không muốn uống nữa, nàng đặt chén sứ hoa sen xuống rồi nhẹ nhàng lên tiếng: "Bốn cung bị bệnh đến mức mơ hồ rồi, bây giờ không phải đã sắp sang năm mới rồi sao?"

Thược Dược mỉm cười nói: "Vâng. Tuy hôm nay vẫn là năm cũ nhưng đúng là sắp đến tết rồi."

Hoa Thường có chút hoài niệm: "Nếu tính không nhầm thì bốn cung tiến cung cũng đã được hai năm rồi."

Thước Dực khẽ cười nói: "Nương nương nói sai rồi, nếu tính chính xác thì người mới vào cung hơn một năm thôi. Lúc người tiến cung là tháng chạp năm trước, hiện giờ còn chưa tới tháng hai mà."

Hoa Thường cười nói: "Qua năm nay bốn cung cũng mười bảy rồi phải không? Thời gian trôi qua nhanh thật."

Thước Dực thấp giọng nói: "Nương nương càng ngày càng xinh đẹp. Cho dù người đang bệnh nhưng vẫn thanh tú nhu hoà như trước. Người xem, Hoàng thượng cứ cách hai ba ngày lại tới dùng bữa, đối với người rất sủng ái khiến người khác ghen tị đến đỏ mắt."

Hoa Thường cười dịu dàng, ôn nhu nói: "Tuy bốn cung vẫn còn bệnh nhưng đang dần chuyển biến tốt hơn. Mấy ngày nữa là Tết, bốn cung cũng muốn tham dự gia yến đêm giao thừa, người hãy chọn cho bốn cung vài món trang sức và xiêm y đi."

Thước Dực hành lễ đáp: "Vâng. Đã lâu rồi nương nương chưa tụ họp với mọi người, nô tỳ sẽ chuẩn bị cẩn thận."

Hoa Thường cười yếu ớt: "Bốn cung cũng tính chỉ đến ngồi một lát mà thôi, có lẽ Hoàng thượng cũng không cho bốn cung ngồi lâu, mà bốn cung cũng lo sẽ lây bệnh cho người khác."

Thước Dực hơi đau lòng, khẽ nói: "Thái y nói thân thể nương nương bị thương tổn, cần phải chữa trị lâu dài. Mỗi khi nô tỳ nghĩ đến lại thấy rất bất công, nương nương vốn là người tốt nhưng tại sao số mệnh lại không tốt chút nào vậy?"

Hoa Thường cười như không có chuyện gì, nói: "Họa kia biết đâu sau này lại là phúc, phúc kia biết đâu lại là mầm mống của tai họa. Tuy hiện giờ bốn cung bị bệnh nhưng chưa chắc không phải là chuyện tốt, người yên tâm đi."

Đối với tình trạng hiện tại của mình, Hoa Thường tương đối vừa lòng. Lúc trước, khi hơi thở mong manh nàng cũng từng hối hận, trong lòng nghĩ đã trả giá nhiều như vậy, còn chưa kịp hưởng thụ thành quả mà đã sắp chết rồi sao?

Cuối cùng thì sự không cam lòng đã giúp nàng vượt qua giai đoạn nguy hiểm ấy. Ý chí kiên định cùng với sự quyết tâm chính là pháp bảo để chiến thắng bệnh tật, bất kể là kẻ nào, nàng cũng sẽ không thua.

Sau khi vượt qua bệnh tình hung hiểm, hiện giờ nàng vô cùng nhàn nhã từ từ dưỡng bệnh. Không cần Hoàng thượng ngủ lại, không cần thị tẩm... không cần lo lắng mình sẽ mang thai.

Hoa Thường vô cùng lí trí, dù sao tuổi của nàng vẫn còn quá nhỏ, làm tròn tuổi thì là mười bảy, nhưng thực ra nàng mới chỉ hơn mười lăm tuổi mà thôi. Lúc này mà sinh con, không nói đến chuyện đứa con bị dị tật bẩm sinh thế nào, ngay cả việc sinh sản cũng đã là một cửa ải khó khăn rồi, một khi xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?

Phải biết rằng, cho tới bây giờ Hoàng thất không có truyền thống giữ mẫu mà bỏ con.

Hoa Thường rất quý trọng sinh mạng, quý trọng sinh mạng của chính mình, cũng như mạng của đứa con. Bây giờ nàng sẽ dưỡng thân thể thật tốt, đợi tuổi lớn hơn một chút rồi suy nghĩ đến vấn đề con cái cũng chưa muộn.

Bởi vì nàng hầu bệnh có công nên hiện giờ nàng như Lã Vọng câu cá [1]. Vất vả lâu ngày thành bệnh thì cũng nên trường kì dưỡng bệnh. Nếu nàng không xuất hiện trong mấy năm thì cũng chẳng ai có thể lấy đó làm lý do để công kích nàng. Bây giờ có thể nói cuộc sống của nàng vô cùng tự do tự tại.

Hoàng đế nợ nàng một ân tình, Thái hậu ghi nhớ công lao của nàng, sự hiền huệ của nàng trở thành gánh nặng của Hoàng hậu, Thục phi và Ôn Tần

là đồng minh, Trịnh Phi tàn nhẫn bây giờ cũng phải cảm ơn nàng. Còn lại mấy người kia cũng không có gì đáng sợ, còn ai có thể gây phiền toái cho nàng?

Nàng là quý nữ thế gia nên muốn có một cuộc sống hài hoà ở hậu cung thì cũng không khó gì.

...

Đêm giao thừa, Thượng Dương cung.

Tiểu cung nữ đỡ tay Hoa Thường đến bàn trang điểm, nàng chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: "Cốc Hương, tay nghề trang điểm của người là tốt nhất, hôm nay hãy trang điểm cho bốn cung cẩn thận một chút. Không cần quá cầu kì đâu, bốn cung không muốn gán quá nhiều trang sức trên đầu gây mỏi cổ, chỉ cần thanh nhã mà không mất đi vẻ trang trọng là được rồi."

Cốc Hương nhún người hành lễ nói: "Vâng." Sau đó cầm lược ngà voi nhẹ nhàng chải mái tóc dài của Hoa Thường.

Hoa Thường nhàm chán bèn mở cái tráp màu đỏ khắc hoa hải đường mạ vàng đựng trang sức ra, bên trong tráp rực rỡ sắc màu. Nàng chọn ra một cây trâm vàng gắn hồng ngọc cài lên tóc, cười nói: "Đêm nay cài cái này đi, kim hồng xứng đôi, đại cát đại lợi, hôm nay bốn cung cũng muốn trở nên tầm thường một chút."

Cốc Hương thấp giọng cười nói: "Trên tay nương nương mang hộ giáp vàng khảm san hô, hai cái phối lại rất hợp với màu da của nương nương."

Hoa Thường vui vẻ gật đầu: "Ăn tết ai cũng cầu mong niềm vui, phỏng chừng hôm nay có không ít người mặc đồ đỏ. Vậy người lấy xiêm y đỏ nhạt thêu hoa lãng vân, phía dưới chọn chiếc váy dài thêu hoa lê, cả hai đều trông thanh tao nhã nhặn, bốn cung cũng không muốn tranh tài khoe sắc với các nàng ấy."

Cốc Hương khen tặng nói: "Nường nường quốc sắc thiên hương, nếu luận dung mạo ai có thể so được với người?"

Nữ nhân luôn thích được tán dương, huống chi hiện giờ sắp sang năm mới, nói một câu cát lợi cũng khiến người nghe có tâm tình thoải mái: "Người thật biết nói ngọt."

Trang điểm chải chuốt xong xuôi, Hoa Thường được Thước Dực đỡ tay lên kiệu ra khỏi cửa cung, kiệu lắc lư hướng thẳng đến Vị Ương cung.

Gia yến được tổ chức bên trong Vị Ương cung, nơi này không chỉ là cung của Hoàng hậu mà cũng là cung điện lớn nhất hậu cung.

Một khắc [2] sau Hoa Thường cũng đến Vị Ương cung.

[2] Một khắc = 15 phút.

Tiểu cung nữ đỡ tay Hoa Thường xuống kiệu, đầu nàng có chút lão đảo, đã lâu không ra cửa, nay vừa mới ra ngoài đã phải ngồi kiệu như vậy, đúng là có chút không chịu được.

Thước Dực nhìn Hoa Thường nhú mày, lo lắng hỏi: "Nường nường có chỗ nào không khoẻ sao? Nếu thật sự không thoải mái thì chúng ta trở về đi, Hoàng thượng sẽ không trách tội người đâu."

Hoa Thường vươn tay xoa thái dương, cười khổ nói: "Đã tới cửa Vị Ương cung rồi lại quay về thì còn đạo lý gì nữa. Chỉ là bây giờ trời giá rét nên bốn cung hơi lạnh, không có gì đáng lo đâu."

Thước Dực biết là do sức khoẻ của Hoa Thường vẫn còn yếu, lại nói: "Nô tỳ sợ nường nường bị lạnh nên đã chuẩn bị lò sưởi đốt than rồi, để nô tỳ lấy cho nường nường."

Hoa Thường cười: "Người thật có tâm."

Sau khi Hoa Thường vào Vị Ương cung thì có một tiểu cung nữ đến dẫn đường, gia yến được sắp xếp ở giữa chính điện, dùng bữa ở nội điện, biểu diễn ở ngoại điện.

Có vẻ như Hoa Thường tới không sớm cũng không muộn, trong phòng oanh oanh yến yến đã ngồi đông đảo, mùi son phấn của nữ tử với tiếng cười thanh thúy hợp lại càng thêm náo nhiệt, nhìn qua có vẻ rất hoà thuận vui vẻ.

"Kỳ Phi nương nương đến!" Hoa Thường bước vào nội điện, tiểu thái giám lập tức xướng lên.

Các phi tần sôi nổi đứng dậy hành lễ: "Tham kiến Kỳ Phi nương nương, cung chúc nương nương như ý cát tường."

Sắc mặt Hoa Thường có chút tái nhợt nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười ôn hoà: "Đều là tỷ muội trong nhà cả, miễn lễ đi."

Đại Công chúa của Lan Tiệp dư, Đại Hoàng tử của Ninh Quý tần đang ngồi bên trong cũng đứng dậy.

"Nhi thần tham kiến Kỳ mẫu phi." Đại Hoàng tử và Đại Công chúa đứng dậy nhún người hành lễ.

Có thể khiến Hoàng tử và Công chúa đứng dậy hành lễ thì chỉ có phi tần phân vị từ cửu tần trở lên. Dưới cửu tần, nếu không phải là mẫu thân thân sinh thì cả đời này đừng mong được hành lễ.

Hoa Thường cười càng thêm thân thiết, khẽ nói: "Miễn lễ." Sau đó nàng quay đầu nói với Ninh Quý tần: "Bốn cung thấy Đại Hoàng tử cao hơn rất nhiều, bây giờ đã ra dáng thiếu niên công tử rồi, thật là tuần tú lịch sự."

Ninh Quý tần khiêm tốn cười nói: "Tỷ tỷ quá khen rồi, Luân nhi nghe thấy chắc sẽ phẫn khích mấy ngày liền mất thôi."

Trong lòng Hoa Thường cảm khái, lời nói của Ninh Quý tần thật khiến người nghe thoải mái. Hoa Thường cũng không quên Đại Công chúa: "Sang năm Đại Công chúa cũng được sáu tuổi rồi phải không? Con bé lớn lên càng lúc càng xinh đẹp."

Lan Tiệp dư cười theo lễ tiết: "Kỳ Phi nương nương quá khen."

Tính tình Lan Tiệp dư vốn cao ngạo, Hoa Thường cũng không nghĩ là nàng ta cố tình, Hoa Thường gật đầu chào mấy vị tỷ muội khác rồi đi tới vị trí phía trên của mình.

Vị trí của Hoa Thường đã được sắp xếp, là vị trí thứ nhất bên phải.

Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu tất nhiên là đến cuối cùng, còn lại thì cũng chỉ có Thục phi của Tiêu Phòng cung và Trịnh Phi của Ngọc Hoa cung là chưa tới, dĩ nhiên Nhị Hoàng tử cũng chưa tới.

Lúc ngồi xuống Hoa Thường mới cảm thấy tốt hơn một chút, Thược Dư đứng đằng sau nàng, vươn tay nhẹ nhàng xoa huyết thái dương của Hoa Thường.

Một lát sau, tiểu thái giám cao giọng xướng lên: "Thục phi nương nương đến!", "Trịnh Phi nương nương đến!"

Hoa Thường hơi mệt mỏi chớp chớp mắt, thấy tinh thần tốt lên một chút mới đứng dậy: "Tham kiến Thục phi tỷ tỷ, cung chúc tỷ tỷ vạn sự như ý."

Sau đó xoay người hành bình lễ với Trịnh Phi: "Chúc Trịnh Phi tỷ tỷ mạnh khỏe."

Thực phi mới ở cũ xong, cả người cũng ốm yếu như Hoa Thường, dịu dàng cười với Hoa Thường: "Muội muội đa lễ."

Khí sắc Trịnh Phi tốt hơn nhiều, bệnh của nàng ta là tâm bệnh nên đã sớm khoẻ hơn rồi. Nghe thấy Hoa Thường vẫn gọi nàng một tiếng tử tử, trong lòng cũng cảm thấy an ủi, nàng tươi cười hoà ái: "Một tiếng tử tử này của muội làm ta thật ngại quá."

Hoa Thường ngại ngùng cười nói: "Thời gian muội tiến cung ngắn ngủi, hành sự vẫn chưa chu toàn, muội còn phải dựa vào tử tử chỉ bảo nhiều."

Trịnh Phi biết đây là Hoa Thường chủ động nhường nhịn, thái độ cũng thân thiết hơn: "Kỳ Phi muội muội nói gì vậy, tử tử nào có bản lĩnh lớn như vậy, nhưng nếu muội có chuyện gì khó xử thì cứ đến tìm ta."

Hoa Thường cúi đầu cười nhạt.

Phi vị có phong hào sẽ tôn quý hơn phi vị không có phong hào một chút, mà Trịnh Phi là ai? Là người đã vào cung mười mấy năm, hiện tại dưới gối lại có Nhị Hoàng tử, bảo nàng gọi một thiếu nữ nhỏ hơn mười tuổi một tiếng tử tử khác nào bắt nàng chịu thua, trong lòng sao có thể không có khúc mắc đây?

Hoa Thường là người giỏi giao thiệp, nếu lùi một bước mà không thành tội nhân thì sao lại không làm? Huống hồ để một người hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi kêu nàng một tiếng tử tử thì có gì đáng để nàng kiêu ngạo cơ chứ?

Nhị Hoàng tử phía sau thấy Trịnh Phi hàn huyên xong rồi, lập tức tiến lên nói: "Nhi thần tham kiến Kỳ mẫu phi, mẫu phi cát tường."

Nhị Hoàng tử nhỏ tuổi hơn so với Đại Hoàng tử nên đương nhiên cũng thấp hơn rất nhiều, diện mạo có chút tròn trịa dễ thương, lại hay ngượng

ngừng khiến người khác nhìn thấy cũng vui vẻ.

"Nhị Hoàng tử đa lễ." Hoa Thường vươn tay sờ đầu Nhị Hoàng tử, ý cười dịu dàng nói.

Trịnh Phi nhìn Nhị Hoàng tử, trong lòng càng vui mừng: "Đứa nhỏ này vốn hướng nội, hôm nay nhìn Kỳ mẫu phi xinh đẹp như vậy mồm miệng mới nhanh nhẹn hơn một chút đấy."

Lời này làm tất cả mọi người đều bật cười, Nhị Hoàng tử vô tội nhìn Trịnh Phi lại càng thêm đáng yêu.

Thục phi không ôm tiểu Công chúa mới sinh tới, bởi vì thân thể đứa nhỏ suy yếu nên cũng không dám mang ra ngoài. Cho nên lúc này tuy Thục phi cười nhưng trong ánh mắt cũng không vui mừng gì.

Thục phi ngồi ở vị trí đối diện Hoa Thường, là chỗ thứ nhất bên trái, Trịnh Phi thì ngồi bên cạnh Thục phi, bên cạnh Hoa Thường là Ninh Quý tần.

Thục phi nhu hoà yếu ớt, nhưng so với bộ dáng mỹ lệ linh động lúc trước thì bây giờ khiến người khác thương nhớ nhiều hơn.

"Trước đó vài ngày muội muội bệnh nặng, tỷ cũng không thể tự mình đến thăm muội, là tỷ tỷ không phải." Thục phi có chút khó xử nhìn Hoa Thường.

Hoa Thường vội vàng nói: "Sao tỷ tỷ có thể nói như vậy được. Khi đó tỷ mang thai mười tháng, thai nhi cũng lớn, tình huống của tỷ tỷ còn nguy hiểm hơn muội muội, tỷ tỷ có thể nghĩ đến muội là đã tốt rồi. Huống chi lúc tiểu Công chúa được sinh ra muội cũng không thể qua thăm, nếu nói như vậy thì muội cũng không phải."

Thục phi nghe Hoa Thường nói như vậy rồi cuộc cũng tươi cười, thấp giọng nói: "Muội muội lại đỡ ta vui vẻ."

Hoa Thường an ủi nói: "Muội thấy sắc mặt tử không tốt, chắc hẳn là ngày đêm lo lắng cho tiểu Công chúa. Tiểu Công chúa cát nhân thiên tướng nên tử tử đừng quá lo lắng."

Thục phi cười chua xót hơn nhiều: "Đều là tại thân thể ta không tốt nên mới liên lụy đến tiểu Công chúa. Hài tử kia nhỏ như vậy, vừa mới sinh ra, còn đang bú sữa mà đã phải uống thuốc. Người làm mẫu phi như ta thật đau lòng."

Hoa Thường chưa làm mẫu thân nhưng cũng có thể hiểu tình mẫu tử, nàng chỉ có thể khuyên nhủ: "Tiểu Công chúa nếu biết mẫu phi vì lo lắng cho mình mà mất ăn mất ngủ cũng sẽ không vui đâu."

Thục phi miễn cưỡng cười, khuôn mặt vẫn buồn rầu như cũ.

Một lát sau, âm thanh to rõ ràng truyền tới.

Trong phòng lập tức im lặng như tờ, ai nấy đều sửa sang lại cung trang của mình. Tiếng của tiểu thái giám ngoài cửa cũng vang lên lạnh lạnh: "Hoàng thượng giá lâm! Thái hậu nương nương giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!"

Từ trong phòng mở hồ nhìn thấy sắc vàng nhàn nhạt, tiểu cung nữ đỡ tay Hoa Thường đứng lên.

Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu cùng đi tới, các phi tần cùng nhau quỳ xuống hành lễ: "Thần thiếp/ tần thiếp tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu nương nương, tham kiến Hoàng hậu nương nương. Cung chúc Hoàng thượng vạn phúc kim an, cung chúc Thái hậu nương nương phúc như Đông Hải, cung chúc Hoàng hậu nương nương như ý cát tường."

Ba vị Hoàng tự cũng ngoan ngoãn quỳ xuống hành lễ: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng, tham kiến mẫu hậu, tham kiến hoàng tổ mẫu."

Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu đều ngồi ở ghế trên, Hoàng đế ngồi ở giữa, Thái hậu và Hoàng hậu ngồi ở hai bên.

"Tất cả miễn lễ." Hoàng đế ngồi xuống, tươi cười cất giọng.

"Tạ ơn Hoàng thượng." Sau khi mọi người tạ ơn liền trở về chỗ ngồi của mình.

Gia yến đêm giao thừa chính thức bắt đầu.

[1] Điển tích Lã Vọng câu cá: Chuyện kể về ông Khương Thượng (Khương Tử Nha) nhà Chu ngồi câu cá trên một bến sông, nhưng cần câu không có móc. Thực ra mục đích của ông không phải là câu cá mà ngồi suy ngẫm về thời cuộc. Chu Văn Vương đã thấy được tài năng trong con người ngồi câu cá này và đã mời ông về làm quan, sau này ông đã làm nên sự nghiệp cho nhà Chu. Ý nghĩa của điển tích này là muốn làm nên sự nghiệp phải biết dùng người và cũng phải biết chờ thời.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Vũ Nữ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Vị Ương cung.

"Hôm nay là giao thừa, lại là gia yến, mọi người không cần câu nệ".
Hoàng đế giờ ly rượu lên, nở nụ cười, sau đó một hơi uống cạn sạch.

Thái hậu bất đắc dĩ cau mày, nhẹ giọng phàn nàn: "Hoàng thượng, ai gia không phải đã nói với ngươi, thân thể ngươi chưa dưỡng tốt, lại còn uống rượu như vậy."

Hoàng đế không để tâm lắm, cười to: "Tối nay là giao thừa, mọi người tụ hợp lại một chỗ nên vui vẻ một chút, nhưng lại phiền mẫu hậu lo lắng, trăm đành uống một ly vậy."

Thái hậu mỉm cười, đối với sự quan tâm của Hoàng thượng cảm thấy rất an ủi, mở miệng nói: "Uống chút rượu trái cây thì được, rượu mạnh đừng nên đụng đến." Sau đó, bà lấy rượu trái cây trên bàn mình đặt lên bàn của Hoàng đế.

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Cần tuân mẫu hậu dạy bảo."

Những người khác cũng thuận theo gió ly rượu lên, Hoàng đế đã cạn trước để mời, người dám không uống sao?

Hoa Thường vươn tay cầm lấy chung bạc sáng bóng được chạm khắc hoa văn đoá sen, tay phải nâng lên, ống tay áo rộng lớn che một nửa khuôn mặt, chỉ thoáng nhấp một miếng liền đặt xuống.

Thước Dực thấy thế, mặt nở nụ cười, kề sát vào tai Hoa Thường, thấp giọng nói: "Nương nương, trong ly là rượu trái cây rất nhẹ. Hoàng thượng cố ý phân phó, Thái hậu nương nương, Thục phi nương nương và người đều dùng rượu này."

Ý cười trên mặt Hoa Thường nhiều hơn một chút, khẽ gật đầu, nhìn về chiếc ghế phía trên, hé miệng nở nụ cười.

Hoàng đế dường như cũng cảm nhận được, nhìn Hoa Thường một cái, cười ôn hòa.

Sắc mặt Lan Tiệp dư lạnh lùng, khẽch miệng cười nói: "Kỳ Phi tỷ tỷ và Hoàng thượng nhìn nhau cười, thật khiến người khác hâm mộ."

Hoa Thường sững sốt một chút, nhìn về phía Lan Tiệp dư, vị này thật đúng là có ánh mắt bén nhọn, hơn nữa, lại không chịu được khi nhìn người khác tốt hơn mình. Đầu năm mới, trong lời nói của nàng ta mang theo châm chọc, khiến người khác không thoải mái. Thế nhưng Hoa Thường vẫn duy trì nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng nói: "Tiệp dư muội muội lại nói đùa rồi."

Vốn ý của Hoa Thường là nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này, nhưng mà Lan Tiệp dư vừa nói xong lại hấp dẫn biết bao ánh mắt hâm mộ và ghen tị nhìn về phía mình, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Lan Tiệp dư vẫn cười lạnh như trước, nhướn mày nói: "Tần thiếp không có ý gì khác, Kỳ Phi nương nương cũng đừng suy nghĩ nhiều, tần thiếp chỉ đơn thuần là hâm mộ nương nương mà thôi".

Ý cười trên mặt Hoa Thường giảm bớt, cũng không tranh cãi với Lan Tiệp dư.

Vẻ mặt Thục phi cao ngạo, khoe mắt liếc Lan Tiệp dư một cái, sau đó quay đầu nói với Hoa Thường: "Hôm nay món canh tim sen bạc hà này làm thật ngon, mùa này cũng không có nhiều, muội muội nên nếm thử một chút, thích hợp với khẩu vị của muội, đừng để người vô vị làm mất hứng thú."

Lan Tiệp dư biến đổi sắc mặt, nhìn vẻ mặt của Thục phi một cái, liền ẩn nhẫn sự bất bình. Món canh tim sen bạc hà kia chỉ những người từ Phi vị trở lên mới có, ngoài ra chỉ mình Ninh Quý Tần là được đặc cách ban cho, những phi tần khác đều không có món này. Đương nhiên Lan Tiệp dư hiểu được sự châm chọc trong lời nói của Thục phi.

Những người còn lại đều im lặng không nói chuyện, một ngày lễ lớn như vậy, không ai muốn gặp phải xui xẻo.

Hoàng đế nghe thấy tiếng to nhỏ giữa các phi tần, chỉ lơ đãng nhìn qua. Đối với hắn, nữ nhân đấu võ mồm cũng không hại đến đại thể, huống chi lại là ngày lễ như hôm nay, hắn cũng không tiện khiển trách.

"Được rồi, trẫm thấy các vị ái phi cũng hàn huyên không nhiều, đúng lúc Nhạc phủ đã chuẩn bị rất nhiều tiết mục, vậy vừa ăn vừa xem, coi như là chuyện vui." Hoàng đế ngoắc tay, tiểu thái giám bên dưới liền vội vã đi truyền lời.

Thái hậu nhìn ngoài cửa nói: "Bên kia đã dựng đài, chúng ta có phải ra ngoài xem không?"

Hoàng đế cười nói: "Không cần đâu, trẫm đã phân phó bọn họ dựng đài gần một chút, ở trong phòng thưởng thức là được. Mùa đông giá rét, mẫu hậu đã có tuổi, sức khỏe của Thục phi và Kỳ Phi cũng không tốt, đừng để bị cảm lạnh."

Thái hậu nghe xong, trong lòng cảm thấy rất hài lòng, mặt đầy ý cười: "Mẫu hậu biết Hoàng nhi hiếu thuận."

Hoa Thường và Thục phi nghe Hoàng đế nói vậy cũng cảm thấy hết sức hưởng thụ. Hoàng đế khi làm việc, trong lòng còn nhớ đến người, người là ngoại lệ, đây cũng biểu hiện cho việc người là người có địa vị ở trong cung.

Chỉ sau chốc lát, người của Nhạc phủ ào ạt đi vào, nam nam nữ nữ, mỗi người đều xinh đẹp. Một quản sự của Nhạc phủ mặc quan bào màu xanh đứng ở cửa khẩu đầu nói: "Thần tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu, tham kiến các vị nương nương, người của Nhạc phủ đã đến đông đủ, mời Hoàng thượng chọn nhạc."

Công công ở bên ngoài nâng danh sách màu đỏ thắm đi vào, trình lên trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế mở ra, tùy ý nhìn một chút, cười nói: "Diễn từng cái đi, chọn cái nào mới lạ đặc sắc một chút."

"Vâng."

Hoa Thường nhấp một hớp trà nóng, trong tay ôm lò sưởi nhỏ, nhìn quanh trên đài, thấy góc nhìn bị hạn chế, có chút không thấy rõ. Hoa Thường vẫn còn nhớ năm ngoái, những ngày tết nàng vừa mới nhập cung, các màn biểu diễn vô cùng đặc sắc, ca hát tạp kỹ các loại, nghệ thuật trình diễn khiến người khác ấn tượng sâu sắc.

Hoàng đế nhìn đáng vẻ Hoa thường có chút hào hứng, cười nói: "Mở cửa sổ ra đi".

Lập tức có mấy tiểu thái giám mở hết tất cả cửa sổ ra, lần này, tầm mắt lập tức được mở rộng, đài cũng được nhìn thấy rõ ràng.

Hoa Thường quay đầu nhìn về phía Hoàng đế, mím môi cười.

Cửa sổ và cửa chính đều mở ra, gió lạnh ùn ùn thổi vào, may là địa long [1] trong phòng đốt vô cùng nóng, chậu than cũng nhiều, vì thế nên vẫn khá ổn.

[1]: Địa long: hệ thống mật đạo dưới đất dùng để đốt sưởi ấm khi trời đông.

Thân thể Hoa Thường hư nhược, cảm thấy có chút lạnh, liền choàng thêm áo khoác sa tanh màu trắng thêu rồng bạc cưỡi mây đạp nước, ngăn cản bớt gió nên thấy ấm áp hơn nhiều.

Trên đài, đầu tiên là biểu diễn xiếc ảo thuật, thậm chí bọn họ còn dùng ngực đập vỡ tảng đá lớn. Đối với những nữ tử khuê các mà nói thì đây là những thứ mới mẻ kỳ lạ, khó có cơ hội nhìn thấy được, vì thế nên cứ một chốc, từng trận âm thanh kinh ngạc lại thốt lên.

Hoa Thường cũng xem say sưa, vừa xem vừa ăn, bất tri bất giác ăn hết một mâm sủi cảo thủy tinh. Hoa Thường nhìn khay mã não bên tay trái trống trơn, vẫn đang còn lúng túng, lại nghe Ôn Tần ở bên cạnh cười nói: "Kỳ tử tử lại xem sủi cảo là thức ăn vật. Có điều, ăn nhiều sủi cảo thì có nhiều phúc, theo muội thấy, năm tới tử tử nhất định sẽ đại cát đại lợi, vận may tràn đầy rồi."

Hoa Thường nghe Ôn Tần nói đùa, cũng vui vẻ, mỉm cười nói: "Cái miệng này của muội thật khiến người khác yêu thích, tử tử ta nếu không thưởng muội gì đó thì thật có lỗi với lời cát tường này rồi." Dứt lời, Hoa Thường liền lấy bát sứ hoa sen tám cánh màu trắng trên bàn mình đưa qua cho Ôn Tần.

Ôn Tần cười đón nhận, uống sạch thanh phượng tủy trong chén, sau đó cười nói: "Kỳ tử tử keo kiệt như vậy, chỉ thưởng ta một cái bát không, sao không thưởng cho ta một hộp thanh phượng tủy ngự tứ kia."

Hoa Thường bị Ôn Tần trêu đùa, cười đến cong người, ngay cả hơi thở cũng đứt quãng, nói: "Muội tiểu hầu gia này (con khỉ nhỏ), Thục phi tỷ tỷ mau quản nàng ấy đi, Ôn Tần muội muội vừa được tiện nghi lại còn khoe khoang đây này."

Thục phi cũng tươi cười, nói với Hoa Thường: "Muội cũng không biết Ôn muội muội ngày thường ở trong cung có dáng vẻ như thế nào đâu. Ngày ngày đều đùa giỡn với ta và tiểu Công chúa, bây giờ ngay cả tiểu Công chúa thấy nàng ấy cũng cười. Muội nói xem, năng lực chọc cười của nàng ấy như thế nào?"

Hoa Thường xoa xoa bụng, cười nói: "Ôn muội muội thật là kì diệu, Thục phi tỷ tỷ có phúc thật."

Ba người nhìn nhau cười, những phi tần khác cũng thuận thế cười theo. Cười nháo một hồi, tiết mục trên đài đã biến thành ca múa. Tài nghệ của người đệm nhạc thuộc Nhạc phủ hết sức khéo léo: chung, khánh, cổ, chuông, đàn, sắt, tiêu, địch đều phối hợp không chê vào đâu được, dư âm vẫn còn vang vọng bên tai. Ở giữa còn có một đoạn độc tấu Đàn Không [2] phượng hoàng khúc, khiến mọi người kinh ngạc với loại nhạc cụ Tây Vực tinh mỹ này.

[2]: Đàn Không: loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.

Không lâu sau, trên đài cao, một đoàn nữ tử tiến ra nhảy múa. Nữ tử múa dẫn đầu dáng người uyển chuyển, một thân cốn tuyết tể sa [3] đung đưa theo điệu múa, phiêu dật tựa như tiên nữ. Dưới chân mang giày tơ gấm Vân Nam màu đỏ khảm trân châu, bước chân theo điệu múa lặng yên không một tiếng động, mang theo một vẻ đẹp tuyệt mỹ không ngờ.

[3]: Cốn tuyết tể sa: một kiểu y phục của vũ công, có những sợi tua rua lấp lánh rủ xuống để màn trình diễn thêm phần quyến rũ.

Nữ tử múa dẫn đầu xoay người, trên mặt có một lớp mạng mỏng màu trắng. Tuy không nhìn rõ dung mạo nhưng đôi mắt tựa như biết nói kia có thể đoạt đi tâm trí của người khác. Động tác múa phiêu dật mỹ lệ, tuy bộ diêu ngọc lan phi điệp trên đầu không đúng theo bước chân, nhưng kỹ thuật vũ nghệ hầu như không thể chê vào đâu được. Đoạn múa kết thúc, mọi người đều thán phục.

Hoàng đế chính miệng truyền gọi: "Đại Thiện! Gọi nữ tử múa dẫn đầu tiến lên."

Trong lòng các vị phi tần giật mình, không phải là Hoàng thượng vừa ý vũ nữ này chứ? Vừa rồi cách xa, không thấy rõ tướng mạo của nữ tử này như thế nào. Nếu nàng ta thật sự nghiêng nước nghiêng thành, mị hoặc Hoàng thượng thì phải làm thế nào đây?

Chỉ chốc lát sau, nữ tử múa dẫn đầu đi vào trong phòng, cũng không dám ngẩng đầu, quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu, tham kiến các vị nương nương."

Mọi người ở gần quan sát một chút, mới phát hiện trên người vũ nữ chỉ mặc một áo lụa cổn tuyết tế sa, cả người đều toát ra một luồng khí lạnh.

Hoàng đế hơi cau mày nói: "Người có lạnh không?"

Nữ tử nơm nớp lo sợ trả lời: "Vì Hoàng thượng, Thái hậu và các vị nương nương hiển vũ, nô tỳ không lạnh".

Hoa Thường biết rõ, mặc ít như vậy, cũng là vì theo đuổi mỹ cảm của vũ điệu. Vì thế, cho dù người có bị đông thành băng cũng phải múa trong gió rét lạnh giá, đây chính là mệnh của nô tỳ.

Hoàng đế có chút không đành lòng, quay đầu nói với tiểu thái giám bên cạnh: "Lấy một cái áo choàng cho nàng ấy đi."

Phi tần ngồi ở phía dưới đều lo lắng không yên, Hoàng thượng không phải đối với ai cũng thương hương tiếc ngọc, chẳng lẽ vũ nữ này thật sự lọt vào mắt của Hoàng thượng sao? Những phi tần thích đồ kỳ đã siết chặt khăn tay, nhìn nữ tử quỳ dưới đất, ánh mắt không mấy tốt đẹp.

Nữ tử một lần nữa dập đầu tạ ơn: "Tạ Hoàng thượng."

Hoàng đế nhìn dáng vẻ nữ tử một mực nơm nớp lo sợ, ôn hòa nói: "Người ngẩng đầu lên cho trẫm nhìn một chút."

Nữ tử chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra dung nhan sáng ngời phảng phất chút đau thương, mấy phi tần hít sâu một hơi, thật sự... rất đẹp.

Nhìn nữ nhân này, trong lòng không khỏi hiện lên một bài thơ:

"Phương bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập.

Một lần ngoảnh đầu khuynh thành, lần nữa ngoảnh đầu khuynh quốc.

Há không biết khuynh thành khuynh quốc, giai nhân như vậy khó có được sao."

Mọi người không tự chủ được, quay đầu nhìn về phía Kỳ Phi đang ngồi phía trước một chút. Bàn về dung mạo, Hoa Phi là đệ nhất mỹ nhân hậu cung, mặc dù nổi tiếng về hiền đức, thế nhưng nhan sắc cũng là tuyệt nhất. Hiện tại hai bên tương đối, không phân được thắng bại.

Hoa Thường mang vẻ đẹp dịu dàng truyền thống, tựa như phong lan u tĩnh trong sơn cốc, lại thêm mấy phần phong thái, mang theo khí chất hòa nhã, khiến lòng người thốn thức. Mà nữ tử này lại mang vẻ đẹp kinh diễm rực rỡ, tựa như hải đường thắm sáu, lại thêm mấy phần xuất trần, mang theo run rẩy sợ hãi, khiến người ta thương tiếc. Hoa Thường thắng ở khí chất cao quý, mà vũ nữ này lại thắng ở vóc dáng phong mỹ.

Ánh mắt Hoàng đế thâm trầm, sau đó chậm rãi nói: "Người múa rất giỏi, trăm thưởng cho người một hộp trân châu, hai hộp hoàng kim trắng."

Nữ tử mừng rỡ khấu đầu tạ ơn: "Nô tỳ tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng."

Các vị phi tần đều thở phào nhẹ nhõm, nhìn dáng vẻ Hoàng thượng hẳn là không động tâm với nữ nhân này chứ? Chẳng qua chỉ là một vũ nữ, thân phận hèn mọn, việc ban thưởng hậu hĩnh như vậy, đã là vinh sủng lắm rồi.

[2] Hình ảnh đàn không:

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tiểu Nghi

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Các vị phi tần trải qua buổi gia yến đêm giao thừa trong lo lắng, Hoàng đế theo lệ vẫn nghỉ lại ở Vị Ương cung.

Hoa Thường và Thục phi cùng nhau đi ra từ Vị Ương cung, các nàng có một đoạn chung đường. Hai người ngồi trên liễn cùng một đôi nhân mã thông thả tiến về phía trước, phía sau là các vị phi tần phân vị thấp của hai cung.

Thục phi ăn mặc rất dày, càng lộ ra dáng người gầy yếu, thấp giọng nói: "Dường như mùa đông năm nay cực kỳ lạnh, bây giờ ngay cả mở miệng nói chuyện cũng cảm thấy gió lạnh thổi vào bên trong, thâm nhập vào nội tâm, lạnh thấu xương."

Hoa Thường quay đầu lại, nhìn gương mặt không biểu tình của Thục phi, thở dài nói: "Sao tỷ tỷ lại lạnh?"

Thục phi cười khố: "Ta theo bên cạnh Hoàng thượng đã hơn mười năm, trong lòng Hoàng thượng nghĩ gì, ta cũng có thể đoán được vài phần."

Hoa Thường ngược mắt lên, hỏi: "Tỷ tỷ có ý gì?"

Thục phi cười một tiếng, thần thái uể oải: "Hoàng thượng thương yêu muội muội sâu nặng, tỷ không oán hận. Bởi vì muội có phẩm hạnh cao quý,

lại đối với Hoàng thượng tình thâm, có thể làm được những việc mà ngay đến cả ta cũng không làm được. Vì vậy, Hoàng thượng đối xử tốt với muội, mặc dù trong lòng ta có chua xót nhưng cũng vui mừng, có thêm một người yêu Hoàng thượng thì tốt rồi."

Hoa Thường không hiểu vì sao đột nhiên Thục phi lại nhắc tới mình, nàng rũ mi mắt xuống, trong lòng có chút trống rỗng. Luận về tình cảm, nàng không bằng Thục phi, chỉ có thể lên tiếng an ủi: "Sao hôm nay tỷ tỷ lại nói những lời này? Hoàng thượng vẫn luôn đối tốt với tỷ, cũng rất tỉ mỉ chu đáo với tiểu Công chúa, sao tỷ lại bi thương?"

Khóe mắt Thục phi giống như có giọt lệ, thấp giọng nói: "Hôm nay về mặt Hoàng thượng nhìn vũ nữ đó không bình thường, e rằng vũ nữ kia sẽ là một sủng phi. Chẳng qua đáng người lăng lợ, là loại vũ nữ chuyên dùng sắc để hùa hạ người khác, làm sao có thể đáng được Hoàng thượng yêu thích chứ?"

Hoa Thường nghe vậy cau mày, nhìn Thục phi một lát, nhẹ nhàng nói: "Vũ nữ xuất thân từ Nhạc phủ có thân phận hèn mọn, Hoàng thượng là người rất coi trọng danh tiếng, sẽ không làm chuyện như vậy. Huống chi hôm nay Hoàng thượng cũng không nhìn vũ nữ đó với con mắt khác, tỷ đừng đa nghi quá."

Thục phi khóc thút thít một lát, chớp mũi đỏ bừng, cuối cùng thấp giọng nói: "Muội hãy chờ xem đi."

Sau khi chia tay với Thục phi, tâm trạng Hoa Thường cũng có chút không yên. Thục phi yêu Hoàng đế sâu đậm, tâm tư Hoàng đế nàng ấy cũng có thể đoán được tám, chín phần mười, chẳng lẽ Hoàng đế thật sự có ý nạp vũ nữ đó vào hậu cung sao? Vấn đề này tạm thời không có câu trả lời, cuộc sống vẫn bình thản như trước.

Hoa Thường dựa theo ví dụ năm ngoái, ban thường chữ Phúc cho gia đình, vốn bị bệnh liệt giường, lại gặp đúng dịp lễ tết nên suy nghĩ nhiều, bệnh tình đúng là có phần nặng hơn.

Vào mừng một, Hoàng đế còn cố ý dùng bữa ở Thượng Dương cung, ánh mắt Hoàng hậu nhìn Hoa Thường cũng không được tốt cho lắm.

"Hoàng thượng nhớ tới thần thiếp mà đến thăm, thần thiếp đã đủ hài lòng rồi." Hoa Thường khẽ cười ôn nhu, tuy rằng đang bị bệnh nhưng thần sắc ôn hòa, khiến lòng người thoải mái.

"Trẫm biết Hoa thị đều trở về quê giỗ tổ, nàng nhớ người nhà, trẫm tới bồi nàng." Hoàng đế quan tâm nói.

Trong lòng Hoa Thường ghi nhớ phần tình cảm này của Hoàng đế, dù sao nam nhân này cũng vì nàng mà làm không ít việc.

"Hoàng hậu nương nương và Tam Hoàng tử vẫn còn đợi Hoàng thượng đến ăn cơm đoàn viên đấy, người đừng hao phí thời gian ở chỗ thần thiếp nữa." Hoa Thường cười khuyên nhủ.

Hoàng đế cười khổ không biết làm sao: "Trẫm biết mừng một, mừng hai, mừng ba đều phải đến Vị Ương cung, nhưng chỗ này của nàng không phải sẽ tịch mịch sao, nên trẫm dùng thiện ở đây, buổi tối sẽ ngủ lại ở Vị Ương cung."

Hoa Thường cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Nơi này của thần thiếp tất cả đều tốt, phiền Hoàng thượng lo nghĩ rồi."

Hoàng đế nhìn Hoa Thường, thấp giọng nói: "Thường nhi, dường như từ sau khi trẫm khỏi bệnh, hai người chúng ta trở nên xa cách hẳn, giống như có một tầng giấy vô hình đứng giữa, mơ hồ khiến cho người ta không nhìn thấu."

Hoa Thường dừng một chút, sau đó đáp: "Cũng không phải là Hoàng thượng và thần thiếp xa cách, chỉ là khi đó ở Kiến Chương cung, là thần thiếp đã vượt qua quy củ."

Ánh mắt Hoàng đế có chút bi thương, nhìn Hoa Thường: "Thường nhi cho rằng tình cảm khi đó là vượt quy củ sao?"

Đôi môi Hoa Thường run lên, rũ mi mắt xuống: "Khi đó thần thiếp có suy nghĩ không an phận, muốn là người đầu tiên ở gần Hoàng thượng nhất mà chăm sóc hầu hạ, đây không phải là suy nghĩ nên có của một người làm thiếp, cho nên phải khắc chế, phải sửa đổi."

Hoàng đế ôm Hoa Thường vào trong lồng ngực, cánh tay cường tráng ôm chặt đến nỗi siết đau xương sườn của Hoa Thường.

"Sự dạy dỗ từ nhỏ đến lớn mà trẫm tiếp nhận được cho trẫm biết rằng những lời nàng nói đều đúng, nhưng vì sao trẫm vẫn cảm thấy bi thương, không chỉ trái tim trẫm đau đớn, mà trẫm cũng cảm nhận được sự đau đớn của nàng."

Hoa Thường nhắm mắt, yên lặng không nói gì.

Cuối cùng Hoàng đế cũng rời đi, đến Vị Ương cung, mừng một, mừng hai, mừng ba đều ngủ lại nơi đó.

Hoa Thường vẫn như trước, yên ổn dưỡng bệnh ở trong cung của mình. Hoàng đế cũng thường xuyên đến thăm nàng, thỉnh thoảng cùng nhau dùng bữa, không khí hòa thuận, cũng không nhắc lại đề tài ngày hôm đó.

Cửa ải cuối năm này là lúc bận rộn nhất, Hoa Thường cáo bệnh để tránh mặt thật đúng lúc, chuyện phải lao tâm lao lực cũng ít hơn rất nhiều.

Buổi tối mười lăm lại là một buổi gia yến lớn, chỉ là Hoa Thường cáo bệnh không đi, nghe nói Thục phi cũng không đến, Hoàng thượng và Thái hậu thương tiếc, đặc biệt ban thưởng thức ăn, cũng không có khúc mắc gì.

Thượng Dương cung.

"Thường nói mười lăm trăng sáng, mười sáu trăng tròn, hôm nay đã là ngày mười sáu rồi, nếu như ngắm trăng, đêm nay là tốt nhất." Hoa Thường khoác áo thật dày, ngồi trước cửa sổ, nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời.

Lan Chi gầy gầy chậu than để lửa cháy mạnh hơn, lên tiếng nói: "Bên ngoài lạnh lẽo, nếu nường nường có hứng thú ngắm trăng, thì ở bên cửa sổ ngắm một chút là được rồi."

Hoa Thường lắc đầu một cái, cười nói: "Chẳng qua bốn cung buồn chán một chút thôi, nghỉ ngơi sớm đi, mấy ngày nay các người cũng cực khổ rồi."

Lan Chi và Cốc Hương đỡ Hoa Thường lên giường, đắp chăn cẩn thận, lưu lại hai tiểu cung nữ gác đêm xong thì rón rén lui ra ngoài.

Hoa Thường cũng nhắm mắt lại, chậm rãi tiến vào mộng đẹp, hồn nhiên không biết rằng ngày mai sóng gió sẽ nổi lên.

Sáng sớm.

Hoa Thường vẫn chưa rời giường, còn đang dựa trên đệm mềm, uống một chút canh sen cũng xem như đã dùng xong đồ ăn sáng.

Giờ này vốn là thời gian các phi tần phải đi thỉnh an Hoàng hậu, nhưng Hoa Thường bị bệnh, Hoàng đế và Hoàng hậu cũng đã sớm miễn cho nàng thỉnh an, cho nên có thể lười biếng ngủ nhiều thêm một lát.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vã, thì ra là Lan Chi tiến vào.

Hoa Thường cau mày trách mắng: "Lan Chi, hốt hoảng khẩn trương gì vậy? Không có chút quy củ nào."

Bước chân Lan Chi ngừng một chút, sau đó quỳ xuống khấu đầu: "Là nô tỳ sai rồi."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Phạt ngươi một tháng tiền thưởng, sau này tự mình nhớ lấy sự giáo huấn này."

Lan Chi tạ ơn: "Vâng." Phạt tiền thưởng đối với Lan Chi mà nói chỉ là chuyện nhỏ, trừng phạt của Hoa Thường cũng chỉ làm cho mọi người xem, thể hiện thưởng phạt phân minh mà thôi.

Hoa Thường sửa lại vài sợi tóc mai của mình, chậm rãi nói: "Có chuyện gì?"

Lan Chi thận trọng nói: "Vị Ương cung truyền tới tin tức, hôm qua Hoàng thượng sủng hạnh một vũ nữ của Nhạc phủ, hôm nay thụ phong Tòng Thất phẩm Tiểu nghi."

Tay của Hoa Thường dừng một chút, sau đó khẽ hỏi: "Là vị hiền vũ đêm giao thừa hôm đó sao?"

Lan Chi cúi đầu đáp: "Vâng."

Hoa Thường sững sờ, sau đó khẽ thở dài một cái, không biết là vui hay buồn, khẽ nói: "Quả nhiên lời Thục phi tỷ tỷ nói như sấm truyền."

Lan Chi không biết vì sao Hoa Thường nhắc tới Thục phi nhưng vẫn tận tâm tận lực bẩm báo: "Vị Tiểu nghi mới được thụ phong này xuất thân từ Nhạc phủ, vốn là nữ nhi của tội thần Tô Khải. Sau khi Tô gia bị tịch thu

tài sản, phần lớn nữ quyến đều bị đem bán, có nhan sắc và tuổi còn nhỏ giống như nàng ta thì bị sung vào Nhạc phủ, trở thành vũ nữ. Nàng ta tên gì cũng không biết, sau khi vào Nhạc phủ, quản sự thấy vóc người nàng ta quyến rũ, dáng múa lẳng lơ, liền ban tên Mị Nhi."

Lan Chi cẩn thận ngẩng đầu nhìn Hoa Thường, thấp giọng nói: "Vị Tiểu nghi mới này đã được an bài vào hậu điện Tiêu Phòng cung của Thục phi nương nương, nghe nói Thục phi nương nương vô cùng bất mãn, sắp xếp xong hậu điện cũng không cho bổ sung thêm cái gì mới vào."

Hoa Thường cười khở: "Đây chính là tính tình của Thục phi, cũng chỉ có nàng ấy mới làm được chuyện này."

Lan Chi thấy tâm tình Hoa Thường không vui, khuyên nhủ: "Nương nương, chẳng qua cũng chỉ là một Tiểu nghi, đối với nương nương mà nói giống như một hạt bụi nhỏ bé, người cũng không cần quá để ý, dưỡng tốt thân mình mới là quan trọng nhất."

Hoa Thường lắc đầu một cái: "Vũ nữ xuất thân từ Nhạc phủ, thân phận hèn mọn, cho dù được Hoàng thượng sủng hạnh, theo lý chỉ nên thụ phong Cửu phẩm Canh y. Bây giờ vượt ba cấp, có thể thấy Hoàng thượng rất sủng ái nàng ta."

Hoa Thường day day trán, cất tiếng hỏi: "Những phi tần khác có phản ứng gì không?"

Lan Chi thấp giọng trả lời: "Hôm nay Hoàng hậu hạ ý chỉ, sắc mặt cũng hết sức bất mãn, Trịnh Phi trực tiếp lên tiếng nói: nữ tử ti tiện như vậy, sao có thể đứng ngang hàng với chúng ta."

Hoa Thường thở dài nói: "Đúng lúc bốn cung ở đây dưỡng bệnh, cho dù bên ngoài âm ỉ như thế nào, chúng ta cũng vẫn yên ổn".

Lan Chi cẩn thận đáp: "Vâng."

Thước Dực tiến lên nhẹ nhàng xoa huyết thái dương của Hoa Thường, ôn nhu nói: "Lại qua nửa tháng rồi, có thể lão gia và phu nhân từ Tân Cấp đã trở về, nương nương nên dưỡng bệnh thật tốt, nếu không phu nhân thấy dáng vẻ của người yếu ớt như vậy, không biết sẽ đau lòng như thế nào nữa."

Hoa Thường vỗ một cái lên cánh tay Thước Dực, bất đắc dĩ nói: "Cũng là người có tâm tư khéo léo, bốn cung biết rồi."

Hoa Thường quay đầu nhìn Lan Chi vẫn quỳ trên mặt đất, lên tiếng hỏi: "Còn có chuyện gì khác không?"

Lan Chi cúi đầu trả lời: "Có một chuyện nhỏ, hôm qua Hoàng thượng đi thỉnh an Thái hậu, không biết nói chuyện gì, nghe nói Thái hậu giận dữ, gạt đồ rơi bể đầy đất. Chuyện này cũng bị ép xuống, nếu không phải những phi tần phân vị cao có mạng lưới trải rộng thì e là cũng không biết được."

Hoa Thường cau mày, nghi ngờ: "Hoàng thượng hiếu thuận, sao lại chọc cho Thái hậu tức giận vậy? Chẳng lẽ liên quan đến nội dung cuộc nói chuyện?"

Thước Dực nhẹ giọng nói: "Trong cung Thái hậu thâm nghiêm, nhất định là không lộ ra tin tức gì, nhưng có thể hỏi người bên cạnh Hoàng thượng, có lẽ sẽ thu hoạch được một ít. Người của Kiến Chương cung cũng hết sức thân thiết với nương nương, tất nhiên bọn họ cũng sẽ cho nương nương mặt mũi."

Hoa Thường cười một tiếng, lắc đầu, chậm rãi nói: "Cũng không thể nói như vậy, thân ở trong cung, sao có thể không tìm không phổi sống qua ngày đây. Người ở bên cạnh Hoàng thượng sao có thể dễ dàng cho chúng ta tùy ý hỏi thăm sai sử chứ? Nếu như Hoàng thượng biết được, sau này cũng không cần sống nữa. Lan Chi, người cho người lên đi hỏi thăm một chút, có

thể hỏi thăm được thì tốt, nếu không thì cũng không sao, cẩn thận một chút, đừng để người khác biết."

Lan Chi khầu đầu: "Vâng, nô tỳ tuân lệnh."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cơn Giận Của Thái Hậu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Phương Thực tần.

Beta: Tiên Thái Phi.

Từ Ninh cung.

Hoa Thường vịn tay Lan Chi chậm rãi tiến vào Từ Ninh cung, Tôn mama hành lễ kính cẩn: "Tham kiến Kỳ Phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường mỉm cười nhu hòa, từ tốn nói: "Mama miễn lễ."

Tôn mama đã ngoài năm mươi tuổi, khi cười thì khuôn mặt đầy nếp nhăn, lộ ra vài phần hòa ái và dễ gần: "Thái hậu đang ở nội thất chờ người đó."

Hoa Thường hành bán lễ: "Đã phiền Thái hậu chờ lâu rồi."

Tôn mama liền nói: "Đâu có, đâu có, mời nương nương theo nô tỳ."

Hoa Thường gật đầu, theo Tôn mama vào trong.

Trong nội thất, Thái hậu đang ngồi trên ghế chủ vị, mắt khép hờ, tay chậm rãi lần Phật châu. Cả gian phòng đượm mùi đàn hương, bên cạnh là

một cái vạc [1] cổ bằng đồng màu xanh đậm, trên hương án làm bằng gỗ tử đàn đặt một lò hương khảm đá lựu đỏ nhỏ li ti, khói xanh nghi ngút bốc lên.

"Thần thiếp tham kiến Thái hậu, Thái hậu cát tường." Hoa Thường chậm rãi bái lạy, kính cẩn hành lễ.

"Miễn lễ." Thanh âm của Thái hậu vang lên, Hoa Thường vịn tay Lan Chi đứng dậy.

Trải qua lần bệnh nặng thập tử nhất sinh này của Hoàng đế, Thái hậu bị đả kích nặng nề, vẻ mặt càng có vẻ già nua, thanh âm khàn khàn: "Thân thể người không tốt, mau ngồi đi."

Hoa Thường hành lễ, ngồi xuống ghế bên cạnh, Lan Chi cũng ngoan ngoãn đứng phía sau Hoa Thường, cúi đầu.

Thái hậu chậm rãi mở miệng: "Người đang bệnh, vốn ai gia không muốn gọi người tới, nhưng mà nghĩ lại thì người thông minh hiểu chuyện, tất nhiên sẽ không để ý những điều này. Khi Hoàng thượng bị bệnh nặng, người vẫn luôn ở bên cạnh hầu hạ chăm sóc, vậy thì những chuyện xung quanh Hoàng thượng, người cũng biết rõ ràng phải không?"

Trong lòng Hoa Thường dậy sóng. Hôm nay biểu cảm và ngữ khí của Thái hậu thật không bình thường, khiến cho Hoa Thường có cảm giác nguy hiểm, bèn cẩn thận từng li từng tí trả lời: "Thần thiếp vẫn ngày đêm hầu hạ bên người Hoàng thượng, nhưng không phải chuyện gì cũng tường tận rõ ràng. Khi đó thần thiếp thương tâm quá độ, mỗi ngày trong lòng, trong mắt đều chỉ duy nhất có một mình Hoàng thượng, nên không để ý đến những chuyện khác."

Thái hậu chậm rãi gật đầu: "Mấy ngày trước Hoàng thượng đến tìm ai gia, có nói một chuyện, người cũng nên biết một chút. Hoàng thượng bị bệnh không phải là ngẫu nhiên, mà là có người rắp tâm hãm hại!"

Nghe Thái hậu gằn giọng, Hoa Thường nhảy dựng trong lòng, thảo nào hôm nay nhìn Thái hậu có chỗ không phù hợp, thì ra là Hoàng đế đã nói với Thái hậu chuyện này. Là mẫu thân thân sinh của Hoàng đế, Thái hậu không nổi bão mới là chuyện bất thường.

Hoa Thường lập tức đứng dậy, quỳ xuống nói: "Quả thật là thần thiếp có nghe qua chuyện này. Trần Hi công công đã nói với thần thiếp, nhưng mà khi ấy bệnh tình Hoàng thượng nguy cấp, trong lòng thần thiếp cũng ưu sầu, lo lắng và phần hận, nhưng không có tra cứu, chỉ tập trung chăm sóc long thể Hoàng thượng cho tốt."

Mà Lan Chi đang đứng phía sau Hoa Thường chỉ hận không thể trở nên nhỏ lại, hy vọng mình chưa từng nghe qua những lời này. Chả trách trong phòng này chỉ có Thái hậu, Tôn mama, nương nương và nàng, chuyện cơ mật như thế, ai mà nghe được thì phải chết.

Ánh mắt Thái hậu vẫn lạnh lẽo như cũ, sắc mặt thâm trầm, thấp giọng nói: "Ai gia biết người ngoan ngoãn hiểu chuyện, hôm nay ai gia triệu người đến, trước chỉ là muốn dò hỏi, thời điểm người ở Kiến Chương cung, có thấy cung nữ, thái giám nào có chỗ không đúng hay có điểm khả nghi không?"

Hoa Thường cố gắng nhớ lại một lúc, sau đó nhú mào nói: "Khi thần thiếp vào Kiến Chương cung, trước đó Hoàng thượng đã hạ lệnh đánh chết rất nhiều cung nữ và thái giám. Số lượng còn lại cũng ít ỏi, nên ai cũng vô cùng cẩn thận. Thần thiếp chưa từng cảm giác có chỗ nào không ổn. Chỉ là, khoảng thời gian sau này, Hoàng thượng lại tiếp tục cho người đánh chết thêm vài thái giám và cung nữ, cũng không rõ là nguyên nhân gì."

Thái hậu vẫn điềm nhiên lần Phật châu trong tay như trước, nhưng Hoa Thường có thể cảm nhận được sự phẫn nộ và sát ý từ đáy lòng Thái hậu, không phải đang nhắm vào nàng, mà là một người khác.

Thái hậu nhìn Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Đừng quỳ trên đất nữa, đứng lên đi, cũng không phải là ai gia trách cứ người, chỉ là nghe chuyện này, ai gia vô cùng chấn động kinh sợ, suy nghĩ quá nhiều nên muốn tháo gỡ một chút mà thôi, người đừng để tâm."

Lan Chi cúi xuống nâng Hoa Thường dậy, Hoa Thường hành lễ, nhẹ giọng nói: "Thần thiệp hiếu ý của Thái hậu."

Thái hậu lại chậm rãi nói tiếp: "Hoàng thượng nói với ai gia rằng hân hận không thể khiến cho người đã làm chuyện đó phải chết. Ai gia là Thái hậu, là mẫu thân của Hoàng đế, dù thế nào đi nữa cũng không nhin nổi cơn tức này."

Trong lòng Hoa Thường nhảy dựng, Hoàng đế đã tra ra được rồi sao? Hơn nữa đã báo cáo với Thái hậu, chẳng lẽ có liên quan tới hậu cung ư?

Ngữ điệu Thái hậu vẫn ôn hòa, nhưng mà theo đó, Hoa Thường nghe được sự mãn thành phong vũ [2]: "Ai gia cảm thấy hài tử trong hậu cung ít ỏi, có chút cô đơn. Người cũng biết, Quý Thái phi luôn nhớ mong tôn tử, ai gia nghĩ tuổi tác bà ta cũng đã lớn, không đành lòng từ chối nguyện vọng của bà ta, nên muốn đón Đích Trưởng tử của Kính vương vào cung. Một là bầu bạn với các Hoàng tử, thêm chút náo nhiệt. Hai là, nó sẽ thay Kính vương phụng hiếu Quý Thái phi, nhất định bà ta sẽ rất vui vẻ."

[2] Mãn thành phong vũ (滿城風雨): gió và mưa qua thị trấn, ý nói ở đây phát hiện ra sự thật chấn động là chuyện mưu hại Hoàng đế có liên quan đến Kính vương nên mượn cố nuôi dưỡng nhi tử của Kính vương để áp chế bọn họ.

Hoa Thường vừa nghe lời này, trong lòng đã hoàn toàn thông suốt.

Chuyện mưu hại Hoàng đế, nhất định là bút tích của Kính vương, còn Quý Thái phi và Thuận vương thì không tham dự nên không biết. Có điều trong lòng Hoàng đế và Thái hậu, cho dù bọn họ không tham dự vào

chuyện này, thì cũng vô ích, đều không thoát nổi tội danh đồng phạm. Huống chi có thể nhúng tay vào Kiến Chương cung, Quý Thái phi là người có khả năng nhất. Lúc Tiên hoàng còn trị vì, cung vụ là do Thái hậu và Quý Thái phi cùng nhau quản lý. Thậm chí Quý Thái phi còn nắm quyền chủ động, cho nên rất có khả năng bà ta cài nhân mạch ở Kiến Chương cung.

Quý Thái phi có hai nhi tử là Kính vương và Thuận vương, dưới gối Kính vương chỉ có một nhi tử, nên bà ta chỉ có một tôn tử, hình như năm nay vẫn chưa đến sáu tuổi. Nói là đem vào cung nuôi dưỡng, nhưng mà cuộc sống sau này đều phải dựa vào sắc mặt của Hoàng đế và Thái hậu.

Hoa Thường nhẹ giọng trả lời: "Thái hậu anh minh. Thần thiếp còn nhớ rõ lần trước Quý Thái phi đến đây là để thỉnh cầu người chuyện này. Bây giờ tâm nguyện được hoàn thành, nhất định Quý Thái phi sẽ rất vui vẻ, cảm tạ ân đức của Thái hậu."

Hoa Thường nói dối không chớp mắt, nếu Quý Thái phi mà nghe được, nói không chừng sẽ chết vì tức mất. Thái hậu hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Hoa Thường nói: "Chuyện này cứ quyết định như thế đi. Ngày mai ai gia sẽ nói với Quý Thái phi, sau mấy tháng cân nhắc thì Hoàng đế đã ân chuẩn rồi. Chỉ là trong chuyện này còn có một khó khăn."

Không hề thông báo trước với Quý Thái phi mà đã tự ý quyết định, không biết khi Quý Thái phi nghe tin này sẽ có biểu tình gì. Thái hậu dùng chiêu rút củi dưới đáy nồi, thật không phải người bình thường. Hoa Thường dè dặt ngẩng đầu, cất tiếng hỏi: "Không biết Thái hậu có gì khó xử?"

Thái hậu thông thả nói: "Hiện tại nhi tử của Kính vương vẫn còn nhỏ, đón vào cung nuôi dưỡng, theo lý phải được nuôi ở Vị Ương cung của Hoàng hậu. Chỉ là bây giờ Tam Hoàng tử vẫn còn trong tã lót, ai gia có chút không yên tâm hai đứa nhỏ ở cùng một chỗ. Năm, sáu tuổi chính là thời kỳ nghịch ngợm, mà Tam Hoàng tử kim tôn ngọc quý, lỡ như xảy ra chuyện gì, vốn dĩ là một chuyện tốt thì lại biến thành chuyện xấu rồi."

Hoa Thường lặng lẽ phỉ nhổ trong lòng, tốt ở chỗ nào? Trong mắt Kính vương, đây chính là chuyện xấu đến mức không thể xấu hơn. Nhưng mà, Hoa Thường biết, ý của Thái hậu lần này là không yên tâm nuôi dưỡng nhi tử của Kính vương ở Vị Ương cung. Đích tử của Trung cung vô cùng tôn quý, nếu thật sự bị nhi tử của Kính vương mưu hại, đó quả thật là mất nhiều hơn được.

Hoa Thường khẽ cất tiếng: "Vậy ý của Thái hậu là..."

Thái hậu mềm mỏng nói: "Người đầu tiên ai gia nghĩ đến chính là người. Người luôn là đứa nhỏ ổn trọng, nên ai gia và Hoàng đế vô cùng yên tâm. Chuyện này không thể giao cho các phi tần khác, bởi vì liên quan đến tiền triều và hậu cung, chỉ có người là người hiểu rõ nội tình nhất. Vì vậy, không bằng trước tiên, cứ dưỡng đứa bé kia dưới danh nghĩa của người, người có bằng lòng không?"

Hoa Thường cười khở trong lòng, nàng có thể không đồng ý sao? Nếu từ chối, trước mắt nàng không chỉ bị thất sủng với Thái hậu, mà sủng ái của Hoàng đế với nàng cũng biến mất.

Hoa Thường đứng dậy hành lễ rồi nói: "Tất cả thần thiếp đều nghe theo sự phân phó của Thái hậu."

Rốt cuộc khuôn mặt của Thái hậu cũng lộ ra ý cười, vậy Hoa Thường lại, Hoa Thường nhẹ nhàng tiến lên, Thái hậu liền nắm lấy tay nàng.

"Người là đứa nhỏ hiểu chuyện, ai gia biết người vốn không đáng phải đảm đương trọng trách này, thế nhưng người tài thường hay gánh vác nhiều việc. Đây là Hoàng đế coi trọng người, người khác có muốn cũng không được, bởi vì Hoàng đế không yên tâm về các nàng."

Hoa Thường biết đây là Hoàng thượng và Thái hậu đang coi trọng nàng, tất nhiên vị trí của nàng chỉ đứng sau Hoàng hậu, đương nhiên nàng phải biểu lộ ra vẻ thụ sủng nhược kinh, lên tiếng nói: "Thần thiếp cảm niệm

(cảm động và nhớ nhung) sự tín nhiệm của Thái hậu và Hoàng thượng, đương nhiên sẽ tận tâm tận lực."

Thái hậu vui mừng vỗ vỗ tay Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Chuyện này lai long khứ mạch [3], ngay cả Hoàng hậu cũng không biết, người phải giữ kín như bưng, biết không? Cứ đối xử bình thường với nhi tử của Kính vương, đừng để cho người khác nhìn ra điều gì."

[3] Lai long khứ mạch (來龍去脈): những ngọn núi liên kết với nhau có dáng như một con rồng, ở đây ý nói việc này là chuỗi các sự kiện có liên quan đến nhau, dính dáng và ảnh hưởng đến nhiều người, nên phải cẩn trọng.

Lần này Hoa Thường thật sự thụ sủng nhược kinh, ngay cả Hoàng hậu cũng không biết sao? Bị ém đi à? Là ý tứ của Hoàng thượng ư?

"Vâng. Thần thiếp cần tuân mệnh lệnh của Thái hậu."

Vừa bước ra khỏi Từ Ninh cung của Thái hậu, từng cơn gió lạnh thổi tới khiến Hoa Thường rùng mình. Lan Chi không giống như Hoa Thường, ít nhất thì Hoa Thường vẫn ăn mặc rất dày, một thân trường bào mùa đông bằng gấm đỏ, ở giữa thêu hoa hồng tím, khoác bên ngoài áo choàng lông cáo màu bạc. Còn Lan Chi chỉ mặc thường phục mùa đông, ở trong đó nghe được nhiều chuyện cơ mật như vậy, mồ hôi lạnh thấm ướt đầy cả lưng. Bây giờ Lan Chi vừa bước ra cửa cung, gió lạnh thổi tới, dĩ nhiên là đông lạnh thành cây kem rồi.

Hoa Thường ngồi trong kiệu, nói với tiểu cung nữ bên cạnh: "Người đưa áo choàng bằng lụa màu khói, bề mặt có thêu hoa văn màu đỏ cho Lan Chi khoác thêm. Y phục của nàng ấy không cần thận bị làm ướt ở Từ Ninh cung, đừng để nàng ấy bị đông lạnh."

Tiểu cung nữ cầm áo choàng dự phòng hành lễ vâng mệnh, giao áo choàng trong tay cho Lan Chi. Lan Chi yên lặng đón nhận, nhẹ giọng tạ ơn

với Hoa Thường.

Hoa Thường ổn định lại chỗ ngồi, mở miệng nói: "Khởi kiệu, đi nhanh một chút."

Tiểu thái giám thấp giọng tuân mệnh, vững vàng đi về phía trước. Ngồi trên kiệu, Hoa Thường suy nghĩ rất nhiều, chuyện này đích thân Thái hậu ra mặt nói với nàng, thật ra là cho nàng thời gian để cân nhắc. Nếu như Hoàng đế lên tiếng, nhất định nàng không thể cự tuyệt. Xem ra, Hoàng đế vẫn cho nàng quyền được lựa chọn.

Hoa Thường tương đối hài lòng, Hoàng đế coi trọng nàng, vì nàng mà suy nghĩ thì nàng đã đủ mãn nguyện rồi. Hoa Thường không thêm quan tâm đến cái gọi là sủng ái kia, bởi vì sủng ái không đủ để biểu thị tất cả. Giống như Hoàng đế vẫn sủng ái Thục phi, nhưng chưa từng giao cung vụ hay chủ trì những dịp lễ tết, tiệc mừng cho Thục phi quản lý. Ngược lại Trịnh Phi đã từng đảm nhận vài lần, chẳng lẽ Hoàng đế sủng ái Trịnh Phi nhiều hơn sao?

Không, không phải.

Là bởi vì trong lòng Hoàng đế, các nàng có vị trí không giống nhau.

Thục phi vẫn luôn là một tiểu cô nương yêu say đắm Hoàng đế. Cho dù Hoàng đế có thể cảm nhận được tấm chân tình của nàng, nguyện ý sủng ái nàng, che chở bảo hộ nàng, nhưng lại không yên tâm giao những chuyện như chủ trì lễ tết cho nàng. Bởi vì ở trong lòng Hoàng đế, Thục phi vẫn chỉ là một nữ nhân nhỏ bé, không đủ sức để tiếp quản những chuyện như thế.

Lại ví dụ như vị Tô Tiểu nghi được đặc biệt sủng ái trong mấy ngày qua, xuất thân của nàng ta đã quyết định tất cả. Cho dù nàng ta được sủng ái như thế nào đi nữa, nhưng Hoàng đế cũng sẽ không giao cung vụ cho nàng ta xử lý. Chuyện lớn như tổ chức các lễ mừng, chuyện nhỏ như chủ quản một cung, và quyền được dưỡng dục Hoàng tử. Bởi vì trong lòng

Hoàng đế, vị trí của mỗi người sẽ dần dần được định hình. Tô Tiểu nghi là nữ nhi của tội thần, xuất thân từ Nhạc phủ, vì hiến vũ mà được sủng ái, Hoàng đế cũng không phải làm như không thấy những điều này. Cho dù nguyện ý sủng ái người, cũng không có nghĩa là hẳn coi trọng người.

Vì vậy Hoa Thường chưa bao giờ xem vị vũ nữ này như kẻ địch, bởi vì thật sự là không đáng.

Bây giờ, tiếp nhận củ khoai lang bỏng tay như nhi tử của Kính vương này, đại biểu cho việc Hoàng đế tin cậy người, coi trọng người, trong thâm tâm có vị trí của người, đây mới là điểm mấu chốt!

[1] Hình ảnh cái vạc:

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Trùng Trị Tiểu Nghi

Edit: Chiêu Tần.

Beta: Triệu Hiền viện.

Hoa Thường trở về cung, đắm chiêu suy nghĩ, còn Lan Chi thì nơm nớp lo sợ. Còn ở Tiêu Phòng cung thì lại xảy ra chuyện.

Hậu điện Tiêu Phòng cung.

Tính ra thì Tô Tiểu nghi ở Tiêu Phòng cung cũng đã lâu. Thế mà trong hậu điện lại trống trải, không có bất kỳ vật dụng nào, địa long hay chậu than sưởi ấm cũng không được trang bị thêm. Mùa đông ở đây, cái lạnh không rét chết người thì cũng được coi như là ấm áp rồi.

Tô Tiểu nghi mặc đồ thật dày, ngồi trên giường, trên gương mặt kiêu diễm tái nhợt có chút vết xanh tím. Cung nữ thiếp thân hầu hạ bên cạnh thấp giọng nói: "Nương nương, người đừng buồn nữa, Thục phi được sủng ái hơn mười năm rồi, chúng ta không thể động đến nàng ta được."

Tô Tiểu nghi nhắm mắt lại, cười khổ: "Trân biểu tỷ, tất nhiên là ta biết điều đó. Thế nên, cho dù nàng ta có khắt khe với ta như thế nào, ta đều cắn răng nhẫn nhịn. Ta vẫn trông chờ một ngày nào đó, khi Hoàng thượng thấy được tình cảnh của ta, người sẽ bênh vực cho ta. Nhưng không nghĩ rằng, Hoàng thượng chẳng buồn quả trách Thục phi lấy nửa câu. Lẽ nào, so với Thục phi, ta chỉ là hạt bụi chẳng đáng nhắc tới hay sao?"

Thật ra thì vị Tô Tiểu nghi này cũng có chút thông minh. Sau khi được lâm hạnh rồi tấn phong làm Tiểu nghi, nàng ta đã cầu xin một ân điển, xin vị biểu tỹ từ Nhạc phủ đến làm cung nữ thiếp thân cho nàng ta, còn tốt hơn là để mặc người khác sắp xếp.

Khi bị Thục phi chèn ép, nàng ta cũng không lên tiếng cáo trạng. Hoàng thượng sung hạnh nàng hầu như đều là triệu hạnh (gọi đến nơi để thị tẩm), chưa từng bước chân vào điện của nàng. Cho nên, Tô Tiểu nghi đành phải ở trong tòa cung điện vừa lạnh lẽo vừa trống rỗng này hơn nửa tháng, chỉ mong khi Hoàng đế biết được tình cảnh của nàng thì sẽ khen nàng vài câu, biết nhường nhịn, khiêm tốn, tiện thể sẽ quở trách Thục phi mấy lời.

Vừa hay hôm qua, khi Hoàng thượng đến cung của Thục phi thăm tiểu Công chúa thì lại nhớ đến vị Tiểu nghi mỹ lệ ở hậu điện, thánh giá liền dời bước đến, Thục phi dùng mọi cách cũng không thể ngăn được. Nhờ vậy, Hoàng thượng mới biết Tô Tiểu nghi đã phải chịu đựng như thế trong mấy ngày qua.

Đáng tiếc, Hoàng thượng chỉ nhìn một chút rồi phân phó Nội Vụ phủ mua thêm cho nàng ta vài thứ, không hề có ý quở trách Thục phi, ngược lại còn trấn an. Điều này khiến cho Tô Tiểu nghi chán nản, mất hết tinh thần.

Hơn nửa tháng nhẫn nhịn chịu đựng cứ như thế mà bay theo gió. Tô Tiểu nghi đang chìm đắm trong ân sủng của Hoàng đế rồi cuộc đã tỉnh ngộ.

Cung nữ kia vốn là biểu tỹ của nàng, thế nên nói năng có chút tùy tiện, mở miệng nói: "Nương nương, trong lòng Hoàng thượng chắc hẳn có nhớ đến người, chỉ là ngại Thục phi nên không tiện mở miệng mà thôi. Dù sao thì những ngày sau này của chúng ta cũng tốt hơn trước rồi, Hoàng thượng cũng đã phân phó Nội Vụ phủ mua thêm vật dụng, nương nương đừng buồn nữa."

Tô Tiểu nghi miễn cưỡng cười, mở miệng nói: "Hôm qua Hoàng thượng phân phó người mua thêm chút vật dụng, hôm nay người đến chính điện cũng nghe được tiếng leng keng leng keng, thế nhưng bây giờ đồ vẫn chưa đến tay chúng ta. Theo ta thấy, không chừng Thục phi lại giở trò, chuyện cũ tái diễn, khấu trừ đồ vật trong điện chúng ta."

Trân Như có chút kinh ngạc, lại lo sợ hỏi: "Chẳng lẽ Thục phi lại lớn mật như thế? Bằng mặt không bằng lòng, ngay cả ý chỉ của Hoàng thượng mà cũng làm trái sao?"

Tô Tiểu nghi chỉ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Khi còn ở Nhạc phủ, Tô Tiểu nghi và Trân Như đã nương tựa lẫn nhau. Trân Như lớn hơn, vẫn luôn che chở cho Tô Tiểu nghi, bằng không chưa chắc Tô Tiểu nghi đã sống được tới ngày hôm nay. Bây giờ, thấy muội muội mình chịu thiệt như thế, liền nói: "Vì sao nương nương không cáo trạng với Hoàng thượng? Thục phi thân là chủ vị một cung lại chèn ép, hà khắc với phi tần địa vị thấp như thế, đối với ý chỉ của Hoàng thượng cũng dám lờ đi, lòng ghen tuông mãnh liệt như lửa!"

Tô Tiểu nghi lắc đầu: "Nói với Hoàng thượng thì có ích gì? Biểu tỹ, điều chúng ta cần làm bây giờ là nhẫn nhịn. Chúng ta phải chờ, tiếp tục chờ, chờ cho đến khi Hoàng thượng phát hiện ra tình cảnh của chúng ta lần thứ hai. Nếu vẫn không được, thì chờ tiếp lần thứ ba, thứ tư! Trân biểu tỹ, tỹ có bằng lòng chịu khổ cùng ta hay không?"

Vành mắt ửng hồng, Trân Như rưng rưng nước mắt lắc đầu: "Mị Nhi, thế này mà xem là khổ sao? Khi còn ở Nhạc phủ, mùa đông khắc nghiệt nhưng chỉ mặc mỗi chiếc áo đơn bạc mà luyện múa, thân mình bị đông lạnh đến cứng đờ, như thế vẫn còn chưa xem là khổ đâu."

Tô Tiểu nghi nhớ tới những ngày trước kia, khẽ co rúm người lại, thấp giọng nói: "Trân biểu tỹ, theo tính toán của ta thì bây giờ thoát nhìn như

bản thân đang chịu khổ, nhưng nếu không trải qua khổ trong khổ thì làm sao có thể đứng trên người khác đây?"

Tô Tiểu nghi đứng dậy, đến bên bộ cửa sổ, nhẹ đẩy ra một khe hở, nhìn chính điện lộng lẫy, xa hoa kia, nhẹ nhàng nói: "Thực phi khinh thường ta, không kỳ lạ chút nào, bởi ta còn tự khinh thường chính mình. Cho nên, ta phải leo lên trên cao, leo lên phía trước đã trở thành bản năng của ta. Ở Nhạc phủ, nếu ta không tìm cách leo lên phía trước, thì hiển vũ đêm giao thừa sao có thể đến lượt của ta? Nơi như Nhạc phủ, ta cũng có thể thoát khỏi, thì tại chốn hậu cung này, nhất định sẽ có ngày ta ngẩng cao đầu."

Trân Như nhìn biểu muội vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trước mặt, khẽ thở dài: "Nương nương, dù người có làm bất cứ điều gì, nô tỳ nhất định cũng sẽ nghe theo người!"

Tô Tiểu nghi quay đầu nhìn biểu tỷ của mình, khẽ đáp: "Trân biểu tỷ, bây giờ chúng ta chịu khổ nhiều lại là chuyện tốt. Nhất định Hoàng thượng sẽ thấy ta nhường nhịn, khiêm tốn, sẽ biết được tấm lòng nhân hậu của ta. Chỉ cần Hoàng thượng khẳng định những phẩm cách đó ở con người ta, thì ta sẽ không còn là một vũ nữ ti tiện nữa."

Đôi mắt Tô Tiểu nghi toả sáng, đôi tay dưới lớp áo nắm chặt: "Chỉ cần ta trở thành sủng phi của Hoàng thượng, thì những tộc nhân đang bị lưu đày có lẽ sẽ được đặc xá. Phụ thân, các thúc thúc và ca ca sẽ được trở về... Khi đó, ta vẫn là thiên kim xinh đẹp nhà quan, sẽ không bị người khác nhạo báng, không bị người khác coi là kẻ hèn hạ nữa!"

Trân Như nghe Tô Tiểu nghi nói xong, trong lòng chấn động. Khát vọng đó của nàng so với Tô Tiểu nghi còn mãnh liệt hơn. Bởi vì khi gia tộc bị đưa đi lưu đày, Tô Tiểu nghi còn nhỏ, có một số chuyện không nhớ rõ, nhưng Trân Như thì khác, lúc đó nàng đã hiểu chuyện, tình cảm với người

nhà cũng sâu đậm hơn rất nhiều. Hiện giờ chỉ cần có một tia hi vọng, thì dù cho có phải lên núi đao, xuống biển lửa, nàng cũng dám xông vào.

Thượng Dương cung.

Đã mấy ngày trôi qua, Hoa Thường bắt đầu bố trí lại phòng ốc. Nếu nhi tử của Kính vương vào đây thì nhất định sẽ ở chính điện. Chính điện to lớn, được xây theo kết cấu của tứ hợp viện. Hoa Thường chỉ ở gian nhà lớn nhất phía bắc nên nàng chuẩn bị thu dọn gian nhà bên phải cho nhi tử của Kính Vương ở.

"Thường nhi đừng lo lắng, trầm thấy mấy ngày nay nàng bận rộn quá rồi, nàng phải chú ý đến thân thể của mình." Hoàng đế sờ vào gương mặt có chút thệt của Hoa Thường, cười nói.

Hoa Thường cười dịu dàng: "Thần thiếp cảm thấy đã khỏe hơn rất nhiều. Thái y cũng đã nói thân thể hư nhược cần phải nghỉ ngơi trong thời gian dài, trong một lúc không thể tốt lên được. Cho nên thần thiếp đang định nói với Hoàng thượng, để thần thiếp khôi phục việc thỉnh an đi."

Hoàng đế trầm ngâm một chút rồi gật đầu: "Nàng nói cũng đúng. Vậy nàng nhớ chú ý thân thể, hôm nào đó cảm thấy không khỏe thì cáo bệnh, Hoàng hậu sẽ không trách tội nàng đâu."

Hoa Thường khẽ cười: "Thần thiếp cần tuân ý chỉ của Hoàng thượng."

Hoàng đế nhìn Hoa Thường thay đổi tâm tình thì cảm thấy thoải mái, cả người thả lỏng không ít: "Cuối cùng nàng cũng mập lên một chút. Mấy ngày trước, nàng gầy như một tờ giấy mỏng, trầm còn sợ gió thổi một cái thì nàng sẽ ngã mất, thế nên cũng không dám để nàng ra khỏi cửa."

Hoa Thường cảm động, vươn tay nắm lấy tay Hoàng đế, khẽ đáp: "Thần thiếp sẽ dưỡng bệnh thật tốt. Người không cần lo lắng, nhất định thiếp sẽ nuôi bản thân trắng trẻo mập mạp."

Gương mặt Hoàng đế lộ ra chút tươi cười, lên tiếng nói: "Trẫm cũng muốn xem bộ dáng nàng trở nên trắng trẻo mập mạp sẽ ra sao."

Hoa Thường cúi đầu: "Hoàng thượng, người lại chê cười thần thiếp."

Hoàng đế vươn tay sửa lại sợi tóc bên thái dương của Hoa Thường, nhẹ nhàng nói: "Tóc cũng có chút rối. Nàng không thích trang điểm, cũng không thích trang sức vàng và lưu ly, hoa phục lộng lẫy, cả ngày đều để mặt mộc. Trẫm muốn tốt với nàng, cũng không biết phải cho nàng cái gì. Nàng sống đơn giản, tiết kiệm chưa từng gây phiền toái cho trẫm."

Hoa Thường bất đắc dĩ, cười đáp: "Thần thiếp thấy lời này của Hoàng thượng như ám chỉ điều gì. Rốt cuộc là ai gây phiền toái, chọc người tức giận vậy?"

Hoàng đế vươn tay điểm nhẹ vào trán Hoa Thường, nói: "Nàng đó, đứa bé lanh lợi này. Trẫm không muốn nhắc đến mấy chuyện phiền lòng đó, ở trong cung nàng, chỉ nên tự tại nhàn nhã thôi."

Hoa Thường cười nhạt: "Hoàng thượng tô điểm cho thần thiếp quá đẹp rồi, thật ra thì thần thiếp cũng không tốt như Hoàng thượng nghĩ đâu. Hoàng thượng nói thần thiếp tiết kiệm, thật ra cũng không hẳn là như vậy. Tuy rằng thiếp không thích trang sức bằng vàng và lưu ly, nhưng thần thiếp lại thích chế phẩm của ngọc và trang sức bạc. So sánh ra thì ngọc cũng rất quý giá, nên không tính là thần thiếp tiết kiệm đâu. Hơn nữa thần thiếp có phân vị cao, Nội Vụ phủ cũng không dám bạc đãi thần thiếp, mỗi đồ vật thì thần thiếp đều có phần, tất nhiên thần thiếp sẽ không gây phiền toái cho Hoàng thượng."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười khò: "Trẫm khen người khác, người khác đều vui vẻ nhận, chỉ có nàng là khác, còn cố tình chỉ ra chỗ sai. Nhưng mà, trẫm lại rất vui, cảm thấy nói chuyện với nàng hết sức rõ ràng minh bạch."

Hoa Thường khuyên nhủ: "Không phải thần thiếp tốt, cũng không phải cung của thần thiếp tốt. Sở dĩ Hoàng thượng cảm thấy tự tại, là do suy nghĩ trong lòng người thay đổi. Chỉ cần Hoàng thượng giữ tâm tình tốt, thì dù ở nơi đâu cũng là thiên đường."

Ánh mắt Hoàng đế trở nên nhu hòa, nhìn Hoa Thường, lên tiếng nói: "Nghe nàng nói như thế, cảm thấy rất có đạo lý. Trời màu xanh, mây màu trắng, lòng người toàn màu hồng."

Hoa Thường cười nhạt: "Thần thiếp nghe Thái hậu nói, gần đây Hoàng thượng bận việc chính sự, nhiều ngày rồi chưa được nghỉ ngơi tốt. Hoàng thượng phải chú ý đến sức khỏe. Mệt mỏi khiến tâm trạng con người dễ trở nên nóng nảy, nếu tâm tình Hoàng thượng không tốt, có lẽ nên ngủ một giấc, sẽ rất có ích cho thân thể."

Hoàng đế cười ra tiếng: "Được, trẫm sẽ ở lại chỗ của nàng ngủ trưa, ngủ một giấc cho đến khi tự tỉnh mới thôi."

Hoa Thường có chút kinh ngạc, sau đó lại nở nụ cười bất đắc dĩ: "Đành phải để Hoàng thượng chịu ấm ức mà ngủ giường nệm, giường của thần thiếp không thể cho người ngủ, sợ sẽ lây bệnh cho người."

Hoàng đế gật đầu đồng ý.

Tiêu Phòng cung.

Thân thể Thục phi không được tốt, hơn nữa, mấy ngày nay nàng lại tức giận trong người, sắc mặt có vẻ nhợt nhạt.

Yên Hoài cẩn thận nói: "Nương nương, người lại khẩu trừ đồ vật Nội Vụ phủ đưa đến, nếu bị Hoàng thượng biết nữa, sẽ không tốt lắm đâu."

Thục phi mang hộ giáp bằng vàng, tay chống lên trán, chậm rãi nói: "Sao Hoàng thượng có thể vì một nữ nhân ti tiện mà răn dạy bốn cung được? Bốn cung chịu làm khó dễ nàng ta, đó chính là vinh hạnh của nàng, cần răng mà chịu đựng đi."

Yên Hoài lo lắng: "Nếu thật sự bị đông cứng, xảy ra chuyện lớn thì... Gần đây Hoàng thượng tuyên nàng ta thị tẩm rất nhiều lần."

Thục phi đập bàn, oán hận nói: "Bốn cung chỉ hận không thể cho nàng ta lạnh chết, xem ra nàng ta mạng lớn, may mắn sống sót. Quả nhiên là vũ nữ xuất thân từ Nhạc phủ, thân thể thể nhưng lại tốt đến mức đó."

Yên Hoài thấy Thục phi tức giận, cẩn thận nói: "Nghe nói Hoàng thượng đến Thượng Dương cung, Kỳ Phi nương nương hiền đức lại hiểu lý lẽ. Nếu Hoàng thượng bảo Kỳ Phi tới khuyên nương nương thì nên làm thế nào cho phải đây?"

Thục phi cười lạnh lùng, mở miệng nói: "Hoàng thượng sẽ không nói chuyện này với Kỳ Phi đâu. Sủng hạnh một vũ nữ, còn phong làm Tiểu nghi, đây đã coi như là một chuyện khác người. Một Tiểu nghi nho nhỏ còn xích mích với cung chủ của nàng ta, chuyện mất mặt như vậy, tuyệt đối Hoàng thượng sẽ không nói với Kỳ Phi. Kỳ Phi xuất thân thế gia, không những hiền đức hiểu lý lẽ, mà còn rất công chính. Lần này Hoàng thượng làm chuyện chướng mắt với Kỳ Phi, bản thân Hoàng thượng cũng biết, nên sẽ không nhắc tới."

Yên Hoài ngẩng đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thế Tô Tiểu nghi này phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để như vậy? Điều này sẽ không tốt đối với thanh danh của nương nương."

Thục phi cười lạnh: "Thanh danh của bốn cung? Bốn cung sợ gì chứ? Lớn tuổi như vậy rồi, còn có gì bốn cung chưa từng thấy nữa? Chỉ đáng thương cho tiểu Công chúa của ta, thân thể yếu đuối, vậy mà phải ở cùng nữ nhân ti tiện kia, tương lai nếu bị nàng ta dạy hư, bốn cung biết tìm ai để nói lý lẽ đây?"

Yên Hoài lại an ủi: "Tiểu Công chúa kim tôn ngọc quý ở chính điện, Tô Tiểu nghi đó dù có năng lực lớn đến đâu cũng không thể làm hư tiểu Công chúa được."

Thục phi quát lớn: "Ngu xuẩn! Nữ nhân kia ở trong cung của bốn cung, thì đã coi như là người của bốn cung rồi. Ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gập! Nàng ta làm ra chuyện mất mặt, bốn cung cũng bị mất mặt theo, tiểu Công chúa của bốn cung cũng chịu liên lụy!"

Thục phi nắm chặt bàn tay lại, oán hận nói: "Những nữ nhân ti tiện như thế, lúc nào Hoàng thượng cũng nhét vào trong cung của bốn cung, hừ! Xem ta sẽ tra tấn nàng ta như thế nào, dù có chết cũng xứng đáng. Nếu có thể sống thì coi như nàng ta mạng lớn!"

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 52 - Ân Oán

Edit: Chiêu Tần.

Beta: Triệu Hiền viện.

Sáng sớm, Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc bộ phượng bào bằng gấm màu đỏ sẫm thêu hoa văn thực vân [1] màu vàng, vô cùng tráng lệ, trên đầu cài trâm phượng điểm thúy [2] nạm mã não đỏ, bên kia cài cây trâm phượng bằng vàng ròng mang ý nghĩa phúc lộc dài lâu, càng thêm vẻ ung dung quý phái.

Ý cười trên mặt Hoàng hậu dịu dàng, thanh âm nhỏ nhẹ chậm rãi, nhẹ giọng nói: "Bây giờ cũng sắp vào xuân, tiết trời lạnh lẽo đã dần ấm hơn rồi. Cây cối trong Ngự Hoa viên cũng đã đâm chồi, chính là thời điểm tốt để tỷ muội ta ngắm hoa. Vừa hay, sức khoẻ Kỳ Phi muội muội đã chuyển biến tốt đẹp, xem như là một chuyện vui."

Hoa Thường nghe Hoàng hậu nhắc tới mình, bèn đứng dậy phúc lễ, khẽ đáp: "Thần thiếp vẫn còn mang bệnh trong người, được Hoàng hậu nương nương quan tâm, bây giờ đã tốt hơn rất nhiều. Hoàng thượng đã khôi phục việc đi thỉnh an cho thần thiếp, về sau mỗi ngày thần thiếp đều được trò chuyện với các tỷ muội rồi."

Ý cười trên mặt Hoàng hậu rõ ràng hơn, lên tiếng nói: "Bốn cung thấy khí sắc của Kỳ Phi muội muội đã tốt hơn nhiều, chỉ là có chút gầy, nên điều dưỡng cẩn thận hơn."

Hoa Thường hành lễ: "Thần thiếp tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Thục phi ngồi đối diện với Hoa Thường, nhẹ nhàng cất lời: "Kỳ muội muội đã lâu không tới Tiêu Phòng cung của ta, hôm nay, muội nhất định phải cho ta mặt mũi đó. Tiểu Công chúa cũng phải nhận mẫu phi chứ."

Hoa Thường cười ngượng ngùng: "Thục phi tỷ tỷ nói đùa, dù hôm nay muội không đến thăm tỷ thì cũng phải đến gặp tiểu Công chúa. Ngày thường Hoàng thượng luôn nói tiểu Công chúa đáng yêu như thế nào, băng cơ ngọc tuyết ra sao, hôm nay muội nhất định phải ngắm nhìn một phen."

Ôn Tần ngồi kế bên, khẽ cười: "Kỳ Phi tỷ tỷ nhất định phải lưu ý đó. Đạo này tiểu Công chúa có trò chơi mới, nhìn thấy cái gì cũng cản, nhưng nếu cản mà nó không nhúc nhích, thì lại òa khóc đó."

Hoa Thường phì cười, mở miệng nói: "Thục Phi tỷ tỷ, tỷ xem, Ôn muội muội đào bẫy cho tỷ kìa. Bây giờ tiểu Công chúa còn chưa thoát ra khỏi ma trận của nàng ấy mà."

Trên mặt Thục phi tràn đầy ý cười: "Xem ta trở về có sửa trị nàng ta không."

Ôn Tần vội cầu xin tha thứ: "Kỳ Phi tỷ tỷ, tỷ xem, Hà tỷ tỷ muốn sửa trị ta kìa, tỷ không thể thấy chết mà không cứu."

Hoa Thường cầm khăn che miệng cười.

Trịnh Phi ngồi bên cạnh Thục phi cũng cười khẽ: "Nói đến việc sửa trị, Thục phi tỷ tỷ làm hết sức ổn thỏa, theo muội thấy thì rất thỏa đáng. Chỉ tiếc, con gái thì mạng lớn, nên đã để lại hậu hoạn."

Sắc mặt Thục phi trầm xuống, lên tiếng nói: "Trịnh Phi muội muội thật là "đứng nói chuyện không đau eo". Muội cũng là chủ vị một cung, thủ

đoạn sửa trị người khác cũng không hề thua kém ta. Lục Tần muội muội còn đang dưỡng bệnh phải không? Đã nhiều ngày không thấy nàng ấy rồi."

Thục phi nhắc đến việc này, Trịnh Phi xem như bị một kích trúng đích, đến tim cũng thấy đau. Lục Tần và Nhị Hoàng tử là tử huyệt của Trịnh Phi, không thể đụng tới. Nhưng những lời đó lại là Thục phi nói ra, Trịnh Phi cũng chỉ cười lạnh, không nói chuyện nữa.

Ninh Quý tần từ trước đến nay luôn đóng vai hiền lành, bèn chậm rãi nói: "Hôm nay, Kỳ Phi tỷ tỷ vất vả lắm mới đến tụ họp với mọi người, chúng ta cần gì phải náo loạn đến mức không vui như vậy. Thân thể của Lục Tần muội muội yếu nhược, nhưng tốt xấu gì thì phẩm hạnh vẫn là người thiện lương ôn nhu, làm sao có thể so sánh với Lục Tần muội muội với vị kia được?"

Tô Tiểu nghi ngồi ở phía cuối, đương nhiên nghe hiểu các nàng đang nói đến mình, chỉ biết cúi đầu thật thấp, móng tay bấm chặt khiến lòng bàn tay chảy máu, nhưng trong lòng cũng không cảm thấy đau đớn.

Từ trước đến nay tính tình của Lan Tiệp dư luôn phô trương. Vốn dĩ nàng ta là người được Hoàng thượng tương đối sủng ái, nhưng Hoa Thường và Ôn Tần đến đã lấy đi không ít sủng hạnh. Mà khi Tô Tiểu nghi xuất hiện, sự sủng hạnh vốn đã không còn nhiều của Lan Tiệp dư lại bị phân chia thêm. Vì vậy, lúc này Lan Tiệp dư cũng chọn quả hồng mềm mà nắn bóp, ôn nhu nói: "Vị Ương cung của Hoàng hậu nương nương trang trọng lại uy nghiêm, làm lòng người vừa kính sợ, vừa ngưỡng mộ không thôi. Chỉ tiếc, từ khi có người nào đó thỉnh an, cung điện cũng có vẻ thay đổi rồi."

Sắc mặt Hoàng hậu không tốt, chỉ cười cười mà nói: "Lan Tiệp dư đừng nói bậy."

Hoa Thường thấy không khí có chút lúng túng, bèn nhìn trái nhìn phải, thấp giọng hỏi: "Mấy ngày nay bốn cung luôn ốm đau nằm trên giường

bệnh, nghe nói trước đó vài ngày có một vị mới được phong làm Tiểu nghi, là vị nào vậy? Dù tốt xấu thế nào cũng nên cho bốn cung một lễ ra mắt chứ."

Trịnh Phi ở một bên trào phúng: "Kỳ Phi muội muội nghĩ nhiều rồi, nếu người ta chịu bằng lòng làm lễ thì sớm đã ra mắt rồi. Nhưng lúc này còn chưa thấy bóng dáng, đúng là nữ nhân xuất thân ti tiện từ Nhạc phủ, không hiểu lễ nghĩa."

Tô Tiểu nghi cố gắng kìm nén nước mắt, muốn chào hỏi là nàng có thể chào hỏi ngay sao? Hoàng hậu nương nương còn chưa lên tiếng, sao nàng dám bước ra?

Thân làm Hoàng hậu nên cũng phải hiền huệ rộng lượng một chút, lúc này nàng mới khẽ nói: "Vị cuối cùng ở phía bên phải là người vừa được phong Tiểu nghi. Kỳ Phi đang ở đây, người mau đến bái kiến đi."

Tô Tiểu nghi cúi đầu, hai tay chụm lại, đi tới trước mặt Hoa Thường rồi quỳ xuống hành lễ: "Tần thiếp Tiểu nghi Tô thị tham kiến Kỳ Phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường nhìn Tô Tiểu nghi hành lễ, nàng ta mặc bộ váy áo bằng lụa tơ tằm đính sợi gấm màu rắng hồng, lễ nghi không phạm sai lầm, xem ra cũng bỏ không ít công sức: "Miễn lễ."

Tô Tiểu nghi đáp: "Tạ Kỳ Phi nương nương." Sau đó Tô Tiểu nghi đứng dậy, chậm rãi lui xuống, lặng lẽ nhìn Hoa Thường đang ngồi đoan trang, đúng là rất xinh đẹp.

Xuất thân thế gia, quả thật là đẹp như tranh vẽ, vì sao nàng không có may mắn đầu thai vào nhà tốt như vậy?

Là đổ kị sao? — Thật sự đổ kị.

Niềm kiêu ngạo duy nhất là dung nhan xinh đẹp cũng bị đánh bại, có thể không ghen tị sao?

Tất cả mọi người đều coi khinh nàng, xem nàng là kẻ hèn hạ, vì sao Kỳ Phi không làm như thế? Chẳng lẽ vì nàng ta cao cao tại thượng, nên khinh thường làm như vậy sao? Chẳng lẽ nàng chỉ như hạt bụi thôi sao?

Tôn quý thật khiến người ta chán ghét mà.

Hoa Thường cũng không biết Tô Tiểu nghi đang nghĩ gì, những điều đó đối với nàng không quan trọng.

"Hoàng thượng có được vị mỹ nhân như vậy, thật ra cũng đáng để chúc mừng một phen. Dung mạo của Tiểu nghi đúng là chim sa cá lặn." Hoa Thường cười nói.

Trịnh Phi đùa nghịch bộ hộ giáp của mình: "Kỳ Phi muội muội nói lời này cũng có lý. Chọn thiếp nên chọn sắc đẹp, Tô Tiểu nghi có dung mạo bế nguyệt tu hoa, hầu hạ Hoàng thượng là vừa đúng. Ta thì lấy xuất thân và phẩm hạnh làm gốc rễ, vì Hoàng thượng khai chi tán diệp, sinh con nối dõi."

Hoa Thường cười cười, không tiếp lời. Sự châm chọc trong lời nói đó quả thật thâm sâu.

Thục phi hừ một tiếng, mở miệng nói: "Tô Tiểu nghi ở Tiêu Phòng cung của bốn cung, bốn cung thân là chủ vị nương nương của nàng ta, tất nhiên sẽ dạy dỗ nàng ta đàng hoàng."

Hoàng hậu đứng ra giảng hòa: "Hôm nay Kỳ Phi muội muội tới, là một chuyện vui, những chuyện phiền lòng thì nên bỏ qua đi."

Hoa Thường nhìn Hoàng hậu cười thẹn thùng.

Hoàng hậu nói tiếp: "Đầu tháng sau là tháng ba, bốn cung làm chủ, mời các vị muội muội đến thưởng hoa, các vị muội muội nhớ nể mặt."

Thẩm Quý nhân cười cười, nhẹ giọng nói: "Tần thiếp là người phàm tục, không yêu thích những thứ như hoa cỏ, nhưng buổi thưởng hoa của Hoàng hậu nương nương thì phải đến rồi. Chỉ là, nếu có thêm yến hội thì thật là tốt."

Hoàng hậu cười: "Nếu Thẩm Quý nhân yêu thích thì tất nhiên bốn cung phải thỏa mãn rồi."

Trịnh Phi nhìn Thẩm Quý nhân nói: "Thẩm muội muội không thích những thứ khác, chỉ thích thức ăn. Nếu đi theo Thẩm Quý nhân, bốn cung sẽ ăn được không ít món ăn mới lạ đó."

Thẩm Quý nhân lấy tay che miệng cười: "Tần thiếp cũng không có cách nào, trời sinh đã thế. Cho nên tần thiếp mới đẩy đà thế này, chỉ hận không thể có đồ ăn thức uống. Thấy đồ ăn ngon, miệng tần thiếp không dừng lại được."

Mọi người lại cười haha, ngoài mặt vui vẻ hòa thuận.

Thượng Dương cung.

Sau khi thỉnh an Hoàng hậu xong, lại ghé thăm tiểu Công chúa trong cung Thực phi một lát, Hoa Thường liền quay về Thượng Dương cung.

Đúng lúc, Mạnh Lương viện đến chính điện bái kiến, Hoa Thường mời nàng vào.

"Tham kiến nương nương, tần thiếp ăn nói vụng về, ngày thường cũng không hay đi lại, hôm nay lại mạo muội quấy rầy nương nương." Mạnh

Lương viện là người then thùng hướng nội, rất ít nói chuyện, nhưng khi Hoa Thường sinh bệnh, nàng ấy cũng chủ động vào hầu bệnh, cho nên quan hệ của hai người cũng coi như là hòa thuận.

"Lương viện muội muội sao lại rầu rĩ không vui như vậy, có chuyện phiền lòng gì sao?" Hoa Thường kéo Mạnh Lương viện ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi. Hôm nay ở cung Vị Ương nàng ấy không nói câu nào, hình như có tâm sự.

Vành mắt Mạnh Lương viện đỏ lên, cúi đầu thấp giọng nói: "Tần thiếp địa vị hèn mọn, việc nhỏ như vậy vốn không nên làm phiền nương nương, chỉ là trong lòng rất ảm ức, nếu không nói ra thì thật khó chịu."

Hoa Thường nhẹ nhàng cầm lấy tay Mạnh Lương viện, hỏi: "Người là người của bốn cung, ai dám khi dễ người?" Tục ngữ có câu, đánh chó phải nhìn mặt chủ. Mạnh Lương viện là người duy nhất ở cùng Hoa Thường trong Thượng Dương cung, người khác nhìn mặt mũi của Hoa Thường, tất nhiên sẽ không trách móc Mạnh Lương viện nặng nề.

Mạnh Lương viện đáp: "Tần thiếp thân phận thấp kém, một năm mới có thể gặp mặt gia đình một lần. Mấy ngày trước đây tần thiếp tuyên triệu gia quyến đến, không nghĩ tới lại nghe được tin dữ. Gia phụ ở quận Cao Lãnh nhậm chức tri huyện, tuy rằng chức quan không cao, nhưng cũng được coi như quan phụ mẫu, thế mà lại bị một tội nhân thượng tấu buộc tội."

Hoa Thường nhíu mày: "Lương viện muội muội, muội đừng trách tỷ nói chuyện khó nghe. Nếu chúng ta đã vào hậu cung, thì chính là người của Hoàng thượng. Chính sự tiền triều dù có liên quan đến nhà mẹ đẻ, cũng không thể tùy ý bàn tán, tỷ tỷ cũng không thể ra sức giúp đỡ."

Mạnh Lương viện khóc ròng: "Nếu gia phụ thật sự bị buộc tội chuyện chính sự, tần thiếp cũng không dám làm phiền nương nương, chỉ là trong

chuyện này có chút khúc mắc."

Hoa Thường nghi hoặc: "Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

Mạnh Lương viện nước nở nói: "Cùng là nữ nhân nên chuyện chính sự của các nam nhân, tần thiếp không biết rõ ràng, nhưng cũng biết đại khái. Quận Cao Lãnh là nơi hoang vắng, thường là nơi lưu đầy phạm nhân, nơi gia phụ cai trị là huyện có nhiều nhất. Trong số đó có một nhà họ Tô trước đây là quan lại phạm tội bị lưu đầy đến tận đây."

Hoa Thường híp mắt lại, trong lòng đã có suy đoán.

Mạnh Lương viện tiếp tục nói: "Nương nương hẳn cũng đã đoán được. Đó là người nhà của Tô Tiểu nghi. Sau khi Tô Tiểu nghi được sắc phong, gia quyến liền nhận được ý chỉ từ thượng kinh, mừng rỡ như điên. Họ cho rằng ngày ngẩng đầu đã tới, bèn mượn cơ dưng sớ cho bệ hạ, nói rằng năm đó họ vô tội, bị người vu cáo hãm hại."

Nói đến chỗ này, cảm xúc của Mạnh Lương viện có chút kích động, lệ rơi càng nhiều: "Hơn nữa, bọn họ còn buộc tội gia phụ, nói gia phụ lòng dạ hẹp hòi, đối xử với người bị lưu đầy như ác quan thời Thương, Chu, lấy việc cắt thịt làm niềm vui tiêu khiển. Nương nương, gia phụ không phải loại người như thế. Tuy rằng gia phụ tàn khốc, nhưng cũng vì người bị lưu đầy tới đây quá nhiều, cần nghiêm hình để răn đe, nhưng tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như thế."

Hoa Thường nhíu mày, do dự nói: "Lương viện muội muội, tuy rằng chuyện này có quan hệ với Tô Tiểu nghi, nhưng rốt cuộc vẫn là chuyện chính sự tiền triều, cả muội và ta đều khó có thể can thiệp vào."

Mạnh Lương viện lại khóc nước nở đáp: "Nương nương, Tô thị là quan phạm tội bị lưu đầy, gia phụ dựa theo lệ thường mà xử lý. Hiện giờ chỉ vì Tô Tiểu nghi trong hậu cung được Hoàng thượng sủng ái, liền cả gan tùy ý

làm bậy. Nương nương, người phải giúp tần thiếp. Tô Tiểu nghi có tài đức gì, mà dám lấy sủng ái để ảnh hưởng đến chính sự nơi tiền triều chứ?"

Hoa Thường hiểu ý của Mạnh Lương viện, chỉ cần Tô Tiểu nghi thất sủng, thì chuyện buộc tội này của Tô gia tự nhiên sẽ tan biến thành mây khói.

Nhưng, Hoàng thượng nguyện ý sủng ái ai, điều này sao có thể quyết định được?

Hoa Thường nhẹ nhàng nói: "Lương Viện muội muội, không phải là bốn cung không muốn giúp người, chỉ là lực bất tòng tâm. Chuyện này dù như thế nào vẫn phải dựa vào thái độ của Hoàng thượng, việc của tiền triều đừng nhúng tay vào. Nhưng ở hậu cung, bốn cung cam đoan, Tô Tiểu nghi tuyệt đối không dám có một chút bất kính nào với muội."

[1] Hình ảnh phượng bào hoa văn thực vân:

[2] Điểm thúy [点翠]

Kỹ thuật điểm thúy là kỹ thuật truyền thống chế tác đồ trang sức của dân tộc Hán Trung Quốc. Triều đại Hán đã có kỹ thuật này. Nó là công việc phụ trợ cho chế tác đồ trang sức. Dùng kỹ thuật điểm thúy chế tạo ra đồ trang sức, cảm giác lộng lẫy, màu sắc diễm lệ, hơn nữa vĩnh viễn không phai màu. Kỹ thuật điểm thúy phát triển ở đời Thanh Khang Hi, Ung Chính, thời kì Càn Long đạt tới đỉnh cao. Kỹ thuật cùng tài nghệ cao siêu, giá trị nghệ thuật bất hủ, thể hiện đầy đủ tài năng trác tuyệt và sức sáng tạo nghệ thuật của người dân lao động dân tộc Hán cổ đại.

Thúy [翠], tức lông chim bói cá (ngoài ra còn gọi là chim trả; chim phỉ thúy). Điểm thúy là sự kết hợp hoàn mỹ giữa kỹ thuật kim khí và kỹ thuật lông chim truyền thống của dân tộc Hán Trung Quốc, đầu tiên dùng vàng hoặc kim loại mạ vàng làm thành khung với hoa văn khác nhau, sau

đó dùng lông màu xanh nhạt xinh đẹp trên lưng chim bói cá cẩn thận khâu lên, nhằm chế thành các loại đồ trang sức.

Về thu hoạch lông chim bói cá, được miêu tả tỉ mỉ trong Phát sức thiên của 《 Châu thúy quang hoa 》 《 珠翠光华 》 , viết ""Dùng cây kéo nhỏ cắt xuống lông chim xung quanh cổ chim bói cá còn sống, nhẹ nhàng mà dùng cái nhíp; đem lông chim sắp xếp ở đồ án. Lông chim bói cá thúy lam sắc, tuyết thanh sắc là thượng phẩm, nhan sắc sáng rõ, vĩnh viễn không mất màu."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 53 - Dời Cung Và Nuôi Dưỡng

Edit: Triệu Hiền viện.

Beta: Tiên Thái phi.

Cuối cùng Mạnh Lương viện vẫn ảm đạm rời đi, Hoa Thường nhìn bóng lưng nhỏ bé của Mạnh Lương viện, thở dài trong lòng. Hoa Thường tin tưởng Mạnh Lương viện, đơn giản chỉ cần nhìn vào tính tình của nàng ta, liền biết phụ thân của nàng ta không phải là một quan lại tàn ác. Chẳng qua thân là nữ tử trong hậu cung, tuyệt đối không thể nhúng tay vào chuyện chính sự ở tiền triều, ngay cả khi chuyện đó có liên quan đến bản thân mình.

Lại qua nửa tháng, Vị Ương cung.

Lại là một buổi thỉnh an sáng sớm. Nếu nói buổi sáng hôm nay có gì khác thường, thì chính là Lục Tần đã cáo bệnh gần một năm, nay đã khang phục, đến đây thỉnh an.

Hoàng hậu nhìn Lục Tần hòa hoãn nói: "Lục Tần đã khỏe hơn chưa?"

Lục Tần nhỏ bé gầy gò, một thân váy áo bằng gấm màu ngọc bích có thêu hoa quế màu xanh giữa ngực, có vẻ nho nhã an nhàn. Nàng đứng lên cúi đầu, hành lễ nói: "Sức khỏe của tần thiếp đã có khởi sắc, đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Hoàng hậu nghe vậy, vui vẻ nói: "Gần đây đúng là có nhiều chuyện tốt, trước đó vài ngày thân thể Kỳ Phi đã khỏe lên không ít, hôm nay thân

thể của Lục Tần cũng bình phục, chính là niềm vui của hậu cung chúng ta."

Trịnh Phi vận một thân áo lụa lộng lẫy màu đỏ sẫm, thêu chim loan bằng chỉ vàng. Đầu đội bộ diêu vàng hình song phượng vươn cánh ngậm ngọc thạch, quả thật là diễm lệ hoành tráng, khuôn mặt mang ý cười nói: "Lời này của Hoàng hậu nương nương rất đúng, tỷ muội hậu cung hòa thuận, là điềm may mắn và hưng vượng."

Các phi tần khác trộm nhìn Trịnh Phi, người này thế mà vẫn có thể vui vẻ nói cười cho được.

Trịnh Phi làm như không thấy ánh mắt ẩn chứa sự u ám của mọi người, nhìn về phía Lục Tần, ôn nhu nói: "Lục Tần muội muội là người trong cung của bốn cung, bị bệnh một thời gian dài như thế, bây giờ mới khá hơn, càng phải chú ý đến thân thể, giữ gìn sức khỏe cho tốt."

Lục Tần nhún người hành lễ, thấp giọng nói: "Tần thiếp tạ ơn Trịnh Phi tỷ tỷ quan tâm."

Trịnh Phi hài lòng gật gật đầu, không nói chuyện nữa.

Hoàng hậu nhìn phi tần bên dưới, mở miệng nói: "Thật ra hôm nay bốn cung có vài chuyện muốn nói với tất cả mọi người. Chuyện thứ nhất, đó là Tô Tiểu nghi sẽ dời cung."

Một câu nói này của Hoàng hậu đã dấy lên ngàn lớp sóng, sắc mặt Thục phi cực kỳ khó coi.

Ấn tượng của Hoa Thường đối với vị Tô Tiểu nghi này không được tốt lắm, bây giờ Mạnh Lương viện lại chẳng buồn ăn uống, Hoa Thường thấy mà đau lòng.

"Tô Tiểu nghi dời cung? Tô Tiểu nghi ở Tiêu Phòng cung không tốt sao? Thục phi tỷ tỷ tôn quý lại hiền lương, nếu là ta, chỉ hận không thể

được ở Tiêu Phòng cung mãi mãi." Hoa Thường không nóng không lạnh cười nói.

Thục phi nghe Hoa Thường nói xong, sắc mặt mới tốt hơn một chút, cười nhạt nói: "Chỉ sợ Tô Tiểu nghi cảm thấy Tiêu Phòng cung của bốn cung không xứng với nàng ta. Ở lại chỗ của bốn cung, thật sự là oan ức cho nàng ta rồi."

Trịnh Phi cũng tiếp lời: "Hậu cung nhiều phi tần như thế, nhưng chưa từng phát sinh chuyện dời cung lần nào. Quả nhiên, Tô Tiểu nghi đúng là khác biệt so với chúng ta, trong các phi tần thì Tô Tiểu nghi đúng là nhất rồi đấy. Người như Tô Tiểu nghi, trong cung của bốn cung khẳng định không dám nhận. Tiêu Phòng cung của Thục phi tỷ tỷ mà người ta còn chướng mắt, thì nói gì đến Ngọc Hoa cung tầm thường của bốn cung."

Trong lời nói của Trịnh Phi luôn luôn mang theo sự cay độc, còn gương mặt thì đầy sự chế nhạo.

Hoàng hậu nghiêm túc nói: "Đừng ồn ào nữa, đây là do đích thân Hoàng thượng hạ chỉ. Tô Tiểu nghi dời khỏi Tiêu Phòng cung, ban cho ở Giáng Vân hiên."

Hoàng hậu vừa dứt lời, mọi người bỗng ồ lên.

Giáng Vân hiên là nơi như thế nào chứ! Là một trong bốn điện trong cung, không thuộc phạm vi quản lý của lục cung, không có chủ quản của một cung, là nơi thanh tịnh tự tại nhất. Trước đó cũng chỉ có Lan Tiệp dư dựa vào sự sủng ái và Đại Công chúa mới có thể thành công độc chiếm Tuyên Ninh điện. Mà Tô Tiểu nghi không công lao cũng chẳng khổ lao, thì dựa vào cái gì chứ?

Sắc mặt Lan Tiệp dư cực kỳ khó coi, đây chẳng phải là đang nói nàng ngang hàng với loại người như Tô Tiểu nghi sao? Chuyện này khiến cho người luôn thanh cao như Lan Tiệp dư làm sao có thể chịu đựng nổi đây?

"Hoàng hậu nương nương, tần thiếp cũng có ý muốn dời cung. Mặc kệ là cung điện của vị tỷ tỷ nào, tần thiếp đều nguyện ý chuyển đi." Lan Tiệp dư không hề do dự, liền đứng dậy mở miệng nói.

Hoàng hậu nhíu mày, quát lớn nói: "Lan Tiệp dư, ngươi cũng muốn tham gia vào náo nhiệt à? Chẳng lẽ Tuyên Ninh điện của ngươi còn chưa đủ tốt sao?"

Sắc mặt Lan Tiệp dư đầy giận dữ, uất ức nói: "Trước đây tần thiếp cảm thấy tốt vô cùng, nhưng mà bây giờ tứ điện đã bị vấy bẩn, tần thiếp không muốn ở lại nơi đó nữa. Người không hiểu rõ chuyện nếu như cũng nghĩ tần thiếp là kẻ chuyên đi câu dẫn người khác thì tần thiếp phải làm sao? Tần thiếp không làm người được thì thôi, chẳng lẽ Đại Công chúa cũng không làm người được sao?"

Hoàng hậu nhíu chặt mày, quở trách: "Lan Tiệp dư ăn nói cho cẩn thận!"

Lan Tiệp dư tức giận đến mức lồng ngực phập phồng, không dám tiếp tục tranh luận với Hoàng hậu nữa, quay đầu nhìn về phía Tô Tiểu nghi ở đằng sau, cười lạnh nói: "Tô Tiểu nghi thật không hổ danh xuất thân từ Nhạc phủ, mới có mấy tháng mà đã câu dẫn được Hoàng thượng, cho người đến Giáng Vân hiên ở, đúng là bản tính chuyên mê hoặc người khác. Chúng ta tuyệt đối không thể sánh bằng!"

Tô Tiểu nghi bị Lan Tiệp dư nói như vậy, cũng tức giận đến mặt đỏ bừng, cắn răng cúi đầu nói: "Tiệp dư nói đùa, Hoàng thượng là bậc minh quân, anh minh thần võ, quyết định của Hoàng thượng, tần thiếp nào dám nghi ngờ."

Ôn Tần nhấp một ngụm trà, cầm khăn lau miệng nói: "Tô Tiểu nghi thật là nhanh mồm dẻo miệng. Tiệp dư muội muội người cũng đừng tức giận nữa, vì loại người này mà tự làm xấu mặt, mất nhiều hơn được đó."

Lan Tiệp dư hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Tô Tiểu nghi nữa.

Hoa Thường ở một bên lặng lẽ nhìn, chỉ sợ đây là lần đầu tiên hậu cung này cùng đồng tâm hiệp lực chống lại kẻ địch như vậy. Quả thật vị Tô Tiểu nghi này xuất thân thấp kém, mà xuất thân thì không thể thay đổi được, thù địch với nàng ta là bản năng của nữ nhân.

Hoàng hậu ra vẻ đứng ngoài xem kịch vui, tất nhiên trong lòng nàng cũng rất bất mãn, nhưng quyết định của Hoàng thượng thì không thể nào thay đổi được.

"Được rồi, các muội cũng đừng ồn ào nữa. Còn chuyện thứ hai, đó là Hoàng thượng sẽ sắc phong Đích Trưởng tử của Kính vương làm Thế tử, hơn nữa, còn muốn đưa vào trong cung để nuôi nấng. Thứ nhất có thể bầu bạn với Hoàng tử, thứ hai là hiếu thuận với Quý Thái phi, một công đôi việc. Tam Hoàng tử của bốn cung vẫn còn nhỏ, không thể lo xuế, cho nên Kính vương Thế tử sẽ do Kỳ Phi nuôi nấng thay."

Trong lòng Hoa Thường sớm đã có chuẩn bị, lúc này gương mặt mang theo ý cười, cung kính nói: "Thần thiếp đã biết, chắc chắn sẽ tận tâm tận lực, không phụ sự gửi gắm của Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương."

Các phi tần khác không đoán được ý tứ trong việc này, lúc này cũng không dám tùy ý lên tiếng, chỉ mỉm cười, trao đổi ánh mắt với nhau.

Hoàng hậu ý cười ôn hòa, nói với Hoa Thường: "Dự tính nửa tháng sau Kính vương Thế tử sẽ vào cung, muội hãy sắp xếp thu dọn cho tốt."

Hoa Thường nhún người hành lễ: "Thần thiếp cần tuân sự dạy bảo của Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu gật gật đầu, rất yêu thích dáng vẻ cẩn trọng của Hoa Thường, quay đầu nhìn về phía Tô Tiểu nghi, nụ cười trên mặt đã lãnh đạm

đi rất nhiều: "Tô Tiểu nghi hãy thu dọn đồ đạc đi, bên Giáng Vân hiên đã dọn dẹp gần xong rồi, chọn một ngày lành rồi chuyển đến."

Tô Tiểu nghi đứng ra nhún người hành lễ: "Vâng, tạ ơn Hoàng hậu nương nương."

Sau khi các phi tần rời khỏi Vị Ương cung, Hoa Thường lại ngồi kiệu đi đến Từ Ninh cung.

"Thần thiếp tham kiến Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an." Hoa Thường cung kính nhún người hành lễ, giọng nói ôn nhu êm tai. Thái hậu cũng có vài phần yêu thích thật lòng với Hoa Thường, tươi cười hiền lành nói: "Mau miễn lễ. Đứa nhỏ này, bây giờ khí trời vẫn còn lạnh lắm, sao không mặc nhiều hơn một chút vậy?"

Hoa Thường cười trả lời: "Sau khi vào cửa, thần thiếp đã cởi áo choàng ra, cũng không lạnh lắm."

Thái hậu vẫy tay, ý bảo Hoa Thường ngồi xuống, sau đó nói: "Vừa vặn lát nữa Quý Thái phi sẽ đến đây, hai người có thể gặp mặt, trò chuyện vui vẻ với nhau rồi."

Hoa Thường rũ mi mắt, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp thật sự là có vài phần e sợ Quý Thái phi. Thần thiếp còn nhỏ tuổi, ít trải sự đời, nếu có chỗ nào không phải, mong Thái hậu hãy chỉ điểm nhiều hơn."

Đối với vị Quý Thái phi này, trong lòng Hoa Thường có chút kiêng kỵ. Có thể xuống tay với người trong Kiến Chương cung, khẳng định không phải là người tốt đẹp gì. Nếu vị Quý Thái phi này nhắm vào mình, vậy thì thật là lành ít dữ nhiều.

Thái hậu ung dung cười nói: "Người yên tâm, thế lực trong cung của Quý Thái phi hầu như đã bị chặt đứt rồi, cho dù còn có cá lọt lưới, chẳng qua cũng chỉ là chút chuyện cỏn con, không thể gây nên sóng to gió lớn gì."

Huống chi, trong cung này, người sẽ là dưỡng mẫu của Kính vương Thế tử, Quý Thái phi sẽ không dám đắc tội với người."

Hoa Thường cười thân thiện, lên tiếng nói: "Thái hậu vì thần thiếp mà suy xét chu toàn, thần thiếp không biết nên làm sao cho đúng để cảm niệm ân đức của Thái hậu."

Thái hậu nghe vậy thì rất hài lòng, ôn nhu nói: "Ai gia đánh giá cao tính tình của người nhất, khiến cho người khác cảm thấy rất yên lòng."

Hoa Thường cười then thùng xấu hổ, nhẹ nhàng cúi đầu.

Tôn mama tiến đến, hành lễ nói: "Nương nương, Quý Thái phi tới rồi."

Nụ cười của Thái hậu tràn ngập sự đắc ý, căm hận và khinh miệt, lên tiếng nói: "Truyền vào."

Chỉ chốc lát sau Quý Thái phi đã bước vào, cúi đầu nhún người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương cát tường."

Thái hậu chậm rãi chỉnh lại bộ hộ giáp của mình, làm lơ Quý Thái phi một lúc, mới chậm rãi mở miệng nói: "Quý Thái phi miễn lễ."

Quý Thái phi bị làm khó dễ nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, mang theo nụ cười ôn nhu, ngồi xuống vị trí đối diện với Hoa Thường.

Hoa Thường cũng hơi ngẩng đầu đánh giá Quý Thái phi ở phía đối diện. Quý Thái phi nhỏ hơn Thái hậu gần mười tuổi, cho nên nhìn trẻ hơn rất nhiều, thêm vào đó, khí chất Quý Thái phi tao nhã như ngọc, cho người ta ấn tượng đầu tiên cũng không tồi.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong. Ai mà biết một nữ nhân thoát nhìn nhu thuận như thế, vậy mà thiếu chút nữa đã hại chết đương kim thiên tử đâu chứ?

Thái hậu cười nhạt, mở miệng nói: "Quý Thái phi, ai gia thấy người đúng là có chút tiêu tụy, trong lòng có gì buồn bực sao? Cũng không đúng, gần đây toàn là chuyện vui của Quý Thái phi. Không phải lần trước người nói rất nhớ tôn tử sao? Lập tức bây giờ có thể gặp được rồi, nhất định Quý Thái phi sẽ cực kỳ vui vẻ."

Nụ cười trên mặt Quý Thái phi vẫn không thay đổi, nhưng mi tâm (vùng giữa lông mày) lại có chút lo âu, ôn nhu nói: "Ân điển của Thái hậu tỷ tỷ, muội muội cảm động đến rơi nước mắt. Chỉ là, tôn tử kia của ta từ nhỏ đã bị phụ mẫu nó chiều hư, học thức lễ nghĩa đều chẳng ra gì. Nếu vào cung, khó tránh khỏi kinh động, quấy nhiễu đến Hoàng thượng và Thái hậu, vậy thì chính là tội lớn rồi."

Thái hậu tươi cười khoan thai, thanh âm trong trẻo: "Người và ta tỷ muội nhiều năm, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, cho dù có ương ngạnh, không nghe lời như thế nào, thì cũng có thể dạy dỗ cho tốt đẹp hơn. Huống chi, cùng học chung với Hoàng tử, được chỉ dạy bởi các đại nho đương triều, học thức uyên bác, phẩm đức cao thượng, được bồi dưỡng hun đúc như vậy, dù là gỗ mục thì cũng có thể thành tài."

Quý Thái phi siết chặt khăn tay, trong lòng hận thấu xương, nhưng trên mặt vẫn tươi cười ôn hoà như cũ: "Lời của Thái hậu tỷ tỷ nói rất đúng, chỉ là muội muội lo lắng tôn tử của muội nghịch ngợm gây sự, không được dạy dỗ tốt, phiền toái các vị nương nương trong hậu cung. Nếu lỡ va chạm với ai thì cũng không hay."

Thái hậu bình chân như vại nói: "Quý Thái phi yên tâm, Kính vương Thế tử đã định sẽ giao cho Kỳ Phi nuôi dưỡng. Hẳn người cũng biết, Kỳ Phi xuất thân thế gia, nhân phẩm thì không cần phải bàn tới nữa. Nàng là

người trầm ổn, hiền lương thực đức nhất, nhất định có thể dạy dỗ Thế tử nên người. Đúng lúc Kỳ Phi cũng có mặt ở đây, các người hãy chào hỏi nhau đi, về sau chỉ sợ sẽ phải gặp mặt thường xuyên đấy."

Hoa Thường lập tức đứng dậy hành lễ, lên tiếng nói: "Gặp qua Quý Thái phi." Sau đó ngẩng đầu khẽ cười, nhẹ giọng nói: "Bổn cung nhất định sẽ chăm sóc Thế tử thật tốt, Quý Thái phi yên tâm."

Trong mắt Quý Thái phi, nụ cười của Hoa Thường không nghi ngờ gì còn nguy hiểm hơn cả ác ma.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 54 - Phàm Nhân

Edit: Du Quý phi.

Beta: Trần Thục nghi.

Thái độ của Hoa Thường đối với Quý Thái phi rất rõ ràng, không nóng không lạnh. Làm đầu óc Quý Thái phi có chút không thông, nên ruột gan cồn cào nôn nóng, làm cái gì cũng cảm thấy không đúng.

Quý Thái phi không phải thật sự xem trọng Hoa Thường, nhưng hiện giờ đưa tôn tử duy nhất lại sắp kiểm ăn ở địa bàn của người ta, dù trong lòng bức bối như thế nào cũng phải nhẫn nại.

Không thể nghi ngờ Thái hậu rất vừa lòng đối với cách làm người của Hoa Thường, dù cho có cao ngạo làm khó dễ hay khiêm nhường hạ mình, đều luôn có thái độ vừa phải, hiện giờ khả năng đó đã rất tốt.

Thượng Dương cung.

Sau khi Hoa Thường trở về cung của mình, Quý Thái phi lại tới vài lần. Phần lớn Hoa Thường đều lấy lí do thân thể không khỏe để từ chối, ngẫu nhiên đồng ý một lần thì cũng nói đông nói tây, lễ nghĩa đều đầy đủ, nhưng chuyện chính lại rất ít nhắc tới.

Dường như Quý Thái phi cũng hiểu rõ ý tứ của Hoa Thường, nên dần dần cũng ít tới hơn.

Lan Chi quỳ gối trên chiếc đệm nhỏ dấm chân cho Hoa Thường, còn Hoa Thường nằm nửa người trên giường nệm, tay chống đầu, híp mắt.

"Nường nường, người lạnh nhạt với Quý Thái phi như thế, có phải không tốt lắm hay không? Bất luận như thế nào, hình như lễ nghĩa đều không đủ, tuy không ai nói ra nhưng đối với thanh danh của nường nường cũng không tốt." Lan Chi cẩn thận mở miệng nói.

Hoa Thường cười nhạt, nhẹ giọng đáp: "Bốn cung là phi tần của Hoàng thượng, miễn cưỡng cũng coi như là con dâu của Thái hậu. Mà Quý Thái phi người cũng biết, nếu như bốn cung cứ nghĩ tới thanh danh, luôn đối đãi với bà ta cung kính hữu lễ, chỉ sợ Thái hậu và Hoàng thượng sẽ có điều bất mãn."

Lan Chi co rúm lại một chút, thấp giọng nói: "Quý Thái phi và Kính vương mưu hại Hoàng thượng, vậy vì sao Hoàng thượng không xử trí bọn họ?"

Hoa Thường cong cong khóe miệng đáp: "Hoàng thượng là minh quân, nhất định không muốn mang danh tàn hại huynh đệ, có chứng cứ hay không thì cũng không quan trọng. Ở trong lòng của người trong thiên hạ, bọn họ vẫn là huynh đệ. Hoàng thượng thế mạnh, mà Kính vương lại thế yếu, ngoài miệng mọi người không nói nhưng trong lòng cũng đồng tình với kẻ yếu."

Lan Chi không phục nói: "Chính bọn họ mưu hại Hoàng thượng, sao Hoàng thượng lại có thể nhìn được? Huống chi Hoàng thượng là vua của một nước, là con của trời cao, sao người trong thiên hạ có thể đồng tình tội nhân mà nghi ngờ bề hạ được?"

Hoa Thường nhàn nhạt đáp: "Lúc Hoàng thượng bệnh nặng tất nhiên cũng vô cùng oán hận bọn họ, hận không thể lột da tróc xương, chặt bọn họ thành tám khối. Nhưng khi hết bệnh, Hoàng thượng cũng suy xét rất nhiều

chuyện. Hoàng thượng tận mắt nhìn ba tiểu Hoàng tử của mình vì ngôi vị Hoàng đế mà tranh đấu gay gắt. Nếu Hoàng thượng thật sự xử lý huynh đệ của mình, trong lòng các tiểu Hoàng tử này sẽ bị vạch một vết tích dày, tương lai nhi tử bắt chước phụ thân... Đó là chuyện Hoàng thượng sợ hãi nhất."

Trong lòng Lan Chi chấn động, thấp giọng nói: "Hiện giờ Hoàng thượng đã bắt đầu suy xét tương lai của các Hoàng tử rồi sao?"

Hoa Thường lắc đầu nói: "Hoàng thượng cơ trí, hiện giờ chỉ là chuẩn bị trước. Có điều, lý trí nói Hoàng thượng phải như thế, nhưng trong lòng Hoàng thượng sao có thể không hận được chứ? Vì thế mới xảy ra chuyện của Thế tử Kính vương, thứ nhất là lấy chuyện đó để kiểm chế Kính vương và Quý Thái phi, thứ hai cũng coi như là xả tức giận một chút."

Hoa Thường sửa lại sợi tóc của mình, khẽ nói: "Bốn cung có thể đoán ra vài phần tâm tư của Hoàng thượng, nhưng còn Thái hậu thì bốn cung không chắc. Là một nữ nhân nên cảm xúc hay thay đổi, nhưng khi nhi tử của mình bị ám hại, tất nhiên Thái hậu sẽ không thiện bãi cam hưu [1], người cứ chờ xem, Quý Thái phi sẽ không được yên ổn đâu."

[1] Thiện bãi cam hưu (善罢甘休): giải quyết tranh chấp dễ dàng và sẵn sàng dừng lại.

Lúc này, Thước Dực đi vào, hành lễ nói: "Nương nương, Mạnh Lương viện tới."

Hoa Thường nghe vậy thở dài: "Cho nàng ta vào đi."

Thước Dực nhún người hành lễ: "Vâng."

Thước Dực đưa Mạnh Lương viện vào trong điện, nhìn từ xa hình như Mạnh Lương viện có chút gầy đi.

"Tần thiếp tham kiến Kỳ Phi nương nương, nương nương cát tường." Mạnh Lương viện cúi đầu, thanh âm nhỏ nhẹ vô lực.

Hoa Thường đứng dậy, kéo tay Mạnh Lương viện, cùng nhau ngồi trên giường, mở miệng nói: "Bốn cung thấy người lại gầy đi, người tội gì phải vậy chứ?"

Mạnh Lương viện nhỏ hơn Hoa Thường một tuổi. Hiện giờ cùng lắm chỉ là một thiếu nữ, vóc dáng cũng không cao, hiện tại lại gầy đi rất nhiều, thoát nhìn thật đáng thương.

"Tạ nương nương quan tâm." Mạnh Lương viện thấp giọng nói: "Tần thiếp biết tới làm phi tần nương nương là không tốt, nhưng tần thiếp thật sự không còn cách nào khác. Hiện giờ trong cung, người biết chuyện này chỉ có tần thiếp và nương nương, ngay cả Tô Tiểu nghi cũng không biết. Mỗi khi tần thiếp thấy nàng ta, tâm đều ứa máu, nhưng cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Mà bây giờ nàng ta càng được sủng ái, sống một mình một điện. Trong lòng tần thiếp sợ hãi, sợ chuyện của phụ thân sẽ bị định đoạt kết án. Tần thiếp một mình ở hậu cung, đến bây giờ vẫn không nhận được tin tức gì."

Hoa Thường thở dài, sờ đầu Mạnh Lương viện, khẽ nói: "Hoàng thượng là minh quân, việc của hậu cung không cách nào ảnh hưởng đến tiền triều. Nếu không có tin tức vậy chứng minh phụ thân muội không có việc gì, yên tâm đi."

Mạnh Lương viện phích một tiếng quỳ xuống, khóc ròng nói: "Nương nương, cầu xin người, tần thiếp biết địa vị của người ở trong lòng Hoàng thượng, chuyện này chỉ cần người mở miệng, phụ thân liền có một đường sống, tần thiếp nguyện làm trâu làm ngựa vì người, cầu xin người, cầu xin người, huhu."

Hoa Thường khẽ nhú mào, bắt đắ dĩ nói: "Lương viện muội muội, đây là muội đang khiến ta khó xử."

Mạnh Lương viện khóc đến bi thương, nước nỏ nói: "Nường nường, tần thiếp biết người rất tốt cho nên mới dám làm càn cầu khẩn người. Từ khi tần thiếp vào cung, người đã chiếu cố tần thiếp rất nhiều. Hoàng thượng căn bản không nhớ rõ trong hậu cung này còn có một người như tần thiếp, ngẫu nhiên ngủ lại trong điện tần thiếp cũng là bởi vì đến thăm nường nường, trong lòng tần thiếp vẫn luôn cảm kích nường nường."

Hoa Thường đứng dậy đỡ Mạnh Lương viện lên, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng ta.

Mạnh Lương viện ghen ngào tiếp tục nói: "Nường nường rất tốt, tần thiếp không có gì báo đáp, mà còn cứ đem chuyện phiến toái đến cho nường nường. Tần thiếp cũng tự biết mình không còn mặt mũi nào để gặp nường nường. Chỉ là sinh dưỡng tần thiếp là phụ mẫu, bất cứ giá nào tần thiếp cũng không cần khuôn mặt này mà đến cầu nường nường. Nường nường, tần thiếp cũng không biết có đúng hay không, nguyệt tín của tần thiếp đã một tháng rười không tới, nếu như có... Hoàng thượng có thể bỏ qua cho gia phụ hay không?"

Trong lòng Hoa Thường chấn kinh một chút, giữ chặt tay Mạnh Lương viện, thấp giọng nói: "Tin tức có chính xác không?"

Mạnh Lương viện lắc đầu, đôi mắt vẫn ngấn lệ: "Tần thiếp cũng không biết, tháng này Thái y được phân đến cũng khám không ra. Thái y cũng nói có khả năng là do tâm tình nôn nóng, lo lắng bất an gây ra, tần thiếp không biết chính xác nên cũng không dám nói. Nhưng chuyện của gia phụ đã là lửa sém lông mào, tần thiếp không chờ nổi."

Hoa Thường khẽ nhú mào, lên tiếng nói: "Lương viện muội muội, tạm thời đừng nói với ai hết, có biết không? Hoàng thượng không thích có

người lấy hài tử ra như một quân bài để điều khiển người."

Mạnh Lương viện gật gật đầu: "Tần thiếp biết cho nên mới tìm đến nương nương, chuyện không nên nói tần thiếp sẽ không nói, chỉ mong nương nương giúp tần thiếp thôi."

Hoa Thường híp mắt, thở dài: "Lương viện muội muội, bốn cung chỉ có thể nói rằng hi vọng là muội hoài được long thai. Bốn cung sẽ nhắc chuyện này với Hoàng thượng, nhưng cũng không chắc chắn sẽ thành công. Muội cũng phải chuẩn bị tâm lí thật tốt, tiền triều và hậu cung liên hệ tin tức với nhau, dù phụ thân muội không có việc gì thì muội cũng có thể bị thất sủng."

Mạnh Lương viện vui mừng quá đổi, "phịch" một tiếng lại quỳ xuống, khóc ròng nói: "Đại ơn đại đức của nương nương, tần thiếp sao dám quên. Đừng nói là thất sủng, bây giờ tần thiếp không tha thiết điều gì cả."

Hoa Thường nâng Mạnh Lương viện dậy, ôn nhu nói: "Trở về dưỡng thân thể cho thật tốt đi, chỉ cần muội có long tử, tất cả đều có thể giải quyết dễ dàng."

Nước mắt Mạnh Lương viện rơi như mưa: "Chỉ hi vọng nương nương có thể hỗ trợ chu toàn."

Hoa Thường gật đầu, xem như đáp ứng.

Tiền Mạnh Lương viện đi, Lan Chi ở một bên lo lắng sốt ruột nói: "Nương nương, nếu như Mạnh Lương viện thật sự có... thì mệnh cũng thật là tốt."

Hoa Thường khẽ thở dài đáp: "Có thể hoài thai tất nhiên là chuyện tốt, hiện giờ con nối dõi của Hoàng thượng đơn bạc, mỗi một hài tử đều quý giá." Chỉ sợ không hoài thai được, hoặc là, không sinh được thôi.

Lan Chi nhìn Hoa Thường vẫn không nóng giận, thở dài trong lòng. Mạnh Lương viện mới được sủng hạnh vài lần đã có thai, nương nương nhà mình lại bị bệnh làm liên lụy, không biết khi nào mới có tiểu Hoàng tử hay Công chúa nữa.

"Nếu Mạnh Lương viện thật sự mang long thai, vậy nương nương giúp nàng ấy cũng được. Có con thì sẽ có địa vị, tương lai Mạnh Lương viện sẽ giúp đỡ được cho nương nương. Huống chi phân vị Mạnh Lương viện thấp, tương lai sinh hạ Hoàng tử thì cũng do nương nương nuôi nấng, lúc này kết thiện duyên cũng là việc tốt." Lan Chi cười, an ủi khuyên nhủ.

Hoa Thường nhàn nhạt đáp: "Thật ra Hoàng tử cũng là một phần nguyên nhân, hơn nữa Mạnh Lương viện thật sự đáng thương, bốn cung cũng đau lòng cho nàng ta. Mặt khác, Tô Tiểu nghi thật sự quá nổi bật, bốn cung nhìn cũng có chút không vui."

Lan Chi cúi đầu, không dám nói tiếp nữa, phi tần đấu đá nhau đó là chuyện bình thường, cho dù là quý nữ xuất thân thế gia cũng không ngoại lệ.

Hoa Thường xoay người, mở miệng nói: "Phái người đến Kiến Chương cung nói một tiếng, bốn cung tự tay làm vài món ăn. Nếu Hoàng thượng có thời gian thì không bằng người hãy giá lâm, tự mình ném một chút."

Lan Chi hành lễ: "Vâng, nương nương."

Quả nhiên bữa tối Hoàng thượng đến.

"Trẫm nghe nói hôm nay Thường nhi tự mình xuống bếp, trẫm phải chịu khổ chờ giờ Ngọ qua đi, sắp tới bữa tối liền vội vàng đến đây đó." Hoàng đế ngồi trên ghế gỗ hoàng hoa lê [2] được chạm trổ tinh xảo, nhìn Hoa Thường cười nói.

[2] Gỗ hoàng hoa lê (黄梨木): hay còn gọi là gỗ sữa, loại gỗ này phân bố chủ yếu ở Hải Nam Trung Quốc và một phần ở Việt Nam. Nó thường được dùng để làm các vật dụng cho vua chúa. Hiện nay loại gỗ này rất hiếm và có giá thành rất cao ở Trung Quốc.

Hoa Thường cúi đầu, khẽ nói: "Hoàng thượng lại bắt đầu chê cười thần thiếp rồi, tay nghề của thần thiếp không tinh, khẳng định không bằng lão sư phụ ở Ngự Thiện phòng. Nếu Hoàng thượng ăn không ngon thì thần thiếp cũng mặc kệ."

Hoàng đế giữ chặt tay Hoa Thường: "Chỉ cần là Thường nhi làm, sao trẫm lại không ăn được cơ chứ?"

Gương mặt Hoa Thường đỏ hồng, né tránh tầm mắt của Hoàng đế, quay đầu đi: "Bà đồ ăn lên."

Mấy tiểu cung nữ nối đuôi nhau đi vào, cẩn thận hầu thiện, thấp giọng nói: "Nương nương làm đơn sơ, chỉ có sáu món ăn: Vịt chưng với tổ yến và măng mùa đông trong nồi nóng, vi cá hấp, cá sọi hoa quế, kim quất và gừng sọi ướp mật ong, đậu hủ mai hoa, canh me ngọc bích dưỡng sinh."

(Editor: đơn giản mà sáu món rồi

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 55 - Chèn Ép

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Mai Thái phi.

Hoa Thường ngã đầu vào bờ vai kiên định của Hoàng đế mới cảm thấy an tâm hơn.

Nàng cũng muốn sống đơn giản một chút, nhưng vì gia tộc, vì thanh danh vinh quang ấy, nàng cần mọi chuyện phải thật hoàn mỹ, phải làm cho trọn phận sự. Bằng không, người đời nhìn vào không phải là đánh giá nàng không tốt, mà là giáo dưỡng của thế gia không tốt.

"Thần thiếp chưa bao giờ là tiên nữ cả." Hoa Thường thấp giọng nói, thanh âm rầu rĩ.

Hoàng đế cười vuốt ve mấy sợi tóc của Hoa Thường, khẽ nói: "Trẫm biết, Thường nhi là phàm nhân, là nữ tử phàm trần mà trẫm ái mộ."

Mặt Hoa Thường đỏ bừng, thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Hoàng đế, thấp giọng nói: "Hoàng thượng lại càn rỡ."

Hoàng đế cười haha: "Vậy mà trẫm lại cảm thấy trong lòng Thường nhi không nghĩ như vậy, chỉ biết mạnh miệng, không chịu nói ra lời thật lòng."

Gương mặt trắng nõn của Hoa Thường lộ ra vài nét ửng hồng, có chút ngượng ngùng: "Hoàng thượng đừng giễu cợt thần thiếp nữa."

Hoàng đế duỗi tay nhẹ nhàng sờ khuôn mặt Hoa Thường, cũng biết da mặt Hoa Thường vốn mỏng, không thể trêu ghẹo, ôn nhu nói: "Được, được, trăm không nói nữa. Vậy cuối cùng hôm nay Thường nhi có chuyện gì?"

Nhắc đến chính sự, bờ vai Hoa Thường bỗng trở nên cứng nhắc, thu liễm ý cười, thấp giọng nói: "Chuyện này thần thiếp vốn không nên mở miệng, chỉ là... Mạnh Lương viện thực sự đáng thương."

Hoàng đế quay đầu hỏi: "Mạnh Lương viện bị làm sao?"

Hoa Thường cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Lúc Mạnh Lương viện triệu kiến gia quyến, trong lúc vô ý đã biết được việc phụ thân nàng ấy bị buộc tội, cho nên... Hoàng thượng cũng đã lâu chưa đến thăm nàng ấy, bây giờ nàng ấy đã gầy ốm rất nhiều, thân hình vô cùng mảnh mai yếu ớt. Hiện tại nàng ấy chỉ có thể cầu thần thiếp nói vài ba lời tốt đẹp trước mặt Hoàng thượng mà thôi."

Mày kiếm Hoàng đế hơi nhăn lại: "Tiền triều và hậu cung tư thông [1] tin tức, sao lại có việc này?"

[1] Tư thông (私通): Lén lút trao đổi riêng.

Hoa Thường cười bất đắc dĩ: "Chuyện này tất nhiên do người nhà Mạnh Lương viện không đúng, nhưng người buộc tội lại đề cập đến Tô Tiểu nghi, chỉ sợ trong lòng Mạnh gia cũng đang đánh trống. Thần thiếp biết mình không nên nói ra chuyện này, nhưng người cũng biết Mạnh Lương viện làm người vô cùng cẩn thận và biết trước biết sau. Trong lúc thần thiếp bị bệnh, nàng ấy cũng đến hầu bệnh, ngày thường đối đãi với thần thiếp cũng cung kính hữu lễ, thần thiếp nhớ kỹ phần tình cảm này của nàng ấy. Bây giờ lại thấy nàng ấy thực sự đáng thương, cho nên mới cả gan hỏi Hoàng thượng một chút."

Hoàng đế yên lặng suy tư, không nói gì.

Hoa Thường lại thật cẩn thận nói tiếp: "Thần thiếp lại cả gan nói thêm một câu, chỉ cần nhìn tính tình đơn thuần của Mạnh Lương viện đã biết gia giáo không tồi, phụ thân nàng hẳn cũng không phải hạng người đại gian đại ác. Thần thiếp không dám can thiệp chính sự, nhưng Hoàng thượng thánh minh, đừng tin ngôn luận từ một phía."

Hoàng đế thấy Hoa Thường nói nhiều, lắc đầu: "Chuyện này đã nằm trên ngự án của trăm một thời gian dài, nhưng trăm vẫn chưa ra quyết định. Cho dù là Tô Tiểu nghi hay Mạnh Lương viện, đều là phi tần của trăm, nếu như thực sự xử trí một bên, chỉ sợ sau này tỷ muội các nàng gặp nhau không được tự nhiên."

Hoa Thường ôn nhu nói: "Đúng là sẽ có chuyện này."

Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "Không gạt nàng, khi Tiên hoàng còn tại vị, cả nhà Tô gia bị tịch biên lưu đầy. Khi ấy là bị các bè phái tranh chấp mà liên lụy, quả thật có oan tình, trăm cảm thấy là người hữu dụng, cho nên cố ý sửa lại án sai."

Hoa Thường giật mình, Tô Tiểu nghi có khả năng sẽ xoay người sao?

"Hoàng thượng đã có suy tính của mình, thần thiếp cũng không hiểu. Nhưng Tô thị chỉ vì Tô Tiểu nghi được thụ phong mà dùng người xưa để buộc tội quan phụ mẫu, không chỉ mang lòng nhỏ nhen mà còn có ý cáo mượn oai hùm. Hơn nữa Mạnh Huyện lệnh dù thế nào cũng là phụ thân của Mạnh Lương viện, người nhà Tô thị không có khả năng không biết, nhưng vẫn làm vậy, khiến Tô Tiểu nghi phải mang hai chữ bất nghĩa, đặt Hoàng thượng giữa hai cái khó này, thần thiếp thực sự không vui."

Hoàng đế bất đắc dĩ nhìn Hoa Thường, mở miệng nói: "Vậy mà nàng còn nói là không tham chính? Cũng chỉ do trăm sủng nàng, nếu những người khác nói ra lời này, trăm đã sai người mang ra ngoài phạt trượng."

Hoa Thường biết chính mình nói hơi quá, cúi đầu ngoan ngoãn nhận sai: "Là thần thiếp lảm miêng, Hoàng thượng thứ tội."

Hoàng đế lắc đầu: "Trẫm nào có trách nàng. Nàng chẳng qua là vì tình nghĩa tử muội hậu cung, cũng vì trẫm mà suy xét. Chuyện này trẫm sẽ châm chước một chút, nàng khuyên Mạnh Lương viện đừng buồn nữa."

Lúc này Hoa Thường mới lộ ra ý cười: "Thần thiếp thay Mạnh Lương viện đa tạ ân đức của Hoàng thượng."

Hoàng đế nhéo nhéo khuôn mặt Hoa Thường, cười nói: "Nếu không phải do Thường nhi mở miêng, trẫm sẽ không quan tâm ân đức gì đâu."

Hoa Thường nghe vậy trong lòng vô cùng thoải mái, cười nói: "Thần thiếp ghi khắc hậu ái của Hoàng thượng."

Ngày hôm sau, Kiến Chương cung hạ ý chỉ, xử lý án buộc tội Tô thị.

Tuy rằng Hoàng đế đặt xá Tô thị không bị tịch biên lưu đầy nữa, nhưng vẫn không cho phục chức. Còn chuyện buộc tội Huyện lệnh, Hoàng thượng cũng chỉ hạ chỉ răn dạy Huyện lệnh và Tri phủ, không có biện pháp trách phạt nào khác.

Chuyện này sau khi đã trần ai lạc định [2] mới truyền tới hậu cung, hậu cung mới biết được đoạn ân oán bí ẩn này giữa Tô Tiểu nghi và Mạnh Lương viện.

[2] Trần ai lạc định (尘埃落定): Bụi trần đã rơi xuống, ý nói đã đến hồi kết thúc.

Xưa nay hậu cung vốn không linh thông tin tức của tiền triều, vậy nên chuyện này từ đầu đến cuối Tô Tiểu nghi không hề hay biết, còn Mạnh

Lương viện nếu không phải vừa vạn triệu kiến gia quyến ngay lúc đó, chỉ sợ cho đến tận bây giờ cũng không biết việc phụ thân của mình bị buộc tội.

Vị Ương cung, sáng sớm.

Các vị phi tần tới thỉnh an đã ngồi xuống, Hoàng hậu vẫn bộ dáng ung dung, khoan hoà [3] như cũ, vẻ mặt tươi cười cũng chưa từng thay đổi.

[3] Khoan hoà (寬和): Lòng dạ rộng rãi, tính nết êm dịu. (Theo thivien.net)

"Thân thể tiểu Công chúa đã ổn chưa?" Hoàng hậu nhìn về phía Thục phi, quan tâm hỏi.

Sắc mặt Thục phi vẫn tiều tụy như cũ, thấp giọng trả lời: "Bẩm Hoàng hậu, tiểu Công chúa vẫn ổn. Hôm qua thần thiếp vừa tuyên Thái y đến xem, Thái y nói bệnh tình đã có khởi sắc, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng."

Thần sắc Hoàng hậu quan tâm, an ủi nói: "Thân thể hài tử vốn mảnh mai, Tam Hoàng tử của bốn cung cũng bệnh nhẹ không ngừng, tuy không có việc gì, nhưng dù sao vẫn vô cùng lo lắng."

Thục phi cười khổ, trả lời: "Nếu tiểu Công chúa có thể có thân thể khỏe mạnh như Tam Hoàng tử, thần thiếp cũng chẳng cầu gì hơn."

Hoàng hậu thở dài, sợ Thục phi ưu tư, không nói nữa.

Trong lòng Hoa Thường cũng cảm thán. Vị tiểu Công chúa này hết dăm ba ngày lại bệnh nguy kịch, may mắn là sinh ra ở Hoàng gia, nếu là bần dân (dân nghèo), chỉ sợ không biết đã đầu thai bao nhiêu lần.

Lan Tiệp dư nhàn nhật đùa nghịch bộ hộ giáp đỏ rực của mình, quay đầu liếc xuống Tô Tiểu nghi đang ngồi ở ghế thấp nhất, ôn nhu nói: "Tần thiếp thấy sắc mặt Tô Tiểu nghi có vẻ không được tốt, đây là bị làm sao vậy? Người nhà của người không phải vừa được đặc xá vô tội sao, chẳng lẽ còn chưa thỏa mãn?"

Mọi người nghe vậy sôi nổi quay đầu nhìn về phía Tô Tiểu nghi, trong nháy mắt sắc mặt Tô Tiểu nghi đã trắng bệch, nhún người hành lễ nói: "Tần thiếp không dám, Hoàng thượng đã đặc xá tộc nhân của tần thiếp, tần thiếp vô cùng mang ơn đội nghĩa, chỉ là gần đây thân thể tần thiếp không khỏe, nên tinh thần không tốt lắm."

Hoàng hậu ôn hòa nói: "Vậy Tô Tiểu nghi cần phải chú ý thân thể. Hoàng thượng sủng ái muội, thường xuyên triệu hạnh, nếu thân thể không khỏe, cần phải sớm nói ra, thỉnh Thái y tới khám."

Tô Tiểu nghi hành lễ, thấp giọng nói: "Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Hoàng hậu gật gật đầu, quay lại nhìn Hoa Thường, ôn nhu nói: "Hôm nay Mạnh Lương viện trong cung người cáo bệnh, thân thể nàng vẫn còn ổn chứ?"

Hoa Thường ôn hòa cười, cất giọng nói: "Mạnh Lương viện nghe nói về chuyện của phụ thân, bị dọa đến mức đổ một thân mồ hôi lạnh. Tuổi nàng ấy lại còn nhỏ, không chịu nổi được chuyện này, vì vậy liền bị bệnh. Thái y đã khám qua, không có chuyện gì lớn, chỉ cần dưỡng mấy ngày sẽ tốt lên, chỉ là không thể tới thỉnh an nương nương."

Hoàng hậu xua xua tay: "Vậy cứ để nàng ấy dưỡng bệnh thật tốt, dù sao thân thể vẫn quan trọng nhất."

Hoa Thường đứng dậy, hành lễ nói: "Thần thiếp thay Mạnh Lương viện tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Hoàng hậu cười nói: "Vừa hay chỗ bốn cung có mấy loại dược liệu vô cùng trân quý, vậy ban cho Mạnh Lương viện. Thân thể Kỳ Phi cũng không tốt lắm, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn."

Hoa Thường gật đầu: "Vâng, cần tuân theo dạy bảo của Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu nhìn về phía Tô Tiểu nghi, mở miệng nói: "Tô Tiểu nghi, Mạnh Lương viện là người vốn hiền lành hướng nội, là một cô nương tốt, vậy nên người không cần vì chuyện của tiền triều mà giận chó đánh mèo với nàng. Là tỷ muội hậu cung, đương nhiên phải chung sống hòa thuận."

Tô Tiểu nghi siết chặt khăn trong tay, cung kính hành lễ: "Tần thiếp ghi nhớ dạy bảo của Hoàng hậu nương nương. Lương viện tỷ tỷ nhân thực ôn hòa, tần thiếp vô cùng nguyện ý thân cận với tỷ ấy."

Trịnh Phi buông chung trà trong tay xuống, Thẩm Quý nhân vừa thấy, liền cười mở miệng nói: "Tô Tiểu nghi muốn thân cận với Mạnh Lương viện sao? Mạnh muội muội vốn xuất thân từ gia đình quan lại đứng đắn, tổ phụ đã từng nhậm chức giám sát một quận, còn Tô muội muội ấy à..."

Trong giọng Thẩm Quý nhân có ý trào phúng rõ ràng, Tô Tiểu nghi chỉ biết cúi đầu, không nói gì.

Hoàng hậu khẽ nhíu mày, quả trách: "Thẩm Quý nhân, nữ tử lấy trinh tĩnh [4] làm đức, bớt nhiều lời lại một chút đi."

[4] Trinh tĩnh (贞静): trang nghiêm và yên tĩnh. (Theo baidu.com)

Thẩm Quý nhân nhún người hành lễ: "Vâng."

Khóe miệng Trịnh Phi nhếch lên, nhìn Hoàng hậu, tiếp tục uống trà.

Trong lòng Hoa Thường sáng như gương, toàn bộ phi tần hậu cung đều chúng mắt Tô Tiểu nghi. Nhưng nếu chủ vị một cung lên tiếng chế nhạo, không khỏi mất thân phận, cũng có vẻ bản tính nhỏ nhen, cho nên người dưới trướng mới phải xuất đầu.

Thẩm Quý nhân cũng biết làm vậy là không tốt, nhưng là thuộc hạ kiểm ăn của Trịnh Phi, chỉ có thể dựa vào Trịnh Phi, nên phải trở thành người tiên phong cho Trịnh Phi, cho dù bị Hoàng hậu răn dạy cũng phải nhận mệnh.

Thục phi và Ôn Tần cũng không nói chuyện, chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua.

Hoa Thường rũ mi, nàng cũng thấy được Hoàng hậu không thích Tô Tiểu nghi, nhưng vì là Hoàng hậu, nàng ta có nghĩa vụ phải hòa thuận hậu cung, đối với Tô Tiểu nghi cũng phải mang khuôn mặt tươi cười.

Sau khi phi tần rời đi, Thục phi, Ôn Tần và Hoa Thường cùng nhau đi ra.

Thời tiết dần dần ấm lên, ba người đều không muốn đi nhuyển kiệu, mà chậm rãi đi bộ tới phía trước. Phía sau, cung nữ thái giám hai cung rộn ràng nhốn nháo đi theo.

"Hoa muội muội, vậy mà tỷ đã xem thường muội. Không ngờ muội lại thâm tàng bất lộ như vậy." Khẩu khí Thục phi nói chuyện với Hoa Thường mang theo nét trêu đùa.

Hoa Thường cười nhạt: "Tỷ tỷ đang nói cái gì vậy?"

Thục phi nhìn thoáng qua Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ ta ở trong cung đã nhiều năm như vậy, muội còn muốn lừa gạt ta sao. Chuyện của Tô thị và Mạnh thị, muội sớm đã biết rồi đúng không? Mấy ngày nay Mạnh Lương viện đột nhiên rầu rĩ không vui, gầy ốm đến lợi hại, ta vốn

còn cảm thấy kỳ quái, nhưng vừa nghe được tin tức này, ta liền hiểu rõ, nàng ta nhất định đã biết trước tin tức."

Hoa Thường bất đắc dĩ cười: "Tỷ tỷ anh minh, quả nhiên không thể gạt được tỷ tỷ."

Thục phi cong môi cười: "Không nói chuyện này, vậy muội sắm nhân vật gì trong chuyện này. Ta không tin Mạnh Lương viện lại có năng lực ngăn cản Hoàng thượng khôi phục lại Tô thị."

Hoa Thường nhột nhột cười: "Mạnh Lương viện tới cầu muội. Muội cự tuyệt vài lần, cuối cùng vẫn bị ma nhập mà đáp ứng. Muội cũng chỉ thoáng nhắc tới trước mặt Hoàng thượng. Cũng may, rốt cuộc Hoàng thượng vẫn niệm tình cũ, không vứt bỏ mặt mũi của muội."

Ôn Tần cười nhu hòa: "Chỉ sợ Tô Tiểu nghi dù thế nào cũng không nghĩ đến, trong việc lần này lại có nhiều chuyện nhỏ như vậy đâu."

Hoa Thường cười nhạt nói: "Tuy rằng Hoàng thượng sủng ái Tô Tiểu nghi, nhưng cũng chỉ là sa vào sắc đẹp mà thôi, nếu luận về độ ngưỡng mộ, một phen cũng không có. Thật ra, Hoàng thượng có ý khôi phục lại Tô thị, nhưng muội lại không thể để Tô Tiểu nghi xoay người được, cho nên, đành phải dùng hết những lý do trong tối ngoài sáng ngăn cản Hoàng thượng."

Thục phi gật gật đầu: "Nếu Tô Tiểu nghi cả đời là nữ nhi của tội thần, xuất thân từ Nhạc phủ cũng thôi. Nhưng nếu Tô thị khôi phục, nàng ta trở mình, bốn cung không thể lưu nàng ta lại."

Ánh mắt Ôn Tần có chút lạnh, thấp giọng nói: "Hiện giờ luận độ sủng ái ở hậu cung, nàng ta là độc nhất. Nếu nàng ta còn có lòng tham muốn trở mình, vậy không thể trách người khác tàn nhẫn."

Hoa Thường lên tiếng khuyên nhủ: "Trước đó vài ngày, Thục phi tỷ tỷ và ta đều ốm đau trên giường, không thể thị tẩm, cho nên Tô Tiểu nghi mới

nổi bật như thế. Kỳ thực, nàng ta chưa chắc đã được sủng ái như vậy, Ôn muội muội yên tâm."

Thục phi gật đầu nói: "Chỉ là hiện giờ tiểu Công chúa dù nửa khắc cũng không rời được ta, ta lại lo lắng cho tiểu Công chúa, không có tâm tư tranh sủng. Thân thể Hoa muội muội không tốt, tuy rằng bây giờ có thể thị tẩm, nhưng nếu muốn mang thai, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt. Ôn muội muội, muội nên thêm một chút khí thế, đừng để cho vũ nữ kia được nổi bật như vậy nữa."

Ôn Tần nghe vậy có chút ảm đạm: "Cuối cùng vẫn là do muội không biết cố gắng, Hoàng thượng không tới cũng không có cách nào."

Hoa Thường nhìn bộ dáng ảm đạm của Ôn Tần, thở dài, không nói chuyện nữa.

Tuy rằng Hoa Thường vẫn luôn nỗ lực giữ hình tượng hiền lương thực đức, nhưng cuối cùng vẫn có ý muốn độc chiếm phu quân của mình, không thể nói những lời để cho người khác nỗ lực tranh sủng được.

Tuy rằng Thục phi vô cùng yêu Hoàng thượng, nhưng nữ tử vào thời đại này, sớm đã quen với ý nghĩ trượng phu tam thê tứ thiếp, tỷ muội cùng thờ một chồng lại càng trở thành giai thoại.

Hoa Thường không biết bản thân mình đáng thương, hay là Thục phi đáng thương nữa.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 56 - Dạy Dỗ

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Thượng Dương cung.

"Đây là quạt lụa thêu hoa thược dược nhũ vàng rất tinh xảo do Nội phủ mới đưa qua, nường nường nhìn thử xem." Mạnh Lương viện cười dịu dàng, tay đưa cây quạt tròn tới cho Hoa Thường, thấp giọng nói.

Hoa Thường nhẹ nhàng vươn tay kéo Mạnh Lương viện ngồi bên cạnh mình, khuyên bảo: "Người là phi tần chứ không phải cung nữ, không cần phải chuyện gì cũng hầu hạ bốn cung."

Mạnh Lương viện khẽ lắc đầu: "Nường nường có ân tái tạo với tần thiếp. Tần thiếp không chỉ cảm kích mà còn luôn muốn làm chút gì đó cho nường nường, cho dù chỉ là một việc nhỏ thôi cũng tốt rồi."

Hoa Thường sờ đầu Mạnh Lương viện, ôn nhu nói: "Người biết cảm ơn thể hiện mình có nhân cách tốt, nhưng bốn cung không cần hồi báo cũng là nhân cách tốt. Người đó, phải dưỡng thân thể cho thật tốt."

Mạnh Lương viện ngượng ngùng cười, khoé miệng mang theo nét ngây ngô rất đáng yêu.

Hoa Thường đang cùng Mạnh Lương viện nói chuyện, Lan Chi ở ngoài cửa vội vàng tiến vào, sau khi nhún người hành lễ, nghiêm túc nói:

"Nường nường, bên Giáng Vân hiên truyền tin tức nói Tô Tiểu nghi có thai."

Hoa Thường thoáng ngạc nhiên, cây quạt trong tay Mạnh Lương viện trực tiếp rơi xuống đất.

Tiếng quạt rơi trên mặt đất làm Mạnh Lương viện bừng tỉnh, sắc môi Mạnh Lương viện hơi trắng, nàng nhặt quạt tròn lên hành lễ thỉnh tội: "Là tần thiếp không cẩn thận, đã làm bắn quạt."

"Chỉ là một cây quạt, dù có hỏng hay bắn đều không quan trọng." Hoa Thường bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó Hoa Thường kéo Mạnh Lương viện ngồi trở lại, mở miệng nói: "Trong lòng người vẫn còn khúc mắc với Tô Tiểu nghi, đúng không?"

Mạnh Lương viện cúi đầu, thấp giọng yếu ớt nói: "Là một nữ tử thì nên hiền thực rộng lượng khoan dung. Tần thiếp biết không nên ghi hận Tô Tiểu nghi, chỉ là... Tần thiếp nghĩ nếu nường nường không giúp tần thiếp thì có phải vì Tô Tiểu nghi mà gia phụ sẽ bị cắt chức quan, thậm chí còn mất mạng hay không? Chỉ cần tưởng tượng đến đó tần thiếp liền cảm thấy tim đau như bị đao cắt, hận không nên xuất hiện Tô Tiểu nghi này."

Hoa Thường an ủi vỗ tay Mạnh Lương viện: "Người đó, so đo với nàng ta làm gì, chuyện kia sẽ không phát sinh nữa đâu."

Vẻ mặt Mạnh Lương viện đau khổ, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng nhỏ, thấp giọng nói: "Tần thiếp cho rằng mình có khả năng mang thai, thế nhưng hiện giờ đã ba tháng mà Thái y vẫn không chẩn ra được gì hết. Ngược lại Tô Tiểu nghi lại có hỉ, tần thiếp... không còn mặt mũi nào nhìn nường nường."

Hoa Thường thở dài, an ủi: "Chuyện con cái còn phải xem duyên phận, cưỡng cầu ngược lại không tốt. Huống chi có lẽ do còn ít tháng, thế

chất người cũng khác thường, nên nhất thời chưa chẩn ra được."

Mạnh Lương viện chỉ có thể miễn cưỡng cười gật đầu, vẻ mặt hậm hực.

Hoa Thường quay đầu hỏi Lan Chi đang đứng bên cạnh: "Rốt cuộc chuyện bên Tô Tiểu nghi là như thế nào?"

Lan Chi cung kính trả lời: "Mấy ngày nay thân thể Tô Tiểu nghi luôn không khỏe, nhưng cũng vẫn cố gắng chống đỡ mỗi ngày đến Vị Ương cung thỉnh an. Hôm nay sau khi trở lại Giảng Vân hiên thì đột nhiên Tô Tiểu nghi ngất xỉu, sau đó mới truyền Thái y. Thái y nói Tô Tiểu nghi đã mang thai gần ba tháng, nhưng thai tượng không ổn lắm."

Hoa Thường hỏi: "Thực phi vẫn luôn nói thân thể Tô Tiểu nghi rất tốt. Trời mùa đông lạnh như vậy mà nàng ta cũng không sinh bệnh, nhưng bây giờ thai tượng lại bất ổn là sao?"

Lan Chi trả lời: "Tô Tiểu nghi từng là vũ nữ ở Nhạc phủ, vì muốn dáng múa quyến rũ xuất chúng cho nên vòng eo rất cần sự tinh tế nhu mì. Nghe nói vũ nữ ở Nhạc phủ dùng rất nhiều dược, vì vậy hoài thai không hề dễ dàng, các Thái y đều nói thai này rất khó giữ."

Sau khi Hoa Thường nghe xong khẽ nhíu mày, thở dài nói: "Nàng ta cũng là người mệnh khổ."

Mạnh Lương viện thấp giọng mở miệng: "Nương nương thiện tâm."

Hoa Thường lắc đầu nói: "Thật ra thì Tô Tiểu nghi cũng không làm chuyện gì khiến cho trời đất phẫn nộ, lòng người oán giận, mà đứa bé trong bụng càng vô tội. Chung quy Nhạc phủ hành sự như thế cũng không ổn, bốn cung nhìn mà cảm thấy đáng tiếc, phỏng chừng Hoàng thượng càng tức giận. Đó là hài tử của Hoàng thượng, hiện giờ lại đang trong tình trạng nguy hiểm, Nhạc phủ đúng là muốn tạo tai ương mà."

Mạnh Lương viện nhìn cái bụng nhỏ của mình, trong lòng không biết hâm mộ hay là ghen ghét nữa.

Hoa Thường chỉ cảm thán một chút đối với Tô Tiểu nghi mà thôi, dù sao tình cảm cũng không nhiều, nàng nhìn bộ dáng Mạnh Lương viện không có tinh thần, khẽ nói: "Bốn cung muốn nói hai lời tri tâm với người, người nghe cho rõ. Tô Tiểu nghi kia làm sao cũng không so được với người, người không cần vì nàng ta mà ưu phiền không vui."

Mạnh Lương viện vẫn luôn có chút tự ti, sầm bi cúi đầu nói: "Trước kia Tô Tiểu nghi không bằng Tần thiếp. Nhưng bây giờ đã mang Hoàng tử, thân thể vô cùng quý giá."

Hoa Thường khẽ cười, sau đó thấp giọng nói: "Người nghĩ xem vì sao lúc trước bốn cung lại ngăn cản Hoàng thượng vực dậy Tô thị?"

Mạnh Lương viện ngây thơ mờ mịt: "Tần thiếp không biết."

Hoa Thường thấp giọng nói: "Chỉ cần Tô thị không đứng dậy nổi thì xuất thân của Tô Tiểu nghi vĩnh viễn không được coi là vẻ vang. Bây giờ gia tộc nàng ta chỉ là bình dân áo vải. Hơn nữa việc từng ở Nhạc phủ đã là vết nhơ cả đời của nàng ta rồi. Hoàng thượng sủng nàng ta cũng chỉ vì yêu thích nhan sắc của nàng ta mà thôi. Tuy bây giờ Tô Tiểu nghi mang Hoàng tử nhưng sinh hạ thì cũng không tới phiên nàng ta đâu."

Mạnh Lương viện gật đầu nói: "Tần thiếp biết, trong hậu cung, các phi tần có phân vị Tần trở lên mới có tư cách nuôi nấng Hoàng tử, Hoàng nữ; hoặc có thể đặc biệt khai ân giống như Lan Tiệp dư. Tất nhiên chắc chắn Tô Tiểu nghi không thể nuôi nấng hài tử của mình."

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu: "Ý của bốn cung không phải nói nuôi nấng, mà chính là ai làm mẫu thân của đứa trẻ đó."

Mạnh Lương viện khiếp sợ trừng đôi mắt lên, kinh hô một tiếng, sau đó cảm thấy mình thất lễ, cúi đầu nói: "Nương nương là nói mặc dù Tô Tiểu nghi sinh con nhưng cũng sẽ phải sửa gia phả, đưa đứa nhỏ cho người khác sao?"

Hoa Thường gật đầu: "Tất nhiên."

Mạnh Lương viện lẩm bẩm nói: "Chỉ vì xuất thân nên cả đời Tô Tiểu nghi sẽ không thể có con của mình sao...?"

Hoa Thường cup mắt, giọng nói ưu thương nhàn nhạt: "Hoàng thượng là một minh quân, người không thể cho phép hài tử của mình, đặc biệt là Hoàng tử, có một mẫu thân xuất thân ti tiện. Đây là vết nhơ của Hoàng thượng, cũng là vết nhơ của đứa nhỏ kia. Bất luận là Công chúa hay Hoàng tử thì về sau sao có thể ngẩng cao đầu làm người?"

Mạnh Lương viện lo sợ không yên hoàn hồn, lẩm bẩm nói: "Tần thiếp nhớ rõ năm ấy, thập nhất Hoàng tử của Thế Tổ thông tuệ tuyệt luân, kinh thái tuyệt điểm [1]. Nhưng chỉ vì xuất thân của mẫu thân ti tiện nên vẫn không ngẩng cao đầu được, cuối cùng vì buồn bực mà chết..."

[1]: Thông tuệ tuyệt luân, kinh thái tuyệt điểm: ý nói tài hoa hơn người, dung mạo vô cùng xuất chúng.

Ngữ khí Hoa Thường bình đạm, rũ mắt xuống khẽ nói: "Trên đời này Hoàng tử có xuất thân tôn quý, dĩ nhiên sẽ có nhiều người chú ý tới. Mà khi nhận quá nhiều lời bình phẩm, việc xuất thân ngược lại trở thành gông cùm xiềng xích bọn họ. Một khi đã như vậy... thì vĩnh viễn sẽ không xoay người được."

Mạnh Lương viện cũng thở dài một tiếng: "Hoàng thượng là người phụ thân hiền từ, tất nhiên sẽ không để hài tử của mình rơi vào hoàn cảnh như thế." Cho nên Tô Tiểu nghi chỉ có thể là vật hi sinh.

Trong lòng Hoa Thường hiểu rất rõ, nếu Hoàng đế thật sự thích Tô Tiểu nghi thì Tô thị nhất định sẽ sống lại, hơn nữa sẽ được trọng dụng. Nhưng lúc Hoàng đế đáp ứng Hoa Thường không giúp Tô thị, Hoa Thường đã biết Tô Tiểu nghi thế là hết rồi.

Không phải là uy hiếp.

Một con hổ giấy, chọc một cái thì sẽ rách.

Hoa Thường cầm tay Mạnh Lương viện, dạy dỗ nói: "Bốn cung dạy người không cần tức giận nhất thời mà đi tranh chấp. Ở trước mặt Hoàng thượng người phải biểu hiện mình là người có phẩm cách và khí độ. Chỉ cần người có hài tử thì ngày lành sẽ tới, nhất thời không được nuôi đứa nhỏ cũng không sao, phân vị có thể từ từ thăng lên được, sớm muộn gì con cũng sẽ là của mình."

Mạnh Lương viện cảm kích nói: "Tạ nương nương dạy bảo, tần thiếp sẽ khắc cốt ghi tâm những lời này."

Hoa Thường sờ khuôn mặt nhỏ của Mạnh Lương viện, cười nói: "Trở về điều dưỡng thân thể cho thật tốt đi, cũng đừng buồn nữa."

Mạnh Lương viện khẽ cười, ôn nhu nói: "Vâng, tần thiếp cáo lui."

Thấy Mạnh Lương viện đi rồi, Lan Chi mới khẽ nói: "Vì sao nương nương đối xử tốt với Mạnh Lương viện như vậy?"

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu: "Nàng ta là người trong cung của bốn cung, vinh nhục cả đời đều không thể thoát khỏi bốn cung, so với Thục phi, Ôn Tần thì nàng ta càng là đồng minh vững chắc, đồng thời cũng là người dưới trướng của ta."

Hoa Thường cười nói: "Huống chi bốn cung có dự cảm Mạnh Lương viện chắc chắn sẽ có thai..."

Lan Chi cả kinh nói: "Nhưng Thái y còn chưa chẩn đoán ra được..."

Hoa Thường lắc đầu cười: "Có con thì sẽ có địa vị và cũng có một kim bài miễn tử. Phi tần không con chung quy cũng không thể tạo ra sóng gió lớn gì. Nhất thời được sủng ái thì đã sao, tới lúc tuổi già cũng sẽ phải sống một cuộc đời thê lương mà thôi."

Lan Chi nghe được lời này, cũng không nghĩ tới Mạnh Lương viện nữa, vội vã khuyên nhủ: "Nếu nương nương biết đạo lý này, vì sao người không cố gắng giữ Hoàng thượng, nắm chặt việc hoài thai một tiểu Hoàng tử, nô tỳ thật sự lo lắng."

Hoa Thường bất đắc dĩ cười nói: "Người là đứa bé lanh lợi, bốn cung đều có tính toán rồi, bây giờ hãy dưỡng thân thể trước đã."

Một nữ nhân dù có tốt như thế nào thì nam nhân cũng sẽ chán.

Khiến một nam nhân không quên người cũng không chán người, đây mới là chuyện đúng mực, mà vừa khéo đó lại là tình cảnh của Hoa Thường!

Thượng Dương cung, thiên điện.

Mạnh Lương viện trở về điện của mình, vỗ vỗ ngực, mấy tiểu cung nữ ra nghênh đón, cởi áo choàng trên người Mạnh Lương viện xuống, hành lễ nói: "Chủ tử đã trở lại?"

Mạnh Lương viện trầm mặc gật đầu, tiểu cung nữ đỡ tay nàng ngồi lên nhuyễn tháp.

Cung nữ Ngọc Lan cầm chén trà tới bên người nàng, hành lễ nói: "Chủ tử uống một ngụm trà, nghỉ ngơi một lát đã."

Mạnh Lương viện tiếp nhận chén trà từ cung nữ, chậm rãi uống mấy ngụm, sau đó khẽ nói: "Ta ở chỗ Kỳ Phi nương nương nghe được Tô Tiểu nghi có thai."

Tay Ngọc Lan cầm khay mà run run nói: "Nương nương, Tô Tiểu nghi kia..."

Mạnh Lương viện không biểu hiện gì, mở miệng nói: "Ta chưa vừa lòng với tình trạng hiện tại. Ở trong cung lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, cầu mong có thể bình thân mà sống qua ngày. Chỉ là ta không hại người mà người lại hại ta, hoạ từ trên trời giáng xuống. Nếu ta là sủng phi của bệ hạ, Tô thị kia dám buộc tội phụ thân ta sao?"

Ngọc Lan sốt ruột nói: "Hiện giờ Tô Tiểu nghi mang thai, khí thế sẽ càng kiêu ngạo. Chủ tử, chúng ta nên làm thế nào bây giờ? Mà Kỳ Phi nương nương bên kia nói như thế nào ạ?"

Mạnh Lương viện lắc đầu thấp giọng nói: "Kỳ Phi nương nương là nhân vật nào, ở trong mắt nương nương Tô Tiểu nghi chỉ giống như con kiến, căn bản không đáng để lo lắng. Huống chi phẩm hạnh của nương nương thì người cũng biết, nàng ấy sẽ không hại Tô Tiểu nghi. Nương nương hiền đức, nhưng ta chỉ là phàm nhân, trong lòng có khúc mắc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng ta..."

Ngọc Lan lo lắng: "Nhưng hiện giờ Tô Tiểu nghi đang mang thai, chỉ sợ không dễ đựng tới nàng ta được."

Mạnh Lương viện chậm rãi nắm chặt tay, thấp giọng nói: "Biện pháp không phải là không có, cái thai của Tô Tiểu nghi cũng không phải là phòng thủ kiên cố."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 57 - Thường Hoa

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Vị Ương cung, tiệc rượu thưởng hoa.

Hoàng hậu mặc một thân váy áo dài bằng gấm đỏ tươi ánh vàng kim có thêu hai đóa hoa hải đường lay động trong gió xuân, càng tương đắc ích chương [1] với một vườn đầy hoa hải đường, khoan thai, cao quý, hoa lệ khó nói nên lời.

[1] Tương đắc ích chương (相得益彰): bổ sung lẫn nhau, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

"Các vị tỷ muội đều đến đây ngắm hoa, cho bốn cung thể diện này, tất nhiên trong lòng bốn cung rất vui vẻ. Mọi người cũng đừng câu nệ, chẳng qua chỉ là thưởng thức mà thôi, không cần chú trọng nhiều quá." Hoàng hậu ngồi trên ghế đá, cười ung dung, đoan trang tao nhã.

"Vâng." Các vị phi tần oanh oanh yến yến hành lễ trả lời.

Bởi vì là tiệc rượu thưởng hoa nên không cần phải chú trọng quy củ. Chúng phi tần mỗi người đều ngồi cùng một chỗ với người mà mình thân quen, hoặc là ngắm hoa uống rượu, hoặc là nói cười vui đùa, dường như chẳng phân biệt trật tự rõ ràng giữa các phân vị nữa.

Hoa Thường dẫn Mạnh Lương viện ngồi cùng chỗ với Thục phi và Ôn Tần. Mạnh Lương viện đứng lên cầm bầu rượu rót một ly cho Hoa Thường, Thục phi và Ôn Tần, khẽ cười dịu dàng.

Thục phi cầm bầu rượu bằng bạch ngọc hình hoa sen trên bàn đá lên, khoe miệng có vài phần ý cười nhàn nhạt, lên tiếng nói: "Một bầu rượu bình thường trong cung của Hoàng hậu nương nương cũng tinh xảo đến như vậy, thật khiến cho người khác hâm mộ."

Hoa Thường cầm chung rượu màu bạc có khắc hoa văn cánh sen sáng bóng lên, nhấp một ngụm rượu trái cây màu đỏ trong đó, sau đó nhẹ giọng nói: "Hôm nay trời trong gió mát, thời tiết thật ấm áp, tâm tình Thục phi tỷ tỷ nên thoải mái mới phải, cả sân vườn đầy hoa kia, tỷ thích đóa hoa nào?"

Thục phi ôn nhu cười nói: "Ta thích mẫu đơn, người xem, Hoàng hậu nương nương sớm đã cài ở trên đầu rồi."

Hoa Thường biết trong lòng Thục phi không vui, khẽ mỉm cười một cái, cũng không nói chuyện nữa.

Ôn Tần nhìn hoa ngọc lan trắng ở phía xa, mở miệng nói: "Ta lại cực kỳ thích hoa ngọc lan, các tỷ tỷ nghỉ ngơi trước, ta qua bên kia ngắm một chút." Dứt lời, Ôn Tần liền hào hứng nâng váy đi ngắm hoa ngọc lan trắng.

Hoa Thường tươi cười ôn hòa: "Ôn muội muội là người tao nhã lịch sự, rất hợp với hoa ngọc lan trắng."

Thục phi gật đầu một cái: "Tuổi nàng vẫn còn nhỏ, vẫn còn tính tình trẻ con."

Mạnh Lương viện vẫn cúi thấp đầu, lúc này lên tiếng nói: "Ôn tỷ tỷ là tốt nhất rồi, người nhìn một chút vị ở Giáng Vân hiên kia đi."

Hoa Thường và Thục phi đều quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi của Tô Tiểu nghi, nhưng phát hiện vị Tô Tiểu nghi hiện đang mang thai kia, sắc mặt tái nhợt đang niềm nở đi theo sau lưng Hoàng hậu, trong tay cầm mấy đóa hoa mẫu đơn và hải đường, nịnh nọt dâng lên lấy lòng.

Thục phi khinh thường hừ một tiếng, dời mắt sang chỗ khác.

Hoa Thường cũng không nói gì, chỉ khẽ thở dài một cái: "Ta vốn rất thích hoa hải đường."

Thục phi nhướn đôi lông mày thanh tú lên, dịu dàng nói: "Trong vườn này nhiều nhất chính là hoa hải đường, luận về phú quý đại khí thì không bằng mẫu đơn, luận về thanh lệ tao nhã thì không bằng ngọc lan, còn luận về phẩm cách tú lệ thì sơn trà lại hơn hẳn một bậc, sao muội muội lại thích vậy?"

Hoa Thường lắc đầu cười nhạt, khẽ nói: "Hoa đều xinh đẹp, chẳng qua con người trao cho nó quá nhiều ý nghĩa và gông xiềng."

Thục phi khẽ cười: "Muội muội cũng là người lịch sự tao nhã, tỷ tỷ không bằng."

Mạnh Lương viện đứng dậy hành lễ cười nói: "Ta đi hái một đóa hải đường đẹp nhất cho nương nương."

Hoa Thường thấy Mạnh Lương viện xoay người đi vào trong bụi hoa tìm tìm, chỉ bất đắc dĩ cười nói: "Đứa nhỏ này cũng rất thành thật."

Thục phi nhíu mày nói: "Mạnh Lương viện là người không tồi, tuy là tiểu gia bích ngọc [2], nhưng mà tiến thoái thỏa đáng. Huống chi, đương nhiên muội muội xứng với đóa hải đường đẹp nhất."

[2]: Tiểu gia bích ngọc (小家碧玉): là một thành ngữ Trung Quốc. Thời xưa dùng để chỉ cô gái xinh đẹp có xuất thân bình thường.

Hoa Thường cúi đầu cười yếu ớt: "Tỷ khen sai rồi."

Hai người đang nói chuyện, bên cạnh lại vang lên giọng nói ôn nhu của Lục Tần: "Lời của Tô Tiểu nghi sai rồi, mẫu đơn quốc sắc thiên hương, đương nhiên là rất hợp với Hoàng hậu nương nương. Nhưng hôm nay là tiệc rượu thưởng hoa, ai cũng có thể cài hoa mẫu đơn, đâu phải chỉ có một mình Hoàng hậu nương nương."

Hoa Thường nghe vậy quay đầu nhìn sang, thấy Lục Tần đang đứng đoan trang, vẻ mặt nhu hòa, còn Tô Tiểu nghi thì hơi cắn môi, vẻ mặt bức bối.

Trịnh Phi đứng dậy, chỉ thấy nàng mặc một thân cung trang màu trắng thuần như ánh trăng, thêu mẫu đơn đỏ, trên đầu cài một đóa mẫu đơn lông lầy. Lời nói của Trịnh Phi từ trước đến nay luôn sắc bén: "Chẳng qua bốn cung chỉ ngắt một đóa mẫu đơn cài lên đầu, lại bị người khác cắn không buông. Người biết chuyện thì cho rằng Tô Tiểu nghi thật sự cung kính không ngót với Hoàng hậu. Còn người không biết chuyện nhìn vào sẽ tưởng rằng Tô Tiểu nghi mới là Hoàng hậu đấy, người quản quá nhiều rồi đó."

Tô Tiểu nghi bị Trịnh Phi nói như vậy, sắc mặt tái nhợt, hơi nhún người nói: "Tần thiếp thật sự không có ý này, chỉ là Hoàng hậu nương nương bảo tần thiếp hái một đóa hoa mẫu đơn đến cho người. Trước đó tần thiếp và Lục Tần nương nương đều nhìn trúng đóa mẫu đơn này, nhưng Lục Tần nương nương lại bất ngờ đoạt lấy, dâng cho Trịnh Phi nương nương. Tần thiếp nhất thời tức giận, nên mới nói như vậy."

Hoa Thường phỏng chừng đã hiểu rõ sự tình, nhưng trong chuyện này, rốt cuộc ai mới là người tác quái đây? Lục Tần lại không giống như người đi gây chuyện.

Trịnh Phi quay đầu nhìn Lục Tần một thân trang phục thanh nhã đơn giản, chậm rãi nói: "Lục Tần muội muội, sự tình có giống như những gì nàng ta nói hay không?"

Lục Tần phúc thân, nhẹ giọng nói: "Hồi nương nương, tần thiếp và Tô Tiểu nghi đều nhìn trúng đoá mẫu đơn kia. Tô Tiểu nghi đang mang long thai, không hành lễ với tần thiếp thì thôi, còn mở miệng nói khoác mà không biết ngượng. Nàng ta nói trừ Hoàng hậu nương nương ra, không còn ai xứng để cài mẫu đơn. Trong lòng tần thiếp tức giận, nên mới đoạt lấy đoá mẫu đơn kia."

Ánh mắt Trịnh Phi trầm xuống, sau đó quay đầu nhìn Tô Tiểu nghi, âm dương quái khí [3] nói: "Uy phong của Tô Tiểu nghi thật lớn, sao nào, bốn cung không xứng cài mẫu đơn sao?"

[3]: Âm dương quái khí (陰陽怪氣): cổ quái, kỳ quặc, làm cho người ta không biết đâu mà đoán định.

Sắc mặt Tô Tiểu nghi đỏ bừng, cắn răng phúc thân nói: "Tần thiếp biết sai rồi."

Trịnh Phi hừ lạnh một tiếng, không muốn nói với Tô Tiểu nghi nữa, xoay người ngồi lại vị trí của mình, tiếp tục cười nói với Lục Tần và Thẩm Quý nhân.

Tô Tiểu nghi cắn cắn môi, xoay người đi hái đoá hoa khác.

Hoa Thường hơi cau mày, hỏi Thục phi: "Thái y nói thai tượng của Tô Tiểu nghi có điểm bất ổn, nghỉ ngơi chỉ mới hơn một tháng, sao hôm nay lại chăm đi dạo như vậy?"

Thục phi khẽ hừ một tiếng, mở miệng nói: "Cái thai này của Tô Tiểu nghi cũng đã hơn bốn tháng rồi, Thái y nói vẫn chưa ổn, nhưng cũng nói

hoạt động nhiều sẽ có khởi sắc, Hoàng thượng cũng ân chuẩn cho nàng ta ra vào Ngự hoa viên, ngày ngày đều dẫn vài chục người đi theo."

Hoa Thường gật đầu một cái, sau đó nói: "Ngược lại, ta thấy tính khí của Trịnh Phi tỷ tỷ tốt hơn trước rất nhiều. Hôm nay cũng không tức tối, nếu như trước đây nhất định là đã nổi giận rồi."

Thục phi khẽ cười, nói: "Trịnh Phi cảm thấy nói chuyện với Tô Tiểu nghi sẽ làm bản miệng. Huống chi, dù sao bây giờ Tô Tiểu nghi đang mang long thai, ai cũng phải nhường nàng ta mấy phần."

Hoa Thường khẽ nhướn mi, kề sát vào tai Thục phi, thấp giọng nói: "Nghe nói Hoàng thượng còn định nâng phân vị cho Tô Tiểu nghi."

Thục phi chấn động một cái, quay đầu nhìn Hoa Thường: "Hoàng thượng nói à?"

Hoa Thường không thể không gật đầu: "Ước chừng thai của Tô Tiểu nghi đã yên ổn, nhưng mà đến khi sinh chắc sẽ có chút khó khăn, cho nên Hoàng thượng có ý tấn vị cho nàng ta, dù sao đây cũng là thông lệ".

Cầm ghét trong mắt Thục phi càng thêm nồng đậm, cắn răng hừ một tiếng: "Quả thật mang thai được tấn vị là thông lệ, nhưng Tô Tiểu nghi có thân phận gì, nàng ta xứng sao? Bốn cung sinh tiểu Công chúa không phải vẫn còn ở vị trí của Tứ phi hay sao?"

Hoa Thường ôn nhu khuyên nhủ: "Thân phận tỷ tỷ cao quý, so sánh với Tô Tiểu nghi kia làm gì? Huống chi, tỷ tỷ đã ở hàng Tứ phi, mang thai tấn vị, sinh con tấn vị, vậy thì không phải sẽ thành Hoàng Quý phi sao."

Thục phi phì cười một tiếng, mở miệng nói: "Đời này ta không có hy vọng làm Hoàng Quý phi nữa. Ta à, nếu không có tư lịch, chịu đựng thêm mười năm nữa thì Quý phi cũng đủ thỏa mãn rồi. Hoặc là, sinh hạ một Hoàng tử, có lẽ mới có thể được vị trí Quý phi."

Hoa Thường cười nhạt, khẽ nói: "Quý phi là cực kỳ vinh sủng rồi, bây giờ tỷ tỷ ở vị trí Tứ phi cũng đã khiến cho rất nhiều người hâm mộ."

Thục phi thở dài xa xăm, nhẹ giọng nói: "Muội và ta đều như nhau, Quý phi là ghế cao nhất. Hoàng Quý phi chính là vinh dự sau khi chết mới có thể được truy phong."

Hoàng Quý phi giống như phó Hậu, nếu như Hoàng hậu còn tại thế thì không phong Hoàng Quý phi.

Hoa Thường cảm thấy có chút chua xót trong lòng, chung quy các nàng vẫn chỉ là thiếp mà thôi.

"Hôm nay là tiệc rượu thưởng hoa, tâm tình phải nên cởi mở, vui vẻ mới đúng, đừng nghĩ đến những chuyện này nữa." Hoa Thường gượng cười, nhẹ giọng nói.

Thục phi cũng theo đó mà cười, gật đầu một cái.

Chỉ chốc lát sau, lại nghe một trận âm thanh huyền ảo truyền đến, Hoa Thường có chút không kiên nhẫn nhíu mày, sao hôm nay lại có nhiều chuyện như vậy?

Hoa Thường vừa quay đầu, đã nhìn thấy Mạnh Lương viện và Tô Tiểu nghi tranh luận không ngừng. Hoa Thường đứng dậy đi tới, mở miệng nói: "Mạnh Lương viện, chuyện này là thế nào?"

Mạnh Lương viện thấy Hoa Thường tới, nơm nớp lo sợ phúc thân hành lễ, thấp giọng trả lời: "Tần thiếp tìm thật lâu mới thấy được một đoá hải đường rũ tơ vô cùng xinh đẹp, vừa định hái cho nương nương, lại bị Tô Tiểu nghi ngăn cản, nói muốn dâng tặng cho Hoàng hậu nương nương, vậy nên tần thiếp mới có chút tranh luận với Tô Tiểu nghi."

Thục phi vuốt ve bông hoa cài đầu được khám phá quý màu đỏ, dáng người nhu mỹ, lên tiếng nói: "Mới vừa rồi Tô Tiểu nghi còn hái mẫu đơn cho Hoàng hậu, bây giờ lại đổi thành hải đường, chẳng lẽ người thấy Kỳ Phi muội muội là người dễ bị bắt nạt hay sao?" Mặc dù thanh âm của Thục phi mềm mại ôn nhu, nhưng ai cũng biết Thục phi là người không dễ đụng đến.

Hoa Thường đứng một bên, cũng không lên tiếng, mà nhìn Mạnh Lương viện đang cúi đầu. Trục giác nói cho nàng biết, sự việc cướp hoa hôm nay nhất định có liên quan đến Mạnh Lương viện. Nếu không vì sao lại trùng hợp như thế, Tô Tiểu nghi không ngốc, sẽ không cố ý va chạm với những phi tần có phân vị cao như Trịnh Phi và nàng.

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Thục phi tỷ tỷ đừng nóng giận, chuyện cũng không có gì lớn, chẳng qua chỉ là một đóa hải đường mà thôi, nếu làm tổn hại đến tình cảm tỷ muội hậu cung thì quả thật không đáng."

Sau đó Hoa Thường quay đầu nói với Tô Tiểu nghi: "Đóa hải đường này người cứ hái đi, tâm ý của người ở đây, nhất định Hoàng hậu nương nương sẽ vui vẻ."

Tô Tiểu nghi cắn chặt môi, phúc thân nói: "Tạ Kỳ Phi nương nương."

Ánh mắt Mạnh Lương viện tối sầm, nhưng cũng ngoan ngoãn đứng sau lưng Hoa Thường.

Dường như Thục phi có cảm giác, ánh mắt Tô Tiểu nghi và Mạnh Lương viện qua lại trên người nhau.

Hoàng hậu từ xa đi tới, thấy mọi người đã tản ra hết, cũng không hỏi nhiều.

Hoa Thường phúc thân với Hoàng hậu, Hoàng hậu cười ung dung: "Kỳ Phi muội muội đa lễ rồi."

Vẻ mặt Hoàng hậu gần gũi nhu hòa, lên tiếng nói: "Đúng lúc có chuyện nói với muội, ít ngày nữa Thế tử Kính vương sẽ vào cung, Kỳ Phi muội muội chuẩn bị đi."

Hoa Thường cúi đầu nói: "Vâng, tạ Hoàng hậu nương nương nhắc nhở."

Hoàng hậu khoát tay một cái: "Có gì đáng để tạ ơn đâu chứ. Nếu như chỗ của muội có thiếu thứ gì, thì cứ đến nói với bốn cung."

Hoa Thường cười trả lời: "Cũng không thiếu gì cả, đã sớm chuẩn bị xong, nhờ Thái hậu và Hoàng hậu nương nương chiếu cố, tất cả đều ổn thoả rồi."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 58 - Thế Tử Vào Cung

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Sau khi tiệc rượu thưởng hoa kết thúc, Hoa Thường dẫn Mạnh Lương viện về Thượng Dương cung.

Vài tiểu cung nữ bưng mấy chậu hoa cỏ quý hiếm, cẩn thận đặt lên bệ cửa sổ trong nội điện, các cung nữ chuyên lo liệu hoa cỏ đang chú tâm chăm sóc.

Hoa Thường ngồi trên nhuyễn tháp, Mạnh Lương viện cúi đầu đứng trước mặt Hoa Thường, không dám nói câu nào.

"Tất cả làm xong rồi thì lui xuống hết đi." Hoa Thường thích yên tĩnh, mặc dù cung nữ trong điện rất nhiều nhưng hầu hết thời gian đều đứng như cái cọc gỗ, miệng không nói, tai không nghe. Hôm nay bởi vì di chuyển các chậu hoa cỏ nên có chút hỗn loạn, Hoa Thường có phần không thích ứng được.

Các tiểu cung nữ kính cẩn hành lễ: "Vâng, nô tỳ cáo lui."

Hoa Thường thấy tất cả cung nữ đã lui ra hết, mới khẽ nhú mày, đưa tay chống lên trán, hộ giáp của ngón giữa và ngón áp út vừa nhọn vừa dài, khiến cho người khác cảm thấy có một loại uy nghi đè nặng.

Mạnh Lương viện vẫn cúi đầu thật sâu, sau đó co ro thấp giọng nói: "Tần thiếp biết sai rồi, mong nương nương bớt giận."

Hoa Thường híp mắt lại, ánh mắt tản ra, lên tiếng nói: "Sai ở chỗ nào?"

Mạnh Lương viện cắn môi nói: "Tần thiếp không nên không nghe lời nương nương dạy bảo, làm khó dễ Tô Tiểu nghi."

Hoa Thường nhắm mắt, lạnh giọng nói: "Bốn cung không hỏi rốt cuộc người đã làm cái gì, có nhân mạch và người quan hệ qua lại là chuyện tốt, bốn cung cũng không muốn can thiệp nhiều. Thế nhưng người nên nhớ, người là người của Thượng Dương cung, người làm cái gì, không chỉ đại biểu cho người, mà còn dính líu đến bốn cung."

Mạnh Lương viện quỳ xuống đất, khấu đầu nhận sai: "Tần thiếp biết rồi, nương nương bớt giận."

Sắc mặt Hoa Thường không thay đổi, lên tiếng nói: "Người mới có bao nhiêu tuổi, chút tâm tư đó của người thì qua mắt được ai? Cho dù có làm không chê vào đâu được thì thế nào? Bốn cung có thể cảm giác được chuyện tranh giành hoa có liên quan tới người, thì người khác cũng có thể cảm giác được! Không cần chứng cứ, người có hiểu hay không?"

Cuối cùng Mạnh Lương viện cũng rơi lệ, ghen ngào nói: "Vâng, là tần thiếp ngu dốt."

Hoa Thường có vài phần ý nghĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, quả trách: "Bốn cung là nương nương chủ vị của người, người phạm sai lầm, bốn cung có quyền trừng phạt người. Sau khi người trở về, cũng đừng ra ngoài, chép một bản "Nữ tắc" và "Nữ giới" rồi hẵng nói tiếp."

Mạnh Lương viện khấu đầu thật sâu: "Vâng, thưa nương nương."

Mạnh Lương viện lặc lỡng bước đi, Lan Chi tiến lên hạ bả vai Hoa Thường xuống, sau đó thấp giọng nói: "Nường nường, không nghĩ Mạnh Lương viện lại là một người có tâm kế như vậy. Chuyện hôm nay đúng là làm không chê vào đâu được, bản thân nàng ta và Tô Tiểu nghi tranh hoa thì bình thường dễ hiểu, nhưng trước đó làm sao nàng ta có thể khiến cho Lục Tần và Tô Tiểu nghi cãi nhau chứ? Mạnh Lương viện thật là có năng lực."

Hoa Thường nhìn Lan Chi một cái, sau đó thản nhiên nói: "Mỗi người đều có bí mật. Hôm nay bốn cung khiến trách Mạnh Lương viện, Mạnh Lương viện cũng sẽ không ghi hận. Nhưng nếu tra hỏi rõ nguồn gốc, truy cứu làm thế nào mà sự tình được hoàn thành, vậy thì e là Mạnh Lương viện sẽ có khúc mắc trong lòng, làm việc phải phân tích, cân nhắc có chừng mực."

Lan Chi gật đầu thừa vâng, sau đó nhẹ giọng nói: "Nường nường, nhưng Mạnh Lương viện không nghe theo sự giáo huấn của người, vẫn cứ đi tìm Tô Tiểu nghi gây rắc rối, là bản thân nàng ta không biết điều, sao người phải vất vả che chở cho nàng ta làm gì?"

Hoa Thường lắc đầu nói: "Bốn cung vẫn luôn đứng vững là bởi vì bốn cung nắm chắc phần thắng. Cứ coi như cho Tô Tiểu nghi thêm hai mươi năm nữa thì nàng ta cũng không thể vượt qua bốn cung. Nhưng mà Mạnh Lương viện thì không như vậy, cho dù tương lai biết mình có thể tốt hơn Tô Tiểu nghi rất nhiều, nhưng bây giờ phân vị thấp, đương nhiên tâm trạng không yên, thù mới hận cũ, không thể dễ dàng bỏ qua."

Lan Chi bừng tỉnh gật đầu, thấp giọng nói: "Nường nường cấm túc Mạnh Lương viện là để cho Mạnh Lương viện hạ hỏa, suy nghĩ thấu đáo sao?"

Hoa Thường gật đầu một cái, cười nhạt nói: "Chỉ có người bình tĩnh mới có tư cách giành được thắng lợi."

Ba ngày sau.

Thượng Dương cung nghênh đón một vị chủ nhân mới - Thế tử Kính vương Trần Cát.

"Nhi thần tham kiến mẫu phi, cung chúc mẫu phi vạn phúc kim an." Trần Cát cung kính quỳ xuống, hành đại lễ.

Hoa Thường mặc cung trang nghiêm chỉnh, gương mặt đầy ôn nhu, nhỏ giọng nói: "Miễn lễ."

Năm nay Thế tử Kính vương Trần Cát chưa đến sáu tuổi, mặc một thân trang phục bằng gấm màu xanh lam dệt hoa văn hình tròn màu tím đậm, dưới chân đi đôi giày nhỏ được làm bằng da dê đính viền vàng. Đầu tóc được chải rất chỉnh tề, trên đầu còn đội mũ bằng vàng ròng đính ngọc màu xanh biển, nhìn có vẻ thấp hơn những đứa trẻ của gia đình bình thường một chút, nhưng mà mi thanh thực tú, là một đứa trẻ thanh thuần.

Hoa Thường vẫy tay với hài tử phía dưới, cười nói: "Lại đây."

Hài tử nhỏ bé cẩn trọng đi đến bên người Hoa Thường, gọi một tiếng mẫu phi thật nhỏ, lộ vẻ không tự nhiên.

Hoa Thường kéo tay tiểu hài tử, cười lên tiếng: "Sau này nơi đây chính là nhà của con, cũng không cần phải cẩn trọng quá mức, có gì thiếu sót cứ nói với mẫu phi một tiếng."

Trần Cát cúi đầu đáp: "Vâng, nhi thần tạ ơn mẫu phi."

Hoa Thường nhìn ra đứa nhỏ này ở nhà nhất định đã được dạy dỗ rất tốt, lễ nghĩa đều không có gì sai sót. Nhưng đứa trẻ còn nhỏ, chung quy vẫn sợ người lạ, nên tinh thần căng thẳng bất an.

"Hôm nay con mới vừa vào cung, cứ nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai mẫu phi sẽ nói chuyện với con." Hoa Thường cười ôn nhu, gọi Lan Chi đến, dẫn Trần Cát tới căn phòng đã được chuẩn bị tốt cho nó.

Trần Cát tạ ơn lần nữa, rồi đi theo Lan Chi.

Thước Dực ở bên cạnh hầu hạ Hoa Thường, thấy vậy thấp giọng nói: "Thế tử Kính vương là một đứa trẻ nghe lời, nường nường có thể không cần phải quan tâm nhiều quá."

00:00 / 00:00 Hoa Thường cười nói: "Tính cách hài tử không phải ngày một ngày hai là có thể nhìn ra được, cứ từ từ đi."

Thước Dực tán dương nói: "Có nường nường người dạy dỗ, thì có hài tử nào mà không tốt đâu kia chứ?"

Hoa Thường bị Thước Dực trêu, cười một tiếng, mở miệng nói: "Nếu là hài tử của bốn cung, đương nhiên bốn cung có lòng tin sẽ dạy tốt. Chẳng qua, chung quy thì nó vẫn có phụ mẫu thân sinh. Bây giờ bốn cung chỉ là dưỡng mẫu, nó trưởng thành thì tất nhiên có thể xuất cung trở về, chỉ mong nó thật sự ngoan ngoãn vâng lời."

Thước Dực mỉm cười nói: "Người của Kiến Chương cung đến nói tối nay Hoàng thượng sẽ tới đây."

Hoa Thường nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Thế tử vào cung đã bái kiến qua Hoàng thượng và Hoàng hậu. Tối nay Hoàng thượng lại đến là cho Thế tử mặt mũi, xem ra ấn tượng của Hoàng thượng đối với chất tử (cháu trai) này cũng không tệ. Kính vương ở ngoài cung hẳn phải làm rất tốt, bằng không Hoàng thượng cũng sẽ không ôn hòa như vậy."

Thước Dực không dám nói chuyện, cúi đầu tỏ vẻ cung kính.

Hoa Thường tươi cười, mang theo tư vị không rõ, ngược lại trong lòng có vài phần cảm khái. Bất luận như thế nào, bây giờ cũng coi như nàng đã trở thành mẫu thân rồi.

Màn đêm buông xuống. Hoàng thượng theo đúng hẹn mà đến, thế nhưng điều khiến Hoa Thường kinh ngạc chính là Hoàng thượng không có ý muốn gặp Thế tử.

"Hôm nay Thế tử vào cung nên mệt mỏi, bây giờ đã ngủ rồi. Nếu Hoàng thượng muốn gặp Thế tử thì thần thiếp sẽ gọi nó dậy." Thanh âm Hoa Thường dịu dàng.

Hoàng đế lắc đầu một cái, vẻ mặt ôn hòa: "Không cần, sáng nay trẫm đã gặp rồi, để nó nghỉ ngơi cho khỏe mới đúng. Đêm nay trẫm tới chẳng qua là để thăm nàng một chút mà thôi."

Hoa Thường thụ sủng nhược kinh, cười nói: "Thần thiếp cũng không phải là đứa trẻ, sao đáng để Hoàng thượng đích thân đến thăm chứ?"

Hoàng đế lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thường nhi, trẫm cũng không nhất định phải có chuyện mới tới nơi này, nàng là phi tử của trẫm, trẫm nhớ nàng thì đến thôi."

Hoa Thường có chút lúng túng, dời ánh mắt sang chỗ khác, mím môi nói: "Thần thiếp có chút không quen, dường như không phải Hoàng thượng bị bệnh, thì chính là thần thiếp bị bệnh. Còn không thì là chuyện vật quần thân, cũng đã lâu Hoàng thượng không ngủ lại Thượng Dương cung rồi."

Hoàng đế lộ ra ý cười, ánh mắt thản nhiên, hơi nghiêng người kề sát Hoa Thường, thấp giọng nói: "Vậy hôm nay trẫm ngủ lại không được sao?"

Gò má Hoa Thường đỏ bừng, cúi đầu: "Hoàng thượng thích ngủ ở đâu thì ngủ lại ở đó, thần thiếp không thể quản được."

"Thường nhi..."

Gió xuân vừa qua, một đêm không mộng寐.

Ngày thứ hai, Thượng Dương cung.

Mạnh Lương viện cung kính ngồi trên nhuyễn tháp thấp, nhẹ nhàng dẫm chân cho Hoa Thường, khẽ ngược mắt lên, ôn tồn nói: "Nương nương mới từ Vị Ương cung trở về, nên nghỉ ngơi một lát đi."

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu, nhìn Mạnh Lương viện nói: "Mấy ngày này, người đã suy nghĩ rõ ràng chưa?"

Mạnh Lương viện mím môi nói: "Nương nương muốn tốt cho tần thiếp, tần thiếp biết rõ."

Hoa Thường kéo tay Mạnh Lương viện, nhẹ giọng nói: "Đừng dẫm nữa, người cũng không phải là nha hoàn. Bốn cung cấm túc người, là để người an tĩnh suy nghĩ vài ngày cho tốt, học nhẫn nại, học bình tĩnh. Chuyện Tô Tiểu nghi được tấn vị là ván đã đóng thuyền rồi, cho dù trong lòng người có oán hận như thế nào đi nữa, cũng phải chịu đựng, biết không?"

Mạnh Lương viện cắn chặt môi, thấp giọng nói: "Tần thiếp biết nương nương là vì muốn tốt cho tần thiếp, chỉ là trong lòng hiểu rõ nhưng vẫn không vượt qua được khúc mắc này."

Hoa Thường thở dài, đối với Mạnh Lương viện thật sự là vừa thương lại vừa hận, còn có vài phần đáng thương.

"Lời của bốn cung người đều xem như gió thoảng bên tai, tiệc rượu thường hoa ngày đó, người không nhìn ra gì sao?" Hoa Thường hơi nhướng mày nhìn Mạnh Lương viện, mở miệng nói.

Mạnh Lương viện thận trọng ngẩng đầu, không biết Hoa Thường ám chỉ điều gì: "Tần thiếp ngu độn, nương nương muốn nói điều gì?"

Hoa Thường vươn ngón tay chọc mạnh lên trán Mạnh Lương viện một cái, cả giận nói: "Có vài lời mà cũng phải nói rõ ràng ra sao? Thủ đoạn của Trịnh Phi độc ác, xem Tô Tiểu nghi như cặn bã, sao việc giành hoa lại ần ần không nổi giận như vậy?"

Sau khi Mạnh Lương viện nghe xong, vẫn mê muội nói: "Tần thiếp không biết..."

Hoa Thường hạ thấp giọng, lạnh lùng nói: "Vậy bốn cung nói rõ cho người, Tô Tiểu nghi không thể nuôi hài tử của nàng ta được, chỉ có thể giao cho người khác mà thôi! Một khi là Hoàng tử, có ai mà không muốn kia chứ! Tô Tiểu nghi không tôn quý, nhưng đứa trẻ kia tôn quý! Bây giờ đừng đắc tội nàng ta, bởi vì có rất nhiều người nguyện ý vì nàng ta mà ra mặt!"

Mạnh Lương viện ngây người như phỗng, lúc này mới nhớ tới lúc trước Hoa Thường đã từng nói với nàng, hài tử của Tô Tiểu nghi nhất định sẽ đổi mẫu... Vậy thì đúng rồi, trong hậu cung có rất nhiều phi tần không có con, tất cả mọi người đều muốn...

Mạnh Lương viện bình tĩnh lại, đôi môi có chút run rẩy, cất tiếng hỏi: "Nương nương, nhưng vì sao ngày đó Lục Tần lại xung đột với Tô Tiểu nghi vậy? Chẳng lẽ Lục Tần không muốn hài tử của Tô Tiểu nghi sao?"

Hoa Thường lạnh lùng cười một tiếng, nhìn Mạnh Lương viện nói: "Người đừng quên, Lục Tần đã có hài tử. Dĩ nhiên, lời nói hôm nay là cấm kỵ, nhưng tình thương của Lục Tần đối với Nhị Hoàng tử sẽ không thay đổi. Trịnh Phi muốn đứa trẻ của Tô Tiểu nghi để tăng tiền cược cho địa vị của mình, nhưng Lục Tần không muốn trở mặt nhìn Nhị Hoàng tử có thêm một đối thủ cạnh tranh, chia đi sủng ái và ủng hộ của Trịnh Phi đối với nó. Đắc tội với Tô Tiểu nghi, là Lục Tần khôn khéo đấy."

Lúc này Mạnh Lương viện mới hiểu rõ, lẩm bẩm nói: "Thì ra là vậy..."

Thanh âm Hoa Thường nhàn nhạt: "Hậu cung này có rất nhiều người khôn khéo, người còn nhỏ, nếu thành thật, người khác không có lý do và động cơ để đối phó với người. Thế nhưng nếu người dây vào đầm nước đục này, vậy thì không rút lui được nữa rồi."

Đôi môi của Mạnh Lương viện trắng bệch, ánh mắt yếu ớt nhìn Hoa Thường, co ro nói: "Tần thiếp tạ ơn nương nương dạy bảo."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Học nhẫn nại và chờ đợi, bốn cung còn ẩn nhẫn, nên người cũng đừng tự chủ trương nữa."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 59 - Cơ

Edit: Huyền Hiền nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Giáng Vân hiên.

Tô Tiểu nghi nằm trên giường, trên người mặc một bộ trung y màu hồng cánh sen, cổ tay trắng ngần như tuyết lộ ra ngoài mép giường, bên cạnh có một Thái y đầu đã bạc trắng đang quỳ bắt mạch.

Hoàng đế chỉ mặc thường phục, nhìn Thái y hỏi: "Sức khỏe Tô Tiểu nghi như thế nào? Có đỡ hơn chút nào không?"

Sau khi bắt mạch xong, Thái y cau mày quay lại trả lời với Hoàng đế: "Mạch tượng của Tô Tiểu nghi vẫn còn có chút hỗn loạn, nhưng thai vẫn tốt, xem ra thai nhi rất bình an."

Thái y vừa dứt lời, trên mặt Hoàng đế và Tô Tiểu nghi đều hiện lên vẻ vui mừng, sắc mặt tái nhợt của Tô Tiểu nghi cũng lộ ra nụ cười xinh đẹp, nhưng trong mắt lại rưng rưng lệ, khẽ nói: "Ông trời phù hộ."

Hoàng đế đứng dậy vỗ vỗ bả vai của Tô Tiểu nghi, an ủi nói: "Trẫm cũng đã nói là sẽ không có việc gì mà. Trong bụng của nàng đang mang là Hoàng tử của trẫm, chắc chắn sẽ có tổ tiên phù hộ, nhất định sẽ bình an khỏe mạnh."

Nụ cười của Tô Tiểu nghi càng tươi tắn hơn, như vừa trút được gánh nặng, đầu nhẹ nhàng dựa vào người của Hoàng đế, thanh âm ngập tràn hy vọng: "Hoàng thượng, tần thiếp thật sự rất vui vẻ, con của chúng ta nhất định sẽ bình an ra đời phải không?"

Hoàng đế cũng nở nụ cười, dù có nói như thế nào, đứa nhỏ không có việc gì là tốt nhất.

Lão Thái y đứng bên cạnh, nét mặt có chút nghi hoặc, mạch tượng của Tô Tiểu nghi vẫn có chút kỳ lạ, nhưng mặc kệ nói như thế nào, thắc mắc này vẫn cứ nên giữ trong bụng là tốt hơn.

Đến buổi trưa, Hoàng đế lưu lại Giáng Vân hiên dùng bữa, sau khi Tô Tiểu nghi được Thái y chẩn mạch xong, tinh thần cũng tốt lên vài phần, ngồi bên cạnh Hoàng đế có phần xứng với câu trai tài gái sắc.

Hoàng đế dùng bữa qua loa, sau đó bỏ đĩa bạc trong tay xuống, mở miệng nói: "Trẫm nghĩ nàng cũng nên thăng vị, dù sao cũng mang thai, đã có khác biệt."

Lúc trước không có nhắc đến thăng vị, cũng là vì thai tượng luôn bất ổn. Nếu được thăng vị, sau đó lại sinh non, vậy thì không phải là hỷ sự. Bây giờ thai nhi đã an ổn, nên Hoàng đế cũng nhắc lại chuyện này.

Mặt Tô Tiểu nghi đỏ bừng, cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Tần thiếp có tài đức gì chứ, có thể vì Hoàng thượng mà mang long tự đã là sự vinh sủng lớn nhất đối với tần thiếp rồi, tần thiếp không dám hy vọng xa vời quá nhiều."

Hoàng đế ôn nhu cười nói: "Mang thai được thăng vị là chuyện theo lệ thường, nàng cũng không cần quá sợ hãi."

Tô Tiểu nghi ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, trên mặt lộ ra nụ cười tươi tắn ỷ lại, thật xinh đẹp.

Hoàng đế cũng cảm thấy tâm trạng vô cùng vui vẻ, mở miệng nói: "Tiểu nghi là Tòng Thất phẩm, thăng vị lên chính là Chính Thất phẩm Lương nghi và Lương viện. Vừa lúc trong cung đang trống vị trí Lương nghi, thăng vị cho nàng trở thành Lương nghi thì như thế nào?"

Khóe miệng Tô Tiểu nghi nâng lên, cười miễn cưỡng: "Đều rất tốt, tần thiếp rất vui mừng."

Hoàng đế nhìn bộ dáng cười miễn cưỡng của Tô Tiểu nghi, ôm bả vai của nàng, thấp giọng nói: "Làm sao vậy, tại sao lại đột nhiên không vui, là do cảm thấy làm Lương nghi không tốt sao?"

Tô Tiểu nghi vội vàng lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, khẽ nói: "Sao tần thiếp dám có ý bất kính như vậy, chỉ có điều nghe thấy Lương nghi, Lương viện thì trong lòng có chút chua xót, tần thiếp xuất thân từ Nhạc phủ... Không được xem là một nữ tử lương gia [1]."

[1] Lương gia (良家): Nhà thanh bạch trong sạch.

Nhắc đến điều này, Tô Tiểu nghi đã như hoa lê đái vũ, khóc không thành tiếng.

Hoàng đế ghen lời, cũng nghĩ đến vụ án, thăm thử dài, an ủi nói: "Đừng khóc, thân thể nàng luôn yếu đuối, nếu như lại buồn phiền quá độ, đối với hài tử không tốt. Huống chi, nàng là phi tần của trẫm, sao lại không được xem là nữ tử lương gia, ai dám ở sau lưng trẫm nói bậy, trẫm liền trị tội người đó."

Tô Tiểu nghi vội vàng lấy khăn tay lau lưng tung lên mặt, cười nói: "Tần thiếp lỡ lời."

Hoàng đế nhìn khuôn mặt tươi cười của Tô Tiểu nghi, hạ giọng an ủi: "Đừng đau lòng, vậy chúng ta không cần Lương nghi, chúng ta bỏ qua cái

này, lên một bậc thành Tông Lục phẩm Cơ, phong nàng là Cơ được không?"

Tô Tiểu nghi sợ hãi lắc đầu: "Tần thiếp không dám, được phong vượt bậc không phải là phi tần hiền lương."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Sao lại không hiền lương, cứ quyết định như vậy đi, buổi tối trăm sẽ nói qua với Hoàng hậu, ngày mai sẽ có thánh chỉ ban ra."

Tô Tiểu nghi cảm động, hai mắt đầm lệ rưng rưng, không biết nên nói cái gì cho phải.

"Dưỡng thân thể cho thật tốt mới là điều quan trọng nhất, đừng quan tâm người khác nghĩ gì nữa." Hoàng đế cười, thấp giọng an ủi.

"Vâng." Tô Tiểu nghi cúi thấp đầu trả lời, lộ ra vùng cổ trắng như tuyết, tinh tế và xinh đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thượng Dương cung.

Hoa Thường và Mạnh Lương viện vừa từ Vị Ương cung thỉnh an trở về, cả người Mạnh Lương viện đều lộ vẻ hoảng hốt, suýt chút nữa thì vấp phải ngạch cửa cao, may mà có cung nữ nhanh nhẹn tinh mắt đúng lúc đỡ được.

"Tần thiếp thất thố." Mạnh Lương viện hành lễ, cúi đầu thỉnh tội với phía Hoa Thường.

Hoa Thường thở dài, lúc này quả thật không biết nên nói gì cho phải, nói nhiều thì nàng cũng thấy phiền, chỉ xua xua tay nói: "Người quay trở về

đi, bốn cung thấy sắc mặt của người không được tốt lắm, có thể là trong người không khỏe, nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt đi."

Mạnh Lương viện trầm mặc, nhún người hành lễ, cô đơn quay người rời đi.00:00 / 00:00Các cung nữ hầu hạ Hoa Thường thay cung trang, mặc lại thường phục, gỡ bỏ những trang sức công kênh xuống.

Giường trong điện của Hoa Thường đã được đổi thành loại gỗ tử đàn, chạm khắc hoa mai. Hoa Thường thường xuyên nghỉ ngơi trên giường, vẫn là Thước Dực có mắt nhìn, vội vàng lấy gối mềm được ướp từ mười loại hương hoa cho Hoa Thường dựa vào.

Lan Chi đứng bên cạnh hầu hạ, nhìn Hoa Thường nửa nhắm nửa mở mắt, bộ dáng như sắp ngủ, liền nhanh tay nhẹ chân đóng tất cả các cửa sổ lại.

Hoa Thường lắc đầu nói: "Bốn cung không muốn ngủ, mở cửa sổ ra đi, không khí đầu xuân rất tốt."

Lan Chi hành lễ, lại mở cửa sổ ra, nhưng chỉ mở ra khe hở nhỏ: "Hôm nay gió có chút lớn, nên mở một chút thôi."

Hoa Thường gật gật đầu, ý bảo không sao.

Lan Chi trở về bên cạnh Hoa Thường, thấp giọng nói: "Tô Tiểu nghi được thăng vị trở thành Tô Cơ, sự sủng ái của Hoàng thượng đối với nàng ta đúng là có chút không bình thường, nhìn lại Mạnh Lương viện cũng thật là đáng thương."

Hoa Thường hơi nhú mào: "Đáng thương ở chỗ nào? Hoàng thượng sủng ái nữ nhân khác thì nàng ta liền trở thành người đáng thương? Chính bản thân nàng ta không xoay chuyển được tình thế, thì không ai giúp được nàng ta."

Lan Chi bưng lên chung trà, khẽ nói: "Nường nường dùng trà. Theo nô tỳ thấy, tâm tư của Tô Cơ rất thâm sâu, có thể khiến Hoàng thượng tấn phong vượt bậc, không thể xem thường. Huống chi một bậc này lại vừa vắn đề lên đầu Mạnh Lương viện, cũng khó trách sắc mặt Mạnh Lương viện lại xấu như vậy."

Hoa Thường nhận lấy chung trà, chậm rãi thổi nhẹ, mở miệng nói: "Hừ, Tô Cơ tự cho mình là thông minh nên đắc chí, nhưng lại không biết rằng đây là Hoàng thượng đang bồi thường cho nàng ta. Khi đứa nhỏ được hạ sinh, Tô Cơ cứ chờ mà khóc đi."

"Cũng chỉ là một Lục phẩm Cơ, trong hậu cung này, chỉ có Tam phẩm trở lên mới có sách văn và lễ sắc phong, lúc này mới thật sự là người có tiếng nói."

Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc một bộ thường phục màu xám khói, không có bất kỳ trang sức châu ngọc nào, mỉm cười dịu dàng hờ hững: "Hoàng thượng mệt mỏi, uống chút trà sâm, nghỉ ngơi một lát đi."

Hoàng đế buông quyển sách trong tay xuống, nhận lấy chung trà từ tay Hoàng hậu, cười nói: "Nàng cũng mệt rồi."

Hoàng hậu thấp giọng nói: "Hoàng thượng xử lý chính sự nhiều mới mệt nhọc, mỗi ngày thần thiếp cũng chỉ cùng các tỷ muội trò chuyện, sao có thể mệt nhọc được."

Hoàng đế vươn tay, xoa xoa mũi, chậm rãi nói: "Chuyện khiến trẫm phiền muộn đúng là rất nhiều. Trong triều, đám lão thần cậy già lên mặt, cả ngày trẫm phải giả ngây giả dại, đầu óc quả thật rất mệt mỏi. Chuyện trong

hậu cung, trăm cũng phải nghĩ, hài tử Tô Cơ sau khi sinh ra, không biết giao cho ai mới là tốt nhất?"

Hoàng hậu đi đến phía sau Hoàng đế, vươn tay nhẹ nhàng xoa ấn huyết thái dương, khẽ nói: "Thần thiếp không thể phân ưu chuyện chính sự cùng với Hoàng thượng, nhưng còn chuyện mọi người trong hậu cung lại là bốn phận của thần thiếp. Hoàng thượng có gì phiền lòng cứ nói rõ, thần thiếp xin lắng nghe."

Hoàng đế thả lỏng thân thể, dựa vào thành giường, trầm giọng nói: "Dù sao thân phận của Tô Cơ thấp kém, không có khả năng nuôi dạy Hoàng tử, trăm cố ý muốn tìm một vị phi tần, nhưng lại không biết nên chọn ai đảm nhiệm."

Hoàng hậu nhẹ nhàng nâng mi mắt, lên tiếng nói: "Ý của Hoàng thượng là muốn tìm người dưỡng dục Hoàng tử hay là muốn tìm người sinh dưỡng Hoàng tử?"

Hoàng đế gật đầu: "Tất nhiên là tìm người sinh dưỡng."

Trong lòng Hoàng hậu sáng tỏ như gương, quả nhiên cho dù Tô Cơ được thăng vị, Hoàng đế cũng không để cho nàng ta có quyền làm mẫu thân.

Hoàng hậu nở nụ cười rộng lượng bao dung, thấp giọng nói: "Những người trong hậu cung, nếu muốn tìm một vị mẫu phi cho Hoàng tử thì Thục phi, Kỳ Phi, Trịnh Phi, ba người này là thích hợp nhất. Còn nếu tìm mẫu phi cho Hoàng nữ thì có Ninh Quý tần, Lục Tần, Ôn Tần đều là những ứng viên tốt nhất."

Ngón tay Hoàng đế vô thức gõ gõ lên gối, suy nghĩ trong chốc lát nói: "Trăm đã nhắc đến chuyện này với Thục phi, nàng cũng biết tính tình của Thục phi, mà nàng ấy lại có hiềm khích với Tô Cơ, nên điều này chắc chắn không thể. Còn Trịnh Phi, vừa mới nhận dưỡng dục Nhị Hoàng tử, nếu hiện

tại thêm một đứa, cũng có chút kỳ cục. Còn Kỳ Phi thật sự là người đáng được lựa chọn, chỉ là Thế tử của Kính Vương vào cung cũng được xem là hài tử của nàng. Dù sao Kỳ Phi cũng còn rất trẻ, hơn nữa thân thể lại yếu đuối, một đứa nhỏ cũng đã đủ huyên náo, trăm không đành lòng khi thấy nàng ấy cực khổ quá mức."

Hoàng hậu nắm chặt nắm tay, địa vị của Thục phi ở trong lòng Hoàng thượng quả thật không hề bình thường, thậm chí đã đề cập qua với nàng ta trước tiên, thế còn cần Hoàng hậu như nàng để làm gì? Kỳ Phi cũng được thánh sủng không hề suy giảm, nhưng đáng tiếc, sự sủng ái này lại trở thành chướng ngại vật của nàng ấy. Hoàng thượng lo lắng sợ nàng ấy mệt nhọc, lại khiến cho Kỳ Phi mất đi một Hoàng tử, đây là tổn thất lớn biết bao nhiêu?

"Theo quy củ của hậu cung, phi tần từ Tam phẩm trở lên đều có thể dưỡng dục Hoàng tử, nếu Hoàng thượng đối với tam phi đều không hài lòng, không bằng xem xét từ Tần trở lên?" Trên mặt Hoàng hậu vẫn là nụ cười ôn hoà, giọng nói trong trẻo.

Hoàng đế thở dài: "Trăm cũng phân vân, Ninh Quý tần đã có Luân nhi, tạm thời không suy xét, Ôn Tần và Lục Tần, trăm không biết chọn ai và bỏ ai."

Hoàng hậu cúi đầu suy nghĩ, liền hiểu được ý của Hoàng đế.

Ôn Tần vừa có phong hào, vừa có gia thế và địa vị. Mà Lục Tần lại vừa mất con, trong lòng Hoàng thượng có chút hổ thẹn với nàng ta, cho nên nhất thời rơi vào khó xử.

Hoàng hậu mở miệng nói: "Dù sao Ôn Tần muội muội cũng đang ở tại Tiêu Phòng cung, Thục phi lại có khúc mắc với Tô Cơ, nếu ngày ngày nhìn thấy hài tử kia, khó tránh khỏi trong lòng sẽ sinh ra tức giận, không bằng ban cho Lục Tần một ân điển. Lục Tần cũng là lão nhân trong cung, cũng

tận tâm tận lực hầu hạ Hoàng thượng, có kinh nghiệm chăm sóc hài tử, là chọn lựa thích hợp nhất."

Hoàng hậu xem Thục phi là kẻ thù lớn nhất trong cung, tất nhiên sẽ không muốn cho Ôn Tần dưới trướng của Thục phi có một hài tử, khiến cho đôi cánh của Thục phi càng ngày càng mạnh. Cũng chẳng sợ ban cho Lục Tần tiện nghi, dù sao địa vị của Lục Tần cũng thấp, không làm nên sóng gió gì lớn được.

Hoàng đế gãi gãi đầu, buồn rầu nói: "Trẫm không phải là không nghĩ đến, nhưng dù sao xuất thân của Lục Tần cũng không tốt, dù trẫm có ý muốn cho nàng ấy ân điển, trong lòng nàng ấy cũng sẽ sinh ra sợ hãi. Hơn nữa có hài tử lại thêm chuyện rắc rối, chỉ sợ Lục Tần không để tâm tư vào hài tử, thấy cảnh thương tâm."

Hoàng hậu cười nói: "Bất luận là Ôn Tần hay là Lục Tần đều là lựa chọn tốt nhất, dù Hoàng thượng chọn ai cũng đều không tệ."

Hoàng thượng thở dài: "Cũng không cần phải rắc rối quá. Nếu là Hoàng tử thì giao cho Ôn Tần. Ôn Tần tuy còn nhỏ tuổi nhưng xuất thân danh gia vọng tộc, gia giáo tu dưỡng đều rất tốt, lại có gia thế, trẫm cũng yên tâm hơn. Còn nếu sinh hạ là Hoàng nữ, thì giao cho Lục Tần, coi như là trẫm bồi thường cho nàng ấy, tốt xấu gì cũng có một đứa nhỏ dưới gối thừa hoan [2], làm giảm bớt nỗi khổ tương tư."

[2] Thừa hoan (承歡): Thuận theo ý tứ của cha mẹ, để làm cho cha mẹ vui thích.

Hoàng hậu cúi đầu hành lễ: "Hoàng thượng anh minh."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 60 - Lão Thần

Edit: Su Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Ánh nắng rực rỡ, gió nhẹ nhàng, Hoa Thường ngồi ở bàn đá ngoài điện, khoe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt: "Thước Dực, người xem, bồn hải đường này nở thật đẹp."

Thước Dực đứng hầu ở một bên, khẽ cười nói: "Là do nương nương chăm sóc tốt."

Lan Chi cũng thuận theo góp ý: "Hải đường này nhìn nương nương bế nguyệt tu hoa [1] mà tự ti, vì thế phải tự mình phấn khởi tiến lên, cố gắng nở ra thật xinh đẹp."

[1] Bế nguyệt tu hoa: Hình dung sắc đẹp đến nỗi khiến mặt trăng phải khuất bóng, hoa phải hổ thẹn.

Hoa Thường cũng cười vui vẻ nói: "Hai người các người chỉ biết nói làm cho ta vui vẻ. Đã nhiều ngày không gặp Mạnh Lương viện, nàng ta thật sự nghe lời, ngày ngày đóng cửa không ra ngoài."

Lan Chi trả lời: "Nương nương không biết, nguyệt sự của Mạnh Lương viện đã tới nhiều ngày, điều này xác định không có mang thai, tự

mình xấu hổ không dám gặp người, càng thêm không dám gặp nương nương người."

Hoa Thường nghe vậy nhú mào, sau đó chậm rãi thở dài: "Bốn cung thật sự có vài phần thất vọng rồi, bây giờ xem ra, Mạnh Lương viện lại là một A Đẩu không thể phò nổi [2]."

[2] Không thể phò nổi A Đẩu (扶不起的阿斗): A Đẩu tức Lưu Thiện (con trai Lưu Bị), Hán Hoài đế, vị vua thứ hai và cuối cùng của nhà Thục Hán dưới thời Tam Quốc. Cụm từ này dùng để chỉ một người đáng thất vọng, yếu đuối và hèn nhát. Hiện nay có 1 số lời giải thích để minh oan cho vị Hoàng đế này, nếu muốn tìm hiểu rõ hơn thì mọi người lên Google nhé.

Lan Chi cười thấp giọng nói: "Dù sao xuất thân của Mạnh Lương viện không cao, kiến thức thiên cận. Bây giờ lại xảy ra việc phiên toái này, nếu muốn trở thành phụ tá đắc lực của nương nương thì còn thiếu chút hỏa hậu (khả năng)."

Trong lòng Hoa Thường thật sự thất vọng, nàng hy vọng Mạnh Lương viện có thể có hài tử, bất luận là nam hay nữ, tốt xấu gì cũng là Hoàng tử, tượng trưng cho địa vị, cũng là tượng trưng cho địa vị của Thượng Dương cung.

"Hiện giờ trong hậu cung, chỉ có Thượng Dương cung không có một hài tử thật sự, dù sao thân phận của Thế tử Kính Vương cũng khó xử, bốn cung cảm thấy không phải chuyện tốt gì."

Lan Chi an ủi: "Nương nương đừng buồn, dù cho không có Hoàng tử thì thế nào, ai dám bất kính đối với nương nương?"

Hoa Thường bất đắc dĩ cười cười, chính nàng không muốn có hài tử sớm nhưng lại hy vọng Thượng Dương cung có thể có hài tử. Cho nên kỳ vọng vào Mạnh Lương viện rất cao, chỉ là hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, không được việc gì.

"Lạnh nhạt với Mạnh Lương viện một thời gian đi, để cho nàng ta bình tĩnh một chút." Hoa Thường nhàn nhạt mở miệng, quyết định Mạnh Lương viện sẽ có một khoảng thời gian dài không thể đến Vị Ương cung thỉnh an, cũng không thể nhìn thấy Hoàng đế.

Quyền lực của chủ vị một cung là rất lớn, các phi tần có phân vị thấp trong cung đều chịu sự quản chế của chủ vị nương nương, nói người bị bệnh chính là bị bệnh, Hoàng hậu cũng sẽ không quản nhiều.

Giáng Vân hiên.

Tô Cơ đã mang thai bốn tháng, cả người cũng gầy ốm đi rất nhiều. Cái thai này có không ít gian nan, dưỡng cũng cực khổ, ăn cái gì phun ra cái nấy, còn luôn luôn ăn không đủ no.

Chỉ mới một tháng, thân hình Tô Cơ đã trở nên mảnh khảnh.

Trân Như bưng chén thuốc màu đen đi vào phòng, thấp giọng nói: "Nương nương, tới giờ uống thuốc rồi." Trong giọng nói mang theo chút đau lòng.

Tô Cơ nhìn Trân Như, lộ ra gương mặt tươi cười, tái nhợt không chút huyết sắc: "Biểu tử, người đã đến rồi, thuốc để đó trước đi, quá nóng."

Trân Như buông khay, nhìn bộ dáng không khỏe của Tô Cơ thì rất đau lòng, mở miệng nói: "Thái y nói thế nào? Nương nương đã gây thành cái dạng này, sao có thể không có việc gì?"

Tô Cơ cười khổ nói: "Thái y nói do ta suy nghĩ quá mức, mạch tượng hỗn loạn, cơ thể mẹ ảnh hưởng đến thai nhi, cho nên mới khiến thân thể khó chịu. Ta cũng không muốn suy nghĩ nhiều, cũng muốn sống vui vẻ khoái hoạt, nhưng phải làm như thế nào đây?"

Trân Như hơi nhú mào, nhìn mỹ nhân tái nhợt trước mắt, không biết nên nói gì cho phải, đây là muội muội nàng yêu thương, là muội muội sống nương tựa lẫn nhau.

Tô Cơ thở dài: "Hiện tại ta có chút hối hận, lúc trước không nên vì tức giận mà từ Tiêu Phòng cung của Thục phi dọn ra ngoài. Bây giờ ta mang Hoàng tử, đáng tiếc ta lại không có khả năng nuôi nấng, không biết Hoàng thượng sẽ giao hài tử của ta cho ai dưỡng dục. Nếu còn ở Tiêu Phòng cung, vậy thì nhất định sẽ là Thục phi dưỡng dục, ta còn có thể thường xuyên nhìn thấy hài tử, còn giờ thì..."

Không còn nghi ngờ gì nữa, Tô Cơ suy nghĩ quá nhiều. Hoàng thượng muốn giao hài tử cho người khác làm mẫu phi, mà kiến thức Tô Cơ thiên cận, không hiểu được đạo lý trong đó, chỉ nghĩ muốn nuôi nấng, nên thành ra sầu lo đến vậy.

Trân Như khẽ an ủi: "Không bằng trước mặt Hoàng thượng, nương nương thử nói thăm dò ý xem sao?"

Tô Cơ chậm rãi lắc đầu, lên tiếng: "Đây không phải là điều ta nên nói, Hoàng thượng sẽ không vui. Ở hậu cung này, ta đã gây thù chuốc oán rất nhiều, cũng không biết nên làm thế nào cho phải."

Trân Như mím môi, vành mắt rưng rưng, lại quật cường nói: "Nương nương khiêm tốn dịu dàng, có gây thù chuốc oán với ai đâu? Rõ ràng là các nàng cố ý làm khó dễ, chế nhạo nương nương. Nô tỳ thấy mà đau lòng, đau đến không chịu được."

Vành mắt Tô Cơ cũng đỏ hoe, thấp giọng nói: "Đây đều là mệnh, xuất thân của ta như vậy, thì còn có thể cầu gì hơn? Hiện giờ đứng hàng Tông Lục phẩm Cơ đã là tổ tông phù hộ rồi."

Trân Như yên lặng rơi lệ, không nói chuyện nữa.

Mà Tô Cơ cũng nhẹ nhàng cầm khăn lau nước mắt, khẽ nói: "Người ở Tiêu Phòng cung không thể trông cậy vào được, các nàng chắc chắn sẽ không nuôi nấng đứa nhỏ của ta. Thật ra Kỳ Phi của Thượng Dương cung lại là nhân tuyển tốt, chỉ là ta và Mạnh Lương viện có ân oán, cũng không thể được. Trịnh Phi, Lục Tần ở Ngọc Hoa cung, Ninh Quý tần của Trường Nhạc cung, ba người này đều có khả năng. Trần Như, người đi chọn vài món đồ vật quý giá đưa đi, cứ nói là tâm ý của ta. Người ta nói không đưa tay đánh vào khuôn mặt tươi cười, thái độ chúng ta tốt một chút, đừng làm cho người khác phật ý."

Trần Như hành lễ nói: "Nô tỳ nhất định sẽ chuẩn bị thoả đáng, nường nường yên tâm."

Tô Cơ cũng là một người có ánh mắt, từ trong đám vũ cơ trở hết tài năng không phải là một việc đơn giản. Nếu là ngày thường Tô Cơ sẽ ở bên cạnh đánh tiếng, ngẫm tìm hiểu suy nghĩ của Hoàng thượng một chút. Chỉ là mấy ngày gần đây, tâm tình Hoàng đế vô cùng bức bối.

---00:00 / 03:13Kiến Chương cung.

Hoàng đế ngồi trên long ỷ, phịch một tiếng liền ném tấu chương trong tay xuống dưới đất, sắc mặt biến thành màu đen, ánh mắt âm trầm, rõ ràng là biểu tình cực kỳ tức giận.

Trần Hỉ khom người nhặt tấu chương trên mặt đất lên, thật cẩn thận đặt trên bàn sách, khẽ nâng mắt nhìn, hạ giọng nói: "Hoàng thượng bớt giận, đừng tức giận làm tổn hại đến thân thể."

Hoàng đế lạnh lùng cười, Trần Hỉ nhìn thấy khiếp hoảng.

"Sổ con của Nghiêm Thao, lại là cáo lão hồi hương, hãn không làm trăm tức chết là quyết không bỏ qua." Gương mặt Hoàng đế không chút biểu tình, lạnh lùng phun ra một câu.

Tuy Trần Hỉ là thái giám nhưng lại là tâm phúc của Hoàng đế, đối với những việc triều đình cũng biết khá nhiều, vị Nghiêm Thao này đương nhiên là vị quan trọng nhất.

Nghiêm Thao là nguyên lão tam triều, năm nay đã bảy mươi ba tuổi. Thời Tiên hoàng là một trong năm người được trọng dụng nhất, là cánh tay đắc lực của Minh Tông, được yêu quý vô cùng, hai người có thể nói là một đoạn giai thoại quân thần tương đắc [3].

[3] Tương đắc (相得): Lòng dạ hợp nhau (Theo thivien.net).

Đáng tiếc, một đời vua một đời thần, giữa Tân quân và lão thần lại có mâu thuẫn không thể giải hòa.

Trần Hỉ thấp giọng khuyên nhủ: "Nghiêm đại nhân chỉ là có chút hồ đồ, Hoàng thượng hà tất phải tức giận với ông ấy như vậy? Cứ coi như là nuôi một người già đi."

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng: "Trẫm đối với ông ta khoan dung khắp nơi, ông ta lại khắp nơi đối nghịch với trẫm! Cho rằng trẫm không biết ai để lộ tin tức Nội Sơ phủ ra ngoài sao?"

Trần Hỉ cúi đầu không dám nói lời nào, Hoàng thượng đang trong lúc tức giận, ai đụng phải thì người đó xui xẻo.

Hoàng đế vẫn tiếp tục phát tiết: "Nội Sơ phủ là cơ quan cốt lõi trọng yếu, vâng mệnh quân quốc [4] đại sự, chỉ nghe lệnh của trẫm, chính là như vậy sao? Trẫm vừa mới ở Nội Sơ phủ tức giận một chút, quả trách Nghiêm Thao vô lễ với trẫm, vừa quay đầu Nghiêm Thao đã biết được tin tức, thỉnh tội với trẫm, còn trình sớ con cáo lão hồi hương! Rốt cuộc Nội Sơ phủ là Nội Sơ phủ của trẫm, hay là của hắn!"

[4] Quân quốc (軍國): Việc binh và việc nước, tức là những việc trọng đại (Theo thivien.net).

Trần Hỉ nhìn ngực Hoàng đế phập phồng, đành phải lộ vẻ mặt đau khổ, mở miệng nói: "Hoàng thượng bớt giận, Nghiêm đại nhân từng là Các lão Nội Sư phủ, nắm giữ Nội Sư phủ trong nhiều năm, có chút nhân mạch cũng không có gì kỳ quái. Bây giờ Nghiêm đại nhân trình sớ con chỉ là giận Hoàng thượng quở trách sau lưng ông ấy, không phải vọng tưởng tranh quyền lực Nội Sư phủ với Hoàng thượng."

Hoàng đế nắm chặt tay, thanh âm lạnh lùng nói: "Người không cần nói tốt cho ông ta, trẫm là Hoàng đế, không cần người khác tới hoa tay múa chân. Nghiêm Thao già rồi, trẫm tử tế với ông ta, chưa từng có một chút khắt khe, nhưng ông ta đối với trẫm như thế nào? Nội Sư phủ không phải là nơi ông ta có thể nhúng chàm. Trần Hỉ, hạ chỉ, Thị lang Tần Dương của Nội Sư phủ vô lễ với trẫm, làm việc thiếu sót, biếm đến Thượng An phủ của quận Tư Lệ."

Trần Hỉ khom người vâng lệnh.

Thị lang Tần Dương là môn sinh của Nghiêm Thao, lần này việc Nội Sư phủ để lộ bí mật đoán chừng là do Tần Dương làm, cũng khó trách Hoàng thượng tức giận.

Hoàng đế vẫn cảm thấy chưa hết giận, dậm mạnh xuống bàn một cái, lên tiếng nói: "Cáo lão hồi hương, trẫm liền chuẩn tấu!"

Trần Hỉ mở to mắt nhìn, vội vàng khuyên nhủ: "Hoàng thượng bình tĩnh, dù sao Nghiêm đại nhân cũng là lão thần lưu lại từ thời Tiên hoàng, lại là đại thần phụ chính. Tuy hiện tại Hoàng thượng đã sớm ngự môn (đích thân) nghe báo cáo và quyết định chính sự, nhưng cũng không thể động vào."

Hoàng đế chậm rãi nhắm mắt lại, ngực phập phồng, qua một hồi lâu, thở ra một hơi, mở miệng nói: "Hừ, xem như nể mặt phụ hoàng, trẫm chịu"

đừng ông ta. Trẫm nhớ rõ san hô do quận Tây Hải tiến cống rất trân quý, ban cho ông ta đi."

Một đời vua một đời thần, mỗi Tân quân đều có tâm phúc của mình, thái độ đối với lão thần này cực kì khó hiểu.

Nếu là lão thần khác, với tính khí sấm rền gió cuốn của Hoàng đế, thì nhất định sẽ không lưu tình chút nào. Nhưng vị Nghiêm Thao này lại là ngoại lệ, không chỉ là không thể động vào, còn phải lúc nào cũng trấn an và kính trọng.

Nghiêm Thao xuất thân vọng tộc, từ nhỏ đã trải qua nền giáo dục tốt. Trong những năm Nhân Hòa, được Minh Tông tín nhiệm và vô cùng yêu quý, quân quốc đại sự cơ hồ đều do một tay ông ta giải quyết. Nội Sư phủ này là cơ quan tập quyền do một nhà Nghiêm Thao thao túng, có thể nói là quyền khuynh triều dã.

Nhưng mà Nghiêm Thao không tham quyền, cùng với triều đại nhà Minh viết nên một đoạn giai thoại quân thần.

Sau khi Minh Tông chết, còn lưu lại di huấn, muốn sau khi Nghiêm Thao trăm tuổi, chôn ở Đông Xứng lăng.

Đây là vinh dự lớn lao.

Trong lăng tẩm của lịch đại Hoàng đế, gian giữa dành cho Đế Hậu, hai bên còn lại là Đông Xứng lăng và Tây Xứng lăng.

Tây Xứng lăng là nơi chôn cất dành cho người trong tôn thất, mà Đông Xứng lăng là nơi chôn cất cho các trọng thần trong triều. Phải biết rằng, chôn cùng chính là hưởng tể, là thần tử có thể hưởng thụ hương khói hiến tế của các Hoàng đế sau này, là vinh quang lớn lao, là thần tử có địa vị tối cao mới có khả năng đạt được.

Minh Tông lưu lại di huấn thật ra chính là bảo đảm sau khi Nghiêm Thao chết có được một lễ tang trọng thể, bảo đảm Nghiêm Thao được an toàn, dù có làm cho Tân đế tức giận, thì cũng có một đường lui.

Không thể không nói, xem như Minh Tông đã tận tâm tận lực, nhưng cách làm này không thể nghi ngờ chính là đào hố cho nhĩ tử của mình. Vì vậy, hiện giờ Hoàng đế chỉ có thể hận đến nghiến răng mà không thể làm gì.

Hoàng đế đương triều là người quý trọng thanh danh, sẽ không dễ dàng vi phạm ý tứ của Tiên hoàng, trên lưng mang tội danh bất hiếu.

Đối với Nghiêm Thao, Hoàng đế vẫn sẽ cố gắng chịu đựng và bao dung như trước.

Tuy vị lão thần này vươn tay khá dài, nhưng vẫn chưa chạm đến lợi ích cơ bản của Hoàng đế, không làm dao động Hoàng quyền.

Trần Hỉ cúi đầu mở miệng nói: "Sang năm là đến kỳ tuyển tú, nghe nói, con nối dõi của Nghiêm đại nhân đông đúc, con cháu vây quanh, lại chỉ có một tôn nữ, đã đến đậu khấu niên hoa [5]."

Hoàng đế hí mắt, chậm rãi lắc đầu nói: "Đến lúc đó rồi nói sau."

[5] Đậu khấu niên hoa (豆蔻年华): Đậu khấu Chỉ thiếu nữ xinh xắn mười ba, mười bốn tuổi. ◇ Điển lấy từ hai câu thơ của Đỗ Mục 杜牧: "Phinh phinh niểu niểu thập tam dư, Đậu khấu sao đầu nhị nguyệt sơ" 娉娉裊裊十三餘, 豆蔻梢頭二月初 (Tặng biệt 贈別) Xinh xắn mềm mại mười ba hơn, (Đúng là) ngọn đậu khấu đầu tháng hai. Niên hoa: Tuổi trẻ.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 61 - Song Thai

Sáng sớm, Kính Vương phủ.

Kính vương nhỏ hơn Hoàng thượng hai tuổi, dáng người thấp hơn một chút. Kính Vương phi cũng không phải xuất thân từ vọng tộc, nhưng tổ phụ đều là quan cao quý hiển, cũng không thua kém gì.

Đang là thời điểm giặt giũ tắm gội vào sáng sớm, Vương phủ cũng bắt đầu trở nên bận rộn.

Đôi mắt của Kính Vương phi đỏ bừng, cho dù có thoa nhiều phấn hơn nữa cũng không giấu được quầng thâm dưới mắt. Kính vương chỉ mặc mỗi một chiếc áo mỏng ngồi bên cạnh, nhìn dáng vẻ tiêu tụy của Kính Vương phi, thở dài.

"Vương gia, Cát nhi vào cung cũng đã gần một tháng, không biết có sống tốt hay không, là mập hay ốm, là cao hay thấp, lòng thiếp ngày ngày giống như đang ngồi trên đồng lửa vậy. Vương gia, thiếp nhớ nó." Kính Vương phi lặng lẽ chảy nước mắt, căn môi dè nén tiếng khóc nỉ non.

Ánh mắt Kính vương trầm xuống, nhìn Vương phi của mình, cũng không biết nên nói cái gì. Thân là chủ nhân của Vương phủ, là trượng phu của Vương phi, là phụ vương của Thế tử, hẳn cũng không làm gì được.

"Đừng khóc." Kính vương chậm chậm lên tiếng. Dù chỉ thốt ra có mỗi hai chữ này, nhưng chính bản thân hắn cũng cảm giác được lời nói của mình bất lực như thế nào.

Vương phi biết phu quân của mình cũng không có cách gì, nhưng tâm tình của một mẫu thân nhớ nhung hài tử thì sao có thể đè nén được đây?

"Vương gia, Cát nhi là nhi tử duy nhất của chúng ta. Vương gia, chúng ta suy nghĩ biện pháp có được hay không? Cho dù gặp nó chỉ một lần thôi, thiếp cũng yên tâm rồi." Gương mặt Vương phi đầy nước mắt nhìn Kính vương, tất cả đều là cầu khẩn và chờ mong.

Kính Vương phi đau khổ cầu xin đã là chuyện bình thường, kể từ ngày Thế tử Kính vương vào cung, nữ nhân này vẫn luôn sống trong bất an. Nàng lẽ mớ đoán được trượng phu mình đã làm chuyện đại nghịch bất đạo gì đó, cho nên nhi tử của nàng chỉ có thể vào cung làm con tin, khủng hoảng, sợ hãi, bất an tràn đầy trong nội tâm nàng.

Kính vương thống khổ nhắm mắt, có lúc nào mà hắn không nhớ nhung nhi tử của mình đâu chứ? Lập gia đình đã gần mười năm, trắc phi thị thiếp cũng không ít người, nhưng con nối dõi lại đơn bạc. Dưới gối cũng chỉ có một nhi tử này, quả thật yêu quý như trân bảo. Lúc đặt tên còn đặc biệt chọn chữ "Cát", hàm ý cường tráng cứng cáp, chỉ mong nó có thể bình an khỏe mạnh lớn lên.

"Nếu nàng thật sự nhớ nhung Cát nhi thì tiến cung thăm một chút đi. Thái hậu không thích nàng, nhưng vì thể diện của Hoàng hậu nên cũng sẽ nể mặt nàng, chỉ là không chắc chắn có thể gặp được Kỳ Phi." Kính vương thở dài, chậm rãi nói.

Nước mắt Kính Vương phi rơi như mưa, nức nở nói: "Nếu Cát nhi nuôi dưới danh nghĩa Hoàng hậu thì còn may. Thiếp đi bái kiến Hoàng hậu, trên căn bản thì có thể gặp được Cát nhi. Nhưng hiện giờ Cát nhi được nuôi dưới danh nghĩa của Kỳ Phi, lấy đâu ra lý do để đi bái kiến một phi tử đây?"

Kính vương khê cau mày, an ủi: "Nuôi dưới danh nghĩa Kỳ Phi cũng có chỗ tốt, Kỳ Phi xuất thân thế gia, giáo dục thì không cần phải bàn đến, nhất định sẽ không hà khắc với Cát nhi."

Kính Vương phi rũ mi mắt xuống, khóc thút thít một hồi, rồi lắc đầu nói: "Làm mẫu thân, đứa nhỏ của thiếp nuôi ở chỗ ai thì đều không có cách gì yên tâm được."

Kính vương cau mày, cũng không còn lời gì để nói. Mà thôi, là hẳn có lỗi với mẫu tử bọn họ, làm liên lụy đến bọn họ.

Giáng Vân hiên.

Thai này của Tô Cơ vẫn rất cực khổ, mặc dù đã tấn vị, nhưng chung quy vẫn còn thấp, tâm tình không thoải mái, thân thể sao có thể tốt được đây? Ba ngày bệnh hai lần, cả người đều gầy đi trông thấy, lộ ra cái bụng lớn vô cùng, nhìn thấy mà giật mình. Bên Tô Cơ lại xảy ra chuyện, chẳng qua chỉ là ra ngoài đi tới đi lui một chút, nhưng bụng lại đau nhức không thôi, vội vàng hoảng hốt thỉnh Thái y đến. Hoàng đế nghe tin thì nhanh chóng đi tới, đương nhiên Hoàng hậu không cam lòng đến sau, cũng vội vã đến Giáng Vân hiên.

Hoàng đế mặc một thân long bào màu vàng sáng, lộ vẻ gấp gáp, lông mày nhíu chặt, ngữ khí bức dọc chất vấn Thái y: "Rốt cuộc thân thể Tô Cơ như thế nào? Cuối cùng bào thai trong bụng ra sao? Các người không phải nói thai tượng của Tô Cơ rất tốt hay sao, một đám lang băm!"

Trong bụng Tô Cơ là hài tử của hãn, làm sao hãn không lo lắng cho được. Bây giờ Hoàng đế đã đứng tuổi, dưới gối tổng cộng chỉ có ba vị Hoàng tử, quả thật là có hơi ít. Trong lòng Hoàng đế cũng sốt ruột, cho dù Tô Cơ thân phận thấp hèn, nhưng đứa bé trong bụng cũng không phải là giả, chính là Hoàng tự dòng dõi cao quý.

Mấy vị lão Thái y run rẩy quỳ xuống thỉnh tội: "Chúng thần không làm tròn bổn phận."

Hoàng hậu vội vàng chạy tới, vẫn còn thở gấp, thấy Hoàng thượng nổi giận, cũng theo đó mà hỏi: "Rốt cuộc Tô Cơ ra sao, các người nói đi."

Gương mặt lão Thái y đứng đầu đầy khổ sở, tự trách nói: "Y thuật chúng thần không tinh thông, lúc trước chẩn đoán không chính xác cho Tô Cơ."

Hoàng hậu cau mày, lạnh lùng nói: "Không chính xác? Nhưng mà long thai có vấn đề gì?" Hoàng đế cũng khẩn trương siết chặt nắm đấm.

Lão Thái y sợ hãi trả lời: "Thân thể Tô Cơ nương nương vốn hơi yếu, lại thể hàn. Trước kia khi còn ở Nhạc phủ lại dùng thuốc cho nên mạch tượng rối loạn. Lúc chúng thần chẩn mạch còn cảm thấy kì lạ, vì sao thai tượng lại ổn định, có điều cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng là do Hoàng thượng che chở và tổ tông phù hộ. Nhưng bây giờ mang thai đã gần năm tháng, chúng thần chẩn mạch lần nữa, phát hiện nương nương chính là mang song thai, chỉ là lần trước do rối loạn mạch tượng nên làm ảnh hưởng đến kết quả chẩn đoán."

Hoàng đế nghe vậy thì trợn tròn mắt, Hoàng hậu cũng có chút biến sắc, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Hoàng đế không chú ý đến vẻ mặt của Hoàng hậu, mà chỉ chăm chú nhìn Thái y, giọng nói có chút bất ổn: "Người nói Tô Cơ mang song thai sao?"

Lão Thái y dập đầu đáp: "Vâng."

Hoàng đế ngẩn người, sau đó trên mặt lộ vẻ vui mừng, lẩm bẩm nói: "Đây là chuyện vui, chuyện vui." Hoàng đế vẫn kiềm chế sự phấn khích của mình. Từ xưa tới nay, Hoàng thất chưa từng có sinh đôi, hôm nay phi

tần của hần lại làm được, đây chính là điềm lành trên trời giáng xuống! Nhất định trời cao công nhận sự cần chính và nỗ lực của hần, giáng xuống điềm lành cho thiên hạ an khang thái bình!

Dĩ nhiên Hoàng hậu cũng hiểu rõ, cho nên sắc mặt có chút không tốt, nhìn sự phấn khởi trên mặt của Hoàng đế, cố gắng lộ ra mỉm cười, dịu dàng nói: "Vậy lần này rốt cuộc vì sao Tô Cơ lại đau bụng? Long thai có khỏe hay không?"

Hoàng đế cũng hồi phục lại tinh thần, nhìn Thái y, đợi câu trả lời.

Lão Thái y co rúm lại, nhẹ giọng nói: "Thân thể Tô Cơ nương nương vốn không tốt, bây giờ lại mang song thai, chẳng trách lại vất vả như vậy, càng ngày càng gầy đi. Nếu tiếp tục như vậy, e rằng long thai khó giữ được..."

Sắc mặt Hoàng đế sa sầm, tức giận nói: "Lang băm! Nếu như hài tử của trẫm có mệnh hệ gì, trẫm giam cả nhà người, diệt cả tộc của người."

Mấy vị Thái y đều run lấy bối, quỳ xuống thỉnh tội.

Lão Thái y cười khổ nói: "Hoàng thượng bớt giận, lúc trước chúng thần cho rằng Tô Cơ nương nương chỉ mang thai một hài tử, nên nghĩ là thai tượng an ổn, vì vậy các phương thuốc an thai đều khá ôn hòa. Bây giờ phát hiện là song thai, nên cái gọi là thai tượng ổn định lúc trước cũng chỉ là ảo giác. Vì lẽ đó tất cả phương thuốc đều phải thay đổi, bản thân Tô Cơ nương nương cũng phải luôn chú ý giữ gìn sức khỏe."

Hoàng đế kiềm nén tức giận, lạnh lùng nói: "Trẫm tín nhiệm các người, giao Tô Cơ và đứa trẻ trong bụng nàng cho các người. Nếu có mệnh hệ gì, các người cũng không cần sống nữa."

Mấy Thái y bất đắc dĩ dập đầu tạ ơn, công việc Thái y này đều luôn phải lấy đầu để ở trên lưng mà sống qua ngày, một khi có gì bất trắc thì sẽ

không được thấy ánh mặt trời ngày mai nữa.

Lúc này Tô Cơ vẫn còn đang hôn mê, vẫn không biết mình có được miếng bánh lớn từ trên trời rớt xuống.

Mà Hoàng hậu đứng bên cạnh đang cố gượng cười, trong lòng lại suy nghĩ mấy bận. Song thai, điềm lành, tình huống tốt nhất chính là hai Công chúa, tiếp đó là hai Hoàng tử. Nếu như may mắn sinh hạ thai long phượng, thì e rằng địa vị của đích tử cũng sẽ bị lung lay! Hoàng hậu bất giác rung mình, bàn tay dưới lớp áo nắm chặt thành quyền, hộ giáp dài đâm vào lòng bàn tay, mang theo đau đớn khôn nguôi. Thai long phượng là điềm lành trời cao ban tặng, Hoàng tử đó sẽ tôn quý bậc nhất, không ai sánh bằng. Vậy thì Tam Hoàng tử của nàng phải làm sao đây? Lần đầu tiên Hoàng hậu phát hiện, thì ra địa vị của đích tử cũng không phải là hoàn toàn vững chắc.

Tiêu Phòng cung.

Sắc mặt Thục phi tái nhợt, lại còn lộ vẻ xanh xao, là một loại khí sắc ảm đạm không khỏe. Ôn Tần nhìn sắc mặt Thục phi không tốt, chỉ có thể lên tiếng an ủi: "Tỷ tỷ nên nghỉ thoáng một chút."

Thục phi nở nụ cười thâm trầm, đôi mắt rưng rưng, khoe miệng cong lên tự giễu: "Mỗi người đều có mệnh số, cưỡng cầu không được. Bốn cung xuất thân cao quý, gả vào trong cung, đạt được thánh sủng dồi dào, khiến người khác hâm mộ không thôi. Nhưng con nối dõi lại khó khăn, chỉ có một nữ nhi, mà lại còn đang đau ốm trong tử lốt."

"Nhưng Tô Cơ kia thân phận hèn mọn, lại có thể được Hoàng thượng thương tiếc, nạp vào hậu cung, thậm chí còn mang song thai, được xem là điềm lành. Tiểu Công chúa của bốn cung vẫn còn đang bệnh, mà toàn bộ nhân tài của Thái y viện lại tập trung hết ở Giảng Văn hiên. Haha, Ôn muội muội, người nói xem, có buồn cười hay không?"

Thâm tâm Ôn Tần cũng có nhiều chua xót, nhưng vẫn lên tinh thần khuyên nhủ, an ủi Thục phi: "Tỷ tỷ, Hoàng thượng chỉ là để ý đứa nhỏ trong bụng Tô Cơ mà thôi, không phải thương yêu Tô Cơ. Huống chi, vẫn luôn có hai Thái y lưu lại ở chỗ của tiểu Công chúa, mặc dù không có thâm niên, nhưng cũng có y thuật tinh thông, tỷ tỷ đừng bi thương nữa."

Thục phi lạnh lùng cười một tiếng, nước mắt lưng tròng, biểu tình đã trở nên hờ hững thờ ơ, nhẹ nhàng sờ lên đôi bông phi yến ngậm châu trên lỗ tai, nhẹ giọng nói: "Vốn bốn cung muốn lưu lại cho Tô Cơ một mạng, bây giờ xem ra, bốn cung quá lương thiện rồi."

Thân thể Ôn Tần run lên một cái, sau đó hoảng sợ nói: "Tỷ tỷ! Bây giờ Hoàng thượng coi trọng Tô Cơ không thua gì Tam Hoàng tử. Nếu muốn động tay động chân thì sẽ gặp muôn vàn khó khăn!"

Thục phi lạnh lùng nhếch môi một cái, giọng nói vẫn trong veo lá lướt như cũ: "Bốn cung không ngốc, Hoàng thượng thích đứa trẻ trong bụng của vị kia, có thể lưu lại, nhưng Tô Cơ phải chết!"

Ngón tay thon dài nhỏ nhắn của Thục phi đập mạnh xuống thành ghế, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên độc ác: "Nữ nhân ti tiện kia dựa vào cái gì mà được Hoàng thượng sủng hạnh, nàng ta dựa vào cái gì mà có thể trở thành thân mẫu của hai đứa trẻ song sinh kia chứ? Bốn cung sẽ cho nàng ta một bài học khó quên, dạy nàng ta kiếp sau nên làm người như thế nào!"

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 62 - Thuyết Phục Thục Phi

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Tiêu Phòng cung.

Hoa Thường được Thục phi mời tới phẩm trà, hai người ngồi tại bàn đá ngoài trời, có vẻ vô cùng hứng thú.

"Năm nay Nội phủ tiến cống trà mới rất ngon, muội muội uống thấy sao?" Thanh âm của Thục phi luôn luôn mang theo sự mềm mại đáng yêu của tiểu cô nương, trong lời nói luôn có vài phần nũng nịu, nhưng không làm người khác chán ghét, mà lại khiến cho người ta yêu thích.

Hoa Thường mang theo ý cười cẩn thận nhấp nước trà, đáp lại: "Quả thật không tệ, cái gì trong cung của tỷ tỷ cũng là thứ tốt nhất, sau này nếu ta thèm ăn, sẽ tới chỗ của tỷ đòi chút ăn uống."

Thục phi thoải mái cười nói: "Muội cũng có ít hơn đâu? Quy cách ở Thượng Dương cung cũng không kém hơn Hoàng hậu bao nhiêu, còn tới chỗ ta đòi cái gì, muốn bị đánh à?"

Hoa Thường chấp tay xin tha thứ: "Tỷ tỷ tha cho ta đi."

Thục phi cười vui vẻ, ngã nghiêng ngã ngửa.

Hoa Thường thấy trâm trên đầu Thục phi có chút lỏng lẻo, liền nói: "Hôm nay tỷ tỷ vậy mà lại lơi thôi lệch thếch rồi." Sau đó nàng nghiêng đầu

nói với cung nữ sau lưng Thục phi: "Còn không mau giúp nương nương nhà người chải lại tóc."

Thục phi có chút ngượng ngùng nở nụ cười, nhẹ giọng nói: "Mấy ngày nay thân thể tiểu Công chúa có chút không tốt, ta cũng vất vả theo, nên không quá chú trọng ăn mặc, giờ lại đầu bù tóc rối khiến muội muội chê cười."

Hoa Thường nghe vậy lộ vẻ lo lắng, lên tiếng nói: "Thân thể tiểu Công chúa vẫn không khởi sắc gì sao?"

Nụ cười Thục phi trở nên khổ sở, nhẹ giọng nói: "Vẫn như cũ, chỉ khác là trước kia Hoàng thượng yêu quý như trân bảo, Thái y vây quanh tứ phía, còn bây giờ thì..."

Hoa Thường thấy khóe mắt Thục phi như có giọt lệ, khẽ nhú mày nói: "Chẳng lẽ Thái y thờ ơ với tiểu Công chúa và tỷ tỷ sao? Ai cho bọn họ lá gan đó vậy?"

Thục phi cười khổ lắc đầu nói: "Thái y làm sao dám, tỷ tỷ ta cũng không phải là người ôn hòa, chỉ là bây giờ nhân tài của Thái y viện đều ở Giáng Vân hiên hết rồi, còn ai nhớ tới đứa nhỏ đáng thương của ta đâu."

Hoa Thường không biết nên nói cái gì, bây giờ Giáng Vân hiên là nơi cấm kỵ và là cái đình trong mắt mọi người ở hậu cung. Không biết có bao nhiêu nữ nhân nguyện rửa chủ nhân của nơi đó chết oan chết uổng, nhưng lại ngại sự coi trọng của Hoàng đế mà không dám làm gì.

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ yên tâm, hiện giờ Tô Cơ đang mang long thai, được Hoàng thượng coi trọng, nên nhường nàng ta một chút. Không nể mặt tăng thì cũng nể mặt Phật, đứa trẻ trong bụng nàng ta quý giá mà."

Thục phi hơi cúi đầu, bộ diêu chim loan ngậm châu bằng vàng trên đầu lấp lánh dưới ánh mặt trời, toát ra ánh sáng vàng rực rỡ kinh diễm.

Thục phi hơi lùi lại, sau đó vươn tay cầm lấy bàn tay Hoa Thường, nghiêm giọng nói: "Muội muội, tỷ xem muội như người của mình nên nói thẳng. Tỷ muốn diệt trừ Tô Cơ, muội nghĩ thế nào?"

Trong lòng Hoa Thường chấn động, nhìn biểu tình nghiêm túc của Thục phi, trên mặt nàng lộ vẻ khó xử: "Tỷ tỷ, đây là chuyện đại nghịch bất đạo, Tô Cơ còn đang mang thai."

Đôi khuyên kim ty trùng châu [1] trên tai theo động tác của Thục phi mà đung đưa, trang sức trên đầu phát ra ánh sáng đẹp đẽ thanh nhã, phản chiếu cả người Thục phi dịu dàng như nước, nhưng lời nói ra lại khiến cho người khác không rét mà run: "Thân phận Tô Cơ hèn mọn, có tài cán gì mà xứng hoài thai Hoàng tự? Huống chi, ý định ban đầu của tỷ tỷ cũng không phải mưu hại Hoàng tự, chỉ là diệt trừ Tô Cơ mà thôi. Nữ nhân sinh con vốn là đi dạo một vòng ở quỷ môn quan. Nàng ta lại mang song thai, chỉ cần thoáng động chút tay chân, đại sự sẽ thành."

Hoa Thường ôm ngực, trầm mặc một hồi, sau đó rũ mi mắt xuống nói: "Tỷ tỷ, song thai vốn khó khăn, tỷ tỷ cần gì phải bận tâm nhiều như vậy? Nếu lỡ như đứa nhỏ có mệnh hệ gì thì sao, giống như đập chuột thì tổn hại đến bình ngọc, mất nhiều hơn được."

Thục phi thấy Hoa Thường không đồng ý, ánh mắt trầm xuống, lên tiếng nói: "Ta không muốn thương tổn hài tử của Hoàng thượng, nhưng nữ nhân kia căn bản không xứng để nuôi dưỡng Hoàng tự. Nếu thật sự vô tình làm tổn hại đến đứa nhỏ, đó cũng là do mệnh của nàng ta không tốt, không trách người khác được."

Hoa Thường thấy Thục phi dầu muối đều không ăn, lo lắng trong lòng. Thục phi nói chuyện này với nàng chính là muốn kéo Hoa Thường

xuống nước cùng. Các nàng tuy là đồng minh nhưng vẫn chưa từng làm chuyện gì, liên kết cũng không vững chắc. Nếu muốn củng cố mối quan hệ, cùng nhau phạm tội là phương pháp nhanh nhất, an toàn nhất, có chung bí mật, có chung nhược điểm, thì có chung lập trường và lợi ích. Thục phi cũng không phải là muốn Hoa Thường ra tay hại Tô Cơ, chẳng qua ép Hoa Thường bày tỏ thái độ mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân mà Hoa Thường do dự, nàng cũng hy vọng tiến gần thêm một bước trong mối quan hệ với Thục phi, nhưng lại không muốn dùng phương thức này. Thiên hạ không có tường nào mà không lọt gió, hôm nay người dám làm, ngày mai liền bị người khác phát hiện. Đến lúc đó, mọi công sức khổ tâm gầy dựng đều đổ sông đổ biển, lại còn liên lụy đến gia tộc, đây không phải là kết quả mà nàng muốn thấy.

Thục phi thấy vẻ mặt Hoa Thường do dự bất định, cũng không thúc giục, chỉ lặng lẽ nâng chung trà lên, rũ mi mắt, nhấp một ngụm trà đã hơi nguội.

Hoa Thường trầm ngâm một lát, cuối cùng chậm rãi lên tiếng nói: "Tỷ, thứ cho muội không đáp ứng chuyện này."

Sắc mặt Thục phi chợt thay đổi, trợn to mắt nhìn Hoa Thường, trong đó có chấn động, có bất bình, còn có tức giận và bi thương khi bị phản bội.

Hoa Thường lập tức cầm tay Thục phi, vội vàng nói: "Tỷ tỷ đừng hiểu lầm, hãy nghe muội nói."

Thục phi thấy vẻ mặt Hoa Thường chân thành, thở một hơi, chậm rãi nói: "Muội nói đi."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ cũng là quý nữ xuất thân từ vọng tộc, chắc cũng biết thân phận giống như chúng ta ở trong cung không thể có nửa điểm sai lầm, nếu không chính là đại tội liên lụy đến thanh danh gia

tộc. Vì lẽ đó muội làm việc không khỏi trái lo phải nghĩ, cần tuân nữ tắc, không dám có nửa điểm lười biếng."

Thục phi nghe vậy thở dài yếu ớt, ánh mắt xa xăm, dường như cũng nhớ lại thời gian trước kia khi mình còn ở nhà.

Hoa Thường tiếp tục nói: "Trước khi làm việc gì, muội đều suy nghĩ, chuyện này sẽ mang lại cho chúng ta được cái gì. Mọi chuyện đều có lợi và hại, hoặc lợi nhiều hơn hại, hoặc hại nhiều hơn lợi. Vậy tỷ tỷ diệt trừ Tô Cơ, có thể mang đến lợi ích gì cho chúng ta đây?"

Thục phi cau mày, nghiêm giọng nói: "Sự tồn tại của Tô Cơ chính là điều châm chọc cho những quý nữ sống sờ sờ như chúng ta! Muội muội, chẳng lẽ muội không tức giận sao? Huống chi, tiểu Công chúa của ta thân thể ốm yếu nhiều bệnh, không được Hoàng thượng yêu thích. Bây giờ ngay cả Thái y chuyên trách cũng không có ở đây, bản thân nó còn nhỏ không hiểu được lòng người ấm lạnh, nhưng ta đau lòng cho nó..."

Hoa Thường nhìn ánh mắt bi thống của Thục phi, cũng bi ai trong lòng. Thục phi hơn mười năm mới có một nữ nhi này, đương nhiên yêu quý như trân bảo. Bây giờ bởi vì Tô Cơ có thai mà bị lạnh nhạt, tất nhiên sẽ bị thương và phẫn nộ.

Hoa Thường ôn nhu khuyên nhủ: "Tỷ tỷ bớt giận. Tỷ oán hận Tô Cơ, ta có thể hiểu được, nhưng tỷ có từng nghĩ qua những nguy hiểm trong chuyện này chưa? Vì đồ kị mà mưu hại phi tần đã là đại tội, nếu trong đó lại dính líu đến mưu hại Hoàng tử, thì đây chính là tội tru di cửu tộc, vạn kiếp bất phục! Tỷ tỷ, Tô Cơ đáng giá để chúng ta mạo hiểm như vậy sao?"

Thục phi nghe Hoa Thường nói xong, từ từ ổn định lại tâm trạng, mím môi không nói gì.

Hoa Thường lại tiếp tục nói: "Tỷ tỷ là nhất thời tức giận nên đầu óc mê muội. Tỷ suy nghĩ kỹ một chút, thật ra trong hậu cung này, so với chúng

ta, có người còn muốn Tô Cơ chết hơn nhiều."

Thục phi bị lời nói của Hoa Thường gây chấn động, cau mày lên tiếng: "Người trong hậu cung chán ghét Tô Cơ không phải ngày một ngày hai, người muốn Tô Cơ chết cũng không chỉ có một mình ta."

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.3M viewsEntertainmentHoa Thường nhẹ giọng nói: "Ta sợ tử bị người khác lợi dụng. Tử tức giận muốn diệt trừ Tô Cơ như vậy, có phải là bị kẻ dụng tâm khích bác hay không?"

Thục phi cau mày, lắc đầu nói: "Không có, bốn cung cũng không phải là kẻ ngốc, sao có thể để cho người khác nói cái gì thì ta làm cái đó được?"

Hoa Thường thấp giọng nói: "Chẳng lẽ cung nữ thái giám trong cung tử chưa từng nghị luận, chưa từng khiến tử tử tăng thêm tức tối sao?"

Thục phi hơi híp mắt, dường như nhớ lại điều gì, sau đó nói: "Rốt cuộc muội có ý gì?"

Hoa Thường nói nhiều, có chút miệng khô lưỡi đắng, liền cầm ly trà lên nhấp một ngụm, sau đó mới tiếp tục nói: "Sự tồn tại của Tô Cơ và đứa nhỏ trong bụng nàng ta, đối với chúng ta thật ra chẳng có gì quan trọng, cho dù đến lúc đó mẫu tử nàng ta được bình an, thì người lo lắng tức giận cũng không phải là chúng ta."

Thục phi cũng đã giải trừ được khúc mắc, mơ hồ biết được ý của Hoa Thường, lên tiếng nói: "Ý của muội muội là... có kẻ mượn đao giết người?"

Hoa Thường nhẹ nhàng gật đầu một cái, cây trâm bằng bạc trắng đính hồng ngọc trên búi tóc dường như cũng lung linh lấp lánh.

"Trong cung này có hai người đặc biệt muốn diệt trừ Tô Cơ." Hoa Thường từ từ nói.

Thục phi tò mò, nghi ngờ hỏi: "Là ai?"

Hoa Thường chậm rãi nói: "Một vị là Mạnh Lương viện trong cung của ta, oán hận của nàng ấy và Tô Cơ tích tụ đã lâu, mâu thuẫn gia tộc, đấu đá của phi tần cũng khiến cho nàng ấy hận không thể giải quyết Tô Cơ sớm hơn. Đáng tiếc dù sao phân vị của nàng ấy thấp, không làm được gì nhiều. Gần đây nàng ấy bị ta cấm túc, cho dù trong lòng nôn nóng như có lửa đốt thì cũng bất lực."

Thục phi gật đầu, biết người thứ hai mới là mấu chốt.

Hoa Thường mím môi nói: "Vị thứ hai chính là Hoàng hậu nương nương."

Thục phi chấn động, híp mắt, gần từng chữ chậm chậm nói: "Hoàng hậu." Sau đó quay đầu hỏi: "Hoàng hậu vẫn luôn có thái độ ôn hòa với Tô Cơ, sao bây giờ lại muốn diệt trừ nàng ta?"

Hoa Thường thấp giọng, biểu tình lạnh nhạt nói: "Bởi vì Hoàng hậu nương nương sợ."

Ánh mắt Thục phi trầm xuống: "Sợ? Nàng ta đứng đầu lục cung, cũng biết sợ một tiện tỳ sao?"

Hoa Thường khẽ cười nói: "Tỷ tỷ, Hoàng hậu mang hy vọng và mong đợi cả đời kí thác lên người Tam Hoàng tử, có được Tam Hoàng tử vốn không dễ dàng gì, nên thân phận Tam Hoàng tử bây giờ lại càng thêm tôn quý. Chỉ cần nó có thể lớn lên nên người, mà có lẽ chưa cần đến lúc nó thật sự trưởng thành, Hoàng thượng đã lập nó làm Thái tử. Nhưng bây giờ Tô Cơ có thể sinh long phượng thai, là điềm lành trong thiên hạ. Tất nhiên Hoàng tử đó sẽ tiếp nhận thiên mệnh, tôn quý không ai sánh bằng. Tỷ nói xem, Hoàng hậu có sợ hay không?"

Thục phi bỗng nhiên tỉnh ngộ, cắn chặt môi, híp mắt nói: "Hoàng hậu muốn ta ra mặt làm chim đầu đàn để thay nàng ta hoàn thành tâm nguyện đây mà..."

Quả thật Thục phi nghe thấy cung nhân nghị luận, cũng từng vì cung nhân xì xào mà tức giận gấp bội, đương nhiên tin lời của Hoa Thường nói là sự thật, là do người của Hoàng hậu ở một bên quạt gió thổi lửa, nhưng lại không biết đây chỉ là suy đoán của Hoa Thường mà thôi.

Hoa Thường không muốn dính vào chuyện này, nhưng khi Thục phi lên tiếng, nếu không đáp ứng thì có nghĩa là quyết liệt dứt khoát với Thục phi, Hoa Thường cũng không muốn như vậy, cho nên thuyết phục Thục phi bỏ ý niệm này đi.

Kẻ thù lớn nhất của Thục phi là ai? Chính là Hoàng hậu.

Chuyện của Tô Cơ khiến mọi người xôn xao, đương nhiên cung nhân sẽ bàn luận nhiều, bất bình cho nường nường của mình, trong lời nói có sự khinh thường dành cho Tô Cơ và thương tiếc cho nường nường nhà mình. Thượng Dương cung cũng có tình huống như vậy, Hoa Thường phỏng đoán, Tiêu Phòng cung cũng không khác biệt lắm, thậm chí có thể còn nghiêm trọng hơn. Cho nên mượn cái cơ này, dẫn dắt Thục phi hoài nghi Hoàng hậu chính là một nước cờ tốt.

Thục phi là người dễ bị kích động, dễ tức giận, quả thật là người dễ bị lừa gạt nhất trong hậu cung. Mặc dù Hoa Thường áy náy trong lòng, nhưng vì bình an sau này, vẫn tận lực nói hươu nói vượn thôi.

Thục phi càng nghĩ càng tức giận, cắn môi dưới nói: "Hoàng hậu cai quản lục cung, nếu nàng ta muốn động thủ, so với ta thì tỷ lệ thành công lớn hơn nhiều, nhưng vẫn lấy ta làm lá chắn, quả thật có lòng muốn diệt trừ ta mà!" Thục phi tức giận đập tay xuống bàn đá, cả bàn tay đều đỏ lên.

Hoa Thường thấy vậy vội vàng ngăn hành động của Thục phi lại, lo lắng nói: "Tỷ tỷ tội gì tổn thương thân thể của mình, há chẳng phải để cho người thân đau lòng còn kẻ thù thì vui mừng sao?" Hoa Thường trừng mắt nhìn cung nữ sau lưng Thục phi, hô lên: "Các người còn đứng đó làm gì, còn không mau đi lấy thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau đến đây."

Cung nữ vội vàng phúc thân đáp lời.

Hoa Thường đỡ Thục phi ngồi xuống, khuyên nhủ: "Tỷ tỷ bớt giận. Hoàng hậu nương nương ở vị trí cao, không muốn tùy tiện dính vào loại chuyện này, lưu lại điểm yếu cho người khác nắm lấy. Nàng ta có Tam Hoàng tử, nên bây giờ rất coi trọng danh tiếng, đương nhiên không muốn tự mình động thủ, một khi bị Hoàng thượng biết, đó là tội lớn."

Thục phi lạnh lùng nở nụ cười, ánh mắt sắc bén: "Đúng vậy, nàng ta ngồi vững vàng trên đài cao, nhìn chúng ta sống cả đời tầm thường, ta làm sao có thể không hận!"

Hoa Thường thở dài, lên tiếng nói: "Hoàng hậu nương nương khôn khéo thật. Xác suất Tô Cơ sinh long phượng thai chỉ có một phần ba, mà dù khả năng này có được ba phần đi chăng nữa, cũng không thể đánh động Hoàng hậu nương nương liễu lĩnh ra tay. Tâm tư Trịnh Phi thâm trầm, Ninh Quý tần lại trầm tĩnh như nước, chỉ có một mình tỷ tỷ tính tình dễ kích động, dễ bị người khác lợi dụng nhất, Hoàng hậu nương nương không phải là nhìn trúng điểm này sao?"

Thục phi giận quá hóa cười, cắn răng nói: "Haha, ta muốn nhìn xem nàng ta sẽ làm như thế nào! Bây giờ ta lại mong đợi Tô Cơ sinh long phượng thai, thật muốn nhìn thử vẻ mặt khi ấy của Hoàng hậu."

Hoa Thường trấn an nói: "Tỷ tỷ đừng tức giận hại thân, không đáng giá."

Cung nữ vội vã từ trong điện đi tới, cầm trong tay thuốc mỡ tiêu sưng, phúc thân hành lễ trình lên.

Thục phi nhàn nhạt cười nói: "Tay của bốn cung cũng không có chuyện gì lớn, chẳng qua chỉ vỡ xuống bàn hai cái, làm gì mà quý như vàng vậy."

Hoa Thường nhận lấy thuốc mỡ, mở hộp ra, nhẹ nhàng thoa lên tay Thục phi, ôn nhu nói: "Tỷ tỷ chính là người không chú ý đến thân thể của mình như vậy, tỷ tỷ nên vì tiểu Công chúa mà suy nghĩ một chút. Công chúa còn nhỏ, cần tỷ chăm sóc, tỷ nên cho Công chúa thêm một đệ đệ, đó mới là bảo vệ lớn nhất của Công chúa."

Trong lòng Thục phi cảm động, rĩ mi mắt, nhẹ giọng nói: "Có thể có tiểu Công chúa ta đã vô cùng vui vẻ, nào dám mong muốn nhiều hơn."

Hoa Thường nhẹ giọng khuyên nhủ: "Tô Cơ mang thai, mặc dù Hoàng thượng rất chú ý đến nàng ta, nhưng dù sao nàng ta cũng không thể thị tẩm. Tỷ tỷ có thể nhân cơ hội này thể hiện rộng lượng một chút, kéo lòng Hoàng thượng trở về."

Thục phi hé miệng cười một tiếng, thở dài nói: "Đây là đương nhiên, hiện tại ta đã thông suốt. Ta muốn Tô Cơ vẫn còn sống, sống khỏe mạnh, ta sẽ bảo vệ mạng sống của nàng ta, để cho Hoàng thượng thấy ta rộng lượng, cho Hoàng hậu nếm mùi đau khổ!"

Hoa Thường cười yếu ớt: "Tỷ tỷ anh minh."

Thục phi cũng cười, kéo tay Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Tỷ muội chúng ta liên thủ, trong hậu cung này, ai có thể địch được đây?"

[1]: Hình ảnh khuyên tai kim ty trùng châu

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 63 - Lấy Cớ

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Mai Thái phi.

Tiêu Phòng cung.

Hoa Thường hàn huyền với Thục phi một lát thì đứng dậy cáo từ, hiện tại hiển nhiên không thể so với dĩ vãng, nay Tiêu Phòng cung đã có thêm một vị tiểu Công chúa, trong lòng Hoa Thường vẫn luôn để ý đến chuyện này.

"Thế tử sắp tan học, muội cũng nên về sớm. Tính tình đứa bé kia vốn hay thẹn thùng, nếu muội không ở đó chỉ sợ nó lại đứng ngồi không yên chờ muội." Hoa Thường cười ôn nhu, xen lẫn vài phần bất đắc dĩ.

Thục phi dịu dàng nói: "Dù sao có trẻ nhỏ thì sẽ khác, muội sẽ đặc biệt vất vả hơn. Nhưng cũng không phải đứa nhỏ của mình, thêm vài phần trách nhiệm lại mệt mỏi tinh thần."

"Thế tử vốn có tính cách ôn hòa, không phải người hay náo loạn nên cũng coi như là một đứa nhỏ dễ nuôi." Hoa Thường đứng dậy, Lan Chi tiến lên sửa sang lại cung trang, phục sức cho Hoa Thường.

Thục phi cũng đứng dậy: "Vậy tỷ không tiễn muội nữa, tiểu Công chúa sắp tỉnh ngủ, ta không thể rời đi được."

Hoa Thường vội vàng xua tay, mỉm cười nói: "Muội cũng không phải là đứa trẻ, sao lại để tỷ tiền đến tận cửa chứ."

Thục phi cười, đôi mắt cong thành một mảnh trăng non: "Đi cẩn thận, nhàn rồi không có việc gì thì tới chỗ tỷ tỷ ngồi nhiều một chút."

Hoa Thường hành lễ, cười giòn tan: "Vâng."

Sau khi Thục phi tiễn Hoa Thường thì vịn tay Yên Hoài chậm rãi trở về thiên điện.

"Tiểu Công chúa đã tỉnh chưa?". Thục phi mệt mỏi day day thái dương, cất tiếng hỏi.

Yên Hoài đỡ Thục phi ngồi xuống trước bàn trang điểm, bàn tay trắng ngần linh hoạt tháo hết những trang sức cồng kềnh trên tóc xuống, nhẹ giọng nói: "Bẩm nương nương, hôm nay tiểu Công chúa rất ngoan, ngài ấy tỉnh dậy cũng không khóc nháo, bà vú đang cho ngài ấy uống sữa đây."

Thục phi lộ ra nụ cười ôn nhu, giọng nói càng thêm phần ngọt ngào: "Mấy ngày nay bệnh tình tiểu Công chúa đúng là có chuyển biến tốt."

Yên Hoài phụ họa: "Thái y trẻ tuổi cũng có chỗ tốt của trẻ tuổi, phụ trách nghiêm túc, tinh lực có đủ, dám hạ bút kê phương thuốc. Còn nhóm lão Thái y đều nhu nhược, chỉ dậm dề từ ngày này sang ngày khác, không mong lập công, chỉ cầu không mắc lỗi."

Thục phi nghe vậy, sắc mặt có chút bất mãn, lạnh lùng hừ một tiếng: "Trọng thưởng Thái y, người nói cho bọn họ, nếu Tiểu Công chúa sớm ngày bình phục, bốn cung sẽ thỉnh cầu Hoàng thượng cho bọn họ thăng quan tiến chức, thê tử được hưởng đặc quyền, đứng ngang hàng với đám lão Thái y kia. Hừ, thân thể của Tô Cơ lại không dễ hầu hạ, bốn cung chống mắt chờ xem bọn họ mất hết mặt mũi!"

Yên Hoài xoa bả vai Thục phi, thấp giọng nhận mệnh.

Ngọc Tình cũng là tâm phúc của Thục phi, đứng hầu hạ một bên, thấp giọng hỏi: "Nường nường, lời Kỳ Phi nói hôm nay, nường nường cho rằng như thế nào?"

Thục phi dừng một chút mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Kỳ Phi cũng chỉ vì muốn tốt cho bốn cung. Thời điểm hiện tại quả thật không nên manh động, bốn cung tuyệt sẽ không để Hoàng hậu ở phía sau chiếm được tiện nghi."

Ngọc Tình cúi đầu, thấp giọng nói: "Nường nường cũng đừng quên mục đích của nường nường là gì. Dù Kỳ Phi có lý do gì đi nữa, kết quả chẳng phải vẫn cự tuyệt đề nghị của nường nường sao?"

Thục phi hơi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng: "Người có ý gì?"

Ngọc Tình nhàn nhạt mở miệng: "Nường nường hãy thử thận trọng suy xét lại mối quan hệ đồng minh với Kỳ Phi nường nường xem. Tuy Kỳ Phi nường nường đích xác là người tốt, là kiểu người "trời quang trăng sáng", nhưng thật sự thích hợp với nường nường sao? Dù chỉ một chút việc mờ ám thì Kỳ Phi cũng không muốn dính vào, dù thông tuệ đến cực điểm nhưng chỉ một nhánh lá cũng không muốn dính đến thân."

Thục phi mím môi, sau đó hơi mỉm cười, biểu tình thờ ơ mà mang theo vài phần thoải mái, nhẹ giọng nói: "Người nói có lý, nhưng mỗi chuyện đều có mặt này mặt kia. Hôm nay Kỳ Phi không muốn hại người, ngày mai cũng sẽ không hại bốn cung. Nàng ấy có thể không phải là một đồng minh đủ tư cách, nhưng lại là một vị tỷ muội có thể tín nhiệm. Trong hậu cung đáng sợ này, luôn thiếu những người như nàng ấy."

"Bốn cung biết Ngọc Tình người cũng chỉ muốn tốt cho bốn cung, nhưng tại hậu cung trống rỗng này, người có thể nói lời thật lòng không nhiều. Bốn cung và nàng ấy đều được thế gia giáo dưỡng, tính cách cũng

hợp nhau, chuyện này lại càng không dễ dàng gì." Thục phi hơi nghiêng đầu, lông mi thật dài rũ xuống, ba quang liễm diễm [1]

[1]: Ba quang liễm diễm: Ý chỉ sóng mắt sóng sánh, chan chứa, tràn đầy.

Một tháng sau, Thượng Dương cung.

Hoa Thường mặc một bộ xiêm y đính ngọc trai màu hoa uất kim hương [2], tay áo vén lên lộ ra cổ tay tuyết trắng mềm mại, ngón tay trắng nõn tinh tế cầm ấm trà khảm thạch anh tím rót cho Hoàng đế một ly trà Quân Sơn.

[2]: Hoa uất kim hương: Bây giờ người ta gọi là hoa Tulip đấy ạ.

Hoàng đế nhận lấy tách trà Hoa Thường tự mình châm, cười nhấp một ngụm, khen ngợi: "Tay nghề của Thường nhi rất tốt."

Hoa Thường khẽ cười, ngồi xuống nói: "Hoàng thượng quá khen."

Tâm tình của Hoàng đế rõ ràng rất vui vẻ, mở miệng nói: "Hôm nay xiêm y của Thường nhi cũng rất đẹp, sắc màu tươi mới, trong trẻo. Đến bây giờ trẫm mới nghĩ ra, bây giờ Thường nhi chẳng qua chỉ mới mười bảy thôi, còn trẻ lắm."

Hoa Thường biết ngày thường nàng đều mặc xiêm y màu thẫm hoặc màu nhạt, dường như chưa bao giờ rực rỡ như hôm nay, cũng không trách Hoàng thượng nói nàng chừng chạc quá tuổi. Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.9M viewsEntertainment"Chẳng phải do hôm nay Hoàng thượng giá lâm nên thần thiếp mới ăn mặc đẹp hơn một chút hay sao." Hoa Thường bất đắc dĩ nói, mang theo vài phần ý tứ ám muội.

Hoàng đế cười haha: "Lòng trẫm rất vui."

Hoa Thường vẫn cười đoan trang, ôn nhu nói: "Nghe Thái hậu nói mấy ngày nay tâm tình của Hoàng thượng không được tốt. Hôm nay thần thiếp lại thấy thật ra người vẫn còn rất tốt."

Hoàng đế lắc đầu: "Chỉ khi ở Thượng Dương cung, tâm tình trẫm mới có thể tốt như vậy. Không khí nơi này tươi mát, cảnh sắc tuyệt đẹp. Hơn nữa lại còn có mỹ nhân nào đó xinh đẹp như tranh."

Hoa Thường lại bị Hoàng đế làm cho đỏ mặt, không biết nên trả lời như thế nào cho phải. Tựa như nàng vĩnh viễn không thể giống với những nữ nhân khác, không thể thân mật đùa giỡn với người nam nhân trước mắt này.

Hoàng đế cũng không để bụng phản ứng của Hoa Thường, ánh mắt vẫn nhu hòa như cũ: "Sắp tới trời chuyển nóng, trẫm nhớ rõ nàng rất sợ nóng, vậy nên đã phân phó Nội Vụ phủ đưa đến Thượng Dương cung số băng gấp đôi."

Hoa Thường có chút vui mừng, lại có chút sợ hãi, đứng dậy hành lễ: "Hoàng thượng, như vậy thật không hợp quy củ. Hoàng hậu nương nương và Thục phi cũng không có được nhiều phân lệ như vậy, thần thiếp sao có thể vượt qua quy củ được?"

Hoàng đế đưa tay cầm lấy tay Hoa Thường, trầm giọng nói: "Vì bận rộn chính sự trên triều và chuyện Tô Cơ có thai nên trẫm có chút vắng vẻ hậu cung, ngay cả nơi này của nàng, trẫm cũng đã lâu chưa tới. Nhưng trong lòng trẫm vẫn luôn nhớ nàng, chẳng qua trẫm thật sự rất bận nên không thể đến được. Bây giờ chỉ là thêm vài phần băng, nếu Thường nhi cự tuyệt, trong lòng trẫm sẽ vô cùng áy náy."

Tay Hoàng đế rất lớn nên nắm trọn bàn tay Hoa Thường, trong lòng Hoa Thường nóng lên, rũ mắt trầm ngâm, sau đó hành lễ: "Vạy thần thiếp tạ ơn hậu ái của Hoàng thượng."

Lúc này Hoàng đế mới lộ ra nụ cười nhu hòa rạng rỡ, tuy gương mặt cương nghị có chút tiêu tụy nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy thật thoải mái: "Vậy mới tốt. Thường nhi nên nhớ, trăm đối tốt với nàng là điều hiển nhiên, không cần phải tạ ơn."

Tình cảm của Hoa Thường đối với Hoàng đế vẫn luôn lạnh nhạt, có chút mộng lung mơ hồ, nhưng lúc này trong lòng nàng lại có vài phần rung động. Tuy vậy, Hoa Thường vẫn cười nhu hòa, uyển chuyển thay đổi đề tài: "Thần thiếp đã biết. Đúng rồi, mấy ngày gần đây tiểu Công chúa đã khỏe hơn rất nhiều, Hoàng thượng đã đi thăm nó chưa?"

Hoàng đế cười gật đầu: "Trẫm đã thăm tiểu Công chúa, đúng là đã khỏe hơn rất nhiều. Nhưng Thục phi lại gây đi trông thấy, trẫm nhìn mà có chút đau lòng. Thục phi làm rất tốt, trẫm biết tính tình nàng ấy thẳng thắn và hay xúc động, nhưng mà lần này nàng ấy lại lấy lễ để đối đãi với Tô Cơ, trẫm vô cùng vui mừng."

Hoa Thường ôn nhu nói: "Tình cảm của Thục phi tỷ tỷ đối với Hoàng thượng vô cùng sâu đậm, Hoàng thượng lại coi trọng đứa bé trong bụng Tô Cơ, tất nhiên Thục phi tỷ tỷ sẽ nguyện ý thành toàn tâm nguyện của Hoàng thượng. Cho dù bản thân bị uất ức thì tỷ ấy cũng cam tâm tình nguyện."

Hoàng đế thở dài, cười khổ: "Trẫm biết tình cảm của nàng ấy, cũng sẽ đối xử tốt với nàng ấy, chỉ là tính tình nàng ấy quá quật cường, đến cả trẫm nhiều khi cũng không biết làm sao. Gần đây lại có chút vắng vẻ nàng ấy, trẫm nghĩ chờ đến khi thân thể tiểu Công chúa bình phục tốt thì sẽ ban phong hào. Dù sao Đại Công chúa của Lan Tiệp dư cũng có phong hào, Thục phi cả đời không chấp nhận đứng sau người ta, vậy nên trẫm mới muốn cho nàng ấy ân điển."

Hoa Thường cười hành lễ: "Vậy thần thiếp thay Thục phi tỷ tỷ và tiểu Công chúa tạ ơn Hoàng thượng."

Hoàng đế cười: "Như vậy trăm không thể đổi ý được nữa rồi, nàng thật nhanh nhẹn mà. Trăm còn chưa nghĩ ra phong hào nào hay cả, nàng đừng nói gì với Thục phi."

Hoa Thường hiểu ra: "Đây là tất nhiên, chỉ là Hoàng thượng cũng đừng quên hiện tại tiểu Công chúa còn chưa có tên, chuyện ban phong hào thật ra không vội."

Hoàng đế gật đầu: "Vậy trăm cũng nên nghĩ cái tên đẹp một chút."

Hoa Thường ôn nhuận cười: "Nếu Thục phi tỷ tỷ biết thì chắc chắn sẽ rất vui mừng."

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn Hoa Thường, đột nhiên vươn tay sờ mặt Hoa Thường, thấp giọng nói: "Nàng luôn suy nghĩ quá nhiều cho người khác, trăm vui mừng khi nàng thấu hiểu lòng người, nhưng cũng đau lòng nàng cô đơn, tịch mịch."

Hoa Thường sửng sốt một chút, sau đó cúi đầu: "Thần thiếp làm gì có chỗ nào cô đơn, tỷ muội ở hậu cung hòa ái dễ gần, nói chuyện rất hợp ý. Hoàng thượng thường xuyên ghé thăm thần thiếp, lại vô cùng sủng ái thần thiếp, thần thiếp cũng không tịch mịch."

Hoàng đế từ từ đến gần Hoa Thường, nhìn thẳng vào mắt nàng, trầm giọng nói: "Thường nhi, trăm không ngốc. Đôi mắt của nàng nói cho trăm biết, nàng rất cô đơn. Trăm vô cùng đau lòng, nhưng không biết là vì điều gì, muốn đổi tốt với nàng, lại không biết nên cho nàng cái gì. Thường nhi, hẳn là nàng hiểu rõ, chỉ cần nàng lên tiếng, trừ vị trí Hoàng hậu ra thì trăm đều tình nguyện cho nàng bất cứ thứ gì."

Hoa Thường mím môi, trong lòng lại cười khổ. Hoàng đế vô cùng áy náy với nàng. Lần trước nàng cẩn thận hầu bệnh đã để lại cho Hoàng đế một nhân tình, hẳn muốn bù đắp lại phần nhân tình này lại phát hiện đối

phương không cần bất cứ thứ gì, loại cảm giác thất bại này mới là nguyên nhân khiến hân đối xử tốt với nàng.

Hoa Thường cũng không muốn cầu mong điều gì. Ngày tháng hiện tại thật sự không tệ, nàng chỉ cần dùng thời gian sắp tới chậm rãi ở bên cạnh Hoàng đế, nói cho Hoàng đế biết nàng luôn trong ngoài như một, một lòng một dạ với hân là đủ rồi. Thậm chí điều nàng muốn không phải là vị trí Hoàng hậu, hoặc có thể nói, chính nàng cũng không biết bản thân mình muốn cái gì.

Hoa Thường chậm rãi cười chua xót, thông thả nói: "Thần thiếp thật sự không thiếu cái gì, Hoàng thượng cũng không cần chuyện gì cũng nhân nhượng thần thiếp như vậy. Hoàng thượng luôn nói thần thiếp lúc nào cũng vì người khác mà suy nghĩ nhiều, ấy là vì thần thiếp thật sự không tha thiết điều gì."

Trong mắt Hoàng đế xuất hiện một loại cảm xúc mà Hoa Thường không hiểu được, thanh âm như lạc hân đi: "Thường nhi, người người không ngừng bành trướng mà mở rộng thế lực, vì sao nàng lại không như thế?" Làm cho hân muốn ngừng nghĩ tới nàng mà không ngừng được.

Hoa Thường rũ mắt xuống: "Thần thiếp không phải tiên nữ, cũng chẳng phải thánh nhân. Thần thiếp cũng muốn khi nói chuyện với Hoàng thượng sẽ không có người khác. Nhưng trong Thượng Dương cung trống rỗng này, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, cũng không phát sinh chuyện đại sự gì, ngay cả một chút việc nhỏ cũng không có. Đôi khi thần thiếp đột nhiên cảm thấy không biết nên nói gì với Hoàng thượng. Chuyện Hoàng thượng phiền lòng thần thiếp không hiểu, sự tình trong cung của thiếp lại không có gì đáng nói.""

Hoa Thường cúi đầu cười khổ, lộ ra cần cổ thon dài, trắng nõn: "Thật sự thần thiếp rất thích Thế tử. Thế tử là đứa nhỏ then thùng hướng nội, tuy không thân thiết với thần thiếp nhưng mỗi ngày đều sớm tối thưa hầu, sao

có thể không có cảm tình. Thần thiếp cũng định kể với Hoàng thượng những chuyện thú vị của Thế tử nhưng lại sợ Hoàng thượng phiền lòng. Nhiều lúc thần thiếp nghĩ, nếu hắn là thân tử của thần thiếp thì thật tốt, không có những khúc mắc về lợi ích. Không hiểu sao thần thiếp lại đau lòng, thần thiếp nghĩ bản thân thật không biết cố gắng, không thể sinh hạ Hoàng tử cho Hoàng thượng."

Hoàng đế nghe Hoa Thường nói như vậy, trong lòng lại đau, ôm thật chặt Hoa Thường vào lồng ngực.

"Chúng ta sẽ có hài tử... Nàng còn trẻ, thân thể lại không tốt, trẫm cũng lo lắng. Thường nhi... Sau này hài tử của chúng ta sẽ tốt hơn Kính vương Thế tử một trăm lần, sẽ vô cùng hiếu thuận, thông minh, hiểu chuyện, thủ tín. Thường nhi nhất định sẽ rất hạnh phúc, trẫm cam đoan." Thanh âm Hoàng đế nhẹ nhàng vang lên ngay bên tai Hoa Thường, mang theo hơi thở cực nóng và lòng tin kiên định, tựa hồ như nhất định sẽ xảy ra.

Hoa Thường thả lỏng thân thể dựa vào lồng ngực của Hoàng đế, trong lòng nhẹ nhàng thở phào, tìm lý do để nói dối quả thật không dễ dàng. Hoàng đế đã nhìn ra nàng cô tịch, nhìn ra tâm tư của nàng không đặt trên người hắn, chuyện như vậy thật sự không phải chuyện tốt, vì vậy phải nhanh chóng tìm một lý do hoàn mỹ để che giấu.

Kỳ thực, ở thời đại này thì Hoàng đế là một nam nhân tốt.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 64 - Sinh Hạ

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Bốn tháng sau, Giáng Vân hiên.

Thai của Tô Cơ mới hơn tám tháng, chưa tới chín tháng đã muốn sinh rồi. Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu nghe tin cũng vội vã chạy tới, những phi tần hậu cung khác đương nhiên không cam lòng đến sau, đều có mặt đầy đủ.

Bây giờ đã vào thu, khí trời chuyển rét, gió cũng bắt đầu trở nên lạnh hơn, lá cây cũng từ xanh tươi chuyển sang khô vàng, mang tới cảm giác tử khí nặng nề. Cung điện gạch đỏ ngói xanh dường như cũng không khiến lòng người ấm áp hơn là bao.

Hoàng đế ngồi ngoài cửa, cau mày, nghiêm giọng nói: "Thái y, sao Tô Cơ lại sinh non vậy?"

Lão Thái y khom người trả lời: "Mang song thai nên khó khăn, sinh sớm cũng không ít người, nhưng rốt cuộc vì sao Tô Cơ sinh non, bây giờ chúng thần không thể chẩn ra mạch nên cũng chưa biết."

Thái hậu thấy Hoàng thượng lại muốn nổi giận, nặng nề nói: "Bây giờ không phải là lúc truy cứu nguyên nhân và trách nhiệm, nhanh chóng gọi bà mẹ tới đây và chuẩn bị nước nóng các thứ. Còn nữa, cho người đi lấy

một viên nhân sâm thượng hạng dự trữ sẵn, đứa nhỏ được bình an sinh ra mới là chính sự."

Trong lòng Thái hậu cũng cuống cuống lo lắng, nếp nhăn trên trán dường như sâu hơn, nhưng dù sao bà cũng đã trải qua nhiều sóng gió, chuyện nặng nhẹ cấp bách vẫn có thể phân định được rõ ràng.

Hoàng đế hơi cúi đầu nói: "Vâng, mẫu hậu nói đúng, nhi thần gấp gấp rồi."

Dáng vẻ Hoàng hậu đoan chính độ lượng, trên mặt cũng mang theo vẻ sốt ruột, chậm rãi nói: "Chỉ sợ song thai sẽ sinh sớm, nên mọi thứ đều đã được chuẩn bị trước rồi."

Trong cung điện mơ hồ truyền tới tiếng kêu thống khổ của Tô Cơ, khiến người nghe cũng cảm thấy đau đớn.

Sắc mặt Thục phi có chút tái nhợt, ánh mắt u ám quét một vòng, sau đó không nóng không lạnh lên tiếng: "Dù sao Tô Cơ cũng ở Tiêu Phòng của thiếp sống một thời gian, cũng coi như có chút tình cảm. Tô Cơ mang thai, mặc dù thần thiếp không thể nói là chăm sóc tỉ mỉ, nhưng cũng quan tâm chu toàn. Thái y sớm đã nói ngày dự sinh của Tô Cơ là tháng sau, hiện giờ sinh non quả thật là có điều khả nghi."

Hoàng đế nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Tay Hoàng hậu nắm chặt thành quyền, lộ vẻ lo lắng, nhẹ giọng nói: "Đúng như mẫu hậu đã nói, trước mắt quan trọng nhất vẫn là Tô Cơ sinh con được bình an, những chuyện khác sau này hãy nói tiếp."

Thục phi hơi ngước đầu lên, trên mặt mang theo ý cười đúng mực, nhẹ giọng nói: "Chuyện sinh con này người khác không thể giúp được, Tô Cơ chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi. Cho dù đám người thần thiếp ở chỗ này lo lắng đến mức tổn hại thân thể cũng vô ích, vậy sao lại không truy

cứu? Ít nhất cũng nên đòi lại công đạo cho Tô Cơ, người nói có phải hay không, Hoàng hậu nương nương?"

Hoàng hậu không giữ được nụ cười trên mặt nữa, dần dần phai nhạt, trong ánh mắt mơ hồ mang theo lửa giận, lạnh giọng nói: "Sao Thục phi lại nói những lời này, chẳng lẽ hoài nghi bốn cung sao? Hoàng thượng và Thái hậu đang ở đây, Thục phi có gì cứ nói thẳng, chỉ cần đưa ra chứng cứ, bốn cung sẽ nhận tội ngay, nhường lại vị trí này cho Thục phi muội muội!"

Hoàng đế nghe hai nữ nhân tranh luận không ngớt, vỗ xuống bàn ầm một tiếng, tức giận nói: "Đều im miệng hết cho trẫm!"

Hoàng thượng là một người rất ít khi nổi giận trước mặt nữ nhân, cho nên khi Hoàng thượng bất thành linh quát lên làm cho Hoàng hậu và Thục phi sợ vỡ mật, ngoan ngoãn phúc thân nhận tội, không dám nói thêm gì nữa.

Sắc mặt của Thái hậu cũng cực kỳ lạnh lẽo, trong giọng nói già nua mang theo sự khàn khàn: "Phi không giống Phi, Hậu không ra Hậu, lộn xộn không ra thể thống gì. Chuyện Tô Cơ sinh non cũng không cần các người ở đây tranh đua miệng lưỡi, ai gia nhất định sẽ điều tra kỹ càng! Hậu cung luôn vững vàng yên ổn, nếu thật sự có chuyện mưu hại sủng phi và Hoàng tử, đừng trách ai gia không niệm tình, liên lụy đến tông tộc!"

Tất cả phi tần đều nơm nớp lo sợ cúi đầu, đồng loạt quỳ xuống tạ tội, xin Thái hậu bớt giận.

Mi tâm của Hoàng đế có chút buồn rầu, hẳn không muốn tin trong hậu cung thật sự có người muốn mưu hại Tô Cơ và Hoàng tử. Đối với nữ nhân của mình, hẳn luôn có vài phần bao dung. Phi tần được phân chia thành sủng ái và không được sủng ái, nhưng trong mắt Hoàng đế, các nàng đều là nữ nhân của hắn, đều là nữ tử hiền lương trong ngàn chọn vạn chọn.

Hoa Thường có thể hiểu được suy nghĩ này của Hoàng đế, nhẹ giọng nói: "Bây giờ chẳng qua cũng chỉ là suy đoán mà thôi, đều là tử muội hậu cung với nhau, không nên vì lý do đó mà tổn thương đến hòa khí. Hoàng thượng và Thái hậu cũng đừng quá lo lắng, Tô Cơ là người may mắn, nhất định sẽ bình an sinh hạ Hoàng tử."

Về mặt Hoàng đế lộ ra vài phần trấn an, nhìn Hoa Thường cười một tiếng: "Thân thể nàng không tốt, lại vào thu rồi, nên mặc nhiều hơn một chút, đừng để bị nhiễm phong hàn. Tô Cơ bên này còn không biết khi nào mới xong, nếu nàng mệt thì cứ về nghỉ ngơi trước đi."

Hoa Thường khẽ cười nhạt, nhẹ giọng đáp: "Thần thiếp sao có thể dễ bị bệnh như vậy, tạ Hoàng thượng quan tâm, thần thiếp không sao."

Trịnh Phi hào sảng lên tiếng: "Gần đây thân thể Kỳ Phi muội muội cũng đã chuyển biến tốt, khiến người khác yên tâm hơn rồi."

Hoa Thường quay lại nhìn Trịnh Phi gật đầu một cái, ngượng ngùng nở nụ cười: "Nhờ có Trịnh Phi tử tử quan tâm."

Lan Tiệp dư đứng phía sau, mắt lạnh nhìn bộ dạng tử muội tình thâm, nhàn nhạt lên tiếng: "Tần thiếp loáng thoáng nghe được tiếng kêu của Tô Cơ, cảm thấy vô cùng đau lòng. Nữ nhân sinh con đều như đi dạo một vòng ở quỷ môn quan, nhớ lại tình cảnh khi tần thiếp sinh Đại Công chúa, quả thật đến cười cũng không cười nổi. Hôm nay Kỳ Phi nương nương cười nhẹ nhàng như vậy, hẳn là không hiểu được loại cảm nhận này đâu."

Hoa Thường thu lại nụ cười trên mặt, vị Lan Tiệp dư này thật là loại người muốn tìm đường chết, không nắm được râu của người khác thì không thoải mái mà.

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?1.4M viewsEntertainment"Bốn cung chưa từng sinh con, đương nhiên không thể

hiếu được cảm nhận của Lan Tiệp dư, quả thật là sơ suất của bốn cung". Hoa Thường nhàn nhạt nói một câu liền cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

Hoàng đế nghe Hoa Thường nói lời này, hồi tưởng lại lúc đó Hoa Thường bởi vì không có hài tử mà bi thương, lửa giận lại vọt lên, mắt lạnh nhìn Lan Tiệp dư tức giận nói: "Người không nói thì không ai nói người câm đâu, cút về đi!"

Đời này của Lan Tiệp dư chưa từng bị quở trách như vậy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mắt tròn trợn, dường như không thể tin được Hoàng đế luôn sủng ái nàng có thừa lại có thể nói chuyện với nàng như vậy. Lan Tiệp dư chậm rãi quỳ xuống, căn môi run rẩy nói: "Vâng".

Hoàng đế vừa thốt ra khỏi miệng liền biết mình đã nói nặng lời, nhìn Lan Tiệp dư gầy gò quỳ ở đó, có chút ảo não. Nhưng hôm nay quả thật tâm tình của hân khó chịu, nhú mảy một cái, không nói gì nữa.

Những phi tần khác thấy Hoàng đế đang bực bội cũng không dám lên tiếng, người người đều cúi đầu, cố gắng làm giảm đi sự tồn tại của mình.

Tô Cơ sinh lần này lại giãng co suốt hai ngày hai đêm, mọi người sớm đã giải tán.

Kiến Chương cung.

Hoàng đế vẫn đang chờ đợi tin tức, nội tâm của hân đối với cái thai này vẫn có chút kỳ vọng. Nếu như là long phượng thai, đó chính là điềm lành, là sự khẳng định của trời cao đối với mình, là một loại vui mừng không thể nào tả hết.

Trần Hỉ vội vã tiến vào, quỳ xuống đất, thanh âm gấp gáp: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Tô Cơ sinh hạ hai vị tiểu Hoàng tử."

Hoàng đế thấy Trần Hỉ vào cửa liền biết có tin tức, ngóng cổ trông đợi, trái tim cũng treo lơ lửng. Bây giờ nghe được là hai tiểu Hoàng tử, tâm tình lập tức rơi xuống, có một loại thất vọng không nói nên lời. Bình thường mà nói thì hai vị Hoàng tử là một chuyện tốt, nhưng mong đợi càng cao thì thất vọng càng lớn. Hoàng đế không xem cái thai này là con nối dõi của mình, mà xem nó như là sự kỳ vọng của quân chủ, đương nhiên thái độ sẽ có sự khác biệt.

Tất nhiên Trần Hỉ thấy được sự thất vọng của Hoàng đế, thận trọng nói: "Hoàng thượng, tình hình của Tô Cơ cũng không phải là tốt. Bởi vì trước kia Thái hậu đã nói, nếu như có chuyện gì thì bỏ lớn giữ nhỏ. Bây giờ Tô Cơ bị băng huyết, đang hấp hối, Hoàng thượng có đến gặp không?"

Hoàng đế nghe vậy nhú mày thật sâu: "Bãi giá."

Hoàng đế vừa đi vừa hỏi: "Rốt cuộc chuyện Tô Cơ sinh non là như thế nào, Thái y đã có kết luận gì chưa?"

Trần Hỉ khom lưng đáp: "Phần lớn Thái y đều nói do vấn đề là do thân thể của Tô Cơ. Vốn thân thể Tô Cơ không tốt, lại còn mang song thai, sinh non hay khó sinh thì cũng là bình thường. Nhưng tâm phúc của chúng ta lại báo cáo rằng, nghi ngờ có dấu vết do người gây ra, giống như dùng thuốc không tốt."

Bước chân Hoàng đế dừng một chút, trong lòng lạnh như băng.

Trần Hỉ biết tin tức này là đả kích đối với Hoàng đế, giọng nói càng thêm dè dặt: "Hai vị tiểu Hoàng tử sinh ra khá yếu ớt, Tô Cơ bên kia xem ra cũng không ổn, Hoàng thượng xem xem phải đưa đến cho vị nương nương nào chăm sóc đây?"

Về mặt Hoàng đế có chút thần thờ, hẳn rất rõ ràng lời ám chỉ của Trần Hỉ. Từ khi Tô Cơ được chẩn đoán mang long thai đến nay, ăn uống hay sinh hoạt thường ngày đều do đích thân người của Hoàng đế an bài chăm

sóc, chính là có người muốn ra tay cũng không dễ dàng. Có thể tránh được người của Hoàng đế, làm hại Tô Cơ sinh non, thật ra... chỉ có một người. Chỉ một người có thể làm được, Trần Hi không nói, Hoàng đế cũng biết.

Hài tử Tô Cơ sinh hạ không ai chăm sóc, theo lý nên giao cho Hoàng hậu là tốt nhất, nhưng giao đứa nhỏ của Tô Cơ cho người muốn hại chết chúng nó, thật sự sẽ tốt sao? Đây cũng là lời mà Trần Hi muốn ám chỉ.

Hoàng đế nhắm mắt lại, muốn tức giận, muốn nổi giận, cũng không biết nên làm như thế nào. Trước kia Hoàng hậu không phải người như vậy, Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử cũng từng ở dưới gối nàng một thời gian. Nàng tử tế hòa nhã, tỉ mỉ chu đáo, xem như đứa nhỏ do chính mình sinh ra. Là bởi vì có đích tử của mình sao? Là bởi vì người khác có thể uy hiếp đến đích tử của mình sao?

Hoàng đế nghĩ không ra, thê tử kết tóc của mình sao lại biến thành bộ dạng này. Lúc đó bọn họ đều còn trẻ, bọn họ đã từng nâng đỡ lẫn nhau, yêu thương nhau, cùng nhau vượt qua những năm tháng gian nan khó khăn nhất. Bọn họ cũng đã từng trải qua nỗi đau mất con, cũng đã từng kinh qua đấu đá triều chính, cùng nhau đăng cơ trong vẻ vang. Bọn họ là phu thê sống cùng chăn, chết cùng huyệt mà, vì sao vậy, sao nàng ấy lại thay đổi chứ?

Trần Hi nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Hoàng đế, cũng đau đớn trong lòng, có tức giận với Hoàng hậu nhưng cũng bất lực đối với đấu đá trong hậu cung.

Hoàng đế ngồi trên liễn màu vàng sáng, khẽ quay đầu, nhìn Trần Hi vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói: "Trần Hi, người nói xem, tại sao lại như vậy? Trẫm đối với nàng không tốt sao? Trẫm không đủ kính trọng nàng sao? Trẫm thậm chí đã chuẩn bị xong chiếu thư sắc lập Thái tử, nàng là thê tử kết tóc của trẫm mà."

Trần Hỉ khẽ thở dài, lên tiếng nói: "Hoàng thượng, phu thê vừa thân quen lại vừa xa lạ."

Hoàng đế cúi đầu cười: "Vừa thân vừa lạ... đúng vậy, vừa thân vừa lạ."

Trần Hỉ nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, Thái hậu đã hạ lệnh điều tra kỹ chuyện Tô Cơ sinh non, người có ngăn cản không?"

Sắc mặt Hoàng đế vẫn không chút dao động, từ từ lắc đầu nói: "Không cần, Thái hậu sẽ không tra ra cái gì đâu, ta hiểu Hoàng hậu, nàng ấy làm việc sẽ không lưu lại điểm yếu đâu."

Trần Hỉ thận trọng ngẩng đầu nhìn gương mặt không biểu tình của Hoàng đế, thấp giọng nói: "Chuyện lần này không có chứng cứ gì, Hoàng thượng định xử lý như thế nào?"

Hoàng đế nhếch mép cười tự giễu một cái, lên tiếng nói: "Chứng cứ? Trẫm không cần chứng cứ, có một số việc không cần chứng cứ. Không có chứng cứ chính là chứng cứ tốt nhất, trẫm sẽ không động đến nàng ấy, nàng ấy cũng biết điều đó, cho nên mới dám mạo hiểm làm chuyện này."

Vương Nguyên, nàng và ta tình nghĩa phu thê hơn mười năm đến đây là chấm dứt, sau này, nàng chỉ làm Hậu, không làm thê.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 65 - Tạ Thế Và Nuôi Dưỡng

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Giáng Vân hiên.

"Hoàng thượng giá lâm!" Giọng tiểu thái giám the thé vang lên trong cung điện trống trải, mang theo mấy phần yên tĩnh đến đáng sợ.

Hoàng đế xuống xa liền, khuôn mặt thâm trầm bước nhanh vào nội điện.

Trần Hỉ chạy chậm theo sau lưng Hoàng đế, lên tiếng nói: "Hoàng thượng, bên trong phòng mùi máu tanh rất nặng, đừng tiến vào..."

Hoàng đế không nghe theo, tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Vừa vào phòng đã nghe thấy mùi máu tanh nồng đậm, dường như bọn cung nhân đã rắc rất nhiều hương phấn để trấn át, nhưng hai loại mùi hương trộn lẫn với nhau lại tạo thành một mùi vị vô cùng khó ngửi.

Bên trong phòng đã được cung nhân dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, thành giường được che chắn bởi tấm rèm dày, Hoàng đế bước nhanh về phía trước nhưng bị cung nữ ngăn lại.

Cung nữ này không phải ai khác, chính là biểu tỷ của Tô Cơ, Trần Như.

Vẻ mặt Trân Như bi thương, quỳ xuống đất hành đại lễ, thanh âm bình ổn tĩnh mịch: "Xin Hoàng thượng đừng bước, nương nương không muốn người nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy xơ xác của nàng, chỉ mong Hoàng thượng cách ngoài rèm nói lời ly biệt với nương nương."

Hoàng đế dừng bước, chấp tay sau lưng, thành giường treo rèm bằng lụa mỏng đính ngọc trai có thêu linh thú bằng gấm ngũ sắc mang nghĩa cát tường. Hắn còn nhớ là do đích thân hắn ban thưởng cho Tô Cơ.

Bên trong rèm truyền ra một giọng nữ yếu ớt: "Hoàng thượng tới rồi sao..."

Hoàng đế từ từ đến trước giường, tay nhẹ nhàng đặt lên tấm rèm, thấp giọng nói: "Trẫm đến rồi."

Tô Cơ nằm trên giường chậm rãi nở nụ cười dịu dàng, sau đó lại nghĩ Hoàng thượng không nhìn thấy được, mới từ từ thu lại ý cười, dứt quãng nói: "Tần thiếp cố gắng giữ lại một hơi này, cũng không biết là đợi cái gì, những chuyện không yên lòng quá nhiều... bây giờ lại không biết nên nói gì..."

Hoàng đế nhắm mắt lại, che giấu ướm át nơi khóe mi, lên tiếng nói: "Đừng nói nữa, trẫm đều hiểu cả, cứ nằm thoải mái đi, trẫm ở đây bồi nàng".

Tô Cơ lộ ra nụ cười hạnh phúc, nhẹ giọng đáp: "Vâng".

Hoàng đế dịu dàng nói: "Trẫm sẽ chăm sóc bọn nhỏ thật tốt, trẫm biết nàng nhất định sẽ không yên lòng, còn có người nhà của biểu tỷ nàng, trẫm cũng sẽ an bài từng cái một. Mị nhi, cảm ơn nàng đã sinh thêm hai Hoàng tử cho trẫm". Đột nhiên Hoàng đế không thể thốt ra lời nữa, trong cổ họng có một loại cảm giác hít thở không thông và tâm tình bi thương không nói nên lời kia khiến hắn đau đớn không cách nào khắc chế được.

Khóe mắt Tô Cơ từ từ chảy xuống hai hàng lệ, nước mắt trên gương mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc nào lại càng đặc biệt rõ ràng hơn.

"Hoàng thượng, kiếp này có thể hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng đã là điều hạnh phúc nhất đời này của tần thiếp, có nhiều hơn nữa thì tần thiếp cũng không nhận nổi. Nếu có kiếp sau, tần thiếp nguyện căn rơm căn cỏ báo đáp ơn sủng hạnh kiếp này của Hoàng thượng". Trong hơi thở mong manh như tơ mang theo một loại hạnh phúc mờ ảo, ôn nhu giống như xúc cảm khi lụa mỏng lướt nhẹ qua da thịt.

Chưa tới một khắc, bên trong rèm đã không còn tiếng động gì nữa, dường như ngay cả tiếng hít thở cũng không còn nghe thấy, tay Hoàng đế có chút run rẩy kéo rèm ra.

Trên giường lớn được chạm trổ hoa văn tinh mỹ là một cỗ thi thể tái nhợt. Dường như trên mặt Tô Cơ còn lưu lại nụ cười hạnh phúc, cực kỳ an tâm khi ra đi.

Hoàng đế từ từ kéo rèm lên, bước chân có chút lảo đảo đi ra ngoài cửa, sau đó nhẹ giọng nói với cung nhân: "Tô Cơ... đi rồi".

Trần Như đợi ngoài cửa ngay lập tức liền tê liệt ngã xuống đất, đôi mắt khô khốc sưng đỏ đã chẳng thể rơi lệ được nữa.

Trần Hỉ lập tức tiến lên đỡ lấy Hoàng đế, vẻ mặt lo lắng nói: "Hoàng thượng, nén bi thương".

Hoàng đế lắc lắc đầu, nắm chặt tay Trần Hỉ, cúi đầu nói: "Trở về thôi".

"Vâng".

Thượng Dương cung.

Đột nhiên Hoa Thường nhìn thấy Hoàng đế hồn bay phách lạc, mặc dù dáng người vẫn cao ngất, nét mặt vẫn trầm ổn như cũ, nhưng hơi thở trên người lại thay đổi, dường như có một loại cảm giác ngăn trở không nói nên lời.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường". Hoa Thường vội vã ra cửa nghênh đón hành lễ, trên người mặc thường phục đơn giản, trên đầu cũng chỉ cài một cây trâm, có phần đơn bạc.

Hoàng đế bước xuống long liễn, nhìn Hoa Thường quỳ trên đất hành lễ, đưa tay nâng Hoa Thường dậy, trầm giọng nói: "Trẫm tới vội vàng, cũng không thông báo với nàng một tiếng, miễn lễ đi".

Hoa Thường thấy sắc mặt Hoàng đế căng thẳng, trong mắt lại tràn đầy mệt mỏi, cũng không nói nhiều, chỉ ôn nhu lên tiếng: "Hôm nay nổi gió rồi, thổi lâu quá sợ rằng sẽ đau đầu, Hoàng thượng mau vào trong đi". Dứt lời nàng liền vịn tay Hoàng đế, cùng nhau tiến vào trong điện.

"Thần thiếp thấy Hoàng thượng có chút mệt mỏi, không bằng đến nhuễn tháp chớp mắt một lát đi". Hoa Thường đỡ Hoàng thượng ngồi xuống, vẻ mặt ân cần quan tâm, chậm rãi nói.

Hoàng đế vỗ vỗ tay Hoa Thường, thấp giọng nói: "Quả thật trẫm có chút mệt, nhưng mà không ngủ được. Nàng chưa biết sao, Tô Cơ vừa mới đi..."

Hoa Thường kinh ngạc một chút, sau đó phục hồi lại tinh thần, nhẹ giọng khuyên: "Thần thiếp nghe nói có chút không ổn, không nghĩ rằng lại nhanh như vậy. Hoàng thượng nén bi thương, bảo trọng thân thể, Tô Cơ mới có thể an tâm ra đi".

Hoàng đế yên lặng gật đầu, có vài lời hắt sẽ không nói, đến Thượng Dương cung cũng chỉ là theo bản năng cảm thấy nơi này an tâm, có thể nói chuyện, có người biết nóng biết lạnh ở bên cạnh.

Hoa Thường thấy Hoàng đế không nói chuyện, chỉ ngồi đó, thở dài trong lòng.

"Hoàng thượng, Tô Cơ đi rồi, vậy hai vị tiểu Hoàng tử mới sinh kia có ổn không? Nên để cho người của Ti Thiên Giám đến bốc một quẻ, bất luận thế nào cũng không thể để lại danh tiếng khắc mẫu thân được". Hoa Thường ôn nhu chậm rãi nói.

Sau khi Hoàng đế nghe xong, khẽ thở dài: "Nàng nói có lý, quả thật phải làm như vậy".

Trầm ngâm một hồi, Hoàng đế mới lại lên tiếng nói: "Trẫm thấy then với Tô Cơ, nàng liều mạng mới sinh hạ được hai nhi tử, nhưng bản thân nàng lại không thể hưởng được một ngày phúc của con cháu. Đáng tiếc, hai đứa nhỏ này trẫm cũng không thể lưu lại cho nàng ấy, nhất định phải đổi mẫu. Bây giờ hai vị tiểu Hoàng tử đều được ôm đến chỗ Từ Ninh cung của Thái hậu chăm sóc rồi, trẫm cũng chưa quyết định được."

Tâm tư Hoa Thường biến chuyển trăm lần, cũng không hiểu rõ được ý tứ trong lời nói của Hoàng đế, chỉ nhẹ giọng nói: "Tô Cơ phúc mỏng, nhưng hai vị Hoàng tử là con của Hoàng thượng, nhất định sẽ được trời cao che chở".

Gương mặt Hoàng đế lộ ra vài phần ý cười: "Đúng vậy, chỉ hy vọng thật sự như vậy, để cho hai Hoàng tử bình an lớn lên".

"Trẫm cũng nói với nàng vài lời thật lòng, trẫm vốn nghĩ cho Ôn Tần hoặc Lục Tần một ân điển, có đứa nhỏ tốt hơn rất nhiều. Thế nhưng bây giờ Tô Cơ ra đi, chỉ để lại hai đứa trẻ sơ sinh còn trong tã lót, trẫm thấy cũng đau lòng, dù sao cũng muốn tìm một mẫu phi vững chắc một chút. Lời này trẫm vẫn chưa thương lượng với Thái hậu và Hoàng hậu, trẫm đến tìm nàng để hỏi nàng trước."

Sau khi Hoa Thường nghe xong, hiểu rõ ý của Hoàng thượng, liền nhẹ nhàng hỏi: "Hoàng thượng có ý để thiếp dưỡng dục hai Hoàng tử sao? Đó đúng là ân điển cầu cũng không được, tỷ muội hậu cung e là sẽ hâm mộ thần thiếp chết mất".

Hoàng thượng cầm tay Hoa Thường, thấp giọng nói: "Nàng còn trẻ, sẽ có hài tử, sau này thân tử không phải trưởng tử, trăm sợ nàng sẽ khó chịu... Và lại, trăm muốn tách hai đứa nhỏ ra để nuôi dưỡng. Tuy là sinh đôi nhưng ở cùng một chỗ chung quy cũng không tốt lắm, trăm có ý để nàng và Thục phi chia ra nuôi dưỡng".

Hoa Thường sửng sốt một chút, Hoàng thượng vậy mà lại có ý định này...

Hoa Thường hơi mím môi, rũ mi mắt xuống, cúi đầu nói: "Suy nghĩ của Hoàng thượng là tốt, chỉ là bỗng dưng khiến người khác thương tâm. Tách trẻ song sinh ra nuôi dưỡng quả thật có lý, nhưng song sinh có tướng mạo tương tự, như vậy so với không phải ruột thịt có gì khác biệt đâu. Sau này chúng nó cũng biết được thần thiếp và Thục phi không phải là thân mẫu, và lại cũng khó ngăn chặn miệng lưỡi nhàn rỗi của cung nhân. Hành động này của Hoàng thượng có thể không phải là ân điển, mà là phiền toái rồi."

Hoàng đế thở dài, trầm giọng nói: "Cũng chỉ có nàng thẳng thắn nói chuyện với trăm như vậy, nhưng lại không chối tai."

Hoa Thường khẽ cười: "Nói lời bất kính, thần thiếp và Thục phi tỷ tỷ cũng xem như là người đứng đầu trong các vị phi tần, Hoàng thượng chọn hai người bọn thiếp, nhất định là rất thương yêu hai vị Hoàng tử, hy vọng bọn thiếp có thể che chở cho Hoàng tử. Chuyện này Hoàng thượng đề nghị, thần thiếp liền nguyện ý, chỉ là Thục phi tỷ tỷ khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều. Tỷ tỷ vốn bất mãn với chuyện Tô Cơ được sủng ái, bây giờ sau khi

Tô Cơ chết vẫn còn được Hoàng thượng hoài niệm chiếu cố, sợ là tỷ tỷ sẽ không cam lòng".

Hoàng đế thở dài, bất đắc dĩ cười nói: "Trẫm cũng chỉ nghĩ một chút vậy thôi, sao lại không biết tính tình của Thục phi, cũng đã nhiều năm nàng không nuôi dưỡng một hài tử. Huống chi bây giờ, chuyện này cũng chỉ là trẫm đơn phương tình nguyện, cảm thấy hổ thẹn với hai đứa bé kia, hy vọng có thể bù đắp gấp đôi, nhưng mà có lẽ Thái hậu và Hoàng hậu bên kia cũng sẽ không đồng ý."

Hoa Thường an ủi: "Lời này của Hoàng thượng sai rồi, có thể nuôi dưỡng Hoàng tử chính là ân điển. Chẳng qua Thục phi tỷ tỷ đối với Hoàng thượng tình cảm sâu đậm, cho nên không chấp nhận những thứ khác, tấm lòng như vậy nhưng không hề xấu".

Hoàng đế vỗ tay Hoa Thường: "Hôm nay trẫm cũng chỉ là trò chuyện với nàng một chút, không có ý gì khác. Chuyện này cũng phải xem ý của Thái hậu, sau đó lại cân nhắc thêm. Nếu không có nhân tuyển tốt, trẫm sẽ để cho nàng nuôi dưỡng, nói với nàng trước một tiếng, tốt xấu gì thì nàng cũng đã có chuẩn bị. Đúng rồi, chuyện này đừng nói với Thục phi, nhất định nàng ấy sẽ tức giận".

Hoa Thường đứng dậy hành lễ, dịu dàng đáp: "Vâng".

Hoàng đế nhìn sắc trời một chút, sau đó nói: "Hôm nay trẫm sẽ nghỉ ngơi ở chỗ của nàng, cảm thấy an tâm hơn".

Hoa Thường ôn nhu: "Vâng, thần thiếp gọi người nói một tiếng, chờ lát nữa cũng sắp dùng bữa tối rồi".

Về mặt Hoàng đế ôn hòa hơn nhiều, cả người cũng thả lỏng hơn, nhìn Hoa Thường khẽ nói: "Trẫm nói chuyện với nàng một chút, cảm giác đã tốt hơn rất nhiều. Dù những chuyện này chưa giải quyết xong thì trẫm cũng cảm thấy rất nhẹ nhõm."

Hoa Thường cười nói: "Chỉ là do trong lòng Hoàng thượng giữ quá nhiều chuyện mà lại không nói ra, đương nhiên cảm thấy bức bối, khó tránh khỏi buồn rầu thành bệnh, sau này phải chú ý. Thần thiếp không chán ghét người, có chuyện gì thì cứ nói với thần thiếp. Bất kể như thế nào, thần thiếp đều nguyện ý nghe, cũng nguyện ý vì Hoàng thượng mà phân ưu."

Hoàng đế thoải mái kéo khoeo miệng, cười nói: "Được".

Thật ra cảm giác của hân đối với Hoa Thường rất kì diệu. Lúc tuyển tú thấy nữ tử duyên dáng yêu kiều thì cảm giác tim đập thành thịch. Nhưng sau khi tiến cung, thứ hấp dẫn hân không phải là vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mà là tính cách trầm ổn nội liễm lại ôn nhu thanh nhã của nàng.

Tình cảm hân đối với Tô Cơ cũng không thể nói được là có bao nhiêu sâu đậm, chẳng qua cảm thấy có chút áy náy với nàng. Hoàng hậu hại chết nàng, hân lại không thể làm gì cho nàng... Ngay cả đứa bé của Tô Cơ cũng phải trở thành của người khác. Địa vị của Hoàng hậu không thể bị lay động, Hoàng tự vô sự, chỉ có phi tần vì khó sinh mà chết. Cho dù công bố tội của Hoàng hậu, cũng không tạo thành tội gì lớn, huống chi càng không thể tiết lộ ra. Các loại ưu tư xen lẫn với nhau, mới tạo thành tâm tình bức bối của Hoàng đế.

Lời nói vừa rồi quả thật không có ý gì khác, đơn giản giống như phu thê thảo luận với nhau. Người nói này không được, kia không được, không có kính cần tạ ơn, không có sự tức giận khi khi quân, cũng không có sự đổ kị của thiếp thất. Đây dường như chính là nguyên nhân mà hân yêu thích nơi này, là bình thản và hòa thuận của gia đình.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 66 - Nuôi Dưỡng Hải Tử

Edit: Du Quý phi.

Beta: Dương Hiền dung.

Từ Ninh cung.

Thái hậu vui vẻ nhìn hai Hoàng tử nằm trong nôi, nếp nhăn nơi khoé mắt tựa hồ sâu thêm, mang theo tâm tình vui sướng: "Hoàng đế mau đến nhìn hai đứa bé này đi, lớn lên giống nhau như đúc, mặt mày y chang Hoàng đế lúc nhỏ."

Hoàng đế đứng dậy lại gần nôi, nhìn đứa trẻ đang phun bong bóng, khẽ cười nói: "Đứa bé còn nhỏ như vậy, sao có thể nhìn ra được gì." Tuy ngoài miệng Hoàng đế phản bác nhưng trong lòng vẫn vui vẻ, hải tử lớn lên giống mình là một chuyện thật vui mừng.

Hoàng hậu không nói gì, chỉ ở một bên ung dung mỉm cười, thấp giọng khen: "Thoạt nhìn Tứ Hoàng tử với Ngũ Hoàng tử đều là hải tử ngoan ngoãn, cũng không khóc nháo, sau này nhất định sẽ là hiếu tử."

Thái hậu cười gật đầu: "Đương nhiên rồi."

Hoàng đế nhìn đứa bé một lát rồi nói với nhũ mẫu: "Được rồi, ôm Hoàng tử xuống đi, cẩn thận một chút."

Nhũ mẫu cung kính hành lễ: "Vâng." Sau đó cẩn thận khom người bế Hoàng tử lui bước rời đi.

Thái hậu lôi kéo tay Hoàng đế ngồi ở một bên, nghiêm túc nói: "Tô Cơ đi rồi, ai gia thấy Hoàng thượng cũng không vui vẻ, đừng quá buồn để ảnh hưởng đến thân thể. Hai đứa nhỏ này cũng phải an bài thật tốt, Tô Cơ đã mất ba ngày rồi, hãy tính ngày sớm hạ táng đi."

Hoàng hậu cũng mở miệng nói: "Đúng là nên hạ táng Tô Cơ rồi. Mà thật ra nàng ấy cũng có chỗ tốt, liều chết sinh hạ hai đứa nhỏ, có công với Hoàng thất. Không bằng truy phong cho nàng đi, cũng coi như là ân điển."

Thái hậu gật đầu: "Lời này của Hoàng hậu có lý."

Hoàng đế không nhìn Hoàng hậu, trực tiếp gật đầu với Thái hậu: "Vệ phong làm Chính Lục phẩm Quý cơ đi, lấy lễ chế của Tông Ngũ phẩm Mỹ nhân mà hạ táng."

Hoàng hậu hành lễ: "Vâng." Sau đó nâng mắt thấp giọng nói: "Nếu Hoàng thượng niệm tình Tô Cơ, không bằng trực tiếp truy phong làm Mỹ nhân thì cũng dễ nghe hơn."

Sắc mặt Hoàng đế không thay đổi, mở miệng nói: "Không cần."

Hoàng hậu nghe ra sự lãnh đạm trong lời nói của Hoàng đế, nàng đáp lại rồi cúi đầu không nói gì nữa.

Thái hậu cũng không để ý, chỉ mở miệng hỏi: "Hoàng thượng định tính thể nào với Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử?"

Hoàng đế cúi đầu nói: "Nhi tử cũng chưa nghĩ ra, hiện giờ phi tần hậu cung không nhiều, phân vị cao có thể nuôi hài tử thì cũng chỉ có mấy người. Trẫm nghĩ nên tách hai đứa bé song sinh này ra để nuôi dưỡng, tính tình khác nhau, sau này cũng không giống nhau đến mức khiến cho người khác không thể phân biệt được."

Thái hậu gật đầu: "Trong lòng Hoàng thượng đã chọn được người rồi sao? Ai gia thấy Thục phi không tồi. Thục phi cũng hầu hạ Hoàng thượng mười mấy năm rồi, hiện giờ mới chỉ có một Công chúa, chung quy dưới gối còn đơn bạc."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Nhi tử cũng có ý này, chỉ là Thục phi không vui lắm, mẫu hậu biết rồi đó, tính nàng vốn quật cường."

Thái hậu thở dài sau đó nói: "Chỗ Thục phi cứ để ai gia nói, nhất định nó sẽ đáp ứng, chỉ cần Hoàng đế người đồng ý thì việc này cũng xong."

Hoàng đế nghĩ đáp: "Vậy theo ý của mẫu hậu đi. Tiểu Tứ đưa tới Thục phi, Tiểu Ngũ làm sao bây giờ? Nếu thân phận mẫu phi không cao, chỉ sợ tình cảm huynh đệ không tốt."

Thái hậu dứt khoát giải quyết nói: "Không bằng đưa cho Ôn Tần đi, một là gần với Thục phi, hai người cũng có thể cùng nhau chăm sóc hai đứa trẻ song sinh này. Hơn nữa xuất thân gia thế của Ôn tần cũng sẽ không tồi tệ tiểu Ngũ."

Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng vẫn đồng ý với Thái hậu: "Vậy tất cả đều do mẫu hậu an bài."

Hoàng hậu khẽ nắm tay chặt thành quyền trong tay áo. Chuyện nuôi Hoàng tử, Hoàng hậu nàng đây đến một câu cũng không nói được, cũng không được ân điển gì, nhưng dù trong lòng cảm thấy phẫn nộ và uất ức thì cũng chỉ có thể cúi đầu thật sâu mà thôi.

Đế Hậu ở lại Từ Ninh cung dùng ngọc thiện, rồi sau đó cùng rời đi.

Hoàng hậu chậm rãi đi bên cạnh Hoàng đế qua Ngự Hoa viên, một đám cung nhân phía sau đi cách xa một chút, giống như để cho Đế Hậu có lời muốn nói với nhau.

Chỉ có Trần Hi đi sát theo sau, khom lưng cúi đầu, làm như không tồn tại.

Trong lòng Hoàng hậu có chút bất an, nhìn Hoàng đế không có biểu hiện gì, đành phải mở miệng nói: "Mùa thu tới rồi, Ngự Hoa viên cũng điêu tàn đi nhiều, cảnh trí không bằng lúc trước."

Hoàng đế nhàn nhạt nói: "Xuân hạ thu đông, khi bốn mùa luân phiên thì thời gian sẽ biến đổi, con người cũng như vậy."

Hoàng hậu cảm thấy lời nói của Hoàng đế có ẩn ý, nhưng nàng vẫn cười dịu dàng hoà nhã: "Kiến thức thần thiếp nông cạn, chỉ thích mùa xuân sinh sôi nảy nở, sắc màu muôn hồng ngàn tía. Hiện giờ nhìn thấy cảnh tượng hiu quạnh nên có vài phần cảm khái thôi."

Hoàng đế chậm rãi mở miệng: "Trẫm đã hạ chỉ tra rõ việc Tô Cơ sinh non, nàng cũng thật tỉ mỉ, làm chủ lục cung mà lại dám làm ra chuyện như vậy. Bất luận thế nào nàng cũng không thể thoái thác tội của mình, hãy vì Tô Cơ mà sao chép một quyển kinh Phật đi."

Sắc mặt Hoàng hậu biến đổi, siết chặt khăn tay, lên tiếng nói: "Thái hậu cũng đã điều tra việc Tô Cơ sinh non, Hoàng thượng nghi ngờ cũng đúng. Xảy ra chuyện như vậy là do thần thiếp quản lý không tốt, Hoàng thượng muốn xử phạt thế nào, thần thiếp cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng mà thần thiếp là Hoàng hậu, nào có đạo lý vì một phi tần phân vị thấp mà thiếp phải sao chép kinh Phật chứ. Thứ cho thần thiếp không thể đáp ứng được."

Hoàng đế dừng chân một chút, sau đó trầm giọng nói: "Không muốn sao chép thì thôi vậy."

Hoàng hậu không biết Hoàng đế tức giận hay thoả hiệp, nàng hơi nhú mày sau đó khẽ nói: "Mọi việc trong hậu cung lấy thần thiếp và mẫu hậu

làm đầu. Về việc của Tô Cự, mẫu hậu đã hạ lệnh tra rõ, hà tất Hoàng thượng phải lo lắng, chỉ sợ mẫu hậu thấy lại không tốt lắm."

Hoàng đế bước nhanh hơn, nhàn nhạt nói: "Trẫm đã tra rõ, không phải không biết người ở phía sau sai sử là ai."

Sắc mặt Hoàng hậu trắng bệch, cúi đầu thật thấp, bước chân dường như không theo kịp Hoàng đế.

Ngữ khí của Hoàng đế vẫn bình đạm như cũ: "Trẫm không nghĩ sẽ buông tha cho bất kì ai tham dự chuyện ti tiện này, những kẻ ti tiện đó có tư cách gì mưu hại phi tần và Hoàng tử của trẫm? Trẫm sẽ tịch biên diệt tộc cảnh cáo, mới có thể khiến hậu cung an ổn được, làm một hành động xao sơn chấn hổ [1]."

[1] Xao sơn chấn hổ (敲山震虎): Gõ núi dọa hổ. Công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ.

Dứt lời Hoàng đế liền ngồi lên long liễn, phất tay ra lệnh khởi kiệu rời đi.

Hoàng hậu đứng tại chỗ, ngây ngốc nhìn Hoàng đế mang theo lượng lớn cung nhân đi khỏi, trong lòng tràn đầy đau đớn tuyệt vọng.

Thuý Lâu nhìn sắc mặt Hoàng hậu không tốt, vội vàng tiến lên đỡ, khẽ nói: "Nương nương? Nương nương người làm sao vậy, sao Hoàng thượng lại đi rồi?"

Hoàng hậu bóp chặt tay Thuý Lâu, hộ giáp vàng đâm xuống làm hai người bị thương.

"Hoàng thượng đã biết... Không thể thế được, bốn cung làm chuyện tuyệt đối không có sơ hở... Tại sao?... Tại sao?..." Hoàng hậu tự lẩm bẩm, vành mắt phấm hồng, đôi môi không chút huyết sắc.

Thuý Lâu nghe Hoàng hậu nói, sắc mặt cũng trắng bệch, hoảng sợ nói: "Nường nường... người đang nói cái gì..."

Hoàng hậu mím chặt môi, trên cổ thon dài trắng nõn hiện rõ gân mạch màu xanh: "Khởi giá hồi cung."

Mấy ngày sau, Tiêu Phòng cung.

Hoa Thường đang ở Tiêu Phòng cung cùng Thục phi chơi đùa với tiểu Công chúa. Tiểu Công chúa đã tròn một tuổi, đã lớn hơn nhiều, tuy thân thể vẫn còn suy yếu nhưng so với lúc trước thì đã tốt hơn rất nhiều.

Trên mặt Thục phi cũng vui vẻ hơn, cả người cũng nhẹ nhõm vài phần, cười duyên nói: "Bốn cung nhìn tiểu Công chúa, cảm thấy thân thể và tinh thần đều thoải mái. Đứa nhỏ này không phải là đứa bé ngoan ngoãn, cả ngày chỉ biết nghịch ngợm, nếu không thuận theo ý thì sẽ không ngừng khóc nháo, làm ta rất đau lòng."

Hoa Thường cười nói: "Nghe nói trẻ con khóc là chuyện tốt, có sức khóc thì chứng tỏ là có nguyên khí, tỷ tỷ nên vui vẻ mới phải."

Thục phi cười mỉm, hươu khăn nói: "Chỉ có muội mới nói như vậy thôi. Cũng đến lúc tiểu Công chúa uống sữa rồi, nhũ mẫu mang Công chúa xuống đi."

Ba nhũ mẫu mặc cung trang màu xanh lục tiến lên ôm tiểu Công chúa đi, Thục phi nhìn theo.

Hoa Thường cười nói: "Tỷ tỷ cũng nên sửa lại lời nói đi, bây giờ tiểu Công chúa đã có hai đệ đệ thì còn nhỏ chỗ nào nữa, phải gọi theo đúng hàng là Nhị Công chúa."

Thục phi rửa tay, lên tiếng nói: "Đúng vậy, chỉ là ta đã quen rồi, nhất thời chưa sửa được."

Thục phi kéo Hoa Thường cùng nhau ngồi lên nhuyển tháp, oán giận nói: "Muội chắc là cũng nghe lời đồn rồi, tương lai Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử đều nuôi ở Tiêu Phòng cung. Bây giờ trong lòng ta cũng không biết có tư vị gì nữa."

Hoa Thường biết nội tâm Thục phi rối rắm, vươn tay nắm tay Thục phi tỏ ra an ủi, nhưng cũng không biết nên nói gì.

Thục phi cười khổ: "Ta biết đây là ân điển của Hoàng thượng. Sau này Tứ Hoàng tử sẽ trở thành con ruột của ta, chỉ là trong lòng vẫn có chút không cam lòng. Giống như giữa ta với Hoàng thượng, có nhiều thứ, không thấy được cũng không sờ được, nhưng lại tạo thành bức tường ngăn cách."

Hoa Thường khẽ nói: "Hoàng thượng cũng vì muốn tốt cho tỷ tỷ, dưới gối có Hoàng tử dù sao vẫn là chuyện tốt. Sức khỏe của Nhị Công chúa không tốt, nói một câu thật lòng thì chúng ta có thể sống được bao lâu nữa? Có thể chăm sóc Công chúa cả đời sao? Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ ra đi, nhưng có huynh đệ bên cạnh mới có thể giúp đỡ Công chúa cả đời."

Thục phi cười có chút chua xót: "Làm sao ta không biết đạo lý này, chỉ là bất bình một chút mà thôi. Chuyện này cũng chỉ có thể nói với muội, không thể nói với Ôn tần. Sau này Ngũ Hoàng tử sẽ nhớ đến công ơn của nàng ấy, đây đúng là thời điểm nàng ấy vui vẻ. Tâm tư nàng ấy hẳn cảm, nếu ta ở trước mặt nàng ấy nói mấy câu oán giận, thật không biết nàng ấy sẽ suy nghĩ gì nữa."

Hoa Thường cười nhạt: "Hiện giờ phi tần hậu cung đều hâm mộ Tiêu Phòng cung được sủng ái, vậy mà tỷ tỷ lại không vui chút nào."

Thục phi xem xét nhìn Hoa Thường một cái, cười nói: "Không phải là ta không vui, chỉ là có cảm xúc không nói nên lời được, không biết là buồn

hay vui. Đúng rồi, mấy ngày nay Hoàng hậu đều cáo ốm không ra ngoài, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế?"

Hoa Thường lắc đầu: "Muội cũng không biết, trước giờ Hoàng hậu vẫn khỏe mạnh, bây giờ bỗng nhiên đổ bệnh không rõ nguyên nhân, muội không thân với Thái y nên không thể hỏi thăm được gì."

Thục phi khẽ híp mắt: "Thái y đều là người thông minh, muốn tra chuyện gì từ miệng bọn họ thật đúng là khó như lên trời. Chỉ là mơ hồ nghe nói vì Tô Cơ mà Hoàng thượng với Hoàng hậu lời qua tiếng lại với nhau, rồi Hoàng hậu liền sinh bệnh."

Hoa Thường nhướn mày nói: "Cũng không đến mức vậy chứ."

Thục phi hừ lạnh một tiếng: "Sao lại không, Tô Cơ hồ mị câu dẫn Hoàng thượng, đến lúc chết rồi không những được truy phong mà còn vượt cấp hạ táng, thân phận nàng ta như vậy mà cũng xứng sao?"

Hoa Thường khuyên nhủ nói: "Sao tỷ tỷ còn tức giận với Tô Cơ vậy? Tô Cơ cũng không còn nữa, không phải tỷ tỷ tự mình tức giận với mình sao? Tỷ tỷ, nghe muội nói một câu, người sống không thể tranh giành với người chết, người chết không thể tranh với người sống."

Thục phi nghi hoặc nói: "Những lời này là có ý gì?"

Hoa Thường cười khẽ giải thích: "Người sống không thể tranh với người chết nghĩa là Tô Cơ đã đi rồi, cho dù trước kia nàng ta không tốt ra sao, Hoàng thượng cũng chỉ nhớ rõ nàng ta rất tốt vì đã liều chết sinh hạ hai Hoàng tử, có công với Hoàng thất. Nếu tỷ muốn tranh với nàng ta thì tỷ đã thua rồi, làm vậy chỉ khiến cho Hoàng thượng thấy tỷ là người không hiểu chuyện, cũng để cho người khác thấy tỷ quá bạc bẽo hà khắc, ngay cả người chết mà cũng muốn so đo."

Thục phi hơi tức giận nói: "Còn người chết không thể tranh với người sống là gì?"

Hoa Thường nhàn nhạt cười: "Người chết không thể tranh với người sống chính là Tô Cơ đã chết, tất cả cũng sẽ chôn vùi theo nàng ta. Dù tình cảm sâu đậm thì theo thời gian cũng sẽ phai nhạt. Thế nhưng người sống thì có thể tiếp tục tranh thủ, tình cảm theo thời gian sẽ càng sâu đậm hơn. Tỷ không tin thì cứ nhìn mà xem, chỉ sợ chưa đến một năm khuôn mặt Tô Cơ thế nào, Hoàng thượng cũng không nhớ rõ nữa. Mà mấy chục năm sau thì chúng ta vẫn vậy."

Thục phi suy nghĩ điều gì đó rồi khẽ gật đầu.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 67 - Sùng Ái Của Thục Phi

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Mai Thái phi.

Vị Ương cung.

Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên giường, cả người như tê dại, cung nhân trong điện đều bị Hoàng hậu đuổi ra ngoài. Vị Ương cung là một mảnh tỉnh mạch, chỉ còn lại một mình Thúc Lâu, cả người quỳ trên mặt đất, toàn thân đều đang run rẩy, nước từ hốc mắt chảy ra mang theo vô vàn sợ hãi thấm ướt cả thảm lông.

"Nường nường... Văn Hạ, nàng đã đi rồi." Thúc Lâu hạ giọng nức nở, trong run rẩy mang theo một sự sợ hãi không thể nói rõ.

Mặt Hoàng hậu vẫn không để lộ biểu tình gì, chỉ có bộ điều chạm trở phượng bay đính ngọc bích sáng rực rỡ trên đầu tựa hồ như phản chiếu sắc mặt, trông tái nhợt lạ thường.

Thanh âm Hoàng hậu nhẹ nhàng mà chậm chạp, mang theo hơi thở thật nhẹ: "Bốn cung không cứu được nàng ấy, ngay cả việc nhặt xác cho nàng ấy để hậu táng cũng không thể. Thúc Lâu, người ném xác Văn Hạ vào giếng hoang đi."

Thúc Lâu nghẹn ngào, cúi đầu thật sâu: "Vâng."

Khuôn mặt Hoàng hậu lãnh đạm, chỉ nhẹ nâng mi mắt, nhìn cung điện bạch ngọc trang trọng quý khí trước mắt, lại làm người ta cảm thấy lạnh thấu xương tủy: "Hoàng thượng đánh chết rất nhiều cung nhân, trong đó Vị Ương cung chiếm bốn phần... Bốn cung hẳn nên cảm kích mới phải, dù sao Hoàng thượng để lại mặt mũi cho người của Vị Ương cung, chưa để cho người khác biết, chỉ bí mật đánh chết."

Khuôn mặt Thúy Lâu như tro tàn, thấp giọng nói: "Nương nương, lần này trong cung thiếu rất nhiều người, chúng ta làm sao bây giờ?"

Đáy mắt Hoàng hậu tựa hồ như có sóng ngầm, nhẹ giọng nói: "Chúng quy cũng sẽ không thiếu người hầu hạ, đừng để lộ ra ngoài, phải cắn nát răng mà nuốt xuống bụng. Bốn cung phải trấn định, không thể tự làm loạn đầu trận tuyến, tuyệt không để người khác chế giễu."

Trong lòng Thúy Lâu ngập tràn sợ hãi, Văn Hạ vốn là người Hoàng hậu tín nhiệm nhất đã bị xử tử, nàng còn có thể sống sót được là mạng lớn. Nhưng cho dù có sợ hãi như thế nào đi nữa thì nàng vẫn là nô tỳ của Hoàng hậu, phải vì Hoàng hậu mà suy nghĩ.

"Nương nương, Hoàng thượng đã ra tay sấm rền gió cuốn như thế, không chút lưu tình, vậy sau này Tam Hoàng tử... Sao có thể sống yên ổn đây?"

Hoàng hậu vừa nghe nói đến Tam Hoàng tử liền hồi phục thần trí, có chút tức giận, thấp giọng nói: "Hoàng thượng vẫn coi trọng Tam Hoàng tử, địa vị của bốn cung cũng không hề dao động, có dao động chẳng nữa chỉ là cảm tình của Hoàng thượng mà thôi. Tam Hoàng tử vẫn là đích tử, chỉ cần bốn cung còn một ngày, chắc chắn nó cũng sẽ còn một ngày."

Thúy Lâu vẫn lo lắng như cũ, sốt ruột hỏi: "Hiện giờ nương nương đã thất sủng, Tam Hoàng tử cũng không tránh khỏi liên lụy. Nếu bị phi tần

khác thừa cơ lợi dụng, làm dao động địa vị Tam Hoàng tử, vậy phải làm sao bây giờ?"

Hoàng hậu chớp mắt, mắt lóe lên tia sáng, thấp giọng nói: "Bốn cung không phải kẻ ngu ngốc, loại chuyện này tất sẽ không làm lại lần hai, ngoại trừ thai long phượng, không có đứa nhỏ nào có thể làm dao động địa vị của đích tử. Bốn cung không tin, sau này có thể có phi tần có vận khí như vậy."

"Chỉ cần bốn cung không tiếp tục phạm phải sai lầm, địa vị của bốn cung sẽ không dao động, tất nhiên Tam Hoàng tử sẽ vẫn là người kế vị chính thống."

Hoàng hậu đứng dậy, nhìn vào khoảng không, ánh mắt xa xăm: "Một khắc sau khi bốn cung có Tam Hoàng tử thì đã từ bỏ tình cảm phu thê với Hoàng thượng, hiện giờ chẳng qua chỉ là quả báo thôi. Tuy rằng tim đau như cắt, bần hoàng thất thố nhưng phải biết bắt đầu học kiên cường ẩn nhẫn. Bốn cung là Hoàng hậu, vẫn là chủ nhân của hậu cung này!"

Thúy Lâu khẩu đầu thật sâu: "Nương nương thiên tuế vạn phúc."

Tiêu Phòng cung.

Trong Vị Ương cung một mảnh tiêu điều hoang vắng, ngược lại Tiêu Phòng cung lại vui mừng khắp nơi.

"Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương." Một đám cung nhân quỳ xuống khấu đầu, trên mặt đều mang theo ý cười vui sướng.

Thực phi nằm trên giường, tay nhẹ nhàng đặt trên bụng, trên mặt biểu tình kinh hỉ, dịu dàng nói: "Bốn cung thực sự có thai sao? Thái y, điều người nói là thật sao?"

Lão Thái y một lần nữa quỳ xuống hành lễ bên mép giường, mở miệng nói: "Thiên chân vạn xác. Lão thần đã làm nghề y nửa đời, vẫn có thể khám ra được hỉ mạch. Chúc mừng nương nương."

Thục phi vui đến phát khóc, vội cầm lấy khăn che miệng, nước mắt chậm rãi lăn từng giọt nơi khóe mắt: "Là bốn cung sơ ý, chỉ nghĩ rằng do thân thể không khỏe, không ngờ lại mang thai lần nữa. Đã mấy tháng rồi, thai nhi có an ổn không?"

Lão Thái y mang theo ý cười trả lời: "Bẩm nương nương, thai này chưa đến ba tháng, vô cùng yên ổn, xin nương nương yên tâm. Để vi thần khai một phương thuốc ôn hòa để bồi bổ thân thể, chỉ cần nương nương bảo dưỡng thích đáng, chắc chắn sẽ không gặp vấn đề gì."

Thục phi liền xua tay phân phó: "Người đâu, trọng thưởng cho Thái y!"

Chỉ chốc lát sau, Hoàng đế và Hoa Thường nghe được tin tức liền vội đến, vừa vặn gặp ngay ở cửa cung.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường nhanh chóng xuống kiệu, nhún người hành lễ.

Hoàng đế nâng Hoa Thường dậy, trên mặt mang theo nét vui mừng: "Thường nhi miễn lễ, nàng cũng tới thăm Thục phi sao? Tình cảm tỷ muội các nàng thật tốt, nàng tới đây rất nhanh."

Hoa Thường đỡ tay Hoàng đế bước vào cửa cung, vừa đi vừa nói: "Thần thiếp nghe nói Thục phi có thai vội đến đây chúc mừng, Hoàng thượng cũng đến thật nhanh, có thể thấy được người luôn để tỷ tỷ trong lòng."

Hoàng đế cười haha: "Hôm nay trăm vốn không có việc gì, nghe được tin tức tốt như vậy, tất nhiên sẽ tới. Nếu ngày nào đó Thường nhi có thai, dù

có chuyện quan trọng đến đâu thì trăm cũng sẽ đến thăm nàng."

Mặt Hoa Thường đỏ bừng, hờn dỗi nói: "Tỷ tỷ có chuyện mừng, vậy mà Hoàng thượng lại trêu ghẹo thần thiếp."

Hoàng đế càng vui vẻ, dắt Hoa Thường cùng nhau vào trong điện.

"Hoàng thượng giá lâm! Kỳ Phi nương nương đến!" Giọng tiểu thái giám lạnh lạnh vang lên.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Thục phi thấy Hoàng thượng đã đến, vô cùng vui mừng xuống giường hành lễ.

Hoàng đế vội tiến lên nâng Thục phi dậy, nhẹ giọng trách cứ: "Nàng hiện giờ là người có thai, sao còn không biết nặng nhẹ như vậy."

Thục phi cười: "Hoàng thượng, không cần cẩn thận như thế. Thái y nói thai lần này của thần thiếp vô cùng ổn định."

Trên mặt Hoa Thường mang theo tia mỉm cười ôn nhu: "Chúc mừng tỷ tỷ, chúc mừng tỷ tỷ. Hiện giờ tỷ đã hoài long thai, nhờ phúc lành trời ban, nhất định có thể vì Hoàng thất sinh con nối dõi."

Thục phi nhìn thấy Hoa Thường cũng vô cùng vui vẻ: "Cám ơn lời nói cát tường của muội."

Hoàng đế đỡ Thục phi ngồi lại trên giường: "Trăm sẽ điều Thái y chuyên trách phụ khoa tốt nhất của Thái Y viện đến khám cho nàng, nàng phải chăm sóc tốt thân thể mới được, trừ điều này thì tất cả đều không quan trọng."

Thục phi hạnh phúc gật đầu: "Vâng, thần thiếp đã biết."

Hoa Thường bên cạnh mở miệng nói: "Việc này chính là chuyện vui lớn. Không phải trước đó vài ngày Hoàng thượng còn muốn ban cho Nhị

Công chúa một cái phong hào sao, không bằng thừa dịp chuyện vui lần này, đồng loạt ban ân điển."

Hoàng thượng vỗ tay cười lớn: "Đúng vậy, đúng vậy. Nhị Công chúa còn chưa có tên, trẫm cũng đã nghĩ ra cái tên cùng với phong hào rất tốt, hôm nay liền ban cho con bé."

Thục phi vô cùng vui vẻ, cả người tươi cười như đóa hoa nở rộ, chờ mong nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế đứng dậy đến trước thư án, Hoa Thường hiểu ý tiến lên, ở một bên nghiền mực. Hoàng đế nhắc bút, trên tờ giấy tuyên thành màu trắng viết xuống một chữ "Thiên".

Sau đó để mực khô, cầm giấy rồi đến trước mặt Thục phi nói: "Thiên - Tư thái tốt đẹp, vốn chỉ mỹ nhân. Một chữ này ban cho Nhị Công chúa vô cùng xứng."

Thục phi cười gật đầu, ôn nhu nói: "Nhị Công chúa nhất định sẽ rất thích cái tên này."

Hoàng đế vô cùng vui mừng, lại nói tiếp: "Phong hào trẫm cũng suy nghĩ được mấy cái: Hoa Trân, Hoa Dương, Hiền Chi, đều không tồi. Nàng thích cái nào?"

Thục phi nghĩ nghĩ những phong hào này, sau đó ôn nhu nói: "Thần thiếp thích chữ "Hoa" này, mỹ lệ mà trong sáng, vô cùng có khí độ. Nữ hài lại đặc biệt thích hợp với chữ "Chi"[1]: "Chi", là thảo thần [2], tú mỹ nhu lệ, lại xứng với chữ "Hoa", không bằng gọi nàng là Hoa Chi Công chúa?"

[1]: Chi là một loại cỏ thơm

[2]: "Thảo" nghĩa là cỏ, "Thần" là người đứng đầu: "Thảo thần" ý chỉ người đứng đầu trong các loài cỏ =))

Hoàng thượng nghe cảm thấy có lý, lại thêm việc Thục phi vô cùng yêu thích phong hào này, liền chuẩn tấu.

Hoa Thường nghe vậy lại lại hiểu rõ ngụ ý của Thục phi. Nhị Công chúa là Hoa Chi Công chúa, Đại Công chúa lại là Tố Chi Công chúa, phong hào này đã gắt gao chặn đầu Đại Công chúa, phỏng chừng khi Lan Tiệp dư nghe được tin tức sẽ không vui nổi.

Thục phi thấy Hoàng thượng đang vui vẻ liền do dự nói ra chuyện khẩn khoản trong lòng: "Hoàng thượng, nay thần thiếp đã có thai, cần được chăm sóc cẩn thận. Lại thêm Nhị Công chúa vốn còn nhỏ, thân thể tuy đã chuyển biến tốt đẹp nhưng dù sao vẫn còn gầy yếu, phải luôn bên cạnh chăm sóc nó, thực sự thần thiếp có nhiều việc lo không hết. Tứ Hoàng tử bên kia..."

Hoàng thượng vừa nghe xong thì suy nghĩ lại. Tứ Hoàng tử vốn sẽ được đưa đến cho Thục phi nuôi dưỡng, nhưng bây giờ Thục phi lại có thai, đầu tiên không đề cập đến chuyện Thục phi còn có tinh lực để chăm sóc Tứ Hoàng tử hay không, chỉ cần trong tương lai Thục phi có đứa nhỏ thân sinh của mình, Tứ Hoàng tử còn có thể được chăm sóc tốt sao? Cuối cùng vẫn không hợp tình hợp lý.

Chân mày Hoàng đế khẽ nhíu lại, lên tiếng nói: "Đúng là chuyện này nên thương thảo (thương lượng + thảo luận), nàng hãy chờ trầm thương lượng với Thái hậu."

Thục phi cũng không thúc ép, ôn nhu đáp: "Vâng."

Hoa Thường chỉ nhìn không nói, ở một bên làm người tàng hình. Hiện giờ đang là thời gian của Thục phi Tiêu Phòng cung, người khác sẽ không chen vào được.

Hoàng thượng còn có chính vụ cần xử lý, sau khi dùng cơm ở Tiêu Phòng cung thì rời đi.

Hoa Thường vẫn một mực ở bên cạnh Thục phi, sau khi tiễn Hoàng đế rời đi lại trở về điện, cùng Thục phi nói chuyện.

Thục phi thấy Hoàng thượng đã rời đi thì nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nói chuyện cũng thoải mái hơn: "Đứa nhỏ này tới thật đúng lúc, ta thật sự là trăm triệu lần không dự đoán được, chuyện vui ngoài ý muốn, vô cùng vui vẻ."

Hoa Thường ôn nhu nói: "Phúc khí của tỷ tỷ còn ở phía sau. Muội đã nói tỷ tỷ vốn là người có phúc mà."

Thục phi đưa tay vỗ về bụng nhỏ, khéo miệng có ý cười, vô cùng xinh đẹp rực rỡ: "Đứa nhỏ này tới lại mang đến cho ta vận khí tốt. Nhị Công chúa giờ đã có phong hào, đây là được sung ái bao nhiêu. Hơn nữa ta cũng đưa được Tứ Hoàng tử đến nơi khác, bây giờ bốn cung đã có hài tử của mình, việc gì phải dưng một đứa nhỏ không phải do mình sinh ra đây?"

Hoa Thường nhanh tay đưa ngón trỏ đặt lên môi, khẽ nói: "Tỷ tỷ nói cẩn thận."

Thục phi không để bụng: "Không phải chỉ có tỷ muội hai chúng ta sao, có gì mà không thể nói. Ta chỉ nghĩ, trước kia luôn cho rằng mình không thể sinh được, đương nhiên sẽ đau buồn nhường nhịn, bây giờ lại không phải như thế, tất nhiên bốn cung sẽ không lui bước."

Hoa Thường bất đắc dĩ cười: "Tỷ tỷ thật tùy hứng."

Thục phi có chút ngượng ngùng cười: "Mang thai rồi, không tùy hứng mới kỳ quái đấy. Ta tin muội muội vốn thông minh, nhất định có thể lý giải được suy nghĩ của ta."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Nhưng tỷ tỷ ở trước mặt Ôn Tần ngàn vạn lần đừng nên nói những điều này. Ôn muội muội vô cùng coi trọng

Ngũ Hoàng tử, bây giờ có khi đang kiểng chân mong chờ nhận được ý chỉ, muốn mau mau đưa Ngũ Hoàng tử về nuôi."

Thục phi nghe vậy liền thu liễm ý cười, có chút tự trách: "Muội nói lời này vậy mà nhắc nhở ta, nếu ta đã không dưỡng Tứ Hoàng tử, như vậy Ngũ Hoàng tử sao có thể yên ổn được dưỡng dưới gối Ôn muội muội? Nếu vì chuyện lần này mà liên lụy đến nàng ấy, đó không phải là ý định của ta."

Hoa Thường lắc đầu: "Muội cũng không biết thế nào, trước hết tỷ đừng nhắc đến việc này, không bằng đến chỗ Thái hậu nói nhỏ một chút. Chỉ nói tỷ lực bất tòng tâm, đừng nói tỷ không muốn dưỡng Hoàng tử. Phải nói thật uyển chuyển một chút, rộng lượng một chút, thử xem ý tứ của Thái hậu nường nường đã."

Thục phi gật đầu: "Lời này có lý."

Suy nghĩ một chút về phong hào của hai vị Công chúa.

Phong hào của Đại công chúa: Tố Chi (素枝). Chữ Tố nghĩa là mộc mạc, cao khiết, chữ Chi trong "Kim chi ngọc diệp" ý là một cành cây.

Phong hào của Nhị Công chúa: Hoa Chi (华芝): Như Thục phi giải thích ở trên (Là tác giả giải thích thôi), vị Thần thảo xinh đẹp.

Nhị Công chúa là Thần thảo xinh đẹp trong khi Đại Công chúa chỉ là 1 cành cây, thế không phải Nhị Công chúa đề lên đầu Đại Công chúa sao? Thục phi thật là thâm thúy, cùng là 1 chữ Chi nhưng ý nghĩa lại khác xa nhau. Đảm bảo Lan Tiệp dư sẽ học máu...

(Đây là ý kiến cá nhân của beta-er, bạn nào có ý kiến khác thì nhẹ nhàng thôi, đừng ném đá chan chát nhé.)

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 68 - Tứ Hoàng Tử

Từ Ninh cung.

Một bức bình phong bằng gỗ tử đàn khảm thủy tinh hình chữ thọ được đặt giữa phòng làm tách biệt với không khí mát mẻ ở gian ngoài, hương khói từ lư hương khảm hồng thạch vẫn đang lượn lờ tỏa ra.

Thái hậu mặc một bộ thường phục màu xám nhạt ngồi trên ghế chủ vị, nhíu mày nói với cung nữ bên cạnh: "Dập khói của lư hương ở gian ngoài đi, Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử đều còn nhỏ, không chịu được mùi như vậy."

Cung nữ phúc thân đáp: "Vâng." Sau đó đi ra ngoài.

Hoàng đế cười nói: "Mẫu hậu cẩn thận, Hoàng nhi để ở chỗ của mẫu hậu, nhi thần cũng yên tâm."

Thái hậu cười hiền hòa: "Ai gia già rồi, có lòng lại không có sức, muốn nuôi dưỡng Hoàng tử nhưng lại không đủ tinh lực. Chuyện của tiểu Tứ con phải quyết định nhanh đi. Thục phi đến tìm ai gia, lời trong lời ngoài đều có ý dò xét, ai gia cũng là nữ nhân, sao mà không hiểu tâm tư của nàng ấy đây."

Hoàng đế hơi nhíu mày, trầm giọng nói: "Chuyện này Thục phi làm không đúng rồi."

Thái hậu khuyên nhủ: "Thục phi cũng không sai, đúng là nàng ấy không phân thân được. Sức khỏe của Nhị Công chúa yếu ớt, bây giờ nàng

ấy lại đang mang thai, nếu giao Tứ Hoàng tử cho Thục phi, quả thật là làm khó nàng ấy. Mẫu hậu cũng nói thật với con, ban đầu mẫu hậu dốc hết sức lực thúc đẩy chuyện này, chính là thấy Thục phi không có nhi tử, nhất định sẽ đối tốt với tiểu Tứ. Nhưng nếu Thục phi đã có nhi tử của mình, vậy thì địa vị của tiểu Tứ quả thật có chút khó xử, miễn cưỡng nàng ấy cũng không tốt."

Hoàng đế kéo khoe miệng, lên tiếng: "Nhi thần cũng đã cân nhắc đến điều này, nhưng cuối cùng lại không dễ thực hiện."

Thái hậu biết Hoàng đế khó xử, nhẹ nhàng nói: "Vậy không bằng trước tiên cứ để hai đứa bé lại Tử Ninh cung, mẫu hậu cũng không phải già đến mức không đi nổi, cứ trông nom trước đã."

Hoàng đế cười bất đắc dĩ: "Cũng chỉ có thể như vậy, lúc phi tần thỉnh an, mẫu hậu lưu ý nhiều hơn một chút, giúp nhi thần đưa ra chủ ý, xem ai thích hợp."

Thái hậu cười hiền hòa, mở miệng nói: "Đương nhiên rồi."

Hoàng đế và Thái hậu đang nói chuyện sôi nổi, Tứ Hoàng tử trong nôi đột nhiên khóc lên. Tiếng khóc của đứa bé sơ sinh quá yếu ớt, còn mang theo sự tắc nghẽn do hít thở không thông.

Thái hậu và Hoàng đế hoảng sợ đến nhảy dựng, vú nuôi đang ở bên ngoài vội vã tiến vào, cũng không để ý hành lễ, bế Tứ Hoàng tử trong nôi lên, nhẹ giọng dỗ dành.

Hoàng đế nhíu mày, trầm giọng nói: "Sao tiểu Tứ lại khóc vậy, thân thể có chỗ nào không thoải mái sao?"

Thái hậu là người lớn tuổi, lại có chút mê tín, cau mày nói: "Vừa mới nói tới chuyện của tiểu Tứ thì nó liền khóc rồi, chẳng lẽ nó hiểu chúng ta nói gì hay sao?"

Hoàng đế nghe Thái hậu nói như vậy, trong lòng có chút không thoải mái. Thực phi không muốn nuôi tiểu Tứ, rốt cuộc vẫn khiến cho Hoàng đế vương mắc trong lòng. Chẳng qua bây giờ Thực phi đang mang thai, Thái y cũng nói có thể là thai nam, nên Hoàng đế thượng vẫn vui mừng nhiều hơn.

Vú nuôi đỡ thế nào Tứ Hoàng tử vẫn khóc như cũ, vú nuôi thấy vậy ôm Tứ Hoàng tử quỳ xuống dập đầu nói: "Sắc mặt Tứ Hoàng tử tím tái, tiếng khóc lại đứt quãng, chắc là thân thể không khỏe, nên mời Thái y đến xem một chút."

Hoàng đế thấy sắc mặt kinh hoàng của vú nuôi, cũng bất an, đứng lên nghiêm giọng nói: "Truyền Thái y!"

Thái hậu ngoắc tay để vú nuôi tiến lên, tiếp nhận đứa bé trong tay vú nuôi, nhìn đứa bé khóc đến khó chịu, đau lòng không thôi: "Chuyện này là thế nào, vốn đang khỏe mạnh, sao đột nhiên lại trở nên như vậy?"

Vú nuôi thấy Thái hậu nổi giận, run lấy bấy quỳ xuống thỉnh tội: "Thái hậu bớt giận."

Thái hậu thấy tiểu Tứ khóc càng lúc càng yếu ớt, sốt ruột không thôi, gấp gáp nói: "Thái y đâu! Sao Thái y còn chưa tới vậy?"

Ở cổ đại, tỉ lệ trẻ sơ sinh chết yếu rất cao. Khi Hoàng đế thượng còn trẻ cũng đã từng trải qua nỗi đau mất con, bây giờ thấy tiểu Tứ không ổn, lòng mảy mui chặc, ánh mắt u ám.

Qua một khắc sau, bên ngoài vang lên tiếng Thái y thỉnh an.

Thái hậu vội nói: "Mau vào đây, lúc này còn thỉnh an cái gì nữa!" Thái hậu ôm Tứ Hoàng tử trong lòng không muốn buông tay. Hai đứa nhỏ làm bạn với Thái hậu mấy ngày nay, chung quy vẫn có tình cảm, vốn là tôn tử huyết mạch tương liên, sao có thể không đau lòng kia chứ?

Hai lão Thái y bị lừa vào như lừa gia súc, đều thờ hồng học, nhìn dáng vẻ đúng là yếu ớt hơn Tứ Hoàng tử trong tã lót đến mấy phần. Thấy Thái y muốn bước lên chần mạch, Thái hậu giao Tứ Hoàng tử cho vú nuôi, mắt cũng không chớp, nhìn Thái y chăm chăm.

Trong lòng lão Thái y kêu khổ, đứa nhỏ bị bệnh rất khó chẩn, cũng rất khó trị, hôm nay e rằng không phải là chuyện tốt rồi.

Hoàng đế ở bên cạnh nhìn chăm chú, mím chặt môi, trong lòng hẳn cũng không phải là không lo lắng.

"Rốt cuộc Tứ Hoàng tử bị sao vậy?" Thấy Thái y chần mạch hết nửa ngày, cuối cùng Hoàng đế không nhịn được lên tiếng.

Hai lão Thái y cúi đầu nhỏ giọng thương lượng vài câu, sau đó trên trán đều đổ mồ hôi lạnh, sợ hãi quỳ xuống nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng thần y thuật không tinh thông, không dám chẩn đoán lung tung, thỉnh Hoàng thượng triệu thêm vài vị Thái y kiệt xuất đến."

Hoàng đế không nhịn được đứng lên, lòng bàn tay to lớn đập mạnh xuống bàn vuông sơn đen, giận dữ nói: "Trẫm hỏi người, sao cứ trốn tránh làm gì? Không muốn nói vậy thì cả đời đừng lên tiếng nữa, người đâu, lôi hẳn ra ngoài!"

Nhi tử của mình còn nhỏ như vậy, nhìn dáng vẻ Thái y cũng biết là không ổn, cơn tức giận của Hoàng đế lập tức dâng trào, Thái y đáng thương bị một đám thị vệ chặn miệng kéo ra ngoài, đoán chừng là không được chết yên lành rồi.

Thái hậu thấy Hoàng đế đột nhiên nổi giận thì giật mình, nhưng đảo mắt ngẫm lại cũng đúng, đó là nhi tử của Hoàng đế, sao có thể không có cảm giác được đây?

Một vị Thái y khác quỳ dưới đất hoảng sợ khấu đầu, bị ánh mắt cuồng phong của Hoàng đế nhìn chăm chăm, run rẩy nói: "Thần... Thần chẩn mạch biết được, Tứ Hoàng tử, Tứ Hoàng tử bị phát tác bệnh tim!"

Một câu nói này khiến Hoàng đế và Thái hậu đều chấn động. Thái hậu hòa hoãn lại, tuyệt vọng nhắm mắt, cả người có chút đứng không vững. Cung nhân bên cạnh thấy vậy vội vàng tiến lên đỡ Thái hậu, sau đó thận trọng dìu Thái hậu ngồi xuống, cũng nhẹ giọng khuyên nhủ: "Thái hậu nương nương bảo trọng thân thể."

Sắc mặt Hoàng đế đỏ bừng, hai mắt lộ ra tơ máu nhàn nhạt, mím môi, một lúc lâu sau mới nói: "Chữa, chữa cho trẫm."

Thái y lĩnh chỉ khấu đầu, sau đó cẩn thận nói: "Chứng bệnh tim này trước khi phát tác dường như không chẩn ra được. Bây giờ thân thể Tứ Hoàng tử còn nhỏ mà đã phát bệnh, lúc nào cũng phải trông chừng. Cho dù có giữ được tính mạng, e rằng sau này cũng phải làm bạn với thuốc thang."

Hoàng đế cũng dần dần bình tĩnh lại, trong lòng hắn cũng biết, hầu như bệnh tim đều là bẩm sinh, mà sau này gần như không có khả năng chữa được, chỉ là cố níu kéo mà thôi. Bây giờ Tứ Hoàng tử còn nhỏ đã phát bệnh này, khả năng không chịu nổi đả kích còn lớn hơn.

Nhưng sự tức giận và nỗi đau khi mất con vẫn khiến cho tâm trạng của Hoàng đế phập phồng. Thái hậu thấy vậy, càng thương nhi tử của mình, mở miệng khuyên nhủ: "Hoàng đế, bệnh này của tiểu Tứ là trời định rồi, có lẽ các người kiếp này không có duyên phận phụ tử. Hoàng đế cũng đừng thương tâm quá độ, nếu tổn hại đến thân thể, tiểu Tứ biết được nhất định sẽ tự trách bản thân."

Hoàng đế miễn cưỡng cười, lên tiếng nói: "Mẫu hậu không cần lo lắng, nhi thần hiểu." Sau đó hắn quay đầu nói với Thái y đang quỳ dưới đất: "Bệnh tim của Tứ Hoàng tử trẫm giao cho các người, cũng tính luôn toàn

bộ Thái y của Thái Y viện, ai chữa hết, trăm nhất định có trọng thưởng. Nếu lén giở thủ đoạn, ăn không ngồi rồi, đừng trách trăm vô tình, liên lụy đến tông tộc!"

Lão Thái y hành lễ dập đầu lần nữa, không đáp ứng cũng phải đáp ứng, nếu không thì còn có thể làm như thế nào đây?

Thái hậu cũng bình tĩnh lại, thanh âm già nua khàn khàn: "Lúc nào cũng phải có người ở bên cạnh Tứ Hoàng tử, mười hai canh giờ đều phải có người trông chừng, Thái y cũng phải luân phiên đổi ca, Hoàng thượng xem rồi hạ ý chỉ, an bài cho kỹ lưỡng."

Hoàng đế gật gật đầu nói: "Nhi thần biết rồi."

Thái hậu thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Tiểu Tứ số khổ rồi."

Lúc này Hoàng đế cũng cảm thấy mệnh đứa bé này không tốt, vốn nên có mẫu phi là một trong Tứ phi, nhưng bây giờ lại không. Bản thân nó bị bệnh tim, cho dù chịu đựng được cả đời, thì cũng vô duyên với cuộc sống của người bình thường.

"Trăm cũng đau lòng cho nó, trước hết cứ để ở chỗ của mẫu hậu nuôi dưỡng mấy ngày. Trăm tìm cho nó một mẫu phi, tốt xấu gì cũng phải có nơi chốn mới được." Hoàng đế chậm rãi nói.

Thái hậu gật đầu: "Đúng vậy, mặc kệ tốt xấu thế nào cũng phải có một mẫu phi." Cho dù có chết thì cũng phải được hạ táng tốt.

Không đến hai ngày, chuyện Tứ Hoàng tử phát bệnh tim đã truyền khắp hậu cung. Các vị phi tần đa phần là cảm thán, cũng có vài người cực kỳ ghen tị với Thục phi.

Ngọc Hoa cung.

"Số của Thục phi thật tốt. Nhiều năm như vậy, đầu tiên sinh được Công chúa, bây giờ lại đang mang thai, con ghê Tứ Hoàng tử cũng bị nàng ta đẩy đi. Hiện tại xem ra, đúng là bớt đi nhiều phiền toái rồi." Lan Tiệp dư bóp hoa lựa trong tay không còn ra hình dạng gì nữa, ngữ khí giận dữ.

Trịnh Phi liếc mắt nhìn Lan Tiệp dư một cái, chậm rãi nói: "Số mệnh của mỗi người là không thể cưỡng cầu, giống như Tứ Hoàng tử, đâu ai biết nó sẽ mắc bệnh tim kia chứ?"

Thẩm Quý nhân ngồi bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Cũng may là phát hiện sớm, nếu không tỳ muội nào nuôi dưỡng Tứ Hoàng tử thì cả đời này phải lo lắng cho nó."

Quan hệ của Lan Tiệp dư và Trịnh Phi không xa không gần, sở dĩ gần đây thường xuyên lui tới cũng là vì muốn dựa vào sự hỗ trợ của Trịnh Phi mà giành được một Hoàng tử. Dù sao Lan Tiệp dư chỉ có một nữ nhi, không có nhi tử, đang mắc kẹt ở phân vị Tiệp dư. Nếu muốn tiến lên một bước thì nhất định phải có một Hoàng tử mới được. Vì vậy, hiếm khi Lan Tiệp dư bỏ xuống dáng vẻ thanh cao, lấy nhiều lễ vật tới cầu kiến Trịnh Phi.

"Trịnh Phi tỷ tỷ, hôm nay nghe nói Hoàng thượng muốn tìm một mẫu phi cho Tứ Hoàng tử, tần thiếp bất tài, hy vọng nương nương hỗ trợ." Lan Tiệp dư cười nói.

Trịnh Phi nhú mày, nhạc nhiên nói: "Bây giờ người khác tránh Tứ Hoàng tử còn không kịp, sao ngươi lại muốn nhận khó khăn này vậy?"

Lan Tiệp dư siết chặt khăn tay, nụ cười có vài phần lúng túng: "Nương nương cũng biết, tần thiếp ở phân vị Tiệp dư này đã nhiều năm, chưa từng nhúc nhích, bụng của tần thiếp lại không biết tranh thủ cơ hội. Nhưng dù sao tần thiếp cũng phải lo nghĩ cho Đại Công chúa, bây giờ nó bị Nhị Công

chứa muối muối đè trên đầu, trái tim tần thiếp như bị ngâm nước vậy, vô cùng khó chịu. Cho nên tần thiếp mới suy nghĩ, bất kể như thế nào, phải nuôi dưỡng Tứ Hoàng tử, phân vị có thể sẽ được cất nhắc lên một chút, cũng khiến Đại Công chúa nở mặt."

Trịnh Phi liếc mắt một cái, nâng chung trà lên chậm rãi uống, sau đó nói: "Người định nuôi dưỡng Tứ Hoàng tử như thế nào? Bệnh tim cũng không phải là bệnh bình thường."

Lan Tiệp dư cười yếu ớt nói: "Bệnh này thì có chỗ nào tốt đâu chứ, chẳng qua là làm hết sức mình và nghe theo ý trời thôi, tần thiếp cũng không có cách nào khác."

Lông mày Trịnh Phi từ từ nhíu lại, nói chuyện không chút khách khí: "Lan Tiệp dư nên tỉnh ngộ lại đi, lời nói thật này của người e là đừng nên nói ra. Suy nghĩ lợi dụng Tứ Hoàng tử của người cũng quá rõ ràng rồi, cho dù bốn cung đồng ý với người, thì Hoàng thượng cũng tuyệt đối không đồng ý. Người cho rằng Tứ Hoàng tử là phiền toái, người muốn có thì có thể có được hay sao? Có gan thì ở trước mặt Hoàng thượng người nói mấy lời này thử xem, coi Hoàng thượng trả lời người thế nào!"

Lan Tiệp dư bị Trịnh Phi giễu cợt như vậy, sắc mặt đỏ lên, cắn răng, siết chặt khăn tay không lên tiếng.

Trịnh Phi vẫy vẫy khăn tay, tiếp tục nói: "Người lại còn tức giận, tính tình càng ngày càng cáu kỉnh. Bất luận Tứ Hoàng tử như thế nào thì cũng là nhi tử của Hoàng thượng, tôn quý hơn cả người và ta rất nhiều. Người muốn mượn Tứ Hoàng tử để thượng vị, thượng vị rồi liền để mặc cho nó tự sinh tự diệt, làm gì có chuyện tốt như vậy?"

Thẩm Quý nhân thấy Lan Tiệp dư then quá hóa giận, len lén cầm khăn tay che miệng cười.

Lời nói của Trịnh Phi vẫn ác độc như cũ: "Người từ đâu tới thì trở về nơi đó đi!" Dứt lời Trịnh Phi liền đứng lên, không thèm chào một câu, quay vào nội thất.

Thẩm Quý nhân cười nhạt: "Lan tử tử đừng tức giận, người cũng biết tính tình của Trịnh Phi nường nường, nường nường cũng không có ác ý, chỉ là lời nói hơi thẳng mà thôi."

Lan Tiệp dư hung hăng trợn mắt nhìn Thẩm Quý nhân một cái, ánh mắt ngoan độc, bén nhọn nói: "Hừ, Trịnh Phi nường nường..." Lan Tiệp dư cũng không nói hết, xoay người rời đi, nhìn bóng lưng rất là chật vật.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 69 - Lên Kế Hoạch

Thượng Dương cung.

Gần cuối thu, cho dù là nơi tráng lệ huy hoàng như hoàng cung cũng trở nên hoang vắng lạnh lẽo, hầu như không còn nhìn thấy màu xanh của cây cỏ, màu sắc muôn hồng nghìn tía đẹp đẽ của các loài hoa đã sớm phai tàn.

"Hoàng thượng đã phiền lòng nhiều ngày nay, chẳng thấy người cười gì cả." Hoa Thường vận một thân váy lụa dài thướt tha màu xanh thêu hai đóa hoa lê ngũ sắc, bên ngoài khoác áo gấm thêu họa tiết hoa rữ bên trắng non màu trắng, dưới chân mang hài gấm thêu một đôi hoa phù dung ngũ sắc. Cả người toát lên vẻ ấm áp, ôn nhuận như ngọc. Trong tay nàng bưng cái khay đồ thắm, trên đó là chung trà nhỏ nhắn thanh mảnh bằng ngọc màu xanh biển.

Hoàng đế nhận lấy tách trà Hoa Thường đưa đến, nhẹ giọng nói: "Chính sự tiền triều và hậu cung bề bộn, trẫm có chút mệt mỏi."

Hoa Thường nhẹ nhàng cất bước đi đến phía sau Hoàng đế, vươn bàn tay thon dài tinh tế, xoa ấn vào bả vai Hoàng đế, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Cả hoàng cung đều biết Hoàng thượng phiền não việc gì. Thần thiếp tai không điếc mắt không mù, sao có thể không biết được đây. Hoàng thượng cứ cố gắng chống đỡ như vậy, mới khiến cho thân thể không tốt."

Hoàng đế miễn cưỡng cười: "Nào có phải thân thể không tốt đâu, chỉ là ngày mùa thu tiết trời giá rét, nhất thời không để ý, cho nên mới ho khan

một chút."

Hoa Thường hơi nhú mào, lên tiếng nói: "Thái hậu từng nói, tuy trước kia Hoàng thượng hay ho khan, nhưng thân thể luôn luôn cường tráng, cũng không thường xuyên sinh bệnh như bây giờ."

Hoàng đế kéo khóe miệng, nhẹ giọng nói: "Tuổi tác lớn hơn, sao lại không sinh bệnh cho được, nàng đừng nên lo lắng. Sức khỏe của nàng cũng không tốt, phải chú ý giữ ấm. Trời sắp vào đông, trẩm đã sớm phân phó Nội phủ, chỗ của nàng sẽ dùng than bạc, phân lệ tăng thêm gấp đôi, phải bảo trọng thân thể cho tốt."

Trong lòng Hoa Thường cảm động, khẽ rừ mi mắt xuống: "Chỗ của thần thiếp không thiếu gì cả, Hoàng thượng không cần phí công lo cho thần thiếp."

Hậu cung nhiều phi tần như vậy, người có thể khiến cho Hoàng thượng lúc nào cũng nhớ đến, thì có được mấy ai? Nếu như nàng chưa từng liều mạng đi hầu bệnh, e là bây giờ cũng chỉ có thể phòng không chiếc bóng mà thôi, làm sao được như hiện tại mà biết lạnh biết nóng!

"Hôm nay Hoàng thượng dùng bữa ở Thượng Dương cung, thần thiếp đã phân phó Ngự Thiện phòng chuẩn bị canh hoa cúc thanh đạm ngon miệng. Món này gồm hoa cúc, mật ong, và tân giá (tên một vị thuốc Trung y) nấu thành, chủ trị thanh lọc gan, giúp khí huyết lưu thông, không những hương vị thanh đạm, lại rất có ích, Hoàng thượng dùng nhiều một chút."

Hoàng đế vỗ vỗ tay Hoa Thường, lên tiếng nói: "Nàng có lòng rồi."

Hoa Thường nở nụ cười nhàn nhạt, sau đó do dự nói: "Hoàng thượng, không thì người giao Tứ Hoàng tử cho thần thiếp đi."

Hoàng đế sừng sốt một chút, sau đó nói: "Không phải trẫm không nghĩ tới, nàng là người trẫm yên tâm nhất, chỉ là trẫm không muốn nàng lao lực quá mức. Thân thể nàng vốn không tốt, lại phải chăm sóc Thế tử. Tình hình của Tứ Hoàng tử nàng cũng biết, nhất định sẽ rất hao tâm tổn sức."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Thần thiếp nào có sợ hao phí tâm sức đâu."

Hoàng đế quay đầu nhìn Hoa Thường, trong mắt có chút đau lòng, ôn nhu lên tiếng: "Trẫm không muốn nàng phải chịu thiệt thòi. Đúng là trẫm có nói qua với nàng chuyện này, nhưng chỉ là tán gẫu thôi, giống như người nhà bình thường hay nói chuyện phiếm với nhau, cũng không thật sự muốn nàng làm gì cả. Huống chi, xuất thân của nàng khác biệt, đứa nhỏ của nàng là huyết mạch của Hoàng thất và thế gia, ý nghĩa không tầm thường."

Hoa Thường nâng mi mắt, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình và người khác có gì khác biệt. Chỉ riêng việc Tứ Hoàng tử là huyết mạch của người thì cũng đủ rồi, thần thiếp sẽ coi nó như đứa nhỏ do mình sinh ra. Hoàng thượng từng nói thân tử không phải trường tử, sợ thần thiếp có điều khúc mắc. Nhưng thần thiếp nguyện ý vì Hoàng thượng mà phân ưu, thấy Hoàng thượng chau mày, trong lòng thần thiếp càng thêm vương mắc không vui."

Hoàng đế nhắm mắt lại, ôm Hoa Thường vào lòng, chỉ thở dài một cái, không nói gì.

Ánh nến mờ ảo đang lay động trong ngọn đèn pha lê, dưới bóng nến dường như cung điện trống trải cũng trở nên ấm áp hơn.

Một lúc sau, Hoàng đế mới chậm rãi buông Hoa Thường ra, nhẹ giọng nói: "Trẫm biết tâm ý của Thường nhi, chúng ta cùng nhau trải qua hoạn nạn, cùng nhau sinh tử, sao trẫm lại không hiểu nàng được đây? Chỉ là trẫm không thể làm như vậy. Tứ Hoàng tử là trối buộc, dù trẫm không muốn

thừa nhận nhưng rốt cuộc cũng phải thừa nhận. Trầm không muốn giao thẳng bé cho nàng, nàng vì trầm mà đã hy sinh rất nhiều rồi, thật sự không cần phải làm gì nữa."

Hoa Thường nâng mi mắt lên, đôi tay bắt lấy ống tay áo của Hoàng đế, nghiêm túc nói: "Thần thiếp nói câu này hơi không khách khí. Bây giờ trong cung, người muốn bám vào Hoàng tử rất nhiều, nhưng mà Hoàng thượng có yên tâm không? Tứ Hoàng tử còn nhỏ như vậy, thẳng bé cần một mẫu phi có thể chăm sóc và yêu thương nó."

"Không phải thần thiếp khoắc lác, bây giờ trong cung, người có thể làm được việc này cũng không nhiều. Đứng đầu danh sách là Hoàng hậu nương nương chủ quản lục cung. Nếu đưa đến chỗ Hoàng hậu, thẳng bé sẽ là thứ tử, thân phận cao quý, tất nhiên là không thể. Mà Thực phi tỷ tỷ lại đang mang thai, thật sự không phân thân được. Trịnh Phi tỷ tỷ rất tốt, nhưng trước đó đã có Nhị Hoàng tử, nếu thêm nữa thì sẽ không hay. Còn lại những tỷ muội khác, không phải thần thiếp suy nghĩ xấu xa, nhưng mà phần lớn là vì muốn dựa vào Hoàng tử để được thăng vị, có bao nhiêu người là thật tâm nguyện ý, lao tâm lao lực đối đãi với Tứ Hoàng tử?"

Hoàng đế thở dài một hơi, sau đó khẽ nhíu mày, mở miệng: "Tóm lại, nàng không thể. Thường nhi, quả thật trầm cảm thấy Tứ Hoàng tử khả ái đáng thương, cũng muốn đối tốt với nó, vì nó mà tìm một mẫu phi thật tốt. Nhưng mà, nàng có biết trầm chờ mong hài tử của hai chúng ta như thế nào không? Đây là huyết mạch của Hoàng thất và thế gia, nhất định phong thái sẽ rất xuất chúng, tinh thông học thức, khí khái ngạo nghễ, tài nghệ song toàn. Chứ không phải là đáng vể của Tứ Hoàng tử, nàng có hiểu không?"

Hoa Thường nhìn đôi lông mày đang nhíu lại và ánh mắt chờ mong của Hoàng đế, đột nhiên rất xúc động. Nam nhân này là thật lòng chờ mong hài tử của bọn họ, không phải sự kỳ vọng đối với người thừa kế, mà là sự mong đợi hãnh diện của một người làm phụ thân. Thế nhưng, Hoa Thường sẽ không từ bỏ việc tranh giành Tứ Hoàng tử. Thượng Dương cung cần một

Hoàng tử để giữ vững thể diện, nàng cũng cần một Hoàng tử để củng cố địa vị, và Tứ Hoàng tử chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Đợt tuyển tú ba năm một lần thì thời gian cũng chỉ còn lại một năm. Đến lúc đó người mới vào cung, chắc chắn nàng đã có đủ cân lượng để bảo chứng cho địa vị của mình ở trong cung và sự sủng ái trong lòng Hoàng thượng. Tạm thời bản thân nàng không muốn sinh con, nhân tiện kéo dài cho đến lúc đó rồi tính tiếp.

Thân thể Tứ Hoàng tử không tốt thì có sao đâu? Chỉ cần là Hoàng tử, thì sẽ khác biệt.

Huống chi, bây giờ nàng cố gắng đoạt được Tứ Hoàng tử sẽ không khiến Hoàng đế có suy nghĩ khác, ngược lại là nàng vì Hoàng đế mà phân ưu, một lần nữa thể hiện rằng nàng là người hiền đức thực huệ, thấu hiểu lòng người, nghĩa nặng tình thâm.

Bất cứ lúc nào cũng phải tạo được ấn tượng tốt với Hoàng đế mới là điều quan trọng nhất.

Đôi mắt Hoa Thường phấp hờng, mỉm cười nói: "Hoàng thượng, thần thiếp hiểu rõ, thần thiếp cũng rất cảm kích. Nhưng mà, Hoàng thượng..."

Hoàng đế đưa ngón tay chặn miệng Hoa Thường lại, mỉm cười dịu dàng, ôm Hoa Thường vào đầu vai, nhẹ nhàng nói: "Thường nhi, có lúc trầm nghĩ, nếu Hoàng hậu giống nàng thì thật tốt. Nhưng khi nghĩ đến điệu bộ của Hoàng hậu, trầm lại cảm thấy hay là thôi đi, dường như trên đời này có một người như nàng là đủ rồi."

Trong lòng Hoa Thường khẽ động. Gần đây Hoàng hậu cáo ốm, đóng cửa không ra ngoài. Mà Hoàng đế cũng đã nhiều ngày chưa đặt chân đến Vị Ương cung, chẳng lẽ Hoàng hậu làm ra chuyện gì khiến Hoàng thượng tức giận sao?

Việc xảy ra gần đây chỉ có... Tô Cơ sinh hạ Hoàng tử.

Dường như Hoa Thường đã rõ ràng, nhưng mà làm bộ không hiểu mới là tốt nhất, chỉ nhẹ nhàng lên tiếng: "Trên đời này không thể nào có hai người giống nhau hoàn toàn, có người còn làm tốt hơn cả thần thiếp, chỉ là Hoàng thượng chưa nhìn thấy mà thôi."

Hoàng đế nhẹ nhàng lắc đầu.

Hoa Thường mím môi, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp vốn không có gì phải nhọc lòng. Ở Thượng Dương cung cũng chỉ có Mạnh Lương viện, nàng ấy lại là người thành thật, cũng không khiến thần thiếp phải bận tâm. Thế tử cũng là đứa nhỏ then thùng hưởng nội, mới sáu, bảy tuổi đã rất hiểu chuyện, cũng không cần thần thiếp phải vất vả lo lắng. Hoàng thượng, giao Tứ Hoàng tử cho thiếp đi, thiếp sẽ chăm sóc nó thật tốt."

Hoàng đế quay lại, vui đầu vào bờ vai gầy yếu của Hoa Thường, thanh âm trầm thấp có chút buồn bã, lên tiếng: "Được."

Sau đó Hoàng đế ngẩng đầu, giữ lấy khuôn mặt Hoa Thường, đôi mắt đen láy ôn nhu nhìn nàng, nghiêm giọng nói: "Trẫm tin nàng sẽ chăm sóc tốt tiểu Tứ, nhưng mà đáp ứng trẫm, phải chăm sóc bản thân cho thật tốt."

Hoa Thường khẽ nở nụ cười: "Vâng."

Ngày thứ hai, Từ Ninh cung.

Theo thường lệ, Hoàng hậu dẫn theo rất nhiều phi tần hậu cung đến Từ Ninh cung thỉnh an, đây là lần đầu tiên thỉnh an trong tháng này. Bởi vì Thái hậu phải chăm sóc cho hai vị Hoàng tử mà phân tán quá nhiều tinh lực, nên đã trì hoãn hai lần thỉnh an.

"Năm nay khí trời đặc biệt lạnh, mẫu hậu phải chú ý bảo trọng phượng thể." Hoàng hậu ngồi ở vị trí đầu tiên bên dưới, trên mặt vẫn là nụ cười ôn

nhu hiền lương như cũ, đối diện với Thái hậu, ngữ khí lo lắng cũng đặc biệt chân thành.

Thái hậu nhàn nhạt nở nụ cười, sau đó nói: "Ai gia đã lớn tuổi như vậy, trải qua không biết bao nhiêu là mùa đông mùa hạ, vẫn là Hoàng hậu nên bảo trọng thân thể của mình cho tốt đi."

Hoàng hậu đã cáo ốm một thời gian, Thái hậu có chút bất mãn về việc này. Bởi vì cho dù bị bệnh, Hoàng hậu vẫn không giao ra đại quyền quản lý lục cung.

Biểu tình Hoàng hậu vẫn không thay đổi, gương mặt nhu hòa, kính cẩn nói: "Tạ ơn mẫu hậu quan tâm."

Dường như Thái hậu không muốn nhìn khuôn mặt đang ra vẻ hiền huệ kia của Hoàng hậu, quay đầu cười hiền hòa với Thục phi: "Bây giờ người đang mang thai, phải mặc nhiều một chút. Việc thỉnh an hằng ngày có thể miễn thì miễn, chú ý bảo dưỡng đứa nhỏ trong bụng mới là quan trọng nhất."

Bây giờ sắc mặt Thục phi rạng rỡ, hai má gầy ửng đỏ như đã có chút thịt, cả người có vẻ thư thái hơn rất nhiều, ôn nhu trả lời: "Vâng, thai lần này của thần thiếp an tĩnh vô cùng, chỉ là ăn hơi nhiều một chút, hiện tại đã béo lên một vòng."

Thái hậu có vẻ rất hứng khởi, cười nói: "Béo là chuyện tốt."

Thục phi ngượng ngùng cúi đầu cười khẽ, không thèm đếm xỉa đến vẻ mặt vừa hâm mộ vừa đố kỵ của các phi tần xung quanh.

Sau đó Thái hậu quay đầu, sắc mặt ôn hòa nói với Hoa Thường: "Sức khỏe của Kỳ Phi thế nào rồi? Thân thể người luôn hư nhược, phải chú ý nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho thật tốt mới được."

Hoa Thường nhu thuận cười nói: "Bây giờ thần thiếp đã khỏe hơn rất nhiều rồi."

Thái hậu gật gật đầu, đối với vẻ ôn hòa và cẩn trọng của Hoa Thường thì rất là hài lòng, chậm rãi nói: "Đúng lúc hôm nay đông đủ mọi người, hôm qua Hoàng đế đã nói với ai gia, Tứ Hoàng tử sẽ được ghi dưới danh nghĩa của Kỳ Phi, Ngũ Hoàng tử sẽ được ghi dưới danh nghĩa của Ôn Tần. Về sau phải nhớ cho kỹ, đừng nhằm lẫn nói lung tung, bằng không đừng trách ai gia và Hoàng đế tàn nhẫn."

Lời vừa nói ra khiến cả phòng sợ hãi.

Thục phi nhú mày, ánh mắt lo lắng nhìn Hoa Thường. Hoa Thường trầm ổn mỉm cười trấn an đáp lại, hơi lắc lắc đầu.

Thục phi kiềm chế lại. Ôn Tần thì đơn giản hơn nhiều, nàng ấy có Ngũ Hoàng tử là đủ, bây giờ nàng ấy cũng là phi tần có con rồi.

Mặc dù gia thế của Ôn Tần không tồi, nhưng sủng ái lại không nhiều. Dường như Hoàng thượng không yêu thích mẫu người như nàng ấy lắm, mỗi lần đến Tiêu Phòng cung đều ngủ lại trong điện của Thục phi. Cho dù Thục phi có tiến cử, Hoàng thượng cũng rất ít khi ngủ lại trong điện của Ôn Tần. Bản thân Ôn Tần cũng rất sốt ruột nhưng biết làm gì hơn đây?

Sắc mặt Lan Tiệp dư không tốt, siết chặt khăn trong tay. Có điều, tuy trong lòng nàng bất bình, nhưng so sánh với Kỳ Phi thì quả thật là nàng không có ưu thế gì, chỉ có thể nuốt cơn tức này xuống. Ánh mắt Trịnh Phi và Ninh Quý tần thâm trầm, không ngờ Tứ Hoàng tử còn có thể có được vận khí này. Có điều cũng tốt thôi, may mắn như vậy thì cũng phải có một thân thể tốt để hưởng mới được.

"Chúc mừng Kỳ Phi muội muội, chúc mừng Ôn Tần muội muội, bây giờ đã có Hoàng tử, đúng là dấu hiệu may mắn nhiều con cái nhiều phúc." Trịnh Phi mở miệng nói lời cát tường, trên mặt lộ ra nụ cười chuẩn mực.

Ôn Tần có chút vui mừng hiện rõ lên trên mặt, nhưng Hoa Thường vẫn chưa lên tiếng, Ôn Tần cũng không tiện mở miệng nói trước Hoa Thường.

Hoa Thường nhẹ nhàng cười nói: "Đa tạ lời may mắn của Trịnh Phi tỷ tỷ."

Ôn Tần cũng ôn nhu tiếp lời: "Tần thiếp không nén được vui mừng, đành mượn lời may mắn của Trịnh Phi tỷ tỷ rồi."

Thục phi liếc mắt nhìn Ôn Tần một cái, đáng tiếc Ôn Tần đang chìm đắm trong vui mừng, không nhìn thấy.

Hoa Thường nhìn thấy, nhưng lại làm ra vẻ như không thấy, vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 70 - Dưỡng Nhi

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Mai Thái phi.

Mặt ngoài Từ Ninh cung vẫn hòa thuận, vui vẻ như cũ, Hoàng hậu vẫn mỉm cười vô cùng bình thản, chỉ tiếc, khổ sở trong lòng nàng lại không thể nói ra.

Trước đây, vấn đề dưỡng dục, sở hữu Hoàng tử, chuyện nào không qua tay nàng? Nhưng hiện giờ, chỉ có thể bị động chờ người khác thông báo mà thôi.

Hoàng hậu rũ mi mắt xuống, ánh mắt không rõ cảm xúc.

Đây là cái giá nhất định phải trả giá, cho dù như thế nào cũng phải cam chịu. Nhiều năm như vậy, nàng đã chịu đựng rất rất nhiều chuyện, chịu đựng cảm xúc phải lo lắng đề phòng chuyện địa vị đích tử sẽ bị đoạt đi, chịu đựng cảm giác xấu hổ, nan kham (khó lòng chịu đựng nổi) khi nhiều năm không hề có hài tử, chịu đựng chuyện Thục phi của Tiêu Phòng cung chuyên sủng đến hư không, tịch mịch, hiện giờ nhiều thêm một chuyện, không đáng kể đến.

Nàng là Hoàng hậu, đã đủ rồi. Nhi tử của nàng sẽ là Hoàng đế, cũng đủ rồi.

Toàn bộ nữ nhân hậu cung, có ai không hâm mộ ghen ghét nàng? Bởi vì nàng mới chính là thê tử của Hoàng thượng, mới là nữ chủ nhân danh

chính ngôn thuận của đế quốc này, dù Hoàng thượng có vắng vẻ nàng, thì có sao đâu?

Bây giờ, chuyện đấu đá được mất này chỉ là mây khói thoảng qua, hãy cứ chờ đến tương lai.

Hoàng hậu ôn nhu mở miệng nói: "Kỳ Phi và Ôn Tần tuổi còn nhỏ, Hoàng tử lại đang trong tã lót, các người nên cố gắng học tập một chút, có việc gì cứ việc thỉnh giáo lão mama, dù sao cẩn thận sẽ không sai."

Hoa Thường và Ôn Tần đều đứng dậy nhún người hành lễ: "Thần thiếp cẩn tuân theo lời dạy của Hoàng hậu nương nương."

Thái hậu ngồi ở trên cùng, nặng nề mở miệng nói: "Ngày mai là ngày lành, các người cũng nên sai người mang Hoàng tử về cung mình đi. Hoàng hậu nói có lý, tuổi tác các người còn nhỏ, chưa trải qua nhiều chuyện, không có việc gì thì nên chăm nghe, chăm nhìn một chút."

Hoa Thường và Ôn Tần lại một lần nữa đứng dậy hành lễ: "Vâng."

Ánh mắt những phi tần khác nhìn về các nàng, ít nhiều có vẻ hâm mộ, ghen ghét, cho dù thế nào, đây cũng là Hoàng tử.

Thượng Dương cung.

Thế tử Kính vương Trần Cát đứng bên cạnh chiếc nôi, ánh mắt mở thật lớn, tò mò nhìn đứa nhỏ đang phun bong bóng bên trong, muốn vươn tay xoa bóp khuôn mặt mềm mại của nó, nửa chừng lại rút tay về, sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Hoa Thường, cất tiếng hỏi: "Mẫu phi, Cát nhi có thể chạm vào đệ đệ không?"

Hoa Thường cười ôn nhu, vươn tay sờ đầu Trần Cát, ôn hòa nói: "Đương nhiên có thể, đây là lần đầu tiên Cát nhi nhìn thấy đệ đệ phải không?"

Trần Cát gật đầu: "Phụ vương chỉ có một hài tử là Cát nhi thôi."

Hoa Thường vươn tay ôm lấy Trần Cát, nở nụ cười: "Tuy rằng trong cung quy củ nghiêm ngặt, nhưng ít nhất, Cát nhi sẽ không cô đơn. Các đường huynh đối xử với con có tốt không?"

Khuôn mặt Trần Cát hơi đỏ, thấp giọng nghiêm túc trả lời: "Cát nhi rất tốt. Đại Hoàng huynh vô cùng chăm sóc con, Nhị Hoàng huynh cũng rất thân thiện."

Hoa Thường khẽ cười: "Mẫu phi nghe nói con và Nhị Hoàng tử chơi với nhau rất thân. Hai người các con vậy mà lại có nhiều điểm rất giống nhau, đều là đứa nhỏ hay thẹn thùng và hướng nội."

Khuôn mặt Trần Cát lại đỏ: "Đại Hoàng huynh cũng vô cùng tốt, nhưng mà tuổi của Cát nhi và Nhị Hoàng huynh gần nhau, vậy nên tương đối hòa hợp."

Hoa Thường sờ đầu Trần Cát, ôn nhu nói: "Hiện giờ Cát nhi cũng đã có đệ đệ rồi, cho nên cần phải học cách chăm sóc đệ đệ nhé."

Trần Cát gật đầu tỏ vẻ vô cùng có ý thức trách nhiệm: "Vâng, Cát nhi sẽ chăm sóc đệ đệ."

Hoa Thường nhìn bộ dáng vừa nghiêm túc vừa đáng yêu của Trần Cát, nhin không được mà cười thành tiếng: "Cát nhi ngoan nhất. Ngoan, ra ngoài chơi, không phải Nhị Hoàng tử còn hẹn con cùng bắt chim nhạn sao?"

Trần Cát ngượng ngùng cười vui vẻ, gật đầu, giọng nói trong trẻo: "Cát nhi sẽ trở về sớm."

Hoa Thường sửa sang lại y phục của Trần Cát, dặn dò: "Con mặc nhiều y phục một chút, mang theo cung nhân đầy đủ, đừng chạy loạn, biết

chưa?"

Trần Cát thanh thúy trả lời: "Vâng, mẫu phi."

Thước Dực mang một khay đồ thắm đi đến, hành lễ rồi cười nói: "Đây là áo choàng làm từ lông tuyết hồ nhũ vàng viền xanh hồng mà Nội phủ vừa mang đến, vừa hay có thể đưa cho Thế tử mặc."

Hoa Thường đứng dậy sờ sờ áo choàng, khen ngợi: "Xúc cảm mềm mại ấm áp, là đồ vật vô cùng tốt. Có điều mang theo một tấm áo choàng thì thật không phải cho lắm, vậy nên người tìm thêm một tấm áo da báo đen trong kho ra, chuẩn bị cho Nhị Hoàng tử. Cho dù có dùng hay không, tốt xấu gì cũng là một phần tâm ý."

Thước Dực hành lễ đáp: "Vâng, nương nương."

Sau khi chuẩn bị tốt cho Trần Cát, Hoa Thường triệu Thái y chuyên về nhi khoa từ Thái Y viện tới.

"Chúng thần tham kiến Kỳ Phi nương nương, nương nương cát tường." Tổng cộng có sáu vị Thái y, đồng loạt hành lễ thỉnh an.

Hoa Thường ngồi trên cùng, chậm rãi nói: "Miễn lễ."

"Tạ ơn nương nương."

Hoa Thường đã đổi thành một thân cung trang bằng gấm mềm mại thêu hoa văn áng mây màu vàng viền hồng, có vẻ trầm ổn lại thanh cao, mang theo vài phần khí thế sắc bén chưa từng có.

"Lan Chi, ban ghế cho Tề Thái y." Hoa Thường nhàn nhạt mở miệng.

Tề Thái y là Phó Viện chính của Thái Y viện, hiện cũng đã gần bảy mươi, là Thái y rất có địa vị trong cung. Năm vị Thái y còn lại, so với Tề Thái y còn kém hơn một chút. Tề Thái y đã lớn tuổi, cả tóc lẫn râu đều đã

bạc trắng, thanh âm già nua trả lời: "Tạ ơn nương nương." Sau đó ông liền cẩn thận ngồi trên ghế, nhưng chỉ ngồi nửa bên hông, vô cùng chú ý.

Hoa Thường vừa lòng, một tay cầm lấy chén trà hoa sen màu xanh lá, một tay giở nắp trà, chậm rãi uống, thông thả nói: "Hôm nay, bốn cung triệu người đến đây là có nguyên nhân, có lẽ người cũng đã hiểu rõ. Tứ Hoàng tử của bốn cung sinh ra vốn đã yếu ớt, còn mắc phải bệnh tim, Hoàng thượng sớm đã có ý chỉ muốn các người không thể chậm trễ, thay phiên canh chừng bên người Tứ Hoàng tử, vậy hôm nay đến lượt ai?"

Phía dưới, một lão Thái y hơn năm mươi tuổi nơm nớp lo sợ quỳ xuống trả lời: "Hôm nay đến lượt của thần, chỉ là Tứ Hoàng tử vừa từ Từ Ninh cung chuyển sang Thượng Dương cung, chưa nhận được ý chỉ của nương nương, thần không dám tự ý khám bệnh."

Hoa Thường cong cong khóe miệng, buông chén trà xuống, âm thanh đồ sứ và bàn gỗ va chạm vào nhau dọa Thái y đến phát run.

Hoa Thường chậm rãi mở miệng nói: "Nếu nói như vậy, đây là lỗi của bốn cung rồi."

Lão Thái y vội thỉnh tội: "Thần không dám."

Hoa Thường lạnh lùng cười: "Không dám? Các người còn tưởng bốn cung là người có tính tình dễ dãi sao? Cho dù là đám người Lý Thái y - tâm phúc của Hoàng thượng, bốn cung còn dám quát, đánh giết, huống chi là các người!"

Vài vị Thái y thấy Hoa Thường tức giận, một đám người liền quỳ xuống, trong lòng than khổ, Tề Thái y ngồi trên ghế cũng không ngoại lệ: "Nương nương bớt giận."

Vị nương nương này không phải là dạng chủ nhân dễ chọc đến, đã từng hầu bệnh cho Hoàng thượng, gặp qua vô số Thái y, có mấy người có

thể lưu lại đường sống?

Ngữ khí của Hoa Thường chậm lại, thanh âm lạnh lùng: "Nữ nhân khi đã làm mẫu thân sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ, Tứ Hoàng tử là nhi tử dưỡng ở chỗ bốn cung, thân phận vô cùng thanh quý, không giống người thường, các người cần phải làm hết phận sự. Nếu Tứ Hoàng tử xảy ra chút sơ sẩy bất trắc nào, các người cũng đừng trách bốn cung tàn nhẫn, độc ác! Cho dù Hoàng thượng có tha cho các người, bốn cung cũng nhất quyết không bỏ qua!"

Sáu vị Thái y đồng loạt khấu đầu: "Chúng thần nhất định tận tâm tận lực, mong nương nương an tâm."

Hoa Thường chậm rãi gật đầu, thông thả nói: "Các người đều là lão nhân của Thái Y viện, bốn cung cũng muốn để lại cho các người chút thể diện, nhưng dù sao chuyện này liên quan đến bình an của hoàng tử, vậy nên bốn cung bất chấp tất cả. Bốn cung cũng nói thẳng, nếu Tứ Hoàng tử bình an đến khi thành thân, sinh con, các người đều có công lớn, nhất định sẽ có trân bảo ngọc thạch, thê nhi được hưởng đặc quyền. Bốn cung nói được làm được, chút thể diện này Hoàng thượng vẫn sẽ cho bốn cung. Nhưng nếu Tứ Hoàng tử gặp điều gì bất trắc, bốn cung sẽ không quan tâm đến chuyện phải truy cứu trách nhiệm từ bất kỳ một người nào, mà các người đều phải chôn cùng Tứ Hoàng tử! Liên lụy tông tộc, họa cập thê nhi [1] cũng là điều khó tránh khỏi, vừa hay các người cũng phải mất cái danh là người có y thuật tinh thông."

[1]: Họa cập thê nhi: Tai họa liên lụy đến thê tử và con cái.

Trong lòng sáu vị Thái y vô cùng đau xót, bệnh tim sao có thể chữa trị dễ dàng như vậy? Đây chính là người trong nhà làm, họa lại từ trên trời rơi xuống!

Nhưng dù thế nào đi nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn dập đầu lãnh chỉ tạ ơn!

Lúc tiễn Thái y rời đi, trời đã chạng vạng, ánh nắng nhạt nhòa từ khe cửa sổ hắt vào, toàn bộ cung điện bỗng trở nên loang lổ ánh sáng.

Thước Dực nhẹ nhàng đi đến, hành động mang dáng vẻ thướt tha, ánh nến trong điện dần được thấp sáng.

Hoa Thường xoa xoa huyệt thái dương của mình, cúi đầu khẽ hỏi: "Tứ Hoàng tử vẫn ổn chứ?"

Thước Dực hành lễ đáp: "Bẩm nương nương, tất cả vẫn ổn. Ba vị nữ mẫu thời thời khắc khắc đều bên cạnh không rời. Bên Thái Y viện cũng có một vị Thái y và hai dược đồng hầu hạ, đề phòng bất trắc xảy ra."

Hoa Thường chậm rãi gật đầu, có chút mệt mỏi. Quả nhiên vẫn là một cô nương, phải lo nhiều chuyện dẫn đến phân tâm.

Thước Dực dẫn đo nói: "Nương nương, lời lẽ của nương nương hôm nay sao lại nghiêm khắc, tàn khốc như vậy? Chỉ sợ mấy Thái y bên Thái Y viện sẽ có điều bất mãn với nương nương."

Hoa Thường hiểu ý tứ của Thước Dực, người làm chủ một cung tuy răn dạy, uy hiếp Thái y thật sự không phải chuyện to tát gì, nhưng dù sao người ta cũng là người, trong lòng sao có thể không có oán khí? Huống chi mấy lời như thê nhi được hưởng đặc quyền hay liên lụy đến tông tộc, không phải là lời mà một phi tử nên nói ra. Người nào cũng có thân bằng cố hữu [2], lần này, không chỉ ảnh hưởng đến một vài Thái y, mà là toàn bộ Thái y trong Thái Y viện.

[2] Thân bằng cố hữu (亲朋故旧): Họ hàng và bạn bè thân thuộc, đồng nghĩa với "thân bằng quyến thuộc."

"Bốn cung biết, lần này nói nặng như vậy, thật sự là có chút quá mức. Nhưng người cũng biết thân thể của Tứ Hoàng tử, nếu bốn cung không cho bọn họ một liều thuốc hồ lang như vậy (rắn đê), sau này không biết những Thái y này sẽ làm việc cho có lệ đến mức nào." Hoa Thường thở dài.

Thước Dực rũ mi, thấp giọng nói: "Nương nương, như vậy thật sự đáng giá sao? Muốn vì Tứ Hoàng tử, gần hơn với Tứ Hoàng tử, làm như vậy, thật sự đáng giá sao? Dù sao... Cuối cùng cũng không phải là thân tử của nương nương..."

Sắc mặt Hoa Thường dần lạnh đi, tức giận quả mắng: "Làm càn!"

Thước Dực phịch một tiếng quỳ xuống, biết mình lảm miêng, nhưng mà, cuối cùng vẫn là ý nan bình [3].

[3] Ý nan bình (意难平): lòng dạ không yên ổn được, lo lắng.

Hoa Thường nhìn Thước Dực trầm ổn, nội liễm như vậy, một lát sau mới chậm rãi thở dài: "Bốn cung biết người chỉ muốn tốt cho bốn cung, vẫn luôn suy nghĩ cho bốn cung, nhưng hiện giờ Tứ Hoàng tử đã là thân tử của bốn cung, đây là sự thật mà không ai có thể thay đổi được, lời này của người sao có thể nói tùy tiện như vậy? Nếu người không phải là tâm phúc của bốn cung, bốn cung đã cho người kéo ra ngoài mặc cho loạn côn đánh chết!"

Thước Dực mím môi, cuối cùng vẫn cúi đầu nói: "Vâng, nương nương. nô tỳ biết sai rồi."

Hoa Thường thấp giọng nói: "Nhớ kỹ, Tứ Hoàng tử là thân tử của bốn cung, là huyết mạch của hoàng thất và thế gia, hôm nay bốn cung không chỉ uy hiếp một vài Thái y, mà là uy hiếp tất cả mọi người trong hậu cung."

Thước Dực đáp: "Nương nương, nhưng nếu việc hôm nay bị truyền ra ngoài, mấy lời nói của nương nương chỉ sợ sẽ có người lợi dụng để công

kích, nghi ngờ việc hậu cung muốn tham gia vào chính sự."

Khóe môi Hoa Thường nhếch lên, thông thả nói: "Hôm nay bốn cung có nhiều lời đã nói lỡ, nhưng Thái hậu, Hoàng thượng nhất định sẽ không trách tội bốn cung, mà ngược lại sẽ đặc biệt thưởng thức, yêu quý bốn cung hơn nữa."

Thược Dược nghi hoặc ngẩng đầu, không rõ ẩn ý trong lời nói Hoa Thường là gì.

Hoa Thường khẽ cười: "Bao nhiêu lời nói lỡ cũng chỉ vì một mình Tứ Hoàng tử, mà Tứ Hoàng tử lại là nhi tử của Hoàng thượng, trên đời này làm gì có ai thương yêu nó hơn Hoàng thượng? Bốn cung lỡ lời, vừa hay lại thể hiện việc bốn cung vô cùng coi trọng và để ý đến thân thể của Tứ Hoàng tử, cho nên Hoàng thượng sẽ vô cùng hài lòng."

Thược Dược bưng bình đại ngộ, trong lòng lại càng thương tiếc nường nường nhà mình. Vốn là quý nữ thế gia, vậy mà bây giờ phải nhượng bộ tính kế từng bước một, thật sự đáng buồn.

Nhưng, đây là nữ tử mà thế gia đã giáo dục ra. Tuy có nhiều mưu kế, nhưng không gây trở ngại cho ai, chỉ muốn đối xử thật tử tế với người khác.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 71 - Một Năm Sau

Đảo mắt một cái, thời gian đã trôi qua gần một năm, dường như năm tháng không hề nhớ đến các nữ nhân giãy giụa chìm nổi ở hậu cung này, mà hình như cách cục (bố cục, kết cấu) của hậu cung cũng không có chút biến hoá nào.

Xuân hạ thu đông, trải qua nóng lạnh, thêm nhiều lần thay đổi và phát triển nhưng cũng không kéo được ánh mắt cao cao tại thượng của nam nhân kia trở về.

Điều đặc biệt nhất là Thục phi sinh hạ một nữ nhi, đáng tiếc không phải Hoàng tử, chỉ sợ lần này tâm tình của Thục phi không giống với lần trước, thất vọng là tất nhiên, càng thêm lo lắng nhiều cho tương lai.

Tính ra Tam Công chúa mới hơn hai ba tháng, cũng không biết nuôi lớn được không nên Hoàng thượng chưa ban tên.

Vị Ương cung, sáng sớm.

Trên người Hoàng hậu mặc áo gấm Tứ Xuyên thêu hoa mẫu đơn đang nở, cúc áo được làm bằng chỉ vàng, phía dưới mặc váy lụa gấp nếp thêu hoa li ti, trang điểm bình dị gần gũi, nhưng trên đầu cài trâm ngũ phượng triều dương thể hiện rõ địa vị bất phàm.

"Từ hạ vào thu, trước đó vài ngày bốn cung sơ ý bị nhiễm phong hàn, nên dừng việc thỉnh an rất nhiều ngày, tính ra tỷ muội chúng ta đã không tụ

hợp với nhau một thời gian rồi." Hoàng hậu nở nụ cười, dường như ở khóe mắt lơ mờ xuất hiện mấy nếp nhăn, chứng tỏ nữ nhân này cũng không còn trẻ — Thật ra thì nàng vẫn còn là một thiếu nữ trẻ đẹp, vẫn chưa già đi, chỉ là thời gian càng trôi qua thì tâm của nàng trở nên càng già nua.

Trịnh Phi mặc một bộ cung trang đỏ tươi, nụ cười mang theo sự khinh thường như thường lệ, trên cổ đeo chuỗi ngọc xanh biển kết hợp với ngọc trai vàng nên đặc biệt rực rỡ lấp lánh, khiến người ta chú ý đến.

Tay Trịnh Phi vỗ trước ngực, vô cùng vui vẻ: "Hoàng hậu nương nương cần phải bảo trọng thân thể. À đúng rồi, qua năm Tam Hoàng tử cũng đã ba tuổi, đều nói ba tuổi coi như đã lớn, nương nương sẽ phải nhọc lòng với Tam Hoàng tử nhiều hơn. Chúng tỷ muội ta đều là những lão nhân đã quen thuộc, biết nặng nhẹ nên vô cùng tự tại."

Ninh Quý tần vẫn trang điểm già dặn như cũ, thật ra tuổi tác cũng không lớn, nhưng tướng mạo lại hiện ra vài phần già dặn, chậm rãi cười mở miệng nói: "Lễ nghi không thể bỏ, chỉ là Trịnh Phi tỷ không biết lựa lời. Có điều cũng phải chúc mừng tỷ tỷ, chuỗi ngọc xanh biển và ngọc trai vàng này là cống phẩm thượng hạng, do Nhị Hoàng tử vì tỷ tỷ mà giành được."

Chuyện Ninh Quý tần nói chính là mấy ngày trước Hoàng thượng kiểm tra hai vị Hoàng tử và Thế tử Kính vương, Nhị Hoàng tử biểu hiện ưu tú. Lúc Hoàng thượng hỏi muốn được thưởng gì, Nhị Hoàng tử đã hiểu thảo muốn lấy chuỗi ngọc xanh biển và ngọc trai vàng dâng lên mẫu phi, cũng khó trách Trịnh Phi vô cùng đặc ý như thế.

Trịnh Phi được Ninh Quý tần khen tặng nên vui vẻ, ngữ khí cũng nhu hoà hơn, khóe miệng cười hiện lên mấy nếp nhăn rất rõ ràng: "Nhị Hoàng tử tuổi còn nhỏ sao hiểu được nhiều, là do Đại Hoàng tử khiếm tốn nhường cho đệ đệ mà thôi. Hơn nữa qua năm thì Đại Hoàng tử đã mười hai tuổi, cũng sắp thành người lớn, nên chuẩn bị xem tướng chọn thê rồi."

Vừa nghe lời này, Ninh Quý tần hơi nhú mào, sau đó khẽ cười nói: "Sao có thể sốt ruột sớm như vậy. Trước mắt cũng có một loạt chuyện vui, tuyển tú ba năm một lần sắp tới rồi, tôn thất hoàng thân quốc thích, trọng thần trong triều chỉ sợ đã gấp gáp lần lượt lo hỉ sự, trong cung cũng khó tránh khỏi thêm vài vị muội muội."

Lời này của Ninh Quý tần như thọc tổ ong vò vẽ, nữ nhân trong cung đều không muốn nhắc tới đề tài này, không muốn nói cũng không muốn nghĩ tới, có điều làm như vậy cũng không thể khiến chuyện này giống như không tồn tại được.

Hoa Thường khẽ ngẩng đầu nhìn sắc mặt phi tần xung quanh, phát hiện phần lớn đều là miễn cưỡng mỉm cười, cũng có tức giận bất bình.

Khi có những thiếu nữ mới với tuổi trẻ mỹ mạo tiến cung, cùng chia sẻ sự sủng ái của nam nhân với mình, là một nữ nhân chỉ sợ sẽ không vui vẻ gì, tất nhiên trong lòng Hoa Thường cũng có chút không vui.

Hoa Thường hiểu rõ, lúc trước khi mình mới tiến cung, các phi tần hậu cung đều xa cách, nhưng nhìn kỹ lại thái độ, tất cả mọi người đều không ngoại lệ.

Có nữ nhân có thể dựa vào gia thế và nỗ lực của chính mình, chung quy đều được ủng hộ, ví dụ như Hoa Thường nàng và Ôn Tần. Nhưng cũng có những nữ nhân, cho dù có giấy dựa ra sao cũng không hoà nhập được vào vòng tranh sủng, ví dụ như Thẩm Quý nhân và Mạnh Lương viện. Cơ bản trong mắt của những nữ nhân đó, các người là kẻ vào sau, dựa vào cái gì muốn chia sẻ sự sủng ái với ta? Tất nhiên loại căm thù này khiến cho mối quan hệ giữa các nàng vô cùng xa cách, nói gì đến cảm tình.

Mà lần tuyển tú này cũng giống như vậy, hiện giờ mọi người đã gom thành một nhóm chờ người mới vào cung. Nếu hậu thuẫn của người vững chắc thì không sao, nhưng nếu hậu thuẫn của người không đủ mạnh, lại

không thể khiến người khác đến kết giao, thì cuộc sống tại hậu cung sẽ vô cùng cô đơn và gian nan.

Người mới vào cung không chỉ chia sẻ sự sủng ái của Hoàng thượng, mà còn có địa vị ở hậu cung. Phi tần có phân vị cao, được sủng ái nhiều thì tất nhiên có thể đối xử khoan dung. Nhưng những phi tần có phân vị thấp, hay không được sủng ái, chỉ sợ rất khó thích người mới, bởi vì khi người mới đến là thêm một mối nguy hại đến sự thăng vị và không gian sinh tồn của bọn họ.

Dáng người Thục phi giống như dương liễu, nhẹ mở đôi môi anh đào: "Thật ra bốn cung đã sớm nghe được tiếng gió, gia thế tú nữ kỳ này rất tốt, phong tư xuất chúng cũng có rất nhiều. Hoàng hậu nương nương phải quan sát kỹ, tuyển vài vị muội muội tài đức vẹn toàn tiến cung mới tốt."

Đường cong khéo môi của Hoàng hậu vẫn không thay đổi, đưa tay lên xoa xoa huyệt Thái Dương, thấp giọng mở miệng nói: "Gần đây thân thể bốn cung vẫn luôn không tốt, việc vật vãnh trong cung còn chưa xử lý xong. Huống chi, tuyển tú ba năm một lần là việc trọng đại. Mà số lượng tú nữ kỳ này đặc biệt nhiều hơn một chút, e là bốn cung cũng không còn cách nào. Bốn cung đã xin chỉ thị của Hoàng thượng và Thái hậu, lần này muốn chọn ra vài vị muội muội để cùng bốn cung tham gia chọn lựa tú nữ."

Lời này của Hoàng hậu vừa nói ra, đôi mắt các phi tần ngồi phía dưới đều sáng lên.

Ánh mắt Thục phi cũng mang theo vài phần hài lòng, ôn nhu nói: "Việc như vậy chúng thần thiếp không dám nhận, đây chính là Hoàng hậu nương nương đang làm khó chúng thần thiếp."

Hoàng hậu nhìn bộ dáng Thục phi rõ ràng đang rất vui vẻ mà lại còn làm bộ từ chối, có chút phỉ nhổ trong lòng. Thục phi là phi tần có phân vị cao nhất, chuyện này cũng chẳng thể làm khó nàng ta.

"Bốn cung cần phải thương lượng với Hoàng thượng và Thái hậu về những người được chọn, qua mấy ngày nữa sẽ thông báo với mọi người. Huống chi các muội cũng biết, trước khi tuyển tú nhất định sẽ có một lần phong thưởng nữa. Rốt cuộc có thể được tấn vị hoặc được ban thưởng phong hào hay không, còn phải dựa vào công lao và khổ lao của các muội mấy năm nay."

Lời này của Hoàng hậu làm tâm tư các vị phi tần đều chấn động, trước tuyển tú phong thưởng cho lão nhân trong cung là chuyện thường, nhưng phong thưởng nhiều hay ít thì phải xem biểu hiện gần đây. Tục ngữ nói rất đúng, lâm trận mới mài gươm, không sắc cũng sáng.

Từ Ninh cung.

Vừa vặn Hoàng thượng và Thái hậu cũng đang bàn luận về vấn đề này.

Thái hậu lên tiếng nói: "Kì tuyển tú ba năm một lần sắp tới rồi, đến lúc đó trong cung lại náo nhiệt một trận, ai già rồi nên cũng thích ồn ào một chút."

Hoàng đế cười nhỉnh nọt: "Mẫu hậu cũng nên quan sát nhiều hơn, nếu thích ai thì bất luận là thu nhận vào cung hay tứ hôn cũng đều tốt."

Thái hậu cười vui vẻ, trong lòng cũng đã có cân nhắc. Hoàng đế không phải là không biết, mẫu tử tử hiếu, nên không cần phải so đo nhiều.

Ngữ khí Thái hậu hoà hoãn hơn, cười nói: "Cũng nên phong thưởng hậu cung một lần, ba năm qua không thăng vị trí nào, thật ra có chút không hay."

Hoàng đế trầm giọng nói: "Cũng không phải là không thăng vị trí nào, chẳng qua người định thăng thì phân vị đã đủ cao rồi."

Thái hậu nhìn bộ dáng Hoàng đế, đã biết Hoàng đế ám chỉ ai, cười nói: "Lần này tùy tâm ý Hoàng thượng đi."

Hoàng đế cười nói: "Dưới Hoàng hậu đang là Thục phi, trong ba năm qua Thục phi đã sinh hai nữ nhi, cũng coi như có công. Nhưng nếu tấn vị Quý phi, tư lịch vẫn còn ít một chút, mà Công chúa không thể so với Hoàng tử, đứng hàng Quý phi mà không có nhi tử, giống như một người không có thực quyền. Trẫm nghĩ không bằng ban phong hào để thể hiện vinh sủng."

Thái hậu đồng ý gật đầu: "Ai gia cũng thích đứa nhỏ Thục phi này, dù sao không có nhi tử cũng đáng thương, lần suy xét này của Hoàng thượng rất có lý, vậy chọn phong hào nào đây?"

Hoàng đế trả lời: "Trẫm chọn mấy chữ như: Trân, Thấm, Tương, Văn. Mẫu hậu xem thử chữ nào tốt đây?"

Thái hậu quan sát một chút, sau đó chậm rãi nói: "Ngụ ý mấy chữ này đều cực tốt, chỉ là chữ Trân chỉ bảo vật hay châu ngọc, Thục phi mảnh khảnh, tư thái phóng khoáng, không giống với châu ngọc. Chữ Tương như nước, ý nghĩa vô cùng tốt, chỉ là khi xưa có Tương Phi, số mệnh nhiều chông gai, cũng không thích hợp. Nếu nói tới chữ Văn, đã có Kỳ Phi ở đây, ai dám ở trước mặt thế gia xưng chữ Văn đây? Cho nên ai gia thấy chữ Thấm tốt nhất, giống với chữ Tương, như nước, thích hợp với Thục phi."

Hoàng đế gật đầu đáp: "Vậy liền nghe theo ý của mẫu hậu."

Thái hậu vừa lòng gật gật đầu. Nhi tử dò hỏi ý kiến của mình, hơn nữa còn nghe theo, biểu hiện hiếu thuận như vậy, bà còn chỗ nào không vui nữa chứ.

Thái hậu nói tiếp: "Dưới Thục phi là Kỳ Phi. Kỳ Phi đã vào cung ba năm, tuy không thể so tư lịch, nhưng có công hầu bệnh, lại nuôi dưỡng con cái, nhất định sẽ được tấn vị. Ai gia hiểu Hoàng nhi, trong lòng Hoàng nhi chắc là giống với ý của ai gia."

Hoàng đế cười: "Mẫu hậu hiểu tâm ý của nhi thần nhất, nhi thần cũng cảm thấy vô cùng thiết thòi cho nàng. Lần này phong thưởng lục cung, tất cả mọi người có thể giữ nguyên vị trí, chỉ có Kỳ Phi là không được."

Thái hậu không hề bất mãn với biểu đạt sủng ái Kỳ Phi rõ ràng của Hoàng đế, bà vẫn tươi cười hiền lành, gật đầu nói: "Đúng vậy, từ khi Kỳ Phi vào cung tới nay, đều làm điều tốt giúp đỡ mọi người, chưa bao giờ nổi giận, cãi vả với ai. Một năm trước lời răn dạy nhiều Thái y, ai gia cũng vô cùng thương tiếc nàng ấy. Nàng ấu vốn là người nhu thiện nội liêm, quát mắng như thế cũng là làm khó cho nàng."

Hoàng đế cũng cười khố gật đầu nói: "Trong lòng trẫm cũng băn khoăn, một năm này Tứ Hoàng tử được nàng chăm nom, chuyển biến tốt lên hàng ngày. Tuy rằng bệnh tim không thể trị tận gốc, nhưng thận trọng như thế, trẫm thấy giống như là Tứ Hoàng tử khoẻ mạnh hơn từng ngày vậy."

Thái hậu khen ngợi: "Muốn ai gia nói thì chính là nữ tử xuất thân thế gia quả thật có điểm khác biệt. Hiện giờ Kỳ Phi có công có tử, nhất định phải được tấn vị lên thành một trong Tông Nhất phẩm tứ phi: Huệ phi, Đức phi, Thục phi, Hiền phi. Giờ Thục phi đã có, còn ba chỗ trống thì Hoàng thượng muốn cho nàng ấy lên vị trí nào?"

Hoàng đế cười nói: "Kỳ Phi danh tiếng hiền đức, trẫm muốn chọn chữ Đức cho nàng, nếu không lập nàng làm Đức thì sau này ai xứng với vị trí này chứ?"

Thái hậu hơi nhú mày, nhẹ giọng nói: "Đúng là Hoàng thượng nói có lý, chỉ là liệt kê theo thứ tự là Huệ, Đức, Thục, Hiền. Nếu Kỳ Phi được tấn vị Đức phi, không biết trong lòng Thục phi nghĩ gì nữa?"

Hoàng đế lắc đầu nói: "Không phải là trẫm không yêu Thục phi, chỉ là Kỳ Phi có công có tử, chỉ có tư lịch không bằng Thục phi, chẳng lẽ Thục

phi có thể áp chế nàng cả đời sao?"

Thái hậu khuyên nhủ: "Không phải ai gia thiên vị Thục phi, chỉ là hiện giờ Thục phi mới sinh hạ tiểu Công chúa, vốn là chuyện vui, nếu lần tấn vị này... Sợ Thục phi nghĩ nhiều, vậy cũng bất công với Công chúa."

Hoàng đế nghe cũng cảm thấy có lý, Thục phi sinh hạ Công chúa đã vô cùng thương tâm, nếu phân vị lại bị người có nhi tử áp trên đầu, chỉ sợ sẽ càng thêm thương tâm, khó tránh khỏi chui rúc ở trong điện, đóng cửa không gặp ai.

Thái hậu tiếp tục nói: "Danh tiếng Kỳ Phi hiền đức đúng là không sai, không bằng lấy chữ Hiền. Tuy Hiền phi đứng cuối tứ phi, nhưng nàng ấy đã có phong hào, tất nhiên vẫn là người cao hơn. Huống chi trong lòng Hoàng thượng cũng hiểu rõ, tương lai nhất định Kỳ Phi sẽ không dừng bước ở tứ phi, cho nên đứng ở đâu trong tứ phi cũng không quan trọng."

Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát, sau đó gật đầu nói: "Mẫu hậu nói có lý."

Thái hậu thấy Hoàng đế chịu nghe mình, có vẻ rất vui, chậm rãi nói: "Chuyện này Hoàng thượng có thể nói với Kỳ Phi. Kỳ Phi là một đứa nhỏ tốt, lấy tình cảm tỷ muội giữa nàng ấy và Thục phi, chỉ sợ nàng ấy cũng không nguyện ý ở vị trí Đức phi, cao hơn Thục phi đâu."

Hoàng đế chậm rãi gật đầu, thở dài: "Đúng là như thế, Kỳ Phi không tranh giành, không có lòng tham niệm, tất nhiên là bình thân thờ ơ."

Thái hậu thấy Hoàng đế đồng ý, bèn không khuyên nữa, lên tiếng nói tiếp: "Phía dưới là Trịnh Phi, hiện giờ Trịnh Phi có nhi tử, theo lệ nên tấn vị. Nhưng lên nữa là tứ phi, trực tiếp ngồi cùng hàng với Thục phi và Kỳ Phi thật ra không được tốt lắm."

Tất nhiên cảm tình của Hoàng đế đối với Trịnh Phi không sâu bằng Thục phi và Hoa Thường, đối với việc này thì hoàn toàn không so đo, chỉ nhàn nhạt đáp: "Trước hết thì vị trí của Trịnh Phi không thay đổi, ban một phong hào là được rồi."

Thái hậu mỉm cười gật đầu: "Nhưng lúc chọn phong hào hãy để Hoàng hậu xem qua, Hoàng đế đừng tự quyết định một mình, vậy thì đặt Hoàng hậu ở đâu đây?"

Tuy Thái hậu thường đối nghịch với Hoàng hậu, nhưng chỉ là mâu thuẫn bên trong giữa mẹ chồng với nàng dâu, bà vẫn không muốn nhìn thấy Đế Hậu bất hoà. Vì vậy nên khi Thái hậu nhận thấy vị trí Hoàng hậu trong lòng Hoàng đế đã giảm xuống quá nhanh, bà đành phải lên tiếng nhắc nhở.

Hoàng đế hơi nhú mày, nhưng vẫn gật đầu: "Nhi thần đã biết."

Thái hậu hài lòng cười nói: "Những phi tần còn lại, trừ Ôn Tần vô công vô thần [1], Hoàng thượng với Hoàng hậu xem qua rồi quyết định đi."

[1] Vô công vô thần (无功无娠): Không có công, không mang thai.

Hoàng đế khẽ cười nói: "Hiện giờ Ôn Tần có nhi tử, liền tấn một bậc thành Chính Tam phẩm Quý tần đi."

Thái hậu gật đầu, cũng không nói chuyện nữa.

Đôi lời giải thích:

Thái hậu nói: "Nếu nói tới chữ Văn, đã có Kỳ Phi ở đây, ai dám ở trước mặt thế gia xưng chữ Văn đây?"

Chữ Văn (文) có nghĩa là hòa nhã, ôn nhu, lễ độ, đây là các đức tính của nữ nhân thế gia. Trong cung đã có Hoa Thường là đích nữ của Hoa gia,

đệ nhất thế gia, thì còn ai dám lấy chữ " Văn" này làm phong hào cơ chứ?

Chữ Thấm (沁) và chữ Tương (湘) đều thuộc bộ Thủy (氵), đây là tên hai con sông của Trung Quốc, vì lúc trước đã có Tương Phi nên phải lấy chữ Thấm, đều là ôn nhu mềm mại như nước.

Mai Thái phi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 72 - Hiền Phi

"Trẫm có chiếu chỉ khen ngợi người hiểu biết lễ nghi, dùng cung vi để phò tá và quản lí nội cung, vì tư chất đoan trang hiền thực, có tài có đức nên có điển chương này.

Phong Kỳ Phi Hoa thị, xuất thân danh môn hào tộc, hiệp phụ trung khuê, tấm lòng ôn huệ, lương thiện đoan trang, tài đức vẹn toàn, tuân thủ cung quy, tài sâu học rộng, sớm tối ân cần, là tấm gương đức hạnh sáng như ngọc, ngôn dung đủ đầy. Nay dựa theo từ dụ của Hoàng Thái hậu, lấy sách bảo, phong làm Hiền phi. Khâm thử!"

Hoa Thường vận đại trang dành cho đại lễ, nghiêm cẩn quỳ trên mặt đất, nghe thái giám tuyên thánh chỉ tấn phong xong liền hành đại lễ: "Thần thiếp lĩnh chỉ tạ ân. Ngõ Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Lão thái giám đến tuyên chỉ là người Hoa Thường quen biết. Lúc trước, khi còn hầu bệnh ở Kiến Chương cung, quan hệ của nàng và lão thái giám họ Chu này không tệ lắm, cũng coi như là người cùng chung hoạn nạn. Chu công công ở Kiến Chương cung này là nhân vật lớn, đứng thứ hai chỉ sau Trần Hi.

Trần Hi được Hoàng đế coi trọng, thậm chí đôi khi còn có thể tham dự triều chính, đối với việc tiền triều có thể nói là nắm trong lòng bàn tay. Còn Chu công công thì gần như cai quản phần lớn các công việc bên trong Kiến Chương cung, rất được tín nhiệm, là người có tiếng nói.

"Nường nường, người mau đứng lên, chúc mừng nường nường, chúc mừng nường nường." Chu công công tràn đầy ý cười nói lời cát tường, thanh âm lão thái giám không bén nhọn, mà lại mang theo một sự ôn nhuận trầm ổn.

Hoa Thường mỉm cười đoan trang, nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Vất vả cho công công rồi." Dứt lời, nàng lấy từ trong tay áo ra một cái hà bao thêu càn cảnh trúc vô cùng tinh xảo, đặt vào trong tay Chu công công.

Chu công công nở nụ cười chân thành, nhanh chóng nhét vào ống tay áo, vui vẻ giống như Phật Di Lặc.

Hoa Thường vô cùng bình dị gần gũi, đối với cung nhân tại Kiến Chương cung lại càng đặc biệt cẩn thận lưu tâm, tất nhiên đối xử không tệ. Mọi người đều nhớ lấy phần tình cảm đó, chung quy sau này sẽ có lúc hữu dụng.

"Công công còn phải đi các cung khác tuyên chỉ sao?" Hoa Thường khẽ mở cánh môi đỏ mọng, cất tiếng hỏi.

Chu công công khom người trả lời: "Nô tài không đi, Hoàng thượng cố ý phân phó nô tài chỉ đến Thượng Dương cung thôi. Những người khác được tấn phong thì đều là các tiểu thái giám cấp thấp đi tuyên chỉ."

Nét tươi cười trên mặt Hoa Thường sâu hơn, hòa nhã nói: "Nếu công công không vội thì vào trong dùng tách trà. Trước đây ít có cơ hội chiêu đãi công công, lần này nhất định phải nể mặt bốn cung đó."

Chu công công thấy Hoa Thường chân tâm thật ý thỉnh mời, không hiểu sao cảm động trong lòng. Thái giám không phải là người sao? Không đáng thương hay sao? Cũng khó mà nói. Nhưng chỉ có vị nường nường này đối xử bình đẳng, chưa bao giờ ngạo mạn quá mức hay tỏ ra quan tâm thái quá. Quân tử kết giao nhạt như nước, dùng câu nói này có vẻ không thích

hợp cho lắm, nhưng quả thật loại giao tình hờ hững này lại hấp dẫn người ta nhất.

"Thịnh tình của nương nương, nô tài không thể chối từ, đành ở lại dùng một tách trà vậy." Chu công công hành lễ đáp lại.

Hoa Thường chậm rãi gật đầu, ôn hòa cười nói: "Công công, mời. Lan Chi, lấy Lão Quân trà mà mấy ngày trước Nội phủ dâng lên ra đây, chiêu đãi các vị công công."

Chu công công và bốn vị tiểu thái giám phía sau đồng loạt tạ ơn.

Vào trong điện, Chu công công rất đúng mực, chỉ ngồi nửa ghế, khom lưng thật sâu. Các tiểu thái giám thì ngồi trên ghế đầu.

Hoa Thường vào trong điện nên có chút tùy ý, thoải mái cười nói: "Ở trong điện của ta mà công công còn câu nệ lễ tiết, hà tất phải như vậy? Lan Chi, giúp các vị công công ngồi thoải mái một chút, chẳng lẽ trong cung này lại thiếu mấy cái ghế dựa sao?"

Chu công công vội vã lắc đầu trả lời: "Tôn ti khác biệt, cung quy nghiêm ngặt. Vài tiểu thái giám này làm gì có tư cách để nương nương dọn chỗ cho ngồi? Nương nương đừng làm chúng nô tài tổn thọ."

Hoa Thường ôn nhu nói: "Sao bốn cung lại không biết? Nhưng mà nơi đây cũng không phải là bên ngoài, hà tất cho rằng chuyện này không đúng với lễ nghi. Huống chi, các công công đến đây để tuyên chỉ chúc mừng cho bốn cung, nếu không dọn chỗ ngồi cho công công, chẳng phải thể hiện bốn cung là người hẹp hòi sao?"

Chu công công thấy ngữ điệu Hoa Thường chân thành thì đáp ứng. Các tiểu thái giám có chút thụ sủng nhược kinh, cúi đầu kính cẩn ngồi trên ghế.

Bọn họ thầm nghĩ trong lòng, vị Kỳ Hiền phi nương nương này quả thật giống với lời đồn đãi trong cung, là người ôn huệ chân tâm, đoan lương hiền đức.

Hoa Thường nâng chung trà màu xanh lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó mở miệng nói: "Bốn cung nhìn thấy công công liền nhớ tới khoảng thời gian hầu bệnh ở Kiến Chương cung, khi ấy còn quan hệ thân thiết với công công, ngược lại bây giờ có chút xa lạ."

Chu công công nở nụ cười, kính cẩn trả lời: "Nương nương phong quang tế nguyệt, không chê bai chúng nô tài là hoạn quan, đã là niềm vinh hạnh to lớn của chúng nô tài. Chúng nô tài nào dám trèo cao, không có việc gì sao dám tới quây rầy nương nương?"

[1] Phong quang tế nguyệt (風光霽月): gió trong trăng tỏ, ý chỉ bây giờ Hiền phi đang khí thịnh dâng cao.

Hoa Thường nhẹ giọng phản bác: "Lời này của công công sai rồi. Công công là người được Hoàng thượng tín nhiệm, vì Hoàng thượng mà lo liệu trước sau, lại còn có công hầu bệnh, chính là người trung trinh, sao có thể tự hạ thấp bản thân mình như vậy? Bốn cung kính trọng ngài còn chưa hết nữa là."

Chu công công được Hoa Thường khen tặng bèn cười khỗ, liên tục chối từ, nhưng mà trong lòng sao lại không vui sướng được đây?

Thong thả hàn huyên một hồi, Chu công công mới thấp giọng nói: "Dường như đối với việc nương nương chỉ được tấn phong vị trí Hiền phi, Hoàng thượng có phần áy náy với nương nương. Lão nô cũng cảm thấy nương nương có chút thiệt thòi rồi."

Hoa Thường nhẹ nhàng nở nụ cười, ôn nhu nói: "Điều này có gì quan trọng đâu. Nếu bốn cung là người coi trọng hư danh, sao xứng đáng được Hoàng thượng nhớ kỹ trong lòng chứ?"

Chu công công khom người, lên tiếng khen ngợi: "Nường nường khí độ phi phạm. Lại nói, lần này phi tần được tấn vị không nhiều. Hôm nay tuyên chỉ, cũng chỉ có nường nường người và Ôn Quý tần nường nường của Tiêu Phòng cung. Ngoài ra, Thục phi nường nường được ban phong hào Thâm, Trịnh Phi nường nường được ban phong hào Thành. Còn các nường nường khác từ Tần trở xuống phải xem ý chỉ ngày mai thế nào."

Hoa Thường khẽ cong môi cười. Ý của Chu công công là từ Tần trở lên được phong thưởng chỉ có bốn người, xem ra cũng không tệ.

Hoa Thường cười nói: "Chu công công lại dọa ta rồi. Ý chỉ ngày mai mà ngài lại không biết hay sao?"

Chu công công khom người tạ tội: "Chuyện này không thể tùy ý nói ra. Nếu Hoàng thượng biết được, còn không phải là đánh nô tài sao?"

Hoa Thường cười nói: "Công công khiêm tốn rồi."

Chu công công cười bất đắc dĩ: "Nô tài cũng không biết ý chỉ cụ thể. Thế nhưng vị Mạnh Lương viện trong cung nường nường quả thật là được dĩnh hào quang của nường nường, hình như được tấn phong một bậc, thành Tông Lục phẩm Cơ."

Hoa Thường hài lòng gật đầu: "Đa tạ công công."

Thiên điện Trường Nhạc cung.

Ninh Quý tần đứng trước song cửa sổ, nhìn cảnh tượng hiu quạnh bên ngoài, khẽ thở dài.

Cung nữ Hoài Tố nhẹ nhàng đi tới phía sau Ninh Quý tần, trong tay cầm áo khoác lông cáo đính ngọc màu tím, nhẹ giọng nói: "Nường nường, người đang nhiễm phong hàn, còn không chú ý đến thân thể, mở cửa sổ để gió thổi vào như vậy."

Trên mặt Ninh Quý tần dần dần hiện lên ý cười chua xót, cất tiếng nói: "Sức khỏe của ta tốt hay không, có ai quan tâm đâu? Người đáng lẽ phải thể hiện sự quan tâm kia đã sớm quay lưng rời đi, không trở về nữa."

Hoài Tố biết Ninh Quý tần đang ám chỉ đến vị thiên tử trong cung Kiến Chương kia, đau đớn trong lòng, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Ninh Quý tần vẫn đứng đấy, nhìn lá cây đã ngả vàng bên ngoài song cửa, nhẹ giọng nói: "Bây giờ tình thế trong cung đã có sự thay đổi lớn. Vốn tưởng trước khi tuyển tú, ta có thể tiến thêm được một bước, nhưng không ngờ Hoàng thượng lại cản trở."

Ninh Quý tần nhắm mắt, nhẹ nhàng quay đầu lại nói: "Đại Hoàng tử đâu? Sao hôm nay không thấy nó?"

Hoài Tố lên tiếng trả lời: "Hoàng thượng hạ chỉ, nói nương nương đang nhiễm phong hàn, bảo Đại Hoàng tử thu dọn ít vật dụng, chuyển về Trường Nhạc cung ở mấy ngày, hầu bệnh cho mẫu phi."

Trong đôi mắt u ám của Ninh Quý tần đột nhiên lóe lên tia sáng, kinh ngạc xoay lại, trang sức trên đầu đều đánh vào mặt, ngữ khí dồn dập: "Là thật sao?"

Hoài Tố cười nói: "Vâng, Đại Hoàng tử bên kia đã nhận được ý chỉ, đang thu dọn đồ đạc đấy."

Trên mặt Ninh Quý tần chậm rãi hiện lên nụ cười, dường như khóe mắt cũng ngân ngấn lệ, nhẹ giọng nói: "Suy cho cùng Hoàng thượng vẫn còn niệm tình cũ... Nhanh, nhanh thu dọn cho tốt, Đại Hoàng tử sắp về rồi, chuẩn bị những món nó thích ăn, nhanh lên!"

Hoài Tố thấy nương nương nhà mình lại lên tinh thần, thanh âm trong trẻo đáp ứng: "Vâng."

Ninh Quý tần nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt mình, lên tiếng nói: "Ta cũng nên trang điểm lại một phen. Nếu nhột nhạt tiêu tụy như thế này, tiểu tử kia nhất định sẽ lo lắng."

Vị Ương cung.

Hoàng hậu vận một thân váy áo dài thêu hoa sen vàng, lộ ra dáng người yếu điệu, khí chất cao sang. Đáng tiếc, cho dù xinh đẹp đến mức nào thì cũng không có người thưởng thức.

Thúy Lâu khẽ nâng mắt nhìn Hoàng hậu, thấp giọng nói: "Nương nương, đừng suy nghĩ nhiều. Bây giờ cũng sắp đến đợt tuyển tú rồi, nên nhìn về phía trước. Hiện tại đặc ý, chưa chắc sau này cũng sẽ được đặc ý. Thực phi năm ấy chuyên sủng một thời, có từng nghĩ tới việc Kỳ Phi xuất hiện chưa? Bây giờ có thêm người mới vào cung, đối với nương nương lại là một chuyện tốt. Cách cục (kết cấu, bố cục) trong cung không ổn định, nương nương mới vững chắc."

Nghe Thúy Lâu nói xong, Hoàng hậu chậm rãi hít sâu vào một hơi, mở miệng nói: "Người nói có lý, bốn cung hiểu rồi. Bây giờ bốn cung phải rộng lượng, tính toán với những phi tần kia chẳng có ý nghĩa gì. Để sủng đã là hoàng hoa [2] ngày hôm qua, bốn cung biết rõ."

Thúy Lâu nhìn Vị Ương cung trống trải cùng với tâm trạng trống rỗng của Hoàng hậu, có chút hụt hẫng. Hoàng hậu đã nói rõ ra ngoài miệng, trong lòng cũng đã quyết định như vậy, nhưng là một nữ nhân, là một thê tử, rơi vào nông nỗi này, đáng buồn và bi ai đến mức nào đây?

Hoàng hậu đứng lên, nhìn về phía Thượng Dương cung xa xăm kia, lầm bầm nói: "Bây giờ trong lục cung, Kỳ Hiền phi đứng đầu, còn Thẩm Thực phi? Chỉ sợ cũng muốn rút lui về phía sau để ngăm bắn một phát. Hoa thị là người tốt, bốn cung cũng không lo lắng, thế nhưng phân lượng của nàng ta trong lòng Hoàng thượng quá nặng. Lần tuyển tú này, quý nữ rất

nhiều, bất luận là ai, có thể tiến cung phân chia chút sủng ái cũng tốt. Người càng nhiều thì sủng ái càng ít đi."

Thúy Lâu cúi đầu đáp: "Nương nương anh minh."

Hoàng hậu đưa mắt nhìn Vị Ương cung xa hoa lộng lẫy một vòng, ôn tồn nói: "Hoàng thượng đã hạ chỉ, sang năm Tam Hoàng tử được ba tuổi thì đưa đến Kiến Chương cung để người đích thân giáo dưỡn. Bốn cung không biết đây là tốt hay xấu, nhưng trong lòng lại đau như cắt. Đây nghĩa là Hoàng thượng không còn tín nhiệm ta nữa, không yên tâm để hài tử lại bên cạnh ta... Thúy Lâu, người nói xem, bốn cung thật sự đã sai rồi sao? Chỉ vì hại Tô Cơ, liền khiến cho Hoàng thượng ghét bỏ bốn cung ư?"

Trên mặt Hoàng hậu không chút cảm xúc, trong mắt cũng không có nửa giọt nước mắt, nhưng từ cổ họng lại phát ra thanh âm khàn khàn, mang theo sự cuồng loạn giống như oán trách và bi ai.

Thúy Lâu nghe tên Tô Cơ, thân thể bèn run lên, sau đó mím chặt môi, không biết nên nói điều gì.

Hoàng hậu cũng không hi vọng Thúy Lâu có thể nói được gì đó để thay đổi tính chất cuộc đối thoại này. Chẳng qua Hoàng hậu cần người để giải bày cảm xúc mà thôi, sau đó nàng dần dần bình tĩnh lại.

Thúy Lâu thấp giọng an ủi: "Hoàng thượng chỉ là nóng giận nhất thời mà thôi. Ngày qua tháng lại, còn ai nhớ Tô Cơ là người nào? Rồi Hoàng thượng sẽ chỉ nhớ những điều tốt đẹp của nương nương."

Hoàng hậu chậm rãi gật đầu, nhẹ giọng nói: "Bốn cung biết đạo lý này, trên đời này không có cái gì mà thời gian không xóa nhòa được. Bốn cung sẽ chờ, bốn cung sẽ dùng tấm lòng và sự khoan thai của một vị Hoàng hậu cho Hoàng thượng biết rằng, bốn cung vẫn là thê tử hiền huệ của người. Rồi sẽ có một ngày Hoàng thượng quên những chuyện không vui, một lần nữa quay về bên ta."

Hoàng hậu khẽ nâng mi mắt, xoay người bước chân ra khỏi tấm điện, trầm giọng phân phó: "Triệu Thấm Thục phi, Kỳ Hiền phi, Thành Phi tới yết kiến."

Thúy Lâu cúi đầu thật sâu đáp: "Vâng, nương nương."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 73 - Tú Nữ Vào Cung

Edit: Su Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

Vị Ương cung.

Khi Hoa Thường nghe tuyên đến Vị Ương Cung, Thẩm Thục phi và Thành Phi đều đã tới nơi.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường." Hoa Thường nhún người hành lễ, sau đó hơi nghiêng người, hành nửa lễ: "Thục phi tỷ tỷ, Thành Phi tỷ tỷ vạn an."

Hoàng hậu mỉm cười khẽ nâng tay: "Miễn lễ."

Thục phi đứng dậy trả nửa lễ: "Muội muội mạnh khỏe."

Thành Phi đứng dậy trả toàn lễ: "Muội muội vạn an, ta còn chưa chúc mừng muội được tấn phong đây."

Hoa Thường ngồi xuống, mỉm cười ôn nhu thẹn thùng, khẽ nói: "Là muội đã tới chậm, Tứ Hoàng tử hơi khóc quấy, muội muội lo lắng, chờ Thái y chẩn bệnh xong mới chạy tới, làm phiền mọi người phải đợi lâu, muội muội xin nhận lỗi trước các vị tỷ tỷ."

Hoàng hậu cười nói: "Tỷ muội chúng ta cũng đâu phải người ngoài. Thân thể Tứ Hoàng tử sao rồi? Bốn cung nhìn muội hình như gầy đi, sức khỏe của muội vốn không tốt, đừng vất vả quá mức."

Hoa Thường ôn nhu trả lời: "Nuôi con mới biết ân phụ mẫu, có Tứ Hoàng tử, thần thiếp mệt nhọc hơn một chút cũng cam tâm tình nguyện. Sức khỏe Tứ Hoàng tử vẫn tốt, đã nhiều ngày chưa phát bệnh. Hôm nay nó khóc nháo có thể là do trong điện thay đổi hương liệu, mũi trẻ nhỏ quả thật rất nhạy cảm, chắc là không quen."

Thục phi và Hoa Thường có quan hệ gần gũi, nói chuyện cũng rất tùy ý, nhẹ nhàng cười nói: "Ta nhớ rõ trước nay muội không thích những loại hương phấn này, Tứ Hoàng tử học theo muội rồi."

Hoa Thường mỉm cười: "Hiện giờ vào thu, muỗi rất nhiều, đương nhiên không thể dùng loại hương liệu mùa hè, nên hương rất nặng. Nội phủ dâng lên bằng phiến mới tốt nhất, hôm nay muội thử một chút, kết quả là Tứ Hoàng tử không vui."

Hiện tại Thành Phi không có gì phiền lòng, cười hào sảng nói: "Tương lai Tứ Hoàng tử nhất định là một đứa bé nghịch ngợm. Khi còn nhỏ Nhị Hoàng tử cũng không chịu được mùi hương, hơi động vào một chút thì đã khóc ầm ĩ. Lúc giao mùa là thời điểm khó khăn nhất, chuyện thay đổi hương liệu, chưa bàn đến việc mình có thích ứng hay không thì đứa nhỏ đã nháo cả lên rồi."

Thục phi ở một bên cười nói: "Hai vị Công chúa trong cung ta cũng còn tốt, không nghịch ngợm như thế."

Hoàng hậu cũng đồng tình nói: "Tam Hoàng tử của ta cũng rất ngoan ngoãn. Trong cung ta cũng đã lâu không đổi qua hương liệu, vẫn luôn dùng Long Tiên Hương, cố gắng phẩm mà Hoàng thượng ban thưởng khi ta sinh nó."

Thành Phi nhìn Hoa Thường cười nói: "Nhắc tới Long Tiên Hương, trong cung Hiền phi muội muội lại đầy phòng."

Hoa Thường cúi đầu cười: "Thái y nói Long Tiên Hương rất hữu ích đối với việc trị liệu chứng hen suyễn khó thở, cũng cực kỳ có hiệu quả với chứng đau ngực và đau bụng. Hàng năm Hoàng thượng cũng sử dụng một ít loại hương này trong điện của mình. Bây giờ ở Thượng Dương cung, thân thể ta vốn không tốt, Tứ Hoàng tử lại ốm yếu bẩm sinh, Hoàng thượng thương tiếc nên thưởng rất nhiều."

Hoàng hậu xua xua tay, nói: "Thôi không trò chuyện giết thời gian nữa. Hôm nay bốn cung triệu các muội đến, thật ra là có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Mấy người Hoa Thường đứng dậy nhẹ nhàng hành lễ: "Vâng."

Hoàng hậu ra hiệu cho Thúy Lâu tiến lên, Thúy Lâu liền bưng một cái khay màu đỏ thắm bước nhanh tới.

"Mọi người đều biết, ba ngày sau, là ngày tuyển tú ba năm một lần, đến lúc đó trong cung sẽ rất nhiều náo nhiệt. Năm nay trong danh sách tuyển tú, số lượng tú nữ lên đến một ngàn ba trăm hai mươi tám người, bốn cung đã xin chỉ thị của Hoàng thượng và Thái hậu, để ba vị muội muội hiệp trợ bốn cung xử lý việc tuyển tú. Trong khay này là danh sách tuyển tú cụ thể, các vị muội muội có thể xem sơ qua một vòng." Hoàng hậu chỉ vào Thúy Lâu thấp giọng nói.

Thúy Lâu đi đến trước mặt Thục phi, trên khay là ba quyển danh sách thật dày. Thục phi, Thành Phi và Hoa Thường mỗi người cầm lấy một quyển trong đó rồi mở ra.

Hoàng hậu tiếp tục nói: "Trình tự danh sách tú nữ dựa theo phẩm cấp của phụ thân và tổ phụ của họ mà sắp xếp. Đương nhiên, phẩm cấp không thể đại biểu cho tất cả, các vị muội muội chú ý kỹ một chút."

Thục phi nhìn những hàng chữ chỉ chít có chút đau đầu, bất đắc dĩ nói: "Thần thiếp không có kiên nhẫn xem những thứ này, hoa hết cả mắt, cũng

không nhìn ra cái gì."

Hoàng hậu ung dung cười: "Đúng là phiền toái thật, nhưng năm nay chúng ta có bốn người xử lý công việc tuyển tú, xem ra đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thật ra sơ tuyển sẽ loại khoảng một nửa số lượng tú nữ, phục tuyển lại loại thêm một phần nữa, những người có thể đi đến trước mặt chúng ta cũng sẽ không nhiều. Đến lúc đó, Nội phủ sẽ trình lên danh sách mới, khi đó còn lại rất ít người, nhìn cũng rõ ràng hơn."

Hoa Thường cúi đầu ôn nhu nói: "Thần thiếp chưa từng có kinh nghiệm tham gia cung vụ. Bây giờ lại là đại sự tuyển tú quy mô như vậy, nếu phạm sai lầm, vậy thật đúng là làm trò cười cho thiên hạ."

Hoàng hậu cười khoan dung: "Chuyện gì mà không có lần đầu tiên, huống chi tuyển tú không thể so với những cái khác. Chính bởi vì quan trọng, cho nên quá trình nghiêm ngặt, phần cần hao tâm tổn trí thật ra cũng không nhiều lắm."

Hoa Thường ngồi gật gật đầu: "Đa tạ Hoàng hậu nương nương chỉ điểm."

Hoàng hậu vô cùng hài lòng với thái độ của Hoa Thường, sau đó quay đầu nói với Thục phi: "Hiền phi và Thành Phi đều là người ổn trọng, bốn cung không cần phải lo lắng nhiều. Thục phi muội là người thoải mái không kiềm chế được cảm xúc, không được để đầu óc nóng nảy, hành xử theo ý của mình, bốn cung nhất định phải dặn dò muội vài câu."

Thục phi nghe lời này xong, tất nhiên không hài lòng lắm, nhưng lại không tìm ra được lý do gì để phản bác Hoàng hậu, nên cũng chỉ có thể cười ôn nhu đáp ứng.

Hoàng hậu tiếp tục hoà nhã nói: "Sơ tuyển là kiểm nghiệm dung mạo, thân thể của nhóm tú nữ có khuyết tật hay không, cũng không ở trong phạm vi chúng ta quản. Sau sơ tuyển, những nữ tử được lưu lại cơ bản đều là tiểu

thư quan lại từ Chính Tứ phẩm trở lên, hoặc là những tiểu gia bích ngọc [1] có mỹ mạo và phẩm hạnh xuất chúng, thế gia vọng tộc cũng đều ở trong đó, có một số người tuyệt đối không thể loại ra."

Thành Phi cười: "Thần thiếp cũng nghe nói, lần tuyển tú này, nhà mẹ đẻ Thái hậu - vọng tộc Ngô thị, và nhà mẹ đẻ Thục phi - vọng tộc Hà thị đều có nữ tử trực hệ tham gia, người có quan hệ thân thích có thể triệu kiến riêng vào cung của mình nhắc nhở một chút, hẳn là có phần lợi thế hơn."

Sắc mặt Thục phi tốt lên, cười nói: "Hà thị thật sự là có mấy người trong đợt tuyển tú này, có quan hệ huyết thống gần nhất chính là đường muội của ta, nhân phẩm xuất chúng, các vị tỷ muội nhớ thủ hạ lưu tình đây."

Hoa Thường cười khen: "Muội muội của Thục phi tỷ tỷ, chúng ta cần phải xem xét thật kỹ, nơi địa linh nhân kiệt [2] nào mới có thể dưỡng ra được mỹ nhân như thế đây?"

[2] Địa linh nhân kiệt: đất thiêng sinh người tài, kiệt xuất.

Tâm tình Thục phi thoải mái, xua xua tay: "Lúc ta xuất giá, muội muội ta còn rất nhỏ, bây giờ không biết đã trở mã thành bộ dáng gì nữa?"

Hoàng hậu nhìn Hoa Thường nói: "Lần tuyển tú này, nữ tử xuất thân thế gia cũng không ít, chẳng qua không có trực hệ, các vị tỷ muội nên nhớ kỹ. Nữ tử thế gia phục tuyển đều cho qua, lưu lại chờ diện tuyển, hoặc chỉ hôn, hoặc là ban hoa."

Thục phi cười nói: "Đúng là như thế, nhìn phẩm cách của Hoa muội muội thì sẽ biết ngay."

Một hồi khen tặng nhau, tốn hết nửa ngày, bốn người mới tan.

Mà kỳ tuyển tú tháng ba cũng sắp tới.

Ba ngày sau, ngày tuyển tú.

Số lượng tú nữ sơ tuyển rất đông, yêu cầu phải mặc phục sức theo quy định, cung trang màu lam nhạt đơn giản không có gì đặc sắc, trên đầu không cho phép cài trang sức có châu ngọc. Một đám nữ hài giống nhau từ Đông Hoa môn nối đuôi nhau mà vào, thận trọng từ lời nói cho đến cử chỉ. Một ngàn người cúi đầu đi đường tựa hồ không hề phát ra tiếng động, chỉ có tiếng quần áo nhẹ nhàng ma sát.

Cho dù là mặc quần áo giống nhau nhưng nếu xuất thân dòng dõi, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Trình tự khi xếp hàng, biểu tình tư thái đều có thể dễ dàng nhận thấy rõ sự khác biệt.

Toàn bộ hậu cung như là một cỗ máy móc tinh vi bắt đầu chuyển động, không hề có chút rối loạn.

Thượng Dương cung.

Gần đây Hoàng đế thường xuyên đến nơi này, cho dù là trong ngày đại sự tuyển tú, Hoàng đế vẫn theo lệ cũ, cứ trước giờ Ngọ thiện sẽ bước vào cửa Thượng Dương cung.

"Thần thiệp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường vẫn luôn mang theo ý cười ôn nhuận, nhẹ nhàng nhún người hành lễ.

Hoàng đế khẽ cười không nói, lôi kéo tay Hoa Thường đi vào trong điện.

"Sao tay lại lạnh như thế? Nhìn nàng mặc cũng không ít, nhưng sao không ấm nổi vậy?" Hoàng đế nắm tay Hoa Thường, bàn tay dày rộng bao trọn lấy bàn tay Hoa Thường, mang theo nhiệt độ ấm áp.

Hoa Thường ngượng ngùng cười nhạt: "Thân thể thần thiếp có chút hư nhược, nên tay chân lạnh cũng là điều bình thường, không cần phải lo ngại."

Hoàng đế lắc đầu: "Nàng vẫn luôn không chú ý đến thân thể của mình như vậy, không phải lúc nào Thái y cũng ở Thượng Dương cung chờ lệnh sao? Nàng phải nghe lời Thái y căn dặn, điều dưỡng cho tốt."

Hoa Thường cúi đầu cười: "Hôm nay chính là ngày tuyển tú, vậy mà Hoàng thượng lại có tâm tình tới Thượng Dương cung quan tâm thần thiếp. Chẳng lẽ nhóm tú nữ này diện mạo xấu như Vô Diễm, khiến Hoàng thượng không có hứng thú sao?"

Hoàng đế cười haha: "Thường nhi nói rất đúng, so với Thường nhi, nữ tử khác nào dám tự nhận xinh đẹp như hoa."

Hoa Thường buồn bực nói: "Hoàng thượng luôn lấy thần thiếp ra để trêu đùa."

Hoàng đế nhìn biểu tình xấu hổ của Hoa Thường, rất là vui vẻ, lên tiếng dỗ dành: "Được được, Thường nhi đừng tức giận. Không phải trẫm đang khen nàng sao, trong lòng trẫm, Thường nhi là đẹp nhất."

Sóng mắt Hoa Thường lưu chuyển, gò má ửng đỏ, mím môi khẽ nói: "Dung mạo đẹp cũng có một ngày già đi, hồng nhan dễ trôi qua, quân ân khó giữ lại. Hoàng thượng khen dung mạo thần thiếp thì có chỗ nào đáng để vui đâu chứ?"

Hoàng đế vươn tay ôm lấy bả vai gầy yếu của Hoa Thường, vùi Hoa Thường vào trong ngực, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt: "Có

những nữ nhân, sự mỹ lệ không phải thể hiện ở vẻ bên ngoài, mà là trong nội tâm. Vẻ đẹp bên ngoài sẽ dần dần phai tàn theo thời gian, còn vẻ đẹp nội tâm sẽ lắng đọng lại, càng thêm trong sáng thuần túy, như là ngọc thạch đã được mài giũa, khiến người ta vĩnh viễn động tâm với sự ôn nhuận đẹp đẽ và phẩm cách giá trị của nó."

Hai tay Hoàng đế đỡ bả vai Hoa Thường, nhìn nàng nói: "Người cũng như ngọc, Thường nhi yêu ngọc, cũng không phải là không có lý do. Trẫm muốn treo mỹ ngọc tốt nhất thế gian lên người Thường nhi."

(Editor: đây là đẳng cấp thả thính của người cổ đại).

Hoa Thường có thể cảm giác được ngữ khí nghiêm túc và ánh mắt chân thành tha thiết của Hoàng đế. Có lẽ, người nam nhân này không phải không hiểu yêu là gì, mà là không hiểu yêu như thế nào.

Cho dù ra sao, một khắc này, nàng tin tưởng người nam nhân này yêu nàng.

Cho dù loại yêu ở thời đại này nhận quá nhiều trói buộc và điều kiện, nhưng nàng sẽ quý trọng.

Khóe mắt Hoa Thường ửng đỏ, quay đầu đi, nâng tay áo to rộng che mặt lại, thanh âm rầu rĩ: "Hoàng thượng biết tính của thần thiếp, còn cố tình nói như vậy làm thần thiếp khóc."

Hoàng đế quay đầu nhìn Hoa Thường, thở dài: "Có đôi khi trẫm cảm thấy nàng rất gần, có đôi lại cảm thấy nàng rất xa. Trẫm muốn nói tâm tình của mình cho nàng nghe, như vậy chúng ta có thể gần nhau thêm một chút, mà không cần phải phỏng đoán lẫn nhau."

Hoa Thường nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp thường xuyên phỏng đoán ý nghĩ của Hoàng thượng, bởi vì thần thiếp là thê thiếp của người. Mỗi ngày mỗi năm, ngoại trừ Hoàng thượng ra, thì thần thiếp cũng không còn điều gì

khác. Nhưng Hoàng thượng là người có cả tứ hải, cần gì phải phỏng đoán ý nghĩ của thần thiếp?"

Hoàng đế chăm chú nhìn Hoa Thường: "Mỹ nhân như bức tranh cuộn tròn, từ từ mở ra. Trẫm muốn lập tức kéo quyển trục đến cuối cùng, rồi lại sợ tranh bị tổn thương, đành phải kiên nhẫn chờ đợi, tâm thần say mê."

[1] Tiểu gia bích ngọc: là một thành ngữ Trung Quốc để chỉ những nữ tử trẻ đẹp của các hộ gia đình bình thường.

Bích Ngọc là nhân vật chính trong thành ngữ trên, Bích Ngọc là thiếp của Nhữ Nam vương Tư Mã Nghĩa triều Tấn. Tư Mã Nghĩa mời Tôn Xước làm hai thủ thơ, nên có "Bích Ngọc ca". Bích Ngọc họ Lưu, nàng không phải rất xinh đẹp, nhưng từ sự ủng ái của Nhữ Nam vương đối với nàng, suy đoán hình dáng của nàng hẳn rất đáng xem, lại rất có ý nhị, hơn nữa ca hát vô cùng tốt. Gia cảnh Bích Ngọc không cao, nên tự xưng "Tiểu gia nữ".

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 74 - Phục Tuyền

Edit: Nguyệt Đức phi

Beta: Tiên Thái Phi.

Vòng sơ tuyển tú nữ kéo dài ba ngày, trong ba ngày này sẽ chọn lọc số người còn lại một nửa, quả thật là một chuyện rất tàn khốc. Dĩ nhiên, đối với tú nữ mà nói, có thể về nhà tự mình xuất giá cũng là một chuyện tốt.

Ba ngày này, phần lớn thời gian Hoàng đế đều ở lại Thượng Dương cung, ngay cả Thục phi luôn quan hệ thân thiết với Hoa Thường cũng hết sức ghen tỵ, dường như Hoa Thường cũng đoán được điều đó.

"Vòng sơ tuyển tú nữ cũng đã kết thúc rồi, mấy ngày nay Hoàng thượng cứ ở trong cung thần thiếp làm gì vậy?" Thanh âm của Hoa Thường mang theo u oán nhàn nhạt, sóng mắt lưu chuyển như dòng nước suối tình lặng mang theo u sầu.

Nụ cười trên khóe miệng Hoàng đế vẫn ôn hòa, trong giọng nói vĩnh viễn luôn mang theo ý cứng chiều: "Trầm thích ở đây thì cứ ở thôi, có gì không được sao?"

Hoa Thường nhìn nét mặt nhu hòa của Hoàng đế, cảm động trong lòng. Nàng ngồi xuống bên cạnh Hoàng đế, vươn tay nắm lấy bàn tay hắn, nhẹ giọng nói: "Lúc đầu thần thiếp còn cảm thấy lạ, Hoàng thượng là một người nội liêm như vậy, sao lại đột nhiên chân thành bày tỏ nỗi lòng, hôm nay người đến là để an ủi thần thiếp có phải không?"

Hoàng đế sững sốt một chút, sau đó khẽ cười nói: "Đừng suy nghĩ lung tung."

Hoa Thường hơi nghiêng đầu, rũ mi mắt xuống, lông mi thật dài lưu lại một độ cong tuyệt đẹp trên gương mặt, giọng nói êm dịu ôn nhu: "Thần thiếp không ngốc, sao lại không hiểu được đây? Tuyển tú vì chính trị, nhất định sẽ có sẽ có tú nữ xuất chúng nhập cung hầu hạ Hoàng thượng. Hoàng thượng không đi xem tú nữ mà cả ngày lại ở bên cạnh thần thiếp, là lo lắng cho tâm tình thần thiếp không được vui sao?"

Hoàng đế nhìn một bên mặt xinh đẹp của Hoa Thường thì hơi hoảng hốt, sao đó nhẹ giọng nói: "Thường nhi nàng luôn luôn hiểu đại thể, luôn luôn ôn nhu khoan dung, độ lượng thiện lương. Dường như nàng chưa bao giờ ghen tị, nhưng trẫm vẫn rất lo lắng cho nàng. Đây là lần đầu tiên nàng trải qua chuyện tuyển tú, đối mặt với đông đảo nữ nhân, trẫm sợ trong lòng nàng không dễ chịu, cho nên trẫm thường xuyên ở bên cạnh nàng, hy vọng nàng có thể hiểu được rằng, cho dù có thêm nhiều người nữa vào cung, thì bọn họ cũng không thể sánh bằng địa vị của nàng trong lòng trẫm."

Hoa Thường mím môi, từ từ ngẩng đầu nhìn vào mắt Hoàng đế, nhẹ giọng nói: "Tỷ muội hậu cung đông đảo, sao Hoàng thượng chỉ nghĩ đến thần thiếp vậy?"

Gương mặt Hoàng đế nhu hòa, nhẹ giọng nói: "Trẫm cũng không biết nữa, có lẽ bởi vì trẫm không muốn nhìn thấy dáng vẻ mất mát của Thường nhi - người trước giờ vẫn luôn ôn nhu hòa nhã."

Hoa Thường từ từ tiến vào trong lòng Hoàng đế, mặt dán lên lồng ngực rắn chắc của hắn. Ngực của nam nhân trước mặt này vững chãi như một bức tường, có thể che mưa che gió, có thể che khuất cả bầu trời.

Nàng nghĩ, đây là kết cục tốt nhất rồi. Nếu như ở hiện đại có một nam nhân như vậy, tam thê tứ thiếp, chia đều ân huệ, còn không ngừng thu nhận

nữ nhân mới, lại ở trước mặt nàng nói những lời như thế thì Hoa Thường có thể cho một bạt tai, đập một phát cho hấn đoạn tử tuyệt tôn, để hấn nhớ kỹ cả đời. Nhưng đây là đang ở thời cổ đại, một Hoàng đế có thể làm được đến nhường này, Hoa Thường cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Ở hiện đại, một vợ một chồng là có đạo đức, nếu ngoại tình chính là không có đạo đức. Nhưng ở cổ đại, một chồng nhiều vợ nhiều thiếp mới là có đạo đức, chỉ sủng ái một người là không có đạo đức.

Ngay cả Nạp Lan Dung Nhược, người bày tỏ "Một đời một kiếp một đôi người" [1] còn tam thê tứ thiếp, thì làm sao có thể khiến nam nhân cổ đại hiểu được tình yêu duy nhất đây?

[1] Câu thơ nổi tiếng của Nạp Lan Dung Nhược, còn được biết đến với tên là Nạp Lan Tính Đức, là nhà thơ, cấm vệ quân nổi tiếng thời kì đầu nhà Thanh.

Hoa Thường không thay đổi được hiện trạng, cũng không có khả năng cải cách loại đạo đức xã hội này. Điều nàng có thể làm cũng chỉ là khiến cho Hoàng đế yêu nàng nhiều hơn một chút, nhiều hơn một chút nữa, như vậy là đủ rồi.

...

Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc một thân cung trang màu vàng sáng, trên đầu cài trâm bằng vàng rỗng xoắn vòng thành hình phượng hoàng ngậm châu lấp lánh rực rỡ, cả người toát lên vẻ sang trọng và tôn quý.

Thẩm Thực phi rũ mi mắt xuống, giấu đi ánh mắt ghen tị và khổ sở, Hoàng hậu mà là mỹ nhân sao? Thật ra cũng không phải là đẹp xuất sắc, chỉ có thể nói là đoan chính mà thôi. Nhưng bất luận là hạng người gì, chỉ cần mặc y phục màu vàng sáng thì đều trở nên khác biệt. Đó là màu sắc tôn

quý nhất trên thế gian, chỉ có nhân tài tôn quý nhất mới xứng đáng được mặc.

Thành Phi nhàn nhã đùa giỡn bộ hộ giáp của mình, âm thanh va chạm khẽ phát ra trong bầu không khí yên tĩnh của Vị Ương cung có chút đột ngột, đây quả thật là một hành động bất kính, nhưng Thành Phi sẽ quan tâm sao?

Hoa Thường đoan trang ngồi một bên, mấy ngày nay Hoàng thượng bồi nàng khiến Hoa Thường có lòng tin rất lớn, không phải một mình nàng bỏ ra tâm ý trong mối quan hệ này là đủ rồi.

Sắc mặt Hoàng hậu không thay đổi, thong thả cười nói: "Hiện tại vòng sơ tuyển tú nữ đã kết thúc, bốn cung triệu ba vị tỷ muội đến chính là muốn thương thảo việc phục tuyển một chút. Phục tuyển sẽ kéo dài một tháng, bây giờ còn dư lại năm trăm ba mươi ba vị giai lệ, họ sẽ tạm thời ở Trữ Tú cung và Nghi Nguyên các đợi khảo hạch."

Thành Phi không thèm để ý nói: "Trữ Tú cung là một trong sáu cung, vốn là nơi ở của phi tần. Bây giờ mặc dù không có phi tần chủ quản, nhưng cho một đám tú nữ ở đó thì không tránh khỏi có chút vượt quy củ."

Thục phi cũng nói giúp vào: "Đích xác là ý này."

Hoàng hậu ôn hòa cười nói: "Đợt này số lượng tú nữ đông đúc, ngoại trừ khu vực lục cung trong cung điện, những chỗ khác cũng không ở được. Huống chi trong lòng bốn cung đã tính trước, nhất định không để cho ai vào ở chính điện của Trữ Tú cung."

Thành Phi nhú mày hỏi: "Chính điện có quy mô lớn nhất, nếu chính điện không cho người ở, như vậy Trữ Tú cung cũng không an bài được nhiều người như vậy."

Nụ cười của Hoàng hậu vẫn ôn nhu, chỉ là lời nói lại không được dịu dàng như vậy: "Dù sao tú nữ cũng không phải là nương nương, một gian cứ để bốn năm người chen chúc đi, xem như đây là khảo nghiệm với tú nữ."

Thục phi sửng sốt một chút, Hoa Thường và Thành Phi lại hé miệng cười. Đúng là, chiêu này thật sự rất cao minh, áp chế những tú nữ kiêu căng cũng không tệ, để bọn họ hiểu rằng nơi này là hoàng cung, là trung tâm của đế quốc, chỉ những người tôn quý nhất mới có thể được cư ngụ!

Xuất thân thanh cao tôn quý thì thế nào, vào hoàng cung rồi thì cũng phải ngoan ngoãn phục tùng, lấy tư thái thành kính và hèn mọn nhất để cung nghênh thiên tử.

...

Trữ Tú cung.

Chúng tú nữ kết thành đoàn đi theo mama giáo dưỡng học quy củ. Nữ hài tử luôn có nhiều va chạm, nhưng dù sao cũng ở hoàng cung, cho dù có kết oán với nhau, thì mọi người đều ăm nhắ không bộc phát, thỉnh thoảng có chút mồm mép cũng coi như là chuyện lớn rồi.

Chương mama là mama hồi môn thiệp thân của Hoa Thường, cảm giác về sự tồn tại vẫn không cao. Cuối cùng lần tuyển tú này, Chương mama cũng có đất dụng võ, được Hoa Thường phái đến Trữ Tú cung để quan sát tú nữ.

Đương nhiên Hoàng hậu, Thẩm Thục phi và Thành Phi cũng đều có mama chủ quản đến trước để giám sát tú nữ. Thậm chí khẳng định những phi tần khác cũng đều phái mama đến để thăm dò, có điều người của những phi tần phân vị thấp thì không được danh chính ngôn thuận như vậy.

Chương mama là người của Hoa Thường, trong số những mama được phái đến Trữ Tú cung thì Chương mama cũng được xem như là người vô

cùng có địa vị. Chúng tú nữ đứng luyện tập lễ nghi, Chương mama ngồi một bên uống trà là được.

"Chương tỷ tỷ, người xem mấy tú nữ này, ai là người có được vận may đây?" Lưu mama ngồi một bên cười lên tiếng hỏi.

Chương mama có một gương mặt nghiêm túc và hà khắc, nhưng thật ra lại là một lão nhân hiền lành ôn hòa, mỉm cười trả lời: "Chuyện này thì sao nói trước được, mỗi người đều có vận may của riêng mình."

Lý mama được Hoàng hậu phái tới là người đứng đầu trong tất cả các mama, cũng là người phụ trách toàn bộ mama và tú nữ ở Trữ Tú cung và Nghi Nguyên các, tay trái cầm danh sách, tay phải cầm bút lông, khoanh tròn mấy chỗ trên đó, lúc này mỉm cười lên tiếng: "Chúng ta ở chỗ này đều đại diện cho mặt mũi của chủ tử, giám sát tú nữ, khảo hạch tính cách, nhất định không được qua loa sơ suất."

Chương mama nhìn danh sách trên tay một chút rồi cười nói: "Nửa tháng trôi qua, các tú nữ đã được rèn luyện xong, hôm nay ta đến đây cũng không phải để tán gẫu, phụng mệnh của Kỳ Hiền phi nương nương, cho truyền triệu một vài tú nữ."

Lý mama cười nói: "Dĩ nhiên các tú nữ sẽ ứng xử tốt, giáo dưỡng đầy đủ mới dám mang ra ngoài, hiện tại bọn họ đều hiểu được chút lễ nghi, Hiền phi nương nương triệu đến, đương nhiên là không ngại."

Chương mama phúc thân, cười hiền hòa: "Tạ Lý tỷ tỷ."

Dứt lời Chương mama liền điểm tên một vài tú nữ, phái tiểu cung nữ đi tìm.

Vài mama xung quanh nghe thấy tên được điểm danh đều thuộc dòng tộc Hoa thị, cười khiêm tốn, có Kỳ Hiền phi ở trong cung, ai dám làm khó dễ nữ tử thế gia Hoa thị chứ? Cho dù là dòng thứ, cũng cực kỳ cao quý.

Dòng chính và dòng thứ thật ra khác biệt rất lớn. Dòng chính không chỉ có một nhà phụ thân Hoa Tường của Hoa Thường, mà là một huyết mạch cành lá sum xuê, căn cơ thâm hậu. Dòng thứ trên căn bản cũng là ngũ phẩm, thật ra huyết thống không gần gũi lắm, nhưng tóm lại vẫn là họ Hoa, là người một nhà.

...

Thượng Dương cung.

Hoa Thường mặc cung trang màu đỏ thắm ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, phía dưới có ba tú nữ nhỏ tuổi quỳ xuống hành lễ thỉnh an: "Thần nữ tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường nở nụ cười ôn hòa, dịu dàng nói: "Miễn lễ, ban ngồi."

"Tạ nương nương."

Hoa Thường nhìn những nữ tử như hoa như ngọc đang ngồi ở dưới, mỉm cười ôn nhu: "Đều là nữ tử Hoa thị, mặc dù bốn cung và các người không quen biết nhau, nhưng huyết mạch tương liên thì không chia cắt được. Các người không cần cần trọng quá mức, ở trước mặt bốn cung, dù sao cũng có thể được thoải mái một chút."

Ba nữ tử kia đều kính cẩn đáp vâng, bất luận như thế nào thì vị nương nương xuất thân từ dòng họ của mình vẫn cực kỳ ôn hòa, khiến cho tâm trạng khẩn trương của các nàng được vơi đi phần nào.

Hoa Thường khẽ cười nói: "Trong cung quy củ sâm nghiêm, các người không thả lỏng được cũng là chuyện đương nhiên. Hôm nay bốn cung triệu các người đến, chẳng qua cũng chỉ tốn công dặn dò vài câu mà thôi, vạn mong các người cung kính cẩn trọng, đừng làm mất mặt gia tộc."

"Vâng, thần nữ cần tuân nương nương dạy bảo."

Hoa Thường nhìn những nữ tử khôn khéo, trong lòng cũng tươi sáng hơn, dịu dàng nói: "Được rồi, vốn cũng không có chuyện gì, chẳng qua là thể hiện tư thái cho người khác xem mà thôi, cũng đỡ cho các người bị người ta ức hiếp. Lan Chi, mang mấy món đồ trang sức mà bốn cung đã chuẩn bị ban cho các nàng đi."

Lan Chi nhẹ nhàng bước đến, trên tay bưng khay màu đỏ có bày mấy món trang sức trầm cài, vòng ngọc tinh xảo.

Hoa Thường cười nói: "Nhận đi, tuy bây giờ tú nữ được yêu cầu ăn mặc như nhau, nhưng nương nương hậu cung ban thưởng vẫn có thể phá lệ sử dụng. Người khác thấy tất nhiên sẽ biết được các người có người đỡ đầu, sẽ không tùy tiện va chạm với các người. Nhưng cũng phải tránh, không được vượt qua quy củ, không được ức hiếp người khác. Các người đều là nữ tử xuất thân thế gia, bốn cung vẫn tin tưởng nhân phẩm giáo dưỡng của các người."

Ba người đồng loạt phúc thân hành lễ: "Vâng, tạ nương nương ân thưởng."

"Lan Chi, sai người đưa các nàng trở về, đi lâu cũng không tốt." Hoa Thường quay đầu nhẹ giọng phân phó Lan Chi, Lan Chi phúc thân nhận mệnh.

Tiến ba tú nữ đi, Hoa Thường cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Nhìn hết sức không tệ, từng người đều cẩn ngôn thận hành [2]. Đáng vẻ bốn cung không nhìn thấy rõ nhưng xem khí độ và cử chỉ thì đều được dạy dỗ rất tốt, chắc sẽ không gây ra chuyện gì nghiêm trọng."

[2]: Cẩn ngôn thận hành (謹言慎行): lời nói và hành động đều cẩn trọng, nghiêm chỉnh.

Lan Chi cười ca ngợi: "Nữ tử xuất thân thế gia đều cực tốt, chẳng qua ba vị tiểu chủ này vẫn còn phải rèn luyện thêm, so với nương nương đương

nhiên là kém xa rồi."

Hoa Thường cười một tiếng, quở trách nói: "Nói bậy, bị người khác nghe thấy, không chừng còn cho là người khoe khoang đấy."

Lan Chi không thềm để ý, cười híp cả mắt: "Vâng, nô tỳ sai rồi, còn không phải sao."

Hoa Thường ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, mỉm cười nói: "Phục tuyền xong mới là thời điểm mấu chốt nhất của kỳ tuyển tú, đến lúc đó, quả thật sẽ rất bận rộn. Bốn cung nghe Chương mama nói đợt tú nữ này có rất nhiều nhân vật độc ác."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 75 - Uyển Chọn

Edit: Triệu Hiền viện.

Beta: Tiên Thái Phi.

Vào mùa thu, không khí ngày càng âm thấp, năm nay thời tiết lại đặc biệt lạnh, gió thu thổi xào xạc. Việc tuyển tú nữ vốn không nên tổ chức vào thời gian này, chỉ là mùa hạ năm nay ở phía nam xảy ra thiên tai, Hoàng đế đã hạ lệnh trì hoãn lại việc tuyển tú, cho nên mới kéo dài tới mùa thu.

Bởi vì thời tiết ngày càng lạnh, quy trình tuyển tú cũng được thúc đẩy nhanh hơn, trong vòng hai mươi ngày đã chọn ra được danh sách hai trăm sáu mươi sáu tú nữ trong tổng số năm trăm người.

Điều đáng nhắc tới chính là, trong suốt quá trình tuyển tú Hoàng đế vẫn chưa xuất hiện một lần nào. Bây giờ đã đến giai đoạn vào đại diện để tuyển chọn, Hoàng đế chỉ hạ lệnh giao lại mọi việc cho Hoàng hậu và tam phi.

Chính điện Trữ Tú cung.

Hoàng hậu dẫn theo Thục phi, Thành Phi và Hoa Thường khí thế uy vũ đi về phía Trữ Tú cung, các tú nữ đều ở phía xa tránh giá.

Sau khi Hoàng hậu ngồi trên ghế chủ vị mới mỉm cười dịu dàng nói: "Bốn cung ít khi đến Trữ Tú cung, bây giờ nhìn thấy đúng là một cung điện lịch sự tao nhã, không biết sau này ai sẽ là người may mắn được ở đây."

Ánh mắt Thục phi nhẹ nhàng dừng lại trên người Hoàng hậu, nhìn bộ cung trang đẹp đẽ cao quý kia, không khỏi nảy sinh một chút ghen ghét, giống như mang theo một loại cảm xúc mà người khác không thể hiểu được.

Thành Phi vận một thân cung trang sẫm màu bằng gấm thêu hoa văn áng mây, có vẻ vô cùng sang trọng, trên tóc cài bộ diều bằng vàng hình phượng hoàng ngậm minh châu khảm phi thủy đỏ đung đưa theo từng bước chân, khiến cho người khác cảm thấy khí thế mãnh liệt bức người, cũng tương tự như tích cách của Thành Phi.

"Không phải hôm nay đến xem tuyển chọn tú nữ sao, có lẽ trong các tú nữ này sẽ có người mệnh tốt được vào ở trong Trữ Tú cung đấy." Khoé miệng Thành Phi cong cong mang theo sự ngả ngớn và trào phúng, chẳng ai có thể yêu thích nổi.

Hoàng hậu rộng lượng cười nói: "Hôm nay vai chính quả thật là các tú nữ này, tuy rằng ý chỉ của Hoàng thượng là diện tuyển do chúng ta lo liệu, thế nhưng chẳng lẽ cứ như vậy không cho Hoàng thượng gặp gỡ các tú nữ sao? Hôm nay đến đây, chọn ra vài người xuất sắc, đến lúc Hoàng thượng nhìn thấy, sẽ hiểu được tâm ý của bọn muội."

Hoa Thường mặc xiêm y bằng lụa hoa nhũ ánh kim, hoa văn mây như ý viền chỉ bạc, phối với váy sa tuyến đính tơ vàng, đầu đội Phượng Hoàng Xuất Vân (phượng hoàng tung cánh khỏi mây) bằng vàng ròng, được viền xung quanh là ngọc thạch hoàng kim, buông xuống đung đưa nhẹ nhàng bên gò má, đặc biệt lộ vẻ ôn nhu như nước.

"Tất nhiên thần thiếp sẽ tận lực." Hoa Thường khẽ gật đầu, dịu dàng đáp.

Hoàng hậu luôn hài lòng với Hoa Thường, nàng nhìn về phía Hoa Thường, ý cười càng thêm nhu hòa, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng sớm đã

nói qua, lần tuyển tú này nhất định phải chọn ra người để chỉ hôn cho đường đệ của muội. Vì ân sủng đó, Hiền phi cần phải mở to mắt nhìn, chọn ra một người thật tốt. Những tú nữ được giữ lại tới bây giờ nếu không phải tài đức song toàn thì chắc hẳn cũng là người có ưu điểm riêng, nhất định sẽ không cách biệt quá nhiều."

Hoa Thường then thùng cười đáp: "Nhọc lòng thánh thượng chiếu cố, còn nghĩ cho gia đệ, thần thiếp cảm kích vô cùng. Đường đệ không nên thân kia của thần thiếp nào có đáng giá như vậy."

Hôm nay phục trang của Thục phi cũng cực kì long trọng, trên đầu cài trâm vàng khảm ngọc lưu li nhẹ nhàng đung đưa theo từng bước chân, càng lộ khí chất kiều diễm xinh đẹp, tựa như mỹ nhân trong tranh.

"Đường đệ của Hoa muội muội nào có phải là người ngoài, sao lại không đáng chứ, muội muội đừng khiêm tốn." Thục phi cười dịu dàng trách cứ Hoa Thường, mang theo chút tùy ý và bất kham (không chịu gò bó vào khuôn phép).

Hoàng hậu không quen nhìn cảnh Thục phi thân thiết với Hoa Thường, dời ánh mắt đi, nhàn nhạt cười nói: "Tuyển tú nữ vào đi, tặn hai trăm sáu mươi sáu người, e là hôm nay còn chưa thể chọn xong. Lý mama, cho truyền vào."

Lý mama cung kính hành lễ, sau đó nhẹ bước ra ngoài phân phó hạ nhân. Thuý Lâu buông màn che xuống phía trước Hoàng hậu và tam phi, phượng nhan đâu phải ai cũng có thể xem được?

Lát sau, một loạt bốn tú nữ chỉnh tề đi vào, đều cúi đầu, cung kính nhún người hành lễ: "Thần nữ tham kiến Hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương, Hiền phi nương nương, Thành Phi nương nương, các vị nương nương vạn phúc kim an."

Hoàng hậu trịnh trọng nói: "Miễn lễ."

Hoa Thường cũng đưa mắt quan sát cẩn thận các tú nữ bên dưới, bởi vì có màn che nên hình dáng cụ thể không được rõ ràng lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy sơ bộ, đây là màn sa mỏng để chống muỗi nên không dày.

Đến thời điểm này, các tú nữ có thể tự quyết định kiểu phục trang, chỉ cần không vượt quy củ là được, ăn vận tùy theo sở thích của mình. Đợt thứ nhất tiến vào không phải là tú nữ thế gia vọng tộc, mà chính là gia quyến trọng thần trong triều, sau khi bọn họ tự mình phấn đấu nỗ lực mà trở nên xuất sắc.

Hoàng hậu đánh giá sơ bộ vài lần, sau đó thản nhiên mở miệng hỏi: "Đích thứ nữ của Chương Loan nghi Vệ sự đại thần - Vệ đại nhân, là người nào?"

Chỉ thấy nữ tử đứng thứ hai từ bên trái đứng dậy, nhún người hành lễ thưa: "Có thần nữ."

Hoa Thường sớm đã nghe tới tú nữ này, nàng ấy là người có gia thế nhất trong số các tú nữ được tuyển chọn lần này.

Hoàng hậu cười hòa nhã rộng lượng, sau đó ôn tồn nói: "Phụ thân ngươi là cánh tay đắc lực của bộ hạ, bây giờ thấy ngươi, cũng là người dịu dàng chừng mực, cử chỉ lễ độ, toàn thân khí phái, không hổ là xuất thân đại tộc."

Vệ thị nghe vậy, hành lễ thêm một lần nữa, khiêm tốn nói: "Hoàng hậu nương nương quá khen, thần nữ chẳng qua chỉ là ánh sáng đom đóm le lói, Hoàng hậu nương nương mới chính là ánh sáng tràn đầy của nhật nguyệt."

Hoàng hậu nghe được lời này thì tâm tình thư thái, Thục phi liếc Vệ thị một cái, khinh mạn nói: "Bốn cung thấy ngươi khí chất xuất chúng, hẳn là đầy bụng thi thư tài hoa, không biết ngươi đã từng đọc qua những sách gì?"

Vệ thị có chút khấn trương, từ tốn nhẹ nhàng thưa: "Thần nữ đã đọc nữ tặc, nữ giới, chỉ nhận biết được mấy chữ thôi."

Lời này chẳng qua là khiêm tốn, Vệ thị tất nhiên không dừng lại ở việc chỉ nhận biết được mấy chữ, chỉ là Hiền phi ngồi trên kia xuất thân thế gia, nếu nói bản thân đọc sách thánh hiền, ngộ nhờ Hiền phi hứng trí lên khảo thí một câu rồi lại một câu, đến lúc đó bản thân mình chỉ có thể mặt mặt mà thôi.

Thành Phi nhìn Vệ thị vẫn luôn cúi đầu cung kính, mở miệng nói: "Ngẩng đầu lên bốn cung nhìn xem."

Vệ thị chậm rãi ngẩng đầu, mi mắt vẫn rũ xuống, hết sức cung kính.

Thành Phi nhìn xong, cong cong khoé miệng nói: "Bộ dáng đúng là thanh tú."

Hoàng hậu cười cười: "Xem lễ nghi, cử chỉ, khí chất, tướng mạo đều không tồi, Hiền phi muội muội thấy thế nào?"

Hoa Thường vẫn chưa mở miệng, bởi vì tư lịch của nàng so với ba người còn lại cách biệt khá xa, bây giờ Hoàng hậu đã mở miệng hỏi, Hoa Thường liền mỉm cười nói: "Ghi lại tên nàng đi, quả thật là một nữ tử xuất sắc."

Hoàng hậu hài lòng gật đầu, Lý mama liền ghi nhớ. Hoa Thường cũng lật danh sách tú nữ đang cầm trong tay, tới tên Vệ thị thì đánh dấu một cái. Hoàng đế đã nói trước với Hoa Thường về việc tuyển chọn ngày hôm nay, tú nữ nào nên được giữ lại, trong lòng nàng hiểu rõ.

Thục phi nhìn các tú nữ phía dưới, âm thanh giòn tan nói: "Tú nữ vận y phục màu xanh là nữ tử nhà ai?"

Hoa Thường nhìn danh sách, nhẹ giọng đáp: "Là nữ nhi thứ tư của Quang Lộc Tự khanh, hẳn Thục phi tỷ tỷ đã biết, Quang Lộc Tự khanh, Ngô đại nhân chính là chất tử bên nhà ngoại của Thái hậu nương nương."

Hoàng hậu hơi hơi nhú mào, mà Thục phi thì lại nhướng mày.

Thục phi ngoảnh đầu lại cẩn thận đánh giá vị chất nữ của Thái hậu ở bên dưới kia một hồi, sau đó cười hỏi: "Người tên là gì?"

Nữ tử áo xanh đứng cạnh Vệ thị bước ra nhún người hành lễ: "Thần nữ tên Ngô Nguyệt Nhi."

Thật ra các nữ tử thường không gọi bằng tên thật, đa số đều gọi bằng nữ danh, cũng giống như Thục phi, gọi là Tiêu nhi.

Khuôn mặt Hoàng hậu tươi cười, nhẹ nhàng hỏi: "Thường ngày người thích làm gì?"

Ngô thị hành lễ cẩn thận nói: "Ngày thường thần nữ giúp mẫu thân chăm sóc đệ đệ và muội muội, nếu rảnh rỗi thì thêu hoa lá giết thời gian."

Thật ra Thục phi có chút đồng cảm với nữ tử này, bởi vì có quan hệ thân cận với Thái hậu, nên nàng cũng hiểu khá rõ về chuyện nhà mẹ đẻ Thái hậu.

Vị Quang Lộc Tự khanh Ngô đại nhân này là một tên hoa hoa công tử không hơn không kém, tuổi trẻ phóng đảng không biết kiềm chế, cho dù đã có thê tử, con cái nhưng vẫn không sửa được bản tính trăng hoa, trong nhà tiểu thiếp ngày một nhiều, mặc dù là phủ đệ Quốc công nhưng cũng sắp không chứa nổi rồi.

Quang Lộc Tự khanh là một chức vị quan trọng, đáng tiếc kẻ ngồi vị trí này không phải là người có tài, vì thế chức vụ này cũng trở nên tầm thường, chẳng qua chỉ là Hoàng đế ban thêm ân điển cho mẫu tộc mà thôi.

Hiện tại Ngô Nguyệt Nhi được xếp vào nhóm tú nữ đầu tiên, không phải vì phụ thân nàng ta có quyền thế, mà là vì nể mặt mũi của Thái hậu và vọng tộc thế gia hậu thuẫn.

Hoàng hậu không mấy hứng thú với nhà mẹ đẻ của Thái hậu, chỉ nhàn nhạt phân phó: "Ghi lại tên đi."

Hoa Thường ngồi một bên, chỉ nhìn không nói. Cứ như vậy qua mấy đợt tú nữ, đến nhóm tú nữ thứ năm Hoa Thường thấy một cái tên quen thuộc. Cuối cùng Hoa Thường cũng mở miệng, nhỏ giọng hỏi: "Tôn nữ nhà Lễ bộ Lang trung Nghiêm đại nhân là người nào?"

Hoàng hậu và Thục phi đều kỳ quái liếc nhìn Hoa Thường một cái, không rõ vì sao Hoa Thường lại đột nhiên điểm tên tú nữ này.

Phía dưới, một nữ tử vận váy áo thêu hoa bước ra, cử chỉ tao nhã hiền thực, chân bước nhẹ nhàng chậm rãi, nhún người hành lễ thưa: "Có thần nữ."

Hoa Thường khẽ nâng mắt, cẩn thận nhìn nữ tử bên dưới nói: "Người ngẩng đầu lên đi."

Nghiêm thị chậm rãi ngẩng đầu, một đôi mày ngài đặc biệt xinh đẹp, đúng là nữ tử tướng mạo xuất chúng.

Hoa Thường cười cười, dịu dàng hỏi: "Thường ngày người ở nhà hay làm những gì?"

Nghiêm thị hành lễ, nhẹ giọng thưa: "Thần nữ đọc một ít sách, thêu hoa, vì gia mẫu tin Phật nên đôi khi đi Nam Sơn cùng với mẫu thân để dâng hương."

Thành Phi có chút không thích kiểu nữ tử như thế này, chỉ nhàn nhạt mở miệng nói: "Có vẻ như người thông thuộc thi thư, hẳn là một nữ tử có

tài?"

Nghiêm thị có chút chần kinh, thấp giọng trả lời: "Thần nữ không dám nhận có tài văn chương, chỉ là rảnh rỗi vô sự nên đọc một vài quyển sách."

Quả thật diện mạo của Nghiêm thị không phải quá mức tuyệt mỹ, mà là kiểu dịu dàng tinh tế, mang theo vài phần thiếu nữ xuân thì tươi tắn, đáng người yếu điệu, cốt cách tao nhã, có vài phần giống phong thái của Thục phi.

Vẻ mặt Hoàng hậu nhàn nhạt, im lặng không nói gì.

Hoa Thường thấy không ai lên tiếng, liền nhẹ nhàng nói: "Xem cử chỉ nàng ta chuẩn mực, có lễ độ, phong tư lại thanh tao nhã nhặn, lưu lại tên đi."

Lý mama nhìn Hoàng hậu một chút, không dám nghe theo lời Hoa Thường, Hoàng hậu khả hữu khả vô (có cũng được mà không có cũng được) gật đầu, xem như là cho Hoa Thường mặt mũi.

Hoa Thường liền đánh dấu tên Nghiêm thị vào danh sách tú nữ đang cầm trên tay.

Thành Phi nhìn qua kết quả một lượt, Hoa Thường sẽ không tùy ý can thiệp vào việc tuyển chọn, chỉ điểm tú nữ này, nhất định là có lý do. Nàng ta chậm rãi lật danh sách tìm tên của Nghiêm thị, phụ thân là Lễ bộ Lang trung, cũng không phải chức quan gì lớn, tổ phụ là Tả văn Trung công, chương viện học sĩ của Hàn Lâm viện, Thái sư của Thái tử Nghiêm Thao.

Thành Phi chậm rãi khép danh sách lại, trong lòng dường như đã rõ ràng sáng tỏ, ánh mắt thâm trầm đánh giá Nghiêm thị đã lui về chỗ một lúc, sắc mặt mờ mịt không rõ.

Sau đó các nhóm tú nữ còn lại lần lượt tiến vào, càng về sau chọn lựa càng tùy ý. Bởi vì trước đó đều là quý nữ có chút gia thế, Hoàng hậu cũng không tiện lạnh mắt mà nhìn. Mà về sau các nhóm tú nữ gần như không có bối cảnh lớn, tất nhiên sẽ thoải mái hơn nhiều.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 76 - Cân Nhắc

Ngọc Hoa cung.

Sau khi Thành Phi trở về từ Trữ Tú cung liền cởi bỏ cung trang nặng nề, thay bằng một thân thường phục nhẹ nhàng, ngồi trên giường, tựa vào đệm lưng, tay đặt lên trán rồi chìm vào suy tư.

"Trong khoảng thời gian này dường như thái độ của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu có gì đó không đúng, bốn cung còn cho rằng cảm giác này là sai, nhưng hôm nay nhìn điệu bộ của Hiền phi như vậy, càng chứng tỏ việc này đúng là có vấn đề." Thành Phi lẩm bẩm trong miệng.

Vương mama đứng bên cạnh là lão mama mà Thành Phi vô cùng tín nhiệm, nghe thấy lời này, thấp giọng hỏi: "Vậy hôm nay nương nương đã phát hiện ra điều gì?"

Thành Phi cong cong khóe miệng nói: "Hoàng thượng vẫn luôn rất tôn trọng Hoàng hậu, ngoài mừng một và mười lăm ra, những ngày khác cũng thường hay ngủ lại, vô cùng sủng ái. Nhưng trong vòng một năm trở lại đây, số ngày Hoàng thượng ngủ lại ở Vị Ương cung càng ngày càng ít, bốn cung đã cảm giác được chuyện này có chút kì lạ. Hơn nữa, trong trường hợp Hoàng hậu vẫn còn đang khoẻ mạnh thì cung vụ chưa bao giờ để những phi tần khác can thiệp vào. Nhưng lần tuyển tú này, Hoàng thượng lại hạ chỉ để tam Phi cùng hỗ trợ, việc này đã làm bốn cung nghĩ thấy có điều gì đó bất thường."

Vương mama hí hí mắt, khẽ hỏi: "Vậy ý của nương nương là, thái độ của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu có sự thay đổi? Địa vị của Hoàng hậu đã bị dao động rồi sao?"

Khóe miệng Thành Phi cười cong thành một vầng trăng nhỏ, thanh âm mang theo sự hả hê đắc ý và nỗi căm hận khoái trá: "Thật ra Hoàng hậu nương nương của chúng ta đã xử lý mọi chuyện vô cùng tốt. Đáng tiếc, vẫn bị bốn cung nhìn ra manh mối."

"Hôm nay, Hiền phi có nói sẽ nhớ kỹ chuyện tuyển tú nữ, nhưng nàng ấy và Nghiêm thị vốn không thân không thích, Hiền phi làm như vậy chỉ có một khả năng, chính là việc này đã được Hoàng thượng phân phó trước!" Ý cười của Thành Phi càng lúc càng nhiều: "Như vậy, chuyện này Hoàng thượng không nói với Hoàng hậu, mà lại cố tình nói với Hiền phi, việc này cuối cùng là vì cái gì?"

Thành Phi không chờ Vương mama trả lời đã nói tiếp: "Không phải là Hiền phi được sủng ái quá mức, mà là Hoàng thượng không còn tín nhiệm Hoàng hậu nữa!"

Vương mama có chút kinh ngạc, thấp giọng nói: "Nhưng Hoàng hậu cũng không phạm phải sai lầm gì."

Nụ cười của Thành Phi càng thêm rực rỡ: "Chuyện Hoàng hậu có phạm sai lầm gì hay không thì cũng không quan trọng, quan trọng là thái độ của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu đã thay đổi. Nếu chuyện không có kẽ hở, tất nhiên bốn cung sẽ vô kế khả thi [1], nhưng hiện tại chính Hoàng hậu đã lộ ra sơ hở, sao có thể trách người khác xuống tay chứ?"

[1] Vô kế khả thi (无计可施): Không còn cách gì có thể đem ra dùng được.

Vương mama nhìn ánh mắt thâm trầm của Thành Phi, trong lòng vô cùng bất an, nhưng sau đó lại dần trở nên yên ổn. Tuy rằng Thành Phi làm

việc ngoan độc, nhưng nhiều năm trôi qua, chưa bao giờ để xảy ra chuyện gì.

Bên ngoài, Thành Phi tỏ vẻ sấm rền gió cuốn (hồ đồ), nhưng thật ra nàng xem xét mọi chuyện vô cùng kĩ càng. Về điểm này, Thục phi không thể nào so sánh với nàng.

Một lát sau, có một cung nữ tiến vào khê nói: "Khởi bẩm nương nương, Thấm Quý nhân đến."

Thành Phi nhíu mày, phát tay: "Truyền vào", sau đó liền bảo Vương mama lui xuống.

Thấm Quý nhân mặc một thân thường phục bằng lụa thêu hai đoá mộc lan xanh lục, trên đầu chỉ cài hai cây trâm đơn giản, vừa vào cửa đã nhún người hành lễ: "Tần thiếp tham kiến Thành Phi nương nương, nương nương cát tường."

Thành Phi thông thả ngẩng đầu, mở miệng nói: "Người khách khí như vậy làm gì, chỉ là chút lễ nghi phiền phức."

Thấm Quý nhân cười cười, biết Thành Phi không phải là người để ý chuyện lễ tiết, nhẹ nhàng nói: "Nương nương đối xử với tần thiếp vô cùng rộng rãi, tần thiếp hận không thể phồng mũi lên."

Thành Phi cong cong khóe miệng, giơ tay chỉ vào ghế dựa ở bên cạnh: "Ngồi đi. Bốn cung biết người tới vì chuyện gì. Thế nào, tú nữ chưa vào cung mà người đã rối loạn trước rồi sao?"

Thấm Quý nhân ngồi xuống, có chút xấu hổ cười cười: "Nương nương sớm đã vững vàng ngồi câu cá [2], hiển nhiên sẽ không để những tú nữ này trong mắt. Nhưng tần thiếp không con lại không được sủng ái, sao có thể không lo lắng chứ? Tiến cung ba năm, những ngày nhìn thấy long nhan Hoàng thượng còn chưa đến ba mươi ngày. Hiện giờ tần thiếp giống như

đóa hoa xinh đẹp đang lưu luyến, không biết cuộc sống này có ý nghĩa gì nữa."

[2] Nguyên văn là tọa diệu ngư thai, được trích từ câu "Nhâm bằng phong lãng khởi, ổn tọa diệu ngư thai" (任凭风浪起, 稳坐钓鱼台): Dù cho sóng gió nổi lên, vẫn vững vàng ngồi câu cá. Khi gặp tình trạng khó khăn, nguy hiểm thì vẫn không dao động.

Thành Phi thấy Thẩm Quý nhân đúng là có chút bi thương ủ rũ, trong lòng cũng có vài phần thương cảm cho nàng ta, lên tiếng nói: "Hiện tại người sốt ruột cũng vô dụng. Hôm nay bốn cung đã xem qua các tú nữ, còn chưa thấy hết, chỉ nhìn hơn mười đợt, không đến một trăm người. Sớm muộn gì, trong một trăm người này cũng có khoảng bốn mươi người được ghi tên rồi trình lên Hoàng thượng. Danh môn quý nữ nhiều không kể xiết, cứ chờ xem đi."

Thẩm Quý nhân khẽ giương mắt, trong tiếng khóc nức nở còn mang theo nỗi ấm ức, ghen ngào nói: "Nhóm phi tần tiến cung vào ba năm trước, chỉ có phân vị của tần thiếp là không hề thay đổi. Còn Kỳ Hiền phi, Ôn Quý tần, thậm chí là Mạnh Cơ đều đã được thăng vị, trong lòng tần thiếp sao có thể không nóng nảy đây? So ra thua kém với các nàng ấy thì cũng thôi đi, nhưng nếu những tú nữ tiến cung lần này cũng đề lên đầu tần thiếp, thì tần thiếp còn mặt mũi gì nữa?"

Thành Phi lạnh nhạt mở miệng: "Ấm ức? Ấm ức cái gì? Hiện giờ Hoàng thượng đang lúc sung mãn, sau này những tú nữ tiến cung sẽ càng ngày càng đếm không hết, sẽ luôn có người có gia thế, tướng mạo và phẩm hạnh còn tốt hơn người và bốn cung rất nhiều. Lúc trước, khi Hoa Phi tiến cung, chẳng lẽ bốn cung không ấm ức sao? Hiện giờ Hoa Phi đã đứng hàng tứ Phi, trở thành Kỳ Hiền phi, đề mạnh mẽ lên đầu bốn cung, bốn cung không ấm ức à? Bốn cung nói cho người biết, ấm ức, ai cũng chịu ấm ức. Khóc lóc kể lể hay chèn ép người khác đều không phải là phương pháp giải

quyết tốt, ngẫm lại xem có chuyện gì có thể gia tăng thêm lợi thế cho bản thân hay không mới là cách làm của người thông minh!"

Thẩm Quý nhân mím môi, không dám khóc nữa, thấp giọng trả lời: "Nương nương giáo huấn chí phải."

Thành Phi thấy Thẩm Quý nhân là người ngoan ngoãn, làm việc lành lợi, vậy nên có lòng muốn lôi kéo nàng ta, bèn nói tiếp: "So với việc lo lắng về tú nữ, không bằng người ngẫm lại xem, trong khoảng thời gian này, thừa dịp người mới còn chưa tiến cung, lấy lòng Hoàng thượng cho thật tốt. Chờ người mới tiến cung rồi, người muốn tranh sủng sẽ càng khó khăn đấy."

Thẩm Quý nhân hành lễ đáp: "Vâng."

Thành Phi nói tiếp: "Hiện giờ Nhị Hoàng tử có thể học tốt cả văn lẫn võ, trước đó vài ngày còn được đi săn ở ngoại uyển, bốn cung sẽ tận lực mời Hoàng thượng tới đây. Người nên có tâm nhãn, nhất định phải xử lý thật lưu loát, xuất hiện trước mặt Hoàng thượng nhiều hơn."

Thẩm Quý nhân lộ ra nét vui mừng, cung kính nói: "Tạ ơn nương nương đã dìu dắt."

Thành Phi nhàn nhạt gật đầu, sau đó nói: "Thôi, người trở về đi."

Thẩm Quý nhân nhún người hành lễ: "Vâng, tần thiếp cáo lui."

Thượng Dương cung.

Hoa Thường vừa về cung của mình thì nhận được ý chỉ từ Kiến Chương cung, nói rằng buổi tối Hoàng thượng sẽ tới đây.

Lan Chi đỡ Hoa Thường, ý cười dịu dàng nói: "Hoàng thượng vô cùng sủng ái nương nương. Hiện giờ trong lục cung, nương nương nhận thịnh

sủng nhiều nhất."

Hoa Thường cười nhàn nhạt: "Đừng nói vậy, để người khác nghe thấy được sẽ cho rằng chúng ta ngông cuồng. Tứ Hoàng tử thế nào rồi? Vẫn tốt chứ?"

Thước Dực bước đến trả lời: "Buổi sáng Tứ Hoàng tử không thấy nường nường thì khóc nháo một chút, nhưng một lát sau đã an ổn trở lại. Gần đây Tứ Hoàng tử còn tăng hai cân, người chắc hơn nhiều."

Hoa Thường nghe vậy có chút cao hứng, lên tiếng nói: "Ôm tiểu Tứ tới đây để bốn cung nhìn một lát."

Nhũ mẫu vội vàng ôm Tứ Hoàng tử vào điện, nhún người hành lễ xong mới giao đứa bé cho Hoa Thường.

Hiện giờ tư thế ôm trẻ con của Hoa Thường đã rất thuần thục, nhìn đứa bé trắng trẻo mập mạp trước mắt, yêu không chịu được, vươn ngón tay trêu chọc: "Ai da, tiểu Tứ có nhận ra mẫu phi hay không?" Đứa trẻ mới một tuổi sao có thể nghe hiểu được, chỉ xem như nàng đang chơi đùa cùng với nó, cười đến mức nước miếng chảy tí tách.

Hoa Thường không chê bẩn, cầm khăn lau khô cho thằng bé, bất đắc dĩ cười nói: "Quả nhiên đứa nhỏ này tâm khoan thể béo [3], chắc nịch lên không ít."

[3] Tâm khoan thể béo (心宽体胖): Trong lòng không có vướng bận thì cơ thể sẽ mập lên.

Hoa Thường nghĩ nghĩ rồi lại hỏi: "Thế tử đã học xong chưa?"

Lan Chi trả lời: "Có lẽ rất nhanh sẽ xong."

Hoa Thường gật đầu phân phó: "Mau chuẩn bị bữa tối thật tốt, sau khi học xong Thế tử nhất định sẽ đói bụng, để nó ăn trước. Sau đó phân phó Ngự Thiện phòng đặc biệt chuẩn bị một phần nữa, không chừng lúc Hoàng thượng đến, có lẽ sẽ muốn dùng bữa."

Lan Chi nhún người đáp ứng.

Quả nhiên, khi mặt trời vừa khuất núi, loan giá của Hoàng đế đã đến.

Hoàng thượng hỏi việc học của Thế tử theo lẽ thường, kiểm tra đơn giản một chút, liếc thấy Tứ Hoàng tử phun bong bóng bèn cho bọn họ lui xuống.

Hoa Thường cười nói: "Hoàng thượng đến thật đúng lúc. Ngự Thiện phòng vừa mang thức ăn đến, có Long Chu Quyết Ngự [4], chim cút nấu tương, sườn hươu, cháo nấu với lá sen thanh đạm mà Hoàng thượng thích, đều là thứ khó cầu."

Hoàng đế hài lòng cười nói: "Chờ trời vào đông, đến dịp săn bắn mùa đông, lúc đó trẫm sẽ dẫn nàng theo, dù là món ăn thôn quê cũng có thể chế biến ngon miệng mà mới lạ, nhân tiện lấy chút lông thú làm xiêm y cho nàng."

Hoa Thường bất đắc dĩ cười: "Thần thiếp không hiểu chuyện cười ngựa bắn cung, tay lại trói gà không chặt, sao có thể săn bắn chứ, vô duyên vô cớ lại bị mất mặt."

Hoàng đế cười haha: "Người khác đều mong ước có thể đi, nàng lại cố tình nghĩ đến chuyện thực tế. Trẫm cũng không cần nàng tự mình săn thú, chỉ cần chậm rãi cười ngựa, đi bộ là được rồi."

Hoa Thường cúi đầu cười nhạt: "Vậy nếu thần thiếp có làm gì thất lễ, Hoàng thượng phải đáp ứng, không được đổi ý đâu đấy."

Hoàng đế vui vẻ cười nói: "Trăm miệng vàng lời ngọc, sao có thể dễ dàng đổi ý như vậy."

Trong lòng Hoa Thường vô cùng vui mừng. Tiến cung đã gần ba năm, cuối cùng cũng có thể ra ngoài hít thở không khí một chút, đây chính là cơ hội khó có được.

Lễ hội săn bắn mùa đông được tổ chức tại bãi săn ở vùng ngoại ô kinh thành. Nếu không có điều bất ngờ xảy ra, về cơ bản sẽ được tổ chức mỗi năm một lần, cũng coi như là một sự kiện trọng đại.

Sau khi mang bữa tối lên, Hoa Thường tự mình gấp thức ăn cho Hoàng đế.

"Hôm nay thần thiếp đi cùng Hoàng hậu nương nương xem xét tú nữ. Thần thiếp đã nhìn rất kỹ càng, đều là những thiếu nữ vô cùng tốt. Thiếu nữ Nghiêm thị mà Hoàng thượng đề cập đến, thần thiếp cũng đã thấy. Nàng ấy thật đúng là có bộ dáng tiểu mỹ nhân." Hoa Thường vừa gấp thức ăn, vừa nói chuyện phiếm.

Hoàng đế cười cười nói: "Nàng lưu tâm một chút, thiếu nữ Nghiêm thị này nhất định phải tiến cung. Đúng rồi, nàng có thấy người nào tốt không, trăm ban cho đường đệ nàng một người."

Hoa Thường hơi cúi đầu, cười bất đắc dĩ: "Hoàng thượng, chuyện lần này dường như có chút không ổn. Việc tuyển tú, vốn nên thương nghị với Hoàng hậu nhiều hơn, mà Hoàng thượng lại phân phó hết cho thần thiếp. Nếu Hoàng hậu nương nương biết, trái tim nhất định sẽ nguội lạnh, có lẽ còn oán hận thần thiếp dài tay (quản nhiều chuyện)."

Hoàng đế cười nhạt, không muốn thảo luận về vấn đề này nữa: "Việc Hoàng hậu phải giải quyết rất nhiều, trăm không muốn làm phiền nàng ấy quá mức. Vậy nên nàng cố gắng đảm đương nhiều một chút, nàng làm việc trăm rất yên tâm."

Hoa Thường cúi đầu ngấp ngừng nói: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng tín nhiệm. Lại nói tiếp, những tú nữ hôm nay thần thiếp nhìn thấy đều tốt vô cùng, làm thần thiếp không biết liệu đường đệ có xứng nổi không."

Hoàng đế không để bụng nói: "Trẫm sớm đã nghe qua, vị đường đệ kia của nàng học thức thực sự không tồi, tên gọi là Hoa Tích phải không? Tuần tú lịch sự, xuất thân cũng không kém, có chỗ nào không xứng chứ?"

Hoa Thường nói thật cẩn thận: "Vị đường đệ kia của thần thiếp mệnh khổ, chưa sinh ra đã mất phụ thân, dù sao cũng mồ côi từ trong bụng mẹ, sợ người đời bói móc có nhiều thiếu sót. Huống chi, hãn cũng bằng tuổi thần thiếp, nay đã mười tám, không còn nhỏ nữa. Hãn luôn muốn thi đậu công danh rồi mới thành gia lập thất, vậy nên mới kéo dài đến hiện tại."

Hoàng đế vẫy vẫy tay nói: "Từ đâu ra mà có nhiều quy củ như vậy. Trẫm đã hạ chỉ tứ hôn, ai còn dám bói móc thiếu sót?"

Hoa Thường cười: "Dù sao cũng phải để người ta nguyện ý mới được. Đây là kết thân, không phải kết thù. Hôn nhân là gắn kết hai dòng họ, nên phải thật thận trọng."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Vậy trước tiên nàng cứ chọn những thiếu nữ trúng tuyển từ lần tuyển tú nữ này đi. Nếu nhìn vừa mắt cứ việc triệu đến cung nàng tâm sự, hoặc thỉnh mẫu hậu giúp nàng xem xét một chút. Nếu thật sự không có người thích hợp cũng không cần sốt ruột, trẫm sẽ chọn từ tôn thất một người thật tốt để gả cho đường đệ nàng."

Hoa Thường nói dối: "Hoàng thượng đừng nói vậy, đường đệ thiếp sao có thể xứng với quý nữ tôn thất chứ. Thần thiếp chỉ mong đường đệ cưới được một nữ tử hiền huệ, tri thư đạt lễ [5]. Nếu nàng ấy thuộc dòng dõi thư hương thì tốt quá rồi."

[5] Tri thư đạt lễ (知書達禮): Phải học rộng và cư xử đúng lễ nghi.

Hoa Thường không muốn Hoa Tích cưới một vị quý nữ. Hoa Tích vốn là thiếu niên không có phụ thân, tính cách mầu thân lại yếu mềm. Nếu thật sự cưới một vị quý nữ cường thế, vậy chuyện trong nhà không cần nghĩ thì cũng biết sẽ như thế nào rồi.

Huống chi, thế gia kết thân vốn không hề để ý đến quyền thế, cũng không có tiền lệ liên hôn với nữ tử của tôn thất.

Có lẽ Hoàng đế cũng biết tính xấu này của thế gia, chưa chắc đã coi trọng quý nữ tôn thất, cho nên không nhiều lời nữa: "Vậy nàng xem xét một chút, tuyển người thật phù hợp, trăm nhất định sẽ tứ hôn, cho bọn họ một ân điển."

Hoa Thường nhún người hành lễ: "Vậy thần thiếp tạ ơn ân điển của Hoàng thượng trước."

Hoàng đế cầm lấy tay Hoa Thường, ôn nhu nói: "Nàng đừng nên cả ngày cứ hành lễ tạ ơn như vậy, cảm giác vô cùng xa lạ, lại còn quá mức khách khí."

Hoa Thường mím môi cười: "Lễ nghi không thể bỏ được. Hoàng thượng đối xử tốt với thần thiếp, thần thiếp biết. Nhưng có một vài việc, để trong lòng mới là chuyện đẹp nhất, nếu nói ra rồi, ngược lại sẽ không còn ý cảnh nữa. Thần thiếp hiểu tâm ý của Hoàng thượng, cũng mong Hoàng thượng hiểu cho tấm lòng của thần thiếp."

Hoàng đế cầm tay Hoa Thường, ôm Hoa Thường vào trong lồng ngực, thở dài: "Tính cách Thường nhi vốn nội liễm, nhưng trăm vẫn sẽ hiểu nàng."

Chuyện ôn nhu đưa tình vốn chỉ nên có một chút trong cuộc sống để điều hòa, cuối cùng vẫn phải trở về thực tế. Nhưng chính những việc vặt vãnh toái cú lặp đi lặp lại này mới đủ sức để tạo ra một gia đình chân chính.

Hoa Thường vốn không có dã tâm lớn như vậy, nhưng đáng tiếc Hoàng hậu lại tự làm loạn trận tuyến, như vậy, nếu không thừa dịp có lỗ hổng mà chen vào, mới thật sự là kẻ ngốc.

Nàng không có dã tâm thay thế được bảo tọa của Hoàng hậu, nhưng nàng có thể thay thế được vị trí của Hoàng hậu trong lòng Hoàng thượng.

Có lẽ đây sẽ là một quá trình vô cùng lâu dài, nhưng nàng vốn có rất nhiều lòng kiên nhẫn.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 77 - Phong Hàn

Edit: Nguyễn Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Công tác tuyển tú được tiến hành theo tuần tự, phần lớn thời gian Hoa Thường đều rất bận rộn.

Đến thời điểm hậu kỳ, Hoàng hậu cũng không chú ý nhiều. Những tú nữ còn lại đều là dung mạo xuất chúng, nhưng gia thế không cao, cũng không có ai đáng chú ý, chỉ cần thấy vừa mắt thì tùy ý chọn là được.

Vị Ương cung.

"Việc tuyển tú nữ đại khái đã hoàn thành, đây là danh sách và tranh vẽ, Hoàng thượng nhìn xem." Hoàng hậu cầm một cái khay màu vàng, bên trên là một quyển danh sách mỏng, còn các cung nữ bưng khay đựng những bức họa đứng ở phía sau.

Hoàng đế cầm cuốn danh sách lên, lật lật vài cái, mở miệng hỏi: "Để lại tổng cộng bao nhiêu người?"

Hoàng hậu cười trả lời: "Lấy những người tốt nhất, chọn lại lần nữa, tổng cộng có sáu mươi người."

Hoàng đế hơi nhíu mày, lên tiếng nói: "Hình như năm rồi không nhiều như vậy."

Hoàng hậu ôn nhu trả lời: "Năm nay tú nữ vốn đông đảo, xuất thân thế gia vọng tộc cũng không ít, cũng phải cho bọn họ chút mặt mũi. Huống hồ còn có những nữ tử phẩm chất và tướng mạo xuất chúng, thần thiếp có chút không đành lòng loại bỏ."

Hoàng đế gật gật đầu, trầm giọng nói: "Hiện tại nhiều chính sự, trẫm cũng không có thời gian để đi xem tú nữ, đưa tất cả các bức họa đến Kiến Chương cung đi, trẫm giành ra chút thời gian nhìn là được rồi."

Hoàng hậu có phần kinh ngạc, hơi khó xử nói: "Làm gì có đạo lý Hoàng thượng không tham dự duyệt tuyển tú nữ chứ? Lần tuyển tú trước, mẫu hậu nói chỉ lưu lại ít người cần lưu, nếu năm nay Hoàng thượng không tham gia tuyển tú, mẫu hậu nhất định sẽ tức giận."

Hoàng đế có chút không kiên nhẫn với Hoàng hậu, lên tiếng ngắt lời: "Nàng nói với mẫu hậu là được, nói với trẫm thì có ích lợi gì?"

Hoàng hậu thấy Hoàng đế tức giận, thân thể run lên một cái, cúi đầu, hốc mắt thoáng đỏ ửng, thấp giọng nói: "Thần thiếp đã biết, Hoàng thượng bớt giận."

Hoàng đế cũng cảm thấy dường như mình nói có phần hơi nặng lời, nhưng mà cảm tình của hắn đối với Hoàng hậu đã không còn giống như trước đây nữa. Lúc trước nếu hắn nghe thấy lời như vậy, nhất định hắn sẽ trấn an Hoàng hậu. Nhưng bây giờ sau khi nghe xong, trong lòng hắn lại có cảm giác không nói nên lời.

Có những thứ đã vỡ thì không thể nào liền lại, đặc biệt là tín nhiệm giữa phu thê.

Chính thê hại chết thiếp thất cũng không xem như tội lớn, nhưng bên ngoài là bộ dáng khoan dung hiền huệ, bên trong lại ngấm ngầm hạ thủ, việc này khiến hắn không thể nào chấp nhận được.

Hoàng đế có thể chấp nhận thê tử là một người ngoan độc, nhưng hẳn tuyệt đối không chấp nhận thê tử không để quyền uy của hắn vào trong mắt, lừa gạt hắn, xem hắn như kẻ ngốc mà đùa bỡn.

Xem người khác là kẻ ngốc, người đó mới là kẻ ngu ngốc nhất.

Hoàng đế không nhiều lời với Hoàng hậu nữa, nhàn nhạt phân phó: "Trẫm còn có việc, nàng xem mà làm đi." Dứt lời, Hoàng đế liền bỏ đi.

Hoàng hậu hành lễ, cung kính nói: "Cung tiễn Hoàng thượng."

Thúy Lâu lo lắng tiến lên đỡ lấy Hoàng hậu, không dám lên tiếng.

Hoàng hậu lau khô nước mắt nơi khóe mi, sắc mặt vẫn bình thường, cất tiếng nói: "Đem bức họa tú nữ đến Kiến Chương cung đi."

Thúy Lâu rũ mi, hành lễ tuân lệnh.

Ba ngày sau, giờ Hợi, Kiến Chương cung.

Trần Hỉ cầm kéo cắt đi một đoạn nệm đã bị đốt cháy, ánh nệm vốn dĩ đang u tối đột nhiên trở nên sáng ngời hơn trước rất nhiều, lúc này Trần Hỉ mới buông chụp đèn xuống.

"Hoàng thượng, đêm đã khuya, ngài nên đi nghỉ ngơi sớm một chút." Trần Hỉ thấp giọng nói.

Hoàng đế buông tấu chương trong tay xuống, cả người tựa vào đệm. Trần Hỉ rất hiểu ý mà đi đến phía sau, nhẹ nhàng ấn ấn lên trán Hoàng đế, tiếp tục nói: "Hoàng thượng ngày ngày làm việc vất vả như vậy, sao có thể chịu nổi đây? Vẫn nên chú ý giữ gìn sức khỏe mới là quan trọng nhất."

Hoàng đế nhắm mắt lại, mở miệng nói: "Vừa lúc phê tấu chương xong, đã nhiều ngày trăm không ngủ được sâu, lấy những bức họa tú nữ đến đây đi, cũng đã để đó mấy ngày rồi."

Trần Hỉ vẫn bất động, lên tiếng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, đã là giờ Hợi (khoảng 21h đến 23h), nên nghỉ ngơi sớm đi."

Hoàng đế lắc đầu nói: "Người còn ngoan cố hơn cả trăm."

Trần Hỉ dùng thêm chút lực ấn, nhẹ giọng nói: "Thứ gì cũng không quan trọng bằng long thể an khang của Hoàng thượng. Hôm trước gặp Hiền phi nương nương, nương nương còn dặn dò nô tài nhất định phải khuyên nhủ Hoàng thượng, đừng lao lực quá mức. Bây giờ đã sắp vào đông, buổi tối lạnh hơn rất nhiều, rất dễ sinh bệnh."

Hoàng đế mở to mắt, có vài phần ý cười: "Đã hai ngày trăm không đến chỗ của Hiền phi, nàng vẫn tốt chứ? Cũng thật là, đã khiến cho nàng phải hao tâm rồi, mỗi ngày đều quan tâm đến trăm." Trần Hỉ cười nói: "Mọi chuyện Hiền phi nương nương đều nghĩ đến Hoàng thượng."

Hoàng đế có vài phần tự đắc, nét mặt cũng trở nên nhu hoà hơn: "Ngày mai trăm sẽ đến chỗ nàng, tiện thể bàn chuyện chỉ hôn với nàng, nàng cảm thấy ưng ý mới được."

Thần sắc Trần Hỉ lộ ra vài phần khó xử, ngữ khí ấp úng nói: "Mấy ngày trước thân thể Hiền phi nương nương có chút khó chịu, còn cố ý dặn dò lão nô, đừng nói cho Hoàng thượng biết, nếu không Hoàng thượng sẽ lo lắng."

Hoàng đế ngồi thẳng dậy, nhú mày, quay đầu hỏi: "Hiền phi làm sao vậy? Bị bệnh à?"

Trần Hỉ thấy Hoàng thượng nhú mày, vội nói: "Thân thể Hiền phi nương nương vốn yếu ớt, có thể là mấy ngày nay vất vả tuyển tú nữ, mỗi

ngày chạy hai ba nơi. Bây giờ thời tiết lại lạnh, nên Hiền phi bị nhiễm phong hàn, còn đang uống thuốc."

Hoàng đế cau mày, đứng dậy nói: "Trẫm đi thăm nàng."

Trần Hỉ vội ngăn Hoàng đế lại, gấp giọng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, hiện tại đã là giờ nào rồi, đâu còn sớm để đi thăm người. Hoàng thượng, ngài vẫn nên nghỉ ngơi đi, bằng không Hiền phi nương nương biết, trong lòng nhất định sẽ lo lắng, không thể yên tâm mà dưỡng bệnh."

Hoàng đế nhìn canh giờ, chậm rãi ngồi xuống, nhíu mày nói: "Sao trẫm lại không biết chứ. Thân thể nàng vốn rất khỏe mạnh, bởi vì hầu bệnh nên mới bị tổn thương, dưỡng hồi lâu cũng không thấy khá lên, một chút gió táp mưa sa thôi đã ngã bệnh, trẫm thấy mà đau lòng."

Trần Hỉ khuyên nhủ: "Lão nô biết Hoàng thượng nhất định là đang tự trách, chỉ là mỗi người đều có số mệnh. Hiền phi nương nương cũng coi như là cầu người được người, trong lòng cũng thấy an ủi. Nếu Hoàng thượng cứ vì việc này mà khó chịu trong lòng, Hiền phi nương nương nhất định sẽ bất an."

Hoàng đế chậm rãi thở dài: "Được rồi, nghỉ ngơi đi."

Ngày thứ hai, Thượng Dương cung.

Hoàng đế lâm triều xong liền ngồi liền đi thẳng đến Thượng Dương cung, mặc kệ cung nữ ngăn trở, trực tiếp đi vào nội thất. Hoa Thường còn chưa tỉnh hẳn, vừa mới thức, đang từ trên giường ngồi dậy.

Hoa Thường lấy tay áo che mặt lại, hơi hơi cúi người, thấp giọng nói: "Thần thiếp đầu bù tóc rối, không có mặt mũi nào diện kiến thánh thượng, thỉnh Hoàng thượng thứ tội."

Hoàng đế ngồi xuống bên cạnh Hoa Thường, vươn cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Hoa Thường, ôn nhu lên tiếng: "Trẫm tới sớm, đã đánh thức nàng sao? Nàng nhìn nàng xem, bị bệnh cũng không nói một tiếng."

Hoa Thường nỗ lực giãy giụa một chút, lại không thoát ra được ôm ấp của Hoàng đế, bất đắc dĩ nói: "Thần thiếp đang bị bệnh, Hoàng thượng cách xa một chút, nếu như bị nhiễm bệnh thì phải làm sao bây giờ?"

Hoàng đế không buông tay, nhẹ nhàng nói: "Cái đầu nhỏ của nàng đang nghĩ gì vậy? Trẫm thấy sắc môi nàng tái nhợt, nàng khó chịu ở đâu sao? Cung nhân hầu hạ có chu đáo hay không?"

Hoa Thường cười khố: "Hoàng thượng không cần lo lắng, chỉ là nhiễm chút phong hàn mà thôi, đâu có nghiêm trọng như vậy. Tốt xấu gì thần thiếp cũng là một trong tứ phi, cung nhân nào lại dám gian dối thủ đoạn chứ."

Hoàng đế chậm rãi buông Hoa Thường ra: "Nàng cẩn thận nằm xuống nghỉ ngơi, không cần hành lễ vấn an, trẫm không thiếu vài tiếng cát tường kia."

Khóe miệng Hoa Thường chậm rãi lộ ra ý cười, giọng nói ôn nhu: "Thần thiếp nghe nói mấy ngày nay Hoàng thượng bận rộn chính vụ, không muốn làm cho Hoàng thượng lo lắng. Bây giờ Hoàng thượng đến đây, thần thiếp rất vui, thân thể cũng cảm thấy thoải mái hơn. Nghĩ lại, thần thiếp không phải là thánh nhân, cũng có lúc lời nói không giống với suy nghĩ trong lòng."

Hoàng đế thấy sắc mặt Hoa Thường lộ vẻ ửng hồng, lại nghe nàng bày tỏ tấm lòng, trong lòng không biết có bao nhiêu vui vẻ, đối với Hoa Thường đang bệnh lại càng thêm thương tiếc, ôn nhu nói: "Trẫm sẽ thường xuyên tới thăm nàng, không sao đâu."

Hoa Thường cười cười: "Thần thiếp chỉ nói như vậy, nếu như Hoàng thượng thường xuyên đến, ngược lại nội tâm thần thiếp sẽ bất an. Nếu Hoàng thượng không yên tâm, chỉ cần sai người đến xem là được, đừng tự mình tới. Lỡ như người bị nhiễm bệnh, vậy thần thiếp có chết vạn lần cũng không thể hết tội."

Hoàng đế nhìn bộ dáng cố chấp của Hoa Thường, bất đắc dĩ thở dài, tính tình của nàng chính là như vậy, không phải sao?

Khiến người ta vừa yêu vừa hận, vừa đau lòng.

"Được được, trăm đáp ứng nàng còn không được sao. Nàng ngoan ngoãn dưỡng bệnh, không cần đi thỉnh an, mẫu hậu và Hoàng hậu cũng sẽ không trách tội." Hoàng đế an ủi Hoa Thường.

Hoa Thường ngoan ngoãn đáp ứng, nhẹ giọng nói: "Chỉ là trong lòng thần thiếp còn có một chuyện, hôn sự của đường đệ còn chưa định, đành nhờ Hoàng thượng lưu ý giúp đỡ. Chỉ cần Hoàng thượng thấy tú nữ nào thích hợp, lưu lại cho hãn một người là được."

Hoàng đế cười: "Trăm nhất định sẽ nhớ kỹ, tuyển cho đường đệ một người thật tốt."

Hoa Thường thỏa mãn cười, khẽ nói: "Tạ Hoàng thượng ân điển."

Hoàng đế nhẹ vuốt mái tóc Hoa Thường: "Tiện thể triệu người nhà nàng tiến cung đi, nàng đang bị bệnh, người nhà đến thăm, nói không chừng bệnh tình sẽ tốt lên."

Hoa Thường lộ ra thần sắc vui mừng, sau đó khó xử nói: "Tháng này triệu kiến gia quyến hình như không được tốt cho lắm. Trong cung bận rộn như vậy..."

Hoàng đế vuốt mặt Hoa Thường, cười nói: "Đây là ân điển của trẫm, chỉ dành cho mỗi Thường nhi, được không?"

Có lẽ bởi vì đang bệnh nên tâm tình Hoa Thường có chút mềm yếu. Nàng không hề phản bác, chỉ chậm rãi gật gật đầu, ánh mắt nhìn Hoàng đế tràn đầy tín nhiệm và ỷ lại.

Hoàng đế nhẹ nhàng ôm Hoa Thường vào trong ngực, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Tú nữ trẻ trung xinh đẹp thì thế nào? Hoàng đế phát hiện mình không hề có chút gì gọi là chờ mong. Bất luận là quốc sắc thiên hương hay là trinh tiết liệt nữ, đều không khơi nổi một chút hứng thú nơi hắn, bởi vì nữ nhân tốt nhất trên đời đang ở trong lòng ngực của hắn.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 78 - Trần Ai Lạc Định [1]

Edit: Triệu Hiền viện.

Beta: Tiên Thái Phi.

[1] Bụi trần rơi xuống, ý nói đã đến hồi kết thúc.

Thượng Dương cung.

Đã mười ngày trôi qua, bệnh tình của Hoa Thường không những không có chuyển biến tốt, mà ngược lại càng thêm nghiêm trọng. Toàn bộ Thượng Dương cung đều là một mảnh mây đen sương mù bao phủ.

Hầu như mỗi ngày Hoàng đế đều đến thăm, hôm nay cũng không ngoại lệ.

"Nàng đã dùng thuốc rồi mà sao chẳng thấy hiệu quả gì vậy? Mấy tên lang băm này!" Hoàng đế cau mày nhìn Hoa Thường ốm yếu nằm trên giường, ngữ khí vừa lo lắng lại vừa đau lòng.

Hoa Thường miễn cưỡng cười cười, hơi thở mong manh như tơ mỏng, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy mệt, cổ họng đau nhói như bị lửa thiêu đốt.

Hoàng đế thấy Hoa Thường không khoẻ, nhỏ giọng an ủi: "Nàng đừng nói chuyện, tĩnh dưỡng cho tốt." Sau đó hắt lại thở dài: "Thật vất vả mới có chút da chút thịt, bệnh một trận lại gây trở về rồi."

Hoa Thường kéo khéo miệng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay của Hoàng đế, tựa như đang an ủi.

Hoàng đế miễn cưỡng nói: "Bên cạnh nàng cũng không có ai chăm sóc. Trẫm sẽ truyền chỉ cho Thế tử, mấy ngày này không cần đến lớp, trước tiên cứ trở về hầu bệnh cho nàng."

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào: "Thế tử còn nhỏ tuổi, là thời điểm nên học hành đọc sách, tội tình gì mà lại gọi thẳng bé về để hầu bệnh thiếp mỗi ngày. Nếu bị lây bệnh, đứa nhỏ như nó làm sao chịu nổi, khụ khụ, khụ khụ."

Hoàng đế nâng Hoa Thường dậy, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, dịu giọng an ủi: "Thân là người làm con, vốn nên như thế, đâu ra cái lý như vậy?"

Hoa Thường thấy ngữ khí của Hoàng đế bình thường, dáng vẻ thiên kinh địa nghĩa [2], cũng biết không có cách nào khuyên nhủ được, chỉ bất đắc dĩ cười khổ: "Tạ ơn ân điển của Hoàng thượng."

[2] Thiên kinh địa nghĩa (天經地義): Đạo lý hiển nhiên, tất nhiên phải vậy.

Hoàng đế nhìn sắc mặt Hoa Thường tái nhợt, môi thâm, đôi mắt đen láy nhu hòa vốn có trước kia cũng dần mất đi tinh quang, hăn vô cùng khó chịu trong lòng, chỉ nhẹ nhàng nói: "Nàng bệnh như vậy, sao lại không triệu kiến gia quyến vào cung thăm nàng, nào có phải là trẫm không ân chuẩn đâu?"

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu, giọng nói khàn khàn: "Lúc trước thần thiếp cũng chỉ nghĩ là bị chút phong hàn, hai ba ngày sẽ khỏi. Tiếc rằng thân thể của thiếp không biết cố gắng, bây giờ lại càng thêm nghiêm trọng. Thần thiếp cũng không dám triệu kiến gia quyến, nếu để mẫu thân nhìn thấy, nhất định mẫu thân sẽ lo lắng, lại càng thêm phiền não."

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ đầu vai Hoa Thường, đau lòng nói: "Nàng luôn như vậy, chuyện gì cũng suy nghĩ cho người khác trước, không nghĩ cho bản thân mình. Nàng bệnh như thế, rất cô đơn lẻ loi, trăm cũng không thể thường xuyên làm bạn ở bên cạnh nàng, nàng sẽ rất cô quạnh."

Hoa Thường cong khoe miệng, khẽ cười: "Nào có nghiêm trọng như thế, Hoàng thượng yên tâm."

Hoàng đế bồi bên cạnh Hoa Thường, tán gẫu về những chuyện xảy ra gần đây trong cung để nàng giải tỏa buồn bực.

"Đúng rồi, hiện tại việc tuyển tú đã quyết định xong. Các nhóm tú nữ trong cung đều đã về nhà, cuối cùng cũng được thanh tịnh hơn rất nhiều. Lần này tú nữ nhập cung tổng cộng có sáu người, chỉ hôn có bảy người, cũng coi như là náo nhiệt."

Hoa Thường đang đắp trên người chăn gấm đỏ sậm dệt chỉ vàng, đẹp thì đẹp đó, chỉ là có chút nặng nề. Đặc biệt nàng đang bệnh, nên càng cảm thấy nặng nề hơn, rất không thoải mái. Hoa Thường liền xốc chăn lên, đổi thành chăn tơ gấm mỏng nhẹ màu đỏ nhạt, nàng cảm thấy thoải mái hơn rồi mới nói: "Lúc trước thần thiếp nghe Thái hậu nói rằng hy vọng có thể giữ lại hơn mười vị muội muội, sao Hoàng thượng chỉ nhìn trúng có mấy người vậy?"

Hoàng đế giúp Hoa Thường gém lại góc chăn, nhẹ giọng trách cứ: "Bây giờ thời tiết lạnh lẽo, nàng lại đang mang bệnh, sao không chịu đắp chăn dày chứ?"

Hoa Thường nhẹ nhàng vỗ ngực nói: "Thần thiếp cảm thấy bức bối, thở không thông. Huống chi trong phòng đốt nhiều lửa than, vô cùng ẩm áp, chăn mỏng một chút cũng không sao."

Hoàng đế bất đắc dĩ lắc đầu: "Cứ cho là nàng có lý đi. Các tú nữ trúng tuyển qua mùa xuân năm sau sẽ nhập cung, trăm đã cho hoãn thời gian lại,

để tránh cửa ải cuối năm chướng khí mù mịt. Nàng cũng đừng bận tâm về những chuyện này, tịnh dưỡng thân thể cho tốt, biết không? Chuyện tứ hôn cho đường đệ của nàng, trẫm cũng đã chọn rất kỹ, Thường nhi có muốn biết là nữ nhi nhà ai không?"

Hoa Thường nâng mi mắt lên, chờ mong nhìn Hoàng đế, ôn nhu nói: "Hoàng thượng, người đừng làm thiệp tò mò nữa, nói cho thiệp nghe đi."

Cuối cùng trên gương mặt Hoàng đế cũng có chút ý cười, nhẹ giọng nói: "Trẫm vì đường đệ nàng chọn ra một vị thực nữ. Phụ thân nàng ấy là Tòng Ngũ phẩm Hàn Lâm viện Thị độc [3]. Tổ phụ nàng ấy là Chính Tam phẩm Thái Thường Tự khanh, dòng dõi thư hương chính thống. Hẳn nàng đã nghe nói, nguyên quán gia đình bọn họ ở Phòng Lăng, chính là gia tộc Chu thị ở quận Phòng Lăng, vô cùng quyền quý thanh cao. Tuy hiện giờ gia tộc họ có chút suy tàn, nhưng cũng có điểm tốt, nhân khẩu trong nhà đơn giản, không phức tạp."

[3] Thị độc (侍讀): Một chức quan trong Hàn Lâm viện, phụ trách đọc sách cho vua nghe.

Ý cười trên khóe miệng Hoa Thường chân thành hơn, nàng ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, vui vẻ nói: "Thần thiếp ở trong khuê phòng, chưa nghe đến thanh danh vị giai nhân này. Có điều nghe Hoàng thượng khen ngợi như thế, hẳn không phải là nhân vật tầm thường. Thần thiếp cũng tin tưởng vào sự giáo dưỡng của nàng ấy, nhất định sẽ không tệ."

Hoàng đế sờ đầu Hoa Thường nói: "Hiện tại chỉ còn một dòng chính này là gia đình bọn họ ở kinh thành, đều là người xuất sắc. Vị Chu cô nương này là đích trưởng nữ trong nhà, bên dưới có bốn đệ đệ, thế hệ nối dõi đông đảo. Trẫm cũng cảm thấy mệnh của nàng ấy vượng nam nhân, là một lựa chọn tốt."

Hoa Thường cười khố một cái, mê tín phong kiến thật đáng sợ, nhưng cũng là một dấu hiệu tốt, không phải sao? Cho nên nàng vẫn rất hài lòng. Sáng sớm ngày hôm sau, Vị Ương cung.

Hoàng hậu vận áo màu xanh ngọc bích in chìm hoa văn lá trúc vàng thẫm, phía dưới là váy dài bằng lông hồ ly tuyết trắng, có thêu họa tiết hoa văn hình tròn bằng chỉ vàng. Nàng ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, nhìn các phi tần thỉnh an bên dưới, khẽ nhếch khóe miệng, mỉm cười ung dung rộng lượng.

"Hôm nay các vị muội muội tới sớm thật. Hiện giờ thời tiết lạnh lẽo, cần phải chú ý đến sức khỏe, bảo trọng thân thể cho tốt. Hiền phi bị bệnh đã nhiều ngày, đừng đi theo vết xe đổ đó." Ngữ khí Hoàng hậu ôn hòa, mang theo sự quan tâm, vừa ấm áp vừa hiền thực.

Chúng phi tần bên dưới liền đứng dậy hành lễ: "Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Sau khi ngồi xuống, Thấm Thục phi sửa lại vài sợi tóc mai hai bên thái dương, mở miệng nói: "Việc ba năm tuyển tú một lần đã kết thúc, nghe nói Hoàng thượng khâm điểm sáu vị muội muội vào cung. Hoàng hậu nương nương tiết lộ cho chúng thần thiếp nghe thử một chút để còn biết ai là ai, đừng để đến lúc đó gặp mặt lại xa lạ, khiến cho người khác chê cười."

Thành Phi khẽ nhếch đôi môi đỏ tươi, nhìn Thục phi nói: "Thục phi tỷ tỷ nói lời này có vẻ như là không biết gì rồi. Nghe nói hôm qua Hoàng thượng ngủ lại Tiêu Phòng cung, chẳng lẽ tỷ tỷ thật sự không biết chút gì sao?"

Thấm Thục phi thấy Thành Phi phá đám, thu liễm ý cười, lạnh lùng nói: "Lời này của Thành Phi muội muội sai rồi, Hoàng thượng ngủ lại Tiêu Phòng cung là đàm đạo tâm sự với bốn cung, những chuyện tầm thường kia sao xứng được nhắc đến. Lại nói, đã nhiều ngày Hoàng thượng chưa đặt

chân đến Ngọc Hoa cung, chỉ sợ Thành Phi muội muội ở trong thâm cung tịch mịch nên hồ ngôn loạn ngữ rồi!"

Quan hệ giữa Thành Phi và Thấm Thục phi luôn không hòa hợp, chẳng qua ngày thường hai người không ai lên tiếng. Bây giờ Thấm Thục phi chỉ sinh được hai nữ nhi nên tâm tình nôn nóng. Mà Thành Phi gần đây lại liên tiếp cao giọng khiêu khích, cũng không biết là vì lý do gì. Cho nên, hai người thường xuyên đối đầu, cũng không có gì kỳ lạ.

Sắc mặt Thành Phi không tốt, nói chuyện cũng không khách khí chút nào: "Đúng là đã nhiều ngày Hoàng thượng chưa đến Ngọc Hoa cung, nhưng bốn cung là lão nhân trong cung, đâu còn cái tâm tư tranh phong cát thổ [4], tranh sủng mưa móc. Chỉ hy vọng Nhị Hoàng tử vô dụng kia của ta có thể nỗ lực hơn một chút, vì mẫu phi của hắn mà giành được vẻ vang."

[4] Tranh phong cát thổ (爭風吃醋): tranh giành, ghen ghét lẫn nhau.

Sắc mặt Thấm Thục phi tái xanh, Thành Phi đang công khai cười nhạo nàng không có nhi tử đây mà!

Ôn Quý tần thấy Thục phi tức giận, đành mở miệng nói: "Thục phi tỷ tỷ đã có hai nữ nhi, đều nói nữ nhi vừa là tri kỷ vừa dễ chiêu dụ đệ đệ. Nói không chừng ít ngày nữa lại được nghe tin vui của tỷ tỷ, nếu thật sự sinh được nhi tử thì chính là nam nữ song toàn, quả thật là may mắn."

Thục phi nghe Ôn Quý tần nói xong, tâm tình vui vẻ hơn nhiều, trên mặt cũng mang theo ý cười, hơi hất cằm lên nhìn Thành Phi, lạnh lùng nở nụ cười, đắc ý cái gì? Nhị Hoàng tử là do người sinh sao?

Người khác không biết, người khác không dám nói, chẳng lẽ bốn cung còn không biết? Bốn cung không dám nói à? Chẳng qua cũng chỉ là một con gà mái không đẻ trứng được, đắc ý cái gì?

Ánh mắt Thành Phi lạnh xuống. Tục ngữ nói rất đúng, đánh người không vả mặt, nhưng có một số chỗ là long chi nghịch lân [5], chỉ cần đụng đến, đó chính là tử địch, không giết chết thì không dừng lại.

[5] Long chi nghịch lân (龍之逆鱗): Chạm vảy rồng, ý nói chỗ nhạy cảm, điểm yếu.

Có điều, suy cho cùng Thành Phi vẫn là người có tâm tư thâm trầm, giỏi nhất là nén giận. Hậu cung này còn ai có thể sánh được với nàng? Nàng không thềm tranh hơn thua với Thấm Thục phi nữa, quay qua cười nói với Hoàng hậu: "Thần thiếp và Thục phi tỷ tỷ cãi nhau, để cho Hoàng hậu nương nương chê cười rồi, vậy mà người cũng không nói câu nào."

Hoàng hậu thấy Thành Phi đột nhiên nói chuyện với mình, hơi sửng sốt một chút, sau đó ôn hòa nói: "Tình cảm tỷ muội của hai người luôn tốt, nói là cãi nhau, không bằng nói là đang trêu ghẹo, nào có nghiêm trọng như vậy."

Thục phi liếc mắt nhìn Hoàng hậu, nở nụ cười lạnh, càng thêm chán ghét trong lòng. Bây giờ Hoàng hậu nói chuyện càng lúc càng giả tạo, khiến người nghe thấy buồn nôn.

Sắc mặt Thành Phi lại vẫn như thường, cười nói: "Hoàng hậu nương nương nói thế nào thì chính là thế đó."

Hoàng hậu cảm thấy Thành Phi hôm nay có chút kỳ quái, không muốn nhiều lời với nàng ta nữa, liền đổi đề tài, nói đến vấn đề mà mọi người đang rất quan tâm: "Hoàng thượng khâm điểm sáu vị tú nữ vào cung. Hôm nay bốn cung nói chuyện với các người, để các người có sự chuẩn bị trước trong lòng, tương lai người mới nhập cung thì đối xử với nhau cho tốt."

Vừa nghe lời này, lỗ tai của chúng cung phi đều dựng đứng cả lên, không ai chú ý đến ân oán giữa Thành Phi và Thấm Thục phi nữa.

Nụ cười trên khóe môi Hoàng hậu có chút mơ hồ, có vài phần thỏa mãn, cũng có vài phần chua xót nói không nên lời, nhưng thanh âm vẫn ôn nhu rộng lượng như cũ: "Phân vị cao nhất là Ngô thị, tứ nữ (con gái thứ tư) của Tông Tam phẩm Quang Lộc Tự khanh. Nói tới gia thế của nàng ta, hẳn mọi người cũng không xa lạ gì, chính là chất nữ của mẫu hậu, được phong Chính Tam phẩm Quý tần, ban cho phong hào Khánh."

Thẩm Thực phi nhú mày thật sâu, tin tức này nàng đã sớm nghe qua, nhưng bây giờ nghe lại lần thứ hai, tâm tình nàng vẫn rất khó chịu. Ngô thị là chất nữ của Thái hậu, huyết mạch tương liên, vừa vào cung đã được phong Quý tần, sau này chắc chắn sẽ được Thái hậu chống lưng. Như vậy Thẩm Thực phi lâu nay vẫn luôn được Thái hậu yêu mến cảm thấy có nguy cơ bị đe dọa vô cùng.

Các cung phi khác đều cả kinh sợ hãi, không ngờ chất nữ của Thái hậu vậy mà lại vào cung, bọn họ nhú mày thật sâu thấp giọng nghị luận.

Hoàng hậu không quan tâm đến sự hoảng loạn của các phi tần bên dưới, tiếp tục nói: "Tiếp đến là Nghiêm thị, đích trưởng nữ của Lễ bộ Lang trung. Vị này cũng là xuất thân danh môn, phong làm Tông Tam phẩm Tần, tạm thời không có phong hào."

Nghe thấy tên Nghiêm thị, Thành Phi khẽ ngược mắt lên, sóng mắt lay động.

Hoàng hậu tiếp tục nói: "Còn lại bốn người đều xuất thân bình thường. Dương thị - thứ nữ của Tông Ngũ phẩm Phó sứ Sử ti Tuyên phủ, được phong Chính Ngũ phẩm Quý nhân. Vương thị - tam nữ của Chính Lục phẩm Quốc Tử Giám Ti nghiệp (quản lý Quốc Tử Giám), phong làm Tông Ngũ phẩm Mỹ nhân. Diêu thị - thứ nữ của Tông Lục phẩm Nội phủ Thự chính (phụ trách quản lý công việc trong cung), phong làm Chính Lục phẩm Quý cơ. Thứ nữ nhà Chính Thất phẩm Tri huyện Sơn Nam được phong làm Chính Thất phẩm Lương viện."

"Các tú nữ trúng tuyển tạm quyết định vào đầu xuân năm sau sẽ nhập cung. Thời gian còn dài, bốn cung chỉ mong các muội muội sẽ chung sống hòa thuận, tương trợ lẫn nhau, rộng lượng thân thiết, lục cung có thể hòa hợp vui vẻ, cùng phân ưu với bốn cung, vì Hoàng thượng mà khai chi tán diệp."

"Thần thiếp cần tuân sự dạy bảo của Hoàng hậu nương nương."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 79 - Trâm Phượng

Edit: Huyền Hiền nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Trận phong hàn này đến rất nhanh, hơn nữa thân thể của Hoa Thường vốn suy nhược, cho nên bệnh tình rất nghiêm trọng. Vì thế dù đã gần đến cuối năm, mọi người trong cung đều bận rộn, thế nhưng chỉ có mỗi Thượng Dương cung là im ắng, không chút động tĩnh. Hoàng đế và Thái hậu đều đã ra lệnh cho Hoa Thường dưỡng bệnh thật tốt, những việc nhỏ nhặt không được làm phiền đến nàng.

Hoa Thường cũng rất vui mừng vì được nhàn hạ. Mặc dù bệnh tình đã có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng nàng vẫn nằm ở trên giường bệnh như trước. Một mặt là do nàng lười biếng, một mặt cũng vì nàng muốn nghỉ ngơi bảo dưỡng thân thể cho thật tốt. Thân thể chính là vốn liếng đặt cược, Hoa Thường nàng không ngốc.

Trên tay Thượng Dương cầm một cái gối màu vàng như màu hoa cúc mùa thu nở rộ, trên có thêu hình mãng xà bằng kim tuyến (chỉ vàng), mỉm cười hành lễ: "Nương nương đã tỉnh rồi sao? Gần đến cuối năm, Nội phủ dâng lên rất nhiều thứ, phần lớn là những đồ vật mang màu đỏ tươi và hồng nhạt. nô tỳ nhìn thấy cái gối này có màu sắc tươi sáng, mát mẻ, nên mang đến đây, chắc hẳn nương nương sẽ rất thích."

Hoa Thường nhận lấy cái gối, khoé miệng hơi giãn ra, mỉm cười ôn nhu: "Màu này rất tốt, có thể thấy được màu nhuộm và kỹ thuật thêu rất tinh xảo và công phu, hình như là tay nghề của phía Nam."

Lan Chi đứng ở bên cạnh cũng góp vui: "Những vật phẩm tinh xảo nhất đều được Hoàng thượng ban cho Thượng Dương cung của chúng ta, là đồ của phía Nam hay phía Bắc thì có gì quan trọng đâu."

Hoa Thường ngồi dậy, dựa vào thành giường, giọng nói tức giận: "Đừng có cậy sủng sinh kiêu, chúng ta có thân phận gì, những vật này đều là vật ngoài thân."

Lan Chi cầm cái gối mới đặt sau lưng Hoa Thường để nàng dựa vào, nhẹ giọng nói: "Bọn nô tỳ không muốn nương nường bị mất mặt, nương nường vẫn nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho thật tốt, bệnh lâu như vậy, sắc mặt cũng kém đi rồi."

Hoa Thường bặc đắc dĩ cười cười, sau đó hỏi: "Gần đây Tứ Hoàng tử như thế nào? Đã lâu bốn cung không gặp nó, nhưng bây giờ bốn cung đang bị bệnh, cũng không dám gặp tiểu Tứ nhiều quá. Các người lưu tâm để ý một chút, mọi việc lớn nhỏ đều phải báo lại cho ta."

Thượng Dương thấp giọng trả lời: "Cuối đông trời rất lạnh, các cung nhân cũng đặc biệt cẩn thận, nên Tứ Hoàng tử không có gì đáng ngại. Hôm qua lão Thái y còn tự mình đến bắt mạch, nói sức khoẻ của Tứ Hoàng tử đã tốt lên rất nhiều. Tuy bệnh tim không có cách nào để trị tận gốc, nhưng chỉ cần chăm sóc đúng cách, thì cũng sẽ không gây nguy hiểm đến tính mạng."

Trên mặt Hoa Thường lộ ý cười: "Như thế thì bốn cung cũng yên tâm."

Một tiểu cung nữ từ ngoài cửa tiến vào, cung kính hành lễ, mở miệng nói: "Nương nường, Thế tử đến rồi."

Hoa Thường ngẩng đầu lên, mỉm cười ôn nhu nói: "Mau cho Thế tử vào."

Thế tử Trần Cát một thân ngoại bào bằng gấm thông thường màu xanh ngọc, vừa vào cửa liền cung kính hành lễ không chút cầu thả, giọng nói trong trẻo cất lên: "Nhi thần tham kiến mẫu phi, mẫu phi cát tường."

Hoa Thường tươi cười, vươn tay về phía Thế tử: "Mau đứng lên. Đứa nhỏ này, đã nói là không cần đến thăm ta mỗi ngày, lại cứ không nghe, nếu lây bệnh thì làm sao đây? Thái y có kê thuốc phòng bệnh cho con uống không?"

Trần Cát xấu hổ cười cười, đi đến bên giường của Hoa Thường, nhỏ giọng nói: "Mẫu phi không cần vì nhi thần mà lo lắng nhiều quá, nhi thần rất khoẻ mạnh. Huống chi hàng ngày Thái y đều bắt mạch, uống canh sâm mỗi ngày như uống nước lã, làm sao nhi thần có thể nhiễm bệnh được?"

Hoa Thường không đồng ý nói: "Bệnh đến như núi lở, bệnh đi như kéo sợi, nhất định phải cẩn thận mới được. Là mẫu phi làm liên lụy đến con, hại con mỗi ngày phải đến đây hầu bệnh cho ta."

Trần Cát vội vàng lắc đầu: "Sao mẫu phi lại nói như vậy, mẫu phi đối đãi với nhi thần như con ruột, nhi tử chăm sóc mẫu thân vốn là chuyện đương nhiên. Nếu mẫu phi còn nói như vậy, nhi thần sẽ giận đấy."

Hoa Thường bắc đũa dĩ lắc đầu: "Được, được rồi, là mẫu phi sai, đã được chưa."

Trần Cát cẩn thận nhìn sắc mặt của Hoa Thường, quan tâm nói: "Nhi thần thấy sắc mặt của mẫu phi vẫn còn rất tệ, mặc dù đã hạ sốt, nhưng vẫn phải nghỉ ngơi cho cẩn thận, nếu không bệnh sẽ lại trở nặng hơn đấy."

Hoa Thường vỗ vỗ tay Trần Cát, vui vẻ gật gật đầu.

Tiểu cung nữ hầu được cầm một chén thuốc đi đến, nhún người hành lễ, nhỏ giọng nói: "Nương nương, đã đến giờ uống thuốc rồi."

Trần Cát xoay người lại, nhận chén thuốc từ tay của tiểu cung nữ: "Đưa cho ta."

Sau đó Trần Cát tự mình nếm thử nhiệt độ, rồi mới đưa đến miệng của Hoa Thường, khẽ nói: "Mẫu phi, thuốc uống khi còn nóng là tốt nhất."

Hoa Thường nhận chén thuốc từ tay Trần Cát, chậm rãi uống hết một chén thuốc đắng. Khụ khụ, Thước Dực vội vàng dùng khăn tay lau khoé miệng của nàng.

Hoa Thường lại uống thêm một chén nước mật ong nữa mới có thể áp chế được cảm giác đắng chát trong miệng.

Trần Cát để chén thuốc xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho nàng, nhất cử nhất động đều vô cùng cẩn thận.

Hoa Thường nhìn Trần Cát nay đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhẹ nhàng ôn nhu nói: "Cát nhi, hiện giờ đã là cuối năm, hôm kia mẫu phi đã đề nghị với Hoàng thượng cho con về nhà ăn tết."

Tay của Trần Cát khựng lại, sững sốt một lúc, đôi môi từ từ giật giật, nhỏ giọng nói: "Mẫu phi còn đang bệnh, nhi thần cần phải ở bên cạnh phụng dưỡng."

Hoa Thường vươn tay sờ tóc Trần Cát, cười nói: "Con tiến cung đã hơn một năm, tết năm trước cũng không có về nhà, đoán chừng Kính vương và Vương phi cũng đang rất nhớ con, nên năm nay mẫu phi cố ý xin ân điển của Hoàng thượng, cơ hội khó có, con cũng nên về thăm nhà đi. Mẫu phi đã cho người thu thập tốt hành trang cần mang theo. Hoàng thượng, Hoàng hậu, còn có cả Thái hậu nương nương ít ngày nữa cũng sẽ

ban thưởng cho người dưới, con nên nhanh nhẹn hơn một chút, nhớ phải đi các cung tạ ơn, biết không?"

Trần Cát cúi đầu, vành mắt đỏ hoe: "Tạ ơn mẫu phi."

Hoa Thường nhẹ nhàng kéo đầu của đứa nhỏ ôm vào lòng, an ủi: "Xem con này, khóc cái gì chứ. Qua hết năm nay con đã được tám tuổi rồi, cũng không thể động một chút lại rơi nước mắt như thế được."

Trần Cát càng rúc sâu vào trong lòng của Hoa Thường, nhỏ giọng lầm bầm: "Nhi thần đã quên mất hình dáng của phụ vương... Mẫu phi, người nói thử xem, phụ vương và mẫu phi có phải cũng không nhận ra nhi thần hay không, nhi thần đã cao và lớn như vậy..."

Trong lòng Hoa Thường thầm thở dài một hơi, cảm thấy đứa nhỏ này cũng thật là đáng thương. Trần Cát là đứa trẻ hay xấu hổ, cộng thêm tính tình hướng nội, khi tiến cung lại phải cực kì cẩn thận, như vậy áp lực vô cùng.

"Cát nhi đã suy nghĩ nhiều rồi, sẽ không có chuyện đó đâu. Trong thiên hạ không có phụ mẫu nào là không nhớ đến nhi tử của mình, thời gian hay khoảng cách đều không phải là chướng ngại chia cách cốt nhục tình thâm, bọn họ vẫn sẽ mãi mãi yêu thương Cát nhi." Hoa Thường nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của Trần Cát, ôn nhu an ủi.

Lúc này Trần Cát mới lấy tay lau nước mắt, vành mắt hồng hồng từ từ ra khỏi lồng ngực Hoa Thường, khẽ nói: "Mẫu phi còn đang bị bệnh, nhi thần có chút không yên tâm."

Hoa Thường bất đắc dĩ cười: "Đứa nhỏ ngốc, nơi này của mẫu phi còn có một đám cung nhân hầu hạ chăm sóc. Huống chi cũng đã sắp đến cuối năm, trong cung bận rộn, trong người mẫu phi lại đang mang bệnh, không thể quan tâm đến con, đây cũng là thời điểm thích hợp để con trở về nhà."

Lúc này Trần Cát mới gật đầu với hốc mắt còn đỏ hoe, trong đôi mắt đen láy chứa đựng sự thấp thỏm và mong chờ.

Việc Trần Cát ra cung trở về nhà đúng là một chuyện rất rườm rà, các cung ban thường, hai vị Hoàng tử tặng cho vật phẩm, rồi đến các hình thức tạ ơn, vội vội vàng vàng thành một đoàn. Bởi vì Hoa Thường bị bệnh, cũng không thực sự nhúng tay vào, mọi chuyện đều giao cho mama của Thượng Dương cung lo liệu.

May mắn thay, cuối cùng cũng không có gì sai sót. Trước thềm năm cũ bước qua năm mới hai ngày, Trần Cát rời khỏi cung, trở lại Kính Vương phủ.

Sau khi Trần Cát ra khỏi cung, Hoa Thường cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Một đứa trẻ lớn như vậy, mọi sinh hoạt đều có yêu cầu rất khắt khe, cẩn thận từ ăn, mặc, ở, đi lại, nàng đều phải thường xuyên hỏi thăm ý kiến. Huống chi, nó cũng không phải hài tử của nàng, thậm chí còn không phải là hài tử của Hoàng thượng. Còn phụ mẫu thân sinh thì ở một bên nhìn như hổ rình mồi, đương nhiên Hoa Thường sẽ tận tâm, nhưng lâu ngày cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Bây giờ đã có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, không phải là nàng không thích Trần Cát, chỉ là quá tốt hay quá xấu đều không được. Mọi thời khắc đều phải có mức độ, tất nhiên sẽ mệt mỏi.

Lại nói, năm cũ vừa qua, Hoa Thường đang nằm trên giường uống thuốc, thì Lan Chi từ cửa vội vã tiến vào, vội vàng hành lễ, cuống quýt nói: "Nương nương, đã xảy ra chuyện lớn rồi."

Hoa Thường nhíu chặt lông mày, cũng không vội lên tiếng, từ từ uống xong ngụm thuốc cuối cùng, rồi lại dùng thêm một chén nước mật ong nữa, cuối cùng là súc miệng, xong mới thấp giọng nói: "Có chuyện gì?"

Sắc mặt Lan Chi lo sợ, giọng lo lắng nói: "Vị Ương cung xảy ra chuyện lớn, trâm phượng của Hoàng hậu đã biến mất."

Hoa Thường khẽ ho khụ khụ, cầm khăn tay lên che miệng: "Trâm phượng? Trâm phượng của Hoàng hậu không đến một ngàn thì cũng có tới tám trăm, mất một cây thì có gì là to tát đâu? Sao lại làm cho lòng người hoảng sợ như vậy?"

Lan Chi lắc đầu, cuống quýt nói: "Là trâm phượng trong triều phục Hoàng hậu, đó là cây trâm phượng độc nhất vô nhị."

Sắc mặt Hoa Thường đột nhiên thay đổi, đứng dậy hỏi: "Sao lại xảy ra chuyện này?"

Triều phục của Hoàng hậu vô cùng trang trọng và hoa mỹ, mỗi một chi tiết dù là nhỏ nhất đều không có một chút lơ là cầu thả, mỗi một món trang sức đều là độc nhất vô nhị. Bộ triều phục này Hoàng hậu chỉ mặc lúc thụ phong và lễ hiến tế mỗi năm, nó có ý nghĩa không hề tầm thường.

Vì lo lắng khiến Hoa Thường bị một tràng ho khan, sắc mặt vì ho quá nhiều cũng trở nên ửng hồng. Thước Dực vội vàng tiến lên nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng, tiểu cung nữ đứng bên cạnh vội vã bưng lên một chén tuyết lê chưng đường phèn.

Hoa Thường vẫy vẫy tay, cũng không có tâm tình uống cái gì, ngẩng đầu hỏi: "Lan Chi, người nói cẩn thận cho ta nghe, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Lan Chi lại hành lễ, vuốt vuốt ngực để lấy lại bình tĩnh một chút rồi mới nói: "Bởi vì sắp đến tết, hôm nay Hoàng hậu phân phó cho cung nhân lấy mũ phượng và triều phục ra sửa sang lại một chút để mặc khi hiến tế tổ tiên. Không ngờ khi đem ra, các cung nhân kiểm tra lại thì phát hiện thiếu mất một cây trâm phượng."

"Các cung nhân tìm kiếm khắp nơi, cũng không tìm thấy, đến lúc này mới biết là họa lớn, không còn cách nào khác, đành phải bẩm báo với Hoàng hậu. Hoàng hậu nghe xong lại càng lo lắng hơn, lật tung toàn bộ Vị Ương cung lên, nhưng vẫn không tìm ra được. Xảy ra chuyện lớn như thế này, Hoàng hậu cũng biết không thể giấu được lâu nên liền đến Từ Ninh cung và Kiến Chương cung thỉnh tội. Lúc này chuyện đã náo động đến cả hậu cung, mọi người đều biết, người người lo sợ."

Lông mày Hoa Thường nhíu sâu hơn, lên tiếng hỏi: "Vậy có tin tức gì từ Kiến Chương cung và Từ Ninh cung chưa?"

Lan Chi lắc đầu: "Tạm thời chưa có tin tức gì."

Hoa Thường day day trán, thở dài: "Chuyện gây náo động đến như vậy, sẽ dẫn đến một trận phong ba, còn không biết ai sẽ xui xẻo chịu tội đây."

Lan Chi đến gần Hoa Thường, thấp giọng nói: "Ai gặp tai ương còn chưa biết, nhưng Hoàng hậu chịu tội là chắc chắn. Chuyện lớn đến như vậy, nếu nhỏ thì là Hoàng hậu quản lý hạ nhân không nghiêm, làm cho trâm phượng bị mất trộm, nếu lớn thì là do Hoàng hậu thất đức, nên trời cao cảnh cáo."

Hoa Thường quả trách nói: "Làm càn. Nói năng cho cẩn thận."

Lan Chi cúi đầu nhận tội: "Là nô tỳ lỡ lời."

Hoa Thường híp mắt, thấp giọng nói: "Chuyện này nhất định sẽ làm liên lụy đến cả lục cung, người và ta cũng không thể trốn thoát được. Truyền Lưu thái giám đến đây, bốn cung cần dặn dò hẩn vài câu. Người cũng phải quản lý hạ nhân cho cẩn thận, nếu có ai làm không đúng quy định, làm mất thể diện, thì đừng trách bốn cung trở mặt không nhận người."

Lan Chi hành lễ nhận lệnh.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 80 - Trâm Phượng Biến Mặt

Từ Ninh cung.

Thái hậu mặc một chiếc áo bào bằng lụa màu xanh lá sen, có thêu hoa lựu bằng chỉ vàng, trên đầu chỉ búi một kiểu tóc đơn giản, đã không thể giấu được tóc bạc hai bên thái dương, hình như nếp nhăn nơi khóe mắt cũng nhiều hơn một chút.

Hoàng đế ngồi trên ghế dựa, lưng ghế được chạm trổ hoạ tiết vòng hoa đan vào nhau, ánh mắt tràn đầy sự khắc nghiệt và vẻ mặt không kiên nhẫn.

Hoàng hậu mặc một bộ y phục trắng thêu dây thường xuân, trên búi tóc chỉ cài một cây trâm hoạ tiết xoắn vòng đơn giản, cổ tay tuyết trắng đeo một chiếc vòng bạch ngọc với hai sợi tơ vàng quấn lại với nhau, cả người toát lên vẻ thanh thuần mộc mạc. Lúc này, sắc mặt Hoàng hậu tái nhợt, có chút đứng ngồi không yên, cúi đầu đứng ở giữa, hai tay đan chặt vào nhau, không dám nói lời nào.

Thái hậu chậm rãi chuyển tràng hạt bằng gỗ đàn hương vân vàng khảm ngọc thiên [1] trên quý trong tay, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: "Từ khi Đại Lương ta lập quốc tới nay, chưa từng phát sinh chuyện mất trâm phượng. Ai gia cũng không biết nên nói gì với người, người muốn làm gì thì làm đi, ai gia không quản được nhiều như vậy."

[1] Ngọc thiên: loại ngọc khắc hình ve sầu. Ve sầu được coi như là một biểu tượng của sự bảo vệ.

Hoàng hậu phịch một tiếng quỳ gối xuống đất, xấu hổ nói: "Thỉnh mẫu hậu bớt giận, là sai lầm của nhi thần. Nhi thần quản giáo cung nhân không nghiêm, mới xảy ra chuyện gièm pha mất trộm trâm phượng. Nhi thần sợ hãi lại không biết phải làm sao, mẫu hậu trách phạt nhi thần thế nào cũng được, ngàn vạn lần đừng tức giận ảnh hưởng đến thân thể."

Sắc mặt Thái hậu không chút gợn sóng, ánh mắt mù mịt xa xăm, mở miệng nói: "Người cũng không cần thỉnh tội với ai gia, ai gia già rồi, cũng hồ đồ nên không quản được nhiều. Theo nguyện ý của người là lục soát cung điện thì cứ lục soát đi, Từ Ninh cung của ai gia cũng tùy người lục soát."

Hoàng hậu nước nở nói: "Nhi thần chỉ muốn tìm được trâm phượng sớm một chút, không phải cố ý muốn làm náo loạn khiến cung đình không yên. Chuyện lục soát cung điện, nhi thần thật sự không biết phải làm sao, cho nên mới đành nói ra biện pháp này. Nếu mẫu hậu cảm thấy không ổn, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn."

Khuôn mặt Hoàng đế vẫn luôn thâm trầm, đôi mắt của hắn như nhìn chằm chằm vào Hoàng hậu, lại hình như xuyên qua Hoàng hậu mà nhìn thấy nơi khác, lúc này mới chậm rãi lên tiếng: "Lục soát cung điện? Người vừa mở miệng ra đã nói như vậy, người muốn lục soát chỗ nào? Đông lục cung? Tây lục cung? Hay là toàn bộ hoàng cung?"

Hoàng hậu vừa nghe ngữ khí lạnh băng của Hoàng đế, rùng mình một cái, sau đó gian nan mở miệng: "Hoàng thượng cho phép thần thiếp nói, chuyện mất trâm phượng thần thiếp vẫn luôn cảm thấy có điểm đáng ngờ. Thần thiếp không dám trốn tránh trách nhiệm, nhưng trâm phượng được bảo quản vô cùng nghiêm mật. Thần thiếp đối với bộ phục sức mũ phượng triều phục này lúc nào cũng bảo dưỡng, thường xuyên hỏi đến, vẫn chưa xảy ra vấn đề gì. Lần dò hỏi gần nhất là vào một tháng trước, tất cả vẫn còn rất tốt, bây giờ trâm phượng đột nhiên mất đi, thần thiếp hoài nghi có người cố ý ngay lúc này hãm hại thần thiếp bất nghĩa, làm dao động lòng người."

Thái hậu nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: "Người muốn nói có người cố ý trộm trâm phượng là muốn đả kích người sao? Xem ra người hoài nghi phi tần hậu cung làm ra chuyện này ư?"

Hoàng hậu khẩn trương mấp máy đôi môi tái nhợt, gật đầu nói: "Nhi thần biết suy đoán như vậy là không có chứng cứ, cũng tổn hại đến sự hoà thuận giữa các tỷ muội ở hậu cung, nhưng nhi thần thật sự hoài nghi như vậy."

Hoàng đế vẫy vẫy tay, sau đó day day trán của mình, mệt mỏi nói: "Trẫm không muốn nhiều lời, cũng không muốn nghe người nói thêm gì nữa, người muốn làm sao thì làm. Chỉ là trẫm nói cho người biết, nếu sau khi lục soát cung điện mà người vẫn chưa tìm được trâm phượng, thì cũng đừng đến đây khóc lóc kể lể nữa."

Dứt lời, Hoàng đế liền bãi giá rời khỏi Từ Ninh cung.

Hoàng hậu khóc đến sưng mắt, vô cùng tuyệt vọng nhìn bóng loan giá của Hoàng đế rời đi.

Bọn họ là phu thê, vì sao Hoàng thượng lại dứt khoát xoay người rời đi? Lúc này nàng rất hy vọng Hoàng đế có thể ở bên nàng cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này...

Thái hậu nhìn bộ dáng của Hoàng hậu, cũng cảm thấy đáng thương, khẽ thở dài một hơi: "Sắp đến Tết rồi, làm gì có đạo lý lục soát cung điện, đây là người tự làm loạn trận tuyến, chuyện này thật không ra gì. Nơi này của ai gia có trâm phượng trong bộ triều phục của Thái hậu, nếu người tìm không được hãy dùng cái đó đi, chờ sang năm Nội phủ làm lại cái mới."

Hoàng hậu quỳ lạy, trán chạm vào nền gạch lạnh băng, nước mắt nói: "Tạ mẫu hậu."

Sau khi Hoàng đế rời Từ Ninh cung, cũng không trở lại Kiến Chương cung, mà trực tiếp đi đến Thượng Dương cung.

"Hoàng thượng cát tường." Trên trán Hoa Thường vẫn còn đắp tẩm vải, thấy Hoàng đế đến, khẽ cúi người ở trên giường coi như là hành lễ.

Lúc trước Hoa Thường xuống đất hành lễ, bị Hoàng đế hung hăng quở trách một trận, nàng biết Hoàng đế đau lòng nên nàng cũng không làm nữa.

Hoàng đế đi đến mép giường, cẩn thận đánh giá sắc mặt Hoa Thường một chút, sau đó mở miệng nói: "Sao nàng còn chưa tốt lên vậy? Thái y nói sao?"

Hoa Thường mỉm cười nói: "Vẫn là cách nói cũ, thân hư thể hàn, phải từ từ tĩnh dưỡng."

Hoàng đế gém lại góc chăn, thở dài: "Hôm nay trầm đến, trước là chào hỏi nàng một tiếng. Hẳn nàng cũng biết trong cung của Hoàng hậu bị mất trâm phượng. Vì muốn tìm trâm phượng nên Hoàng hậu quyết định lục soát cung điện. Phòng chường Đông lục cung, Tây lục cung đều không thể thiếu. Nếu cung nhân đến lục soát trong cung nàng, nàng cũng đừng kinh hoảng mà hãy nhẫn nhịn cho qua."

Hoa Thường nghe vậy, khẽ nhú mày, sau đó ôn nhu nói: "Hoàng thượng quan tâm tới thần thiếp, thần thiếp ghi nhớ trong lòng. Chỉ là chuyện lục soát cung điện này, cũng không khỏi quá..."

Hoàng đế trầm giọng nói: "Trầm cũng cảm thấy không ổn, chỉ là Hoàng hậu khẳng khẳng như thế, trầm cũng không thể ngăn trở, vậy đành tùy theo ý nàng ấy đi."

Hoa Thường thấp giọng khuyên nhủ an ủi: "Không phải thần thiếp không muốn để Hoàng hậu nương nương điều tra cung cấm. Chỉ là nếu như trâm phượng bị người trong hậu cung lấy đi, vậy thì làm sao có thể còn lưu

lại vật chứng trong tay được? Nếu thần thiếp làm chuyện như vậy, nhất định sẽ không buông trâm phượng ra, không ném xuống giếng thì ít nhất cũng sẽ chôn dưới đất, hoặc trực tiếp dùng vật nặng ép thành khối vàng để không ai nhận ra, chẳng phải như thế là tốt nhất sao?"

Hoàng đế bất đắc dĩ cười: "Nàng nói vô cùng có lý, nhưng nếu Hoàng hậu không tự mình lục soát, thì sao mà cam tâm được? Trong lòng nàng ấy tức giận, nhìn ai cũng nghi ngờ, trẫm cũng không muốn bất nghĩa với nàng ấy."

Hoa Thường thấy tính Hoàng đế quật cường, biết khuyên không được, chỉ khẽ nói: "Hoàng thượng đừng phiền lòng, xe đến trước núi ắt có đường, nhất định sẽ điều tra ra được manh mối."

Hoàng đế thấy Hoa Thường như vậy, bất đắc dĩ kéo khóe miệng lên, lên tiếng nói: "Trẫm chỉ cảm thấy sắp đến Tết, mà còn xảy ra chuyện này thì cũng không may mắn. Mà chuyện này lại không giấu được, chắc chắn tôn thất, hoàng thân quốc thích cũng đã biết tin tức, nhất định nói thầm trong lòng vài câu. Như vậy không chỉ mất thể diện, mà còn hổ thẹn trước mặt tổ tông."

Hoa Thường ôn nhu an ủi: "Hoàng thượng nghĩ nhiều tất nhiên sẽ cảm thấy mọi chuyện không suông. Thật ra sự tình không nghiêm trọng đến vậy, chỉ là người ngoài làm cho nó loạn lên thôi. Hoàng thượng yên tâm, tất cả rồi cũng sẽ tốt thôi."

Hoàng đế vươn tay sờ khuôn mặt tái nhợt của Hoa Thường, cười nói: "Là trẫm không đúng, thân thể nàng không tốt, bệnh như vậy mà trẫm lấy chuyện phiền lòng đến quấy nhiễu nàng, thật là không nên."

Hoa Thường lắc đầu: "Thần thiếp rất vui khi Hoàng thượng đến, bất luận là chuyện gì, Hoàng thượng nguyện ý chia sẻ với thần thiếp, mặc kệ khổ hay vui, thần thiếp đều cảm thấy an tâm."

Hoàng đế than nhẹ một hơi, rồi ôm Hoa Thường vào trong lồng ngực.

Kính vương phủ, giờ Dậu.

Mặc dù là thời gian dùng bữa tối, nhưng Kính vương và Kính Vương phi đều không có nhã hứng cầm đũa, hai đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào tiểu hài nhi đang ngoan ngoãn dùng bữa ở một bên.

Trần Cát về đến nhà thì vô cùng kích động, một nhà ba người ôm nhau khóc rống, mất vài ngày mới tốt hơn một chút. Bây giờ Trần Cát ở trong Vương phủ chính là báu vật, đặt trong tay sợ nát, ngậm trong miệng sợ tan, hận không thể sủng tới tận trời.

Trần Cát nhìn hai cặp mắt đen của phụ vương và mẫu phi, ghen đến đỏ bừng cả mặt, khẽ nói: "Phụ vương, mẫu phi, mau ăn cơm đi, lát nữa thì đồ ăn sẽ lạnh mất."

Kính vương lấy lại tinh thần, cầm đũa lên, giống như đang cầm cái khung đỡ của cả nhà, rất là đoan chính. Kính Vương phi mặc kệ quy củ, đến giờ vẫn còn nhìn Trần Cát, ôn nhu nói: "Cát nhi ăn nhiều một chút, đây đều là những món con thích ăn."

Trần Cát nhìn chén mình đã đầy thức ăn do Kính Vương phi gấp, bất đắc dĩ cười hạnh phúc.

Kính Vương phi lại lái nhải chuyện quy tắc như trước: "Đứa nhỏ này, thật vất vả mới về nhà được, phải tắm bổ cho thật tốt. Mẫu phi nhìn con gầy giống như cây đậu giá, nhất định ở trong cung không ăn được gì. Lại nói trong cung dùng thiện cũng toàn dựa theo quy củ, làm gì có ai có thể được ăn uống tùy thích đâu kia chứ?"

Trần Cát cảm thấy ấm áp trong lòng, ở trong cung hăn sống cũng tốt, nhưng chung quy không thể so với nhà mình.

Kính Vương phi nhìn bộ dáng Trần Cát há to miệng ăn cơm thì đỏ hốc mắt, lén lấy khăn xoa xoa, cười nói: "Ta thấy lúc Cát nhi về mang theo rất nhiều vật phẩm, đều là đồ thưởng từ các cung sao? Lúc con hồi cung nhớ phải đáp lễ với người trong cung, đừng có quên ai đấy. Người trong cung đều lòng dạ hẹp hòi, nếu bởi vì chuyện này mà đắc tội với ai thì sau này con sẽ bị làm khó làm dễ, phụ mẫu lại không ở bên cạnh con, vậy thì biết phải làm sao đây?"

Trần Cát ngoan ngoãn gật đầu: "Cát nhi nhớ rồi."

Vương phi cười vui vẻ, vươn tay sờ đầu Trần Cát, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Sau khi Trần Cát dùng bữa tối xong, chạy vào phòng mình, sắp xếp lễ vật tặng cho phụ mẫu, để một đồng trên bàn.

Kính vương và Kính Vương phi tùy ý để Trần Cát đùa nghịch, vô cùng cưng chiều.

"Đây là mực Tùng Yên thượng phẩm được sản xuất ở Lâm Ấp, là mẫu phi Thuợng Dương cung cho con, nghe nói vô cùng trân quý, con cố ý mang về cho phụ vương đấy." Trần Cát hiến vật quý như thế dâng lên một món đồ từ đồng đồ chơi quý báu của nó vậy.

"Còn bức tranh cổ phi thiên này là Đại hoàng huynh tặng cho con, nghe nói là chân tích của Ngô Đạo Tử, vô cùng hiếm thấy, giờ con tặng cho mẫu phi."

"..."

Kính vương và Kính Vương phi mừng rỡ không khép miệng lại được, nhìn chính nhi tử của mình hứng thú bưng bưng lấy ra từng món đồ vật, tâm trạng của bọn họ cũng được đong đầy, hình như không còn chỗ trống.

Trần Cát từ nay nải phía dưới lấy ra một hộp vuông dài, biểu tình có chút nghi hoặc, nhỏ giọng nói: "Hộp này bỏ vào lúc nào, sao con lại không nhớ vậy?"

Vương phi khẽ bước lên trước, nhìn vào hộp men sứ mặt đen để đỏ khắc hoa hướng dương trong tay Trần Cát, cất tiếng hỏi: "Sao thế, có gì không đúng ư?"

Trần Cát nghiêng đầu nói: "Đây là tay nải con tự chuẩn bị, con nhớ không lầm thì hình như không có cái hộp này."

Dứt lời, Trần Cát mở hộp ra, trâm phượng màu vàng lẳng lẳng nằm bên trong, phượng hoàng trên trâm phượng sinh động như thật, vũ cánh sắp bay, quý khí bức người.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 81 - Lục Soát Cung

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Mai Thái phi.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy cây trâm phượng kia, Kính Vương phi vốn dĩ đang nở nụ cười nơi khoé miệng bỗng lập tức cứng đờ, sắc mặt hồng nhuận cũng trở nên trắng bệch.

Cạch một tiếng, Kính Vương phi khép chiếc hộp lại, nhếch miệng lên, thanh âm ôn nhu: "Cần gì phải mang cho chúng ta nhiều thứ như vậy, quả nhiên Cát nhi vô cùng hiếu thuận."

Sau đó, Kính Vương phi vẫn giữ nụ cười ôn hòa, nhìn thị nữ hai bên trái phải, lên tiếng nói: "Các người đều lui xuống đi, ta muốn cùng Vương gia và Thế tử nói vài chuyện riêng."

Nhóm thị nữ sau khi hành lễ thì lẳng lặng lui ra ngoài.

Lúc này sắc mặt Kính Vương phi mới dần suy sụp.

Kính Vương ngồi cách xa nàng, không thấy rõ đồ vật bên trong hộp, nhưng thấy sắc mặt Vương phi nhà mình biến đổi liền biết đồ vật này nhất định có vấn đề.

Trần Cát cũng bị dọa một chút. Tuy rằng thằng bé còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn có kiến thức, xem ra cây trâm phượng kia không phải là vật bình thường.

"Mẫu phi... Cây trâm phượng này không phải đồ vật con mang tới, có phải là có người đã để nhầm chỗ, hoặc là trong cung đã thường nhầm hay không?"

Kính Vương phi tỉnh táo lại, cầm lấy chiếc hộp tinh xảo kia, nói với Kính Vương: "Vương gia, người đến nhìn thử cây trâm phượng này xem."

Kính Vương đến gần, nhận lấy chiếc hộp, nhẹ nhàng mở ra. Khi hân nhìn thấy cây trâm phượng đang lẳng lặng nằm trong hộp, đôi đồng tử bỗng co chặt lại, sau đó trầm giọng nói: "Chắc chắn không sai. Năm đó khi tiên Hoàng hậu vẫn còn sống, ta đã thấy cây trâm phượng của bà, cách thức chế tác giống y hệt cây trâm này."

Kính Vương phi thấp giọng nói: "Hôm qua còn nghe nói Hoàng hậu trong cung làm mất trâm phượng, không nghĩ tới, hôm nay chúng ta lại thấy nó ở đây."

Trần Cát nghe cuộc đối thoại của phụ mẫu, lúc này mới hiểu tường tận, kinh ngạc hô lên: "Mẫu phi, người nói cây trâm phượng này chính là cây trâm mà Hoàng hậu nương nương làm mất sao?"

Vương phi giơ ngón tay trở lên giữa miệng, nhỏ giọng nói: "Im lặng."

Trần Cát mở to hai mắt, che kín miệng lại, rồi thấp giọng hỏi: "Vậy vì sao nó lại nằm trong bọc quần áo của nhi tử chứ? Có người muốn hãm hại chúng ta sao? Phụ vương, mẫu phi, chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Kính Vương phi cũng có chút hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Kính Vương.

Kính Vương lại ổn trọng hơn nhiều, thậm chí nơi khóe miệng còn có một tia ý cười, cất tiếng nói: "Nhất định đã có người bí mật đặt cây trâm phượng này vào trong tay nải của con, hơn nữa còn có mục đích để con mang ra khỏi cung. Chỉ cần cây trâm phượng này rời khỏi khu vực cung cấm, nhất định sẽ vô cùng khó tìm."

Kính Vương phi nhíu mày: "Vương gia, người nói xem, chuyện này có phải do Hiền phi làm hay không? Lợi dụng Cát nhi mang trâm phượng ra khỏi cung, nàng ta chính là hiểm nghi lớn nhất."

Kính Vương chậm rãi lắc đầu: "Chuyện này bây giờ còn khó nói, tạm thời bốn vương không suy nghĩ thông suốt được. Nhưng mà, chuyện này chỉ có hai khả năng."

Kính Vương phi vội vàng hỏi: "Là hai khả năng nào?"

Kính Vương chậm rãi giải thích: "Khả năng thứ nhất là có người muốn hãm hại Hiền phi. Người đó đã trộm trâm phượng, một mặt để đả kích Hoàng hậu, mặt khác lại đặt trâm phượng vừa trộm được vào trong hành lý của Cát nhi, mục đích để nó mang ra khỏi hoàng cung, khiến cho chúng ta phát hiện, rồi lại giá họa hiểm nghi này cho Hiền phi. Nếu Hoàng thượng biết được chuyện này, chỉ sợ dù Hiền phi có trăm cái miệng cũng không thể minh oan được."

"Khả năng thứ hai là chính Hiền phi đã sai người trộm trâm phượng để ép Hoàng hậu lâm vào hoàn cảnh quẫn bách như bây giờ, nhằm đả kích địa vị của Hoàng hậu. Sau đó nàng ta lại lợi dụng Cát nhi mang trâm phượng này rời khỏi hoàng cung. Chuyện này được sắp đặt rõ ràng như thế, mục đích cuối cùng chính là muốn chúng ta phát hiện ra cây trâm phượng này, sau đó kết đồng minh với chúng ta. Bởi vì Cát nhi được dưỡng dưới gối Hiền phi, chúng ta vì Cát nhi nhất định sẽ phối hợp với nàng ta. Như vậy, xem ra có lẽ nàng ta còn có kế sách phía sau nữa. Việc trộm trâm phượng lần này, ngoại trừ chuyện muốn đả kích Hoàng hậu, còn muốn thăm dò thái độ của chúng ta."

Kính Vương phi hít vào một hơi, sắc mặt hoảng sợ, sau đó rồi rẫm nói: "Vậy cuối cùng chuyện này là thế nào? Chúng ta nên làm sao cho phải đây? Nếu không, trực tiếp nói chuyện này với Hoàng thượng, mặc kệ người sau màn là ai, chúng ta cũng đừng để bị liên lụy vào."

Kính Vương lắc đầu: "Không được. Người phía sau màn này thông minh ở chỗ biết được địa vị vô cùng vi diệu của nhà chúng ta hiện tại vốn không nhận được sự tín nhiệm của Hoàng đế. Tuy rằng là thân huynh đệ nhưng lại không khác gì kẻ thù của nhau. Vì vậy chỉ cần chúng ta có liên quan đến chuyện này, Hoàng đế nhất định sẽ đa nghi. Chỉ bằng điều này thôi cũng đã đưa nhược điểm của mình đến trước mặt Hoàng đế, vô cùng bất lợi với chúng ta."

Trần Cát tuổi còn nhỏ, mờ mịt lắng nghe, đại khái cũng hiểu được, sau đó quật cường nói: "Mẫu phi ở Thượng Dương cung sẽ không làm chuyện như vậy!"

Kính Vương phi sửng sốt một chút, sau đó nhìn Trần Cát, ôn nhu hỏi: "Vì sao Cát nhi lại nói như vậy?"

Khuôn mặt Trần Cát đỏ bừng, cả giận nói: "Mẫu phi ở Thượng Dương cung tính tình ôn hòa, trời quang trăng sáng, phẩm cách hay tính tình đều là tốt nhất, không có khả năng sẽ tham dự vào những chuyện xấu xa này!"

Kính Vương phi nhìn bộ dáng nhitử của mình trừng mắt biện giải, bất đắc dĩ cười nói: "Cát nhi, con phải nhớ kỹ, họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm [1]. Một người là tốt hay xấu, sao có thể dễ dàng đánh giá như vậy?"

[1] Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm (画骨画皮难画骨, 知人知面不知心): Vẽ cọp, vẽ da, khó vẽ xương. Biết người, biết mặt, không biết được lòng.

Trần Cát cắn chặt môi, vẫn quật cường như cũ: "Dù sao mẫu phi ở Thượng Dương cung tuyệt đối không phải là người như vậy!"

Kính Vương phi nhìn nhitử của mình tín nhiệm một nữ nhân khác như vậy, trong lòng không phải là không đau xót. Nhưng lại nghĩ hơn một

năm nay nhi tử đều ở bên cạnh nữ nhân đó, cảm thấy bản thân đã để nhi tử bị thiệt thòi, tâm tình lại càng chùng xuống phức tạp.

Kính Vương không đa sầu đa cảm như Vương phi, chỉ cảm thấy lời nhi tử nói không phải là không có lý, hắn còn không biết nhi tử của mình sao? Chính là đứa nhỏ tính hay thẹn thùng và nội liễm.

Thật ra đứa trẻ như vậy mới là người có tâm tư mẫn cảm nhất, ai đối xử tốt hay không tốt với nó, nó đều có thể cảm nhận được.

Hiện tại nhi tử lại nói giúp Hiền phi như thế, không nói đến việc khác, khẳng định Hiền phi không hề bạc đãi nhi tử nhà hắn.

Nghĩ như vậy, trong lòng Kính Vương thoải mái hơn rất nhiều.

Kính Vương suy tư trong chốc lát, sau đó mở miệng nói: "Cũng sắp đến Tết rồi, nhất định trong cung sẽ có yến hội vào đêm giao thừa. Khi chúng ta tham dự chắc chắn có thể sẽ gặp được Hiền phi. Và lại, yến hội cũng không hẳn là trịnh trọng lắm, lúc nàng tán gẫu với Hiền phi, âm thầm ám chỉ chuyện này một chút, nhìn xem phản ứng của nàng ta ra sao."

Kính Vương phi gật gật đầu: "Cần gì phải chờ đến giao thừa, hiện tại thiệp cũng có thể vào cung. Bởi vì chuyện của Cát nhi, hắn là nên qua lại gần gũi với Hiền phi nhiều hơn một chút."

Kính Vương lắc đầu phủ định nói: "Không ổn. Bây giờ trong cung vì chuyện làm mất trâm phượng đã loạn đến âm ỉ huyên náo, nàng tiến cung trong hoàn cảnh như vậy quá thu hút sự chú ý. Còn yến hội vào đêm giao thừa đã là truyền thống, có thể tùy ý thoải mái một chút. Khi đó nàng nói hai ba câu với Hiền phi cũng là chuyện bình thường, tóm lại sẽ tốt hơn so với việc xin cầu kiến bây giờ."

Kính Vương phi nghe vậy cảm thấy có lý, gật đầu đồng ý.

Thượng Dương cung.

Lúc này, Hoa Thường còn chưa biết chuyện mất trâm phượng và nàng có liên quan đến nhau, vẫn nằm trên giường dưỡng bệnh như cũ, toàn bộ Thượng Dương cung tràn ngập mùi thảo dược.

"Nương nương, người của Hoàng hậu nương nương đến." Lan Chi nhanh nhẹn bước vào điện, nhỏ giọng bẩm báo.

Hoa Thường đã tỉnh, chỉ nhàn nhạt lên tiếng: "Nghe nói hôm qua khi điều tra Tiêu Phòng cung, Thục phi còn đại náo một hồi, làm cung nhân Hoàng hậu mất hết mặt mũi. Bốn cung lại vô cùng hâm mộ Thục phi có thể tùy hứng như vậy. Đáng tiếc, bốn cung lại đang ốm đau trên giường, giống như cái ấm sắc thuốc, chỉ sợ không có phần tự tin kia của Thục phi."

Lan Chi tiến lên nhẹ nhàng xoa bóp vai Hoa Thường, ôn nhu nói: "Nương nương chỉ toàn nói lời không đầu. Nhưng nói thật thì trước giờ nương nương vẫn luôn là người có tính tình ôn hòa. Ngược lại, nô tỳ thật đúng là muốn nhìn xem khi nương nương nháo lên sẽ có bộ dạng như thế nào."

Hoa Thường giận dữ, đánh nhẹ lên tay của Lan Chi, sau đó cười nói: "Mau thay y phục cho bốn cung, tốt xấu gì ta cũng là chủ quản một cung. Người khác muốn tới lục soát, dù sao ta cũng phải ra mặt."

Lan Chi hành lễ, sau đó bưng khay tiến vào, bên trong là một chiếc áo bào cổ tròn màu lam nhạt thêu hoa cúc chiết cành và váy dài bằng lụa xanh buộc dây.

Hai tiểu cung nữ tiến lên cẩn thận đỡ Hoa Thường thay y phục, sau khi thay xong Lan Chi lại mang đến một tấm áo choàng bằng lụa trắng thêu mây nước và rồng vàng, mở miệng nói: "Tuy trong phòng ấm áp, nhưng đã

ra khỏi chăn, tới tới lui lui một chuyển, không phải là chuyện nhẹ nhàng, nường nường vẫn nên mặc nhiều một chút mới tốt."

Hoa Thường gật gật đầu, ngồi trước bàn trang điểm, nhìn dung nhan mơ hồ trong gương đồng, khẽ nói: "Bốn cung bị bệnh, khí sắc không tốt lắm, trang điểm kỹ một chút."

Lan Chi nhỏ giọng khuyên nhủ: "Người của Hoàng hậu nường nường sớm đã tới rồi, đã đợi gần một canh giờ. Nếu lại kéo dài thêm thời gian, chỉ sợ chẳng khác nào đang đánh vào mặt Hoàng hậu nường nường."

Hoa Thường cười cười nói: "Điều này cũng đúng, là bốn cung sơ sót. Đi thôi, ra thiên điện xem thử một chút."

Lan Chi thật cẩn thận đỡ Hoa Thường ra ngoài cửa, đi về phía trước.

Lần này, dẫn đầu cung nhân trong cung Hoàng hậu đến đây là Vương mama và Thúc Lâu, đều là tâm phúc được Hoàng hậu coi trọng. Nhưng mà tới lục soát cung điện của một trong tứ phi, người bình thường cũng sẽ không có tự tin như vậy.

"Nô tỳ tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường." Thấy Hoa Thường yếu điệu bước đến, tất cả mọi người hành lễ chào hỏi.

Hoa Thường hơi nâng khóe miệng, ôn nhu nói: "Miễn lễ."

Dứt lời, nàng ngồi xuống ghế chủ vị, sau đó mở miệng nói: "Gần đây thân thể bốn cung không tốt, ốm đau liên miên trên giường, mỗi ngày đều thức dậy trễ, khiến các vị đợi lâu rồi."

Vương mama vẫn giữ khuôn mặt hiền từ, nét mặt đầy ý cười, vội vàng trả lời: "Nường nường quá lời, là chúng nô tỳ tới sớm, quấy rầy nường nường nghỉ ngơi."

Hoa Thường nhẹ nhàng vẫy tay, lên tiếng nói: "Bốn cung cũng không muốn khách khí với các người. Thân thể bốn cung không tốt, không thể ngồi lâu, các người muốn lục soát nơi nào thì cứ tiến hành đi, chỉ là chú ý một chút, có vài đồ vật quý trọng, đặt để nhẹ nhàng, đừng làm hỏng chúng."

Vương mama vội vàng gật đầu: "Vâng vâng."

Hoa Thường phát tay cho đi, Vương mama và Thúy Lâu dẫn một nhóm cung nữ thái giám cẩn thận tiến vào điện, bắt đầu lục soát tìm kiếm.

Mạnh Cơ đã sớm chờ ở một bên, thấp giọng lẩm bẩm, trên mặt có ý bất mãn. Mấy cung nữ thái giám này khẳng định không dám làm loạn trong cung Hiền phi. Còn nàng chẳng qua chỉ ở vị trí Cơ, Hoàng hậu sẽ không để ý đến suy nghĩ của nàng, có lẽ sau khi điều tra xong, trong điện nàng sẽ loạn thành một đống, nói không chừng có khi còn bị mất vài thứ.

Hoa Thường gọi Mạnh Cơ đến bên cạnh, an ủi nói: "Đều như thế cả, người cũng không nên bất bình làm gì. Hôm qua Thục phi náo loạn một hồi cũng chỉ muốn xả giận, còn chuyện lục soát thì vẫn phải lục soát, người dám so với Thục phi sao?"

Mạnh Cơ ngoan ngoãn nhận sai, thấp giọng nói: "Tần thiếp nào dám. Chỉ là cảm thấy Hoàng hậu nương nương làm việc hơi quá đáng một chút."

Hoa Thường cười cười: "Thật ra tính tình của người và ta đều khá tốt, đều là người ôn hoà và thẳng thắn. Ngay cả chúng ta còn cảm thấy như vậy, chắc chắn những người khác sẽ bất mãn hơn nữa. Hoàng hậu nương nương không phải luôn như vậy, bây giờ làm việc lại không hề cố kỵ, tất nhiên sẽ phải trả một cái giá nhất định."

Dường như Mạnh Cơ đã thông suốt, nâng mắt nhìn nhóm cung nữ thái giám đang lục soát ở phía xa, thần sắc không rõ

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 82 - Biết Được Chân Tướng

Vấn đề lục soát hậu cung cũng không phải là chuyện có thể hoàn thành trong chốc lát, huống chi Thượng Dương cung lại là một trong sáu cung điện của Tây Lục cung [1], chiếm diện tích vô cùng rộng lớn. Tuy rằng hiện tại chỉ có chính điện và hậu điện là có người ở, nhưng những gian phòng khác cũng cần phải lục soát.

[1]: Mỗi bên Đông và Tây của cung Càn Thanh là sáu cung khác, gọi là Đông lục cung và Tây lục cung. Từ đời Ung Chính, Hoàng hậu sẽ chọn một trong mười hai cung này để ở. Đây còn là nơi ở của các phi tần và con cái của Hoàng đế.

Hoa Thường ngồi ở chính sảnh, chậm rãi nhấp từng ngụm trà.

Những cung nữ thái giám đến lục soát đều rất cẩn thận và nghiêm túc, đến cả một cái bình sứ Thanh Hoa dùng để cắm mai cũng phải trút ra lục soát một lần. Đương nhiên, động tác của bọn họ đều vô cùng cẩn thận, nếu không may lỡ làm hỏng cái gì thì có lấy cái mạng nhỏ của bọn họ ra cũng không đủ để bồi thường.

Cho nên, trong lòng những cung nhân được điều đi lục soát cũng không thật sự vui vẻ gì, bởi vì không ai thích công việc này, việc đắc tội với người khác thì sao có thể vui được cơ chứ? Chỉ là mệnh lệnh của Hoàng hậu trong lúc nổi giận, bọn họ buộc phải tuân theo.

Nhưng vẫn còn rất may mắn, Kỳ Hiền phi của Thượng Dương cung là người có tính tình ôn hòa, nên không nguy hiểm nhiều. Còn như Thẩm

Thục phi của Tiêu Phòng cung ngày hôm qua nổi giận đùng đùng, tùy tiện tìm một cái cơ đánh chết hai tiểu cung nữ được điều đến lục soát. Mặc dù Hoàng hậu nổi giận nhưng cũng không ra mặt để lấy lại công bằng.

Tuổi của Mạnh Cơ còn nhỏ, tâm trạng đều lộ ra ngoài mặt, thần sắc có chút không vui. Nàng liếc mắt nhìn trộm Hoa Thường, cũng không dám nhiều lời.

Hoa Thường nhẹ nhàng nhắc chung trà có hoa văn uốn lượn quanh thân, cụp mắt xuống, nhẹ nhàng thổi thổi hơi trà, mở miệng nói: "Điều tra tỉ mỉ như thế, nếu không tra ra trâm phượng thì cũng có thể tìm thấy những vật cấm khác. Nếu như có cung nhân nào đó có tâm tư riêng, thì cũng không tránh khỏi việc mất hết thể diện. Bốn cung có chút mệt mỏi, ta về phòng nghỉ ngơi trước, người ở lại chỗ này chờ xem, có chuyện gì xảy ra thì báo lại với ta."

Mạnh Cơ vội vàng đứng dậy, hành lễ đáp: "Tần thiếp tuân mệnh, nương nường bảo trọng thân thể."

Hoa Thường nhàn nhạt gật đầu, vịn vào tay Thước Dực xoay người chậm rãi trở về.

Vài ngày sau, sự kiện lục soát oanh oanh liệt liệt chấn động cả hậu cung rồi cuộc cũng rơi vào bế tắc. Quả nhiên đúng như lời của Hoa Thường tiên đoán, sau khi sự kiện lục soát hậu cung kết thúc, bóng dáng của trâm phượng thì chẳng thấy đâu, nhưng những chuyện xấu, vật cấm trong từng cung thì lại phát hiện ra được rất nhiều. Mỗi nhân vật trong mỗi cung đều có điểm xấu, không có ai là ngoại lệ.

Cho nên, mặc dù sự bất mãn trong lòng của các cung phi nảy sinh như cỏ dại, nhưng vì trong cung của họ cũng có điều không thể nói rõ ra ngoài, nên khi đối mặt với dò hỏi khoan dung rộng lượng của Hoàng hậu thì bọn họ đều không có tự tin.

Từ góc độ này thì thật ra Hoàng hậu rất thông minh, chuyện này náo loạn càng lớn thì nàng ta càng có lợi.

Hoa Thường vẫn luôn ở trong cung dưỡng bệnh, đối với những chuyện nhỏ vặt vãnh trong Thượng Dương cung đều không quan tâm. Hoàng hậu cũng rất có mắt nhìn, những chuyện nhỏ nhặt trong Thượng Dương cung cũng không làm phiền đến Hoa Thường.

Trong lòng Hoàng hậu hiểu rất rõ, một Kỳ Hiền phi bị bệnh càng khó đối phó hơn một Kỳ Hiền phi khỏe mạnh, bởi vì Hoàng thượng sẽ đứng về phía Kỳ Hiền phi đang có bệnh kia một cách vô điều kiện.

Không bao lâu sau thì đã đến giao thừa. Yến hội đêm giao thừa năm nay, các vương tôn có huyết thống gần với Hoàng đế đều được mời đến, trong cung vô cùng náo nhiệt.

Mặc dù Hoa Thường bị bệnh, nhưng vào ngày trọng đại mà mọi người đều tụ họp lại, nàng không có ý định vắng mặt. Cho nên tuy rằng sắc mặt của Hoa Thường vàng như nến, đôi môi tái nhợt, nhưng vẫn mặc trang phục lộng lẫy tham dự yến hội.

Chỗ ngồi của Đế Hậu tất nhiên sẽ ở chính vị, phía trên đầu, phía dưới là những bàn tiệc còn lại.

Chỗ ngồi của phi tần được sắp xếp ở phía đông của Hoàng hậu, vị trí tương đối lùi hơn về phía sau, khoảng cách so với những người đến tham gia yến hội khá là xa. Suy cho cùng, mặc dù phong hào mang trên mình có cao sang đến đâu, hay dù là phi tử được sủng ái đến thế nào, thì vẫn là thiếp, mà đã là thiếp thì không được lên mặt bàn.

Hoa Thường tới hơi muộn, khi nàng đến thì bên trong đã rất ồn ào náo nhiệt. Thượng Dương cẩn thận đỡ Hoa Thường ngồi lên ghế bằng gỗ Hoàng hoa lê [2] có lưng tựa điêu khắc hình phượng hoàng, nhẹ nhàng nói:

"Nường nường, nếu nường nường thấy trong người không khỏe thì có thể rời khỏi yến hội trước".

[2] Gỗ Hoàng hoa lê: Còn được gọi là cây sữa, 1 trong bốn loại gỗ quý của TQ gồm: Tử đàn, Hoàng hoa lê, Kê sí và Thiết lực.

Hoa Thường khẽ cười, không nói gì.

Thẩm Thục phi ngồi bên trái của Hoa Thường, thấy Hoa Thường đến liền mở miệng bắt chuyện: "Muội muội đến trễ một chút rồi đấy, thân thể vẫn tốt chứ?"

Hoa thường ôn nhu cúi đầu, cười nhạt nói: "Thân thể quả thật đã già yếu, Thái y nói phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật nhiều. Nhưng tĩnh dưỡng bao nhiêu vẫn là bộ dáng này, xương cốt đều đã rụng rời, cũng không tốt hơn chút nào. Mấy ngày trước trời lại có tuyết rơi, đường đi còn rất trơn, muội có chút chóng mặt, cho nên kiệu phu đi chậm, cũng may là không đến quá muộn."

Thẩm Thục phi vỗ nhẹ tay Hoa Thường, an ủi: "Theo ta thấy, muội muội là do tức giận quá mức nên dẫn đến không khỏe. Hoàng hậu giống trống khua chiêng lục soát hậu cung, nhưng thật ra là muốn lôi chúng ta vào. Bóng dáng trâm phượng đâu không thấy, ngược lại việc xấu của mỗi cung thì lại điều tra ra không ít. Xong việc Hoàng hậu lại giả làm người tốt, rộng lượng nói là không truy cứu, để cho chúng ta tự mình xử trí, hừ."

Hoa Thường miễn cưỡng cười nói: "Bên tỷ tỷ cũng xem như không quá tệ, còn Thượng Dương cung của muội tra ra được chuyện xấu của thái giám cung nữ, thể diện cả cung đều ném mất không chừa lại chút nào. Mặc dù Hoàng thượng và Thái Hậu chưa từng trách móc nặng lời với muội, nhưng trong lòng muội vẫn cảm thấy vướng mắc."

Thẩm Thục phi thấy Hoa Thường không vui khi nhắc đến vấn đề này, sắc mặt lại như người có bệnh, nên tự trách mình: "Là tỷ tỷ sai, vô cớ nhắc

đến truyện này, khiến muội muội khó chịu."

Hoa Thường nhẹ nhàng lắc đầu: "Dù tỷ tỷ không nhắc đến, muội cũng không thể không nghĩ đến. Hơn nữa, người đáng thương nhất lại là Lan Tiệp dư, trong cung của nàng lục soát có thuốc trợ hứng, sau khi Thái hậu biết được không chữa cho nàng một chút thể diện nào, răn dạy nàng ta một trận lớn, đến bây giờ vẫn khó quên."

Thẩm Thục phi tà ý liếc nhìn Lan Tiệp dư, chép miệng: "Nàng ta tự làm tự chịu, không giống như chúng ta."

Hoa Thường nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc tai bay vạ gió, làm hại Tố Chi Công chúa cũng bị cấm túc."

Nhắc đến Tố Chi Công chúa, Thẩm Phục phi thấp giọng: "Đừng nói nữa, trước đây cứ nghĩ là Tố Chi Công chúa ngoan ngoãn, đoan trang, biết giữ lễ nghĩa. Nhưng mà, gần đây không phải Lan Tiệp dư bị khiển trách hay sao? Vị Đại Công chúa này của chúng ta liền vội vàng tranh sủng, thu hút sự chú ý của Hoàng thượng, nào là giả bệnh, rồi lại làm nũng, hừ."

Trong lòng Hoa Thường rất rõ ràng, Thục phi có hai nữ nhi, Nhị Công chúa là Hoa Chi Công chúa sức khỏe không tốt. Tuy rằng được Hoàng thượng yêu thích, nhưng số lần nhìn thấy mặt của Hoàng đế cũng không nhiều. Còn Tam Công chúa tuy rằng khỏe mạnh, nhưng đáng tiếc có vẻ không được Hoàng đế coi trọng lắm. Nói về sủng ái thì chỉ sợ còn không bằng Tố Chi Công chúa nên Thẩm Thục phi bất bình cũng là chuyện bình thường. Thẩm Thục phi nói chuyện phiếm với Hoa Thường thêm một chút nữa thì được Tuyên Thành Vương phi mời đi.

Hoa Thường khuôn phép cầm lấy đôi đũa được làm bằng ngà tê giác có tác dụng phát hiện chất độc trên bàn, gắp qua loa vài món ăn có mùi vị thanh đạm nếm thử một chút.

Thước Dực ở bên cạnh dâng canh sâm lên, mở miệng nói: "Trời gió lạnh, nường nường uống một chút cho ấm người."

Hoa Thường nhận bát sứ Thanh Hoa từ tay Thước Dực, vừa mở ra mùi thuốc đậm đặc trong chén bốc lên, vừa ngửi mùi này nàng liền không còn cảm giác thèm ăn, nàng để lên trên bàn nói: "Bốn cung thật sự rất mệt, cũng không muốn ăn cái gì, lấy xuống đi."

Thước Dực còn muốn khuyên nàng một chút, nhưng thấy sắc mặt tái nhợt và ánh mắt không kiên nhẫn của nàng thì đành nuốt xuống những lời khuyên nhủ đã ra đến cửa miệng, thấp giọng nhận lệnh.

"Kỳ Hiền phi nường nường mạnh khoẻ." Đột nhiên bên cạnh truyền đến giọng nữ tử ôn nhu.

Hoa Thường quay đầu lại, thì ra là Kính Vương phi.

Hoa Thường nở nụ cười, thanh âm nhu hòa: "Sao Vương phi lại đến đây?"

Trên mặt Kính Vương phi đều là ý cười, vươn tay nắm tay Hoa Thường: "Cát nhi ít nhiều cũng là nhờ nường nường chăm sóc, mệnh phụ là mẫu thân của nó sao có thể không đến thăm nường nường."

Hoa Thường hơi cúi đầu, khiêm tốn nói: "Vương phi đa lễ, Cát nhi là đứa trẻ hiếu chuyện, có lễ nghĩa, mấy ngày nay bốn cung bệnh đến nguy kịch, cũng may nhờ có Cát nhi ở bên cạnh chăm sóc. Nói ra thì bốn cung mới là người nên cảm tạ Vương phi mới phải."

Kính Vương phi vẫn nắm tay của Hoa Thường kéo đi, Hoa Thường cũng thuận theo Kính Vương phi, bước chân chậm rãi đi về phía trước, dần dần rời xa đám đông ồn ào.

Kính Vương phi dùng đuôi mắt liếc nhìn xung quanh, thấy không có người ngoài, lúc này mới đề thấp thanh âm: "Nương nương đối đãi với Cát nhi rất tốt, mệnh phụ là mẫu thân của nó sẽ luôn ghi nhớ trong lòng. Còn nữa, nương nương ban thưởng cho Cát nhi cũng thật là nặng tay, trâm phượng được giấu phía dưới tay nải cũng không phải là đồ mà Cát nhi có thể nhận."

Hoa Thường nhất thời quá mức kinh ngạc nên không phản ứng gì, kinh ngạc qua đi, sắc mặt nàng đại biến. Nàng đột ngột quay đầu lại, vì quay đầu quá nhanh và mạnh nên những trang sức trên đầu đều đánh vào mặt, trên gương mặt trắng nõn lưu lại vài vết đỏ nhàn nhạt.

"...Vương phi đang nói cái gì? Chắc là Vương phi nhớ nhầm, bốn cung chưa từng ban thưởng trâm phượng gì đó." Hoa Thường mím chặt môi, nhỏ giọng nói.

Khóe miệng Kinh Vương phi vẫn mỉm cười như cũ: "Có thể thật sự do mệnh phụ nhớ nhầm, không phải do nương nương ban thưởng, vật đó chắc là do nương nương khác ban thưởng. Cát nhi tuổi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, tùy tiện mang theo vật quý giá về nhà, mệnh phụ và phụ thân của nó đều rất bất an. Nương nương người ở trong cung thời gian dài, không bằng hỏi thăm giúp mệnh phụ một chút, rốt cuộc là vị quý nhân nào tặng trâm phượng, chúng ta phải chuẩn bị hậu lễ đáp lại có phải không?"

Hoa Thường nghĩ nghĩ về chuyện này trong chốc lát, nàng tức giận đến hai mắt nheo lại, sắc mặt trắng bệch, tay nắm thành quyền, bộ hộ giáp màu vàng sắc bén cắt vào lòng bàn tay.

"Vương phi cứ yên tâm, nhất định bốn cung sẽ điều tra rõ ràng. Cát nhi cũng coi như là đứa nhỏ của bốn cung, người khác đối tốt với nó như vậy, sao bốn cung có thể không đáp lại hậu lễ chứ?" Khóe miệng Hoa Thường hơi nhếch lên như đang cười, ngữ khí vẫn bình thản như trước.

Kính Vương phi cười sang sảng: "Như vậy thì mệnh phụ đã yên tâm, Cát nhi là đứa nhỏ duy nhất của mệnh phụ và Vương gia, nói là bảo vật trong tay hay máu trong tim cũng không hề quá. Nương nương đối với Cát nhi cũng coi như có ơn dưỡng dục, mệnh phụ và Vương gia rất cảm kích. Hiện giờ lại nhận được lễ vật hậu hĩnh như vậy, chúng ta là ngoại thân và mệnh phụ không có năng lực, chỉ còn biết nhờ cậy vào nương nương."

Hoa Thường nhẹ nhàng nói: "Cát nhi rất ngoan ngoãn, bốn cung cũng thật sự yêu mến nó, sau này nhất định sẽ không có chuyện này xảy ra."

Kính Vương phi nở nụ cười tươi tắn, biểu hiện hài lòng: "Trâm kia..."

Hoa Thường rũ hàng mi dài xuống, cắn răng khẽ nói: "Thỉnh cầu Vương phi nấu chảy nó đi, vàng kia hẳn là chất lượng không tồi, đúc thành một cái vòng đeo tay cũng rất thích hợp."

Kính Vương phi gật đầu khen ngợi: "Nương nương sáng suốt."

Hoa Thường nói thêm vài câu nữa với Kính Vương phi thì hai người tách ra, Hoa Thường cố gắng trấn định trở về yến hội, ngồi một hồi lâu thì mượn cơ thân thể không thoải mái, rời khỏi yến hội trở về trước.

Hoàng thượng thấy sắc mặt của Hoa Thường quả thật không tốt, vội vàng đồng ý, còn đặc biệt cho truyền Thái y.

Ngồi trên kiệu trở về đến Thượng Dương cung, bước chân Hoa Thường khập khiễng đi vào trong điện, Thước Dực nhìn thấy kinh hãi, vội vàng tiến đến đỡ nàng.

Lan Chi thấy sắc mặt của Hoa Thường ửng hồng, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng, cảm thấy không ổn, vội vàng tiến lên hỏi: "Nương nương bị làm sao vậy? Bị trúng gió sao?"

Vẻ mặt Hoa Thường không biểu cảm gì ngồi ở mép giường, tuy cả người lạnh lẽo như ngâm trong hầm băng mùa đông nhưng sau lưng Hoa Thường lại ướt đẫm mồ hôi lạnh, y phục dính hết vào người rất không thoải mái.

Hoa Thường cởi áo ngoài ra, lại tháo hộ giáp xuống, bàn tay chống lên vầng trán trơn bóng, nhìn vào trông thật yếu ớt.

Thước Dực là người duy nhất nghe được cuộc đối thoại giữa Hoa Thường và Kính Vương phi, trong lòng cực kỳ sốt ruột, nhưng cũng biết sự tình vô cùng nghiêm trọng, quay đầu lại nói: "Các người lui xuống hết đi, nường nường mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi sớm."

Các tiểu cung nữ hành lễ, im lặng nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Lan Chi thấy Thước Dực cẩn trọng như vậy liền biết có chuyện nghiêm trọng xảy ra, kéo tay Thước Dực dò hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thước Dực nhìn về phía Hoa Thường, Hoa Thường khẽ gật đầu đồng ý, Thước Dực thấy thế mới nhỏ giọng kể lại nội dung cuộc nói chuyện của Hoa Thường và Kính Vương phi.

Lan Chi nghe xong, tay che miệng kinh hô một tiếng, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch không còn chút máu.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 83 - Xuất Đầu Chi Điều

Edit: Nguyễn Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Giữa phòng đặt một chiếc kệ bằng gỗ tử đàn, được điêu khắc hoa văn tinh xảo hình xoắn ốc, phía trên là một cái lò đang lượn lờ khói trắng, hương thơm thanh nhã bay khắp phòng.

Hoa Thường tựa người ở trên giường, ánh mắt không hề có tiêu cự, ngây ngốc ngồi ở đó, không biết nhìn nơi nào.

Lan Chi thấy khuôn mặt Hoa Thường ửng hồng, lo lắng mà mở miệng nói: "Nương nương, hay là tuyên Thái y đến xem đi, nô tỳ thấy sắc mặt người không tốt lắm."

Hoa Thường nghe vậy phục hồi tinh thần, hơi nhúu mày, đưa tay đỡ trán: "Không cần, dập tắt hương liệu đi, bốn cung ngủ mùi này thì cảm thấy khó chịu, khói lượn lờ, thật là làm cho người ta cảm thấy chán ngán."

Lan Chi đi đến bên cạnh lư hương, nhẹ nhàng mở nắp ra, nhìn hương liệu bị thiêu đốt bên trong, nhỏ giọng: "Là băng phiến "tinh dầu hoa mai" tốt nhất, hình dạng như mây, màu trắng như tuyết. Đây là mùi hương tươi mát khó có được."

Thước Dực thấy Hoa Thường bức bối, cũng không nói chuyện, yên lặng dập tắt hương liệu, sau đó nói: "Hôm nay nương nương đã mệt nhọc

một ngày, nên nghỉ ngơi sớm một chút, đừng quá ưu tư mà tổn hại đến thân thể."

Hoa Thường kéo kéo khóe miệng, trên mặt cười như không cười: "Làm sao bốn cung có thể ngủ được, ở hậu cung này có người ngóng trông bốn cung chết đi!"

Lan Chi thấy Hoa Thường bởi vì phần nộ mà toàn bộ gương mặt đều trở nên giận dữ, khóe môi ôn nhuận ngày thường đang mím chặt, khuôn mặt ửng hồng thì trở nên tái nhợt, càng lúc càng có vẻ rõ ràng hơn.

Thước Dực lo lắng: "Nương nương bớt giận, hà tất vì vài kẻ tiểu nhân kia mà tức giận hại thân mình."

Hoa Thường chậm rãi bình tâm lại, rũ mi mắt, khuôn mặt lộ ra biểu tình yếu ớt, thanh âm vô lực chậm rãi: "Từ khi bốn cung tiến cung tới nay, mọi chuyện đều cẩn trọng, kính cẩn có lễ với bề trên, khoan dung bình thản với hạ nhân, cũng chưa từng đỏ mặt cãi nhau với phi tần hậu cung. Bốn cung tự nhận đã cố gắng hết mức để làm một người thiện lương. Haha, không ngờ cuối cùng bốn cung lại được hồi báo như vậy."

Lan Chi nhìn biểu tình tự giễu của Hoa Thường mà không khỏi đau lòng, thấp giọng khuyên nhủ: "Từ xưa hậu cung hiểm ác, nương nương thứ tội, nhưng người thiện bị người khinh, ngựa hiền bị người cưỡi thô. Nương nương bớt đau buồn, không cần tức giận hại thân, mình đau đớn thì kẻ thù lại vui vẻ."

Hoa Thường trào phúng, cong cong khóe miệng: "Đi điều tra, những ai tiếp xúc với hành lý của Thế tử đều tra hết cho bốn cung. Từ khi bốn cung vào cung tới nay, còn chưa chinh đồn Thượng Dương cung. Vốn lương thiện nghĩ cung nhân bọn họ hầu hạ cũng không dễ dàng gì, hiện tại xem ra có người nhân đó mà qua mặt bốn cung!"

Lan Chi cúi đầu thật sâu, thận trọng hành lễ tuân lệnh: "Nô tỳ nhất định tra không chữa một ai. Kẻ phản bội nường nường, không có tư cách được tiếp tục sống!"

Hoa Thường chậm rãi ngẩng đầu, đôi con ngươi đen kịt nhìn xa xăm, thanh âm trầm thấp: "Không được để cho người khác biết, tất cả phải tiến hành bí mật. Nếu có thể, cũng tìm hiểu xem trong cung của Hoàng hậu, điều tra cung nhân quản lý triều phục và mũ phượng."

Lan Chi hiểu rõ ý tứ của Hoa Thường, thấp giọng vâng lời.

Thước Dực lại lo lắng mở miệng hỏi: "Nường nường, chuyện này liên lụy rất nặng, rốt cuộc tình hình Thế tử bên kia thế nào rồi? Hiện giờ trâm phượng ở trong Kính Vương phủ, dù nói như thế nào thì đó cũng coi như là vật chứng. Nường nường lại dẫn dò Kính Vương phi xử lý, hủy thi diệt tích quả thật không tồi, nhưng nếu như bị người khác nhìn ra dấu vết, đến lúc đó cho dù nường nường có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch."

Hoa Thường cười khố: "Bốn cung không biết người sau lưng là ai, nhưng đối phương thật thông minh, nàng ta tính toán tất cả, cũng đoán trước được tình huống hiện tại."

"Chỉ cần trâm phượng bị mang ra khỏi cung, tới Kính Vương phủ, sẽ không bao giờ có khả năng thấy ánh mặt trời nữa. Thân phận của Kính Vương rất khó xử, Hoàng thượng kiêng kỵ. Xảy ra chuyện này, Kính Vương chắc chắn sẽ giấu giếm, tiêu hủy trâm phượng, coi như chưa phát sinh chuyện gì mới là cách làm tốt nhất. Cho dù bốn cung không đồng ý thì có thể thế nào? Kính Vương sẽ không vì bốn cung mà làm cho Hoàng thượng nghi ngờ, rồi truy cứu chuyện này."

Lan Chi nhú mày lo lắng: "Vậy chẳng phải là cho dù chúng ta tra ra được là ai làm, cũng không thể nói ra hay sao?"

Hoa Thường gật gật đầu: "Chính xác là như thế! Người sau lưng đoán chắc cách làm của bốn cung và Kính Vương, đặt ra thế cục thiên y vô phùng [1]. Bản cung không thể bức ép Kính Vương, đồng nghĩa với việc bốn cung thay nàng ta che giấu việc này."

[1] Thiên Y Vô Phùng (天衣無縫): Nghĩa đen là áo tiên không một đường may. Nghĩa bóng là những gì tự nhiên chưa có tác động của con người đều hoàn hảo và hoà hợp với tổng thể.

Lan Chi tức giận, oán hận nói: "Chẳng lẽ cứ cắn chặt răng nuốt vào trong bụng như vậy?! Người này đúng là tâm địa ngoan độc, thiên lý khó dung!"

Hoa Thường thấy Lan Chi tức giận như thế, bản thân lại bình tĩnh hơn nhiều, hít sâu một hơi, hòa hoãn nói: "Chuyện này tốt nhất là cố gắng che giấu, đừng để cho bất kì kẻ nào biết được. Nếu bại lộ chuyện trâm phượng bị Thế tử mang ra cung, bốn cung và Kính Vương khó mà giải thích được. Bốn cung cũng không có ý định đi khảo nghiệm tín nhiệm của Hoàng thượng đối với bốn cung."

Tín nhiệm là một thứ rất yếu ớt, không nên để bất cứ thứ gì phá hư nó, bởi vì một khi đã vỡ, thì khó mà liền lại. Hoàng hậu chính là vết xe đổ.

Bị hắt nước bắn lên người, cho dù có rửa sạch sẽ cũng sẽ lưu lại dấu vết, đây không phải cách làm của người thông minh.

Hoa Thường không muốn chuyện này náo loạn lớn hơn nữa, không có chút ích lợi gì cho nàng. Tuy phải thay người khác che giấu chuyện đen tối thật khó chịu, nhưng bảo vệ trong sạch của mình quan trọng hơn so với trả thù và đả kích đối thủ.

Hoa Thường vươn tay day day trán, có chút chóng mặt, bị kinh hách như vậy, thân thể vốn không khoẻ nên càng thêm khó chịu.

"Lan Chi, làm việc cẩn thận một chút, những thứ cần điều tra vẫn bí mật điều tra. Hiện tại chịu thiệt, sau này vẫn có thể đòi lại."

Lan Chi cúi người hành lễ, thấp giọng đáp: "Vâng, thưa nương nương."

Không khí đón tết trong cung thật ra cũng không náo nhiệt lắm, nhưng vì đế Đế Hạo và các chủ tử đều vui vẻ, cho nên tất cả mọi người đều biểu hiện vô cùng vui mừng. Những tập tục nhiều đến mức không đếm xuể khiến người ta hoa cả mắt. Từ mừng một đến mười lăm, trong cung đều đắm chìm trong không khí vui mừng của tết, sẽ không ai không có mắt mà nhắc tới những chuyện phiền lòng khác.

Đây cũng coi như là một kiểu tự an ủi mình, cảm thấy ở thời điểm đón tết mọi chuyện thuận lợi thì cả năm sẽ thuận lợi. Không ai muốn phá hỏng không khí vui mừng. Đương nhiên, qua mười lăm, chuyện phiền lòng trước đó sẽ tiếp tục được khơi gợi lại.

Sáng sớm, Vị Ương cung.

Qua nửa tháng giêng, thật ra đã xem như hết tết nhưng Vị Ương cung vẫn vô cùng náo nhiệt. Các phi tần đi thỉnh an mặc trang phục mang màu đỏ vui mừng, khăn cầu một năm mới rực rỡ.

Hoàng hậu không được hài lòng cho lắm, mất tâm phượng khiến nàng cơ hồ không dám ngẩng đầu lên. Khi hiến tế tổ tiên mang theo tâm phượng Thái hậu cho mượn, có thể nói đó chính là thời điểm khó chấp nhận nhất trong cuộc đời nàng.

Nhưng cũng phải im lặng nén giận, đối mặt với chúng phi tần oanh oanh yến yến, Hoàng hậu vẫn phải khoan dung tươi cười, ôn nhu nói: "Năm mới cũng tới rồi, tháng ba đầu xuân tú nữ sẽ vào cung, các vị muội muội

cũng là lão nhân trong cung, bốn cung hy vọng mọi người tiếp tục đoàn trang, trầm ổn, sống chung hòa thuận."

Thẩm Thục phi không tiếp lời Hoàng hậu ngay, nâng tách trà sứ men xanh lên thổi thổi, nhấp một ngụm nhỏ mới chậm rãi nói: "Thần thiếp bận rộn đến ngày đêm cũng không phân biệt rõ, hai vị Công chúa đều còn nhỏ, không thể không có ai chăm sóc. Bệnh của Hiền phi muội muội ngày một nặng, trong lòng thần thiếp thật sự lo lắng, không biết Hoàng hậu nương nương có đi thăm Hiền phi muội muội hay chưa? Nàng ấy đã gầy đến không còn dáng người rồi, ai nha."

Hoàng hậu ngừng cười một lúc rồi mở miệng nói: "Bốn cung bận rộn công việc vật vãn của cửa ải cuối năm, quả thật là đã lâu chưa đến Thượng Dương cung, Thục phi và Hiền phi tình như tỷ muội, phải chăm sóc nàng ấy nhiều hơn mới được."

Thành Phi ngồi ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, giống như cảm thấy một màn trước mắt này thật không có gì thú vị, sau đó cúi đầu, tháo hộ giáp màu vàng xuống, đánh giá móng tay mới sơn của mình.

Lục Tần ngồi ở phía sau, hôm nay mặc một chiếc váy màu hồng đào thêu chỉ vàng. Nàng vốn trông rất xinh đẹp, chỉ trang điểm nhẹ thôi cũng đã vô cùng có khí chất. Chỉ là bình thường ẩn mình quá mức, khiến người khác không nhìn ra.

Hôm nay Lục Tần lại đột nhiên mở miệng: "Hiền phi nương nương bị bệnh cũng đã lâu, đã mấy năm mà vẫn chưa tốt lên, cũng thật là đáng thương. Thái y vẫn luôn nói rằng chỉ là do thân thể của Hiền phi nương nương yếu ớt, không phải bệnh gì nghiêm trọng. Thế nhưng hiện giờ lại triển miên trên giường bệnh, bộ dáng khiến cho người ta phải hết hoảng, chẳng lẽ đã va chạm với cái gì sao? Tần thiếp nghe nói Chiêu Phúc tự có một vị cao tăng tu hành đặc đạo, không bằng mời đến nhìn thử xem sao, tốt xấu gì cũng an tâm hơn."

Hoàng hậu giương mắt nhìn Lục Tần, sau đó mỉm cười nói: "Lục Tần có tâm." Không đồng ý cũng không cự tuyệt, không biết trong lòng Hoàng hậu đang nghĩ gì.

Lan Tiệp dư từ trước đến nay thích soi mói lời của người khác, nghe Lục Tần nói xong, liền thông thả ung dung lên tiếng: "Tần thiếp thấy Lục Tần tỷ tỷ nói có lý. Có điều Hiền phi nương nương là một trong tứ Phi, lại được Hoàng thượng sủng hạnh, là người tôn quý hiếm có trên đời, vật có thể va chạm với Hiền phi nương nương tất nhiên cũng không phải vật phàm, không biết Lục Tần tỷ tỷ nghĩ như thế nào?"

Lục Tần cúi đầu, lộ ra cái cổ tuyết trắng duyên dáng, thanh âm ôn nhu bình thản: "Lan muội muội nghĩ nhiều, tỷ tỷ không có ý khác! Chỉ là trong cung mất trâm phượng, trâm phượng không phải vật phàm, người bình thường chỉ sợ không áp được quý khí kia, loại đồ vật này có linh, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu. Hiền phi nương nương bệnh đã lâu rồi, tính ra cũng không cách ngày trâm phượng mất bao lâu! Tần thiếp ngu muội, chỉ nghĩ thỉnh cao tăng đến xem, cũng không có ý gì khác."

Thành Phi nghe lời này, khuôn mặt biến sắc, nắm chặt bàn tay, móng tay mới sơn xẹt qua lưng ghế, lưu lại dấu vết mờ nhạt.

Thẩm Thục phi nghe ra ẩn ý trong lời của Lục Tần và Lan Tiệp dư, đột ngột đập bàn, thanh âm tức giận bén nhọn: "Hai người các người đang có mưu đồ gì hả!? Hiền phi muội muội triền miên trên giường bệnh, các người không những không lo lắng, ngược lại còn nói lời có ẩn ý, trong ngoài muốn ám chỉ điều gì? Dĩ hạ phạm thượng, các người phải bị tội gì đây?!"

Lục Tần ngoan ngoãn quỳ xuống, vô cùng thành khẩn, nhỏ giọng nói: "Thục phi nương nương bớt giận, tần thiếp thật sự không có ý gì khác, cũng chỉ vì lo lắng cho thân thể của Hiền phi nương nương. Tần thiếp cũng không cho rằng chuyện trâm phượng bị mất có liên quan đến Hiền phi

nường nường, chỉ là nghĩ, có thể trâm phượng mất đi, khí vận của hậu cung cũng mất, ảnh hưởng đến Hiền phi nường nường mà thôi."

Lan Tiệp dư cũng thu liễm ý cười trên mặt, cất tiếng trả lời: "Tần thiếp cũng chưa nói gì, nào dám dĩ hạ phạm thượng."

Sắc mặt Hoàng hậu trầm xuống, một lát sau mới mở miệng nói: "Thực phi muội muội ngồi xuống đi, chỉ là nói vài câu, hà tất muội phải tức giận như thế? Quả thật thân thể Hiền phi có chút gầy yếu, Lục Tần nói cũng không phải không có lý, chờ bốn cung xin chỉ thị của Hoàng thượng vậy."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 84 - Lập Uy

Edit: Nguyệt Đức phi

Beta: Tiên Thái Phi.

Thượng Dương cung.

Sau khi Mạnh Cơ thỉnh an từ Vị Ương cung về thì trực tiếp đến chính điện bái kiến Hoa Thường.

Bởi vì Hoa Thường bị bệnh liệt giường nên đã nhiều ngày chưa đến Vị Ương cung thỉnh an. Hiện tại Hoa Thường vẫn chưa tỉnh, nên Mạnh Cơ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đợi ở ngoài sảnh.

Qua chừng nửa canh giờ, Hoa Thường mới thức dậy, Lan Chi bưng nước rửa mặt đi vào, nhẹ giọng bẩm báo: "Nương nương, Mạnh Cơ đến, nhìn dáng vẻ như là có chuyện muốn nói."

Hoa Thường mới vừa tỉnh ngủ, đầu óc có chút choáng váng, nghe vậy trầm mặc gật đầu một cái, nhận lấy chén trà, súc miệng rồi mới lên tiếng nói: "Để nàng ấy chờ đi, bốn cung thu xếp một chút rồi gặp nàng ấy."

Lan Chi phúc thân, thấp giọng đáp vâng.

Hai tiểu cung nữ bưng chậu đồng, khăn tay tiến lên hầu hạ Hoa Thường rửa mặt. Bởi vì Hoa Thường đang bệnh, cho nên cũng không thay xiêm y, nàng vẫn ngồi tựa vào thành giường, chỉ chải tóc đơn giản, sau đó mới tuyên Mạnh Cơ vào.

"Tần thiếp tham kiến nương nương, nương nương cát tường." Mạnh Cơ nhỏ giọng thỉnh an, động tác nhu thuận ôn hòa, trái lại nhìn có vài phần trưởng thành.

"Miễn lễ, ngồi đi." Hoa Thường nhẹ nhàng lên tiếng.

Mạnh Cơ ngồi xuống, có chút cẩn trọng, cẩn thận ngẩng đầu nhìn Hoa Thường hỏi: "Thân thể nương nương sao rồi? Sớm như vậy mà tần thiếp đã đến quấy rầy, quả thật là không phải phép."

Hoa Thường lắc đầu nói: "Thời gian cũng không còn sớm, chẳng qua bốn cung tham ngủ nên thức dậy muộn thôi. Hôm nay người đến có chuyện gì sao?"

Mạnh Cơ thấy Hoa Thường hỏi thẳng vào vấn đề, liền cẩn thận đáp: "Hôm nay tần thiếp đến Vị Ương cung thỉnh an, nghe được vài lời, cảm thấy nên báo cho nương nương biết."

Sau đó Mạnh Cơ kể lại một cách cẩn thận và chân thật chuyện xảy ra ở Vị Ương cung hôm nay.

Hoa Thường im lặng lắng nghe, sau đó nhíu mày, trong ánh mắt đen láy mang theo vài phần ưu tư không biết tên.

Sau đó sắc mặt Hoa Thường không chút thay đổi, nhẹ giọng nói với Mạnh Cơ: "Cực khổ cho người rồi, người cũng không cần lo lắng, sớm về nghỉ ngơi đi, chuyện này bốn cung sẽ xử lý."

Mạnh Cơ thấy sắc mặt Hoa Thường bình thản, ngay cả chân mày của Hoa Thường cũng không hề nhíu lại, nhưng từ biểu hiện nhỏ trên gương mặt vẫn có thể nhìn thấy được một chút tức giận, Mạnh Cơ đứng dậy hành lễ rồi yên lặng lui xuống.

Đợi Mạnh Cơ đi rồi, Hoa Thường mới ném mạnh cốc trà bên cạnh xuống đất. Ầm một tiếng dọa cung nhân trong điện sợ hãi.

Lan Chi vội vàng tiến lên nói: "Nương nương bớt giận, đừng để tổn hại đến thân thể." Sau đó nàng quay đầu phân phó cung nữ: "Mau dọn dẹp mấy mảnh vụn này cho đàng hoàng, lỡ nương nương đụng phải thì làm sao?"

Mấy tiểu cung nữ rất ít khi thấy nương nương nhà mình tức giận như vậy, không ai dám thở mạnh, nhanh tay nhanh chân thu dọn rồi lui ra ngoài.

Lan Chi cũng bị cơn giận của Hoa Thường dọa cho hết hồn, nhưng thân phận nàng không giống bọn họ. Nàng có thể nói chuyện trước mặt Hoa Thường, cũng không kinh hãi, lên tiếng nói: "Nương nương, chuyện này rất kì lạ, theo lý mà nói, ngoại trừ người đứng sau màn biết nương nương có liên quan đến chuyện trâm phượng kia ra, cũng không còn ai biết được. Bây giờ Lục Tần và Lan Tiệp dư cư nhiên mỗi người lại nói một câu, rất đáng nghi."

Hoa Thường nhắm mắt lại, sau đó nằm xuống, từ tốn nói: "Bốn cung cũng đoán ra là người nào rồi, có một số việc không cần chứng cứ. Hậu cung này lớn như vậy, ai biết là ai?"

Lan Chi kinh ngạc nói: "Nương nương biết rồi sao? Là ai vậy?"

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu. Có một số việc tự bản thân nàng biết là được rồi, mỗi ngày trò chuyện với mấy cung nữ thì thế nào? Cho dù bọn họ có là tâm phúc của nàng đi chăng nữa thì cũng không được. Nàng là chủ tử, bọn họ là nô tài, địa vị chênh lệch quyết định phạm vi mà các nàng có thể trao đổi.

Lan Chi thấy Hoa Thường không muốn nói, cũng biết mình không nên hỏi nữa, vì vậy liền chuyển đề tài, mở miệng hỏi: "Nô tỳ lo lắng, nếu chuyện này bị nháo cho lớn lên, mặc dù không có chứng cứ, nhưng trong

lòng Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng sẽ nghi ngờ. Không phải vô duyên vô cớ mà nương nương bị Lục Tần và Lan Tiệp dư đưa ra đầu sóng ngọn gió, suy cho cùng vẫn nguy hiểm."

Hoa Thường lạnh lùng cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Ban đầu bốn cung muốn đề chuyện này xuống, giả vờ làm như chưa từng có chuyện gì phát sinh. Người tốt, ta tốt, mọi người đều tốt. Đáng tiếc vẫn có người không cam lòng chịu cô đơn."

"Quả thật bốn cung sợ nhiều chuyện phiền phức làm tổn hại đến sự tín nhiệm và coi trọng của Hoàng thượng đối với bốn cung. Nhưng trong lục cung này, có thể so sánh với bốn cung, tính ra có được mấy người đây? So với địa vị trong lòng Hoàng thượng, bốn cung còn sợ ai chứ?"

Ánh mắt Hoa Thường lạnh đi, bởi vì tức giận nên có chút thở gấp, khẽ vỗ ngực một cái, sau đó thấp giọng nói: "Bốn cung không gây họa nên không phải sợ, kẻ kiến thức nông cạn kia cảm thấy bốn cung là trái hồng mềm dễ bóp, hừ!"

Sáng sớm ngày hôm sau, Vị Ương cung.

Trong cung của Hoàng hậu rất náo nhiệt, chúng phi tần đông đảo, đầy ắp cả một phòng, người người đều trang điểm vô cùng lộng lẫy.

"Hiện tại khí trời lạnh lẽo, các vị muội muội nên chú ý giữ ấm, mặc nhiều hơn một chút, đừng vì dáng người nhu mỹ mà khiến bản thân mình bị hàn khí xâm nhập, tổn hại đến thân thể, mất nhiều hơn được." Hoàng hậu nở nụ cười, nói chuyện tán gẫu với chúng phi tần, rất là hài hòa.

Đột nhiên ngoài cửa truyền tới thanh âm chói tai của tiểu thái giám: "Kỳ Hiền phi nương nương đến!"

Mọi người đều sửng sốt. Chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng, giọng nói của Hiền phi chưa bao giờ có cảm giác xuyên thủng như vậy: "Muội muội đến trễ, xin Hoàng hậu nương nương và các vị tỷ muội thứ tội."

Chỉ thấy Hoa Thường đỡ tay Lan Chi chậm rãi từ ngoài cửa tiến vào, mới vừa cởi xuống áo choàng gấm màu đỏ đính lông khổng tước, lộ ra một thân cung trang đính tơ vàng và lông khổng tước xanh trên tay áo. Vàng xanh phối hợp với nhau là tông màu lộng lẫy chói lóa, người bình thường khó mà áp chế. Bởi vì Hoa Thường bị bệnh nên gầy đi rất nhiều. Xiêm áo như vậy mặc lên người lại đặc biệt tôn lên vóc dáng mỹ nhân mỏng manh yếu đuối, nhưng bởi vì khí chất của Hoa Thường nên có một loại khí thế rất khác biệt, phi phàm xuất chúng.

Hoa Thường đi đến giữa phòng, vẫn vịn tay của Lan Chi, chậm rãi phúc thân nói: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường."

Hoàng hậu hồi phục lại tinh thần, lộ ra nụ cười, dịu dàng nói: "Muội muội miễn lễ."

Hoa Thường ngồi xuống, nhẹ nhàng vươn tay che miệng ho khan hai tiếng, hộ giáp bằng vàng ròng khám san hô trên ngón tay lấp lánh rực rỡ, san hô đỏ kết hợp với khổng tước xanh trên xiêm áo, quả thật càng toát lên dung mạo vô song, diễm lệ vô cùng.

Không có nữ nhân nào mà không ghen tị khi thấy nữ nhân khác xinh đẹp hơn mình, mọi người trong phòng đều lộ ra vẻ mặt đố kỵ, cho dù là Hoàng hậu luôn ung dung hay Thục phi luôn ngông cuồng, tự cao tự đại cũng không ngoại lệ.

Hoàng hậu thu lại ý cười, sau đó ôn nhu nói: "Thân thể Hiền phi người còn chưa khỏe, tội gì mới sáng sớm đã chạy tới đây để thỉnh an vậy. Nếu

Hoàng thượng biết được, nhất định sẽ rất đau lòng."

Hoa Thường dùng khăn tay xoa xoa khóe miệng, trả lời: "Thân thể thần thiếp không tốt cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, nào có nghiêm trọng như vậy đâu chứ. Huống chi, thần thiếp nghe nói có mấy vị tỷ muội hết sức lo lắng cho sức khỏe của thần thiếp, cũng đưa ra rất nhiều chủ ý hay ho. Hôm nay thần thiếp tới xem một chút, sẵn tiện đa tạ các vị tỷ muội quan tâm."

Thục phi nghe vậy lộ ra ý cười, kiêu ngạo nói: "Muội muội nói rất đúng, chẳng qua muội muội lương thiện nên không nói nặng lời. Nếu là tỷ tỷ, tỷ sẽ dạy dỗ bọn họ một cách chu đáo, cho họ biết nên làm người như thế nào, quản càng nhiều thì chết càng nhanh."

Hoàng hậu cau mày, quở trách nói: "Thục phi muội muội nói chuyện cẩn thận. Chết chóc gì chứ, không may mắn chút nào."

Thục phi bĩu môi, tỏ ra khinh thường, cũng không để lời nói của Hoàng hậu ở trong lòng.

Ôn Quý tần rất ít khi lên tiếng, là người có vẻ ngoài ôn nhu, nội tâm thanh cao, bất luận là nói chuyện hay làm việc đều cực kỳ có phong độ, lúc này cũng hòa nhã nói: "Chỉ là hôm qua Lục Tần muội muội và Lan Tiệp dư trò chuyện linh tinh mà thôi, cũng không phải là sự thật, làm phiền Hiền phi tỷ tỷ đi chuyện này rồi."

Lục Tần cúi đầu không nói gì, mà Lan Tiệp dư lại không cam lòng, lên tiếng nói: "Chẳng qua là tần thiếp thuận theo Lục Tần tỷ tỷ phụ họa đôi lời mà thôi, thế mà bây giờ lại phạm vào sai lầm lớn gì sao? Thật là vô lý."

Hoa Thường cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Lan Tiệp dư, dịu dàng nói: "Lan Tiệp dư sống một mình ở Tuyên Ninh điện, không thuộc sự quản lý của bất kì cung điện nào, người khác nhìn vào hăm mộ

không thôi, là nơi thanh tịnh tự tại nhất. Nhưng hôm nay xem ra, không có chủ quản một cung dạy dỗ, Tiệp dư thiếu đi vài phần quy củ rồi."

Lan Tiệp dư bị lời nói này của Hoa Thường làm cho tức giận đến đỏ cả mặt.

Những phi tần khác đều hết sức kinh ngạc, Kỳ Hiền phi tính tình luôn luôn ôn hòa thễ mà cũng có lúc nói chuyện sắc bén như vậy. Trong ngày thường, ngay cả khi hô hấp thì Hiền phi cũng vô cùng tinh thể dịu dàng, bây giờ xem ra đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong [1].

[1] Nguyên văn "Nhân bất khả mạo tướng" trong cụm thành ngữ "Nhân bất khả mạo tướng, hải thủy bất khả đấu lượng" (人不可貌相, 海水不可斗量): Không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, cũng giống như nước biển không thể đo bằng gáo.

Lan Tiệp dư giận dữ đến mức ngực phập phồng, trong lúc nhất thời không nghĩ ra câu gì để phản bác, Hoa Thường quay đầu không nhìn Lan Tiệp dư nữa, mà chuyển sang nhìn Lục Tần chăm chú.

Lục Tần ngược mắt lên nhìn Hoa Thường, ôn nhu cười một tiếng, hết sức hòa nhã.

Nụ cười trên khóe miệng Hoa Thường có chút lạnh, sau đó nhẹ giọng nói: "Từ khi Đại Lương khai quốc tới nay, ngay cả lúc Hoàng đế bị bệnh nặng, cũng không có tiền lệ cho hòa thượng đến xem thử. Bây giờ bốn cung lại có vinh dự này, cũng là nhờ phúc mà Lục Tần muội muội "ra mặt trượng nghĩa, nói lời công đạo" mang lại, tỷ tỷ ta cảm kích khôn cùng."

Lục Tần ôn nhu cúi đầu, nhỏ giọng đáp: "Tần thiếp không dám. Chẳng qua trong cung xảy ra nhiều chuyện, tận sâu trong thâm tâm tần thiếp cảm thấy bất an, lại lo lắng cho thân thể của nương nương, cho nên lúc này mới hồ ngôn loạn ngữ, quấy rầy đến sự thanh tịnh của nương nương, tần thiếp có tội."

Dứt lời, Lục Tần đứng dậy, cúi người thật thấp.

Mi tâm (vùng giữa hai đầu lông mày) Hoa Thường lộ vẻ trầm ổn và lãnh đạm, nhẹ giọng nói: "Lục Tần muội muội thật biết cách nói chuyện, suy cho cùng có chủ quản một cung đứng đầu dạy dỗ, quy quy củ củ, khiến người khác thấy thật thoải mái."

Dường như Lục Tần không hiểu được sự châm chọc trong lời nói của Hoa Thường, vẫn duy trì tư thế hành lễ như cũ, cúi đầu trả lời: "Đều là Thành Phi nương nương có phương pháp quản giáo, tần thiếp vẫn luôn ghi nhớ trong lòng."

Sắc mặt Thành Phi vẫn luôn không tốt, lúc này mới nhàn nhạt nở nụ cười, lên tiếng nói: "Xuất thân của Lục Tần không cao, làm việc không có phép tắc, lại hồ ngôn loạn ngữ, lời nói không đáng tin. Bây giờ Lục Tần lại chọc giận Hiền phi muội muội, tỷ tỷ ở đây thay nàng ta bồi tội."

Hoa Thường cẩn thận nhìn Thành Phi một chút, sau đó cười nói: "Thành Phi tỷ tỷ nói quá lời, cho dù Lục Tần có thêm nhiều điểm không tốt đi chăng nữa, thì cũng là người trong cung của tỷ tỷ, tỷ nên dạy dỗ nhiều hơn mới phải."

Thành Phi gật đầu một cái, không nói nữa.

Lan Tiệp dư vẫn luôn là người tâm khí cao ngạo, hôm nay bị câu nói của Hoa Thường sỉ vả, vò nát khăn trong tay, trên mặt đều là mây mù bao phủ.

Thẩm Quý nhân nhìn Lan Tiệp dư, cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Lan tỷ tỷ đây là thế nào, sao sắc mặt lại khó coi như vậy, chẳng lẽ bị bệnh sao?"

Lan Tiệp dư nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi, nhếch mép một cái nói: "Thẩm Quý nhân quản cũng rộng thật đấy, đúng là người của Ngọc

Hoa cung đều không tầm thường."

Sắc mặt Thâm Quý nhân trầm xuống, vốn muốn đâm chọt Lan Tiệp dư đôi câu, kết quả lại bị Lan Tiệp dư châm biếm.

Thành Phi cau mày, có chút tức giận, ánh mắt lạnh như băng liếc qua Lan Tiệp dư. Lan Tiệp dư bị dọa, sợ hãi run lên một cái, cúi đầu xuống.

Hoa Thường thấy vậy cười một tiếng, uy nghi của Thành Phi ở trong cung rất lớn, nên tất cả mọi người đều không muốn đắc tội với nàng ta. Quả nhiên, mặc dù hung ác thì thanh danh không đẹp, nhưng chung quy vẫn có điểm tốt.

Đương nhiên chuyện này vẫn chưa xong, Hoa Thường liếc mắt nhìn Lục Tần vẫn duy trì tư thế hành lễ như cũ, híp mắt một cái.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 85 - Giữ Gìn

Edit: Phương Tu dung

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Sau khi từ Vị Ương cung trở về, Hoa Thường cảm thấy thân thể càng lúc càng trì trệ, ngón tay nhẹ nhàng vỗ lên trán, nơi khóe mắt cũng mờ mờ lộ ra vài nếp nhăn.

Lan Chi đỡ Hoa Thường, ngăn lại nói: "Trước tiên nương nương nên tháo hộ giáp xuống đã, cẩn thận đừng để rạch vào mặt."

Thước Dực tiến lên nhẹ nhàng xoa bóp trán cho Hoa Thường, nhỏ giọng nói: "Nếu nương nương khó chịu như vậy, không bằng tuyên Thái y đến khám đi."

Hoa Thường lắc đầu: "Vừa thỉnh an về liền tuyên Thái y, trong lòng Hoàng hậu không chừng sẽ cho rằng bốn cung ngạo mạn khinh thường nàng ấy, nhiều thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện."

Thước Dực lo lắng nhìn Hoa Thường: "Thân thể của nương nương mới quan trọng, những hư danh kia có tác dụng gì đâu chứ?"

Hoa Thường cười khổ: "Hư danh? Người sống nhờ mặt, cây sống nhờ vỏ, lời nghị luận của người đời đáng sợ vô cùng, người không biết sự khổ

sở trong đó đâu. Làm người sao có thể thuận buồm xuôi gió, tùy tâm sở dục [1] như vậy."

[1] Tùy tâm sở dục (隨心所欲): Cứ theo tâm nguyện, ý muốn của mình mà làm, không gặp khó khăn gì.

Thước Dực nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hoa Thường, đột nhiên muốn khóc. Từ nhỏ nàng đã làm bạn bên cạnh tiểu thư, một ngày rồi một ngày, một năm rồi một năm. Dường như trong ấn tượng của nàng, tiểu thư chưa bao giờ làm bất kỳ chuyện gì vượt qua khuôn phép. Trước nay tiểu thư đều vô cùng an tĩnh, đoan văn thực nhân [2], ai ai cũng khen tiểu thư, nhưng người được nhiều lời tán dương ấy có thật sự hạnh phúc không?

[2] Đoan văn thực nhân (端文淑嫺): Ngay thẳng, lễ độ, văn nhã, hiền lành.

Hoa Thường cúi bỏ cung trang nặng nề, tháo trang sức xuống, chậm rãi nằm lên giường.

Xa xa nhìn lại, dường như nàng đã gầy đi vài phần, độ phập phồng dưới chăn cũng nhỏ lại đôi chút.

Trong mắt Lan Chi toàn là vẻ lo lắng, nhỏ giọng nói: "Nường nường, quan trọng nhất vẫn là bảo trọng thân thể, những chuyện khác đều là hư ảo. Làm hại nường nường thì sao? Vu hãm nường nường thì thế nào? Địa vị nường nường vốn rất cao, hà tất gì phải so đo với các nàng ấy. Chờ nường nường bảo dưỡng thân thể thật tốt, sẽ là thời điểm các nàng ấy phải khóc thảm."

Hoa Thường nhếch khóe miệng: "Ba tháng nữa người mới sẽ tiến cung, nếu như đến lúc đó, những lão nhân trong cung còn chưa thu thập xong, vậy thì sao có thể suy xét đến người mới đây?"

Sau đó Hoa Thường nhú nhú mày nói: "Đầu bốn cung có chút đau, người xoa bóp cho ta một chút."

Lan Chi vội vàng tiến lên xoa bóp hai bên thái dương cho Hoa Thường. Bởi vì Hoa Thường bị bệnh đã lâu, vậy nên Lan Chi và Thước Duyệt đều có tay nghề xoa bóp rất tốt.

Hoa Thường nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay bốn cung đi thỉnh an, vốn là muốn đánh phủ đầu Lục Tần và Lan Tiệp dư. Đáng tiếc, Lục Tần thật sự thông minh, thái độ vô cùng kính cẩn vâng lời, làm cho bốn cung không xuống tay được."

Lan Chi thấp giọng nói: "Thành Phi là người có thủ đoạn, Lục Tần lại là người dưới trướng nàng ta. So với Lan Tiệp dư không nơi nương tựa, thì đương nhiên Lục Tần có phần khôn ngoan hơn nhiều."

Ý cười nơi khóe miệng Hoa Thường vô cùng lạnh lẽo: "Thành Phi? Hiện giờ, nàng ta cũng không hề thích Lục Tần chút nào. Cứ chờ xem, muộn nhất là vào ngày mai, nhất định nàng ta sẽ đến gặp bốn cung."

Buổi trưa vừa qua, Thành Phi còn chưa đến, mà Hoàng đế đã vội vàng đến Thượng Dương cung.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường đứng ở cửa chính điện, chậm rãi phúc thân hạ bái.

Hoàng đế bước đến, nâng Hoa Thường dậy, lên tiếng trách móc: "Trẫm đã nói từ sớm, nàng đừng có ra cửa hành lễ như vậy."

Ý cười nơi khóe miệng Hoa Thường chân thành hơn nhiều, ôn nhu nói: "Thần thiếp biết Hoàng thượng lo lắng, chỉ là thần thiếp hy vọng rằng mỗi khi Hoàng thượng nhìn vào cửa cung, thì có thể thấy một nữ nhân đứng cạnh cửa chờ người."

Hoàng đế nắm chặt tay Hoa Thường, bước qua ngạch cửa cao cao, bóng dáng nắm tay của hai người được ánh Mặt trời giờ Ngọ (12h - 2h) chiếu xuống, có vẻ như quang mang vạn trượng [3], chói mắt đến mức khiến người khác rơi lệ.

[3] Quang mang vạn trượng (光芒萬丈): Ánh sáng tỏa ra bốn phía, xa đến vạn trượng.

Hoàng đế nắm tay Hoa Thường ngồi bên mép giường, nhẹ giọng nói: "Nàng cứ nằm xuống nghỉ ngơi đi."

Hoa Thường lắc đầu: "Thần thiếp ngồi với Hoàng thượng."

Hoàng đế lộ ra nụ cười vừa bất đắc dĩ vừa ôn nhu, vươn tay nhẹ nhàng sửa lại vài sợi tóc còn vương trên thái dương của Hoa Thường: "Trẫm thấy sắc mặt của nàng nhợt nhạt hơn ngày thường. Trời lạnh như vậy, nàng lại phải đi thật xa đến Vị Ương cung để thỉnh an, nếu như phát sốt, như vậy sẽ mệt lắm."

Hoa Thường hơi cúi đầu, thấp giọng đáp: "Thần thiếp nhớ kỹ, sau này sẽ không như vậy nữa."

Hoàng đế ôm Hoa Thường vào ngực, bàn tay rắn chắc to rộng vỗ về tấm lưng gầy ốm của Hoa Thường, nhỏ giọng nói: "Nữ nhân hậu cung cả ngày đều nhàn rỗi đến nhàm chán, Đông gia trường Tây gia đoản [4], nàng đừng để trong lòng. Nàng lại hay giấu chuyện trong lòng, nếu khiến cho bản thân mình bức tức thì phải làm sao?"

[4] Đông gia trường Tây gia đoản (你這人貫是內斂): Nhiều người buồn chán khi tụ họp với nhau thường thích tìm chủ đề để nói chuyện. Dùng câu này với ý chỉ tin đồn.

Hoa Thường gật gật đầu: "Thần thiếp đã biết, Hoàng thượng đừng lo lắng nữa. Chỉ là thần thiếp loáng thoáng nghe được lời bóng gió của Lục

Tần, trong lòng buồn bực không thôi. Lời kia chẳng lẽ có thể nói vậy được hay sao? Hôm nay đi gặp nàng ấy, mới biết được Lục Tần cũng không có ác ý gì, chỉ là do thần thiếp đa tâm mà thôi. Đúng là thần thiếp đã bệnh đến mức đầu óc trì trệ, tính tình cũng không giống như trước nữa rồi. Chẳng qua cũng chỉ là chuyện linh tinh mà thần thiếp lại không có chừng mực như vậy, nhìn vào thật không hay." Hoa Thường cũng biết dùng chiêu lấy lui làm tiến này.

Hoàng đế nhíu mày trách cứ: "Nàng nói vậy bực bực gì đó, nàng hay suy nghĩ nhiều thì có gì sai đâu chứ? Bảo dưỡng thân thể cho tốt, những chuyện phiền lòng khác đừng nghe đừng nhìn, tất cả đã có trẫm rồi."

Hoa Thường nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Hoàng đế, khẽ cười gật đầu, mi mắt có chút nặng, chậm rãi nhắm lại. Hoàng đế thấy Hoa Thường vô lực ngã vào lồng ngực mình, kinh ngạc một chút, sau đó mới gọi lớn: "Người đâu, mau lại đây! Truyền Thái y!"

Thượng Dương cung của Hoa Thường hàng ngày đều có Thái y túc trực, không phải vì Hoa Thường, mà là vì vị Tứ Hoàng tử bị bệnh tim kia. Cho nên không đến một khắc (mười lăm phút), một lão Thái y mặt đầy râu đã chạy đến.

Quả thật, lão Thái y khóc không ra nước mắt, ông không chỉ am hiểu nhi khoa, nội khoa, mà còn rất tinh thông phụ khoa, cho nên chỉ một mình ông mà đến hai, ba người cùng dùng, nguy hiểm cũng cao hơn hai, ba lần.

"Độ ẩm trên trán của nương nương không cao, nhưng mạch tượng lại không rõ ràng, có trạng thái sốt nhẹ, có lẽ đã bị trúng gió. Hơn nữa nương nương lại mang tâm trạng nặng nề, mới dẫn đến tình trạng bây giờ." Lão Thái y bắt mạch, trên đỉnh đầu là ánh mắt lạnh như băng của Hoàng đế, nơm nớp lo sợ bầm báo.

Hoàng đế nghe vậy nhíu mày hỏi: "Cuối cùng thân thể của Hiền phi thế nào? Chỉ là một bệnh phong hàn nho nhỏ, vậy mà đã kéo dài ba bốn tháng."

Lão Thái y cười khố nói: "Bệnh phong hàn vốn không nghiêm trọng, chỉ là thân thể Hiền phi nương nương vốn yếu ớt, thêm vào đó trong thời gian tuyển tú lại làm việc cực nhọc quá độ, nên bệnh tình lúc này mới ào ạt kéo đến. Bây giờ nương nương lại bị trúng gió, cộng thêm tức giận, trong lòng có lửa, không có lợi đối với việc bảo dưỡng."

Đôi mày Hoàng đế vẫn nhíu chặt, nghiêm túc nói: "Trẫm mặc kệ trước kia ra sao, thân thể Hiền phi nhất định phải được bảo dưỡng tốt, cho dù ăn gì uống gì, trẫm muốn cái gì thì phải có cái đó!"

Lão Thái y bị Hoàng đế nói đến chần kinh, chỉ có thể bất đắc dĩ đáp: "Vâng, thần sẽ làm hết sức."

Hoàng đế do dự trong chốc lát, sau đó mới mở miệng hỏi: "Trẫm thấy Hiền phi còn có chút ho khan, có phải là dấu hiệu của bệnh ho lao trước kia không?"

Lão Thái y cả kinh, sau khi bình thường trở lại mới vội vàng trả lời: "Không đến mức như vậy, tuy thân thể Hiền phi nương nương có chút hư nhược, nhưng vẫn ở trong phạm vi có thể khống chế được, chỉ cần cố gắng bảo dưỡng thì nhất định có thể hồi phục. Còn ho lao là bệnh không thể trị được, ngoại trừ Hoàng thượng thân mang long khí, được trời cao phù hộ, có thể may mắn thoát khỏi, còn những người khác sao có thể có được vận khí như vậy."

Hoàng đế chậm rãi gật gật đầu, lên tiếng nói: "Vậy trẫm đi trước. Người nhớ rõ, mỗi ngày đều phải báo tình hình bệnh tình của Hiền phi cho trẫm. Trẫm nói trước cho người biết, đừng nghĩ có thể giở trò qua mặt được trẫm. Hôm nay trẫm nói những lời này là để người phải đảm bảo Hiền phi

nhất định sẽ tốt lên. Nếu có gì không tốt, người cũng không cần tới thỉnh tội, trực tiếp đi tự sát là được rồi."

Trên mặt lão Thái y toàn là mồ hôi lạnh, thân thể run lên, cúi đầu thật sâu xuống phía trước: "Thần xin tuân mệnh."

Chờ Hoàng đế đi rồi, lão Thái y mới chậm rãi ngẩng đầu lên, lấy tay áo thấm hết mồ hôi lạnh trên trán, nói thầm trong lòng: "Vị Kỳ Hiền phi nương nương này quả nhiên không phải là người bình thường, năm đó Hoàng hậu sinh vào giờ Tý (0h - 2h), Hoàng thượng cũng không coi trọng như vậy, quả thật là đồng nhân bất đồng mệnh [5]."

[5] Đồng nhân bất đồng mệnh (同人不同命): Cùng là người nhưng mệnh cách mỗi người mỗi khác.

Ngày hôm sau.

Hoa Thường đã hạ sốt, phương thuốc cũng đã được sửa đi sửa lại. Hoa Thường uống thuốc với những hương vị đắng chát khác nhau, dần dần cũng đã thành thói quen.

Lan Chi từ ngoài cửa vội vàng tiến vào, trên mặt mang theo nét vui mừng, hành lễ rồi mở miệng nói: "Nương nương, người đoán xem hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

Hoa Thường bất đắc dĩ cười: "Nhìn bộ dáng không có quy củ này của người, có khác gì những nữ nhân đánh đá đầu kia chứ?"

Lan Chi không để bụng, đến bên người Hoa Thường, cười nói: "Nô tỳ như vậy còn không phải vì vui vẻ thay nương nương hay sao?"

Trong lòng Hoa Thường hiểu rõ, hôm qua Hoàng đế thấy nàng tiều tụy như vậy, hôm nay chắc chắn sẽ trút giận cho nàng, liền cười nói: "Đừng nói lung tung nữa, Hoàng thượng đã hạ ý chỉ gì?"

Lan Chi mang theo khuôn mặt tươi cười nịnh nọt: "Nương nương liệu sự như thần. Hôm nay Hoàng thượng đã hạ chỉ, nói rằng trung cung làm mất trâm phượng, là sơ suất của Hoàng hậu, e rằng đã ảnh hưởng đến khí vận, nên đã hạ chỉ mời ba mươi sáu vị tăng nhân từ chùa Hộ Quốc đến cầu nguyện."

Hoa Thường khiếp sợ mở to hai mắt, cất tiếng hỏi: "Hoàng hậu? Tăng nhân?"

Lan Chi bí hiểm nhếch khóe miệng lên, nhẹ giọng nói: "Nô tỳ nghe nói như vậy cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Hoàng thượng lại xuống tay từ chỗ Hoàng hậu nương nương, mạnh mẽ đánh thẳng vào thể diện của Hoàng hậu."

Hoa Thường cầm lấy khăn che miệng lại, lẩm bẩm nói: "Coi như Hoàng thượng cũng đối đãi tốt với ta. Lục Tần có ý thêm dầu vào lửa, mà tâm tình Hoàng hậu cũng không yên. Hoàng thượng không có hơi sức quản những việc nhỏ nhặt đó, trực tiếp mang chuyện làm mất trâm phượng ra để tính, đánh vào thể diện của Hoàng hậu, nói thẳng ra là sơ suất của Hoàng hậu, nên sẽ không làm ảnh hưởng đến sự hòa thuận của lục cung..."

Ở trong mắt Hoàng đế, phi tần đấu võ mồm với nhau, có chút tranh chấp ngoài miệng cũng là chuyện bình thường. Nhưng nếu chọc đến đầu quả tim của hắn, khiến cho người quan trọng trong lòng hắn tức giận đến ngã bệnh, như vậy lại biến thành đại sự.

Chỉ là Hoàng đế sẽ không có thời gian so đo với một người mang phân vị Tần hay Tiệp dư nhỏ, mà sẽ trực tiếp trách cứ Hoàng hậu, ám chỉ Hoàng hậu thất trách, làm cho Hoàng hậu mất hết thể diện, cũng nhân tiện làm cho lục cung khiếp sợ.

Chỉ sợ hiện tại cho dù là Lục Tần hay Lan Tiệp dư, thì cũng đều sẽ cảm thấy bất an. Đến Hoàng hậu mà Hoàng đế còn không cố kỵ, huống chi

là các nàng? Không trực tiếp hạ chỉ khiến trách các nàng, chỉ là bởi vì các nàng không đủ sức nặng mà thôi.

Hoa Thường chậm rãi lộ ra nét tươi cười, ôn nhu mà mỹ lệ.

Chuyện này có lẽ sẽ khiến lục cung càng thêm ghen ghét nàng vì nàng được Hoàng thượng sủng ái, xét về lâu dài thì dường như điều này có chút bất lợi. Chỉ là, làm một nữ nhân, trượng phu của nàng lại nguyện ý trân trọng nàng như vậy, chẳng lẽ không đáng để nàng vui vẻ hay sao?

Hoa Thường khẽ ho khan vài tiếng, khí sắc trên mặt lại rạng rỡ hơn nhiều.

"Lan Chi, hiện giờ Vị Ương cung có động tĩnh gì không?" Tinh thần Hoa Thường cũng nhẹ nhàng hơn, dường như thân thể cũng khỏe hơn, cười nói.

Lan Chi nhỏ giọng trả lời: "Cụ thể thì nô tỳ không biết, nhưng Hoàng hậu đã tự mình đến Kiến Chương cung thỉnh tội. Sau khi hồi cung liền hạ ý chỉ cấm túc Lục Tần ba tháng, cấm túc Lan Tiệp dư một tháng, Thành Phi cũng phải chịu vài câu trách cứ. Nhưng có lời đồn đãi rằng, Hoàng hậu đã dâng lời thỉnh chỉ giáng vị Lục Tần đến trên bàn Hoàng thượng rồi."

Hoa Thường nhướn mày, thấp giọng nói: "Cuối cùng Lục Tần cũng phải trả giá lớn vì việc làm của nàng ta."

Một tiểu cung nữ từ ngoài cửa đi đến, cúi đầu nhún người hành lễ: "Khởi bẩm nương nương, Thành Phi nương nương cầu kiến."

Hoa Thường cong cong khoé môi, quả nhiên là đã tới.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 86 - Thành Phi

Edit: Mai Thái phi

Beta: Tiên Thái Phi.

"Tỷ tỷ tùy tiện đến chơi, muội muội sẽ không để ý chứ?" Thành Phi yếu điệu tiêu sái tiến vào, tươi cười sáng khoái, thanh âm thanh thúy.

Hoa Thường vẫn nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, cũng không bước xuống đất, tươi cười ôn hòa: "Sao tỷ lại nói như vậy, tỷ chịu đến thăm là muội đã rất vui vẻ rồi. Thật ra mong tỷ đừng để ý, muội mang bệnh trong người, thân thể vô lực nên không nâng người dậy nổi, đành phải ở trên giường nói chuyện với tỷ."

Thành Phi ngồi ở mép giường, kéo tay Hoa Thường, cười nói: "Muội muội khách khí rồi, sao lại nói chuyện khách sáo như vậy, tỷ nào có để ý đến những thứ này."

Hoa Thường cúi đầu cười nhạt.

Thành Phi quay đầu nói với hai cung nữ phía sau mình: "Các người lui xuống đi, bốn cung có vài chuyện riêng tư cần nói với Hiền phi."

Hoa Thường cũng cho các tiểu cung nữ trong cung mình lui xuống, chỉ để lại Thước Dực ở trong điện hầu hạ.

Thành Phi chậm rãi thu liễm ý cười, sắc đỏ trên môi khiến cho gương mặt Thành Phi càng thêm diễm lệ, thanh âm vô cùng nhẹ nhàng chậm rãi:

"Muội bị bệnh gần bốn tháng thì phải."

Sắc môi tái nhợt của Hoa Thường đối lập với sự rạng rỡ của Thành Phi, nàng thấp giọng trả lời: "Thế mà đã ba tháng rưỡi rồi."

Thành Phi khẽ mở môi đỏ: "Khi Hoàng thượng còn là một Vương gia, ở vương phủ đã từng vô cùng sủng ái một vị thứ phi. Khi đó ngay cả trắc phi Hà Tiêu Nhi cũng phải lui vào một góc, bị vị thứ phi kia áp chế đến không thở nổi, vinh sủng khiến cho người người phải nghiêng mắt mà nhìn."

Hoa Thường im lặng lắng nghe.

Ánh mắt Thành Phi bình tĩnh, tiếp tục nói: "Sau đó vị thứ phi kia bị bệnh, cũng chỉ là một trận phong hàn đơn giản, lại dây dưa kéo dài hơn hai tháng. Nữ nhân bị bệnh thì không thể phụng dưỡng Vương gia. Tuy lúc đầu Vương gia còn đi thăm nàng ta, nhưng qua một thời gian dài thì Vương gia cũng dần dần phai nhạt. Chẳng qua chỉ có ba tháng, sau khi vị thứ phi kia hết bệnh, ân sủng của Vương gia đã sớm không còn nữa. Cuối cùng vị thứ phi kia cũng chỉ có thể buồn bực mà chết."

Thành Phi chậm rãi quay lại, trên đầu nàng, phượng hoàng bằng vàng ròng với những sợi đuôi làm từ đá mã não nhẹ nhàng đong đưa, giống như một dòng nước đẹp để đang lăn tăn gợn sóng.

"Khi đó ta liền biết, cái gọi là ân sủng chỉ là nhất thời, trí nhớ của nam nhân từ xưa đến nay luôn không tốt, hai, ba tháng cũng đủ để nam nhân lãng quên một nữ nhân. Cho dù là Thục phi hơn mười mấy năm thánh sủng đầy mình cũng không ngoại lệ. Người thấy đó, khi Thục phi mang thai thì Hoàng thượng đang ở đâu?"

Hoa Thường rũ mi mắt xuống, khẽ nói: "Ở trong cung của ta."

Thành Phi nở nụ cười nhưng lại không hề vui vẻ, trang dung diễm lệ cũng không thể khiến cho nàng trở nên xinh đẹp, thế nhưng lại thể hiện được tính cách và khí thế của nàng: "Người nói đúng."

"Cho nên ta mới ghen tị với người." Thành Phi tựa cười nhưng không phải cười, tựa khóc nhưng không phải khóc: "Ta chưa bao giờ được Hoàng thượng sủng ái, ta cũng từng vô số lần tự nói với chính mình rằng không cần tự chuốc lấy khổ. Ta biến bản thân mình trở thành một con nhím, vờ như mình rất kiên cường."

Hoa Thường bình tĩnh nhìn Thành Phi, mở miệng nói: "Đố kị ta cái gì, đố kị ta vừa vào cung đã được phong Phi sao? Đố kị thân thể ta gầy yếu? Đố kị ta ba năm không con ư?"

Thành Phi cười, nhìn Hoa Thường, lẩm bẩm nói: "Ghen tị người có vị trí khác biệt trong lòng Hoàng thượng, ghen tị người bị bệnh hơn ba tháng nhưng Hoàng thượng lại không quên không rời, mỗi ngày đến thăm, mỗi ngày lo lắng."

Nhất thời hai người nhìn nhau không nói gì.

Thành Phi chậm rãi xoa nhẹ nơi khóe mắt, sau đó lộ ra nụ cười, nhẹ nhàng và rạng ngời, thanh âm thanh thúy: "Xem ta này, nói một hồi lại đi quá xa rồi, muội vốn đang bệnh, ta còn tới làm phiền muội, muội đừng để trong lòng."

Hoa Thường cũng mỉm cười, thấp giọng nói: "Tỷ lo lắng nhiều rồi, ngay cả trâm phượng tỷ cũng dám trộm, những cái khác có chẳng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi."

Thành Phi nâng mắt nhìn Hoa Thường một chút, sau đó cười nói: "Hôm nay tỷ tới, chính là sợ muội hiểu lầm tỷ. Trâm phượng kia quả thật là do tỷ làm, nhưng người chỉ trích muội lại là Lục Tần, nàng ta tâm cơ hiểm ác. Tỷ tỷ tuyệt đối không có suy nghĩ này."

Hoa Thường cười khê: "Lục Tần là người trong cung của tở, Lục Tần lên tiếng không phải tương đương với tở lên tiếng sao? Tở tở mượn tay Thế tử khiến cho việc trâm phượng liên lụy đến Thượng Dương cung, lại mượn miệng của Lục Tần dẫn dắt mọi người hoài nghi muội. Tở tở tâm tư tinh tế, người bình thường không thể nào sánh bằng."

Thành Phi không hề tức giận, nhìn Hoa Thường nói: "Muội muội người chỉ là đang nói cho hả giận mà thôi. Người cũng không biết, Lục Tần không phải là người của ta, cũng không có khả năng nghe lời ta, hãm hại người thì tở tở ta được cái gì?"

Hoa Thường cũng không yếu thế: "Lục Tần sống là người của Ngọc Hoa cung, chết là quý của Ngọc Hoa cung. Tở muốn phủi sạch quan hệ, chỉ sợ là cả đời này cũng không làm được đâu."

Thành Phi gượng cười, khoe miệng lại có chút chua xót: "Khi không có hài tử thì cảm thấy khổ, bây giờ có Nhị Hoàng tử rồi, cũng vẫn khổ. Tâm muội sáng như gương, không phải là không biết, tở tở nào dám sai sử Lục Tần? Tở chỉ hận cả đời không muốn thấy nàng ta, cả đời nàng ta cũng đừng tới gặp tở."

"Việc trâm phượng đúng là do bốn cung làm, mượn tay Thế tử cũng không phải vì muốn hãm hại muội, chỉ là muốn cho muội biết, tở mới là người mà muội nên kết giao liên minh. Mà Lục Tần ở cùng một cung điện với tở, quan hệ trước kia cực kì gần gũi thân thiết. Chuyện của tở, nàng ta chỉ cần dùng mắt nhìn thì cũng có thể biết được bảy tám phần. Chẳng qua nàng ta ôm hận việc ta đoạt lấy hài tử, không muốn nhìn thấy ta được tốt đẹp, mới âm thầm lôi việc này ra ngoài ánh sáng, lấy nó để phá hỏng quan hệ giữa ta và muội."

Hoa Thường cười khê, sau đó thấp giọng nói: "Lời này của tở tở sai rồi, không có đồng minh nào thành giao do tính kế cả. Nếu tở có điều muốn nói, sao không nói trực tiếp với muội, mà phải dùng biện pháp như vậy. Tở

đặt muội vào nơi nguy hiểm, chứng tỏ tỷ không thành tâm, sao muội có thể tín nhiệm tỷ."

Thành Phi nhếch khóe miệng nói: "Tỷ biết người và Hà Thục phi có quan hệ thân thiết. Thế nhưng Thục phi có thể mang đến cho người cái gì? Nàng là sủng phi, người cũng là sủng phi, bây giờ khoảng cách còn nhỏ, coi như không có chuyện gì lớn xảy ra. Nhưng tương lai, người thịnh sủng dâng cao, mà Thục phi tuổi già sắc kém, quan hệ giữa các người sẽ còn gần gũi nữa sao?"

Thành Phi thấy Hoa Thường không nói gì, tiếp tục nói: "Người trong cung đều nói ta hành sự độc ác, nhưng Hà Thục phi không phải cũng như vậy hay sao? So với ta thì Hà Thục phi càng thêm cố chấp, phạm là chuyện liên quan đến Hoàng thượng, nàng ta ngoan độc cũng không kém gì ta, muội không tính cho tương lai sao?"

Hoa Thường cười cười, khẽ nói: "Tỷ tỷ nói quả thật có lý, nhưng dù cho Thục phi tỷ tỷ và ta có mâu thuẫn, thì đó cũng là chuyện tương lai. Bây giờ mâu thuẫn giữa Thành Phi tỷ tỷ và ta đã ở ngay trước mặt, tỷ không tính cho tương lai sao?"

Thành Phi bĩu môi: "Muội muội nhanh mồm dẻo miệng, tỷ tỷ không bì kịp. Nhưng tỷ biết trong lòng muội hiểu rõ. Muội kết liên minh với Hà Thục phi cũng không hẳn là tốt, rồi sẽ có một ngày các người lâm vào cục diện cùng nhau tranh sủng. Mà muội kết giao với ta đương nhiên sẽ không giống như vậy, tỷ tỷ không cầu Hoàng thượng sủng ái. Năng lực của tỷ và sự sủng ái của muội, hợp tác tất nhiên sẽ cùng có lợi, phân ra ắt có hại."

Hoa Thường lắc đầu, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ nói nghe vô cùng êm tai, nhưng rốt cuộc tỷ muốn cái gì đây? Tỷ không cầu sủng ái, vậy thì cầu cái gì? Tỷ tỷ xuất thân tướng môn, lại ở vị trí cao, những thứ muội có thể cho tỷ, vốn dĩ tỷ đều có, hà tất phải như vậy?"

Thành Phi đưa tay kéo tay Hoa Thường, nhẹ nhàng nói: "Muội không cảm giác được sao, tỷ mạo hiểm lớn như vậy, sai người trộm trâm phượng, không phải chỉ vì muốn chứng minh thực lực của mình giống như muội, mà còn là vì Hoàng hậu."

Hoa Thường bất động như núi: "Hoàng Hậu nương nương là chủ lục cung, mẫu nghi thiên hạ. Chúng ta chẳng qua chỉ là một phi tần, hành vi phạm thượng, đại nghịch bất đạo, đó chính là không tuân theo phụ đức [1]."

[1] Phụ đức (婦德): Đức hạnh của người phụ nữ.

Thành Phi thấp giọng nói: "Tỷ nào có muốn làm ra chuyện như vậy. Hoàng hậu nương nương nói lục soát các cung thì liền lục soát, có từng xem ta là quý nữ tỷ muội mà đối đãi không? Chắc muội cũng không biết Tô Cơ ra đi như thế nào nhỉ?"

Hoa Thường chấn động trong lòng, quả nhiên Thành Phi không giống như người thường, chuyện như vậy cũng bị nàng ta phát hiện ra.

Trong lục cung, nếu luận tâm tư kín đáo, thủ đoạn ngoan độc, không ai qua được Thành Phi. Nhiều năm ở vị trí cao, uy quyền thận trọng, Thực phi không thể nào sánh bằng.

Hoa Thường rũ mi mắt xuống, lên tiếng nói: "Tỷ tỷ nói thiên hoa loạn trụ [2], muội gần như bị mê hoặc. Nhưng tốt xấu gì thì muội cũng không ngốc, việc trâm phượng giữa tỷ muội ta còn chưa kết thúc. Nếu tỷ thật sự có thành ý, vậy thì hãy xử trí Lục Tần, bằng không, lời của tỷ tỷ, e rằng một câu muội cũng không tin."

[2] Thiên hoa loạn trụ (天花乱坠): theo truyền thuyết Trung Quốc, lúc Lương Vũ Đế nghe Vân Quang pháp sư giảng kinh, cảm động trời cao, thiên hoa (hoa trời) đồn dập rơi xuống. Sau này dùng để hình dung người nói chuyện khéo léo êm tai nhưng không có căn cứ, nói chuyện không đầu.

Sắc mặt Thành Phi cứng ngắc một hồi, nhẹ giọng nói: "Muội đây là đang làm khó cho tử. Hy vọng duy nhất cả đời này của tử chính là Nhị Hoàng tử. Người trong thiên hạ đều biết Nhị Hoàng tử là hài tử của bốn cung, nhưng trong lòng hài tử kia biết, Lục Tần mới là thân mẫu của nó. Mặc dù cảm tình không sâu, nhưng huyết mạch tương liên, Lục Tần, tử không động được, cũng không dám động."

Hoa Thường nhàn nhạt nói: "Đầu tiên là tử hãm hại ta, Lục Tần theo đó mà xuất kích, chỉ có mình muội bị thiệt thòi. Bây giờ tử dựa vào khéo mồm khéo miệng liền chiếm hết tiện nghi, ở đâu lại có chuyện tốt như vậy? Muội không cần gì nhiều, chỉ muốn xem diễn xuất của tử thôi."

Thành Phi mím môi, thở dài: "Muội muội đây là đang đưa tử tử vào huyền nhai [3]."

[3] Huyền nhai (悬崖): vách đá dựng đứng, vực đá.

Hoa Thường ôn nhu nói: "Tử tử, nếu cái gì cũng không phải trả giá, sao có thể xem là thành ý được?"

Thành Phi hí mắt: "Nhưng cái giá như vậy là quá lớn, Nhị Hoàng tử là điều duy nhất mà tử không thể mất đi. Tử không giống muội, Tứ Hoàng tử vừa sinh ra đã ở dưới gối của muội, sao muội có thể hiểu được nỗi khổ của tử."

Hoa Thường khẽ cười: "Lấy thủ đoạn của tử, nhất định có thể làm thiên y vô phùng [4], sẽ không khiến cho Nhị Hoàng tử mang khúc mắc trong lòng."

[4] Thiên y vô phùng (天衣无缝): y phục của thần tiên không có đường khâu; dùng để hình dung sự việc hoàn mỹ, kế hoạch chu toàn cẩn mật, làm việc không lưu lại dấu tích.

Thành Phi khẽ cắn đôi môi màu đỏ thắm: "Muội muội thật là xem trọng tỷ tỷ. Được, tỷ đáp ứng, muội cũng phải nhớ kỹ những gì mình đã nói."

Hoa Thường khẽ gật đầu, sóng mắt lưu chuyển: "Muội muội tại đây chúc cho tỷ tỷ kỳ khai đắc thắng [5] trước."

[5] Kỳ khai đắc thắng: câu này được trích từ câu "Kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công" (旗開得勝馬到成功): Cờ phát làm hiệu thì chiến thắng, ngựa quay về báo tin thành công.

Sau khi tiễn Thành Phi đi, Hoa Thường cũng không cảm thấy mệt mỏi, giao phong với Thành Phi ngược lại khiến cho tinh thần nàng tốt hơn một chút, Thược Dực bưng canh sâm tiến lên: "Nương nương dùng chút canh sâm, nói chuyện đã hao tổn tinh lực rồi."

Hoa Thường nhận lấy chén sứ, một ngụm uống cạn.

Thược Dực thấy tinh thần Hoa Thường còn tốt, liền mở miệng nói: "Nương nương thật sự định liên hợp với Thành Phi sao?"

Hoa Thường cong cong khóe môi: "Không có kẻ địch vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn. Hiện tại nói còn quá sớm, bốn cung cũng không vội, trước tiên cứ chờ xem đã."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 87 - Người Mới

Mùa đông đi qua, tiết trời chuyển sang ấm áp, thân thể của Hoa Thường cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp.

"Đầu xuân, khí hậu rất tốt, thân thể thần thiếp có chút khởi sắc, Hoàng thượng không cần lo lắng nữa." Trên mặt Hoa Thường là nụ cười ôn nhu, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, vô cùng thản nhiên.

Bởi vì thân thể của Hoa Thường có chuyển biến tốt, ý cười trên mặt Hoàng đế cũng chân thật hơn rất nhiều, cất tiếng dặn dò: "Đây là chuyện vui, nhưng vẫn không thể sơ ý, thân thể nàng vốn yếu ớt, vẫn phải tĩnh dưỡng cho thật tốt, thỉnh an gì đó cũng không cần đi. Nhiệt độ buổi sáng vẫn còn rất thấp, gió thổi nàng lại bị đau đầu."

Hoa Thường hơi nhú mày, ôn nhu nói: "Đã rất lâu thần thiếp không đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương và Thái hậu nương nương. Bây giờ thân thể thần thiếp đã khá hơn rất nhiều rồi, nếu lại không đi thì không hợp tình hợp lý."

Hoàng đế lắc đầu: "Trẫm biết nàng đặt nặng quy củ, vì để nàng an tâm, nên chỉ đi thỉnh an vào mừng một hoặc mười lăm thôi, thời gian còn lại nàng vẫn phải tĩnh dưỡng cho tốt."

Hoa Thường thấy Hoàng đế có thái độ kiên quyết, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

Thật ra trong lòng Hoa Thường vẫn luôn mừng thầm. Không một ai thích ngày ngày trời còn chưa sáng đã phải rời giường lớn đi thật xa tới

thỉnh an người khác. Cho nên có thể lười nhác tránh việc này tất nhiên là rất tốt. Hiện giờ Hoàng thượng thương tiếc nàng, cũng là một chuyện may mắn.

Hoàng đế vươn tay vén những sợi tóc bên má Hoa Thường, thấp giọng nói: "Qua mấy ngày nữa người mới sẽ tiến cung, có lẽ sẽ có chút rối ren, nàng cũng đừng để ý. Nếu các nàng hiểu chuyện đi đến thỉnh an, nàng gặp là được. Nếu như không đến, nàng cũng không cần phải tới Vị Ương cung để nhận lễ từ các nàng ấy."

Hoa Thường nhoẻn miệng cười: "Thần thiếp không phải bệnh đến mức đi không nổi, sao lại không thể tới Vị Ương cung để gặp các vị muội muội mới đến chứ?"

Hoàng đế cũng cười: "Các phi tần mới tiến cung còn sợ hãi và không hiểu chuyện, cứ ồn ào lớn tiếng. Thân thể nàng không tốt, lại không chịu được tức giận, đi gặp các nàng ấy cũng là một việc hao tâm tốn sức, nàng vẫn nên tịnh dưỡng đi."

Hoa Thường biết Hoàng đế không muốn nàng phí tổn tâm trí, nên vô cùng âm lòng, mỉm cười đáp ứng.

Hoàng đế thấy Hoa Thường ngoan ngoãn, vô cùng hài lòng, tiếp tục nói: "Bởi vì Lục Tần nói năng lỗ mãng, nên khi Hoàng hậu thỉnh chỉ giáng vị, trẫm đã đồng ý, sau này sẽ là Lục Tiệp dư. Hiện giờ Lục Tiệp dư và Lan Tiệp dư đều bị cấm túc, các nàng cũng không đến nhận lễ của người mới. Lần này nhóm người mới tiến cung cũng không có phi tần địa vị cao làm chủ một cung, nên nàng không cần lo lắng."

Hoa Thường nghe xong gật đầu, sau đó khẽ nói: "Lục Tần, à không, Lục Tiệp dư muội muội cũng chỉ là nhất thời nói lỡ thôi, giáng vị thì không khỏi có chút không cam lòng. Lục muội muội là người cũ bên cạnh Hoàng

thượng, từ trước đến nay luôn xem trọng thể diện hơn người khác. Hoàng thượng trách móc nàng ấy nặng nề quá mức thì cũng không hay."

Hoàng đế lắc đầu: "Nàng đúng là thiện tâm, không ghi hận nàng ấy, điều này thật tốt. Giáng vị thật sự có chút nặng, trẫm cũng không phải là người cay nghiệt bạc tình. Nhưng là do nàng ấy gây sự từ việc không đâu, ngay cả Hoàng hậu cũng có ý này. Trẫm không muốn trách cứ Hoàng hậu thêm nữa, làm vậy là không tôn trọng nàng ấy, nên cũng chỉ có thể để cho Lục Tiệp dư tự mình gánh chịu. Nàng cũng không cần áy náy, từ khi Lục Tiệp dư mất đi hài tử thì có chút si ngốc, tác phong hành sự rất khác so với trước đây. Trẫm cũng cảm thấy hơi vô lý, tiểu trủng đại giới [1], đánh động một chút thôi."

[1]Tiểu trủng đại giới (小惩大诫): Trủng trị nhỏ để răn đe lớn.

Thấy Hoàng thượng nói đến mức như vậy, Hoa Thường cũng không còn gì để nói nữa, chỉ cười cười: "Thần thiếp biết chủ yếu là Hoàng thượng muốn thần thiếp hết giận, Hoàng thượng đối với thần thiếp thật tốt, thần thiếp sẽ luôn ghi nhớ trong lòng."

Khuôn mặt Hoàng đế lộ ra tươi cười, dùng bàn tay lớn với những khớp xương rõ ràng vuốt ve gương mặt Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Dưỡng thân thể cho tốt, xem nàng gầy thành bộ dáng gì rồi. Khi nàng mới tiến cung, mướt mà đầy đặn bao nhiêu, mà hiện giờ chỉ còn bộ xương."

Hoa Thường cúi đầu cười khẽ, giận dỗi nói: "Sao mà thành bộ xương nghiêm trọng như vậy chứ? Khi thần thiếp tiến cung vẫn còn nhỏ, bây giờ đã trưởng thành, mọi thứ đều thay đổi rất nhiều, thân thể cũng cao hơn, tất nhiên sẽ gầy rồi. Chờ đến khi thân thể không cao thêm nữa, tự nhiên thịt sẽ trở lại thôi."

Hoàng đế thân mật nhéo nhéo khuôn mặt Hoa Thường, ôn nhu nói: "Mập lên chút đi."

Mặt Hoa Thường đỏ bừng, ánh mắt ôn nhu như nước, nhẹ nhàng gạt đầu, tư thái phong lưu.

Vị Ương cung, sáng sớm.

Hoàng hậu mặc cát phục bằng lụa đỏ có thêu ngũ phượng màu vàng, trên đầu cài bộ diều phượng hoàng tung cánh với sáu mặt nam ngọc thất bảo [2] trân quý, khoe mắt đánh phấn màu hồng vàng, cả người ngồi ngay ngắn ở trên ghế phượng chủ vị, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

"Liên tục trong những ngày vừa qua, sáu vị muội muội đã lần lượt vào cung. Hôm nay tất cả tề tụ lại nơi đây cũng là dịp hiếm có." Hoàng hậu nhẹ nhàng chậm rãi lên tiếng, trong giọng nói dường như có một loại tiết tấu độc đáo, khiến người khác không nhìn được mà chăm chú lắng nghe.

Khuôn mặt Thấm Thục phi không một chút biểu tình, mở miệng nói: "Thứ cho mắt thần thiếp vụng về, không thấy được chỗ nào là tất cả tề tụ. Lời này của Hoàng hậu nương nương nếu như bị Hoa muội muội, Lục muội muội và Lan muội muội nghe được, chỉ sợ các nàng sẽ thương tâm mất."

Nét cười trên mặt Hoàng hậu không hề biến mất, lên tiếng nói: "Thục phi muội muội quả thật là yêu mến mọi người, là bốn cung nói chuyện không tinh tế rồi."

Phía dưới là một loạt phi tần ngồi theo thứ tự, đứng đầu các phi tần mới vào cung đương nhiên là Khánh Quý tần Ngô thị và Nghiêm Tần Nghiêm thị. Ngô thị là người nhà mẹ đẻ Thái hậu, tất nhiên Khánh Quý tần rất có uy thế, cho dù là phi tần mới vừa vào cung nhưng cũng dám ngắt lời: "Nói đến việc này, thật sự là tần thiếp chưa từng gặp qua những vị tỷ tỷ đó. Tần thiếp mới vừa vào cung, nên cũng chưa hiểu chuyện, cả gan hỏi một chút, rốt cuộc là vì sao?"

Hoàng hậu không có cảm tình đối với vị Khánh Quý tần này, nhưng vì mang danh hiền huệ nên không thể nổi giận, ung dung cười nói: "Hẳn là các người đều nhận thức được các tỷ muội đang ngồi đây. Còn có mấy vị Đáp ứng, Canh y chưa gặp, họ không có tư cách tham dự. Còn lại chỉ có ba vị, các người chưa từng gặp qua."

Dương Quý nhân mới tiến cung là người xinh đẹp hoạt bát, đánh bạo hỏi: "Rốt cuộc là ba vị tỷ tỷ nào thừa Hoàng hậu?"

Hoàng hậu mỉm cười: "Vị đầu tiên là Kỳ Hiền phi, là chủ của Thượng Dương cung, thân thể nàng không tốt, đã bị bệnh lâu rồi. Hoàng thượng và Thái hậu cũng đã ân chuẩn cho nàng dưỡng bệnh thật tốt, cho nên các người chưa gặp nàng."

Vương Mỹ nhân, Diêu Quý cơ và Triệu Lương viện đều vô cùng nghiêm túc lắng nghe. Vương Mỹ nhân thấp giọng hỏi: "Kỳ Hiền phi nương nương là một trong tứ Phi, lại là chủ một cung, chúng tần thiếp chưa từng bái kiến, vậy chúng tần thiếp có nên đến Thượng Dương cung để thỉnh an không?"

Hoàng hậu cười nói: "Tính tình của Hiền phi là tốt nhất, các người cũng không cần cẩn thận như vậy. Hiện giờ nàng đang bị bệnh, các người cũng đừng chạy đến đó quấy rầy nàng. Chờ Hiền phi bình phục, sẽ có lúc các người được gặp mặt để hành lễ."

Đám người Vương Mỹ nhân thấp giọng đáp vâng.

Hoàng hậu nói tiếp: "Còn có hai vị nữa mà các người chưa gặp, đó là Lan Tiệp dư và Lục Tiệp dư. Hai nàng ấy phạm chút sai lầm, bị Hoàng thượng cấm túc. Lan Tiệp dư chính là thân mẫu của Đại Công chúa, cấm túc không lâu thì sẽ được giải thôi. Nhưng còn Lục Tiệp dư thì bị cấm túc khá lâu, trong thời gian ngắn các người sẽ không có dịp để gặp nàng."

Các phi tần mới vào cung vừa nghe hai vị phi tần đều bị cấm túc, có chút hoảng sợ, trên mặt cũng lộ ra vài phần bất an.

Hoàng hậu thấy thế, cười cười trấn an: "Các người cũng không cần lo lắng, Hoàng thượng và bốn cung đều là người hiểu lý lẽ, chỉ cần các người tận tâm phụng dưỡng Hoàng thượng, hiếu kính với Thái hậu, tử muội hòa thuận, tất nhiên sẽ không có chuyện gì. Nhưng nếu bất kính với bề trên, tranh giành tình cảm, vậy thì đừng trách bốn cung không lưu tình."

Sáu vị phi tần mới tiến cung đều đứng dậy hành lễ nói: "Tần thiếp cần tuân dạy bảo của Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu tươi cười khoan dung: "Hôm nay các người cũng mệt rồi, bốn cung sẽ không nói những lời thừa thãi, sớm trở về nghỉ ngơi đi. Còn nữa, bốn cung đã sai người nhanh chóng chế tạo thẻ bài cho các phi tần mới, ba ngày sau mới có thể thị tẩm, các người cũng nên chuẩn bị cho tốt đi."

"Vâng, tần thiếp cáo lui."

Thành Phi ngồi trên kiệu hồi cung, ánh mắt hơi trầm xuống, nàng vẫn luôn chú ý đến Nghiêm thị. Vị nữ nhân này khi tuyển tú đã được Hoàng thượng yêu thích chỉ định nạp vào hậu cung, nhất định là không tầm thường.

Hôm nay gặp mặt, trên mặt các vị phi tần mới tiến cung ít nhiều đều có chút vui mừng. Duy chỉ có vị Nghiêm Tần này là buồn bực không vui, thêm một chút cô đơn, nhưng phần nhiều là sợ hãi, thật không bình thường.

"Nhiễm Phong, người nói một chút xem, sáu vị muội muội mới này, bộ dáng vị nào là lợi hại nhất?" Trịnh Phi thối thối lên hộ giáp, nhàn nhả hỏi.

Nhiễm Phong đi theo bên cạnh kiệu của Thành Phi, nghe Thành Phi hỏi chuyện, liền trả lời: "Ấn tượng sâu nhất tất nhiên là Khánh Quý tần, đó là chất nữ của Thái hậu. Nếu Thái hậu thật sự có lòng giúp đỡ, không biết chừng sau này có thể đứng vào hàng làm chủ một cung."

Thành Phi híp mắt: "Khánh Quý tần? A, người quá xem trọng nàng ta rồi. Quý tần thật ra là một phân vị không thấp, chỉ là đối với vọng tộc ngoại thích mà nói, vẫn còn cách khá xa. Từ Quý tần đến cửu tần cũng là một trở ngại lớn, trong vòng ba năm vị quý nữ này không thể đứng đầu cửu tần. Những người còn lại thì người cảm thấy thế nào?"

Nhiễm Phong thấp giọng nói: "Nếu luận về mỹ mạo, thì Diêu Quý cơ đứng đầu. Hôm nay không thấy nàng ta nói chuyện, thoát nhìn là một người trầm tĩnh hướng nội. Dương Quý nhân tính tình hoạt bát, có vài phần ngây thơ, có lẽ Hoàng thượng sẽ sủng ái một chút. Vương Mỹ nhân lại chu đáo về mọi mặt, tâm tư tỉ mỉ, cho dù không được sủng ái, nhưng đoán chừng cũng có cuộc sống không tồi đâu."

Thành Phi cười cười: "Người đã quên Nghiêm Tần và Triệu Lương viện. Xuất thân của Nghiêm Tần không thấp chút nào nhưng phân vị lại bị ép thấp, ta đoán Hoàng thượng sẽ có tính toán khác. Gia thế Triệu Lương viện quá kém, ai cũng có thể khinh mạn vài phần, người không chú ý cũng là chuyện bình thường."

Nhiễm Phong cẩn thận ngẩng đầu, khẽ hỏi: "Nương nương có tính toán gì không?"

Thành Phi cong cong khóe miệng: "Đến Thượng Dương cung."

Thượng Dương cung, nội điện.

"Tỷ tỷ lại không ngại cực khổ, hôm nay mới vừa gặp người mới xong thì đã đến cung của muội." Tay Hoa Thường cầm chén trà bằng sứ Thanh Hoa, khẽ cười nói.

Thành Phi ngồi ở ghế bên cạnh, khéo miệng luôn mang theo độ cong trào phúng, không làm cho người khác yêu thích nổi: "Muội không chào đón tỷ sao? Hiện giờ Lục Tiệp dư bị cấm túc, tỷ muốn xử trí nàng ta, thì cũng không còn biện pháp nào khác. Muội không nên tức giận, cứ từ từ đã."

Hoa Thường cũng không trông cậy vào Thành Phi có thể lập tức xử trí Lục Tiệp dư. Thành Phi là một con sói, dã tính không thay đổi, nhưng lại hiểu được phải nhẫn nại và chờ đợi, một khi đã ra tay, tuyệt đối không lưu lại hậu hoạn.

"Hôm nay tỷ tỷ tới chỗ muội là vì chuyện gì? Chẳng lẽ cảm thấy các muội muội mới đến không hợp tâm ý sao?" Hoa Thường nhấp một ngụm trà, chậm rãi hỏi.

Thành Phi cười cười nói: "Hôm nay mới thấy lần đầu, sao có thể biết được chứ. Nhưng muội muội phải cẩn thận, sáu vị mới đến, muốn gia thế có gia thế, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn tính tình có tính tình. Nếu muội vẫn luôn bệnh như vậy, cho dù Hoàng thượng có niệm cũ tình, thì cuối cùng cũng không bằng người mới tươi đẹp đâu."

Hoa Thường rũ mi mắt xuống, khẽ cười: "Nữ tử lấy trinh tĩn làm đức, việc cùng người tranh sủng muội không làm được. Các nàng được sủng ái thì cứ để các nàng được sủng ái, các nàng được hoan nghênh thì cứ mặc các nàng được hoan nghênh. Hoàng thượng không phải là người ham mê nữ sắc, muội cũng không phải dựa vào sắc đẹp để giữ tâm của Hoàng thượng. Tỷ tỷ vẫn nên nhọc lòng cho chính mình thì hơn."

[2] Theo kinh Phật thì thất bảo gồm:

- Vàng (kim, hay hoàng kim): Theo luận Đại Trí Độ, vàng là do từ cát đá, đồng đỏ trong núi sinh ra. Vàng có bốn đặc điểm: màu sắc không biến đổi; thể chất không ô nhiễm; thay đổi được hình trạng (từ vòng sang xuyên, sang tượng cốt, chén đĩa, v.v...); làm cho người ta trở nên giàu sang.

- Bạc (ngân, hay bạch ngân): Theo luận Đại Trí Độ, bạc là do từ đá cháy sinh ra.

- Lưu ly (hay tỳ lưu ly): một loại đá ngọc màu xanh, ánh sáng trong suốt, là thần vật sinh từ thiên nhiên, không phải do người có thể tạo ra được. Tuy nhiên, cũng có thứ ngọc lưu ly do người luyện thành, nhưng đó chỉ là loại ngọc giả mà thôi.

- Pha lê (tức thủy tinh): Theo luận Đại Trí Độ, hai loại lưu ly và pha lê là do từ trong các hang núi sinh ra. Giá tuyết đóng băng, trải qua ngàn năm thì thành ngọc, gọi là pha lê (nghĩa là ngọc nước). Loại thủy tinh ngày nay thường dùng làm các vật gia dụng là do con người lấy cát chế biến thành, không phải là ngọc pha lê thiên nhiên nói trên.

- Xà cừ: vỏ của 1 loại ốc biển, mặt ngoài của vỏ có nhiều lần sâu như khắc, mặt trong thì trắng, sáng như ngọc; cho nên được xem là một loại đá ngọc.

- Xích châu (hay gọi là xích chân châu): là một loại ngọc màu đỏ, do một loài sâu đỏ sinh ra. Theo luận Đại Trí Độ, loại chân châu này cực kì quý báu, không phải là san hô.

- Mã não: là loại ngọc quý màu xanh biếc, rất sáng; khác với loại mã não thường thấy, là loại đá có vân đỏ.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 88 - Lòng Người Thay Đổi

Thượng Dương cung.

Thước Dực nâng một cái khay màu đỏ thắm đi đến hành lễ, thấy Hoa Thường vẫn nằm trên giường, bèn nói: "Đầu xuân, vừa lúc tiết trời không nóng không lạnh, cảnh đêm chồi, cây liễu nảy mầm, đúng là một cảnh sắc vô cùng đẹp. Thân thể của nương nương cũng đã tốt lên rất nhiều, sao không ra cửa đi dạo một chút?"

Hoa Thường ngồi dậy, sửa lại sợi tóc: "Người nằm hoài sẽ lười, dù hết bệnh rồi cũng không muốn đi lại."

Thước Dực nâng khay tiến lên nói: "Nương nương nhìn xem, đây là gấm vóc Nội phủ mới dâng lên, đều là màu sắc nương nương yêu thích. Vải lụa đều tầm thường, nhưng nương nương đặt biệt phân phó sa lụa (loại lụa mỏng và mịn), nên Nội phủ dâng lên chính là lụa sợi mỏng mịn và trắng tinh ở phía Nam, thật sự rất đẹp."

Hoa Thường vươn tay sờ sờ, cười khê: "Đều là nguyên liệu đẹp, lưu lại mấy cuộn, đừng thêu gì cả, ngày thường mặc rất tốt."

Thước Dực đặt khay xuống, nhẹ giọng nói: "Nương nương đơn giản quá mức rồi, nào có chuyện mặc y phục mà không thêu gì? Quá đơn điệu. Dù cho mặc hằng ngày ở trong cung mình cũng có vẻ hạ thấp rồi."

Hoa Thường cười cười nói: "Đầu xuân, mùa hè cũng sẽ nhanh tới, bốn cung không thích những xiêm y thêu lòe loẹt. Cho dù có thêu đẹp thì vẫn là

thứ thêm vào, y phục trên người như thế, mặc vào cũng không thoải mái, cứ đơn giản như vậy mới tốt."

Thước Dực bất đắc dĩ thở dài: "Nương nương luôn có lý. Chỉ cần nhìn xiêm y xuân hạ đơn giản của nương nương, người không biết còn tưởng là tiểu Đáp ứng, tiểu Canh y nào ở trong cung đó."

Hoa Thường bật cười, vươn ngón tay điểm điểm lên trán Thước Dực, lên tiếng trách mắng: "Nói bậy gì đó, Đáp ứng và Canh y có thể mặc nguyên liệu tốt như vậy sao?"

Thước Dực cũng cười nói: "Nói đến nguyên liệu, Hoàng thượng nghe nói nương nương muốn mấy cuộn sa lụa, hôm nay còn thưởng hai thất [1] Kinh Dung Sa đó."

[1] Thất (匹): Lượng từ dùng đếm số vải và lụa. Đời xưa tính dài bốn trượng là một "thất". Dùng như chữ "thất" 疋.

◎Nhu: "nhất thất bố" 一匹布 một xấp vải.

Ánh mắt Hoa Thường sáng lên, cất tiếng nói: "Là loại lụa cực kì nhẹ, có nơi gọi là Kinh Dung, chính là Kinh Dung Sa ở Việt Châu ư?"

Thước Dực vui vẻ gật đầu: "Đúng là Kinh Dung Sa, gần giống lụa nhưng lại nhẹ và quý hơn nhiều. Nghe nói năm nay Việt Châu dâng lên tổng cộng năm thất, một mình nương nương được hai thất."

Hoa Thường cười lớn một chút, nhẹ giọng nói: "Hai thất Kinh Dung Sa này dùng một thất, còn một thất thì giữ lại. Phân phó người của Nội phủ làm một bộ xiêm y đưa tới cho bốn cung."

Thước Dực hành lễ tuân mệnh.

Thân thể của Hoa Thường dần dần chuyển biến tốt đẹp. Chuyện đầu tiên nàng quan tâm không phải là các phi tần mới tiến cung, cũng không phải việc tranh đoạt sự sủng ái của Hoàng thượng, mà là Tứ Hoàng tử chưa gặp đã nhiều ngày.

Bà vú cẩn thận ôm Tứ Hoàng tử đi vào trong điện, phúc thân quỳ lạy: "Nô tỳ tham kiến nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường mặc một chiếc váy màu ngọc bích thêu những nhánh hoa xếp chồng lên nhau, giản dị lại tươi đẹp. Tóc búi đơn giản, trên đầu chỉ cài một cây trâm hoa nhài nhỏ màu dương chi (màu mỡ dê), ôn nhu nói: "Miễn lễ. Bốn cung bị bệnh nhiều ngày, Tứ Hoàng tử đã phiền các người chăm sóc. Người đâu, ban thưởng."

Lan Chi nâng khay đựng một số trang sức bằng vàng, bạc và ngọc trai tiến lên.

Mấy bà vú vội vàng quỳ xuống tạ ơn, liên tục nói không dám.

Hoa Thường cười ôm Tứ Hoàng tử vào trong lòng mình. Tứ Hoàng tử có vẻ như đang ngủ, khuôn mặt nhỏ bụ bẫm khiến đôi mắt đang nhắm trông giống như một đường may, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm khẽ động đậy.

Trẻ nhỏ rất mẫn cảm, dường như biết người ôm nó đã thay đổi, có chút không quen.

Mấy bà vú đều lo lắng đề phòng, sợ Tứ Hoàng tử ở trong lòng nương nương sẽ khóc.

Hoa Thường cười nói: "Tứ Hoàng tử đúng là khá nặng, so với đứa bé hai tuổi thì lớn hơn một chút, nhìn bụ bẫm hơn hẳn, công lao của các người bốn cung sẽ nhớ kỹ. Nhưng sau này các người cũng phải tận tâm tận lực mới được."

"Vâng, nương nương yên tâm."

Hoa Thường cúi đầu, vươn ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt của Tứ Hoàng tử, mềm mại, non nớt đáng yêu.

Tứ Hoàng tử sinh vào mùa thu, nếu tính đúng thì hẳn là được một tuổi rưỡi, đúng là có bụ bẫm hơn so với những đứa bé cùng tuổi, nhưng trẻ nhỏ thì phải nuôi dưỡng cho thật béo.

Đặc biệt là Tứ Hoàng tử còn có bệnh bẩm sinh, một khi đã phát bệnh, đừng nói là bệnh tim, dù chỉ là một cơn sốt của bệnh phong hàn bình thường, cũng có thể mất đi nửa cái mạng. Nếu như trên người không có mỡ, sau cơn bệnh nhỏ thì chỉ còn lại một bộ xương.

Hoa Thường tươi cười mềm mại: "E là Tứ Hoàng tử không nhận ra bốn cung. Đúng rồi, gần đây Thế tử thế nào?"

Mấy ngày trước Thế tử Kính vương mới hồi cung, vốn dĩ định qua mười lăm sẽ đón Thế tử trở về, nhưng Hoàng thượng thấy Hoa Thường vẫn luôn bị bệnh, nên hoãn lại vài ngày.

Thước Dực hành lễ trả lời: "Hai ngày nay rất tốt, Thế tử và Nhị Hoàng tử chơi đùa rất vui vẻ, vừa học xong thì chơi đùa với nhau, ước chừng buổi tối mới có thể trở về."

Hoa Thường che miệng cười: " Cũng thật kỳ quái. Nhị Hoàng tử và Thế tử đều là đứa bé hướng nội, nhưng hai đứa nhỏ ở cùng nhau lại đặt biệt hoạt bát, leo cây bắt chim không từ bất cứ việc xấu nào."

Thước Dực nhoen miệng cười: "Đều là trẻ con, vào thời điểm hoạt bát, làm chút chuyện âm ỉ cũng là bình thường."

Hoa Thường gật gật đầu nói: "Nếu Thế tử trở về, hãy lau rửa cho sạch, cũng thường xuyên thay đổi xiêm y, nam hài tử khi chơi sẽ một thân đầy

mồ hôi."

Thước Dực hành lễ vâng lời.

Đang nói chuyện, Tứ Hoàng tử trong lòng Hoa Thường tỉnh dậy, một đôi mắt đen bóng mê mang nhìn khắp mọi nơi.

Hoa Thường ngừng hô hấp, không dám lớn tiếng, nén giọng nói: "Các người xem, tiểu Tứ thật ngoan ngoãn, không khóc không nháo. Tiểu Tứ, ta là ai vậy, có biết ta hay không?"

Đương nhiên Tứ Hoàng tử không hiểu Hoa Thường đang nói cái gì, cánh tay nhỏ như củ sen giãy giụa đong đưa, chân cũng giãy đạp lên.

Hoa Thường nhìn tiểu Tứ đáng yêu không chịu được, nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay, cười nói: "Mẫu phi ở chỗ này, tiểu Tứ ngoan, đói bụng sao?"

Tứ Hoàng tử ê ê a a, Hoa Thường nghe không hiểu ngôn ngữ do cái miệng nhỏ non mềm kia phát ra, sủng nịnh cười nói: "Tới đây, học với mẫu phi, mẫu, phi."

Hoa Thường kéo dài thanh âm dạy tiểu Tứ nói chuyện, biểu tình ôn nhu.

Trong lúc Thượng Dương cung ấm áp không ngừng, Tiêu Phòng cung lại có chuyện không vui.

Việc này phải bắt đầu nói từ khi sáu vị phi tần vào cung.

Người mới vào cung dù sao cũng phải có nơi ở. Khánh Quý tần là người đặc ý nhất trong số những người mới, vào ở Trữ Tú cung vốn vẫn luôn vô chủ, ở tả thiên điện (thiên điện bên trái), trong khi Nghiêm Tần là hàng xóm của nàng, ở hữu thiên điện (thiên điện bên phải), chính điện vẫn

trống như cũ. Không có chủ quản một cung đề nặng, quả thật sinh hoạt rất tự tại.

Dương Quý nhân và Vương Mỹ nhân vào ở hữu thiên điện của Trường Nhạc cung. Trường Nhạc cung cũng không có chủ, nhưng tả thiên điện lại là nơi Ninh Quý Tần cư trú. Ninh Quý Tần tuy không phải chủ quản một cung nhưng địa vị cũng không kém chút nào. Tuy là vô chủ nhưng lại hơn hẳn có chủ, Ninh Quý Tần là người có tính cách nội liễm trầm ổn, ứng phó qua ngày cũng không quá khó khăn.

Còn lại Diêu Quý cơ và Triệu Lương viện vào ở hậu điện của Tiêu Phòng cung.

Tiêu Phòng cung là địa bàn của Thục phi, tả thiên điện là nơi ở của Ôn Quý tần, trừ Vị Ương cung ra thì đây là cung điện mạnh nhất.

Tuy Thăm Thục phi kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là người ngang ngược vô lý, làm chủ một cung, có phi tần mới vào ở, việc ăn ở do nàng chuẩn bị đều không tồi.

Đáng tiếc, chỉ có mấy ngày, đã náo loạn ra một hồi phong ba.

Chính điện.

Thăm Thục phi tức giận ngồi ở trên, Ôn Quý tần ôn tồn mềm giọng an ủi: "Tỷ tỷ hà tất phải tức giận với bọn họ, bọn họ xứng sao? Để bản thân tức giận thật không đáng."

Thăm Thục phi tức giận đến mức bật cười, gằn giọng nói: "Triệu Lương viện đến từ một gia đình nhỏ, xuất thân không cao, nhưng tính tình lại rất ngang ngược. Như thế nào, ăn cải trắng thì uất ức cho nàng ta! Ngay cả trên bàn của bốn cung cũng có cải trắng!"

Ôn Quý tần nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ bớt giận. Triệu Lương viện kia xuất thân thấp hèn, kiến thức nông cạn, cho rằng vào cung thì mỗi ngày đều dùng sơn hào hải vị. Nhưng không nghĩ rằng với phân vị Lương viện của nàng ta, ngay cả thịt cũng sẽ có giới hạn."

Thẩm Thục phi cười lạnh: "Bốn cung biết nàng ta kiến thức hạn hẹp, không có đầu óc. Bốn cung tức giận cũng không phải vì nàng ta, mà là vì Diêu Quý cơ hiền huệ kia kìa!"

Ôn Quý tần khẽ nói: "Muội cũng có nghe thấy, Diêu Quý cơ và Triệu Lương viện cùng ở hậu điện, quan hệ thân cận. Lần này Triệu Lương viện không lựa lời nói thức ăn của mình không ngon, nường nường người khắt khe với nàng ta. Nàng ta chống đối nường nường, chắc chắn đằng sau không thể thiếu công lao của vị Diêu Quý cơ này."

Ánh mắt Thẩm Thục phi thâm trầm: "Diêu Quý cơ ỷ vào sắc đẹp, gần đây được Hoàng thượng lật thẻ bài vài lần, vậy mà đã đắc chí càn rỡ, ngay cả bốn cung mà nàng ta cũng không đặt vào trong mắt."

Ôn Quý tần cười cười: "Tỷ tỷ là nường nường chủ vị của nàng ta, cũng có thể trừng phạt nhỏ một phen, cần gì phải ở chỗ này tự mình tức giận chứ."

Thẩm Thục phi lạnh mặt cả giận nói: "Chỉ là bốn cung không quen nhìn bộ dáng hiền huệ giả tạo của nàng ta! Dựa vào nhan sắc thật ghê tởm. Cho dù Tô Cơ năm đó được sủng ái, thì cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu nghe răn dạy, nào có giống như nàng ta, hừ!"

Ôn Quý tần vừa nghe đến tên Tô Cơ, thu lại ý cười trên mặt, khóe miệng có chút cứng nhắc, thấp giọng nói: "Tô Cơ sớm đã đi rồi, hà tất phải nhắc đến nàng ấy."

Thẩm Thục phi thấy sắc mặt của Ôn Quý tần, ngữ khí hòa hoãn lại: "Ngũ Hoàng tử còn nhỏ, cũng không có ở đây, muội lo lắng cái gì chứ?"

Ôn Quý tần khẽ nói: "Chỉ là tự mình chột dạ mà thôi."

Thẩm Thục phi hận không thể rèn sắt thành thép: "Muội chột dạ cái gì, Ngũ Hoàng tử là hài tử thân sinh của muội, nhớ kỹ! Đừng nói Tô Cơ đã chết, cho dù còn sống thì như thế nào?"

Ôn Quý tần gượng cười: "Quan tâm sẽ bị loạn, mấy năm nay, muội thật sự cho rằng Ngũ Hoàng tử chính là hài tử thân sinh của mình. Muội đào tìm đào phối chăm sóc yêu thương nó, nếu tương lai nó biết muội không phải là thân mẫu của nó, không biết cảnh tượng sẽ như thế nào nữa..."

Thẩm Thục phi thấy tâm tình Ôn Quý tần xấu đi, cũng không có cách nào, loại sự tình này người khác muốn khuyên cũng vô dụng, chỉ có thể tự mình nghĩ thông mà thôi.

"Tục ngữ nói, ân sinh không bằng ân dưỡng, muội nhìn Thành Phi xem. Nhị Hoàng tử từ nhỏ đã được nuôi dưỡng dưới gối của Thành Phi, cho dù thân mẫu Lục Tiệp dư ở thiên điện cũng không bằng. Vì thế nên muội yên tâm đi."

Ôn Quý tần nghe vậy, tâm tình tốt hơn rất nhiều, ôn nhu nói: "Đa tạ tỷ tử trấn an."

Thẩm Thục phi cười cười, vươn tay sờ gương mặt Ôn Quý tần: "Được rồi, muội trở về nghỉ ngơi đi, Ngũ Hoàng tử cũng không rời được muội."

Ôn Quý tần gật gật đầu, nhún người hành lễ: "Vậy muội xin cáo lui trước, tỷ cũng đừng tức giận, bảo trọng thân thể."

Thẩm Thục phi gật đầu đáp ứng.

Ôn Quý tần vịn tay cung nữ chậm rãi trở về điện của mình, khoe miệng hơi cong lên: "Tính tình Thục phi tỷ tỷ thật là không tốt, chút chuyện

này chẳng có gì to tát, vậy mà cất công kêu ta đi qua. Nếu ta không dựa vào Ngũ Hoàng tử để thoát thân, không biết còn muốn làm cái gì nữa."

Cung nữ thiếp thân Bình Nhi là tỳ nữ hồi môn của Ôn Quý tần, là người được tín nhiệm nhất, nhỏ giọng nói: "Chắc là Thục phi nương nương muốn giáo huấn Diêu Quý cơ một chút, chỉ là Diêu Quý cơ hiện giờ đang được thịnh sủng. Thục phi không sợ Hoàng thượng, nhưng nương nương thì không thể phạm sai lầm. Đến lúc đó bị Thục phi nương nương làm liên lụy, vậy thì mất nhiều hơn được."

Ôn Quý tần lấy hết trang sức trên đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Đúng là ý này. Diêu Quý cơ lại không đắc tội với ta, ta cần gì phải ra mặt? Để Thục phi tỷ tỷ tự mình lăn lộn đi thôi. Tuy lúc trước Thục phi quan tâm ta rất nhiều, nhưng chung quy không phải người một nhà, cũng không phải là một thể. Nếu không nhìn xa, cân nhắc nhiều một chút, thì sau này muốn tự bảo vệ mình cũng khó."

Ôn Quý tần nhìn hình ảnh mình trong gương đồng, khẽ cười: "Thục phi và ta có xuất thân tương tự, ai thấp hơn ai? Hiện giờ, ta cũng có Hoàng tử, tiến thêm một bước nữa cũng không khó, không cần phải dựa vào Thục phi sống qua ngày. Khi nữ nhân làm mẫu thân thì sẽ trở nên mạnh mẽ, vì Ngũ Hoàng tử, ta không thể cả đời làm tùy tùng cho Thục phi được."

Bình Nhi cúi đầu nhỏ giọng nói: "Dưới gối Thục phi nương nương chỉ có hai vị Công chúa. Nếu lại tiếp tục không sinh ra được Hoàng tử, tương lai nói không chừng Thục phi còn phải trông cậy vào nương nương đó."

Ôn Quý tần cong cong khóe miệng: "Đừng nói bậy."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 89 - Oán Giận

Thượng Dương cung.

Thẩm Thục phi ôm Nhị Công chúa đến cung của Hoa Thường, nhàn rỗi nhàn chán ngồi nói chuyện phiếm. Hậu cung tịch tịch, nếu không có người hiểu lòng mình nói chuyện cùng thì có thể khiến cho con người ta hóa điên.

Hiện giờ Hoa Thường đã không còn nằm ở trên giường. Nàng mặc thường phục ngồi trên giường, tuy sắc mặt vẫn có chút tái nhợt, nhưng tinh thần đã thật sự tốt lên, cả người thoải mái hơn rất nhiều, cười ấm áp: "Nhị Công chúa trông thật xinh đẹp, giống tỷ tỷ nhiều hơn, nhưng lại hơi gầy, nên chăm kỹ hơn một chút."

Thẩm Thục phi vuốt ve khuôn mặt nhỏ của Nhị Công chúa, cười ôn nhu, dịu dàng nói: "Lúc trước tỷ còn nghĩ rằng không thể nuôi sống đứa trẻ này, không dám nghĩ đến, chỉ có thể chịu đựng. Tỷ nhìn con bé mà đau lòng giống như đôi mắt của tỷ đang bị đau vậy."

Hoa Thường nắm lấy tay Thẩm Thục phi, nhẹ nhàng nói: "Sao muội lại không thấy Tam Công chúa? Không phải muội đã nói với tỷ, điều tối kỵ khi nuôi dưỡng trẻ nhỏ là không được bắt công sao. Sức khỏe của Nhị Công chúa không tốt, tỷ quan tâm nhiều hơn một chút cũng là bình thường, nhưng không thể không quan tâm đến Tam Công chúa như vậy."

Nét cười trên khóe môi của Thẩm Thục phi cứng đờ, tuy Tam Công chúa do nàng sinh ra nhưng dù sao cũng không giống nhau.

Lúc trước khi hoài thai Tam Công chúa, đa số các Thái y đều nói là nhi tử, việc đó làm cho nàng ôm hy vọng rất lớn. Chỉ tiếc khi sinh ra lại là nữ nhi, không chỉ mình nàng có cảm giác mất mát mà đến bản thân Hoàng thượng cũng vậy.

Cho nên hiện tại Thấm Thục phi không thương yêu Tam Công chúa nhiều không phải là không có lý do, ngay cả tình cảm của Hoàng thượng dành cho Tam Công chúa cũng lạnh nhạt.

Huống chi lại có một Nhị Công chúa ốm yếu, tục ngữ nói rất hay, đứa trẻ biết khóc sẽ có sữa uống. Tam Công chúa khỏe mạnh, tất nhiên không thể so được với Nhị Công chúa luôn ốm yếu khóc nháo.

Thấm Thục phi không muốn nói đến đề tài này, cười cười: "Đều là trẻ mới sinh mới bị cô tập nói, có gì mà bất công. Nói đến trẻ con, Tứ Hoàng tử như thế nào rồi? Sao không thấy muội ôm ra đây?"

Khỏe mắt Hoa Thường hơi nhuốm màu bi thương, nhẹ giọng nói: "Mùa xuân khí trời trở nên ấm hơn, nhưng Tứ Hoàng tử lại nhiễm phong hàn, muội lo lắng không hết sao còn dám ôm nó ra hứng gió chứ."

Thấm Thục phi nghe vậy thì lo lắng: "Không có chuyện gì lớn chứ? Thật ra mùa xuân là dễ nhiễm phong hàn nhất, đột nhiên khí trời trở nên ấm hơn, thân thể đứa bé vốn yếu ớt nên sẽ không thích ứng được."

Hoa Thường cười khổ nói: "Muội cũng không có kinh nghiệm gì, đành phải giao hết tất cả cho bà vú và Thái y."

Thấm Thục phi an ủi: "Nuôi con chín mươi chín năm thì đã lo lắng hết một trăm năm, dù có giao đứa nhỏ cho người chăm sóc thì trong lòng mình vẫn luôn lo lắng, nôn nóng bất an. Nỗi lòng của muội, tỷ hoàn toàn có thể hiểu được." Thục phi nhìn Nhị Công chúa trong lòng mình, sắc mặt ôn nhu, sau đó cười nói: "Nói đến chuyện của hài tử, thật ra Ôn muội muội lại có phúc khí, thân thể Ngũ Hoàng tử khỏe mạnh, lại không khóc nháo, nuôi

dường đến bây giờ cũng không hề nhiễm bệnh gì, thật khiến cho người ta cực kỳ hâm mộ."

Hoa Thường cười nhẹ nhàng: "Mỗi người đều có số mệnh riêng. Tuy Ôn muội muội không được thánh sủng, nhưng lại có một đứa nhỏ ngoan ngoãn như vậy, cũng là mất cái này được cái kia. Chỉ tiếc là Tứ Hoàng tử của muội không có phúc khí như vậy, người ta đều nói bệnh trên người hài tử, đau trong lòng mẫu thân, mỗi ngày lòng của muội như bị treo lơ lửng."

Thẩm Thục phi nghe vậy khẽ thở dài: "Cũng không biết do tỷ có ảo giác hay không, tỷ cảm thấy Ôn muội muội có chút xa cách với chúng ta. Tỷ và muội ấy ở chung một cung, nhưng lại không có nhiều thời gian tâm sự với nhau."

Hoa Thường rũ mi mắt, nhẹ nhàng nói: "Ôn muội muội cũng đã lớn hơn rồi, tính tình sao có thể trẻ con giống như lúc trước được. Đừng nói là tỷ, ngay cả muội bị bệnh ba bốn tháng, nàng ấy cũng chỉ tới thăm một lần."

Thẩm Thục phi nhíu mày: "Từ trước đến nay Ôn muội muội là người có tâm tư mẫn cảm, có phải chúng ta làm chuyện gì khiến muội ấy không vui hay không? Nếu không sao có thể như vậy được."

Hoa Thường cười nói: "Nếu nói đến tâm tư mẫn cảm, muội còn mẫn cảm hơn Ôn muội muội vài phần. Nhưng sao mà lại có chuyện phải tức giận như vậy? Ôn muội muội cũng không ngốc, biểu hiện bây giờ chỉ sợ là muội ấy muốn phân rõ giới hạn."

Vết hằn giữa đôi chân mày của Thẩm Thục phi càng sâu thêm, thanh âm cũng lạnh hơn: "Phân rõ giới hạn sao? Ta ở trong cung nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nghe được phi tần bình thường muốn phân rõ giới hạn với nương nương chủ vị của mình! Nàng ta cho rằng nàng ta là Hoàng hậu chắc?"

Sắc mặt Hoa Thường thay đổi: "Tỷ tỷ nói cẩn thận."

Đôi môi Thấm Thục phi run run, dường như khóe mắt cũng có chút ẩm ướt: " Không phải tỷ tỷ ta không nhận ra được thái độ lãnh đạm của nàng ta, chỉ là không muốn tin như vậy thôi. Trong ba năm qua, ta có từng làm chuyện gì có lỗi với nàng ta không? Thứ gì ta có một phần thì nàng ta có một phần, thế nhưng hiện giờ lại có kết quả như thế này đây."

Hoa Thường thấy Thục phi đau lòng rơi lệ, bất đắc dĩ thở dài: "Dù sao tuổi của Ôn muội muội còn nhỏ, không trải qua sự đời, khi làm việc tính tình cũng không kiên định, có lẽ chỉ là nhất thời nổi loạn mà thôi, qua một thời gian thì sẽ tốt hơn."

Thấm Thục phi bữu môi, lấy khăn lau nước mắt, lên tiếng nói: "Vậy mà tuổi còn nhỏ sao? Nàng ta và muội bằng tuổi nhau, lại vào cung cùng một năm, bây giờ nàng ta lại là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược."

Hoa Thường giật giật khóe miệng, khẽ nói: "Được rồi được rồi, đừng nói chuyện không vui này nữa. Muội thấy sắc mặt tỷ có vẻ khó chịu, là ai chọc tỷ tức giận sao?"

Thấm Thục phi thở dài nói: "Còn có thể là ai chứ, tỷ tỷ ta cửa lớn không ra cửa nhỏ không đi, ngoại trừ mấy kẻ "cực phẩm" trong cung của ta thì còn ai có thể khiến ta tức giận nữa."

Hoa Thường ôn nhu an ủi: "Các phi tần mới tiến cung khó tránh khỏi không hiểu chuyện, tỷ dạy dỗ thêm là được. Hình như muội nhớ Diêu Quý cơ và Triệu Lương viện có xuất thân giống nhau, cũng không có gì phải kiêng kỵ."

Thấm Thục phi vẫn thở dài, mở miệng oán giận: "Muội muội không biết đó thôi. Không nói đến Triệu Lương viện đầu óc đều là bao cở kia, chỉ nói đến Diêu Quý cơ yêu nghiệt lăng lợ, mỗi ngày còn trưng ra vẻ hiền huệ trên mặt."

"Vị Diêu Quý cơ này được Hoàng thượng lật thẻ bài ba lần, là người được sủng ái nhất trong số các phi tần mới tiến cung. Nhưng tính tình không tốt cho lắm, làm mưa làm gió mỗi ngày. Tỷ phạt nàng ta, trừ chút tiền tiêu vặt và phân lệ hàng tháng, lấy đó làm răn dạy."

Hoa Thường gật đầu nói: "Tỷ tỷ làm rất đúng, chẳng lẽ Diêu Quý cơ dám phản bác không nghe theo hay sao?"

Thẩm Thục phi cười lạnh nói: "Nàng ta thật giả tạo. Ngoài mặt thì uất ức cầu xin và hoàn toàn vâng lời, người ngoài nhìn vào giống như ta đang khi dễ nàng ta. Ta vốn nghĩ rằng nàng ta ngoan ngoãn chịu phạt thì thôi, không ngờ rằng nàng ta bằng mặt mà không bằng lòng!"

Hoa Thường nghi hoặc hỏi: "Nàng ta làm thế nào mà bằng mặt không bằng lòng?"

Thẩm Thục phi cả giận nói: "Hừ, còn không phải do phụ thân của nàng ta hay sao! Phụ thân nàng ta là Tòng Lục phẩm Nội phủ Thự chính, tuy không xem là quan lớn, nhưng cũng rất có thể diện trong Nội phủ. Bên này bốn cung phạt phân lệ và tiền tiêu hàng tháng của nàng ta, đảo mắt một cái Nội phủ bên kia đã qua mặt ta tặng rất nhiều đồ vật cho nàng ta!"

Hoa Thường mở to hai mắt nhìn, sau đó nhíu mày nói: "Sao Nội phủ to gan lớn mật như thế? Ngay cả chủ quản một cung cũng không đặt vào trong mắt?"

Thẩm Thục phi siết chặt khăn, tức giận nói: "Muội cũng không phải là không biết, quan hệ trong Nội phủ phức tạp rắc rối. Đừng nói chủ quản một cung như tỷ, dù có là Hoàng hậu nương nương làm chủ lục cung cũng phải nhắm một mắt mở một mắt với Nội phủ. Loại sự tình này có thể truy cứu được sao?"

Hoa Thường cười khở gật gù đầu: "Đúng là có chuyện này ở Nội phủ. Nhưng dù sao chuyện này cũng quá nhỏ, nếu chỉ vì một Quý cơ nho nhỏ

mà đẩy lên can qua thì sẽ làm mất thể diện của tỷ, khiến người khác cảm thấy tỷ quản giáo không nghiêm, không phân biệt lớn nhỏ. Tuy nhiên, nếu nhìn cơn tức này xuống thì tỷ lại cảm thấy không cam lòng. Muội nói có đúng không?"

Thẩm Thục phi nắm lấy tay Hoa Thường, thở dài: "Muội đã nói đúng điều trong lòng của tỷ. Đây vốn không phải là chuyện lớn, nếu truy cứu thì là chuyện bé xé ra to, nhưng chịu đựng thì ta lại tức giận. Thật là..."

Hoa Thường vỗ vỗ tay Thẩm Thục phi, nhẹ nhàng nói: "Tỷ đừng buồn nữa. Diêu Quý cơ cho rằng bản thân ở trong cung có người chăm sóc, lại được bệ hạ sủng ái thì cảm thấy không có gì mà mình không làm được. Rồi thực tế sẽ dạy dỗ nàng ta."

Thẩm Thục phi quay đầu nhìn Hoa Thường: "Ý của muội là?"

Hoa Thường khẽ nói: "Hiện giờ Diêu Quý cơ cao ngạo như vậy, suy cho cùng thì chỉ là dựa vào việc Hoàng thượng cảm thấy có chút mới mẻ với nàng ta. Một tháng lật thẻ bài ba lần quả thật cũng được xem như là tân sủng."

Thẩm Thục phi nheo mắt: "Hoàng thượng bận rộn chính vụ, một tháng sẽ không ngủ lại hậu cung quá hai mươi ngày, chân chính triệu hạnh, được đồng sử lưu lại cũng chỉ có khoảng mười ngày."

Hoa Thường nói tiếp: "Tính trong mười ngày này, Hoàng hậu một ngày, tỷ tỷ ba ngày, Thành Phi một ngày, Ninh Quý tần một ngày, Lan Tiệp dư một ngày, khi sức khỏe tốt thì muội cũng có thể có hai, ba ngày. Một, hai ngày còn lại mới là người khác. Hiện giờ muội đang bị bệnh, không thể thị tẩm, thì có ba, bốn ngày trống, phi tần mới tiến cung mới có thể thừa dịp mà được mưa móc."

Hoa Thường cười cười tiếp tục nói: "Nếu tỷ tỷ không muốn Diêu Quý cơ tiếp tục được sủng ái, không cần làm quá nhiều, chỉ cần lấp đầy ba, bốn

ngày còn lại đó, Diêu Quý cơ kia dù có ba đầu sáu tay cũng vô dụng."

Thẩm Thục phi nhú nhú mày: "Tỷ tỷ nào có năng lực độc chiếm Hoàng thượng như vậy."

Ý cười nơi khóe miệng Hoa Thường cũng có chút chua xót, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: "Tỷ tỷ không lấp được thì đẩy người khác đến lấp. Một người không đủ thì chọn nhiều người. Các phi tần mới thấy tỷ tỷ yêu quý họ như thế tất nhiên sẽ không ngừng cảm kích tỷ. Thuận tiện cũng có thể chia rẽ quan hệ giữa Diêu Quý cơ và các nàng, có thể nói là một hòn đá trúng mấy con chim."

Thẩm Thục phi mím môi, thấp giọng nói: "Thái hậu cũng từng dặn dò ta, muốn ta giúp đỡ Khánh Quý tần, chỉ là ta không tìm ra được điểm mấu chốt này. Hiện giờ nghe muội nói xong, ta cảm thấy thay vì so đo với Diêu Quý cơ, không bằng bán cho Thái hậu ít mặt mũi, tiến cử Khánh Quý tần vậy."

Hoa Thường vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy những ngón tay mảnh khảnh của Thẩm Thục phi, khẽ an ủi: "Muội biết trong lòng tỷ cảm thấy khó chịu, không phải muội cũng như thế sao. Nhưng đức hạnh của nữ tử chính là không kiêu căng, không đổ kị, là an thất hưng gia. Dưới gối của tỷ đã có hai nữ nhi, dù không suy nghĩ cho mình thì cũng phải suy nghĩ cho thanh danh của bọn trẻ. Công chúa không thể so với Hoàng tử, cho dù có thân phận tôn quý như thế nào thì cũng phải đến nhà người khác mà sống cả đời. Tuy ngoài miệng mọi người không nói gì nhưng nhất định sẽ nghị luận ở sau lưng."

Thẩm Thục phi nghe Hoa Thường nói thì có chút bi ai, trong đôi mắt hình như có ánh nước, nhỏ giọng nói: "Ta biết thanh danh của ta không được tốt, khi Hoàng thượng chưa đăng cơ thì đã có lời đồn nói ta chuyên sủng. Lúc ta nhập chủ Tiêu Phòng cung, còn có Ngự Sử can gián: Phi thiếp sao xứng với hai chữ Tiêu Phòng? Mãi cho đến hiện tại, trong cung ngoài

cung đều tung tin ta ngang ngược ương ngạnh, không chấp nhận được người khác. Trong lòng của ta cũng không thoải mái."

Hoa Thường thở dài: "Muội muội biết trong lòng tỷ cảm thấy ấm ức, nhưng lời nói của con người rất đáng sợ, tỷ tỷ phải đính chính lại."

Thục phi ngập nước mắt gật gật đầu: "Tỷ biết muội muốn tốt cho tỷ, bất luận như thế nào, tỷ cũng cảm ơn muội."

Hoa Thường tuy cười nhưng trong lòng lại có chút áy náy, Thấm Thục phi là người hiếm gặp trong hậu cung, giống như thủy tinh tinh xảo đặc sắc khiến cho người ta yêu thích.

Nhưng nàng phải làm chút gì đó, cũng nhất định phải làm gì đó

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 90 - Thiên Hạ Thuỳ Nhân Bất Thức Quân [1]

[1] Trong thiên hạ có ai không biết người?

Tiền Thấm Thục phi xong, Lan Chi dâng trà nóng đến, hành lễ nói: "Nội phủ mới dâng lên trà Long Tĩnh, nường nường nếm thử, nếu thích thì để Nội phủ đưa tới nhiều hơn một chút."

Hoa Thường lắc đầu: "Bốn cung không thích Long Tĩnh, cũng không cần phiền Nội phủ đưa thêm, giữ lại một chút tiếp khách là được rồi."

Lan Chi vâng lời, lại do dự một lát rồi nói: "Vì sao nường nường lại kiến nghị Thục phi tiến cử người khác? Nếu phi tần mới vào cung nhờ vào đó mà thật sự lọt vào mắt của Hoàng thượng, được sủng ái, vậy chẳng phải là nường nường may áo cưới cho người khác sao?"

Hoa Thường nhẹ nhàng nói: "Người nên được sủng ái thì sớm muộn gì cũng sẽ được sủng ái, người không được sủng ái thì cho dù người có cho nàng ta cơ hội thì nàng ta cũng sẽ không được sủng ái. Cần gì phải lo lắng chứ?"

Lan Chi nhú mày nói: "Bây giờ rõ ràng là thân thể của nường nường đã bình phục, chẳng qua là Hoàng hậu nường nường gây áp lực với Thái Y viện. Tuy rằng nường nường đã hết bệnh nhưng vẫn yêu cầu tịnh dưỡng thân thể. Nường nường không thể thị tẩm, vô duyên vô cớ lại tiện nghi cho người khác."

Hoa Thường cười cười: "Người tức giận cái gì, Hoàng hậu nường nường để bốn cung tịnh dưỡng cũng là vì muốn tốt cho bốn cung, nếu lời

này của người bị truyền ra ngoài, người khác không biết sẽ cho rằng chúng ta là bạch nhãn lang (người vô ơn) đó."

Lan Chi bĩu môi, vô cùng không vui: "Hoàng hậu nương nương là chủ lục cung, lại làm việc như vậy, là do xem thường nương nương có tính tình ôn hòa. Nếu là Thẩm Thực phi, Thành Phi, chỉ sợ Hoàng hậu nương nương sẽ không dám làm như vậy."

Hoa Thường nghiêng mắt nhìn Lan Chi, cười cười nói: "Lời này nói ở trong cung chúng ta thì được, ra ngoài đừng nói linh tinh."

Lan Chi nhìn dáng vẻ ôn hòa của Hoa Thường, ừ ừ đáp: "Vâng."

Hoa Thường chỉnh lại vài sợi tóc trên trán, khẽ nói: "Bốn cung đã báo thân thể bình phục, mặc kệ Hoàng hậu nương nương có thái độ gì, bốn cung cũng không cần ngây ngốc mãi trong Thượng Dương cung. Nghe nói hoa ở Ngự Hoa viên nở không ít, chọn ngày ra ngoài xem một chút đi."

Lan Chi vui vẻ cười: "Như vậy mới đúng, nương nương không thể cả ngày ở trong phòng không ra ngoài cửa được, thân thể tốt lên thì nên ra ngoài đi dạo mới phải."

Ngày thứ hai, Ngự Hoa viên.

Quy cách của Tứ phi vẫn luôn rất cao, mỗi khi ra cửa thì phía sau có thể mang theo hơn mười người, cung nữ lớn lớn bé bé xếp thành hai hàng, đứng từ rất xa cũng có thể nhìn thấy được.

Hoa Thường lại không muốn phô trương như thế, dù sao hiện tại nàng không đi thỉnh an mỗi ngày, nếu gióng trống khua chiêng mang theo nhiều cung nhân ra cửa ngắm hoa mà bị người khác biết được, thì chắc chắn sẽ không thiếu vài câu chê trách nàng không có quy củ.

Cho nên Hoa Thường chỉ mang theo hai người là Thước Dực và Cốc Hương.

Cốc Hương là một cô nương rất an tĩnh, luôn cần cù chăm chỉ làm việc, từ trước đến giờ rất kiệm lời, cho nên cảm giác tồn tại không cao. Nhưng thật ra nàng rất có địa vị ở Thượng Dương cung.

"Mấy ngày trước đây thời tiết rất tốt, không nóng cũng không lạnh, còn có chút gió nhẹ. Hôm nay ánh mặt trời lại có chút gay gắt, nên không được tốt lắm." Thanh âm của Cốc Hương vừa trong trẻo vang xa lại vừa mang theo cảm giác mềm mại, là một thanh âm rất đặc trưng.

Hoa Thường trang điểm vô cùng đơn giản, ngồi xổm dưới đất, cúi đầu thường thức hương hoa ngọc lan, khẽ cười nói: "Vào mùa xuân ít khi có ánh mặt trời như vậy, cũng coi như là khó thấy, nhưng quả thật có chút nóng."

Thước Dực lo lắng nói: "Nương nương không chịu được nóng, hay là để nô tỳ trở về lấy dù giấy cho nương nương."

Hoa Thường ngẩng đầu nhìn mặt trời, gật gật đầu nói: "Vậy lấy dù giấy đến đây đi, đi nhanh về nhanh."

Thước Dực hành lễ đáp: "Vâng, nương nương đừng đi quá xa."

Thước Dực xoay người bước nhanh đi, Hoa Thường tháo hộ giáp trên tay xuống, sau đó duỗi tay nhẹ nhàng ngắt một đóa ngọc lan trắng cầm trong tay, cười nói: "Đều nói hoa đẹp nhất khi còn ở trên cành lá, bốn cung chỉ là người bình thường, muốn hái xuống để quan sát tỉ mỉ mà thôi."

Cốc Hương cười nói: "Đóa hoa này có thể được nương nương hái xuống cũng là phúc khí của nó."

Hoa Thường nở nụ cười, dường như rất vui vẻ thoải mái.

Đột nhiên có tiếng nói chuyện từ xa truyền đến, Hoa Thường ngẩng đầu thì thấy hai vị phi tần lạ mắt đang nắm tay từ xa đi tới.

Chỉ trong giây lát đã đến chỗ của Hoa Thường, phía sau mỗi người mang theo hai tiểu cung nữ và một tiểu thái giám, nhìn quy cách ra ngoài này chắc chắn là có phân vị dưới Tần.

Hai phi tần này đều có bộ dáng mười bốn, mười lăm tuổi.

Một người mặc váy dài màu vàng ngọc bích thêu chỉ bạc, tóc vấn kiểu lưu vân kế, trên đầu cài trâm ngọc hình chim yến với sợi tua rua đính ngọc trắng, dáng người hơi đầy đặn, thân thể thướt tha, mặt tròn, mắt hạnh, đôi mắt long lanh, hàm răng trắng sáng [2], tỏa sáng trước mắt mọi người.

[2] Nguyên văn: minh mâu hạo xỉ (明眸皓齿): là một câu thành ngữ Trung Quốc dùng để nói đến dung mạo rạng ngời, vẻ đẹp tinh khiết, trong sáng của người con gái.

Người còn lại mặc váy màu trắng nhạt thêu hoa lê đón xuân, trên cổ là chiếc vòng bạc tạo bởi tám đóa hoa đào, có chút gầy ốm, vóc dáng cũng hơi thấp, mặt trái xoan, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng có thể nhìn ra được dáng vóc của một mỹ nhân.

"Người là ai? Sao lại dám tùy ý ngắt hoa ngọc lan, không biết không thể tùy ý ngắt hoa trong Ngự Hoa viên sao?" Phi tần có vóc dáng hơi thấp mở miệng trước, thanh âm tròn đầy như hạt châu, lại giống như giọng nói của trẻ con, nhưng có chút kiêu căng không hiểu chuyện.

Phi tần có vóc dáng cao hơn ngăn nàng ta lại, thấp giọng trách mắng: "Muội muội đừng vô lễ."

Sau đó ngượng ngùng cười với Hoa Thường, mở miệng nói: "Tỷ tỷ đừng trách Triệu muội muội không hiểu chuyện, hai tỷ muội chúng ta thấy tỷ tỷ rất lạ, không biết là tỷ muội thuộc cung nào?"

Cốc Hương nhú mày muốn quát lớn, hai tiểu phi tần không biết tên lại dám ở đây bày trò sao?

Hoa Thường đưa tay ngăn Cốc Hương lại, sau đó ôn nhu nói: "Trước khi mở miệng hỏi người khác thì phải giới thiệu bản thân mình trước chứ?"

Nữ tử dáng thấp có chút tức giận, người cao hơn lại lập tức ngăn cản, thu lại nụ cười, thanh âm nhàn nhạt: "Chúng ta là phi tần mới vào cung, đang ở Tiêu Phòng cung. Ta là Diêu Quý cơ, vị bên cạnh là Triệu Lương viện. Ta thấy tỷ tỷ đi một mình nên tiến đến thăm hỏi, không nghĩ rằng tỷ tỷ nhanh mồm dẻo miệng như thế, ngược lại có vẻ như chúng ta là người không biết lễ nghĩa vậy."

Hoa Thường nghe vậy thì mỉm cười.

Cũng không trách hai vị này không nhận ra Hoa Thường, hiện tại bên cạnh Hoa Thường chỉ có một cung nữ là Cốc Hương, theo quy cách thì ước chừng cũng chỉ là tiểu Đáp ứng hoặc tiểu Canh y mà thôi.

Hơn nữa, hôm nay Hoa Thường ra cửa ngắm hoa, không muốn quá phiền phức, nên chỉ mặc váy tám mảnh màu xanh lam không thêu họa tiết gì, rất đơn điệu. Bên ngoài thì khoác một chiếc áo lụa mới, đầu búi tóc Lưu Tô đơn giản, chỉ cài một cây trâm bạc. Trên cổ tay nàng đeo một chiếc vòng bạc điểm thúy cũng không quá bắt mắt, tất nhiên sẽ bị người khác khinh thường.

Hoa Thường cúi đầu ngửi đóa ngọc lan trắng trong tay, nhàn nhã mở miệng nói: "Lời mọi người nói không khỏi vượt quá quy củ. Phi tần mới vừa vào cung vẫn nên học tập tốt cung quy mới phải, nếu không lại làm mất thân phận, khiến người khác chê cười."

Triệu Lương viện nghe Hoa Thường nói xong có chút sợ hãi rút bả vai lại. Vốn dĩ nhìn Hoa Thường giống như phi tần phân vị thấp có thể khi dễ, nhưng hiện giờ nghe khẩu khí nói chuyện này dường như không được đúng

cho lắm. Nàng ta cũng không dám mở miệng, cẩn thận thu ánh mắt về, nấp sau Diêu Quý cơ.

Tất nhiên Diêu Quý cơ không giống như vậy, phụ thân nàng là quan viên của Nội phủ, từ nhỏ nàng đã nhìn qua nhiều thứ tốt, đối với chi phí trong cung cũng rất hiểu biết. Nhìn toàn thân Hoa Thường, tuy là nguyên liệu tốt, nhưng không thêm chút hoa văn nào, y phục trang sức đều cực kì đơn giản, ra ngoài cũng chỉ mang theo một tiểu cung nữ, chắc chắn là phi tần phân vị thấp không được sủng ái. Vì vậy khẩu khí nàng ta càng thêm ngạo mạn: "Đúng là chúng ta mới vừa vào cung không hiểu nhiều quy củ. Đáng tiếc Hoàng thượng lại yêu thích, không như người nào đó, dựa vào tư lịch ở chỗ này nói bốc phét, thật khiến cho người khác chê cười."

Hoa Thường ngậy ngấn cả người, nói thật, đây là lần đầu tiên nàng bị người khác phản bác châm chọc như thế này.

Sau đó Hoa Thường nở nụ cười, cười đến cực kỳ vui vẻ: "Lúc trước nghe nói gần đây Hoàng thượng tương đối sủng ái Quý cơ, hôm nay vừa gặp... Quả nhiên danh bất hư truyền."

Diêu Quý cơ tựa hồ nhận ra sự châm chọc trong giọng nói của Hoa Thường, nổi giận đùng đùng vung tay áo: "Người, người! Thật tùy tiện! Không biết thân phận!"

Lúc này Thước Dực về cung lấy dù đã trở lại, thấy nhiều người đứng ở đây thì sửng sốt một chút, cũng không dám nhìn xung quanh, cung kính hành lễ với Hoa Thường: "Nương nương, đã lấy dù tới." Thước Dực nói xong thì mở dù ra che cho Hoa Thường.

Hoa Thường cười cười, khẽ nói: "Thôi, hồi cung đi."

Diêu Quý cơ nghe xong càng thêm tức giận: "Sao tỷ tỷ không chào hỏi một câu mà đã đi rồi, chúng ta là người sống đang đứng sờ sờ ở đây, sao tỷ tỷ lại coi như không nhìn thấy vậy?"

Hoa Thường quay đầu, mỉm cười xinh đẹp: "Bốn cung không thềm chấp nhật với các người, bốn cung cho các người lời khuyên, muốn gọi bốn cung một tiếng tỷ tỷ, chỉ sợ các người còn phải đợi hơn mười năm nữa."

Hoa Thường nói xong thì vịn tay Cốc Hương, chậm rãi bước đi.

Diêu Quý cơ lập tức sững sờ tại chỗ, mà Triệu Lương viện thì đã sợ hãi đến phát run.

Từ nơi xa truyền đến thanh âm ôn nhu của Thước Dực: "Nương nương thật sự là coi trọng các nàng rồi, muốn gọi nương nương là tỷ tỷ, mười mấy năm có thể được sao?"

Cốc Hương ở bên cạnh góp vui: "E là chỉ có lúc truy phong [2] thì mới có khả năng."

[2] Truy phong (追封): Ban tước vị cho người đã chết.

Tiêu Phòng cung, chính điện.

Diêu Quý cơ và Triệu Lương viện khiêm tốn quỳ trên mặt đất, hít thở không thông, thấp giọng nói: "Tần thiếp có mắt không thấy Thái Sơn, mạo phạm Kỳ Hiền phi nương nương, thật sự là... Cầu xin nương nương cứu chúng tần thiếp."

Thẩm Thục phi ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, khóe miệng hơi cong, trong ánh mắt chứa ý cười trào phúng, thanh âm khinh thường: "Ôi, đúng là không có việc gì thì không lên điện tam bảo, phạm vào chuyện này mới đến cầu xin bốn cung, các người cũng thật có thể diện."

Triệu Lương viện nhát gan, đã khóc đến mức khuôn mặt lấm lem, nước nở nói không ra lời.

Ít ra Diêu Quý cơ cũng là người nhận được thánh sủng, tuy sắc mặt trắng bệch nhưng giọng nói vẫn còn rõ ràng: "Từ khi chúng ta vào cung tới nay chưa từng gặp qua Hiền phi nương nương. Lại thêm hôm nay Hiền phi nương nương thật sự khinh xa giản hành [3], y phục và trang sức rất đơn giản, ta nhất thời không nhận ra nên có chút tranh chấp trong lời nói, thật sự không cố ý mạo phạm. Mong nương nương minh giám."

[3] Khinh xa giản hành (轻车简行): Ngụ ý khi đi ra ngoài thì rất đơn giản.

Thẩm Thục phi nhàn nhã đùa nghịch hộ giáp của mình, bữu môi nói: "Nói như vậy thì ra là Hiền phi làm sai, không để cho các người nhận ra nên mới ngượng ngùng như vậy?"

Diêu Quý cơ cắn chặt môi, thấp giọng nói: "Tần thiếp không có ý này."

Thẩm Thục phi cười nhạt: "Được rồi, được rồi, còn ngoan cố sao? Vậy người tự mình làm đi, hừ."

Triệu Lương viện khóc lóc bò đến dưới chân Thục phi, nước nở nói: "Nương nương rộng lượng, cầu xin nương nương giúp đỡ hoà giải vài câu, tần thiếp thật sự không cố ý mạo phạm. Muốn đánh muốn phạt gì đều được, chỉ mong Hiền phi nương nương đừng ghi hận."

Thẩm Thục phi nhìn thái độ nhận sai của Triệu Lương viện thì cảm thấy hài lòng một chút, cong cong khóe miệng nói: "Các người có bao nhiêu mặt mũi mà muốn Hiền phi muội muội ghi hận các người? Căn bản là người ta không đặt các người vào trong mắt."

Diêu Quý cơ cắn môi thật chặt, bị Thục phi châm chọc như vậy tim cũng đã rỉ máu.

Không cam lòng, thật không cam lòng. Dựa vào cái gì các nàng đều cao cao tại thượng nhìn xuống người khác, Diêu Quý cơ nàng cũng muốn là người nhìn xuống người khác, không phải là người bị người khác đứng ở trên cao nhìn xuống.

" Thiên hạ thù nhân bất thức nhân" được trích từ bài thơ " Biệt Đồng Đại" của Cao Thích, nhà thơ thời thịnh Đường của Trung Quốc.

Biệt Đồng Đại

Thập lý hoàng vân bạch nhật huân,

Bắc phong xuy nhạn tuyết phân phân

Mạc sâu tiền lộ vô tri kỷ,

Thiên hạ thù nhân bất thức quân?

--Dịch nghĩa--

Tương biệt với Đồng Đại

Những đám mây vàng kéo dài đến mười dặm, mặt trời đã xế chiều

Gió bắc thổi, chim nhạn bay đi, tuyết rơi tả tơi

Xin bạn đừng buồn, ở trước mắt nơi đất khách không có ai là tri kỷ

Vì trong thiên hạ hỏi xem có ai là người không biết bạn

--Bản dịch của Tản Đà--

Mười dặm vàng pha bóng nhật vân,

Nhận xuôi gió bắc tuyết bay nhanh

Chớ buồn nẻo trước không tri kỷ!

Thiên hạ ai người chẳng biết anh

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 91 - Tình Nồng

Chạng vạng, Tiêu Phòng cung.

Thẩm Thục phi đã tháo hết trang sức xuống, mặt mộc ngồi trước bàn trang điểm, nhìn gương đồng mơ hồ, nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan của mình.

Ngọc Tình nâng mái tóc đang xõa của Thục phi lên, nhỏ giọng nói: "Tóc nương nương đen bóng mềm mượt, thật là đẹp."

Thẩm Thục phi vẫn nhìn dung nhan của mình trong gương, lầm bầm nói: "Quả nhiên là già rồi, khoé mắt cũng không còn xinh đẹp như trước kia nữa. Nữ nhân không cam tâm thì có thể thế nào, đều bị thời gian làm cho khuất phục."

Ngọc Tình chặn lại nói: "Nương nương nói gì vậy? Nương nương đang tuổi xuân, chính là thời điểm mỹ lệ nhất."

Thẩm Thục phi nhẹ nhàng thở dài: "Lúc Hoa Phi tiến cung, bản cung đã cảm thấy mình già rồi. Bây giờ lại có rất nhiều nữ nhân trẻ trung tươi mới, xinh đẹp như hoa, chim sa cá lặn vào cung."

Ngọc Tình chải mái tóc dài của Thẩm Thục phi, nhẹ giọng khen: "Những phi tần mới vào cung đó sao có thể đánh đồng với nương nương? Dung mạo xuất chúng thì có tác dụng gì, khí chất của một người không thể nào bắt chước được, cho nên ở trước mặt nương nương, tất cả các nàng đều không thể sánh bằng."

Thẩm Thục phi cười cười, xoa xoa mặt: "Người cũng không cần an ủi bốn cung, sau này sẽ có nhiều nữ nhân xinh đẹp hơn vào cung. Ngoại trừ những quý nữ dùng để cân bằng tiền triều, tuyển tú đều là tuyển mỹ mạo và đức hạnh. Nếu bốn cung chỉ vì dung mạo mà ghen ghét các nàng, vậy ngày sau sẽ khó sống."

Ngọc Tình nhìn dung mạo của Thục phi, không biết nên nói gì cho phải.

Yên Hoài từ ngoài cửa tiến vào, hành lễ, nhỏ giọng nói: "Nương nương, Triệu Lương viện cầu kiến."

Thẩm Thục phi khẽ nhíu mày, Ngọc Tình bên cạnh nhin không được mở miệng nói: "Bây giờ là giờ nào rồi, nương nương đã sắp đi ngủ, nàng ta cố tình cầu kiến lúc này là có ý gì?"

Thẩm Thục phi tháo trang sức trên cổ tay xuống: "Cho nàng ta vào đi."

Triệu Lương viện đến một mình, vừa vào cửa liền hành lễ: "Tần thiếp thỉnh an nương nương, nương nương vạn phúc kim an."

Thẩm Thục phi vững vàng ngồi ở trước bàn trang điểm, ngay cả chỗ ngồi cũng không thay đổi, nhàn nhạt nói: "Đứng dậy đi."

Triệu Lương viện có vẻ bất an, thấp giọng cáo tội: "Tần thiếp tới không đúng lúc, quấy rầy nương nương, mong nương nương thứ lỗi."

Thẩm Thục phi khẽ nâng khóe miệng: "Canh giờ còn sớm, chỉ là hôm nay Hoàng thượng không tuyên triệu hậu cung, cho nên bốn cung mới cho người đóng cửa điện, nghỉ ngơi sớm một chút."

Triệu Lương viện cúi đầu, mắt nhìn xuống mũi chân, thấp giọng nói: "Trước đó vài ngày, tần thiếp không hiểu chuyện, mạo phạm nương nương,

hôm nay đặc biệt tới thỉnh tội, mong nương nương khoan thứ."

Thẩm Thục phi nhướng mày, quay đầu nhìn về mặt kính cần vâng lời của Triệu Lương viện, khóe miệng nâng cao hơn: "Nói ra thì, sau khi người vào cung, người bị người mạo phạm cũng không ít đâu. Tứ Phi chỉ có hai vị, cũng bị người mạo phạm hết, người cũng coi như là một nhân tài."

Triệu Lương viện "bịch" một tiếng quỳ xuống, dập đầu nói: "Trước kia tần thiếp ngu dốt, bị Diêu Quý cơ lợi dụng, làm rất nhiều chuyện sai, hiện tại mới nhìn rõ, cầu nương nương tha thứ."

Thẩm Thục phi chậm rãi chớp chớp mắt, mở miệng nói: "Tại sao bốn cung phải tha thứ cho người?"

Triệu Lương viện vẫn nơm nớp lo sợ mà quỳ ở đó, thấp giọng nói: "Tần thiếp nguyện ý làm tốt [1] tiên phong của nương nương, để nương nương sử dụng."

[1] Tốt: 1 quân trong bàn cờ, tùy vào cờ vua hay cờ tướng mà tầm quan trọng của nó khác nhau. Điểm chung: đều là quân tiên phong. (Thông tin chi tiết hơn xin liên hệ google.)

Thẩm Thục phi "phì" một tiếng bật cười, lên tiếng hỏi: "Bốn cung có thánh sủng, lại sinh được hai Công chúa, đứng hàng tứ Phi. Chẳng lẽ còn thiếu một tùy tùng hay sao?"

Triệu Lương viện mím môi: "Người nguyện ý vì nương nương làm việc có lẽ rất nhiều, nhưng chỉ có người của Tiêu Phòng cung mới tính là người một nhà không phải sao? Kỳ Hiền phi có Mạnh Cơ, Thành Phi có Thẩm Quý nhân, còn nương nương có ai? Diêu Quý cơ không nghe theo quản giáo, tâm cao khí ngạo, không muốn chịu sự quản thúc của nương nương. Mà Ôn Quý tần nương nương xuất thân cao quý, bây giờ đang có thể, hẳn là không muốn làm chuyện mất thân phận này."

Triệu Lương viện chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt mỹ lệ là biểu tình kiên định, nhẹ giọng nói: "Chỉ có tần thiếp, nguyện ý trở thành tay sai của nương nương."

Thượng Dương cung.

Hoa Thường mặc một chiếc váy dài màu xanh lam thêu trăm hoa với cành vàng lá xanh, bên ngoài khoác áo lụa màu tím, bàn tay trắng nõn đang cầm hương liệu.

Lan Chi cầm một cái lọ sứ nhỏ có vẽ hoa sen quanh viền đi tới, cười nói: "Tìm được rồi, là tìm được trong phòng của Tứ Hoàng tử, nô tỳ nhớ là đã đặt ở đó."

Hoa Thường quay đầu cười khê: "Còn không phải là vậy sao, lần trước đốt Long Tiên hương này là ở trong phòng của Tứ nhi, sau này bốn cung cảm thấy mùa thu đông mùi hương này có chút nồng, cho nên mới đổi thành băng phiến."

Vừa nói, Hoa Thường mở cái lọ nhỏ ra, bên trong là Long Tiên hương màu trắng tinh tẽ.

Hoa Thường dùng móng tay lấy ra một ít, nhẹ nhàng cúi đầu ngửi ngửi, sau đó nhú mày nói: "Bốn cung không thích mùi hương này, tuy rằng ban đầu rất thơm, nhưng lâu rồi thì cảm thấy mùi hương quá nồng, lại có chút mùi tanh."

Lan Chi cười nói: "Nương nương tốt của nô tỳ, các cung khác muốn dùng hương này cũng không có đâu, người lại ghét bỏ."

Hoa Thường bất đắc dĩ cười cười: "Mùa xuân và hạ có nhiều muỗi, mùi hương của băng phiến lại nhẹ, e là không đuổi được muỗi, chỉ có thể

đổi sang hương liệu khác. Hoàng thượng chỉ thích Long Tiên hương, bốn cung tất nhiên phải "gãi đúng chỗ ngứa" rồi."

Lan Chi mở nắp lò đính tơ vàng nạm hồng ngọc trên bàn ra, bỏ một chút Long Tiên hương vào bên trong.

Hoa Thường thấy hương khí bay ra từ lò huân hương mới quay người ngồi trở lại trên giường: "Đốt một ít, mùi hương dễ ngủ hơn chút rồi."

Lan Chi cười nói: "Trong phòng Tứ Hoàng tử và Thế tử cũng đổi thành hương liệu này. Tứ Hoàng tử cũng không khóc, có lẽ là đã quen với hương vị này, cũng giống như Hoàng thượng."

Hoa Thường nghe đến Tứ Hoàng tử, nét cười rõ ràng hơn một chút: "Hiện giờ Tứ Hoàng tử đang phát triển, mặt mày đúng là rất giống Hoàng thượng, chỉ có gương mặt và cằm là có chút dáng vẻ của bốn cung. Quả thật như người nói, đúng là nó đã lớn hơn rất nhiều."

Lan Chi khen: "Tứ Hoàng tử là hài tử thân sinh của nương nương, tất nhiên sẽ mạnh khỏe, nhanh chóng lớn lên."

Hoa Thường mỉm cười, rất là vui vẻ.

Lan Chi thấy tâm tình Hoa Thường không tồi bèn nhỏ giọng lên tiếng: "Nương nương, mấy ngày này bên Tiêu Phòng cung có chút không đúng."

Hoa Thường nâng mi, dịu dàng nói: "Chuyện gì?"

Lan Chi thấp giọng nói: "Thục phi nương nương vì Diêu Quý cơ và Triệu Lương viện vi phạm cung quy nên xử phạt rất nặng. Diêu Quý cơ bị cấm túc hai tháng, còn Triệu Lương viện thì phạt chép cung quy. Nhưng mà, Thăm Thục phi lại đề cử Triệu Lương viện thị tẩm, đây chính là đả ngộ mà năm đó Ôn Quý tần mới có."

Hoa Thường hơi nhú mào, khẽ nói: "Ý của người là, Hoàng thượng ngủ lại ở chỗ Triệu Lương viện sao?"

Lan Chi gật đầu: "Đúng vậy, phi tần phân vị thấp như vậy từ trước đến nay đều là bị triệu hạnh, nâng đến Thừa Ân điện. Hoàng thượng nghỉ lại là đãi ngộ của chủ vị một cung. Nếu Triệu Lương viện không được Thẩm Thục phi đề cử, Hoàng thượng sẽ không nghỉ lại ở đó."

Chạng vạng.

Long liên của Hoàng đế dừng ở trước cửa Thượng Dương cung, Hoa Thường đứng một bên cửa cung, kính cẩn cúi người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế từ trên long liên đi xuống, lập tức cầm lấy tay Hoa Thường, vừa đi vừa nói: "Thái y nói thân thể nàng đã bình phục, bên Hoàng hậu nói sao?"

Hoa Thường ôn nhu khẽ cười: "Hoàng hậu nương nương quan tâm thần thiếp, kêu thần thiếp cẩn thận dưỡng thân, thần thiếp vô cùng cảm kích."

Đi vào trong điện, hai người ngồi xuống bên cạnh bàn.

Hoa Thường nâng tách trà Bích Loa Xuân lên, dịu dàng lên tiếng: "Sao đột nhiên Hoàng thượng lại đến cung của thần thiếp vậy?"

Hoàng đế nhận lấy chén trà, nhấp mấy ngụm, cười nói: "Trong lời của Thường nhi có nhiều thâm ý, là cảm thấy mấy ngày nay trầm vắng vẻ nàng hay sao?"

Hoa Thường giận dữ: "Rõ ràng Hoàng thượng biết thần thiếp không phải có ý này. Trước đây Hoàng thượng đều tới trước hoặc sau bữa trưa, hôm nay lại đến vào bữa tối, nên thần thiếp mới hỏi như vậy."

Hoàng đế kéo tay Hoa Thường lại, ôn nhu nói: "Thái y nói, thân thể nàng đã tốt lên."

Hoa Thường có chút ngây thơ, dịu dàng đáp: "Chỉ là một chút phong hàn, bị bệnh gần bốn tháng, tất nhiên là phải tốt lên rồi. Nếu còn không tốt, không cần Hoàng thượng nổi giận, thần thiếp cũng sẽ không tha cho những Thái y đó."

Hoàng đế bật cười, nhìn khuôn mặt nhu hòa mỹ lệ của Hoa Thường, đến gần một chút, lại nói lần nữa: "Thân thể của nàng đã tốt."

Hoa Thường nhìn con người đen bóng của Hoàng đế ngay trước mắt, trên đầu hẳn còn đội kim quan uy thế. Hoàng đế mím môi, dáng người cường tráng và bả vai to rộng càng tạo cho người ta cảm giác bị áp chế vô cùng.

"Hoàng thượng, rốt cuộc người muốn nói cái gì?" Hoa Thường mơ hồ, nâng mắt nhìn, đáy mắt là một mảnh trong suốt vô tội.

Hoàng đế nhìn thật sâu vào đôi mắt trong suốt sáng ngời của Hoa Thường, giống như mê muội mà tới gần, khẽ hôn xuống mi mắt ôn nhuận kia.

Hoa Thường sững sốt, sau đó mặt đỏ bừng.

"Hoàng thượng..." Hoa Thường như giận như không, đáy mắt dường như có sóng nước.

Hoàng đế nhìn bộ dáng quẫn bách lại thẹn thùng của Hoa Thường, cười haha, sau đó đột nhiên đứng dậy, ôm cả người Hoa Thường lên, xoay người đi tới chiếc giường ở phía sau.

Hai chân Hoa Thường chột cách mặt đất, hoảng sợ, tay nắm thành nắm, khẽ dấm lên ngực của Hoàng đế, thanh âm khẩn trương: "Hoàng

thượng càn rỡ! Thần thiếp, thần thiếp..."

Hoàng đế nhẹ nhàng đặt Hoa Thường xuống giường, áp cả người tới gần Hoa Thường, mở miệng nói: "Trẫm càn rỡ khi nào? Nàng là nữ nhân của trẫm, là nữ nhân trẫm đặt trong lòng bàn tay, nơi đầu quả tim. Trẫm muốn chạm vào nữ nhân của mình, sao có thể gọi là càn rỡ chứ?"

Mặt Hoa Thường đỏ bừng, cả giận nói: "Tuy thần thiếp lành bệnh, nhưng dựa theo quy củ là phải có thông báo từ Thái Y viện đến Nội phủ, Hoàng hậu nương nương chấp thuận mới có thể thị tẩm."

Hoàng đế cười haha, cả khuôn mặt dường như càng thêm cương ngạnh, ngữ khí ôn nhu lại cứng rắn: "Thiên hạ này đều là của trẫm, trẫm nói cái gì thì chính là cái đó. Thường nhi, trẫm muốn nàng."

Hoa Thường ngây ngẩn cả người, Hoàng đế ở trước mặt nàng vẫn luôn ôn hòa. Tuy rằng bộ dáng hãnh cao lớn, nhưng vẫn luôn có một loại khí chất quân tử khiêm tốn bao dung, cũng làm cho Hoa Thường bội phục, cảm thán giáo dưỡng của hoàng thất quả thật là ưu việt.

Nhưng hiện tại nhìn Hoàng đế, tựa hồ có chút thay đổi, giống như hãnh chưa bao giờ là quân tử vậy. Hãnh là một đế vương đã tâm bình气和, hơn nữa không hề sợ hãi bất kì điều gì.

Trước kia hãnh tuân thủ quy củ, là do phải làm cho người trong thiên hạ xem. Thật ra, hãnh hoàn toàn có thể không tuân theo bất kì quy củ gì, bởi vì hãnh chính là quy củ, chính là phép tắc.

Đây là chế độ phong kiến quân chủ.

Hoàng đế hôn sâu, cơ hồ lấp hết hô hấp của Hoa Thường, nhiệt liệt mà thâm trầm.

Không biết từ khi nào, váy dài và áo lụa của Hoa Thường đều đã rời khỏi da thịt mềm mại nõn nà, trên người chỉ còn lại một cái yếm màu vàng nhạt.

Bàn tay của Hoàng đế nắm chặt lấy bờ vai nõn nà của Hoa Thường, môi lưu luyến hôn lên, thường phực màu vàng sáng trên người cũng bắt đầu trở nên hỗn độn.

Hoa Thường giãy giụa thử dốc, thanh âm mềm mại, thấp giọng nức nở, mang theo cảm giác thẹn thùng bất an: "Hoàng thượng, nhẹ một chút..."

Hoàng đế thô bạo kéo y phực trên người mình ra, lại ôn nhu ôm lấy thân thể mềm mại của Hoa Thường, cơ ngực cứng rắn dán sát vào da thịt mềm mại trắng nõn.

Nước sữa hòa nhau, cá nước thân mật.

Đột nhiên Hoa Thường cảm thấy rất vui sướng. Trong lúc khoái cảm dâng trào, thậm chí Hoa Thường còn bớt chút thời giờ suy nghĩ, có lẽ là bởi vì nàng đã trưởng thành, thân thể càng thêm thành thực, cho nên cảm nhận được loại mị lực của chuyện giường chiếu này, cảm nhận được sức mạnh và sủng ái của nam nhân trên người.

Hoàng đế chuyển động vòng eo, cánh tay cường tráng giống như chưa bao giờ có lực vậy, trong giọng nói lộ ra chút ghen ngào thử dốc: "Thường nhi..."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 92 - Tân Sủng

Đi ra từ thùng tắm, trở lại trong điện, Hoa Thường thấy Hoàng đế mặc áo trong màu vàng đang nửa nằm ở trên giường. Hắn quay đầu nhìn Hoa Thường, chậm rãi mỉm cười.

Mặt Hoa Thường đỏ như ráng [1] mây làm nàng càng thêm xinh đẹp. Nàng cúi đầu cẩn thận đi qua, nằm bên cạnh Hoàng đế.

[1] Ráng - Hán viết là "Hà" (霞): là hiện tượng ánh mặt trời chiếu vào đám mây khi trời có khí mù, làm cho đám mây có màu rực rỡ, thường thấy khi mặt trời mới mọc hay mới lặn.

Hai người đều có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn tốt, Hoàng đế vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc dài của Hoa Thường, thấp giọng nói: "Đêm nay nàng cũng mệt, ngày mai đừng đi thỉnh an, cứ tiếp tục nghỉ ngơi."

Hoa Thường nâng mi mắt, khẽ lắc đầu: "Thần thiếp tự tiện thị tẩm đã bất kính rồi, nếu ngày mai không đi thỉnh an thì chính là đại bất kính."

Hoàng đế khẽ cười ấm áp, ôm bả vai Hoa Thường, ôn nhu nói: "Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, có trẫm ở đây."

Hoa Thường nhẹ nhàng dựa đầu lên vai Hoàng đế, cọ cọ vài cái, dịu dàng đáp: "Vâng."

Hoàng đế không nghe Hoa Thường giảng chút lễ nghi đạo lý không thể bỏ như mọi lần thì hơi ngạc nhiên, ôm Hoa Thường càng chặt hơn, cười cười thấp giọng nói: "Ngủ đi."

Hoa Thường gật đầu: "Hoàng thượng ngủ đi, ngày mai còn vào triều sớm nữa, thần thiếp thì muốn nhìn người ngủ."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười, vươn tay chọc chọc mũi Hoa Thường: "Trẫm thấy nàng đã bệnh đến hồ đồ, ngày mai là Thanh Minh mười bảy tháng hai, bãi triều một ngày, thì sao trẫm lại yêu cầu thượng triều được đây."

Hoa Thường mở to hai mắt nhìn, sau đó vui đầu đến khuỷu tay hần, ngượng ngùng nói: "Thần thiếp đã quên..."

Hoàng đế phát ra tiếng cười vui vẻ: "Hiếm khi Thường nhi hồ đồ như vậy, trẫm còn tưởng rằng nàng có thể tỉ mỉ không quên mọi chuyện, không bỏ sót chỗ nào nữa kìa."

Hoa Thường hờn dỗi: "Hoàng thượng đừng giấu cợt thần thiếp nữa."

Ý cười trên mặt Hoàng đế nhu hoà, tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Người mới vào cung đã được nhiều ngày, nàng thân ở hậu cung, nói thử xem các nàng ấy là người như thế nào?"

Tất nhiên Hoàng đế không biết chuyện Diêu Quý cơ và Triệu Lương viện mạo phạm nàng ở Ngự Hoa viên. Loại việc nhỏ này sẽ không có người nói với Hoàng thượng một tiếng, bởi vì không có giá trị và cũng không đáng.

Hoa Thường tươi cười khoan dung, thanh âm ôn nhuận: "Thần thiếp không ra khỏi cửa, cụ thể cũng không biết gì, chỉ nghe Thục phi nói Diêu Quý cơ ở trong cung có chút hoạt bát."

Hoàng đế nhướng mày, gật đầu nói: "Trẫm có chút ấn tượng với nàng ta, thật ra có vài phần nhan sắc. Nếu tính tình không ổn định đến mức phải để cho Thục phi quản giáo nhiều thì trẫm cũng lạnh nhạt với nàng ta."

Hoa Thường rũ mắt cười, trong miệng Hoàng thượng lạnh lùng vậy thôi, nhưng không đến một năm thì cũng nửa năm rồi sẽ khác. Thật hy vọng đến khi đó Diêu Quý cơ còn có thể tranh sủng bốc đồng như vậy.

Hoàng đế mở miệng nói: "Trẫm có qua chỗ Nghiêm Tần một lần, nàng ấy cũng coi như là xuất thân danh môn, dung mạo có chút xinh đẹp nhưng lại rụt rè đoan trang. Tuy tính cách lãnh đạm, ít thể hiện tình cảm nhưng trẫm luôn có vài phần yêu thích. Trẫm thấy tính tình nàng ấy sẽ bị khi dễ, Trữ Tú cung lại không có chủ cung, nàng không có việc gì thì trông chừng nàng ấy một chút."

Hoa Thường chu miệng lên, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng không sợ thần thiếp ghen, ngược lại khi dễ Nghiêm Tần sao?"

Hoàng đế mở miệng cười: "Nếu nàng thật sự khi dễ người khác, trẫm càng vui vẻ."

Hoa Thường nhướn mày, hờn dỗi nói: "Nếu Hoàng thượng thật sự nói như vậy, thần thiếp thật muốn khi dễ người khác, cũng tiện làm cho Hoàng thượng vô cùng vui vẻ."

Hoàng đế cúi đầu hôn môi Hoa Thường, thân mật nói: "Trẫm làm hậu thuẫn cho nàng, Thường nhi muốn khi dễ ai cũng không có việc gì."

Gương mặt Hoa Thường đỏ lên, quay đầu ngượng ngùng tránh ánh mắt nghiêm túc của Hoàng đế.

Hoàng đế biết da mặt Hoa Thường mỏng, ôm chầm Hoa Thường nói lớn: "Được rồi, trẫm không trêu nàng nữa. Thúc phụ và huynh trưởng của Nghiêm Tần đều ở Tây Bắc, gần đây e rằng lại có chiến sự, Nghiêm gia lại chỉ có một nữ nhi này, nên trẫm cũng không quá khắc khe."

Hoa Thường quay đầu lại, nghiêm túc gật đầu: "Thần thiếp không hiểu việc tiền triều, nhưng chỉ cần Hoàng thượng nói, thần thiếp sẽ nhớ thật kỹ,

làm thật tốt."

Nét mặt Hoàng đế trở nên nhu hoà: "Ngủ đi, bằng không ngày mai nàng lại đau đầu."

Hoa Thường tới gần lồng ngực Hoàng đế, nhỏ giọng đáp ứng.

---Ngày thứ hai, Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc một thân cung trang màu bạc thêu hoa mai đỏ, ngồi ngay ngắn chỉnh tề, sắc mặt lại không được tốt lắm.

Phi tần ngồi bên dưới thần sắc cũng khác nhau, hoặc là hăm mộ, hoặc là ghen ghét, phần lớn có vài phần thanh thản xem diễn.

Vài người mới vào cung hình như có chút không hợp nhau, lại thêm không hiểu rõ bầu không khí quý dị ngày hôm nay, nên cẩn thận đánh giá trái phải.

Thành Phi chưa nói đã cười, sau đó mở miệng nói: "Thần thiếp thấy sắc mặt Hoàng hậu nương nương vàng đi, xương gò má lại có chỗ đỏ thẫm, chắc là bị âm hư hoả vượng [2]. Hoàng hậu nương nương cần phải nghỉ ngơi nhiều, bảo trọng phượng thể cho tốt."

[2] Âm hư hoả vượng (阴虚火旺) - Nguyên văn là 内火虚旺: dấu hiệu của chứng bệnh là nóng đầu, đau đầu, khó ngủ, miệng khô, mặt đỏ, đổ mồ hôi ban đêm, ứ máu...

Thẩm Quý nhân tiếp lời cười nói: "Nương nương lo lắng cho phượng thể của Hoàng hậu nương nương, gần đây lại nghiên cứu y thư, thật là kính cẩn hữu lễ, hiền lương thực đức, đúng là làm gương cho hậu cung."

Hoàng hậu bị hai người kia chèn ép, sắc mặt càng thêm khó coi, miễn cưỡng cười nói: "Tâm ý của Thành Phi muội muội bốn cung hiểu được,

đúng là khắc ghi vào ngũ tạng."

Thẩm Thục phi rảnh rồi đưa tay sửa lại sợi tóc, mở miệng nói: "Các tỷ muội nói chuyện có chút mập mờ rồi, giống như bốn cung là người không thông minh nên nghe không hiểu vậy, chuyện này thì có gì to tát đâu? Ta nhớ không lầm thì đêm qua trên đồng sử ghi rõ là tên của Hiền phi muội muội mà. Chuyện này còn đáng giá lấy ra nói hơn."

Thấy Thẩm Thục phi nói chuyện không chút khách khí, Hoàng hậu trầm mặt xuống, nhưng lại không tiện quát lớn.

Vương Mỹ nhân, người mới tiến cung này là một tiểu thư khuê các tri thư đạt lý, thấy Hoàng hậu bị mấy phi tử chèn ép, liền mở miệng nói: "Hoàng hậu nương nương là chủ lục cung, mẫu nghi thiên hạ, dù là đồng sử thì cũng là việc vật vãn. Hoàng hậu luôn quan tâm hỏi han từng người, duy trì bốn phận và đức hạnh, quản lý cung vụ vất vả ngày đêm, đúng là gương mẫu cho chúng ta noi theo."

Hoàng hậu nhìn Vương Mỹ nhân mở miệng, hài lòng cười nói: "Bốn cung thấy Vương Mỹ nhân là người hiểu chuyện và hiểu lý lẽ, rất đáng khen."

Triệu Lương viện phía sau Thẩm Thục phi chuyển tròn mắt, cười nói: "Mỹ nhân tỷ tỷ nói vậy, chúng ta không thể sánh kịp. Nhưng tần thiếp lại nghe nói, Hoàng hậu nương nương đã hạ ý chỉ cho Hiền phi nương nương dưỡng thân thể. Thế nhưng đảo mắt một cái thì Hiền phi nương nương được ghi tên trên đồng sử, Hoàng hậu nương nương tức giận cũng đúng thôi."

Hoàng hậu thấy một Lương viện nhỏ nhoi như vậy cũng dám nói đông nói tây, vừa định mở miệng quát lớn, đã thấy Vương Mỹ nhân phản bác nói: "Tần thiếp mới tiến cung nên không hiểu chuyện, nhưng cũng biết Hoàng hậu nương nương là chủ lục cung. Hiền phi nương nương không

tuân lễ nghĩa, vượt qua quy củ thị tẩm, là Hiền phi nương nương có lỗi. Hoàng hậu nương nương tức giận cũng đúng, nhưng hiền giờ không tức giận là nương nương rộng lượng, chúng ta nên cảm thấy may mắn vì nương nương khoan dung."

Hoàng hậu nhú mào, Vương Mỹ nhân chỉ nghĩ đến việc lấy lòng Hoàng hậu, nên phản bác lại Triệu Lương viện, tiện thể làm giảm đi tức giận trong lòng Hoàng hậu. Nhưng Vương Mỹ nhân lại không biết rằng có vài người trong cung mà mọi người không bàn luận đến họ được.

Thẩm Thục phi cong khoe miệng, quay đầu nhìn về phía Ninh Quý tần, thanh âm ôn nhu như nước: "Ninh muội muội, Vương Mỹ nhân ở tại Trường Nhạc cung của người, nhìn dáng vẻ thì thấy muội muội dạy dỗ không được tốt cho lắm."

Dáng người Ninh Quý tần đoan chính, vẻ mặt bình thản: "Theo lời Thục phi tỷ tỷ, tần thiếp lại không phải cung chủ Trường Nhạc cung, làm sao nói tới dạy dỗ người khác được, cùng lắm là có duyên vài lần nói chuyện với Vương Mỹ nhân thôi."

Vương Mỹ nhân có chút kinh ngạc nhìn Ninh Quý tần, ngày xưa quan hệ giữa các nàng cũng xem như là thân thiết. Nàng không rõ vì sao trong lời nói của Ninh Quý tần lại xa lạ với nàng như thế.

Thẩm Thục phi hất cằm, bộ dáng có chút kiêu ngạo, hừ một tiếng: "Bổn cung sẽ nói chuyện này với Hiền phi muội muội." Dứt lời quay đầu nhìn Triệu Lương viện nói: "Người đừng nói lung tung, khiến cho Hoàng hậu nương nương tức giận thì sao? May là Hoàng hậu rộng lượng, nếu chọc giận tỷ muội khác, người ta chỉ cần đầu ngón út thôi thì cũng đủ bóp chết người rồi."

Triệu Lương viện vội vàng phối hợp hành lễ thỉnh tội: "Tần thiếp biết sai rồi, nhìn cái miệng tần thiếp này, lại nói chuyện không phải, nên đánh."

Thẩm Thục phi cười rất là thư thái.

Hoàng hậu nhìn Thẩm Thục phi cười, cảm thấy vô cùng chói mắt, ánh mắt sắc bén nhìn Triệu Lương viện ở sau, oán hận trừng mắt, nhưng cũng không nói gì.

Sau đó Hoàng hậu quay đầu về phía Vương Mỹ nhân, lạnh lùng nói: "Kỳ Hiền phi chính là một trong Nhất phẩm tứ Phi, là người các người có thể tùy ý suy đoán bàn luận sao? Tội mạo phạm là không thể thoát, nhưng hôm nay là Thanh Minh, bốn cung cũng không muốn khiển trách, tự mình về điện suy xét lại đi."

Vương Mỹ nhân căn môi chậm rãi quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng đáp: "Vâng."

Tuy các phi tần khác mới vào không hiểu rõ, nhưng vẫn ngẫm cảm giác Kỳ Hiền phi luôn ốm đau kia không phải là một nhân vật đơn giản, cần phải cảnh giác.

Tiếp theo liên tục ba ngày, Hoàng thượng đều lâm hạnh Thượng Dương cung.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hiền phi được sủng ái làm người ta phải ghé mắt nhìn.

Tuy rằng Kỳ Hiền phi đã lâu không xuất hiện trước mặt người khác, nhưng mọi người ở hậu cung chưa bao giờ cảm thấy Hiền phi tồn tại mãnh liệt như vậy.

Sủng hạnh liên tục trong bốn ngày, Hoàng thượng vốn ít khi phóng túng như vậy, huống chi chỉ sủng có một người.

Hoa Thường khẽ mở cửa sổ khắc hoa ra, tay áo rộng rũ ở trên khung cửa sổ, nâng mắt nhìn mây trắng bay trên cao, môi đỏ thắm mang theo độ

cong dụ hoặc: "Bốn cung cũng coi như là tân sủng."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 93 - Chờ Mong

Edit: Su Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

Ngày thứ năm, Hoàng đế vẫn giá lâm Thượng Dương cung, chẳng qua chỉ đơn thuần là đắp chăn ngủ. Chuyện này làm cho các nữ nhân ở hậu cung thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng đế khẽ cúi đầu, nhìn sắc mặt đỏ bừng của Hoa Thường, cười đến ái muội: "Thế nào, Thường nhi nhìn thấy trẫm đến thì vui hay là không vui vậy? Yên tâm, hôm nay trẫm không chạm vào nàng đâu."

Hoa Thường xấu hổ, buồn bực nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng đừng trêu thần thiếp nữa."

Hoàng đế vui vẻ cười haha, sau đó vươn tay chạm vào những sợi tóc đang rũ xuống bên thái dương của Hoa Thường, ôn nhu nói: "Bây giờ, chỉ có đến nơi này của Thường nhi, thì trẫm mới có thể cười được."

Hoa Thường nâng mi mắt lên, lo lắng hỏi: "Hoàng thượng ưu phiền chiến sự ở Tây Bắc phải không? Ngày đó lúc Hoàng thượng đề cập tới, thần thiếp vẫn còn nhớ."

Hoàng đế lắc đầu nói: "Trẫm đối với tình trạng ở Tây Bắc có phần nắm chắc. Chiến sự còn chưa bắt đầu nhưng Nam Chiếu ở phía Tây Nam lại có biến động dị thường, nên trẫm có chút lo lắng."

Hoa Thường nghi hoặc nói: "Thần thiếp nhớ Nam Chiếu sớm đã thuận phục Đại Lương ta, chính là bộ lạc trực thuộc Đại Lương ta, chẳng lẽ bây giờ lại sinh lòng phản trắc sao?"

Thanh âm của Hoàng đế trở nên nặng nề: "Không phải tộc ta, tất có dị tâm."

Đối với đề tài chiến sự trên triều, Hoàng đế cũng không muốn nhiều lời, nên chuyển sang đề tài khác: "Hôm nay Hoàng hậu có tới tìm trẫm, nói về chuyện nàng thị tẩm, nếu nàng nghe được tin đồn nhảm nhí gì, thì cũng không cần để ý tới."

Thanh âm Hoa Thường nhu hòa: "Thần thiếp đã biết."

Ngày thứ hai, sáng sớm tại Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc một thân phượng bào bằng lụa vàng thêu hoa văn áng mây màu đỏ sậm, trên đầu cài bộ diêu đỉnh tơ vàng điểm thúy được chế tác thủ công tinh xảo. Tuy hình thức bình thường nhưng lại toát ra vẻ trang trọng, cảm giác uy nghi vô cùng.

Hoa Thường ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay phải, biểu cảm trên mặt ôn nhuận bình thản. Khi nói chuyện với Hoàng hậu, nàng sẽ hơi cúi đầu lấy đó làm cung kính. Mặc kệ là nhìn từ góc độ nào đi nữa, thì đây chính là một vị mỹ nhân thủ lễ kính cẩn.

Hoàng hậu có chút khó chịu về Hoa Thường, nhưng vẫn biểu hiện dáng vẻ khoan dung: "Thân thể của Hiền phi muội muội đã bình phục chưa? Cũng đã rất nhiều ngày không gặp người, bây giờ thấy người gầy ốm như vậy, người nên chú ý giữ gìn sức khỏe hơn."

Hoa Thường rũ mắt, ngồi hành lễ, ôn nhu nói: "Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Khánh Quý tần nhẹ nhàng nói: "Đây là lần đầu tiên tần thiếp nhìn thấy Kỳ Hiền phi nương nương, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt. Hôm nay vừa thấy mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành như vậy, cũng khó trách tuy mang bệnh trong người nhưng cũng có thể khiến cho Hoàng thượng độc sủng."

Hoa Thường thu liễm ý cười trên mặt, vẫn ôn nhu bình thản như cũ, chỉ gật gật đầu với Khánh Quý tần, không muốn đôi co cùng với nàng ta.

Hoàng hậu nghiêm mặt, tiếp tục nói: "Khánh Quý tần không biết nói chuyện thì đừng nói nữa."

Ánh mắt Thẩm Thực phi quét qua Khánh Quý tần một cái, nhưng nề mặt mũi của Thái hậu nên nàng không mở miệng chèn ép Khánh Quý tần.

Nhưng Thành Phi lại phì một tiếng bật cười, dù chưa mở miệng nhưng so với lên tiếng thì càng làm cho Khánh Quý tần phần nộ hơn.

Ninh Quý tần đoan trang mở miệng nói: "Khánh muội muội nói năng cẩn thận. Nữ tử lấy hiền huệ thực lương làm đức, những lời như vậy không nên nói ra, làm người ta có cớ để chê cười."

Khuôn mặt Khánh Quý tần đỏ bừng, vò nát khăn trong tay.

Hoa Thường khẽ cười giải vây: "Cái này thật sự là do bốn cung không phải, mấy ngày nay ta cũng không tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Hoàng thượng sủng ái, bốn cung nhận mà hổ thẹn. Xin Hoàng hậu nương nương khoan thứ."

Hoàng hậu hờn dỗi nói: "Hiền phi muội muội nói gì vậy chứ. Chúng ta đều là tỷ muội một nhà, lời khách khí như vậy sau này cũng đừng nói nữa."

Hoa Thường hổ thẹn cúi đầu, thanh âm ôn hòa: "Hoàng hậu nương nương là người nhân hậu, thần thiếp ghi nhớ trong lòng."

Hoàng hậu không phải là không tức giận, nhưng vừa thấy biểu hiện của Hoa Thường thì không còn cảm thấy giận dữ nữa. Suy cho cùng thì Hiền phi vẫn luôn rất biết cách làm người.

Trong tất cả phi tần hậu cung, từng người từng người, nào có ai hận nàng. Lại càng không có người ghen ghét nàng. Sự quyến rũ của nhân phẩm thật sự rất quan trọng.

Huống chi, trong lòng Hoàng hậu biết rõ, hơn ba năm nay, cách làm người của Hiền phi thì Hoàng hậu nàng coi như cũng hiểu được bảy tám phần, tất nhiên Hiền phi không phải là người cậy sủng sinh kiêu.

Sở dĩ Hiền phi không tới thỉnh an, chỉ sợ là ý của Hoàng đế.

Hà tất phải khiến cho không khí trong hậu cung ngọt ngào như vậy? Hoàng hậu thở dài trong lòng, hậu cung này khó có người có được phẩm chất như thế.

Hoàng hậu trưng ra khuôn mặt tươi cười, nhìn Hoa Thường ôn nhu nói: "Thân thể Tứ Hoàng tử thế nào rồi? Bốn cung cũng đã lâu chưa gặp nó. Hôm nào ôm đến đây cho ta nhìn một chút, Tam Hoàng tử cũng rất nhớ đệ đệ đó."

Nụ cười của Hoa Thường cũng chân thật hơn rất nhiều, thanh âm ôn nhu đáp: "Nghe nói Tam Hoàng tử được Hoàng thượng tự mình nuôi dưỡng ở Kiến Chương cung, càng thêm long chương phượng tư [1], tuy tuổi còn nhỏ, nhưng mà không tầm thường chút nào."

[1] Long chương phượng tư: Khí chất tư thái của rồng của phượng.

Thành Phi cũng rất thích đề tài về hài tử, lấy khăn che miệng cười nói: "Hôm qua Nhị Hoàng tử còn dạy Tam Hoàng tử luyện kiếm, quả thật làm ta buồn cười không chịu được. Tam Hoàng tử mới ba tuổi, cầm kiếm gỗ nhỏ, nghiêm trang học hỏi. Nhị Hoàng tử cũng xem chuyện này là đại sự, mỗi

ngày nhắc mãi muốn dạy dỗ đệ đệ thật tốt, nhưng bản thân lại không làm được."

Ninh Quý tần cũng cười nói: "Hoàng thượng cũng phân phó Đại Hoàng tử dạy Tam Hoàng tử đọc sách. Các người cũng biết Đại Hoàng tử cả ngày giơ đao múa kiếm, có lúc nào đọc sách đâu, hiện giờ lại phải dạy dỗ đệ đệ, nên chỉ có thể liều mạng đọc sách, không muốn mình phải mất mặt."

Nụ cười trên mặt Hoàng hậu rạng rỡ hơn nữa, ôn hoà hiền hậu nói: "Giữa huynh đệ phải nên như thế, thủ túc chí thân, kỳ lợi đoạn kim [2]. Không phải lúc này thì đợi đến lúc nào."

[2] Kỳ lợi đoạn kim: đồng lòng đoàn kết.

Các phi tần mới tấn phong chỉ có thể ngồi ở một bên lắng nghe, không dám mở miệng xen vào, mỗi người đều có chút xấu hổ.

Các phi tần có địa vị cao có hài tử nói chuyện, sao các nàng có thể đuổi kịp đây?

Sau khi người mới tiến cung thì sẽ bị xem xét một khoảng thời gian. Tuy rằng các nàng không thích chịu đựng loại ánh mắt đánh giá này nhưng hiện giờ nếu như các nàng không bị đánh giá, không bị để ý, ngược lại sẽ cảm thấy trong lòng trống trải, dường như bản thân mình chỉ là một hạt bụi, không hề có ý nghĩa.

Cuối cùng các nàng đã hiểu rõ, vì sao có vài vị phi tần muốn hại người mà chẳng có ích lợi gì cho mình, bởi vì làm như vậy, ít nhất sẽ có chút cảm giác tồn tại.

Một tháng sau, Thượng Dương cung.

Sau khi Hoa Thường khôi phục thình an, thì cả người có chút mệt mỏi. Trong một thời gian dài, nàng đều nằm ở trên giường, bây giờ vừa hoạt động lại nên có vài phần không quen.

Lan Chi bưng canh sâm đi đến, hiện tại mũi của Hoa Thường rất nhạy, vừa ngửi thấy mùi canh sâm, nàng liền nhú mày, lắc đầu nói: "Gần đây bốn cung đã béo lên, thân mình cũng đã tốt hơn, sao phải uống canh sâm này mỗi ngày vậy?"

Lan Chi cười: "Thân thể của nương nương vốn yếu ớt, đồ bổ cho thân mình sao lại ngại nhiều chứ?"

Hoa Thường không uống, để sang một bên, mở miệng nói: "Gần đây Nam Chiếu ở Tây Nam phản loạn, Giang Đại tướng quân đã xuất phát mang binh diệt phản loạn. Bây giờ hầu như Hoàng thượng không đặt chân tới hậu cung, vừa lúc ta cũng nhàn rồi, ngày mai người thay mặt ta, mời Nghiêm Tần đến ngắm hoa đi."

Lan Chi hành lễ đáp ứng, sau đó hỏi: "Nói đến Nghiêm Tần, nàng ta thật là một người hướng nội. Hình như không khi nào thấy nàng ta mở miệng nói chuyện, ánh mắt thường có chút ưu sầu. Chẳng qua đáng vẻ mỹ nhân ưu buồn này Hoàng thượng lại tương đối yêu thích, Kiến Chương cung thường xuyên ban thưởng, nên ở hậu cung cũng coi như là đáng chú ý."

Hoa Thường cong cong khóe môi, nhẹ giọng nói: "Nghiêm Tần là kiểu người gì thì bốn cung chưa rõ, chẳng qua người ở cạnh nàng ta là Khánh Quý tần thì lại rất hoạt bát."

Lan Chi vừa nghe đến tên Khánh Quý tần liền nhú mày, trong giọng nói cũng có vài phần oán khí: "Khánh Quý tần có dung mạo bình thường, sự sủng ái cũng bình thường, nhưng bất kể là chuyện của ai, thì nàng ta đều cố tình xen vào nói vài câu. Cả ngày mưa gió không ngừng, còn vô ý bắt

kính với nương nương, cũng là do nương nương tốt tính, nên không so đo với nàng ta."

Hoa Thường liếc mắt nhìn Lan Chi một cái, lên tiếng quở trách: "Đừng nói lung tung. Tính tình Khánh Quý tần quả thật không hoà đồng với người khác, nhưng người xem có ai dám đắc tội với nàng ta không? Lan Tiệp dư là người thanh cao khí ngạo, nhưng khi Khánh Quý tần châm chọc thì Lan Tiệp dư cũng coi như không nghe thấy, người nghĩ là vì cái gì?"

Lan Chi mím môi, cúi đầu nhận sai: "Nô tỳ sai rồi."

Hoa Thường sửa lại sợi tóc bên thái dương của mình, nhẹ nhàng nói: "Thái hậu còn một ngày, thì nàng ta sẽ còn một ngày. Hoàng đế không sủng ái nàng ta thì thế nào, vẫn phải đến cung của nàng ta nghỉ tạm, đây là thể diện."

Lan Chi có chút bất bình nhưng thấy nương nương nhà mình vẫn bình tĩnh, cũng không biết nên nói gì cho phải.

"Nương nương, nhanh uống canh sâm đi, không lại nguội mất." Lan Chi cầm lấy canh sâm đang đặt một bên ở trên bàn, bưng đến trước mặt Hoa Thường, cố chấp nói.

Hoa Thường bất đắc dĩ thở dài, nhưng mà không nhận, sau đó khẽ nói: "Tháng này bốn cung chưa tới, chậm cũng gần nửa tháng, canh sâm này không thể uống tùy tiện được."

Lan Chi ngây ngẩn cả người, thiếu chút nữa làm rơi chén sứ Thanh Hoa trong tay.

Sau đó vội vàng quỳ xuống bên người Hoa Thường, mở to hai mắt nhìn, vui mừng mà đè thấp giọng, cất tiếng nói: "Nương nương, nương nương này... Có thể là có?"

Hoa Thường trầm giọng quát lớn: "Hoảng cái gì mà hoảng, thật không ra gì. Hiện tại sao biết được là có hay không, nhưng cũng không nên nghĩ là không phải. Sau này thức ăn của bốn cung, người nhớ lưu tâm, phải để ý tỉ mỉ một chút."

Lan Chi gật đầu như giã tỏi, cả người đều lên tinh thần, đâu còn hơi sức quản đến Khánh Quý tần gì đó nữa. So với khả năng trong bụng nương nương nhà mình có tiểu Hoàng tử, thì Khánh Quý tần kia cũng chỉ là cặn bã.

Vui mừng qua đi, Lan Chi lại lo lắng hỏi: "Thân thể của nương nương vốn yếu đuối, có muốn thỉnh Thái y tới khám một chút hay không?"

Hoa Thường bất đắc dĩ thở dài, mở miệng nói: "Người bị váng đầu hả? Nếu là có hài tử, tính tháng cũng chưa đến một tháng, có là thần y cũng khám không ra, người nghĩ cái gì vậy?"

Lan Chi bừng tỉnh gật đầu, sau đó ngượng ngùng đỏ mặt, khẽ nói: "Là do nô tỳ luống cuống."

Hoa Thường liếc Lan Chi một cái, khẽ phân phó: "Đừng đi ra ngoài nói lung tung, có biết không? Nếu như không có, e là một phen sợ bóng sợ gió, vậy thì mất hết thể diện."

Lan Chi gật đầu chắc nịch: "Nô tỳ hiểu rõ."

Sau đó, nàng thật cẩn thận đỡ Hoa Thường nằm xuống, lo lắng nói: "Nương nương nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng viết chữ thêu hoa nữa, mệt thì làm sao bây giờ?"

Hoa Thường dở khóc dở cười, chuyện này có ảnh hưởng gì đâu, vậy mà Lan Chi đã bắt đầu lo lắng rồi.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng Hoa Thường vẫn đưa tay nhẹ nhàng bình thân vuốt ve bụng nhỏ của mình một chút. Nếu như nàng thật sự có đứa nhỏ thì...

Nếu tính tuổi tác, nàng đã mười chín, tính tuổi tròn thì cũng mười tám, thân thể phát triển cũng không sai biệt lắm, cho nên Hoa Thường không xác định rõ được. Từ lúc nàng khỏi bệnh, Hoàng đế sung hạnh vô cùng thường xuyên, cho nàng hưởng thụ đãi ngộ của một sủng phi chân chính. Dưới tình huống như vậy, muốn tránh thai quá khó khăn, chỉ cần có một hành động nhỏ thì người khác cũng có thể nhìn ra được.

Mặc kệ thế nào, cuối cùng thì nàng cũng có điều để mong đợi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 94 - Có Thai

Lại thêm một tháng nữa trôi qua, Hoa Thường đã có một số phản ứng của người mang thai, ví dụ như nàng rất hay cảm thấy mệt mỏi, đau vùng eo, cảm giác không muốn ăn. Hơn nữa trong một khoảng thời gian dài nguyệt sự của nàng không đến, Hoa Thường cũng thầm chắc chắn trong lòng rằng mình đã mang thai.

Nhưng mà thời gian vẫn còn quá ngắn, chỉ sợ Thái y có chẩn đoán cũng không phát hiện ra.

Lan Chi, Thước Dược, còn có Chương mama đều trong trạng thái đề phòng nghiêm ngặt, cả ngày đều theo sát Hoa Thường một cách cẩn thận, ngay đến chén nước cũng không cho nàng tự uống.

Mỗi ngày, những việc Hoa Thường làm được chỉ có thể là đến Vị Ương cung thỉnh an, nhưng Chương mama cũng tuyệt đối không cho Hoa Thường có ý tưởng đi bộ đến Vị Ương cung. Khoảng trống bên trong kiệu cũng được Chương mama lót vài tấm da lông thật dày, trời bên ngoài thì lại rất nóng, hại cái mộng của Hoa Thường thiếu chút nữa thì nổi rôm sảy.

Hoa Thường bị giám sát chặt chẽ, chỉ có thể nhàn nhã ngồi hoặc nằm, tuy rằng cũng có chút nhàm chán, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Không phải người phụ nữ nào cũng có được may mắn như thế này.

Đối với sự thay đổi của Hoa Thường, hình như Hoàng hậu đã lờ mờ đoán được. Dù sao chỉ cần để tâm một chút là có thể nhận ra cách sinh hoạt cũng như nghỉ ngơi của Hoa Thường có phần không giống như trước kia.

Hoàng hậu cho người trực tiếp đến Kính Sự phòng tìm hiểu, thời gian nguyệt sự của các phi tần đều được ghi lại, vừa xem qua là đã hiểu ngay.

Vị Ương cung.

Thuý Lâu nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của Hoàng hậu, thận trọng mở miệng nói: "Nương nương muốn phân phó gì sao?"

Hoàng hậu hồi phục lại tinh thần, chậm rãi nở nụ cười, thanh âm nhẹ nhàng: "Tám phần là Hiền phi đã có hỉ, chuẩn bị chút lễ vật đi, đến lúc có kết quả chẩn đoán chính xác thì đưa qua đó."

Thuý Lâu nhìn nụ cười chua xót của Hoàng hậu, thấp giọng hỏi: "Nương nương không vui sao? Trong hậu cung này, Hiền phi nương nương cũng được xem như là người lương thiện, sẽ ít uy hiếp đến nương nương."

Khóe miệng Hoàng hậu khẽ nhếch lên, cười nói: "Bốn cung biết, không phải là bốn cung không vui. Hậu cung này cuối cùng vẫn sẽ có những đứa bé được sinh ra. Hơn nữa, cũng không có khả năng là cả đời Hiền phi sẽ không có hài tử, dù sao chuyện này sớm muộn gì thì cũng sẽ xảy ra thôi. Dù trong lòng bốn cung có chút chua xót, nhưng vẫn cảm thấy rất tốt, khi nghĩ đến Tam Hoàng tử thì ta cảm thấy an ủi được phần nào. Bốn cung cũng không còn giống như trước kia, không ra dáng Hoàng hậu nữa."

Thuý Lâu ôn nhu an ủi: "Bây giờ Hoàng thượng rất coi trọng Tam Hoàng tử, lúc nào cũng lưu Tam Hoàng tử lại bên người để chỉ dạy, không ai có thể vượt qua được sự sủng ái này. Hoàng hậu có nhi tử như vậy, không biết là có bao nhiêu người ngưỡng mộ đâu."

Hoàng hậu nghe vậy, gương mặt lộ ra ý cười ôn nhu, trong đôi mắt cũng ánh lên niềm tự hào của một người làm mẹ.

Một tháng sau, Thượng Dương cung.

Thái y tinh thông y thuật phụ khoa là Hồ Thái y và Tiền Thái y đang quỳ bên cạnh mép giường của Hoa Thường, cung kính chẩn mạch cho nàng. Sau khi hai người thay phiên nhau bắt mạch, trong mắt hai người đều tràn ngập ý cười, chắp tay cung kính khấu đầu nói: "Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương. Hỉ mạch rất rõ ràng, nương nương có hỉ rồi."

Khuôn mặt Hoa Thường lộ ra nụ cười ôn nhu, các cung nhân xung quanh ai cũng vui mừng hớn hở.

"Hồ Thái y, thai nhi của bốn cung có khoẻ không? Có cần chú ý điều gì không?" Hoa Thường nhẹ nhàng ôn hoà hỏi.

Khuôn mặt Hồ Thái y đầy nếp nhăn, cười tươi đến mức làm cho những nếp nhăn nổi lên giống như một đóa hoa, kính cẩn trả lời: "Thân thể của nương nương có chút hư nhược, nhưng mà cẩn thận điều dưỡng thì sẽ tốt lên, không cần phải lo lắng quá mức, cũng không ảnh hưởng đến thai nhi. Mạch tượng đã được ba tháng, mạch đập có lực, mẫu tử đều rất khoẻ mạnh."

Hoa Thường nhẹ nhàng thở ra, tươi cười càng thêm chân tâm thật ý, mở miệng nói: "Ban thưởng hậu hĩnh."

Hai vị Thái y đồng loạt dập đầu tạ ơn: "Tạ ơn nương nương". Tuy rằng vị Hiền phi nương nương này làm người hay hành sự đều rất nhẹ nhàng, không tạo tiếng vang quá lớn, nhưng mỗi khi ban thưởng thì đều rất phong phú. Nếu đã nói là thưởng lớn thì nhất định sẽ rất hậu hĩnh, tiền thì có ai mà không thích đâu chứ? Thái y cũng không phải là giàu có gì.

Tin tức Hoa Thường mang thai rất nhanh đã được truyền khắp lục cung, các cung đều đưa lễ vật đến. Thẩm Thục phi và Thành Phi còn đích thân đến thăm hỏi, nói vài câu cát tường tốt lành.

Đến buổi tối, Hoàng đế, người đã lâu không đặt chân vào hậu cung cũng vội vàng giá lâm đến Thượng Dương cung.

Khoảng thời gian gần đây Hoàng đế rất bận rộn. Phía Tây Nam thì Nam Chiếu phản loạn, phía Tây Bắc thì đang khai chiến với người Hồ, có thể nói là loạn trong giặc ngoài cùng lúc bùng nổ. Đền trong đại chính điện suốt mười hai canh giờ đều không tắt, hầu như các tôn thất và trọng thần đều ở lại trong hoàng cung.

Hoa Thường vừa nhìn thấy Hoàng đế, phát hiện hắn có chút tiều tụy, trong hốc mắt nổi lên rất nhiều tơ máu đỏ, nhưng khí chất trên người thì càng thêm uy phong nghiêm nghị.

Sau khi bước vào trong cung điện, nét mặt của Hoàng đế rõ ràng nhu hoà hơn rất nhiều, nhìn Hoa Thường đang nhún người hành lễ, lộ ra mỉm cười ôn nhu.

Hoàng đế bước đến trước mặt Hoa Thường, nắm lấy tay của nàng, giọng nói mang theo kích động: "Thường nhi..."

Vẻ mặt của Hoa Thường nhu hoà, nhưng lại xen lẫn thêm vài phần lo lắng, tay nhẹ nhàng xoa gương mặt của Hoàng đế, thấp giọng nói: "Chỉ mới có mấy ngày, Hoàng thượng đã gầy đi không ít."

Hoàng đế nhẹ nhàng cầm tay của Hoa Thường: "Trẫm không có việc gì, hiện tại người cần quan tâm chính là nàng, biết không?"

Hắn vừa nói vừa cẩn thận đỡ Hoa Thường ngồi xuống, tay hắn không tự giác mà đặt lên bụng nhỏ của nàng, dường như có thể cảm nhận được huyết mạch tương liên.

Gần đây Hoàng đế bị áp lực đè nặng, khai chiến ở hai nơi, hao tổn rất lớn, lòng dân than oán khắp nơi.

Làm vua của một quốc gia, hãn không thể không suy xét đến hậu quả. Hãn luôn muốn đánh, nhưng vấn đề là khi đã tham gia cuộc chiến thì có nắm chắc được phần thắng hay không. Hãn vốn vô cùng tin tưởng với chiến sự Tây Bắc, cũng đã chuẩn bị rất kỹ. Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, không thể tưởng tượng được, thế nhưng Nam Chiếu lại phản loạn, trận nổi loạn này làm cho Hoàng đế trở tay không kịp.

Nếu đánh thắng thì còn dễ nói, một khi bại trận, lực lượng quốc gia sẽ hao tổn rất lớn, kéo theo đó là biết bao nhiêu vấn đề phát sinh.

Cho nên thời gian gần đây, Hoàng đế vẫn luôn sút đầu mẻ trán. Một khi bắt đầu khai chiến, tất cả đều phải có kế hoạch hoàn hảo rõ ràng, vì thế hãn vội đến độ chân không chạm đất, có thể ngủ được ba canh giờ mỗi ngày thì đã được xem là nhiều rồi. Tính hình chiến sự từ Nam Chiếu truyền đến cũng không mấy tốt đẹp, hầu như gần đây đến một tin tức tốt lành cũng không có.

Đột nhiên hôm nay hãn lại nghe được tin Hoa Thường mang thai, cuối cùng cũng có chuyện khiến cho khuôn mặt của hãn tươi vui lên đôi chút. Cho dù như thế nào, đối với một người sắp được làm phụ thân như hãn, thì đây cũng là một điều an ủi.

Hoa Thường nhìn vẻ mặt nhu hòa của Hoàng đế, cười nói: "Thái y có nói, thai nhi đã được ba tháng, mạch tượng rõ ràng có lực, thân thể của thần thiếp cũng rất tốt, Hoàng thượng không cần lo lắng."

Hoàng đế vươn tay nhẹ nhàng ôm bả vai của Hoa Thường, dùng lực rất nhẹ, rất cẩn thận, ôn nhu nói: "Nàng mang thai lần đầu, có nhiều điều không biết cần phải học hỏi thêm, trẫm sẽ lệnh cho Hồ Thái y và Tiền Thái y thay phiên nhau ở lại chẩn trị. Nếu nàng cảm thấy có gì không thoải mái, thì nhanh chóng hỏi bọn họ, biết chưa?"

Hoa Thường ngoan ngoãn gật đầu, sau đó ngả đầu nhẹ nhàng tựa vào bờ vai vừa rộng vừa dày của Hoàng đế, ôn nhu nói: "Thần thiếp đã biết, nhất định thần thiếp sẽ cẩn thận chăm sóc đứa bé trong bụng."

Hoàng đế nhìn vẻ mặt ôn nhu của Hoa Thường, đột nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng xúc động.

Loại cảm xúc này khó nói nên lời, ngấm ngấm len lỏi vào sâu trong tâm khảm rồi từ từ lên men.

Dường như trong mắt Hoàng đế có chút ươn ướt, nên vội vàng chớp chớp mắt để che giấu điều này. Hắn có chút áy náy với Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Hiện tại trăm bận rộn việc chính sự, chắc sẽ không có nhiều thời gian quan tâm đến nàng và hài tử của chúng ta, nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho thật tốt."

Hoa Thường gật đầu, hiền huệ nói: "Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp hiểu rõ. Hoàng thượng cứ xử lý quân vụ và chính sự, thần thiếp cũng đâu còn là trẻ con nữa."

Hoàng thượng thương tiếc vuốt vuốt mái tóc của Hoa Thường, khẽ thở dài một hơi.

Hoa Thường cũng biết, bây giờ Hoàng thượng bị chiến sự ở hai nơi làm bận đến mức xoay như chong chóng, ngay đến cả số lần đến Từ Ninh cung thỉnh an cũng giảm đi nhiều, sao mà còn thời gian đặt chân đến hậu cung nữa. Có hài tử thì sao, Hoàng đế thiếu hài tử chắc?

Tuy trong lòng nàng cũng có chút tiếc nuối, không thể giúp hài tử trong bụng bồi dưỡng tình cảm với Hoàng đế. Nhưng đứa bé đến vào lúc này thì có thể làm gì đây?

Lúc này nàng tuyệt đối không được cáu kỉnh, đây là thời điểm Hoàng đế đang rất phiền lòng, là một phi tử xuất thân thế gia, nàng chỉ cần hiền

huệ là đủ rồi.

Hoa Thường vẫn ôn nhuận mỉm cười, ánh mắt nhu hòa an bình.

Ngón tay Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt vuốt lên khuôn mặt trắng nõn mềm mịn của Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Hôm nay trẫm sẽ lén lười biếng một buổi, ngủ lại chỗ của nàng, không rời đi đâu cả."

Hoa Thường vui mừng gật đầu: "Thần thiếp cho người mang nước lên."

Một đêm yên bình và ấm áp, không có việc gì xảy ra.

Nhưng vào lúc này, tại Ngọc Hoa cung lại không yên bình chút nào, một trận phong ba đang kéo đến.

Đêm đã khuya, Thành Phi vẫn mặc một thân trang phục màu lam thêu hoa cúc ngũ sắc, phần cổ áo được may gấp thành hình tròn ôm lấy cổ, phối với váy dài màu xanh biếc thêu nhành liễu với những bông hoa nhỏ bằng chỉ vàng. Tóc vấn phi tiên kế [1], trên búi tóc cao cài trâm bằng vàng ròng đính minh châu vô cùng lóa mắt. Ánh sáng từ minh châu phản chiếu lên vách tường, tựa như đang phát ra dòng ánh sáng xanh biếc.

Lúc này, Thành Phi đang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, trên tay là bộ hộp giáp bằng vàng ròng khảm phi thủy. Nàng nâng tách trà bằng sứ Thanh Hoa lên, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã. Mà ngồi ở phía dưới chính là Lục Tiệp dư, người đang bị cấm túc trong cung.

Y phục trên người Lục Tiệp dư rất mộc mạc, cả người lộ vẻ bình đạm, thanh âm nhu hoà: "Nương nương đã khuya mà còn cho gọi tần thiếp đến đây, không biết rốt cuộc là có chuyện gì? Nương nương cũng biết, hiện tại tần thiếp còn đang bị cấm túc, thật sự không nên ra ngoài."

Thành Phi nhường hàng chân mày cao được trang điểm tỉ mỉ như lá liễu, lộ ra vài phần tự đắc và kiêu ngạo, khoé miệng cong cong, lạnh lùng nói: "Bốn cung chính là có chuyện quan trọng muốn nói với muội muội đây, muội muội đừng có không biết ơn người tốt, cần người vô cớ."

Lục Tiệp dư biết Thành Phi đang châm chọc nàng, dù sao thì nàng cũng là một người có xuất thân thấp hèn, thân mình khẽ run lên, sau đó nhẹ giọng nói: "Tần thiếp không dám."

Thành Phi cười thoải mái, đường hoàng nói: "Có phải Lục muội muội đang rất lấy làm lạ, sao hôm nay tỷ tỷ ta lại nói chuyện không hề khách khí với muội muội đúng không? Từ lúc Nhị Hoàng tử được ghi dưới danh nghĩa của bốn cung, đây là lần đầu tiên bốn cung cảm thấy thật sự vui sướng."

Lục Tiệp dư vừa nghe nhắc đến Nhị Hoàng tử, liền giật giật cơ mặt, ăn nói khấp khểnh: "Nhị Hoàng tử đã làm chuyện gì khiến cho nương nương tức giận sao? Nó còn nhỏ, nương nương không cần so đo với nó."

Thành Phi tươi cười, vui vẻ nhấp một ngụm trà, lên tiếng nói: "Thật ra thì Nhị Hoàng tử rất ngoan, nó rất có hiếu với bốn cung, bốn cung mừng còn không kịp nữa là."

Lục Tiệp dư cắn cắn môi, trong lòng chua xót.

Thành Phi cong cong khoé miệng, cười nói: "Lục muội muội vẫn luôn bị cấm túc, chỉ sợ đối với tin tức bên ngoài thì không được tình tường cho lắm. Bốn cung nhớ rõ, sau khi Hoàng thượng đăng cơ, cũng cho người chút mặt mũi, thăng quan tiến chức cho phụ thân và ca ca của người, có đúng hay không?"

Lục Tiệp dư nghe nhắc đến phụ thân và ca ca thì có chút kích động, hốc mắt hơi đỏ lên, nhỏ giọng đáp: "Vâng, ít nhiều cũng là nhờ trước đây nương nương nói tốt vài câu. Huống chi phụ thân và ca ca cũng không có

năng lực nổi trội, nhưng là vì tần thiếp, nên cam chịu đến nơi căn cỗi nghèo nàn để đổi lấy một phần công lao. Tần thiếp luôn ghi nhớ trong lòng, một ngày cũng không dám quên."

Thành Phi bĩu môi, trào phúng nói: "Người có biết, Nam Chiếu phản loạn không?"

Ngay lập tức Lục Tiệp dư ngây ngẩn cả người, thật sự nàng không biết đến tin tức này. Vốn dĩ hậu cung và tiền triều không có liên kết chặt chẽ, lại thêm việc Lục Tiệp dư không có gia thế, không con nối dõi, hiện tại còn đang bị cấm túc, sẽ không có người lưu tâm thông báo cho nàng biết. Lục Tiệp dư run rẩy nói: "Nam Chiếu ư...? Phụ thân và ca ca của tần thiếp đều ở Nam Chiếu. Nương nương, nương nương, hiện tại bọn họ như thế nào rồi?"

Lục Tiệp dư lập tức quỳ xuống, nước mắt lăn chã tuôn rơi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Thành Phi hừ lạnh một tiếng: "Bây giờ người mới nhớ đến cầu xin bốn cung sao? Lúc trước người bán đứng bốn cung, một tay diễn trò hay, phá hư kế hoạch mà bốn cung đã vạch ra, thiếu chút nữa là tạo cho bốn cung một kẻ thù mạnh. Lúc trước, người có tưởng tượng được rằng sẽ có ngày hôm nay không?"

Lục Tiệp dư khóc đến khản cả giọng, lại không dám khóc với âm thanh quá lớn, kìm nén đến mức cả người đều run rẩy.

Mặt mày Thành Phi đều là vẻ thỏa mãn thống khoái, cong môi cười: "Lục muội muội, người có biết, phụ thân và ca ca không có gì mà không làm được của người, đã làm ra chuyện gì hay không?"

[1]: Phi tiên kế

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 95 - Thủ Đoạn

Mặt mày Thành Phi đều là vẻ thỏa mãn thống khoái, cong môi cười: "Lục muội muội, người có biết, phụ thân và ca ca không có gì mà không làm được của người, đã làm ra chuyện gì hay không?"

Lục Tiệp dư quỳ gối bò tới bên chân Thành Phi, tay cẩn thận kéo tà váy của Thành Phi, giọng nói bi ai cầu tình: "Nương nương, cho dù như thế nào, bọn họ đều là thân nhân của tần thiếp, nếu có phạm phải điều gì sai trái, cũng mong nương nương giơ cao đánh khẽ, cầu nương nương giúp bọn họ một lần. Nương nương, mấy ngày trước, tần thiếp đã lỡ bị mỡ heo che hết lòng dạ [1], tần thiếp biết sai rồi, tần thiếp sai rồi, nương nương..."

[1] Mỡ heo che hết lòng dạ (豬油蒙了心): Vì lợi ích trước mắt mà làm chuyện không đúng, trái với lương tâm.

Thành Phi nhìn Lục Tiệp dư chật vật trước mắt, đột nhiên trong lòng vô cùng phức tạp.

Thật ra, trước kia quan hệ của các nàng vô cùng bền chặt. Khi đó, nàng nuôi dưỡng hài tử thân sinh của nàng ta, một người là mẫu thân ruột thịt, một người lại là dưỡng mẫu. Các nàng làm tất cả chỉ vì đứa bé, cho nên thật ra giữa các nàng không hề có xung đột, hai người đều dành cho nhau sự bao dung và nhẫn nại.

Lúc ấy, Lục Tần đối với Trịnh Phi kính cẩn có lễ, Trịnh Phi đối với Lục Tần ôn nhu hòa ái. Vì Nhị Hoàng tử, vì hài tử của hai người, các nàng đã từng vô cùng thân mật khăng khít.

Cho đến khi Thành Phi chính thức ra tay cướp đi Nhị Hoàng tử.

Bởi vì Thành Phi đã thật sự nhận ra, tại hậu cung này, nếu không có một đứa nhỏ cho mình, tuổi xế chiều của nàng nhất định sẽ vô cùng thê lương.

Lại nói, chuyện làm cho Thành Phi chính thức tỉnh ngộ, chính là khi Hoa Thường tiến cung. Quý nữ thế gia tiến cung, điệu bộ nhàn nhã, đoan trang, không chỉ có Hoàng đế, ngay cả trong mắt Thái hậu cũng vô vàn khen ngợi và sủng ái.

Điều này làm cho Trịnh Phi ý thức được, sau này, những nữ nhân như Hoa Thường sẽ không ngừng ào ạt tiến vào, vậy nữ nhân vốn dĩ chỉ có gia thế mà không được sủng ái như nàng thì sẽ ra sao? Có phải cũng sẽ giống như những nữ nhân bị nàng khinh thường trước kia, bị lãng quên vào một góc, chỉ có thể yên lặng mà chết đi?

Một nữ nhân cho dù có lợi hại như thế nào, gia thế tốt ra sao đi chăng nữa, thì tất cả đều vô dụng!

Nàng cần phải có một hài tử.

Vậy nên nàng đã ra tay, và Nhị Hoàng tử là người được chọn tốt nhất.

Chính tay nàng đã nuôi lớn Nhị Hoàng tử, từ một đứa trẻ ê a học nói, rồi trở thành vị thiếu niên tao nhã, thẹn thùng như bây giờ, rõ ràng, nàng có tư cách làm mẫu thân của nó hơn người kia nhiều.

Nàng còn có thể cho Nhị Hoàng tử rất nhiều thứ, so với Lục Tiệp dư, không biết nhiều hơn bao nhiêu lần đâu.

Thành Phi phục hồi lại tinh thần, nhìn khuôn mặt Lục Tiệp dư giàn giụa nước mắt, cười cười, ôn nhu nói: "Cho dù Lục muội muội cầu tình với bốn cung, cuối cùng thì cũng có lợi ích gì đâu chứ? Bốn cung chỉ là một phi

tần chốn hậu cung, sao có thể can thiệp vào chính sự được đây? Huống chi, phụ thân và ca ca của muội muội quả thật có hơi lớn mật quá rồi."

Lục Tiệp dư run rẩy ngẩng đầu, đôi môi mấp máy hỏi: "Vậy phụ thân và ca ca của tần thiệp cuối cùng sẽ ra sao?"

Thành Phi cười càng lớn hơn, nhỏ giọng nói: "Tin tức của muội thật sự là chẳng nhanh nhạy gì cả. Phụ thân và ca ca của muội vốn làm chủ một phương, là quan huyện phụ mẫu. Nhưng vào lúc Nam Chiếu phản loạn, bọn họ lại bỏ rơi bá tánh, tự mình bỏ chạy!"

Lục Tiệp dư nghe vậy, mặt xám như tro tàn.

"Không, sẽ không, sẽ không như vậy..." Lục Tiệp dư khủng hoảng, lắp bắp tự nói.

Thành Phi cười khẩy, dựa vào lưng ghế, thâm trầm nói: "Đúng rồi, quên nói cho muội biết, lúc này, thúc thúc trong tộc của bốn cung cũng đang ở trên chiến trường Nam Chiếu, vừa hay bắt được một cặp phụ tử đang chạy trốn, đã dán thông báo khắp nơi. Nói không chừng, qua mấy ngày nữa, muội có thể nghe được tin tức của phụ thân và ca ca mình, có điều, chưa chắc đã là tin tốt, haha."

Lục Tiệp dư ngây dại nhìn Thành Phi đang đắc ý, cả người trở nên bất động, sắc mặt suy sụp, mang theo hơi thở tuyệt vọng.

Xuất thân của nàng vốn là tỳ nữ, chỉ vì hầu hạ tốt, làm người ôn nhu, nhã nhặn, lịch sự, mới được Hoàng thượng, lúc ấy vẫn là Vương gia sủng hạnh. Lại thêm nàng mệnh tốt, sinh hạ được con thứ cho Vương gia, nên mới trở thành một thị thiếp có tên có họ.

Làm thị nữ hầu hạ bên người Hoàng đế đã nhiều năm, Lục Tiệp dư vô cùng hiểu tính cách của Hoàng đế. Đương kim thánh thượng là người không chứa nổi một hạt cát trong mắt, vô cùng coi trọng đức hạnh của quan

viên, đối với quan phụ mẫu cai quản một phương lại càng thêm nghiêm khắc.

Nếu phụ thân và ca ca nàng thật sự bỏ rơi bá tánh để một mình chạy trốn cầu sinh như vậy, nhất định Hoàng đế sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Nói không chừng Hoàng đế còn giết gà dọa khỉ để răn đe cảnh cáo.

Không, sẽ không như vậy đâu...

Thượng Dương cung.

Hoa Thường tiến vào quãng thời gian dưỡng thai nhợt nhẽ. Mỗi ngày, ngoài việc cẩn thận đi thỉnh an ra, thời gian còn lại, cơ bản nàng đều dùng trong việc học cách dưỡng dục trẻ nhỏ như thế nào.

Thỉnh thoảng triệu kiến cầm sư tiến cung đàn một khúc nhạc, coi như cho đứa bé trong bụng học nhạc vỡ lòng.

Lan Chi mang xiêm y mới vừa làm xong tiến vào, thấy Hoa Thường đang cầm kéo cắt vải, liền cả kinh. Nàng vội vàng chạy đến la lên: "Nương nương làm gì vậy, mau buông kéo ra."

Hoa Thường nở nụ cười bất đắc dĩ, ôn nhu nói: "Bốn cung đã sắp mốt meo lên rồi, thật vất vả mới tìm được chút chuyện để làm, thì người lại tới đây." Lan Chi trừng mắt: "Kéo là đồ vật nguy hiểm, sao nương nương có thể tùy tiện cầm như vậy chứ? Nếu cắt không cẩn thận, bị thương thì phải làm sao bây giờ?"

Hoa Thường bất đắc dĩ nói: "Bốn cung muốn chạm đến kim chỉ, các người nói sẽ làm mắt bị đau. Bây giờ chẳng qua ta chỉ muốn cắt hai tấm vải, lại nói sợ thân thể bị thương, ở đâu ra nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy chứ?"

Khí thể Lan Chi không giảm đi chút nào, đỡ Hoa Thường ngồi xuống giường, lên tiếng nói: "Nô tỳ biết nương nương muốn làm cho tiểu Hoàng tử trong bụng một bộ xiêm y, nhưng hiện tại nương nương là người đang mang thai, không được động vào dao kéo."

Hoa Thường dựa vào thành giường, hờn dỗi nói: "Từ sau khi mang thai, các người cứ nhìn chăm chăm bốn cung như vậy, bốn cung rất nhàm chán."

Lan Chi nhìn bộ dáng hậm hực của Hoa Thường, vô cùng đau lòng, sau đó cắn chặt răng, nhỏ giọng cất lời: "Vậy thì nô tỳ sẽ nói cho nương nương chút chuyện gần đây ở trong cung nhé."

Hoa Thường nhướn mày, miệng nói liên thanh: "Hậu cung đang yên ổn tốt lành, làm sao mà có chuyện gì được?"

Lan Chi kề sát bên tai Hoa Thường, hạ thấp giọng nói: "Nương nương không biết rồi, gần đây hậu cung đã xảy ra một chuyện rất lớn!"

Hoa Thường tò mò quay đầu hỏi: "Là chuyện gì?"

Lan Chi cẩn thận nói: "Lục Tiệp dư của Ngọc Hoa cung không phải còn đang bị cấm túc sao? Vậy mà nàng ta lại tự tiện lại chạy ra ngoài, chặn ở đường lớn dẫn đến Kiến Chương cung, cứ ngậy ngốc quỳ ở đó, khóc la đòi gặp Hoàng thượng cho bằng được."

Hoa Thường cả kinh, cau mày hỏi: "Lục Tiệp dư là người cần trọng và nội liêm, vì sao lại làm thế?"

Lan Chi bĩu môi: "Chuyện này đã truyền khắp hậu cung, nghe nói phụ thân và ca ca của Lục Tiệp dư ở phía Nam đã phạm phải một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, sắp áp giải vào kinh. Hoàng thượng cũng đã phê chỉ thị vào tấu chương, sẽ xử tử vào mùa thu năm sau!"

Hoa Thường nhú mào: "Nghiem trọng như vậy sao?"

Cho dù ở cổ đại, tử hình cũng là hình phạt rất nặng. Người bình thường nếu bị kết án tử hình, yêu cầu phải thông báo lên rất nhiều cấp. Mỗi một án tử hình đều phải trải qua vô số người thẩm duyệt, cuối cùng mới được trình lên trên ngự án của Hoàng đế, sau khi Hoàng đế phê chuẩn, thì mới được chấp hành.

Lan Chi trả lời: "Nghe nói chuyện này có liên quan đến chiến sự ở Nam Chiếu, nên Hoàng thượng vô cùng tức giận, quăng rớt cả tấu chương, ngay lập tức hạ ý chỉ. Lục Tiệp dư lại to gan lớn mật ngăn trở long liên của Hoàng thượng. Nàng ta quỳ gối trên đá lạnh, khổ sở cầu xin, nhưng mà cũng không hề có tác dụng. Lúc ấy, Hoàng thượng còn quở trách Lục Tiệp dư, nói rằng nữ nhân hậu cung lại tham gia vào chính sự, chẳng khác gì gà mái đòi gáy, đã giáng vị Lục Tiệp dư. Có lẽ ý chỉ bên phía Hoàng hậu cũng sẽ nhanh chóng được hạ xuống."

Hoa Thường nhú mào, không ngờ tình huống lại nghiêm trọng như vậy.

Ở Nam Chiếu... Có lẽ là có người của Trịnh gia chăng? Hoa Thường hí mắt, trực giác nói cho nàng biết, Thành Phi đã động thủ rồi.

Ngọc Hoa cung, chính điện.

Hiện giờ, nếu tính cả tuổi mụ, Nhị Hoàng tử đã lên mười, vóc dáng đã cao hơn rất nhiều. Nhị Hoàng tử mặc một chiếc áo bào màu trắng ngà vẽ cảnh sơn thủy lầu cát theo lối công bút, giờ phút này lại thống khổ gối đầu lên đùi của Thành Phi.

Thành Phi nhìn Nhị Hoàng tử khóc đến mức không thở nổi, đau lòng không chịu được. Nàng thật cẩn thận lau mặt cho Nhị Hoàng tử vốn đã

khóc đến độ mặt mày nhem nhuốc, ôn nhu nói: "Hữu nhi, đừng khóc, mẫu phi đau lòng."

Tiếng khóc của Nhị Hoàng tử dần dần nhỏ đi, vẫn gối đầu lên đùi Thành Phi như cũ, không muốn rời đi.

Thành Phi đau lòng nâng khuôn mặt non nớt của Nhị Hoàng tử lên, ôn nhu nói: "Hữu nhi đã lớn rồi, không được khóc nữa."

Nhị Hoàng tử nức nở vài tiếng, giọng nói nghẹn ngào: "Vì sao Lục nương nương lại làm vậy, để bây giờ phải chịu sự nhạo báng của mọi người, làm trò cười cho thiên hạ. Vì sao người không chịu ngẫm lại một chút, chẳng lẽ chỉ có phụ thân và ca ca của người mới là thân nhân sao? Vì cầu tình cho thân nhân mà phạm vào tội như thế, không màng lễ pháp, không màng thể diện..."

Thành Phi ôm Nhị Hoàng tử vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi: "Không khóc, không khóc nữa. Nàng ấy là nàng ấy, con là con, việc gì phải quan tâm như vậy? Là ai nói gì bậy bạ trước mặt con sao?"

Nhị Hoàng tử lắc đầu, lại khóc: "Nhi thần là nhi tử của mẫu phi, nhưng trong hậu cung này, có người nào mà không biết Lục Tiệp dư mới là người sinh ra nhi thần đâu kia chứ? Người làm ra chuyện như vậy, có ai mà không liếc mắt nhìn con một cái đâu? Vì loại thân nhân hèn nhát mà người lại làm ra chuyện càn rỡ như vậy. Vì sao người không suy nghĩ cho con một chút chứ?""

Thành Phi dừng một chút, sau đó vuốt đầu Nhị Hoàng tử, ôn nhu nói: "Lục Tiệp dư không cố ý làm con mất mặt đâu, nàng ấy chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi. Huống chi, Hữu nhi, nhớ kỹ, con là nhi tử của mẫu phi, nếu có ai dám lời ra tiếng vào, cứ trực tiếp đánh là được, đánh chết mẫu phi sẽ chịu trách nhiệm cho con!"

Đôi mắt Nhị Hoàng tử khóc đến đỏ bừng, nhẹ giọng nói: "Không ai dám lời ra tiếng vào, nhưng ánh mắt mọi người nhìn nhi thần đều rất lạ. Bộ dáng muốn nói lại thôi của Đại Hoàng huynh hôm qua, đến bây giờ nhi thần vẫn còn nhớ rất rõ."

Thành Phi nhẹ nhàng vỗ lưng Nhị Hoàng tử: "Từ nhỏ con đã lớn lên dưới gối của mẫu phi, nên cảm tình với Lục Tiệp dư cũng không sâu đậm. Hơn nữa, nàng ta cũng không hề vì con mà suy xét, cho nên bây giờ con lại càng không liên quan đến nàng ta... Nhưng mà, Hữu nhi, con phải nhớ kỹ, mẫu phi vĩnh viễn yêu con nhất, con đừng đau lòng, đừng khóc nữa."

Nhị Hoàng tử dựa vào ngực Thành Phi, rầu rĩ gật gật đầu, thanh âm yếu ớt, mang theo tiếng nức nở: "Mẫu phi, nếu như nhi thần thật sự là hài tử thân sinh của mẫu phi thì thật tốt... Rõ ràng là mẫu phi nuôi dạy con, vì sao con không phải là nhi tử thân sinh của người chứ?"

Trái tim Thành Phi sớm đã rỉ máu, nhưng vẫn cười ôn nhu như cũ, nhẹ nhàng nói: "Thân thể mẫu phi không tốt, nhưng có lẽ trời cao không đành lòng để mẫu phi chịu khổ, vậy nên đã cho con đầu thai vào bụng của Lục Tiệp dư, sau đó mang con đưa đến cho mẫu phi. Con vốn dĩ là nhi tử của mẫu phi, chẳng qua chỉ là đầu thai nhầm chỗ mà thôi. Con xem, chẳng phải bây giờ Hữu nhi đã về với mẫu phi rồi hay sao?"

Nhị Hoàng tử gật đầu, dựa vào vòng tay ấm áp của Thành Phi, lặng lẽ rơi lệ.

Sau khi tiễn Nhị Hoàng tử xong, sắc mặt Thành Phi dần lạnh đi, khẽ quay đầu, khuôn mặt không chút biểu tình nhìn Nhiễm Phong đang đứng bên cạnh, mở miệng nói: "Đến lúc rồi."

Thân mình Nhiễm Phong khẽ run lên, cúi người hành lễ: "Vâng, tất cả đã được chuẩn bị tốt."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 96 - Tự Vẫn?

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Trần Thục nghi.

Đêm khuya, Ngọc Hoa cung.

Thành Phi mặc y phục bằng gấm in chìm họa tiết hoa văn, khoác một cái áo choàng màu xám tro ở bên ngoài, trong đêm tối như mực dường như không thấy bóng người đâu cả.

Trong tay Nhiễm Phong cầm một cái lồng đèn dầu bằng giấy kiểu cũ, ánh nến le lói có vẻ rất không ổn định, mỗi lần có cơn gió nhẹ thổi qua, ánh nến lại chột lóe sáng lên.

Ngọc Tình cẩn thận đỡ tay Thành Phi, thấp giọng nói: "Nường nường cẩn thận dưới chân."

Thành Phi không lên tiếng, trầm mặc bước nhanh về phía trước, nhìn phương hướng này chính là đường đi về phía thiên điện bên trái.

Đến gian chính của thiên điện bên trái, chính là phòng của Lục Tiệp dư. À không, bây giờ hẳn nên gọi là Lục Quý nhân.

Hoàng đế tức giận, giáng Lục Tiệp dư xuống tận hai cấp, trở thành một Ngũ phẩm Quý nhân nho nhỏ. Hoàng hậu hạ chỉ xuống càng nặng hơn nữa, chính là cấm túc Lục Quý nhân.

Chỉ có một tiểu cung nữ đứng trước cửa, thấy Thành Phi dẫn cung nữ đến thì im lặng phúc thân, sau đó dè dặt mở cửa phòng, thấp giọng nói: "Lục Quý nhân vẫn chưa ngủ."

Thành Phi gật gật đầu, trực tiếp bước vào bên trong.

Ngọc Tình đi sau cùng, nhìn tiểu cung nữ ở ngoài cửa, nhẹ giọng nói: "Nương nương sẽ nhớ công lao của người, giữ cửa cho thật tốt, nếu nhìn thấy người khác thì ho khan một tiếng, ta sẽ tự biết."

Tiểu cung nữ cung kính cúi đầu đáp vâng.

Ngọc Tình hài lòng gật đầu, cũng tiến vào trong.

Bên trong phòng, Lục Quý nhân đã gỡ xuống trang sức, thay xiêm y, chỉ mặc một bộ trung y bằng gấm trơn màu hồng phấn đang ngồi ngẩn ngơ trước bàn trang điểm.

Phía sau Lục Quý nhân, một tiểu cung nữ gác đêm cầm một cây lược gỗ trầm hương đang chải mái tóc dài rối tung của Lục Quý nhân.

Dựa theo phẩm cấp trước kia của Lục Quý nhân, tất nhiên không đến nỗi nghèo nàn như vậy. Chẳng qua do từ Tần giáng xuống Tiệp dư, chi tiêu của nàng ta đã bị giảm đi không ít. Bây giờ lại chọc giận Hoàng đế, hàng vị thành Quý nhân, chi tiêu và người hầu mới bị giảm nhiều như vậy.

Hơn nữa Hoàng hậu hạ chỉ cấm túc, cũng không nói rõ thời gian, trong mắt người ngoài đoán chừng là Lục Quý nhân sẽ vĩnh viễn không thể xoay người, tất nhiên nàng bị mọi người lạnh nhạt. Đến mức bên cạnh nàng cũng chỉ còn lại hai tiểu cung nữ, những người khác thì đi đều đã đi, tản cũng đã tản, lười biếng thì càng thêm lười biếng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Lục Quý nhân sững sốt một chút, tưởng là tiểu cung nữ ngoài cửa, chậm rãi quay đầu nói: "Tiểu Vũ, có chuyện gì

vậy?"

Sau đó, nàng nhìn thấy Thành Phi đang đứng sừng sững với sắc mặt thâm trầm, phía sau Thành Phi là hai cung nữ thiếp thân Nhiễm Phong và Ngọc Tình rất được Thành Phi tín nhiệm.

Lục Quý nhân ngậy ngấn cả người, không hiểu tại sao giữa đêm hôm khuya khoắt Thành Phi lại xuất hiện ở trong phòng mình, hơn nữa cũng không có ai thông báo.

"Tần thiếp tham kiến Thành Phi nương nương, nương nương cát tường." Bất luận như thế nào, Lục Quý nhân vẫn rất kính cẩn phúc thân hành lễ, sau đó hơi ngẩng đầu, khẽ cất tiếng hỏi: "Sao nương nương lại đến đây? Tiểu Vũ cũng không thông báo một tiếng, nhất định là lười biếng, khiến cho nương nương chê cười rồi."

Thành Phi vẫn không mở miệng, thong thả đi tới cái ghế bên cạnh ngồi xuống, không nhanh không chậm nói: "Đêm khuya bốn cung tới đây, đương nhiên là có mấy chuyện muốn nói với Lục muội muội, ngồi đi, đừng quỳ nữa."

Lục Quý nhân từ từ ngược mắt lên, rồi đứng dậy ngồi đối diện với Thành Phi.

Nước trà trên bàn cũng đã nguội, nhưng mà Lục Quý nhân vẫn rót ra một ly, dâng đến trước mặt Thành Phi, nhẹ giọng nói: "Người đi trà lạnh, chỗ này của tần thiếp cũng không có thứ gì tốt để chiêu đãi nương nương, chỉ có tách trà lạnh này, xin nương nương đừng chê."

Thành Phi không nhận tách trà mà Lục Quý nhân đưa đến, tự mình mở miệng nói: "Xem ra tình trạng bây giờ của Lục muội muội cũng không được tốt cho lắm, nhưng mà, ta nghĩ là Lục muội muội cũng chẳng có gì mà không quen cả."

Lục Quý nhân cũng rót cho mình một tách trà nguội, hai tay nâng ly trà bằng sứ men xanh lạnh như băng lên, nhấp một ngụm nhỏ. Ý châm chọc trong lời nói của Thành Phi rất rõ ràng, nhưng vẻ mặt Lục Tiệp dư vẫn bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Ý ngoài lời của nương nương, đương nhiên tần thiếp hiểu được. Tần thiếp xuất thân hèn mọn, tháng ngày khổ cực gấp mười, gấp trăm lần so với bây giờ cũng đã trải qua, còn có gì mà không quen đâu kia chứ."

Thành Phi nhìn Lục Quý nhân uống chén trà lạnh lẽo xong, trong con người đen nhánh dường như thoáng qua một tia hơi nước, sau đó tan biến không còn dấu vết, mở miệng nói: "Nhất định Lục muội muội không biết được rằng bốn cung ghen tị với người biết bao nhiêu. Không vì cái gì khác, chỉ là bởi vì người được Vương gia lâm hạnh một đêm thì liền sinh được Hữu nhi."

Khóe miệng Lục Quý nhân từ từ nhếch lên, giống như nhớ lại chuyện cũ, cười nói: "Đúng vậy, tần thiếp cũng cảm thấy là mình hết sức may mắn, dường như vận may cả đời này của tần thiếp đều đã dùng hết ở một khắc đó rồi."

Thành Phi lộ vẻ sâu thẳm, cười tự giễu, mở miệng nói: "Bốn cung không có vận khí tốt như vậy, nhưng mà bốn cung cũng không khuất phục cái gọi là số phận. Bốn cung chỉ tin tưởng nhân định thắng thiên [1]."

[1] Nhân định thắng thiên (人定勝天): ý chí, lòng quyết tâm của con người có thể thắng được ý trời, có thể thay đổi được định mệnh.

Thành Phi ngược mắt nhìn Lục Quý nhân, nở nụ cười có chút khác thường, lên tiếng nói: "Muội muội, người xem, bây giờ người không còn hài tử, bản thân mình cũng từ Tần mà trở thành một Quý nhân nho nhỏ. Phụ thân và ca ca người từng vì người mà được vinh hiển, vậy mà sau thu sẽ bị trảm. Tất cả lại trở về hình dạng ban đầu, người chẳng qua cũng chỉ là một thị thiếp, thứ phi hèn mọn mà thôi. Mà bốn cung, thì vẫn cao cao tại

thượng như cũ, hưởng thụ sự tôn vinh của chủ quản một cung và sự hiếu thuận của nhi tử."

Lục Quý nhân có chút dự cảm không lành, nhìn dáng vẻ Thành Phi nói chuyện không hề cố kị, dường như nàng cũng lơ mờ đoán ra, nhẹ giọng nói: "Nường nường có thể khoan dung tần thiếp nhiều năm như vậy, cũng là làm khó cho nường nường rồi. Nhiều năm qua, tỷ tỷ muội muội tựa như rất thân thiết, hẳn là trong lòng nường nường cũng không thoải mái đâu nhỉ?"

Khóe miệng Lục Quý nhân còn mang theo ý cười ôn nhu, chậm rãi nói tiếp: "Tần thiếp sớm đã biết, người xuất thân ti tiện như tần thiếp đây sẽ không thể khiến cho người khác đặt vào trong mắt. Trong hậu cung này có rất nhiều quý nữ thế gia, đầu ngẩng rất cao, mắt hướng lên trời, khóe mắt rũ xuống, mang theo độ cong vừa tôn quý vừa cay nghiệt. Nường nường cũng như vậy, bởi vì Nhị Hoàng tử cho nên phải đối tốt với tần thiếp, hẳn là trong lòng nường nường cũng tràn đầy oán hận và không cam lòng, có đúng không?"

Thành Phi cười giấu cợt, ánh mắt thâm trầm, cong cong khóe miệng nói: "Người đắc ý lắm sao?"

Vẻ mặt Lục Quý nhân bình tĩnh, giọng nói ôn hòa: "Vì sao tần thiếp không đắc ý kia chứ? Có thể khiến cho bọn quý nữ mắt cao hơn đầu hâm mộ, ghen tỵ, coi trọng, giao hảo với ta... cho dù trong thâm tâm bọn họ không cam lòng thì còn có thể làm gì được đây? Ta vốn chỉ là một nô tỳ xuất thân ti tiện, đời đời kiếp kiếp đều là tỳ nữ nô tịch mà thôi, chẳng lẽ không đáng để ta kiêu ngạo hay sao? Đặc biệt là khi ta nhìn thấy sự bất mãn và ẩn nhẫn trong mắt nường nường người, khoái hoạt trong lòng ta, nường nường người sao có thể hiểu được?"

Cơ mặt Thành Phi co rúm, hiển nhiên đã tức giận đến cực điểm, sau đó nàng chậm rãi bình ổn lại, nhẹ giọng nói: "Vốn dĩ bốn cung còn có chút

áy này, bây giờ đúng là dư thừa rồi."

Lục Quý nhân bình tĩnh nhìn Thành Phi, thông thả nói: "Trước kia nường nường không có công phu nén giận tốt như vậy."

Thành Phi cười nói: "Muội muội không cảm thấy có chút vầng đầu sao?"

Lục Quý nhân sửng sốt một chút, sau đó quả thật cảm thấy thân thể có chút lung lay, dường như ánh mắt cũng trở nên mơ hồ. Nàng đột nhiên đứng lên, găm nhẹ nói: "Người đã làm gì? Người dám... dám..."

Thành Phi hờ hững nói: "Muội muội nghĩ bốn cung vào đây bằng cách nào? Bốn cung làm chủ Ngọc Hoa cung hơn sáu năm, nếu không bồi dưỡng ra được mấy tâm phúc thì bốn cung cũng không cần sống nữa."

"Tiểu Vũ và Tuyết Thanh đều là người của bốn cung."

"Trong trà lạnh của muội đã bị hạ thuốc mê, là Tuyết Thanh tâm phúc của muội tự mình bỏ vào đó, muội không nghĩ tới sao?"

Dường như Lục Quý nhân đã không đứng vững được nữa, ánh mắt mất đi tiêu cự dán chặt vào Thành Phi, đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó. Nàng muốn quay đầu nhìn cung nữ Tuyết Thanh ở phía sau, nhưng lại ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Thành Phi chậm rãi đứng dậy, yên lặng nhìn một hồi, sau đó mở miệng nói: "Ra tay đi, làm cẩn thận một chút." Sau đó nàng liền xoay người đi, Nhiễm Phong đốt đèn lồng, cẩn thận đi phía trước Thành Phi, nhẹ nhàng không một tiếng động.

Ngọc Tình móc một dây lụa trắng thật dài trong tay áo ra, đưa cho Tuyết Thanh này giữ vẫn không lên tiếng, nhếch khóe miệng lên nói: "Người làm rất tốt, nường nường sẽ không quên công lao của người. Chiến

sự lại nổi lên, trong quân trống không ít chức vị, nhất định sẽ lưu lại một chỗ cho người thân của người. Nương nương không phải là người nuốt lời."

Tuyết Thanh chậm rãi đưa tay nhận lấy dây lụa trắng kia, hất tay một cái, treo lên xà nhà.

Ngày hôm sau, Thượng Dương cung.

Hoa Thường chuyên tâm dưỡng thai, rất nhiều chuyện trong cung nàng đều chưa nghe đến. Nhưng có một số việc, cho dù người không muốn biết, thì nó cũng sẽ được truyền tới trong tai của người.

Lan Chi vội vã tiến vào, quỳ xuống đất, không dám thở mạnh, cả kinh nói: "Nương nương, xảy ra chuyện lớn, Hoàng hậu nương nương triệu tập phi tần hậu cung. Nghe nói Lục Quý nhân của Ngọc Hoa cung đêm qua đã tự sát rồi."

Hoa Thường theo phản xạ lấy tay che bụng, khẽ nhú mày, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là Thành Phi.

Thượng Dương vội vàng tiến lên, mở miệng nói: "Nương nương sao rồi? Có phải bị giết mình không? Khó chịu chỗ nào? Người đâu, truyền Thái y!".

Hoa Thường đưa tay ngăn Thượng Dương lại, lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: "Bốn cung không sao, chỉ là hơi kinh ngạc mà thôi."

Thượng Dương khẽ cau mày, quay đầu nói: "Lan Chi, nương nương đang có thai, sao có thể nghe tin tức như vậy được? Hoàng hậu nương nương cũng thật là, chuyện xui xẻo như thế, sao có thể cử người cho gọi nương nương qua đó chứ?"

Lan Chi cúi đầu thỉnh tội: "Là nô tỳ sơ sót, chỉ là đây là lần đầu tiên trong cung phát sinh chuyện như vậy, phi tần hậu cung đều bị Hoàng hậu

nương triều đến không sót một người nào."

Hoa Thường từ từ nhắm mắt lại, tay chống lên trán, nhẹ giọng nói: "Lan Chi, người đáp lại Hoàng hậu nương nương một tiếng, nói phụ nữ có thai không thích hợp tham dự những chuyện không may mắn như thế này. Bốn cung cũng cảm thấy không khỏe, cho nên không đến được."

Lan Chi phúc thân gật đầu đáp vâng, vội vã rời đi.

Thược Dược cẩn thận xoa bóp huyết thái dương của Hoa Thường, giọng nói tràn đầy lo lắng: "Đều là những người không có lòng tốt gì cả, chuyện như vậy mà còn đến mời nương nương, sợ nương nương sống tốt quá đây mà."

Hoa Thường dịu dàng nói: "Hoàng hậu nương nương đứng đầu lục cung, xảy ra chuyện phi tần tự sát như vậy, ảnh hưởng không tốt, nhất định là muốn nói một chút trước mặt mọi người mà thôi, cũng là chuyện bình thường."

Thược Dược không cam lòng, bữu môi nói: "Nương nương thật là tốt tính."

Hoa Thường không nói gì nữa, trong đầu đột nhiên hiện ra cuộc nói chuyện khi đó giữa nàng và Thành Phi.

"Nếu quả thật tỷ tỷ có thành ý thì xử trí Lục Tần đi. Bằng không, tỷ tỷ nói như vậy, e là một câu muội muội cũng không tin nổi."

"Được, tỷ tỷ đồng ý, muội muội cũng nên nhớ chuyện mình đã đáp ứng."

Hoa Thường biết, cái chết của Lục Quý nhân tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn, cho dù là tự sát hay bị người khác giết đi chẳng nữa, tóm lại

đều không tránh khỏi liên quan đến Thành Phi. Hơn nữa, bản thân nàng cũng là một trong những người nhúng tay vào cái chết của Lục Quý nhân..

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 97 - Chuyện Vật Khi Dưỡng Thai

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Trần Thục nghi.

Thượng Dương cung.

Bụng của Hoa Thường cũng sắp được năm tháng, Thái y nói mạch tượng ôn hòa có lực, thai nhi rất khỏe mạnh. Dĩ nhiên Hoa Thường vô cùng vui vẻ, nhưng mà những phản ứng trong thời kỳ mang thai khiến cho Hoa Thường hết sức khó chịu. Nàng buồn nôn ốm nghén không ăn được gì, sắc mặt cũng trở nên xanh xao. Chương mama gấp đến mức đứng ngồi không yên, thay đổi đủ loại kiểu dáng để làm ra những món ăn ngon, nhưng cũng không thể cứu vãn được khẩu vị của Hoa Thường.

Lan Chi thấy tình trạng ủ rũ của Hoa Thường, cũng không dám nhắc lại chuyện Lục Quý nhân tự sát, cho dù là Hoàng hậu cử người đến mời thì Lan Chi cũng đều lấy lý do thân thể của Hoa Thường khó chịu để từ chối.

Nhưng rốt cuộc Hoa Thường vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, nàng dựa vào thành giường, lên tiếng nói: "Chuyện của Lục Quý nhân bây giờ sao rồi? Kiến giải như thế nào?"

Lan Chi nghe Hoa Thường hỏi, cũng không dám không nói rõ, chỉ có thể nhẹ giọng thưa: "Hoàng hậu hạ lệnh điều tra kỹ, quả thật là tự vẫn mà chết. Lục Quý nhân từ Tần bị giáng xuống làm Quý nhân, bị mọi người ghê lạnh. Bây giờ phụ thân và ca ca trong nhà lại không biết phấn đấu, phạm

vào tội lớn, chỉ e là Lục Quý nhân cũng cảm thấy không còn lưu luyến gì đến cuộc sống này nữa, nên lưu lại một phong di thư rồi treo cổ tự vẫn."

Hoa Thường nhú mào, hai tay cẩn thận ôm bụng, nhẹ nhàng vỗ về, mở miệng nói: "Di thư? Trong di thư viết cái gì?"

Lan Chi trả lời: "Trong di thư đại khái nói rằng phụ thân và ca ca của nàng ta vô năng vô đức, cô phụ ân đức và kỳ vọng của Hoàng thượng, thật sự không còn mặt mũi nào để đối mặt với thiên ân nữa. Bây giờ nàng ta nguyện chết nhận tội, chỉ mong Hoàng thượng có thể niệm tình xưa, nhẹ tay với phụ thân và ca ca của nàng ta một chút."

Hoa Thường chậm rãi gật đầu một cái, nhếch khóe miệng lên. Quả nhiên là không chê vào đâu được, nếu thật sự là do Thành Phi ra tay, vậy thì cũng quá là đáng sợ rồi. Muốn giết một phi tần trong khu vực hậu cung này, thật sự rất khó, nếu không muốn nói là vô cùng khó. Đặc biệt là Lục Quý nhân cũng không phải là con chó con mèo, nàng ta đã từng là một nhân vật có mặt mũi, có địa vị. Thế nhưng, Thành Phi lại làm được điều đó.

Quả thật Hoa Thường cảm thấy vô cùng áy náy với cái chết của Lục Quý nhân. Có thể nói, nàng là một nhân tố thúc đẩy Thành Phi động thủ, là một trong những nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lục Quý nhân.

Kiếp này, đôi tay thuần khiết trong sạch rõ ràng đã nhuộm màu u tối. Thế nhưng thời khắc này Hoa Thường nghĩ đến nhiều hơn hết vẫn là cảm giác nguy hiểm... Thành Phi có thể làm được chuyện nàng không làm được. Hoa Thường suy nghĩ một chút, nếu như nàng muốn giết Mạnh Cơ, có làm không chê vào đâu được giống như Thành Phi hay không? Đáp án là không thể.

Hoa Thường biết rõ là mình không làm được, điều này cũng có nghĩa là nàng vẫn chưa đủ khả năng để khống chế toàn bộ Thượng Dượng cung.

Vào cung ba năm, rốt cuộc quyền uy bây giờ của nàng ở Thượng Dương cung có thể đạt tới trình độ nào rồi?

Hoa Thường từ từ nhắm mắt lại, không biết là đang suy tư hay là đang ngủ say nữa.

Kiến Chương cung.

Trần Hỉ thận trọng bước nhẹ nhàng vào điện, trong tay nâng tấu sớ mà Hoàng hậu trình lên, thấy Hoàng đế vẫn vui đầu trên bàn như cũ, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương trình tấu sớ liên quan đến chuyện Lục Quý nhân tự sát lên cho người, Hoàng thượng có muốn xem một chút không?"

Hoàng đế ngẩng đầu lên, có thể thấy được vùng mi tâm của hắn vẫn còn vết hằn thật sâu, trong mắt còn có cả tơ máu nhàn nhạt. Hoàng đế không nhận lấy tấu sớ, mà là giơ tay lên xoa bóp cổ của mình, sắc mặt căng thẳng hơi thả lỏng một chút, sau đó mới cầm lấy tấu sớ của Hoàng hậu, đọc nhanh như gió.

Trần Hỉ khom người đứng bên cạnh Hoàng đế, dọn dẹp đồng tấu chương lộn xộn trên bàn.

Chỉ trong chốc lát Hoàng đế đã xem xong, mở miệng nói: "Là do trẫm không đối xử tốt với nàng ấy, cho nên mới có họa như ngày hôm nay. Nếu Nhị Hoàng tử vẫn còn dưới danh nghĩa của nàng ấy, phỏng chừng nàng ấy cũng sẽ không đau buồn đến mức không còn lưu luyến cuộc sống mà treo cổ tự vẫn."

Trần Hỉ nhẹ giọng nói: "Suy cho cùng là do Lục Quý nhân suy nghĩ sai đường, hậu cung không thể tham gia vào chính sự chính là giáo huấn từ

bao đời nay. Nếu như ai cũng giống như Lục Quý nhân, vì người nhà mà cầu quan cầu tình, vậy thì loạn mất rồi."

Hoàng đế lắc đầu một cái, trầm giọng nói: "Bảo Thành Phi chăm sóc Nhị Hoàng tử nhiều một chút, e là trong lòng đứa nhỏ này sẽ khó chịu. Còn Lục Quý nhân, dựa theo quy cách Tiệp dư mà làm lễ hạ táng đi."

Trần Hỉ thấp giọng đáp vâng, sau đó nói: "Hoàng hậu nương nương nhiều lần triệu kiến Hiền phi nương nương đến nghị sự, nhưng Hiền phi nương nương đều từ chối. Hoàng hậu nương nương kín đáo phê bình mấy lời, Hoàng thượng thấy sao?"

Hoàng đế nhíu mày nói: "Hiền phi đang mang thai, loại chuyện không may mắn này gọi nàng ấy đến làm gì? Hạ chỉ, miễn toàn bộ việc thỉnh an của Hiền phi để nàng dưỡng thai cho thật tốt."

Từng câu từng chữ của Hoàng đế đều không nhắc tới Hoàng hậu, nhưng trong giọng nói biểu thị sự bất mãn với Hoàng hậu rất rõ ràng. Tất nhiên Trần Hỉ hiểu rõ, cúi đầu đáp vâng.

Hoàng đế đặt bút lông trong tay xuống, có chút không kiên nhẫn, sau đó mở miệng nói: "Cũng đã mấy ngày trẫm không đến thăm Hiền phi, tới Thượng Dương cung thông báo một tiếng, nói tối nay trẫm đến đó dùng bữa."

Trần Hỉ mang theo ý cười đáp lời: "Vâng." Mỗi lần Hoàng thượng đến Thượng Dương cung, tâm tình đều tốt hơn rất nhiều. Ấn tượng của Trần Hỉ đối với Hoa Thường cũng vô cùng tốt, đương nhiên là Trần Hỉ mong mọi thứ đều thuận lợi.

Ngự Thiện phòng.

Tiểu thái giám Trương Thanh là một thái giám vẫy nước quét tước rất bình thường ở Thượng Dương cung, nhưng mà bởi vì chịu khó xu nịnh, nên

rất được Tổng lĩnh Đại thái giám Lưu Quý Phúc yêu thích. Vì vậy hăn sống cũng không tệ, bình thường mọi người đều gọi hăn là Tiểu Trương.

Tiểu Trương vội vã chạy tới Ngự Thiện phòng, nướng nướng mang thai nên rất kén ăn. Bây giờ nướng nướng muốn ăn chút điểm tâm, đây chính là đại sự cho nên hăn phải chạy nhanh mới được.

Lúc này mới vừa qua giờ Mùi, cũng không phải là thời điểm dùng thiện, cho nên Ngự Thiện phòng rất yên tĩnh. Mấy ngự trù và tiểu thái giám của Ngự Thiện phòng đang ngồi trên bậc thang nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng nghe được vài lời khiển trách không tuân thủ quy củ.

Đầu bếp Tào là lão nhân ở Ngự Thiện phòng, rất tâm huyết trong việc chế biến những món ăn cổ truyền, nhưng lại không đủ sáng tạo, cho nên địa vị không thấp không cao. Nhiều năm như vậy mà đầu bếp Tào vẫn không nóng không lạnh mà giữ chức vụ ngự trù bình thường, không được thăng chức.

Đầu bếp Tào nhìn thấy Tiểu Trương từ xa chạy tới, vội vàng tiến lên nghênh đón, mặt đầy ý cười: "Ôi, đây không phải là Tiểu Trương sao? Sao giờ này lại đến Ngự Thiện phòng vậy?"

Tiểu Trương và đầu bếp Tào quen biết nhau đã lâu, bọn họ còn là đồng hương, nên mối quan hệ giữa hai người cũng không tệ.

Khuôn mặt Tiểu Trương cũng tràn đầy ý cười, miệng lưỡi lưu loát nói: "Nướng nướng chúng ta đột nhiên muốn ăn món cải xanh thịt băm nhồi cà, đây chính là chuyện lớn hiếm thấy. Nếu không thì ta vội vã chạy tới đây làm gì."

Trên mặt đầu bếp Tào mang theo vui mừng, vội vàng nói: "Còn tưởng là chuyện gì, ta lập tức đi nấu ngay cho nướng nướng, chờ một khắc là xong rồi."

Dứt lời, hắn xoay người gọi mấy tiểu thái giám đến hỗ trợ, rồi vội vàng đi vào Ngự Thiện phòng. Tiểu Trương ngồi chờ trên bậc thang ngoài cửa, thuận tiện tán gẫu với mấy tiểu thái giám bên cạnh.

Tiểu Trương vẫn luôn là tiểu thái giám được mọi người yêu thích, cho dù là ở đâu thì hắn cũng có thể sống thuận buồm xuôi gió.

Mà bên trong Ngự Thiện phòng, đầu bếp Tào đang bận đến mức quay vòng vòng. Món cà nhồi không phải là một món tốn nhiều công sức, nhưng mà công đoạn chuẩn bị nhân thịt vẫn cần rất nhiều thời gian. Mấy tiểu thái giám hỗ trợ đã bắt tay vào cắt thịt thái rau, còn đầu bếp Tào thì tự mình cầm dao cắt từng miếng cà, dầu bên trong nồi cũng đã nóng lên.

Lúc này, một thanh niên với dáng vẻ ngự trù đi từ bên trong ra, cau mày, hất cằm lên, trầm giọng nói: "Bây giờ cũng không phải là thời điểm dùng thiện, theo quy củ, hiện tại là thời gian tắt lửa, sao có thể tùy tiện nhóm bếp lên vậy hả?"

Mấy tiểu thái giám hỗ trợ e dè rút bả vai lại, nhìn thấy vị hung thần ác sát này liền có chút sợ hãi.

Động tác trong tay đầu bếp Tào vẫn không dừng lại, khước miệng lộ ra một nụ cười, lên tiếng nói: "Hà cớ gì mà lúc nào Ngự Tổng quản đại nhân cũng nhìn ta chăm chăm vậy, chẳng lẽ ngoài giờ cơm ra thì ngự trù không được đốt lửa hay sao? Cũng không thấy Ngự đại nhân đi nhắc nhở từng người một như thế."

Ngự Tổng quản là đại tổng quản chuyên quản lí ngự trù của Ngự Thiện phòng, cũng xuất thân từ ngự trù, bởi vì có chút bí quyết, cho nên dù tuổi đời còn trẻ nhưng hắn đã có được địa vị cao. Từ khi hắn còn là ngự trù thì đã bất hòa với đầu bếp Tào, đương nhiên lúc nào hắn cũng tìm đầu bếp Tào để gây phiền toái.

"Quy củ được đề ra là để cho mọi người tuân thủ, vì sao phải luôn quan sát người khác à? Ngẫm lại xem bản thân người làm có đúng hay không, lại còn dám già mồm?" Gương mặt Ngự Tổng quản đầy nghiêm túc, ngôn từ chính nghĩa.

Đầu bếp Tào để quả cà đã được cắt gọt gọn gàng trong tay xuống, nhúu mày, nếp nhăn trên mặt càng sâu hơn, cười nói: "Ngự Tổng quản thật là một người tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, xem ra lần này thuộc hạ đã làm sai rồi. Ai bảo thuộc hạ hay mềm lòng, Kỳ Hiền phi nương nương của Thượng Dương cung muốn ăn cà nhồi, thuộc hạ liền vâng lời làm ngay. Tổng quản giáo huấn rất đúng, vậy thuộc hạ không cần làm nữa, từ chối Kỳ Hiền phi nương nương là được."

Ngự Tổng quản vừa nghe thấy tên Kỳ Hiền phi thì liền tối sầm mặt mũi, hăn cứ nghĩ rằng đây là do đầu bếp Tào muốn lấy lòng tiểu chủ nào đó nên mới làm đồ ăn. Dù sao thì cà nhồi cũng không phải là món ăn cao sang gì, không nghĩ tới đây lại là món mà Kỳ Hiền phi chỉ đích danh muốn ăn!

Toàn hậu cung ai mà không biết Kỳ Hiền phi nương nương kia chứ? Quý nữ thế gia, chủ quản một cung, ngay cả Hoàng hậu cũng không dám lớn tiếng với nàng. Vị chủ nhân này đang mang thai nên khẩu vị không tốt. Ngay cả Hoàng thượng và Thái hậu đều thường xuyên hỏi thăm, khó khăn lắm thì Kỳ Hiền phi mới muốn ăn chút gì đó, nếu bị hăn quấy nhiễu thì hăn cũng không cần sống nữa.

Cơ mặt Ngự Tổng quản giật giật mấy cái, trưng ra khuôn mặt tươi cười, mở miệng nói: "Tào lão ca nói gì vậy, chẳng qua chỉ là chút chuyện nhỏ, lão đệ ta đùa với lão ca tí thôi mà."

Nụ cười của đầu bếp Tào rạng rỡ như Phật Di Lặc, lên tiếng nói: "Không, không, Ngự Tổng quản vừa mới giáo huấn rất phải, thuộc hạ cảm thấy vô cùng có lý. Vừa hay tiểu thái giám của Thượng Dương cung vẫn còn đang chờ ở ngoài cửa, vậy thuộc hạ đi thông báo một tiếng, nhất định

phải để cho Kỳ Hiền phi nương nương biết được Ngự Tổng quản nghiêm cần, không hề qua loa một chút nào."

Ngự Tổng quản vội vàng tiến lên kéo ống tay áo của đầu bếp Tào, liền xuống nước, thấp giọng nói: "Tào lão ca làm gì vậy, chúng ta là nô tài, đương nhiên là phải tuân theo ý chỉ của Kỳ Hiền phi nương nương rồi, nhanh nhanh làm cà nhồi đi, đừng để cho Kỳ Hiền phi nương nương và tiểu Hoàng tử trong bụng bị đói, Tào lão ca nói xem có đúng hay không? Cho lão đệ chút mặt mũi với."

Đầu bếp Tào hừ một tiếng, chậm rãi xoay người tiếp tục nấu cà.

Ngự Tổng quản lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, niềm nở lui về sau đầu bếp Tào phụ giúp một tay.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 98 - Phát Bệnh

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Chạng vạng, Thượng Dương cung.

Hình như người mới cũng đã quen với nếp sống trong hoàng cung. Hiện tại chính sự đang căng thẳng, cho dù Hoàng đế bước chân vào hậu cung thì cũng là đến cung của Hoàng hậu, Thục phi và Hiền phi, còn những người khác thì không có hy vọng gặp được thánh nhan.

Bụng Hoa Thường đã phồng lên rõ ràng, Hoàng đế cẩn thận đỡ tay Hoa Thường ngồi xuống, thấp giọng nói: "Thân thể của nàng ổn không?"

Hoa Thường cong khoé môi, ôn nhu nói: "Thái y nói tất cả đều tốt, Hoàng thượng không cần lo lắng."

Hoàng đế khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Nàng toàn nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Hôm nay trẫm đã dò hỏi Thái y, Thái y nói thân thể nàng vốn yếu ớt, bây giờ mang thai phản ứng còn mãnh liệt hơn. Nàng ngày càng gầy ốm đi, sợ là khi sinh sẽ rất gian nan."

Hoa Thường đưa tay sờ lên trên mu bàn tay to rộng của Hoàng đế, khẽ nói: "Đây là thai đầu của thần thiếp, sao có thể không sinh khó chứ? Các Thái y cũng chỉ nói tình huống tệ nhất có thể xảy ra, Hoàng thượng đừng suy nghĩ tiêu cực quá."

Hoàng đế thở dài, nhẹ nhàng xoa đầu Hoa Thường: "Trẫm không thể coi như không thấy được, thật vất vả nàng mới dưỡng béo lên một chút, bây giờ lại gầy như cũ rồi."

Hoa Thường ôn nhu cười nói: "Trước đó vài ngày thần thiếp vẫn luôn buồn nôn, cộng thêm không ăn uống được gì, cho nên mới gầy đi. Mấy ngày nay thì thần thiếp thấy đã khá hơn nhiều. Lúc này thiếp mới dùng ngọc thiện xong, đột nhiên lại muốn ăn món cà nhồi thịt băm [1], cho nên đã cử người đến Ngự Thiện phòng phân phó. Thần thiếp ăn uống vô cùng tốt, đến nỗi đồ ăn nhiều dầu mỡ như vậy mà cũng ăn sạch."

[1] Cà nhồi thịt băm (茄盒): cách làm đa số món này là cắt cà tím thành những khoanh tròn, sau đó xẻ nửa ra rồi dồn thịt bò hay thịt heo được tẩm gia vị như ngũ vị hương, hành, tiêu xay, muối, rượu... Rồi tiếp theo nhúng qua một lớp bột mì với trứng đem đi chiên giòn là xong.

Hoàng đế nghe vậy thì lộ ra ý cười: "Có thể ăn được thì tốt. Chỉ là cà nhồi thịt băm nhiều dầu mỡ, nàng vẫn nên ít ăn thì hơn, mà lại dễ buồn nôn nữa."

Hoa Thường nghe lời gật đầu, khẽ nói: "Thần thiếp nhớ tới lúc trước ở nhà ăn cà nhồi thịt băm, thỉnh thoảng mẫu thân sẽ tự mình xuống bếp, băm cải thìa với thịt rất nhuyễn, rồi chần sơ qua nước, cà nhồi thịt băm kia ăn vào trong miệng vị ngon không chê vào đâu được."

Hoàng đế bất đắc dĩ nhéo mặt Hoa Thường, cười nói: "Nghe nàng nói vậy làm trẫm cũng thấy thèm nữa."

Hoa Thường cười nói: "Thần thiếp còn phân phó riêng với Ngự Thiện phòng, bữa tối cũng mang cà nhồi thịt băm tới, nhân tiện Hoàng thượng cũng nếm thử đi."

Hoàng đế vui vẻ gật đầu.

Hoa Thường phất tay ra hiệu cho cung nhân dọn món ăn lên.

"Thức ăn trong cung đều làm vô cùng tinh xảo, cho dù cà nhồi thịt băm là món ăn dùng dầu để chiên, vậy mà cũng lả lướt tinh tế, vô cùng chín chu. Hoàng thượng nếm thử đi, cũng không dầu mỡ lắm đâu." Hoa Thường đứng lên thay Hoàng đế gấp thức ăn.

Hoàng đế kéo tay Hoa Thường ngồi xuống, quở trách nói: "Đừng ưỡn bụng đứng như vậy, trăm nhìn đã thấy lo lắng rồi."

Hoa Thường cười đến mi mắt cong cong: "Thần thiếp không có yếu ớt như vậy đâu."

Hoàng đế cầm đĩa ngà voi nạm bạc gấp một miếng cà nhồi thịt băm, đưa vào trong miệng, tỉ mỉ đánh giá một chút, cười nói: "Hương vị quả thật không tồi, hương của cà tím đã át đi mùi dầu mỡ, xem ra đầu bếp cũng thật dụng tâm, thưởng."

Hoa Thường cười nói: "Khó có thể được chính miệng Hoàng thượng khích lệ, cũng không uống công nhóm ngự trù tận tâm tận lực. Thần thiếp cũng nghe nói, Hoàng thượng đã nhiều ngày ăn uống không được tốt. Ngo thiện, bữa tối đều dùng qua loa, sao có thể như thế được?"

Hoàng đế bất đắc dĩ nhướn mày nói: "Được rồi, được rồi. Sau này nhất định trăm sẽ ăn nhiều, nàng đừng lo lắng. Nàng đó, phải chăm sóc tốt cho thân thể của mình, biết chưa?"

Tuy rằng ngoài miệng Hoàng thượng ghét bỏ Hoa Thường lải nhải, nhưng trong lòng sao không thể không vui vẻ được đây?

Cho dù là Hoàng đế chí cao vô thượng nhưng cũng chỉ là một phàm nhân mà thôi. Tất cả nhược điểm của phàm nhân hẳn đều có, tất cả những gì phàm nhân muốn thì hẳn cũng muốn.

Ba tháng sau.

Bụng của Hoa Thường đã rất lớn, hoài thai được tám tháng rồi nên mọi việc càng phải cẩn thận hơn. Trước kia Hoa Thường còn thường xuyên ra ngoài đi dạo, rèn luyện thêm một chút, nhưng bây giờ đã mang thai tám tháng, nên nàng cũng không dám đi nữa.

Bản thân Hoa Thường cũng cảm thấy lo lắng. Nàng chưa từng sinh hài tử, ở hiện đại cũng không có kinh nghiệm về phương diện này, lại thêm cái biết cái không thì cuối cùng sẽ biến khéo thành vụng. Cho nên không bằng bây giờ nàng chăm chú nghe theo lão mama có kinh nghiệm còn hơn.

Lan Chi và Thước Dực đều ở bên Hoa Thường cả ngày, một chút cũng không rời. Thái y cũng đã nói qua, thai này tuy khoẻ mạnh, nhưng cơ thể mẫu thân ốm yếu, nên không thể lơ là được.

Càng lớn tháng, người bên cạnh Hoa Thường càng nhiều, không khí khẩn trương cũng lan tới trên người Hoa Thường.

Thước Dực cầm một tờ giấy đến gần Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Nương nương, đây là danh sách Nội phủ trình lên, xiêm y phục sức của trẻ con đã được chuẩn bị tốt, bất luận là nam hay nữ thì cũng đều đầy đủ hết."

Hoa Thường xem lướt qua vài lần thì buông xuống, lên tiếng nói: "Nói với người của Nội phủ phải tỉ mỉ tinh tế một chút. Làn da của trẻ con rất non mềm, phải dùng nguyên liệu tốt nhất cho bốn cung, cũng đừng thêu gì trên cổ hay trên cổ tay áo. Còn khoá vàng, vòng bạc cũng không cần bọn họ phải chuẩn bị quá nhiều, bốn cung đã chuẩn bị trước rồi."

Thước Dực lên tiếng: "Hôm nay Hoàng hậu nương nương đã cho bọn người Thái y và bà đỡ đến Thượng Dương cung, nương nương có muốn gặp không?"

Hoa Thường khẽ nhú mào: "Hiện giờ bốn cung tâm phiền ý loạn, cũng không muốn gặp. Người thường chút vàng bạc, rồi thu xếp nơi ở cho bọn họ đi."

Thước Dực ngược mắt lên nhìn Hoa Thường, thấp giọng nói: "Nương nương, bà đỡ Hoàng hậu nương nương đưa tới có thể tin tưởng được sao? Chúng ta cũng có thể dùng người của mình mà."

Hoa Thường mở miệng quát lớn: "Nói bậy gì vậy? Hoàng hậu nương nương làm chủ lục cung, đứa nhỏ trong bụng của bốn cung cũng phải gọi nàng ấy một tiếng mẫu hậu! Nếu người còn nói lời đại nghịch bất đạo như vậy nữa, thì cũng đừng trách bốn cung vô tình."

Thước Dực sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, phịch một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu nói: "Nô tỳ biết sai rồi. Nhưng chuyện của Tô Cơ trước kia vẫn luôn hiện diện trong đầu khiến cho nô tỳ sợ hãi, chỉ cảm thấy thâm cung quá hiểm ác mà thôi. Nô tỳ đã ở bên nương nương từ nhỏ, tuy lời nói không tốt nhưng trong lòng hay trong mắt đều là nương nương, sao có thể không lo lắng cho nương nương đây?"

Hoa Thường thấy Thước Dực thấp giọng nức nở, cũng tan lửa giận, thấp giọng nói: "Người đứng lên đi. Bốn cung biết người là vì muốn tốt cho bốn cung, nhưng lời như vậy về sau không được nói nữa. Nếu bị người ngoài nghe được, đó là tội danh lớn đến nhường nào."

Thước Dực lau nước mắt gạt đầu.

Hoa Thường thở dài nói: "Hoàng hậu không ngốc, hiện giờ trong tay nàng ấy đang nắm một quân bài tốt. Vị trí chính thê, đích tử được coi trọng, Hoàng hậu không cần làm gì, chỉ cần lẳng lặng chờ đợi là đủ có thắng lợi cuối cùng rồi. Nếu Hoàng hậu muốn hại bốn cung thì sẽ phải trả một cái giá rất lớn."

Hoa Thường chậm rãi đứng dậy, dạo bước đến cửa sổ, khẽ nói: "Bốn cung cũng không phải là Tô Cơ. Nếu bốn cung xảy ra chuyện gì, Thái hậu và Hoàng thượng sẽ điều tra rõ, một khi tra được trên người của Hoàng hậu, thì Hậu vị chắc chắn sẽ bị dao động. Hoàng hậu sẽ không lấy lợi thế lớn nhất của mình, tất cả vốn liếng để diệt trừ bốn cung - người trước mắt không có uy hiếp gì đến nàng ta."

Thước Dực thụ giáo gật đầu: "Nữ nhân khi sinh sẽ đi một chuyến đến Quỷ Môn quan. Nhiều ngày nay nô tỳ luôn không ngủ được, lo sợ nường nường sẽ xảy ra chuyện gì đó. Nếu là thiên tai, tất nhiên nô tỳ bất lực, nhưng nếu có chuyện ám muội, chắc chắn nô tỳ sẽ diệt trừ nó từ bên trong."

Hoa Thường quay đầu cười nhạt với Thước Dực: "Sẽ không có gì ám muội đâu. Người nhìn Thấm Thục phi sẽ biết, thân thể nàng ấy cũng không tốt, nhưng đã sinh được hai đứa nhỏ, có xảy ra chuyện gì đâu? Địa vị Tô Cơ thấp kém, mỗi người đều có thể xuống tay với nàng ta một chút. Nhưng bốn cung và Thục phi là nhân vật mà các nàng không động tới được, người duy nhất làm được là Hoàng hậu nhưng nàng ta lại không dám làm. Đây chính là địa vị."

Mưu hại hoàng tự, tịch biên diệt tộc.

Mặc dù Tô Cơ là nữ nhân hèn mọn, tuy Hoàng hậu không chịu khiển trách gì, nhưng cung nhân tham dự đến sự kiện mưu hại Tô Cơ thì ít nhất đều bị mẫn môn sao trảm [2]!

[2] Mẫn môn sao trảm (满门抄斩): tịch thu tài sản, giết cả nhà, gần nghĩa với chém tận giết tuyệt.

Mưu hại hoàng tự nghe thì đơn giản, nhưng thật sự muốn làm thì vô cùng khó khăn.

Tuy các cung nhân có địa vị hèn mọn, nhưng các nàng cũng không ngốc, không chấp thuận sự dụ dỗ của người thì nhiều lắm cũng chỉ có mỗi

mình các nàng chết. Nhưng nếu chấp thuận rồi, một khi chuyện kia bị phát giác ra thì cả nhà sẽ không còn đường sống.

Không phải người nào cũng có đủ dũng khí để trả giá lớn khi làm chuyện như vậy.

Hoa Thường vẫn rất tin tưởng, nàng làm chủ Thượng Dương cung, cung nhân của nàng không nói chắc chắn đều là trung tâm, nhưng ít nhất sẽ không hại nàng.

Lúc này, đột nhiên Lan Chi vội vội vàng vàng tiến vào, phịch một tiếng quỳ xuống đất, hoảng sợ nói: "Nương nương... Tứ Hoàng tử, bệnh tim của Tứ Hoàng tử lại tái phát!"

Đột nhiên trái tim Hoa Thường nhói lên một cái, trên mặt không còn huyết sắc.

Thước Dực vội vàng tiến lên đỡ thân thể lung lay sắp ngã của Hoa Thường, lo lắng nói: "Nương nương, nương nương đừng tức giận!"

Hoa Thường thở hỗn hển, mở miệng nói: "Triệu tập Thái y! Đỡ bốn cung đi qua đó!"

Thước Dực và Lan Chi đều lo lắng nhìn nương nương nhà mình, nhưng cũng biết xảy ra loại sự tình này, nương nương muốn tức trực ở bên cạnh.

Bước chân Hoa Thường vội vã chạy tới phòng kế bên, bên trong đã loạn thành một đoàn, còn nghe thấy đâu đó tiếng khóc vì sợ hãi và áp lực.

Sắc mặt Hoa Thường lạnh đi, đột nhiên đá văng cửa, tức giận nói: "Làm càn! Khóc gì mà khóc, muốn khóc tang thì bốn cung sẽ thành toàn cho các người, về nhà mà khóc cho phụ mẫu các người đi!"

Toàn bộ người trong phòng đều im bật, cung nhân và nhũ mẫu khi này còn hỗn độn, thì giờ đây đều nơm nớp lo sợ quỳ xuống đất, nhìn sắc mặt Hoa Thường tái nhợt lạnh băng, không dám nói lời nào.

Hoa Thường bước nhanh đến mép giường của Tứ Hoàng tử, nhìn sắc mặt xanh tím của nó, đau lòng không thôi.

Lan Chi lo lắng nói: "Nường nường chậm một chút, đừng đi nhanh như vậy, phải chú ý tới thân thể của mình nữa."

Hoa Thường mắt ngơ tai điếc, nhẹ nhàng bế thân thể nhỏ bé của Tứ Hoàng tử lên, nhìn vẻ mặt thống khổ và nước mắt ở khoé mi của nó, nhúu mày nói: "Thái y đâu rồi?"

Nhũ mẫu quỳ ở một bên trả lời: "Lão Thái y thường tới Thượng Dương cung vừa mới đến, đã bắt mạch kê đơn thuốc xong, nhưng vẫn còn thiếu mấy dược liệu, nên lão Thái y tự mình đến Dược phòng để sắc thuốc rồi."

Hoa Thường nhìn đứa nhỏ trong lồng ngực khó chịu muốn khóc, nhưng mà lại không phát ra được âm thanh. Nàng cảm thấy trái tim như vỡ vụn, sốt ruột nói: "Hiện tại Tứ Hoàng tử khó chịu như vậy thì nên làm gì bây giờ? Không có thuốc viên gì để uống sao?"

Nhũ mẫu nhìn biểu tình của Hoa Thường như muốn giết người, hoảng sợ lắc đầu nói: "Vốn là có, nhưng mấy ngày trước vừa mới dùng hết, thuốc viên mới vẫn chưa chế xong..."

Hoa Thường cắn chặt môi, vì sao mà thuốc viên vẫn chưa chế xong? Vì sao lại giở trò không chăm sóc tốt cho Tứ Hoàng tử vậy?

Dù thế, Hoa Thường biết rõ, bởi vì nàng đang mang thai, bởi vì trung tâm chăm sóc của Thượng Dương cung biến thành nàng! Cho nên Tứ

Hoàng tử trước giờ vẫn luôn an ổn, thì nay bị bỏ qua, rồi tạo thành kết quả như ngày hôm nay.

Hoa Thường cắn môi đến bật máu, nhưng không hề cảm thấy đau chút nào. Tuy rằng Tứ Hoàng tử không phải là hài tử thân sinh của nàng, nhưng từ lúc nó mới chào đời đã được nuôi bên người nàng. Đến cả con mèo con chó còn có vài phần tình cảm, huống chi là con người sống sờ sờ. Thân sinh hay không phải là thân sinh thì có gì khác nhau đâu?

Đứa nhỏ mà nàng yêu thương lại chịu đau đớn như vậy, làm sao mà nàng có thể chịu nổi đây?

Nơi khoé mi của Hoa Thường, những giọt lệ từ từ tuôn rơi. Bụng nàng cũng truyền đến cảm giác vô cùng đau đớn, hình như có thứ gì đó từ từ chảy ra.

Thanh âm của Lan Chi như từ chân trời chậm rãi truyền đến: "Nương nương, nương nương, người đừng dọa nô tỳ. Nương nương, người làm sao vậy? Người đâu tới đây! Truyền Thái y, truyền bà đỡ mau!"

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 99 - Hồi Ưc

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Mai Thái phi.

Lúc Hoa Thường được đưa vào phòng sinh, nàng vẫn còn ý thức. Nàng cảm thấy đau đớn vô cùng.

Hai bàn tay Hoa Thường vô thức ôm bụng, sự đau đớn không chỉ bắt nguồn từ cơ thể nàng mà còn bắt nguồn từ cảm giác hổ thẹn và sợ hãi. Hoa Thường sợ Tứ Hoàng tử sẽ có chuyện, cũng sợ đứa bé trong bụng và bản thân mình sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong đầu Hoa Thường đã loạn cào cào, mồ hôi lạnh trên trán làm ướt khoé mắt, đôi môi tái nhợt run rẩy. Hoa Thường nỗ lực giữ cho bản thân mình tỉnh táo. Nàng cố gắng hít vào thật sâu, nhưng mỗi một lần thở đều đau đớn như bị đao cắt qua.

Bà đỡ và y nữ vội vàng ra ra vào vào, cung nhân hỗ trợ và mama đứng một bên, trên mặt ai cũng tràn đầy lo lắng.

Tâm mắt Hoa Thường đã trở nên mơ hồ nhưng tai vẫn nghe được tiếng huyên náo ồn ào và âm thanh hô hoán, hạ thân nàng càng ngày càng đau đớn kịch liệt.

Khuôn mặt lo lắng của bà đỡ trước mặt Hoa Thường dần dần rõ ràng. Hoa Thường cảm thấy dường như lần sinh này của nàng sẽ không thuận lợi.

Kiến Chương cung.

Lúc này Hoàng đế đang ở Đại Chính điện triệu kiến quan viên của Hộ bộ và Binh bộ để nghị sự. Trần Hỉ nhận được tin tiểu thái giám truyền đến, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Theo lý mà nói, lúc Hoàng đế nghị sự thì không ai được vào quấy nhiễu, nhưng chuyện ở Thượng Dương cung quả thật rất nghiêm trọng. Trần Hỉ trầm ngâm một hồi, cuối cùng vẫn khom lưng đi vào.

Hoàng đế thấy Trần Hỉ tiến vào thì hơi nhú mày, có chút không vui, lên tiếng hỏi: "Có chuyện gì?"

Trần Hỉ sợ hãi quỳ xuống, cẩn thận từng li từng tí nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, bên Thượng Dương cung truyền tin tới, Tứ Hoàng tử lên cơn đau tim, Hiền phi nương nương nhất thời lửa giận công tâm nên sinh non, bây giờ có vẻ khá khó khăn."

Hoàng đế sửng sốt một chút, sau đó đột nhiên đứng lên, đôi môi run rẩy không nói được lời nào.

Các đại thần phía dưới cũng nhìn ra đây quả thật là chuyện lớn vì liên quan đến hai vị hoàng tử và sự an toàn của một vị phi tử, nên tất cả liền chấp tay xin cáo lui.

Hoàng đế phất tay cho phép, đợi mọi người tản đi hết thì hắt mới cao giọng nói: "Bãi giá đến Thượng Dương cung!"

Khi long liễn của Hoàng đế đến Thượng Dương cung thì các phi tần khác đã tới gần như đông đủ, dù sao Kiến Chương cung cũng cách Tây lục cung khá xa.

Hoàng đế bước xuống long liễn, sắc mặt thâm trầm, dường như không nhìn thấy các phi tần thỉnh an. Hoàng hậu nhìn thấy bóng lưng vội vã của Hoàng đế, trong lòng cảm thấy chua xót không sao diễn tả được.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn cười khổ một tiếng, dù sao hoàng tự vẫn quan trọng hơn so với nữ nhân.

Hoàng đế nhìn một đám Thái y đang quỳ trên mặt đất, tức giận hỏi: "Tình hình của Tứ Hoàng tử và Hiền phi bây giờ thế nào rồi?"

Lão Thái y run rẩy trả lời: "Tứ Hoàng tử vừa mới uống thuốc, nếu muốn xem có hiệu quả hay không, e là phải đợi ba, bốn ngày nữa, chỉ là không biết có thể đợi được đến lúc đó hay không..."

Hoàng đế tức giận đến mức dường như không thở nổi. Tứ Hoàng tử dường như hơn hai năm, qua năm sau thì sẽ được ba tuổi, sao lại không có cảm tình chứ? Nhi tử của hắn vốn không nhiều lắm. Tứ Hoàng tử có thể chất yếu ớt, nên hắn đặc biệt thương yêu như châu như bảo, bây giờ chột nghe tin dữ như vậy, làm sao hắn có thể đón nhận được đây?

Hơi thở của Hoàng đế trở nên gấp gáp, mắng cũng không muốn mắng, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều mỏi mệt, hắn lên tiếng hỏi: "Hiền phi thế nào rồi? Tại sao trẫm không nghe thấy tiếng của nàng?"

Tiền Thái y và Hồ Thái y đứng một bên quả thật khóc không ra nước mắt, Hoàng đế đang vô cùng tức giận, bọn họ phải nói như thế nào đây?

Hai người liếc nhìn nhau, chỉ có thể cẩn thận lên tiếng: "Nương nương nhất thời lửa giận công tâm, ảnh hưởng đến tâm trạng nên mới dẫn tới sinh sớm, cũng may là bà đỡ và Thái y đã chuẩn bị từ trước rồi, nhưng..."

Hoàng đế vừa nghe Thái y nói đến đây đã cảm thấy không ổn, hắn hít sâu một cái, lên tiếng hỏi: "Nhưng cái gì?"

Trán Tiền Thái y đầy mồ hôi lạnh, cúi đầu nói: "Thai nhi chưa đủ tháng nên thai vị không ổn, chính là bị sinh ngược (có thể hiểu là ngôi mông), nường nường khó sinh nên đã ngắt rồi."

Sắc mặt Hoàng đế trắng bệch, hắc không ngốc, đương nhiên hiểu sinh ngược, khó sinh là thế nào.

《Tả truyện - không rõ năm》: "Trang Công ngụ sinh, kinh Khương thị, cố danh Ngụ Sinh, toại ác chi." Ở đây ý là Trịnh Trang Công trước kia do khó sinh nên mẫu thân ông - Khương thị vì suýt chết nên vô cùng ghét ông.

Hoàng hậu và phi tần đứng sau đều cả kinh, sau đó tất cả đều yên lặng, cố làm giảm đi cảm giác tồn tại của mình. Bây giờ Hoàng đế đang vô cùng tức giận, có khả năng hắc sẽ mất hai hoàng tử và một phi tử hắc yêu thương. Đến kẻ ngu cũng biết nhất định bây giờ tâm trạng Hoàng đế đang là mây đen giăng đầy, ai mà đến thì sẽ chết.

Trong lúc đó, Hoa Thường đang hôn mê lại mơ thấy một giấc mơ, trong giấc mơ là chuyện cũ của nàng ở kiếp trước.

Kiếp trước Hoa Thường cũng là thiếu nữ xuất thân từ gia đình giàu có, thiện lương đoan trang, có tự tôn và niềm kiêu hãnh. Vốn dĩ nàng sẽ có một kết cục hạnh phúc trong tương lai, đáng tiếc, thời mạt thế lại đến.

Trời long đất lở, Hoa Thường chưa bao giờ nghĩ đến cảnh tòa nhà một trăm tầng đổ xuống sẽ trông như thế nào. Dường như không khí không còn giống như mọi ngày nữa, cả bầu trời đều xám xịt, không thể nhìn thấy ánh mặt trời, mặt trăng hay những vì sao, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy những tia chớp đỏ mang theo điềm chẳng lành.

Trong một đêm, 40% dân số trên thế giới đều biến thành tang thi [1]. Không những vậy còn có thể lan truyền virus tang thi khiến cho số tang thi tăng lên càng ngày càng nhiều.

[1] Tang thi: xác sống.

Công nghệ cao dần dần không dùng được nữa, dù là quan chức, nhà khoa học hay người bình thường, trong thế kỉ đại nạn này, tất cả đều nhỏ bé như nhau.

Không biết Hoa Thường là người may mắn hay bất hạnh nữa, khi dị năng của nàng thức tỉnh, thì tất cả người nhà của nàng đều đã biến thành tang thi.

Nàng chỉ có thể chọn cách chạy trốn, mang theo nỗi tuyệt vọng và sự cô đơn bắt đầu cuộc sống lưu vong.

Hoa Thường xem như là người mang dị năng may mắn, vì dị năng thức tỉnh trong người nàng là song hệ dị năng, một là khả năng tâm linh, còn lại là khả năng chữa trị.

Nhưng không phải cứ có khả năng đặc biệt là trở thành kẻ mạnh. Muốn làm kẻ mạnh cũng phải có cái tâm cứng rắn, suy cho cùng, Hoa Thường cũng chỉ là một cô bé sống ở thời đại hoà bình mà thôi.

Nàng không dám giết người, cũng không muốn bị người khác giết hại. Khi nhìn thấy trên đường có đứa bé khóc thút thít, nàng cũng mềm lòng, thậm chí còn dẫn nó đi cùng.

Người như Hoa Thường rất nhiều, trong lúc mạt thế nay sống mai chết nhưng họ không vô tình. Đồng cảm chính là tính cách bẩm sinh đáng quý nhất của con người.

Có lẽ rất nhiều người bởi vì sự đồng cảm mà phải chết, thế nhưng đó chính là vẻ đẹp chói lọi nhất của con người.

Đáng tiếc, Hoa Thường chỉ là một kẻ yếu. Cho dù nàng nhất thời cứu được bọn nhỏ thì cũng không thể cứu chúng cả đời. Sau này, những đứa trẻ

đó vì chiến đấu với tang thi nên bị nhiễm độc mà chết.

Từ đó tâm của Hoa Thường từ mềm yếu trở nên mạnh mẽ cứng rắn hơn, bên cạnh nàng cuối cùng chỉ còn lại một tiểu nam hài mang dị năng hệ Thủy.

Vì tìm kiếm sự bảo hộ, Hoa Thường đã từng gia nhập rất nhiều đoàn đội và căn cứ sinh tồn nhưng không cái nào được lâu dài.

Bởi vì loài người phát hiện ra ngày tận thế chính xác sắp đến, hơn nữa không có cách nào tránh khỏi, không còn nghi ngờ gì nữa, mọi thói hư tật xấu bắt đầu bộc lộ.

Lừa gạt, phản bội, tàn sát lẫn nhau.

Vì có khả năng đặc biệt mà nhiều lần Hoa Thường thoát khỏi cái chết, nhưng nhìn những kẻ phản bội và ích kỉ, Hoa Thường cũng dần trở nên máu lạnh hơn.

Nàng bị người ta phản bội, nàng cũng từng phản bội lại người khác. Nhưng cho đến cuối cùng, tiểu nam hài kia vẫn đi theo nàng.

Vậy mà vì thoát thân, cuối cùng Hoa Thường vẫn xuống tay với đứa trẻ mà nàng đã từng liều mạng bảo vệ....

Ba năm sau ngày tận thế, thời kì tiếp theo được gọi là Thời đại đen tối, vì trong thời kì này, số người chết bởi tay con người còn nhiều gấp mười lần số người chết bởi tang thi.

Cũng từ lúc đó, dân số thế giới bắt đầu giảm mạnh.

Thời kì này tiếp tục rùng rã suốt mười năm.

Dân số từ 3,5 tỷ người giảm mạnh chỉ còn 100 triệu người.

Ở lục địa Hoa Hạ dân số chỉ còn lại chưa tới 40 triệu người.

Hoa Thường một mình gian nan sinh tồn, vùng đất Hoa Hạ lớn tới mức nào? Có lúc đi đường vài ngày rồi mà nàng vẫn chưa gặp được một người sống.

Hoa Thường bắt đầu cảm nhận được sự tuyệt vọng và cô độc, giống như cảm giác của nàng lúc cha mẹ biến thành tang thi.

Khi ấy, tinh thần Hoa Thường gần như sụp đổ, nàng vô cùng muốn gặp một người nào đó còn sống, dù chỉ một giây sau nàng bị kẻ đó giết chết cũng được.

Thậm chí nàng còn nghĩ vì sao mình vẫn sống đến bây giờ, tại sao mình không chết sớm đi?

Vì thế, từ năm thứ mười ba sau ngày tận thế, nhân loại đã có sự thay đổi.

Rất nhiều người nảy sinh ý nghĩ giống Hoa Thường, cuối cùng mọi người phát hiện ra, loài người đang trên bờ diệt vong.

Nếu loài người gặp phải nguy cơ diệt vong, họ sẽ lựa chọn đoàn kết lại.

Con người sau mười ba năm ích kỉ rồi cuộc cũng tỉnh giấc, vì vận mệnh của mình mà phấn đấu.

Ở thượng Hoa Hạ, những người có dị năng mạnh nhất lập thành một khu vực an toàn, kêu gọi mọi người gia nhập, cùng nhau chung sống hoà bình và chống lại tang thi.

Có thể sống trong thời kì tận thế những mười ba năm, chắc hẳn họ cũng không phải là người đơn giản. Thật ra họ đều đã điên rồi, trên tay

cũng dính vô số máu tươi, bây giờ khát vọng duy nhất của họ chỉ là được nhìn thấy một kết cục tốt.

Thế nhưng vẫn còn một số người có phẩm chất cao thượng, chưa bao giờ bị dao động, kiên định đi theo con đường nội tâm mạch bảo. Bọn họ chính là nguyên lão lãnh đạo khu vực an toàn.

Những người khác thay đổi không có nghĩa là mình cũng phải thay đổi.

Từ đây nhân loại bắt đầu đoàn kết, bắt đầu vì vận mệnh loài người mà phấn đấu.

Giờ phút này, tinh thần nhân loại trở nên rạng rỡ nhất. Nó tỏa sáng như vàng, bất diệt như kim cương.

Vì Hoa Thường sở hữu dị năng đặc biệt lại độc nhất nên nàng trở thành nhân viên hậu cần, thậm chí còn gia nhập viện nghiên cứu.

Tháng ngày bình thản trôi qua tại viện nghiên cứu, ở đây cũng toàn những nhà khoa học xuất sắc. Mọi người phải nghiên cứu tang thi, không khí, đất đai, nguồn nước. Trong khu an toàn, những nhà khoa học là những người quan trọng nhất, bởi vì bọn họ chính là tương lai.

Hoa Thường ở trong viện nghiên cứu với tư cách là một nhà nghiên cứu những dị năng quý hiếm. Nàng cũng không bị ngược đãi hoặc bị mỗ xẻ để nghiên cứu.

Bởi vì từ lúc khu an toàn được xây dựng thì đã đưa ra một luật lệ duy nhất, không được tàn sát lẫn nhau.

Vì vậy những người mang dị năng trong viện nghiên cứu đều là người tự nguyện, thậm chí là lưu động. Họ đến chỗ này lấy máu, tới chỗ kia cắt thịt, sau đó lại tiếp tục ra ngoài chiến đấu.

Ở đây Hoa Thường mới cảm thấy mình được sống lại một lần nữa, cảm thấy cơ thể mình vẫn còn nhiệt độ, mình vẫn còn là một con người.

Nàng vô cùng quý trọng những tháng ngày ấy, có người cùng trò chuyện tán gẫu, còn có một cộng đồng người cùng chung chí hướng, cùng nhau nỗ lực, ấm áp tới mức làm cho nàng muốn oà khóc.

Niềm tin của Hoa Thường lại một lần nữa bùng sáng. Nàng tin chắc rằng sẽ có ngày được nhìn thấy tang thi bị tiêu diệt, thậm chí còn được nhìn thấy ngày nhân loại xây dựng lại thế giới, bởi vì nàng vẫn còn trẻ và mạnh mẽ.

Thế nhưng bỗng nhiên tang thi ập đến như thủy triều phá vỡ tất cả ước mơ của Hoa Thường.

Nàng chưa từng nhìn thấy hình ảnh hàng trăm triệu tang thi như thủy triều cuộn cuộn trào đến che kín cả bầu trời như vậy bao giờ. Cả thế giới dường như cũng tối sầm đi.

Trong phút chốc khu an toàn bị phá hủy.

Vì thế mọi người tràn đầy tuyệt vọng, tận mắt nhìn thấy ngôi nhà thứ hai của mình hoàn toàn sụp đổ. Cú sốc này đủ để khiến cho bất kỳ ai cũng trở nên điên cuồng.

Những người sở hữu dị năng mạnh nhất xông vào đám tang thi. Phụ nữ, trẻ em, nhà khoa học và những người sở hữu dị năng quý hiếm bắt đầu chạy trốn.

Phụ nữ duy trì nòi giống, trẻ em là tương lai, những nhà khoa học và người mang dị năng quý hiếm thì gánh vác hiện tại, bọn họ đều là những người cần được bảo vệ.

Hoa Thường vĩnh viễn sẽ không quên hình ảnh người mang dị năng phụ trách bảo vệ nàng không hề do dự kích bom tự nổ bản thân. Khoảnh khắc ấy đẹp đến kinh tâm, trở thành cảnh tượng đẹp nhất của cuộc đời nàng.

Thậm chí Hoa Thường còn không biết tên người ấy, nhưng khoảnh khắc người đàn ông ấy quay đầu mỉm cười, dường như nàng đã hiểu ra gì đó.

Nhưng dù có sự hi sinh của người mang dị năng mạnh nhất thì cũng không thể ngăn cản bước tiến của hàng trăm triệu tang thi.

Sau ba ngày chạy trốn, những người mang dị năng quý hiếm cũng gặp phải sự tấn công như thủy triều của tang thi.

Những người mang dị năng còn lại trong nhóm người chạy trốn không hề suy nghĩ, tiến lên trở thành hàng bia đỡ đạn thứ hai, Hoa Thường cũng không ngoại lệ.

Những người mang dị năng hấp dẫn tang thi hơn rất nhiều so với những người bình thường. Còn lại phụ nữ, trẻ em và nhà khoa học tiếp tục chạy trốn, Hoa Thường thông dong đối diện với cái chết.

Trong khoảnh khắc tự nổ, Hoa Thường nhớ lại quá khứ khi nàng còn sống. Nàng chợt nhận ra khoảng thời gian hạnh phúc nhất không phải là lúc nàng sống trong hoà bình vô lo vô nghĩ mà là lúc nàng vì nhân loại, vì hy vọng cuối cùng mà hi sinh trong nháy mắt.

Đúng vậy, đây chính là hạnh phúc trong nháy mắt.

Quay lại thực tại, Hoa Thường đột nhiên mở hai mắt, phía thân trên của nàng vô cùng đau nhức. Mọi người xung quanh hô hoán lên kéo nàng

trở về với thực tại, nhưng Hoa Thường lại chậm rãi nở một nụ cười đẹp nhất.

Kiếp này ta nhất định sẽ sống thật tốt, bởi vì thế giới này quá tươi đẹp, quá hạnh phúc.

"Oa, oa, oa..." Tiếng khóc lớn của trẻ sơ sinh chiếu sáng bầu trời của Hoa Thường.

"Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, là một tiểu Công chúa, mẫu tử đều bình an."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 100 - Ban Tên

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Khi Hoàng đế nhìn bà đỡ ẩm đứa trẻ được bọc trong tã lót màu vàng bước ra, khuôn mặt vui mừng nói mẫu tử bình an thì cả người hần mới thả lỏng. Cuối cùng thì hần cũng có thể thở phào nhẹ nhõm trong lòng, dây thần kinh căng chặt cũng dịu đi vài phần, trong nháy mắt đầu óc có chút choáng váng.

Sinh nam hay nữ đều không quan trọng, chỉ cần bọn họ bình an là được.

Trần Hỉ thấy gương mặt của Hoàng đế lúc này còn vững vàng giờ đã mềm yếu đi, ông yên lặng tiến đến đỡ lấy tay Hoàng đế, cảm nhận được toàn bộ trọng lượng cơ thể của Hoàng đế đều dồn lên trên người ông.

Hoàng đế khẽ nhắm hai mắt lại, chậm rãi mở miệng nói: "Thường đi!"

Trần Hỉ biết nguyên nhân vì sao Hoàng đế nói ít như vậy, không phải bởi vì sinh ra nữ nhi nên thất vọng, mà là vì Hoàng đế không còn sức lực để nói nhiều.

Khi người ta lâm vào tình huống vô cùng khẩn trương thì họ đều dùng hết toàn bộ sức lực của bản thân. Tuy Hoàng đế vẫn nỗ lực duy trì khuôn mặt bình tĩnh, không đến mức thất thố, nhưng sợ hãi trong nội tâm đã rút cạn sức lực của hần.

Hoàng hậu tươi cười, tiến lên một bước, ôn nhu nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng. Bây giờ đã có thêm quý nữ, phải ban thưởng thật hậu hĩnh mới được."

Hoàng đế rất mệt mỏi, quay đầu ý bảo Trần Hỉ muốn ngồi long liên trở về.

Khuôn mặt tròn trĩnh của Trần Hỉ luôn khiến người khác yêu thích, thấy thần sắc của Hoàng hậu cứng đờ, vẫn vui vẻ nói: "Ý của Hoàng thượng là dựa theo phân lệ của Hoàng tử mà ban thưởng thêm ba phần nữa."

Hoàng hậu giật giật khóe miệng, Hoàng đế không trả lời nàng, ngược lại lại bảo một nô tài nói hộ, đây không phải là đang đánh vào mặt nàng sao? Trước giờ ở trước mặt người ngoài, Hoàng thượng chưa bao giờ làm như vậy với nàng!

Nhưng Hoàng hậu cũng biết, nếu nàng phát hỏa ở đây thì sẽ thụ nhân dĩ bính [1], làm cho người khác chê cười. Nàng đành phải nhin lửa giận xuống, gật đầu với Trần Hỉ, cười nói: "Bổn cung đã biết, công công vất vả rồi."

[1] Thụ nhân dĩ bính (授人以柄): giao quyền lực lại cho người khác hoặc làm cho người ta bắt lấy khuyết điểm, sai lầm của mình.

Trần Hỉ là tâm phúc thân cận của Hoàng thượng, trước nay trong lòng Hoàng thượng thì ông không phải là nô tài. Ông cũng không quá kiêng kị vị Hoàng hậu nương nương này, cười khom mình hành lễ rồi đi.

Ở trong hậu cung này, người có thể làm cho Trần Hỉ công công đặt vào trong mắt chỉ có Kỳ Hiền phi.

Hoàng hậu ư? Uổng công có địa vị Hoàng hậu, nhưng lại bị Hoàng thượng đối xử lạnh nhạt, nên Trần Hỉ cũng không coi nữ nhân này là nữ

chủ nhân.

Chờ Hoa Thường tỉnh lại lần nữa đã là một ngày sau.

Hai mắt Lan Chi và Thước Dực khô khốc đến đỏ bừng. Hai người đang canh giữ ở trước giường, thấy Hoa Thường tỉnh thì vui vẻ biết bao nhiêu, vội nói: "Nương nương có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?"

Khóe miệng Hoa Thường kéo lên, cảm giác trên người mình không còn chút sức lực gì, giống như xương cốt đều rã rời, phải cố gắng lắm mới hé miệng được, thanh âm nghẹn ngào: "Tứ Hoàng tử tốt không? Tiểu Công chúa sao rồi?"

Lan Chi cười trả lời: "Sau khi Tứ Hoàng tử uống thuốc thì bệnh tình đã được ổn định, bây giờ chỉ cần cẩn thận dưỡng bệnh thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Nương nương không cần lo lắng quá mức."

"Hơn nữa, tuy nương nương sinh non, nhưng thân thể của tiểu Công chúa cũng không có khiếm khuyết gì. Thái y đã bắt mạch nói tất cả đều tốt. Thai của nương nương được chăm sóc kỹ càng nên tiểu Công chúa nặng tới 6 cân [2]."

[2] 1 cân = 500g, 6 cân = 3kg.

Hoa Thường cười rất chân thật, nhẹ giọng nói: "Chờ Tứ Hoàng tử tốt hơn thì ôm tới cho bốn cung nhìn, bằng không bốn cung sẽ không yên tâm."

Thước Dực rót canh sâm ra chén mang tới: "Nương nương dùng một chút cho thông nhuận cổ họng."

Hoa Thường nhận lấy bát canh từ tay của Thước Dực rồi uống một chút, cảm thấy mình tăng thêm được một ít sức lực.

Lan Chi thấp giọng nói: "Nữ nhân lúc ở cữ là quan trọng nhất, nếu ở cữ tốt thì trước kia dù có bệnh thì cũng sẽ dưỡng tốt hơn. Ngược lại ở cữ không tốt thì không bệnh cũng thành có bệnh. Tuy lúc sinh nường nường bị tổn thương nguyên khí, nhưng chỉ cần tĩnh dưỡng ở cữ tốt thì khẳng định không thành vấn đề."

Hoa Thường khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Hiện tại là cuối mùa thu, ở cữ cũng không quá khó chịu.

"Hoàng thượng có thái độ gì với tiểu Công chúa?" Hoa Thường suy nghĩ hỏi.

Lan Chi sửng sốt một chút, sau đó mới nhẹ nhàng nói: "Tiểu Công chúa vừa sinh ra thì Hoàng thượng liền nhắc chân rời đi, nhưng lại ban thưởng rất nhiều. Người ngoài nhìn vào cũng không hiểu rõ tâm tư của Hoàng thượng."

Hoa Thường khẽ nhún mày lại, không biết rốt cuộc Hoàng thượng vui vẻ hay thất vọng nữa.

Chính Hoa Thường cũng rất thất vọng.

Ở thời đại này, lại trong cung đình, nữ nhi sao có thể sánh bằng với nhi tử đây? Hoa Thường cũng hy vọng có thể sinh ra một nhi tử để củng cố địa vị, đáng tiếc sinh nam hay nữ là do ông trời quyết định.

Tuy nhiên may mắn là Tứ Hoàng tử không có việc gì. Nếu Tứ Hoàng tử có gì bất trắc, vậy thì thật sự như sét đánh giữa trời quang.

Chung quy thì không có cách nào đánh đồng Công chúa với Hoàng tử. Dù có được thánh sủng như Thục phi, nhưng Công chúa của nàng ấy vẫn

không có cảm giác tồn tại. Còn lúc trước Lục Tần hèn mọn như thế, vậy mà Hoàng tử của nàng ta lại được chú ý.

Hơn nữa nếu Công chúa muốn xuất giá, thì thời đại này yêu cầu đối với nữ tử lại quá hà khắc. Cho dù là Công chúa quý trọng, thì cũng sẽ bị quản chế vì ảnh hưởng của xã hội đề cao nam quyền.

Giờ khắc này, Hoa Thường không muốn suy nghĩ nữa vì nàng rất lo lắng cho nữ nhi. Liệu vận mệnh tương lai của con bé sẽ ra sao, lưu lại dấu ấn gì ở thời đại này?

Ba ngày sau.

Cuối cùng thì Tứ Hoàng tử đã có chuyển biến tốt hơn, thoát khỏi bóng ma tái phát của bệnh tim, toàn bộ Thượng Dương cung bắt đầu ấm áp trở lại. Loạn giá của Hoàng thượng dừng ở trước cửa Thượng Dương cung.

Hoa Thường đang ở cử bằng cách dùng bếp lò để xông hơi. Trong gian phòng đã treo màn thật dày, Hoa Thường dựa trên đầu giường, Hoàng đế ngồi bên ngoài.

"Tội gì mà Hoàng thượng nhất định phải đòi vào đây. Trong phòng vừa bẩn vừa loạn, hơn nữa thần thiếp cũng không có gì trở ngại." Hoa Thường đã tốt lên rất nhiều, thanh âm mềm nhẹ nhu hòa.

Giọng Hoàng đế trầm thấp, mang theo sự quan tâm thân thiết: "Trẫm không vào nhìn nàng thì không yên tâm."

Hoa Thường chỉ mới nghe một câu này mà hốc mắt đã đỏ. Lúc trước nàng chưa thấy Hoàng thượng, cũng lo lắng Hoàng thượng sẽ cảm thấy thất vọng khi nàng sinh nữ nhi, cho nên tâm trạng không thể nào phấn khởi được. Cho đến khi nàng nghe câu này xong thì mới yên lòng.

Thanh âm Hoa Thường có chút run rẩy: "Thần thiếp không thể sinh hạ Hoàng tử cho Hoàng thượng, trong lòng cảm thấy hổ thẹn, sao đáng để Hoàng thượng lo lắng đây?"

Hoàng đế nghe được âm thanh run run của Hoa Thường, nhú mày, quát lớn: "Nàng suy nghĩ bậy bạ gì vậy, sinh nam hay nữ đều không quan trọng, chỉ cần bình an là tốt rồi."

Hoa Thường chớp chớp mi để làm giảm đi hơi nước trong mắt, khẽ nói: "Hoàng thượng đã nhìn qua tiểu Công chúa chưa?"

Hoàng đế nghe vậy liền cười nói: "Trẫm đã nhìn qua, mặt mày tiểu Công chúa vô cùng giống nàng. Mẫu thân nàng còn nói con bé quả thật giống y đúc nàng hồi còn nhỏ, như khắc ra từ một khuôn vậy."

Hôm qua mẫu thân của Hoa Thường tiến cung nhưng sáng nay đã rời đi.

Hoa Thường nghe vậy thì cười khúc khích: "Thần thiếp không biết dáng vẻ của mình lúc nhỏ ra sao, thì sao có thể biết tiểu Công chúa giống mình được đây?"

Nét mặt Hoàng đế nhu hòa, lên tiếng nói: "Trẫm cũng cảm thấy con bé rất giống nàng, tất nhiên tương lai sẽ là một tiểu mỹ nhân đoan trang thực mỹ. Ai tới cầu hôn trẫm cũng sẽ không đồng ý, để cho bọn họ tức chết."

Hoa Thường cười đến đau bụng, giận dỗi nói: "Hoàng thượng làm cho thần thiếp vui vẻ rồi."

Hoàng đế nghe được tiếng cười của Hoa Thường thì cuối cùng cũng yên tâm.

Sau đó hần mở miệng nói: "Tứ Hoàng tử cũng đã ba tuổi, nhưng trẫm vẫn chưa ban tên cho thằng bé, vì sợ sự sống của thằng bé mỏng manh."

Hiện giờ nhìn nó đã tốt lên, vừa lúc cùng ban tên với nhau."

Hoa Thường nhướn mày, cất tiếng hỏi: "Cùng nhau sao? Hoàng thượng cũng muốn ban tên cho tiểu Công chúa à? Nhưng tiểu Công chúa vẫn còn quá nhỏ."

Hoàng đế cười nói: "Trẫm đã chọn cho tiểu Công chúa một chữ "Viện", tư thái tốt đẹp lại chỉ mỹ nhân, nàng cảm thấy thế nào?"

Hoa Thường hiểu rõ ý tứ của Hoàng đế, mới sinh được ba ngày đã ban tên, đây là thể hiện sự vinh sủng mà Hoàng đế dành cho nàng. Tiểu Công chúa vừa sinh ra thì Hoàng đế liền rời đi, không phải đối xử lạnh nhạt mà là đi minh tư khổ tưởng [3] để ban tên cho con bé.

[3] Minh tư khổ tưởng (冥思苦想): vắt hết đầu óc, suy nghĩ cực khổ.

Hoa Thường tươi cười, ôn nhu nói: "Chữ này vô cùng tốt, thần thiếp thay tiểu Công chúa tạ ân điển của Hoàng thượng."

Hoàng đế cũng tươi cười, dường như rất vui vẻ, nói tiếp: "Tứ Hoàng tử trẫm cũng đã chọn chữ "Cấp" để đặt tên, chiếu theo giải nghĩa từ trong cuốn 《Thuyết văn》 [4]. Với trong 《Thượng thư đại truyện》 cũng có viết, cấp nguyên uyên kì chí [5]. Khen ngợi những người có tư duy nhanh nhạy mới có thể chiến thắng, nàng cảm thấy thế nào?"

[5] Cấp nguyên uyên kì chí (倏然淵其志): Chỉ những người thông qua suy nghĩ nhạy bén mà có xu hướng có học thức uyên bác.

Hoa Thường ôn nhu, cười nói: "Nếu tiểu Tứ biết phụ hoàng vì đặt tên cho nó mà phải lật sách cổ khắp nơi, chỉ sợ thằng bé sẽ sợ hãi không biết nên làm sao cho phải, thế nào cũng nước mắt giàn dụa cho coi."

Hoàng đế cười haha, bị Hoa Thường chọc cười, thuận theo nói tiếp: "Vậy thì trẫm sẽ đặt tên này. Tương lai Thường nhi phải nói đoạn lịch sử

này với tiểu Tứ đấy, cho trẫm nhìn nó nước mắt giàn giụa thế nào để trẫm còn cười nữa."

Hoa Thường nghe tiếng cười sang sảng của Hoàng đế, ôn nhu nói: "Thần thiếp đã lâu không nghe thấy tiếng cười vui vẻ đến thế của Hoàng thượng. Trong khoảng thời gian này chính vụ nặng nề, loạn trong giặc ngoài, Hoàng thượng rất ít khi nở nụ cười. Bây giờ thần thiếp có thể chọc cho Hoàng thượng vui vẻ thì thiếp đã mãn nguyện rồi."

Hoàng đế nghe vậy, trong lòng cảm thấy thỏa mãn: "Trẫm đang bận về chiến sự, lơ là hậu cung, nên phi tần cũng có nhiều câu oán hận. Duy chỉ có Thường nhi là tấm lòng khoan dung cẩn trọng, khiến cho trẫm cảm thấy rất an ủi."

Hoa Thường lắc đầu, ôn nhu khuyên bảo: "Bây giờ thần thiếp đã bình an sinh hạ nữ nhi, Hoàng thượng cũng không cần ngày ngày lo lắng nữa. Cho nên người hãy chuyên tâm lo chuyện quốc sự, thần thiếp sẽ chờ khi chiến sự thắng lợi để được nhìn thấy ý cười trên mặt Hoàng thượng."

Trong lòng Hoàng đế chấn động, nữ nhân có thể hiểu hãn thì có được mấy người? Hoàng hậu gương mặt hiền từ nhưng lòng lại tàn nhẫn, làm hãn lạnh tâm. Tính nết Thục phi thì như đứa trẻ, nếu ngày thường thì hãn sẽ nguyện ý sủng ái, chỉ là bây giờ hãn đang phiền muộn, làm gì còn tâm tư đi nhân nhượng người khác. Chỉ có nữ nhân trước mắt này là hiểu hãn lại cam chịu tịch mịch.

Hoàng đế nhắm mắt, mở miệng nói: "Tuy trẫm nghĩ tới mẫu tử ba người các nàng nhưng sẽ không chậm trễ quốc sự, chứ không phải "cá và tay gấu không thể có cả hai [6]". Thường nhi cũng đừng lo lắng. Đại Lương binh hùng tướng mạnh, tất nhiên sẽ toàn thắng trở về, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Nàng cũng phải tịnh dưỡng cho thật tốt, không cần lo lắng cho trẫm quá mức."

Hoa Thường nhu thuận gặt đầu, khê nói: "Thần thiếp tin tưởng Hoàng thượng."

Một câu này so với trăm câu khác còn hữu dụng hơn, Hoàng đế chậm rãi nhếch khóe miệng tạo thành một đường cong hoàn mỹ, trên mặt lộ vẻ ôn nhu.

Chiến sự đã đánh gần một năm, đại cục bên Nam Chiếu đã định, chỉ là người Hồ ở Mạc Bắc vô cùng bư hãn. Chiến sự giằng co, phải đợi sau khi tình hình ở Nam Chiếu thắng lợi thì mới tăng thêm binh lính được.

Cho dù chiến sự phát triển theo chiều hướng tích cực, nhưng lời tấu trên triều vẫn luôn là phòng ngừa chu đáo, vì lỡ như kết quả tệ nhất xảy ra thì cũng có sự chuẩn bị đầy đủ. Không khí trên triều đình luôn căng thẳng, nhóm thần tử cũng sẽ không nói tới chuyện "tất thắng".

Hiện tại áp lực lớn nhất không phải ở tướng quân và binh lính đang tác chiến ở tiền phương, mà là ở Hoàng đế đang ngồi trên ghế rồng.

Hoàng đế cũng là người, hãn cũng cần có người cố vũ và tin tưởng hãn.

Cũng có lúc hãn không có sự tự tin, cũng sẽ có lúc sợ thất bại và chết. Hơn nữa hãn lại không thể biểu hiện ra ngoài, bởi vì hãn là Hoàng đế, hãn vĩnh viễn chỉ có thể kiên cường mà thôi.

[4] Thuyết văn hay còn gọi là Thuyết văn giải tự (說文解字): là cuốn từ điển chữ Hán đầu tiên từ nguyên chữ Hán và cũng là cuốn từ điển sắp xếp các chữ Hán theo bộ thủ (部首). Bộ từ điển này có hơn 9.000 mục tự với 540 bộ thủ giải thích nguồn gốc các chữ Hán căn cứ chủ yếu trên cơ sở nghiên cứu ban đầu của chữ triện (kiểu chữ thư pháp Trung Quốc cổ). Hứa Thận đã hoàn thành bộ từ điển này vào năm 100 Công nguyên nhưng vì lý

do chính trị, ông phải đợi đến năm 121 mới giới thiệu bộ từ điển hoàn chỉnh cho Hán An Đế. (Theo wikipedia)

[6] Trích từ câu "Cá là món ta thích, bàn tay gấu cũng là món ta thích; nếu không có được cả hai thì bỏ món cá giữ lại món bàn tay gấu." của Mạnh Tử khi biểu đạt yêu cầu đối với mỹ thực, mỹ vị trong Cáo Tử thượng. Ngoài ra nó cũng mang hàm nghĩa sâu xa là khi đến thời điểm quan trọng, cần phải lựa chọn thứ gì cần thiết cho mình. Có đôi lúc sự tham lam là nguyên nhân dẫn đến mất tất cả.

Cũng có một câu khác là "Sinh mệnh là thứ ta theo đuổi, đại nghĩa cũng là thứ ta theo đuổi. Nếu trong hai việc này chỉ có thể chọn một, vậy thì ta sẽ vứt bỏ sinh mệnh mà kiên trì đại nghĩa. Tuy sinh mệnh là thứ ta theo đuổi, nhưng khi có việc quan trọng hơn sinh mệnh thì ta tuyệt sẽ không tham sống sợ chết..."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 101 - Thời Gian Ấm Áp

Lại ba tháng nữa trôi qua, chiến sự ở Nam Chiếu đã hoàn toàn kết thúc. Quân đội giành thắng lợi ở Nam Chiếu cũng không trở về quê nhà mà là trực tiếp đi về hướng Mạc Bắc.

Chiến sự ở Mạc Bắc rất kịch liệt, nhìn vào tình huống hiện tại, không kéo dài hai ba năm thì không thể đánh xong.

Hoàng đế không còn bận rộn giống như vài ngày trước đó nữa, bởi vì đã tăng binh ở Mạc Bắc, nên tốt xấu gì thì tình huống cũng đã có chuyển biến tốt hơn, vấn đề còn lại chính là thời gian.

Lấy thực lực của thiên triều thượng quốc [1], không sợ nhất chính là đánh lâu dài.

[1] Thiên triều thượng quốc (天朝上国): hai từ này đều có ý nghĩa về cách gọi của nước nhỏ đối với nước lớn hay nước bị phụ thuộc đối với nước cai trị.

Thượng Dương cung.

Hiện giờ tinh lực của Hoa Thường đều đổ dồn lên trên người ba đứa nhỏ ở Thượng Dương cung. Thế tử Trần Cát được xem như là ngoan ngoãn, cũng có thể tự chăm sóc mình, cho nên nàng cũng không hao tổn sức lực và tâm trí quá nhiều.

Tứ Hoàng tử và tiểu Công chúa thì lại là bảo bối luôn cần phải chú ý tới. Hiện tại trong một ngày Hoa Thường cũng không làm gì, tất cả thời gian đều dành ra để chơi đùa với hai đứa nhỏ.

Bởi vì lo lắng cho thân thể của hai đứa nhỏ, nên Hoa Thường chuyển tiểu Công chúa tới phòng kế bên, chỉ cách Tứ Hoàng tử một gian. Ban ngày Hoa Thường chăm sóc trông giữ hai đứa nhỏ ở chính điện, buổi tối thì đưa cả hai trở về.

Hoa Thường mặc trường bào bằng gấm vàng trắng thêu hoa với lông cáo viền xung quanh, nhìn Tứ Hoàng tử cũng ăn mặc rất dày đang bò trên thảm, thẳng bé cười đến ngã nghiêng ngã ngửa.

"Tiểu Tứ, đến chỗ của mẫu phi được không, đứng lên nào, đi từ từ thôi." Trên mặt Hoa Thường không chút phấn son, thanh lệ như xuất thủy phù dung [2], độ cong mi mắt khi cười mang theo vẻ ấm áp.

[2] Xuất thủy phù dung (出水芙蓉): hoa sen mới nở, so sánh thi văn tươi mát không tầm thường, hoặc chỉ nữ tử có nhan sắc diễm lệ.

Tứ Hoàng tử mở to đôi mắt, nhìn Hoa Thường đang dang rộng vòng tay, nuốt một chút nước miếng, đập đập bò qua chỗ Hoa Thường.

Hoa Thường bất đắc dĩ ôm tiểu đạn pháo Tứ Hoàng tử vào lòng, cười nói: "Tiểu Tứ không ngoan rồi, không được bò, đi từ từ được không?"

Tứ Hoàng tử tỏ vẻ nghe không hiểu, vẫn ở trong lồng ngực Hoa Thường cười đến nước miếng chảy dài.

Hoa Thường cầm khăn kiên nhẫn lau nước miếng cho Tứ Hoàng tử, sắc mặt ôn nhu, sau đó quay đầu hỏi mama ở bên cạnh: "Tiểu Tứ đã ba tuổi nhưng vẫn chưa biết đi, như vậy có bình thường không?"

Mama cười tươi như hoa, khom người trả lời: "Chuyện học đi, học nói đều phụ thuộc vào bản thân người đó, hưởng chi thân thể của Tứ Hoàng tử vốn cũng không được tốt lắm, đùi không chắc cũng là chuyện bình thường, chỉ cần hướng dẫn cách đi nhiều hơn là được."

Hoa Thường gật đầu cười nói: "Bốn cung không có kinh nghiệm gì, chỉ lo lắng Tứ Hoàng tử có được khoẻ mạnh hay không thôi, bây giờ biết nó bình thường thì tốt rồi."

Sau đó Hoa Thường một lần nữa đặt Tứ Hoàng tử ở đầu khác của tấm thảm, đỡ cánh tay nhỏ của Tứ Hoàng tử, nói lớn: "Tiểu Tứ, chúng ta cùng đi có được không? Nhìn mẫu phi này, nhắc đùi phải, bước chân trái, lại nhắc đùi phải, lại bước chân trái nè..."

Tứ Hoàng tử ngây ngô đi theo tiết tấu nhịp bước của Hoa Thường. Nhưng khi nàng buông lỏng tay, thẳng bé lại an vị trên tấm thảm, sau đó lại tiếp tục cười hì hì bò trên đất.

Tiểu Công chúa thì đang ngủ ngon lành ở trong nôi. Trong ba tháng đầu thì phần lớn trẻ con đều ngủ suốt ngày, còn hận không thể ngủ đủ mười hai canh giờ mỗi ngày. Người bình thường cũng không dám làm phiền đến vị tiểu Công chúa tôn quý này.

Nhưng Tứ Hoàng tử lại là ngoại lệ. Bây giờ hứng thú lớn nhất của Tứ Hoàng tử chính là bò đến bên cạnh nôi cọ cọ, nỗ lực đứng lên, nhón mũi chân nhìn tiểu bảo bảo trong nôi, thỉnh thoảng còn vươn ngón tay bụ bẫm, chọc chọc vào khuôn mặt của tiểu Công chúa, giống như muốn nói vì sao người lại không chơi với ta vậy.

Nhũ mẫu, mama đứng bên cạnh nhìn mà trong lòng sợ run, sợ Tứ Hoàng tử còn nhỏ không hiểu chuyện làm tiểu Công chúa bị thương. Nhưng mà Hoa Thường lại ở một bên hứng thú nhìn, cũng không ngăn cản Tứ Hoàng tử tìm nôi của tiểu Công chúa để chơi.

Hoa Thường cười đến cong cả mi mắt, quay đầu nói với Chương mama ở phía sau: "Từ sau khi để tiểu Công chúa ở bên cạnh tiểu Tứ, tiểu Tứ đã hoạt bát hơn rất nhiều, mỗi ngày đều tìm tiểu Công chúa để chơi, cũng thật thú vị. Người nói xem thế giới của trẻ nhỏ có hình dáng gì?"

Chương mama thấy Hoa Thường vui vẻ, cũng phụ họa nói: "Nói tới thì cũng có duyên. Tứ Hoàng tử trong số các Hoàng tử thì đứng thứ tư, tiểu Công chúa ở trong các Hoàng nữ cũng đứng thứ tư. Hai đứa nhỏ này đúng là trời sinh đã có duyên phận."

Hoa Thường nghe vậy cũng cười thư thái, là một người mẹ, đương nhiên nàng hi vọng bọn nhỏ của mình có thể hoà thuận ở chung với nhau, huynh hữu đệ cung [3], cùng nâng đỡ nhau.

[3] Huynh hữu đệ cung (兄弟恭): ý nghĩa là ca ca thương yêu đệ đệ, còn đệ đệ cung kính với ca ca.

Tuy rằng Tứ Hoàng tử không phải là hài tử thân sinh của nàng, nhưng trên pháp lễ (phép tắc và lễ nghi) thì cũng không khác gì thân sinh, tương lai sẽ là trụ cột mà nàng và tiểu Công chúa dựa vào.

Cho nên dù hiện tại nàng đã có nữ nhi thân sinh, nhưng ở trong lòng Hoa Thường, địa vị của Tứ Hoàng tử không hề bị giảm xuống, ngược lại càng tăng cao hơn.

Nói tóm lại, ba đứa nhỏ ở Thượng Dương cung, chỉ có Thế tử Trần Cát là quan hệ có chút xa cách với Hoa Thường. Tuy rằng quan tâm lẫn nhau, nhưng tình cảm vẫn còn có chút đơn bạc.

Dù sao thì phụ mẫu thân sinh của Thế tử đều còn sống. Nếu người coi Thế tử như là thân sinh, thì trong lòng Hoàng thượng và Thái hậu sẽ nghĩ ra sao? Trong lòng phụ mẫu của người ta cũng nghĩ như thế nào?

Trong lòng Hoa Thường cũng dẫn đo một phen, đều cân nhắc rất rõ quan hệ gần xa. Người nào có thể thâm giao, người nào không thể thâm giao, Hoa Thường biết rất rõ.

"Mẫu phi... Mẫu, phi, muội muội, bọt bọt, phun, không ngoan." Tứ Hoàng tử lấp bắp cáo trạng với Hoa Thường, gương mặt tròn trĩnh hình như còn mang biểu tình ầm ức.

Hoa Thường nhìn kỹ, thì ra tiểu Công chúa đã tỉnh, nhưng lại không khóc không quấy, ngoan ngoãn phun bong bóng chơi đùa. Tứ Hoàng tử dán đến gần một chút, thành ra bị phun nước miếng vào mặt.

Hoa Thường vô cùng vui mừng, ôm Tứ Hoàng tử vào trong lồng ngực, ôn nhu nói: "Ừ, muội muội không ngoan, mẫu phi sẽ nói lại với muội muội. Tiểu Tứ thật lợi hại, về sau phải chăm sóc cho muội muội thật tốt nha." Hoa Thường cẩn thận lau nước miếng trên mặt Tứ Hoàng tử, khuôn mặt nhu mì tràn đầy sự ôn nhu.

Đầu nhỏ của Tứ Hoàng tử khê gật, cắn ngón tay nói: "Tiểu Tứ sẽ ngoan."

Hoa Thường cười khúc khích, rút ngón tay từ trong miệng Tứ Hoàng tử ra, ôn nhu nói: "Mẫu phi biết tiểu Tứ ngoan nhất, nhưng không thể đưa ngón tay vào trong miệng như vậy được, bằng không thì sẽ không ngoan đâu."

Tứ Hoàng tử mở to đôi mắt đen láy, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Quả thật Hoa Thường yêu quý thằng bé không thôi, hận không thể xoa vuốt bóp nắn khuôn mặt bụ bẫm của Tứ Hoàng tử.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến thanh âm sắc bén của tiểu thái giám: "Hoàng thượng giá lâm!"

Hoa Thường sưng sốt, sau đó sửa sang lại y phục một chút, thu thập tốt cho hai đứa nhỏ, rồi mới ra cửa nghênh giá.

Thoạt nhìn tâm tình Hoàng đế không tồi, trực tiếp lôi kéo Hoa Thường đi vào nội điện. Hắn vừa thấy nôi của tiểu Công chúa thì liền tươi cười, vươn cánh tay, cẩn thận bế đứa bé lên, nhẹ nhàng đung đưa.

Tiểu Công chúa cũng nể tình không khóc, mở to đôi mắt mơ mơ màng màng nhìn người quen thuộc trước mắt, lộ ra một nụ cười không có chiếc răng nào.

Hoàng đế như giật mình với hành động của tiểu Công chúa, quay đầu cố gắng nhịn cười, nhẹ giọng nói: "Trẫm cảm thấy Viện nhi rất thích trẫm. Mỗi lần trẫm lại gần thì con bé liền tỉnh, rồi còn cười với trẫm."

Hoa Thường bất đắc dĩ cười nói: "Con bé mới có mấy tháng, sao có thể nhận biết được người nào, chỉ là trùng hợp mà thôi."

Hoàng đế tức giận trừng mắt, nghiêm túc nói: "Trẫm thấy chính là tiểu Công chúa thông minh, còn nhỏ tuổi mà đã nhận ra trẫm, Thường nhi có ghen tị thì cũng vô ích."

Hoa Thường dờ khóc dờ cười, quả nhiên Hoàng đế là người tùy hứng nhất trên đời này.

Tứ Hoàng tử ngửa đầu nhìn phụ hoàng, mồm miệng ê a không rõ: "Phụ, phụ hoàng, đưa muội muội, cao cao, té ngã."

Hoa Thường bế Tứ Hoàng tử lên, tràn đầy tươi cười hôn lên khuôn mặt nhỏ mà bụ bẫm kia, khen ngợi nói: "Tiểu Tứ của chúng ta thật là hiếu chuyện, còn biết sợ muội muội bị té ngã, giỏi quá đi!"

Hoàng đế nhìn đáng vẻ Hoa Thường sủng nịnh Tứ Hoàng tử, bất đắc dĩ trách cứ: "Nàng cũng đừng sủng thảng bé quá mức, sao có thể để nó mỗi

ngày đều chơi bên cạnh muội muội mới hơn ba tháng tuổi như vậy? Chân tay thẳng bé vụng về, không khéo lại làm Viện nhi bị thương. Huống chi trầm ôm Viện nhi như thế, sao có thể để con bé bị té ngã được?"

Trong lòng Hoa Thường chửi thầm, câu cuối mới là điểm mấu chốt của Hoàng thượng chứ gì, sau đó nàng tranh luận: "Lời này của Hoàng thượng sai rồi, tiểu Tứ mới ba tuổi vẫn là một đứa trẻ, sao lại không thể chơi cùng với muội muội? Huống chi, tiểu Tứ của chúng ta hiểu chuyện, còn biết chăm sóc muội muội nữa kìa, bị muội muội phun nước miếng vào mặt cũng không tức giận, đúng hay không hả tiểu Tứ?"

Dù sao thì Tứ Hoàng tử cũng còn nhỏ, một chuỗi lời nói của Hoa Thường nó nghe cũng không hiểu, thấy Hoa Thường đang tươi cười dịu dàng mỹ lệ, liền ngây ngốc gật đầu.

Hoàng đế thấy vậy, bất đắc dĩ cười nói: "Thằng nhóc này, bây giờ lại bị sắc đẹp mê hoặc."

Hoa Thường lại cười vui vẻ, hôn Tứ Hoàng tử một cái, khen ngợi nói: "Tiểu Tứ ngoan nhất."

Tất nhiên Hoàng đế không tán thành cách sủng nịnh của Hoa Thường đối với Tứ Hoàng tử như vậy, nhưng khi hấn nghĩ đến thân thể của Tứ Hoàng tử thì cũng thỏa hiệp. Tiểu tử này đúng là đánh không được, mà mắng thì cũng không xong, chỉ sợ kích động một cái thì bệnh lại tái phát, đến lúc đó cũng không có chỗ mua thuốc hồi hận.

Sau khi hai người đỡ hai tiểu tử tông kia ngủ xong, mới rảnh rỗi trò chuyện với nhau.

Hoàng đế dùng bữa ở Thượng Dương cung cũng không đặt nặng lễ nghi, cũng chưa từng có việc "lúc ăn và ngủ thì không được nói chuyện phiếm", nên vừa ăn vừa tán gẫu cũng là chuyện bình thường.

"Sắp tới để cho Thế tử về nhà một chuyến đi." Hoàng đế mở miệng nói.

Hoa Thường nhướn mày, khẽ nói: "Kính vương phủ có chuyện gì sao? Việc học của Cát nhi vẫn là trọng yếu, tùy tiện xin nghỉ cũng không tốt."

Hoàng đế cong khoé miệng, ánh mắt thâm trầm: "Mấy ngày trước Kính Vương phi chẩn mạch ra được mang thai ba tháng, đây chính là đại sự, trăm liền ân điển cho Thế tử về nhà thăm hỏi, cũng để cho Kính Vương phi an tâm."

Hoa Thường sửng sốt một chút, sau đó gật đầu đáp ứng.

Trong lòng nàng lại sáng như gương, không thể không nghi ngờ cách làm của Hoàng đế là có mục đích riêng.

Nếu Kính vương phủ chỉ có một đứa bé là Trần Cát, như vậy tất nhiên Kính vương và Kính Vương phi sẽ toàn tâm toàn ý vì Trần Cát mà suy xét. Nhưng bây giờ sau nhiều năm Kính Vương phi lại có thai lần nữa, nhất định là vô cùng mong chờ. Nếu có thêm một nam hài thì có thể sẽ cực kỳ náo nhiệt.

Thân quen với trường tử chia lìa nhiều năm? Hay là thân thiết với ấu tử nuôi nấng ở bên người đây?

Thật đúng là một vấn đề nan giải.

Bây giờ Hoàng đế thả Trần Cát về nhà, chỉ sợ muốn để cho Trần Cát nhìn xem, sau khi mẫu phi của nó có thai, nó sẽ không phải là tất cả của mẫu phi nữa.

Nhất định Kính Vương phi sẽ đặt nhiều tình lực lên cái thai trân quý này. Nếu lạnh nhạt với Trần Cát thì nó sẽ có suy nghĩ khác.

Hiện tại Trần Cát được nuôi dưỡng ở trong cung, tình cảm với Hoàng đế thân thiết hơn một chút. Hoàng đế cũng hy vọng có một Kính vương thân cận, chứ không phải một Kính vương đối lập với mình.

Tương lai khi Trần Cát kế thừa Vương vị, như vậy thì mọi thứ sẽ trở lại trong tay của Hoàng đế.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 102 - Cửu Tần

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Tiêu Phòng cung, thiên điện bên trái.

Ôn Quý tần ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve cây trâm ngọc trên búi tóc, khóe miệng mang theo ý cười ôn nhu, quả thật là dáng vẻ dịu dàng hiền hậu, chỉ là trong mắt lóe lên tia sáng khiến người khác không đoán được.

Cung nữ thiếp thân Bình Nhi nhẹ nhàng chải tóc cho Ôn Quý tần, giọng nói êm dịu vui vẻ: "Hôm nay Nội phủ đã đưa tới vài bộ trang sức, đều vô cùng tinh xảo và đẹp đẽ, nhất định nương nương sẽ rất thích."

Ôn Quý tần nhường nhường khóe mắt, hé miệng cười nói: "Phân lệ tháng này đã đủ rồi, Nội phủ còn đưa thứ gì đến nữa vậy?"

Bình Nhi cũng cảm thấy vinh dự, lên tiếng nói: "Người của Nội phủ đều vô cùng có mắt nhìn, người nào cũng nịnh nọt lấy lòng nương nương."

Khóe miệng Ôn Quý tần nhếch lên, duỗi ngón tay tinh tế của mình vuốt phẳng nếp nhăn trên váy, khẽ cười: "Đám người Nội phủ đều là gió chiều nào theo chiều đó, hừ, có gì đáng để vui vẻ đâu chứ?"

Bình Nhi nhẹ giọng nói: "Lúc Kỳ Hiền phi nương nương có thai, người của Nội phủ hận không thể dán mặt lên cửa Thượng Dương cung,

khi đó nơi này của chúng ta vắng vẻ biết bao nhiêu. Đáng tiếc, khi Hiền phi nương nương sinh ra nữ nhi thì người của Nội phủ còn không phải đến lấy lòng nương nương hay sao?"

Ôn Quý tần nhếch môi, mở miệng nói: "Hiền phi tỷ tỷ là người mà người có thể nghị luận ở sau lưng sao? Không nói đến việc Hiền phi sinh ra nữ nhi, ngay cả lúc không sinh thì cũng cao quý hơn chủ tử của người đấy."

Bình Nhi thấy hình như nét mặt Ôn Quý tần có vẻ hậm hực, vội vàng khuyên nhủ: "Nương nương đừng buồn. Bây giờ lòng của Hoàng thượng đang ở Thượng Dương cung, đương nhiên Hiền phi nương nương được nở mày nở mặt rồi, nhưng mà Nội phủ mới là đại diện cho hướng gió ở hậu cung. Nương nương có Hoàng tử, hiện giờ Ngũ Hoàng tử tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh, tương lai nhất định sẽ là người tài. Công chúa của Hiền phi nương nương dù được sủng ái như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là Công chúa mà thôi.

Lúc này trên gương mặt Ôn Quý tần mới có chút vui vẻ, đôi môi đỏ thắm kéo ra một độ cong nhu hòa, sau đó nàng thu liễm lại ý cười, khẽ nhún đôi mày ngài, thấp giọng nói: "Ta kém hơn bọn họ chỗ nào? Gia thế? Dung mạo? Tính cách? Đều không thua. Nhưng vì sao Hoàng thượng chỉ yêu thích hai vị tỷ tỷ mà không nhìn ta lâu hơn một chút chứ? Ta cũng muốn làm một muội muội ngoan ngoãn, nhưng mà rốt cuộc cũng khó mà được như ý muốn."

Thượng Dương cung, chính điện.

Bây giờ Hoa Thường hết sức bận rộn, chưa nói đến việc Tứ Hoàng tử và Tứ Công chúa còn nhỏ cần phải có người trông nom, mà Thế tử Trần Cát cũng sắp phải xuất cung, điều này khiến cho Hoa Thường quay cuồng đến sức đầu mề trán.

"Lưu mama, hành trang của Thế tử nên chuẩn bị kĩ càng một chút, đừng nhiều quá hay ít quá, đến lúc đó không chỉ có sai sót mà còn khiến cho người ngoài chê cười, nếu vậy thì bốn cung không thể nhắm mắt cho qua được đâu." Hoa Thường ngồi trên ghế chủ vị, mặc một bộ cung trang hơi cũ, chậm rãi mở miệng dặn dò. Chuyện trâm phượng lần trước đã khiến cho Hoa Thường nảy sinh cảnh giác, lần này tuyệt đối không thể để xảy ra sơ sót nữa.

Lưu mama cung kính đáp lời: "Đây là đương nhiên, tất cả đồ vật đều qua tay nô tỳ một cách cẩn thận. Tấm lòng yêu thương của nương nương dành cho Thế tử, Thế tử cũng sẽ ghi nhớ trong lòng."

Vị Lưu mama này là người của Kính vương, cũng là người duy nhất theo Thế tử vào cung, tất nhiên tâm niệm đều là vì tiểu chủ tử của mình. Bây giờ Kính Vương phi lại mang thai lần nữa, trong lòng Lưu mama cũng lo lắng thay cho Thế tử, hiện tại cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi.

Hoa Thường hài lòng gật đầu nói: "Lưu mama cũng là lão nhân bên cạnh Thế tử, người làm việc thì bốn cung yên tâm. Lần này Thế tử trở về, cũng không biết là sẽ ở lại bao lâu, thân thể của Vương phi cũng không biết cụ thể như thế nào. Bốn cung vẫn không nỡ xa Thế tử, định lâu nhất là một tháng sẽ đón Thế tử trở về, đợi đến khi đứa bé của Vương phi ra đời, ta lại cho Thế tử về đó một lần nữa."

Lưu mama khom người, mặt đầy ý cười trả lời: "Nương nương suy nghĩ chu toàn, khiến người phải lao tâm rồi."

Hoa Thường cười ôn nhu: "Có gì mà nhọc lòng đâu chứ, hoàng cung với vương phủ cách nhau cũng không xa lắm, qua lại cũng thuận tiện."

Lưu mama cũng không biết là tốt hay là xấu, khom lưng đáp vâng.

Lan Chi ở phía sau Hoa Thường, nhẹ nhàng hạ bờ vai của Hoa Thường xuống, mở miệng nói: "Thế tử lương thiện nhưng số mệnh lại lận đận."

Hoa Thường bất đắc dĩ cười một tiếng, thấp giọng nói: "Gì mà số mệnh do ông trời định sẵn chứ, trên đời này có rất nhiều người lương thiện, sao trời xanh có thể bảo hộ cho từng người được đây?"

Lan Chi biết sự khổ tâm và khó xử của Hoa Thường, cười một tiếng, không nói nữa.

Tính tình của Thế tử Trần Cát quả thật rất thiện lương, khoan dung nho nhã, cung nhân ở Thượng Dương cung không có ai mà không yêu mến Thế tử. Đương nhiên Lan Chi cũng vậy, đứa trẻ còn nhỏ như thế mà đã phải rời xa phụ mẫu đến một nơi đầm rồng hang hổ như hoàng cung này, thì có bao nhiêu cực khổ đây? Bây giờ phụ mẫu có thêm hài tử, bá phụ Hoàng đế chí cao vô thượng còn tính kế cốt nhục, quả thật rất đúng với câu nói: trời cao vô tình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vị Ương cung.

Hoàng hậu mặc một thân cung trang màu vàng sáng, vấn kiểu tóc lưu vân kế đơn giản, cài thêm hoa nhung đính tua rua kim tuyến khiến cho khí chất quanh thân Hoàng hậu ôn hòa hơn rất nhiều.

"Các vị muội muội miễn lễ." Hôm nay trên mặt Hoàng hậu không mang theo ý cười, có thể Hoàng hậu cũng cảm thấy cười mãi thật là mệt mỏi.

"Tạ Hoàng hậu nương nương." Hoa Thường vẫn hành lễ một cách chuẩn mực như cũ, sau đó đứng dậy, hoàn mỹ không một thiếu sót.

Sau khi các vị phi tần ngồi xuống, không một ai nói chuyện, bầu không khí lập tức trở nên có phần lúng túng.

Nói ra thì quả thật hậu cung thiếu một người nhanh nhẹn quyết tuyệt, nếu có một người như Vương Hy Phượng [1] ở đây, ít nhất cũng sẽ không quá nhàm chán.

Hoàng hậu miễn cưỡng cười nói: "Mấy ngày nay bốn cung có chút mệt mỏi, giờ đến các vị muội muội cũng mệt rồi ư? Không muốn trò chuyện với bốn cung sao?"

Khánh Quý tần ngồi ở phía dưới cười sang sảng một tiếng, mở miệng trả lời: "Hoàng hậu nương nương không nói chuyện, đám người tần thiếp cũng không dám vượt qua quy củ." Hoàng hậu không có cảm tình tốt với Khánh Quý tần. Chỉ dựa vào việc Khánh Quý tần là chất nữ (cháu gái) của Thái hậu, thì cũng đủ để nàng không thích Khánh Quý tần rồi, nhưng vì mặt mũi nên đương nhiên nàng phải dè dặt rộng lượng.

"Khánh Quý tần nói đùa, đều là tỷ muội trong nhà, làm gì có nhiều quy củ như vậy."

Dung mạo của Khánh Quý tần cũng không đẹp lắm, chỉ có thể xếp vào loại bình thường. Mặt tròn như cái mâm, vóc người hơi phì nhiêu, không được Hoàng thượng sủng ái thì cũng không có gì kỳ lạ.

Khánh Quý tần đối với việc biểu ca không sủng ái mình rất là bất mãn, nhưng ai dám nổi giận với thiên tử chứ? Nhẫn nhịn, đương nhiên là phải trút giận lên người của người khác rồi.

Cho nên Nghiêm Tần ở cùng một cung với Khánh Quý tần liền gặp xui xẻo. Hai ba ngày thì bị chửi chớ mắng mềo, Nội phủ đưa tới thứ gì cũng đều bị Khánh Quý tần cướp hết một nửa.

Cũng may tính tình Nghiêm Tần mềm mỏng, hơn nữa Nghiêm Tần cũng không để ý đến những chuyện này cho lắm, nếu không thì lại gây ra một trận phong ba rồi.

Khánh Quý tần thấy hôm nay tâm tình Hoàng hậu không tốt, đảo tròn mắt một cái, cười nói: "Hôm nay Nghiêm Tần muối muối bị bệnh nên không tới, ít đi một người nên cũng bớt đi vài phần náo nhiệt. Nói tới thì thân thể Nghiêm Tần muối muối quả thật là liễu yếu đào tơ, cứ hai ba ngày thì lại bị bệnh, ai chịu cho nổi kia chứ? Vậy mà Hoàng thượng lại thường xuyên đến thăm, tần thiếp ở bên cạnh nhìn thấy đúng là rất lo lắng, lỡ như lây bệnh cho Hoàng thượng thì biết làm thế nào?"

Hoàng hậu nhú mày. Đúng vậy, nàng không thích Khánh Quý tần, nhưng cảm tình đối với Nghiêm Tần cũng không tốt hơn bao nhiêu. Bây giờ nghe Khánh Quý tần nói xấu Nghiêm Tần, đúng là có mấy phần dở khóc dở cười.

Hoa Thường vẫn luôn có biểu tình nhàn nhạt, vừa nghe Khánh Quý tần nói như vậy thì có chút bất mãn.

Lúc Khánh Quý tần mới vào cung thì trông còn khá ổn. Tuổi còn nhỏ nhưng có hậu thuẫn vững chắc, làm người lại khiêm tốn nội liễm, không gây ra chuyện thị phi gì. Kết quả mới có mấy tháng mà nàng ta đã hiện nguyên hình, lộ ra bộ mặt thật.

Hoa Thường nâng tách sứ Thanh Hoa ở bên cạnh lên, nhấp một ngụm, thông thả lên tiếng: "Quý tần muối muối không hổ là biểu muội của Hoàng thượng, so với người khác còn thận trọng hơn mấy phần, bốn cung đúng là hổ thẹn. Có điều, chân ở trên người Hoàng thượng, đi đâu đương nhiên là theo ý muốn của người, thân là phi thiếp, chúng ta vẫn nên đoan chính khắc chế bản thân là được rồi."

Khánh Quý tần nghe Hoa Thường nói như vậy, tức giận đến mức mặt đỏ bừng, khước miệng khinh thường vênh lên, không cam lòng yếu thế nói: "Hiền phi nương nương nói rất đúng. Tần thiếp xuất thân vọng tộc, tuy không bằng người gia thế hiển hách, nhưng chút đạo lý này thì tần thiếp cũng hiểu. Cho nên không phải hôm nay tần thiếp đến đây để hỏi ý kiến của Hoàng hậu nương nương sao? Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, lại là thê tử kết tóc của Hoàng đế biểu ca, lo lắng cho long thể an khang của Hoàng thượng cũng là chuyện đương nhiên thôi."

Khánh Quý tần nhìn thẳng Hoa Thường, người khác sợ Hoa Thường nhưng nàng thì không sợ.

Cô mẫu của nàng còn đang ngồi ở Từ Ninh cung kia kìa. Tuy biểu ca của nàng không sủng ái nàng nhiều, nhưng dù sao cũng là huyết mạch tương liên, tính từng nữ nhân ngồi ở đây, thì làm gì có ai thân thiết với Hoàng thượng hơn nàng kia chứ?

Mi mắt đang rũ xuống của Hoa Thường khẽ nâng lên, trái lại nàng có mấy phần hứng thú. Khánh Quý tần đây là đang muốn đánh tay đôi với nàng hay sao? Ai cho nàng ta tự tin này vậy? Thái hậu à?

Những phi tần khác thấy thế cũng hứng thú bừng bừng. Hậu cung phẳng lặng giống như một đầm nước đọng, có thể thấy chút náo nhiệt quá thật không dễ dàng gì. Mỗi người đều im lặng cúi đầu, nhưng ai cũng dựng lỗ tai lên thật cao để nghe ngóng.

Gương mặt Hoa Thường vẫn nhu hòa dịu dàng như cũ, thanh âm nhẹ nhàng: "Dường như Quý tần muội muội có chút hiểu lầm bốn cung rồi, lời trong lời ngoài đều mang theo "ý tại ngôn ngoại". Bốn cung cũng không để ý, dù sao muội vẫn còn nhỏ tuổi, cho nên không hiểu chuyện. Chỉ là bốn cung thấy tội nghiệp cho Nghiêm Tần muội muội, bất luận là mùa đông hay mùa hè đều thường xuyên đau bệnh, mùa đông thiếu áo mặc, mùa hè thì thiếu băng."

Khánh Quý tần vừa nghe những lời này thì có chút chột dạ, sau đó là tức giận. Phải, nàng đã cắt xén bớt mấy thứ, nhưng Nghiêm Tần cũng không nói gì cả. Vậy mà một tứ phi ở Thượng Dương cung lại quá quá rộng rãi!

"Lời này của Hiền phi nương nương quả thật là lời trách móc, làm cho tần thiếp thấy hổ thẹn. Từ nhỏ tần thiếp quen được cưng chiều nâng niu, vào cung lại may mắn có Thái hậu cô mẫu trông nom, nên chi tiêu ăn mặc đều dư ra vài phần. Tần thiếp sợ phá hỏng cung quy, đương nhiên là cự tuyệt. Nghiêm Tần muội muội thấy tình trạng đó, vì muốn làm yên lòng tấm lòng từ ái của Thái hậu, nên mới thường xuyên tặng phân lệ cho tần thiếp. Tần thiếp thấy muội muội tình thâm nên không tiện cự tuyệt, sao đến miệng của nương nương lại là tần thiếp ngang ngược vậy?"

Đối với chuyện Khánh Quý tần ngang nhiên đảo trắng thay đen, Hoa Thường vô cùng bội phục, lấy Thái hậu làm lá chắn, ai cũng phải cho nàng ta ba phần mặt mũi. Nếu là chuyện khác, e là Hoa Thường cũng không truy cứu nữa. Nhưng Nghiêm Tần là người mà Hoàng thượng đề cập muốn nàng trông nom chăm sóc, nhất định nàng không thể làm như không nghe không thấy được.

Hoa Thường cầm khăn tay lên lau khóe môi một cái, ôn nhu nói: "Quý tần muội muội miệng mồm lạnh lợi, bốn cung thật sự là cảm thấy không bằng. Nhưng mà thế gian trắng đen rõ ràng, không thể đảo lộn được. Nghiêm Tần muội muội dịu dàng nhu thuận, xuất thân thế gia vọng tộc, thân nhân vẫn còn đang liều mạng ở chiến trường, thần thiếp ở đây mong Hoàng hậu nương nương điều tra kỹ càng, chớ làm rét lạnh lòng trung liệt của gia tộc."

Hoàng hậu thấy lửa này đốt tới người mình thì khẽ nhú mày. Hiền phi không phải là người thích gây chuyện hay là lo chuyện bao đồng, hôm nay nàng ta đối chọi khá gay gắt như vậy, nhất định là có nguyên do. Mà Khánh

Quý tần có Thái hậu chống lưng, nếu thật sự điều tra kỹ, nhất định sẽ chọc giận Thái hậu.

Trong lòng Hoàng hậu khó chịu, Hiền phi gây ra chuyện rắc rối, vì sao nàng phải đi đắc tội với Thái hậu chứ?

"Hiền phi muội muội nói quá lời, từ xưa đến nay hậu cung luôn luôn hòa thuận. Nghiêm Tần đau ốm cũng là do thân thể không tốt. Mặc dù Khánh Quý tần làm việc có nhiều bất công nhưng thật ra thì cũng không có gì quá đáng, cũng không cần phải chuyện bé xé ra to, làm mất hòa khí ở hậu cung, khiến lòng người hoang mang." Hoàng hậu nở nụ cười rộng lượng, đôi môi đỏ thắm vẽ ra một độ cong cực kỳ uy nghi.

Hoa Thường thấy vậy, biết Hoàng hậu không muốn làm lớn chuyện, cũng không muốn đắc tội với Thái hậu, nhàn nhạt cười nói: "Hoàng hậu nương nương nói phải, nhất định sẽ không có gì thiếu sót đâu."

Hoàng hậu thấy lời nói của Hoa Thường có điều không đúng, ngược mắt lên nhìn gương mặt bình tĩnh đoan trang của Hoa Thường một chút, cảnh giác trong lòng.

Khánh Quý tần nhếch khóe miệng lên, khóe mắt liếc Hoa Thường một cái, rất là xuân phong đắc ý.

Thẩm Thục phi không nhìn nổi bộ dạng càn rỡ kia, không âm không dương lên tiếng nói: "Trong núi không có cọp, khỉ xưng đại vương."

Sắc mặt Hoàng hậu đột nhiên thay đổi, sắc mặt Khánh Quý tần cũng trở nên khó coi.

Lời này của Thục phi thẳng thắn châm biếm Hoàng hậu vô dụng. Hoàng hậu là con cọp ở trong núi nhưng lại giống như không có vậy. Mà ở trong mắt Thục phi thì Khánh Quý tần chẳng qua cũng chỉ là một con khỉ nhảy lên nhảy xuống mà thôi.

Thỉnh an sớm ở Vị Ương cung cứ như vậy mà hạ màn một cách không hề vui vẻ. Nhưng khiến cho mọi người kinh ngạc chính là chỉ ý của Hoàng đế vào ngày hôm sau.

"Từ xưa nay trăm đều mong hậu cung luôn duy trì lễ giáo, xem trọng khuôn phép trang nghiêm hòa nhã. Nghiêm thị có tài có đức, ngôn hạnh đủ đầy, tuyển vào hậu cung. Nghiêm thị ở trong cung đức cao vọng trọng, phẩm hạnh đoan trang, thận trọng hòa nhã, chưa từng sinh thị phi bất hòa. Dựa vào từ dụ của Hoàng Thái hậu, lấy sách ẩn tấn phong thành Tu nghi, chủ vị Trữ Tú cung. Cần phải ôn hòa, cần mẫn, cung kính, khiêm tốn, vì hoàng thất kéo dài nhân mạch. Khâm thử."

[1] Vương Hy Phượng: (chữ Hán: 王熙鳳) là một nhân vật trong bộ truyện nổi tiếng Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần, Trung Quốc. Tên thường gọi của Vương Hi Phượng là Phượng Thư. Tuy xinh đẹp nhưng Hy Phượng lại là người phụ nữ chanh chua, cay nghiệt và độc ác nên có biệt danh là Phượng ớt. Là người nắm tất cả quyền hành trong phủ Vinh, Phượng Thư ngày ngày cai quản mọi việc vô cùng khéo léo, thông thạo, có thể quán xuyến công việc nhà cửa nên được người trên như Giả mẫu hay Vương phu nhân rất quý mến, nhưng bị người dưới e ngại, có khi thù ghét. Tuy không biết đọc sách ngâm thơ nhưng nàng lại có đầu óc thông minh sắc sảo, giỏi tính toán, xứng đáng liệt vào bậc nữ lưu hào kiệt trong phủ, nam nhân không thể so sánh được. Phượng Thư thông minh nhưng hay phải dụng nhiều tâm cơ, cậy khỏe nên tham công tiếc việc, bởi vậy nên sức khỏe dần dần suy kém. Trong kết thúc của Cao Ngạc, Vương Hy Phượng chính là người bày kế tráo giường đổi cột, để Bảo Ngọc lấy Bảo Thoa, còn Đại Ngọc ôm hận mà chết. Cơ nghiệp trong phủ thì ngày một lụn bại, quyền hành của Phượng Thư cũng mất dần, lại phải gánh chịu nhiều nghiệp chướng lúc trước nên đến đám tang của Giả mẫu, nàng cũng

không còn được người trọng nề. Cuối cùng bệnh tật rồi chết, thọ khoảng 30, 31 tuổi. Khi bốc thê nàng được thê hoa cúc. (Trích Wikipedia)

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 103 - Gửi Gắm Của Quý Tần

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Mai Thái phi.

Đạo ý chỉ này chấn động toàn bộ hậu cung.

Sau khi Hoàng hậu nghe xong thì tức giận bóp gãy móng tay dài của mình, Hoàng thượng làm như vậy là không hề quan tâm đến thể diện của nàng, chẳng khác nào cho nàng một cái tát thật mạnh!

Hoàng hậu ngồi trên bảo tọa bằng vàng, nước mắt dường như đã khô cạn.

Hôm qua nàng còn cố gắng một điều nhịn chín điều lành, thì hôm nay đã nhận được ý chỉ của Hoàng đế: Nghiêm Tần nhảy lên hai cấp, đứng hàng cửu tần, làm chủ Trữ Tú cung. Hoàng thượng nhiều lần thăng vị cho phi tần cũng không nói qua với chủ hậu cung là nàng một tiếng, sao Hoàng hậu nàng có thể chịu nổi?

Từ khi nào phu thê hai người đã đi tới mức này? Sự nâng đỡ và kính trọng ở đâu? Sự tín nhiệm và sủng ái nơi đâu?

Tất cả đều như gió bay đi rồi, không hề nhìn thấy chút bóng dáng nào.

Thúy Lâu cẩn thận bưng trà lên, không đành lòng nói: "Nương nương... Xin người bảo trọng phượng thể, người hãy đi nhận sai với Hoàng thượng đi."

Hoàng hậu nở nụ cười điên cuồng, sau đó ánh mắt ngậy đại, chậm chậm nói: "Nhận lỗi? Muốn bốn cung nhận lỗi? Bốn cung đã làm gì sai?! Giết tiện nhân Tô Cơ thì có lỗi sao? Không muốn đắc tội với Thái hậu là sai sao? Bốn cung không sai!!"

Thúy Lâu thấy Hoàng hậu dần không thể khống chế được cảm xúc, vội vã tiến lên khuyên nhủ: "Nường nường, nường nường! Người đừng ngoan cố lấy trứng chọi đá nữa, xin người hãy vì Tam Hoàng tử mà suy nghĩ. Nếu người không nghĩ cho mình thì cũng phải suy nghĩ cho Tam Hoàng tử. Nường nường thất sủng, có lỗi với Hoàng thượng, ngoài kia không biết sẽ có bao nhiêu kẻ thừa dịp tranh thủ đây?"

Vành mắt Hoàng hậu đỏ bừng, đổ gục trên ghế phượng.

Mà một trong những nhân vật chính của sự kiện ngày hôm qua, Khánh Quý tần, hiện giờ đang oan ức khóc trên đầu gối Thái hậu.

Khánh Quý tần mặc một chiếc váy tay rộng bằng gấm thêu hoạ tiết màu tím, búi tóc hơi tán loạn, bộ diêu Như Ý bằng vàng vòng được điểm thúy trên đầu cũng xiêu vẹo. Nàng nhào người nằm trên đầu gối Thái hậu, không ngừng nức nở: "Cô mẫu, cô mẫu, Kỳ Hiền phi kia thật là khinh người quá đáng! Nhất định là nàng ta đã nói gì đó trước mặt Hoàng đế biểu ca, nếu không sao Hoàng đế biểu ca có thể ban ý chỉ như vậy?"

Thái hậu nhìn chất nữ mất hết hình tượng, bất đắc dĩ thở dài.

Khánh Quý tần lại khóc, tiếp tục kể lể: "Cô mẫu, người giúp con đi. Nghiêm Tần kia cả ngày trưng ra dáng vẻ lẳng lơ cười đùa, nhờ liễu phù phong [1] câu dẫn Hoàng thượng, dựa vào cái gì mà nàng ta được đứng vào hàng cửu tần, làm chủ Trữ Tú cung. Sau này con phải sống dưới nàng ta, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chứ?"

[1] Nhờ liễu phù phong: liễu rủ trước gió, ý nói dáng vẻ yếu đuối.

Thái hậu đưa tay xoa đầu Khánh Quý tần, thông thả lên tiếng: "Con bé này, ai gia thật sự không biết để người tiến cung là đúng hay sai nữa."

Khánh Quý tần nghe vậy liền run lên, chậm rãi ngẩng đầu, khoé mắt đỏ hồng, lẩm bẩm nói: "Cô mẫu..."

Thái hậu thở dài: "Là do người làm việc quá mức cần rờ, việc của Nghiêm Tần ai gia vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, bởi vì người là chất nữ của ai gia. Nhưng bây giờ chuyện bị náo loạn thành thế này, Hoàng thượng nể mặt ai gia, không xử trí người nên chỉ còn cách hậu đãi Nghiêm Tần mà thôi."

Khánh Quý tần oan ức nhúu mày, cắn môi nói: "Nghiêm Tần có tài cán gì mà được đứng hàng cửu tần, đã vậy Kỳ Hiền phi còn nhúng tay vào cung vụ, không để cho người chút mặt mũi nào, trước mặt Hoàng đế biểu ca thì khua môi múa mép, thật đáng giận!"

Thái hậu chậm rãi nhúu lông mày, dáng vẻ hơi mệt mỏi, nặng nề nói: "Người cũng không cần phải bất bình, không cần oán hận. Lần này là do người sai, Hoàng thượng không khiển trách người đã là niệm tình nhà ngoại rồi, người còn bất mãn cái gì chứ? Ai gia cho người biết, đừng trêu chọc Hiền phi, nàng không phải là người mà người có thể động vào đâu!"

Khánh Quý tần cắn môi không cam lòng, vừa khóc vừa kể lể: "Cô mẫu, chỉ là con ghen tị với nàng ta mà thôi. Nàng ta có thể thường xuyên gặp Hoàng đế biểu ca. Nàng ta nói cái gì biểu ca cũng tin, cũng nghe hết, mà con thì chỉ có thể ở trong thiên điện Trữ Tú cung ngày đêm mong chờ Hoàng đế biểu ca tới thăm con một chút mà thôi. Cô mẫu, con đau lòng lắm."

Thái hậu nhìn chất nữ của mình đang vô cùng bi thương, đương nhiên trong lòng không hề dễ chịu, ác cảm với Hoa Thường cũng tăng thêm. Suy

cho cùng vẫn là do Hoa Thường không để lại cho bà chút mặt mũi nào, nếu không làm sao lại có ngày hôm nay?

Nhưng Thái hậu không ngốc, bà cũng hiểu rõ mọi chuyện, lên tiếng giáo huấn: "Ai gia biết trong lòng người đau khổ, nhưng hậu cung này đông đảo như thế, còn nhiều người đau khổ hơn người kia, người còn muốn thế nào nữa? Nếu người không phải là chất nữ của ai gia thì chắc chắn bây giờ người còn khổ hơn gấp vạn lần!"

Thái hậu thở hỗn hển, nén lại sự tức giận, nhẹ giọng nói: "Trong lòng Hoàng thượng có Hiền phi, người ở chỗ ai gia khóc đến mù mắt cũng vô ích, đừng suy nghĩ nhiều nữa! Chẳng lẽ ai gia phải bắt Hoàng thượng đến sủng hạnh người sao?"

Khánh Quý tần nghe Thái hậu nói không chút lưu tình thì lại càng khóc nhiều hơn, trong lòng khó chịu không sao tả được.

Thái hậu nhìn nàng, cuối cùng vẫn đau lòng, bèn lên tiếng: "Nếu Hiền phi không có hành động thì Nghiêm Tu nghi kia cũng không tính là gì cả. Hoàng thượng đột nhiên tấn vị cũng là để làm yên lòng gia tộc Nghiêm thị mà thôi. Chờ đến khi chiến sự kết thúc, trần ai lạc định, Nghiêm Tu nghi sẽ không còn được như thế này nữa. Tổ phụ nàng ta khiến người khác không thể không lo lắng đề phòng, Hoàng đế sẽ chán ghét nàng ta cả đời thôi."

Đôi mắt Khánh Quý tần sáng ngời, liền hỏi: "Ý cô mẫu là, vị trí của Nghiêm Tu nghi không ngồi được lâu dài sao?"

Khuôn mặt già nua của Thái hậu cười như không cười, thấp giọng nói: "Tu nghi cũng chỉ là một trong cửu tần, theo lệ thì không có tư cách trở thành chủ nhân một cung. Nếu Hoàng thượng thật sự coi trọng Nghiêm thị, yêu thích nàng ta thì sẽ không để nàng ta ở hàng cửu tần, mà là trực tiếp phong phi. Thục phi, Hiền phi, Thành Phi, nào có ai không phải đứng hàng phi mới được làm chủ một cung?"

Khánh Quý tần không khóc nữa, mắt sáng như sao, vẻ mặt hưng phấn, lẩm bẩm nói: "Hoàng thượng không yêu thích nàng ta, chỉ là tạm thời an ủi mà thôi... Ta sẽ chờ thời khắc nàng ta rớt từ trên mây xuống..."

Thái hậu thấy ánh mắt Khánh Quý tần thể hiện sự vui vẻ trên nỗi đau của người khác quá mức rõ ràng, liền thở dài, đứa trẻ này cần phải tôi luyện thêm.

"Trở về vì ai gia, vì Hoàng thượng mà sao chép vài cuốn kinh Phật đi. Sau đó cúng bái trước Phật, tu tâm dưỡng tính, cũng coi như là nhận lỗi với Hoàng thượng." Khánh Quý tần hạ giọng đáp ứng, vành mắt vẫn hơi đỏ nhưng thần sắc đã khá hơn nhiều.

Thượng Dương cung.

Hoàng đế vừa ôm Tứ Công chúa trên giường vừa cùng Hoa Thường đánh ngồi bên cạnh tán gẫu, vẻ mặt yên tĩnh nhu hòa.

"Trẫm cảm thấy Viện nhi lại nặng thêm một chút, thật là lớn nhanh quá. Mà tiểu Tứ đâu? Trước kia còn thấy nó hay quanh quẩn bên Viện nhi, không ngừng khắc nào. Bây giờ không biết là chạy đến chỗ nào rồi." Hoàng đế chơi đùa với Tứ Công chúa, rất là thư thái.

Hoa Thường mặc xiêm y thường ngày, trên búi tóc chỉ cài một chiếc trâm bạc, cong môi cười nói: "Tiểu Tứ được Đại Hoàng tử đưa ra ngoài chơi rồi."

Hoàng đế nhíu mày hỏi: "Luân nhi? Năm nay nó cũng đã mười ba tuổi, sao mà chơi cùng với một đứa trẻ ba tuổi được?"

Hoa Thường giận dỗi nói: "Tiểu Tứ rất hiểu chuyện, thêm nữa, tiểu Tứ còn ba tuổi gì nữa, nó sắp bốn tuổi, là đứa trẻ lớn rồi."

Hoàng đế dờ khóc dờ cười: "Được, được, được, tiểu Tứ là đứa trẻ lớn."

Hoàng đế nhân nhượng khiến Hoa Thường rất vui vẻ, nàng cười nói: "Lại nói, gần đây tâm tình Đại Hoàng tử không được tốt lắm. Tiểu Tứ lại là đứa trẻ vui vẻ, trong cung ai cũng yêu mến nó, cho nên thần thiếp đã làm chủ để Đại Hoàng tử đưa tiểu Tứ ra ngoài giải sầu, đến Thượng Lâm uyển dạo một chút. Tính tình Đại Hoàng tử cẩn thận, thần thiếp cũng yên tâm để nó dẫn tiểu Tứ đi."

Hoàng đế gật đầu nói: "Đúng là gần đây tâm trạng của Luân nhi không được tốt lắm, đến việc học hành cũng xảy ra sai sót, phu tử đã nói qua với trẫm."

Hoa Thường bất đắc dĩ thở dài: "Mà việc này cũng là do Hoàng thượng làm không tốt. Lần này Nghiêm Tu nghi một lần tấn phong lên hai bậc, khoảng cách giữa cửu tần và quý tần khá xa. Ninh Quý tần, thân mẫu của Đại Hoàng tử làm Quý tần đã nhiều năm, bây giờ lại bị một cô nương mười lăm tuổi đè trên đầu. Ninh Quý tần là lão nhân ôn hoà, không tranh với đời, nhưng Đại Hoàng tử thì bất bình thay cho mẫu thân."

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ về Tứ Công chúa, nhỏ giọng nói: "Luân nhi cũng đã trưởng thành, hẳn là hiểu chuyện rồi. Lần tuyển tú sau trẫm sẽ để cho nó xem qua một chút, chờ nó đại hôn sẽ nâng phân vị cho Ninh Quý tần. Bây giờ nó bất bình chẳng qua là tính tình trẻ con thôi, vẫn còn cần rèn luyện thêm nhiều."

Hoa Thường lên tiếng khuyên nhủ: "Đạo lý này mọi người đều hiểu, sao Đại Hoàng tử có thể không hiểu đây. Nhưng thân là con cái, nhìn mẫu thân mình phải gọi một tiểu cô nương là tỷ tỷ, nhún người hành lễ thì không thể chịu được. Từ trước đến nay Đại Hoàng tử luôn luôn hiếu thuận, Hoàng thượng cũng nên đi an ủi mới phải."

Hoàng đế đưa tay nắm chặt tay Hoa Thường, cười nói: "Nàng đó, lúc nào cũng bận lòng không thể ngồi yên. Người ta thì vui sướng khi người khác gặp họa, chuyện không liên quan đến mình thì yên tâm ngồi đó mà xem, chỉ có mỗi nàng là lải nhải cả ngày."

Hoa Thường giận dữ, trừng mắt một cái, lên tiếng nói: "Chỉ là thần thiếp thấy Đại Hoàng tử thật đáng thương mà thôi. Bình thường tiểu Tứ không chịu ngồi yên, kể từ lúc biết đi ngày nào cũng ra ngoài dạo loanh quanh, thỉnh thoảng lại gặp vài ba vị huynh trưởng. Đại Hoàng tử thường xuyên chơi đùa với tiểu Tứ, ôm tiểu Tứ đưa về, ăn, mặc, ở, đi lại đều rất cẩn thận, thần thiếp cũng quý thằng bé."

Hoàng đế hài lòng cười: "Tính tình Luân nhi xúc động dễ tức giận, có chuyện gì cũng chỉ giấu trong lòng, nhưng có một điểm làm trẫm yêu quý đó là hiếu thuận với bề trên, hoà ái với bề dưới."

Hoa Thường cười tán dương: "Đều là do Hoàng thượng làm gương tốt, dạy con hay."

Hoàng đế nghe vậy thì cười haha, tâm tình vui vẻ: "Không biết khi nào tiểu Tứ mới về, trẫm thưởng cho nó một bộ giấy bút nghiên mực để phấn đấu học tập, mài dũa tính tình, miễn cho cả ngày đi lung tung. Ngự Hoa viên của trẫm bị nó làm hỏng hết rồi."

Hoa Thường nghe vậy cũng cười nói: "Hoàng thượng cũng thật là keo kiệt, có vài bông hoa mà cũng so đo, tiểu Tứ sẽ ấm ức mất thôi."

Hoàng đế thối râu trừng mắt: "Vài bông hoa? Thằng bé tiểu Tứ nghịch ngợm suýt chút nữa cắt sạch hoa hải đường đó."

Hoa Thường không nhịn được cười rộ lên, sau đó nói: "Thần thiếp cũng đã nói với tiểu Tứ rồi, người biết nó nói gì không? Tiểu Tứ nói, đây là do Đại Hoàng huynh dạy nó làm, không liên quan đến nó, haha."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười khỗ: "Thằng bé này, lại còn biết tìm bia đỡ. Tuy Luân nhi trông có vẻ như là làm chuyện xấu nhưng thật ra lại nhận sai thay cho tiểu Tứ."

Hoa Thường cười nói: "Nếu nói vì sao tiểu Tứ thích Đại Hoàng tử nhất, thì chính là bởi vì Đại Hoàng tử dễ bắt nạt nhất. Mỗi ngày nó đều đổ lỗi cho Đại Hoàng tử."

Hoàng đế cười một lúc mới chậm rãi thu lại ý cười, thở dài: "Lúc tiểu Tứ sinh ra còn tưởng nó sẽ không sống nổi. Không ngờ bây giờ nó lại hoạt bát như vậy, ngày nào cũng vui vẻ như Phật Di Lặc, tung tăng nhảy nhót, nhìn thấy nó như vậy trong lòng trăm cũng vui mừng."

Hoa Thường nhẹ nhàng vỗ tay Hoàng đế, ôn nhu an ủi: "Tiểu Tứ là nhi tử của Hoàng thượng, đương nhiên có trời cao che chở, Hoàng thượng đừng quá lo lắng."

Hoàng đế miễn cưỡng cười: "Trời cao có từng thật sự che chở cho ai đâu. Trăm biết nàng vì tiểu Tứ mà buồn rầu, sớm tối sầu lo chăm sóc trông nom nên mới có tiểu Tứ ngày hôm nay, trăm đều nhớ kỹ."

Dường như khoé mi Hoa Thường rưng rưng nước mắt, nàng cố gắng cười, ôn nhu nói: "Thần thiếp không thể vì Hoàng thượng phân ưu, nên chỉ có thể tận tâm một chút, chỉ mong có thể được nhìn thấy nụ cười của Hoàng thượng."

Hoàng đế nắm chặt tay Hoa Thường, có một số việc không cần phải nói ra, chỉ cần đôi bên tương thông là được.

Hoàng hậu cũng không muốn đắc tội với Thái hậu, thế nhưng nữ nhân trước mắt này lại việc nghĩa chẳng từ nan, chỉ vì câu nói trước kia của hân là chăm sóc cho Nghiêm Tần.

Hắn quả là người may mắn. Đúng vậy, hắn thật may mắn mới có thể gặp được nàng.

Hoa Thường cúi đầu khẽ cười, chuyện Quý tần nhờ vả, cuối cùng nàng cũng không phụ lòng.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 104 - Hoàng Hậu Thay Đổi

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung, sau giờ Ngọ (11 - 13 giờ).

Ninh Quý tần mặc một bộ cung trang màu lam có vẻ hơi cũ đến Thượng Dương cung làm khách. Cả người nàng toát lên vẻ mộc mạc và an tĩnh. Hoa Thường ngồi ở một bên, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười hòa nhã.

Ninh Quý tần luôn luôn nội liễm, lời nói không nhiều, nói tốt thì là cẩn thận, nói không tốt thì là người kỳ quái. Số lần nàng chủ động đi các cung hàn huyên cũng không nhiều.

"Lần này, thật sự phải cảm ơn Hiền phi tỷ tỷ nói tốt cho Luân nhi. Nội phủ vừa dâng lên một ít đồ chơi, muội mang đến tặng cho Tứ Hoàng tử."

Hoa Thường phát tay, Lan Chi đứng phía sau liền lập tức tiến lên, nhận lấy hộp đồ, sau đó lại lui về vị trí cũ.

Hoa Thường cười thân thiết, kéo tay Ninh Quý tần: "Quý tần nói lời này thật quá khách khí rồi. Chúng ta là tỷ muội đã lâu, ta cũng rất thích Đại Hoàng tử. Ta chỉ nói mấy câu mà thôi, làm phiền Quý tần muội muội tự mình đến đây một chuyến rồi."

Ninh Quý tần rũ mi, khiêm cung (khiêm tốn và cung kính) nói: "Sự giúp đỡ lần này của Hiền phi tỷ tỷ, muội nhất định sẽ không quên. Tỷ tỷ

cũng biết, muội chỉ có một đứa con là Đại Hoàng tử, cũng chỉ có thể trông cậy vào nó. Tính tình nó thẳng thắn, lại hay cáu kỉnh, nếu không phải tỷ tỷ nói tốt vài câu, không biết trong lòng Hoàng thượng sẽ nghĩ gì nữa."

Hoa Thường xua tay: "Đây là chuyện nhỏ, hơn nữa, bốn cung cũng hy vọng tình cảm phụ tử giữa Hoàng thượng và Đại Hoàng tử được hòa thuận. Những kẻ tiểu nhân chỉ sợ thiên hạ không loạn kia, muội muội không cần phải để ý."

Ninh Quý tần nâng tay, day day huyết thái dương, nhẹ giọng nói: "Khánh Quý tần là thân chất nữ của Thái hậu, dù có gì không đúng, thì cũng chỉ có Thái hậu mới có thể dạy dỗ nàng ta. Hiền phi tỷ tỷ cũng nên cẩn thận một chút."

Đương nhiên Hoa Thường biết những lời này của Ninh Quý tần là vì muốn tốt cho nàng. Nàng mỉm cười tiếp nhận ý tốt của Ninh Quý tần: "Cảm ơn lời nhắc nhở của Quý tần muội muội."

Ninh Quý tần cười cười, sau đó thấp giọng nói: "Dù sao Thái hậu cũng thấu hiểu đại cục, tư lịch của Khánh Quý tần còn thấp, đừng nói là tỷ tỷ, cho dù là muội đây cũng không để nàng ta vào mắt. Nhưng thật ra có một người, muội phải nhắc nhở tỷ tỷ."

Hoa Thường nhướn mày, tò mò hỏi: "Là ai?"

Ninh Quý tần thấp giọng nói: "Một vị Quý tần nương nương khác."

Nghe xong, Hoa Thường nhúu mày, mấp máy môi nói: "Ôn muội muội?"

Ninh Quý tần lộ ra tươi cười, nhẹ nhàng nói: "Hiền phi tỷ tỷ coi Ôn Quý tần là tỷ muội, nhưng trong lòng Ôn Quý tần chưa chắc đã nghĩ như vậy. Muội là lão nhân trong cung, có một số việc đã thấy rất nhiều."

Hoa Thường biết, nếu Ninh Quý tần dám mở miệng, nhất định không phải là lời đồn vô căn cứ, vẻ tươi cười trên mặt cũng nhạt đi, thấp giọng hỏi: "Từ trước đến nay, Ôn muội muội đều là người rất tốt, không biết vì sao muội lại nói như thế?"

Sắc mặt Ninh Quý tần vẫn trầm ổn như cũ: "Gần đây, Nội phủ vừa nhập một lô trang sức mới, thủ công tinh xảo, mỹ lệ vô cùng. Chuyện Hiền phi tỷ tỷ thích hải đường không phải là bí mật, đương nhiên Nội phủ muốn gài đúng chỗ ngứa (nịnh bợ), đã giữ lại toàn bộ trang sức có hình hoa hải đường, chuẩn bị dâng lên cho tỷ tỷ."

Hoa Thường nâng mí mắt lên, khẽ cười: "Quả thật là Nội phủ có dâng lên rất nhiều trang sức mới, chẳng qua là không phải hải đường tinh mỹ (tinh xảo và mỹ lệ), mà là tường vi."

Ninh Quý tần nhìn sắc mặt của Hoa Thường, biết là trong lòng Hoa Thường đang tức giận, thấp giọng nói tiếp: "Muội sống trong cung đã nhiều năm, bên phía Nội phủ cũng có tai mắt, nên mới biết được tin tức này. Nghe nói Ôn Quý tần đặc biệt cho người đến Nội phủ, nói muốn trang sức có hình hoa hải đường, ngay cả ngọc lan mà nàng ấy yêu thích, nàng ấy cũng muốn có. Một người lại hưởng phân lệ của hai người, nếu nói Ôn Quý tần vẫn xem tỷ tỷ là tỷ muội cũng thật khó mà tin được."

Hoa Thường hít một hơi thật sâu, vẫn tươi cười dịu dàng: "Cảm ơn muội muội đã nhắc nhở, bốn cung vẫn luôn không để tâm những thứ đó, nên để người khác lợi dụng chui vào. Từ trước đến nay, Ôn muội muội lịch sự, tao nhã, không chỉ thích ngọc lan mà còn thích cả hải đường. Về việc lần này, là Nội phủ làm không tốt, không phải đều là lỗi của Ôn muội muội."

Ninh Quý tần lấy lòng nói: "Tỷ tỷ rộng lượng, đúng là tấm gương của hậu cung. Nội phủ cũng thật là đáng trách, "mắt chó nhìn người thấp", thấy tỷ tỷ sinh Công chúa là không để tỷ tỷ vào trong mắt. Tuy Ôn Quý tần có

một Hoàng tử thông tuệ, khỏe mạnh, nhưng đó cũng là nhờ vào phúc của tỷ. Mọi người cũng cảm thấy ấm ức thay cho tỷ."

Ý cười trên mặt Hoa Thường không đổi, ánh mắt âm trầm, khẽ nói: "Đa tạ mọi người quan tâm, tình tình bốn cung đầm ấm, có nhiều việc không biết, còn mong mọi người chỉ điểm giúp."

Ninh Quý tần rũ mi, cười nhạt: "Tỷ tỷ khiêm tốn rồi."

Tiền Ninh Quý tần đi, sắc mặt Hoa Thường trầm xuống.

Lan Chi cẩn thận đảm bảo vai Hoa Thường, thấp giọng khuyên nhủ: "Nương nương đừng tức giận mà tổn hại đến thân thể, không đáng."

Hoa Thường hít sâu một hơi, lạnh lùng nhếch môi: "Quả thật bốn cung không nghĩ đến. Nếu là người khác làm ra chuyện như vậy, bốn cung sẽ chỉ cười cho qua. Chỉ là vài món trang sức, bốn cung còn thiếu những thứ này hay sao? Thật không nghĩ tới, Ôn Quý tần lại là dạng người đó..."

Lan Chi có thể hiểu được tâm tình hiện giờ của nương nương. Cảm giác bị kẻ địch tấn công và bị bạn bè phản bội hoàn toàn không giống nhau.

Hoa Thường ngẩng đầu lên, ánh mắt lãnh đạm: "Bốn cung tự nhận chưa từng làm chuyện có lỗi với nàng ta, không nghĩ tới, vậy mà nàng ta lại không để bốn cung vào trong mắt. Đồ của bốn cung, đoạt được rồi thì sao? Bốn cung muốn xem, nàng ta có dám mang ra ngoài hay không!"

Lan Chi cũng tức giận, nhưng nhìn chủ tử của mình tức giận đến như vậy, đương nhiên nàng phải khuyên giải: "Hiện tại thấy được cách làm người của Ôn Quý tần cũng tốt, sau này có vài phần phòng bị, không đào tì đào phổi mà đối xử nữa, cũng coi như "đi một ngày đàng học một sàng khôn". Chỉ là, giọng điệu của Ninh Quý tần hôm nay giống như muốn châm ngòi ly gián, nương nương cũng không thể tin tưởng hoàn toàn."

Hoa Thường lắc đầu, trầm giọng nói: "Lúc trước Ninh Quý tần có việc cần nhờ bốn cung, bây giờ nàng ấy nói những lời này với bốn cung, đa phần là vì có qua có lại. Nàng ấy và Ôn Quý tần không thù không oán, dù có thêm mắm thêm muối, cũng sẽ không nhiều. Sau này thường xuyên qua lại với Trường Nhạc cung đi. Ninh Quý tần có Hoàng trưởng tử, trong cung ai mà không cho nàng ấy vài phần mặt mũi chứ. Giống như chuyện lần này, bốn cung không biết, mà nàng ấy lại biết."

Lan Chi gật đầu đáp ứng.

Ngày thứ hai, Vị Ương cung, sáng sớm.

Sáng sớm mỗi ngày, các cung phi đều phải đi thỉnh an. Thật ra đây là một việc rất vất vả, đặc biệt Trường Nhạc cung và Trữ Tú cung còn cách Vị Ương cung khá xa, ngồi trên nhuyễn kiệu lắc lư cũng phải đi mất hai khắc (30 phút).

Hoa Thường bước vào chính điện Vị Ương cung, lập tức cảm thấy không khí có điều gì đó bất thường, quá an tĩnh. Các phi tần phân vị thấp thì cúi đầu, không dám nói gì.

Hoa Thường bình tĩnh hành lễ rồi ngồi xuống.

Sau đó nàng ngẩng đầu, phát hiện Hoàng hậu có vẻ chật vật, hốc mắt hồng hồng, một lớp phấn dày cũng không che được quầng thâm ở dưới mi mắt kia. Nghe nói đêm qua Hoàng đế ngủ lại ở Vị Ương cung, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, nét mặt mỉm cười ung dung rộng lượng. Dường như nàng không biết dáng vẻ của mình chật vật đến thế nào, cũng không hề có cảm giác với những ánh mắt đánh giá của phi tần bên dưới.

Hôm nay, Hoàng hậu mặc một bộ phượng bào bằng gấm màu đỏ sẫm, thêu tường vân (đám mây may mắn) bằng chỉ vàng, tóc vấn cao, cài bộ diêu phượng hoàng điểm thúy khảm hồng ngọc lấp lánh rực rỡ. Vẻ mặt nàng nghiêm túc đoan trang, tuy rằng cả người chật vật nhưng vẫn cao cao tại thượng không thể với tới.

"Hôm nay, ngoài Nghiêm Tu nghi tiếp tục cáo bệnh ra, mọi người đều đến cả. Gần đây thời tiết chuyển lạnh, các vị tỷ muội nên giữ gìn sức khỏe. Tục ngữ nói rất hay, "bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ", mọi người phải cẩn thận chú ý mới được."

Hoa Thường cũng cúi đầu đáp vâng theo mọi người, nhưng trong lòng có chút kì quái... Hoàng hậu thay đổi rồi.

Không phải thay đổi xấu, mà là thay đổi tốt lên. Dường như Hoa Thường lại thấy được vị Hoàng hậu khi nàng vừa mới vào cung, một Hoàng hậu đoan trang, hiền lương, ung dung, rộng lượng. Chứ không phải là vị Hoàng hậu như hiện tại, khắc nghiệt, thiếu tình cảm.

Sắc mặt của Thục phi không được tốt cho lắm, nàng nghiêng mắt nhìn lướt qua Hoàng hậu, không nói gì.

Thành Phi cũng cảm thấy Hoàng hậu không bình thường, đây là muốn đổi tiết tấu sao?

Khánh Quý tần thì lại không để ý nhiều như vậy, ý vào việc có Thái hậu chống lưng, dù là chuyện của ai thì Khánh Quý tần cũng dám xen vào nói vài câu.

"Thân thể Nghiêm Tu nghi quý giá đến đâu kia chứ, bệnh này cũng đã kéo dài hơn nửa tháng rồi. Tần thiếp thấy nàng ta đã khỏe đến gần như hoàn toàn nhưng cũng không đến thảnh an nường nường, thật là to gan lớn mật, đúng là không để nường nường vào trong mắt."

Hoàng hậu nghe vậy, khẽ nhíu mày, quát to: "Sao Khánh Quý tần có thể nói như thế? Nghiêm Tu nghi là nương nương chủ quản cung điện của người. Hiện tại nàng ấy bệnh nằm trên giường, các người là tỷ muội trong cung, chẳng những không quan tâm yêu quý mà ngược lại còn gièm pha trước mặt bốn cung, tôn ti trên dưới ở đâu? Đức hạnh nữ tử ở đâu? Khánh Quý tần, người có biết tội không?"

Khánh Quý tần bị những lời này của Hoàng hậu làm cho ngây ngẩn, mấy hôm trước không phải còn rất tốt ư? Sao hôm nay lại thay đổi lớn như vậy?

Các vị phi tần xung quanh đều bày ra dáng vẻ "vui sướng khi người khác gặp họa", nhìn Khánh Quý tần đang sững sờ, mỉm cười ám muội.

Lúc này, Khánh Quý tần mới kịp phản ứng, khuất nhục quỳ xuống: "Hoàng hậu nương nương nặng lời rồi, chỉ là tần thiếp ngưỡng mộ nương nương, cảm thấy không hài lòng với hành động vô lễ, bất kính của Nghiêm Tu nghi nên mới nói vài câu. Tần thiếp cũng chỉ có lòng tốt thôi mà."

Hoàng hậu không để ý đến dáng vẻ ảm ức của Khánh Quý tần, nghiêm túc nói: "Người cũng không cần ngại biện. Bệnh của Nghiêm Tu nghi, bốn cung hiểu rất rõ, kết luận của Thái Y viện cũng ghi rất rõ ràng. Người ở đây đổi trắng thay đen, ghen tị, ích kỷ, vì để ổn định hậu cung, bốn cung không thể không phạt người."

Khánh Quý tần ngây người, nàng xuất thân từ vọng tộc, có cô mẫu là Thái hậu, tổ phụ là Thừa Ân công nhất đẳng, biểu ca là Hoàng đế! Chẳng qua nàng chỉ nói có mấy câu, Hoàng hậu dựa vào cái gì mà xử phạt nàng?

Hoàng hậu ngồi ngay ngắn, bình thản nói: "Vậy bốn cung phạt người cấm túc ba tháng, chép lại cung quy một lần, tự suy ngẫm lại cho tốt, người có phục hay không?"

Khánh Quý tần thở hỗn hển, tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng. Nàng muốn lớn tiếng nói không phục, nhưng nhìn Hoàng hậu cao cao tại thượng trên kia, nhìn hai hàng phi tần ngồi xung quanh, đương nhiên nàng không có dũng khí để phản kháng.

"Vâng..." Đôi môi Khánh Quý tần run run đáp ứng, trong lòng tràn ngập oán hận.

Một ngày nào đó, nàng cũng sẽ ngồi trên vị trí cao như vậy. Một ngày nào đó, nàng sẽ khiến cho những nữ nhân hôm nay từ trên cao nhìn xuống nàng phải hối hận vô cùng.

Thục phi, Thành Phi, còn có Hoa Thường, đều bày ra sắc mặt nghiêm túc.

Hoàng hậu như vậy nhìn thật đáng sợ. Các nàng tình nguyện Hoàng hậu giống như trước đây, một điều nhịn chín điều lành, xử lý mọi chuyện không công bằng. Bởi vì như vậy thì càng ngày Hoàng hậu sẽ càng mất đi vị trí trong lòng của Hoàng đế.

Nhưng bây giờ, Hoàng hậu anh minh cơ trí trước kia đã trở lại.

Rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Hoàng đế và Hoàng hậu đã nói những gì? Vì sao Hoàng hậu lại thay đổi như vậy?

Phải biết rằng, vì nể mặt Thái hậu mà ngay cả Hoàng đế cũng chưa từng xử phạt Khánh Quý tần. Nhưng hôm nay Hoàng hậu lại công chính nghiêm minh, công khai xử phạt Khánh Quý tần, đây không phải là đang đánh thẳng vào mặt Thái hậu sao?

Hoa Thường cắn môi, trong lòng thở dài. Dù sao nàng cũng không phải là thần, cho dù suy nghĩ nhiều hơn nữa, tính toán nhiều hơn nữa, cuối cùng vẫn không có bản lĩnh đoán trước được sự kiện.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 105 - Trữ Vị

Từ Ninh cung, chạng vạng.

Thái hậu mặc thường phục, tóc xõa xuống, trang sức cũng đã được gỡ ra, có phần lộ rõ sự già nua. Bà nửa nằm ở trên giường, một tay đỡ đầu, một tay xoa nhẹ huyệt thái dương.

Hoàng đế mặc một bộ thường bào bằng vải sa tanh màu đen điểm xuyên những đốm hoa li ti màu xanh ngọc. Hắn ngồi bên cạnh Thái hậu, quan tâm nói: "Nếu thân thể mẫu hậu khó chịu thì tuyên Thái y đến xem kỹ một chút, cứ như vậy không phải sẽ khiến nhi thần lo lắng sao?"

Thái hậu nhắm mắt lại, thở dài nặng nề, mở miệng nói: "Hôm nay Hoàng hậu mới xử trí Khánh Quý tần, ai gia liền lập tức bị bệnh, bên ngoài sẽ thấy sao, sẽ nói như thế nào?"

Hoàng đế trầm mặc một chút, sau đó nói lời khuyên giải an ủi: "Mẫu hậu đừng tự làm khó bản thân mình nữa. Hoàng hậu hiền đức, chắc chắn có thể hiểu được."

Thái hậu khẽ nhíu mày: "Lời người đáng sợ. Người khác ngoài miệng không dám nói, nhưng trong lòng họ sẽ nghĩ như thế nào? Họ nói Hoàng hậu bất hiếu hay nói ai gia vô đức? Hơn nữa, bệnh này của ai gia chính là vì tức giận nên mới bộc phát đấy!"

Hoàng đế bất đắc dĩ cười rồi nói: "Mẫu hậu, Khánh Quý tần làm việc phi dương bạt hồ [1], vô lễ với chủ vị, nhi thần sớm đã không nhìn được. Nàng ấy chịu một chút giáo huấn cũng tốt, tránh cho mai này ngày một

ng nghiêm trọng hơn. Nếu như mẫu hậu thật sự muốn tốt cho Khánh Quý tần thì cứ làm giảm hết uy phong của nàng ấy, sau này mới có khả năng đi lâu dài được."

[1]Phi dương bạt hổ: ngang ngược, ngông cuồng, không coi ai ra gì, ý thể mạnh tạo sóng gió thị phi.

Thái hậu lại thở dài thật sâu: "Ai gia hiểu rõ đạo lý ấy. Đứa nhỏ Khánh Quý tần này có gia thế và xuất thân tốt, những thứ tốt này không thể tự nói ra miệng mà phải biến thành vốn liếng có sẵn rồi thể hiện ra. Phải thể hiện thành khí phái, thể hiện ra đức hạnh, người khác tâm phục khẩu phục tán thưởng thì mới được. Đứa nhỏ này không hiểu đạo lý ấy, cho nên mới khiến người ta chán ghét."

Thái hậu thở dốc một hơi, nói tiếp: "Đạo lý chính là như vậy, nhưng trái tim đều làm bằng thịt, sao có thể không thiên vị đây? Cho dù Khánh Quý tần có làm nhiều việc không đúng đi chăng nữa thì cũng là chất nữ của ai gia, là thân biểu muội của Hoàng đế. Nó phạm sai, ai gia nói là ai gia sẽ giáo huấn nó, Hoàng hậu làm vậy không phải vả vào mặt ai gia sao? Có từng để ai gia vào mặt chưa?"

Hoàng đế cúi đầu, chậm rãi nói: "Mẫu hậu bớt giận. Thật ra nhi thần cảm thấy Hoàng hậu làm rất đúng. Trong cung có quá nhiều quý nữ, nếu như mỗi người đều được nể tình thì quy củ hậu cung ở đâu? Ngày trước, Hoàng hậu luôn nhân nhượng tránh phiền hà, nhi thần nhìn cảm thấy rất chướng mắt. Làm Hoàng hậu, nếu như ngay cả một chút năng lực khí phái cũng không có thì trăm cần Hoàng hậu này để làm gì? Làm đồ trang trí sao?"

Thái hậu nghe vậy, bất đắc dĩ nói: "Hoàng đế nói cũng có lý, ai gia cũng biết Hoàng hậu làm đúng. Nhưng mà cuối cùng trong lòng ai gia vẫn không thoải mái, ôi..."

Hoàng đế thấy dáng vẻ ủ rũ của Thái hậu thì rất lo lắng, vội lên tiếng: "Nếu mẫu hậu đau lòng vì Khánh Quý tần, trăm sẽ hạ chỉ miễn xử phạt nàng ta. Sau này mẫu hậu để nàng ta bên cạnh người rồi chỉ dạy cho tốt, tương lai nhất định sẽ không tệ."

Thái hậu miễn cưỡng cười: "Ai gia hiểu rõ rồi, ai gia sẽ không để Hoàng đế khó xử."

Hoàng đế cũng cười nhàn nhạt, nhưng sau đó lại nói với vẻ do dự: "Hôm qua Hoàng hậu quỳ xuống khóc và thỉnh tội với nhi thần, nói rằng nàng sai rồi. Hoàng hậu luôn là một người có vẻ ngoài ôn hòa, nhưng trong nội tâm lại đặc biệt cao ngạo. Lần này hành động của nàng đã khiến nhi thần nhìn bằng ánh mắt khác xưa. Suy cho cùng, nhi thần và nàng là phu thê kết tóc. Nàng phạm sai lầm, nhi thần hết sức tức giận, cảm giác bị chống lại (làm trái) này không thể gạt đi được. Nhưng nàng đã nhận sai, nhi thần lại mềm lòng, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì cả."

Thái hậu hiểu rõ lòng Hoàng đế, bà đưa tay sờ tóc của hân, nói khẽ: "Không việc thiện nào hơn biết sai chịu sửa. Hoàng hậu là người biết đại thể, Đế Hậu các con hài hòa, ai gia cũng vui mừng, quần thần càng vui vẻ, dân chúng thêm vui tươi. Thiên hạ thái bình."

Khóe miệng Hoàng đế giật giật, thấp giọng nói: "Nhi thần vốn không muốn tha thứ cho nàng nhanh như vậy, nhưng có một việc cũng khiến nhi thần do dự rất lâu, cảm thấy đến lúc rồi."

Thái hậu nhíu mày, tò mò hỏi: "Chuyện gì?"

Hoàng đế nhếch môi, ánh mắt thâm trầm: "Quốc trử vị! [2] Trăm có lòng muốn lập trử."

[2]Quốc trử vị: là vị trí người thừa kế đất nước – Thái tử. Lập trử là lập Thái tử.

Thái hậu chấn động, mở to hai mắt nhìn, cả người cũng ngồi dậy, nhíu mày thật sâu: "Hoàng đế còn đang tráng niên, trẻ trung khỏe mạnh, sớm lo lắng việc lập trữ như vậy, có phải là..."

Hoàng đế gật đầu: "Tam Hoàng tử chính là đích tử, nhân phẩm quý trọng, có thể kham được trữ vị, kế thừa đại thống. Hiện giờ Tam Hoàng tử cũng đã năm tuổi, thông minh hiếu học, không sợ bị chết yếu, vì ổn định lòng người nên sớm lập trữ. Hôm qua nhi thần đã nhắc tới chuyện này với Hoàng hậu, tất nhiên nàng hiểu rõ sau này nên làm ra sao, làm như thế nào cho tốt."

Khuôn mặt già nua của Thái hậu vẫn còn có vẻ do dự, bèn mở miệng nói: "Lập Tam Hoàng tử là đương nhiên, nhưng ai gia vẫn cảm thấy hơi sớm. Tiền triều lập Thái tử, thường là khi Hoàng tử được bảy tuổi, hoặc là lễ đội mũ [3] lúc mười lăm tuổi. Triều đại lập quốc chưa lâu, Thái tổ kế vị lập tức lập Thái tử; Tiên hoàng không có đích tử, lúc lâm chung mới lập Thái tử, nên cũng không thể tham khảo được gì. Có lẽ Hoàng thượng nên tuân theo lệ cũ của tiền triều. Lập trữ là việc lớn, báo với tổ tông Thái miếu, chọn năm may mắn, ngày tốt giờ lành mới được."

[3] Lễ đội mũ: Thời xưa khi con trai đến tuổi thì tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành.

Hoàng đế gật đầu, sau đó lên tiếng: "Mẫu hậu nói có lý, nhưng tình huống trước mắt lại khác hẳn. Nam Chiếu vừa mới đánh xong, mà chiến sự Tây Bắc vẫn luôn giằng co bất định. Những cuộc chiến tranh này đều dựa vào mạng người mà ra, lòng dân bất ổn, hao tổn của cải quá lớn. Trẫm quyết định lập trữ, khiến lòng dân được an tâm, triều đình an ổn."

Thái hậu thở dài, bất đắc dĩ nói: "Ai gia là một phụ nhân vô tri, không hiểu chính sự. Nếu trong lòng Hoàng thượng đã có tính toán thì cứ làm đi, ai gia vĩnh viễn ủng hộ Hoàng thượng."

Hoàng đế nở nụ cười tươi, thần sắc ôn nhu, ánh mắt nhàn nhạt, khẽ lên tiếng: "Nhi thần biết mẫu hậu sẽ ủng hộ, bởi vì có mẫu hậu, nhi thần kiên định hơn rất nhiều. Sau khi lập trữ, quyền uy của Hoàng hậu sẽ tăng lên hơn bao giờ hết. Nếu nàng ấy lại phạm sai, mẫu hậu để ý một chút, cần cảnh cáo thì cứ cảnh cáo. Có điều nàng ấy là người thông minh nên sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, có lẽ sẽ càng cẩn thận khiêm cung (khiêm tốn + cung kính) hơn ngày trước."

Thái hậu gật đầu đồng ý, vỗ vai Hoàng đế rồi nói: "Được rồi, mẫu hậu đã biết. Sắc trời cũng đã tối, Hoàng thượng sớm về nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nay Hoàng thượng cũng mệt mỏi vì chính sự, vành mắt đen hết cả rồi, mẫu hậu thấy mà đau lòng."

Hoàng đế gật đầu đồng ý, cảm thấy ấm áp trong lòng.

Qua vài ngày, đúng lúc Hoàng hậu dẫn các phi tần đến Từ Ninh cung thỉnh an.

Sáng sớm, Hoa Thường đã thức dậy trang điểm. Cốc Hương cầm lược ngà trắng, nhẹ nhàng chải tóc cho Hoa Thường, vấn kiểu phi tiên kế [4], hai bên tóc kết cao. Cách vấn tóc này dựng cao trên đỉnh đầu, hình dáng như đang bay lên.

Hoa Thường ngắm mình trong gương đồng, hé miệng cười nói: "Tay nghề của Cốc Hương đúng là tốt."

Cốc Hương cười rồi nhún người, dịu dàng nói: "Tay nghề của nô tỳ đâu có tốt, đều là nhờ dáng vẻ nương nương mỹ lệ, cho dù chải kiểu tóc nào cũng đều đẹp mắt."

Ngoài cửa, Lan Chi mang xiêm y và trang sức đến, nhún người, sau đó cười nói: "Cốc Hương không chỉ có tay nghề tốt mà miệng cũng ngọt nữa."

Cốc Hương có chút thẹn thùng, cười khúc khích rồi lên tiếng: "Lan Chi tỷ tỷ đến đây đi, vừa lúc chải tóc xong, có thể đeo trang sức rồi."

Lan Chi nâng khay tiến đến, tiểu cung nữ đứng bên cạnh Hoa Thường nhận lấy khay. Lan Chi cầm hộp trang sức trên khay lên, nhẹ nhàng mở ra và nói: "Đây đều là trang sức mới, chưa từng đeo qua, nương nương nhìn thử xem có thích cái nào không."

Hoa Thường chỉ đơn giản nhìn nhìn, bên trong rực rỡ muôn màu, quả thật có thể khiến người ta hoa mắt, nàng bất đắc dĩ cười: "Hôm nay không chỉ đến Vị Ương cung thỉnh an mà còn phải đến Từ Ninh cung, không thể chậm trễ, tùy tiện chọn vài cái cũng được, đừng để muộn canh giờ."

Cốc Hương nghe vậy, lập tức chọn một đôi khuyên tai bằng vàng ròng nạm hoa ngọc lan bằng đá màu xanh lam nhạt, một đôi vòng bạc với chín đường vân màu trắng uốn quanh, sau đó lại chọn một cây trâm phượng hoàng ba đuôi ngậm phi thúy đính tua rua rũ xuống. Nàng cười rồi lên tiếng: "Cũng không tồi, nương nương không thích xa hoa. Mẫu thứ này thoát nhìn đơn giản nhưng đều là đồ tốt do thợ khéo léo tinh xảo tạo ra, mang đi ra ngoài, nô tỳ cam đoan nương nương sẽ rất đẹp."

Hoa Thường gật gật đầu, cười nói: "Đi thỉnh an Thái hậu cũng không thể quá đơn giản, lấy hộp son tốt nhất mà trước đó vài ngày Nội phủ dâng lên đến đây, bốn cung muốn dùng một chút."

Tiểu cung nữ bên cạnh nhún người đáp vâng, vội vàng rời đi.

Đeo trang sức, trang điểm tỉ mỉ xong, Hoa Thường liền mặc một bộ cung trang màu vàng óng ánh, bước lên kiệu, lắc lư đi về phía Vị Ương cung.

Hôm nay, trên cơ bản các phi tần đều mặc cung trang chính thức, một đám người với các phẩm cấp rõ ràng. Hoàng hậu ngồi ngay ngắn ở bên

trên, phượng bào màu vàng sáng óng ánh không biết đã thu hút bao nhiêu ánh mắt ghen tị của các nữ nhân xung quanh.

Đôi môi đỏ tươi của Hoàng hậu ung dung nhoẻn thành một độ cong hoàn mỹ, mở miệng nói: "Tỷ muội chúng ta cũng đừng hàn huyên nhiều nữa, trực tiếp đến Từ Ninh cung thỉnh an mẫu hậu thôi, đừng để mẫu hậu đợi lâu."

Các vị phi tần đứng dậy đáp: "Vâng, Hoàng hậu nương nương."

Lại lão đạo lắc lư thêm hai khắc mới xem như đã đến Từ Ninh cung.

Hoàng hậu quỳ xuống trước và hành lễ, đoan đoan chính chính: "Nhi thần tham kiến mẫu hậu, cung chúc mẫu hậu vạn phúc kim an."

Tiếp theo các phi tử mới hành lễ thỉnh an: "Thần thiếp/Tần thiếp tham kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an."

Thái hậu cũng mặc y phục rất đoan chính, cười gật gật đầu, giọng nói già nua: "Miễn lễ hết cả đi."

Sau khi mọi người đều đã ngồi xuống, Hoàng hậu lên tiếng trước: "Nhi thần nghe nói mẫu hậu đã đau đầu nhiều ngày rồi phải không? Có vấn đề gì không, Thái y nói như thế nào? Nên để vài vị Hoàng tử đến hầu bệnh mới đúng."

Giọng điệu của Hoàng hậu cực kỳ chân thành tha thiết, mang theo ân cần niềm nở, có sự khác biệt với biểu hiện mấy ngày trước đó. Thái hậu nghe xong cũng thoải mái, nở nụ cười hiền lành: "Không có gì trở ngại, người già rồi, tóm lại có chút nhức đầu, cũng không quan trọng lắm."

Từ trước đến nay, Thẩm Thục phi rất có thể diện trước mặt Thái hậu, nàng mở miệng cười nói: "Thần thiếp cũng có nói muốn hầu bệnh, nhưng Thái hậu xem thần thiếp hoa tàn ít bướm, không muốn gặp, nói rằng bế Nhị

Công chúa và Tam Công chúa đến là được, dọa thần thiếp không biết làm sao cho phải. Nhị Công chúa mới bốn tuổi, Tam Công chúa mới hai tuổi, sao có thể hầu bệnh chứ, không làm Thái hậu mệt thêm là tốt lắm rồi."

Tất cả mọi người cười haha, Hoa Thường cũng lên tiếng: "Dáng vẻ của Nhị Công chúa, Tam Công chúa khả ái hơn Thục phi tỷ tỷ, muội yêu đến mức không chịu được. Thục phi tỷ tỷ cần phải phòng bị, cẩn thận bị nữ nhi mỹ nhân làm cho thất sủng đấy."

Thẩm Thục phi cười một tiếng: "Hiền phi muội muội mở miệng, đúng là rất biết nói chuyện."

Thái hậu nhìn Hiền phi, cười nói: "Từ trước đến nay Hiền phi không nói nhiều lời cho lắm, vẫn là thân cận với người hơn."

Hoa Thường hơi cúi đầu cười yếu ớt, trên mặt không biểu hiện rõ nhưng trong lòng cảm nhận được mấy câu nói của Thái hậu dường như có ẩn ý... Không nói nhiều lời cho lắm ư? Là đang âm thầm cảnh cáo nàng, đừng quá dài lưỡi ở trước mặt Hoàng thượng sao?

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 106 - Sắc Lập

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Các phi tần đều là người có mắt nhìn. Trước đây Thái hậu luôn có thái độ yêu quý, hòa ái với Kỳ Hiền phi, hôm nay lại nói một câu thật lạnh nhạt. Ý ở ngoài lời, tất cả mọi người đều có thể hiểu được.

Sắc mặt Thẩm Thục phi cũng nhạt đi. Từ sau khi Khánh Quý tần vào cung, trong mắt Thái hậu làm gì còn người nào tốt hơn nàng ta.

Thành Phi nhìn trái ngó phải, không nói gì. Ninh Quý tần vẫn giống như từ trước đến nay, luôn cúi đầu không nói lời nào. Ôn Quý tần cũng dịu dàng cúi đầu, dáng vẻ như có chút chần chừ, nhưng bên môi chợt lóe lên ý cười vui sướng khi người gặp họa rồi biến mất.

Hoàng hậu ôn nhu nói: "Mẫu hậu nói phải. Ngày thường, Hiền phi muội muội luôn ít lời, là người cẩn thận, đoan trang dịu dàng nhất. Muội ấy chỉ ngồi thôi mà cũng giống như một bức tranh mỹ nhân, nhi thần thấy cũng thật yêu thích."

Thái hậu thấy Hoàng hậu ra mặt, tươi cười cũng nhạt đi, nhưng giọng nói vẫn ôn hòa: "Hoàng hậu rộng lượng là phúc của hậu cung."

Các phi tần khác thấy Thái hậu và Hoàng hậu hòa thuận vui vẻ, đều có chút kinh ngạc.

Thật ra, hai vị đại thần này cũng không hợp nhau cho lắm. Bình thường việc thảnh an cơ bản đều là chuyện nể mặt, số lần Thái hậu làm mất thể diện của Hoàng hậu cũng không ít. Hiện tại, Hoàng hậu phạt Khánh Quý tần, đây là đánh thẳng vào mặt Thái hậu, vậy mà Thái hậu vẫn có thể nhin được.

Ngay cả Hiền phi luôn hiền đức cũng bị Thái hậu châm chọc, nhưng giờ Thái hậu lại nhin Hoàng hậu mọi điều, đây là vì sao?

Trong lòng Hoa Thường có chút dự cảm, điểm duy nhất ở Hoàng hậu khiến Thái hậu kiêng kị chính là Tam Hoàng tử.

Đó là đích tử, địa vị không tầm thường.

Hiển nhiên, Thẩm Thực phi và Thành Phi cũng nghĩ đến điều này, mặt mờ trao đổi ánh mắt. Ninh Quý tần hơi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Hoa Thường, còn Hoa Thường thì rũ mi.

Một tháng sau.

Chiếu rằng: Quốc gia lập Hoàng Thái tử, theo lễ phải lập đích tử. Từ xưa Đế vương kế thừa hoàng vị, đăng cơ Thiên tử, thống trị và bình định thiên hạ, tất phải lập trữ, ổn định căn cơ đất nước, mở rộng giang sơn xã tắc vô hạn. Trẫm dựa vào cơ nghiệp tổ tiên, thời khắc đều cẩn trọng, dựa vào mưu lược tạo nên sự nghiệp to lớn để giao phó trách nhiệm trọng đại, thờ phụng tổ tiên, đoan chính hiền lương. Đích tử Trần Nghiễm thiên tư túy mỹ, nhân phẩm quý trọng, tuân theo từ dụ của Hoàng Thái hậu, thuận theo ý kiến và thái độ của toàn dân, nay công cáo thiên hạ, tông miếu, xã tắc.

Đạo chiếu thư sắc phong Hoàng Thái tử này làm khiếp sợ triều đình, không ai nghĩ đến đột nhiên Hoàng đế lại sắc phong Hoàng Thái tử.

Mà ngược lại, sóng gió hậu cung lại nhỏ bớt, bởi vì, nữ nhân quá nhỏ bé.

Đại diện sắc phong Hoàng Thái tử vô cùng long trọng, cho dù Hoa Thường ngồi ở Thượng Dương cung cũng có thể nghe được tiếng lễ nhạc to lớn truyền đến từ Đại Chính điện.

Nụ cười luôn thường trực trên môi của Hoa Thường. Nàng mặc một bộ cung trang màu vàng, yên lặng hành đại lễ về phía Đại Chính điện.

Nàng xuất thân là tông nữ thế gia, nàng phải vui mừng, vui mừng vì quốc gia này có người kế thừa danh chính ngôn thuận, phải quỳ xuống hành lễ vì thân thân Thái tử tôn quý, không có gì phải bàn cãi.

Nữ nhân khác có thể tức giận, có thể ghen ghét, có thể đóng cửa cung rồi ném đồ sứ loạn lên, nhưng nàng thì không thể.

Thời điểm sáng sớm, cấm vệ cung đình, vệ binh cung đình uy phong lẫm liệt xếp thành hai hàng bên ngoài Đại Chính môn, ngoài Phụng Thiên môn cờ bay phấp phới, nghi thức trang nghiêm. Trống nhạc, nghi trượng đều nghênh tống (đưa đi) sách bảo đến Đông cung, chờ đón Hoàng Thái tử. Bá quan văn võ thân mặc quan phục theo phẩm cấp, tất cả đều tập trung trước Đại Chính môn.

Dưới sự chỉ dẫn của quan tán dẫn (quan điều hành buổi lễ), Hoàng Thái tử nâng ngọc khuê [1], phủ phục, bình thân, rồi tiếp nhận sách bảo từ tay Hoàng đế, khom lưng cúi người tại đàn bệ [2], trịnh trọng vái bốn cái. Sau đó, Hoàng Thái tử đến trung cung tạ ơn Hoàng hậu, tiếp theo tế bái tông miếu, kính báo tổ tông.

[2] Đàn bệ

Ngày mười một, tháng mười, năm Nhân Hòa thứ bảy, lấy sách bảo ban cho Trần Nghiễm, lập làm Hoàng Thái tử, chính vị Đông cung, lấy thống

nhất vạn năm làm trọng, lấy tứ hải phồn vinh làm trung tâm, hoàn thành đại điển.

Đứa bé mới năm tuổi, chính thức trở thành Hoàng Thái tử, người dưới một người trên vạn người ở đế quốc này.

Ba ngày sau.

Đại điển sắc lập Hoàng Thái tử đã qua vài ngày, thế nhưng dường như trong cung vẫn còn sót lại không khí trang nghiêm, thậm chí đám cung nhân vẫn không dám nói chuyện lớn tiếng.

Rất nhiều phi tần trở nên yên tĩnh, lập tức toàn bộ hậu cung biến thành gió êm sóng lặng. Mặc kệ gió có lớn đến bao nhiêu cũng không dấy lên được chút gợn sóng nào.

Tiêu Phòng cung.

Hoa Thường và Thục phi ngồi trên ghế đặt ở hành lang, đối diện nhau mà không nói gì.

Mấy ngày nay, Thục phi đều rầu rĩ không vui, hình như vẻ mặt có phần ảm ức, cả người tiêu tụy đi không ít, gương mặt không thoa phấn son, trông có vẻ vô cùng nhợt nhạt.

Hoa Thường nhẹ nhàng lên tiếng: "Thần sắc của tỷ tỷ nhìn không được tốt. Hiện tại thời tiết cũng trở rét, tỷ nên mặc nhiều một chút, cũng để cung nhân mang theo lò sưởi, nếu để bị nhiễm lạnh thì không tốt."

Thục phi miễn cưỡng kéo khóe môi: "Khí sắc sao có thể tốt hơn đây? Coi như Hoàng hậu khổ tận cam lai, thời điểm Hoàng Thái tử đi tạ ơn

Hoàng hậu, nàng ấy mừng đến phát khóc, lớp trang điểm cũng bị lấm lem. Nhưng mà sao lại đẹp đến vậy..."

Hoa Thường nhìn dáng vẻ thất thần của Thục phi, khẽ thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ dung mạo xinh đẹp, hơn xa người khác. Bây giờ đến son phấn tỷ cũng không dùng, bỗng dưng nhìn như người bị mất hồn vậy."

Hình như khéo mắt Thục phi có ánh lệ, cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi, sau đó mở miệng nói: "Hoàng thượng bận rộn chính sự, thời gian nhàn rỗi cũng đều ở bên cạnh Hoàng Thái tử, không đặt chân đến hậu cung, ta trang điểm cho ai xem đây?"

Hoa Thường cũng cúi đầu, có chút bi thương, khẽ nói: "Hoàng thượng phân biệt rất rõ ràng, tiền triều, Hoàng tử, hậu cung. Chuyện lập trữ lớn như vậy, tỷ muội chúng ta có ai biết được đâu? Chỉ có Hoàng hậu và Thái hậu nhận được tin tức, dù sao cũng không giống nhau. Chúng ta là phận phi thiếp, dùng để tìm vui. Tỷ tỷ đừng làm khổ bản thân nữa."

Cuối cùng Thục phi không kìm nén được, nước mắt tuôn rơi, một tay cầm khăn lau loạn trên mặt, một tay nắm chặt tay Hoa Thường mà khóc: "Đạo lý này tỷ tỷ hiểu rõ, chỉ là Hoàng thượng đối với ta quá tốt, khiến ta muốn càng nhiều, khiến ta quên đi thân phận địa vị. Muội muội, trong lòng tỷ không biết là cảm giác gì. Với Hoàng hậu là hâm mộ, ghen ghét; với tương lai là mờ mịt, vô vọng; với chuyện không có nhi tử là vô cùng bi ai khao khát; còn với Hoàng thượng là... ái mộ và oán hận. Tựa như làm đồ bình ngô vị, cuối cùng còn dư lại chỉ có đau lòng mà thôi."

Hoa Thường nghe cũng muốn rơi lệ, tâm trạng của Thục phi chẳng phải cũng là tâm trạng của nàng sao?

Chẳng qua Thục phi bỏ ra càng nhiều tình cảm thì lòng thù địch với Hoàng hậu càng sâu, cho nên hiện tại đau lòng và bi thương cũng càng nhiều.

"Tỷ tỷ đừng khóc, khóc nhiều sẽ không tốt cho mắt." Hoa Thường dùng khăn của mình, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Thục phi, ôn nhu an ủi.

Thục phi từ từ dừng khóc, thấy vành mắt Hoa Thường cũng đỏ, tự trách nói: "Đều tại tỷ tỷ không tốt, âm ỉ khiến muội cũng không vui. Tỷ muội chúng ta đều là người mệnh khổ, đây đều là số mệnh."

Hoa Thường chớp chớp mi mắt, không cho lệ chảy xuống, sau đó cười ôn nhu: "Sớm muộn gì thì ngày này cũng tới. Tam Hoàng tử lớn lên với danh phận đích tử, việc lập làm trữ quân là "thiên kinh địa nghĩa" [3]. Hoàng thượng không nói cho chúng ta biết cũng là việc "thiên kinh địa nghĩa", hậu cung không được tham chính, đây là tổ huấn viết."

[3] Thiên kinh địa nghĩa: lý lẽ bất di bất dịch, chính đáng, đạo lý hiển nhiên, hai năm rõ mười.

Thục phi nghiêng đầu, có vẻ rất bất lực: "Đúng vậy, "thiên kinh địa nghĩa", cả đời tỷ muội chúng ta đều bị hủy ở bốn chữ này."

Khóe miệng Hoa Thường nhếch lên, miễn cưỡng cười nói: "Thật ra không phải đã rất hạnh phúc sao? So với Hoàng hậu, chúng ta đáng thương, nhưng so với những phi tần phân vị thấp kia, không phải chúng ta may mắn hơn nhiều sao?"

Thục phi cười tự giễu: "Đúng vậy, nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình, cũng xem như là may mắn."

Hoa Thường nhìn trái ngó phải, thấp giọng nói: "Vì sao không thấy Ôn muội muội?"

Thục phi nhàn nhạt trả lời: "Nàng ấy cáo bệnh, nói là nhiễm phong hàn. Ta cũng đau lòng cho nàng ấy nên để nàng ấy nghỉ ngơi cho tốt. Ta vốn muốn ôm Ngũ Hoàng tử qua đây ở vài ngày, sợ nó bị lây bệnh. Chỉ là

bị Ôn muội muội cự tuyệt, ta cũng không ngăn cản. Lúc nàng ấy bị bệnh nhất định là muốn có nhi tử ở bên cạnh."

Tuy rằng Thục phi ngây thơ, nhưng không phải là kẻ ngốc, ngày ngày sống chung, sao có thể không nhìn ra sự xa cách của Ôn Quý tần đây?

Hoa Thường rũ mi, nhẹ giọng nói: "Dù sao tuổi của Ôn muội muội còn nhỏ nên không hiểu chuyện. Lúc bị bệnh sao nàng ấy lại để trẻ con ở bên cạnh như vậy được. Lúc muội bị bệnh, Tứ Hoàng tử cũng không ở bên cạnh. Muội cũng không muốn, nhưng suy cho cùng vẫn phải để ý đến thân thể của đứa nhỏ, không thể theo ý mình được."

Thục phi than nhẹ một tiếng: "Hiện tại Ôn muội muội có chủ ý lớn, cánh cũng cứng rồi, dù sao cũng không phải như trước nữa. Quan hệ của ta và nàng ấy cũng nhạt đi nhiều, không còn như lúc trước."

Hoa Thường vỗ nhẹ mu bàn tay của Thục phi, an ủi nói: "Nàng ta có Hoàng tử, có tự tin, chỉ sợ tương lai còn muốn làm chủ một cung, tất nhiên có tâm tư, không thể dễ dàng hạ mình."

Thẩm Thục phi tự giễu, mở miệng nói: "Mỗi người đều có hi vọng, đều có bốc đồng, cái miếu nhỏ của ta đã không chứa nổi đại Phật rồi."

Hoa Thường nhẹ nhàng vỗ vai Thục phi, lên tiếng khuyên nhủ: "Tỷ tỷ đừng ủ rũ mà làm tăng nhuệ khí cho kẻ khác, diệt uy phong của chính mình. Tỷ tỷ đường đường là chủ quản một cung, đứng hàng tứ phi, kẻ nào dám để tỷ tỷ phải nhìn sắc mặt chứ? Tuổi Ôn muội muội còn nhỏ, không hiểu chuyện, tỷ nên dạy dỗ nhiều hơn, dù sao cũng là chính đáng."

Thẩm Thục phi lắc đầu: "Ta không có suy nghĩ đó, hiện tại ta an vị ở đây, cả ngày thương xuân sầu thu, không muốn quản cái gì, cũng không quản được. Tùy nàng ta đi."

Hoa Thường an ủi vỗ mu bàn tay của Thấm Thục phi, thở dài không nói gì nữa.

Hiện giờ các phi tần chẳng có tâm tư đấu đá, tâm tư không còn thì làm gì còn sức để đi tranh đấu.

Thật ra Hoàng hậu thấy vậy lại rất vui mừng, nàng thích nhất là hậu cung yên bình, tử muội hòa thuận.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 107 - Không Hiểu

Chạng vạng, trời chập tối, Hoa Thường liền rời khỏi Tiêu Phòng cung, về đến Thượng Dương cung của mình.

Thước Dực thấy nương nương nhà mình trở về với vẻ mặt mệt mỏi, vội vàng tiến lên, giọng điệu dồn dập lo lắng: "Sao nương nương quay về trễ vậy, Hoàng thượng tới được một lát rồi."

Hoa Thường ngây ra một lúc, sau đó hơi nhú mào, mở miệng nói: "Hoàng thượng đến sao không đi thông báo với bốn cung một tiếng? Tiêu Phòng cung cách Thượng Dương cung cũng không xa, có vài bước mà các người còn lười đi sao?"

Thước Dực cúi người thỉnh tội, giải thích: "Nương nương bớt giận. Hoàng thượng tới liền ngồi ở trên giường nghỉ ngơi, cũng không cho bọn nô tỳ đi thông báo với nương nương một tiếng. Hoàng thượng nói là để nương nương và Thục phi thoải mái nói chuyện, cũng không vội."

Hoa Thường môi mím thở dài, bước nhanh trở về nội điện.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường. Thần thiếp về trễ, để Hoàng thượng phải đợi lâu." Hoa Thường không chút cầu thả nhún người hành lễ, tay áo dài rộng phất phơ.

Hoàng đế chống cánh tay dựa một nửa người trên giường, tay kia cầm một quyển sách bìa trắng, cũng không quá dày. Thấy Hoa Thường vào cửa hành lễ, hần buông quyển sách trên tay xuống, lộ ra tươi cười: "Miễn lễ. Trẫm cũng không đợi lâu, nằm ở chỗ này cũng coi như thoải mái."

Hoa Thường chậm rãi bước đến bên cạnh giường, dịu dàng cười nói: "Hoàng thượng dùng bữa tối chưa?"

Hoàng đế lắc đầu: "Trẫm chưa dùng, chỉ mới ăn mấy miếng điểm tâm lót bụng mà thôi, vốn trẫm định tới đây để cùng dùng bữa với nàng. Nàng ở trong cung Thục phi đã dùng thiện chưa?"

Hoa Thường cũng lắc đầu: "Thần thiếp cũng chưa, tán gẫu một cái là quên hết thời gian, làm gì còn nhớ đến việc dùng bữa nữa chứ. Vừa lúc thần thiếp phái người truyền thiện, Hoàng thượng cũng dùng một chút đi."

Hoa Thường gọi Thục Dực đi truyền thiện. Thục Dực cung kính hành lễ đáp vâng, xoay người nhanh chóng rời đi.

Hoa Thường hành lễ: "Thần thiếp đi thay y phục, trang điểm lại một chút."

Hoàng đế chậm chậm hạ mí mắt, xem như đồng ý.

Hoa Thường rời khỏi nội điện, đi qua gian kế bên, Cốc Hương đi theo thay y phục cho nàng.

Ngồi trước bàn trang điểm, Hoa Thường ngơ ngác nhìn gương mặt mình trong gương. Dáng vẻ có chút mệt mỏi, hiện ra vài phần tiêu tụy, cho dù trang dung như cũ, nhưng rốt cuộc vẫn không phải là khuôn mặt tươi tắn.

Cốc Hương nhanh nhẹn khéo léo gỡ búi tóc phức tạp trên đầu Hoa Thường ra, sau đó vấn kiểu đơn giản, cài một cây trâm vàng điểm phỉ thúy [1] có bảy sợi tua bạc, có vẻ thanh thuần hơn rất nhiều.

[1] Điểm phỉ thúy: là một nghệ thuật truyền thống ở Trung Quốc, sử dụng lông chim trả (còn gọi là chim thúy, hoặc chim phỉ thúy 翡翠) đính vào trang sức vàng bạc, tạo ra sắc xanh óng ánh không phai theo thời gian.

Hoa Thường cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Không cần khuyên tai, đeo lên cũng nặng nề."

Cốc Hương thấp giọng thưa vâng, cầm một đôi vòng ngọc khảm tơ vàng ra, đeo vào tay của Hoa Thường, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng dùng bữa ở đây, nhất định nương nương sẽ chia thức ăn, mang một đôi vòng tay để tặng thêm vẻ đẹp."

Hoa Thường miễn cưỡng cười cười, nhìn chất ngọc tinh oánh trong suốt và sợi tơ tinh xảo trên vòng, khẽ nói: "Vòng tay thật đẹp, người có lòng rồi."

Thu thập xong, Hoa Thường mới trở lại nội điện. Hoàng thượng đã ngồi dậy, mấy tiểu cung nữ không một tiếng động bày thiện theo trật tự.

Hoàng đế thấy Hoa Thường chỉ mặc một chiếc váy đơn giản màu hồng đào thêu hoa rũ xuống, cài một cây trâm vàng, mái tóc dài đen nhánh buông xoã ở sau người, không thoa son phấn, khẽ cười nói: "Nùng trang đậm mật tổng tướng nghi [2], câu thơ này chỉ sợ không phải nói Tây Hồ, mà là nói Thường nhi rồi."

[2] Nùng trang đậm mật tổng tướng nghi: trang điểm đậm nhạt luôn thích hợp. Câu thơ trong bài "Thường hồ sau cơn mưa" của Tô Thức.

Hoa Thường cười khẽ, nhẹ nhàng trả lời: "Lấy sắc hầu quân, sắc suy thì tình mỏng. Thần thiếp tình nguyện không có mỹ mạo như vậy, có lẽ thần thiếp trong mắt Hoàng thượng sẽ càng chân thật hơn."

Hoàng đế thấy cảm xúc của Hoa Thường không tốt, ý bảo Hoa Thường ngồi xuống, nương mây nói: "Thường nhi rất ít khi nói như vậy, hôm nay hàn huyên chuyện gì cùng với Thục phi vậy?"

Hoa Thường ngậy ra một lúc, hàn huyên chuyện gì đây? Tâm tư nữ nhân chỉ sợ cả đời nam nhân cũng sẽ không hiểu được, đặc biệt khi người

nam nhân này còn là Hoàng đế.

Hoàng đế muốn lập Thái tử, vì sao phải nói với phi tử? Không có lý do gì để nói.

Biết là vậy, nhưng các nàng vẫn cảm thấy bi thương.

Hoa Thường rũ mi mắt, lộ ra nụ cười dịu dàng, nhỏ giọng trả lời: "Hai ngày nay Thục phi tử tử tiều tụy đi rất nhiều, nên thần thiếp đến thăm nàng ấy để trấn an vài câu."

Hoàng đế trầm mặc gật gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Thục phi không có nhi tử, chỉ sợ là khi nàng ấy nhìn Hoàng hậu, trong lòng cảm thấy không thoải mái."

Hoa Thường rất muốn nói cho Hoàng đế rằng không phải như vậy, "không có nhi tử" không phải là nguyên nhân thật sự khiến Thục phi bi thương. Nhưng đôi môi nàng run lên, cuối cùng lại cúi đầu, nhẹ nhàng đáp vâng.

Yêu Hoàng đế là một chuyện cực kì vất vả, chính nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy bi thương, cảm thấy thống khổ thay Thục phi.

Nếu Thục phi muốn một vị Hoàng tử thì đâu có gì khó khăn. Nguyên nhân trước nay khiến nàng ấy bi thương không phải là không có con, mà là không thể vì nam nhân mình yêu thương mà sinh một đứa bé chỉ thuộc về nàng ấy và hân; trong khi nam nhân nàng ấy yêu lại chưa bao giờ hiểu được tâm tư đó.

Tất cả chỉ có thể trách gặp nhau quá muộn, tạo hóa trêu người. Nếu các nàng là thê, mà không phải là thiếp, như vậy mọi thứ sẽ khác rồi.

Hoa Thường vẫn tươi cười như cũ, đứng dậy chia thức ăn cho Hoàng đế: "Thật ra giờ dùng bữa cũng đã qua, nếu không phải là Hoàng thượng

cho truyền, chắc chắn Ngự Thiện phòng sẽ trách cứ vài câu, sao còn có thể được tinh xảo như thế này."

Hoàng đế cười cười: "Nếu Ngự Thiện phòng có gì không nên hoặc không phải, nàng cứ thoải mái răn dạy. Nàng là chủ tử, bọn họ là nô tài, chủ tử muốn ăn, ở đâu ra đạo lý nô tài oán giận." Hoa Thường cúi đầu cười khẽ, nhẹ nhàng đáp: "Vâng."

Hoàng đế thấy Hoa Thường còn đứng, liền mở miệng nói: "Ngồi xuống ăn đi, đừng mãi gắp cho trẫm như vậy. Nàng nếm thử miếng cút thái sợi thủy tinh này xem, làm rất ngon, hẳn là hợp với khẩu vị của nàng."

Hoa Thường nhìn thức ăn trong chén, trong lòng không biết là tư vị gì. Người nam nhân này, rốt cuộc là tốt hay là không tốt?

Có thể nhớ kỹ khẩu vị của nàng, nhớ kỹ món ăn nàng yêu thích, phải chăng người nam nhân này đối xử với nàng có chút khác biệt?

Hoa Thường cúi đầu ăn cơm, trong lòng bất đắc dĩ cười khổ, đừng hy vọng quá nhiều, khát vọng tình yêu của một Hoàng đế là ngu xuẩn, là vô căn cứ. Khi tâm không mong nhiều như vậy, có lẽ nàng sẽ hạnh phúc hơn.

Cậy sủng mà kiêu, kỳ thật chỉ là nàng dựa vào việc được Hoàng thượng sủng ái, từng bước một mong muốn càng nhiều hơn.

Đây là không đúng, phải sửa lại.

Suy cho cùng, sắc lập Thái tử có liên quan gì với một phi tử như nàng? Rốt cuộc Hoàng đế có lý do gì để nói với nàng? Vì sao phải nói? Nói với nàng thì có ích lợi gì chứ?

Nàng phải bình tĩnh, phải cẩn trọng, nàng chính là đại biểu cho phong phạm của thế gia.

Nàng phải vui mừng vì địa vị của Hoàng hậu được củng cố, phải vui vẻ vì Hoàng Thái tử được ủng hộ. Đây là phẩm cách và khí khái mà nàng cần phải có.

Thứ mà nàng đại biểu từ trước đến nay đều không phải là chính mình. Nếu nàng ghen tuông, tranh giành tình cảm, mơ ước Hậu vị, vậy thì không chỉ có bản thân bị nghi ngờ, mà còn liên lụy đến thế gia.

Mọi người sẽ cho rằng: thế gia các người ngay cả nữ nhi của mình cũng không dạy tốt, vậy thì còn mặt mũi nào mà mang theo tư tưởng của Khổng phu tử để dạy người, để đứng đầu một phương đây?

Nàng không phải là những nữ nhân đã tâm bưng bưng, tranh giành tình cảm tại hậu cung kia. Nàng là tông nữ thế gia, phải hiếu kính bề trên, phải tuân thủ nghiêm ngặt nữ đức, phải xem phu (quân) như trời.

Con đường là do chính nàng lựa chọn, cho dù khốc lóc cũng phải tiếp tục bước đi.

Huống chi, tình hình hiện tại cũng không tệ. Nàng vẫn là một trong tứ phi cao cao tại thượng, dưới gối có một trai một gái, cực kì được Hoàng đế sủng hạnh và ngưỡng mộ.

Dùng bữa tối xong, Hoa Thường ôm Tứ Công chúa chơi đùa. Tứ Hoàng tử ở một bên bước ngắn bước nhỏ hông học di chuyển, đôi mắt nhỏ chăm chăm nhìn Tứ Công chúa trong lòng ngực của Hoa Thường.

Hoàng đế bị dáng vẻ của Tứ Hoàng tử chọc cười: "Tiểu Tứ thích Viện nhi như vậy, còn nhỏ đã biết yêu quý mọi người, thật ngoan."

Hoàng đế ôm Tứ Hoàng tử trong lòng, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ bé bụ bẫm của Tứ Hoàng tử, vẻ mặt tràn đầy yêu thương.

Hoa Thường nhìn hai đứa nhỏ thì tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, cuối cùng trên mặt cũng có chút ý cười chân thành, mở miệng nói: "Tứ Hoàng tử còn nhỏ làm gì đã hiểu chuyện, sao biết được yêu quý muội muội là gì, đây là nó coi muội muội như món đồ chơi thì có."

Hoàng đế cầm lấy cái trống bỏi nhẹ nhàng lắc lắc, dụ dỗ trong miệng: "Tiểu Tứ, nhìn xem trống bỏi trong tay phụ hoàng này, sẽ động đây đó nha, có muốn chơi không?"

Tiểu Tứ ngồi trong lòng Hoàng đế, rất là ghét bỏ mà quay đầu, cặp mắt đen láy kia vẫn chăm chăm nhìn tã lót trong lòng Hoa Thường.

Hoa Thường thấy thế thì phì cười: "Tiểu Tứ đã bao lớn rồi, một cái trống bỏi không dụ được nó đâu."

Hoàng đế có chút xấu hổ, bỏ trống bỏi xuống, nhìn nhi tử trong lồng ngực, bất đắc dĩ nói: "Tiểu Tứ này chính là đứa bé nghịch ngợm, đồ chơi thì ném qua một bên, lại muốn chơi với muội muội mới có mấy tháng tuổi."

Hoa Thường kéo Tứ Hoàng tử qua, sau đó đặt Tứ Công chúa trong tay mình xuống bên cạnh Tứ Hoàng tử, cười nói: "Tiểu Tứ chơi với muội muội không?"

Tứ Hoàng tử có vẻ rất là vui vẻ, ưỡn ưỡn bộ ngực của mình, đầu nhỏ vươn thẳng.

Hoa Thường nhìn thấy dáng vẻ nó đáng yêu như vậy, yêu đến không chịu được, hôn mạnh một cái lên trên mặt tiểu Tứ.

Tiểu Tứ cũng không giận, lộ ra một nụ cười "không răng" với Hoa Thường, sau đó liền chuyên tâm chọc chọc vào khuôn mặt của Tứ Công chúa.

Hoàng đế ở bên cạnh thấy vậy, trợn trắng mắt, bất đắc dĩ nói: "Cho dù Viện nhi xinh xắn, nhưng cứ bị tiểu Tứ chọc như vậy mấy năm, thì cũng chỉ có thể cầu nguyện cho gương mặt không bị biến dạng."

Hoa Thường cong môi cười: "Hoàng thượng nói vậy cái gì vậy, thần thiếp đang trông mong tiểu Tứ có thể chọc cho Viện nhi ra một cái má lúm đồng tiền kìa."

Hoàng đế bị ý nghĩ kì lạ này của Hoa Thường làm cho kinh ngạc, chỉ có thể lắc đầu, bất đắc dĩ cười khổ.

Vốn dĩ tiểu Công chúa đã ngủ rồi, nhưng có vẻ cảm giác được người xấu kia lại đang bắt nạt mình, liền mơ mơ màng màng mở mắt ra. Khi tiểu Công chúa nhìn thấy cái mặt béo quen thuộc kia thì khóc oa oa lên.

Hoa Thường nghe được tiếng khóc thì giật mình. Hoàng đế đau lòng bế Tứ Công chúa lên, cánh tay khẽ đỡ đỡ, nhỏ giọng dỗ dành.

Tứ Hoàng tử có vẻ rất ấm ức, vươn cái tay béo nhỏ bé về phía Hoa Thường mong được an ủi, cái miệng nhỏ đỏ nhếch rõ từng chữ: "Muội... muội muội, không ngoan, ta không có bắt nạt, mẫu phi..."

Hoa Thường bế Tứ Hoàng tử lên, nhẹ nhàng dỗ dành: "Mẫu phi biết tiểu Tứ ngoan nhất, là muội muội không ngoan, đúng không nào? Cho nên về sau tiểu Tứ phải chú ý dạy dỗ muội muội nhiều hơn, để muội muội ngoan ngoãn đáng yêu nha."

Tiểu Tứ bĩu môi ngoan ngoãn gật đầu: "Tiểu Tứ ngoan, quan tâm tới muội muội, giúp muội muội ngoan."

Hoa Thường nghe giọng nói non nớt của hài tử, tâm cũng mềm thành một vũng nước, lại hôn vài cái lên khuôn mặt tiểu Tứ. Tiểu Tứ cười khanh khách không ngừng.

Hoàng đế ở bên cạnh nhìn thấy rất là ghen tị: Thường nhi chưa bao giờ nhiệt tình hôn hân như vậy.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 108 - Xúc Động

Thượng Dương cung.

Hoa Thường ngồi trên đệm giường ôm Tứ Hoàng tử, các loại đồ chơi bày lung tung khắp nơi trên giường. Tứ Hoàng tử chơi rất vui vẻ, có khi lại ngẩng đầu lên nhìn Hoa Thường ngồi bên cạnh đưa nôi.

Lan Chi nhẹ nhàng đảm vai bả vai cho Hoa Thường, hiện giờ đang là mùa thu, thời tiết mát mẻ. Hoa Thường thích thời tiết này nhất, cửa sổ đều mở ra, gió cũng không lớn, màn che trong điện khẽ phấp phới tung bay.

Hoa Thường dùng một tay ôm Tứ Hoàng tử, quay đầu hỏi: "Thế tử cũng nên trở về rồi đúng không? Ngày mai ta sẽ nói với Hoàng hậu một tiếng, người đến vương phủ đón Thế tử về đi."

Lan Chi đáp ứng, hành lễ nói: "Vốn Thế tử trở về sớm hơn, nhưng sợ Vương phi không chịu được đau buồn, cho nên mới ở lại thêm mấy ngày."

Hoa Thường nâng chung trà lên, uống một ngụm trà nóng, nhàn nhạt nói: "Kính Vương phi có thai, không được quá vất vả. Hoàng thượng, Hoàng hậu cũng quan tâm tới thân thể nàng ấy, đừng để nàng ấy bận tâm suy nghĩ về Thế tử."

Hoa Thường không muốn nói thêm về đề tài này nữa, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cười nói: "Bây giờ là mùa hoa cúc nở đẹp nhất, tiểu Tứ ở trong phòng nhiều cũng buồn, không bằng ra ngoài đi dạo một chút."

Lan Chi cười đáp: "Đúng là như vậy, bây giờ cuối thu mát mẻ, khí trời cũng đẹp, dẫn trẻ nhỏ ra ngoài đi dạo ngắm hoa cũng là một việc tốt."

Hoa Thường lộ vẻ tươi cười, đưa tay nhắc Tứ Hoàng tử đang chu mỏ đùa nghịch cửa liên hoàn [1] lên, thanh âm ôn nhu nói: "Tiểu Tứ có muốn ra ngoài xem hoa đẹp không?"

Tiểu Tứ mở to đôi mắt, tay nhỏ còn nắm cửa liên hoàn, nhìn nụ cười xinh đẹp của Hoa Thường, dù không biết gì nhưng vẫn cố gắng gật đầu đồng ý.

Hoa Thường nhìn dáng vẻ ngây ngô của Tứ Hoàng tử, lòng cũng mềm đi. Trẻ con quả nhiên là thứ đáng yêu nhất trên đời.

Hoa cúc ở Ngự Hoa viên nở rất nhiều, đa dạng về chủng loại, màu sắc khác nhau, hình dáng cũng khác nhau, đều là những giống hoa đẹp nhất.

Hoa Thường nắm bàn tay nhỏ của Tứ Hoàng tử, Tứ Hoàng tử tập tễnh bước theo bên cạnh, phía sau là mama ôm Tứ Công chúa, còn có thêm mấy cung nữ, thái giám, già trẻ dìu dắt nhau đi ra ngoài.

Cốc Hương đợi mọi người đầy đủ, mới nhẹ giọng nói: "Hoa cúc lăng sương không tàn, ý nghĩa cao quý, còn tượng trưng cho may mắn, sức khỏe và tuổi thọ. Ngự Hoa viên trồng rất nhiều loài hoa, đặc biệt là tới những ngày mùa thu, nhiều giống hoa quý hiếm ở nơi khác sẽ được mang về đây trồng, để cho người trong cung ngắm. Khi đã hết mùa, nếu cung phi nào thích thì sẽ mang về cung của mình trồng, số còn lại thì cung nhân sẽ vứt đi."

Tứ Hoàng tử mặc một chiếc áo choàng màu tím làm từ lụa tơ tằm có mấy bông hoa màu xanh ngọc, trên đầu đội một chiếc mũ quan nhỏ tinh xảo, trông cả người rất khả ái đáng yêu. Tiểu Tứ nhìn thấy hoa đẹp, trực tiếp xông lên, tay nhỏ trắng nõn hái mấy cánh hoa xuống.

Hoa Thường thấy thế vội vàng giữ chặt tiểu Tứ lại, dờ khóc dờ cười, nhẹ nhàng nói: "Cẩn thận một chút, nếu con thích thì ta sẽ phân phó cung nhân hái mấy đóa hoa mang đến đây. Đừng tự mình liều lĩnh lao lên, nhỡ bị cành lá đâm trúng rồi bị thương thì biết làm sao đây?"

Trong tay Tứ Hoàng tử vẫn nắm mấy cánh hoa vàng, cười rất vui vẻ, đối với việc giáo huấn của Hoa Thường cũng không biết là nghe hiểu hay không hiểu nữa.

Hoa Thường bất đắc dĩ nở nụ cười sùng sục, nhéo nhéo khuôn mặt Tứ Hoàng tử, không nói gì nữa. Trẻ nhỏ mà, người có nói đạo lý thì nó cũng không hiểu, không bằng để cho nó vui vẻ chơi đùa mà lớn lên, như vậy đối với hoàng thất cũng là niềm hạnh phúc to lớn rồi.

Cốc Hương ở một bên nhẹ nhàng giới thiệu về hoa cúc một cách tỉ mỉ: "Ở Ngự Hoa viên có thể thấy rất nhiều giống cúc khác nhau, ví dụ như cúc Vạn Linh, cúc Hoa Đào, Vân Mộc Hương, cúc Kim Linh, đều là hoa cúc có vẻ ngoài tươi đẹp. Tứ Hoàng tử vừa mới năm lấy chính là kim mẫu đơn, ở phía tây sắc hồng phấn là Tây Thi đồ, màu tím là Thập bát..."

Hoa Thường gật gật đầu, cười nói: "Người phí không ít công sức rồi, thường."

Cốc Hương cười vui mừng trả lời: "Tạ nương nương, đây đều là việc nô tỳ nên làm."

Hoa Thường ngắm hoa cúc đến vui vẻ, thấy được thứ mình thích là muốn có ngay, lên tiếng hỏi: "Ánh mắt của bốn cung và tiểu Tứ rất giống nhau, đều yêu thích kim mẫu đơn. Ngày khác người nhổ một gốc cây đem về Thượng Dương cung trồng, nhất định sẽ rất đẹp."

Cốc Hương hành lễ đáp ứng: "Hôm nay nô tỳ sẽ đi nói một tiếng, ngày mai là có thể đem về rồi. Nương nương ngắm thêm đi, nếu thích thì chọn nhiều một chút cũng không sao."

Hoa Thường gật gật đầu, nắm tay Tứ Hoàng tử đi tiếp vào bên trong. Đột nhiên Hoa Thường thấy thấp thoáng phía trước có một nhóm người đang ngắm hoa nên nàng đứng lại, không đi tiếp nữa.

Nếu nàng có thể nhìn thấy đối phương thì chắc chắn đối phương cũng nhìn thấy nàng. Hoa Thường chỉ cần chờ đối phương tiến đến hành lễ bái kiến là được.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, phía đối diện có hai vị phi tần đi tới, theo sau chỉ có một ít cung nữ và thái giám, trong tay bọn họ cầm hoa cúc mới hái.

"Tần thiếp tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường." Khánh Quý tần hành lễ thỉnh an, tiếp theo sau là Diêu Quý cơ rụt rè sợ hãi.

Lông mày Hoa Thường nhướng lên chế giễu, hai vị này đều không phải là người nàng thích, đương nhiên chắc chắn đối phương cũng không thích nàng.

Hoa Thường cười cười, khoan thai lên tiếng: "Hai vị miễn lễ đi. Vừa gặp suýt chút nữa thì ta đã không nhận ra Diêu Quý cơ, cũng đã lâu chưa thấy mặt rồi nhỉ. Tính ngày thì quả thật cũng đã đến hạn giải trừ cấm túc."

Sắc mặt Diêu Quý cơ tái nhợt, có chút khó khăn, cúi đầu trả lời: "Tạ nương nương quan tâm."

Hoa Thường cúi đầu ngửi mùi hương trên cánh hoa, nhẹ nhàng nói: "Hai vị muội muội cũng có nhã hứng, cùng nhau đến tận đây ngắm hoa. Có điều bốn cung nhớ là Diêu Quý cơ không còn bị cấm túc, nhưng mà Khánh Quý tần... Dường như vẫn chưa được giải trừ lệnh cấm túc thì phải?"

Sắc mặt Khánh Quý tần tối sầm xuống, vẻ mặt ngang ngược kiêu ngạo và bất mãn, không tình nguyện cúi đầu nói: "Quả đúng là như vậy, nhưng

mà Thái hậu nường nường rộng lượng, thấy tần thiếp thật lòng ăn năn, nên đặc biệt khai ân, để tần thiếp ra ngoài hít thở chút không khí."

Hoa Thường vẫn luôn không thích Khánh Quý tần lôi Thái hậu ra làm chỗ dựa, nhưng cũng không đến mức muốn đắc tội với Thái hậu, nàng chỉ cười nhạt một tiếng, không hỏi thêm gì.

Nhưng Khánh Quý tần lại ghen một bụng tức giận, nàng tự nhận là biểu muội của Hoàng đế, thân phận khác biệt với mọi người. Vốn dĩ nàng không được sủng ái đã sốt ruột lắm rồi, bắt nạt người khác lại bị vị Hiền phi này chặn ngang chân, mách lẻo trước mặt Hoàng thượng. Cuối cùng, không chỉ trở mặt nhìn Hoàng hậu bước lên ngôi vị cao nhất, tham vọng của nàng biến thành vô vọng, bản thân lại còn bị chính Hoàng hậu trách phạt. Bây giờ thấy trên mặt Hoa Thường đều là biểu tình khinh mạn, mỉm cười trào phúng, nàng nhin không được liền bùng nổ. Sắc mặt Khánh Quý tần lạnh tanh, nói với Hoa Thường đang đứng trước mặt: "Hiền phi nường nường không nói lời nào, chỉ cười lạnh là có ý gì? Là có ý kiến với tần thiếp hay là nghi ngờ ân điển của Thái hậu?"

Hoa Thường thấy Khánh Quý tần này phô trương sự ngang ngược, khuôn mặt liền không vui, lạnh lùng trả lời: "Quý tần ăn nói hùng hồn lí lẽ, bốn cung vốn định thông cảm với Thái hậu nên không so đo với người. Không ngờ Quý tần lại cảm thấy bốn cung mềm yếu nên bắt nạt phải không?"

Hoa Thường nhếch khóe miệng lên, giao Tứ Hoàng tử cho Lan Chi. Lan Chi che lỗ tai của Tứ Hoàng tử lại, đứng ở phía sau.

Hoa Thường quay đầu nhìn Khánh Quý tần, hừ lạnh nói: "Nếu Thái hậu thật sự có ý chỉ, sẽ phái cung nhân đi thông báo khắp nơi. Chủ của Trường Nhạc cung sẽ không thể không biết, Hoàng hậu nường nường chủ quản lục cung cũng không thể không biết. Quý tần có dám cùng ta đi tới Vị

Ương cung cầu kiến Hoàng hậu nương nương, để chứng thực xem lời nói của Quý tần là thật hay giả không?"

Khánh Quý tần tức giận đến mức mặt đỏ bừng lên. Người khác có lẽ sẽ cho Thái hậu mặt mũi, giúp đỡ nàng lấp liếm. Nhưng Tam Hoàng tử vừa được phong Thái tử, hiện tại là thời điểm Hoàng hậu có uy thế lớn nhất, công bằng chính trực, sao có thể giúp nàng nói dối, đả tội với Hiền phi đây?

Hoa Thường thấy Khánh Quý tần không nói ra lời, cong cong môi, thanh âm ôn nhu nói: "Sau này Quý tần muội muội nói chuyện nên để ý một chút, không phải ai cũng tốt bụng giống như bốn cung, chỉ ra chỗ sai của Quý tần đâu."

Khánh Quý tần quả thật bị tức giận làm cho đầu óc mê muội, nhìn khuôn mặt Hoa Thường giương ra ý cười liền phản hận đổ kị đến mức không chịu được, bước vọt lên một bước thật dài, trực tiếp đẩy ngã Hoa Thường.

Cung nhân phía sau Hoa Thường đều trợn mắt há mồm, không ai phản ứng kịp, bởi vì chẳng ai nghĩ lá gan của Khánh Quý tần lại lớn đến như vậy!

Tứ Hoàng tử phản ứng đầu tiên, khóc thét lên, tuy rằng lỗ tai đã bị che nhưng đôi mắt của nó vẫn nhìn thấy rõ ràng. Nữ nhân hư, nữ nhân xấu xa kia lại dám đánh mẫu phi!

Tứ Hoàng tử chạy đến, vươn ngón tay chỉ vào Khánh Quý tần, âm thanh của trẻ nhỏ lại bén nhọn khác thường: "Nữ nhân hư! Bắt lấy nữ nhân hư kia! Ta muốn nói với phụ hoàng, đánh chết nữ nhân hư kia!"

Cung nhân phía sau Hoa Thường loạn thành một đoàn, vội vàng tiến lên đỡ Hoa Thường dậy, trên mặt đều là sự hoảng sợ. Vị Khánh Quý tần

này thật sự xuất thân từ gia đình quyền quý sao? Không phải là thôn phụ nơi sơn dã chứ?

Mà Khánh Quý tần nghe được thanh âm sắc nhọn của đứa nhỏ, đặc biệt là câu "muốn nói với phụ hoàng" kia làm nàng ta thất kinh, liền vươn tay đẩy Tứ Hoàng tử, vừa lúc đẩy Tứ Hoàng tử ngã vào bụi hoa.

Cung nhân đằng sau quả thật sợ tới mức hồn bay phách lạc!

Tổ tông, ôi tổ tông của ta!!!

Người không muốn sống nữa thì có thể đừng liên lụy tới chúng ta được không? Đánh một trong tứ phi xong lại đánh tiếp Hoàng tử, người cho rằng người là ông trời sao???

Hoa Thường vừa mới được nâng dậy cũng bị kinh sợ không ít. Nàng nhìn thân hình bé nhỏ của Tứ Hoàng tử bị ngã trong bụi hoa, vội vàng bước tập tễnh đi tới, bế Tứ Hoàng tử lên, miệng nôn nóng hỏi: "Tiểu Tứ, tiểu Tứ có làm sao không? Có bị thương chỗ nào không? Không cần tức giận, đừng nóng giận, không cần kích động, hít thở sâu bằng miệng nào, ngoan."

Sau đó nàng quay đầu, lạnh giọng quát: "Còn không mau truyền Thái y!"

Hoa Thường sợ nhất là Tứ Hoàng tử tức giận sẽ phát bệnh tim. Trẻ nhỏ không biết khống chế cảm xúc, khi bị kích động sẽ dễ dàng phát bệnh.

Mà Tứ Công chúa được mama ôm trong ngực dường như cũng cảm nhận được mọi người xung quanh đang hoảng loạn, khóc oa oa lên.

Gân xanh trên trán Hoa Thường nổi lên, cung nhân xung quanh loạn thành một đoàn.

Khánh Quý tần hành động xong liền cảm thấy hối hận, nàng chỉ là nhất thời tức giận mà thôi. Từ lúc vào cung tới nay nàng không được sủng ái, bị vắng vẻ, mang theo dã tâm bưng bưng nhưng lại bị hiện thực đập tắt. Bây giờ nàng còn bị cấm túc, đủ loại phần nô đều đổ lên trên người Hoa Thường. Cho nên lúc này nàng mới mất đi lí trí, gây ra đại họa.

Hoa Thường ôm Tứ Hoàng tử đang khóc thút thít, chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Khánh Quý tần thật sâu, sau đó liền xoay người đi.

Thân thể Tứ Hoàng tử quan trọng, nàng không có thời gian cãi cọ với Khánh Quý tần.

Khánh Quý tần, người được lắm, người cứ chờ đó cho bốn cung.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 109 - Cáo Trạng

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Khánh Quý tần nhìn bóng dáng vội vã của Hoa Thường, đứng ngây ngốc tại chỗ, trong đầu trống rỗng, thân thể vô thức run lên.

Diêu Quý cơ đứng phía sau Khánh Quý tần thật sự vô tội, nhưng lại sợ tới mức mặt tái mét, té xỉu trên mặt đất.

Khánh Quý tần dờ dẩn quay đầu, nhìn Diêu Quý cơ ngã trên mặt đất, lăm băm tự nói: "Ta không cố ý... Ta không muốn đẩy ngã nó... Cô mẫu, cô mẫu, đi tìm cô mẫu, cô mẫu sẽ cứu ta..."

Thượng Dương cung.

Hoa Thường không để ý đến hình tượng ôm Tứ Hoàng tử vội vã chạy về, nghe tiểu Tứ khóc nức nở trong lồng ngực, nước mắt Hoa Thường liền rơi xuống. Một đường trở về này, trang điểm trên mặt nàng đều đã nhoè đi, càng hiện rõ sự chật vật.

Thái y nghe nói Tứ Hoàng tử có chuyện, đến Thượng Dương cung còn sớm hơn cả Hoa Thường. Ba lão Thái y đều lo lắng đề phòng, cầu nguyện Tứ Hoàng tử không có chuyện gì.

Hoa Thường đặt Tứ Hoàng tử lên giường nệm, tay nhẹ nhàng vỗ lưng thẳng bé, dỗ dành nói: "Tiểu Tứ ngoan, đừng khóc nữa, để Thái y bắt mạch được không?"

Đôi mắt Tứ Hoàng tử đỏ hoe, đáng thương nhìn Hoa Thường. Nó không thích mấy lão Thái y, bọn họ mà đến thì nó phải chịu khổ uống thuốc.

Hoa Thường đau lòng không thôi, ngồi bên cạnh giường nệm, ôm thân thể nho nhỏ mềm mại của Tứ Hoàng tử, nhẹ nhàng dỗ dành, sau đó nàng ngẩng đầu nói với Thái y: "Mau tới bắt mạch xem Tứ Hoàng tử có gì trở ngại không?"

Lão Thái y vội vàng tiến lên bắt mạch, Tứ Hoàng tử không vui bĩu môi, nhưng nó đang bị Hoa Thường ôm nên không phản kháng.

Ba vị lão Thái y thay phiên tiến lên bắt mạch, thần sắc trên mặt thả lỏng rất nhiều, quỳ xuống trả lời: "Hiền phi nương nương bớt lo lắng, tuy Tứ Hoàng tử bị kích động, nhưng vẫn chưa dẫn tới tái phát bệnh, coi như trong cái rủi có cái may."

Hoa Thường nghe vậy thì nhẹ nhõm trong lòng, cả người như trút đi được gánh nặng, há miệng thở phào. Sau đó nàng mới thấp giọng nói: "Vất vả cho ba vị Thái y rồi, Tứ Hoàng tử cứ khóc mãi nên bốn cung vô cùng lo lắng. À mà, khuôn mặt và mu bàn tay của Tứ Hoàng tử đều bị cào và lá cây rạch vài vết xước làm chảy máu, Thái y mau kê một phương thuốc trừ sẹo đi, cần phải chữa khỏi vì làn da của trẻ con rất non nớt, bốn cung nhìn mà đau lòng."

Thái y chấp tay: "Tạm thời Tứ Hoàng tử nên dùng kim sang được là tốt nhất, đợi thần trở về bào chế thuốc mỡ chuyên trị thì nhất định sẽ không để lại sẹo."

Hoa Thường gật đầu, sau đó vô lực nói: "Người nán lại một chút bắt mạch cho Tứ Công chúa. Tứ Công chúa cũng bị kinh hách nên không ngừng khóc lớn."

Thái y lĩnh mệnh tiến lên.

Hoa Thường ngồi bất động trên giường, tay chân đều rã rời, cả người đều buông xuôi, vô cùng mệt mỏi.

Lan Chi nhẹ nhàng đỡ dành Tứ Hoàng tử được trao lại từ trong tay của Hoa Thường. Thước Dực tiến lên bóp bả vai Hoa Thường, nàng dựa vào gối đệm, khẽ thở phào.

Lan Chi khuyên nhủ: "Nường nường bớt giận, đừng tức giận quá mức mà tổn hại đến thân thể."

Hoa Thường nhắm mắt lại, thần sắc lãnh đạm, tay vỗ về lồng ngực đang phập phồng, thanh âm ngưng trọng: "Khánh Quý tần... Bồn cung đã xem thường nàng ta, không ngờ nàng ta lại to gan lớn mật đến như thế! Có Thái hậu làm chỗ dựa thì sao? Bồn cung sẽ cho nàng ta biết, ở trong hậu cung này, Thái hậu không thể một tay che trời được!"

Giờ Ngọ.

Hoàng đế nghe được chuyện lúc sáng, hạ triều thay y phục rồi vội vàng chạy tới Thượng Dương cung.

Hoa Thường ra cửa nghênh giá, nhún người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế thấy bước chân không vững của Hoa Thường, vội vàng tiến lên nâng nàng dậy, quan tâm nói: "Thường nhi không cần đa lễ, tiểu Tứ đâu

rồi? Thân thể ra sao? Viện nhi ổn chứ?"

Vành mắt Hoa Thường đỏ bừng, cầm khăn lau nước mắt, nức nở nói: "Hai đứa nhỏ đều không có gì trở ngại, chỉ có tiểu Tứ thì có chút kích động nên khóc mấy trận, cũng không ảnh hưởng đến bệnh tim. Nhưng gương mặt, trên cổ, và mu bàn tay đều bị cành lá làm xước thành mấy vết máu, mẩu phi như thiếp nhìn thấy trong lòng xót xa đến vụn vỡ. Viện nhi còn nhỏ, có chút kinh sợ nên khóc một hồi. Thái y đã kê phương thuốc điều dưỡng, uống thuốc mấy ngày thì sẽ tốt thôi."

Hoàng đế thấy sắc mặt Hoa Thường tái nhợt tiêu tụy, vô cùng đau lòng, vươn tay vuốt ve gương mặt Hoa Thường, ôn nhu nói: "Nàng không sao chứ? Trẫm nghe nói nàng bị đẩy ngã, có bị thương chỗ nào không?"

Hoa Thường lắc đầu, thần sắc đau thương: "Thần thiếp không sao, bàn tay chỉ bị trầy xước chút thôi. Thần thiếp đau lòng cho hai đứa nhỏ, đặc biệt là tiểu Tứ. Lúc ấy đúng là dọa thần thiếp sợ chết khiếp, cũng không biết... hức hức."

Hoàng đế thấy Hoa Thường không nói được nữa, khóc thảm thương. Hắn cau mày ôm Hoa Thường vào trong lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng Hoa Thường.

"Đừng khóc nữa, có trẫm ở đây, sẽ không có việc gì đâu." Hoàng đế vuốt những sợi tóc rũ trên lưng Hoa Thường, nhẹ giọng an ủi.

Hoa Thường khóc một lát thì ngừng lại, tay cầm khăn vò lung tung, cúi đầu nói: "Tiểu Tứ đang ở trong phòng, Hoàng thượng qua xem đi. Tiểu Tứ vẫn luôn đòi gặp phụ hoàng, nói là muốn cáo trạng đấy."

Hoàng đế đau lòng nhưng lại bất đắc dĩ phì cười, nắm tay Hoa Thường đi vào bên trong.

Bình thường lúc này thì Tứ Hoàng tử đang ngủ trưa, chỉ là hôm nay tâm tình tiểu Tứ bị kích động, đầu còn tâm tư đi ngủ, nên nó vẫn đang nằm trên giường quảng đồ chơi.

Vừa ngẩng đầu đã thấy phụ hoàng nắm tay mẫu phi đi vào, Tứ Hoàng tử chớp chớp mi, đôi mắt to đen bóng kia liền sáng lên, mở cánh tay nhỏ ra, thanh âm nũng nịu: "Phụ hoàng ôm một cái, ôm một cái. Tiểu Tứ bị khi dễ đó!"

Hoàng đế liếc mắt nhìn vết đỏ trên mặt Tứ Hoàng tử, mấy vết thương nằm trên làn da trắng nõn non nớt vô cùng dễ thấy. Ánh mắt Hoàng đế tối sầm lại, nhưng đối diện với đôi mắt ngây thơ mong chờ của Tứ Hoàng tử thì hẳn vẫn lộ ra nụ cười, bước nhanh đến bế Tứ Hoàng tử lên, thật cẩn thận không cọ vào miệng vết thương trên tay thẳng bé.

"Phụ hoàng tới rồi đây, đừng sợ nữa. Tiểu Tứ dũng cảm và kiên cường nhất đấy!" Hoàng đế ôn nhu nói, còn bế Tứ Hoàng tử tung lên tung xuống.

Tứ Hoàng tử vô cùng thích việc được Hoàng đế tung hứng, nở nụ cười khanh khách: "Tiểu Tứ giỏi nhất, tiểu Tứ còn bảo vệ mẫu phi nữa."

Hoa Thường thấy Tứ Hoàng tử cười kiêu hãnh, vành mắt lại đỏ, vội vàng quay đầu để lau đi, sau đó cười nói: "Tiểu Tứ vẫn luôn tức giận, bĩu môi không để ý tới người khác. Thăng bé thấy Hoàng thượng tới thì mới cười tươi như vậy đấy."

Hoàng đế nghe vậy đặc biệt đau lòng, nhưng lại vô cùng vui vẻ, sự thương tiếc dành cho Tứ Hoàng tử càng sâu đậm hơn.

Mặc dù rằng chưa mọc đủ nhưng Tứ Hoàng tử vẫn cáo trạng: "Mẫu phi quá ôn nhu nên bị nữ nhân hư đấy. Tiểu Tứ đã dũng cảm đứng ra phía trước bảo vệ cho mẫu phi, nữ nhân hư còn đánh tiểu Tứ, tiểu Tứ còn lâu mới sợ nàng ta đó."

Vành mắt Hoa Thường lại đỏ lên. Đây không phải là đứa nhỏ do nàng sinh ra, cho tới nay tình cảm của nàng phần lớn đều là trách nhiệm. Chỉ là đứa nhỏ này lại không như vậy, nó coi nàng là mẫu thân ruột, còn biết hiếu thuận muốn bảo vệ nàng, như vậy sao nàng không cảm động được đây?

Hoàng đế nghe vậy khích lệ nói: "Tiểu Tứ thật lợi hại! Chờ phụ hoàng báo thù cho tiểu Tứ, nhất định sẽ đánh nữ nhân kia không xác định được phương hướng luôn!"

Tiểu Tứ vui vẻ nở nụ cười, tiếng cười khanh khách, giống như con gà mái già, nhưng vào tai Hoa Thường thì lại rất êm dịu, vì đây là nhi tử của nàng.

Tiểu Tứ chơi đùa với Hoàng đế một lát thì mệt mỏi. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, nhất thời tinh thần cũng kiệt quệ. Tiểu béo tròn lấy tay xoa đôi mắt, mơ mơ màng màng muốn ngủ.

Hoàng đế cẩn thận đặt Tứ Hoàng tử lên giường, tỉ mỉ đắp chăn, rồi mới cùng Hoa Thường đi ra ngoài.

Vào nội điện, Hoàng đế ngồi trên ghế, Hoa Thường đi pha trà rồi đặt lên bàn, sau đó khẽ nói: "Hoàng thượng dùng trà, chơi với tiểu Tứ một hồi nhất định đã mệt mỏi rồi."

Hoàng đế nhận lấy chén trà, uống hết một hơi, thần sắc nặng nề, không còn vẻ ôn nhu và hoà ái khi ở trước mặt Tứ Hoàng tử nữa.

Hoàng đế đợi Hoa Thường ngồi xuống xong thì cau mày, thanh âm cao vút hỏi: "Rốt cuộc chuyện hôm nay là như thế nào? Tiệp nhân Khánh Quý tần kia phát điên cái gì vậy!"

Hoa Thường bị ngữ khí tức giận của Hoàng đế làm cho hoảng sợ. Trong ấn tượng của nàng, Hoàng đế vẫn luôn ôn tồn nhỏ nhẹ, dù tâm tình không tốt thì hãn cũng chỉ nhíu mày mà thôi.

Ngữ khí kịch liệt, lời nói thống hận như vậy, đã lâu rồi Hoa Thường chưa từng thấy Hoàng đế nổi giận như thế.

Hoa Thường hơi cúi đầu, bắt đầu kể lại chuyện hôm nay: "Hôm nay thần thiếp thấy sắc trời đẹp, nên mang theo tiểu Tứ và Viện nhi đến Ngự Hoa viên ngắm hoa cúc, vừa vặn gặp Khánh Quý tần và Diêu Quý cơ ở đây. Thần thiếp mơ hồ nhớ Khánh Quý tần còn bị cấm túc nên mới nói một câu, nhưng Khánh Quý tần giáo biện nói Thái hậu đã khai ân miễn cấm túc cho nàng ta."

Hoàng đế nghe đến đó, hừ lạnh một tiếng: "Giả truyền ý chỉ Thái hậu, nàng ta làm thật thuận tay, cũng không thấy mới lạ chút nào!"

Hoa Thường đáp: "Thần thiếp cũng phát hiện lời nói của nàng ta có trăm ngàn chỗ hở, nhưng nghĩ đến Thái hậu, suy nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện nên thần thiếp chỉ cười rồi chuẩn bị rời đi. Không nghĩ tới Khánh Quý tần thấy thần thiếp cười thì không chịu được, ngăn cản thần thiếp, nói thần thiếp khinh thường nàng ta, có ý kiến đối với ân điển của Thái hậu. Tuy tính thần thiếp tốt, nhưng cũng không thể bị lấn át trên đầu như vậy, cho nên thần thiếp đã phản bác lại. Không ngờ Khánh Quý tần then quá hóa giận, lại muốn ẩu đả với thần thiếp, cả người xông lên phía trước, thần thiếp không phòng bị nên đã ngã xuống đất."

Đột nhiên Hoàng đế đập bàn một cái! Nghiến răng nghiến lợi: "Làm càn! Quả thật là làm càn!"

Hoa Thường tiếp tục nói: "Vốn dĩ tiểu Tứ được che tai đứng ở phía sau. Hoàng thượng cũng biết là tiểu Tứ hiếu thảo nhất. Thằng bé thấy thần thiếp ngã trên mặt đất, tuy còn nhỏ tuổi nhưng nó lại trực tiếp vọt lên phía trước, kêu Khánh Quý tần là nữ nhân hư. Nào ngờ Khánh Quý tần phát điên bước đến, cũng không buông tha cho tiểu Tứ, trực tiếp dùng tay đẩy tiểu Tứ vào bên trong bụi hoa. May mắn là cung nhân ở phía sau nhanh

nhện, vội vàng tiến lên bảo vệ. Bằng không, còn không biết Khánh Quý tần muốn làm gì nữa, hức hức..."

Hoa Thường không nhịn được cầm khăn che miệng khóc, Hoàng đế vô cùng tức giận, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của Hoa Thường thì đau lòng, thấp giọng an ủi: "Trẫm tuyệt đối không buông tha cho nữ nhân kia! Dù Thái hậu có mở miệng, trẫm cũng quyết không tha! Thường nhi đừng khóc, thân thể nàng vốn yếu ớt, khóc rồi lại làm hỏng đôi mắt."

Hoa Thường ngã vào trong lòng ngực của Hoàng đế, nức nở nói: "Từ khi thần thiếp vào cung tới nay, đều giúp đỡ mọi người làm chuyện tốt, đối với bề trên khiêm tốn cung lương (kính cẩn và hiền lành), hoà ái nhân từ với hạ nhân, tự nhận không đắc tội với ai, vì sao Khánh Quý tần lại thù địch với thần thiếp như thế? Dù không thích thần thiếp thì cũng thôi đi, đánh thần thiếp một cái cũng không sao. Nhưng còn tiểu Tứ, tiểu Tứ mới ba tuổi, trẻ con thì có tội gì chứ? Sao Khánh Quý tần lại xuống tay như vậy... hức hức hức."

Hoàng đế vỗ người Hoa Thường, vươn tay lau nước mắt cho nàng, ôn nhu nói: "Đó là do nàng ta phát điên, không quan hệ gì với nàng. Đừng khóc, đừng khóc nữa, trẫm nhìn thấy cũng đau lòng."

Hoa Thường yên lặng rơi lệ, nghẹn ngào nói: "Đứa nhỏ tiểu Tứ này, vận mệnh thật chông gai, vừa sinh ra đã bị bệnh tim, tiền triều hậu cung không ai mà không biết điều đó. Khánh Quý tần làm vậy có dụng tâm gì đây? Lúc ấy thần thiếp thấy tiểu Tứ ngã vào trong bụi hoa, bị dọa đến hồn bay phách tán, tâm cũng lạnh đi. Tiểu Tứ chỉ là đứa trẻ, có đắc tội với ai đâu chứ? Nhưng lại gặp phải tai họa này."

Hoàng đế ôm chặt Hoa Thường, nhìn Hoa Thường khóc nghẹn ngào, quả thật không biết phải nói gì mới an ủi được nàng, chỉ có thể thấp giọng nói: "Đừng khóc nữa. Thường nhi, nàng khóc trẫm liền nhớ tới ngày tháng

lúc trước nàng hầu bệnh ở Kiến Chương cung. Khi đó mỗi ngày vành mắt của nàng đều đỏ bừng, miễn cưỡng vui cười. Lúc ấy trầm đã thề, sau này tuyệt đối không để cho nàng khóc nữa, chỉ làm nàng cười mà thôi."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 110 - Tát Tay

Ngày thứ hai, Thượng Dương cung.

Hoàng đế đến từ giữa trưa ngày hôm qua nhưng đến giờ vẫn chưa rời đi, phần lớn thời gian là chơi đùa cùng với Tư Hoàng tử, buổi tối thì ngủ lại ở Thượng Dương cung.

Hoàng đế thức dậy sớm, thấy mình đánh thức Hoa Thường, nhỏ giọng nói: "Nàng ngủ thêm một lát đi, hôm qua nàng bị kinh sợ không ít, nên nghỉ ngơi cho tốt. Mà nàng cũng không cần thỉnh an đâu, trăm phái người đi nói với Hoàng hậu một tiếng là được."

Hoa Thường xoa xoa đôi mắt, thanh tỉnh hơn rất nhiều, cười nói: "Hôm nay chắc hẳn Hoàng hậu nương nương sẽ xử lý việc hôm qua, sao thần thiếp lại có thể không đi được?"

Hoàng đế than nhẹ, thấy thái độ của Hoa Thường kiên định nên hẳn cũng không khuyên nhiều, chỉ dặn dò: "Đừng để bản thân phải tức giận, không đáng."

Hoa Thường đứng dậy giúp Hoàng đế thay y phục, nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp biết rồi."

Tiền Hoàng đế đi xong, Hoa Thường ngồi trước bàn trang điểm, thần sắc nặng nề. Cốt Hương cầm lược ngà voi nhẹ nhàng chải mái tóc thật dài của Hoa Thường, vô cùng cẩn thận hỏi: "Hôm nay nương nương muốn búi tóc kiểu gì?"

Hoa Thường nâng mí mắt lên: "Búi tóc triều thiên đi."

Búi tóc triều thiên là tên búi tóc hất toàn bộ về phía sau, hai bên tóc ôm lấy khuôn mặt. Hình dáng búi tóc giống như cái chùy, chải tóc lên đến đỉnh đầu rồi xoắn thành búi, hai bên tóc mai để dài, dùng keo vuốt cho tóc ôm sát vào khuôn mặt.

Cốc Hương nhỏ giọng đáp ứng. Nương nương thường không thích loại búi tóc này, hôm nay chỉ sợ cũng là vì nương nương muốn thể hiện khí thế nên mới lựa chọn bỏ loại búi tóc thường ngày.

Lan Chi rất có mắt nhìn, từ bên cạnh ôm ra một cái tráp trang sức, khẽ nói: "Toàn bộ đều là trang sức màu sắc sang trọng, đỏ thắm, vàng xanh, vàng tươi. Hôm nay nương nương muốn mặc y phục nào?"

Hoa Thường nhắm hai mắt lại, mở miệng nói: "Mặc cung trang màu vàng tươi đi, chọn một bộ trang sức màu đỏ nữa."

Lan Chi hành lễ đáp vâng, từ trong tráp lấy ra một chiếc cài tóc hình lá liễu bện tơ vàng, một bộ diêu băng vàng ròng dùng tơ vàng khâu những viên hồng ngọc rũ xuống, một cây trâm ngũ phượng triều dương ngậm châu, một đôi khuyên tai bằng vàng ròng rũ xuống, một chiếc vòng cổ ngọc trai phương Nam.

Hoa Thường tùy ý đùa nghịch, hơi giương mắt nhìn nhìn, mở miệng nói: "Vòng tay và hộ giáp đâu rồi?"

Lan Chi ôn nhu trả lời: "Vòng tay màu đỏ không có kiểu dáng mới. Còn hộ giáp thì đã lâu nương nương không dùng, nên Thước Dực đi nhà kho để lấy rồi."

Hoa Thường nhú mày: "Bốn cung nhớ năm đó khi mới vừa vào cung, Ninh Quý tần từng đưa qua một chiếc vòng bằng vàng ròng với chín hạt châu tinh xảo, mang vòng tay kia tới đây."

Lan Chi khom người đáp vâng, đi ra cửa.

Vừa lúc Thước Dực đi vào, ôm một cái hộp trang sức, hành lễ nói: "Đây là hộp giáp mã não phúc thọ mới nhất do Nội phủ dâng lên, mã não đỏ này rất đặc biệt, nương nương nhìn xem."

Hoa Thường đeo từng cái vào ngón tay, cẩn thận đánh giá một chút, rồi tháo xuống, giọng điệu lạnh lùng: "Đối, không đủ nhon."

Thước Dực ngậy ra một lúc, sau đó lại lấy ra một cái hộp khác: "Đây chính là hộp giáp vàng ròng khảm phỉ thúy hình giọt nước, là kiểu dáng cũ, trước kia nương nương đã dùng qua."

Hoa Thường dùng khước mắt liếc sang, khước miệng hơi nhếch lên: "Cái này tốt, đeo vào cho bốn cung."

Vị Ương cung.

Hoa Thường đến sát canh giờ, bởi vì trang điểm chải chuốt nên mất rất nhiều thời gian.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường." Hoa Thường chậm rãi hành lễ, một thân trang dung được trang điểm tỉ mỉ càng làm cho Hoa Thường xinh đẹp bức người, nghiêng nước nghiêng thành.

Dường như Hoàng hậu nhìn không quen Hoa Thường phô trương như vậy, nụ cười cứng đờ lại, một lúc sau mới ung dung nói: "Hiền phi muội muội miễn lễ."

Lan Chi đỡ Hoa Thường đứng lên. Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh chỗ ngồi rồi ngồi xuống.

Phi tần trong phòng tuy nhiều nhưng dám mở miệng lại không có mấy người, chuyện ngày hôm qua cơ bản là mọi người đều nghe thấy. Hôm qua Thái hậu còn tuyên triệu Hoàng đế đến, đáng tiếc, Hoàng đế ở Thượng Dương cung lấy danh nghĩa chăm sóc Tứ hoàng tử mà cự tuyệt.

Khánh Quý tần ngồi ở phía sau, thấy Hoa Thường đến, không nói tiếng nào liền quỳ xuống đất.

Hoàng hậu thấy thế, thanh âm không vui: "Khánh Quý tần, quỳ gối chỗ đó làm gì? Nếu người thật sự biết sai muốn hối cải thì quỳ gối trước mặt Hiền phi muội muội, khẩn cầu Hiền phi tha thứ. Có điều người làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, cho dù thế nào đi nữa thì bốn cung cũng sẽ xử lý theo lẽ công bằng, thượng tấu Hoàng thượng, chờ đợi ý chỉ của Hoàng thượng."

Khánh Quý tần đi đến quỳ trước mặt Hoa Thường, cả người đều chật vật, vành mắt sưng đỏ, cúi đầu thật sâu: "Hôm qua tần thiếp bị mờ heo che tâm nên đã mạo phạm đến Hiền phi nương nương và Tứ Hoàng tử. Bất luận nương nương có phạt như thế nào thì tần thiếp đều cam tâm tình nguyện, chỉ mong nương nương đừng tức giận mà tổn hại đến thân thể."

Hoa Thường nhàn nhã nâng chén trà lên, dưới ánh nắng bộ hộ giáp bằng vàng ròng khảm phi thúy hình giọt nước ánh lên rực rỡ lấp lánh, nhẹ nhàng lên tiếng: "Sao?"

Hoàng hậu thấy Hoa Thường có thái độ khinh mạn, mở miệng nói: "Khánh Quý tần thành tâm nhận sai, có thái độ tốt. Nếu trong lòng muội muội tức giận thì nên giải toả một chút."

Hoa Thường buông chén trà trong tay xuống, đôi tay đặt trên đầu gối: "Người ngẩng đầu lên."

Khánh Quý tần nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, rũ mi mắt xuống, không dám nhìn thẳng, khóc lóc cầu xin: "Tần thiếp thật sự biết sai rồi. Hôm qua

Thái hậu cũng mắng tần thiếp một trận, tần thiếp quỳ ở ngoài Từ Ninh cung ba canh giờ. Hiền phi nương nương, cầu xin người đại nhân đại lượng, tha thứ cho tần thiếp."

Hoa Thường nhếch khóe miệng lên, đột nhiên giơ cánh tay, hung hăng phất qua bên trái khuôn mặt Khánh Quý tần một cái.

Bốp!

Một tiếng kêu thật vang dội, kèm theo sau đó chính là tiếng gào thét thảm thiết của Khánh Quý tần: "A!!!"

Mọi người nhìn thấy đều lạnh cả người. Hiền phi mang theo hộ giáp, cái tát này giáng xuống, má trái của Khánh Quý tần có ba đường vết thương máu chảy đầm đìa, trách không được Khánh Quý tần gào lên thảm thương như thế.

Bàn tay Hoa Thường hơi tê một chút nhưng trong lòng lại rất thỏa mãn, ý cười bên khóe miệng thật ôn nhu: "Khánh Quý tần thật là bất cần. Chẳng qua bốn cung chỉ phất tay một cái, sao người lại không né vậy? Nhìn xem, gương mặt đẹp thế này lại thành ra như thế."

Khánh Quý tần đau đến mức lăn lộn khắp mặt đất, nước mắt nước mũi giàn giụa, ánh mắt nhìn Hoa Thường tràn đầy cừu hận, trong miệng khóc thét: "Cô mẫu, cô mẫu cứu ta... Hiền phi, Hiền phi người khinh người quá đáng! Mặt của ta, mặt của ta!"

Hoàng hậu thấy trong điện cãi cọ ồn ào, nhíu mày nhìn Hoa Thường nói: "Bốn cung biết trong lòng người khó chịu, nhưng dù sao Khánh Quý Tần vẫn là phi tần của Hoàng thượng, người động thủ như vậy chung quy không tốt, sẽ ảnh hưởng đến nhiều việc."

Hoa Thường cong cong môi, mở miệng nói: "Tứ Hoàng tử cũng là nhi tử của Hoàng hậu nương nương, sao người làm mẫu thân không đau lòng

nhỉ tử của mình, mà lại đau lòng cho tội nhân vậy?"

Hoàng hậu bị Hoa Thường phản bác lại một câu như vậy, sắc mặt trở nên khó coi. Hiền phi đột nhiên trở nên ương ngạnh, ngang ngược kiêu ngạo khiến Hoàng hậu có cảm giác thật xa lạ, quả thật không thích ứng được.

Thẩm Thục phi thấy tình huống khó xử, nhỏ giọng nói: "Khánh Quý tần chết cũng không đủ nhưng Hiền phi muội muội cũng là do xúc động mà thôi. Chờ Hoàng thượng hạ chỉ xử trí nàng ta, thì muội đánh cũng không muộn, việc gì phải động thủ, bị người ta nắm cán."

Hoa Thường khẽ mở môi đỏ: "Hôm qua ta đã muốn làm như vậy, chỉ là lo lắng cho Tứ Hoàng tử nên mới buông tha nàng ta, hôm nay ta phải đòi lại. Nếu Hoàng Hậu nương nương cho rằng thần thiếp phạm lỗi, muốn xử phạt, thì thần thiếp nhận tội là được."

Ngực Hoàng hậu nghẹn một hơi, nàng làm sao dám xử phạt đây?! Cả ngày hôm qua Hoàng đế vẫn luôn ở Thượng Dương cung, đến Thái hậu tuyên triệu mà Hoàng đế còn cự tuyệt, nàng có thể lợi hại hơn Thái hậu sao?

Hoàng hậu trưng ra vẻ mặt hiền lương mỉm cười, ôn nhu nói: "Hiền phi muội muội nói đùa, chỉ là bốn cung lo lắng làm hỏng quy củ mà thôi, cũng không phải là nhằm vào muội, muội đừng buồn. Cái gọi là luật pháp cũng có chỗ khoan dung. Hành động của Khánh Quý tần thật sự đáng giận, bốn cung cũng muốn đánh nàng ta, huống chi là muội muội?"

Khánh Quý Tần bụm mặt kêu la thảm thiết, nước mắt lưu lại trên miệng vết thương nên càng thêm đau đớn. Khi nàng nghe vậy thì tâm cũng lạnh đi, những người này... những người này...

Từ Ninh cung.

Lúc Hoàng đế hạ triều thì bị Thái hậu gọi vào Từ Ninh cung, cuối cùng Hoàng đế không cự tuyệt nữa.

Khuôn mặt Thái hậu u sầu, ngồi trên giường, thở dài nói: "Cuối cùng Hoàng đế cũng cho mẫu hậu hai phần mặt mũi, chịu tới đây một chuyến rồi."

Hoàng đế ngồi ở cuối giường, nhìn sắc mặt ảm đạm của Thái hậu, hẳn thấy không đành lòng

bèn lên tiếng: "Hôm qua nhi thần thật sự lo lắng cho thân thể của tiểu Tứ. Hơn nữa tiểu Tứ khóc nháo không thôi, nên lúc đó nhi thần mới không nghe lời mẫu hậu, xin mẫu hậu bớt giận."

Thái hậu chậm rãi lắc đầu: "Nói thật cho ai gia biết, Hoàng đế muốn xử trí Khánh Quý tần như thế nào?"

Hoàng đế lãnh đạm nói: "Huỷ bỏ phong hào, biếm vào lãnh cung. Đời này nếu không có hoàng mệnh, không được bước ra khỏi lãnh cung nửa bước."

Thái hậu tuyệt vọng nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: "Hoàng đế thật sự không niệm một chút tình cũ sao? Đây đã không phải là chuyện của một mình Khánh Quý tần, mà là thể diện và danh dự của mẫu tộc Hoàng đế."

Gương mặt hắt lạnh lùng, mở miệng nói: "Nếu Khánh Quý tần không phải là chất nữ của mẫu hậu, không phải biểu muội của trẫm, thì chờ đợi nàng ta không phải là lãnh cung, mà là ba thước lụa trắng đấy."

Nếp nhăn trên mặt Thái hậu dường như sâu hơn, lời nói mang theo ngữ khí khẩn cầu: "Không phải Tứ Hoàng tử không có gì trở ngại sao? Nếu Tứ Hoàng tử thật sự có chuyện, đừng nói Hoàng đế, mà ai gia cũng sẽ

không để cho nàng ta sống sót. Chỉ là, hiện tại Tứ Hoàng tử không có việc gì. Hoàng thượng, lãnh cung quá khổ, một cô nương ngây ngốc cả đời ở đó so với chết thì có gì khác nhau đâu chứ?"

Hoàng đế nhắm mắt lại, lắc đầu.

Thái hậu biết đây là cự tuyệt, thở dài thật sâu, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng cũng biết, cữu cữu của Hoàng thượng là người có tính tình trăng hoa, mang chức quan Quang Lộc Tự khanh mà suốt ngày phong hoa tuyết nguyệt. Nguyệt nhi mệnh khổ, tuy nàng là đích nữ, nhưng tuổi nhỏ đã mất mẫu thân, huynh đệ tỷ muội thứ xuất đếm không hết, cuộc sống qua ngày rất khổ cực. Cho nên ai gia mới vô cùng thương tiếc nàng, nghĩ không bằng để nàng vào cung, ai gia còn có thể chăm sóc nàng một chút."

Thái hậu có chút hụt hơi, thở hắt ra rồi nói tiếp: "Nguyệt nhi ở trong phủ sống không tốt, vào cung có ai gia làm chỗ dựa, đột nhiên từ vũng bùn lên thiên đường, đương nhiên tâm tính có chút thất thường, ương ngạnh kiêu căng, thật ra là do không có cảm giác an toàn, là tự ti. Coi như Hoàng thượng nể mặt mẫu hậu, xử lý nhẹ đi."

Dường như khuôn mặt lạnh lùng của Hoàng đế không có chút biến đổi nào: "Mẫu hậu nói tình thâm ý trọng, nhi thần có thể hiểu tâm ý của mẫu hậu, nhưng không phải ai mệnh khổ thì cũng đều có vấn đề như vậy. Nếu Khánh Quý tần thật sự có một chút kính nể với hoàng thất, với trẫm, thì có tình huống như ngày hôm nay không?"

Hoàng đế thở dài: "Mẫu hậu, trẫm là quân, mẫu tộc là thân nhân nhưng cũng là thần, mà Khánh Quý tần lại không nghĩ như vậy. Nàng ta cho rằng nàng ta là biểu muội của trẫm, thì không phải là thần! Nàng ta kiêu căng, can rở đều là từ loại suy nghĩ nguy hiểm này mà ra! Tứ Hoàng tử là hài tử của trẫm, là con của trời! Nếu Khánh Quý tần có một chút nể trọng, một chút tôn kính, thì làm sao dám động thủ với Tứ Hoàng tử?"

"Nếu nói nàng ta bởi vì đổ kỵ mà va chạm với Hiền phi thì trẫm có thể hiểu được. Thậm chí trẫm có thể vì thể diện của mẫu hậu mà khoan dung. Nhưng mà, nàng ta dám đả thương Hoàng tử! Căn bản là nàng ta không hề kính sợ hoàng thất, hoàng cung và thiên tử. Nàng ta thật đáng sợ, người hiểu không mẫu hậu?!"

Thái hậu vô lực ngã ngời trên giường, trong đôi mắt già nua tràn đầy nước mắt. Bà biết, không có cách nào xoay chuyển tình thế được nữa rồi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 111 - Nhìn Nhau Cười

Khánh Quý tần với vết thương ghê người trên mặt đến cầu kiến Thái hậu, nhưng đáng tiếc Thái hậu không chịu gặp nàng ta.

Nhìn cánh cửa Từ Ninh cung đang đóng chặt, Khánh Quý Tần chân chính ngã vào vực sâu tuyệt vọng. Một tay Khánh Quý tần vẫn luôn ôm lấy bên mặt bị thương, tay còn lại vô lực rũ xuống bên người, cả người nửa nằm nửa ngồi trước cửa cung.

Các cung nhân đứng phía sau nàng ta cũng run lên bần bật. Lúc này không còn ai có tâm tình đi quan tâm đến tâm trạng của Khánh Quý tần, bọn họ chỉ nghĩ về sau bọn họ phải sống như thế nào đây?

Theo chủ tử như vậy, chỉ sợ sau này bọn họ không có khả năng có được một công việc tốt.

Đây là hoàng cung, người cao dẫm lên người thấp. Vào lúc người thật sự thất thế, người sẽ nhận ra, cung nhân đã từng bị người khinh thường cũng sẽ dùng ánh mắt khinh bỉ để khinh rẻ người.

Ngày mùa thu, gió từ từ nổi lên, cũng không quá lớn. Một trận mưa bụi nhỏ nhỏ nhẹ nhàng kéo đến, miệng vết thương trên mặt Khánh Quý tần bị nước mưa xối vào, chảy ra dòng nước có màu đỏ nhạt.

Cả khuôn mặt của Khánh Quý tần co rúm lại, trong ánh mắt vừa bị thương vừa chứa đựng sự thống khổ.

"Cô mẫu... cô mẫu, vì sao người lại không muốn gặp ta, vì sao người không muốn gặp Nguyệt nhi?" Khánh Quý tầm lăm bầm trong miệng, tự nói cho chính mình nghe, trong đôi mắt sáng ngời thường ngày giờ chỉ còn lại sự mịt mù.

"Cô mẫu, không phải người đã nói sẽ bảo vệ con hay sao? Không phải người nói chỉ cần con vào cung thì sẽ trải qua những ngày tháng tốt đẹp hay sao? Cô mẫu, không phải người đã nói chúng ta là người thân, huyết mạch tương liên hay sao?" Khánh Quý tần căn chặt môi mình, trên mặt đều là vẻ đau khổ khi bị phản bội và hoang mang không tin vào sự thật.

"Cô mẫu! Người mở cửa ra! Cô mẫu!" Hai tay Khánh Quý tần đập mạnh vào cánh cửa cung nặng nề đang đóng chặt kia, thanh âm đều là tiếng gào khóc thê thảm. Vết thương trên mặt kết hợp với cánh môi bị nàng ta cắn nát càng làm cho nàng ta trở nên chật vật không sao tả được.

Tiểu thái giám đứng canh cửa cung cũng không ngăn Khánh Quý tần lại, bởi vì nhóm quý nữ xuất thân từ danh gia vọng tộc đều được nuông chiều từ bé, sức lực của các nàng rất nhỏ, nắm tay đấm lên cửa cũng không tạo ra được âm thanh nào.

Ngoài việc làm cho nắm tay mềm mại kia trầy da chảy máu, thì chẳng có thêm tác dụng gì.

Cuối cùng Khánh Quý tần ngất xỉu trước cửa Từ Ninh cung.

Chỉ chốc lát sau, có mấy cung nữ khoẻ mạnh trực tiếp dìu Khánh Quý tần đang ngất xỉu đến lãnh cung - Trường Môn cung.

Trường Môn cung ở phía tây của Tây Lục cung, nằm ở một góc nhỏ trong cung, gần Dịch Đình cung. Nơi này hoang vắng lạnh lẽo, tỏa ra hơi thở của sự thối nát và cũ kỹ.

Vào lúc Khánh Quý tần tỉnh lại, chỉ có thể nhìn thấy ngoài cửa có lác đác vài lão cung nữ làm những công việc vụn vặt. Ngoài ra còn có thánh thủ của Thái Y viện mà cô mẫu tốt của nàng phái đến.

Không ai để ý đến thì chữa lành vết thương trên người có tác dụng gì?

Thượng Dương cung.

Hoa Thường ôm Tứ Hoàng tử nói chuyện phiếm: "Hôm nay tiểu Tứ và Đại Hoàng tử đến những nơi nào chơi vậy?"

Hai cánh tay béo mập của Tứ Hoàng tử vòng qua ôm cánh tay Hoa Thường, cười thật lớn, nhấn rõ từng chữ nhưng vẫn không mấy rõ ràng: "Đại Hoàng huynh dẫn con đến... Đến Trường Nhạc cung, thiên điện của nữ nhân xấu xa kia. Con hái hoa bên đó xuống, Đại Hoàng huynh còn giúp con chặt cái cây lớn ở cửa cung nữa."

Hoa Thường ngậy người, sau đó bất đắc dĩ cười nói: "Con đúng là tiểu quỷ gây sự mà, thật nên đánh vào mông con."

Tứ Hoàng tử mím môi, vô tội nhìn Hoa Thường, thanh âm chứa đựng sự lên án và ấm ức: "Tiểu Tứ chán ghét nữ nhân xấu, giúp mẫu phi trút giận, mà mẫu phi còn nói tiểu Tứ không ngoan."

Hoa Thường nhìn vẻ mặt ấm ức của Tứ Hoàng tử, trong lòng liền dịu xuống, ôn nhu nói: "Nữ nhân xấu đã không còn ở đó nữa, tiểu Tứ có phá hư chỗ đó thì cũng có tác dụng gì đâu? Hơn nữa, ngắt hoa chặt cây có làm bản thân bị thương hay không? Từ trước đến nay Đại Hoàng tử luôn làm việc ôn trọng, nhất định là tiểu quỷ nghịch ngợm con làm nũng, nên Đại Hoàng tử mới có thể làm ra chuyện hoang đường chặt cây như vậy."

Tứ Hoàng tử bị Hoa Thường phát hiện, hừ hừ hai tiếng chui vào trong lòng Hoa Thường, bộ dạng muốn làm nũng để cho qua chuyện.

Khỏe miệng Hoa Thường mang theo nụ cười sủng nịnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của Tứ Hoàng tử, ôn nhu nói: "Được rồi được rồi, mẫu phi không nói tiểu Tứ, là tiểu Tứ hiếu thuận nhất, mẫu phi yêu tiểu Tứ nhất."

Tứ Hoàng tử ầm ỉ chán chê thì đi ngủ trưa.

Vừa lúc này, cung nhân ngoài cửa tới báo, có Ninh Quý tần đến chơi.

"Giữa trưa đến quấy rầy tỷ tỷ, xin tỷ tỷ đừng giận." Ninh Quý tần hơi cúi đầu cười, khiến cho người khác có cảm giác cần trọng khiêm tốn, trong lòng sinh hảo cảm.

Hoa Thường ngồi ở một bên, thân thiết cười nói: "Sao Quý tần lại nói những lời này, bốn cung cũng không có thói quen ngủ trưa. Đặc biệt là từ khi có hai đứa nhỏ, cả ngày bốn cung đều bận rộn chăm sóc chúng, buổi tối còn không dám ngủ đấy."

Ninh Quý tần cũng cười ôn nhu, rất đồng cảm nói: "Khi Đại Hoàng tử còn bé cũng rất bướng bỉnh nghịch ngợm, lúc trước muội cũng bận rộn như thế. Huống chi, bây giờ Đại Hoàng tử vẫn còn tính tình trẻ con. Hôm nay muội còn nghe nó nói dẫn theo Tứ Hoàng tử đi chặt cây, nghe xong muội vô cùng ngạc nhiên, thiếu chút nữa thì ngốc tại chỗ, cuối cùng cười đến không ngừng được."

Hoa Thường cũng lộ ra nụ cười vui vẻ, bất đắc dĩ nói: "Đứa bé tiểu Tứ này, tuổi còn nhỏ như thế mà đã biết ghi thù, còn lôi kéo cả Đại Hoàng tử cùng quậy, là bốn cung không dạy dỗ tốt."

Ninh Quý tần vội vàng phát tay cười nói: "Tứ Hoàng tử ngây thơ đáng yêu, lại hiếu thuận, thông minh lanh lợi, là do tỷ tỷ dạy dỗ tốt. Luân nhi

luôn ổn trọng, bây giờ lại làm ra chuyện ấu trĩ như thế này, nhưng mà rất đáng yêu."

Hiện tại mỗi quan hệ giữa Hoa Thường và Ninh Quý tần càng thêm sâu sắc. Bởi vì sau khi có Tứ Hoàng tử, Hoa Thường ý thức được rằng mình nên kết giao thêm với vài vị phi tần cũng có Hoàng tử.

Mỗi quan hệ giữa các huynh đệ rất quan trọng, mà đối với loại tình cảm này thì mỗi quan hệ của mẫu phi giữa các huynh đệ có tác dụng thúc đẩy rất lớn.

Hàn huyên nói chuyện phiếm trong chốc lát, Ninh Quý tần điều chỉnh lại âm thanh, thấp giọng nói: "Hôm qua, không phải Khánh Quý tần ngắt xiủ ở Từ Ninh cung sao, vậy mà Thái hậu vẫn không chịu gặp nàng ta, chỉ điều vị thánh thủ của Thái Y viện đến lãnh cung. Khánh Quý tần liền vô thanh vô tức nằm ở lãnh cung, việc này được xử lý cũng thật quá im ắng."

Hoa Thường cười dịu dàng, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng vẫn chưa chính thức hạ chỉ, dù sao vẫn ngại thể diện của Thái hậu."

Ninh Quý tần nắm tay lại nói: "Khánh Quý tần này chắc cả đời vô vọng rồi. Nhưng mà Thái hậu vẫn còn ở đây, Ngô thị vì cứu lấy thể diện, chỉ sợ sẽ dựa vào chiêu cũ đưa người vào cung, tỷ tỷ có ý tưởng gì không?"

Hoa Thường cúi đầu cười nhạt, ôn nhu nói: "Dù sao Ngô thị cũng là vọng tộc, nuôi dạy nữ hài trong nhà thì bốn cung cũng tin tưởng vài phần. Người như Khánh Quý tần chắc là hiếm thấy, có thể muội muội mới chuẩn bị tiến cung sẽ ôn hoà hơn rất nhiều. Bốn cung cũng không phải là người keo kiệt, sao có thể đổ mặt với các vị muội muội chứ?"

Ninh Quý tần cười cười thấp giọng nói: "Khánh Quý tần có sáu vị muội muội, trong đó năm vị là thứ xuất, vị còn lại kia là do kế phu nhân sinh ra. Nếu tiến cung, nhất định sẽ là vị tiểu thư này. Trùng hợp là người quen của muội ở trong phủ có nói, hôm nay vị lục tiểu thư nổi tiếng hiền

lành này đã mời vài lão mama của Nội phủ về. Nghe nói là Thái hậu cố ý triệu nàng ta tiến cung hầu bệnh, hiện giờ đang ở nhà học quy củ."

Hoa Thường ngạc nhiên nhướn mày nói: "Lần tuyển tú tiếp theo chỉ cách có một năm rưỡi, chẳng lẽ Thái hậu không chờ được sao, mà bây giờ đã bắt đầu sốt ruột rồi?"

Ninh Quý tần nhẹ giọng trả lời: "Ai nói là không chờ được đâu? Nhưng mà đoán chừng là do trong lòng Thái hậu ghen tức nên không thoải mái. Tỷ cần cẩn thận một chút, với tính tình của Thái hậu, tuy rằng sẽ không cố ý làm khó dễ tỷ quá mức, nhưng dưới sự bày mưu tính kế của Thái hậu, chỉ sợ vị tiểu thư mới này không phải là bằng hữu của tỷ."

Hoa Thường nghe vậy rũ mi mắt xuống, ôn nhu nói: "Cảm ơn muội muội đã nhắc nhở, tỷ sẽ chú ý. Đúng rồi, hai ngày trước Hoàng thượng có thưởng cho tỷ một tấm bình phong bốn mảnh bằng gỗ anh đào được sơn vẽ hoa lưu ly, cùng với một cái giá treo áo màu đen có hình đầu tì hưu. Nơi này của tỷ cũng không lớn lắm, không có chỗ nào để những vật này. Nhưng đồ tốt như vậy mà đặt trong kho đến mốc meo thì tỷ lại thấy tiếc, không bằng ban cho Đại Hoàng tử."

Nét cười trên mặt Ninh Quý tần càng thêm chân thành tha thiết, đồ vật không cần quá quý trọng, cái quý trọng chính là tâm ý.

"Tỷ tỷ thật là lãng phí, Đại Hoàng tử không hiểu thứ gì là tốt, đưa cho nó khác nào là gây họa cho đồ vật." Tuy rằng trong lời nói chứa đựng sự trách móc, nhưng ngữ khí lại thân mật, đều là sự hân diện và sùng nịnh của mẫu thân đối với hài tử của mình.

Hoa Thường khẽ cười nói: "Bây giờ đã lập Thái tử, nhập chủ Đông cung. Mấy hôm trước Hoàng thượng có nhắc đến việc tu chỉnh lại chỗ ở của Hoàng tử một chút, nhưng dù sao thì cũng kém xa so với Đông cung.

Huống chi Đại Hoàng tử là huynh trưởng, nơi ở nhất định phải tốt nhất, đẹp nhất. Tỷ cũng chỉ coi như là làm "ấm nôi" [1] trước thôi, muội đừng chê ít."

[1] Nguyên văn: 温锅. Đây là 1 phong tục dân gian phổ biến ở vùng Sơn Đông, Trung Quốc. Khi một người xây nhà mới hoặc chuyển đến nhà mới thì bạn bè, gia đình họ hàng sẽ đến nơi đó để tặng quà và ăn uống, bên mình hay gọi là tân gia. Phong tục này có thể nâng cao tình cảm của người thân và bạn bè, thúc đẩy sự hòa hợp giữa những người hàng xóm, và cho phép di dời để thích nghi với môi trường mới càng sớm càng tốt.

Thần sắc Ninh Quý tần có chút kinh hỉ, cười nói: "Tỷ tỷ có lòng, muội thay mặt Đại Hoàng tử tạ ơn tỷ tỷ."

Ninh Quý tần lựa chọn thân cận với Hoa Thường không phải là không có nguyên nhân. Ở trong cung nàng đã có căn cơ vững chắc, đặc biệt có trao đổi mua bán với Nội phủ, nên hiếm có chuyện nào có thể lọt qua được tai mắt của nàng. Nhưng bởi vì nàng không được sủng ái, nên những tin tức xung quanh Hoàng thượng thường rơi vào bế tắc. Đối với những quyết định của Hoàng thượng thì nàng lại càng hoàn toàn không biết gì cả.

Vừa hay Hoa Thường ở thế đối lập. Thời gian Hoa Thường vào cung không lâu, lại thêm tính cách thanh cao, không quan tâm với những chuyện nhỏ nhặt. Mặc dù Hoa Thường được mọi người ngợi khen, có thanh danh tốt, nhưng lại có ít mối quan hệ nên khá nhiều chuyện Hoa Thường không hề hay biết gì. Tuy nhiên, Hoa Thường lại được Hoàng thượng ưu ái, những việc trong hậu cung không có chuyện gì mà Hoa Thường không biết. Hầu như không có chuyện gì mà Hoàng thượng không nói với Hoa Thường, đây cũng chính là điểm mà Ninh Quý tần coi trọng.

Chỉ có mang lại lợi ích lâu dài cho đối phương thì mới có thể trở thành bằng hữu dài lâu.

Hai người nhìn nhau cười.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 112 - Tiểu Ngô Thị

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Gần đây trong cung có hai sự kiện tương đối náo nhiệt: Một là Hoàng đế hạ chỉ xây dựng thêm chỗ cư trú ở Hoàng Tử sở, chuyện này chỉ có nhóm mẫu phi của các Hoàng tử là đặc biệt quan tâm đến. Chuyện còn lại là Thái hậu tuyên triệu một vị chất nữ khác, là Lục tiểu thư Ngô gia vào cung hầu bệnh.

Đối với vị tiểu Ngô thị này, phần lớn cung phi vẫn chưa có tính toán gì. Thời điểm nàng ta vừa mới vào cung, Thái hậu đã lệnh cho đi bái kiến Hoàng hậu, sau đó nàng ta vẫn luôn ở trong Từ Ninh cung, không hề ra khỏi cửa.

Trong cung cũng có nhiều đánh giá, coi vị tiểu Ngô thị này là người nội liêm hiền lương. Thêm vào đó, nàng ta hầu hạ Thái hậu vô cùng tận tâm tận lực, Hoàng đế cũng có ban thưởng, cung phi thì mắt lạnh nhìn, chắc chắn vị này sẽ nhập vào hậu cung rồi.

Thượng Dương cung.

Mùa thu qua nhanh, thời tiết dần dần lạnh đi, Nội phủ đã đưa danh sách than dùng trong mùa đông sắp tới đến Thượng Dương cung.

Hoa Thường chỉ mặc một bộ trang phục đơn giản màu xanh ngọc bích thêu hoa văn áng mây, ngồi trên ghế gỗ tử đàn khắc thanh loan mẫu đơn cuộn thành vòng tròn [1], nàng nhìn danh sách trong tay, hơi nhíu mày.

Sau đó Hoa Thường đặt danh sách xuống, giận dữ nói: "Tuy năm nay phân lệ có tăng lên một chút, nhưng đều là than bình thường, còn phần than bạc thì không tăng lên chút nào. Tứ Công chúa là trẻ sơ sinh, vốn đã chiếm một phần rồi. Trẻ con còn nhỏ chẳng lẽ không đốt than bạc, mà đốt tro than sao? Còn không phải sẽ bị sặc tới bệnh luôn ư?"

Lan Chi hành lễ đáp: "Nương nương bớt giận, Nội phủ chắc sẽ không cố ý chậm trễ nương nương đâu. Không bằng nương nương cho gọi họ tới để hỏi thử một chút xem sao?"

Vẻ mặt Hoa Thường nghiêm nghị, gật đầu nói: "Gọi quản sự tới cho bốn cung."

Tuy Nội phủ phụ trách chuyện hoàng thất và hậu cung, nhưng bình thường quan viên bọn họ vẫn là nam nhân. Hoa Thường muốn triệu kiến quản sự Nội phủ thì phải thông báo với Hoàng hậu. Đương nhiên trên cơ bản Hoàng hậu sẽ không cự tuyệt, đây như là làm cho đủ bước mà thôi.

Nửa canh giờ sau, Lan Chi mới tiến vào bẩm báo: "Nương nương, quản sự Nội phủ đang chờ ở ngoài cửa."

Hoa Thường đã đổi cung trang, ngồi trên nhụyễn tháp, phía trước mặt là tấm bình phong bốn mảnh bằng gỗ trầm hương điêu khắc bốn mùa như ý [2], bên trong cũng treo tấm màn màu trắng ngà, sau đó mới tuyên người tiến vào.

Chốc lát sau, một nam nhân có dáng vẻ trung niên tiến vào, cúi đầu, cũng không dám nhìn lung tung xung quanh, hành lễ thỉnh an: "Tiểu thần tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an."

Hoa Thường cao giọng nói: "Miễn lễ."

"Tạ nương nương."

Cách tấm màn và bình phong nên trên cơ bản Hoa Thường chỉ có thể nhìn vào chiếc bóng phản chiếu trên tấm bình phong, nàng mở miệng nói: "Đại nhân vất vả rồi, ban ngồi."

Quản sự ở dưới lập tức chấp tay tạ ơn.

Hoa Thường theo thói quen sửa sửa búi tóc, chậm rãi mở miệng: "Hôm nay Nội phủ đưa danh sách phân lệ than cho mùa đông sắp tới, bổn cung thấy có chút kỳ quái, vì sao phân lệ than bạc không có thay đổi gì so với năm ngoái vậy? Năm nay tiểu Công chúa được sinh ra, chẳng lẽ phân lệ cho Công chúa không có than bạc sao?"

Quản sự sợ hãi đứng dậy, chấp tay trả lời: "Bẩm nương nương, không phải như thế, chỉ là tình huống năm nay có chút đặc thù. Mỗi năm Nội phủ đều dự trữ sẵn một số lượng than bạc, để chuẩn bị trước phân lệ cho các cung nhiều hơn một chút phòng khi có tình huống phát sinh. Năm nay vốn đã tính thêm phân lệ của tiểu Công chúa, nhưng bởi vì có chiến sự, nên than bạc được cống nạp bị hụt đi. Hơn nữa..."

Hoa Thường nhướn mày, biết phương diện này chắc có nội tình, liền cất tiếng hỏi: "Hơn nữa cái gì?"

Quản sự khó xử trả lời: "Năm nay là lần đầu tiên lập Thái tử, phân lệ Thái tử khác biệt với Hoàng tử, cao hơn rất nhiều, cho nên nhiều hơn một phần. Thái hậu nương nương tuyên triệu tiểu Ngô thị vào cung hầu bệnh, Thái hậu mở miệng muốn phân than bạc cho vị này, nên lại thêm một phần. Lúc đầu vị Quý tần ở lãnh cung kia không có phân lệ than bạc, nhưng Thái hậu lại hạ ý chỉ ban cho vị Quý tần đó. Tuy vị này bị huỷ phong hào, biếm lãnh cung, nhưng vẫn còn phân vị, phân lệ cần thiết vẫn phải cấp đầy đủ,

chúng thần cũng không dám từ chối. Cho nên tới lui lại phát sinh thêm rất nhiều, thật sự là chúng thần không thể nào tìm thêm than bạc nữa."

Hoa Thường nhíu mày, thanh âm lạnh lùng nói: "Cho nên đã cắt xén của bốn cung? Nội phủ thấy tính bốn cung mềm mỏng, cho nên tùy tiện khi dễ một chút cũng được, có đúng không?"

Quản sự sợ hãi trả lời: "Nường nường bớt giận, không phải như thế đâu. Thật ra phân lệ dành cho Thượng Dương cung giống với năm ngoái cũng không dễ dàng gì. Bởi vì hiện tại, than bạc được phân cho rất nhiều phi tần khác còn không bằng năm ngoái. Chuyện này thật sự cũng không còn biện pháp nào nữa."

Hoa Thường nghe vậy thì thông suốt, biết phân cao thấp với Nội phủ cũng vô dụng. Bọn họ cũng chỉ phụng mệnh làm việc, xảo phụ nan vi vô mễ chi xuy [3], cũng thật đáng thương.

[3] Xảo phụ nan vi vô mễ chi xuy(巧妇难为无米之炊): một người phụ nữ có thông minh khéo léo cũng không thể nấu cơm mà không có gạo, ý nói dù Nội phủ có cố gắng nhưng điều kiện không cho phép thì cũng không thể phân than bạc đầy đủ.

"Thôi, người lui ra đi." Hoa Thường phất phất tay.

Quản sự kinh sợ chấp tay: "Tiểu thần cáo lui."

Lan Chi dẫn theo tiểu cung nữ đỡ bồng phong và màn đi, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Không có biện pháp nào với thiên tai, nường nường bớt buồn."

Hoa Thường gật gật đầu, thấp giọng nói: "Việc này chỉ có thể tự chịu đựng, chỉ cần biết rằng không phải họ cố ý khi dễ bốn cung là được rồi. Tất cả mọi người đều thiếu, bốn cung có thể chấp nhận được. Nhưng vị ở lãnh

cung kia, muốn đốt than bạc thì thế nào? Trong lòng nàng ta sẽ ấm áp hơn sao?"

Hoa Thường cũng không để chuyện này trong lòng, nhưng ngày hôm sau lại có một vị khách không mời mà đến.

"Nương nương, tiểu Ngô thị ở Từ Ninh cung cầu kiến." Biểu tình trên mặt Lan Chi cũng không vui vẻ gì.

Hoa Thường vô thức nhú mày: "Nàng ta tới làm gì? Mà chẳng lẽ bốn cung có thể làm như không thấy sao? Cho nàng ta vào đi."

Hoa Thường sửa soạn lại trang dung một chút, ngồi trên ghế chủ vị ở chính điện, chậm rãi uống trà.

Chỉ trong chốc lát, từ ngoài cửa có một nữ tử dáng người mảnh khảnh đi vào, cúi đầu, đoan trang hành lễ: "Thần nữ bái kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường buông chén trà xuống, chậm rãi mở miệng nói: "Miễn lễ, ban ngồi."

Tiểu Ngô thị kính cẩn ngồi ở dưới, hơi ngẩng đầu, rũ mắt, tay nắm lại, vô cùng cung kính.

Hoa Thường cẩn thận đánh giá một phen. Tiểu Ngô thị mặc váy dài mười hai mảnh màu xanh lá mạ có thêu hoa mai màu xanh nhạt [4], bên ngoài phủ một lớp áo dài màu xanh lam thêu hoa bướm, vấn búi tóc song nha kế, trang sức chỉ có một bông hoa bằng nhung, không cài châu ngọc, khuôn mặt tròn, cái mũi và miệng anh đào nhỏ, má đánh phấn hồng làm nàng ta vô cùng nổi bật, nói chung trang điểm có vẻ thanh lệ dịu dàng, là một mỹ nhân.

[4] Loại váy này có 6/8/12 mảnh, mảnh càng lớn thì càng phồng (Mình không kiểm được ảnh minh họa hic)

Hoa Thường thu hồi ánh mắt đánh giá, thấp giọng nói: "Sao Lục cô nương lại muốn bá kiến bốn cung vậy?"

Tiểu Ngô thị đứng dậy, hành lễ thỉnh tội, giọng nói nhỏ nhẹ: "Thần nữ nhận ân điển lớn lao của Thái hậu, vào cung hầu bệnh, tất cả đãi ngộ đều được hưởng như quý nữ hoàng thất, trong lòng thần nữ thật sự sợ hãi. Lại nghe hôm qua nương nương tuyên triệu quan viên Nội phủ dò hỏi phân lệ than bạc, thần nữ càng không khỏi hổ thẹn. Hôm nay thần nữ đặc biệt tới thỉnh tội, vạn lần mong nương nương khoan thứ."

Tươi cười trên mặt Hoa Thường phai nhạt đi rất nhiều, vị này tới thỉnh tội thật là đúng lúc. Đến thỉnh tội trước thì có vẻ nàng ta rất hiền lương và khéo léo, còn Hoa Thường lại không phóng khoáng.

Hoa Thường lãnh đạm nhếch khoé miệng lên, mở miệng nói: "Lục cô nương thật có tâm, Thái hậu thường khen người tài đức sáng suốt, hiếu thuận hiếu lý lẽ, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Có điều phần lớn hậu cung phi tần đều dò hỏi chuyện phân lệ than bạc, Lục cô nương chỉ chuẩn bị thỉnh tội một vị thôi sao?"

Tươi cười trên mặt tiểu Ngô thị cứng đờ, sau đó dịu dàng trả lời: "Thần nữ được ân điển to lớn của Thái hậu, nên nhận được phân lệ, nhưng mà chung quy cũng có hạn nên chỉ có thể hiến cho nương nương, vì Tứ Công chúa bỏ ra một chút sức lực. Thật sự năng lực của thần nữ có hạn, tuy có tâm đền bù, nhưng chỉ trong khả năng cho phép, còn ở cung khác chỉ sợ không thể nào."

Hoa Thường ung dung cười: "Bốn cung thân làm chủ một cung, vốn phân lệ rất nhiều, dù thiếu một phần của Tứ Công chúa nhưng vẫn còn dư lực, ý tốt của cô nương bốn cung sẽ nhớ trong lòng. Nếu Lục cô nương thật

sự có tâm, quan tâm đến long tự thì Ôn Quý tần và Lan Tiệp dư đều là ứng cử viên tốt. Phân vị các nàng hơi thấp nên phân lệ có hạn. Ngũ Hoàng tử và Đại Công chúa đều là huynh tỷ của Tứ Công chúa, Tứ Công chúa có chỗ nào quý hơn với ca ca tỷ tỷ chứ?"

Tiểu Ngô thị mím môi, rưng rưng chực khóc, nhưng vẫn kéo được nụ cười dịu dàng, khẽ nói: "Nương nương dạy phải, thần nữ vô cùng cảm kích."

Hoa Thường đưa tay sờ lên hộ giáp vừa dài vừa nhọn, cười nói: "Thế này là sao đây, hình như Lục cô nương chịu ảm ức thì phải? Bốn cung chưa từng khi dễ người, nhưng tỷ tỷ người, đặc tội với bốn cung thì phải nhận hậu quả xứng đáng. Nhưng việc nào ra việc đó, Lục cô nương dịu dàng thanh tú, bốn cung nhìn vô cùng thích. Lục cô nương tới đây một chuyến cũng không dễ dàng gì, sao bốn cung có thể dễ người tay không trở về được?"

Hoa Thường quay đầu cao giọng nói: "Lan Chi, lấy ở nhà kho bộ hộ giáp mã não phúc thọ do Nội phủ mới đưa tới đây." Sau đó nàng cười nói với tiểu Ngô thị: "Nơi này của bốn cung cũng không có thứ gì tốt, hộ giáp này thưởng cho người, đừng chê ít."

Sắc mặt Tiểu Ngô thị tái nhợt, rũ mi mắt xuống, ôn nhu tạ ơn.

Chờ tiểu Ngô thị nhận hộ giáp đi rồi, Hoa Thường ngừng cười, hừ lạnh một tiếng: "Giả hiền huệ kiếm thanh danh cũng được, nhưng đừng tưởng muốn dẫm lên đầu bốn cung thì bốn cung sẽ ngoan ngoãn làm người rơm. Còn không phải vào cung là muốn trở thành nữ nhân của Hoàng thượng sao? Giả bộ cái gì? Hộ giáp chỉ hậu phi mới có thể đeo, nếu nàng ta thật sự có cốt khí thì đừng nhận, từ chối ngay và đi về mới phải."

Thước Dực ở một bên cười nói: "Nô tỳ thấy vị tiểu Ngô thị này sợ hãi quá mức rồi. Nương nương thưởng hộ giáp cho nàng ta, không chỉ nhìn

ra tâm tư của nàng ta khiến cho nàng ta xấu hổ, mà phần lớn là cảnh cáo, đừng đi con đường cũ của tỷ tỷ nàng ta nữa. Bằng không, hừ, kết cục của tỷ tỷ nàng ta chính là kết cục tương lai của nàng ta!"

Lan Chi đảm bảo vai Hoa Thường: "Nương nương có tấm lòng lớn, nô tỳ thật muốn nhìn xem, vị tiểu Ngô thị này đi tới chỗ Ôn Quý tần và Lan Tiệp dư thì sẽ có bộ dáng chật vật thế nào. Chắc chắn Lan Tiệp dư sẽ xoay nàng ta đến mất phương hướng. Hừ, trộm gà không thành còn mất nắm gạo. Nếu nàng ta không đi, đó là làm bộ làm tịch, thì nương nương huỷ hoại thanh danh của nàng ta, để xem nàng ta khóc thế nào đây."

Hoa Thường tùy ý để Cốc Hương gỡ trang sức xuống, nhìn gương đồng, khoé miệng nhếch lên: "Để nàng ta đi đi, nàng ta có chỗ nào xứng để sánh với bốn cung? Vô duyên vô cớ lại thành ra bốn cung có vẻ keo kiệt. Huống hồ có Thái hậu ở đây, vẫn phải cố kỵ vài phần mặt mũi."

Cốc Hương từ cửa đi vào, hành lễ, mở miệng nói: "Nương nương, mấy ngày nay việc vặt vãnh cũng quá nhiều, vẫn chưa thể đón Thế tử về. Vừa rồi Kiến Chương cung cho người tới truyền lời, chờ sau khi Kính Vương phi sinh hạ xong thì để Thế tử trở về cũng không muộn, nhất thời không cần nóng lòng."

Hoa Thường nhướn mày, gật đầu đáp ứng: "Tuy Thế tử không về, nhưng phân lệ trong cung của nó đều phải đưa đi. Người chọn thêm một chút đồ quý giá đem đi cùng, coi như là phần tâm ý của mẫu phi như bốn cung."

Cốc Hương hành lễ vâng lời.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 113 - Một Năm Sau

Một năm sau, lại là cuối thu.

"Trẫm mong lục cung ca ngợi sự tu dưỡng kính phu giáo hài (thờ chồng dạy con), nâng khăn sửa túi. Ngô thị kính cẩn thật thà, hiền hòa ôn huệ, ở hậu cung cẩn thận, hành sự theo bốn phận, một lòng tận tâm, sớm tối không từ. Nay tuân theo từ dụ của Hoàng Thái hậu, phong làm Chính Tứ phẩm Tiệp dư. Khâm thử."

Tiểu Ngô thị lập tức khấu đầu bái lạy: "Thần nữ lĩnh chỉ tạ ơn."

Tiêu Phòng cung.

Hoa Thường mặc một bộ thường phục màu vàng cam ngồi ở hành lang ngắm cảnh mùa thu bên ngoài cùng với Thục phi, trong tay nàng cầm một chiếc lò sưởi nhỏ. Cuối thu đầu đông, Thục phi phủ thêm một chiếc áo choàng, khiến cho đáng người nhìn vào càng thêm mảnh mai.

Sóng mắt Thăm Thục phi lưu chuyển, phong tình vô hạn, cười duyên nói: "Tiểu Ngô thị mong trăng mong sao, cuối cùng cũng đã được toại nguyện, vào hậu cung trở thành nữ nhân của Hoàng thượng. Hừ, buồn cười chết mất. Từ khi nào một Chính Tứ phẩm Tiệp dư mà lại được nhận ý chỉ sắc phong vậy? Thái hậu vì giành cho chất nữ của mình vinh quang và thể diện cũng thật là liều mạng."

Bởi vì hai chất nữ của Thái hậu đều lần lượt vào cung, cho nên quan hệ giữa Thẩm Thực phi và Thái hậu cũng không còn thân mật như lúc trước nữa. Hiện tại lời nói trào phúng phát ra từ trong miệng nàng ấy cũng không có gì kì lạ.

Thật ra Hoa Thường thầm cảm thán trong lòng. Hai người đã từng thân như mẫu tử, hiện tại chỉ như người xa lạ, thứ còn lại cũng chỉ là tình cảm mặt ngoài, đúng là thế sự vô thường.

Hoa Thường nhẹ nhàng khảy than hồng trong lò sưởi, dịu dàng cười nói: "Thái hậu một lòng muốn trước khi tuyển tú để tiểu Ngô thị trở thành phi tần. Vì muốn tránh đi cơn sóng dữ tuyển tú này, nên Thái hậu tạo cơ hội cho tiểu Ngô thị có một ngọn cờ riêng, không giống như người thường. Hy vọng Hoàng thượng có thể xem trọng vị biểu muội hầu bệnh hiếu thuận mà không cần tham gia tuyển tú. Đáng tiếc, Hoàng thượng là một người trọng quy củ, chỉ xem nàng ta như một quý nữ bình thường trong muôn nghìn chúng sinh."

Thẩm Thực phi cũng lộ ra nụ cười hả giận: "Không thấy Hoàng thượng yêu thích điều gì ở vị tiểu Ngô thị này cả. Hơn nữa, vị ở lãnh cung kia tạo cho Hoàng thượng ấn tượng cực kỳ xấu, cho nên trong lòng Hoàng thượng không muốn nạp vị tiểu Ngô thị kia vào hậu cung. Cái gọi là hầu bệnh, nàng ta đã hầu hơn một năm, nếu hầu tiếp sẽ làm mất thể diện, cũng chỉ có Thái hậu mới có thể mở miệng đề cập đến. Hoàng thượng coi trọng đạo hiếu, nên không đành lòng phản đối, nhưng cũng không muốn hứa cho địa vị cao. Trong hậu cung này, chỉ có từ Tam phẩm Tần trở lên mới được tính là nhân vật có mặt mũi. Tiếp dư sao? Hừ!"

Hoa Thường cúi đầu cười cười, nhỏ giọng nói: "Tiếp dư cũng không hẳn là thấp. Có điều Lan Tiếp dư, Tổ Chi Công chúa cũng đã lớn rồi, mà nàng ta còn ở phân vị Tiếp dư, nghĩ đến cũng có chút đáng thương. Trước kia khi ta vào cung, tính tình Lan Tiếp dư còn bướng bỉnh ương ngạnh, hiện tại xem ra nàng ta đã được mài dũa tốt hơn rất nhiều."

Nghe vậy, tâm tình của Thục phi cũng nhẹ đi một chút, rũ mi nói: "Tỷ ta đây cũng có khác gì đâu, sinh hạ hai lần, mà cũng không được tấn thêm bậc nào. Suy cho cùng vẫn là thiếu đi một nhi tử."

Hoa Thường cũng thở dài theo. Nói thật, Thăm Thục phi không có mệnh này, số phận hơi kém một chút.

Thăm Thục phi cười tự giễu: "Mệnh lý hữu thời chung tu hữu, mệnh lý vô thời mạc cường cầu [1]. Nhiều năm như vậy, ta cũng đã nhìn thấu. Hiện tại ta đã hơn ba mươi, nghĩ nhiều làm gì, có thay đổi được gì đâu?"

[1] Mệnh lý hữu thời chung tu hữu, mệnh lý vô thời mạc cường cầu (命里有时终须有, 命里无时莫强求): khi điều gì đó đã được sắp đặt sẵn thì nó sẽ đến đúng thời điểm. Còn nếu điều gì không được sắp đặt trước thì không ai có thể làm nó xảy ra, không thể cưỡng cầu.

Hoa Thường vươn tay cầm tay của Thăm Thục phi, nhú mày nói: "Thật sự tỷ tỷ vẫn còn trẻ, vẫn xinh đẹp như xưa."

Thăm Thục phi cúi đầu cười bất đắc dĩ: "Mưa mưa gió gió nhiều năm như vậy, bên cạnh ta cũng chỉ còn lại muội là người có thể nói lời thật lòng. Bây giờ Ôn Quý tần vô cùng nóng vội, trong đầu chỉ nghĩ đến việc tấn thêm một bậc, tự mình lập môn hộ (ở đây ý nói làm chủ một cung riêng). Triệu Lương viện ở hậu điện thật ra rất nghe lời, chỉ là tính tình hơi nóng nảy, tuổi còn quá trẻ. Bây giờ quay đầu nhìn lại, ta làm người thật thất bại."

Hoa Thường nhú mày khuyên nhủ: "Tỷ tỷ đang nói linh tinh cái gì vậy? Tỷ đối xử chân thành, Ôn Quý tần lại phụ tình nghĩa của tỷ, đó là lỗi của nàng ta, không phải lỗi của tỷ. Dùng sai lầm của người khác để trách cứ bản thân, không thấy buồn cười sao?"

Thăm Thục phi cười với Hoa Thường, vẻ mặt an ủi: "Người già đi nên suy nghĩ cũng nhiều, vẫn là muội muội hiểu lý lẽ, không nói mấy chuyện này nữa. Đúng rồi, sao muội không ôm Tứ Hoàng tử và Tứ Công chúa tới

đây? Hai khuê nữ của ta nhớ chúng nó chết đi được, ngày nào cũng nói chơi với đệ đệ muội muội là vui nhất. Cả ngày ta bị bọn nó quấy nhiễu, trẻ con năm sáu tuổi thật là khó nuôi."

Hoa Thường nghe vậy, lộ ra thần sắc bất đắc dĩ, hờn dỗi nói: "Tỷ đừng nhắc nữa, tiểu Tứ khiến cho người ta lo lắng kia theo Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử đến Nam Uyển chơi. Nó còn thuận tay dẫn Tứ Công chúa mới một tuổi rưỡi theo, khiến cho lòng muội không lúc nào được yên ổn. Thế tử đã bị bệnh nhiều ngày nên không ra ngoài, nếu không thì chắc cũng không tránh được rồi."

Thẩm Thục phi vui vẻ cười nói: "Tứ Hoàng tử đều là do muội quản, cả ngày chuyên đi gây tai họa cho người."

Hoa Thường thở dài, mang theo phiền não ngọt ngào: "Tiểu Tứ cái gì cũng tốt, chỉ là vô pháp vô thiên, không hề sợ ai. Hoàng thượng vì sức khỏe của nó nên không nói gì, lâu ngày thành ra cái nết như vậy."

Thục phi nghe vậy, vẻ mặt tràn đầy tình cảm, mở miệng nói: "Hoa Chi Công chúa của ta cũng thế. Nó vừa sinh ra thân thể đã yếu ớt, ta và Hoàng thượng đều che chở, không ai dám to tiếng với nó. Kết quả là bây giờ nó rất nghịch ngợm, một tiểu cô nương sao có thể như vậy?"

Hai người nói chuyện về bọn trẻ thật sự rất vui vẻ hòa thuận, thao thao bất tuyệt. Nghĩ lại người làm mẫu thân trong thiên hạ đều giống nhau, nói chuyện về con cái, mãi mãi sẽ không cảm thấy buồn tẻ nhạt nhẽo.

Ngọc Hoa cung.

Thành Phi mặc một bộ y phục bằng gấm thêu chim nhạn với cổ áo rộng màu xanh tạo thành hai vạt, lười nhác dựa vào nhuyễn tháp, nhàn nhạt lên tiếng: "Tiểu Ngô thị, Ngô Tiệp dư của chúng ta trong mấy ngày tới sẽ

dọn đến đây. Người dọn dẹp nơi ở trước đây của Lục Tần đi, đừng để bị nói là bốn cung lạnh nhạt với nàng ta."

Nhiễm Phong giật giật khoe miệng, đương nhiên thiên điện bên trái trước đây Lục Tần từng ở là vô cùng tốt. Nhưng vì là Lục Tần đã từng ở, nhìn thế nào cũng thấy không được may mắn...

"Vâng, nương nương." Mặc kệ trong lòng suy nghĩ như vậy, nhưng Nhiễm Phong vẫn nhún người hành lễ, cung kính đáp ứng.

Thành Phi sửa lại búi tóc của mình, phất tay áo, mở miệng nói: "Giao việc này cho nhóm người dưới làm đi, bốn cung không có nhiều thời gian để đi hầu hạ chất nữ của Thái hậu. Tối hôm nay Nhị Hoàng tử trở về từ Nam Uyển, nhất định sẽ mang về vài con thỏ, gà rừng gì đó, bốn cung phải hưởng thụ thật tốt cái phúc được con cái hiếu thuận này."

Nhiễm Phong vội vàng cung kính: "Nhị Hoàng tử hiếu thuận, sau này phúc của nương nương còn dài."

Khoe miệng Thành Phi tươi cười vô cùng đắc ý. Từ nhỏ tính tình Nhị Hoàng tử đã nhút nhát, về mặt thi thư văn chương rất có thiên phú, đáng tiếc về mặt võ học lại rất tầm thường. Hiện tại Nhị Hoàng tử đã trưởng thành, đúng là có phần mạnh mẽ hơn trước kia, nên rất hay thường xuyên cùng ca ca, đệ đệ đến Nam Uyển săn thú.

Dù sao đều là nam hài tử nên chơi với nhau rất hợp. Đặc biệt, Nhị Hoàng tử chỉ lớn hơn Tứ Hoàng tử một chút, nên đi đâu tiểu Tứ cũng lôi kéo tay áo của ca ca muốn chơi đùa, khiến cho một đứa trẻ nhút nhát như Nhị Hoàng tử cũng phải bất đắc dĩ biến thành một đứa mặt than.

Trong một năm qua, không có chuyện gì đáng chú ý, nếu có thì chỉ là các mẫu phi của Hoàng tử càng thêm thân thiết hơn. Lúc bọn trẻ chơi đùa vui vẻ với nhau, các mẫu phi khó mà không gặp mặt.

Hơn nữa, Thái tử cũng đã bắt đầu đi học, mời ba vị đại nho thế gia, bất ngờ phụ thân của Hoa Thường cũng thuộc trong số đó. Công khóa của Thái tử tiến bộ vượt bậc, Hoàng thượng và Hoàng hậu đều có lời khen. Việc này càng khiến Thành Phi và Ninh Quý tần tăng thêm sự bất mãn. Chẳng qua chỉ hơn cái danh Thái tử thôi, có điểm nào thật sự mạnh hơn nhi tử của các nàng ấy chứ?

Có oán giận giống nhau, đương nhiên quan hệ sẽ gần gũi.

Bởi vì Tứ Hoàng tử còn nhỏ, vẫn chưa đi học, nên cảm nhận của Hoa Thường không nhiều, phiền não cũng giảm bớt. Đương nhiên, nếu làm phi tần, tình cảm của nàng nên nghiêng về phía Thành Phi và Ninh Quý tần hơn. Nhưng về mặt diễn xuất, nàng vẫn cung kính với Hoàng hậu và Thái tử như trước đây.

Thành Phi sửa lại tay áo, mở miệng nói: "Xuân đến lại sắp tuyển tú rồi, tính ra cũng chỉ còn ba bốn tháng. Năm sau cũng không biết có dạng nữ nhi như thế nào vào cung. Hoàng thượng bận rộn chính sự, vắng vẻ hậu cung, con nối dòng không nhiều, đến lúc đó người vào cung cũng sẽ không ít."

Nhiễm Phong ôn nhu nói: "Cho dù là ai vào cung thì cũng phải ở phía dưới, kẻ nào có thể vượt qua được nường nường?"

Thành Phi nhìn móng tay vừa sơn đỏ, cười nói: "Bốn cung không quan tâm tuyển tú năm sau có ai muốn vào cung. Người vào cung đều là đáng vể, điệu bộ đó, có gì đáng ngạc nhiên đâu? Bốn cung để ý chính là thời điểm trước khi tuyển tú, nhất định sẽ có đại phong lục cung. Tuyển tú lần trước phân vị của bốn cung vẫn không thay đổi, có lẽ lần này sẽ cao hơn một chút."

Nghe đến đó Nhiễm Phong cũng trở nên kích động, đôi mắt lóe sáng nói: "Nường nường có thể tấn thêm một bậc sao?"

Thành Phi híp mắt: "Khó mà nói được. Về cơ bản Thăm Thực phi và Kỳ Hiền phi sẽ không thay đổi. Nếu tấn thêm một bậc sẽ là Quý phi, đối với các nàng ấy là hơi sớm. Còn bốn cung, tấn thêm một bậc sẽ là tứ phi. Năm năm, ta còn phải xem tâm tình của Hoàng thượng như thế nào đã. Các phi tần phân vị thấp đều có thể thăng một bậc. Người đi nói với Thăm Quý nhân một tiếng, rằng mấy tháng tới biểu hiện tốt một chút cho bốn cung, tiến cung đã năm sáu năm, đừng cứ đứng ở phân vị Quý nhân như vậy mãi."

Nhiễm Phong hành lễ đáp ứng.

Người trong hậu cung đều hiểu rõ. Ai cũng biết Hoàng thượng không phải là người ham mê nữ sắc. Nếu Hoàng thượng muốn tấn vị, một nhìn gia thế, hai nhìn con nối dõi, ba xem đức hạnh, bốn chính là thưởng an ủi trước khi tuyển tú.

Ba điều đầu tiên tạm thời không nhắc đến, thì chỉ còn lại điều cuối cùng là dựa vào tuyển tú ba năm một lần, hy vọng Hoàng đế có thể nhớ đến người, cho người một ban thưởng an ủi, thăng lên nửa cấp hay một bậc.

Đặc biệt là phi tần phân vị thấp. Mặc kệ khí trời đã cuối thu, sắp đến mùa đông, các nàng vẫn mặc y phục lòe loẹt, lộng lẫy mỹ lệ, đến Ngự Hoa viên ngắm hoa, chỉ hy vọng "mèo mù vớ cá rán", có thể tình cờ gặp được Hoàng đế đang đi giải sầu.

Phi tần có địa vị cao, có hài tử thì trên cơ bản đều không có động tĩnh, bởi vì các nàng không lo lắng sẽ bị Hoàng thượng quên lãng.

Thực tế trong hậu cung chính là như vậy. Có lẽ Hoàng thượng sẽ quên một nữ nhân, nhưng không có ai lại quên đi hài tử của mình. Chỉ cần có hài tử thì người sẽ không phải là người bị quên lãng.

Thứ mà các phi tần liều mạng cầu xin có được cũng chỉ là một đứa bé mà thôi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 114 - Cảm Tình

Ngọc Hoa cung, thiên điện bên trái.

Thái hậu chọn được ngày lành lập tức cho tiểu Ngô thị dọn tới thiên điện Ngọc Hoa cung. Dù trong lòng tiểu Ngô thị ảm ức thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, trở thành một Tiệp dư nho nhỏ trong hậu cung của Hoàng đế biểu ca, đến một cái phong hào cũng không có.

Tiểu Ngô thị, à không, hiện tại phải gọi là Ngô Tiệp dư mới đúng, ngồi trong nội điện trống trải, nội tâm như bị một hòn đá chặn ngang. Gia thế, dung mạo, tài học giống như nàng, đừng nói là Tiệp dư, ngay cả một phân vị trong cửu tần thì nàng cũng có thể ngồi được. Nhưng hiện tại, nàng chỉ có thể ở trong một thiên điện trống trải lại không may mắn, cúi đầu làm thiếp!

Tay Ngô Tiệp dư nắm chặt lại thành quyền, sự bất mãn và không cam lòng lan tràn khắp nội tâm. Trong lòng nàng oán hận vị tỷ tỷ phạm sai lầm kia, oán trách luôn cả cô mẫu Thái hậu vẫn luôn lạnh nhạt.

Tuy Thái hậu đã nhiều tuổi, thế nhưng vẫn vô cùng cơ trí. Bà hiểu rất rõ lý do mình để tiểu Ngô thị tiến cung, là vì để bù đắp sai lầm, không phải tranh sủng khoe tài khoe sắc.

Cho nên Thái hậu dạy dỗ tiểu Ngô thị thiên về tính tình nội liêm, trầm ổn cúi mình, hiền lương thực đức, không tranh phong, cũng không trở mặt với người khác.

Hơn nữa người mà trong lòng Thái hậu thật sự thích và có cảm tình là Khánh Quý tần. Tiểu Ngô thị này là do di nương sinh ra, trước đó Thái hậu cũng chưa từng gặp mặt qua, lấy đâu ra tình cảm? Đương nhiên đối xử với tiểu Ngô thị có phần lạnh nhạt hơn.

Cung nữ Thần Hi đứng phía sau, nhẹ nhàng bóp vai cho Ngô Tiệp dư, nhỏ giọng an ủi: "Thành Phi nương nương chỉ quét dọn qua thiên điện, cũng chưa đưa thêm thứ gì mới, xem ra phân lệ mà Nội phủ đưa tới đã bị Thành Phi cắt xén không ít. Chỉ là hiện tại chúng ta đang ở dưới mái hiên của người khác, không thể không cúi đầu. Thái hậu nương nương ban thưởng rất nhiều đồ, chờ bài trí trang hoàng lên, thì nhất định nhìn cung điện sẽ rất mỹ lệ và sang trọng."

Ngô Tiệp dư miễn cưỡng cười cười, ôn nhu nói: "Thái hậu cô mẫu hậu ái."

Phần lớn cung nữ và mama bên cạnh nàng đều là do Thái hậu ban thưởng, cũng là vì muốn tốt cho nàng. Những người này khẳng định không phải người qua loa, có tâm cơ phản trắc, ăn cây táo, rào cây sung. Dù vậy cũng có khuyết điểm, tuy trong lòng nàng bất mãn với Thái hậu, nhưng ngoài miệng vẫn phải nói lời cảm kích, mang ơn đội nghĩa, bởi vì những cung nhân này còn là cơ sở ngầm của Thái hậu.

Hiện giờ Thái hậu đã ngã một lần nên khôn hơn một chút. Bà không mong đợi gì nhiều vào nhan sắc và tài năng của chất nữ của mình. Điều mà bà quan tâm bây giờ chính là thực thi theo dõi toàn diện, dạy dỗ từ các phương diện thông thường. Ngay cả các mama, cung nữ đều là những người "nói lời thật khó nghe", nhất định phải đào tạo ra được một phi tần hiền huệ, hiểu lý lẽ, không thể để Ngô Tiệp dư đi theo vết xe đổ khi xưa của Khánh Quý tần.

Ngô Tiệp dư đưa mắt nhìn lại, hoàng cung này như một cái nhà giam, không có một tia hy vọng nào.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường thổi thổi thuốc trong chén, lại dùng thìa thử độ ấm, ôn nhu nói: "Cát nhi ngoan, thuốc không còn nóng nữa."

Hiện tại, Trần Cát đã là thiếu niên mười tuổi, nhưng vẫn còn tính tình của một tiểu hài tử, sinh bệnh không muốn uống thuốc, đôi khi còn tủi thân làm nũng.

Trần Cát ở bên cạnh Hoa Thường đã hơn bốn năm, từ lúc ban đầu còn xa lạ cho đến bây giờ tình cảm thân mật. Tuy không phải mẫu tử nhưng vẫn có vài phần tình cảm mẫu tử.

Trần Cát nằm trên giường, sắc mặt có chút vàng vọt, giọng nói yếu ớt: "Mẫu phi, nhi thần không sao cả, không cần uống thuốc. Chỉ là chút phong hàn, mấy ngày nữa nhi thần cũng sẽ khỏe thôi mà."

Hoa Thường sờ trán Trần Cát, ôn nhu nói: "Làm càn, sinh bệnh sao có thể không uống thuốc được? Mẫu phi còn chuẩn bị tuyết lê đường phèn cho con, uống thuốc xong là có thể ăn rồi."

Trần Cát thích nhất là Hoa Thường tự mình xuống bếp làm tuyết lê đường phèn, nghe vậy ánh mắt nó liền sáng lên, sau đó lại tối đi, yếu ớt nói: "Mẫu phi ở Vương phủ sẽ không xuống bếp làm đồ ăn cho con đâu, chỉ có đệ đệ mới được thưởng thức tay nghề của mẫu phi mà thôi..."

Hoa Thường thở dài, nàng biết Trần Cát lại nhớ đến phụ mẫu thân sinh ở Vương phủ.

Vào đầu năm Kính Vương phi sinh được một bé trai. Kính vương và Vương phi thành thân đã hai mươi năm, bây giờ mới được đứa con thứ hai,

có thể nói là quý hơn trân bảo. Trần Cát ở bên cạnh nhìn, đương nhiên tâm tình buồn bã không vui.

Mỗi năm Trần Cát đều không ở bên cạnh Kính vương và Vương phi, nên hai phu thê họ cảm thấy có lỗi với nó, cũng muốn yêu thương nó thật tốt. Nhưng mà thời gian và hoàn cảnh lại tạo nên khoảng cách làm cản trở một nhà ba người bọn họ bồi dưỡng tình cảm.

Thêm sự khác biệt về phương diện sinh sống và trưởng thành, nên quá trình bồi dưỡng tình cảm giữa Trần Cát và Kính vương cũng xuất hiện vấn đề. Còn Vương phi lại đặt hết sự quan tâm vào đứa con yếu ớt mới sinh, tất nhiên sẽ lơ là Trần Cát.

Vì thế mà sinh ra ngăn cách.

Đây cũng là hình ảnh mà Hoàng đế muốn nhìn thấy, là một trong những mục đích Hoàng đế đưa Trần Cát vào cung nuôi dưỡng.

Đây là một loại sách lược đầu tư lâu dài. Hoàng thượng là người coi trọng thanh danh minh quân, hẳn không muốn mang trên lưng ô danh chèn ép, tàn hại huynh đệ, nên chọn một con đường vòng.

Quan hệ giữa Thế tử Trần Cát và Kính Vương phủ ngày càng xa cách, nhưng quan hệ với Hoàng đế và Hoa Thường càng ngày càng gần gũi. Nói như vậy, tương lai chờ đến lúc Trần Cát kế thừa vương vị, Kính vương sẽ không còn là kẻ địch của Hoàng đế, mà là bằng hữu và thần tử trung thành của Hoàng đế.

Trong lòng Hoa Thường hiểu rõ, thậm chí Kính vương và Thế tử Trần Cát cũng hiểu rõ, nhưng tình cảm con người lại không chịu sự khống chế của lí trí. Khi Trần Cát nhìn thấy cảnh phụ vương và mẫu phi đều thiên vị đệ đệ, bỏ quên đứa bé bị khổ sở chèn ép là nó, về mặt tình cảm thì nó không thể chấp nhận được.

Kính vương và Vương phi cũng như thế. Ấu tử chưa tròn một tuổi thì rất dễ chết yếu. Trưởng tử lại không sống bên cạnh, cảm tình không giống nhau, đương nhiên không tránh khỏi sẽ thiên vị bên kia hơn.

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của Hoàng đế.

Việc Hoa Thường có thể làm là yêu thương Trần Cát gấp bội. Đây là một đứa bé đáng thương, bởi vì sinh ra ở Hoàng gia, nên nó không thể làm gì khác.

"Cát nhi còn có mẫu phi, mẫu phi xuống bếp làm đồ ăn ngon cho Cát nhi. Nhân lúc tiểu Tứ không ở đây, con mau ăn đi. Nếu không, tiểu Tứ trở về lại lăn lộn dưới đất, khóc nói Thế tử ca ca không thương nó nữa đấy."

Trần Cát nhớ tới tiểu Tứ nghịch ngợm thích gây sự, trên mặt lộ ra nụ cười. Đệ đệ này và đệ đệ ở vương phủ không giống nhau. Đệ đệ này sẽ cười với nó, chơi cùng với nó, sẽ ra sức làm nũng. Còn đệ đệ ở vương phủ chỉ biết khóc, lôi kéo sự chú ý của mẫu phi và phụ vương, nó không thích đệ đệ đó.

"Cát nhi uống thuốc, sau đó bệnh sẽ khỏi, thì Cát nhi có thể dẫn tiểu Tứ ra ngoài chơi được rồi. Nếu tiểu Tứ không nghe lời, con hãy đánh mông nó, nó sợ nhất là đánh mông." Hoa Thường ôn nhu dụ dỗ.

Trần Cát ngoan ngoãn gật đầu, trên khuôn mặt non nớt đều là biểu tình chờ mong.

Đối với ba đứa bé, Hoa Thường luôn tận lực xử lý mọi việc sao cho công bằng nhất. Nàng giao tiểu Tứ cho Thế tử trông nom, lại giao Viện nhi cho tiểu Tứ chơi cùng, cũng không đặc biệt thiên vị đứa nào. Quả thật như vậy lại hình thành một vòng tuần hoàn tốt đẹp, khiến đứa lớn ít đi một phần ghen tị, nhiều thêm một phần trách nhiệm đối với đứa nhỏ.

Vị Ương cung.

Hoàng đế ngồi trên ghế tử đàn khắc thanh loan mẫu đơn, Hoàng hậu ngồi đối diện. Trên bàn trà màu đen khảm ngà voi ở bốn góc có đặt hai chung trà bằng sứ Thanh Hoa vẽ mực đồng thối sáo.

Thật ra Đế Hậu rất ít khi có thời gian ngồi cùng nhau ấm áp như vậy.

Hoàng hậu đan hai tay lại với nhau, cúi đầu nói: "Vào đông lại sắp đến tết niên, đầu xuân là tuyển tú, vừa đúng dịp có thể vào lúc không khí tết niên vui mừng đại phong lục cung, Hoàng thượng thấy thế nào?"

Hoàng đế vô thức gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, gật đầu nói: "Đúng là nên làm như vậy, nàng xem ai cần tấn vị, lập một danh sách đi."

Hoàng hậu khẽ cười khoan thai: "Thần thiếp thấy phân vị của Thấm Thực phi và Kỳ Hiền phi tạm thời không cần tấn, Hoàng thượng thấy thế nào?"

Hai vị này là người trên đầu quả tim của Hoàng đế, chắc chắn Hoàng hậu sẽ không động đến phân vị của các nàng. Nhưng Hoàng hậu vẫn muốn hỏi qua Hoàng đế một câu, xem đó là việc hệ trọng.

Hoàng đế hơi nhíu mày, mở miệng nói: "Tạm thời không cần. Đúng rồi, Thành Phi ở phi vị đã bao nhiêu năm rồi?"

Hoàng hậu ôn nhu trả lời: "Sắp sáu năm, Thành Phi được tấn phi vị trước khi Kỳ Hiền phi vào cung."

Hoàng đế suy xét trong chốc lát, chậm rãi nói: "Chuyện có tấn vị cho Thành Phi hay không, trẫm sẽ suy xét thêm, hai ngày sau trẫm sẽ nói lại với nàng."

Hoàng hậu gật đầu đáp ứng, tiếp tục nói: "Nghiem Tu nghi Trữ Tú cung, Ôn Quý tần Tiêu Phòng cung, thần thiếp thấy đều không cần tấn. Nhưng Ninh Quý tần Trường Nhạc cung, thần thiếp đặc biệt tấn một bậc, thăng làm Chiêu nghi đứng đầu cửu tần."

Hoàng đế chậm rãi nói: "Đại Hoàng tử cũng lớn, phân vị của Ninh Quý tần thật sự nên thăng. Vậy cứ làm theo lời Hoàng hậu đi, có thể thăng lên Chiêu nghi, phong hào giữ nguyên."

Hoàng hậu cười nói: "Sang năm Đại Hoàng tử đã mười lăm, có muốn chọn người trong nhóm tú nữ không?"

Hoàng đế lắc đầu, nghiêm giọng nói: "Hôn sự còn sớm, nếu là chọn thứ phi, thị thiếp thì có thể xem một chút. Nàng cũng không cần quản, đến lúc đó xem suy nghĩ của Ninh Quý tần như thế nào đã."

Trong lòng Hoàng hậu lộ bộ một hồi. Nàng thăng Ninh Quý tần lên Chiêu nghi, lý do chủ yếu là muốn quản chuyện lập chính phi của Đại Hoàng tử, không ngờ Hoàng thượng lại không có ý này.

Chuyện này nghĩa là, lúc Đại Hoàng tử cưới chính phi, chắc chắn Ninh Quý tần đã thăng lên Chiêu nghi sẽ được tấn phong thêm một lần nữa. Xem ra, Hoàng thượng vẫn vô cùng có cảm tình với hai mẫu tử nàng ấy.

Trên mặt Hoàng hậu vẫn là tươi cười khoan dung dịu dàng, gật đầu đáp ứng, tiếp tục nói: "Ba người Lan Tiệp dư, Thẩm Quý nhân, Mạnh Cơ cũng coi như là lão nhân trong cung, thần thiếp cho rằng đều tấn phong một bậc. Còn có Triệu Lương viện của Tiêu Phòng cung cũng tuân thủ cung quy nghiêm ngặt, phẩm hạnh nhu lương (ôn nhu + lương thiện), Thẩm Thục phi cũng đã nhiều lần có lời khen, có thể tấn phong một bậc. Diêu Quý cơ ở cùng Triệu Lương viện, chịu liên lụy vì chuyện của Khánh Quý tần, vẫn luôn bị cấm túc, không bằng nhân dịp năm mới tết đến giải trừ cho nàng."

Hoàng đế gật đầu: "Cũng không tồi. Đến lúc đó nàng cẩn thận lập một danh sách, trình cho Thái hậu xem thử. Sau đó chúng ta lại bàn bạc cụ thể hơn."

Hoàng hậu hành lễ đáp ứng.

Từ Vị Ương cung đi ra, Hoàng đế lập tức xoay người đến Thượng Dương cung.

Hoàng hậu nghe tin Hoàng thượng đến Thượng Dương cung, chỉ than nhẹ một tiếng, khuôn mặt đã không còn trẻ trung trở nên lãnh đạm u sầu.

"Rốt cuộc thì Hiền phi khác biệt." Hoàng hậu nhẹ nhàng nói một câu, không biết là cảm thán hay là trào phúng nữa.

Thúy Lâu phủ thêm cho Hoàng hậu một chiếc áo choàng thêu hoa văn đuôi khống tước màu đỏ thẫm, ôn nhu nói: "Trời lạnh giá, nường nường bảo trọng phượng thể."

Hoàng hậu cúi đầu cười, nhắm mắt lại, giấu đi phiền muộn: "Ừ."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 115 - Đại Phong Lục Cung

Thượng Dương cung.

Chiếc liễn màu vàng sáng của Hoàng đế dù đi đến nơi nào cũng rất dễ dàng nhìn thấy, tất nhiên là Hoa Thường đã đứng đợi ở trước cửa cung.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường mặc một chiếc trường bào mùa đông bằng gấm được dệt với hai màu trắng đỏ, động tác hành lễ hạ bái lưu loát tự nhiên, cảnh đẹp ý vui, khiến cho Hoàng đế thiếu chút nữa là hoa mắt.

"Miễn lễ." Hoàng đế tự tay nâng Hoa Thường dậy, đôi mắt trầm tĩnh nhìn khuôn mặt Hoa Thường, cười nói: "Đã lâu lắm không đến đây, đột nhiên phát hiện ra hình như Thường nhi ngày càng xinh đẹp hơn thì phải."

Hoa Thường nhỏ giọng cười khẽ: "Hoàng thượng chăm lo chính sự, không tham nữ sắc, cả ngày chỉ thấy khuôn mặt toàn râu của các đại thần. Bây giờ người nhìn thấy thần thiếp, tất nhiên sẽ cảm thấy thần thiếp xinh đẹp như hoa rồi."

Hoàng đế cười haha, lên tiếng khen ngợi: "Có lý."

Hai người dắt tay nhau đi vào điện, Hoàng đế ngồi trên nhuyễn tháp, nhìn khắp nơi, mở miệng nói: "Bài trí trong phòng thay đổi nhiều quá, trầm có chút không quen, có vẻ quạnh quẽ đi rất nhiều."

Hoa Thường rót trà ngon, cẩn thận từng bước bưng đến rồi đặt trên chiếc bàn nhỏ, thanh âm ôn nhu trả lời: "Trước kia trong phòng có quá

nhiều đồ vật, thần thiếp cho người dọn dẹp một chút, đơn giản vẫn tốt hơn, nhìn cũng thoải mái. Huống chi mùa đông đốt than sưởi ấm, đến lúc đó còn phải dọn dẹp, thật sự rất phiền toái."

Hoàng đế nhường mảy: "Những việc đó đều do cung nhân làm, Thường nhi cũng không cần động tay, thì sao lại phiền toái? Trong điện bây giờ quá trống trải, đến khi vào đông, sẽ khiến mọi thứ ảm đạm hơn."

Hoa Thường cười ôn nhu: "Thật ra thần thiếp lại thấy rất tốt. Thần thiếp đã cố ý phân phó cung nhân làm đèn bằng đồng thau, vào mùa đông từng ngọn đèn được thắp lên nhất định là sẽ có cảm xúc khác."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Nàng thích là được rồi."

Thói quen phục cổ thời Tần Hán không phải nhìn khí chất giống nhau thì có thể giữ được, trùng hợp Hoa Thường lại là một trong số ít người như vậy, quả thật Hoàng đế có chút mong đợi.

Hoa Thường hầu hạ Hoàng đế thay y phục, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng thượng tới cung thần thiếp có chuyện gì vậy? Thần thiếp biết hiện giờ Hoàng thượng bận rộn nhiều việc, không có việc gì sẽ không đến tìm thần thiếp."

Hoàng đế thở dài: "Không thể gạt được nàng. Vừa rồi Hoàng hậu có nói với trẫm về việc tấn vị của hậu cung, trẫm có chút băn khoăn nên đến đây nói với nàng một chút."

Thật ra đây không phải là chủ đề có thể thảo luận với phi tử, nhưng dù sao địa vị của Hoa Thường trong lòng Hoàng đế không hề tầm thường, hẳn nguyện ý làm như vậy thì ai có thể ngăn cản đây?

Hoa Thường có chút phiền não, đoán chừng trong lòng Hoàng hậu lại ghen tị với nàng rồi.

Dù vậy, lấy lòng Hoàng đế mới là mục đích chính. Còn Hoàng hậu, nàng ta đã rất hạnh phúc, có bị Hoàng đế phản bác một chút hăn là không có vấn đề gì đâu.

"Thần thiếp suy đoán một chút, Hoàng thượng không đồng ý, có lẽ chỉ có mỗi Thành Phi tử tử đúng không?" Hoa Thường nở nụ cười, lộ ra nét giao hoạt.

Hoàng đế cười bất đắc dĩ: "Thường nhi thông tuệ. Quả thật có nên tấn vị cho Thành Phi hay không, trẫm còn hơi do dự. Thành Phi có con, theo lý thì nên tấn vị. Chỉ là, nếu tấn vị là đứng vào hàng tứ phi. Tứ phi giờ chỉ còn hai vị trí Đức và Huệ, địa vị đều cao hơn Thường nhi và Thục phi, như vậy lại không ổn. Nhưng nếu không tấn vị, nhiều năm như vậy, Thành Phi dưỡng dục Hoàng tử, giải quyết cung vụ cùng với Hoàng hậu cũng tính là có công, nên trẫm hơi lưỡng lự."

Hoa Thường cười nói: "Thật ra cũng không khó, thần thiếp và Thục phi tử tử đều đứng hàng tứ phi, nhưng đều có phong hào. Hay là Hoàng thượng tấn vị Thành Phi tử tử thành Đức phi hoặc Huệ phi, nhưng không ban phong hào. Như vậy ba người bọn thiếp sẽ không phân chia cao thấp, chẳng phải đẹp cả đôi đường sao?"

Hoàng đế chớp chớp mắt, sửng sốt trong chốc lát rồi nói: "Đây cũng có thể xem là một giải pháp tốt."

Hoa Thường nhẹ nhàng đẩy vai Hoàng đế, lên tiếng nói: "Hoàng thượng do dự chuyện này, là suy xét đến suy nghĩ của thần thiếp và Thục phi tử tử, thần thiếp vô cùng cảm động. Nhưng quả thật Hoàng thượng cũng không cần để ý tới những việc nhỏ như thế này. Thần thiếp và Thục phi tử tử xem người là tất cả, phân vị chỉ là thứ yếu, cao hay thấp thì có gì khác nhau đâu? Hoàng thượng vì việc này mà để tâm, với thần thiếp như vậy là đủ rồi."

Hoàng đế vỗ vỗ lên mu bàn tay Hoa Thường, thở dài, ngực nặng trĩu, không biết là cảm xúc gì.

Hoa Thường nhẹ nhàng dựa vào bờ vai Hoàng đế, ôn nhu nói: "Thần thiếp không phải là thánh nhân nên cũng có cảm xúc riêng. Nhưng thần thiếp biết, cho dù Thành Phi tử tử tấn vị, ở trong lòng Hoàng thượng, thì thần thiếp vẫn quan trọng hơn so với tử ấy. Đây mới là cái thần thiếp coi trọng nhất, là điều mà thần thiếp muốn lưu giữ nhất."

Hoàng đế ôm Hoa Thường vào lồng ngực, Hoa Thường ghé tai nghe âm thanh phát ra từ trong ngực hân, giọng nói của Hoàng đế nhẹ nhàng mà kiên định: "Thường nhi muốn gì thì đều sẽ có, cho dù là trăm, cũng sẽ không cự tuyệt, bất kì là thời điểm nào."

Hoa Thường biết đây là lời hứa hẹn của Hoàng đế, là tình cảm thề non hẹn biển của bọn họ.

Hoàng đế cũng không phải là người ngọt ngào, hân ít biểu đạt bằng ngôn ngữ, mà dựa vào hành động, dựa vào thời gian.

Hoa Thường tiến cung sáu năm, dù là một nữ nhân xinh đẹp và hiền đức thế nào đi nữa thì nam nhân rồi cũng sẽ phiền chán, nhưng Hoàng đế chưa từng như vậy.

Những gì mà Hoa Thường đã bỏ ra không phải Hoàng đế không biết, mà là ghi tạc thật sâu trong lòng. Bởi vì cho dù trong lúc Hoàng đế bận rộn nhất, khi mà mấy tháng liền hân không đặt chân tới hậu cung, thì Hoa Thường cũng chưa từng một lần bị thất sủng.

Mỗi ngày đều có người từ Kiến Chương cung tới thăm hỏi, lâu lâu lại được Hoàng đế ban thưởng. Quả thật, Hoàng đế là một nam nhân có tình cảm dài lâu.

Thật ra, Hoa Thường rất vui khi thấy Hoàng thượng mềm lòng với Hoàng hậu, sủng ái Thục phi, coi trọng Thành Phi và Ninh Quý tần. Những việc này đều nói lên rằng: Hoàng đế là một người lưu luyến người cũ.

Cho dù là ai đi nữa, rồi cũng sẽ trở thành người xưa. Hoa Thường cũng không phải ngoại lệ.

Ba năm tuyển tú một lần, rồi lại sẽ có một đám thiếu nữ mới xinh đẹp tiến cung. Sẽ luôn có người ưu tú hơn, xuất sắc hơn người, người không có khả năng mãi mãi là người tốt nhất.

Khi đó, Hoàng đế luyến tiếc người cũ sẽ trở thành điều hạnh phúc nhất của người.

Hai tháng sau.

Dường như mùa đông năm nay đặc biệt lạnh hơn, lông thú và da thuộc bên Nội phủ gần như không đủ. Phi tần có nhu cầu lớn, Hoàng đế lại ban thưởng bên ngoài rất nhiều, khiến cho Nội phủ chịu áp lực vô cùng lớn.

Tất nhiên Hoa Thường không vì vậy mà đau đầu. Nhà kho của Thượng Dương cung dường như còn nhiều hơn so với Vị Ương cung, người khác thiếu nhưng mà nàng thì sẽ không thiếu.

Gần hết năm, khắp nơi trong hậu cung đều là bầu không khí vui mừng. Mặc dù mùa đông lạnh như thế này, nhưng phần lớn trong lòng các phi tần đều hi vọng – hi vọng có thể nhận được thánh chỉ tấn vị.

Ngay cả người không may mắn, tuy không được tấn vị nhưng cũng sẽ được ban thưởng, cho dù thế nào cũng đều là thời khắc vui vẻ.

Đương nhiên, phi tần địa vị cao đều có con đường tin tức của riêng mình. Bản thân mình có thể tiến thêm một bước hay không, cơ bản đều nhận được tin tức.

Bây giờ Thượng Dương cung cũng là một nơi mà tin tức quan trọng được truyền ra. Tin tức Thành Phi, Ninh Quý tần được tấn vị đều là Hoa Thường tiết lộ cho các nàng, xem như là một điều kinh hi.

Liên minh lợi ích nhỏ giữa ba người bây giờ rất vững chắc. Ba người đều hài lòng với tình hình hiện tại, bổ sung lợi ích cho nhau để cùng tồn tại. Hơn nữa, mọi người đều thông minh, không có kẻ ngốc, nên sẽ không lo bị ai kéo chân.

Còn Thẩm Thục phi và Hoa Thường giống như có thể tán gẫu về mọi vấn đề, là tỷ muội tốt nói lời thật lòng. Giữa các nàng không trao đổi quá nhiều lợi ích, nhưng mà có nhiều thú vui hợp nhau, tình cảm cũng thân thiết.

Luận về tình cảm, tất nhiên bên Thục phi chân thành và gần gũi hơn một chút.

Đêm giao thừa vừa trôi qua, thánh chỉ đại phong lục cung được ban xuống.

Ngọc Hoa cung Chính Nhị phẩm Thành Phi, tấn vị thành Tòng Nhất phẩm Đức phi.

Trường Nhạc cung Chính Tam phẩm Ninh Quý tần, tấn vị thành Tòng Nhị phẩm Chiêu nghi, giữ lại phong hào "Ninh".

Tuyên Ninh điện Chính Tứ phẩm Lan Tiệp dư, tấn vị lên Tòng Tam phẩm Tần, giữ lại phong hào "Lan".

Ngọc Hoa cung Chính Ngũ phẩm Thâm Quý nhân, được tấn vị lên Tòng Tứ phẩm Vinh hoa.

Thượng Dương cung Tòng Lục phẩm Mạnh Cơ, tấn thành Chính Lục phẩm Quý cơ, ban phong hào "An".

Tiêu Phòng cung Chính Thất phẩm Triệu Lương viện, tấn vị thành Tòng Lục phẩm Cơ.

Những phi tần chưa được tấn phong ít nhiều gì thì cũng được ban thưởng, coi như là an ủi.

Thánh chỉ ban xuống, có vui có buồn, nhưng cũng không còn cách nào khác. Nơi nào có người thì nơi đó sẽ có tranh đấu, có so sánh, phân chia cao thấp.

Thượng Dương cung.

Mạnh Cơ ở hậu điện, hiện giờ là An Quý cơ tiến đến tạ ơn.

Hoa Thường nhìn nữ nhân một thân y phục mới, ngay cả tinh thần cũng không giống như ngày trước, khẽ mỉm cười: "Miễn lễ, tới ngồi bên cạnh bốn cung đi."

Khuôn mặt An Quý cơ tràn đầy vui mừng, cẩn thận tới ngồi bên cạnh Hoa Thường.

An Quý cơ nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: "Tần thiếp vô cùng cảm kích nương nương. Vào cung nhiều năm vẫn luôn được nương nương chăm sóc, tần thiếp không biết lấy gì báo đáp."

An Quý cơ vẫn luôn biết rõ thân phận và địa vị của mình. Nàng không có gia thế hiển hách, không có dung mạo xinh đẹp, tính cách cũng bình

thường, tất nhiên Hoàng thượng đối với nàng không có gì đặc biệt.

Chỉ là, thỉnh thoảng được ân sủng đều là lúc Hoàng thượng đến thăm Hoa Thường, sẵn tiện ghé qua cung điện của nàng ở gần đó.

Là nữ nhân bình thường lại được tấn vị hai lần, từ Lương viện thành Quý cơ, thậm chí hiện giờ còn được phong hào "An", quả thật xem như nàng rất may mắn.

An Quý cơ biết nàng là được nhờ vào hào quang của vị nương nương chủ quản này.

Hoa Thường lộ ra nét cười dịu dàng, ôn nhu nói: "Cũng không hẳn là bốn cung chăm sóc người, đều là do người làm tốt. Có mấy người đức hạnh không tốt, gây sóng gió, cho dù có Thái hậu chống lưng cũng vô dụng. Đây đều là bản thân người xứng đáng được hưởng, sau này cố gắng duy trì, Hoàng thượng thích nữ tử an tĩnh và đức hạnh."

An Quý cơ vội vàng đáp ứng: "Tần thiếp cần tuân lời dạy bảo của nương nương."

Đây đều là lời nói khách khí của Hoa Thường, đương nhiên An Quý cơ hiểu rõ. Người an tĩnh và đức hạnh trong hậu cung rất nhiều, Dương Quý nhân, Vương Mỹ nhân vào cung ba năm trước đây có chỗ nào không tốt đâu chứ? Nhưng có ai lọt vào mắt của Hoàng đế rồi được tấn vị không? Không hề có.

Sáu người được tấn phong lần này, có ba vị là người cũ bên cạnh Hoàng thượng lúc chưa lên ngôi, dưới gối hoặc có nhi tử hoặc có nữ nhi, đều không thể so sánh.

Còn lại ba vị đều là nhờ thế lực của nương nương chủ vị mới có ngày hôm nay: Thẩm Quý nhân thủ hạ của Đức phi nay là Thẩm Vinh hoa; Triệu

Lương viện thủ hạ của Thấm Thục phi hiện giờ là Triệu Cơ; và An Quý cơ nàng.

Không có chỗ dựa, thì cũng chỉ có thể tranh giành sự sủng ái của Hoàng đế mà thôi. Đáng tiếc các nàng không có cái mệnh đó. Tình yêu của bậc Thiên tử có thể dễ dàng có được sao?

Hoa Thường ôn nhu vỗ vỗ mu bàn tay của An Quý cơ, nhỏ giọng dạy bảo: "Phi tần đạt được phong hào không dễ dàng gì, người cũng coi như có vận khí tốt, cho nên càng phải đặc biệt quý trọng, hành động sao cho bản thân xứng với phong hào này, xứng với tâm ý của Hoàng thượng. An, cũng là định, là tĩnh [1]. Tốt đẹp và không tranh giành gọi là an, thận trọng hợp lễ gọi là an, yên định trung tâm gọi là an, cung kính giữ lễ gọi là an. Ngày tháng sau này của người còn dài, rồi người sẽ hiểu thôi."

[1] An định (安定): yên ổn, ổn định.

An tĩnh (安靜): yên tĩnh, trật tự.

An Quý cơ lộ ra nét tươi cười nhàn nhạt, chân thành tha thiết, trịnh trọng gật đầu: "Dạy bảo của nương nương, tần thiếp vĩnh viễn không dám quên."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 116 - Có Hỉ

Ở thời đại nào thì tết cũng là một dịp vô cùng náo nhiệt và trịnh trọng, đặc biệt là hoàng thất, lễ nghi rườm rà càng tăng thêm không khí náo nhiệt của ngày tết.

Có điều là một phi tử, Hoa Thường vẫn tương đối thanh nhàn. Bởi vì nàng không cần phải mặc trang phục nặng ba mươi cân đi bái tế tổ tiên, cũng không cần đội mũ phượng mười mấy cân nhận triều bái của các quan đại thần.

Cơ hồ mỗi lần qua năm mới, Hoàng hậu sẽ bệnh một lần, đây đúng không phải là việc dành cho người thường làm.

Đương nhiên, người khác cũng không "rộng lượng" như Hoa Thường. Những nữ nhân này đều đổ kỵ với vinh quang của Hoàng hậu, hậu cung lâm vào tình trạng sóng gió khôn cùng.

Từ trước đến nay, qua ngày mười sáu tháng giêng là hoàng thất có truyền thống đi săn. Vùng ngoại ô thượng kinh đã được khoanh lại một khu, chuyên dùng cho hoạt động săn bắn của hoàng thất. Thông thường Hoàng đế sẽ mang theo Hoàng tử, Vương gia cùng với các đại thần thân cận đi trước, cũng coi như là một việc trọng đại.

Có điều hiện tại số lần diễn ra săn bắn cũng không nhiều, vị Hoàng đế cần chính này cho rằng đây là một hoạt động cực kì lãng phí thời gian và ngân sách, không đáng phải tổ chức hàng năm.

Nhưng mà năm nay, Hoàng đế quyết định mang theo tất cả các Hoàng tử và Vương gia, trọng thần trong triều cũng có hơn phân nửa là đi theo, nhân số đông đảo chuẩn bị đi sẵn sẵn.

Nguyên nhân cũng không khó đoán. Chiến sự ở Tây Bắc nóng bỏng, Hoàng đế muốn thông qua hoạt động săn bắn lần này, tuyển ra một người có tinh thần thượng võ.

Đối với phi tần hậu cung mà nói, tiêu điểm tranh đấu hiện tại chính là một vị trí trong danh sách được xuất cung.

Hoàng đế sẽ mang theo hai hoặc ba phi tần, cũng có lúc không đem theo ai. Bây giờ vừa qua cuối năm, Hoàng hậu liền ngã bệnh, tất nhiên không có cách nào đi theo được. Một đám phi tần nổi lên tinh thần, dùng hết thủ đoạn, hy vọng Hoàng đế sẽ để ý đến mình.

Thượng Dương cung.

Nghi giá màu vàng nhạt của Hoàng đế đã không còn là điều mới lạ với cung nhân Thượng Dương cung nữa. Hôm nay Hoa Thường không ra cửa cung nghênh đón, chỉ đứng ngoài điện, trên người nàng khoác áo choàng dài làm từ lụa mỏng màu đỏ, như một ngọn lửa nhỏ trên nền trắng của tuyết.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an." Hoa Thường chậm rãi hành lễ, biểu tình khoan thai và vui vẻ, đôi mắt kia vốn linh động giờ càng thêm nhu hoà như nước.

Hoàng đế nâng Hoa Thường dậy, thần sắc ôn hòa: "Trời lạnh, nàng chú ý chăm sóc bản thân."

Lan Chi ở một bên vui vẻ cười nói: "Hoàng Thượng và nương nương thật là tâm hữu linh tê [1]."

[1] Tâm hữu linh tê: tương đương với tâm linh tương thông, chỉ hai người hiểu ý nhau, có ý nghĩ giống hệt nhau.

Hoàng đế nhướn mày, lên tiếng hỏi: "Đây là ý gì?"

Gương mặt trắng nõn của Hoa Thường thoáng đỏ ửng, ôn nhu nói: "Lan Chi nói vậy, Hoàng thượng đừng để ý đến nàng ấy. Vừa rồi Thái y đến thỉnh mạch bình an cho thần thiếp, nói thần thiếp đã mang thai ba tháng."

Hoàng đế sửng sốt một chút, khuôn mặt kiên nghị dần dần lộ ra biểu tình vui sướng, thật cẩn thận ôm Hoa Thường vào trong ngực, kinh hỉ nói: "Thật sự sao? Thái y đâu? Thân thể hiện tại tốt hay không? Mạch tượng như thế nào?"

Hoa Thường mỉm cười, nhu thuận tựa vào ngực Hoàng đế: "Thái y nói tất cả đều tốt, Hoàng Thượng không cần lo lắng."

Vào nội điện, Lan Chi lấy áo choàng trên người Hoa Thường xuống, cười nói: "Cho nên vừa rồi nô tì mới nói Hoàng thượng và nương nương vô cùng hợp ý. Nương nương bên này vừa mới chẩn ra hỉ mạch, Hoàng thượng đã đến rồi, còn dặn chăm sóc bản thân. Đây không phải là tâm linh vô cùng tương thông sao?"

Hoa Thường trách cứ nói: "Đừng có nói vậy, mau mau xuống pha trà đi."

Ngược lại Hoàng đế vô cùng vui vẻ, cười to nói: "Trẫm cảm thấy Lan Chi nói không sai, thưởng!"

Lan Chi cười hành lễ tạ ơn, sau đó lui ra ngoài pha trà.

Hoàng đế nắm tay Hoa Thường, trong cái rét lạnh của mùa đông, tâm lại cảm thấy ấm áp.

"Trẫm không có nhiều con nối dõi, năm nay trẫm cũng đã ba mươi sáu. Ba năm nay hậu cung không có hài tử nào được sinh ra, mẫu hậu vẫn luôn lo lắng. Trẫm muốn làm một Hoàng đế tốt, tấu chương mỗi ngày đều không phê hết, cho nên cũng vắng vẻ hậu cung. Đối với các nàng, trẫm đều thẹn trong lòng, không thể thường xuyên ở bên bầu bạn."

Hoàng đế dừng một chút, Hoa Thường cầm ngược lại tay Hoàng đế, dịu dàng nói: "Thần thiếp hiểu rõ tâm ý Hoàng thượng. Thần thiếp không cảm thấy cô đơn, không cảm thấy bị vắng vẻ. Thần thiếp biết, Hoàng thượng là Hoàng thượng của thiên hạ, Hoàng thượng làm việc tạo phúc cho bách tính. Chuyện thần thiếp có thể làm chính là yên lặng ủng hộ Hoàng thượng, vì Hoàng Thượng mà dưỡng dục con nối dõi."

Hoàng đế nhắm mắt lại, cẩn thận ôm lấy Hoa Thường, biểu tình thả lỏng và an bình.

"Đa tạ nàng, Thường nhi. Đa tạ nàng đã đến bên cạnh trẫm, đa tạ nàng vì trẫm mà sinh nhi dục nữ." Thanh âm Hoàng đế tuy có chút nhấn mạnh, nhưng lại mang theo một loại thoải mái nói không nên lời.

Hoa Thường mang thai không chỉ khiến Hoàng đế kinh hỉ, mà cũng làm cho Hoàng đế nhẹ nhàng thở ra.

Nói thật, hậu cung ba năm không có một đứa trẻ nào ra đời, nhất định trong lòng mọi người không tránh khỏi lẩn tẩn suy nghĩ nhiều. Tất nhiên không phải là nghĩ Hoàng thượng bận rộn nên vắng vẻ hậu cung, mà là... Hoàng thượng "không được"! "Có đôi lúc Hoàng đế sẽ phẫn nộ và tức giận, nhưng cũng không thể làm được gì.

Siêng năng chính sự lại biến thành kết quả như vậy. Tin đồn này, đến cả Thái hậu cũng đã từng mờ mịt hỏi hẩn, làm cho Hoàng đế rất là xấu hổ. Có đôi khi Hoàng đế cũng bị chính mình tẩy não, có khi nào là do tuổi lớn, cho nên... "không được" hay không?"

Là một nam nhân thì sao có thể chịu nổi đây?!

Hai người vui vẻ dùng cơm trưa, Hoàng đế đã xem Hoa Thường như vật nhỏ dễ vỡ.

Tứ Hoàng tử bước chân ngăn chạy tới cọ cọ, cầu mẫu phi ôm một cái, nhưng nó lại bị Hoàng đế ngăn lại, còn sắc mặt nghiêm lúc giảng đạo lý với nó. Đáng tiếc, Tứ Hoàng tử xem như gió thoảng bên tai, vị phụ hoàng này trong mắt nó cũng không có tí uy hiếp nào.

Hoa Thường bị hai phụ tử làm cho bật cười, cười đến bụng muốn co rút, làm Hoàng đế sợ tới mức một hai phải truyền Thái y.

Cuối cùng Hoa Thường thật vất vả mới khuyên được Hoàng đế, dỗ Tứ Hoàng tử đang mè nheo muốn ôm một cái xong mới có thể nằm nghỉ một lát.

Hoa Thường nằm xuống giường, Hoàng đế ngồi bên cạnh, nắm tay Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Lại nói tiếp, hôm nay trẫm tới vốn là muốn nói chuyện đi săn với nàng, thiếu chút nữa là quên."

Hoa Thường rất hứng thú với việc đi săn, tò mò hỏi: "Hoàng thượng là muốn dẫn theo thần thiếp đi sao?"

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Trước kia trẫm từng đáp ứng mang nàng đi săn vào mùa thu, chỉ tiếc khi đó nàng bị bệnh, sức khoẻ không tốt nên không thể đi được. Vốn định năm nay là thời điểm tốt, vừa lúc mang nàng ra ngoài dạo chơi mà nàng lại mang thai. Nói cho nàng biết, không được nghĩ đến chuyện đó nữa, ngoan ngoãn ở trong cung tĩnh dưỡng, sinh cho trẫm một nhi tử mới là hợp lẽ."

Hoa Thường lộ ra biểu tình cực kì thất vọng. Nàng đã mong đợi rất lâu về việc được ra khỏi cung, không ngờ tới lại bỏ qua một lần nữa.

Hoàng đế thấy cảm xúc của Hoa Thường tuyệt dốc, vội vàng khuyên nhủ an ủi: "Thường nhi không cần thương tâm, sang năm còn có săn bắn nữa, nhất định trăm sẽ dẫn nàng ra ngoài, được không?"

Hoa Thường chu môi: "Vậy chúng ta ước định, Hoàng thượng không được đổi ý đâu đấy."

Hoàng đế nhu hòa cười nói: "Tuyệt không đổi ý. Đúng rồi, năm nay mùa đông lạnh hơn rất nhiều. Bây giờ nàng đang có thai, lại không chịu được lạnh, bảo Nội phủ đem thêm một bộ chăn đệm ấm áp tới đi. Còn nữa, than cũng vậy, phân lệ than cứ khấu trừ từ Kiến Chương cung của trăm, Thường nhi không cần lo lắng có người mượn có nữa."

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu nói: "Không cần, thần thiếp phân vị cao, phân lệ vốn cũng đủ nhiều rồi, nào có kiêu quý như vậy."

Hoàng đế kiên định nói: "Thân thể nàng vẫn luôn yếu ớt, tất nhiên phải chăm sóc cẩn thận. Than lại không phải vật gì quý giá, cứ việc dùng, có trăm ở đây."

Cuối cùng Hoa Thường lộ ra tươi cười bất đắc dĩ, nhưng lại vô cùng ngọt ngào, dịu dàng đáp ứng.

Hoàng đế sờ sờ tóc Hoa Thường, mở miệng hỏi: "Đúng rồi, trăm vốn định dẫn theo nàng và Thục phi đi săn bắn, nhưng bây giờ nàng không thể đi, trăm suy nghĩ hay là mang theo Ôn Quý tần? Nàng ấy vẫn luôn giao hảo tốt với nàng và Thục phi."

Đối với Ôn Quý tần, Hoa Thường và Thăm Thục phi sớm đã không còn giống như trước kia, chỉ là Hoàng đế không biết mà thôi. Hoàng đế đề xuất Ôn Quý tần cũng là vì muốn lấy lòng Hoa Thường, bởi vì hấn cho rằng quan hệ của các nàng cực kỳ thân cận.

Hoa Thường dịu dàng nói: "Đương nhiên Ôn Quý tần là người vô cùng tốt để chọn. Có điều hai vị phi tần theo hầu giá đều xuất thân từ Tiều Phòng cung, chỉ sợ sẽ khiến các vị tỷ muội khác nghĩ nhiều. Đức phi tỷ tỷ và Ninh Chiêu nghi vừa mới được tấn vị. Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử cũng đều đang trong giai đoạn thiếu niên đẹp nhất, không bằng Hoàng thượng chọn các nàng, cũng coi như vì tình cảm mẫu tử bọn họ."

Hoàng đế gật gật đầu: "Đúng vậy, Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử hiện giờ đều trưởng thành, trẫm cũng đang muốn khảo giáo công phu của bọn chúng. Vậy trẫm sẽ mang theo Ninh Chiêu nghi, cho nàng ấy có thể nhìn thấy Đại Hoàng tử trưởng thành anh dũng như thế nào, hẳn là sẽ cảm thấy vô cùng an ủi."

Hoa Thường nhẹ giọng khen ngợi: "Hoàng thượng anh minh."

Hoàng đế có chút áy náy: "Ngày mai hoặc là ngày sau trẫm sẽ đi, ước chừng hơn nửa tháng trẫm sẽ không thể ở bên cạnh nàng, nàng phải cẩn thận chăm sóc bản thân, có biết không?"

Hoa Thường ngoan ngoãn gật đầu: "Thần thiếp đã biết, Hoàng thượng yên tâm."

Hoàng đế đắp kín chăn bông màu vàng nghệ thêu nhành hoa màu xanh lá mạ cho Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Đừng để cảm lạnh, nàng xem trong điện của nàng sao lại trống trải như vậy, mở cửa gió lạnh liền thổi vào, ngay cả một thứ để che chắn cũng không có."

Hoa Thường cười nói: "Lạnh chỗ nào chứ? Thần thiếp đã cho đốt nhiều địa long và than như vậy."

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ đầu Hoa Thường, hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mơ hồ có thể nhìn thấy từng cụm hoa mai màu đỏ tươi nở rộ. Thanh âm Hoàng đế nhu hòa, tràn ngập hy vọng: "Khi nào hoàng nhi của chúng ta

mới có thể lớn lên đây? Trăm sắp gấp không chờ nổi rồi, muốn nhìn thấy lúc nó lớn lên sẽ có dáng vẻ như thế nào."

Lông mi dài của Hoa Thường như con bướm quạt cánh, khẽ chớp chớp, ánh mắt nhu hoà: "Sẽ nhanh thôi, trẻ con lớn rất nhanh. Mẫu thân nói thần thiếp giống như trong nháy mắt đã lớn lên, từ đứa bé bi bô tập nói trở thành thiếu nữ trưởng thành duyên dáng yêu kiều. Nhìn hài tử lớn lên là một chuyện vô cùng hạnh phúc."

Hoàng đế lộ ra tươi cười: "Tiểu quý nghịch ngợm tiểu Tứ kia sau này lớn lên nhất định sẽ thành thực, ôn tồn, lễ độ; sẽ là một tài tử học phú ngũ xa [2] phong lưu. Viện nhi trưởng thành nhất định sẽ giống hệt như nàng, sẽ là một Công chúa thiên chân hoạt bát. Trẫm sẽ tìm một nam tử xuất sắc nhất làm phò mã cho nó."

[2] Học phú ngũ xa: Thời chiến quốc Huệ Thi là một nhà triết học, ông rất ham đọc sách. Sách của ông phải dùng đến năm xe ngựa mới có thể chở hết. Về sau người ta sử dụng "Ngũ xa thư", "ngũ xa", "thư ngũ xa", "Huệ xa"... để tỏ vẻ uyên bác hoặc ca ngợi. "Học phú ngũ xa" và "Tài trí hơn người" đều là thành ngữ ca ngợi học thức uyên bác.

Hoa Thường tựa đầu vào bờ vai Hoàng đế, tay nhẹ nhàng đặt lên bụng nhỏ, nhắm mắt lại.

Thời gian yên lặng khẽ trôi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 117 - Dưỡng Thai Và Tuyển Tú

Sự việc Kỳ Hiền phi có thai đã dậy lên sóng gió không lớn không nhỏ ở hậu cung. Dù sao suốt ba năm qua trong hậu cung không có đứa bé nào được sinh ra, vì thế nên thai này của Hoa Thường vẫn tương đối khiến cho mọi người nhìn chăm chú.

Mỗi cung đều đưa tới rất nhiều lễ vật. Thái hậu ở Từ Ninh cung cũng vứt bỏ hiềm khích trước kia, kéo tay Hoa Thường dạo một hồi, vẻ mặt hiền lành, không còn sự lãnh đạm như trước nữa.

Suy cho cùng, nhi tử quan trọng hơn huynh đệ, tôn tử quan trọng hơn chất nữ [1]. Thân sơ xa gần, vừa nhìn thì đã hiểu ngay.

[1] Con trai quan trọng hơn anh em, cháu trai (hàng cháu nội) quan trọng hơn cháu gái (hàng cháu gọi bằng cô).

Hoàng hậu đang mang bệnh cũng phái cung nữ tâm phúc của mình là Thúy Lâu đưa đến Thượng Dương cung rất nhiều đồ ban thưởng.

Hoa Thường nhận lấy, ngồi trên ghế chủ vị, thanh âm ấm áp cất tiếng nói: "Phiền người đi một chuyến rồi. Ngày mùa đông lạnh lẽo, người uống ly trà cho ấm người rồi hãy trở về."

Thúy Lâu cung kính hành lễ tạ ơn, cười trả lời: "Nương nương hậu ái, nô tỳ xin nhận. Chỉ là Hoàng hậu nương nương còn đang đợi nô tỳ quay về bẩm báo, nô tỳ quấy rầy người nhiều quá cũng không tốt. Mặt khác, xin Hiền phi nương nương thông cảm. Hoàng hậu nương nương vốn dĩ muốn đến thăm người, đáng tiếc bây giờ Hoàng hậu lại ốm đau nằm trên giường

bệnh. Tuy rằng Hoàng hậu nương nương không ngại đi lại nhưng rốt cuộc vẫn nói sợ lây bệnh cho người, mong người đừng để bụng."

Hoa Thường dịu dàng cười nói: "Hoàng hậu nương nương nói gì vậy chứ, thật quá khách khí rồi. Người nhớ trở về bẩm báo lại với Hoàng hậu nương nương một tiếng rằng bảo trọng phượng thể quan trọng hơn, thân thể của bốn cung cũng không có gì đáng ngại."

Thúy Lâu nhún người hành lễ đáp vâng, thanh âm giòn tan, chậm rãi lui xuống.

Trước khi cuộc săn bắn ở ngoại ô xuất phát khoảng một ngày, Ninh Chiêu nghi tự mình đến bái kiến Hoa Thường.

Sắc mặt Hoa Thường hơi mệt mỏi, hai người ngồi trên ghế, ngược lại trông có vẻ rất thân mật.

Ninh Chiêu nghi mặc cung trang màu xanh nhạt theo hai con chim nhạn bằng kim tuyến ngũ sắc, hiếm khi thấy nàng mặc trang phục với màu sắc tươi trẻ như vậy. Trên đầu nàng cài trâm hoa bướm đính tua rua bạc cũng có kiểu dáng cực kỳ mới mẻ độc đáo, trông Ninh Chiêu nghi như trẻ ra vài tuổi.

Khuôn mặt Ninh Chiêu nghi tươi cười dịu dàng, giọng nói nhu hòa: "Tỷ tỷ có thai trong người, người đến thăm hỏi Thượng Dương cung cũng nối liền không dứt. Muội biết hẳn là tỷ tỷ rất mệt nhưng cuối cùng vẫn muốn tự mình đến đây một chuyến, như vậy mới không thất lễ."

Hoa Thường cười nói: "Muội muội nói gì vậy, khách khí quá rồi."

Khóe mắt Ninh Chiêu nghi lơ mơ có những nếp nhăn, cười lên trông có vẻ ôn hòa hơn nhiều, nàng nhẹ giọng nói: "Trước mặt Hoàng thượng, tỷ đề cử muội đi theo cuộc săn bắn này, muội thật sự vô cùng cảm kích, không biết phải tạ ơn tỷ tỷ như thế nào cho phải. Muội chỉ có thể tự mình đến đây

tặng chút lễ vật phàm tục, lễ nhẹ nhưng tình đầy. Đây đều là một chút tâm ý của muội, vạn lần mong tỷ đừng ghét bỏ."

Hoa Thường bất đắc dĩ nói: "Ta nhận lấy là được, nào có đạo lý ghét bỏ chứ. Ngày mai thánh giá khởi hành rồi, muội và Đại Hoàng tử đều đi theo, vậy muội nên nhanh chóng hồi cung chuẩn bị hành trang đi."

Ninh Chiêu nghi cười gật đầu: "Lời tỷ tỷ nói, muội đã hiểu."

Tiền Ninh Chiêu nghi rời đi, sắc trời đã tối đen, Hoa Thường chỉ mặc chiếc váy Tương [2] khổ mười hai màu xanh lá mạ thêu hoa mai xanh nhạt, chậm rãi thắp sáng ngọn đèn bằng đồng trong điện.

[2] Váy Tương: Một kiểu váy triều Minh.

Tuy rằng trời đông giá rét, nhưng nội điện lại không lạnh, chỉ sợ Thượng Dương cung là nơi ấm áp nhất trong toàn bộ hoàng cung này.

Lan Chi bưng một cái khay màu đỏ thắm đi tới, bên trong khay là một bát sứ Thanh Hoa nhỏ chứa đầy tổ yến hạt sen.

"Bữa tối nướng nướng ăn không nhiều lắm, bây giờ người dùng một chút tổ yến đi. Đây là đồ mà hôm qua Nội phủ mới đưa tới, đều là huyết yến thượng phẩm tốt nhất, cũng rất có lợi với người đang mang thai."

Hoa Thường cầm chén nhỏ trên khay lên, uống mấy ngụm rồi đặt xuống, nhẹ giọng nói: "Bốn cung ăn uống không ngon, cố uống mấy ngụm mà đã không muốn động tới nữa rồi."

Lan Chi bỏ khay xuống, dịu dàng nói: "Thái y bảo đây là thời gian phản ứng khi mang thai nên đã lệnh cho Ngự Thiện phòng làm ra đủ loại hương vị món ăn để xem nướng nướng yêu thích loại nào."

Hoa Thường có chút mỉm cười, dựa người vào phần mép giường bốn cột [3] Vạn Sự Như Ý khảm đá Vân Mẫu [4] đen, nhỏ giọng nói: "Viết vào sổ từng món đồ ban thưởng hai ngày nay của Thái hậu, Hoàng hậu và Hoàng thượng, nhớ ghi chép cho cẩn thận. Mặt khác, vật phẩm do cung phi đưa tới, trước tiên cứ cất vào trong kho, từ từ sắp xếp."

[4] Đá Vân Mẫu: Đá Mica (vì ở cổ đại nên mình không tiện dùng từ Mica)

Lan Chi hành lễ đáp ứng, mở miệng nói: "Bây giờ nương nương đang mang thai, đợi khi bụng lớn còn phải làm thêm mấy bộ xiêm y nữa. Đúng lúc Thái hậu thưởng mấy cuộn gấm hoa màu đỏ và lụa thêu mẫu đơn của Hàng Châu. Còn bên Hoàng hậu nương nương lại thưởng ba cuộn lụa màu xanh ngọc bích, đều là nguyên liệu tốt nhất, có thể dùng được."

Hoa Thường bất đắc dĩ cười: "Một mình bốn cung làm sao mặc nhiều như vậy được. Nguyên liệu tốt thì không thể bỏ, người bảo Nội phủ làm cho Thế tử, Tứ Hoàng tử và Tứ Công chúa thêm mấy bộ y phục mới đi. Trẻ nhỏ lớn lên rất nhanh, mỗi ngày là một dáng vẻ khác nhau đấy."

Lan Chi hành lễ thưa vâng, sau đó nói: "Ninh Chiêu nghi tặng lễ nặng nhất, đưa tới rất nhiều văn phòng tứ bảo (bút lông, nghiên, giấy và mực) và mấy món đồ chơi tinh xảo, chắc là tặng cho Thế tử và Tứ Hoàng tử. Thân bút bằng ngọc Dương Chi, chặn giấy bằng mã não, nghiên mực Tuyên Châu đều là vật phẩm quý giá. Kỳ diệu ở chỗ là chúng đều có đôi có cặp, xem ra Ninh Chiêu nghi cũng phí một phen tâm tư rồi."

Hoa Thường nâng mí mắt lên cười cười: "Nàng ấy luôn luôn làm người cẩn thận."

Ngày thứ hai, cung phi đều dậy sớm để tiễn loan giá của Hoàng đế.

Cho dù là người bệnh như Hoàng hậu hay thai phụ như Hoa Thường cũng phải đường hoàng nghiêm chỉnh mà đứng trong gió lạnh.

Trước khi đi Hoàng đế dặn dò Hoàng hậu vài câu về cung vụ, sau đó quay đầu nói với Hoa Thường: "Nàng phải bảo trọng thân thể cho thật tốt, có chuyện gì thì đi tìm Thái hậu và Hoàng hậu, đừng chịu đựng một mình."

Hoa Thường nở nụ cười thật tươi, hành lễ đáp vâng, không nói gì nhiều. Trong trường hợp như thế, Hoàng thượng có thể nói với người một lời, ấy là coi trọng. Nhưng nếu người không biết lễ nghĩa, cứ lải nhải thì sẽ rất khó coi. Dù sao thì vương tộc, hoàng thân quốc thích còn đang đứng bên cạnh nhìn người nên người phải có phong thái chuẩn mực.

Hoàng đế bước lên long liễn, những thân vương trọng thần khác thì đều cười tuần mã, còn nữ quyến thì dựa theo phẩm cấp mà ngồi ở các xe ngựa khác nhau. Phiêu Kị quân hộ giá có đến năm ngàn người. Dưới ánh nắng rực rỡ, áo giáp đen bóng phát ra tia sáng chói mắt. Đoàn người mênh mông, dường như không nhìn thấy điểm tận cùng.

Ngự giá khởi hành.

Hoa Thường và mọi người cùng nhún người hành lễ: "Cung tiễn Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Xa giá đã đi xa, Thái hậu quay đầu nói với Hoàng hậu và Hoa Thường: "Hai người các người, một người bệnh, một người mang thai, đừng đứng ở chỗ này đợi xa giá đi khỏi nữa, hãy về trước đi."

Sắc mặt Hoàng hậu tái nhợt nhưng vẫn nở nụ cười hoà ái: "Mẫu hậu tuổi lớn, không nên dễ bị trúng gió, nhi thần đứng đây nhìn là được rồi. Mẫu hậu vẫn nên trở về sớm để nghỉ ngơi."

Hoa Thường cũng hành lễ theo và nói: "Thái hậu nên hồi cung sớm một chút. Nếu như người bị trúng gió nhiễm phong hàn, chắc chắn Hoàng thượng sẽ ngày đêm lo lắng."

Thái hậu không còn cách nào đành gật đầu đồng ý, nhìn Hoa Thường rồi nói: "Hiền phi người hồi cung cùng với ai gia đi. Người là người đang có thai, rất quý trọng, đừng để đứa bé bị tổn hại."

Hoa Thường nở nụ cười tươi dịu dàng: "Vâng, đa tạ Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương hậu ái."

Có hài tử và không có hài tử là hai kiểu đả ngộ hoàn toàn khác biệt. Cho dù Hoàng hậu đang bị bệnh thì cũng vẫn phải đoan chính gánh vác trọng trách. Nhưng chỉ cần mang long tự thì người liền vô cùng quý trọng. Ai dám để người đứng trong gió lạnh một canh giờ? Long thai xảy ra chuyện, ai sẽ gánh trách nhiệm?

Mùa đông đã qua hơn phân nửa, chờ tới đầu xuân thì sẽ tuyển tú.

Năm trước, vào lúc này, danh sách tuyển tú đã được trình lên, tất nhiên năm nay cũng không ngoại lệ.

Chỉ là năm nay Hoàng đế đi săn ở ngoại ô. Tuy Hoàng hậu ở trong cung nhưng bệnh tình lại lặp đi lặp lại nhiều lần, nằm trên giường không dậy nổi, cuối cùng không có ai có thể đứng ra làm chủ mọi việc.

Trong số các phi tần địa vị cao, Hoa Thường có thai, không thể lo liệu công việc vất vả. Thẩm Thục phi đi theo thánh giá, càng không có cách nào, chỉ còn lại Đức phi được coi là thanh nhàn.

Thái hậu thấy thế, tiếp nhận việc tuyển tú, cùng Đức phi giải quyết, miễn cưỡng xem như có người quản lý.

May mà đầu xuân tú nữ mới có thể vào cung chờ tuyển. Bây giờ chỉ cần chỉnh sửa lại danh sách một chút, vẫn chưa tính là phiền toái. Hiện tại Thái hậu rồi núi một lần nữa, đúng dịp đại sự tuyển tú nên bà rất hứng khởi. Cả ngày Thái hậu hứng thú bưng bưng xem danh sách mấy bức họa, cũng coi như là hoà thuận vui vẻ.

Người lớn tuổi thì thích làm mai mối, Hoàng thượng nạp phi, Vương gia nạp thiếp, luôn có chuyện để làm.

Thời gian trôi qua trong chớp mắt, mới đó một tháng đã qua, chuyển hẳn mùa đông kết thúc, loạn giá của Hoàng đế đã trở về cung.

Mùa đông cũng đã nhanh chóng qua đi, ngày xuân liền tới rất nhanh.

Hoàng đế hồi cung, chuyện thứ nhất đương nhiên là đi bái kiến Thái hậu. Nói xong mấy lời với Thái hậu, sau khi ra khỏi Từ Ninh cung, Hoàng đế đi thẳng đến Thượng Dương cung.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường khoan thai bái lạy.

Hoàng đế vội vàng đỡ Hoa Thường dậy, chân mày hơi nhíu lại, mở miệng nói: "Hình như Thường nhi gãy đi rất nhiều thì phải? Sao nàng mang thai không mập lên mà ngược lại còn gãy đi vậy? Hay là cung nhân không để tâm hầu hạ?"

Hoa Thường ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng cũng nhiều phong sương, chuyển hẳn mùa đông nhất định không phải là việc nhẹ nhàng."

Hoàng đế thở dài, sờ sờ gương mặt lạnh lẽo của Hoa Thường, lôi kéo Hoa Thường đi vào nội điện ấm áp hơn một chút.

Hoa Thường có thai bốn tháng, đã hơi lộ bụng.

Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt bụng nhỏ hơi nhô lên của Hoa Thường, thần sắc lạnh băng trên mặt mới từ từ nhu hoà lại, trở nên ấm áp hơn.

Lan Chi bưng điểm tâm và nước trà lên, sau đó yên lặng lui sang một bên.

Hoàng đế phủ tay lên bàn tay lạnh lẽo của Hoa Thường, cau mày, nói lời quan tâm: "Trẫm mới đi có một tháng, nàng liền gầy đi một vòng, sao trẫm yên tâm được đây?"

Bởi vì đang trong gian đoạn nghén, sắc mặt Hoa Thường tái nhợt, nàng dịu dàng nói: "Thái y bảo do phản ứng trong thời kỳ mang thai nên thần thiếp nôn rất nhiều, cũng không ăn được gì, tất nhiên sẽ gầy đi. Hoàng thượng không cần lo lắng, Thái y cũng nói đợi lớn tháng hơn chút nữa thì sẽ ổn thôi."

Hoàng đế đưa tay sờ gương mặt tái nhợt gầy ốm của Hoa Thường, khẽ thở dài một hơi.

Hoa Thường nở nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Không sao cả, Hoàng thượng không cần ưu phiền. Thế tử và tiểu Tứ đâu? Thần thiếp nhớ bọn nó đến không chịu nổi. Kết quả Hoàng thượng đã tới đây, còn bọn nó vẫn chưa trở về, thật đáng đánh."

Hoàng đế đi săn mùa đông dẫn theo tất cả Hoàng tử. Thế tử cũng đi theo, nên bên cạnh Hoa Thường chỉ còn lại Tứ Công chúa đang bí bô tập nói, thật sự rất tịch mịch.

Hoàng đế chậm rãi nở nụ cười: "Tiểu Tứ là hài tử ba tuổi, đến khu vực săn bắn nó mừng tới mức không chịu được, cả ngày quần lấy trẫm đòi đi săn thú, làm sao trẫm dám dẫn nó đi? Nơi đó cũng không phải là Nam Uyển chỉ có gà rừng với thỏ. Tiểu Tứ không vui, chuyển qua quần lấy Luân nhi. Luân nhi không nhịn được, dẫn tiểu Tứ đến bên ngoài khu vực săn bắn rồi đi vài vòng. Không ngờ vậy mà bọn nó lại săn được một con hoẵng con [5], một con nai, ngược lại khiến trẫm phải rửa mắt mà nhìn. Có điều trẫm vẫn rắn dạy bọn nó một hồi, quả thật là liều lĩnh.

[5] Hoẵng: hay còn gọi là mang, kị, mễn hay mễn, là một dạng hươu, nai thuộc chi *Muntiacus*. Mang có lẽ là loại hươu cổ nhất được biết đến, xuất

hiện vào khoảng 15-35 triệu năm trước (wikipedia).

Hoa Thường vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng thở ra và nói: "Đứa nhỏ tiểu Tứ này không hiểu nặng nhẹ, nếu lỡ gặp phải con mồi lớn, bị sợ hãi thì biết làm thế nào, đúng là liều quá. Đại Hoàng tử luôn luôn cưng chiều nó, nó càng không kiêng nể một chút nào."

Hoàng đế tươi cười ôn hòa, mở miệng nói: "Hiện giờ Thế tử và tiểu Tứ đang chọn lựa mấy con vật được săn về và da lông, chuẩn bị hiếu thuận với nàng đấy. Chắc là bọn chúng đến Vị Ương cung thỉnh an, đợi lát nữa là có thể quay về đây. Lại nói tiếp, thật ra võ nghệ của Thế tử không tồi, săn được rất nhiều con mồi, mạnh hơn Kính vương năm đó một chút."

Hoa Thường nở nụ cười nhợt nhạt, dịu dàng nói: "Chỉ cần bọn nhỏ không bị thương tổn gì là được, cho dù hiếu thuận hay võ dũng văn lược đều không là gì cả."

Sau khi Hoàng đế đến thăm Hoa Thường, lúc về liền tới Kiến Chương cung của mình để nghỉ tạm, toàn bộ cung đình lại bắt đầu xoay chuyển một lần nữa.

Hoàng đế hồi cung cũng có nghĩa là lần tuyển tú vào năm Hưng Trinh thứ sáu đã chính thức mở màn.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 118 - Sảy Thai

Edit: Huệ Hoàng hậu.

Beta: Mai Thái phi.

Bởi vì Hoa Thường có thai, cho nên tuyển tú năm nay nàng không tham dự. Lần tuyển tú này Thái hậu và Hoàng hậu chủ trì, Thẩm Thực phi, Đức phi và Ninh Chiêu nghi hỗ trợ.

Hoàng đế cũng không quá để ý đến việc tuyển tú. Người nên tiến cung sớm đã định trước rồi, còn lại thì xem Thái hậu và Hoàng hậu có thích hay không mà thôi. Về việc tứ hôn, chỉ cần không phải quá kém, gia thế tương đương, thì cũng không có gì trở ngại.

Cho nên khi toàn bộ hậu cung đều bận rộn vì việc tuyển tú, thì Thượng Dương cung lại rất yên lặng.

"Hôm nay thân thể nàng có khá hơn không? Nghe Thái y nói, nàng ăn uống vẫn không tốt." Hoàng đế sờ sờ gương mặt của Hoa Thường, hiện tại lại gầy đi rất nhiều.

Hoa Thường nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, thanh âm nhẹ nhàng: "Thai này của thần thiếp nháo ầm ỉ, phản ứng trong thời kỳ mang thai cực kì mãnh liệt, thân thể không thoải mái, tất nhiên sẽ không muốn ăn uống gì. Chờ khi đưa bé sinh ra, thần thiếp nhất định phải mắng nó một trận mới được."

Hoàng đế bị lời nói của Hoa Thường chọc cười, sau đó hắc hắc Hoa Thường dậy, nhỏ giọng nói: "Nàng muốn ra ngoài đi dạo một chút không? Năm cả ngày cũng không tốt."

Hoa Thường khẽ lắc đầu: "Thần thiếp cảm thấy thân thể có chút nặng nề, cũng hay mệt mỏi, nên không muốn nhúc nhích."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười cười, triều mền sửa lại vài sợi tóc tán loạn của Hoa Thường, nhẹ nhàng nói: "Không muốn nhúc nhích thì chúng ta sẽ không động dậy. Đúng rồi, trẫm nhớ nàng có một muội muội, nhưng hình như không có trong danh sách tuyển tú thì phải?"

Hoa Thường lộ ra nụ cười chế nhạo, lên tiếng nói: "Đúng là thần thiếp có một muội muội, tên là Hoa Dung. Vân tướng y thường hoa tướng dung [1], thần thiếp cũng đã từng nhắc qua với Hoàng thượng. Đương nhiên nàng ấy không có trong danh sách tuyển tú, bởi vì hai năm trước đã được phụ thân định gả rồi."

[1] Vân tướng y thường hoa tướng dung: Mây tựa xiêm áo, hoa như dáng người - một câu trong bài "Thanh Bình Điệu" của Lý Bạch.

Hoàng đế lộ ra thần sắc khó hiểu, mở miệng hỏi: "Định gả rồi? Sao không nghe nàng nói gì hết vậy? Trẫm còn định tứ hôn cho muội muội của nàng, cũng là do trẫm bận quá, giờ mới nhớ tới việc này."

Hoa Thường cười nói: "Phụ thân là bị Hoàng thượng người làm cho sợ hãi. Dưới gối ông chỉ có hai nữ nhi, nữ nhi lớn vừa tham gia tuyển tú đã bị tuyển vào cung. Tiểu muội kia của thần thiếp, tư dung lại càng hơn thần thiếp. Nếu tham gia tuyển tú, một khi lại bị Hoàng thượng nhìn trúng nữa, thì chắc chắn phụ thân phải khóc rồi."

Hoàng đế nghe vậy cười khở: "Trong mắt Hoa khanh, trẫm là một quân vương háo sắc như vậy sao?"

Hoa Thường nhẹ nhàng mỉm cười, dịu dàng nói: "Đối với phụ thân mà nói, Hoàng thượng đây là người có tiền án, tất nhiên phải đặc biệt cẩn thận. Tỷ muội cùng thờ một phụ quân vốn là giai thoại, ai biết Hoàng thượng có tâm huyết trào dâng hay không chứ?"

Hoàng đế bất đắc dĩ thở dài: "May mắn nhạc phụ là đại nho, không phải là sử quan. Bằng không ông ấy viết loạn một hơi, không phải trăm sẽ bị oan chết sao?"

Hoa Thường bị Hoàng đế chọc cười.

Hoàng đế nhìn Hoa Thường tươi cười, biểu tình nhu hòa hơn rất nhiều, mở miệng nói: "Trẫm thấy thần sắc nàng luôn không tốt, bây giờ cười lên một cái, trên mặt mới có vài phần khí sắc."

Hoa Thường nói với Hoàng đế mấy câu liền mệt mỏi, mơ mơ màng màng muốn ngủ. Vì mang thai nên Hoa Thường rất thích ngủ. Hoàng đế thấy thế, cẩn thận đặt Hoa Thường nằm xuống, chỉnh lại chăn, phân phó cung nữ hầu hạ cẩn thận mới rời đi.

Nghi Nguyên các bây giờ là chỗ ở của các tú nữ.

Tú nữ trải qua vài lần sàng lọc tuyển chọn hiện tại chỉ còn lại có mười bảy người, chờ đợi Hoàng đế diện tuyển.

Hôm nay chính là ngày diện tuyển, Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu ngồi ở phía trên. Thẩm Thực phi, Đức phi, Ninh Chiêu nghi ngồi bên cạnh, mọi người đều mặc trang phục long lẫy, có vẻ vô cùng trịnh trọng.

Chu thái giám khom người nói: "Hoàng thượng, tất cả đều đã chuẩn bị xong, bây giờ tuyên tú nữ vào diện được chưa?"

Hoàng đế trao đổi ánh mắt với Thái hậu và Hoàng hậu một chút, sau đó gật gật đầu: "Tuyên đi."

Giọng nói bén nhọn của tiểu thái giám quanh quẩn vang lên trong đại điện trống trải: "Tuyên tú nữ vào điện!"

Chỉ chốc lát sau, từ ngoài điện đi vào ba cô nương tầm mười bốn, mười lăm tuổi, chỉnh tề quỳ xuống hành lễ: "Thần nữ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an. Tham kiến Thái hậu nương nương, tham kiến Hoàng hậu nương nương, tham kiến Thục phi nương nương, tham kiến Đức phi nương nương, tham kiến Chiêu nghi nương nương, các vị nương nương cát tường."

Một tràng tham kiến thật dài, thật khó cho các nàng vẫn nói được chỉnh tề.

Thái hậu lớn tuổi, rất thích mấy cô nương tươi trẻ như hoa, nhìn thấy liền cảnh đẹp ý vui, hiền từ mở miệng nói: "Nữ nhi của Kiêu Kỵ tham lĩnh Mã đại nhân là vị nào?"

Kiêu Kỵ tham lĩnh chỉ là một võ quan Chính Tam phẩm. Nếu ở thời bình, đừng nói Thái hậu, dù là Hoàng đế cũng phải suy nghĩ một hồi lâu mới có thể nhớ đến.

Nhưng bây giờ thì khác, chiến sự Tây Bắc càng thêm kịch liệt, có lẽ thắng bại sẽ nằm vào thời điểm này. Chiến tranh thì sẽ bồi dưỡng ra anh hùng, Kiêu Kỵ tham lĩnh Mã Ân chính là nhân vật đại biểu cho điều đó.

Chiến sự Tây Bắc diễn ra nhiều năm, Mã Ân từ một Ngũ phẩm Tuyên Úy sử thủ bị nho nhỏ, liền thăng bốn cấp, trở thành Kiêu Kỵ tham lĩnh hiện giờ. Một khi chiến sự kết thúc thắng lợi, sau khi hồi kinh, chỉ sợ Mã Ân còn có thể trở thành quan to đứng hàng Chính Nhị phẩm. Hẳn là một vị thống lĩnh thiên tài xuất hiện trong chiến tranh, nên Hoàng đế cực kỳ coi trọng hẳn.

Phải biết rằng, những người này không giống với quan viên Binh bộ hàng năm ở kinh thành, bọn họ có binh quyền.

Nghe thấy Thái hậu hỏi chuyện, một cô nương bước ra, nhún người hành lễ, thanh âm sợ hãi: "Có thần nữ."

Ánh mắt của Hoàng hậu và các vị phi tần đều nhìn qua. Cô nương ở giữa kia mặc một bộ váy áo màu xanh lá, màu sắc tươi mát thoát tục làm tâm tình người ta thoải mái, trên đầu cài mấy cây trâm hoa thủy tiên bằng ngọc Hòa Điền, vóc người nhỏ nhắn, mặt tròn, đôi mắt không to lắm, miệng anh đào nho nhỏ, tựa hồ cả người đều nhỏ bé, tròn trĩnh, rất đáng yêu.

Có vẻ Hoàng đế không ngờ tới nữ nhi của Mã Uân lại là tiểu cô nương đáng yêu như thế, có vài phần hứng thú, mở miệng hỏi: "Người tên gì? Thường ngày trong nhà làm những việc gì?"

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, có chút quẫn bách trả lời: "Thần nữ tên là Mã Ngọc Nhi, ngày thường ở nhà cũng không làm gì, chỉ có chơi đùa với đệ đệ và muội muội..."

Thái hậu lộ ra ý cười hiền lành, mở miệng nói: "Người không cần sợ hãi, ai gia và Hoàng thượng cũng không có ăn người."

Mã Ngọc Nhi đỏ mặt, mím môi, nhỏ giọng nói: "Thần nữ cũng không có tài nghệ gì, từ nhỏ đã bị sủng ái thành hư, ngay cả nữ hồng cũng qua loa đại khái, đến nay cũng chỉ biết kết dây đeo. Thần nữ cảm thấy bản thân trước kia không học tốt, nên trước mặt Hoàng thượng và Thái hậu, thần nữ cảm thấy thật hổ thẹn."

Thái hậu thích hài tử hoạt bát hồn nhiên như vậy, ngay cả Hoàng đế cũng lộ ra tươi cười.

Hoàng hậu cũng cười cười, quay đầu hỏi: "Mẫu hậu, Hoàng thượng, cảm thấy cô nương này thế nào?"

Hoàng đế cười cười, thanh âm uy nghiêm: "Lưu."

Hoàng hậu hơi cúi đầu vâng theo, đây là một cô nương tất nhiên phải vào cung, có điều hình như Hoàng thượng cũng thật sự yêu thích, thoát nhìn chắc hẳn là sẽ được sủng ái một khoảng thời gian.

Có thể khiến cho Hoàng đế và Thái hậu chủ động hỏi đến cũng chỉ có vị cô nương này, dù sao địa vị của phụ thân nàng ta ở trong lòng Hoàng đế không hề tầm thường. Các tú nữ còn lại, đều là tự bản thân cực kỳ xuất chúng, sau đó còn bị dò hỏi thêm vài chuyện.

"Phụ thân của thần nữ là Phụng Thiên phủ thừa Đỗ Sanh." Tú nữ đáp lời hơi hơi cúi đầu, thanh âm vững vàng, bất luận hành lễ hay là cách nói năng đều có thể nhìn ra được giáo dưỡng rất tốt.

Nghe vậy, ánh mắt Ninh Chiêu nghi sáng lên, Phụng Thiên phủ thừa chỉ là quan viên Chính Tứ phẩm.

Sở dĩ Ninh Chiêu nghi có thể tham dự toàn bộ quá trình tuyển tú, phần lớn là vì muốn tuyển một vị trắc phi hoặc thứ phi cho Đại Hoàng tử. Đại Hoàng tử là nhi tử thân sinh của nàng, nên Hoàng đế cũng cho nàng thể diện.

Ninh Chiêu nghi hơi quay đầu, nhìn về phía Đế Hậu, nhẹ giọng nói: "Tần thiếp thấy, cô nương này cũng rất tốt."

Hoàng đế cẩn thận đánh giá một chút, Đỗ thị có diện mạo đoan chính, khí độ bình thản, lời nói thể hiện học thức không tệ, nhìn cách trang điểm cũng thanh nhã giản dị.

Hoàng đế khẽ gật đầu, nghiêm túc nói: "Lưu."

Tiếng "lưu" này không giống với những tiếng trước đây. Ninh Chiêu nghi có chút vui vẻ, đánh giá cô nương phía dưới, thần sắc càng thêm nhu hòa. Không phải tuyển chính phi cho Đại Hoàng tử, cho nên xuất thân phải thấp một chút. Cô nương này xuất thân không cao, nhưng hành động cử chỉ lại cực kì quy củ, xem ra giáo dưỡng rất tốt. Tạm thời Ninh Chiêu nghi rất hài lòng.

Tiếp theo Thái hậu nhìn trúng thêm mấy cô nương nữa, đều giữ lại.

Hoàng hậu bị phong hàn còn chưa khỏi hẳn, mặc cung trang nhũ lớp, trên đầu đội mũ phượng nặng nề, ngồi lâu thì có chút choáng váng, nàng đưa tay xoa xoa trán, nhỏ giọng hỏi: "Còn mấy người nữa chưa xem vậy?"

Chu thái giám đứng một bên khom người trả lời: "Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, còn hai tốp là năm người nữa."

Hoàng hậu miễn cưỡng cười gật gật đầu, Hoàng đế nghiêng đầu hỏi: "Thân thể nàng không thoải mái thì về cung nghỉ ngơi trước đi, đường tốt thân thể mới quan trọng, nơi này có mẫu hậu rồi."

Hoàng hậu cực kỳ hưởng thụ lời nói quan tâm của Hoàng đế, khoe miệng có ý cười ôn hòa: "Thần thiếp không sao cả, không có vấn đề gì."

Hoàng đế thấy sắc mặt Hoàng hậu vẫn tái nhợt, lắc đầu, không đồng ý nói: "Nàng quay về đi, đừng tổn hại đến thân thể."

Thái hậu cũng mở miệng: "Nơi này đã có ai gia, đợi đến khi có kết quả rồi, ai gia nhất định sẽ báo cho người biết. Người hồi cung nghỉ ngơi đi, truyền Thái y đến xem thử một chút, gần đây người cũng mệt nhọc."

Cuối cùng Hoàng hậu không chối từ nữa, cười đáp ứng, được Thúc Lâu cẩn thận đỡ dậy rồi đi trước.

Chờ Hoàng hậu đi rồi, điện tuyển lại tiếp tục.

Tốp tú nữ tiếp theo vừa tiến vào lập tức khiến cho phía trước bừng sáng lên, bởi vì ba cô nương này đều cực kỳ xinh đẹp. Nhiều mỹ nữ đứng chung một chỗ như vậy cũng không phải là điều đơn giản.

Mặt mày Thái hậu nhu hòa, cười nói: "Hiện tại các cô nương đều đang ở tuổi đẹp nhất, tất cả đều xinh tươi yêu kiều, ai gia nhìn mà cực kỳ hâm mộ."

Thẩm Thục phi ở bên cạnh nhỏ giọng khen ngợi: "Thái hậu mới là khí chất cao quý, không phải cứ có dung mạo thì có thể sánh bằng."

Thái hậu vui vẻ cười vài tiếng.

Hoàng hậu không ở đây nữa, Thẩm Thục phi thì nói chuyện với Thái hậu, nên Đức phi liền mở miệng hỏi: "Cô nương mặc y phục màu xanh biếc ở bên trái kia là của nhà ai?"

Tú nữ kia thoáng tiến lên một bước, xiêm váy màu xanh biếc rất hợp với nàng, khi cử động giống như sóng nước dao động, xinh đẹp dịu dàng. Nàng có chút khấn trương, nhún người hành lễ trả lời: "Thần nữ là nữ nhi của Hàn Lâm học sĩ Chu Đan."

Hàn Lâm học sĩ thuộc hàng Tòng Tam phẩm. Học sĩ là chức quan chương quản điển lễ, biên soạn mọi việc. Nếu được Hoàng thượng tín nhiệm thì có thể cùng cấp với nội tướng, còn không được tín nhiệm thì chính là một chức quan nhàn hạ.

Chu Đan không phải một cái tên quen thuộc, ước chừng cũng chỉ là một học sĩ với chức quan nhàn nhã mà thôi.

Đức phi cười nói với Thái hậu: "Thần thiếp thấy dáng vẻ nàng ấy cũng đoan chính, là một mỹ nhân."

Thái hậu gật gật đầu, mở miệng hỏi: "Ngày thường người đọc sách gì?"

Chu thị hành lễ trả lời: "Thần nữ được phụ thân dạy dỗ, trong nhà mời phu tử, thường đọc 《 Nữ tắc 》 , 《 Nữ huấn 》 , còn lại cũng không hiểu lắm."

Thái hậu chậm rãi gật gật đầu, nói với Hoàng đế: "Ai gia nhìn cũng không tệ lắm."

Sao Hoàng đế có thể không gật đầu cho được, đành nói: "Lữu."

Hoàng đế vừa nói xong, ngoài điện có một tiểu thái giám chạy vào, vội vội vàng vàng "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, đang là mùa đông rét lạnh nhưng trên đầu của hắn lại đầy mồ hôi.

Mọi người đều cau mày, đây là điện tuyến, mà lại có nô tài tùy tùy tiện tiện xông vào. Thái hậu nhíu mày thật sâu, quát lớn: "Hoang mang rồi loạn, còn ra thể thống gì nữa."

Tiểu thái giám thiếu chút nữa thì nước mắt nước mũi giàn giụa, khấu đầu thật sâu, thanh âm run rẩy: "Nô tài là tiểu thái giám của Thượng Dương cung, khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu, Hiền phi nương nương, nương nương... sảy thai rồi!"

Danh sách tú nữ trên tay Hoàng đế "bộp" một tiếng rơi xuống đất, thanh âm này đặc biệt nặng nề và vang dội trong đại điện rộng lớn.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 119 - Điều Tra Kỹ

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Toàn bộ đại diện yên lặng như chết vậy, tất cả mọi người đều hít thở một cách nhẹ nhàng chậm rãi, ngay cả Thái hậu cũng cảm nhận được sự tức giận và đau đớn của Hoàng đế.

Một lát sau, Hoàng đế chậm rãi đứng lên, sắc mặt đỏ bừng, đôi môi tái nhợt, cơ mặt co rút lại, khó khăn nói: "Bãi giá."

Trần Hỉ cúi đầu đáp vâng, bước chân nhanh chóng đi ra cửa.

Thái hậu thấy Hoàng đế mở miệng nói chuyện thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà nếp nhăn ở vùng mi tâm lại sâu hơn, lên tiếng nói: "Ai gia cũng đi xem một chút."

Thẩm Thực phi và Đức phi đều không dám mở miệng. Lúc này nhất định Hoàng đế đang nổi giận đùng đùng, chắc chắn là lúc không bình tĩnh nhất, tốt hơn hết thì các nàng không nên đi theo tham gia náo nhiệt làm gì. Một khi bị giận cá chém thớt thì mất nhiều hơn được.

Thượng Dương cung.

Hoàng đế vội vã bước xuống từ xa liền, sải bước trực tiếp đi vào nội điện, cung nhân bốn phía quỳ xuống thỉnh an hoàn toàn không lọt vào mắt

hắn.

Phía sau Hoàng đế, Thái hậu đã lớn tuổi nên hoàn toàn không theo kịp bước chân của hắn. Bà thấy Hoàng đế vẫn băng băng đi về phía trước, chỉ khẽ thở dài, nhìn cung nhân xung quanh không dám đứng dậy thì chậm rãi nói: "Đều miễn lễ đi."

Hoàng đế vừa bước chân vào nội điện đã ngửi thấy một mùi máu tanh hết sức rõ ràng. Cung nhân trong phòng đều vội vã, năm sáu vị lão Thái y thì nơm nớp lo sợ, thấy Hoàng đế tới, mọi người liền phịch một tiếng quỳ xuống hành lễ thỉnh an.

Lồng ngực của Hoàng đế đập phồng, từ từ thở hỗn hển. Bởi vì một đường này hắn đi rất nhanh, nhanh tới nỗi hắn cũng không chú ý đến. Hoàng đế từng bước đi tới mép giường, phi tử của hắn nằm ở đó, sắc mặt tái nhợt như người chết, hô hấp yếu ớt, mùi máu tanh càng thêm rõ ràng hơn.

Hoàng đế đưa tay ra từ từ nắm chặt lấy bàn tay của Hoa Thường, đè nén tức giận, khàn giọng hỏi: "Rốt cuộc vì sao Hiền phi lại sảy thai? Lúc trước không phải vẫn còn rất tốt hay sao? Mang thai đã hơn năm tháng, không phải đã ổn định rồi sao?"

Lúc này Thái hậu cũng tiến vào, thấy gương mặt Hoàng đế bình tĩnh liền biết trong lòng hắn đã tức giận tới cực điểm. Bà cũng không nói nhiều lời, chỉ ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt nặng nề.

Hồ Thái y phụ trách an thai cho Hoa Thường đang cúi đầu quỳ dưới đất, sợ hãi bò tới mấy bước muốn tiểu ra quần, run rẩy trả lời: "Thai tượng của Hiền phi nương nương vẫn luôn ổn định, thật sự thần không thấy có điều gì bất thường cả. Hôm nay đột nhiên thai tượng lại không ổn, rồi bỗng nhiên Hiền phi sảy thai, thần cũng không biết vì sao, đang kiểm tra thực hư thế nào, xin Hoàng thượng thứ tội."

Vẻ mặt của mấy vị Thái y quỳ bên dưới đều đau khổ không thôi. Từ khi Hoàng thượng lên ngôi đến nay, đây là lần đầu tiên hậu cung xuất hiện tình trạng phi tần sảy thai như vậy. Huống chi, đứa bé trong bụng Hiền phi nương nương này được Hoàng thượng và Thái hậu mong đợi biết bao nhiêu. Bây giờ đột nhiên hoàng tử không còn nữa, e là lại sắp có một trận phong ba gió tanh mưa máu rồi.

Hoàng đế giận dữ đến mức đôi môi cũng run lên, quay đầu nhìn về phía cung nhân, trầm giọng hỏi: "Lan Chi, Thước Dực, mấy ngày nay Hiền phi có chỗ nào không ổn không?"

Vành mắt Lan Chi đỏ bừng, quỳ đáp lời, nước mắt nói: "Từ sau khi được Thái y chẩn mạch ra có thai, nương nương vẫn luôn rất cẩn thận. Bởi vì trong thời gian mang thai phản ứng rất mãnh liệt, cho nên ngay cả đi đường thì nương nương cũng chỉ đi có mấy bước. Mấy ngày nay, nương nương đều nói đầu hơi choáng váng, buồn nôn khó chịu. Thái y có đến xem, cũng nói không có gì đáng ngại, nhưng hôm nay đột nhiên nương nương lại đau bụng không ngừng, sau đó, sau đó... thì sảy thai."

Thước Dực cũng ở một bên khóc thút thít, vừa nói vừa khóc: "Cũng được năm tháng rồi, là một nam thai đã thành hình. Nương nương ngất đi đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, cầu Hoàng thượng làm chủ cho nương nương!"

Sắc mặt lạnh như băng của Hoàng đế khiến mọi người đều sợ hãi, từ trong miệng chỉ phun ra một chữ: "Tra!"

Lúc này một Thái y trẻ tuổi từ bên ngoài tiến vào, đầu đầy mồ hôi, phịch một tiếng quỳ xuống đất, nơm nớp lo sợ nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, mới vừa rồi thần có dẫn theo y quan tới kiểm tra thức ăn mà hôm nay nương nương dùng, phát hiện một loại dược thiện hoàn toàn không nên trình lên trên bàn của Hiền phi nương nương."

Những lão Thái y khác nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm trong lòng, theo ý tứ này thì là do thức ăn có vấn đề, thuộc về yếu tố bên ngoài, không liên quan nhiều đến Thái y. May thật, may thật, chắc là đã giữ được mạng sống rồi, chỉ cần không phải phương diện Thái y chẩn mạch có điều sơ sót là được.

Ánh mắt của Hoàng đế tràn đầy tăm tối, mở miệng hỏi: "Rốt cuộc trong thức ăn có vấn đề gì?"

Thái y trẻ tuổi nơm nớp lo sợ trả lời: "Trong ngọc thiện của Hiền phi nương nương có một món ăn là gà tre nấu với hồng hoa Tây Tạng và củ từ. Trong món ăn này có chứa một lượng lớn hồng hoa, đối với thai phụ mà nói thì đó là trí mạng."

Ầm một tiếng, Hoàng đế đập bình hoa mai bằng sứ Thanh Hoa trên bàn trà sơn son xuống đất! Mảnh vụn văng đầy đất, có mấy mảnh bắn lên người Thái y và cung nhân bên dưới, rạch thành vết máu.

Mọi người đều không dám thở mạnh. Hoàng đế nổi trận lôi đình, đây là dấu hiệu sắp có người chết rồi!

Thái hậu thấy gân xanh trên trán Hoàng đế đều nổi hết cả lên, lo lắng nhíu mày một cái, sau đó quay đầu hỏi Thái y và cung nhân: "Sao món ăn này lại xuất hiện trên bàn của Hiền phi vậy? Các người đều là người mù hay sao? Truyền người của Ngự Thiện phòng tới cho ai gia!"

Lúc này Hoa Thường giật giật ngón tay, chậm rãi mở mắt ra. Nghe được tiếng vang lớn như vậy, dù sao thì nàng cũng đã tỉnh lại, nhưng tỉnh lại còn không bằng bất tỉnh. Bởi vì khi tỉnh lại thì nàng quá đau đớn, đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần.

Lan Chi là người đầu tiên phát hiện Hoa Thường tỉnh lại, vừa quỳ vừa đi tới trước giường Hoa Thường, nghẹn ngào nói: "Nương nương tỉnh rồi sao?"

Hoàng đế nghe vậy, bàn tay run lên mấy cái. Hắn đi đến nhẹ nhàng nắm lấy tay Hoa Thường, không lên tiếng. Sắc mặt Hoa Thường tái nhợt, ngay cả đôi môi cũng không còn huyết sắc, hai mắt vô thần, dường như không có tiêu cự, hơi thở mỏng manh như tơ: "Hoàng thượng... hài tử..."

Hoàng đế gần như muốn khóc, yết hầu lên xuống, khàn khàn nói: "Chúng ta rồi cũng sẽ có lại hài tử, chắc chắn sẽ có mà. Đứa bé kia chẳng qua là do duyên phận chưa tới, đúng thời điểm thì nó cũng sẽ trở lại thôi."

Nơi khóe mi của Hoa Thường chậm chậm tuôn ra một dòng lệ rồi chảy vào làn tóc, sau đó nàng nhắm mắt lại.

Hoàng đế cẩn thận đắp chăn cho Hoa Thường, chỉnh lại mái tóc rối bời của nàng, sau đó hắn quay đầu nói: "Đến chính điện, để Hiền phi nghỉ ngơi cho khỏe."

Mọi người không tiếng động làm theo, bước chân nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Thượng Dương cung, chính điện.

Hoàng đế và Thái hậu ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, các lão Thái y có địa vị thì dù sao cũng có một chỗ ngồi ở bên dưới. Còn những người khác thì im lặng mà đứng, cho dù chân đã tê rần nhưng không ai dám lên tiếng.

Trần Hỉ xem như là người trấn định nhất trong đó, gương mặt không biểu tình, lên tiếng bẩm báo: "Hoàng thượng, người của Ngự Thiện phòng đến rồi."

Hoàng đế lạnh lùng nói: "Truyền."

Ngự Thiện phòng có bốn người tới đây, một vị là Tổng quản Ngự Thiện phòng, một vị là đầu bếp Tào phụ trách ăn uống quanh năm của Hoa Thường, còn có hai tiểu thái giám đưa thức ăn.

Gương mặt Thái hậu nghiêm túc, trầm giọng hỏi: "Hiền phi sảy thai, Thái y lại tra ra được là do ngộ thiện có vấn đề. Ai gia chỉ muốn hỏi, tại sao trong ngộ thiện của Hiền phi lại có món gà tre nấu củ từ và hồng hoa Tây Tạng vậy?"

Tổng quản Ngự Thiện phòng hoảng hồn, quỳ xuống nói năng lộn xộn: "Tiểu thần không biết, theo lý mà nói thì không có món này trong thực đơn hàng ngày của Hiền phi nương nương."

Đầu bếp Tào lớn tuổi hơn Tổng quản Ngự Thiện phòng, nên so ra thì có phần trầm ổn hơn một chút, quỳ xuống trả lời: "Khởi bẩm Thái hậu nương nương, món ăn quanh năm của Hiền phi nương nương là do tiểu thần làm chủ. Tiểu thần có thể xác định, trong ngộ thiện hôm nay không có món gà tre nấu với củ từ và hồng hoa Tây Tạng này. Hồng hoa có hại đối với thai phụ, tiểu thần sẽ không vô ý như vậy. Nếu trong thức ăn có chút gì đó trở ngại đối với thai phụ thì thần sẽ không cho lên bàn."

Thái hậu trầm giọng nói: "Vậy tại sao trong ngộ thiện của Hiền phi lại có món này? Vô duyên vô cớ bay tới hay sao?"

Đầu bếp Tào dập đầu nói: "Bởi vì Hiền phi mang thai, nên đối với những nguyên liệu như hồng hoa này thì toàn bộ Ngự Thiện phòng đều hết sức cẩn thận, có thể không chế biến thì sẽ không chế biến, sợ làm lẫn lộn nguyên liệu. Hiện tại có hai cung nấu món này, một là Thượng Dương cung, hai là Trữ Tú cung."

Thái hậu nhíu mày sâu hơn: "Hiền phi mang thai, vì sao Thượng Dương cung lại có món ăn như vậy?"

Đầu bếp Tào trả lời: "Hồng hoa Tây Tạng [1] là dược liệu trân quý, thường dùng để làm thuốc, gà tre nấu củ từ và hồng hoa Tây Tạng chính là một món dược thiện nổi tiếng. Nghiêm Tu nghi nương nương của Trữ Tú cung quanh năm bị bệnh, chính là do ưu sầu tích tụ, là dấu hiệu của thể nhược khí hư, cho nên dùng dược thiện hồng hoa Tây Tạng trong thời gian dài để tiến hành điều dưỡng. Mà người dùng hồng hoa Tây Tạng ở Thượng Dương cung chính là Tứ Hoàng tử."

Lão Thái y ở bên cạnh gật đầu nói: "Hồng hoa Tây Tạng còn có tên là Phiên hồng hoa, đầu nhụy hoa khô có vị ngọt tính bình, có thể lưu thông khí huyết, tiêu trừ nghẽn mạch, an thần, giảm đau, dùng để trị các loại bệnh u uất, khó thở tức ngực. Lão thần từng bắt mạch cho Nghiêm Tu nghi, quả thật đã kiến nghị nương nương dùng nhiều dược thiện hồng hoa để bảo dưỡng thân thể."

Hồ Thái y cũng nói: "Không chỉ có vậy, chiết xuất từ hồng hoa Tây Tạng còn có tác dụng kích thích hô hấp, có thể thúc đẩy và tăng cường khả năng hô hấp bẩm sinh của con người, nâng cao sự thiếu hụt dưỡng khí ở tim, ở mức độ nhất định còn có thể giảm thiểu thương tổn cho tim khi vận động kịch liệt, có tác dụng nhất định trong việc bảo vệ hệ tim mạch. Tứ Hoàng tử có bệnh tim bẩm sinh, cho nên quanh năm phải dùng dược thiện từ hồng hoa Tây Tạng. Không những thế, trong thuốc viên của Tứ Hoàng tử cũng có chứa hồng hoa Tây Tạng."

Gương mặt Hoàng đế không biểu tình: "Hôm nay món gà tre nấu với củ từ và hồng hoa Tây Tạng này vốn nên đưa cho ai? Tứ Hoàng tử hay là Nghiêm Tu nghi? Tại sao lại đến trên bàn của Hiền phi, người đưa món ăn tốt cuộc là ai?"

Hai tiểu thái giám bên dưới bị dọa sợ hãi, giọng nói run rẩy trả lời: "Chính là hai người nô tài đưa món ăn cho Hiền phi nương nương hôm nay. Nhưng đám người nô tài chỉ phụ trách đưa cơm, xách hộp đi mà thôi, trong thức ăn tốt cuộc có thứ gì thì nô tài cũng không biết. Nếu có người động

tay động chân trong này thì nhất định chính là tiểu thái giám phân công thức ăn."

Đầu bếp Tào thận trọng trả lời: "Bởi vì quanh năm tiểu thần phụ trách phần lớn đồ ăn của Thượng Dương cung, cho nên nhớ mang máng rằng được thiện hôm nay của Tứ Hoàng tử hình như không phải là món gà tre nấu củ từ với hồng hoa Tây Tạng, mà là sườn heo nấu bí đỏ hồng hoa. Nếu vậy thì món gà tre nấu củ từ hồng hoa này hẳn là của Nghiêm Tu nghi rồi."

Hoàng đế từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt u ám lạnh như băng: "Điều tra kỹ Nghiêm Tu nghi, điều tra kỹ Ngự Thiện phòng."

Trần Hỉ khom người đáp: "Vâng."

Trần Hỉ ra tay đồng nghĩa với việc Hoàng đế đang cực kỳ phẫn nộ. Đó là Hoàng tử của hắn, là huyết mạch của hắn, bây giờ lại bị người khác hãm hại không minh bạch như vậy!

Thiên tử giận dữ, trăm vạn người nằm xuống, máu chảy ngàn dặm.

Sau đó Hoàng đế quay đầu, nói với Thái y: "Lần này Hiền phi mang thai không giống như lần trước. Tạm thời không nói đến phản ứng mãnh liệt trong thời gian mang thai, nhưng mà Hiền phi rất dễ mệt mỏi, choáng váng, ngay cả đi lại cũng rất khó khăn. Lúc này trăm mới nhớ tới, luôn cảm thấy có phần kì lạ, các người điều tra kỹ Thượng Dương cung, kiểm tra kĩ càng xem có thứ gì nguy hại đến Hiền phi hay không, một chút cũng không được bỏ sót!"

Mấy lão Thái y đều quỳ xuống lĩnh chỉ.

[1] Hình ảnh Hồng hoa Tây Tạng:

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 120 - Bát Giác Liên

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Ba ngày trôi qua, hậu cung sóng yên biển lặng.

Tất cả mọi người đều dựng tai nghe ngóng, mắt thì nhìn, miệng thì ngậm, không ra khỏi cửa. Ai nấy đều sợ hãi với biểu hiện lạnh lẽo và có chút xa lạ này của Hoàng đế.

Hoàng hậu bị đích thân Hoàng đế răn dạy.

Nguyên nhân là do Hiền phi sảy thai mà Hoàng hậu lại không đến đúng lúc, chưa làm tròn trách nhiệm của quốc mẫu, của một người đứng đầu hậu cung.

Hoàng hậu mang theo thân thể đau ốm quỳ gối trước cửa Kiến Chương cung thỉnh tội.

Dù nàng có bao nhiêu oan ức, không cam lòng và oán hận đi chăng nữa thì trong mắt nam nhân có quyền thế nhất trong thiên hạ này đều vô dụng.

Quỳ gối, cúi đầu, nhận tội.

Tất cả mọi người đều biết, Hoàng đế đang phát tiết, còn Hoàng hậu thì xui xẻo đụng phải họng súng mà thôi. Lúc Hoa Thường sảy thai, Hoàng hậu đang bị bệnh, đến tuyển tú còn chưa xem xong đã rời đi, vừa về đến

cung thì liền ngã xuống, làm gì còn sức đến thăm Hiền phi. Chẳng lẽ để người khác nâng đi sao?

Nhưng Hoàng đế sẽ không quản nhiều đến thế, hậu cung xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên là Hoàng hậu có trách nhiệm lớn nhất. Hoàng đế nổi trận lôi đình thì cũng không có gì kì quái.

Thượng Dương cung.

Thân thể của Hoa Thường đã tốt hơn nhiều, không còn đáng vẻ ốm yếu như sắp tạ thế nữa.

Lan Chi cẩn thận bưng bát canh tổ yến hồng sâm vào, nhẹ giọng nói: "Nương nương uống một chút đi, canh này rất tốt cho sức khỏe."

Hoa Thường trầm mặc không nói gì, đón lấy bát canh bằng sứ men xanh, uống một hơi cạn sạch. Sau khi dùng xong, nàng cầm lấy khăn lau miệng, rũ mi mắt xuống.

Vành mắt Lan Chi đỏ bừng, kìm nén nghẹn ngào, lên tiếng an ủi: "Nương nương, có những việc một khi đã xảy ra thì không thể cứu vãn được nữa. Người đừng vì vậy mà để ảnh hưởng đến sức khỏe, khiến cho thân giả thống, cừu giả khoái [1].

[1] Thân giả thống, cừu giả khoái (親者痛仇者快): Hành động bất lợi cho mình, có lợi cho kẻ thù, khiến kẻ thù cảm thấy vui sướng, sảng khoái.

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu, thanh âm khàn khàn: "Bốn cung không sao. Tiểu Tứ đâu? Hình như hôm đó nó cũng ở đây, có phải bị sợ hãi rồi không?"

Lan Chi thấy Hoa Thường mở miệng nói chuyện, vui mừng đến mức rưng rưng muốn khóc, nhẹ giọng trả lời: "Tứ Hoàng tử không sao, Hoàng thượng cũng thường xuyên đến thăm. Chỉ là Hoàng thượng không cho Tứ Hoàng tử đến quấy nhiễu nhiều nương nương dưỡng bệnh, nên Tứ Hoàng tử rất lo lắng cho nương nương."

Sắc mặt Hoa Thường bình tĩnh, đôi môi tái nhợt nhưng toát ra vẻ đẹp càng thêm kinh người.

"Hoàng thượng giá lâm!" Thanh âm bén nhọn của tiểu thái giám từ xa truyền đến, Hoa Thường chớp mắt nhìn, cố gắng ngồi dậy.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng đế đạp lưu tinh [2] sải bước đi vào.

[2] Đạp lưu tinh (踏著流): Đạp sao băng, ý nói bước đi rất nhanh.

Hoa Thường ngồi trên giường, hơi cúi đầu, cúi người hành lễ, thanh âm mềm yếu vô lực: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoa Thường mặc lý y [3] màu trắng, tóc dài đen nhánh xoã xuống hai bên vai, hai cánh tay mảnh khảnh chống lấy thân thể, từ xa nhìn lại trông vừa mỏng manh vừa xinh đẹp.

[3] Lý y (里衣): Áo lót bên trong.

Hoàng đế bước nhanh tới trước cửa sổ, ngồi bên cạnh Hoa Thường, đỡ Hoa Thường tựa vào gối mềm phía sau, ánh mắt trầm xuống, lên tiếng nói: "Nàng tỉnh rồi sao?"

Hoa Thường hơi cup mắt lại, đôi môi tái nhợt mấp máy: "Thần thiếp đã tỉnh hẳn từ lâu rồi, chỉ là không muốn tỉnh lại mà thôi."

Hoàng đế chậm rãi ôm bả vai Hoa Thường, trầm giọng nói: "Tất cả rồi sẽ tốt thôi, sẽ tốt thôi mà. Nàng muốn khóc thì cứ khóc đi, trẫm sẽ ở lại đây cho nàng mượn bờ vai. Thường nhi, đừng cố gắng chịu đựng nhẫn nhịn như vậy, trẫm sẽ rất đau lòng."

Ánh mắt Hoa Thường càng thêm lạnh lẽo, khoé môi gợi lên một nụ cười nhạt, giọng nói vô lực: "Thần thiếp không khóc."

Hoàng đế bất đắc dĩ nhắm mắt lại, ôm chặt Hoa Thường.

Hoa Thường dựa vào lồng ngực Hoàng đế, nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của hắn, trong đôi mắt đen bóng dường như có hơi nước: "Thần thiếp trải qua nỗi đau mất con, có lẽ mọi người đều vì thần thiếp mà cảm thấy bi thương. Thế nhưng Hoàng thượng không cần vì thế mà nhân nhượng thần thiếp, bởi vì người cũng đã từng trải qua nỗi đau ấy. Cảm giác khi đó của Hoàng thượng so với thần thiếp bây giờ không hề thua kém chút nào, thậm chí có lẽ người còn đau hơn gấp ngàn lần. Hoàng thượng, thần thiếp không khóc. Trước kia thần thiếp đã từng nói, sẽ không đem lại phiền toái cho người, sẽ không để người cảm thấy đau buồn. Thần thiếp không khóc, tuyệt đối sẽ không khóc."

Hoàng đế thống khổ nhắm mắt lại. Trong thanh âm của Hoa Thường chất chứa biết bao đau khổ xót xa, thế nhưng nàng vẫn quật cường không rơi một giọt nước mắt, như vậy càng làm cho tâm Hoàng đế đau đớn như bị đao cắt.

Nếu như trẫm thật sự là thiên tử, vậy thì tại sao lời nguyện cầu của trẫm lại không ứng nghiệm?

Hai người cứ ôm chặt nhau như vậy mà không nói một lời, cùng nhau xoa dịu vết thương sâu tận xương cốt.

Sau khi Hoàng đế rời đi, sắc mặt Hoa Thường càng thêm tái nhợt. Nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má lạnh lẽo của mình, nở một nụ cười có chút điên dại.

Nàng không biết rốt cuộc có phải mình đã yêu Hoàng đế hay không. Sáu năm trôi qua, sáu năm nhận sủng ái, rất nhiều thứ đã trở nên mơ hồ.

Dường như nàng đã thật sự dung hoà vào thế giới này. Sau khi sảy thai, điều đầu tiên nàng nghĩ tới là nhất định Hoàng đế sẽ đòi lại công đạo cho hài tử của mình, mà không phải là báo thù cho bản thân.

Thế nhưng nàng cũng diễn kịch trước mặt Hoàng đế, nhằm tạo ra phán quyết có lợi nhất cho mình, giống như ngày hôm nay vậy.

Chẳng lẽ nàng không muốn khóc, không muốn nổi giận, không muốn cuồng loạn hay sao?

Đương nhiên nàng muốn.

Chỉ là lí trí nói cho nàng biết, nàng không thể làm như vậy.

Người mất đi hài tử không chỉ riêng bản thân nàng, mà còn có nam nhân cao cao tại thượng kia.

Giả sử thử hoán đổi vị trí một chút, nếu như Hoàng đế vì mất đi hài tử mà đánh mất lí trí, nổi giận với nàng, oán trách nàng không bảo vệ tốt đứa bé, thì nàng có vui hay không? Chỉ sợ là nàng sẽ cực kỳ phẫn nộ, cực kỳ oán hận.

Vì lẽ đó, nàng không thể làm như vậy, không thể nổi giận. Cho dù trái tim đang rỉ máu, nàng cũng muốn lấy lòng nam nhân kia.

Trong hậu cung lạnh lẽo này, nàng chỉ có thể dựa vào Hoàng đế.

Lần sảy thai này đã dạy cho nàng một đạo lý, rằng không gì có thể bảo vệ được nàng. Cho dù phân vị của nàng có cao đến đâu, gia thế nàng có lớn đến mức nào, nàng có tu dưỡng tốt bao nhiêu, thì trong chốn hậu cung này, nàng vẫn có thể bị hại mà không cần lý do.

Chỉ có Hoàng đế mới có thể bảo vệ nàng. Nếu như không bảo vệ được, ít nhất hắn vẫn có thể trừng phạt hung thủ. Lúc này đó là điều duy nhất mà nàng có thể nắm lấy.

Hoa Thường dựa vào gối mềm, nhắm mắt lại, khàn giọng lên tiếng: "Lan Chi, truyền đầu bếp Tào của Ngự Thiện phòng tới đây, bốn cung có việc muốn hỏi hắn."

Nàng sẽ không ngồi đó mà chờ đợi đến khi Hoàng đế điều tra ra kết quả. Trước giờ nàng vẫn luôn bị động, không phải là nàng không có năng lực, mà là nàng không muốn tranh giành. Bởi vì vốn dĩ nàng không cần tranh, nàng đã có tất cả rồi.

Lan Chi cúi đầu hành lễ, nhẹ giọng đáp vâng, sau đó bước nhỏ lui ra.

Thước Dực tiến lên buông rèm xuống, kéo tấm bình phong bốn cánh ra che ở giữa phòng. Sau đó Thước Dực đến bên cạnh giường Hoa Thường, im lặng đứng đó.

Một khắc sau, đầu bếp Tào tiến vào. Hắn không dám ngẩng đầu lên, quỳ xuống hành lễ, mở miệng nói: "Nô tài tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Từ sau tấm bình phong và rèm che, thanh âm Hoa Thường chậm rãi truyền ra, mang theo cảm giác lạnh lẽo: "Người hắn là biết rõ bốn cung không hề cát tường."

Trán đầu bếp Tào lấm tấm mồ hôi, trong lòng thấp thỏm bất an, đối mặt với một nữ nhân vừa mới sảy thai là một chuyện vô cùng đáng sợ, cho

dù bình thường nữ nhân này rất nhân từ.

"Nương nương bớt giận, nô tài lỡ lời." Đầu bếp Tào nơm nớp lo sợ dập đầu.

Hoa Thường rũ mi mắt xuống, lên tiếng nói: "Người sợ cái gì."

Đầu bếp Tào bị ngữ khí lạnh lẽo của Hoa Thường dọa sợ mất mật, cầu xin tha thứ: "Chuyện nương nương sảy thai không hề liên quan đến nô tài, xin nương nương bớt giận, xin nương nương bớt giận."

Hoa Thường lạnh lùng nói: "Bốn cung cũng chưa nói chuyện đó có liên quan đến người, thế nhưng người lại mang bộ dáng chưa đánh đã khai là thế nào? Người đã làm chuyện gì trái với lương tâm sao?"

Đầu bếp Tào vội vàng dập đầu, nhẹ giọng nói: "Nô tài chịu đại ân của nương nương, từ một ngự trù bình thường không được sủng ái, cho tới địa vị tiểu quản sự của Ngự Thiện phòng ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào sự nâng đỡ của nương nương. Nô tài tuyệt đối sẽ không làm chuyện lấy oán báo ân, xin nương nương minh giám!"

Hoa Thường lãnh đạm cười một tiếng, thanh âm khàn khàn: "Thức ăn của bốn cung có vấn đề, người nói xem, người đầu tiên bốn cung nghĩ tới là ai? Hoàng thượng có phương pháp điều tra của Hoàng thượng, bốn cung có phương pháp điều tra của bốn cung."

"Đầu bếp Tào, nếu người biết cái gì, hoặc lờ mờ biết được gì đó, thì tốt nhất nên sớm nói ra. Bằng không, chờ tới lúc bốn cung tra ra được, mà người vẫn im lặng không nói, mặc kệ việc đó có liên quan đến người hay không, thì bốn cung cũng tuyệt đối không bỏ qua. Đến lúc đó bị tịch biên diệt tộc, thì người cũng đừng trách bốn cung tàn nhẫn. Nhất định phải có vài người chôn cùng với Hoàng tử đáng thương của bốn cung."

Cả người đầu bếp Tào đều run rẩy, nữ nhân mất đi lý trí thật đáng sợ. Trong ngữ khí bình tĩnh của Hoa Thường mang theo sát khí và áp lực vô cùng lớn.

"Nương nương, nô tài thật sự không biết gì hết, tất cả đều giống như mọi ngày." Dứt lời, đầu bếp Tào cẩn thận ngẩng đầu, rồi lại cẩn rằng nói tiếp: "Thế nhưng trước đó một khoảng thời gian, có mấy tiểu thái giám của Tiêu Phòng cung hay qua lại với người của Ngự Thiện phòng. Nhưng mà họ cũng không làm gì cả, chỉ là tán gẫu một chút, sau này cũng không thấy họ đến nữa."

Hoa Thường nhắm mắt lại, cảm thấy cực kỳ mệt mỏi.

Buổi chiều, người của Thái Y viện đến.

Hoa Thường ở chính điện, vật phẩm trong nội điện đều bị người của Thái Y viện mang đi kiểm nghiệm, có lẽ bây giờ cũng đã có kết quả rồi.

Thân thể Hoa Thường không thoải mái, nhưng so với nỗi đau trong lòng thì có tính là gì? Nàng chậm rãi lên tiếng triệu kiến Thái y vào.

Một lão Thái y mà Hoa Thường chưa từng thấy trước đó đi đến, hành lễ thỉnh an rồi mở miệng nói: "Lão thần vừa mới đi phục mệnh của Hoàng thượng. Hoàng thượng nói chuyện này nương nương cần phải biết, cho nên lão thần mới qua đây."

Hoa Thường cảm thấy có thể bọn họ đã tra ra được điều gì đó, liền thông thả lên tiếng nói: "Nói đi."

Lão Thái y khom người trả lời: "Bát giác liên [4] bình thường dùng để trị tiêu đờm, trừ tắc nghẽn, giảm đau, thanh nhiệt giải độc, nhưng cấm dùng cho thai phụ và người có thể chất yếu. Bởi vì khi đi qua phổi, thì bát giác

liên có tính hàn, mang độc, hơn nữa còn có thể gây ra tình trạng hỗn loạn mạch tượng. Lúc trước khi nương nương mang thai, cảm thấy không khỏe chính là do bát giác liên gây ra. Nhưng cũng vì bát giác liên nên các Thái y không thể chẩn đoán chính xác mạch tượng, mới cho rằng đó là phản ứng trong thời kỳ mang thai."

Lồng ngực Hoa Thường phập phồng, hai bàn tay nắm chặt lại thành quyền, móng tay gần như đâm sâu vào lòng bàn tay.

Lão Thái y nói tiếp: "Sau khi chúng thần kiểm tra, phát hiện là có người đã mang một lượng nhỏ bát giác liên đặt vào trong miệng ấm trà. Dựa vào tính chất bám dính của bát giác liên và cấu tạo của miệng ấm trà, khiến bát giác liên luôn bám bên dưới miệng ấm trà. Mỗi lần châm nước trà, được tính sẽ ngấm vào nước. Nhìn tàn dư của bã được còn lưu lại, chúng thần suy đoán, khối bát giác liên này đã ở trong ấm trà khoảng hai tháng, chính là từ lúc nương nương thông báo có thai."

Hoa Thường thản nhiên nở nụ cười: "Không ngờ có người quan tâm đến hài tử của bốn cung như vậy, một khắc cũng không chờ được."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 121 - Ôn Thị Hiện Nguyên Hình

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Hôm sau, Hoàng đế lại đến Thượng Dương cung một lần nữa.

Sắc mặt Hoa Thường tái nhợt, vành mắt đỏ hoe. Không phải là nàng khóc, mà là nàng nhẫn nhịn chịu đựng.

Hoàng đế thở dài một hơi, vươn bàn tay to rộng phủ lên đôi mắt của Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Vì sao nàng không chịu nghỉ ngơi cho tốt? Nàng không ngủ được sao?"

Hoa Thường hơi cúi đầu, lên tiếng nói: "Thần thiếp không ngủ được."

Hoàng đế nhắm mắt lại, từ tốn nói: "Vậy buổi tối trẫm sẽ tới bồi nàng ngủ, chăm sóc kỹ thân thể, nghỉ ngơi cho tốt."

Hoa Thường lắc đầu nói: "Không cần. Thần thiếp chỉ cần tìm ra hung thủ hại chết hài tử của chúng ta, để cho hài tử chưa từng thấy ánh sáng mặt trời được an lòng nhắm mắt, thì thần thiếp mới có thể yên giấc được."

Mi tâm Hoàng đế lộ ra nét thống khổ, lần đầu tiên hăn mất đi hài tử là khi hăn vừa mới trở thành Vương gia. Khi đó, thê tử kết tóc của hăn, cũng chính là Hoàng hậu bây giờ, mang thai chỉ mới ba tháng đã chết lưu. Lúc ấy, hăn còn chưa biết đến sự tồn tại của hài tử thì nó đã mất đi.

Bây giờ hắn đã trở thành nam nhân có quyền thế nhất trong thiên hạ, nhưng vẫn không tránh được nỗi đau mất con.

Hoàng đế đỡ Hoa Thường dựa vào gối mềm, trầm giọng nói: "Trần Hỉ tra gần xong rồi, tuy rằng còn chưa biết hung thủ là ai, thế nhưng đã hiểu rõ được quá trình."

Hoa Thường từ từ ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Thần thiếp muốn nghe."

Hoàng đế ôm chặt lấy bờ vai của Hoa Thường, tựa hồ làm như vậy thì có thể truyền cho nàng thêm sức mạnh, trong giọng nói trầm ổn của hắn ẩn chứa vài phần phần hận: "Âm mưu nhắm vào đứa bé trong bụng nàng của hung thủ rất có kế hoạch. Hai tháng trước, có người đã bỏ vào miệng ấm trà của nàng một khối nhỏ bát giác liên, một chút ít này không đủ để làm thai chết lưu. Thế nhưng nếu dùng trong một khoảng thời gian dài, tất nhiên thân thể nàng sẽ càng lúc càng bị hư tổn."

Hoa Thường nhắm mắt lại, vì kìm nén nước mắt nên cơ mặt đều run rẩy cả lên, hàm răng trắng cắn lên đôi môi tái nhợt, giống như quay về khoảng thời gian phản ứng kịch liệt khi mang thai vậy.

Hoàng đế càng ôm chặt Hoa Thường hơn, tiếp tục nói: "Còn được thiện hồng hoa Tây Tạng kia, hắn là tiểu thái giám đưa thức ăn của Ngự Thiện phòng đã bị mua chuộc, cố ý tráo đổi được thiện của nàng với Nghiêm Tu nghi. Nhưng tiểu thái giám đưa thức ăn quá nhiều, hiện tại Ngự Thiện phòng thật sự vô cùng rối ren, nên tạm thời trẫm vẫn chưa tra ra được rốt cuộc là ai làm. Nhưng trẫm đã tổng giám toàn bộ tiểu thái giám đưa thức ăn vào ngày hôm đó, nghiêm hình thẩm vấn, chắc sẽ sớm có kết quả thôi."

Hoa Thường khó khăn chớp mắt, khàn khàn hỏi: "Đã có bát giác liên, lại thêm cả hồng hoa Tây Tạng, vì sao phải làm nhiều bước như vậy?"

Hoàng đế lắc đầu: "Trẫm không biết. Có lẽ hưng thủ cảm thấy được tính của bát giác liên phát huy quá chậm, không chờ nổi, cho nên mới dùng thêm vật liệu có được tính dữ dội hơn là hồng hoa. Thêm vào đó, lượng hồng hoa trong dược thiện cũng không đến mức khiến nàng trực tiếp sảy thai, cũng là vì bát giác liên trước đó đã gây ra hư tổn trong cơ thể nàng. Có thể nói, hai loại dược này kết hợp lại với nhau làm cho chúng ta mất đi hài tử."

Hoa Thường quay đầu, mở miệng nói: "Hôm qua, thần thiếp đã truyền đầu bếp Tào đến hỏi. Hắn nói rằng tháng trước tiểu thái giám của Tiêu Phòng cung qua lại rất gần với người của Ngự Thiện phòng."

Sóng mắt Hoàng đế phẳng lặng, hắn gật đầu nói: "Trẫm đã tra xét, quả thật vô cùng khả nghi. Tổng cộng có ba tiểu thái giám, đều đang ở Thận Hình tư [1]."

[1] Thận Hình tư (慎刑司): là Bộ phận Hình sự cấp cao thuộc hạ viện nhà Thanh. Trong trường hợp các tội phạm bị tuyên án, tất cả đều tuân theo quy chế của Bộ Tư pháp. Nếu mức độ phạm tội nghiêm trọng thì sẽ được kiểm tra và phê duyệt bởi ba bộ phận: Bộ Nội vụ, Bộ Tư pháp và Bộ phận Hình sự cấp cao. Bản án của thái giám chủ yếu dựa trên sự trừng phạt của Bộ phận Hình sự cấp cao. (theo từ điển Baidu).

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, vì sao? Thần thiếp chưa từng hại người, vì sao người khác lại hại thần thiếp?"

Hoàng đế nhìn Hoa Thường, sau đó mở miệng nói: "Bởi vì nhất định người kia đổ kị nàng sống quá hạnh phúc."

Hoa Thường run rẩy cánh môi, chậm rãi cười nói: "Vậy thì thần thiếp vẫn sẽ luôn hạnh phúc. Cứ đổ kị đi, oán hận đi, các nàng vĩnh viễn sẽ không lấy được những thứ mà thiếp đang có."

Hoàng đế rũ mi mắt xuống, mở miệng nói: "Đúng vậy."

Sau khi hai người nói chuyện xong, thì các cung nhân vẫn luôn hầu hạ trong nội điện vô cùng lo lắng vì bị dò hỏi về việc ẩm trà.

Hoàng đế cầm tay Hoa Thường ngồi trên nhuyễn tháp, sắc mặt lạnh băng, mở miệng nói: "Mỗi người sinh ra đều có mắt, có miệng, có thể nhìn, có thể nói. Trẫm sẽ không hỏi lần thứ hai, các người có thấy ai có hành tung lén lút, hoặc có hành vi động tay động chân với ẩm trà không?"

Hoàng đế đã sớm đưa những cung nhân phụ trách việc bưng trà rót nước đến Thận Hình tư, còn lại những người này đều là hầu hạ ở nội điện, bình thường không tiếp xúc với những người bưng trà rót nước.

Sắc mặt các cung nhân trắng bệch, rồi rít dập đầu cầu xin tha thứ. Cơ bản lời bọn họ nói đều giống nhau, đều không chú ý gì nhiều.

Hoa Thường cầm khăn che miệng ho khan hai tiếng. Bởi vì ho khan nên gương mặt mới có vài phần huyết sắc, lộ ra vẻ đỏ ửng không khỏe, sau đó khàn khàn nói: "Các người cố gắng hồi tưởng lại một chút. Bất luận là ai tiếp xúc với ẩm trà, nếu các người cảm thấy có điểm quái lạ thì cứ nói ra. Cho dù có nói sai, thì bốn cung tuyệt đối cũng không phạt các người."

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ lưng Hoa Thường, lên tiếng nói: "Nàng uống một ngụm canh sâm cho thông nhuận cổ họng."

Hoa Thường mệt mỏi gật gật đầu, cố gắng nở nụ cười.

Cốc Hương ở một bên trợn to đôi mắt, đột nhiên quỳ xuống, thấp giọng nói: "Nường nường... nô tỳ thấy nường nường ho khan, đột nhiên nhớ đến một chuyện, không biết có nên nói hay không."

Hoa Thường không đoái hoài đến việc uống canh sâm nữa, nhìn chăm chăm vào Cốc Hương, cúi người vội vàng nói: "Người nhớ đến cái gì?"

Hoàng đế cũng nhìn về phía Cốc Hương, hơi nheo mắt lại, nghiêm túc lắng nghe.

Cốc Hương có chút ấp a ấp úng nói: "Khi nường nường chần ra hỉ mạch thì nường nường các cung đều đến chúc mừng, có khi là người đến, có khi là lễ vật tới. Lúc đó, Ôn Quý tần của Tiêu Phòng cung cũng tự mình đến đây. Không biết nường nường có ấn tượng hay không, sau khi Ôn Quý tần tiến vào thì ho khan hai tiếng, nói gần đây cổ họng không tốt, sẵn tay cầm lấy ấm trà rót một tách cho mình."

Hoa Thường nheo mắt lại, bên trong thoáng qua một tia sáng lạnh lẽo.

Cốc Hương tiếp tục nói: "Lúc ấy nô tỳ còn cảm thấy có chút kỳ quái. Tiếng ho khan Ôn Quý tần không giống như là cổ họng không tốt. Nó ấm ấm, bình bình, hoàn toàn không giống với tiếng ho khan của nường nường bây giờ. Hơn nữa, khi ấy có một tiểu cung nữ chuẩn bị tiến lên châm trà cho Ôn Quý tần, thế nhưng lại bị Ôn Quý tần cười cự tuyệt, nói rằng để nàng tự mình làm là được rồi. Cách Ôn Quý tần châm trà cũng có chút kỳ lạ, ống tay áo che hơn phân nửa ấm trà."

Trong mắt Hoàng đế dần dần ngưng tụ gió lạnh.

Còn Hoa Thường thì có chút hồn bay phách lạc, lẩm bẩm tự nói: "Ôn muội muội... Bốn cung thật sự không nghĩ tới. Bình thường làm loại chuyện này không phải đều mua chuộc cung nhân sao... Có ai mà tự mình ra tay đâu chứ?"

Thanh âm Hoàng đế lạnh lùng, sắc mặt căng chặt: "Bởi vậy nên không ai hoài nghi nàng ta. Tự thân động thủ là chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng sẽ nằm ngoài dự đoán của mọi người, khiến cho người khác không thể nào nghĩ tới."

Lúc này, Trần Hi từ ngoài cửa tiến vào, hành lễ thỉnh an, cúi đầu bẩm báo: "Một tiểu thái giám đưa thức ăn của Ngự Thiện phòng tên là Trương

Bảo đã nhận tội. Nói rằng là tiểu thái giám Phúc Hỉ của Tiêu Phòng cung đã mua chuộc hắc. Bọn hắc là đồng hương nên vốn quen biết nhau. Hiện tại lão nương của Trương Bảo đang bị bệnh nặng, Phúc Hỉ lại hứa thưởng một số tiền lớn, hắc không thể chống lại sự dụ dỗ, mang tâm lý cầu may nên mới làm ra chuyện tày đình này."

Sắc mặt Hoàng đế càng thêm lạnh lẽo, thanh âm cũng âm trầm hơn rất nhiều: "Thái giám Phúc Hỉ kia của Tiêu Phòng cung có chịu nhận tội không?"

Trần Hỉ cúi đầu trả lời: "Phúc Hỉ cứng miệng vô cùng, không chịu nhận tội. Nhưng nô tài đã tra ra được là hắc có một ấu muội, năm ngoái đã được thúc phụ của Ôn Quý tần nạp làm thiếp, được sủng ái vô cùng. Phúc Hỉ vốn là thái giám của Tiêu Phòng cung, mặc dù không ở thiên điện hầu hạ Ôn Quý tần, thế nhưng hai người qua lại cũng không ít."

Gân xanh trên trán của Hoàng đế đều nổi hết cả lên. Xoảng một tiếng, hắc gạt hết tất cả những thứ trong tầm tay xuống đất. Trong đôi mắt đen bóng của Hoàng đế tràn đầy tơ máu, hắc nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm thấm đẫm sự tàn nhẫn khốc liệt: "Trẫm muốn giết tiện nhân kia!"

Hoa Thường nhìn dáng vẻ nổi trận lôi đình của Hoàng đế, hoảng sợ giật mình, cúi đầu xuống không nói gì.

Mặc dù chứng cứ vẫn chưa xác thực, nhưng về tính chất đã rất rõ ràng. Hoa Thường vẫn luôn tín nhiệm năng lực của Trần Hỉ, ông là trợ thủ đặc lực ngầm của Hoàng đế.

Ngữ khí của Trần Hỉ vẫn vững vàng như cũ, nhìn dáng vẻ thịnh nộ của Hoàng đế, mở miệng nói: "Vẫn chưa có chứng cứ quyết định chứng minh Ôn Quý tần mưu hại hoàng tự. Mong Hoàng thượng bớt giận, thỉnh người cho nô tài thêm vài ngày nữa, nô tài sẽ cho người một đáp án hài lòng."

Hoàng đế phần nộ đến mức bật cười: "Chứng cứ? Trẫm không cần chứng cứ, trẫm chỉ cần biết nàng ta làm là được rồi. Nghĩ rằng xuất thân vọng tộc thì trẫm sẽ không dám động vào nàng ta sao? Trẫm không chỉ muốn giết nàng ta, mà còn muốn liên lụy đến tông tộc, xử trảm cả nhà!"

Trần Hỉ bình tĩnh quỳ xuống, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng bớt giận."

Hoa Thường kìm nén sự đau khổ và căm hận trong lòng xuống, thuận theo nói: "Hoàng thượng bớt giận. Thần thiếp và Ôn muội muội vẫn luôn tởm muội tình thâm, thần thiếp cũng không dám tin lại là nàng ấy ra tay. Hoàng thượng, mong người chấp thuận cho Trần Hỉ công công tra rõ một phen, lấy được chứng cứ, để thần thiếp thật sự chết tâm, cũng là tránh để người khác nghị luận bàn tán. Huống chi, lỡ như oan uổng cho Ôn muội muội thì sao? Chẳng phải là để cho hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật, khiến hoàng nhi chết không nhắm mắt sao?"

Hoàng đế kìm nén sự tức giận xuống, gân xanh trên trán cũng từ từ giãn ra, lại quay về là một nam nhân mặt mũi ôn hòa như ngày thường, khẽch miệng hạ lệnh: "Phong tỏa Tiêu Phòng cung, tra kỹ Ôn Quý tần."

Trần Hỉ cúi đầu đáp: "Vâng, thưa Hoàng thượng."

Hoàng đế hơi ngẩng đầu, chậm rãi mở miệng nói: "Truyền chỉ Thẩm Thục phi, phạt bổng lộc một năm, ai bảo nàng ấy không quản giáo tốt người trong cung của mình. Mặt khác, ôm Ngũ Hoàng tử đi nơi khác, trước tiên cứ đưa đến Từ Ninh cung đi."

Trần Hỉ lại cúi đầu tuân mệnh một lần nữa.

Hoa Thường biết, Ôn Quý tần xong rồi.

Mặc dù Hoàng đế nghe lời khuyên can của nàng và Trần Hỉ, chuẩn bị tra rõ chứng cứ buộc tội. Thế nhưng hăn lại ban ý chỉ ôm Ngũ Hoàng tử đi

nơi khác, không còn nghi ngờ gì nữa, chứng tỏ nội tâm của hắn bây giờ đã khẳng định hung thủ chính là Ôn Quý tần.

Nữ nhân kia không xứng để dưỡng dục Hoàng tử.

Hoàng đế chậm rãi quay đầu nhìn Hoa Thường, thấp giọng nói: "Nàng ta là tỷ muội với nàng, vậy mà lại chỉ biết đồ kỵ với hạnh phúc của nàng, hơn nữa còn muốn hủy đi niềm hạnh phúc ấy."

Dường như khóe mắt Hoa Thường có ánh lệ, đôi môi tái nhợt khẽ nở nụ cười: "Vẫn còn chưa biết kết quả."

Nụ cười của Hoàng đế càng thêm vỡ vụn: "Kết quả? Không bằng nàng đừng biết thì hơn. Một khi đã biết rồi, sẽ chỉ làm miệng vết thương lòng lan rộng ra hơn thôi. Thường nhi, nàng đã dao động rồi."

Nước mắt từ từ tuôn ra nơi khóe mi của Hoa Thường, nhưng nàng vẫn cố gắng mỉm cười như cũ: "Đều nói hậu cung hiểm ác vô tình, thần thiếp vẫn không tin. Bởi vì thần thiếp có được rất nhiều, Thái hậu, Hoàng thượng, các tỷ muội phi tần... Chẳng lẽ đều là giả dối sao?"

Hoàng đế nhắm mắt lại, cơ mặt đều co rút, nở nụ cười sâu thẳm: "Cõ lẽ là vậy. Không ai biết trong tương lai bản thân mình sẽ là dạng người gì, sẽ làm ra chuyện như thế nào. Năm ấy, tiên hoàng vô cùng sủng ái mẫu hậu. Kết quả, nữ nhân mà người yêu nhất lại là Nhu Phi. Trẫm cũng không biết cuối cùng trẫm sẽ yêu ai nhất, có lẽ đến lúc ấy, đối với nàng mà nói, thì đây cũng chỉ là thứ tình cảm giả dối, cũng sẽ trở thành một cái bẫy lừa đảo ngọt ngào mà thôi."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 122 - Sương Mù

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Tiêu Phòng cung.

Trần Hỉ đích thân đến truyền đạt ý chỉ của Hoàng đế, ôm Ngũ Hoàng tử đi nơi khác, phong toả Tiêu Phòng cung, cấm túc Thấm Thục phi, tra kỹ Ôn Quý tần. Đi theo ông còn có các cung nhân chuyên phụ trách điều tra vụ án này.

Thấm Thục phi mặc một thân cung trang màu xanh lam, trên đầu cài trâm hoa hồng bằng vàng. Nàng vẫn luôn yêu kiều ôn nhu, nhưng nụ cười có chút miễn cưỡng, nhẹ giọng nói: "Trần công công vất vả rồi."

Trần Hỉ hơi khom người, ngữ khí bình tĩnh: "Nô tài đều là vì thánh thượng mà làm việc thôi."

Thấm Thục phi lấy ra một chiếc hầu bao màu hồng cánh sen thêu kim tuyến ngũ sắc, cười dịu dàng: "Là do bốn cung quản giáo không nghiêm nên mới để Ôn Quý tần gây ra tội lớn như vậy, mong công công nói tốt vài câu trước mặt Hoàng thượng, bốn cung cảm kích vô cùng."

Trần Hỉ nhận lấy hầu bao, sắc mặt vẫn bình thản, hơi khom người: "Nương nương suy nghĩ nhiều rồi."

Sau khi Trần Hỉ đi khỏi, Thấm Thục phi chậm rãi quay về nội điện, tay nắm chặt lại thành quyền, rũ mi mắt xuống, trong con người sẫm màu lộ ra một tia lạnh lẽo và vô tình.

Yên Hoài đứng sau Thấm Thục phi, lo lắng nhíu mày, lên tiếng nói: "Nương nương, chuyện của Ôn Quý tần liệu có làm liên lụy đến người hay không? Nói thế nào đi chăng nữa thì Ôn Quý tần cũng là người của Tiêu Phòng cung. Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu, Hiền phi sẽ đối xử với người như thế nào đây?"

Thấm Thục phi chậm rãi hít sâu vào một hơi, ánh mắt lạnh lẽo, không nói gì.

Yên Hoài tiếp tục nói: "Tâm phúc của Ôn Quý tần và cung nhân hầu hạ gần đây đều bị Thận Hình tư đưa đi, có một số là người của chúng ta, bây giờ bọn họ đều quay trở về rồi."

Thấm Thục phi từ từ nhắm mắt lại, thở ra một hơi, âm thanh lạnh lẽo vô tình: "Nếu xứng đáng được trở về thì sớm muộn gì cũng sẽ trở về thôi, chịu một chút khổ sở da thịt cũng tốt. Là do nàng ta vô tình trước, không thể trách bốn cung vô nghĩa được. Ôn Quý tần bây giờ thế nào rồi?"

Yên Hoài cúi đầu trả lời: "Người bên cạnh đều bị bắt đi gần hết, bây giờ một mình nàng ta đang khóc lóc, kêu gào oan uổng, nói muốn gặp Hoàng thượng. Tiểu thái giám bên ngoài đã chặn lại rồi."

Thấm Thục phi cười lạnh: "Nàng ta còn dám kêu oan sao? Ai cho nàng ta mặt mũi lớn như vậy? Đi, phái mấy người đến xem nàng ta thế nào. Nếu nàng ta dám làm chuyện gì lỗ mãng thì người cứ việc động thủ. Lỡ như có đả thương nàng ta thì cứ tính cho bốn cung!"

Yên Hoài lộ vẻ do dự, nhẹ giọng nói: "Suy cho cùng thì Ôn Quý tần cũng là Chính Tam phẩm Quý tần, Hoàng thượng đang điều tra nàng ta, vẫn còn chưa định tội, vô cớ đánh mắng Chính Tam phẩm Quý tần là tội lớn."

Nếu chúng ta làm như vậy, e là sẽ bị người ta nắm đằng chuôi. Hơn nữa, người của Kiến Chương cung vẫn còn ở đây."

Thẩm Thục phi nhếch khoé miệng lên, hừ lạnh một tiếng: "Vô cớ đánh mắng? Sao lại là vô duyên vô cớ chứ? Lúc trước Tô Cơ mới là vô duyên vô cớ, bốn cung muốn làm gì, ai dám nhiều lời?"

Yên Hoài cúi đầu, thấp giọng đáp ứng.

Ba ngày sau, Thượng Dương cung.

Hoa Thường đầu bù tóc rối nằm trên giường, Thước Dực quỳ gối bên giường nhẹ nhàng xoa bóp trán cho Hoa Thường, nội điện một mảnh cô quạnh.

Lan Chi cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa ra, đi vào điện, nhẹ giọng nói: "Nương nương, Trần Hi công công đến."

Hoa Thường mở hé mắt ra, quay đầu nói: "Trần công công? Hiếm khi thấy quý nhân đến, mời vào đi."

Thước Dực thấy Hoa Thường ngồi dậy dựa vào gối mềm, trên người nàng chỉ mặc một bộ lý y trắng tinh nên Thước Dực chuẩn bị thả màn xuống. Cho dù là gặp thái giám đi chăng nữa, quần áo xộc xệch thế này cũng không tiện.

Hoa Thường thấy thế bèn khoát tay, thấp giọng cười nói: "Bốn cung và Trần công công ở Kiến Chương cung trong khoảng thời gian hầu bệnh đã từng có giao tình, cần gì phải dùng màn che lại chứ? Lại nói, đáng vẻ có chậ vật ra sao đi nữa thì cũng đã từng thấy qua rồi."

Thước Dực nghe vậy liền thấp giọng đáp vâng, nhẹ nhàng lui sang một bên.

Trần Hỉ từ cửa tiến vào, vẫn phong thái khiêm cung như trước, khom người hành lễ thỉnh an: "Nô tài bái kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường phát tay nói: "Công công đa lễ rồi. Ban tọa."

Trần Hỉ đứng dậy tạ ân, cẩn thận ngồi xuống, chỉ ngồi một nửa ghế tựa, hơi cúi đầu thể hiện sự cung kính.

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Công công đến đây có việc gì? Hoàng thượng có ý chỉ gì sao?"

Trần Hỉ chậm rãi lắc đầu, thấp giọng nói: "Hoàng thượng vẫn chưa có ý chỉ gì, là nô tài tự mình đến đây, có một số chuyện muốn nói trước với nương nương một chút."

Nụ cười bên khoé miệng của Hoa Thường dần dần phai nhạt, nàng nhìn xung quanh rồi nói: "Tất cả các người đều lui xuống đi, bốn cung có vài lời cần nói với Trần công công."

Các tiểu cung nữ đang đứng trong điện nối đuôi nhau ra ngoài, chỉ còn lại Thước Dực bên cạnh Hoa Thường.

Trần Hỉ nhận ra Thước Dực, lúc trước hầu bệnh, Thước Dực chính là cung nữ thiếp thân theo bên cạnh Hoa Thường. Hắn biết đây là tâm phúc của Hoa Thường, có thể tin nhiệm.

Trần Hỉ chấp tay, nhỏ giọng nói: "Nô tài phụng mệnh tra rõ chuyện nương nương sảy thai, hiện nay gần như đã có kết luận. Nô tài vốn định quay về Kiến Chương cung phụng mệnh, nhưng mà nô tài vẫn đến cung của nương nương trước."

Hoa Thường nâng mi mắt lên, nhẹ giọng hỏi: "Ta biết nhất định công công có chuyện muốn nói với ta, ta chưa bao giờ coi công công là nô tài, công công cũng không xem ta là người ngoài. Bây giờ công công đến đây, ta cảm thấy rất vui."

Trần Hỉ trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: "Tấm lòng nương nường rộng lượng, nhân ái phúc hậu đức hạnh, nô tài vẫn luôn nhớ kỹ."

Hoa Thường nhìn thẳng vào Trần Hỉ, mở miệng nói: "Công công muốn cho ta biết chuyện gì? Là chuyện gì khiến công công không nguyện ý nói với Hoàng thượng, mà phải đến đây nói cho ta biết?"

Trần Hỉ cúi đầu nói: "Tất cả chứng cứ đều chỉ về Ôn Quý tần. Trương Bảo ở Ngự Thiện phòng nói là do Phúc Hỉ của Tiêu Phòng cung sai khiến, nhưng Phúc Hỉ vẫn không nhận tội. Mấy ngày trước nô tài áp giải đi rất nhiều cung nhân hầu hạ bên cạnh Ôn Quý tần, có một cung nữ tên là Hạ Trúc cuối cùng cũng mở miệng. Nàng ta nói rằng gần đây Ôn Quý tần rất kì quái, có lúc cực kỳ thấp thỏm, còn mơ thấy ác mộng, nhưng lại không nói gì cả, cũng không để cho cung nhân thỉnh Thái y đến kiểm tra."

Hoa Thường hạ mi mắt xuống, khẽ cười nói: "Ta nhớ rồi, hình như Hạ Trúc là cung nữ thiếp thân của Ôn muội muội. Có điều cung nữ Thu Vân được nàng ta tín nhiệm hơn."

Trần Hỉ chậm rãi lắc đầu: "Thu Vân không khai gì hết, không chịu nổi hình phạt nên đã cắn lưỡi tự vẫn rồi."

Hoa Thường cười trào phúng: "Tâm phúc quả nhiên là tâm phúc, vô cùng trung trinh."

Trần Hỉ dừng một chút rồi nói tiếp: "Chứng cứ cốt lõi quan trọng nhất chính là, hai tháng trước Ôn Quý tần bị bệnh, trong toa thuốc được kê có bát giác liên. Theo các tiểu cung nữ nói lại, thuốc này là tự tay Thu Vân

sắc. Trong thời gian đó chỉ có một mình Ôn Quý tần là dùng phương thuốc có chứa bát giác liên."

Dường như cánh tay Hoa Thường cũng mất đi khí lực, ngã xuống giường, cười thê lương: "Quả nhiên là nàng ta, ta vốn vẫn còn ôm một tia hi vọng, thế nhưng bây giờ đã nghiệm chứng được câu nói "hậu cung vô tình" là thế nào."

Hoa Thường từ từ quay đầu nói: "Trần công công, ta không hiểu, chuyện này có gì mà không thể nói với Hoàng thượng?"

Trần Hỉ cúi đầu nói: "Bởi vì nô tài vẫn còn chưa nói hết."

Ánh mắt Hoa Thường âm trầm một hồi, nàng cố gắng nỗ lực chống đỡ cơ thể ngồi dậy lần nữa, nheo mắt lại, trầm giọng hỏi: "Còn có gì nữa?"

Trần Hỉ thấp giọng nói: "Chuyện bát giác liên đã rõ, là do Ôn Quý tần hạ thủ. Nhưng hồng hoa lại là sự kiện tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc. Mọi người sẽ theo bản năng mà cho rằng hai chuyện này đều do một người làm ra, nhưng nô tài rất tỉnh táo, một là một, hai là hai, nô tài phân ra thành hai sự việc để tra xét."

Hoa Thường chấn động, kinh hãi trợn tròn mắt, đôi môi run rẩy, lắp bắp hỏi: "Hai vụ việc... Hai người...?"

Ngữ khí của Trần Hỉ vẫn bình tĩnh, sắc mặt hờ hững, cúi đầu nói: "Sự kiện hồng hoa, chứng cứ duy nhất chính là bản khai của Trương Bảo ở Ngự Thiện phòng, lời thú nhận của những người còn lại đều không tra ra có gì liên quan. Nô tài đã kinh qua tay rất nhiều án kiện, tích lũy không ít kinh nghiệm về cả tiền triều lẫn hậu cung, nên nô tài cảm thấy lời của Trương Bảo nói là thật."

Hoa Thường nghi ngờ hỏi: "Thế không phải do Ôn Quý tần làm sao?"

Ngũ khí Trần Hỉ bình thản: "Trương Bảo khai là do Tiêu Phòng cung. Mà Tiêu Phòng cung không chỉ có một mình Ôn Quý tần."

Phảng phất như có một trận sấm sét ầm ầm giáng xuống, cả người Hoa Thường đều sửng sốt. Nàng há hốc miệng, rồi lại nhận ra toàn thân mình đang run rẩy, hoàn toàn không nói nên lời.

Trần Hỉ nói tiếp: "Thái giám Phúc Hỉ của Tiêu Phòng cung liên minh với Ôn Quý tần chỉ dựa vào một muội muội đang là thiếp của thúc phụ Ôn Quý tần thì quá đơn giản. Quan hệ như vậy thật sự có đủ mạnh để trói buộc hẳn vào âm mưu có hiểm họa tịch biên diệt tộc này hay không?"

"Phúc Hỉ ở trong cung cũng đã hai mươi năm, lăn lộn đủ nhiều, mưu sâu kế hiểm. Lúc Phúc Hỉ tiến cung, muội muội kia còn chưa sinh ra, hai người đều chưa gặp mặt nhau lần nào, sao có thể mạo hiểm đến như vậy?"

Bàn tay Hoa Thường siết chặt lấy chân, cả người đều run lên bần bật, thật sự là nàng ta sao? Tại sao?

Trần Hỉ tiếp tục mở miệng nói: "Nô tài đã tra xét Phúc Hỉ một cách cẩn thận, cảm thấy rất kì lạ, người thân trên đời của hắn chỉ còn sót lại mỗi vị muội muội này thôi. Nhưng bốn năm trước, phụ thân, thúc phụ, cô cữu (anh chị em họ) và hai đệ đệ của hắn đều vẫn còn sống. Loại tình huống này trước đây nô tài đã từng thấy qua. Có người chuyên đi thu nhận tử sĩ, rồi sau đó làm cho thân thuộc trực hệ của tử sĩ này giả chết ở ẩn, thay danh đổi họ, xa rời cố hương, an bài thoả đáng để sinh sống ở một nơi mới, cốt để cho tử sĩ không có phiền muộn về gia đình, một lòng phục vụ."

Rốt cục nước mắt của Hoa Thường cũng rơi xuống, nàng cười thê lương: "Haha, hahaha, người có thể làm được chuyện như vậy cũng không nhiều. Nếu như là Ôn Quý tần, thì vì sao bát giác liên có trăm ngàn kẻ hở, trong khi hồng hoa lại kín đáo không chê vào đâu được đến như thế?"

Trần Hỉ thấp giọng nói: "Nô tài cũng nghĩ như vậy. Nường nường, hôm nay nô tài đến đây, chính là muốn nhắc nhở nường nường chuyện này. Con người khi làm việc gì cũng đều phải lưu tâm cẩn thận, ngoài mặt thì người cười với ta, nhưng sau lưng không biết người sẽ dùng dao đâm ta lúc nào. Nô tài không phải ám chỉ riêng về ai đó, chỉ là hi vọng nường nường sẽ cẩn thận."

"Nửa đoạn hội thoại sau này, nô tài sẽ không hồi bẩm lại cho Hoàng thượng, bởi vì không có chứng cứ, tất cả chỉ là suy đoán. Quan trọng hơn là, nô tài không muốn làm cho Hoàng thượng thương tâm. Nỗi đau mất con đã là một sự đả kích rất lớn đối với Hoàng thượng, nô tài không muốn chỉ vì một suy đoán phù phiếm mà khiến cho Hoàng thượng phải đau khổ vì nữ nhân của mình phản bội."

Hoa Thường nhắm mắt lại gật đầu, nước mắt chậm rãi lướt xuống khuôn mặt, nàng mở miệng nói: "Bổn cung đã hiểu. Đa tạ công công đã vất vả một chuyến, đa tạ công công nguyện ý nói cho ta biết chuyện này."

Trần Hỉ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn gương mặt Hoa Thường vừa tiều tụy vừa bi ai, ông thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Nường nường bảo trọng thân thể, nô tài xin cáo lui."

Hoa Thường gượng cười: "Công công đi thông thả."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 123 - Ban Chết

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Lan Chi và Thước Dực đều ở bên cạnh Hoa Thường, trầm mặc cúi đầu, nhìn Hoa Thường thất hồn lạc phách, hoàn toàn không biết nên nói gì mới tốt.

Một lát sau, Hoa Thường chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt tái nhợt mỉm cười: "Các người không cần nhìn ta chăm chăm như vậy, ta cũng không yếu đuối đến mức đó, chẳng qua ta chỉ kinh ngạc mà thôi."

Lan Chi từ từ nhẹ nhàng thở ra, mở miệng nói: "Nương nương, phỏng chừng Ôn Quý tần không thể thoát tội, chỉ là người tính kế sau lưng kia? Rốt cuộc là ai, thật sự là Thấm Thục phi sao?"

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu: "Không biết nữa. Với năng lực của Trần Hỉ mà cũng điều tra không ra dù chỉ là một chút manh mối nhỏ, thì sao bốn cung biết được? Bất luận như thế nào, bốn cung cũng nhớ kỹ phần tình cảm này của ông ấy. Không có chứng cứ mà lại lo lắng tới nhắc nhở bốn cung, Trần Hỉ cũng coi như là tận tình tận nghĩa rồi."

Thước Dực ôn nhu nói: "Dù sao nương nương cũng khác biệt, cung nhân ở Kiến Chương cung có ai mà không yêu quý nương nương đâu kia chứ? Cùng chung hoạn nạn nên chung quy tình cảm không giống nhau, đây

cũng là do nương nương từng lấy mạng ra để giành được. Nếu là những người khác thì Trần Hỉ cũng chỉ một việc nhịn chín việc lành mà thôi, hơi sức đâu mà quản sống chết, tốt xấu của bọn họ."

Hoa Thường cười tự giễu: "Bốn cung đã vào cung nhiều năm, cũng chỉ có chút thành tựu này mà thôi. Đáng tiếc vẫn không giữ được đứa con đáng thương kia."

Lan Chi đau lòng an ủi: "Nương nương bớt đau buồn. Bây giờ chúng ta đã có manh mối, chỉ cần không bỏ cuộc thì một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ điều tra ra được, có thể báo thù rửa hận cho tiểu Hoàng tử chưa được sinh ra rồi!"

Hoa Thường hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Bây giờ hiểm nghi lớn nhất là Thấm Thục phi, Ôn Quý tần là thuộc hạ của nàng ta, nhất cử nhất động của Ôn Quý tần nàng ta thật sự không biết chút gì hay sao? Bốn cung không hi vọng là nàng ta, nhưng lại không thể không hoài nghi nàng ta. Chỉ là, hại bốn cung thì cuối cùng nàng ta có thể đạt được cái gì đây? Bốn cung cũng không phải chướng ngại vật của nàng ta..."

Lan Chi thấp giọng nói: "Nhưng Ôn Quý tần đổ rồi, Thấm Thục phi có thể được hưởng lợi. Ngũ Hoàng tử sẽ trở thành vật trong tay nàng ta."

Hoa Thường nhíu nhíu mày, thanh âm không biết là phiền muộn hay oán hận: "Trước kia tính cách của Thấm Thục phi không phải như thế. Nàng ta cũng không quan tâm Hoàng tử của người khác, nàng ta chỉ nghĩ tới hài tử của mình thôi. Chẳng lẽ mắt của bốn cung đã sai sao? Hay là do lòng người dễ thay đổi..."

Thước Dực nhỏ giọng nói: "Nếu không phải Thấm Thục phi, như vậy ước chừng chỉ có Hoàng hậu, Đức phi, Ninh Chiêu nghi là có năng lực làm điều đó. Nhưng các nàng có thể được lợi gì đây?"

Đầu Hoa Thường bắt đầu đau buốt, nàng vươn tay xoa bóp huyết Thái Dương cho nóng lên, nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Có lẽ Hoàng thượng sẽ không tra lại chuyện này, nhưng bốn cung sẽ nhờ Trần Hi lưu ý nhiều hơn. Chính chúng ta cũng sẽ âm thầm điều tra, mặc kệ tốn bao nhiêu thời gian đi nữa thì bốn cung cũng phải tra ra được chân tướng!"

Thước Dực và Lan Chi hành lễ đáp vâng.

Tiêu Phòng cung.

Ánh chiều tà chạng vạng còn chưa tắt, thánh chỉ màu vàng từ Kiến Chương cung đã đến tả thiên điện yên tĩnh quanh quệ của Tiêu Phòng cung.

Bây giờ bộ dáng của Ôn Quý tần vô cùng chật vật, búi tóc tán loạn, y phục lộn xộn, trên mặt còn có vài vết thương đỏ, cung trang sang trọng lộng lẫ trước kia ra sao hiện giờ cũng chỉ là một màu u ám ảm đạm.

Người đến truyền chỉ chính là Trần Hi, nhìn bộ dáng chật vật của Ôn Quý tần, biểu tình cũng không có chút biến đổi nào.

Đột nhiên Ôn Quý tần quỳ gối trước mặt Trần Hi, lôi kéo vạt áo của ông, đau khổ cầu xin: "Trần công công, cầu xin người, cầu xin người cho ta gặp Hoàng thượng, cho ta gặp Hoàng thượng đi! Ta là Chính Tam phẩm Quý tần, còn là thân mẫu của Ngũ Hoàng tử mà! Trần công công, người cũng thấy đó, ta đã bị giữ ở đây mấy ngày rồi. Ta bị oan uổng, cầu xin Hoàng thượng làm chủ cho ta!"

Mỹ nhân luôn luôn ôn hoà then thùng bây giờ lại cuồng loạn đến nông nổi này, thật là đáng buồn, đáng thương, đáng tiếc, đáng giận.

Trần Hi bình tĩnh mở miệng: "Hoàng thượng có chỉ: Quý tần Trương thị, tú dục danh môn, tường chung thể đức [1]. Đáng lý bản thân phải hiền

thực cần trọng, nghiêm túc noi theo cái mỹ từ trong ra ngoài; giữ vững phẩm chất khiêm hoà, tuân thủ theo tiếng tốt ở Tiêu Phòng cung. Thế nhưng, thiên mệnh không có, có hoa không quả, xét về đức thì trên bất kính với hậu phi, dưới không từ ái với cung nhân. Đồ kỵ thành tánh, lời nói việc làm không kể xiết, sát hại hoàng tự. Đủ loại việc ác, khánh trúc nan thư [2]. Nay, quyết định, ban chết!"

[1]: Tú đức danh môn, tường chung thể đức: nghĩa là được sinh dưỡng từ danh môn nên được thừa kế phẩm hạnh tốt qua nhiều đời.

[2] Khánh trúc nan thư (罄竹难书): làm nhiều việc ác tới mức viết ra cũng không hết.

Ôn Quý tần hốt hoảng ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt như giấy. Nàng ra sức há miệng thở dốc, nhưng một câu cũng không thốt ra được.

Sóng mắt Trần Hỉ vẫn điềm nhiên, lên tiếng nói: "Hoàng thượng niệm tình, lưu người toàn thân, nhập phi lăng. Nương nương tạ ơn đi."

Ôn Quý tần nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp nghẹn ngào. Nàng biết tất cả đã kết thúc rồi, một khi ý chỉ của Hoàng thượng hạ xuống thì không thể thay đổi con đường sống được nữa.

Ôn Quý tần chậm rãi ngẩng đầu nhìn Trần Hỉ, biểu tình đã an tĩnh lại, vành mắt đầy lệ, thấp giọng hỏi: "Việc đã đến nước này, không còn cách nào sửa đổi, ta cũng nhận mệnh, không kêu oan, không cầu gặp thánh thượng nữa. Ta chỉ muốn hỏi công công một câu, Hoàng thượng tức giận liệu có liên lụy đến gia quyến hay không?"

Trần Hỉ lắc lắc đầu: "Trương thị là vọng tộc, Hoàng thượng là nhân quân (vua nhân ái)."

Lệ trong vành mắt Ôn Quý tần cuối cùng cũng rơi xuống, khuôn mặt mỉm cười vui vẻ một lần nữa, lẩm bẩm tự nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi,

tần thiếp lãnh chỉ tạ ơn, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế..."

Hai tiểu thái giám phía sau Trần Hi tiến lên trước, cầm hai khay màu đỏ thắm khác nhau. Tiểu thái giám còn nhỏ tuổi, thanh âm bén nhọn: "Nương nương chọn một cái đi, lựa trắng hay rượu độc, nô tài cũng sớm hồi cung phục mệnh."

Ôn Quý tần run rẩy vươn tay, khẽ cười nói: "Treo cổ quá khó coi, hãy cho ta chút thể diện."

Tiểu thái giám nghe vậy, cầm lấy bầu rượu bạc, rót một chung rượu, dâng hai tay cho Ôn Quý tần.

Ôn Quý tần nhận lấy ly rượu độc, nở nụ cười thê lương và tuyệt vọng, nhưng lại mang theo một loại thoả mái nói không nên lời. Nước mắt từ gương mặt chảy xuống, nhỏ vào chén rượu, bắn lên bọt nước nhỏ, gợn sóng từ từ khuếch tán ra.

Ôn Quý tần uống một hơi cạn sạch!

Trần Hi tận mắt thấy Ôn Quý tần uống rượu độc xong, hơi khom người hành lễ: "Nô tài còn phải về phục mệnh với Hoàng thượng nên đi trước, nô tài cáo lui."

Ôn Quý tần cười sáng lạn như ánh mặt trời, trên mặt là nét đẹp thanh thuần như khi vừa mới tiến cung, nhưng thanh âm không còn trong trẻo nữa, chỉ còn nghẹn ngào: "Công công đi thông thả."

Ngày thứ hai, Thượng Dương cung.

Lan Chi từ ngoài điện tiến vào, thấy Hoa Thường đã tỉnh, thật cẩn thận mở miệng nói: "Nương nương, đêm qua Ôn Quý tần đã đi rồi."

Hoa Thường ngậy ra một lúc, khẽ nói: "Bốn cung đã biết, có lẽ ngày hôm qua Trần Hi đến Tiêu Phòng cung là ý chỉ của Hoàng thượng. Đối với cung phi, dù là lựa trắng hay rượu độc thì đều thống khổ như nhau."

"Lan Chi, người biết khi rượu độc lướt qua yết hầu, đi xuống lồng ngực, rồi tới dạ dày sẽ cảm thấy nóng ran đến thế nào không? Phải thống khổ từ ba đến mười canh giờ mới có thể được giải thoát."

Thật ra độc tố ở cổ đại cũng không nhiều. Rượu độc chính là rượu bình thường mà bên trong tăng thêm nồng độ mà thôi, như vậy liền biến thành kịch độc. Cho dù như thế, cũng không thể làm cho con người tử vong nhanh chóng, mà cần có một khoảng thời gian.

Ở hiện đại, nọc độc thiên nhiên có thể làm cho con người mau chóng tử vong cũng vô cùng ít ỏi, phần lớn đều là kết hợp lại với nhau thành độc tố.

Nghe vậy hạ thân Lan Chi run lên, cúi đầu nói: "Nương nương, Ôn Quý tần đã có báo ứng. Cung nhân và tâm phúc của nàng ta đều xử trảm cả nhà, tru di tam tộc. Trong Trương thị còn một ít quan viên cũng thay nhau xuống ngựa hàng chức. Tuy Hoàng thượng ngại thanh danh, không giận chó đánh mèo, nhưng tương lai Trương thị rất khó đi lên địa vị cao hơn được nữa."

Thật sự Hoa Thường cũng không thích loại tội danh có tính liên lụy này. Liên lụy người vô tội thì có thể khiến nổi hận trong lòng người vơ đi được sao? Bất luận là trẻ nhỏ hay người già, bất luận là lương thiện hay chất phác, một đạo ý chỉ liền trở về cát bụi.

Mà người ở phía sau màn độc thủ kia còn đặc ý đào dạt vì kế hoạch thiên y vô phùng của mình, một người làm quan cả họ được nhờ!

Hoa Thường mệt mỏi nhắm mắt lại, nói khẽ: "Bốn cung mệt rồi, muốn ngủ một lát."

Lan Chi hành lễ, chậm rãi lui xuống.

Vị Ương cung.

Hoàng hậu vẫn ốm đau trên giường, vốn dĩ bệnh của nàng không nhẹ, mà còn luôn phải quản lý việc hậu cung vất vả. Trước đó vài ngày nàng còn bị Hoàng thượng răn dạy, quỳ trước cửa Kiến Chương cung nên bị trúng gió, vì vậy bệnh tình ngày càng nặng thêm, tích tụ khí hư. Bây giờ ngay cả đứng dậy cũng khó khăn, so với chuyện Hoa Thường sảy thai còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Thúy Lâu cẩn thận hầu hạ bên người Hoàng hậu, bưng trà đút thuốc, vô cùng tỉ mỉ.

Hoàng hậu nuốt chén thuốc đắng xuống, từ chối mút hoa quả của Thúy Lâu đưa, giọng nói nghẹn ngào: "Bổn cung cần hương vị đắng chát này để làm cho bản thân mình thanh tỉnh hơn."

Thúy Lâu đau lòng nhìn bộ dáng gầy ốm của nương nương nhà mình, nhỏ giọng nói: "Thái tử điện hạ rất nhanh sẽ học xong, lát nữa chắc chắn sẽ tới thăm nương nương, nương nương đừng tiêu tụy như vậy. Điện hạ còn nhỏ, nếu nhìn thấy rồi đau lòng, thì có gì khác với việc Hoàng thượng nhìn thấy. Chẳng phải công khai chọc cho Hoàng thượng tức giận sao?"

Hoàng hậu nghe vậy trên mặt lộ ra biểu tình lo lắng, nàng bị Hoàng đế phạt nên khiến cho bệnh tình nặng thêm. Thái tử đau lòng mẫu hậu ốm đau, nhưng lại không dám phản kháng lại sự uy nghiêm của phụ hoàng. Trẻ con thì trầm mặc hơn rất nhiều, trong lòng không biết suy nghĩ điều gì, Hoàng hậu đối với chuyện này vô cùng không an tâm.

Thúy Lâu bất đắc dĩ thở dài, không nói tới đề tài làm Hoàng hậu lo lắng nữa, nói sang chuyện khác: "Ôn Quý tần bị Hoàng thượng ban chết,

lấy lễ nghi của Quý nhân hạ táng, nhập phi lăng. Kết cục như vậy, ai mà không cảm thán một tiếng, thật là thế sự vô thường."

Hoàng hậu miễn cưỡng cười: "Không biết Hoàng thượng nghĩ thế nào, bây giờ cảnh ngộ của Ngũ Hoàng tử mới đáng lo ngại. Lại đổi mẫu sao? Hay là nuôi nấng dưới gối phi tần có địa vị cao?"

Thuý Lâu ôn nhu khuyên nhủ: "Nương nương là quốc mẫu, nếu chuyện này nương nương có ý tưởng tốt thì nói với Hoàng thượng đi. Người là mẫu hậu của các Hoàng tử, chẳng sợ bây giờ Hoàng thượng vắng vẻ người, người cũng không nên im lặng, giả làm người gỗ như vậy nữa."

Hoàng hậu cười chua xót: "Bốn cung nói thì có tác dụng gì? Không phải bốn cung muốn giả làm người gỗ, mà hiện tại Hoàng thượng đã coi bốn cung như người gỗ rồi. Nói và không nói thì có gì khác nhau đâu?"

Thuý Lâu cũng rất chua xót, thấp giọng khuyên nhủ: "Nương nương đừng buồn. Dù sao người cũng là Hoàng hậu, dù nói hay không nói đều giống nhau nhưng người cũng phải nói. Đây là chức trách và tấm lòng của Hoàng hậu, thời gian lâu dài, Hoàng thượng sẽ nhìn đến phần chân tình của người thôi."

Hoàng hậu rũ mi mắt xuống, khẽ gật đầu, trong ánh mắt lại là một khoảng trống rỗng.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 124 - Tú Nữ Vào Cung

Ôn Quý tần cứ yên lặng mà ra đi như thế, hậu cung cũng không có người nhớ đến nàng ta, hoặc nói đúng hơn là không dám nhớ đến.

Mà Hoa Thường cũng đứng lên từ trong đau khổ. Suy cho cùng, đó chỉ là một đứa bé còn chưa sinh ra, đối với Hoa Thường mà nói, cũng không đau đến mức thấu tận tâm can.

Ở đời trước, người thân của nàng đều chết hết. Dù vậy, nàng cũng vẫn kiên cường sống đến giây phút cuối cùng, hơn nữa còn tìm được ý nghĩa để tiếp tục sống.

Thật ra con người là một loại động vật vô cùng cứng cỏi, không trải qua khó khăn đau khổ thì vĩnh viễn không biết mình có thể mạnh mẽ đến mức nào.

Với kết quả hiện tại thì Hoa Thường cũng không có điều gì bất mãn. Vì pháp luật ở thời hiện đại, mưu hại đứa bé còn trong bụng cũng không được tính là tội giết người nên xét kỹ thì ở cổ đại này ngược lại nàng được lợi nhiều hơn.

Còn người hạ độc thủ phía sau màn, nàng tin rằng không có kế hoạch nào là thật sự có thể thiên y vô phùng, nên nàng sẽ đợi.

Từ Ninh cung.

Thái hậu mặc một thân thường phục nằm trên giường, trên trán có buộc một mảnh vải nhỏ màu xám tro. Có lẽ do trong người có bệnh nên cả người bà đều bực bội, không có tinh thần, giọng nói cũng yếu ớt: "Hoàng đế định làm thế nào với Ngũ Hoàng tử vậy?"

Hoàng đế ngồi trên ghế dựa, hơi cúi đầu nói: "Phiền mẫu hậu lo lắng rồi. Hoàng hậu cũng đã nhắc đến chuyện này với nhi thần, chỉ là hiện giờ tâm trạng nhi thần rất nặng nề, không có tâm tình quan tâm đến những chuyện lặt vặt nên vẫn chưa có quyết định."

Thái hậu nhú mày, thở dài nói: "Ngũ Hoàng tử là nhi tử của Hoàng đế, sao lại xem là việc vặt? Ai gia biết tâm trạng của Hoàng đế vì mới mất hoàng nhi trong bụng của Hiền phi nên rất khó chịu, nhưng mà Hoàng đế cũng không thể bỏ mặc, không quan tâm đến các nhi tử khác như vậy được. Tất nhiên Ôn Quý tần rất đáng giận, nhưng mà dù sao thì Ngũ Hoàng tử cũng là đứa bé vô tội. Hơn nữa, Ngũ Hoàng tử không phải là huyết mạch thân sinh của Ôn Quý tần, nên cũng không cần lo lắng tính tình thằng bé giống như Ôn Quý tần."

Hoàng đế miễn cưỡng cười cười, trầm giọng nói: "Ngũ Hoàng tử cũng đã bốn tuổi, đang là cái tuổi học tập và hiểu chuyện. Tiểu Tứ và tiểu Ngũ vốn là đồng bào huynh đệ, nhưng mà bây giờ lại trở thành kẻ thù đối đầu với nhau. Mỗi khi nghĩ đến điều này, trong lòng trẫm càng thêm oán hận Ôn Quý tần, còn giận chó đánh mèo lây qua tiểu Ngũ, không biết nên làm thế nào cho phải."

Ngũ Hoàng tử và Tứ Hoàng tử là hai huynh đệ song sinh, lớn lên nhất định là vô cùng giống nhau. Nhưng bởi vì được chia ra nuôi dưới danh nghĩa của Hoa Thường và Ôn Quý tần, nên bộ dáng tính tình vậy mà lại hoàn toàn đối lập.

Ngũ Hoàng tử càng ngày càng trở nên trầm mặc nội liễm, ra sức học tập. Mặc dù hiện tại tiểu Ngũ chỉ mới bốn tuổi, nhưng đã có thể viết được

mấy trăm chữ. Dáng người thì cao gầy, vẻ mặt lãnh đạm, tính tình có chút giống Ôn Quý tần, nội liễm khép mình, mang theo một loại xa cách.

Mà Tứ Hoàng tử thì lại thoải mái hướng ngoại, vui vẻ hoạt bát. Nếu nói một chữ tiểu Tứ cũng không biết thì có chút khoa trương, nhưng mà cũng không sai biệt lắm. Dáng người thì tròn vo, thấy ai cũng cười, giống một đứa trẻ đem lại niềm vui và may mắn vậy.

Cho nên, xem xét qua hai người thì thật sự khác biệt rất lớn.

Bất luận là Thái hậu hay Hoàng thượng thì cũng đều thiên vị tiểu Tứ hơn, chung quy trẻ nhỏ khóc sẽ có sữa ăn. Đối với trưởng bối mà nói, trẻ con ở tuổi này, nhìn bụ bẫm làm nũng sẽ được nhiều người yêu mến hơn.

Thái hậu thở dài, nhi tử đã lớn, uy thế thận trọng, người mẫu thân như bà cũng có đôi khi không biết nên nói cái gì. Có nhi tử làm Hoàng đế, tốt, mà cũng không tốt.

"Ai gia thấy Ngũ Hoàng tử cũng không tệ, là một đứa nhỏ thông minh. Bất luận như thế nào đi nữa, nhưng cứ ở Từ Ninh cung ngày qua ngày cũng không phải là chuyện tốt."

Hoàng đế gật đầu nói: "Trẫm nghĩ không cần đổi mẫu thân, nếu không nữ nhân trong hậu cung lại tranh đoạt một phen, trẫm nhìn thấy sẽ phiền lòng. Không bằng trực tiếp dưỡng dưới danh nghĩa của Thục phi, dù sao nàng ấy cũng là chủ của Tiêu Phòng cung, đây là chuyện hợp lẽ."

Thái hậu mở miệng nói: "Thục phi chưa chắc đã bằng lòng, dù sao lúc trước nàng ấy cũng không cần đứa nhỏ."

Hoàng đế nhíu mày: "Lời nói của trẫm chính là miệng vàng lời ngọc. Nếu nàng ấy không muốn, vậy thì giao hai nữ nhi của nàng ấy ra đây, đừng nuôi dưỡng nữa."

Thái hậu nghe khẩu khí của Hoàng đế thì biết hắn đang bức bối, không muốn nói thêm về đề tài này nữa, bất đắc dĩ gật đầu: "Hoàng đế nói cái gì thì chính là cái đó. Ai già rồi, cũng không quản được nhiều chuyện như vậy."

Vị Ương cung.

Hoàng đế rời khỏi Từ Ninh cung liền đi đến Vị Ương cung của Hoàng hậu.

Hoàng hậu còn đang bị bệnh, miễn cưỡng chào hỏi: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế ngồi xuống, mở miệng nói: "Miễn lễ."

Sắc mặt Hoàng hậu tái nhợt, vươn tay xoa xoa huyết Thái Dương: "Sao Hoàng thượng lại đến đây? Có việc gì quan trọng sao?"

Hoàng đế nhìn bộ dạng tiều tụy của Hoàng hậu liền nhíu mày, sau đó thở ra một hơi thật dài, trầm giọng nói: "Ngày đó trẫm nói chuyện với nàng có chút nặng lời, cũng không nên trách phạt nàng. Nàng đang bệnh, khổ cho nàng rồi."

Hoàng hậu ngây ra một lúc, sau đó miễn cưỡng nở nụ cười, vành mắt lập tức đỏ lên, ôn nhu nói: "Hoàng thượng nói quá lời rồi, vốn là thần thiếp sai. Thân là Hoàng hậu, không quản lý tốt chuyện hậu cung, để xảy ra chuyện long thai bị sảy như vậy, thật sự không thể thoái thác tội của mình. Hoàng thượng giáo huấn rất đúng, thần thiếp ghi nhớ trong lòng, hy vọng sau này có thể làm tốt hơn."

Hoàng đế gật gật đầu, cũng không truy cứu chuyện đã qua nữa: "Trẫm vừa ở Từ Ninh cung nói về chuyện của tiểu Ngũ với mẫu hậu, quyết định

dưỡng dưới danh nghĩa của Thục phi. Ôn Quý tần tuy rằng được ban chết, nhưng vẫn chưa tước bỏ phong hào, cũng không có giáng chức, cho nên thay đổi mẫu thân cũng không tốt, cứ quyết định như vậy đi."

Hoàng hậu nhẹ nhàng thở ra một hơi, ôn nhu trả lời: "Hoàng thượng thánh minh."

Đối với nàng đây đã là kết quả tốt nhất, chỉ cần không thay đổi mẫu thân thì sẽ không tăng bậc cho vị phi tần nào cả. Mặt khác, Ngũ Hoàng tử có mẫu phi như Ôn Quý tần, những thành tựu trong tương lai cũng có giới hạn nhất định.

Hoàng hậu thấy tâm trạng của Hoàng đế không tốt, cũng không hỏi nhiều nữa: "Hoàng thượng, tuyển chọn tú nữ cũng đã kết thúc, tuy rằng Hoàng thượng còn chưa gặp qua hết, nhưng tốt xấu gì cũng để lại một ít người. Nội phủ đã trình lên danh sách, Hoàng thượng xem thử không?"

Hoàng đế nhướng mày: "Thiếu chút nữa trẫm đã quên mất chuyện này, đúng là không phải."

Hoàng đế nhận lấy danh sách mà Hoàng hậu đưa tới, xem xét cẩn thận một chút, một lát sau mở miệng nói: "Tình hình đang rối ren, năm nay tú nữ vào cung không nên nhiều quá, ba bốn người là được rồi."

Hoàng hậu cười trả lời: "Thần thiếp cũng đã soạn ra một danh sách những tú nữ có thể nhập cung: Mã thị - Đích trưởng nữ của Kiêu kỵ Tham lĩnh Mã Uân; Chu thị - Thứ nữ Hàn lâm Học sĩ Chu Đan; Vương thị - Đích trưởng nữ của Thông chính tư Tham nghị Vương Nghiễn; Châu thị - Thứ nữ của Tri huyện Ninh An. Hoàng thượng nhìn thử xem."

Hoàng thượng nhìn danh sách gật gật đầu: "Mã thị nhất định phải tiến cung, Chu thị và Châu thị cũng tuyển đi. Còn Vương thị, trong cung đã có Vương Mỹ nhân, cùng họ khó phân biệt, chẳng lẽ trẫm phải ban thêm cho nàng ấy phong hào sao? Cứ quyết định như vậy đi."

Hoàng hậu cúi đầu cũng cho là như vậy: "Vâng, Hoàng thượng phong phân vị cho các nàng đi, cũng nhanh chóng hạ chỉ để mọi người còn chuẩn bị vào cung."

Ngón tay Hoàng đế vô thức gõ lên mặt bàn, trầm ngâm trong chốc lát: "Châu thị xuất thân thấp kém, phong làm Chính Thất phẩm Lương nghi. Chu thị gia thế không tệ, phong làm Tòng Ngũ phẩm Mỹ nhân. Còn Mã thị, trẫm muốn phong phân vị trong Tòng Nhị phẩm Cửu tần, Hoàng hậu cảm thấy phân vị Chiêu dung như thế nào?"

Hoàng hậu có chút kinh ngạc, sau đó rất nhanh lấy lại bình tĩnh cười một cái, mở miệng nói: "Phân vị Mã thị như vậy có phải cao quá hay không? Tuy rằng phụ thân nàng ấy uy nghi chính trực, là cánh tay hữu dụng được Hoàng thượng coi trọng, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại không thích hợp để biểu lộ. Nếu Mã thị vừa vào cung đã được phong vào hàng Cửu tần, ngồi ngang hàng với Ninh muội muội, chỉ sợ điều này không được hay cho lắm. Đại Hoàng tử cũng đến lúc nạp thiếp, tốt xấu gì cũng phải cho Ninh muội muội vài phần mặt mũi."

Hoàng đế nhíu mày, suy tư trong chốc lát: "Hoàng hậu nói có lý, là trẫm suy nghĩ không chu đáo. Vậy thì phong làm Chính Tam phẩm Quý tần đi, trẫm nhớ hình như Mã thị tên là Ngọc Nhi? Ân điển thêm phong hào: Ngọc, cũng coi như là tình nghĩa quân thần giữa trẫm và Mã Uân."

Hoàng hậu cúi đầu cười nhạt: "Hoàng thượng anh minh. Nếu Hoàng thượng yêu thích, đợi sau này nàng ấy vào cung tiếp tục gia phong thêm là được. Thần thiếp cũng thấy đứa bé Mã thị này tính tình hoạt bát, rất dễ khiến người khác yêu mến. Hoàng thượng định an bài ba nàng ấy cư trú ở đâu?"

Hoàng đế vươn tay xoa xoa hai bên Thái Dương: "Hoàng hậu an bài đi."

Hoàng hậu suy nghĩ trong chốc lát, rồi chậm rãi nói: "Châu thị có dung mạo tốt, nhưng xuất thân có chút thấp. Khi tuyển tú thần thiếp thấy tính tình của nàng ấy rất hướng nội, không bằng an bài nàng ấy đến Trường Nhạc cung, bởi vì Ninh Chiêu nghi là người dễ ở chung. Tính tình Chu thị ôn hoà, biết tiến biết lùi, thần thiếp nghĩ nên an bài nàng ấy đến Trữ Tú cung là thích hợp nhất. Tính tình của Nghiêm Tu nghi cũng rất ôn hoà, nhất định sẽ vô cùng hoà hợp. Còn Mã thị... Thần thiếp không thể làm chủ được, Hoàng thượng nghĩ nên an bài nàng ấy như thế nào?"

Hoàng đế suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: "Mã thị trời sinh tính tình hoạt bát, vậy an bài nàng đến Thượng Dương cung đi. Hiền phi vừa chịu nỗi đau mất con, hy vọng với tính tình của Mã thị có thể mang đến cho Hiền phi một chút an ủi và vui vẻ."

Trong lòng Hoàng hậu mắng thầm, chỉ sợ là không đơn giản như vậy. Nhưng nàng vẫn mỉm cười nhu hoà: "Hoàng thượng anh minh."

Thật ra Hoàng hậu cũng thầm cảm thấy có chút may mắn. Hoàng đế coi trọng Mã thị như vậy, thậm chí còn muốn phong Cửu tần, về sau có thể đứng trong hàng tứ phi, vậy nhất định sẽ là chủ vị một cung. Nhưng mà bây giờ Hoàng đế lại an bài Mã thị đến Thượng Dương cung, vậy thì điều đó là không có khả năng. Dù sao ở Thượng Dương cung, Hoa Thường mới là chủ nhân chân chính, không có khả năng bị lay động.

Hiển nhiên, Hoàng hậu nương nương xem nhẹ khả năng sẽ di dời cung.

Hoàng đế lại nhìn nhìn danh sách, mở miệng nói: "Nữ nhi của Phụng Thiên phủ thừa Đỗ Sanh ban cho Luân nhi đi, là thứ phi cũng được. Về sau nếu thấy nàng ấy tốt, mà Luân nhi cũng thích, thì tấn phong cũng không muộn."

Hoàng hậu siết chặt khăn tay, nữ nhi của Chính Tứ phẩm Phụng Thiên phủ thừa chẳng lẽ chỉ xứng trở thành thứ phi của Đại Hoàng tử thôi sao? Ngay cả trắc phi cũng không đủ khả năng để làm. Xem ra, trong lòng Hoàng thượng cũng không phải là không coi trọng Đại Hoàng tử...

"Vâng, Hoàng thượng anh minh." Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, Hoàng hậu vẫn mỉm cười ôn nhu.

Thấy Hoàng thượng có chút mệt mỏi, Hoàng hậu cho người dâng canh sâm lên, nhỏ giọng nói: "Gần đây Hoàng thượng lo lắng quốc sự vất vả, lại thêm nỗi đau mất con. Thân thể của thần thiếp không tốt, không thể vì Hoàng thượng phân ưu, trong lòng thần thiếp cảm thấy vô cùng áy náy. Hoàng thượng phải bảo trọng long thể thật tốt."

Hoàng đế không thích canh sâm, nhưng vẫn giữ cho Hoàng hậu vài phần mặt mũi. Hắn uống một hơi cạn sạch rồi lau miệng nói: "Trẫm không sao cả, phiền Hoàng hậu phải lo lắng rồi."

Một tháng sau, mùa xuân vừa qua, tú nữ vào cung.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 125 - Ngọc Quý Tần

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Vị Ương cung.

Các vị phi tần luôn đến thỉnh an đúng giờ giống như trước đây. Chỉ là hôm nay tất cả mọi người đều yên tĩnh hơn rất nhiều, bởi vì ba vị phi tần mới tiến cung đang có mặt ở đây. Hôm nay các nàng ấy cùng vào cung, chính thức đến thỉnh an.

Hoàng hậu mặc một bộ cung trang màu vàng sáng, trên đầu cài trâm biển phương nạm ngọc [1], trông vô cùng trang trọng. Tuy sắc mặt của Hoàng hậu vẫn có phần xanh xao vàng vọt, nhưng đã tốt lên không ít.

[1] Trâm biển phương nạm ngọc (金镶珠镂空扁方): thanh vàng dát mỏng nạm ngọc hình chữ nhật

1 Trâm biển phương nạm ngọc thanh vàng dát mỏng nạm ngọc hình chữ nhật

Hoàng hậu thấy người tới cũng gần đủ vừa định mở miệng lại nghe thấy tiểu thái giám ngoài cửa cao giọng hô Kỳ Hiền phi nương nương đn

Hoàng hậu thấy người tới cũng gần đủ, vừa định mở miệng, lại nghe thấy tiểu thái giám ngoài cửa cao giọng hô: "Kỳ Hiền phi nương nương đến!"

Hoa Thường mặc một bộ cung trang bằng gấm sẫm màu với hoạ tiết hoa văn in chìm, trâm cài trang sức đều làm từ bạc, trên mặt cũng không tô son điểm phấn, cả người thuần tịnh (thuần khiết + thanh tịnh), từ từ đi đến, chậm rãi bái lạy: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường. Dường như thần thiếp đã đến muộn, mong nương nương thứ tội."

Hoàng hậu lộ ra nụ cười khoan dung, thanh âm ôn nhu: "Hiền phi muội muội đa lễ rồi, cũng không muộn, muội mau ngồi đi. Thân thể của muội không tốt, hà tất phải làm khó mình đến đây thỉnh an vậy."

Hoa Thường ngồi xuống, hơi cúi đầu nhỏ giọng nói: "Hoàng hậu khai ân, chấp thuận cho thần thiếp dưỡng bệnh, thần thiếp vô cùng cảm kích. Chỉ là hôm nay ba vị muội muội mới tiến cung, lần đầu đến thỉnh an, lại có người dọn đến ở trong cung của thần thiếp. Nếu thần thiếp không tới thì có phần thất lễ rồi."

Hoàng hậu lộ ra nét mặt bất đắc dĩ, hờn giận nói: "Muội chính là quá đa lễ, cử chỉ hành động đều có phong thái của đại gia khuê tú, chỉ làm khổ bản thân. Dù muội không tới, cũng sẽ không ai để ý, tất cả mọi người đều vô cùng thông cảm cho muội."

a595db9">Hoa Thường hơi cúi đầu đáp lại.

Bởi vì Thẩm Thục phi còn đang bị cấm túc, cho nên sau khi Hoàng hậu thấy Hoa Thường tới, sợ nhắc đến chuyện đau lòng của Hoa Thường, cũng không đề cập đề tài có liên quan đến Tiêu Phòng cung.

Ba vị phi tần mới tiến cung có vẻ khá thận trọng, đặc biệt là Ngọc Quý tần nhìn thấy Hoa Thường lại càng khẩn trương thêm mấy phần. Sau này nàng còn muốn "kiếm sống" dưới tay Hoa Thường, đương nhiên trong lòng thấp thỏm không yên rồi.

Hơn nữa vị nương nương chủ vị này vừa mới mất đi hài tử, Ngọc Quý tần không biết làm sao cho đúng nên càng thêm hoảng hốt, chỉ hy vọng vị nương nương này đừng giận chó đánh mèo lên người mình.

Đức phi mặc một bộ cung trang bằng gấm thêu hoa mẫu đơn, khuy áo viền tơ vàng, trên đầu cài trâm Như Ý kết song châu bằng bạch ngọc khảm san hô đỏ, vô cùng nổi bật chói mắt, lộng lẫy hơn Hoàng hậu và Hoa Thường rất nhiều.

Lúc này Đức phi tươi cười, lên tiếng nói: "Vẫn nên để ba vị muội muội mới vào cung chào hỏi đi. Thần thiếp nhìn những tiểu cô nương xinh tươi như hoa, vô cùng yêu thích."

Hoàng hậu cười nói: "Đáng tiếc lần này không sắp xếp người đến Ngọc Hoa cung của người, nếu không người lại có người làm bạn rồi."

Đức phi xua tay cười: "Cũng không hẳn, nếu là người tẻ nhạt như Thẩm Vinh hoa thì thần thiếp sẽ buồn đến chết mất."

Thẩm Vinh hoa cười ngại ngùng, thật ra nàng nhìn rất đẹp, có một loại khí chất nhu hòa, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp quá yên tĩnh rồi."

Hoàng hậu cười cười, ngẩng đầu lên nói: "Ngọc Quý tần, Chu Mỹ nhân, Châu Lương nghi, các người tiến lên chào hỏi đi."

Ba vị phi tần mới kính trà cho Hoàng hậu, sau khi lần lượt thỉnh an các vị phi tần phân vị cao đang ngồi thì được xem là chu toàn lễ nghĩa, chính thức trở thành nữ nhân của Hoàng đế.

Hoàng hậu nở nụ cười nhu hòa ấm áp, khẽ rũ mi mắt, giọng nói nghiêm túc: "Trước khi các người tiến cung đều đã được học cung quy, bốn cung cũng tin tưởng sự giáo dưỡng của các người, về sau đều là tử muội, nhất định phải sống chung hòa thuận, vì Hoàng thượng kéo dài con nối dòng."

"Tần thiếp cần tuân lời dạy bảo của nương nương."

Sau khi thỉnh an xong, Hoa Thường dẫn theo Ngọc Quý tần về Thượng Dương cung, An Quý cơ cũng đến ngồi bên cạnh.

Hoa Thường ngồi trên ghế chủ vị, Lan Chi đứng phía sau Hoa Thường, nhẹ nhàng bóp vai cho nàng. Ngọc Quý tần và An Quý cơ chia ra ngồi ở hai bên. Ngọc Quý tần có vẻ càng thêm khẩn trương, dáng vẻ của An Quý cơ thì thông thả hơn.

Hoa Thường nâng mắt đánh giá cẩn thận Ngọc Quý tần nhiều hơn một chút.

Hôm nay Ngọc Quý tần mặc một bộ cung trang bằng lụa thêu hoa mộc lan màu xanh, đầu vấn búi tóc song la [2], cài một cây trâm ngọc trai đính tua rua, khuyên tai trâm châu mượng mà vành vòng cổ vô cùng phù hợp với khí chất của nàng.

[2] Búi tóc song la (双螺髻)

2 Búi tóc song la

Dường

Hình như Ngọc Quý tần chỉ mới mười bốn tuổi, cả người đều nhỏ nhắn, còn có nét trẻ con. Khuôn mặt tròn tròn, cặp mắt nho nhỏ, so với thẩm mỹ bình thường thì nàng không được tính là xinh đẹp, nhưng lại khiến người nhìn ưa thích.

Hoa Thường cười ôn nhu, lên tiếng nói: "Người vừa mới vào cung, tuy phân vị cao nhưng tuổi còn nhỏ. Nếu người có gì không hiểu thì có thể đến hỏi bốn cung, hoặc là trao đổi với An Quý cơ, tính tình của nàng ấy cũng rất tốt."

Ngọc Quý tần vội vàng hành lễ đáp vâng.

Hoa Thường cười nói: "Mấy ngày trước bốn cung sảy thai, hiện tại vẫn còn bệnh, e là không có thời gian chăm lo cho người. Trên cơ bản thì bốn cung không đi thỉnh an, về sau người theo An Quý cơ đến Vị Ương cung và Từ Ninh cung thỉnh an là được. Bốn cung đã cho người dọn dẹp xong tả thiên điện, người có thể trực tiếp dọn vào ở rồi."

Ngọc Quý tần nhún người hành lễ: "Vâng, tạ nương nương quan tâm yêu mến, tần thiếp vô cùng cảm kích."

Sau ngày đó, trong vòng ba tháng, nổi bật nhất hậu cung chính là vị Ngọc Quý tần này. Dường như Hoàng đế đặc biệt sủng ái nàng ta, một tháng đến chỗ nàng ta ít nhất là năm sáu lần. Bởi vì Hoàng đế tiết chế, một tháng đến hậu cung cũng chỉ có mười mấy lần nên đây chính là một con số tương đối đáng sợ.

Nghe nói Thấm Thực phi vô cùng tức giận, nhưng nàng đang trong thời gian bị cấm túc nên đành phải bất lực. Vì thế Thấm Thực phi tức giận đến mức ngã bệnh.

Tuy rằng những phi tần khác cũng đổ kỵ, nhưng thứ nhất Ngọc Quý tần ở phân vị cao, không dễ chèn ép. Thứ hai nàng ta lại là người được Hoa Thường che chở nên không dễ xuống tay. Cho nên sự nổi bật của Ngọc Quý tần tạm thời không có người thứ hai đạt được.

Đối với Ngọc Quý tần đang được sủng ái, Hoa Thường cũng không có quá nhiều ghen tị. Dù sao nếu Hoàng thượng không đến chỗ của Ngọc Quý tần thì cũng sẽ đến chỗ của người khác, sủng hạnh ai thì có gì khác nhau đâu?

Dù sao Ngọc Quý tần cũng là người của Thượng Dương cung, để nàng ta được lợi vẫn tốt hơn để kẻ khác được lợi, điều này Hoa Thường hiểu rất rõ.

Thật ra bản thân Ngọc Quý tần cũng vô cùng căng thẳng. Nàng hết mực cung kính với Hoa Thường, lại thêm tính cách ngây thơ đáng yêu, có phần hơi ngốc nên Hoa Thường còn khá là thích nàng.

Trong hậu cung rất khó có được nữ nhân như vậy, ở chung lại thoải mái, đương nhiên khiến người ta yêu thích.

Còn Chu Mỹ nhân và Châu Lương nghi, dường như cũng giống với các phi tần phân vị thấp khác, mờ nhạt trong hậu cung.

Thượng Dương cung, chính điện.

Hoàng đế thường tới Thượng Dương cung, một phần là tới thăm Hoa Thường, phần còn lại là vì Ngọc Quý tần đang được hân sủng ái cũng ở đây.

Thân thể của Hoa Thường đã tốt hơn rất nhiều, có thể xem như là khỏi hẳn, chỉ là trông có chút gầy ốm, làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Hoàng đế ngồi trên ghế chủ vị, nhìn Hoa Thường bưng trà rót nước, thấp giọng nói: "Mấy ngày nay Ngọc Quý tần thế nào? Thời tiết mùa hè nóng bức mà nàng ấy lại nhiễm phong hàn. Theo trẫm thấy thì nàng ấy là tiểu cô nương không chịu được nóng, nên dùng nhiều băng một chút."

Hoa Thường ôn nhu cười khẽ: "Lần này Hoàng thượng nghĩ oan cho Ngọc Quý tần rồi. Thái y vừa tới xem qua, chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng. Ngọc Quý tần đã có thai được gần ba tháng rồi."

Hoàng đế ngẩn ra, phản ứng đầu tiên lại là nhìn xem sắc mặt của Hoa Thường như thế nào. Tuy trong lòng hẳn có vui sướng, nhưng cũng có vài phần khó chịu không nói nên lời. Trên mặt Hoàng đế cũng không có biểu

hiện gì, chỉ là hơi nhếch khóe miệng lên, bình tĩnh nói: "Thật sao? Đúng là chuyện vui."

Hoa Thường cũng cười theo, không nói gì.

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Hoàng đế mở miệng trước: "Trẫm vốn không muốn để nàng ấy có thai sớm như vậy, một phần là vì tuổi nàng ấy còn nhỏ, có cũng không chắc là giữ được, một phần là vì nàng... Đây cũng không phải là điều trẫm muốn. Trẫm đã nói việc này với Thái Y viện. Thái y nói thường xuyên ăn một ít đồ ăn có tính hàn hoặc dùng thuốc tránh thai là được. Không nghĩ đến... xem ra là chẳng có tác dụng gì."

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu nói: "Thần thiếp không sao. Mất đi đứa bé kia, tuy thần thiếp có đau buồn, nhưng hiện tại nhìn thấy Ngọc Quý tần có thai, thần thiếp cũng vui mừng thay cho Hoàng thượng. Hy vọng sự xuất hiện của đứa bé này có thể khiến Hoàng thượng vui vẻ hơn một chút, tươi cười nhiều hơn."

Ở cổ đại tránh thai là vô cùng khó khăn, đặc biệt là việc tránh thai mà không làm tổn hại đến thân thể. Hầu hết tránh thai là tuyệt dục, cơ bản đều dùng độc (tác giả dùng ** trong bản gốc). Ví dụ như thủy ngân, nếu dùng không cẩn thận, thì ngay cả mạng sống cũng chẳng còn, vô cùng nguy hiểm đáng sợ.

Đương nhiên không thể dùng biện pháp như vậy với Ngọc Quý tần, cho nên thất bại cũng là chuyện thường tình.

Nụ cười của Hoàng đế có chút chua xót, hình như đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác như vậy. Rõ ràng đây là một chuyện vô cùng vui vẻ, nhưng lại không thể vui lên được, giống như hắn đã làm ra chuyện gì sai lầm vậy.

Có lẽ Hoa Thường cảm nhận được tâm tình của Hoàng đế, nàng cảm thấy như được an ủi trong lòng. Dù thế nào đi nữa, người nam nhân này còn để ý đến cảm nhận của nàng là tốt rồi. Hoa Thường nhẹ giọng nói:

"Hoàng thượng đến thăm Ngọc Quý tần đi. Nàng ấy còn nhỏ tuổi, chưa có kinh nghiệm trong việc mang thai, nếu nàng ấy có thể nhìn thấy Hoàng thượng thì sẽ yên tâm hơn rất nhiều."

Hoàng đế thấy sắc mặt Hoa Thường không có gì thay đổi, liền gật đầu nói: "Trẫm đi thăm nàng ấy, lát nữa sẽ quay lại."

Hoa Thường ôn nhu gật đầu, nhìn theo bóng dáng Hoàng đế rời đi.

Hoàng đế đi rồi, Hoa Thường quay đầu nói với Lan Chi: "Phái người đến các cung báo tin vui đi, đặc biệt là Từ Ninh cung và Vị Ương cung, Ngọc Quý tần có thai là chuyện tốt."

Lan Chi hành lễ, chậm rãi lui ra.

Thước Dực nhẹ giọng nói: "Ngọc Quý tần vào cung mới được ba tháng, nhanh như vậy đã mang thai, đúng là rất may mắn."

Hoa Thường tự rót cho mình một chén trà, thấp giọng lên tiếng: "Vừa nhìn là biết Ngọc Quý tần không phải loại cô nương nhà phú quý được nuông chiều từ bé. Phụ thân nàng ta là võ tướng, xem ra sinh hoạt trong nhà cũng thoải mái tùy hứng, nhưng như vậy lại khiến cho Ngọc Quý tần khỏe mạnh hoạt bát, nguyên khí dồi dào, căn cơ tốt, đương nhiên sẽ dễ dàng mang thai."

Thước Dực nhẹ nhàng rũ mi mắt xuống, chua xót nói: "Nhưng nô tỳ đau lòng cho nương nương, nếu đứa nhỏ của nương nương vẫn còn, sao có thể đến lượt Ngọc Quý tần..."

Nụ cười của Hoa Thường hơi cứng nhắc: "Cho dù đứa nhỏ của bốn cung vẫn còn, thì người khác cũng sẽ có hài tử. Mọi việc không nên nhìn vào tiểu tiết, không phải tất cả mọi người đều lấy người làm trung tâm đâu."

Thước Dực nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nương nương nhà mình, trong lòng tràn ngập chua xót. Điều mà nương nương khiến cho người ta đau lòng chính là nàng không biết thương cho bản thân, cũng không cho phép bản thân mình được đau lòng.

Hoa Thường chậm rãi đi đến trước cửa sổ, nhìn ánh nắng tươi sáng bên ngoài, nhàn nhạt nói: "Phải mấy lão mama có kinh nghiệm trong điện của bốn cung đến chăm sóc Ngọc Quý tần đi. Bốn cung muốn đứa nhỏ của Ngọc Quý tần được sinh ra một cách bình an."

Hoa Thường không phải quý nữ cổ đại chân chính là "không nhìn thấy cửa lớn, không bước ra cửa nhỏ". Tuy giới hạn trong khuê phòng nhưng nàng vẫn có tầm nhìn. Phụ thân của Ngọc Quý tần không phải vật trong ao (người tầm thường), nghìn quân dễ có, một tướng khó cầu. Chiến sự Tây Bắc kéo dài liên tục nhiều năm, cũng chỉ có phụ thân Ngọc Quý tần là ngăn được cơn sóng dữ. Hiện tại chiến sự sắp kết thúc, chờ đại quân khai hoàn hồi kinh thì địa vị của Ngọc Quý tần sẽ không như bây giờ nữa. Thậm chí không chỉ có nàng ta, mà địa vị của toàn bộ Mã thị cũng sẽ thay đổi.

Đây là tân quý, đây là long sủng.

Từ lúc bắt đầu, Hoa Thường đã biết, bất luận Hoàng đế thật sự thích hay là nhất thời bị mê luyến đi nữa, thì Hoàng đế cũng sẽ sủng ái Ngọc Quý tần.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 126 - Song Hỉ Lâm Môn?

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường dựa vào cửa sổ, thấy cây cối bên ngoài đã có lá vàng khô héo, nên cũng sinh ra vài phần cảm giác cô đơn hiu quạnh. Đường như tuổi càng nhiều thì người cũng trầm hơn, lòng dần dần già cỗi đi.

Trong tay Lan Chi cầm một chiếc áo choàng bằng lụa màu lam thêu hoa, nhẹ nhàng khoác lên vai Hoa Thường, ôn nhu mở miệng nói: "Vào thu trời lạnh, nương nương mặc nhiều một chút."

Khóe miệng Hoa Thường hơi nhếch lên, giọng nói nhu hòa: "Ta biết, chỗ Ngọc Quý tần thế nào rồi?"

Lan Chi nhẹ nhàng trả lời: "Mỗi ngày Thái y đều bắt mạch bình an, hiện tại thai nhi xem như ổn định, không có vấn đề gì." Lan Chi dứt lời nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nói tiếp: "Tội gì nương nương phải nghĩ cho nàng ta? Chăm sóc tốt bản thân mới là quan trọng nhất."

Thanh âm của Hoa Thường trở nên nhu hòa hơn: "Hiện tại Ngọc Quý tần đang ở Thượng Dương cung, sao bốn cung có thể không quan tâm được đây? Nếu không lại vô duyên vô cớ khiến cho người khác chê cười."

Đang nói chuyện, Thước Dực tay chân nhẹ nhàng đi vào điện, cẩn thận nhìn sắc mặt của Hoa Thường, sau khi nhún người hành lễ, do dự không biết phải mở miệng như thế nào.

Hoa Thường thấy thế, hơi mím môi, ôn nhu nói: "Thước Dực, có chuyện gì sao?"

Thước Dực rũ mắt xuống, thanh âm thật nhỏ, thấp giọng nói: "Khởi bẩm nương nương, hôm nay Thái y đến bắt mạch bình an, An Quý cơ ở hậu điện truyền ra tin vui có hỉ."

Lan Chi mở to hai mắt, nặng nề thở ra một hơi, nhìn về phía Hoa Thường, tức giận đến mức đôi môi cũng run lên.

Hoa Thường sững sốt trong giây lát, biểu tình có chút mê mang, sau đó phục hồi lại tinh thần, khẽ mỉm cười rồi nói: "Đây là chuyện vui, Thượng Dương cung lại có song hỉ lâm môn, phái nhóm tiểu thái giám đi các cung báo tin đi. Hoàng thượng và Thái hậu nhất định sẽ rất vui mừng."

Tính thời gian có lẽ An Quý cơ có thai cũng gần gần ngày với Ngọc Quý tần. Thượng Dương cung là nơi loan giá của Hoàng đế đến nhiều nhất. Hoa Thường và Ngọc Quý tần đều là sủng phi, An Quý cơ cũng xem như là dính một chút phúc, được triệu hạnh một hai lần. Không nghĩ đến, bây giờ An Quý cơ lại có hỉ, cũng coi như là may mắn.

Thước Dực hành lễ, cẩn thận lui ra.

Lan Chi tức giận đến mức không nhịn nổi, hạ giọng nói: "Đây thật sự là khinh người quá đáng! Nương nương! Chúng ta không động được Ngọc Quý tần, chỉ có để nàng ấy dưới mí mắt mà trông chừng. Nhưng hiện tại đến An Quý cơ cũng không thể động sao? Có phúc phận mang thai thì cũng phải xem nàng ta có phúc khí mà sinh ra hay không!"

Sắc mặt Hoa Thường trầm xuống, lạnh giọng quát lớn: "Nói năng hàm hồ!"

Vành mắt Lan Chi tràn đầy nước mắt, sao mệnh của nương nương lại khổ như vậy?

Hoa Thường chậm rãi nhắm mắt lại, từ từ mở miệng nói: "Việc khi nào có hài tử sao nàng ta có thể quyết định được? Người giận chó đánh mèo lên An Quý cơ thì có lợi gì?"

Lan Chi nhìn khuôn mặt không cảm xúc gì của Hoa Thường, đè thấp giọng, tàn nhẫn nói: "Không ai có thể quyết định được khi nào có hài tử. Vậy lúc nào hài tử mất thì có ai ngăn cản được không?"

Hoa Thường cười nhạt một tiếng: "An Quý cơ, bốn cung thật sự có thể ra tay, thậm chí làm đến mức thiên y vô phòng. Nhưng có ý nghĩa gì? Chỉ vì để hạ giận sao? Nếu như người thật sự có năng lực, mưu hại hoàng tử trong bụng An Quý cơ làm gì, trực tiếp mưu hại Thái tử đi!"

Lan Chi bị ngữ khí nghiêm túc của Hoa Thường dọa sợ tới mức "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, không dám nói lời nào.

Hoa Thường rất ít khi đại nộ bùng bùng như vậy, Lan Chi run lên bần bật, nước mắt "ào ào" tuôn rơi, vừa sợ hãi vừa ấm ức.

"Nương nương bớt giận, nô tỳ sai rồi, nương nương đừng tức giận làm hại đến thân thể." Lan Chi vươn tay kéo nhẹ góc váy của Hoa Thường, thấp giọng nhận sai.

Gương mặt Hoa Thường không có biểu cảm gì, nhắm mắt thở dài, có thể nhìn ra sắc mặt nàng thoáng có nét mệt mỏi, giọng nói lạnh nhạt: "An Quý cơ có thai là hỉ sự, thường."

Lan Chi dập đầu vâng lời: "Vâng, nô tỳ sẽ tự mình sắp xếp danh sách quà tặng."

Bên này bởi vì hai thai phụ trong cung của mình mà có lẽ Hoa Thường không thoải mái, không nghĩ tới trong lòng hai thai phụ bên kia cũng sợ hãi không thôi.

Thượng Dương cung, hậu điện.

An Quý cơ nằm trên giường, trên người phủ một chiếc chăn mỏng màu lam, biểu tình vừa vui vừa buồn.

Vui chính là tiến cung sáu năm, tuy sủng ái không nhiều, nhưng cuối cùng trời cao cũng rủ lòng thương, có được cái thai này, sau này còn có chỗ dựa. Buồn là vì thời gian có thai quá không đúng lúc, cực kỳ không đúng lúc rồi...

An Quý cơ thật sự sợ hãi. Đầu tiên là nương nương chủ vị Hiền phi sảy thai, tiếp đến là Quý tần ở tả thiên điện có thai, ngay sau đó mình lại có thai, đây là dậu đổ bìm leo, làm mọi việc nghiêm trọng thêm! Đây không phải là đang trực tiếp chọc vào nỗi đau của nương nương chủ vị hay sao?

Nếu có thể, nàng cũng không muốn mang thai vào lúc này.

Huống chi, nàng và Ngọc Quý tần cũng khác nhau. Ngọc Quý tần có gia thế, có sủng ái, cho dù có hài tử, Hiền phi cũng sẽ không mất đi lý trí mà ra tay với nàng ấy.

Nhưng nàng lại chỉ là một Quý cơ nhỏ bé, gia thế không cao, sủng ái không nhiều. Trước mặt Hiền phi, nàng chỉ như một con kiến, hiện tại sao nàng có thể không lo lắng sợ hãi đây?

An Quý cơ nhìn ban thưởng của Hoàng đế, Thái hậu, Hoàng hậu và các phi tần phân vị cao đưa tới bày đầy trong điện lại cảm thấy không rét

mà run.

Sáng sớm ngày thứ hai, chính điện Thượng Dương cung.

Hoa Thường mặc một bộ thường phục, tóc chỉ dùng một cây trâm cố định, ngồi trên ghế chủ vị, phía dưới là An Quý cơ đang mang thai.

Trên người An Quý cơ mặc một bộ y phục bằng gấm màu lam nhạt, búi tóc chỉnh tề, trang sức trên đầu trên tay đều vô cùng đơn giản mộc mạc, không có gì khác biệt so với trước đây.

Hoa Thường đánh giá vài lần, cất tiếng cười khẽ. Thật là, cực cho nàng ta phải chú ý cẩn thận một phen rồi, tâm tư cũng cẩn trọng. Sau đó Hoa Thường cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Hiện tại trang điểm, dung mạo, cử chỉ của An Quý cơ đều giống như trước kia, không nhìn ra được chút dáng vẻ nào của một thai phụ, xem ra hẳn là không muốn chọc đến Hoa Thường.

An Quý cơ lộ ra tươi cười, thanh âm khiêm tốn ôn thuận: "Nương nương bệnh đã nhiều ngày, tần thiếp cũng vô cùng lo lắng mong nhớ, mới cố ý đến thỉnh an, mong nương nương sớm khang phục (khỏi bệnh, hồi phục sức khỏe)."

Hoa Thường khẽ gật đầu, vẫy tay nói: "Đến đây ngồi bên cạnh bốn cung đi."

An Quý cơ cúi đầu nhỏ giọng đáp ứng, sau đó đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Hoa Thường, nhẹ nhàng ngồi vào bên cạnh Hoa Thường.

Hoa Thường cẩn thận nhìn sắc mặt của An Quý cơ, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nàng ta, mở lời: "Khí sắc không tệ, hiện tại người cũng là người có

thai, nên chú ý chăm sóc bản thân."

An Quý cơ kinh sợ cười nói: "Đa tạ nương nương quan tâm, nương nương đối xử tốt với tần thiếp, tần thiếp ghi nhớ trong lòng."

Hoa Thường cầm chén trà nhỏ trên bàn bên cạnh lên, nhẹ nhàng thổi nước trà nóng, đôi môi đỏ thắm nâng lên một độ cong hoàn mỹ, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Người đang sợ hãi sao?"

An Quý cơ hốt hoảng, vội vàng nói: "Trong sáu năm nay, nương nương đối với tần thiếp ân trọng như núi, tần thiếp không sợ."

Hoa Thường uống một ngụm trà, nhàn nhã đặt chén xuống, chậm rãi nói: "Nếu bốn cung là người thì cũng sẽ sợ hãi. Nhưng nếu người là bốn cung, người sẽ làm gì?"

An Quý cơ bình tĩnh lại, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hoa Thường, nhẹ nhàng lên tiếng: "Trong lòng tần thiếp nương nương vẫn luôn là người cao cao tại thượng, khiến người khác vô cùng đổ kị. Tất cả những phẩm đức tốt đẹp của nữ tử đều có thể nhìn thấy trên người nương nương, vĩnh viễn tần thiếp không thể giống như nương nương."

Hoa Thường hơi quay đầu, nhìn dáng vẻ đoan chính của An Quý cơ, khẽ thở dài, lắc đầu, mở miệng nói: "Bốn cung không điên, bốn cung cũng không ngốc. Bốn cung sẽ che chở cho người. Cần thận chăm sóc bản thân đi, đừng sợ."

Dường như An Quý cơ nhẹ nhàng thở ra, sau đó thật cẩn thận ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: "Nương nương, tần thiếp vẫn luôn là người của nương nương. Tuy tần thiếp vẫn chưa trợ giúp được gì cho nương nương, nhưng đứa nhỏ của tần thiếp có thể giúp tần thiếp hoàn thành những mong mỏi chưa làm được của tần thiếp cho nương nương."

Những lời này của An Quý cơ là đang ám chỉ lòng trung thành của nàng ta.

Trong lòng Hoa Thường cũng hiểu rõ. Nàng có chút kiêng kị Ngọc Quý tần, nên không thể động đến Ngọc Quý tần, cũng không thể động tới đứa nhỏ của nàng ta. Nhưng An Quý cơ thì khác. Nàng có thể động đến nàng ta, cũng như đứa nhỏ của nàng ta.

Hoa Thường vươn tay vuốt tóc An Quý cơ: "Trở về nghỉ ngơi cho thật tốt, trong điện của bốn cung có không ít lão mama có kinh nghiệm, người dẫn về mấy người đi."

An Quý cơ cung kính nhún người hành lễ: "Vâng, cảm ơn nương nương yêu quý."

Lan Chi vẫn luôn trầm mặc đứng phía sau Hoa Thường, chờ An Quý cơ đi rồi, mới mở miệng nói: "An Quý cơ gặp được nương nương chính là may mắn lớn nhất đời này của nàng ta."

Hoa Thường cong cong khóe môi, có vài phần tự giễu, cũng có vài phần lý trí: "Nếu quyết định rộng lượng thì phải rộng lượng đến cùng. Phải làm người tốt từ đầu đến cuối, khiến người ta cảm kích người, mà không phải sợ hãi xen lẫn oán hận người. Có đứa nhỏ của An Quý cơ nguyện mãi mãi trung thành với bốn cung mới là lợi ích lớn nhất."

Lan Chi rũ mi mắt xuống, trong lòng không nói rõ được là tư vị gì. Nàng vốn là một nha hoàn ôn trọng bình tĩnh, được phu nhân dạy dỗ từ nhỏ đến lớn, nhưng bây giờ càng ngày nàng càng mất đi bình tĩnh, cũng bởi vì quá để ý.

Nàng quá để ý đại tiểu thư, thậm chí là đồng cảm, coi như là chính mình trải qua vậy.

Hoa Thường chậm rãi đứng dậy, đi vào nội điện, nằm nghiêng trên giường, trầm giọng phân phó: "Phái người đến Kiến Chương cung báo một tiếng, nói nếu Hoàng thượng có thời gian thì mời người đến Thượng Dương cung một chuyến."

Lan Chi hành lễ vâng lời.

Buổi tối, đèn ở chính điện sáng ngời, An Quý cơ ở hậu điện dựa vào cửa nhìn về hướng chính điện, tâm trạng không tốt.

Tiểu cung nữ cầm áo choàng khoác lên vai An Quý cơ, khẽ nói: "Sắc trời đã tối, gió lớn, nương nương vào trong thôi."

An Quý cơ chậm rãi lắc đầu, mở miệng nói: "Ta chỉ muốn đứng ở chỗ này một lát, không cần phải để ý đến ta."

Nàng biết Hoàng đế tới, đang ở chính điện, bên cạnh Hiền phi nương nương.

An Quý cơ rũ mi mắt xuống, khóe miệng là ý cười tự giễu. Tin tức mang thai đã truyền khắp hậu cung được hai ngày, Hoàng đế cũng không đến liếc nhìn nàng một cái, cho dù hai người cách nhau không xa.

Chưa xót của nàng ai có thể hiểu rõ?

Cuộc sống trong sáu năm đều như một ngày, buồn tẻ, nhạt nhẽo, thậm chí có cả cô đơn đến tuyệt vọng.

Nàng không oán hận ai, cũng không biết nên oán hận ai.

Hiện tại có thai, đã chứng minh trời cao đối với nàng không bạc, không nên yêu cầu xa vời nhiều hơn.

Bàn tay An Quý cơ nhẹ nhàng đặt lên bụng nhỏ, trên mặt chậm rãi lộ ra ý cười ôn nhu. Hải tử, chỉ cần có đứa bé này, mọi chuyện đều không

quan trọng.

Đứa bé này là hy vọng duy nhất của nàng, cũng là hy vọng duy nhất của cả gia tộc nàng.

Thượng Dương cung, chính điện.

Hoàng đế và Hoa Thường dùng bữa tối trong trầm mặc. Dường như trong lòng hai người đều hiểu rõ mà không ai nói ra, trong điện có chút yên tĩnh, chỉ có âm thanh chén đĩa va chạm vào nhau phát ra.

Thật vất vả mới ăn xong bữa tối rồi rằm này, Hoàng đế cũng khẽ thở ra một hơi.

Hiện tại Hoàng đế cũng vô cùng đau đầu. Hẳn để Ngọc Quý tần đến ở Thượng Dương cung vốn là hy vọng tiểu cô nương ngây thơ hoạt bát kia có thể mang lại cho Hoa Thường an ủi và vui vẻ.

Nhưng không nghĩ tới, Ngọc Quý tần mang thai. Đây không phải trực tiếp va vào mặt Hoa Thường sao? Hoàng đế chỉ có thể tự nuốt xuống cục nghẹn này, tự nhận xui xẻo rồi.

Lại càng không nghĩ tới, thời điểm quan trọng này An Quý cơ cũng mang thai! Chẳng lẽ các người mang thai cũng bàn bạc với nhau từ trước sao? Như vậy là hãm hại trăm các người có biết hay không?

Trước kia trăm chờ đợi hài tử suốt ba năm, các người đều không có, giờ lại cố tình có vào lúc này!

Tuy có hài tử, Hoàng đế rất vui mừng, nhưng sao lại nhanh như vậy? Sao lại liên tiếp như vậy? Sao lại cùng nhau như vậy chứ!

Cho dù hiện tại tâm tư Hoàng đế có không tinh tế đi nữa thì hẳn cũng cảm thấy chuyện này đối với Hoa Thường là không tốt chút nào.

Nàng mới vừa sảy thai, trong cung nàng lại có hai người mang thai, ai nhìn mà không sốt ruột cho được.

Hoa Thường bưng trà đến bên cạnh Hoàng đế, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng dùng trà."

Hoàng đế nhận lấy chén trà, lại không uống, trở tay đặt chén trà lên bàn nhỏ bên cạnh, nhìn Hoa Thường khẽ hỏi: "Thân thể nàng đã tốt hơn chưa?"

Hoa Thường rũ mắt cười nhạt: "Khá hơn nhiều rồi, Thái y nói không có gì đáng ngại, qua vài ngày nữa thần thiếp sẽ đi thỉnh an trở lại."

Sắc mặt Hoàng đế thả lỏng rất nhiều, mở miệng nói: "Săn bắn mùa thu tới rồi, vừa hay cũng đánh xong chiến sự ở Tây Bắc, nên trẫm quyết định năm nay không tổ chức săn bắn mùa thu nữa, mà là trực tiếp đi Tây tuần [1]. Một mặt là tuần tra quốc khố, mặt khác là xử lý chuyện cầu hòa của người Hồ. Thường nhi có muốn đi không?"

[1] Tây tuần: Đi tuần tra ở phía Tây.

Hoa Thường giật mình ngây ra một lúc, sau đó cảm thấy vô cùng kinh hỉ, trên mặt bất giác lộ ra vẻ chờ mong.

Hoàng đế tuần du thật sự là một chuyện lớn, hơn nữa là đi Tây Bắc. Ở đó có hoang mạc, có thảo nguyên, có ốc đảo cũng có sơn nguyên, là một tiểu thư khuê các không thấy cửa lớn không ra cửa nhỏ, Hoa Thường thật sự cảm thấy kinh hỉ.

"Hoàng thượng muốn dẫn thần thiếp đi sao?" Đôi mắt Hoa Thường sáng lấp lánh, giống như chứa vô vàn ánh sáng của các ngôi sao.

Nhìn thấy biểu tình chờ mong và khao khát của Hoa Thường, Hoàng đế cũng cảm thấy tâm tình thoải mái, gật đầu khẳng định: "Chỉ dẫn nàng đi."

Hoa Thường lại ngậy ra, nếu trong hành trình có tiếp nhận báii kiến và cầu hòa của người Hồ, không phải nên dẫn theo Hoàng hậu sao? Bởi vì sẽ có yến hội, mà yến hội thì nhất định phải có nữ chủ nhân ngồi chủ vị.

Hoa Thường có chút ngậy thơ, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng không dẫn theo Hoàng hậu nương nương sao?"

Hoàng đế vân đạm phong khinh cười nói: "Mọi việc ở hậu cung phức tạp, còn phải làm phiền Hoàng hậu nên lần Tây tuần này không cần, nếu có lần sau thì lại bàn tiếp."

Trên mặt Hoa Thường lộ ra nụ cười cảm động, nàng nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực Hoàng đế, giọng nói mang theo ngọt ngào hạnh phúc: "Thần thiếp thật sự rất vui mừng."

Hoàng đế rũ mi mắt xuống, nhìn đỉnh đầu của Hoa Thường, bất đắc dĩ lắc đầu, sủng nịnh ôm lấy Hoa Thường.

Mặc kệ ra sao, nàng vui vẻ là được.

Hoa Thường lập tức trở nên hứng thú bưng bưng, dường như buồn bực mấy ngày nay đều đã biến mất, kéo tay Hoàng đế mặc sức tưởng tượng thế giới bên ngoài.

Hoàng đế cũng tùy theo nàng, ôm bả vai của nàng, khoe miệng đều là ý cười ôn hòa.

Hoa Thường đang nói được một nửa, đột nhiên nghĩ đến phải làm sao với bọn trẻ bây giờ? Sau đó nàng lập tức quay đầu hỏi: "Hoàng thượng, nếu thần thiếp đi rồi, thì Thế tử, tiểu Tứ và Việnnhi phải làm sao?"

Hoàng đế bất đắc dĩ cười nói: "Viện nhi còn quá nhỏ, chắc chắn không thể đi, để lại cho mama chăm sóc. Còn Thế tử và tiểu Tú, trăm định dẫn chúng theo. Không chỉ có chúng nó, mà vương công quý tộc, trăm cũng định dẫn theo không ít."

Tuy rằng Hoa Thường có chút luyến tiếc nữ nhi bảo bối, nhưng vẫn chấp nhận được.

Nói chuyện của bọn trẻ xong, đột nhiên Hoa Thường nhớ tới hai thai phụ trong cung của mình. Đêm nay nàng mời Hoàng đế đến đây vốn là để thảo luận chuyện này, không ngờ có chuyện vui, nàng lại quên mất.

Hoa Thường trầm ngâm trong chốc lát, chỉnh sửa lại lời nói một chút. Nói về vấn đề thai phụ, thật sự là làm mất hứng, nhưng không thể tránh khỏi chuyện này, không bằng nói sớm cho xong việc.

Hoa Thường cười cười, nhẹ nhàng lên tiếng: "An Quý cơ có thai, người còn chưa đi thăm nàng ấy đâu."

Nét cười trên mặt Hoàng đế hơi nhạt đi, sau đó khóe miệng kéo lên, ôn nhu nói: "Trăm có thời gian sẽ đi xem, không vội."

Hoa Thường mím môi, thanh âm ôn nhu: "Theo quy củ, mang thai tấn vị, sinh con tấn vị. Ngọc Quý tần là phi tần có phân vị cao, không nằm trong số này, thần thiếp cũng không tiện mở miệng. Nhưng An Quý cơ là người trong cung thần thiếp đã lâu, thật vất vả mới mang thai, Hoàng thượng cũng nên tấn vị cho nàng ấy mới phải."

Hoàng đế trầm mặc trong chốc lát mới lên tiếng: "Sao nàng lại đột nhiên nhớ tới việc này?"

Hoa Thường rũ mắt khẽ nói: "Thần thiếp làm chủ một cung, mọi việc lớn nhỏ trong cung đều phải chú ý. An Quý cơ cũng là lão nhân trong cung như thần thiếp, luôn cẩn trọng suốt nhiều năm như vậy, thần thiếp nhìn

thấy, trong lòng cũng thương tiếc cho nàng ấy. Hiện tại nàng ấy có thể có thai, thần thiếp cũng vui thay cho nàng ấy."

Hoàng đế trầm mặc gật đầu: "Nàng nói có lý, vậy tấn vị đi, hiện tại An Quý cơ là Chính Lục phẩm, thăng một bậc, thành Tòng Ngũ phẩm Mỹ nhân."

Hoa Thường nhay bén cảm nhận được cảm xúc của Hoàng đế không tốt, nàng dùng đầu gối nghĩ cũng biết nguyên nhân. Nam nhân kì quái này tự mình tìm đường chết còn muốn người khác an ủi sao.

Hoa Thường nở nụ cười bất đắc dĩ, rồi đành phải mở miệng nói: "Nếu hôm nay Hoàng thượng không nói sẽ đưa thần thiếp ra ngoài chơi, thần thiếp sẽ không rộng lượng như vậy đâu."

Câu nói này vừa mang theo vài phần khó chịu nhưng cũng vừa có phần hờn dỗi đáng yêu. Khuôn mặt Hoa Thường vốn mỹ lệ, giờ lại càng thêm có tươi sáng rạng ngời, mang theo sự vui vẻ, bừng bừng sức sống.

Nghe vậy hai mắt Hoàng đế sáng lên, nhin cười, nghiêm túc nói: "Không phải Thường nhi luôn rộng lượng sao?"

Hoa Thường nghiêng đầu, hừ một tiếng, mở miệng nói: "Lúc tâm trạng thần thiếp tốt mới rộng lượng. Nếu tâm trạng không tốt thì thần thiếp sẽ kéo dài thêm, chờ tâm tình tốt lên lại rộng lượng tiếp."

Hoàng đế bị những lời ngụy biện của Hoa Thường làm cho dở khóc dở cười, trong lòng đột nhiên thoải mái hẳn, ý cười ở khóe miệng muốn giấu cũng không giấu được. Hẳn thích nàng càng ngày càng chân thật như vậy.

Cuối cùng sau khi hai người nói chuyện mệt mỏi liền ôm nhau cùng ngủ.

Ngày hôm sau, An Quý cơ ở hậu điện nhận được khẩu dụ tấn vị và ý chỉ của Hoàng hậu, chính thức trở thành An Mỹ nhân.

Sau khi nàng đến Vị Ương cung tạ ơn, lại tới chỗ của Hoa Thường tạ ơn.

Hoa Thường cười ôn nhu, hoà nhã nói miễn lễ, trong lòng An Mỹ nhân càng thêm cảm kích.

Cho dù như thế nào, phân vị và địa vị là không thể tách rời, phân vị càng cao, tương lai khoảng cách giữa nàng với đứa nhỏ càng gần.

Cúi người làm thiệp thì sao? Khom lưng uốn gối thì thế nào? Nàng chỉ muốn giữ lại được đứa nhỏ của nàng. Bản thân nàng không quan trọng, quan trọng là người mà nàng quan tâm có thể sống tốt hơn.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 127 - Đêm Trước Khi Tây Tuần

Edit: Mai Thái phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Mới có mấy ngày mà tin tức Hoàng đế sắp sửa đi Tây tuần đã lan truyền một cách ồn ào huyên náo. Cuối cùng các nữ nhân hậu cung cũng từ bỏ việc chen ép hai thai phụ, dời ánh mắt đến sự kiện long trọng nhất từ khi đương kim thánh thượng đăng cơ tới nay.

Cho dù là phân vị cao hay thấp, được sủng ái đến đâu thì các phi tần hậu cung đều rửa mắt, lên tinh thần, tai nghe sáu phương, mắt nhìn tám hướng. Ngưỡng cửa Từ Ninh cung và Vị Ương cung cũng bị các vị phi tần đập nát, quấy nhiễu khiến cho Thái hậu và Hoàng hậu không chịu nổi.

Thật ra ý nghĩ của những phi tần này rất đơn giản, hỏi thăm tin tức cụ thể trước, sau đó tận lực tranh thủ xem có thể đi theo hay không!

Thái hậu tuổi đã lớn nên cũng mặc kệ việc này. Còn Hoàng hậu mới thật sự là bất đắc dĩ. Hoàng đế vẫn chưa nói chuyện này với nàng, bây giờ các vị phi tần đều chạy tới dò hỏi, nàng cũng chỉ có thể pha trò mà thôi.

Thật ra, nếu nói ai biết tường tận chuyện này nhất thì không thể nghi ngờ đó chính là Hoa Thường. Hoa Thường không ngốc, vào lúc này nàng sẽ không lan truyền tin tức đi khắp nơi. Dù sao Hoàng đế đã sớm quyết định, trong các phi tần hậu cung chỉ dẫn theo một mình nàng mà thôi.

Loại chuyện tương đương với việc gây ra cừu hận này vẫn là nên đợi Hoàng đế tuyên bố.

Hoàng đế cũng không quan tâm đến chuyện hậu cung sôi nổi hỗn loạn như thế nào. Với hắn mà nói thì chẳng qua cũng chỉ là một đám nữ nhân mà thôi, có thể gây ra bao nhiêu sóng gió được đây? Bây giờ sự chú ý của Hoàng đế chủ yếu là ở tiền triều, chẳng hạn như hành trình lần này phải đi qua chỗ nào? Người phụ trách bố trí là ai? Phải mang theo những hoàng thân và quý tộc nào? Phải lưu lại ai để giám quốc? Sẽ phái nhánh quân đội nào để hộ tống ngự giá?

Những việc linh tinh vụn vặt này mới là việc lớn.

Hoàng đế đi Tây tuần là một sự kiện trọng đại, tuyệt đối không phải một, hai ngày là có thể quyết định xong.

Kính Vương phủ.

Là một con hổ bị Hoàng đế rút đi hàm răng, Kính vương đã ẩn nhẫn cúi mình rất nhiều năm, nhưng việc lớn như Tây tuần này, tất nhiên Kính vương vẫn muốn tranh thủ.

Tiền triều cũng giống như hậu cung, ai cũng tranh thủ để có phần trong danh ngạch đi Tây tuần. Có thể theo Hoàng đế đi Tây tuần, không chỉ được miễn toàn bộ chi phí đi đường, mà còn là một loại vinh quang, một loại biểu tượng.

Dù sao Hồ Nhung ở Tây Bắc muốn nghị hòa, thực chất là thất bại trong chiến tranh, Hoàng đế đi tiếp nhận đầu hàng của bọn chúng, chuyện vinh quang như vậy không phải người bình thường nào cũng có thể tham dự được.

Trong lòng Kính Vương phi ôm đứa bé mới sinh chưa đầy tuổi, trên mặt là nụ cười ôn nhu của người làm mẫu thân, ngẩng đầu nhìn dáng vẻ nhũn nhặn của Kính vương, nhỏ giọng lên tiếng: "Thiếp biết Vương gia quật cường, muốn đi nhưng lại không muốn cúi đầu cầu người, cho nên thiếp nghĩ, không bằng đưa tin tức vào cung cho Cát nhi, hỏi một chút để thằng bé xem thử."

Kính vương nhượng mày, mở miệng nói: "Đúng là mấy ngày trước Cát nhi có cho người đưa tin, nói rằng thằng bé sẽ đi theo Tây tuần, cũng coi như là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn. Có điều nó không có khả năng ảnh hưởng đến quyết định của Hoàng đế."

Kính Vương phi lắc đầu, khẽ cười: "Cát nhi còn nhỏ, tất nhiên là không có khả năng đó. Nhưng e là Vương gia đã quên một người: Kỳ Hiền phi."

Đôi mắt Kính vương sáng rực lên: "Ý của nàng là...?"

Kính Vương phi cười nói: "Sao Cát nhi lại biết Hoàng đế sẽ mang nó đi Tây tuần? Ngay cả Đại Hoàng tử cũng chưa biết tin tức, cho nên nhất định là Hiền phi nương nương đã thông báo cho nó. Như vậy xem ra, nhất định Hoàng thượng đã nói chuyện này với Hiền phi nương nương, chắc chắn Hiền phi cũng sẽ đi theo thánh giá. Thật ra quan hệ của chúng ta và Hiền phi cũng không tồi, hỏi một chút cũng không có vấn đề gì. Nếu Hiền phi có thể nói vài câu trước mặt Hoàng thượng, việc này của Vương gia xem như đã định rồi."

Kính vương nghe vậy vui vẻ cười to: "Vương phi quả nhiên là thê tử hiền đức, đúng là nhất thời bốn vương không nghĩ ra. Mấy ngày nữa nàng thỉnh chỉ tiến cung một chuyến thăm Cát nhi, tiện thể tán gẫu một chút với Hiền phi đi."

Kính Vương phi đứng lên nhẹ nhàng hành lễ, mỉm cười đắc ý, nhẹ giọng nói: "Vâng, Vương gia."

Thượng Dương cung, chạng vạng.

Hoa Thường sợ lạnh sợ nóng, tuy rằng hiện tại đã vào thu, nhưng thời tiết vẫn còn mang theo nhiệt độ của ngày hè, cho nên sau khi Hoa Thường gỡ bỏ trang dung thì chỉ mặc một bộ trung y màu hồng cánh sen.

Thượng Dược từ ngoài cửa vội vàng tiến vào, hành lễ nhỏ giọng nói: "Nương nương, Thẩm Thục phi nương nương đến chơi."

Hoa Thường nghe vậy thì sửng sốt một chút. Dường như rất lâu rồi chưa thấy Thẩm Thục phi, lâu đến mức nàng cũng đã quên mất người đó, điều này không biết là tốt hay xấu nữa.

Một lát sau, Hoa Thường quay đầu lại khẽ nói: "Đúng rồi, hình như thời gian cấm túc của Thục phi đã hết, bốn cung cũng quên mất, thật là trí nhớ không tốt. Trang điểm, mặc y phục cho bốn cung. Lan Chi, người đi nói một tiếng với Thục phi, chờ ta một lát."

Lan Chi hành lễ đáp vâng.

Chờ Hoa Thường đổi y phục xong ra đến nơi thì Thục phi đã ngồi uống hết một chén trà nhỏ.

"Khiến Thục phi tỷ tỷ đợi lâu, thật là muội muội không phải." Gương mặt Hoa Thường mang theo vui vẻ và ngượng ngùng, từ trong điện bước nhanh tới, trực tiếp vươn đôi tay nắm lấy bàn tay Thục phi, trong mắt đều là ôn nhu hoà ái.

Thẩm Thục phi cũng đứng dậy, trên mặt mỉm cười, nhưng hình như nàng có chút u sầu, thanh âm vẫn mềm mại như cũ: "Đã lâu chưa gặp muội muội, trẻ thể này còn tới quấy rầy muội muội, là tỷ tỷ không phải."

Hoa Thường kéo Thẩm Thục phi ngồi xuống, vẫn thân thiết với Thục phi giống như ngày thường, ôn nhu nói: "Tỷ tỷ gầy đi rất nhiều nên càng lộ vẻ yếu ớt. Sao tỷ lại không chăm sóc tốt cho bản thân vậy?"

Thẩm Thục phi cúi đầu, khóe mắt có chút phỉm hồng, miễn cưỡng cười nói: "Ta cũng chưa từng nghĩ đến Ôn Quý tần sẽ làm ra chuyện như vậy, cho nên ta ngày đêm ưu sầu, lo lắng cho thân thể của muội, cũng sợ Hoàng thượng giận ta. Suy cho cùng, là ta làm chủ một cung không tốt, mới đưa đến nhiều tai họa như vậy."

Hoa Thường nắm chặt tay Thẩm Thục phi, thanh âm trầm thấp: "Tỷ tỷ đừng nhắc lại những chuyện đó nữa. Muội cũng đã quên, hận không thể cả đời không nghĩ đến nó nữa."

Thẩm Thục phi nhìn vẻ mặt đau buồn yếu ớt của Hoa Thường, biết mình không cần thận lại chạm đến nỗi đau của Hoa Thường, áy náy nói: "Là tỷ tỷ không phải, sẽ không nói nữa."

Khóe miệng Hoa Thường hơi nâng lên, đôi mắt rũ xuống, dịu dàng hỏi: "Tỷ tỷ đến muộn như vậy là có chuyện gì? Ban đêm thời tiết chuyển lạnh, tỷ nên mặc dày thêm một chút mới phải."

Thẩm Thục phi chậm rãi lắc đầu, trong mắt sóng nước mênh mông, nhỏ giọng nói: "Không có việc gì, chỉ là ta muốn tìm một người trò chuyện mà thôi."

Hoa Thường nhìn cũng hiểu được đau buồn trong mắt Thục phi, cũng thấy được vẻ kiên cường trên mặt Thục phi, trong lòng nàng không biết là tư vị gì, khổ sở nói: "Nhận đau khổ, lại luôn hiểu chuyện, tỷ và ta giống nhau."

Thẩm Thục phi chậm rãi quay đầu, nhìn thẳng Hoa Thường, nắm chặt tay Hoa Thường, thân thể hơi nghiêng về phía trước, mở miệng nói: "Muội muội, tỷ tỷ chỉ hỏi muội một câu, muội có từng nghi ngờ tỷ không?"

Thân thể Hoa Thường cứng lại một chút. Nàng từ từ ngẩng đầu, nhìn ánh mắt cương nghị của Thẩm Thục phi, sau đó nàng nhắm mắt lại, trầm giọng mở miệng: "Đã từng nghi ngờ, không chỉ có tỷ tỷ, ai ta cũng nghi ngờ. Tỷ tỷ, tỷ biết loại đau đớn này không? Không phải đau vì mất đi đứa bé, mà đau vì nhìn quanh bốn phía, thế nhưng lại phát hiện ra không có lấy một người mà mình có thể tin tưởng được."

Hoa Thường tựa như khóc không thành tiếng, rớt cuống lệ trong khóe mắt của Thẩm Thục phi không nhận được mà rơi xuống, lộ vẻ bi thương: "Ta biết muội nghĩ như vậy là bình thường, là đương nhiên, ta cũng đã chuẩn bị tâm lý. Nhưng mà, khi chính tai ta nghe muội nói như thế, ta vẫn không nhận được mà rơi lệ, khiến muội muội chê cười rồi."

Hoa Thường nở nụ cười, kéo tay Thẩm Thục phi, nhẹ nhàng nói: "Tỷ tỷ, đều qua rồi. Hoàng thượng cũng đã tra ra hung thủ, hãy để chuyện này chôn theo Ôn Quý tần đi, ta không muốn nhắc lại nó."

Thẩm Thục phi vừa lấy khăn lau khóe mắt vừa gật đầu: "Xem ta này, lại khiến muội đau lòng rồi."

Hoa Thường vì muốn làm dịu bầu không khí ngột ngạt này, quay đầu phân phó cung nữ phía sau dâng trà.

Cảm xúc của Thẩm Thục phi đã ổn định, ngón tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên khóe mắt của mình, thanh âm nhu thuận: "Hôm nay Hoàng thượng đến thăm ta, đáng tiếc, lời nói không khiến cho ta vui vẻ được. Dù sao ta cũng già rồi, không thể so với trước kia."

Hoa Thường khẽ nâng mi mắt lên, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng nói gì mà khiến cho tinh thần của tỷ sa sút như vậy?"

Thẩm Thục phi cong cong khóe môi, trên mặt mang theo vài phần tự giễu: "Hoàng thượng quyết định đi Tây tuần, việc quan trọng như vậy có thể đi theo là may mắn, không được thì ta cũng không tiếc nuôi, chỉ là..."

Hoa Thường nghi hoặc: "Có chuyện gì sao?"

Thẩm Thục phi mím môi, tiếp tục nói: "Đại Hoàng tử, Nhị Hoàng tử, Thái tử và Tứ Hoàng tử đều nằm trong danh sách đi theo thánh giá, chỉ có Ngũ Hoàng tử là Hoàng thượng không có ý định mang đi. Muội muội cũng biết, Ôn Quý tần phạm tội lớn, bây giờ Ngũ Hoàng tử dưỡng ở dưới gối của tử, cho dù tử nguyện ý hay không muốn thì dù sao cũng có một phần trách nhiệm. Hoàng thượng có thể không mang theo tử, nhưng chỉ để một mình Ngũ Hoàng tử ở lại, làm vậy thằng bé sẽ nghĩ như thế nào? Tử tử còn có mặt mũi sao?"

Hoa Thường nghe vậy cũng kinh ngạc, nàng không biết việc Hoàng thượng không dẫn theo Ngũ Hoàng tử. Theo lý mà nói, Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử cùng tuổi với nhau, mang người này nhưng không mang theo người kia, quả thật là hơi quá đáng.

"Suy nghĩ của Hoàng thượng, chúng ta cũng không thể suy đoán, có thể Hoàng thượng có dự định khác, tử tử đừng đau lòng." Hoa Thường chỉ nhỏ giọng an ủi, cũng không bàn luận gì thêm.

Thẩm Thục phi bị ghen đến mức khó chịu, bây giờ nói ra những oán giận này với Hoa Thường thì nàng cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Nàng bị cấm túc thời gian dài như vậy, phi tần mới vào cung cũng đã mang thai hơn ba tháng, nhưng nàng chỉ có thể ngây ngốc ở nơi nhỏ nhỏ kia, nhìn sự việc phát sinh ở bên ngoài, mà không thể làm bất cứ chuyện gì.

Loại cảm giác này đối với người vẫn luôn được thánh sủng, ngang ngược kiêu ngạo, ương ngạnh như Thẩm Thục phi mà nói, thật đúng là sự đau khổ chưa bao giờ trải qua.

Thẩm Thục phi cũng không ở Thượng Dương cung quá lâu, dù sao sắc trời đã tối, nói thêm mấy câu nữa thì cáo từ rời đi.

Hoa Thường trở lại nội điện, lại tháo trang sức, thay trung y lần nữa. Cốc Hương đứng ở phía sau Hoa Thường, cầm lược ngà voi nhẹ nhàng chải lại tóc mái dài cho Hoa Thường.

Lan Chi bừng canh sâm lên, Hoa Thường uống mấy ngụm thì ngừng lại.

Lan Chi tiến lên thu dọn, thấy vẻ mặt Hoa Thường không có biểu tình gì, thấp giọng lên tiếng: "Nương nương, hôm nay gặp Thục phi, người có phát hiện gì không? Rốt cuộc có phải là nàng ta hay không?"

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu, khẽ nói: "Không biết. Người trong cung đều rất khôn khéo, nếu chỉ nhìn mặt mà có thể nhận ra dấu vết, vậy thì cũng quá buồn cười rồi."

Lan Chi lộ vẻ không cam lòng, căn môi nói: "Chúng ta nên làm gì bây giờ? Nương nương chịu khổ, chịu tội như vậy, chẳng lẽ cứ để từng ngày trôi qua, rồi bị quên đi, bị vùi lấp hay sao?"

Hoa Thường khẽ nâng mi mắt lên, nhìn khuôn mặt mơ hồ của mình trong gương đồng, thấp giọng nói: "Sẽ không, sẽ không đâu."

Hoa Thường đứng dậy, hơi nghiêng đầu nói: "Hoàng thượng đi Tây tuần, bốn cung cũng đi theo thánh giá. Người sau lưng kia thấy bốn cung không ở trong kinh, xa ngoài vạn dặm, người nói, có thể lộ ra chút dấu vết hay không? Có thể xốt lại một ít chi tiết còn chưa xử lý xong cần phải xử lý hay không?"

Ánh mắt Lan Chi sáng lên, trả lời: "Ý của nương nương là người nọ sẽ có hành động sau khi nương nương rời cung hay sao?"

Hoa Thường khẽ gật đầu: "Đúng vậy. Lần này bốn cung đi theo thánh giá sẽ mang theo người và Thước Dực. Sự vụ của Thượng Dương cung, Cốc Hương, bốn cung sẽ giao cho người."

Cảm giác tồn tại của Cốc Hương xưa nay luôn rất thấp. Nàng vừa nghe xong thì kinh ngạc trợn tròn mắt, ngập ngừng nói: "Nô tỳ... E là nô tỳ khó có thể đảm đương trọng trách lớn như vậy."

Lan Chi cũng mở miệng nói: "Nương nương để nô tỳ ở lại đi. Tất nhiên nô tỳ sẽ nhìn chăm chăm, bắt được người đứng sau màn này!"

Hoa Thường lắc đầu không đồng ý: "Bốn cung có lý do của bốn cung. Lan Chi và Thước Dực, mọi người đều biết các người là tâm phúc của bốn cung. Nếu bốn cung để lại một trong hai người, tất nhiên người sau lưng kia sẽ càng lưu ý cẩn thận, đã cẩn thận thì sẽ cẩn thận hơn. Dù sao các người cũng chỉ là cung nữ nên năng lực có hạn. Nhưng Cốc Hương thì không giống như vậy, có mấy người nhớ rõ về người? Người ôn hòa nội liêm, lại là người có nguyên tắc, bốn cung vẫn luôn tín nhiệm người, người khác cũng sẽ không quá đề phòng người."

Cốc Hương được Hoa Thường khen thì sắc mặt ửng đỏ, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định, nhẹ giọng trả lời: "Nương nương hậu ái, nô tỳ không có gì báo đáp. Nô tỳ nhất định tận tâm tận lực, báo đáp ơn tri ngộ của nương nương."

Hoa Thường vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Cốc Hương, ôn nhu nói: "Người làm việc, bốn cung luôn luôn yên tâm. Bốn cung biết trong nhà người còn có một đệ đệ nhỏ tuổi, vừa vặn đang tuổi đi học, thư viện Nam Hoa rất có danh tiếng, là nơi tốt để đến."

Cốc Hương lập tức quỳ xuống tạ ơn: "Đại ân của nương nương, nô tỳ suốt đời không quên."

Thư viện Nam hoa là thư viện do Hoa thị sáng lập, đã có 300 năm lịch sử, trải qua nhiều lần chiến loạn, từng bị thiêu hủy bốn lần.

Nhưng có một thứ thiêu không được, đó là tinh thần của người đọc sách, là khí phách của văn nhân.

Tin tức Hoàng đế đi Tây tuần ầm ỉ vài ngày. Cuối cùng Hoàng đế cũng vung tay lên, đưa ra danh sách người đi theo thánh giá, nhất thời có vui có buồn, mọi người có đủ trăm sắc thái.

Cấp bậc thân vương chỉ có hai vị đi theo thánh giá là Tuyên Thành vương và Kính vương.

Quận vương thì nhiều hơn, có năm vị, tuổi từ 20 đến 60 gồm: Lễ Quận vương, Tĩnh Quận vương, Ngụy Quận vương, Hành Quận vương và Tương Quận vương.

Các hoàng thân khác cùng với năm đẳng tước: Công, Hầu, Bá, Tử, Nam thì nhiều không đếm xuể.

Trọng thần ở tiền triều cũng có nhiều người được đi theo thánh giá. Đáng nhắc tới là Tham tri Chính sử, Phó sử Xu Mật viện và Thái sư Thái tử. Còn Trung tướng La Thấu sẽ không đi theo thánh giá mà phụng mệnh giám quốc, một lần nữa thể hiện sự coi trọng và tín nhiệm của Hoàng đế đối với hân.

Mà trong hậu cung, Hoa Thường là phi tần duy nhất đi theo thánh giá.

Trong các Hoàng tử, ngoại trừ Ngũ Hoàng tử thì các Hoàng tử khác đều phụng mệnh đi theo thánh giá. Người trong cung đều nhìn ra Ngũ Hoàng tử mất đi sự sủng ái của thánh thượng, đội cao đạp thấp cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Mà trong các Công chúa, chỉ có Đại Công chúa Tố Chi được ân điển như vậy. Lan Tần không ngừng vui vẻ, hoàn toàn khác với những ngày củi mình mờ nhạt trước đó.

Sau khi danh sách này được công bố, không biết tiền triều như thế nào, nhưng mọi người trong hậu cung đều có suy tính của riêng mình.

Vị Ương cung.

Hoàng hậu đang chuẩn bị hành trang cho Thái tử, Thúc Lâu cũng ở một bên giúp đỡ. Thái tử đứng bên cạnh, đột nhiên mở miệng nói: "Mẫu hậu, vì sao phụ hoàng không mang theo người đi?"

Động tác trên tay của Hoàng hậu dừng lại, sau đó mỉm cười quay đầu nói: "Hậu cung còn có hai vị thai phụ, thân thể của Thái hậu lại không tốt, tất nhiên mẫu hậu phải ở lại hậu cung, lấy đại cục làm trọng. Nghiễm nhi, con là Thái tử, sau này đừng nói những lời như vậy, truyền đến tai người khác sẽ không tốt."

Đứa bé Trần Nghiễm nhỏ nhắn mím môi, cau mày, trông có vẻ thành thực, rũ mi mắt xuống, không tình nguyện nói: "Nhi thần đã biết."

Hoàng hậu đi đến bên cạnh Thái tử, sửa lại cổ áo cho Thái tử, mỉm cười nhẹ nhàng: "Con là Thái tử, đi theo thánh giá càng phải đặc biệt chú ý, phải ra dáng một chút, nhưng cũng không thể quá cao ngạo. Chuyển đi này còn tiếp nhận đầu hàng từ Hồ Nhung, việc quân sự quốc gia lớn như vậy, con càng phải cẩn thận, không phạm sai lầm chính là công lao, hiểu không?"

Thái tử ngoan ngoãn gật đầu. Những đạo lý này không phải là nó không hiểu, nhưng mẫu thân tha thiết dặn dò, tất nhiên nó phải vâng lời, thể hiện dáng vẻ cẩn tuân dạy dỗ.

Hoàng hậu vui mừng cười nói: "Nghiêm nhi thật ngoan, mẫu hậu an tâm rồi."

Thái tử nhìn nếp nhăn nơi khóe mắt của mẫu hậu, trong lòng đau xót, cúi đầu giấu đi dáng vẻ này.

Hoàng hậu dặn dò xong thì để người đưa Thái tử về Đông cung. Sau đó nàng thay y phục, nằm trên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Thúy Lâu thấy dáng vẻ mệt mỏi của Hoàng hậu, trong lòng cũng khó chịu, khẽ nói: "Nương nương, bây giờ Kỳ Hiền phi được quá nhiều sủng ái, thật sự chúng ta phải ngồi yên không làm gì sao?"

Khóe miệng Hoàng hậu khẽ nâng lên, vẫn không mở mắt, trầm giọng nói: "Trước khi danh sách đi theo thánh giá được công bố, mọi người trong hậu cung còn cười nhạo Hiền phi, đã sảy thai lại còn phải dưỡng hai thai phụ trong cung của mình, cho rằng mệnh không tốt. Bây giờ tất cả mọi người đều hâm mộ, ghen tị, oán hận, một đám nhảy đến chỗ bốn cung nói Kỳ Hiền phi vượt quy củ, không khỏi có chút buồn cười."

Thúy Lâu bất đắc dĩ nói: "Triều đình cũng có những lời nghị luận, nô tỳ chỉ là lo lắng cho nương nương mà thôi."

Hoàng hậu mở mắt ra, lắc đầu lên tiếng: "Hoàng thượng luôn đối xử khác biệt với Hiền phi. Việc hôm nay bốn cung đã sớm đoán trước, cho nên cũng phòng bị nàng ấy. Nhưng điều khiến bốn cung giật mình không phải là Kỳ Hiền phi, mà là Thấm Thục phi."

Thúy Lâu cũng tiếp lời: "Đúng vậy, lần này Hoàng thượng không mang theo người nào của Tiêu Phòng cung. Không tính Ngũ Hoàng tử không được sủng ái, ngay cả Công chúa Hoa Chi và Thái tử điện hạ đồng trang lứa với nhau mà Hoàng thượng cũng không suy xét, thì đừng nói gì đến bản thân Thấm Thục phi."

Hoàng hậu cong cong khóe miệng: "Hoa đẹp rồi cũng tàn, Thấm Thục phi cũng có ngày hôm nay sao? Cuối cùng trong lòng bốn cung cảm thấy rất thoải mái. Rốt cuộc không có nhi tử thì cũng chẳng gây được sóng gió gì lớn. Hai Công chúa thì có ích lợi gì chứ?"

Thúy Lâu cười nói: "Thấm Thục phi vừa mới hết cấm túc, chung quy cũng không có tự tin mà gây sự với nương nương người. Sau này còn không phải đến dựa vào nương nương để kiếm cơm hay sao!"

Hoàng hậu lộ ra vẻ thống khoái, nhưng ngữ khí lại rất khiêm tốn: "Dù sao nàng ta cũng đứng hàng tứ phi, nên không đến mức ngu ngốc như vậy."

Thúy Lâu khen ngợi: "Thái tử điện hạ thông tuệ hiểu thuận, nương nương cứ chờ hưởng phúc, người khác sẽ không có phúc khí như nương nương đâu. Hai chữ Tiêu Phòng bị Thục phi đoạt đi, nhưng cuối cùng cũng không thể ngăn chặn được phúc khí."

Hoàng hậu cười một trận, sau đó lại xụ mặt, nheo mắt lại, khẽ nói: "Đây là dấu hiệu Thấm Thục phi thất sủng, như vậy uy hiếp lớn nhất chính là Đức phi ở Ngọc Hoa cung và Ninh Chiêu nghi ở Trường Nhạc cung. Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử đều là huynh trưởng của Thái tử. Tuy rằng đích thứ có khác, nhưng dù sao lớn nhỏ có thứ tự, không phải là việc tốt..."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 128 - Khởi Hành Tây Tuần

Edit: Su Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

Thiên tử xuất hành, xa giá thứ đệ vị chi lỗ bộ [1].

[1] "Lỗ" ý chỉ lá chắn lớn, có nghĩa là các biện pháp bảo vệ Hoàng đế. "Bộ" chính là sách vở, sổ sách. Nói đơn giản chính là khi Hoàng đế xuất hành phải có xa giá, đoàn hộ tống đi theo bảo vệ, đội ngũ phải đi theo thứ tự được sắp xếp trước. Số lượng xa giá và đoàn hộ tống, vị trí và quy mô sẽ được ghi chép thành sách, gọi là lỗ bộ.

Vào ngày mười hai tháng chín năm Hưng Trinh thứ sáu, nghi giá xuất hành, Hoàng đế khởi giá đi Tây tuần.

Sáng sớm Hoa Thường đã mặc cung trang màu vàng ấn theo phẩm vị, tô son điểm phấn kỹ càng. Trong cung các cung nữ cũng vội vàng vàng sắp xếp đồ đạc, đưa những rương hành trang đã chuẩn bị sẵn ra ngoài.

Cốc Hương tay chân nhanh nhẹn vấn tóc cho Hoa Thường, trên bàn trang điểm bày đầy trang sức kim ngọc rực rỡ muôn màu.

Bởi vì Hoa Thường biết hôm nay được đi ra ngoài nên đêm qua nàng có chút hưng phấn không ngủ được. Vì thế sáng sớm nay hai mắt nàng có chút dính lại, thanh âm cũng khàn khàn: "Lan Chi, người xem thử Thế tử và Tư Hoàng tử thế nào rồi? Chuẩn bị xong chưa?"

Lan Chi hành lễ thừa vâng, vội vàng bước chân đi ra cửa.

Cốc Hương vừa cài trâm lên búi tóc Hoa Thường vừa khẽ cười: "Thế tử và Tứ Hoàng tử đều đã thu thập thỏa đáng, nương nương không cần nhọc lòng."

Hoa Thường nhìn bộ vòng tay kim ngọc trên cổ tay mình, cười nói: "Thế tử luôn luôn ổn trọng nhưng tiểu Tứ vẫn nên để mắt tới một chút, không có người trông chừng, nó có thể ngủ đến lúc mặt trời lên cao."

Cốc Hương mím môi cười, nhớ tới dáng vẻ lảo lộn ở trên giường của Tứ Hoàng tử, thật sự rất đáng yêu.

Một hồi bát nháo qua đi, Thế tử lôi kéo Tứ Hoàng tử ăn mặc chỉnh tề đi vào chính điện thỉnh an Hoa Thường: "Nhi thần thỉnh an mẫu phi, mẫu phi cát tường."

Hoa Thường đưa mắt nhìn, Thế tử mặc y phục tam long (y phục theo 3 con rồng), càng lộ vẻ cao gầy và quý trọng, nhìn xuống tiểu Tứ đang mặc y phục ngũ long của Hoàng tử, quý khí bức người, cái dáng vẻ béo núc cũng có vài phần khí thế.

Hoa Thường nhin không được nở nụ cười, kéo hai đứa nhỏ đến bên người mình, cười nói: "Đều nói Phật dựa kim trang, người dựa y trang. Mặc y phục đẹp đúng là có khác biệt."

Thế tử lộ ra nụ cười then thưng, rất tuần tú.

Tiểu Tứ thì ngượng ngùng đến mức xoắn cả lên, cái miệng chu chu, hờn dỗi nói: "Mẫu phi, y phục này mặc vào không thoải mái, rất khó chịu."

Hoa Thường bật cười, vươn ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc vào cái trán của tiểu Tứ, trách cứ nói: "Con đó, thẳng nhóc bụ bẩm này, khi nào mới có thể lớn lên tuần tú giống như Thế tử ca ca của con đây."

Tiểu Tứ ghé đầu lên đầu gối của Hoa Thường làm nũng.

Hoa Thường xoa xoa đầu tiểu Tứ, cười nói: "Được rồi, không náo loạn nữa. Sắp tới giờ rồi, trước tiên chúng ta ra cửa chính đợi, chỉnh trang lại một lần rồi khởi giá."

Thế tử và tiểu Tứ ngoan ngoãn đứng vững để cho cung nữ sửa sang lại quan mang (mũ miện trên đầu) và phục sức, trong ánh mắt đều là chờ mong và mừng rỡ.

Từ nhỏ bọn chúng đều ở kinh thành chưa ra bên ngoài, lần này đi Tây tuần xa, đối bọn chúng mà nói, thật sự là một việc trọng đại. Đặc biệt là Thế tử, có lẽ cả đời này sẽ không có lần thứ hai.

Đi tới cửa cung đã có ba bộ liễn đang đứng chờ sẵn. Thế tử bế Tứ Hoàng tử lên trước, sau đó mới bước lên bộ liễn của mình, Hoa Thường ở một bên nhìn thấy rất vui mừng.

Xa giá của Hoàng đế xuất hành nhất định phải đi bằng cửa chính, nền đất lát đá bạch ngọc trải dài khắp quảng trường. Bây giờ nơi đây đông nghịt người nhưng lại vô cùng an tĩnh.

Nơi này là Tử Cấm Thành, ai dám ồn ào?

Hoa Thường đến không sớm cũng không muộn, Hoàng hậu đã tới nhưng Thái hậu còn chưa tới.

Hoa Thường cung kính đến hành lễ thỉnh an: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường." Sau đó quay đầu nhìn về phía Thái tử bên cạnh Hoàng hậu, hơi gật đầu chào: "Thái tử điện hạ."

Hoàng hậu nở nụ cười tươi tắn đáp: "Miễn lễ."

Thái tử cũng khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Nhi thần thỉnh an Hiền mẫu phi, Hiền mẫu phi cát tường."

Địa vị của Thái tử không tầm thường, cho dù nhìn thấy Hoa Thường là phi tần có địa vị cao đứng hàng tứ phi, cũng không cần hành lễ, gật đầu có ý thỉnh an, như vậy cũng đủ rồi.

Đương nhiên, Hoa Thường cũng không cần hành lễ với Thái tử.

Thế tử và tiểu Tứ cũng lần lượt chào hỏi Hoàng hậu và Thái tử.

Sau đó Hoa Thường đi ra đứng phía sau Hoàng hậu, an tĩnh cúi đầu, thỉnh thoảng đánh giá khắp nơi. Thế tử và tiểu Tứ thì đứng phía sau Thái tử.

Nghi thức, xa giá để Hoàng đế đi Tây tuần đều đã chuẩn bị xong, xa xa nhìn lại, một cảnh tượng rực rỡ ngập tràn màu minh hoàng (vàng sáng).

Đội nghi thức chỉnh tề đứng ở giữa, dàn hàng bảo vệ long uy sâm nghiêm. Mười hai long kỳ phân trái phải, dùng mười hai giáp sĩ. Cờ ở phía Bắc dùng ba giáp sĩ. Cờ vải có sáu mươi bốn cái, xếp thành sáu hàng. Mỗi cờ có năm giáp sĩ, một người giữ lá cờ, bốn người còn lại giữ cán cờ. Năm thanh gỗ kéo xe đặt bên ngoài Đại Chính môn. Thêm điện bên trái bày huy trượng vàng, hoàng cái, hoa cái, khúc cái, ô tử phương, ô hồng phương, bảo tràng lông vũ, gậy đầu rồng, cáo chỉ phước, kích, giáo, nghi hoành... xếp thành ba hàng. Thêm điện bên phải bày trảng tiết, hưởng tiết, lồng đèn, đội gươm, ngô trượng, lập qua, ngọa qua, nghi đao, đăng trượng, kích, cốt đá... xếp thành ba hàng. Hai bên cửa điện bày một cái lồng tròn, ghế gập vàng, gác chân bằng vàng, quạt tròn màu vàng, màu đỏ. Tất cả giáo úy đều giương cao.

Từ khi Hoa Thường chào đời tới giờ chưa từng thấy qua nhiều nam nhân như vậy, lại càng chưa từng nhìn thấy khí thế lừng lẫy phô trương như thế.

Hoàng thất luôn khác biệt.

Hoa Thường đã sớm nghe nói lần Tây tuần này rất long trọng, chưa nói đến hoàng thân quý tộc, văn võ quần thần đi theo, chỉ nói đến quân đội hộ tống cũng đã vượt quá bảy vạn người.

Cấm Vệ ba ngàn người, Kinh Kỳ Vệ bảy ngàn người, quân đội từ biên phòng thượng kinh điều tới sáu vạn người.

Tây tuần trừ hoàng thân và thần tử ra, thì còn có nữ quyến, con nối dõi, cung nữ, thái giám, người hầu của bọn họ cũng đi theo hầu hạ. Tổng số người đạt tới con số kinh hoàng, khoảng mười vạn người!

Chi phí về nhân lực, vật lực và tài lực chuyển đi này là không thể tưởng tượng nổi.

Hoa Thường khẽ thở dài, chung quy nàng cũng chỉ là một nữ tử ở khuê phòng mà thôi. Thời đại tốt như vậy, không thể đầu thai làm nam nhi thật sự là đáng tiếc.

Hoa Thường chú ý tới tiểu Tứ đang nhìn khắp xung quanh, trong ánh mắt đều là kinh ngạc cảm thán và cực kỳ hâm mộ. Cặp mắt đen bóng của nó đang mở to nhìn, đầu nhỏ chậm rãi chuyển động, hồn nhiên quên mất việc Hoa Thường giao phó phải thận trọng từ lời nói cho đến việc làm, Thế tử Trần Cát cũng không ngoại lệ.

Có lẽ lần đi tuần này, sẽ mang đến cho hai đứa nhỏ cuộc sống khác nhau.

Chỉ chốc lát sau, Hoa Thường nghe tiếng nói rõ ràng trang nghiêm: "Hoàng đế tới rồi."

"Thần thiếp / nhi thần / chúng thần / nô tài tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu nương nương. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

tuế!" Hoa Thường cùng hạ bái với mọi người, hoàn toàn không nghe thấy thanh âm trong miệng mình phát ra, bởi vì âm thanh xung quanh quá lớn. Đó là một loại âm thanh có lực, mang theo tinh thần tiến lên không bao giờ lùi, trung thành và kiên định của quần thần.

Trên người Hoàng đế mặc long bào màu vàng sáng, mũ miện trên đầu trong nắng sớm nhàn nhạt chiếu rọi xuống ánh lên một màu vàng lấp lánh, đôi mắt đen láy như ẩn như hiện sau tròng ngọc, thanh âm to lớn thâm trầm vang dội: "Miễn lễ."

Hoa Thường mê mang đứng dậy, đôi mắt không tự chủ dừng trên người Hoàng đế. Trước kia hầu như nàng chưa bao giờ cảm thấy người nam nhân này có quyền thế và mị lực như vậy.

Cuối cùng nàng cũng hiểu ra một người sẽ thật sẽ toả sáng, quang mang vạn trượng.

Bộ liễn màu vàng sáng của Thái hậu theo sau tiến đến, mọi người lại hành lễ lần nữa.

Hoàng hậu và Thái hậu đều đến tiền Hoàng đế. Trước mặt mọi người thể hiện dáng vẻ mẫu tử tử hiếu, phu thê hoà thuận vui vẻ, trong lúc nhất thời khiến người khác hâm mộ không thôi.

Tiếp nối Thái hậu, Hoàng hậu lại dặn dò Hoa Thường một hồi, đại ý chính là phải chăm sóc Hoàng đế thật tốt, để ý chăm sóc các Hoàng tử và Công chúa còn nhỏ tuổi.

Hoa Thường cũng dịu dàng ngoan ngoãn đáp ứng.

Thời khắc chuyển giao giữa giờ mẹo và giờ thìn là lúc thánh giá chính thức khởi hành!

Xa giá của các Hoàng tử, Công chúa và phi tần là gần với loan giá của Hoàng đế nhất. Tất cả xa giá đều là màu vàng, cũng tương đối thống nhất, chẳng qua màu sắc phân biệt rõ giữa màu vàng hay là vàng kim mà thôi.

Hoa Thường dẫm lên ghế con mà tiểu thái giám đưa tới để bước lên xa giá. Lan Chi kéo màn xe dày nặng ra, Hoa Thường hơi khom người đi vào, ngồi ngay ngắn trong đó.

Một lát sau, Hoa Thường nghe thấy thanh âm lạnh lạnh của tiểu thái giám: "Khởi giá!"

Tất cả xa giá đều bắt đầu chậm rãi khởi động, bánh xe cán lên trên từng phiến đá tạo ra những thanh âm rất êm tai. Hoa Thường kiểm chế lòng hiếu kỳ của mình, cố gắng đoan chính ngồi yên.

Đoàn xe rời khỏi Đại Chính môn trực tiếp đi qua tuyến đường chính của Thượng kinh, hướng về phía cửa thành. Bảy ngàn Kinh Kỳ Vệ ở cửa thành hợp lại tiếp giá, mà sáu vạn trú quân còn lại là sau khi ra khỏi thượng kinh mới có thể nhập vào.

Dù sao, Hoàng đế sẽ không cho phép sáu vạn quân đội tiến vào thượng kinh khi không có chiến tranh.

Xa giá ở cổ đại cũng không được êm ái cho lắm. Cho dù đã trải một lớp đệm dày nhưng vẫn có cảm giác xóc nảy, Hoa Thường hưng phấn trong chốc lát liền cảm thấy nhàm chán.

Xa giá của Hoa Thường rất lớn, Thước Dực và Lan Chi đều ngồi bên dưới Hoa Thường. Các nàng nhẹ nhàng buông thông chân Hoa Thường xuống, lên tiếng nói: "Đoạn đường này đi phải mất vài tháng, nường nường ngồi như vậy, đến lúc đó nhất định sẽ rất đau chân."

Hoa Thường cười cười, mở miệng nói: "Người qua xem Thế tử và Tứ Hoàng tử đi. Nếu bọn nó cũng nhàm chán thì để cho bọn nó tới xa giá của

bốn cung, cùng nhau trò chuyện, chơi đùa một chút cũng tốt."

Thước Dực hành lễ, xốc cửa sổ màn xe lên, phân phó với tiểu thái giám đang cười ngửa bên ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Thế tử Trần Cát nắm tay Tứ Hoàng tử, bước vào xa giá của Hoa Thường.

Lan Chi và Thước Dực đã sớm chuẩn bị sẵn dưa và trái cây ăn vặt bày trên bàn nhỏ. Tứ Hoàng tử thấy vậy, lập tức vươn cánh tay béo ú lấy một quả, sau đó mới nhìn Hoa Thường thỉnh an: "Mẫu phi cát tường."

Hoa Thường vừa bực mình vừa buồn cười, sủng nịnh nói: "Không được ăn nhiều biết không, bằng không sẽ say xe khó chịu."

Tứ Hoàng tử ngoan ngoãn gật đầu, nhưng nhìn tốc độ ăn quà vặt của nó, thật sự cũng không để lời nói của Hoa Thường ở trong lòng.

Trần Cát ôm Tứ Hoàng tử ngồi bên cạnh Hoa Thường, nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt sủng nịnh nhìn Tứ Hoàng tử, thỉnh thoảng nó lại cầm khăn lau khóe miệng cho tiểu Tứ.

Hoa Thường hài lòng, cười nói: "Cát nhi, có thấy Kính vương và Vương phi chưa?"

Trần Cát lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Thưa mẫu phi, nhi thần vẫn chưa thấy."

Hoa Thường vươn tay sờ sờ đầu Trần Cát: "Ở đây đúng lúc mẫu phi có chuẩn bị chút đồ vật cho Kính Vương phi, lát nữa con hãy đem qua đó."

Trần Cát biết đây là Hoa Thường cố ý tìm lý do cho mình đi gặp phụ mẫu, trong lòng cảm động, cúi đầu đáp: "Vâng, tạ ơn mẫu phi."

Hoa Thường thương tiếc, tuổi thằng bé còn nhỏ mà đã có một dáng vẻ trầm ổn, mở miệng nói: "Năm nay con đã mười hai tuổi, cũng xem như đã lớn, suốt ngày ngồi trong xe, e là cũng buồn bức. Không bằng con hãy ra ngoài cưỡi ngựa, để Kính vương dẫn con đi theo."

Trần Cát còn chưa trả lời, Tứ Hoàng tử sốt ruột ngắt đầu nói: "Mẫu phi, mẫu phi, con cũng muốn cưỡi ngựa!"

Hoa Thường bất đắc dĩ cười, Trần Cát nhéo nhéo khuôn mặt bụ bẫm của Tứ Hoàng tử, yêu chiều nói: "Đệ còn quá nhỏ, không thể đi."

Tứ Hoàng tử bữu môi bất mãn nói: "Trước kia Đại Hoàng huynh, Nhị Hoàng huynh đều mang ta đi cưỡi ngựa rồi, vì sao bây giờ lại không thể? Thế tử ca ca, huynh mang theo ta cưỡi ngựa được không? Ta nhất định sẽ thật ngoan, thật ngoan!"

Tứ Hoàng tử trợn to đôi mắt sáng ngời, mặt đầy khẩn cầu mà nhìn Hoa Thường và Trần Cát.

Hiển nhiên Trần Cát bị dao động, nhưng Hoa Thường thì lại không: "Hồ nháo, trước kia con đi cưỡi ngựa, đó là ở Đông Uyển, Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử mang theo con đi vài vòng là được. Còn bây giờ là trên đường lớn, xung quanh biến người tấp nập. Nếu ai không cẩn thận làm ngựa giật mình, dọa đến con, làm con bị thương thì biết làm sao?"

Tứ Hoàng tử rũ đầu xuống, không ăn đồ ăn vặt trên bàn nữa, khiến Trần Cát đau lòng không thôi, nhỏ giọng vỗ về.

Hoa Thường bất đắc dĩ phải thỏa hiệp: "Được rồi, tiểu Tứ đáng ghét, mẫu phi thật là sợ con. Vậy để Thế tử ca ca dẫn con cưỡi ngựa một vòng, được không?"

Tứ Hoàng tử nghe vậy liền sáng ngời hai mắt, ngắt cái đầu nhỏ lên, cười tươi đến mức hai mắt thành một đường chỉ, giống một tiểu oa nhi

chiêu tài.

Hoa Thường bất đắc dĩ dặn dò Trần Cát: "Con dẫn theo nó ngồi trên lưng ngựa một lát là được. Loan giá đi không nhanh, có lẽ ngựa cũng không chạy nhanh, cẩn thận một chút."

Trần Cát nhất nhất đáp ứng, sau đó dẫn theo tiểu Tứ và lễ vật mà Hoa Thường tặng cho Kính Vương phi vén rèm đi ra ngoài.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 129 - Công Chúa Tố Chi

Edit: Xuân Tu viện.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Bất luận ở thời đại nào, đi đường vẫn là chuyện vừa buồn tẻ vừa hao phí tinh lực lẫn thể lực. Hoa Thường ngồi trong kiệu đã lưng mỗi eo đau, thỉnh thoảng nàng vén màn lên nhìn đám tùy tùng "mênh mông bát ngát" đi theo mình ở bên ngoài.

Những chỗ gần nàng đều là một vùng vàng sáng xen lẫn vàng óng ánh, mà những chỗ xa xa còn lại là áo giáp bằng kim loại sáng bóng, phản chiếu những tia sáng chói mắt dưới ánh nắng mặt trời.

Hoa Thường buông màn xuống, khẽ thở dài, miễn cưỡng cười hỏi: "Sao tiểu Tứ còn chưa trở về? Lại ham chơi rồi đây."

Lan Chi trả lời: "Thế tử trông chừng Tứ Hoàng tử nên nương nường cứ yên tâm. Lần đầu tiên Tứ Hoàng tử đi xa nhà như vậy, hăng hái một chút cũng là chuyện thường tình."

Hoa Thường gật đầu, nhỏ giọng nói: "Tường cao đại viện [1], tuy rằng phần hoa phú quý, nhưng dù sao nam hài tử vẫn phải ra ngoài để thấy cảnh đời một lần, cũng tốt cho bản thân mình."

[1] Tường cao sân viện lớn, ý nói chỗ ở cao sang quý phái.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bầm báo của cung nữ: "Khởi bầm nường nường, Công chúa Tố Chi cầu kiến."

Hoa Thường nghe vậy thì hơi sửng sốt, nàng không thân thiết với vị Đại Công chúa này cho lắm, cũng rất ít khi qua lại. Hoa Thường nở nụ cười dịu dàng, mở miệng nói: "Mời Công chúa vào đi."

Chỉ trong chốc lát, màn cửa đã được cung nữ vén lên, một tiểu cô nương mảnh khảnh bước vào, kính cẩn nhún người hành lễ, giọng nói nhỏ nhẹ mang theo một chút yếu ớt: "Tố Chi thỉnh an Hiền mẫu phi, Hiền mẫu phi cát tường."

Hoa Thường nhẹ nhàng nâng tay, cười nói: "Miễn lễ, tới đây ngồi bên cạnh bốn cung đi."

Gót sen của Công chúa Tố Chi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hoa Thường. Tố Chi cẩn thận xòe váy ra ngồi xuống, hơi cúi đầu, có vẻ hướng nội (sống nội tâm) và ngại ngùng.

Hoa Thường quan sát Công chúa Tố Chi ngồi bên cạnh mình một chút. Năm nay Tố Chi mười tuổi, vóc người mảnh khảnh yếu đuối, khuôn mặt còn chưa trưởng thành, nhưng cũng có thể mơ hồ nhìn ra là một tiểu mỹ nhân thanh tú.

Khuôn mặt Tố Chi có phần hơi giống với Lan Tần - mẫu phi thân sinh của con bé. Nhưng so với Lan Tần thanh cao kiêu ngạo, tiểu cô nương trước mặt lại dịu dàng nhu mì, tiến lùi có chừng mực, tạo thiện cảm cho người đối diện.

Hoa Thường kéo tay Công chúa Tố Chi qua, nhẹ nhàng nói: "Hành trình rất xa, Công chúa có mệt không? Rảnh rồi không có việc gì thì cứ đến chỗ này của mẫu phi để tán gẫu, mẫu phi cũng rất tịch mịch. Bây giờ Tứ đệ của con cứ chạy đi chơi không thấy bóng người, bằng không tiểu tử đó sẽ làm con phiền đến không chịu nổi đấy."

Công chúa Tố Chi nở nụ cười nhàn nhạt, nhỏ giọng nói: "Trước khi đi, mẫu phi đã dặn dò nhi thần trên đường đi nên gần gũi với Hiền mẫu phi nhiều hơn. Hiền mẫu phi là người hòa ái rộng lượng, mẫu phi còn bảo nhi thần học hỏi Hiền mẫu phi một chút. Trước đây thâm cung quạnh quẽ nhưng bây giờ thì có thể gần gũi nhiều hơn."

Hoa Thường kinh ngạc trong lòng, quan hệ giữa nàng và Lan Tần cũng không tốt như thế. Trước kia hai người còn từng có xích mích với nhau, Lan Tần thuộc vào hàng nữ nhân trong hậu cung mà Hoa Thường không thích cho lắm.

E rằng trong lòng Lan Tần cũng nghĩ như thế, nhưng sao nàng ta lại để nữ nhi của mình chủ động tiến đến gần gũi với nàng như vậy? Hay là chính Công chúa Tố Chi tự mình nghĩ ra những lời này?

Quả nhiên tâm tư thật là nhạy bén, là một cô nương thông tuệ.

Hoa Thường sờ khuôn mặt gầy ốm của Tố Chi, ôn nhu cười nói: "Xem cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào này, mẫu phi thật sự rất vui đó."

Công chúa Tố Chi ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nhi thần ăn nói vụng về, mẫu phi quá khen rồi. Trái lại nhi thần nghe nói Tứ đệ là người hoạt bát, có thể pha trò khiến phụ hoàng và mẫu phi vui vẻ. Nếu như nhi thần có được một nửa năng lực như Tứ đệ thì sẽ cực kỳ vui mừng."

Hoa Thường nghe vậy cười đến thoải mái, xua xua tay, mỉm cười nói: "Con khi nghịch ngợm kia đúng là như thế. Tố Chi là người thanh tú nhu mỹ [2], không thể học theo nó được."

[2] Nhu mỹ: mềm mọng, nhu hòa và xinh đẹp.

Công chúa Tố Chi cười theo nàng, phụ họa theo nói chuyện.

Ấn tượng của Hoa Thường với Công chúa Tố Chi cũng không tẻ. Đứa nhỏ này không giống mẫu phi chua ngoa của nó mà lại thông minh mềm mỏng hơn, nói chuyện hành sự đều cực kỳ kính cẩn hiền hoà, khiến người ta như tắm mình trong gió xuân vậy.

Rốt cuộc bây giờ, cho dù vì cớ gì mà Công chúa Tố Chi lại muốn lấy lòng đến đây nói chuyện đi nữa, thì Hoa Thường đều dùng lễ để đối đãi. Suy cho cùng Công chúa Tố Chi vẫn khác biệt. Con bé là trưởng nữ của Hoàng đế, hơn nữa còn có phong hào. Luận theo thứ tự thì con bé chỉ thấp hơn Thái tử, những Hoàng tử khác chưa được phong tước thì không thể sánh bằng con bé được.

Lần này Hoàng đế đi Tây tuần chỉ dẫn theo một vị Công chúa này, có thể thấy được địa vị của con bé trong lòng Hoàng đế như thế nào.

Lan Tần đã sớm không còn là Lan Tiệp dư lúc trước có thánh sủng bên người nữa. Bây giờ nàng ta cũng không thể tránh khỏi cảnh hoa tàn ít bướm, hầu như đã thất sủng, nhưng vẫn có thể được tấn vị, cùng lắm chỉ có thể dựa vào vị Đại Công chúa Tố Chi này mà thôi.

Công chúa Tố Chi khẽ nhú mày, khuôn mặt mang theo một chút u sầu, do dự trong chốc lát rồi mở miệng hỏi: "Nhi thần biết Hiền mẫu phi được thánh quyến hậu đãi, nhận được tình yêu thương sâu nặng của phụ hoàng. Bây giờ nhi thần có một chuyện muốn hỏi ý kiến Hiền mẫu phi một chút, không biết có nên nói hay không?"

Hoa Thường nhướn mày, trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái. Vị Đại Công chúa này có chuyện gì mà muốn bám lấy nàng để hỏi vậy? Nàng tò mò lên tiếng nói: "Có chuyện gì thế? Con cứ nói đi."

Dường như Công chúa Tố Chi khó có thể mở miệng, thần sắc yếu ớt kèm theo một chút ngượng ngạo, nhỏ giọng nói: "Nhi thần nghe được một

ít lời đồn đãi, Đại Lương ta và Hồ Nhung nghị hòa. Vì để biên quan được yên ổn, Hồ Nhung cố ý cầu thân với cam kết gắn bó suốt đời..."

Hoa Thường nghe vậy liền kinh ngạc! Nàng nhú mày lại, hỏi rất nghiêm túc: "Mấy câu xằng bậy này, Công chúa nghe được từ đâu thế?"

Công chúa Tố Chi nghe vậy thì co rúm lại rồi nở nụ cười yếu ớt, ánh mắt mang theo vẻ u sầu lẫn bất an, nhỏ giọng nói: "Tuy rằng nhi thần luôn nhận được sự nhớ nhung của phụ hoàng, nhưng Tây tuần là việc trọng đại, phụ hoàng còn có thể nghĩ tới việc đưa nhi thần ra ngoài, thật sự là long ân khó có trong đời. Trong cung liền mơ hồ xuất hiện vài lời đồn thổi rằng hình như Hồ Nhung có ý hòa thân, lần gặp mặt này chính là hi vọng phụ hoàng ra mặt hồi đáp."

Có vẻ như Hoa Thường đã hiểu rõ ý của Công chúa Tố Chi. Nói thẳng ra chính là con bé nghe được một vài lời đồn đãi, lo sợ chúng sẽ trở thành sự thật. Dù sao Tố Chi vẫn là vị Công chúa lớn nhất ở dưới gối của Hoàng đế, nếu như hòa thân thì con bé sẽ phải đứng mũi chịu sào.

Hoa Thường mỉm cười hoà ái, kéo tay Tố Chi, dịu dàng nói: "Công chúa lo lắng nhiều rồi. Chưa nói đến chuyện tin đồn hòa thân này là giả, nhưng mà suy nghĩ một cách thấu đáo, nếu như đó là sự thật thì sao? Từ xưa đến nay, làm gì có nữ nhi ruột thịt của Hoàng đế đi hòa thân đâu kia chứ? Huống chi bây giờ Công chúa chỉ mới mười tuổi mụ [3], nếu muốn gả cho người ta thì cũng phải chờ thêm năm sáu năm nữa đấy."

[3] Tuổi mụ: Tính theo tuổi ta, không phải tuổi Dương lịch.

Tố Chi nghe vậy, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Trên gương mặt xanh xao gầy yếu của Tố Chi xuất hiện ý cười ngượng ngùng, con bé xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Cám ơn khoan ngôn [4] của Hiền mẫu phi."

[4] Khoan ngôn: Lời nói nhẹ lòng, lời rộng rãi, khoan dung.

Hoa Thường làm người tốt tới cùng, nói lời khuyên giải an ủi ấm áp: "Xem như những lời đồn kia đã được sáng tỏ ở chỗ của mẫu phi rồi, con đừng nói lại cho phụ hoàng nghe. Trong lòng phụ hoàng cực kỳ yêu thương con, nếu như người nghe thấy thì sẽ rất đau lòng."

Tổ Chi gật đầu như gà con mổ thóc, thanh âm trong trẻo: "Vâng, tạ ơn mẫu phi chỉ dạy."

Hoa Thường nhìn tiểu cô nương mảnh khảnh trước mắt mình, nàng vươn tay xoa đầu con bé, dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ.

Đột nhiên màn cửa bị vén lên, một tiểu thái giám khom người xuống, lời nói có phần dồn dập: "Khởi bẩm nương nương, hình như Tứ Hoàng tử cười ngựa có chỗ bị xây xát, Thế tử phái nô tài tới báo cho nương nương một tiếng. Nương nương đừng lo lắng, cũng không có gì đáng ngại. Bây giờ Tứ Hoàng tử đang nghỉ ngơi trong xa giá của Tương Quận vương."

Hoa Thường kinh hãi không thôi, sắc mặt nôn nóng, chân mày nhíu chặt lại, quát lớn nói: "Bổn cung đã nói đứa nhỏ này không hiểu chuyện mà nó cứ muốn đi ra ngoài cười ngựa. Tốt rồi, quả nhiên bây giờ bị trầy xước. May mắn ngựa không bị kinh sợ, lỡ như ngựa bị hoảng loạn mất kiểm soát hất nó té xuống thì sao mà sống sót đây? Bây giờ xảy ra chuyện thì không dám trở về."

Thước Dực nhẹ nhàng đấm bóp bả vai cho Hoa Thường, dịu dàng khuyên giải: "Nương nương bớt giận. Nô tỳ thấy Tứ Hoàng tử thông minh, biết rõ nếu như trở về, nhất định phải chịu giáo huấn của nương nương. Hơn nữa e là Tứ Hoàng tử không được ra ngoài nữa, cho nên trực tiếp trốn trong xa giá của Quận vương để tránh khỏi tầm tay của nương nương đấy."

Hoa Thường vừa tức vừa buồn cười, cuối cùng quả thực dờ khóc dờ cười.

Tương Quận vương là đường huynh [5] của Hoàng đế, năm nay hẳn là hơn bốn mươi tuổi, luôn luôn là người khiêm tốn, văn không tốt võ không xong, hình như không có thứ gì nổi trội, nhưng dường như cái gì cũng biết một chút, xem như là một Quận vương ba phải.

[5] Đường huynh: anh họ có cùng họ với mình (con chú, con bác), khác với biểu huynh là anh họ nhưng khác họ (con cô, con cậu, con dì).

Có lẽ do tính cách của ông ta như vậy nên nhận được sự tin tưởng của Hoàng đế, không ở trên triều đình mà lại đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở Tông Nhân phủ.

Công chúa Tố Chi cũng cầm khăn lên che miệng, cười nói: "Tứ Hoàng đệ cực kỳ thông minh. Nếu là nhi thần, e là đã sớm hoang mang lo sợ đến mức ủ rũ rồi."

Hoa Thường bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó quay đầu nói với Tố Chi: "Tuy Tương Quận vương là hoàng thân, nhưng dù sao mẫu phi và ông ta vẫn là tiền triều với hậu cung, nam nữ khác biệt. Mẫu phi qua đó thì không tốt cho lắm, nhưng mẫu phi lại rất lo lắng cho tình hình của tiểu Tứ. Con thay mẫu phi đến chỗ Tương Hoàng thúc của con xem thử tiểu Tứ như thế nào rồi."

Công chúa Tố Chi vội vàng đứng dậy nhún người hành lễ, đáp nhanh chóng: "Hiền mẫu phi yên tâm, nhi thần đi ngay đây, nhất định giúp người hỏi thăm ổn thỏa."

Hoa Thường nở nụ cười dịu dàng, ôn hoà nói: "Vất vả cho Tố Chi rồi."

Chuyện này không tính là nhờ vả người khác, ngược lại còn tạo cho Tố Chi cơ hội để ra ngoài kết giao. Bằng không thì một hoàng nữ gần mười tuổi như Tố Chi, kỳ thật tùy ý đi tản bộ cũng không tốt.

Tổ Chi cũng hiểu rõ, trong lòng ghi nhận phần tình cảm này của Hoa Thường, cảm kích đi ra ngoài.

Hoa Thường ở bên này lo lắng không biết tiểu Tứ ra sao, thì trong ngự giá ở đằng trước, Hoàng đế lại đang chơi cờ với Tuyên Thành vương.

Quân cờ trắng đen rõ ràng phân bố ngang dọc trên bàn cờ bằng bạch ngọc. Tiếng quân cờ hạ xuống bàn cờ rất thanh thúy êm tai, trong xe yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hơi thở.

Hoàng đế cầm quân trắng, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một quân cờ rồi hạ xuống nhẹ nhàng, khóe miệng nở nụ cười, thấp giọng nói: "Ngũ đệ, đệ thua rồi."

Tuyên Thành vương bất đắc dĩ đặt quân cờ xuống, hai tay mở ra, ngả ngón nói: "Hoàng huynh cũng chỉ biết bắt nạt người chơi cờ dở như đệ mà thôi."

Hoàng đế khoái chí nở nụ cười tươi, vui vẻ nói: "Sao trẫm nghe nói Ngũ đệ ở bên ngoài đánh khắp thiên hạ không có địch thủ vậy?"

Tuyên Thành vương trợn trắng mắt, lên tiếng nói: "Trừ hoàng huynh ra, ai dám thắng đệ? Xem thử đệ có đánh gãy chân hãn không!"

Hoàng đế cười haha, người đệ đệ này của hãn đam mê cờ vậy, nhưng thật sự chơi chẳng cao siêu chút nào. Mọi người đều biết Tuyên Thành vương chơi cờ dở, khi còn trẻ tuổi đã thua không ít lần.

Từ sau khi Hoàng đế đăng cơ, Tuyên Thành vương cũng được Hoàng đế tin tưởng, được mọi người tôn là Cửu Thiên tuế, nắm quyền lực, không còn ai dám thắng hãn. Người không biết còn thật sự cho rằng Tuyên Thành vương có khả năng chơi cờ rất kinh người đấy!

Tuyên Thành vương đùa nghịch quân cờ màu đen trong tay, nhướn mày, mở miệng hỏi: "Hoàng huynh cứ hạ cờ một mạch như vậy, xem ra mưu tính không ít, lại sắp có ai gặp phải xui xẻo rồi sao?"

Hoàng đế thâm tàng bất lộ cười cười, chậm rãi lắc đầu, kéo tay áo, vươn tay thu hồi lại từng quân cờ, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Không có ai gặp xui xẻo cả."

Hoàng huynh này của hắc không chỉ có hùng tài đại lược mà còn giỏi về tâm kế, dù sao thì từ trước tới giờ hắc vẫn xem không hiểu. Thế nhưng là huynh đệ thân thiết nhất, hắc vẫn theo bản năng tìm lợi tránh hại.

"Cho dù thế nào, đệ đệ vẫn chúc hoàng huynh một lần nữa tâm tưởng sự thành [6], vạn sự như ý!" Tuyên Thành vương vỗ tay, phong độ tiêu sái.

[6] Tâm tưởng sự thành: Gần nghĩa với câu ước gì được nấy, cầu được ước thấy.

Gương mặt Hoàng đế đầy vẻ ẩn ý, giương mắt nhìn Tuyên Thành vương, cười nói: "Bây giờ không phải sang năm mới, nói lời cát tường như thế để làm gì? Giữ lại đi."

Trong lòng Tuyên Thành vương khẽ động, sang năm mới sao? Chẳng lẽ hoàng huynh muốn...

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 130 - Hồ Nhung

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Mặc dù Tây tuần lần này thanh thế uy hùng nhưng thật ra vẫn khá vội vàng, Hoàng thượng có ý muốn hồi kinh trước khi sang năm mới, cũng đồng nghĩa với việc lần Tây tuần này chỉ kéo dài trong bốn tháng rưỡi. Phải biết rằng đoạn đường đi về thôi cũng đã tốn gần ba tháng. Vì thế Hoàng đế cố ý hạ chỉ, tăng nhanh tốc độ di chuyển, hơn nữa cũng không nghỉ qua đêm ở hành cung trong thành, mà là trực tiếp hạ trại ở bên ngoài thành.

Thần tử vạn dân đều không khỏi ca tụng, nói rằng thiên tử yêu dân.

Hoàng đế không đến hành cung, không thể nghi ngờ người đau lòng nhất chính là quan viên địa phương. Không được thấy Hoàng đế, không thể khiến Hoàng đế thấy mình phí hết tâm huyết (hoặc là bách tính dồn hết tâm huyết) để xây dựng hành cung tráng lệ ra sao, không thể làm cho Hoàng đế nghe thấy bài ca về lòng trung thành của mình, không có lý do quang minh chính đại để bóc lột bách tính... Đây thật sự là một câu chuyện bi thương.

Hoàng đế cũng đặc biệt hạ chỉ, tra xét kỹ càng xem việc xây dựng hành cung có chỗ nào vi phạm luật lệ hay không, có tham ô công quỹ hoặc bóc lột bách tính hay không, lớn nhỏ gì cũng không ngoại lệ.

Hoàng đế dùng chiêu rung cây dọa khỉ này khiến mấy quan địa phương lớn nhỏ gì cũng đều hiện nguyên hình. Đương nhiên, những chuyện này cũng không liên quan đến Hoa Thường. Làm một phi tần, nàng

chỉ cần ngoan ngoãn ngồi trong xa giá là được, thỉnh thoảng sẽ có một vài vị mệnh phụ, Vương phi đến tán gẫu để giết thời gian.

Nữ quyến được nam nhân mang theo trên cơ bản đều là chính thể, khoảng chừng chỉ có ba phần mười là trắc thiếp. Phần lớn những chính thất này đều có xuất thân cao quý, được giáo dưỡng kỹ càng, hơn nữa trong khí chất toát ra một sự đối lập giữa khoan dung và kiêu ngạo.

Cho dù đối diện với Hoa Thường là tứ phi có xuất thân thế gia, thì các nàng cũng có thể kiêu ngạo ngẩng cao đầu, trong ý cười ung dung mang theo chút gì đó không diễn tả được.

Hoa Thường biết, những nữ nhân này không để nàng vào trong mắt. Kỳ Hiền phi, cũng chỉ là một cái danh xưng êm tai mà thôi, suy cho cùng thì nàng cũng không phải là nữ chủ nhân. Sở dĩ nàng có thể ngồi trong xa giá tiếp kiến mấy vị mệnh phụ và Vương phi này, chung quy cũng bởi vì nữ chủ nhân chân chính không đi theo mà thôi. Hoa Thường nhận ra điều đó nên không còn hứng thú tán gẫu nữa, thẳng thừng lấy lý do chăm sóc Tứ Hoàng tử để ngăn những người này đến yết kiến.

Sau khi loan giá đi được một tháng thì đã ra khỏi vùng đồng bằng, dần dần tiến vào vùng thảo nguyên. Cho dù đội ngũ có hơn mười vạn người thì trên thảo nguyên vẫn có thể nhìn thấy từ đầu đến đuôi.

Hoa Thường mê luyện nhìn không biết chán, đồng cỏ xanh tươi mênh mông bát ngát, bầu trời xanh biếc, không khí ngọt mát một cách lạ thường xưa nay chưa từng có bao giờ, dường như ánh mặt trời cũng trở nên đặc biệt sáng ngời. Đây là một vùng đất vừa mênh mông thoáng đãng vừa tự do tự tại.

Loan giá của Hoàng đế tới đây mang đến cho vùng đất yên tĩnh này sự huyền ảo linh đình và phồn hoa.

Hoa Thường buông rèm cửa xe xuống, bên tai là tiếng xe lốc cốc in lên cỏ xanh, một vòng lại một vòng xoay tròn. Khóe miệng Hoa Thường nhếch lên, nàng bất giác mỉm cười, hơi nhắm mắt lại, dường như tâm tình cũng trở nên thanh thoát hơn.

Lan Chi bày gối mềm lên nhuyển tháp xong, dịu dàng nói: "Nường nường tựa vào nghỉ ngơi một lát đi, đi trên thảo nguyên cũng không lắc lư, ngủ một giấc cho tốt."

Hoa Thường cười gật đầu một cái, dựa vào gối mềm phía sau. Thược Dược cầm một tấm lông cừu trắng tinh khoác lên trên người Hoa Thường. Hoa Thường mới vừa nằm xuống không lâu, bên ngoài đã có một tiểu thái giám tới bẩm báo: "Nô tài tham kiến Hiền phi nường nường, Hiền phi nường nường cát tường, Hoàng thượng mời người qua nói chuyện."

Hoa Thường nghe vậy liền vội vàng đứng lên, sửa lại búi tóc có chút tán loạn của mình, khẽ cười nói: "Bốn cung có chút mệt mỏi nên nằm nghỉ một lát, bây giờ trâm cài hơi lộn xộn, công công chờ một chút để bốn cung chỉnh trang lại."

Tiểu thái giám nở nụ cười, kính cẩn nói: "Nên mà, nên mà." Dứt lời hần liền thối lui ra khỏi xa giá, đợi ở bên ngoài.

Lan Chi và Thược Dược cầm lược, trang sức và váy áo, hầu hạ Hoa Thường rửa mặt chải đầu, tay chân vô cùng nhanh nhẹn.

Hoa Thường khẽ ngẩng đầu hỏi: "Thế tử và tiểu Tứ đâu?"

Lan Chi vừa làm vừa đáp: "Tứ Hoàng tử đang chơi đùa trong xa giá của Thế tử, nường nường muốn gọi qua đây sao?"

Hoa Thường phân vân một hồi, sau đó lắc đầu nói: "Thôi vậy."

Nếu chỉ dẫn một mình Tứ Hoàng tử đi gặp Hoàng thượng thì còn xem như là phụ tử gặp nhau vui vẻ. Nhưng nếu có thêm Thế tử, e là tâm tình của Hoàng đế sẽ không tốt như vậy. Không phải là nhi tử thân sinh của mình, dù sao cũng không giống nhau.

Trong chốc lát Hoa Thường đã chuẩn bị xong, chỉ vấn một búi tóc đơn giản, mái tóc suông dài buông xuống ở phía sau, cả người trông càng tươi tắn trẻ trung, giống như nàng vốn chưa hề già đi.

Thước Dực chọn ra một chiếc áo khoác chim hạc từ trong rương, phủ lên vai Hoa Thường, ôn nhu nói: "Nơi thảo nguyên này có chút lạnh, nương nương nên mặc nhiều một chút, đừng để bị nhiễm phong hàn."

Hoa Thường vỗ vỗ tay Thước Dực, rất hài lòng với sự tỉ mỉ của Thước Dực: "Người thật là một người chu toàn."

Ra khỏi xa giá, gió lạnh thổi vù vù vào mặt, Hoa Thường không nhịn được nheo mắt lại. Không khí vừa khô vừa lạnh nhưng thổi lên mặt lại không đau. Trên thảo nguyên trống trải có rất ít gió lớn, thỉnh thoảng thổi một cái, chỉ sau chốc lát đã biến thành cơn gió nhẹ.

Lan Chi và Thước Dực đỡ Hoa Thường bước nhanh về ngự giá ở phía trước. Xa giá màu vàng sáng của Hoàng thượng dường như lớn gấp đôi so với xa giá của Hoa Thường. Nếu nói xa giá của Hoa Thường là một ngôi nhà nhỏ, thì xa giá của Hoàng thượng chắc chắn là một tòa cung điện nhỏ rồi.

Hoa Thường giẫm lên bả vai của tiểu thái giám để bước lên ngự giá, tiểu cung nữ hai bên vén rèm lên, Hoa Thường cúi đầu đi vào bên trong, phúc thân hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn Hoa Thường, cười nói: "Nàng luôn đa lễ như vậy, đến đây ngồi đi."

Hoa Thường nhắc vạt váy ngồi xuống đối diện Hoàng đế, ở giữa là một cái bàn gỗ nhỏ, trên đó bày bàn cờ, xem ra có vẻ như Hoàng đế đang tự chơi đánh cờ.

"Hoàng thượng thật có hứng thú." Hoa Thường nhìn Hoàng đế một chân đặt trên giường nhỏ, chân kia thì gác lên trên, đang đưa bên thành giường, trong tay cầm một khối ngọc cổ, mắt nhìn quân cờ trên bàn, phong thái thành thoi.

Hoàng đế đặt quân cờ bằng ngọc trong tay xuống, tỉ mỉ nhìn Hoa Thường một chút, sau đó cười nói: "Chẳng qua trẫm chỉ tự tìm niềm vui mà thôi. Còn nàng, sắc mặt có chút không tốt, trẫm thấy gầy đi rất nhiều. Đường đi vất vả, ở đây rừng núi hoang vu cũng không có thứ gì tốt, nàng phải chú ý chăm sóc bản thân."

Trong lòng Hoa Thường có chút ấm áp, khẽ rũ mi, nhẹ giọng nói: "Tạ Hoàng thượng lo lắng, thần thiếp đều ổn cả. Mặc dù thân thể thần thiếp mệt mỏi nhưng tinh thần lại rất khỏe khoắn, đi ra ngoài nhìn thấy cảnh sống xung quanh, tâm trí đều vui vẻ thoải mái."

Trước mặt Hoa Thường, Hoàng đế luôn luôn tùy hứng thoải mái, nói chuyện không câu nệ: "Đi thêm mấy ngày nữa thì sẽ đến quận Tây Hải, chúng ta sẽ dừng chân ở Hồ Lạt phủ của Tây Hải, đây cũng là điểm đến cuối cùng."

Hoa Thường cười nói: "Thần thiếp nghe nói khí hậu ở Hồ Lạt không tốt lắm, chỉ có một số ít dân du mục sống ở đó, phong tục tập quán thì gần giống với người Bắc Mông. Trung nguyên Đại Lương chúng ta lại muốn nghị hòa với người Hồ Nhung, ba phong tục khác nhau tập trung cùng một chỗ, đến lúc đó chắc là sẽ có một loại phong vị rất riêng biệt."

Lời Hoa Thường nói luôn luôn dễ nghe, Hoàng đế cười haha: "Nàng nói như vậy, trẫm đúng là mong đợi sẽ có cảnh tượng như thế. Chỉ là, chốc

lát nữa thì quan viên quận Tây Hải và tướng lĩnh Hồ Nhung sẽ ra đón tiếp loan giá của trăm, hơn nữa họ sẽ hộ tống đến cùng."

Hoa Thường gật gật đầu, cũng đứng, người Hồ Nhung đã bị đánh bại, đương nhiên họ sẽ hạ thấp tư thái ra trước đón tiếp, chứ không phải để Hoàng đế đến nơi rồi bọn họ mới tới.

Hoàng đế nói tiếp: "Các quan viên quận Tây Hải thì còn dễ, đi theo xa giá là được. Nhưng Hồ Nhung bên kia, nghe nói là Hữu Hiền vương tới, đi theo còn có Vương phi của Đại vương Hồ Nhung. Đến lúc đó tất nhiên bọn họ sẽ đến bá kiến nàng, nàng cũng nên chuẩn bị trước đi."

Hoa Thường sững sốt một chút. Người đứng đầu tối cao của Hồ Nhung chính là vương, thường được tôn xưng là Đại vương. Nếu là ngoại tộc thì phần lớn được gọi bằng tôn hào. Tôn hào có khi là hai chữ cuối cùng trong tên và chữ vương, có khi là được dân chúng xưng tụng phong hào vương, tương đối lộn xộn, mọi người cũng không so đo chuyện này lắm. Quan trọng thứ hai chính là Tả Hữu Hiền vương. Tả Hữu Hiền vương đều có quân đội riêng do mình chỉ huy, quyền cao chức trọng, thường là vương thúc hoặc huynh đệ của Đại vương.

Bởi vì ở Hồ Nhung không có cách nói Vương hậu, nên Vương phi chính là thê tử cưới hỏi đàng hoàng của Đại vương. Hơn nữa Vương phi Hồ Nhung có thể tham dự triều chính, bất luận là chính trị, kinh tế, văn hóa hay là trong dân chúng, thì đều có ảnh hưởng tương đương với Đại vương. Như vậy đội hình nghênh đón cũng xem như là thành tâm thành ý rồi.

Hoa Thường cúi đầu đáp: "Vâng, thần thiếp sẽ chuẩn bị thật tốt."

Hoàng đế gật đầu một cái, cười nói: "Hôm nay gọi nàng tới đây chính là vì chuyện này, sẵn tiện cũng ở bên cạnh nàng nhiều thêm một chút, tránh cho nàng khỏi phải nhàm chán."

Hoa Thường nghe vậy đau xót trong lòng. Hoàng đế hẳn, chắc là đã phát hiện nàng và các mệnh phụ, Vương phi không hòa hợp với nhau rồi đúng không?

Rốt cuộc nàng chỉ là phi. Thế nhưng, tốt xấu gì thì nàng cũng có thánh sủng. Ít nhất là vào lúc này, trái tim Hoàng đế đều đặt lên trên người nàng, chứ không phải trên người nữ nhân tôn quý nhất đang ở trong hoàng thành kia.

Ánh mắt Hoa Thường ngập tràn hơi nước, cố gắng nở nụ cười, ôn nhu nói: "Thần thiếp cũng rất thích ở bên cạnh Hoàng thượng."

Nam nhân này không bao giờ dùng miệng để bày tỏ sự ôn nhu của mình, mà là dùng hành động để biểu đạt. Xem ra nàng cũng là nữ nhân may mắn nhỉ?

Hoàng đế sờ tóc Hoa Thường, mở miệng nói: "Để trẫm nói cho nàng nghe một chút chuyện của Hồ Nhung, nếu không đến lúc đó nàng lại lúng túng. Haha, trẫm thật hiếu kỳ đáng về thúc thủ vô sách (bó tay) của nàng quá."

Hoa Thường cũng cười theo. Nàng có thể cảm giác được sự bảo vệ và sủng ái ẩn trong hành động của Hoàng đế. Chuyện Hồ Nhung tìm một lão thái giám đến nói cũng được, hẳn cần gì phải hạ mình chứ? Chẳng qua là trong lòng hẳn nghĩ tới nàng, nhớ nàng mà thôi.

Hoàng đế phất tay một cái, hai tiểu thái giám liền tiến lên, cẩn thận từng li từng tí mang bàn cờ trên bàn nhỏ xuống, các quân cờ vẫn giữ nguyên hiện trạng ban đầu.

Từ bên trong ngăn kéo, Hoàng đế lấy ra một xấp tài liệu đặt lên bàn nhỏ, mở miệng nói: "Đây là tư liệu cơ bản về một vài nhân vật trọng yếu của Hồ Nhung, nàng có thể đem về tham khảo."

Hoa Thường vén ống tay áo cầm tài liệu ở trên bàn nhỏ lên, đơn giản lật qua lật lại vài trang, liền gật đầu cười đáp ứng.

Hoàng đế nói tiếp: "Đại vương hiện tại của Hồ Nhung là Kham Bố Tang Bố Trát, thường gọi hắn là Kham Bố vương, vừa mới đăng cơ năm nay. Phụ vương của hắn là Đại vương đời trước lâm bệnh qua đời, đây cũng là một nguyên nhân giúp cho Đại Lương chúng ta có thể đánh thắng cuộc chiến gian nan đó nhanh như vậy."

Hoa Thường chăm chú lắng nghe, có chút tò mò hỏi: "Vị Kham Bố vương này hiện giờ bao nhiêu tuổi?"

Hoàng đế cười nói: "Vừa tròn hai mươi tuổi, nhưng cũng đừng nên xem thường hắn. Nghe nói khi hắn mười lăm tuổi đã có thể kéo căng cây cung cứng đến năm đán [1], khiến cho người người hoảng sợ, còn nhỏ mà đã vũ dũng, uy chấn Hồ Nhung, ngay cả Đại tướng Bắc Mông cũng đã từng bại dưới tay hắn."

[1] Đán (𠂔): Còn gọi là denier, đơn vị độ mịn sợi, tính bằng gam đối với chiều dài 9000m.

Hoa Thường thán phục tròn hai mắt, cung cứng đến năm đán sao? Phải biết rằng một đán ước chừng khoảng một trăm cân [2], năm đán vậy thì bằng sức kéo năm trăm cân, cái này cũng chỉ có người có sức lực trời ban mới có thể kéo nổi.

[2] Cân (𪚩): một cân ở Trung Quốc bằng 0.5kg.

Ở Đại Lương, cung tốt nhất là cung Thần Tí, cũng chỉ có sức kéo từ 2-4 đán mà thôi.

Hoàng đế nói tiếp: "Kham Bố vương vừa mới cưới Vương phi, tên là Bố Xích, là trưởng nữ của Đại tướng Hồ Nhung, cũng là hài tử duy nhất của ông ta, địa vị không tầm thường. Hai người họ kết hợp quả thật cũng

mang ý nghĩa thỏa hiệp và thống nhất trong nội bộ quốc gia của bọn họ, là hôn nhân chính trị chân chính môn đăng hộ đối."

Hoa Thường cũng đã từng xem qua một chút sách về Hồ Nhung. Theo tiếng Hồ Nhung thì hình như Bồ Xích có nghĩa là "mang nam hài". Đáng tiếc, vị Đại tướng của Hồ Nhung kia lại chỉ có một hài tử, những hy vọng và ngụ ý trong cái tên đẹp đẽ kia đã không thể thực hiện được.

Hoa Thường mở miệng hỏi: "Vậy vị Bồ Xích Vương phi kia tính tình như thế nào? Cư xử với mọi người có tốt không?" Bây giờ Hoa Thường chỉ quan tâm đến lúc đó sau khi hai người các nàng gặp mặt rồi thì có thể vui vẻ trò chuyện hay không, nếu không lại khiến cho quan hệ trở nên cứng nhắc thì sao?"

Hoàng đế tùy ý cười nói: "Tính tình Bồ Xích cương quyết cứng rắn, cũng đã từng mang binh đánh trận. Có điều nàng không cần lo lắng quá mức, hiện tại nàng ta thuộc hàng thần tử, ở trước mặt nàng sao có thể ương ngạnh được chứ? Nàng cũng không cần nhân nhượng nàng ta, thái độ công bằng chính trực là được rồi."

Hoa Thường nghe vậy thì yên tâm hơn nhiều, dịu dàng cười nói: "Thần thiếp tuân chỉ."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 131 - Vương Phi Bồ Xích - Đổi Mới Lần Thứ Hai (1)

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Quả nhiên, không đến hai ngày, quan viên quận Tây Hải và đại sứ Hồ Nhung đã đến gần loan giá của Hoàng đế.

Vó ngựa đạp trên thảo nguyên mệnh mông, tạo ra thanh âm thùng thùng vang vọng, mang theo một loại âm luật kỳ diệu, khiến người ta nhìn không được muốn xem thử người có tư thế oai hùng trên lưng ngựa kia trông như thế nào.

Hoa Thường vén màn che cửa sổ lên, nhìn bụi mù tung bay ở phía xa, một đại đội nhân mã mạnh mẽ chạy như bay đến. Thời điểm tới gần xa giá, đột nhiên bọn họ kéo dây cương, chiến mã to lớn nhấc bổng móng trước lên không trung, trong miệng phát ra tiếng hí vang dội.

Đây là một loại năng lượng khiến cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đoàn người nghênh đón phía trước được phân ra rõ ràng, một bên là quan viên quận Tây Hải khom lưng cúi đầu, nhìn xa giá màu vàng sáng với vẻ mặt kính nể và khiêm nhường. Còn người Hồ Nhung bên kia thì lại ngẩng cao đầu, nhìn xa giá màu vàng sáng với vẻ mặt tràn đầy kiên nghị và dã tâm.

Không cùng chung một tộc, tất sẽ có dị tâm. Có lẽ câu nói này cũng không hẳn là không có lý.

Hoàng đế bước ra từ trong loan giá màu vàng sáng, trên người khoác một chiếc áo choàng rộng màu vàng bằng gấm thêu hoa với những đường kim tuyến xếp li, đứng oai hùng trên xa giá, từ trên cao nhìn xuống tất cả mọi người bên dưới.

Thấy Hoàng đế xuất hiện, các quan viên quận Tây Hải đều quỳ xuống nghênh đón, hô to: "Chúng thần khấu kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Thấy nhóm quan viên bên cạnh đều quỳ xuống hành lễ, nhóm người Hồ Nhung cũng quỳ một gối xuống đất, một tay giơ lên, tay còn lại nắm thành quả đấm đặt lên ngực, hô to: "Chúng ta bái kiến Hoàng đế Đại Lương, mong Hoàng đế mãi mãi an khang."

Khóe miệng Hoàng đế lộ ra nụ cười nhẹ, cất tiếng nói một cách vững chãi: "Tất cả miễn lễ. Các vị đường xa đến đây, thật là vất vả. Trẫm đã chuẩn bị xa giá cho các sứ thần Hồ Nhung, cũng là thể hiện tâm ý của một người đứng đầu, an bài thỏa đáng để chư vị có thể an giấc nghỉ ngơi."

Quả thật trong nhóm người Hồ Nhung có hai người có địa vị cao nhất, dù là y phục hay trang sức đều có thể nhìn ra sự khác biệt rõ ràng so với những người còn lại.

Đứng ở vị trí đầu nào là một nam nhân mặc trường bào với cổ áo hình tam giác, vạt áo trước được thắt lệch về phía eo bên trái. Hai ống tay áo rất rộng, được phủ kín bởi hàng loạt hoa văn "tát san" [1], bên cạnh đó còn có hoạt tiết chim chóc [2] và các loại hoa văn khác nhìn không giống như hình vẽ động vật, bên hông còn buộc một vật gì đó giống như trang sức làm từ xương cốt, vô cùng nổi bật giữa tất cả mọi người, như thế toát ra địa vị cao quý hơn người.

[1] Hoa văn Tát San:

1 Hoa văn Tát San

[2] Hoa tiết chim chóc:

1 2 là quốc huy và quốc hiệu của vương quốc Sasan còn gọi là vương quốc Ba Tư ngày nay

[1] & [2] là quốc huy và quốc hiệu của vương quốc Sasan, còn gọi là vương quốc Ba Tư ngày nay.

Hoa Thường biết, đây chính là Hữu Hiền vương Phục Khiên của Hồ Nhung. Thoạt nhìn, hình như hắn đã bốn mươi, năm mươi tuổi, thế nhưng vẫn có vẻ mạnh mẽ khỏe khoắn. Đây là một loại cứng cỏi đặc trưng của những dân tộc sinh sống trên thảo nguyên và cao nguyên mà người Trung Nguyên không thể nào có được, là minh chứng cho sự nỗ lực để tồn tại.

Đứng bên cạnh Hữu Hiền vương là một nữ tử trẻ tuổi, ăn mặc cũng cực kỳ hoa lệ, xiêm y trên người còn có nhiều loại màu sắc hơn hắn, châu sức trên đầu cũng mang đầy vẻ phong tình thuần phác của người dị tộc.

Hoa Thường buông màn che xuống, không nhìn nữa.

Hoàng đế an bài cho bọn họ thật tốt. Còn việc người Hồ Nhung muốn chính thức bá kiến Hoàng đế, cùng Hoàng đế tâm sự, e là sau vài ngày mới có thể tiến hành được.

Hoàng đế không thích những người ngoại tộc khó thuần và kiêu ngạo này cho lắm, bỏ mặc bọn họ mấy ngày cũng là một lựa chọn tốt.

Quả nhiên, đúng như Hoa Thường dự đoán, Hữu Hiền vương Hồ Nhung Phục Khiên năm lần bảy lượt cầu kiến Hoàng đế, đều bị Hoàng đế khéo léo cự tuyệt.

Vào buổi tối ngày thứ ba, Hoa Thường nghênh đón một vị khách nhân vô cùng tôn quý - Vương phi Hồ Nhung Bồ Xích.

Bởi vì đóng trại ở thảo nguyên, cho nên mọi người đã sớm chuẩn bị xong lều bạt dùng để nghỉ ngơi vào buổi tối, so với cung điện xa hoa ở thượng kinh kia, tất nhiên là đơn sơ hơn rất nhiều.

Nhưng mà lều trại của Hoa Thường vẫn vô cùng hoa lệ. Ít nhất là diện tích bên trong rất lớn, không chênh lệch nhiều lắm so với gian phòng bình thường, dưới đất được trải da dê thật dày, còn có cả chậu than nên vô cùng ấm áp và dễ chịu.

Hoa Thường mặc một thân cung trang bằng lụa mỏng màu xanh lam dệt chỉ vàng, phía dưới phối với váy xếp li màu tử la lan (tím violet) viền kim tuyến trắng, vấn búi tóc cao tao nhã, trên đầu cài trâm Như Ý bằng bạch ngọc khảm san hô đỏ có đính hai sợi tua rua bằng ngọc trai, điểm chút son phấn trên mặt, mang một vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Đây là lần đầu tiên Hoa Thường nhìn thấy vị Vương phi Hồ Nhung thanh danh hiển hách này với khoảng cách gần như vậy. Xem ra hẳn là nàng ấy đã hơn hai mươi, dáng người khỏe khoắn. Cũng giống như những người Hồ Nhung khác, làn da của Vương phi Hồ Nhung có chút tối màu, nhưng mà ngũ quan cực kỳ rõ ràng sắc nét, mang theo vẻ phong tình mỹ lệ của người ngoại tộc.

Trên người nàng có rất nhiều trang sức đá quý màu đỏ thẫm và xanh biếc, hình như có liên quan đến tín ngưỡng sùng bái màu đỏ và màu xanh của người Hồ Nhung.

Mái tóc rối được tết cuộn xoắn lại với khăn trùm đầu quấn quanh [3], trang sức hồng ngọc tỏa sáng lấp lánh, cả người nàng đều toát lên khí chất vô cùng tôn quý.

[3] Hình minh họa:

Bởi vì trong lều trại không có bàn ghế để ngồi cho nên Hoa Thường ngồi quỳ gối trên mặt đất bên dưới là một tấm đệm mềm mại cũng không vất vả

Bởi vì trong lều trại không có bàn ghế để ngồi, cho nên Hoa Thường ngồi quỳ gối trên mặt đất, bên dưới là một tấm đệm mềm mại, cũng không vất vả.

"Đại phi tới chơi, thật là rộng đến nhà tằm." Hoa Thường mỉm cười, tự tay nâng một ly trà lên, chậm rãi đưa đến trước mặt Bồ Xích.

Bồ Xích ngồi quỳ đối diện Hoa Thường, nhận lấy chén trà, thông thả ung dung nhấp một ngụm nhỏ, sau đó khen ngợi: "Trung Nguyên có một câu rằng lấy trà đãi khách. Tuy kiến thức của ta hạn hẹp, nhưng cũng có thể cảm nhận được thịnh tình hiếu khách của Hiền phi nương nương."

Hoa Thường cười cười, vị Vương phi Bồ Xích này có hiểu biết về văn hóa Trung Nguyên, xem ra trước kia cũng đã đọc qua không ít sách vở.

Hoa Thường hơi rũ mắt xuống, ôn nhu cười nói: "Ta cũng chỉ là hạng nữ lưu, là phi thiếp của Hoàng thượng, cố thủ một đời trong bốn bức tường hoàng cung. Bây giờ ta gặp phúc lành được hưởng thiên ân, có thể theo ra ngoài đi tuần du, lại còn được nhìn thấy nhân vật lớn như Đại phi đây, sao ta có thể không hiếu khách kia chứ?"

Hiển nhiên Bồ Xích vô cùng không quen với phương thức nói chuyện dài dòng phức tạp của Hoa Thường, nhưng nàng vẫn hiểu rõ ý tứ của nữ nhân trước mắt này. Nói một cách đơn giản chính là Hoa Thường vô đức vô năng, cái gì cũng không làm được, chỉ có mỗi lòng quan tâm hiếu khách là làm tốt thôi.

Bồ Xích vẫn chưa nhụt chí, tiếp tục mở miệng nói: "Hôm nay ta gặp mặt Hiền phi nương nương, giống như tinh tú gặp được trăng sáng, kinh động như được nhìn thấy thiên nhân vậy. Nữ nhân như ta đây mà còn cảm

thán trước sự mỹ lệ của nương nương, thì sao Hoàng đế Đại Lương lại không sủng ái người kia chứ? Người thật sự quá mức khiêm tốn rồi."

Hoa Thường có chút ngượng ngùng sờ sờ hai má, ôn nhu nói: "Đại phi quá khen. Ta ở trong hậu cung cũng chỉ có chút địa vị mà thôi. Luận về mỹ mạo, tài năng và đức hạnh thì còn vô số người tốt hơn ta rất nhiều. Thật ra ta lại vô cùng hâm mộ Đại phi, người và Kham Bố vương mới là duyên trời tác hợp, cầm sắt hòa minh [4]. Mà ta chẳng qua chỉ là một nữ nhân bình thường trong số đông đảo nữ nhân xung quanh Hoàng thượng mà thôi."

[4] Cầm sắt hòa minh (琴瑟和鸣): Cầm, sắt là hai loại đàn cổ, ở đây dùng để ví tình cảm vợ chồng hòa hợp, gắn bó.

Bố Xích nghe ra ý từ chối trong lời nói của Hoa Thường, hơi ảo não nhú mày.

Hôm nay nàng đến đây vì muốn kết giao với Hoa Thường. Hiện tại Hoàng đế Đại Lương không chịu triệu kiến Hữu Hiền vương, thái độ vô cùng lãnh đạm. Bây giờ chiến sự ở Tây Bắc thất bại, mà Hồ Nhung cũng không giàu có. Nói là nghị hòa, thế nhưng người Hồ Nhung nhất định phải trả một cái giá lớn hơn để chấm dứt chuyện này. Hiện giờ nàng chỉ có thể hi vọng việc giao hảo này có thể mang đến lợi ích.

Nhưng vấn đề bây giờ là, ngay cả mặt mũi của Hoàng đế Đại Lương bọn họ còn chưa được thấy!

Nàng đã sớm nghe nói, Kỳ Hiền phi trước mắt này chính là sủng phi của Hoàng đế Đại Lương, xuất thân cao quý, đã sinh được cho Hoàng đế Đại Lương một trai một gái, là người có sức ảnh hưởng nhất định đến quyết định của Hoàng đế Đại Lương.

Không nghĩ đến, nói chuyện một hồi, kiểu gì cũng không vào được vấn đề chính! Dầu muối thế nào vị Kỳ Hiền phi kia cũng không ăn!

Nếu Hoa Thường biết suy nghĩ trong lòng của Bồ Xích, nhất định sẽ bật cười thành tiếng.

Nàng có sức ảnh hưởng đến quyết định của Hoàng đế sao? Quá buồn cười rồi!

Đại Lương không phải là Hồ Nhung. Ở Đại Lương, địa vị của một nữ tử được quyết định bởi địa vị của trượng phu và phụ thân của nàng ấy. Mà Hoàng đế lại là người tôn quý nhất thiên hạ, hẳn không thể bị bất kỳ nữ nhân nào chi phối.

Nàng chỉ là một phi tử mà thôi. Không chỉ có nàng, cho dù là Hoàng hậu hay là Thái hậu đi chăng nữa, muốn thao túng quyết định của Hoàng đế về chuyện có liên quan đến quốc gia đại sự, thì đều không có khả năng!

Đương kim Hoàng thượng cũng không phải là một vị hôn quân.

Bồ Xích vẫn không từ bỏ. Sau khi uống trà xong, nàng đặt chén trà xuống, mở miệng nói: "Đại Lương và Hồ Nhung giao chiến đã nhiều năm, biên ải khắp nơi vô cùng hỗn loạn. Bất kể là dũng sĩ của chúng ta hay là quân dân Đại Lương thì cũng đều chết đi rất nhiều, mà người chết thì không thể sống lại. Với tư cách là Đại phi của Hồ Nhung, ta chỉ hi vọng người sống thì vẫn có thể tiếp tục được sống."

Hoa Thường khẽ ngẩng đầu nhìn Bồ Xích, nhẹ giọng nói: "Chiến tranh mang lại nỗi đau, chết chóc và bóng ma trong lòng mọi người. Ta chỉ là một nữ nhân, tuy không hiểu chính trị quân sự, nhưng mà ta nghĩ rằng, chiến tranh là điều không ai muốn thấy. Nếu như lúc trước người Hồ Nhung không đánh phá biên giới của Đại Lương ta, thì có lẽ đã không có trận chiến dai dẳng này rồi."

Bồ Xích bị nghẹn ứ một hồi, chuyện muốn nói còn chưa ra khỏi miệng mà nàng đã bị châm chọc! Vẻ mặt nàng lộ ra một chút giận dữ, sau đó mở miệng nói: "Mặc dù nường nường luôn miệng nói rằng không hiểu chính trị

quân sự, nhưng mà nương nương truy đến tận nguồn gốc chiến tranh, truy cứu trách nhiệm rất là cụ thể rõ ràng. Ta nghe nói Đại Lương có quy định hậu cung không được tham gia vào chính sự, nhưng mà không ngờ nương nương lại tai mắt tinh thông như vậy."

Hoa Thường khẽ cười, mở miệng nói: "Đại phi quá lời rồi. Quả thật hậu cung Đại Lương không được tham gia vào chính sự, ta cũng không dám vượt Lôi Trì nửa bước. Chỉ là thỉnh thoảng nghe Hoàng thượng tức giận mắng nước láng giềng lòng lang dạ sói, nên ta mới ghi tạc trong lòng mà thôi."

Bố Xích hít sâu vào một hơi, hòa hoãn lại cảm xúc của mình, sau đó mở miệng nói: "Nương nương thật là nhanh mồm dẻo miệng, chẳng qua ta chỉ là một nữ nhân thô kệch ở nơi chưa được khai hóa, có lẽ không vào được pháp nhãn của nương nương."

Khuôn mặt Hoa Thường lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng nói: "Sao Đại phi lại có ý nghĩ như thế? Đại phi chính là nữ nhi của tướng quân, bây giờ lại là mẫu nghi thiên hạ, thân phận tôn quý. Mà ta chẳng qua chỉ là phi thiếp của thiên tử, là vật để chơi đùa mà thôi. Đại phi khiêm tốn như thế, ta biết phải làm sao đây? Thật là không còn mặt mũi nào!"

Bố Xích quả thật tức giận đến mức bốc khói, thật vất vả lắm mới nén cơn giận này xuống được, ghi nhớ phải lấy đại cục làm trọng, khó khăn mở miệng nói: "Hồ Nhung sống trên cao nguyên. Người Hồ Nhung vừa sinh ra đã phải chiến đấu với trời, với đất, với người. Chúng ta không có đất đai màu mỡ phì nhiêu như Đại Lương, cũng không có lúa nước tươi tốt như Bắc Mông, vừa mới ra đời đã định sẵn cuộc sống vô cùng gian nan. Nương nương có hiểu được cuộc sống như thế không?"

Hoa Thường trầm mặc một hồi, không nói gì.

Bố Xích nói tiếp: "Cuộc chiến ở Tây Bắc đúng là Hồ Nhung chúng ta không đúng trước, nhưng mà người Bắc Mông cũng làm chuyện giống như vậy, thậm chí còn ác liệt hơn nữa! Tại sao Bắc Mông lại bình yên vô sự, mà Hồ Nhung chúng ta chỉ có thể khổ khổ giãy giụa cầu sinh trong chiến tranh chứ? Rất đơn giản, bởi vì so với Bắc Mông, chúng ta yếu hơn mà thôi."

Hoa Thường cầm chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hình như nước trà có chút nguội lạnh.

Về mặt Bố Xích tràn đầy thống khổ: "Tiên vương tạ thế, trượng phu của ta là Kham Bố vương phụng mệnh lúc lâm nguy, kế thừa một quốc gia to lớn, cũng đồng thời nhận lấy quả đắng thất bại. Lần này nghị hòa, ta chỉ hi vọng bá tánh Hồ Nhung không phải chịu cực khổ và gian nan nữa. Đại Lương không thiếu đất đai hay bảo vật, vì sao không cho Hồ Nhung một con đường sống chứ?"

Hoa Thường ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: "Đại phi, ta chưa sống qua những ngày tháng như vậy bao giờ. Ta chỉ là một con chim hoàng yến được nuôi dưỡng trong cung đình hoa lệ mà thôi. Những chuyện người nói, ta đều không hiểu."

Bố Xích kích động muốn nói tiếp, nhưng Hoa Thường đã ngắt lời Bố Xích, ôn nhu mở miệng nói: "Cuộc sống ở Hồ Nhung như thế nào, ta không biết, giống như Đại phi không biết cuộc sống của ta ra sao mà thôi. Ta biết ý đồ của Đại phi hôm nay đến đây, nhưng ta bất lực."

"Ta nghe nói Đại phi là nữ trung hào kiệt, còn từng lãnh binh đánh giặc, hào khí ngất trời. Người được phụ thân sủng ái, được trượng phu kính trọng, được con dân kính yêu. Còn ta, cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, vào hoàng cung chỉ có thể nhìn thấy bầu trời to bằng lòng bàn tay, tay trói gà không chặt, lưng ngựa một bước cũng chưa từng trèo lên. Ta như vậy, làm sao Đại phi có thể mong đợi ta có khả năng giúp người đây?"

Bố Xích cau mày, nhìn thẳng vào Hoa Thường, dường như trong ánh mắt chứa hơi nước, trầm giọng mở miệng nói: "Xem ra ở chỗ của nương nương, cuộc sống cũng không tốt ư? Mỗi người Hồ Nhung đều muốn có cuộc sống như vậy, chỉ là, không làm được. Trời sinh chúng ta thích chiến đấu sao? Trời sinh chúng ta thích thương vong người khác à? Không phải, chỉ vì sinh tồn mà thôi! Nếu muốn sống sót, chỉ có thể không ngừng mài giũa bản thân trong hoàn cảnh tàn khốc!"

"Nương nương, nếu như người đến Hồ Nhung nhìn thử thì người sẽ hiểu rõ. Ở nơi đó, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Bắt đầu từ lúc đứa trẻ được sinh ra, thì nó đã phải học cách kiên cường, học cách phấn đấu, bởi vì không ai có thể giúp nó hô hấp. Bao nhiêu đứa trẻ đã chết vì khí hậu cao nguyên, bao nhiêu bá tính chết vì hoàn cảnh khắc nghiệt. Nương nương, người sống ở nơi trù phú dồi dào như Đại Lương, thật là hạnh phúc."

Hoa Thường nâng mí mắt lên, nhẹ giọng nói: "Nếu như Đại Lương thật sự hạnh phúc như lời người nói, vậy thì vì sao mỗi năm đều có quân dân ở biên cương phải chết vì cướp bóc? Lão nhân, nữ nhân, hay trẻ nhỏ đều không ngoại lệ. Đại phi, sinh tồn của ai cũng đều rất gian nan, đây không phải là lý do để người phát động chiến tranh."

Bố Xích bình tĩnh nhắm mắt lại, biết ngày hôm nay xem như vô ích. Nữ nhân trước mắt này không hề mềm yếu, vô cùng khó thuyết phục.

"Đêm khuya còn quấy rầy nương nương, lòng nương nương giống như bàn thạch vậy, ta có nói thêm nữa thì cũng không thể lay động được người, cáo từ." Bố Xích đặt tay phải lên ngực trái, hơi cúi mình, sau đó liền đứng dậy rời đi.

Hoa Thường vẫn ngồi quỳ gối như cũ, thanh âm ôn nhu trước sau như một: "Đại phi đi thông thả."

Sau khi Bồ Xích đi rồi, Hoa Thường liền tháo trang sức xuống, thay xiêm y, thông thả nằm xuống nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau.

Hoa Thường nằm tay tiểu Tứ đi đến loan giá của Hoàng đế.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường nhẹ nhàng hành lễ, tay áo buông xuống mềm mại như nước chảy mây trôi, thanh âm ôn nhuận hiền hòa.

Tiểu Tứ cũng đưa tay ôm quyền, hơi khom người, thanh âm êm ái nói: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng cát tường."

Hoàng đế nhìn thấy sủng phi và ái tử của mình tay trong tay bước đến, nở nụ cười tươi đến mức trên mặt cũng lộ ra nếp nhăn, mở miệng nói: "Đều miễn lễ, lại đây ngồi đi."

Hoa Thường vén váy ngồi đối diện Hoàng đế, còn tiểu Tứ vừa đi được vài bước đã bị Hoàng đế ôm vào trong lòng. Hoàng đế còn rất không nể tình cười nói: "Tiểu Tứ lại nặng thêm một chút rồi. Trước đó vài ngày không phải tiểu Tứ vừa bị mã đặng (bàn đạp hai bên yên ngựa) làm cho trầy xước sao, bị thương như vậy mà cũng không thấy gầy đi, còn béo nữa thì sẽ trở thành chú heo nhỏ đấy!"

Tiểu Tứ trừng to đôi mắt tròn xoe, chu môi phản bác: "Tiểu Tứ không béo. Mama nói tiểu Tứ như thế này gọi là cường tráng, là đứa bé may mắn, rất có phúc khí!"

Hoàng đế bị chọc cho cười haha: "Được rồi, được rồi, tiểu Tứ là đứa bé may mắn, rất có phúc khí."

Tiểu Tứ hừ hừ chấp nhận lời đầu hàng của Hoàng đế, giống như ông cụ non ngã vào trong lòng ngực của Hoàng đế, bộ dáng rất là thoải mái.

Hoa Thường thấy thế liền bất đắc dĩ cười nói: "Tiểu Tứ là bị Hoàng thượng cưỡng chiều đến sinh hư rồi. Bây giờ đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, nếu để người ngoài nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa?"

Hoàng đế sùng nịnh nhéo nhéo hai má phúng phính của tiểu Tứ, cười nói: "Không phải ở đây không có người ngoài sao? Tiểu Tứ vẫn còn nhỏ mà."

Hoa Thường thở dài: "Còn nhỏ gì nữa, Tiểu Tứ đã bốn tuổi rồi. Cũng sắp kết thúc năm cũ qua năm mới. Đến lúc đó nó chính là hài tử năm tuổi, là tuổi đọc sách học chữ, khi ấy đến Thượng Thư phòng, xem phu tử có đánh nó không!"

Hoàng đế thở ra một hơi, trừng mắt tức giận nói: "Ai dám đánh nhi tử của trẫm? Ăn gan báo rồi!"

Tiểu Tứ ở trong lòng Hoàng đế hưng phấn vỗ tay, hào hứng nói: "Phụ hoàng lợi hại nhất, siêu cấp lợi hại, không ai dám đánh phụ hoàng, nhi thần thích chết đi được!"

Mỗi ngày, tiểu Tứ đều bị Hoa Thường và Thế tử dọa đi học sẽ như thế nào. Nào là đến lúc đó mỗi ngày đều phải dậy sớm, ngủ trễ, còn bị phu tử cầm thước khê tay, khiến cho tiểu Tứ vốn luôn lười biếng cảm thấy sợ hãi không thôi. Bây giờ nghe thấy phụ hoàng che chở cho mình, tiểu Tứ vui vẻ đến mức không chịu nổi.

Hoa Thường thật sự bị da mặt dày của tiểu Tứ đánh bại, bó tay hết cách với nó.

Hoàng đế ôm nhi tử bụ bẫm vô cùng thỏa mãn. Hiện tại Hoàng đế chỉ có năm nhi tử, tiểu Ngũ không được hãnh yêu thương cho lắm. Như vậy, ấu

tử như tiểu Tứ đây liền chiếm phần lớn tình yêu thương của phụ thân, khiến người khác vô cùng đố kỵ.

Nhưng mà cũng còn tốt. Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử đều có quan hệ tương đối gần gũi với tiểu Tứ. Còn Tam Hoàng tử là Thái tử, cả ngày phải duy trì hình tượng phong thái, cũng ngại tranh sủng với tiểu Tứ. Hơn nữa, Thái tử còn nhỏ tuổi nên không có thực quyền, chỉ có thể huynh hữu đệ cung [5], không thể gây gổ chèn ép ấu đệ. Nói ra thì cuộc sống cũng rất ngọt ngào mệt mỏi.

[5] Huynh hữu đệ cung (兄友弟恭): Anh em hòa thuận, thân ái, tôn kính lẫn nhau.

Chơi đùa âm ỉ với Tứ Hoàng tử một lúc, Hoa Thường cảm thấy vô cùng ấm áp, hòa thuận vui vẻ. Sau đó, nàng nói với Hoàng đế chuyện đêm hôm qua.

Hoàng đế không để tâm lắm, cười nói: "Bố Xích đúng là một nhân vật quan trọng, võ dũng không thua kém bất kỳ một nam nhân nào. Nhưng mà nàng ta có một nhược điểm, đó chính là không thông minh! Nàng ta nói gì để thuyết phục nàng vậy?"

Hoa Thường mím môi cười nói: "Đơn giản là dùng lý lẽ để thuyết phục, dùng tình cảm để lay động, thể hiện sự yếu đuối để thiếp mủi lòng. Nói lý lẽ không xong thì nàng ta bắt đầu cầu tình, cầu tình không được thì khóc lóc thảm thiết, mà còn là vô cùng thê lương, thiếu chút nữa là thần thiếp đã dao động rồi. Nhưng mà Hoàng thượng, người bảo thần thiếp không cần khách khí với nàng ta, nên là thần thiếp không nể mặt nàng ta chút nào. Nếu nàng ta ghi hận trong lòng, ảnh hưởng đến hòa bình hai nước trong tương lai thì phải làm sao đây?"

Hoàng đế cong cong khóe miệng, khinh thường nói: "Bây giờ Bố Xích ở Hồ Nhung có địa vị cao quý, chẳng qua là nhờ phụ thân nàng ta - Đại

tướng Hồ Nhung quyền uy ngút trời. Trước đó ông ta còn muốn tranh giành vương vị với Kham Bố vương kia kìa! Tất nhiên, sau khi bọn họ cân nhắc lợi ích từ các mặt thì quyết định thỏa hiệp, tiến hành liên hợp với nhau, ông ta mới đem nữ nhi duy nhất của mình là Bồ Xích gả cho Kham Bố vương."

Hoa Thường có chút không hiểu, mở miệng hỏi: "Ý Hoàng thượng là, Kham Bố vương có khúc mắc đối với Đại tướng Hồ Nhung sao? Hoặc là có khả năng Kham Bố vương sẽ diệt trừ ông ta trong tương lai đúng không?"

Hoàng đế chậm rãi lắc đầu, mở miệng nói: "Cũng không phải. Tuy rằng Kham Bố vương còn trẻ, nhưng không chỉ có võ dũng mà còn là người biết lấy đại cục làm trọng. Hắn sẽ không vì hành động trước đây của Đại tướng Hồ Nhung mà sinh lòng oán hận. Nhưng mà, hôn nhân giữa hắn và Bồ Xích hoàn toàn là một cuộc liên hôn chính trị."

"Bồ Xích lớn hơn Kham Bố vương ba tuổi, tính tình hai người lại rất giống nhau, cho nên có lời đồn đãi rằng tình cảm của bọn họ cũng không được tốt cho lắm. Cứng đối cứng, đến cuối cùng cả hai đều chịu đau khổ. Mà Đại tướng Hồ Nhung đã lớn tuổi, một khi ông ta qua đời thì Kham Bố vương sẽ thu hồi tất cả quyền lợi, cường thế hơn bao giờ hết. Vương phi Bồ Xích mất đi sự che chở của phụ thân, cuối cùng rồi cũng sẽ phải lệ thuộc vào trượng phu của nàng ta thôi! Ảnh hưởng đến hòa bình của hai nước sao? Nàng quá xem trọng nàng ta rồi."

Hoa Thường nhìn nữ cười mỉm khinh thường nơi khóe miệng của Hoàng đế, đột nhiên nàng cảm thấy có chút bi thương, xót xa thay cho nữ tử cứng cỏi kiên cường ngày hôm qua.

Nữ nhân kia rõ ràng rất yêu quốc gia và con dân của nàng, cho nên mới nguyện ý cúi đầu, buông xuống lòng kiêu hãnh của mình.

Đáng tiếc, chung quy thì nàng ấy cũng chỉ là một nữ nhân.

Cho dù nữ tử ở Hồ Nhung có địa vị cao, nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi. Còn về thực chất thì đều phải phụ thuộc vào nam nhân. Đây là dấu ấn đặc trưng của thời đại này, không có cách gì thay đổi được.

Hoa Thường điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nở nụ cười, lên tiếng khen ngợi: "Hoàng thượng anh minh."

Tiểu Tứ ngồi trong lòng Hoàng đế, lại còn đang đưa đôi chân mập mạp. Tuy tiểu Tứ nghe không hiểu lắm cuộc đối thoại giữa phụ hoàng và mẫu phi, nhưng điều đó vẫn không thể cản trở sự chăm chú nỗ lực lắng nghe của nó. Nhìn qua thì vẻ mặt của tiểu Tứ vô cùng nghiêm túc, đáng tiếc, khuôn mặt bụ bẫm kia nhìn thế nào cũng đều có cảm giác buồn cười, quả thật chọc cho Hoàng đế và Hoa Thường cười một phen.

Hoa Thường cũng trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Quên đi, nàng làm gì có thời gian mà xuân thương thu buồn thay cho người khác, quý trọng hạnh phúc của mình mới là điều quan trọng nhất.

Mà Hoàng đế nói lời này cũng không hoàn toàn là nói cho Hoa Thường nghe, mà chủ yếu là nói cho tiểu Tứ nghe.

Tiểu Tứ là Hoàng tử. Trong mắt của Hoàng đế, tương lai tiểu Tứ phải tiếp xúc với triều chính, thậm chí là chưởng quản đất phong. Như vậy, việc từ nhỏ đã bồi dưỡng cho nó nhạy bén về chính trị là điều rất quan trọng.

Nhưng mà đáng tiếc, tên tiểu tử này lại lắc lư không yên, cũng không biết là tiếp thu được bao nhiêu phần nữa.

Vào những lúc như thế này thì càng có thể thấy rõ, việc người có một mẫu phi được sủng ái là điều quan trọng đến mức nào.

Chắc hẳn Hoàng đế cũng sẽ nói những lời như vậy cho Thái tử nghe, thậm chí còn đào sâu vào vấn đề hơn, thế nhưng tình huống lúc đó sẽ như thế nào? Khi ấy phụ tử hai người sẽ vô cùng trang nghiêm như quân thần

sư sinh (vua và bề tôi, thầy và trò). Sau khi Hoàng đế dùng giọng điệu triều mến của một người phụ thân thuyết giảng xong, thấy mặt mày Thái tử ảm đạm thờ ơ, thì sẽ có tâm trạng như thế nào?

Nếu như Hoàng hậu tới ngồi bên cạnh, vậy thì nhất định sẽ là một cảnh tượng khác rồi.

Có chất keo kết dính phụ tử lại với nhau là chuyện tương đối quan trọng. Vậy nên hiện tại Hoa Thường đảm nhận vai trò là người kết nối, như một nhịp cầu, vừa có thể làm cho Hoàng đế hài lòng, vừa có thể giúp tiểu Tứ tự tin ở một mức độ nhất định. Biết nắm bắt thử thách để khảo nghiệm mà lại có chừng mực như vậy, đúng là một nữ nhân thông tuệ.

Hoàng đế tán gẫu với Hoa Thường thêm một lúc nữa, sau đó Hoa Thường cáo lui rời đi. Nhưng mà tiểu Tứ được Hoàng đế giữ lại trong loan giá. Nghe nói, Hoàng đế chuẩn bị dạy tiểu Tứ chơi cờ. Nội tâm Hoa Thường đang bình lặng nhưng vì Hoàng đế mà có chút ảm áp. Tính tình tiểu Tứ hiếu động, nếu thật sự có thể học được cách chơi cờ thì đúng là gặp quý rồi.

Cờ vây là một môn vô cùng khó nhằn, hơn nữa lại còn rất khô khan, đặc biệt là lúc bắt đầu học chơi. Tiểu Tứ là một nam hài yêu thích khám phá và phiêu lưu mạo hiểm. Nó cực kỳ không thích ngồi một chỗ làm gì đó, nếu có thì cũng phải ngo ngoáy chân tay, xoay đầu qua lại, giống như chỉ cần ngồi yên một tí thôi thì tiểu Tứ sẽ cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Có một dạo, Hoa Thường còn cho rằng tiểu Tứ bị chứng tăng động [6], thế nhưng sự thật chứng minh, tiểu Tứ chỉ là không thể ngồi yên mà thôi.

[6] Chứng tăng động (多动症): Hay còn gọi là "Rối loạn tăng động giảm chú ý", là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em từ

8 -11 tuổi, một số triệu chứng bắt đầu trước tuổi lên 7. Đặc điểm: trẻ có hành vi hiếu động quá mức đi kèm sự suy giảm khả năng chú ý.

Một đứa bé có bệnh tim bẩm sinh lại yêu thích vận động, trong lòng Hoa Thường thật sự bất đắc dĩ không thôi! Nhưng cũng còn tốt, chẳng qua ở trước mặt những người thân cận, tiểu Tứ mới không câu nệ lễ tiết mà thôi. Còn như trước mặt người ngoài, nó vẫn vô cùng nghiêm chỉnh. Đây cũng chính là nguyên nhân Hoa Thường và Hoàng đế không nỡ siết chặt tay quản giáo tiểu Tứ.

Hoa Thường vừa mới về đến xa giá của mình, Lan Chi đã tiến lên mở miệng nói: "Nương nương, trắc phi Kính vương vừa mới tới, thấy nương nương không có ở đây, liền ân cần để lại một tráp lễ vật, nói chờ lúc nương nương không bận việc gì thì sẽ lại đến cầu kiến."

Hoa Thường cởi áo choàng trên người xuống, xoa xoa cái cổ có chút đau nhức, mở miệng nói: "Trắc phi Kính vương? Lưu thị? Nàng ta tới đây làm gì?"

Bởi vì Kính Vương phi phải chăm sóc ấu tử nên không đi theo Kính vương lần này. Vì thế Kính vương liền dẫn một vị trắc phi của quý phủ theo, gọi là Lưu thị.

Vị Lưu thị này xuất thân cũng không tồi. Trước kia, Nhu phi của tiên hoàng chọn thê thiếp cho Kính vương đều là những gia đình có quyền, có thế, có địa vị. Những mối quan hệ thông gia từ xưa đến nay đều được cân đo đong đếm. Bằng không, Kính vương lấy gì để tranh ngôi vị Hoàng đế với đương kim thánh thượng?

Ấn tượng của Lan Chi đối với vị Lưu thị này xem ra không được tốt cho lắm, mở miệng nói: "Lúc Lưu trắc phi tiến đến bái kiến, ngữ khí vô cùng thân mật, không coi mình là người ngoài, giống như nương nương và

nàng ta thân thiết với nhau lắm vậy. Rõ ràng chưa từng gặp mặt, giả dối xu nịnh như thế, lần đầu tiên nô tỳ mới thấy."

Hoa Thường đổi xiêm y, ngồi trên nhuyễn tháp, cười nói: "Lưu trắc phi ở Kính Vương phủ bị Vương phi áp chế mạnh mẽ, lần này được ra khỏi cửa, phỏng chừng cũng chưa từng thấy qua nhiều cảnh đời như vậy bao giờ."

Hoa Thường vừa nói vừa mở tráp lễ vật của Lưu trắc phi ra, vừa nhìn bên trong thì nàng vô cùng sửng sốt.

Trong tráp chất đầy châu ngọc quý báu, trơn bóng mượt mà, từng chuỗi từng chuỗi ngọc trai phương Đông to như long nhãn, ngọc thạch đá quý nhiều đến mức có thể khiến người mù sáng mắt. Đương nhiên cũng không thiếu những trang sức vàng bạc được chế tạo thủ công vô cùng tinh xảo.

Hoa Thường đặt tráp xuống, quả thật dờ khóc dờ cười, mở miệng nói: "Bây giờ lễ vật còn có thể tặng như vậy sao? Một tráp lớn toàn ngọc thạch châu báu à?"

Lan Chi cũng bị lễ vật như vậy làm cho khiếp sợ. Không phải là lễ vật không trân quý, mà là bây giờ làm gì còn ai đưa tráp lễ vật như vậy tặng cho người khác nữa? Quan viên dùng để hối lộ nhau còn tạm được, nhưng đây lại dùng để tặng lễ cho nữ nhân, đặc biệt còn tặng cho nữ nhân có địa vị cao, sao có thể tầm thường như vậy?

Nếu vào thời đại Xuân Thu Chiến quốc, lễ vật như thế thì còn có thể bộc lộ tâm ý chân thành. Nhưng ở thời đại này lại đi tặng lễ vật kia, chỉ có thể nói chỉ số thông minh của nàng ta có vấn đề.

Hơn nữa, lễ vật lớn như vậy, ai dám thu nhận chứ? Lưu trắc phi giàu có như vậy sao? Nàng không tin.

Hoa Thường thở dài, mở miệng nói: "Thay y phục cho bốn cung, bốn cung chuẩn bị đi đến ngự giá tiếp rồi. Vật này mà để lộ ra, không biết sẽ náo loạn như thế nào nữa."

Hoa Thường quyết định trực tiếp nói chuyện này với Hoàng đế. Hiện tại, nàng không muốn vòng vo dây dưa với nữ nhân kia chút nào, quá phí đầu óc, chỉ sợ nói tám trăm câu cũng không đi vào được trọng điểm.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 132 - Kham Bố Vương - Đổi Mới Lần Thứ Hai (2)

Hoa Thường thay y phục lần nữa, dựa vào cánh tay của tiểu cung nữ bước xuống xa giá, còn hộp lớn châu báu ngọc thạch thì được một tiểu thái giám ôm đi theo phía sau Hoa Thường.

Khuôn mặt tiểu thái giám đỏ bừng, đang là tiết trời cuối thu nhưng tiểu thái giám mặt đến mức trên đầu chảy đầy mồ hôi, chứng tỏ khối lượng của cái hộp không hề nhẹ.

Bởi vì ngự giá vẫn còn đang di chuyển về phía trước, cho nên muốn đuổi kịp ngự giá thì phải bước thật nhanh, Hoa Thường qua lại một hồi, chạy đi chạy về cả người đều là mồ hôi.

Tiểu thái giám hầu bên ngự giá thấy Hiền phi nương nương đi rồi quay lại cũng cảm thấy có chút hiếu kì, nhưng vẫn cung kính lộ ra nụ cười thiện ý, sau đó nhỏ giọng nói bên cửa sổ của ngự giá: "Khởi bẩm Hoàng thượng, có Hiền phi nương nương cầu kiến."

Người bên trong dường như có chút ngạc nhiên, hơi dừng lại một chút rồi mới cất tiếng nói: "Vào đi."

Hoa Thường giẫm lên vai của tiểu thái giám bước lên ngự giá, tiểu cung nữ vén màn cho nàng, Hoa Thường hơi cúi đầu bước vào, nhún người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế xua xua tay: "Không cần đa lễ, lại đây ngồi đi, sao nàng quay lại vậy?"

Tiểu Tứ cũng ném quân cờ đang cầm trong tay xuống, chạy đến ngồi trong lòng của Hoa Thường, cọ vào chân nàng làm nũng nói: "Mẫu phi, nhi thần không muốn học chơi cờ, nhi thần muốn học cưỡi ngựa."

Hoa Thường cứng chiều xoa xoa đầu tiểu Tứ, quở trách nói: "Ồ nháo, con vừa mới bị thương bây giờ đã quên rồi sao? Thật là, vừa lành sẹo đã quên đau rồi, không cho con cưỡi ngựa."

Tiểu Tứ lắc lư thân hình bụ bẫm, trong miệng phát ra tiếng hừ hừ, muốn tranh thủ cơ hội mè nheo để qua cửa ải này.

Hoàng đế nhìn bộ dáng đáng yêu của nhi tử, nhịn không được mà bật cười thành tiếng, nói với Hoa Thường: "Nàng không biết chỉ trong vài khắc ngắn ngủi khi nàng không có mặt ở đây, tiểu tử này đã làm những việc gì đâu. Trẫm vốn là muốn dạy nó chơi cờ, bàn cờ Hòa Tử vừa mới được mang lên, quy tắc chơi cờ thì nó không nhớ được bao nhiêu, nhưng lại trộm đi không ít quân cờ của trẫm, đây đúng là một tiểu tham tiền."

Bộ cờ vây này của Hoàng đế, bàn cờ Hòa Tử được làm bằng ngọc Hòa Điền [1] tốt nhất, cờ đen cầm vào trơn bóng mát mẻ, so với ngọc làm quân cờ trắng thì còn hiếm có hơn, cũng khó trách tiểu Tứ muốn bỏ túi riêng.

[1] Ngọc Hòa Điền: là tên gọi chung của các loại ngọc được khai thác ở Hòa Điền - Tân Cương - Trung Quốc. Ngọc ở vùng này có giá thị trường rất cao vì rất khó khai thác và sản lượng khai thác thấp. Ngoài ra so với các loại ngọc khác thì ngọc Hòa Điền dày, sáng, mịn, chất ngọc trong, trọng lượng nặng, độ cứng cao nên rất khó chế tác.

Hoa Thường nghe vậy nhịn không được "phì" cười một cái, vội vàng cầm khăn tay lên che lại, lúc sau mới nhẹ giọng nói: "Chỉ sợ tiểu Tứ nghĩ nếu như trộm hết quân cờ này thì sẽ không cần học chơi cờ nữa, đứa nhỏ này thật lanh lợi."

Hoàng đế giả bộ ra vẻ tức giận, nhìn tiểu Tứ nói: "Nói cho con biết, cho dù con có trộm sạch quân cờ thì cũng vô dụng thôi. Hôm nay phụ hoàng sẽ ban bàn cờ này cho con, về sau nhớ kỹ mỗi ngày siêng năng luyện tập, làm quân tử sao có thể không biết chơi cờ chứ?"

Tiểu Tứ nghe Hoàng đế nói vậy thì khuôn mặt bầu bĩnh nhăn nhó, đôi mắt to sáng ngời tội nghiệp nhìn Hoàng đế, hi vọng phụ hoàng nhân từ có thể thu hồi mệnh lệnh tra tấn vừa mới ban ra.

Hoàng đế nhìn khuôn mặt đau khổ tối tăm của tiểu Tứ, vội ôm tiểu Tứ vào lòng, cười nói: "Nhị ca con muốn bàn cờ này đã lâu, phụ hoàng vẫn không nỡ cho nó, thẳng nhóc như con lại không biết quý trọng."

Tuy rằng tiểu Tứ không vui, nhưng vẫn là một đứa bé rất hiếu thuận. Bây giờ nó biết bàn cờ này là vật phụ hoàng rất yêu thích nên cũng đành uất ức chịu thỏa hiệp: "Như vậy nhi thần sẽ cố gắng học tập để chơi cờ với Nhị ca."

Hoàng đế nghe tiểu Tứ nói vậy rất hài lòng, khen ngợi hài tử có lòng hiếu thảo, biết kính nể người trên.

Hoa Thường ở bên cạnh nở nụ cười, nhưng trong lòng âm thầm mắng chửi. Đứa nhỏ chân chính của người lúc ở trong cung đã khiến cho một vị mẫu phi mất đi thánh sủng, rất đáng thương kia kìa.

Hoa Thường quay đầu ra hiệu cho cung nữ phía sau dâng hộp lễ vật mà Lưu Trắc phi tặng. Hộp được làm bằng gỗ nam tốt nhất, vô cùng tinh xảo, vừa dày vừa nặng, đặt trên chiến bàn nhỏ càng thêm phần đẹp đẽ quý giá.

Hoàng đế nhìn chiếc hộp có chút tò mò, ôm tiểu Tứ đặt lên trên đùi của mình, cất tiếng hỏi: "Đây là cái gì?"

Hoa Thường bất đắc dĩ cười trả lời: "Thần thiếp vừa mới đi một lúc thì nhận được lễ vật như thế này, đây là do Trắc phi của Kính vương dâng tặng."

Hoa Thường vừa nói vừa mở hộp ra, trong nháy mắt ánh sáng phản chiếu chói lóa.

Hoàng đế thấy trong hộp chứa đầy ngọc thạch châu báu trân quý, sắc mặt hơi thay đổi.

Hoa Thường nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp cũng chưa từng gặp qua vị Lưu Trắc phi này, nhưng nàng ta lại đột nhiên dâng trọng lễ lên, thật sự làm cho thần thiếp thấp thỏm lo âu, nên thần thiếp đến đây mong Hoàng thượng cho một chút chủ ý."

Tiểu Tứ ngồi trong lòng ngực của Hoàng đế cũng không yên phận, nhìn thấy trên bàn nhiều đồ vật quý giá sáng lấp lánh như thế, bèn vươn tay nhỏ lấy mấy cái nhét vào túi tiền của mình, miệng còn nghiêm túc nói: "Nếu mẫu phi không cần thì tiểu Tứ sẽ lấy đi, đến lúc đó sẽ làm quà sinh thần tặng cho muội muội."

Hoa Thường vừa buồn cười, vừa cảm động, Hoàng đế cũng cười đến mức lộ ra nếp nhăn, ôm tiểu Tứ nói: "Tiểu Tứ của chúng ta là người có tình nghĩa, rất giỏi."

Tiểu Tứ cũng vui vẻ tươi cười, nhét đầy túi tiền của mình rồi mới cảm thấy thoải mái ngồi yên trong lòng của Hoàng đế.

Túi tiền nhỏ nhỏ thế kia thì đựng được bao nhiêu đồ vật? Cũng chỉ nhét được mấy tấm ngọc bội và mấy viên đông châu mà thôi.

Hoa Thường nhìn Hoàng đế, bất đắc dĩ lên tiếng nói: "Hoàng thượng, người đừng cưng chiều tiểu Tứ như vậy nữa, nó bị người chiều hư rồi. Mà rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Thần thiếp rất mơ hồ."

Hoàng đế không mấy để ý nói: "Lần này người trong hoàng thân tôn thất tuy giá đi theo chỉ có Tuyên Thành vương và Kính vương là thân huynh đệ của trẫm, cũng là người có địa vị cao nhất. Nàng nói xem, người Hồ Nhung có tặng bọn họ lễ vật để hối lộ hay không?"

Hoa Thường nghe vậy trong lòng vô cùng lo sợ, ngẩng đầu cẩn thận hỏi: "Chẳng lẽ những thứ này là do người Hồ Nhung đưa cho Kính vương ư? Sao Lưu Trắc phi lại làm như thế này?"

Hoàng đế xua xua tay nói: "Hôm qua Ngũ đệ có đến, nói Hữu Hiền vương tặng cho hần lễ vật rất nặng. Hần còn mỉm cười nói sẽ không dâng lên, vừa hay có thể bổ sung thêm vào bộ sưu tập cá nhân của hần. Trẫm đoán chừng Kính vương cũng nhận được lễ vật như thế. Nhưng nàng cũng biết, quan hệ giữa trẫm và Kính vương vẫn lạnh nhạt như trước. Hơn nữa việc này cũng rất phức tạp, hần lại không muốn trước mặt trẫm cúi mình mà còn bị nghi kị, vì thế biện pháp đơn giản nhất chính là đưa cho Trắc phi của hần đến tặng cho nàng, để nàng nói lại với trẫm, làm như thế cũng không quá mất mặt."

Hoa Thường nghe Hoàng đế nói vậy thì nàng cũng không còn gì để nói. Những người này làm việc đúng là thay đổi bất ngờ, không biết khi nào họ xoay chuyển tình thế cũng không nhìn ra được năng lực của họ đến mức nào.

Hoàng đế nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ lại có chút không vui của Hoa Thường, cười cười lên tiếng: "Nàng cũng đừng để chuyện này trong lòng, đây cũng không phải là chuyện gì lớn. Thứ này nếu Kính vương đã tặng cho nàng, thì đó chính là của nàng, bổ sung vào đồ dùng của nàng cũng tốt."

Hoa Thường hờn dỗi nói: "Hoàng thượng đang nói bậy gì vậy, không bàn đến những thứ khác, chỉ nói riêng đông châu [2] thôi, đây là thứ mà thiếp có thể dùng được sao? Dựa theo phẩm cấp và cấp bậc, ngoài Thái

hậu, Hoàng hậu, Thái Tử phi, Công chúa và Vương phi ra thì còn ai dám dùng?"

[2] Đông châu (東珠): Những viên ngọc trai từ Đông Bắc được gọi là đông châu để phân biệt với ngọc trai từ phía nam. Người nhà Thanh xem đông châu là vật quý để thể hiện quyền thế và danh dự.

Hoàng đế liếc mắt nhìn sơ qua những viên đông châu trong hộp một cái, cười nói: "Không thì làm thành bông tai và chuỗi ngọc cũng không sao. Đông châu này có thể dùng để đính lên bộ điều hoặc trâm cài cũng được. Những trang sức này cũng không quá khắc khe về phẩm cấp, nàng cứ tùy ý dùng đi."

Hoa Thường bất đắc dĩ thở dài, đông châu tốt như vậy mà làm thành bông tai hoặc chuỗi ngọc thì quả thật là lãng phí cực phẩm, nhưng đây là tâm ý của Hoàng đế, Hoa Thường cũng chỉ có thể cười cười đáp ứng.

Lại qua thêm mấy ngày, Hoàng đế vẫn không có ý muốn triệu kiến người Hồ Nhung, Hữu Hiền vương và Vương phi của Hồ Nhung vô cùng sốt ruột và phẫn nộ. Đã qua nhiều ngày, chạy khắp nơi rải tiền nhờ người, Hoàng đế Đại Lương vẫn cứ dây dưa kéo dài không chịu gặp bọn họ, cuối cùng là vì lý do gì?

Mà tâm tư của Hoàng đế cũng rất dễ đoán. Hắn không thích người Hồ Nhung kiệt ngạo (tài giỏi, kiêu ngạo) và khó thuần phục, nên lại càng không ưa những tiểu xảo của bọn họ.

Ban đầu Hoàng đế chỉ muốn bỏ mặc bọn họ vài ngày mà thôi, nhưng đối phương lại thực hiện nhiều tiểu xảo như vậy. Hối lộ phi tần và Vương gia, thật khó để Hoàng đế sinh ra hảo cảm với bọn họ. Hành động không biết điều như thế, đúng là không làm thì không chết.

Tuy rằng Hữu Hiền vương và Vương phi có thân phận cao quý, nhưng đối với Hoàng đế mà nói, người có tư cách được hắn coi trọng đến cuối

cùng cũng chỉ có một người duy nhất là Kham Bố vương mà thôi.

Cho nên đến tận bây giờ, Hữu Hiền vương và Vương phi vẫn chưa thành công trong việc yết kiến Hoàng đế, đây đúng là một chuyện đầy bi thương.

Hồ Lạt phủ của quận Tây Hải là một trong số ít những vùng có lãnh thổ rộng lớn nhưng dân cư lại thưa thớt. Đồng ruộng thảo nguyên bạt ngàn, nhưng hầu như không có lấy một cư dân sinh sống, chỉ có những người du mục chịu được gian khổ nhất mới đủ sức chịu đựng mà sinh tồn ở đây.

Đối với những nông dân Đại Lương lấy cày cấy làm nguồn thu nhập chính thì e rằng cả đời cũng không đặt chân đến vùng đất này để sinh sống.

Sinh sống ở đây chủ yếu là người Hồ Nhung và những du mục Bắc Mông chuyên chăn nuôi. So với cao nguyên của Hồ Nhung và Bắc Mông thì nơi này cũng xem như không quá tệ.

Phía tây là cao nguyên, trở thành lá chắn ngăn chặn dòng khí lạnh tràn vào. Địa hình nơi đây thấp hơn so với thảo nguyên. Phía đông lại là thung lũng rộng lớn. Mùa xuân, hạ cũng có nước do băng tuyết chảy xuống, cho nên cỏ cây nơi đây rất tươi tốt, khí hậu vô cùng thích hợp để chăn nuôi súc vật. Đương nhiên, đây chỉ là nói tương đối mà thôi.

Sau khi đến nơi cần đến thì bắt đầu chính thức dựng trại, đóng quân.

Phần lớn quân sĩ đều bận rộn bắt đầu công việc. Mấy vạn người cùng nhau làm việc nên dù làm việc gì đi nữa thì cũng sẽ hoàn thành rất nhanh. Huống chi, bọn quan viên của quận Tây Hải đã an bài xong hầu hết công việc.

Hoa Thường trải qua một tháng lang thang trên đường vô cùng mệt mỏi. Dù sao nàng cũng chỉ là nữ tử yếu đuối, di chuyển mệt mỏi như thế, nàng không trực tiếp sinh bệnh đã xem như là thân thể khỏe mạnh rồi.

Thế tử đã mười ba tuổi nên có lều trại riêng để cư trú, mà tiểu Tứ và Hoa Thường thì cùng ở chung một chỗ.

Sau khi Hoàng đế ổn định chỗ nghỉ ngơi, Kham Bố vương trẻ tuổi liền tiến đến bái kiến.

Hắn không gặp Hữu Hiền vương và Vương phi trước mà đã trực tiếp tiến đến bái kiến Hoàng đế bệ hạ Đại Lương.

Hoàng đế rất hài lòng vị quân chủ trẻ tuổi này nên cũng không làm khó làm dễ, trực tiếp triệu kiến Kham Bố vương. Hoặc là, cũng không nên dùng từ "triệu kiến", vì trên thực tế quan hệ giữa hai người bọn họ là bình đẳng.

Muốn được Hoàng đế kính trọng và thưởng thức, nếu không có cùng địa vị với Hoàng đế thì đó là điều không thể. Hữu Hiền vương và Vương phi chính là một ví dụ.

Lều của Hoàng đế tất nhiên cũng không giống với những người khác. Màn che màu vàng sáng tầng tầng lớp lớp, dưới đất trải thảm bằng lông động vật thật dày, chiếc ghế dựa bằng gỗ nam màu đen khảm vàng đặt ở vị trí chính vị, trên ghế đặt một tấm nệm bằng gấm quý giá. Hoàng đế ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, nở nụ cười khoan dung.

Kham Bố vương ngồi ở vị trí đầu tiên bên dưới. Cảm giác đầu tiên mà hắn mang đến cho người xung quanh chính là trẻ tuổi, vô cùng trẻ tuổi, cơ bắp cuồn cuộn vô cùng có lực, khuôn mặt anh tuấn mà kiên nghị, làn da màu nâu đồng mang theo cảm giác tràn đầy sức sống.

"Hoàng đế bệ hạ của Đại Lương vượt vạn dặm xa xôi đến nơi này hòa đàm, bốn vương cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Tại đây bốn vương kính Hoàng đế hệ hạ một ly." Kham Bố vương giơ cao ly rượu được làm bằng sừng tê giác lên hướng về phía trên nơi Hoàng đế đang ngồi.

Hoàng đế cũng mỉm cười sáng khoái, nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó làm một hành động gần như thô lỗ - dùng tay áo lau khoe miệng.

Kham Bố vương lộ ra nụ cười vui vẻ, giọng nói có lực phóng khoáng: "Hoàng đế bề hạ quả nhiên là người sáng khoái, người Hồ Nhung chúng ta không hiểu quá nhiều lễ nghi giáo huấn. Chúng ta chỉ nguyện ý kết giao bằng hữu với dũng sĩ mạnh nhất, nghĩa sĩ dũng cảm nhất."

Hoàng đế vẫy vẫy ống tay áo dài rộng, mở miệng nói: "Kham Bố vương còn trẻ tuổi như thế mà đã trở thành vua của một nước, nhưng mà tính tình cũng không thay đổi, vẫn cương liệt hào khí, trầm vô cùng vui mừng. Đại Lương chúng ta đương nhiên sẽ nguyện ý kết giao bằng hữu với những người dũng sĩ và nghĩa sĩ."

Kham Bố vương giơ cao ly rượu, đôi mắt đen láy, trên người hắt toát ra một loại mị lực khiến người ta nói không nên lời, trong thanh âm mang theo sự kính trọng nhưng lại có thêm chút tùy hứng: "Người Hồ Nhung của chúng ta chính là dũng sĩ mạnh nhất, mà người Đại Lương lại có nghĩa khí nhất. Hoàng đế bề hạ, không phải chúng ta đang là bằng hữu sao? Chuyện vui như thế, sao không uống thêm một ly, uống một hơi cạn sạch nào."

Hoàng đế nghe vậy thì đồng ý, lại một lần nữa giao cao ly rượu đã được uống cạn, sau đó dốc ngược ly rượu xuống làm lộ ra đế ly sạch sẽ, cười nói: "Khi trầm còn trẻ cũng giống như ngươi, cũng thường uống rượu mà không suy nghĩ, uống rất khí phách hăng hái, chỉ trích những khuôn khổ phép tắc. Đáng tiếc, hiện giờ tuổi trầm đã cao, dù sao cũng không thể so với quá khứ. Trầm cũng đã từng gặp qua phụ vương của ngươi. Ông ấy cũng là một đại hán tử, thật có năng lực uống rượu."

Kham Bố vương hào khí nói: "Trung Nguyên có một câu thơ rằng: Sáng nay có rượu, sáng nay say, sao nam nhân có thể tách khỏi rượu được?

Ta nhìn cách uống rượu của Hoàng đế bệ hạ hôm nay, vẫn là tuổi trẻ sung sức, sao người lại nói mình cao tuổi vậy?

Có thể nói Hoàng đế và Kham Bố vương trò chuyện với nhau rất vui vẻ, qua hơn một canh giờ Kham Bố vương mới cáo từ rời đi, trở về lều của mình.

Vương phi Bồ Xích thấy Kham Bố vương trở về liền đứng lên, trên mặt miễn cưỡng thu lại ý cười, mở miệng nói: "Đại vương trở về rồi sao?"

Kham Bố vương ừ một tiếng, ở bên cạnh có nữ nô tiến lên hầu hạ Kham Bố vương thay y phục. Kham Bố vương tháo mũ xuống, cởi áo khoác vừa dày vừa nặng ra, lộ ra thân hình cường tráng đầy sức sống bên trong.

Vương phi Bồ Xích vẫn luôn ở bên cạnh lãnh đạm nhìn, cũng không tiến lên. Nhìn qua cũng biết đây không phải là một đôi phu thê thân mật, nhưng đối với thái độ của đôi phu thê tôn quý này, hiển nhiên nhóm nữ nô nhìn mãi cũng thành thói quen.

Kham Bố vương dùng nước ấm rửa mặt, sau khi xong xuôi mới ngồi xuống, cả người thả lỏng hơn rất nhiều.

Hình như vẻ mặt Bồ Xích có chút tức giận, nói với Kham Bố vương: "Trước khi Đại vương đến gặp Hoàng đế Đại Lương, tốt xấu gì cũng nên gặp mặt chúng ta một lần hay báo một cái tin cũng được. Ta và Hữu Hiền vương ngàn dặm xa xôi đi nghênh đón Hoàng đế Đại Lương, chẳng lẽ tất cả đều không đáng để Đại vương hỏi thăm một chút sao? Đại vương chuyên quyền độc đoán như thế, có từng nghĩ đến cảm giác của ta và Hữu Hiền vương không?"

Kham Bố vương cười nhạo một tiếng, mở miệng nói: "Vương thúc rộng lượng đôn hậu như thế thì có cảm giác gì? Người luôn thông minh như vậy nên mới khiến cho người khác chán ghét. Cho dù nói gì hay làm gì

thì người cũng đều học theo người Hán. Người bất mãn với ta thì người cứ nói với ta, sao phải lôi kéo thêm người khác vào làm gì? Huống chi, người đang bất mãn điều gì?"

Bố Xích bị khí thế của Kham Bố vương chèn ép, giận đến sắc mặt đỏ bừng. Thái độ lạnh nhạt của Hoàng đế Đại Lương mấy ngày nay khiến nàng vô cùng sốt ruột, bây giờ trượng phu lại trào phúng nàng, càng làm cho nàng giận đến tím mặt: "Kham Bố! Ta là thê tử của người, là Đại phi của Hồ Nhung. Ta vì người, vì Hồ Nhung, mới bỏ qua sĩ diện đi thám thính tin tức, vậy mà bây giờ người đang có thái độ gì thế? Người không quan tâm đến ta, một mình trực tiếp đi gặp Hoàng đế Đại Lương, người để ta ở đâu?"

Ánh mắt Kham Bố vương lạnh đi, vẻ mặt âm trầm, khóe miệng khẽ nhếch lên, trào phúng nói: "Vậy ư, xem các người đã làm được những gì? Các người đã gặp được Hoàng đế Đại Lương rồi sao? Các người đã đạt được hiệp định, điều ước rồi sao? Hay là nói, các người đã hồi lộ thành công rồi à? Bố Xích, ta cảnh cáo người, đừng tự cho mình là thông minh!"

Bố Xích bị Kham Bố vương nói như thế thì càng thấy khó chịu. Nàng biết, nàng đã bỏ ra một đồng ngân lượng lớn nhưng hầu như chẳng làm nên trò trống gì. Nhưng mà Kham Bố vương dựa vào cái gì mà nói nàng như thế? Nàng làm vậy là vì cái gì? Chẳng lẽ không phải vì hăn, vì Hồ Nhung sao?

Sắc mặt Kham Bố vương không mấy may biến chuyển, cười lạnh, tiếp tục lên tiếng: "Bố Xích, đừng có đánh giá bản thân mình quá cao. Người cảm thấy người bỏ ra rất nhiều, hi sinh rất nhiều, dường như người khắp thiên hạ đều nợ người. Nhưng sự thật là, nếu không có phụ thân người giúp đỡ, thì căn bản người không là cái gì cả. Làm gì cũng không được! Thành tựu lớn nhất đời này người có thể đạt được chính là đầu thai vào một nhà tốt mà thôi."

Bố Xích cúi đầu thật thấp, tay nắm thật chặt, cắn răng mạnh đến mức đau nhức.

Kham Bố vương đứng dậy, tùy tiện khoác lên người một chiếc áo choàng, đi ra ngoài vài bước, sau đó quay đầu nói: "Ta đến chỗ của Vương thúc. Người an phận đợi ở đây đi, đừng làm thêm những chuyện như vẽ chân cho rắn nữa."

Bố Xích không cam lòng ngẩng đầu lên, trong mắt chứa đầy phần hận nhìn Kham Bố vương.

Kham Bố vương lạnh nhạt nói tiếp: "Lúc này ta đã nói với Hoàng đế Đại Lương, không phải cống nạp ngân lượng, cũng không cần xưng thần, chỉ ký nghị hòa, sau này công khai qua lại trao đổi."

Dứt lời, Kham Bố vương liền xốc tấm màn được làm bằng da thú rất dày lên rồi bước ra ngoài, để lại Bố Xích phía sau với khuôn mặt vô cùng kinh ngạc.

Chưa đến một canh giờ mà hắn lại có thể làm được việc mà gần một tháng qua nàng vẫn chưa thực hiện được, hơn nữa còn làm vô cùng hoàn hảo.

Sức lực cả người của Bố Xích gần như tiêu tán hết, nàng nửa ngồi nửa nằm trên đất.

Mà lúc này, Hoa Thường đang ở trong lều sửa sang lại một đồng y phục.

Thế tử Trần Cát ngoan ngoãn ngồi một bên, ánh mắt ấm áp nhu hòa. Còn tiểu Tứ thì lăn qua lộn lại trên tấm nệm được làm bằng lông thú, miệng cười khanh khách không ngớt, hại một đồng lớn y phục mà Hoa Thường vừa sắp xếp xong lại lộn xộn khắp nơi.

Hoa Thường cũng chỉ cứng chiều nhìn tiểu Tứ cười. Đến nơi này, dường như mọi người lại càng thêm to gan lớn mật hành động tùy ý, đến cả trong không khí cũng truyền đến cảm giác tự do tự tại, không bị gò bó.

Hoa Thường lấy một chiếc áo choàng được làm bằng da hồ ly đỏ rực, vẫy vẫy tay về phía Thế tử: "Cái này là năm nay Nội phủ dựa vào thân hình của con mà may thành để chuẩn bị cho chuyến Tây tuần này, con lại đây thử một chút đi."

Đôi mắt to tròn của Thế tử nhìn chăm chú vào chiếc áo choàng đỏ rực kia. Nó chậm chạp đi đến trước mặt Hoa Thường, mở miệng nói: "Mẫu phi, màu sắc này... Có phải có chút sặc sỡ hay không, hình như không thích hợp với nhi thần cho lắm."

Hoa Thường nở nụ cười hoạt bát: "Là do mẫu phi phân phó Nội phủ chọn màu sắc tươi tắn đấy. Con cũng quá thanh đạm, y phục chỉ toàn màu tro, trắng hoặc xanh, thỉnh thoảng mặc y phục màu đỏ, cũng thêm chút may mắn vui vẻ. Huống chi hỏa hồ ly này cũng không phải dễ dàng bắt được, khó mà có được đồ tốt như vậy, con mau tới thử xem."

Thế tử bất đắc dĩ khoác chiếc áo choàng đỏ rực lên, còn bị yêu cầu đội thêm cả mũ cùng màu.

Tiểu Tứ ở bên cạnh vỗ cánh tay béo ú, cười nói: "Thế tử ca ca biến thành tỷ tỷ rồi." Bởi vì sau khi Thế tử khoác áo choàng và đội mũ xong thì không thấy được toàn mặt, chỉ để lộ chiếc cằm trắng nõn. Hơn nữa thân hình Thế tử cao gầy, xa xa nhìn lại, đây chính xác là một vị tiểu thư khuê các.

Hoa Thường cũng cười, chờ Thế tử cởi ra rồi mới mở miệng nói: "Mẫu phi nhìn rất vừa người, như vậy lấy cái này đi. Ngày mai Cát nhi đi săn thú nhớ mặc, vừa ấm áp lại vừa đẹp mắt."

Khuôn mặt Thế tử Trần Cát đều đỏ cả lên, nhưng khi nó nhìn thấy vẻ mặt từ ái của Hoa Thường thì cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhận lấy.

Thời đại này trẻ con không có nhiều quyền lực, người lớn ban cho, không được quyền từ chối.

Tiểu Tứ ở bên cạnh cười haha cũng không thoát được tay của Hoa Thường. Nó bị nàng phủ lên chiếc áo choàng màu hồng cánh sen, từ xa nhìn lại, giống như một củ sen lớn.

Ai muốn làm người béo đâu...

Vẻ mặt nhăn như trái mướp đắng của tiểu Tứ vớt vát lại tổn thương của Thế tử. Thế là hai người lại tiếp tục cùng nhau chơi đùa âm ỉ.

Đuổi được hai đứa nhỏ ra ngoài chơi rồi, cuối cùng Hoa Thường cũng có được chút yên tĩnh. Nàng sắp xếp lại y phục, những trang sức vòng tay, trâm cài cần dùng cũng được đem đến, lúc này mới miễn cưỡng được xem là xong xuôi.

Thước Dực xoa xoa bả vai của Hoa Thường, nhỏ giọng nói: "Nương nương có muốn ra ngoài tản bộ một chút hay không? Hiện tại thời tiết rất tốt, nếu muện hơn một chút thì sẽ rất lạnh. Nơi này lại gió lớn, buổi tối cũng chỉ có thể ở trong lều mà thôi."

Hoa Thường suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu: "Ngày đầu tiên đến đây cũng không thể không làm gì, ra ngoài tản bộ một chút cũng tốt. Đúng rồi, sẵn tiện người lấy chiếc áo choàng mà ta đã chuẩn bị cho Hoàng thượng ra đây, ta đem qua cho Hoàng thượng."

Chắc chắn là Hoàng đế cũng không thiếu áo choàng, nhưng dù sao Hoa Thường vẫn muốn biểu đạt chút tâm ý.

Hoa Thường trang điểm, dung nhan mỹ lệ, đi gặp Hoàng đế thì phải hoàn mỹ xinh đẹp. Thược Dược cũng cẩn thận chọn trang sức cho nàng. Bây giờ đã chấm dứt được cuộc sống lữ hành lang thang trên đường nên không cần phải trang điểm nhẹ nhàng đơn giản. Lúc này mọi chuyện đã được thu xếp xong, tất nhiên phải trang điểm cho nương nương nhà mình trở nên mỹ lệ, làm cho Hoàng thượng kinh diễm một chút.

Cuối cùng, Hoa Thường mặc một bộ y phục bằng gấm Tứ Xuyên thêu hoa mẫu đơn đính tơ vàng, phía dưới phối với váy màu tím thêu hoạ tiết hình bán nguyệt, trên đầu nàng đội bộ diêu vân mân hoa nhan [3] được làm bằng vàng, cài trâm với tua rua hạt châu rủ xuống, thêm một chiếc cài tóc đính ngọc trai. Nàng đeo đôi khuyên tai hình hoa mộc lan được làm bằng đồng châu, trên cổ tay trắng như tuyết là chiếc vòng ngọc có hoa văn phù dung.

[3] Hình ảnh minh họa

Hoa Thường hài lòng nở nụ cười, nhẹ mím môi nhấp chút son. Nàng đứng dậy, Lan Chi cầm chiếc áo choàng được làm bằng lụa tơ vàng mềm mại có thêu hoa văn đám mây như ý phủ thêm lên người nàng, rồi cùng nàng đi ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài được vài bước, nàng liền thấy từ phía đối diện có một người đang đi đến, phía sau có rất nhiều người hầu đi theo.

Hoa Thường hơi nhú mào, ở nơi này quy định nam nữ gặp nhau cũng không quá nghiêm khắc, đi ra ngoài vài bước là có thể nhìn thấy nam nhân. Hoa Thường nghĩ những người đó chắc là người Hồ Nhung, bước chân hơi dừng lại một chút. Sau khi suy nghĩ một hồi thì nàng tiếp tục đi về phía trước một cách thoải mái hào phóng.

Một tiểu thái giám lạnh lợi bên cạnh thấp giọng nói: "Nam tử trẻ tuổi dẫn đầu kia hẳn là Đại vương của Hồ Nhung, bên cạnh hẳn chắc là Hữu

Hiền vương, nương nương chào hỏi một chút là được."

Hoa Thường có chút miễn cưỡng gật gật đầu.

Hai nhóm người chạm trán nhau, đây là lần đầu tiên Hoa Thường nhìn thấy Đại vương Hồ Nhung trẻ tuổi. Nàng cũng không dám nhìn lâu, khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng thông dong nhún người hành lễ: "Đại vương mạnh khỏe."

Y phục mềm mại, tư thái xinh đẹp, khí độ trầm tĩnh, Hoa Thường giống như một đóa hoa mỹ lệ đang chậm rãi nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Kham Bố vương nhìn thấy Hoa Thường thì có chút sửng sốt, không nói gì.

Người Hồ Nhung tựa hồ cũng không quá chú trọng đến việc thu thập tin tức. Kham Bố vương và người phía sau hẳn rõ ràng không biết thân phận của Hoa Thường, dù sao nữ quyến cùng đi đến nơi này cũng rất nhiều.

Hoa Thường thấy thế cười cười, nhẹ nhàng nói: "Bốn cung còn đang vội đến cầu kiến bệ hạ nên đi trước một bước, Đại vương đi thông thả."

Nghe Hoa Thường nói những lời này, người đối diện rõ ràng đã lấy lại phản ứng, Kham Bố vương cũng cười cười: "Nương nương đi thông thả."

Hoa Thường cười lễ phép rồi đi thoáng qua.

Kham Bố vương nhìn theo bóng dáng xa dần của Hoa Thường, thật lâu sau vẫn chưa cử động.

Hữu Hiền vương nhìn thần sắc của Kham Bố vương, cười lên tiếng: "Đại vương, cũng đã không thấy bóng người nữa rồi, ngài còn đang nhìn cái gì vậy?"

Ánh mắt Kham Bố vương âm trầm, khoé miệng gợi lên nụ cười: "Ta đã nhìn thấy rất nhiều người Hán, trong đó cũng có rất nhiều mỹ nhân."

Nhưng hôm nay mới biết, những gì nhìn thấy trước kia chỉ là kiến thức nông cạn mà thôi."

Hữu Hiền vương cười haha nói: "Vị nương nương kia không đẹp ở dung mạo, mà là ở khí chất. Người như thế cũng không phải những nhà bình thường có thể nuôi dưỡng ra, nếu Đại vương muốn mỹ nhân như vậy chỉ sợ không dễ dàng."

Đôi mắt Kham Bố vương đen láy, khẽ ánh lên một tia dã tâm kín đáo, trên khuôn mặt kiên nghị vẫn nở nụ cười: "Mỹ nhân đẹp nhất hẳn là phải gả cho nam nhân mạnh nhất."

Nghe câu nói như thế, Hiền Hữu vương thay đổi sắc mặt, ngưỡng mộ một nữ nhân và muốn chiếm hữu một nữ nhân là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hữu Hiền vương thu lại ý cười trên mặt, thần sắc nghiêm túc nói: "Đại vương, vị nương nương kia là phi tử của Hoàng đế Đại Lương." Hẳn nói như vậy để Kham Bố vương nên biết khó mà lui.

Kham Bố vương chậm rãi quay đầu, nhìn Hữu Hiền vương, thấp giọng nói: "Đến lúc đó, sẽ không có ai được gọi là Hoàng đế Đại Lương nữa."

Hữu Hiền vương khiếp sợ, mở to hai mắt nhìn đối phương.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 133 - Tâm Ý - Đối Mới Lần Thứ Hai (3)

Khuôn mặt già nua của Hữu Hiền vương cứng lại trông giống như lớp mặt nạ da người bị nứt ra, khoé miệng mấp máy vài cái, hình như rất tức giận, đè thấp âm thanh nói: "Ta còn cho rằng Đại vương sáng suốt."

Kham Bố vương thu lại biểu tình, trưng ra vẻ mặt hào sảng, không thèm để ý nói: "Ta nói vậy dọa đến Vương thúc sao?"

Hữu Hiền vương nhìn thẳng Kham Bố vương, tựa như có sức mạnh tiềm ẩn trong thân thể già cỗi: "Ta là một người già sắp chết, cả đời thân kinh bách chiến [1], cùng với đao và lửa làm một hán tử. Bất luận Đại vương nói gì, đều không thể dọa được ta."

[1] Thân kinh bách chiến (身经百战): trải qua trăm lần chinh chiến. Ngoài ra còn so sánh kinh nghiệm phong phú, kiến thức rộng rãi.

Ánh mắt Kham Bố vương sắc bén nhìn chăm chăm Hữu Hiền vương, sau đó cong khoé miệng lên nói: "Đôi mắt của Vương thúc có thể nhìn đến nơi xa hơn sao?"

Kham Bố vương quay đầu, nhìn thảo nguyên mênh mông vô bờ, dang rộng hai tay, tươi cười nói: "Đôi mắt của Vương thúc còn có thể nhìn thấy tương lai được sao?"

Hữu Hiền vương vươn cánh tay cường tráng chụp lên vai Kham Bố vương, mở miệng nói: "Ta già rồi, không thể nhìn tới nơi xa hơn, cũng không nhìn được tương lai, nhưng ta biết hiện tại Hồ Nhung cần yên ổn,

con dân cần nghỉ ngơi lấy lại sức, mà người cũng cần thời gian tích góp uy vọng. Kham Bố, không nên bị những thứ khác làm mất tâm trí."

Đôi mắt Kham Bố vương vẫn đen bóng như cũ, giống như tỏa sáng có thần, trên khuôn mặt là sự kiên nghị và tự tin: "Vương thúc, ta là người biết suy nghĩ, ta biết mình nên làm gì. Hiện tại ta sẽ không ám hại Hoàng đế Đại Lương, đó cũng không phải là việc mà một dũng sĩ nên làm."

Đôi mắt Kham Bố vương thâm thúy nhìn xa xăm: "Ta thích thổ địa Đại Lương, thích nữ nhân Đại Lương, nơi đó là dã tâm của ta, cả đời này ta sẽ không từ bỏ. Vương thúc, có lẽ người không nhìn thấy ngày đó. Nếu người chết già, ta sẽ không an táng người, mà sẽ lưu lại hài cốt của người. Chờ đến khi ta san bằng thổ địa Đại Lương, sẽ nghênh thú [2] nữ nhân vừa rồi, tới kính người một chén rượu. Vương thúc, hãy chờ xem đi."

[2] Nghênh thú: đón dâu, cưới vợ, tương đương với Lục lễ. Thông thường là tân lang đến nhà gái nghênh thú tân nương. Nhưng ở một ít địa phương, sẽ có bà mối dẫn đội ngũ đi nghênh thú tân nương trước, tân lang chỉ ở nhà ngồi chờ.

Hữu Hiền vương ngờ ngẩn vì dã tâm và cuồng vọng của Kham Bố vương. Nhưng trong nội tâm lại bắt đầu dâng trào một khí thế hào hùng mãnh liệt. Đúng, đây chính là người Hồ Nhung!

Hữu Hiền vương cười haha, sau đó mở miệng nói: "Đại vương, chuyện kia thật lâu mới đạt được, đến lúc đó nữ nhân kia đã hoa tàn ít bướm, không còn đẹp như hôm nay nữa."

Kham Bố vương kiêu ngạo cười nói: "Vương thúc, ta tin người xinh đẹp thật sự sẽ không tàn phai nhan sắc theo thời gian. Huống chi, chỉ cần là thứ ta muốn thì sẽ sống ở Hồ Nhung, ở lại vùng hoang mạc và thảo nguyên này."

Kham Bố vương lên ngựa, quay đầu lại nhìn hoàng trưởng (lều) một cái, sau đó đường hoàng mà chạy như bay rời đi.

Mà lúc này Hoa Thường đã đến trước lều chiên [3] của Hoàng đế, tiểu thái giám trực bên ngoài thấy Hiền phi nương nương tới, vội vàng hành lễ: "Nương nương cát tường." Sau đó hắc nhỏ giọng nói: "Đế nô tài thông báo một tiếng, Thái tử điện hạ đang ở bên trong."

Hoa Thường sửng sốt một chút, sau đó cười ôn nhu: "Công công chờ chút, bốn cung tới đây cũng không có việc gì quan trọng. Nếu bệ hạ và Thái tử đang nghị sự thì bốn cung cũng không tiện quấy rầy. Đây là áo khoác da đưa cho Hoàng thượng, mong rằng công công chờ lát nữa hãy trình lên."

Tiểu thái giám mặt đầy tươi cười nói: "Tất nhiên tất nhiên, nương nương đã phân phó, nô tài sẽ nhớ kỹ."

Đôi môi Hoa Thường đỏ thắm, nụ cười trong trẻo: "Vậy bốn cung cáo lui trước."

Tiểu thái giám khom mình hành lễ: "Nương nương đi thông thả."

Hoa Thường xoay người, vịn tay Lan Chi chậm rãi rời đi.

Đi được nửa đường, Lan Chi nhin không được lên tiếng: "Nương nương, phí nhiều công sức chuẩn bị trang điểm như thế, kết quả ngay cả cái liếc mắt của Hoàng thượng cũng chưa nhìn thấy. Sao nương nương lại đi vậy?"

Trên mặt Hoa Thường cũng có vài phần bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói: "Thái tử điện hạ đang ở bên trong, nếu bốn cung đi vào thì không tốt lắm."

Lan Chi không phục nói: "Có gì không tốt, bây giờ Thái tử điện hạ cũng chỉ là một đứa nhỏ, có thể thương thảo quốc gia đại sự với Hoàng

thượng được sao? Chỉ là chút việc nhỏ vụn vặt, đáng để nường nường tránh đi sao?"

Hoa Thường hơi rũ mi mắt xuống, thanh âm vẫn ôn nhuận nhu hoà: "Không được vô lễ. Lan Chi, đó là Thái tử điện hạ, sao có thể bàn tán ở sau lưng như vậy?"

Lan Chi cắn cắn môi, không cam lòng nhỏ giọng nói: "Nô tỳ thấy nường nường chịu thiệt thòi. Nường nường luôn nhân nhượng, có ai mà không khi dễ nường nường vài lần đâu kia chứ? Dọc theo đường đi, Thái tử có từng lộ ra khuôn mặt tươi cười với nường nường chưa? Quả thật Thái tử điện hạ tôn quý, nhưng nường nường là trưởng bối, vậy mà cũng không thấy Thái tử điện hạ có ý hiếu thuận cung kính với nường nường."

Hoa Thường khẽ thở dài: "Thái tử vô cùng tôn quý. Nếu nó hiếu thuận với bốn cung thì tốt, còn không thì cũng là lẽ thường tình. Huống chi, lần này Hoàng hậu nường nường không thể đi theo, sao trong lòng Thái tử có thể dễ chịu được đây? Nó không thể nổi cáu với Hoàng đế, nên cũng chỉ có thể lạnh nhạt với bốn cung mà thôi."

Hoa Thường nắm thật chặt áo khoác trên người, giương mắt nhìn về phương xa, ôn nhu nói: "Cho nên bốn cung cũng tận lực tránh nó. Hoàng thượng khó có lúc ở cùng chỗ với Thái tử điện hạ. Nếu bốn cung cho người thông truyền, chắc chắn Hoàng thượng sẽ cho bốn cung đi vào, đến lúc đó trong lòng Thái tử điện hạ lại khó chịu. Huống chi, Thái tử điện hạ ở đó, bốn cung cũng không thể tùy ý nói chuyện với Hoàng thượng, chẳng có gì thú vị. Hà tất phải khiến cho mình cảm thấy ngượng ngạo?"

Lan Chi đỡ tay Hoa Thường, nhỏ giọng thở dài. Cho dù đã ra khỏi cửa cung thì vẫn có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ như trước, bớt đi sự tranh phong giữa cung phi, nhưng con cái lại mang tới nhiều phiền toái.

Hoa Thường trấn an vỗ vỗ tay Lan Chi, cười nói: "Sao người lại thờ dài như ông cụ non thế? Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, trở về thôi."

Đêm.

Trong hoàng trường đèn đuốc vẫn sáng trưng, Hoàng đế cũng không được nhàn rỗi. Hắn vừa tới đây mà một khắc cũng không thể nghỉ, phải triệu kiến trò chuyện với đủ loại người, từ ngoại tộc, ngoại thần, nội thần đến các Hoàng tử, không thiếu một ai.

Hoàng đế dựa trên giường nệm, phía sau là tiểu cung nữ nhẹ nhàng ấn bóp bả vai cho hắn.

Trần Hỉ cúi người đi vào, khẽ nói: "Hoàng thượng, buổi chiều hôm nay, Hiền phi nương nương đưa áo khoác da đến, người xem..."

Hoàng đế mở mắt, có chút mệt mỏi thở ra một hơi, mở miệng nói: "Hiền phi? Nàng đến đây khi nào, sao không ai thông báo một tiếng vậy? Đưa đồ lên đây đi."

Trần Hỉ vẫy vẫy tay cho tiểu thái giám cầm khay lên, sau đó trả lời: "Khi nương nương tới, Hoàng thượng đang nói chuyện với Thái tử, nương nương sợ quấy rầy Hoàng thượng, cho nên không cho người thông báo."

Hoàng đế nở nụ cười, có chút mệt mỏi lười biếng, nhỏ giọng nói: "Nàng luôn luôn như vậy. Có đôi khi trẫm thấy đau lòng vì nàng hiểu chuyện, nhưng có đôi khi trẫm lại cảm thấy hình như mình chưa đủ gần gũi với nàng, dường như nàng không nên như thế... Trần Hỉ, người nói xem, trẫm bị làm sao vậy?"

Trần Hỉ cúi đầu, sau đó khẽ cười: "Là do Hoàng thượng mệt mỏi cho nên mới suy nghĩ lung tung."

Hoàng đế giương mắt lên, sau đó hơi mỉm cười, thấp giọng nói: "Có lẽ vậy."

Hoàng đế đứng dậy, sắc mặt vẫn rất mệt mỏi, mở miệng nói: "Phủ thêm áo khoác mà Hiền phi mới đưa tới lên cho trẫm, trẫm đi ra ngoài một chút."

Trần Hỉ ngăn cản, lên tiếng nói: "Hoàng thượng bảo trọng long thể, nên nghỉ sớm một chút. Hôm nay Hoàng thượng đã bận cả một ngày, không lúc nào được thành thoi. Người làm việc vất vả như vậy đã hao phí quá nhiều tinh thần."

Hoàng đế vẫy vẫy tay, lập tức mặc áo khoác vào, vén rèm lên đi ra ngoài.

Trần Hỉ dậm chân thở dài, cất bước đi theo.

Bước chân Hoàng đế rất chậm, từng bước ổn định, phía sau là thị vệ và một đoàn thái giám cung nữ cầm đèn lồng.

Hoàng đế vô ý chạm tay vào áo khoác trên người, sau đó lên tiếng nói: "Trần Hỉ, áo khoác rất ấm áp, còn nhẹ nữa, chỉ là đường may có chút rời rạc, chắc là Hiền phi tự tay làm."

Trần Hỉ nghe vậy khẽ ngẩng đầu, sau đó trả lời: "Làm sao mà nô tài biết được? Nhưng mà trong lòng Hoàng thượng hiểu rõ, chỉ cần tự tay Hiền phi nường nường làm y phục, thì người sẽ mặc nó ngay lập tức."

Hoàng đế chậm rãi nở nụ cười, nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, trẫm cũng không biết làm sao nữa, y phục do nàng làm trẫm đều mặc trên người. Trần Hỉ, nơi này sao rất sáng, dường như khoảng cách với trời càng gần hơn."

Trần Hỉ trẫm mặc mà nghe lời nói không hề liên quan của Hoàng đế, sau đó mở miệng nói: "Đúng vậy, địa thế nơi này vốn cao, tất nhiên khoảng

cách với trời cũng gần hơn một chút."

Hoàng đế hơi nghiêng đầu nhìn Trần Hỉ, sóng mắt bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Người nói xem, chỉ vì trẫm muốn mặc áo khoác này, liền đi đường xa như vậy, có phải ngốc hay không?"

Trần Hỉ cúi đầu thật sâu, bình tĩnh nói: "Hoàng thượng, sắc trời đã khuya, trở về đi thôi."

Hoàng đế chậm rãi dừng bước chân, khẽ cười một tiếng: "Đúng vậy, cần phải trở về thôi." Sau đó hần xoay người thẳng tắp trở về, đoàn người ở phía sau cũng xoay theo một vòng, tiếp tục kính cẩn cúi đầu đi sau Hoàng đế.

Dọc theo đường đi, Hoàng đế không lên tiếng nữa, sắc mặt trầm tĩnh, không có biểu tình gì.

Hoàng đế ngẩng đầu, từ xa có thể thấy được ánh đèn sáng ngời của hoàng trưởng, lớn như vậy, lóa mắt như vậy, chí cao vô thượng như vậy, đột nhiên khiến hần cảm thấy lạnh, dường như áo khoác cũng không thể làm hần thấy ấm áp.

Thường nhi, ta cho rằng rời cung đình đến nơi này thì chúng ta sẽ có khác biệt.

Chỉ là, dường như nàng còn ở chân trời, cho dù ta càng sát càng gần, địa thế càng ngày càng cao, nhưng vẫn không với tới. Như thế mọi người và các sự việc trở thành vách ngăn, không cách nào gần hơn được nữa.

Quãng thời gian ở Kiến Chương cung đó, dường như đều là mộng. Người sẽ khóc sẽ cười kia, người không chút phấn son kia, người không đặt nặng lễ nghĩa kia, người nữ tử trọng tình trọng nghĩa kia, hình như đã đi rồi, rốt cuộc chưa trở về.

Một Hoàng đế, vậy mà lại đi hoài niệm những ngày đã từng gần kề cái chết. Chẳng lẽ không thể quay lại ngày đó sao?

Đột nhiên thanh âm vui mừng lẫn ngạc nhiên của Trần Hỉ vang lên bên tai Hoàng đế: "Hoàng thượng! Hoàng thượng! Hiền phi nương nương chờ người ở cửa kìa!"

Hoàng đế hoảng hốt tỉnh lại từ trong hồi ức, nhìn nữ tử phía trước đang cầm đèn lồng nhỏ tinh tế đứng đợi trong gió, hăn ngậy ngấn cả người.

Hoa Thường không trang điểm, không búi tóc cao, cũng không có châu sức trân quý. Mái tóc dài chỉ buộc sơ một cách đơn giản, buông xoã sau lưng, sắc mặt tái nhợt lộ ra chút ửng hồng, một khắc khi nhìn thấy Hoàng đế, nàng lộ ra nụ cười xinh đẹp ôn nhu: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế đi vài bước tới trước mặt Hoa Thường, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Hoa Thường, nhíu mày nói: "Nàng đợi ở đây bao lâu rồi? Đã trễ thế này, sao nàng còn chưa đi nghỉ vậy?"

Hoa Thường ôn nhu nói: "Hoàng thượng bận rộn cả ngày, thần thiếp trái lo phải nghĩ, vẫn cảm thấy lo lắng, cho nên muốn gặp Hoàng thượng. Kết quả Hoàng thượng không có ở đây, thần thiếp không yên tâm, cho nên thần thiếp ở chỗ này chờ một lát, bây giờ thấy được Hoàng thượng là thần thiếp yên lòng rồi."

Hoàng đế nắm chặt tay Hoa Thường, một lát sau mới lên tiếng: "Nàng mặc ít quá, buổi tối ở đây rất lạnh."

Hoa Thường nhẹ nhàng gật đầu, có chút ngượng ngừng sờ gương mặt của mình, cười nói: "Thần thiếp vốn chỉ muốn tới xem Hoàng thượng một chút rồi trở về, cho nên mới ăn mặc đơn giản như vậy, sắc mặt nhợt nhạt khiến cho Hoàng thượng chê cười rồi."

Hoàng đế cầm tay Hoa Thường đặt vào trong ngực, như muốn làm nàng ấm áp lên.

Hoa Thường nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực Hoàng đế, sau đó ngẩng đầu khẽ nói: "Được rồi, đêm đã khuya, Hoàng thượng nên nghỉ ngơi sớm, bảo trọng thân thể, thần thiếp đi về trước."

Hoàng đế trầm mặc gật đầu, Hoa Thường nhẹ nhàng hành lễ, vịn tay tiểu cung nữ chậm rãi biến mất trong bóng đêm.

Trần Hỉ từ phía sau tiến lên trước, nhỏ giọng nói: "Tiểu thái giám nói, Hiền phi nương nương còn đưa tổ yến tới, chỉ là thời gian qua lâu nên có chút nguội lạnh, nương nương đã mang về rồi."

Khóe miệng Hoàng đế chậm rãi mỉm cười, vén rèm lên vào lều chiên: "Thay quần áo, nghỉ ngơi thôi."

Ngày thứ hai.

Sáng sớm trên thảo nguyên dường như đặc biệt sớm hơn một chút, Hoa Thường lười biếng nằm trên giường không muốn động dậy. Lan Chi thấy Hoa Thường đã tỉnh giấc, nhẹ bước lên trước vén màn, ôn nhu nói: "Nương nương ngủ thêm lát đi, dù sao cũng không phải ở trong cung."

Ra khỏi cung chính là tốt như vậy, quy củ gì đó đều không nghiêm khắc lắm, chỉ cần không ngủ đến khi mặt trời lên cao, hơi muộn một chút cũng không có vấn đề gì.

Hoa Thường chống tay ngồi dậy, Lan Chi vội vàng tiến lên đặt gối mềm ở phía sau Hoa Thường, Hoa Thường thoải mái dựa vào gối mềm, ôn nhu cười nói: "Hôm qua ta ngủ khá tốt, nên giờ tỉnh cũng không muốn ngủ nữa."

Lan Chi cẩn thận điều chỉnh gối mềm phía sau, mỉm cười lên tiếng: "Hoàng thượng đã sửa lại canh giờ diện kiến, nói là do mới tới thảo nguyên rất mệt mỏi cho nên để mọi người nghỉ ngơi thêm một chút. Nhìn canh giờ này, hoàng trưởng của Hoàng thượng còn chưa có động tĩnh gì đâu. Nếu nường nường không muốn ngủ nữa thì có thể nằm nghỉ một lúc."

Hoa Thường cười gật gật đầu, sau đó phân phó: "Tối hôm qua bốn cung đi bái kiến Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng tản bộ bên ngoài. Trời lạnh như vậy mà Hoàng thượng cũng không ăn mặc nhiều. Các người nhanh chuẩn bị tổ yến hay canh bổ cũng được, chờ Hoàng thượng dậy thì đưa qua, tốt xấu gì cũng là một phần tâm ý."

Lan Chi đáp ứng.

Hoa Thường nằm một lúc mới đứng dậy rửa mặt chải đầu.

Tiểu Tứ và Thế tử cũng tới thỉnh an, Hoa Thường ôm hai đứa nhỏ vào lòng, cười hỏi: "Hôm nay các con định làm gì? Lúc trước không phải nói sẽ đi săn sao? Sao cũng không thấy các con mặc kỵ trang vậy?"

Thế tử ôn hoà trả lời: "Đã huỷ đi săn, mẫu phi không biết sao? Mới có người đến thông báo rồi. Dù sao chúng ta cũng vừa mới tới, đường xa mệt nhọc nên Hoàng thượng đã cho dời lại vài ngày, nhưng ngày cụ thể thì chưa quyết định được. Chỉ là buổi tối có yến hội, người Hồ Nhung cũng sẽ tham dự."

Hoa Thường nhướn mày, sau đó ôn nhu nói: "Mẫu phi không biết, có lẽ tiểu thái giám truyền chỉ còn chưa tới nơi này. Nếu hôm nay không có đi săn thì các con ra ngoài dạo một chút cũng tốt, đi với Hoàng huynh hay Hoàng thúc đều được, nhớ là không được chạy lung tung, đặc biệt là tiểu Tứ, nghe không?"

Tiểu Tứ xoay qua xoay lại làm nũng: "Tiểu Tứ biết rồi, thưa mẫu phi. Tiểu Tứ vẫn rất ngoan, luôn nghe lời mẫu phi nói."

Hoa Thường bất đắc dĩ cười, trong mắt chứa đầy yêu thương.

Hai đứa nhỏ vui vẻ chạy ra ngoài, mê chơi là thiên tính của trẻ con, thật sự không quản được. Nhưng mà, có lẽ bọn trẻ may mắn ở chỗ tạm thời không cần Hoa Thường chọn y phục để mặc.

Lan Chi ra lệnh cho nhóm tiểu cung nữ bưng điểm tâm lên. Hoa Thường nhìn trên bàn có đến bảy, tám món ăn sáng thì hơi ngạc nhiên, nàng mở miệng nói: "Khá là xa xỉ rồi, ngày mùa đông khó có được rau dưa tươi, ở trong cung cũng không thường ăn, huống chi tại thảo nguyên mệnh mông này."

Thước Dực vừa chia thức ăn vừa trả lời: "Quận Tây Hải này rất ít thức ăn, dường như không thể tìm ra mấy thứ lương thực như rau dưa. Nhưng mà cũng không thể cứ uống sữa và ăn thịt dê mỗi ngày như thế. Các quý nhân sao có thể chịu cực khổ như vậy được? Huống chi, đồ tốt nhất trong thiên hạ đều dâng cho Hoàng thượng. Hoàng thượng ở trong cung thì thứ tốt liền đưa vào cung. Hoàng thượng ở chỗ này, tất nhiên thứ tốt liền đưa đến nơi này. Nương nương không cần lo lắng, những thứ này đều do mấy quận bên cạnh tiến cống tới đây, dựa theo phẩm cấp phân vị thì tuân thủ đúng phép tắc."

Hoa Thường bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Chung quy cũng là quá xa xỉ, vì bảo quản rau dưa được tươi mới, chỉ sợ cũng hao tổn rất nhiều nhân lực và vật lực, quất roi thúc ngựa mà đưa tới đây."

Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai [4]. Đây cũng không phải chỉ có một mình Dương Quý phi hưởng lạc, mà là cảnh tượng triều đại nào cũng có mà thôi.

Thước Dực khẽ cười khuyên nhủ: "Nương nương đã tiết kiệm theo thói quen, tất nhiên trong lòng có điều bất an. Cho nên vì để rau dưa tươi

này không hư, nướng nướng nỗ lực ăn nhiều một chút, bằng không thì sẽ hỏng mất."

Hoa Thường bị Thước Dực chọc cười, hờn dỗi nói: "Tiểu hầu tử này, luôn nói ngọt làm bốn cung vui vẻ."

Lần Tây tuần này của Hoàng đế hao tổn chi phí lớn nhất chính là ở đây. Quận Tây Hải hoang vắng hẻo lánh, dường như không có thứ gì tốt để ăn, duy chỉ có trâu dê là nhiều.

Chỉ là ăn trâu dê cũng có một vấn đề lớn. Đầu tiên là về dê, thịt dê vị tanh rất nồng. Người thích thì sẽ thấy hương vị này ngon, nhưng mà người không thích thì thật sự không chịu nổi, một miếng cũng không thể ăn được. Mà người không ăn thịt dê chẳng lẽ sẽ đói chết sao?

Hơn nữa ở thời đại này, kỹ thuật xử lý thịt dê vẫn còn vụng về nên hương vị rất nồng. Vì thế đa số mọi người đều không thể chịu được. Hơn nữa, trong đội ngũ có rất nhiều quý nữ và Vương phi, đều là nữ nhân thích đẹp, thích bảo dưỡng, nên phần lớn bọn họ đều không dám động đến thịt dê, thức ăn chủ yếu của "Man nhân", vì bọn họ cho rằng đây là một loại đồ ăn "Không cao quý."

Tiếp theo là vấn đề về trâu. Nơi này có không ít trâu, nhưng bị kịch chính là luật pháp Đại Lương quy định không thể ăn thịt trâu.

Bởi vì trong nền kinh tế nông nghiệp cá thể, trâu cày là tài sản vô cùng quan trọng, lập luật pháp bảo vệ trâu cày chính là bảo hộ lợi ích canh nông (nông dân). Canh nông là cơ sở của toàn bộ vương triều phong kiến, xã hội này chính là xã hội nông nghiệp.

Đương nhiên, không phải nói người có tiền có quyền thì không thể ăn trâu. Bởi vì nhóm quyền quý vẫn sẽ nghĩ ra đủ loại biện pháp làm cho trâu chết ngoài ý muốn, sau đó báo cáo lên các cấp liên quan, nói là đã đem trâu đi chôn.

Cơ bản nhóm quan sai nhỏ sẽ nể mặt nhóm quyền quý này nên bọn họ không đi xem xét thi thể trâu. Vì thế, ở trong giới quý tộc, ăn trâu cũng không phải một chuyện khó khăn.

Đáng tiếc, Hoàng đế không thể làm như vậy. Là tấm gương tốt cho thiên hạ, lại còn đang đi Tây tuần, trước mặt tộc nhân bên ngoài, Hoàng đế tuyệt đối không thể làm ra hành vi trái với luật pháp của quốc gia mình.

Hơn nữa trong ngày thường, Hoàng đế cũng không ăn trâu. Đây cũng điều khiến cho Hoa Thường rất khâm phục, vì hẳn có thể tự chủ được.

Cho dù đây là trên vùng thảo nguyên, trâu không gánh vác nhiệm vụ đi cày, nhưng cũng không ai dám tìm đường chết mà đưa ra ý kiến: Chúng ta ăn trâu một lần đi!

Cho nên thức ăn của gần mười vạn người đều phải dựa vào lương thực ít ỏi trên thảo nguyên và mấy quận phụ cận cung ứng.

Đương nhiên, bản thân quân đội cũng mang theo một lượng lớn đồ ăn và gia vị, đều là lương thực không dễ bị thối rữa. Bởi vì suốt dọc đường đi không có khả năng lúc nào cũng có các quận huyện phía dưới cung ứng, nên đa số mọi người đều phải dựa vào lương thực mình tự mang theo. Đây cũng nguyên nhân làm chậm tiến độ di chuyển của đội ngũ nhất.

Sau khi đến địa điểm và ổn định xong xuôi, rốt cuộc nhóm quan trấn giữ quận có thể cung kính vượt mông ngựa, cung kính dâng lên đồ tốt nhất cho Hoàng đế. Nhưng mà hình như là bọn họ không cần tiền. Đúng vậy, chính xác là không cần tiền, cũng không ai dám đòi tiền Hoàng đế.

Hoa Thường dùng sơ qua điểm tâm, vừa mới lau miệng xong thì một tiểu thái giám từ bên ngoài tiến vào, cúi đầu hành lễ, cung kính nói: "Nô tài tham kiến Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Hoa Thường tương đối quen thuộc với người của Kiến Chương cung, vừa liếc mắt một cái thì đã nhận ra, nàng vội vàng nở nụ cười ôn nhu: "Công công miễn lễ, Lan Chi, ban ghế."

Tiểu thái giám liên tục nói: "Không dám, không dám."

Hoa Thường cũng không miễn cưỡng, ôn nhu nói tiếp: "Công công tới đây có gì không? Hoàng thượng có ý chỉ sao?"

Khuôn mặt tiểu thái giám tràn đầy nét tươi cười, mở miệng nói: "Vâng, Hoàng thượng bảo nô tài đưa cho nương nương chút đồ vật." Dứt lời, tiểu cung nữ phía sau hẩn cầm khay vàng tiến lên.

Hoa Thường tò mò xem xét một chút, là một bộ kỵ trang (trang phục cưỡi ngựa) kiểu nữ màu đỏ rực.

"Đây là Hoàng thượng đưa cho bốn cung sao?" Hoa Thường mở to hai mắt nhìn, tay nhẹ nhàng chạm vào lớp da thú vừa rắn chắc vừa mềm mại, ngẩng đầu hỏi.

Tiểu thái giám cười trả lời: "Đương nhiên rồi. Hoàng thượng còn phái nô tài truyền lời, nương nương chuẩn bị một chút, thay y phục, Hoàng thượng muốn cùng nương nương ra ngoài cưỡi ngựa."

Hoa Thường có phần không biết phải làm sao, thấp giọng nói: "Bốn cung gia giáo nghiêm ngặt. Nếu nói cầm kỳ thi họa thì bốn cung còn có thể hoa chân múa tay một chút. Nhưng nếu nói về cưỡi ngựa bắn cung, thì chính là bốn cung hoàn toàn không biết một chút gì, thật sự phụ ý tốt của Hoàng thượng rồi."

Tiểu thái giám vội đáp: "Nương nương không cần lo lắng, sao Hoàng thượng lại không biết nương nương không biết cưỡi ngựa chứ? Hôm nay Hoàng thượng đặc biệt thu xếp chút thời gian trống để dạy nương nương đấy."

Hoa Thường kinh hỉ tươi cười, mở miệng nói: "Thật sao?"

Tiểu thái giám liên tục gật đầu: "Chờ lát nữa Hoàng thượng đến đây đón người, nương nương hãy chuẩn bị thật tốt."

Hoa Thường cười gật đầu, sau đó nàng ra hiệu cho Lan Chi ở bên cạnh. Lan Chi nhẹ nhàng bước lên trước, đưa cho tiểu thái giám hầu bao nhỏ màu xanh lam nhạt: "Vất vả cho công công rồi."

Tiểu thái giám cẩn thận thu lại, nhét vào trong tay áo, nét cười trên mặt càng thêm chân thành tha thiết. Hiền phi nương nương luôn ra tay hào phóng, chạy chân tới chỗ này là một việc sáng suốt.

Tiền tiểu thái giám Kiến Chương cung đi, Hoa Thường khẽ nhoẻn miệng cười, so với vừa rồi thì có phần chân thật hơn.

Lan Chi và Thước Dực vội vàng bày kỹ trang mà Hoàng đế mới đưa tới ra, mở miệng nói: "Nương nương đừng cười nữa, mau trang điểm chải tóc, thay y phục thôi."

Hoa Thường mỉm cười gật đầu. Nếu muốn đi ra ngoài cưỡi ngựa, tất nhiên sẽ thay đổi kiểu trang điểm, búi tóc trang sức đều phải cẩn thận, vừa đẹp vừa tiện lợi lại vừa chắc chắn.

Trang dung cũng phải cẩn thận một chút, dải nằng dầm mưa, lại dính chút mồ hôi, nếu lớp trang điểm bị nhoè thì sẽ rất khó coi.

Hoa Thường bị mấy cung nữ xoay vòng một hồi, cuối cùng cũng trang điểm xong.

Mái tóc dài chỉ cài đơn giản bằng một cây trâm, phần còn lại buông xoã sau lưng, thật ra cũng có cảm giác giống vài phần cung nữ đời nhà Hán.

Trên mặt nàng chỉ đánh một chút phấn son. Hoa Thường vốn sinh ra đã đẹp, phù dung trong nước, đặc biệt thanh lệ.

Mà mặc bộ kỵ trang Hoàng đế đưa tới lên người, tổng thể là màu đỏ điểm lệ, cổ áo, cổ tay áo và vạt áo đều thêu bằng sợi tơ vàng, toát ra phong thái vô cùng tôn quý.

Chân mang đôi giày ủng nhỏ màu đen, mặt trên thêu hoa văn đỏ vàng, cực kì tinh xảo.

Bên ngoài khoác một cái áo choàng, đội thêm chiếc mũ màu đỏ cùng loại có lông thú màu trắng viền xung quanh, lông xù xù, sờ lên cảm giác vô cùng nhu thuận.

Hoa Thường nhẹ nhàng đi lại, xoay vài vòng, bỗng thấy rèm cửa bên ngoài bị xốc lên, Hoàng đế mặc một thân kỵ trang màu vàng sáng đi đến. Dáng người Hoàng đế vốn đã cường tráng nay lại càng được tôn thêm nữa.

Thoạt nhìn trông Hoàng đế vô cùng kiêu dũng. Hắn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm Hoa Thường, trong đôi mắt đen bóng không che giấu được sự kinh ngạc và nóng rực.

Hoa Thường bị Hoàng đế nhìn đến nổi mặt ửng đỏ, dáng người vội vàng đoan chính, nhún người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Lúc này Hoàng đế mới phản ứng lại, nâng Hoa Thường dậy, đôi mắt như mắt chim ưng vẫn lưu luyến trên người Hoa Thường, thanh âm trầm thấp: "Hôm nay trẫm mới biết được, thì ra Thường nhi là mỹ nữ thảo nguyên, không phải khuynh quốc khuynh thành, mà là tự do phóng khoáng."

[3] Hình ảnh lều chiên:

[4] Xuất từ bài thơ "Quá Hoa Thanh cung kỳ nhất" của tác giả Đỗ Mục:

Trường An hồi vọng tú thành đồi,

Sơn đỉnh thiên môn thứ đệ khai.

Nhất ky hồng trần phi tử tiếu,

Vô nhân tri thị lệ chi lai.

Dịch nghĩa:

Quay lại trông Trường An như gò thêu gấm.

Trên đỉnh núi, cửa trời từ từ mở ra.

Phi tử mỉm cười khi thấy người cười ngựa tung bụi hồng.

Không ai biết ấy là quả vải đã tiến về cung.

Hoa Thanh là cung điện xây dựng vào năm 747 bên dòng suối nước nóng trên núi Ly Sơn, thuộc huyện Lâm Đồng, tỉnh Thiểm Tây, mục đích để Đường Minh Hoàng và Dương Quý phi cùng quần thần thỉnh thoảng hội họp ăn chơi. Bài này nói về nếp sống xa hoa của Dương Quý phi. Nàng thích ăn trái vải tươi, nên sai lính trực thuộc cưỡi ngựa tốt ngày đi đêm nghỉ để đem trái vải từ huyện Bồi Lăng tỉnh Tứ Xuyên (đường xa hơn ngàn dặm) về Hoa Thanh cung mà vẫn còn tươi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 134 - Kính Vương - Đổi Mới Lần Thứ 2 (4)

Edit: Huyền Hiền viện.

Beta: Mai Thái phi.

Thời tiết hôm nay quả thật không tệ. Tuy rằng là mùa đông nhưng khí trời không quá lạnh, cũng không có gió, không có cảm giác lạnh và khô rát mà nó vốn có.

Hoàng đế nắm tay Hoa Thường, hai người nhẹ nhàng đi trên thảm cỏ mềm mại, giữa hai người như có một bầu không khí ấm áp đang lan tỏa.

"Hôm nay Hoàng thượng không có việc gì sao? Hoàng thượng dạy thần thiếp cưỡi ngựa có làm chậm trễ quốc sự của người không?" Hoa Thường hơi nghiêng nghiêng người về phía Hoàng đế, nhẹ nhàng nói.

Hoàng đế nhìn Hoa Thường lắc lắc đầu, cười lên tiếng đáp: "Hiện tại không có chuyện gì quan trọng, trẫm cũng muốn thả lỏng tinh thần. Huống chi, Thường nhi xinh đẹp như vậy, đúng là lý do chính đáng để người ta bỏ bê chính sự."

Hoa Thường đỏ mặt, giận dữ nói: "Hoàng thượng nói vậy..."

Hoàng đế cười haha: "Đi, trẫm dẫn nàng đến chuồng nuôi ngựa xem thử."

Trong cùng lúc này, ở một bìa cỏ khác, Thế tử Trần Cát đang dẫn theo Tứ Hoàng tử Trần Đồng đi theo Kính Vương gia và Tương Quận vương

cười ngựa.

Vì tiểu Tứ còn nhỏ nên ngồi cùng ngựa với Tương Quận vương, bị Tương Quận vương ôm vào trong lồng ngực, nhưng thằng bé vẫn không an phận. Còn Thế tử lại cười một con ngựa ngoan ngoãn hơn, chậm rãi đi theo bên cạnh.

Kính vương cười nói với Tương Quận vương: "Hôm nay Tương vương huynh cũng có nhã hứng đến đây cười ngựa, thật là hiếm thấy." Trong ấn tượng của hắn, vị Tương Quận vương này thường rất không tình nguyện đi ra ngoài. Có lẽ là do Tương Quận vương nhận chức ở Tông Nhân phủ, nên trong mắt của hoàng thân quý tộc thì Tương Quận vương luôn là người ít nói, đôi khi cũng rất tàn nhẫn độc ác.

Quan hệ giữa Tương Quận vương và Kính vương được xem là không xa không gần. Lúc trước, trong cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, Tương Quận vương không hề đứng về bên nào, cho nên hiện tại dù là ai thì hắn cũng không quá vui vẻ, cũng không có gì gọi là thân thiết.

Tương Quận vương cười khổ trả lời: "Quả thật ta không có hứng thú đi ra ngoài, chẳng qua tiểu đạn pháo bụi bám ở trong ngực này của ta chạy vọt vào trong lều, khóc la quậy phá muốn ta dẫn nó đi ra ngoài chơi, ta còn có thể làm như thế nào đây?"

Thế tử Trần Cát ở một bên cười trộm, cuối cùng lại có thêm một người không chịu nổi sức tàn phá của tiểu Tứ.

Tiểu Tứ nghe thấy những lời này thì trừng mắt, ngựa đầu nói với Tương Quận vương: "Tương vương thúc, người là người tốt nhất, tiểu Tứ thích người nhất, cho nên không cho người nói xấu tiểu Tứ, đặc biệt không được nói trước mặt tiểu Tứ."

Tương Quận vương nhìn đôi mắt to sáng ngời của tiểu Tứ, bất đắc dĩ thỏa hiệp: "Được, được, được, vương thúc sai rồi, tiểu Tứ là siêu cấp đáng

yêu, vương thúc rất vui khi chơi đùa cùng với tiểu Tứ."

Tiểu Tứ nghe xong thì trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, tiếp tục ở trên lưng ngựa xoay tới xoay lui, tựa hồ còn muốn nhảy nhót trên lưng ngựa. Tương Quận vương chỉ có thể ôm chặt tiểu Tứ vào người, trong lòng thầm nghĩ may mắn là mình chọn một con ngựa hiền lành ngoan ngoãn. Nếu là một con ngựa háo chiến, chịu không nổi tên quạ phá này, nói không chừng còn có thể khiến cho người ngã ngựa đổ.

Kính vương nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Tương Quận vương, cười haha nói: "Tương vương huynh cũng có ngày hôm nay, đệ đệ thật sự cảm thấy vô cùng sáng khoái."

Tương Quận vương nhìn bộ dạng vui sướng khi người khác gặp họa của Kính vương lại càng thêm hậm hực. Trên đường đến đây, Tứ Hoàng tử bàn đạp hai bên yên ngựa làm cho rách da, bị kinh sợ. Gần đây tiểu Tứ lại đi cùng xa giá với hắn, đối với các Hoàng tử, tất nhiên hắn sẽ cố gắng chăm sóc, nhưng không nghĩ đến lại bị tiểu tử này ăn vạ.

Tứ Hoàng tử được Hoàng đế sủng ái, đến cả Thái tử e là cũng thua nó vài phần. Hơn nữa Tứ Hoàng tử có bệnh tim bẩm sinh, ai mà không phải dỗ ngọt nó?

Tương Quận vương nhìn tiểu béo ú ở trong lòng mình, bất đắc dĩ nở nụ cười, trong đó chứa đựng vài phần yêu thương. Cũng may là đứa bé này tuy rằng hồ nháo tùy hứng, nhưng cũng rất ngây thơ đáng yêu, nên rất dễ dụ dỗ.

Tương Quận vương quay đầu nhìn về phía Kính vương, mở miệng nói: "Nhưng thật ra ta không ngờ Kính vương diện hạ cũng có thể đi theo, xem ra, quan hệ trong hoàng thất cuối cùng cũng đã hoà hoãn. Cuộc sống của ta có thể tốt hơn một chút rồi. Nếu không suốt ngày toàn những chuyện

lông gà vô tội (chuyện nhỏ nhặt) cũng có thể náo loạn đến Tông Nhân phủ, một người có tâm có thể kéo mười tám cái cung đấy."

Kính vương nghe nhắc đến vấn đề này, nụ cười phai nhạt đi một ít, ôn hòa lên tiếng: "Tương vương huynh tọa trấn Tông Nhân phủ, ai dám đến chỗ Tương vương huynh tìm rắc rối cơ chứ? Không giống như đệ, cả ngày chỉ biết uống rượu chơi bời mà thôi."

Khóe miệng Tương Quận vương hơi cong lên: "Ta thấy Cát nhi là một đứa bé ngoan. Hoàng thượng nuôi dạy nó rất tốt, người là người có phúc. Ca ca nói người một câu, ngày tháng hiện tại không tồi."

Tương Quận vương lớn hơn Kính vương khoảng ba, bốn tuổi, nhưng từ tướng mạo của hai người lại không nhìn ra sự chênh lệch về tuổi tác. Kính vương bị cô lập nhiều năm, còn Tương Quận vương thì ở Tông Nhân phủ, giao tình của hai người quả thật không sâu đậm lắm.

Tương Quận vương có thể nói với Kính vương vài câu tốt đẹp, cũng do cảm giác được thái độ của Hoàng đế đã hoà hoãn đi.

Kính vương có chút tự giễu, lại có chút thoải mái, mở miệng nói: "Vương huynh nói đúng, hiện tại cuộc sống của ta quả thật không tệ. Ta cũng sắp đến tuổi tứ tuần, có cái gì mà chưa từng trải qua đây? Ta chỉ cảm thấy Thuận vương có chút thiệt thòi. Với tài hoa của hắn mà bây giờ lại chịu cảnh buồn bực thất bại, là ta đã liên lụy đến hắn."

Thuận vương là bào đệ cùng mẫu thân với Kính vương. Vào năm diễn ra cuộc chiến tranh đoạt hoàng vị, Thuận vương đã ra sức ủng hộ Kính vương.

Ấn tượng của Tương Quận vương đối với Thuận vương rất bình thường. Thật hắn không muốn có quan hệ với Kính vương và Thuận vương, thậm chí không muốn nhắc đến cả những việc này. Rốt cuộc có ai

biết được thái độ của Hoàng đế như thế nào? Hơn nữa tính tình của Thuận vương còn ngoan cố hơn cả Kính vương.

Tương Quận vương nhàn nhạt cười, mở miệng nói: "Thuận vương chỉ nhỏ hơn người vài tuổi, nhưng mà lại rất không hiểu chuyện. Nuôi một đám môn khách nói bốc phét thì thôi, nhưng mà cũng không nên bàn luận đến vấn đề nhạy cảm như vậy. Người có biết, một năm ta ở Tông Nhân phủ nhận được bao nhiêu mật cáo không? Nếu không phải thánh thượng khoan dung, với tính tình này của Thuận vương, sao còn có thể nhàn nhã hân hoan?"

Kính vương bất đắc dĩ cười khổ, thấp giọng nói: "Vương huynh, không phải là ta không biết những chuyện này. Nhưng người cũng biết, Thuận vương vẫn luôn là phụ tá đắc lực của ta, còn cùng mẫu thân. Ta thất bại, so với ta thì hắn còn tức giận hơn, nhiều năm như vậy cũng không giảm bớt đi phần nào. Huống chi, hắn cũng chỉ mới ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, dưới gối lạnh lẽo, con nối dõi lại đơn bạc, chỉ có một nữ nhi, nhưng năm kia cũng không còn. Người nói xem, hắn không có việc gì để làm, lại không có hi vọng, thì bây giờ còn biết làm gì đây? Ta là đầu sỏ gây nên tội lỗi nghiêm trọng như vậy, người khác có thể châm chọc hắn, xa lánh hắn, âm thầm cáo trạng hắn, nhưng ta thì không thể bỏ mặc hắn."

Ta là ca ca ruột của hắn.

Người không sinh ra trong hoàng thất thì mãi mãi sẽ không thấu hiểu được tình huynh đệ trân quý đến cỡ nào.

Hoàng đế có sao? Hắn không hề có.

Nếu lúc trước người thất bại là Hoàng đế, mà ta trở thành người thắng cuộc, thì Tuyên Thành vương sẽ giống như Thuận vương bây giờ, không hề rời bỏ, thậm chí đồng cảm như chính bản thân mình thất bại vậy.

Nhưng mà bọn họ sẽ từ bỏ sao? Chắc chắn là không.

Đây cũng là nguyên nhân tuy Kính vương yên lặng nhiều năm, nhưng trong tay vẫn nắm thế lực không buông. Hẳn cần một sự đảm bảo, đảm bảo cho hãn và đệ đệ của hãn có thể có được một vị trí nhỏ, đảm bảo cho đệ đệ hãn dù bị cáo trạng vô số lần nhưng vẫn có thể vui vẻ hát vang.

Tương Quận vương nghe vậy, trong lòng cũng thấy cảm động, thở dài nói: "Người đứng ở lập trường khác nhau thì sẽ có cách nhìn nhận vấn đề khác nhau. Ta khuyên người một câu, không bằng tìm thời gian thích hợp nói chuyện với Hoàng thượng, nhận thua đi. Nếu lần này Hoàng thượng đã mang người đi cùng, nghĩa là người đã cho người một tín hiệu. Cát nhi ở trong cung nhiều năm như vậy, cũng coi như đã giảm nhẹ sự đối đầu căng thẳng giữa mọi người. Mọi người đều là huynh đệ, đánh gãy xương cốt thì vẫn còn gân."

Kính vương nghe thế chỉ cười khổ, không trả lời.

Thế tử Trần Cát và tiểu Tứ ở bên cạnh ngoan ngoãn nghe hai người lớn nói chuyện. Chúng nó biết hai vị này đang nói chuyện quan trọng, mà những chuyện quan trọng thì không cần chúng nó xen vào.

Trần Cát cũng xem như là đã lớn, có thể nhận thức rõ nhiều việc, nhưng đối với mối quan hệ rối rắm giữa Hoàng đế và phụ vương mình, thì nó cũng rất mơ hồ.

Do Trần Cát được nuôi dưỡng ở trong cung, nên tất nhiên nó có cảm tình tốt với Hoàng đế. Có lẽ là do Hoàng đế yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên đối với Thượng Dương cung, từ đầu Hoàng đế còn có chút diễn trò, nhưng càng về sau thì Hoàng đế càng thêm thật tình, Trần Cát có thể cảm nhận được điều đó. Mà với chính phụ vương của mình, thì nó lại có chút cảm giác xa lạ. Mấy năm trở lại đây, số lần gặp mặt phụ vương nhiều hơn, nên cảm tình mới từ từ tốt lên.

Bây giờ nó trưởng thành hiểu chuyện, lại bị kẹp giữa hai đầu, điều này đối với Trần Cát là một áp lực rất lớn.

Tiểu Tứ ở bên cạnh ngây thơ không chút lo lắng đảo mắt nhìn xung quanh, thỉnh thoảng chạm phải ánh mắt của Trần Cát thì nó nở nụ cười tươi tắn. Điều này làm cho nội tâm của Trần Cát trở nên ấm áp hơn, bất luận như thế nào đi nữa thì những ngày tháng này trải qua cũng không tệ.

Tương Quận vương cũng chỉ nói tới điểm chính thì dừng lại. Thật ra hẳn nói những điều này đã vượt quá giới hạn, còn muốn làm sao thì phải xem bản thân Kính vương nghĩ như thế nào.

Tương Quận vương nhìn về phía Kính vương cười cười nói: "Hôm nay trời không có gió, thời tiết cũng rất tốt, hay là chúng ta chạy vài vòng đi, nếu không e là đến cả ngựa cũng cảm thấy buồn chán."

Kính vương cười đáp ứng, mỗi người bọn họ có thêm hai đứa nhỏ phía trước, nên cũng không dám cười ngựa chạy như bay.

Mà ở bên kia, Hoa Thường đang chải lông cho một con ngựa màu nâu.

"Chải nhẹ một chút, kéo từ trên xuống dưới, giống như thế này này." Hoàng đế vừa tự mình chải lông cho thần mã cao lớn, vừa giảng giải cho Hoa Thường.

Hoa Thường cẩn thận học hỏi, mà ở đời này, nàng vẫn chưa bao giờ làm "việc nặng" như vậy, đây cũng coi như là một trải nghiệm thú vị.

Hoa Thường mở miệng nói: "Con ngựa ngoan như thế này, có thể chạy nhanh sao?"

Hoàng đế cười nói: "Nàng vừa mới học cưỡi ngựa, chỉ có thể cưỡi những con ngựa ngoan ngoãn hiền lành, cũng không thể cưỡi quá nhanh.

Chờ khi nào nàng luyện tập thật tốt, trăm sẽ cho nàng thử cưỡi con ngựa Tử Yến do Tây Vực tiến cống.

Hoa Thường nhoẻn miệng cười: "Tử Yến được vũ, Xích Thổ hoạt không [1]. Ngựa tốt như vậy mà để cho thần thiếp cưỡi thì thật là đáng tiếc. Bảo mã dành tặng cho anh hùng, dành tặng cho những tướng sĩ xuất chinh lần này trở về thì xứng đáng hơn."

[1]: Tử Yến được vũ, Xích Thổ hoạt không: Tử Yến có thể phóng cao qua cả ngọn gió, Xích Thổ thì có thể hoạt động trên không trung, ý chỉ ngựa tốt.

Hoàng đế không để ý, chỉ cười nói: "Qua mấy ngày nữa, vài vị tướng lĩnh Tây chinh sẽ trở về. Thật ra bọn họ cũng không quan tâm đó là ngựa Tử Yến hay là ngựa Xích Thổ, điều họ quan tâm chính là sức chịu đựng của quân mã trên chiến trường."

Hoa Thường khẽ cười: "Trước có Bá Nhạc, sau có thiên lý mã. Thiên lý mã thì thường xuyên xuất hiện, còn Bá Nhạc thì không phải lúc nào cũng có. Các tướng lĩnh đều là thiên lý mã, mà Hoàng thượng là minh quân, là Bá Nhạc, chúc mừng Hoàng thượng" [2].

[2]: Năm 770 – 500 TCN, thời Xuân thu chiến quốc, ở Trung Hoa có một người họ Tôn tên Dương, là bậc thầy am hiểu về ngựa. Chỉ cần nhìn vóc dáng bên ngoài là ông có thể tìm kiếm và biết được đâu là Thiên Lý mã. Ngày nay, người ta thường ví Bá Nhạc tìm Thiên Lý mã là mượn truyền thuyết về nhân vật này nhằm ngụ ý rằng, có không ít những người tài giỏi trong thiên hạ, song những "Bá Nhạc" muốn chiêu hiền đãi sĩ thì cũng cần những người tài.

Hoàng đế cười haha, rất là vui vẻ, sau đó thu lại ý cười, mở miệng nói: "Đáng tiếc, cũng sẽ có những danh mã khác, chịu nhục làm nô lệ dưới tay người, chết chung chuồng với những con ngựa bình thường khác, không

được xem là thiên lý mã. Lương tài khó có được, làm sao trăm có thể chu toàn mọi mặt đây? Trăm chỉ hi vọng có thể làm được điều gì đó để không bị sách sử lưu lại rằng "thiên hạ vô mã".

Hoa Thường ôn nhu khen: "Hiện tại tứ hải thái bình, bá tánh an cư lạc nghiệp, cho dù thật sự "thiên hạ vô mã", cũng không che lấp được tấm lòng cần chính yêu dân, anh minh cơ trí của Hoàng thượng."

Hoàng đế lắc đầu, khẽ cười nói: "Còn có kẻ mạnh ở bên cạnh, vẫn chưa có thể nói là tứ hải thái bình..."

Hoa Thường nhìn khuôn mặt kiên nghị thâm trầm của Hoàng đế, nhỏ giọng nói: "Sao Hoàng thượng lại nói những lời này? Chiến sự giữa chúng ta và Hồ Nhung đã ngừng, Đại vương của Hồ Nhung còn phải hành lễ với bệ hạ nữa là. Thần thiếp còn nghe nói, từ lúc triều đình ổn định đến giờ, đây là lần đầu tiên chúng ta đại thắng quân Hồ Nhung, là chiến công trước giờ chưa từng có. Trong triều những tấu chương khen ngợi bệ hạ là bậc minh quân anh minh thần võ đã chất đầy bàn, sao Hoàng thượng còn phiền não như vậy?"

Khóe miệng Hoàng đế khẽ nhếch lên lộ ra ý cười không rõ, mang theo chút lo lắng, vừa chải lưng ngựa vừa nói: "Hồ Nhung chiếm lấy một góc trời, tuy tính tình bừa hãn nhưng cũng bởi vì chịu nhiều hạn chế, cho nên dân số cũng không nhiều. Thêm vào đó, hoàn cảnh sống tàn khốc, muốn lớn mạnh phồn vinh thì cần phải tích góp thêm kinh nghiệm và nỗ lực của thế hệ mai sau. Hiện tại Kham Bố vương tuổi trẻ sung sức, mà Hồ Nhung lại trải qua nhiều năm chiến loạn, quốc lực hao tổn, cho nên mới tạo ra được cục diện tốt đẹp như ngày hôm nay. Trăm đoán chắc trong vòng hai mươi năm tới, Đại Lương ta và Hồ Nhung có thể chung sống an lành tốt đẹp."

Hoa Thường mỉm cười, mở miệng nói: "Tuy rằng thần thiếp không hiểu lắm, nhưng mà nghe vậy thì chắc là chuyện tốt. Hoàng thượng thực thi

chính sách hoà hảo với dân chúng Hồ Nhung, cũng không quá hà khắc trong việc cống nạp tài vật. Giờ đây dân chúng Hồ Nhung vô cùng cảm kích Đại Lương phần vinh và nhân từ, cảm kích bệ hạ rộng lượng nhân ái. Hoà bình luôn là niềm mơ ước và mong đợi của đa số mọi người."

Hoàng đế hơi ngẩng đầu, nhìn Đông rồi lại nhìn Bắc, trầm giọng nói: "Mấy năm nay Hồ Nhung chiến loạn không chỉ với chúng ta, mà còn giao chiến với Bắc Mông. Nhân tài của Bắc Mông chính là họa lớn của chúng ta. Tây Bắc được yên ổn, cũng không có nghĩa là chắc chắn được hoà bình, khảo nghiệm lớn nhất chính là trên thảo nguyên phương Bắc. Nơi đó có nước, thực vật tốt tươi, dân cư sinh sống ở những nơi có nước và thực vật, mỗi một nam tử trưởng thành đều là chiến sĩ trên lưng ngựa."

Hoa Thường nghe thanh âm trầm thấp của Hoàng thượng, tâm trạng cũng chìm xuống, sau đó nàng ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi: "Người Bắc Mông và người Hồ Nhung có gì khác nhau? Thần thiếp chỉ là một nữ tử nơi hậu viện, quả thật không hiểu biết lắm về vấn đề này. Người Bắc Mông rất mạnh sao?"

Hoàng đế khẽ cười một tiếng, giải thích đơn giản: "Phần lớn người Hồ Nhung đều sinh sống trên cao nguyên, nơi đó khí hậu khắc nghiệt, nhưng vẫn lấy đất trồng trọt làm chủ chốt, lương thực cây cỏ đều không thiếu. Nơi ở chủ yếu là trong lều chiên, cũng coi như là có nhà ở và đất đai cố định. Thật ra có chút giống với Đại Lương của chúng ta, chẳng qua là sự phân chia giai cấp của họ rất rõ ràng. Nô lệ và quý tộc giống như chim trên trời và gà dưới đất. Khi xảy ra chiến sự, nô lệ chính là thứ bị tiêu hao đầu tiên."

"Mà Bắc Mông lại không giống như vậy. Bắc Mông là bộ tộc du mục thuần túy, chủ yếu bọn họ ở trong lều trại, hầu như không có đất trồng trọt, sống hoàn toàn dựa vào chăn thả. Nhưng mùa đông trên thảo nguyên rất dài, cỏ dành cho súc vật không sinh trưởng kịp, cuộc sống khó khăn, chắc chắn bọn họ sẽ dựa vào việc cướp bóc biên cảnh Đại Lương và Hồ Nhung để sinh tồn. Giai cấp trong tộc của bọn họ cũng không quá rõ rệt, vương và

thần dân dường như được hưởng đãi ngộ như nhau. Điều này có nghĩa là bọn họ cùng nhau chiến đấu, tự mình ra trận. Ở trên lưng ngựa, không có một bộ tộc nào có sức chiến đấu có thể sánh bằng bọn họ."

Hoa Thường nghe đến nhập thần, mở to hai mắt nhìn, nhỏ giọng nói: "Thần thiếp hiểu ý của Hoàng thượng. Tuy rằng Hồ Nhung cường hãn, nhưng với cách sống của họ cho thấy họ cũng không phải là bộ tộc có tính xâm lược. Có lương thực, có đất trồng, có nhà ở, có nô lệ, bọn họ hoàn toàn có thể dựa vào chính mình để tồn tại."

"Nhưng Bắc Mông thì lại khác. Thảo nguyên không thể nuôi sống bọn họ cả năm, vì sinh tồn, tất nhiên sẽ khiến họ hình thành bản tính xâm lược. Họ chỉ có thể chọn tấn công, chiến tranh, cướp bóc, loại mâu thuẫn này không thể cân bằng, cũng không thể tránh khỏi."

Hoàng đế cười haha, vui vẻ nói: "Thường nhi rất thông tuệ, nhất châm kiến huyết [3]".

[3]: Nhất châm kiến huyết: Một lời nói trúng tâm sự.

Hoa Thường có chút lo sợ mà cúi đầu cười, ôn nhu nói: "Thần thiếp nào có biết gì, chỉ nói linh tinh mà thôi. Các chiến sĩ ở biên quan quá vất vả, không biết tương lai sẽ như thế nào."

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ vai Hoa Thường, an ủi nói: "Không sao, cũng tại trăm nghìn lời. Đừng suy nghĩ những chuyện phiền lòng này nữa, trăm dẫn nàng đi cười ngựa."

Hoa Thường nở nụ cười gật đầu.

Bên này Hoa Thường vụng về tập cười ngựa, hòa thuận vui vẻ với Hoàng đế khiến người khác đỏ mắt ngưỡng mộ, thì bên kia, trong hoàng cung nơi thượng kinh xa xôi lại không được yên tĩnh như vậy.

Vị Ương cung.

Hiện tại Hoàng thượng không có ở trong cung, Thái hậu lại đổ bệnh, mọi chuyện trong hậu cung đều do một mình Hoàng hậu quản lý. Thục phi và Đức phi thì còn có thể miễn cưỡng chia bớt một ít việc, những người khác hầu như chỉ có thể thờ dài làm theo phân phó.

Hoàng hậu chỉ mặc một bộ thường phục, hộ giáp vàng trên ngón tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, các phi tần ngồi phía dưới trò chuyện câu có câu không.

Hoàng hậu ung dung mỉm cười, mở miệng nói: "Ngọc Quý tần và An Mỹ nhân mang thai cũng đã năm tháng rồi nhỉ? Thai nhi sáu tháng sẽ ổn định hơn, hai người các người cũng phải thường xuyên chú ý nhiều hơn. Thai nhi lớn tháng thì không cần tới thỉnh an, bốn cung cũng không phải là người hà khắc, các người phải tĩnh dưỡng cho thật tốt."

Ngọc Quý tần và An Mỹ nhân đứng dậy nhún người hành lễ tạ ơn, nhỏ giọng trả lời: "Tạ Hoàng hậu nương nương ân điển."

Thẩm Thục phi cầm tách trà lên, nhàn nhạt mở miệng nói: "Nghe nói lần này Hoàng thượng đi Tây tuần cũng sẽ triệu kiến những tướng lĩnh trong cuộc chiến Tây Bắc, phụ thân của Ngọc Quý tần cũng ở trong số đó đúng không? Ngọc Quý tần thật là có phúc khí, phụ thân quan tông diêu tổ, nữ nhi thì chăm sóc thiên tử. Hiện giờ trên người lại đang mang long thai, thật là khiến người khác hâm mộ không thôi."

Ngọc Quý tần có chút sợ hãi với vị Thẩm Thục phi này. Trước khi nàng vào cung, nghe nói Thẩm Thục phi là thánh sủng. Tuy rằng hiện tại có lời đồn rằng Thục phi đã thất sủng, nhưng Hoàng thượng vẫn còn ở bên ngoài chưa về, nên không có chứng cứ xác thực cho lời đồn kia. Dù sao Thẩm Thục phi cũng là một trong tứ phi, phân vị quý trọng.

Ngọc Quý tần cười tinh nghịch, thoải mái nói: "Thực phi tỷ tỷ quá khen, tần thiếp rất vụng về, có lẽ là người ngốc có cái phúc của người ngốc chăng."

Thẩm Thực phi nhìn vẻ mặt ngây thơ đáng yêu của Ngọc Quý tần càng cảm thấy chói mắt, khẽ nhú mày, không tiếp tục nói nữa.

Đức phi liếc mắt nhìn qua Thẩm Thực phi một cái, cười nói: "Ngọc Quý tần muội muội, phúc khí là trời sinh, mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu. Chờ Hoàng thượng đi Tây tuần trở về, đoán chừng phụ thân của muội cũng sẽ theo hồi kinh nhận chức. Lúc đó cũng là thời điểm muội muội lâm bồn, đúng là đa hỷ lâm môn."

Ngọc Quý tần cười ngây thơ, vô tư nói: "Thật vậy không? Thì ra là đến cùng một lúc, tần thiếp còn chưa tính toán nữa."

Đức phi cười nói: "Xem bộ dạng ngơ ngác của muội muội kìa. Nếu về sau muội vào hàng Cửu tần, Tứ phi, trở thành chủ nhân của một cung, thì cũng không thể cứ mơ hồ như thế này."

Đức phi vừa nói ra lời này, tươi cười trên mặt mọi người chợt tắt. Ai cũng biết Ngọc Quý tần sẽ không dừng lại ở phân vị Quý tần. Cửu tần, Phi đều có khả năng, nhưng là chủ của một cung thì... lời này có chút nghiêm trọng rồi.

Phi tần của hậu cung ở lục cung: Vị Ương cung, Tiêu Phòng cung, Thượng Dương cung, Ngọc Hoa cung, Trường Nhạc cung và Trữ Tú cung.

Trước mắt lục cung đều có chủ nhân của mình. Vị Ương cung là trung cung của Hoàng hậu, phi tần không có quyền ở cùng. Tiêu Phòng cung là tẩm cung của Thẩm Thực phi. Phân vị Tứ phi mỗi người làm chủ một cung, không dễ dàng bị lay động. Đức phi ở Ngọc Hoa cung, Kỳ Hiền phi ở Thượng Dương cung. Hai nàng vị trí như nhau, chỉ cần không có mưu đồ tạo phản thì vị trí chủ vị một cung này chắc chắn sẽ không thay đổi.

Còn lại Trường Nhạc cung và Trữ Tú cung, tình hình rất không rõ ràng. Hiện giờ người ở Trường Nhạc cung là mẫu thân ruột của Đại Hoàng tử, Ninh Chiêu nghi. Sau khi Ninh Chiêu nghi được phong Chiêu nghi thì Hoàng thượng ban cho nàng được ở chính điện. Cuối cùng thì Ninh Chiêu nghi cũng rời khỏi tả thiên điện mà dọn đến chính điện. Nhưng mà tuy rằng Chiêu nghi đứng đầu Cửu tần, nhưng phía trên nàng còn có Phi, Tứ phi, Quý phi. Nếu về sau có người được phong Phi, như vậy vị trí làm chủ một cung của Ninh Chiêu nghi rất khó đứng vững.

Mà người ở chính điện Trữ Tú cung là Nghiêm Tu nghi. Sau khi Khánh Quý tần bị biếm lãnh cung, thì tòa điện lớn Trữ Tú cung chỉ có một mình Nghiêm Tu nghi ở. Nghiêm Tu nghi cũng nằm trong Cửu tần mà được dọn vào ở trong chính điện. Nhưng nếu so sánh giữa Nghiêm Tu nghi và Ninh Chiêu nghi, thì Ninh Chiêu nghi có lợi thế hơn rất nhiều. Ninh Chiêu nghi vừa có tư lịch, vừa có phong hào, lại có Hoàng tử. Còn thứ mà Nghiêm Tu nghi có chỉ là gia thế.

Nếu suy nghĩ một chút, trong lòng các vị phi tần ngồi đây đều run sợ. Dựa vào cục diện hiện nay ở trong cung, thì Ngọc Quý tần áp đảo Nghiêm Tu nghi chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, đến lúc đó chủ vị của Trữ Tú cung có thể có sự thay đổi hay không?

Cho dù là Trường Nhạc cung, cũng không thể nói trước là sẽ không bị động đến...

Đúng lúc hôm nay, Nghiêm Tu nghi cũng có mặt ở đây, đang ngồi cùng các vị phi tần. Nghiêm Tu nghi hầu như bị bệnh quanh năm, gần đây có vẻ như đã tốt hơn rất nhiều, cũng thường xuyên đi lại, ít nhất thì nàng đều tham dự mỗi ngày thỉnh an. Nhưng bộ dạng trầm mặc ít nói không quan tâm của nàng, làm cho gương mặt mỹ lệ như giọt sương đọng trên cánh phù dung cứ như vậy mà không có đất dụng võ.

Hoàng hậu nhíu mày, trách cứ nói: "Đức phi nói năng cẩn thận."

Dường như Ngọc Quý tần cũng có chút sợ hãi, nhìn Hoàng hậu, lại quay sang nhìn Đức phi, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hoàng hậu quay sang nói với Ngọc Quý tần: "Đức phi được sủng ái nên thường nói năng hàm hồ, người cũng không cần để trong lòng, không cần quá lo lắng." Sau đó Hoàng hậu quay sang nói với Nghiêm Tu nghi: "Sức khỏe của người không tốt, cũng không thường đến đây. Tính tình của Đức phi là vậy, nói gió là gió, nói mưa là mưa, người cũng đừng quá lưu tâm."

Nghiêm Tu nghi nhẹ nhàng cười, vẻ mặt trầm tĩnh, thanh âm dễ nghe: "Vâng, tần thiếp đã biết."

Ấn tượng của Hoàng hậu đối với Nghiêm Tu nghi quả thật không tệ. Mỹ nhân xinh đẹp lại thường xuyên bị bệnh, tính tình trầm tĩnh, xuất thân vọng tộc, nhưng mà không muốn tranh sủng, quả thật Hoàng hậu rất thích những phi tần như thế này.

"Bốn cung thích Nghiêm Tu nghi một phần cũng là vì nhu mỹ như thế này. Dung mạo xinh đẹp là do bẩm sinh, nhưng tính tình tốt mới thể hiện là người có tu dưỡng." Hoàng hậu không tiếc lời khen ngợi.

Nghiêm Tu nghi có chút e thẹn, cúi đầu thấp giọng nói: "Hoàng hậu nương nương quá khen, tần thiếp không dám nhận."

Hoàng hậu không để ý mà quan tâm nói: "Thân thể người luôn suy nhược, vừa hay Nội phủ vừa dâng lên Tử sâm, người mang về dùng thử xem. Nếu có hiệu quả, bốn cung sẽ phân phó cung nhân đưa đến cho người thường xuyên."

Đức phi chớp mắt bộ dáng giả mù sa mưa của Hoàng hậu, chỉ liếc mắt một cái rồi thôi, không thèm chen vào.

Thẩm Thục phi ngồi bên cạnh đùa giỡn với hộ giáp của mình, sau đó mở miệng nói: "Hoàng hậu nương nương thật là rộng lượng, lúc nào cũng lo lắng Nghiêm muội muội trong người nhiều bệnh. Đáng tiếc, An Mỹ nhân là người đang mang thai đấy, mà lại không thấy Hoàng hậu nương nương dặn dò nàng ấy vài câu. Suy cho cùng là do phân vị thấp, lại không có chủ vị che chở, nên chỉ có thể ngồi đó sắm vai vách tường hoa an tĩnh mà thôi."

An Mỹ nhân cúi đầu yên lặng ngồi một bên, lại không nghĩ lửa cháy lan một lúc lại cháy đến trên người mình. Nàng vô thức đặt tay lên trên bụng, khẽ vuốt cái bụng đã có chút nhô lên, trong lòng bất an.

Hoàng hậu biến sắc, đối với người luôn đối nghịch với nàng trong mọi chuyện như Thẩm Thục phi, Hoàng hậu đã hận đến tận xương tủy. Nhưng Hoàng hậu còn e ngại thanh danh và Hoàng thượng, nên vẫn luôn không biểu lộ ra ngoài.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 135 - Cầu Thân - Đổi Mới Lần Thứ Hai (5)

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Tay Hoàng hậu nhẹ nhàng nắm lại, hộ giáp dài cong cong chạm đến lòng bàn tay, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ung dung, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi: "Xưa nay Thục phi muội muội nói chuyện đều như vậy, nếu không phải bốn cung và muội sống chung đã nhiều năm, biết rõ phẩm hạnh của muội, e là bốn cung sẽ tức giận. Thục phi muội muội nói chuyện nhẹ nhàng một chút, đừng khiến các muội muội mới tiến cung sợ hãi."

Sắc mặt Thẩm Thục phi cứng đờ, khóe mắt nhìn lướt qua Hoàng hậu. Hoàng hậu tươi cười khoan dung, khí độ nhàn nhã, trong mắt Thẩm Thục phi, thật sự là quá chói mắt.

"Quả thật là thần thiếp không đúng. Thần thiếp và các vị muội muội mới tiến cung còn chưa quen thuộc lắm, nên nói chuyện có chút tùy ý, khiến Hoàng hậu nương bận tâm rồi." Khóe miệng Thẩm Thục phi nâng lên, nở nụ cười ôn nhu, nhẹ nhàng lên tiếng, ngữ khí ôn hòa.

Hoàng hậu không để ý lắm, cười nói: "Thục phi muội muội bị cấm túc lâu ngày, không quen thuộc các vị muội muội mới cũng là chuyện bình thường."

Nụ cười của Thẩm Thục phi càng thêm xinh đẹp, ôn nhu nói: "Đúng vậy, sao thần thiếp có thể so được với Hoàng hậu nương nhàn nhã thoải mái. Vị Ương cung lớn như vậy một mình nương nương độc hưởng, cũng

không có phi tần thuộc vị (các phi tần địa vị thấp sống cùng trong cung do một phi tần địa vị cao làm chủ), sinh hoạt tự tại biết bao. Đáng thương cho thần thiếp, phải bận tâm đông đảo tử muội trong Tiêu Phòng cung, sơ sẩy một chút, đó là tội danh quản giáo không nghiêm, hiện tại nghĩ đến cảm thấy cũng thật là chua xót."

Nói xong Thấm Thực phi còn cầm lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt, tư thái xinh đẹp ôn nhu.

Hoàng hậu nghe trong lời nói của Thấm Thực phi ẩn chứa ý tứ sâu xa, nụ cười hơi nhạt đi một chút, cố nén tức giận, sau đó lên tiếng: "Thực phi muội muội thật là vất vả, bốn cung thân là chủ lục cung, nhưng lại quản giáo không nghiêm, liên lụy muội muội bị phạt rồi."

Hoàng hậu là chủ lục cung, là người lãnh đạo và chủ nhân của tất cả phi tần. Nhưng bởi vì hai triều đều thi hành chế độ chủ quản cung điện, khiến cho quyền hành của Hoàng hậu bị giảm bớt. Chủ của một cung hầu như có quyền lực tuyệt đối với phi tần trong cung của mình, Hoàng hậu chỉ có thể quản lý gián tiếp. Đây cũng là nguyên nhân khiến Hoàng hậu tức giận.

Tuy Thấm Thực phi bị Ôn Quý tần liên lụy phải cấm túc, nhưng mặt khác cũng nói rõ mức độ quyền lực của nàng ta đối với Ôn Quý tần. Đây là điều Hoàng hậu không có được, đương nhiên sẽ khiến Hoàng hậu xấu hổ và không cam lòng.

Những lời này của Thực phi đã nói ra sự thật Hoàng hậu không có quyền, chế nhạo nàng, nàng có thể không tức giận sao?

Thấm Thực phi lắc đầu, ôn nhu nói: "Sao Hoàng hậu lại nói những lời này chứ? Đều là lỗi của muội, do muội quản giáo không nghiêm mà thôi. Được rồi, không nói những chuyện bức mình này nữa. Vừa rồi thần thiếp nhắc đến An Mỹ nhân cũng là vì suy nghĩ đến nguyên nhân Hiền phi muội

muội không có trong cung. Hiện tại Thượng Dương cung không có nương nương chủ vị, phân vị của An Mỹ nhân lại có chút thấp, nên thần thiếp muốn Hoàng hậu nương nương để tâm chăm sóc nhiều hơn là lễ thường tình. Thần thiếp cũng chỉ là quan tâm đến long tự của Hoàng thượng và hiền danh của Hoàng hậu nương nương, mà lại không để ý lời nói của mình có chút thẳng thắn, nên mới khiến cho Hoàng hậu nương nương hiểu lầm."

Hoàng hậu vẫn nỗ lực duy trì tươi cười trên mặt, kìm nén tức giận của mình xuống, nhẹ giọng nói: "Ồ? Thì ra là như vậy, là bốn cung sai rồi, hiểu lầm ý tốt trong lời nói của muội muội."

Thẩm Thục phi cười đến thỏa mãn đặc ý: "Là do thần thiếp nói chuyện không lựa lời mà thôi. Nương nương cũng biết tính tình này của muội, nói chuyện không suy nghĩ, dù có ý tốt cũng bị coi là lòng lang dạ thú, sau này muội nhất định sẽ sửa."

Hoàng hậu phần nộ đến mức ngực muốn nổ tung, hiện tại miệng lưỡi của Thẩm Thục phi càng thêm sắc bén!

An Mỹ nhân nghe thấy tên mình được nhắc đến thì nàng sợ hãi đến mức sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, vội vàng đứng dậy hành lễ, thấp giọng nói: "Sự quan tâm của Hoàng hậu nương nương và Thục phi nương nương, thần thiếp xin ghi lòng tạc dạ. Hiện tại thần thiếp toàn bộ đều tốt, thai nhi cũng ổn định, đa tạ nương nương quan tâm."

Hoàng hậu nhìn An Mỹ nhân, đang muốn mở miệng, Thẩm Thục phi lại giải vây: "An muội muội mau đứng lên, hiện tại người đang mang thai, cần phải cẩn thận một chút, chúng ta là tỷ muội đâu cần đa lễ như vậy."

Hoàng hậu nhìn Thẩm Thục phi đoạt lời của mình với ánh mắt lạnh băng, mở miệng nói: "Thục phi vượt quá quy củ rồi đấy."

Thẩm Thục phi quay đầu nhìn về phía Hoàng hậu, khoa trương lấy khăn tay che miệng, sau đó sợ hãi cười duyên nói: "Ôi, thật là, mong Hoàng

hậu nương nương thứ tội. Thần thiếp vừa thấy An muội muội đang mang long duệ hành lễ, lập tức không kiềm chế được mà mở miệng lên tiếng. Thần thiếp cũng chỉ là quan tâm đến hoàng tự mà thôi. Hoàng hậu nương nương tha thứ cho thần thiếp lần này đi."

Hoàng hậu chỉ cảm thấy trong ngực có một trận lửa, càng cháy càng lớn.

Thẩm Thục phi đã sớm không còn là nữ nhân thụ sủng lục cung năm đó nữa. Nàng ta dựa vào cái gì mà dám nói chuyện với nàng như vậy?

Trong khi Hoàng hậu và Thục phi giao phong người một câu ta một câu, thì các phi tần khác ngồi xem diễn. Có người cho đó là chuyện không liên quan đến mình, có người là sợ không dám lên tiếng... Còn An Mỹ nhân, vẫn đang quỳ trên mặt đất.

Những nữ nhân này, có mấy người thật lòng quan tâm đến An Mỹ nhân? Cũng vì nàng ấy đang mang thai, bằng không thì Hoàng hậu và Thục phi cũng chẳng thèm liếc nhìn nàng ấy một cái. Cho dù có thai đi nữa thì An Mỹ nhân cũng chỉ có thể được đưa lên làm bia ngắm cho các nàng tranh đấu mà thôi.

Phần lớn thời gian Nghiêm Tu nghi đều cúi đầu, nhưng bây giờ nàng lại hơi ngẩng lên, nhìn An Mỹ nhân đang cẩn thận quỳ trên mặt đất, mở miệng nói: "Hoàng hậu nương nương và Thục phi tỷ tỷ không nên tranh chấp nữa. Đều là tỷ muội trong cung, lời nói khó tránh khỏi có chỗ va chạm, vẫn nên để An Mỹ nhân đứng lên trước đi."

Hoàng hậu quay đầu nhìn về phía Nghiêm Tu nghi, sau đó cười cười nói: "Nghiêm Tu nghi nói có lý, xem bốn cung này, lại không chú ý đến An Mỹ nhân. An Mỹ nhân mau đứng dậy ngồi xuống đi. Bốn cung và Thục phi đều là vì muốn tốt cho người thôi. Người cũng không cần sợ hãi, bảo trọng

thân thể cho tốt mới là điều quan trọng, sau này vì Hoàng thượng sinh hạ một đứa bé khỏe mạnh là đã lập công lớn rồi."

An Mỹ nhân nhu thuận đáp: "Vâng, tần thiếp cần tuân dạy bảo của nương nương, tạ ơn nương nương."

Hoàng hậu khoan dung cười nói: "Chỗ bốn cung còn có một ít huyết yến tốt nhất, người mang về bồi bổ thân thể, không thể để mảnh mai như vậy được."

An Mỹ nhân cúi đầu tạ ơn, sau đó nàng hơi quay đầu nhìn về phía Nghiêm Tu nghi, cười cảm kích.

Nghiêm Tu nghi lễ phép cười đáp lại một chút.

Còn Thẩm Thực phi thì khẽ nhún mày. Nghiêm Tu nghi vẫn luôn là người chuyện không liên quan đến mình thì sẽ trưng ra tư thái cao quý, sao hôm nay nàng ta lại lên tiếng giúp An Mỹ nhân vậy?

Thật ra, cảm giác tồn tại của Nghiêm Tu nghi trong hậu cung vẫn luôn không cao. Tuy lúc mới tiến cung nàng đã khiến không ít người chú ý, nhưng quanh năm đều cáo ốm không ra ngoài. Dù nàng chịu ức hiếp từ Khánh Quý tần thì cũng không dám lên tiếng, chứ đừng nói đến những chuyện nhàn tản của người khác. Cho dù có là chuyện của bản thân mình thì nàng ấy cũng đều không quan tâm.

Nghiêm Tu nghi rũ mắt xuống, không ai biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Bên kia, Tây Bắc, chạng vạng.

Hoàng đế hạ lệnh tổ chức một buổi dạ yến lửa trại long trọng, một mặt ăn mừng kết thúc chiến tranh, mặt khác là nghênh đón khách quý Hồ Nhung từ đường xa đến.

Lửa trại ở trung tâm bãi đất trống cháy cực lớn, phát ra những tiếng nổ "tách, tách". Mọi người xung quanh cũng đã ngồi vào chỗ của mình. Vì là tiệc do Hoàng đế tổ chức nên vô cùng trang trọng. Dựa theo phẩm vị cấp bậc mà ngồi từ xa tới gần, vây quanh lửa trại thành bố cục hình chữ nhật.

Ghế trên đương nhiên là Hoàng đế và nữ chủ nhân Hoa Thường. Bên trái là người Hồ Nhung, bên phải là người Đại Lương, phân chia ranh giới rõ ràng.

Đại Lương lấy bên trái làm chính, thế nhưng để người Hồ Nhung ngồi bên trái ở đây có hàm nghĩa tả nhĩ [1], mang theo sắc thái dân tộc nhiều hơn là sắc thái chính trị.

[1] Tả nhĩ: mặc áo trái vạt. Ngày xưa những người Di, người Dịch mặc áo trái vạt. Vì thế, "tả nhĩ" (左衽) là ẩn dụ đồng hóa với dân tộc khác.

Hoa Thường mặc trang phục lộng lẫy tham dự, yên lặng ngồi bên cạnh Hoàng đế, hơi cúi đầu.

Đây là một thể nghiệm đáng kinh ngạc, có lẽ là lần duy nhất trong suốt cuộc đời này của nàng - được ngồi sánh vai với Hoàng đế.

Thật ra việc này vốn là trái với quy củ. Đây là đãi ngộ của Hoàng hậu, nhưng Hoàng hậu không đến, mà Hoàng đế lại ngầm đồng ý, cho nên Hoa Thường chỉ có thể lòng đầy phức tạp mà ngồi xuống. Nội tâm có chua có ngọt, không rõ là tư vị gì.

Hoàng đế giơ chén rượu trong tay lên, giọng nói vang dội: "Dạ tiệc hôm nay không cần giữ lễ tiết, mọi người tùy ý, trẫm cạn trước kính mọi người!" Dứt lời, hần ngửa đầu uống một hơi cạn ly rượu, sau đó quay ngược để ly, mọi người nhìn trầm trồ khen ngợi.

Đại vương Hồ Nhung Kham Bố cũng giơ chén rượu trong tay lên, hùng dũng nói: "Hoàng đế bệ hạ Đại Lương, tối nay mở tiệc chiêu đãi không câu nệ lễ nghĩa, Hồ Nhung ta cũng chuẩn bị một chút tiết mục ngẫu hứng, đến lúc đó mời Hoàng đế bệ hạ nể mặt thưởng thức."

Ngồi vị trí đầu tiên bên phải là Tuyên Thành vương, hần nhìn Kham Bố nói: "Sớm đã nghe nói Hồ Nhung ca vũ cười ngựa bắn cung mọi thứ đều tinh thông, hôm nay bốn vương phải nhìn cho đã mắt một lần."

Vương phi Hồ Nhung Bố Xích tiếp lời nói: "Trước kia Tuyên Thành vương đã từng xem qua ca vũ của Hồ Nhung rồi sao?"

Tuyên Thành vương cười nói: "Năm đó lúc còn trẻ bốn vương từng theo phụ hoàng tuần du Tây Bắc, từng thấy dân chúng biên cảnh biểu diễn ca vũ Hồ Nhung. Nhưng ca vũ Hồ Nhung chân chính có kiểu dáng như thế nào thì bốn vương chưa từng thấy. Có điều Hồ Nhung sinh dưỡng mỹ nữ, nghĩ đến cũng là cảnh đẹp ý vui."

Mọi người đều cười thân thiện. Hồ Nhung nhiều mỹ nữ đã nổi tiếng khắp thiên hạ, đặc biệt là nữ tử quý tộc. Các nàng chăm sóc tỉ mỉ lại không cần làm việc, khuôn mặt tràn đầy phong tình dị vực [2], vô cùng mỹ hoặc.

[2] Dị vực: vùng đất khác, ở đây ý nói Hồ Nhung.

Vương phi Bố Xích cười nói: "Nếu Vương gia thích mỹ nữ Hồ Nhung, sao không cưới một người về phủ? Hiện tại trong đội ngũ Hồ Nhung ta có rất nhiều nữ tử quý tộc, tối nay cũng có vài vị trong đó muốn hiến vũ. Nếu Vương gia coi trọng, ta nghĩ Đại vương chúng ta cũng rất vui lòng kết duyên Tần Tấn (kết hôn, thành thân)."

Đại vương Kham Bố nhìn Vương phi của mình nói linh tinh, sắc mặt hơi trầm xuống. Nhưng ở đây có nhiều người như vậy, hần không thể trực tiếp mở miệng răn dạy nên sắc mặt càng thêm tối tăm.

Quả nhiên nữ nhân là loại tóc dài não ngắn! Vương phi này của hần nói về võ dũng ngang ngược kiêu ngạo thì là số một, nhưng chỉ số thông minh lại không được cao.

Tuyên Thành vương xoay xoay chén rượu trong tay, nhướn mày cười nói: "Vương phi nói đùa rồi. Ở Đại Lương cưới làm vợ, nạp làm thiếp, bốn vương đã có Vương phi cưới hỏi đàng hoàng, sao còn cưới được nữa? Bằng không sẽ khiến cho người trong thiên hạ cười đến rụng răng mất. Bốn vương vẫn là có chút thanh danh anh hùng đấy."

Mọi người lại cười ầm lên.

Sắc mặt Vương phi Bồ Xích cứng đờ. Ý của nàng chính là nạp thiếp, chẳng qua nàng không nắm rõ nghĩa của hai từ cưới và nạp, cho nên mới gây ra trò cười như vậy. Nhưng Tuyên Thành vương đã tỏ rõ ý cự tuyệt, nên nàng cũng không thể mở miệng nói tiếp.

Xem ra Tuyên Thành vương thật sự không có ý định này, sự cự tuyệt trong lời nói đã rất rõ ràng.

Hoàng đế ngồi trên cao bình tĩnh xem náo nhiệt, thấy thế liền mở miệng nói: "Lúc trước ranh giới giữa Đại Lương và Hồ Nhung rõ ràng, không thông hôn lẫn nhau. Nhưng hiện giờ Đại Lương ta và Hồ Nhung bắt tay giảng hòa, kết làm bạn bè. Hôm nay nhân dịp này, trẫm hạ chỉ hủy bỏ pháp lệnh cấm thông hôn Lương - Nhung, dân chúng biên cảnh tự do tùy ý gả cưới, nguyện Đại Lương ta và Hồ Nhung bách niên hảo hợp [3]."

[3] Bách niên hảo hợp: Trăm năm hòa thuận, tốt đẹp, thường dùng để chúc đôi tân nhân trong ngày cưới.

Sắc mặt Đại vương Kham Bồ lại thay đổi, ánh mắt cũng tối sầm xuống. Tuy nhiên, mọi người xung quanh liền đứng dậy khỏi chỗ ngồi, quỳ xuống hô vang: "Hoàng thượng thánh minh! Nguyện Đại Lương ta và Hồ Nhung bách niên hảo hợp!"

"Hoàng thượng thánh minh! Nguyên Đại Lương ta và Hồ Nhung bách niên hảo hợp!"

"Hoàng thượng thánh minh! Nguyên Đại Lương ta và Hồ Nhung bách niên hảo hợp!"

Hoàng đế giơ hai tay lên, giọng nói vang dội: "Các khanh bình thân, không cần đa lễ."

Sau khi mọi người tạ ơn thì đứng dậy sửa sang lại trang phục rồi về chỗ ngồi của mình.

Tuy trên mặt Đại vương Kham Bố cũng mang theo ý cười, nhưng lại không thật lòng. Thần sắc của hắn nặng nề, khóe mắt liếc Vương phi bên cạnh một cái, tràn ngập cảnh cáo.

Vương phi Bố Xích không rõ nguyên nhân, nhưng dường như cũng biết bản thân đã làm sai chuyện gì. Bởi vì tính tình cao ngạo trời sinh nên nàng không thể cúi đầu trước Kham Bố vương. Nàng vẫn ngẩng cao đầu như cũ, không nhìn lại trượng phu bên cạnh.

Kham Bố vương biết rõ tính cách thô tử của mình, cũng chỉ có thể đè nén tức giận xuống.

Thật ra hắn cũng tán thành để cho các thân vương đại thần của Đại Lương nạp vài vị quý nữ Hồ Nhung về, hiến vũ đêm nay cũng vì nguyên nhân này mà chuẩn bị. Đáng tiếc lại bị Vương phi không hiểu chuyện của hắn làm rối tung rối mù.

Quý nữ Hồ Nhung không ít, nhưng tất nhiên những quý nữ tôn quý hiến hách sẽ không tự hạ thấp bản thân mình để làm sườn thiệp cho người khác, cho nên người mà Kham Bố vương chuẩn bị đều là các tiểu thư quý tộc thứ xuất.

Ở thời đại này, bất kì quốc gia nào cũng vậy, nam nhân đều có thể tam thê tứ thiếp. Đương nhiên hài tử cũng phân biệt tôn ti đích thứ, Hồ Nhung cũng không phải là ngoại lệ.

Quý nữ có thân phận như vậy, gả đến Đại Lương cũng sẽ không đau lòng.

Tuy rằng Kham Bố vương còn trẻ tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn xa trông rộng, suy nghĩ thấu đáo. Nếu trong nhà của hoàng tộc, trọng thần Đại Lương có quý nữ Hồ Nhung thì sẽ là một chuyện tốt. Điều này đại biểu cho việc trong huyết mạch tương lai của Đại Lương sẽ có huyết thống Hồ Nhung.

Tuy hiện tại ảnh hưởng của mẫu tộc rất nhỏ, nhưng đó cũng chỉ là so với phụ tộc, còn so với ngoại tộc vẫn là thân cận hơn.

Một thế hệ tiếp một thế hệ, tích nhỏ thành lớn, luôn có chỗ tốt.

Nhưng thông hôn biên cảnh Lương - Nhung, ý nghĩa lại không giống như vậy.

Lịch sử của người Hán ở Đại Lương vô cùng lâu dài, văn hóa cực kì phồn thịnh, khí thế dân tộc vô cùng to lớn. Tuy Hồ Nhung cường hãn, nhưng so với Đại Lương thì vẫn quá nhỏ bé đơn bạc.

Mà thông hôn lại là ý nghĩa thường xuyên lui tới, giao lưu văn hóa, trao đổi tư tưởng. Nếu cứ liên tục như vậy, Hồ Nhung sẽ sớm bị dân tộc bao la đáng sợ này đồng hóa, sẽ giống như các dân tộc không biết tên khác trong lịch sử, từ từ biến mất trong đại dương mênh mông đó, trở thành một bộ phận của người Hán.

Cho nên sắc mặt khó coi của Kham Bố vương cũng có thể lý giải được.

Gả vài vị quý nữ và thông hôn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Đáng tiếc, hiện giờ chiến sự Hồ Nhung thất bại, cho nên đối với miệng vàng lời ngọc của Hoàng đế về chuyện thông hôn, thì bọn họ cũng rất khó phản bác.

Chỉ trong giây lát, sắc mặt của Kham Bố vương đã khôi phục lại như bình thường. Hắn tiếp tục uống rượu như trước, vẻ mặt không thấy chút gì khác biệt.

Hoàng đế luôn âm thầm quan sát sắc mặt của Kham Bố vương, thấy hắn ta như vậy, Hoàng đế hơi lộ ra nét tươi cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy vị Đại vương trẻ tuổi này không phải người tốt lành.

Thông hôn là vì kế lâu dài, vì con cháu sau này, còn hiện tại, vẫn là muốn đánh...

Hoa Thường cũng không quan tâm hai vị đế vương đang "đao qua kiếm lại". Nàng nâng tay áo rộng lên, cầm một quả nho cho vào miệng, nhẹ nhàng cắn xuống, chỉ một thoáng đã thấm vào đến tận đáy lòng, so với cốm phẩm trong hoàng cung còn ngon hơn vài phần.

Hoa Thường hơi quay đầu thấy Hoàng đế có chút trầm mặc, ôn nhu mở miệng: "Vào đông còn có thể có nho thơm ngọt tươi mới như thế này, thật là hiếm có. Hoàng thượng cũng nếm thử đi, đừng lãng phí tâm ý của thuộc hạ."

Hoàng đế lấy lại tinh thần, nhìn Hoa Thường ôn nhu mỹ lệ, nở nụ cười nhẹ nhàng thư thái, thấp giọng nói: "Giống nho khác biệt, một bên sinh trưởng ở nơi hoang dã, một bên do người trồng. Cho dù Thường nhi yêu thích thì cũng không nên ăn nhiều."

Hoa Thường mím môi cười cười. Không phải là cổ nhân không thông minh nên toàn sử dụng những phương pháp đơn giản, chẳng qua là họ cảm thấy phung phí mà thôi. Nhưng loại phương pháp này cũng không được

người khác yêu thích, vẫn kém hơn một bậc so với những loại thực vật sinh trưởng tự nhiên theo mùa. Thậm chí còn có người ngoan cố cho rằng lương thực cỏ cây đơm hoa kết quả trái mùa đó là điềm xấu.

Không phải cổ nhân nào nhìn thấy mẫu đơn nở vào mùa đông thì cũng đều nghĩ đó là điềm lành, mà đa số bọn họ sẽ cho rằng là do yêu ma tác quái thì đúng hơn. Cho nên đừng tác quái, so với người hiện đại thì ý thức bảo vệ môi trường của người cổ đại cao hơn nhiều.

"Vâng, thần thiếp đã biết." Hoa Thường ngoan ngoãn đáp, nàng biết đây là Hoàng đế quan tâm đến nàng.

Đột nhiên Kham Bố vương ở phía dưới mở miệng nói: "Hoàng thượng và Hiền phi nương nương đang nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy? Bồn vương thật là hâm mộ."

Hoàng đế quay đầu nhìn về phía Kham Bố vương, lên tiếng nói: "Sao Đại vương lại phải hâm mộ chứ? Vương phi trời sinh mỹ lệ, xuất thân từ danh môn, lại anh dũng sáng suốt, thật là phúc khó có được. Đại vương còn có gì không hài lòng sao?"

Kham Bố vương cười haha nói: "Hoàng đế bệ hạ nói đùa. Người xem vị đại phi này của ta, chỗ nào cũng tốt, chỉ là hành sự lại quá vụng về ngạo mạn. Ta vốn là một nam nhân không câu nệ tiểu tiết, Vương phi cũng như vậy. Tuy là tri kỉ hiểu nhau, nhưng lại không có sự nâng đỡ giữa phu thê. Ôi, thật là hối hận cả đời."

Hoa Thường nghe Kham Bố vương nói vậy, đúng là hân đã say rồi. Hân có thể nói những lời này trước mặt nhiều người như vậy được sao? Hoa Thường ngẩng đầu nhìn Vương phi Bồ Xích ngồi bên cạnh Kham Bố vương, lại ngạc nhiên phát hiện gương mặt vị Vương phi tính cách nóng nảy kia không có chút gì khác biệt. Dường như đối với những lời nói vừa rồi của Kham Bố vương, nàng ta không có ý phản đối.

Đúng là người có năng lực, không sợ bất cứ điều gì.

Vương phi Bồ Xích nở nụ cười, tiếp lời: "Ta lớn hơn Đại vương vài tuổi, thời gian thành thân lại không dài. Nói về tình cảm phu thê, đương nhiên là không sâu, cũng không trách Đại vương có tiếc nuối trong lòng." Trong giọng nói của Bồ Xích còn mang theo vài phần cảm thán.

Hoàng đế cũng bị phu thê hai người làm cho có chút rối loạn, cười cười mở miệng nói: "Thân phận Đại vương tôn quý, nếu muốn có tiểu cô nương có phong thái, tùy ý nạp mấy người là được, sao lại hối hận cả đời, nói quá lời rồi."

Kham Bồ vương nghe vậy đứng dậy, hành lễ theo lễ tiết của Hồ Nhung, sau đó lên tiếng nói: "Hoàng đế bệ hạ không biết, tuy ta có thể tùy ý hưởng dụng quý nữ Hồ Nhung, nhưng lại không có một ai có thân phận tôn quý như Vương phi. Tuy Vương phi cao quý nhưng không thích hợp để làm thê tử. Mỗi khi ta nghĩ đến thì đều vô cùng tiếc nuối, cho nên tại đây muốn xin Hoàng đế bệ hạ Đại Lương cho một ân điển."

Lúc này Hoàng đế có thể mơ hồ nhìn ra tâm tư của Kham Bồ vương, khẽ thu lại nét tươi cười: "Đại vương thân là vua của một nước, sao lại đi thỉnh cầu như vậy? Thật sự là nói quá lời rồi. Trẫm là người vô đức, nếu có chuyện Đại vương không làm được, thì trẫm có thể làm được gì?"

Kham Bồ vương cung kính như trước nói: "Chuyện này đối với ta có thể vô cùng gian nan, nhưng đối với Hoàng đế bệ hạ mà nói thì dễ như trở bàn tay. Khi còn nhỏ ta vô cùng ngưỡng mộ Đại Lương phồn vinh và hưng thịnh. Bây giờ ta may mắn được kế thừa vương vị, cuối cùng có thể hoàn thành mong muốn khi còn nhỏ là cưới một vị công chúa nhà Hán làm vợ, hi vọng Hoàng đế bệ hạ có thể dùng khoan dung và nhân ái của ngài, chiếu sáng đất Hồ Nhung ta!"

Sắc mặt Hoàng đế trầm xuống, còn Hoa Thường thì ngây ngẩn cả người, vị Đại vương Hồ Nhung này thật đúng là... da mặt dày.

Công chúa Tố Chi ngồi bên phải, vừa nghe thấy thì trực tiếp làm nghiêng chén rượu, trong nháy mắt sắc mặt đã trở nên trắng bệch. Mọi người nhìn sang, Công chúa Tố Chi cố gắng gượng cười, sau đó cúi đầu không dám nói lời nào.

Không khí bữa tiệc yên tĩnh hẳn đi, không còn linh đình náo nhiệt như vừa rồi nữa.

Đột nhiên có một đại thần ngồi phía bên phải đứng lên chấp tay với Kham Bố vương, cung kính nói: "Lời này của Đại vương thật vô lễ. Chính thể của Đại vương còn đang ngồi bên cạnh, mà ngài lại có thể mở miệng nói chuyện thú thể, vậy ngài đặt Vương phi ở đâu? Đặt công chúa Đại Lương tôn quý của chúng ta ở chỗ nào?"

Kham Bố vương nhìn lão đại thần cười cười rồi nói: "Khi bốn vương còn nhỏ đã nghe chuyện "Chiêu Quân lấy chồng biên tái xa xôi" [4], Công chúa Văn Thành gả cho Thổ Phồn [5], Công chúa Kim Thành hòa thân khi còn nhỏ. Tuy đây là những lời nói trong lúc xúc động, nhưng đều là sự chân thành và tôn kính từ tận sâu trong thâm tâm của bốn vương. Đây không chỉ là ý riêng của bốn vương, mà còn là tình hữu nghị giữa hai quốc gia dân tộc! Đại nhân nói đến danh phận chính sự, thật là lời nói nông cạn."

[4] Vương Chiêu Quân (chữ Hán: 王昭君, bính âm Wang zhào jun; 51 TCN - 15 TCN): là mỹ nhân thời Hán, chấp nhận gả đến Hung Nô để duy trì hòa bình Hán - Hung.

[5] Văn Thành Công chúa (chữ Hán: 文成公主, 623 - 1 tháng 11 năm 680), được biết đến tại Thổ Phồn với tên gọi Giáp Mộc Tát Hán Công chúa (甲木薩漢公主), là một Công chúa của nhà Đường gả đến Thổ Phồn để hòa thân, cháu gái của Hoàng đế Đường Thái Tông Lý Thế Dân.

Sau đó Kham Bố vương xoay người về phía Hoàng đế, mở miệng nói: "Hoàng đế bệ hạ Đại Lương tôn kính, nếu bệ hạ đồng ý hạ thấp gả Công chúa điện hạ cho ta, đương nhiên ta sẽ lấy lễ nghi chính thất để nghênh đón nàng ấy, Vương phi của ta sẽ trở thành trắc thất, xin Hoàng đế bệ hạ cho phép."

Vương phi Bồ Xích cũng hành lễ theo, hiển nhiên nàng cũng không có dị nghị gì với những lời này của Kham Bố vương.

Hoa Thường nhìn một màn trước mắt này liền hiểu rõ, chắc chắn nội bộ Hồ Nhung đã thảo luận vấn đề này rất kĩ. Đến cả Vương phi Bồ Xích cũng cố gắng hết sức mà thúc đẩy, hiển nhiên là Kham Bố vương không có được sẽ không từ bỏ.

Hơn nữa Kham Bố vương thật sự thông minh, hẳn vẫn chưa chỉ định cụ thể là vị Công chúa nào, hiển nhiên là cũng chấp nhận khả năng Công chúa được sắc phong từ nữ nhi của tôn thất. Xem ra điều này cũng không phải là không thể chấp nhận.

Tuyên Thành vương thường thức chén rượu trong tay, cười mở miệng nói: "Thành ý của Đại vương thật sự khiến người khác cảm động, nhưng ở Đại Lương ta có một câu nói: Người vợ Tào Khang (ý chỉ người vợ kết tóc, cưới hỏi làng hoàng, khi còn khó khăn) không thể bỏ. Hán học của Đại vương xuất chúng, hẳn là hiểu rõ câu nói này có ý gì? Vương phi Bồ Xích là thê tử được ngài cưới hỏi làng hoàng, lại là quốc mẫu một nước, sao có thể nói phế là phế dễ dàng như vậy? Nếu thật sự là vì cưới Công chúa thân phận tôn quý mà vứt bỏ chính thê, như vậy Đại vương chính là loại người không có phẩm đức. Bản thân còn không có đạo đức thì nói gì đến đạo đức quốc gia đây?"

Sắc mặt Hoàng đế âm trầm, Hoa Thường thấy Kham Bố vương muốn mở miệng phản bác, lập tức mở miệng nói trước: "Bốn cung chỉ là nữ nhân hậu cung, theo lý không thể mở miệng nói đến đại sự triều chính bang giao.

Chỉ là yến hội đêm nay cũng không phải là hội đàm, mà mọi người đang bàn về chuyện hôn nhân, cho nên bốn cung cũng cả gan nói mấy câu, không biết ý Vương gia thế nào?"

Kham Bố vương nhìn khuôn mặt Hoa Thường ôn nhu xinh đẹp, rất có phong độ đưa tay nói: "Mời nương nương nói."

Hoa Thường mỉm cười. Nàng biết, Kham Bố vương sẽ biết xấu hổ mà không đoạt lời với một nữ nhân.

TU THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 136 - Chân Tướng - Đối Mới Lần Thứ Hai (6)

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Hoa Thường rất ít mở miệng bàn luận chuyện gì ở trước mặt nhiều người như vậy, nên có chút khấn trương. Nhưng vẻ mặt của nàng vẫn nhàn nhã ung dung như trước, thanh âm êm dịu: "Vừa rồi Đại vương nhắc tới "Chiêu Quân gả chồng biên tái xa xôi", tuy bốn cung chỉ là nữ tử nhưng đã từng đọc qua một chút sách, biết được vài chữ, cũng đặc biệt ngưỡng mộ Công chúa Chiêu Quân. Hiện tại không nhìn được muốn hỏi, Đại vương suy nghĩ như thế nào về việc Chiêu Quân gả đi biên cương xa xôi?"

Đôi mày kiếm của Kham Bố vương nhướng lên một chút, cười nói: "Bốn vương vẫn luôn vô cùng ngưỡng mộ người có thể vì quốc gia, vì dân tộc, vì hòa bình mà cống hiến hết mình, không phân biệt nam nữ. Đương nhiên Chiêu Quân cũng là nhân tài kiệt xuất trong số đó. Nàng ấy mang đến hòa bình và thịnh vượng cho biên cương Hán - Hung. Thành trì yên ổn vô sự, trâu ngựa trái khắp thảo nguyên, mở ra thời kỳ thái bình chưa từng có, người dân quên đi nạn binh đao, dập tắt năm mươi năm khói lửa ở biên giới Hán - Hung. Sao bốn vương lại không thể đánh giá nàng ấy cao thượng chứ?"

Hoa Thường nâng tay áo lên, che khuất nửa khuôn mặt, cong môi cười, sau đó ôn nhu nói: "Đại vương vô cùng tôn sùng Chiêu Quân, bốn cung cũng cảm thấy rất vui mừng. Xem ra Đại vương cầu thân thật sự là vì bang giao và hòa bình hai nước."

Kham Bố vương gật đầu: "Đó là đương nhiên."

Hoa Thường khẽ cười: "Công chúa Chiêu Quân tên thật là Vương Tường, vào năm Kiến Chiêu đầu tiên thời Hán Nguyên Đế, lấy danh "con nhà lành" được tuyển vào cung, có thể nói là xuất thân cực kì bình thường. Nhưng một nữ tử bị lạnh nhạt trong hậu cung, có xuất thân vô cùng bình thường như vậy lại có thể lưu danh sử sách, thậm chí khiến cho Đại vương vô cùng tôn sùng, có thể thấy được phẩm đức, tài hoa, cống hiến mới là tiêu chuẩn đánh giá một người. Đại vương muốn noi theo việc hòa thân của tiền triều, bốn cung cảm thấy Công chúa còn chưa đủ khả năng đảm đương trọng trách như vậy."

Hoa Thường hơi quay đầu, nhìn về phía Công chúa Tố Chi ngồi phía bên phải, ôn nhu nói: "Hiện tại bệ hạ chỉ có bốn vị Công chúa, ba vị vẫn còn là đứa bé, Đại Công chúa Tố Chi cũng chỉ là một tiểu cô nương. Tương lai các nàng trưởng thành có phong thái gì cũng chưa biết được. Sao ngài có thể chắc chắn các Công chúa có phẩm đức cao đẹp, tài hoa hơn người đây? Nếu thật sự vì bang giao hai nước, không bằng noi theo Hán Nguyên Đế, tuyển chọn từ tú nữ, chọn người ưu tú, phong làm Công chúa, có thể được giống như Chiêu Quân, trở thành một giai thoại tuyệt thế."

Sắc mặt Kham Bố vương tối đi.

Vương phi Bồ Xích đứng lên, tức giận nói: "Phu quân của ta, Đại vương Hồ Nhung, thành tâm thành ý muốn xin cưới Công chúa Đại Lương tôn quý, nhưng nương nương lại muốn dùng một cung nữ để hạ thấp Đại vương và ta. Đây là có ý gì?"

Kính vương vẫn luôn không nói chuyện cười cười, lên tiếng: "Lời này của Vương phi sai rồi, Hiền phi nương nương cũng chỉ có ý tốt. Vốn dĩ chính là Đại vương nhắc đến Chiêu Quân trước, lời nói vô cùng ngưỡng mộ, nên nương nương chỉ là tiếp lời Đại vương mà thôi. Như vậy là đã hoàn thành tâm nguyện của Đại vương, cũng giải quyết vấn đề Đại Lương

không có Công chúa có độ tuổi phù hợp, chính là một công đôi việc. Vì sao Vương phi lại tức giận chứ?"

Hoàng đế cười haha, nói với Kham Bố vương: "Kiến thức phi tử của trẫm hạn hẹp, có chỗ nào làm phật ý Đại vương, mong Đại vương đừng để trong lòng. Tuy lời nói không được thuận tai nhưng ý tứ chân thành, Đại vương có thể suy nghĩ nghiêm túc đề nghị này."

Ngữ khí của Kham Bố vương khoan thai, sắc mặt không đổi, mở miệng nói: "Ta thật sự mang theo tấm lòng chân thành đến cầu thân với Hoàng đế bệ hạ, ta cũng vô cùng ngưỡng mộ dũng khí và khoan dung của Công chúa Chiêu Quân xuất giá xa xôi. Nhưng cho dù là kỳ nữ như nàng ấy thì cũng chỉ là Ninh hồ Yên thị (trắc phi của Thiên vu Hung Nô) của Thiên vu Hô Hàn Tà. Nàng ấy không phải chính thất, chỉ là một trong số nhiều trắc thất mà thôi. Hiện tại Vương phi của ta không tiếc tự mình hạ thấp, cũng muốn hoàn thành cho nguyện vọng xin cưới Công chúa của ta. Nếu Hoàng đế bệ hạ thật sự lấy cung nữ gả đi, dân chúng Hồ Nhung sẽ lạnh lòng với Đại Lương, mong bệ hạ suy nghĩ cẩn thận."

Hoàng đế cũng biết, đề nghị này không có khả năng thành công, cũng chỉ là lời nói khiêu khích hãn mà thôi. Nhưng không ngờ Kham Bố vương lại am hiểu Hán học đến như thế, đá ngược quả cầu lửa này trở về, gây khó dễ cho hãn, cũng thật là hiếm thấy.

Từ trong việc nhỏ, cũng có thể nhìn ra dã tâm của người này.

Tuyên Thành vương nhíu mày. Những lời này của Kham Bố vương vô cùng khéo léo, không chỉ đá cầu lửa trở về, mà trong lời nói còn ám chỉ chuyện Công chúa hòa thân đã được đồng ý. Vấn đề còn lại chỉ là chọn ai để gả đi...

Vị Đại vương trẻ tuổi này, thật sự là không thể khinh thường.

Hoàng đế và Tuyên Thành vương đều không phải loại người tự hạ thấp địa vị bản thân để đi tranh cãi với Kham Bố vương, cho nên Kính vương có lòng lại mở miệng lần nữa: "Đại vương thật là giỏi ăn nói. Nói ngưỡng mộ Chiêu Quân là ngài, nói khinh thường cung nữ cũng là ngài. Đáng tiếc, thiên hạ này không phải của ngài."

Kham Bố vương nheo đôi mắt lại, vẫn là có chút khó coi.

Vương phi Bồ Xích là một nữ nhân, rất nhiều lời Kham Bố vương khó có thể mở miệng nói ra, nhưng mà nàng thì lại có thể lên tiếng: "Phu quân của ta, Đại vương Hồ Nhung, sùng kính (sùng bái + kính trọng) không phải Chiêu Quân, mà là cống hiến của Chiêu Quân và thành ý lúc ấy của nhà Hán. Huống chi, Đại vương còn tôn sùng Công chúa Văn Thành, Công chúa Kim Thành. Cường thịnh như Đại Đường mà cũng liên hôn với nước láng giềng, chẳng lẽ Đại Lương lại không có khí độ như vậy?"

Hoa Thường thấy Vương phi Bồ Xích nói xong, nhẹ giọng cười: "Vương phi không am hiểu Hán học, e là có điều không biết. Xuất thân của Công chúa Văn Thành không rõ. Phần lớn các tư liệu lịch sử đều ghi chép lại là nữ tử của một nhánh xa trong tôn thất, xuất thân của phụ mẫu cũng không rõ, nên e là cũng không tôn quý hơn Chiêu Quân là bao. Nữ tử như vậy ở Đại Lương ta cũng không ít. Nếu Đại vương đồng ý, chắc chắn Hoàng thượng sẽ vì Đại vương mà chọn ra một nữ tử hiền lương như Văn Thành, tác thành cho một đoạn giai thoại đẹp đẽ."

Vương phi Bồ Xích tức đến khuôn mặt đỏ bừng. Nàng vì chuyện hòa thân mà đã từ bỏ không ít. Ngay cả vị trí Đại phi mà nàng cũng nhường, kết quả còn bị người Đại Lương làm cho xấu mặt như vậy.

Sắc mặt Tuyên Thành vương vẫn như thường, cười sang sảng nói: "Hơn nữa Vương phi có điều không biết, Công chúa Văn Thành và Công chúa Kim Thành đều là hòa thân Thổ Phiên. Đại Đường và Thổ Phiên liên tục chiến loạn mấy năm, cho dù là trước hay sau khi hòa thân, thì chiến sự

vẫn luôn duy trì. Huống chi so với Đại Lương hiện tại, Đại Đường cường thịnh hơn sao?"

Hoa Thường không nói chuyện nữa mà nghe người bên dưới đấu võ mồm. Hoàng đế cũng mang theo vài phần hứng thú nâng chén rượu lên. Kham Bố vương không mở miệng nói tiếp nữa, dường như hẳn cũng biết, việc hòa thân xem như thất bại.

Hoa Thường nhìn tình huống như vậy lại có chút cảm khái. Từ bỏ việc hòa thân là tốt nhất, từ xưa đến nay nữ tử hòa thân có mấy người có thể chết già đây?

Chiêu Quân hai lần gả chết sớm, dưới gối Văn Thành không con, con của Kim Thành đều bị đoạt mất, có ai được hạnh phúc đâu chứ?

Phải biết rằng Công chúa Kim Thành là nữ tử tôn thất có thân phận tôn quý, không giống với xuất thân không rõ ràng của Công chúa Văn Thành. Phụ thân của Công chúa Kim Thành là Bân vương Lý Thủ Lễ, sau lại được Đường Trung Tông Lý Hiển thu dưỡng. Tuy xuất thân là nữ tử tôn thất, nhưng từ nhỏ nàng lại được trưởng thành ở trong cung với các Công chúa khác.

Cho dù là cường thịnh như Đại Đường cũng không tốt đẹp như vẻ bề ngoài. Đến thời Đường Trung Tông, Đường triều không chỉ tiến cống Công chúa Kim Thành cho Thổ Phiên. Mà một năm sau, Đường Trung Tông còn cắt chín khúc Hoàng Hà, Hà Tây nhượng cho Thổ Phiên. Đây được xem như là lần hòa thân khuất nhục nhất, tổn thất chi phí lớn nhất trong lịch sử hòa thân của Đường triều. Đây cũng là bắt đầu cho những lần cắt đất của Đường triều.

Đến thời Đường Huyền Tông càng là thời kỳ Đường triều phải chịu nhiều khuất nhục từ việc hòa thân. Lúc ấy, Công chúa Vĩnh Nhạc, Công chúa Yến Quận, Công chúa Đông Hoa, Công chúa Nghi Phương, Công

chúa Cố An, Công chúa Tĩnh Nhạc, Công chúa Đông Quang đều lần lượt được đưa đến Khiết Đan man rợ. Tuy nhiên, người Khiết Đan lại không hề cảm kích, những Công chúa đưa đi hòa thân đều bị giết! Hành động này khiến cho Đường triều mất hết mặt mũi.

Hoa Thường than nhẹ một hơi, trên mặt lộ ra thần sắc buồn bã, trong lòng có bi thương, có cảm thán.

Hoàng đế nhẹ nhàng quay đầu, quan tâm hỏi: "Nàng sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái ư?"

Hoa Thường hơi lắc đầu, thấp giọng nói: "Không có gì. Chỉ là thần thiếp nhớ tới những Công chúa hòa thân được ghi chép trong sách sử nên có chút cảm thán mà thôi."

Hoàng đế cười cười rồi nói: "Không cần đau lòng, trăm sẽ không đáp ứng chuyện hòa thân."

Hoa Thường tươi cười dịu dàng, nhẹ nhàng gật đầu: "Hoàng thượng là minh quân, lại là từ phụ, tất nhiên sẽ không làm như vậy. Chỉ là hôm nay dường như Công chúa Tố Chi có chút kinh sợ. Khi yến hội kết thúc, Hoàng thượng nên an ủi con bé."

Hoàng đế gật đầu nói: "Tố Chi cũng đã lớn, hôm nay thất lễ trong bữa tiệc cũng thật sự không hay."

Hoa Thường nhỏ giọng giải thích: "Công chúa Tố Chi vẫn còn nhỏ tuổi, khi nghe chuyện như vậy, sao có thể không có phản ứng được? Mẫu phi cũng không ở bên cạnh, đương nhiên Công chúa sẽ cô đơn và sợ hãi."

Tiếp theo là quý nữ Hồ Nhung hiến vũ. Hoa Thường nhìn sự kết hợp giữa sự hài hoà giữa phong tình dị tộc và sự mạnh mẽ quyết liệt, thật sự rất xuất sắc. Trong bữa tiệc cũng có không ít trọng thần lộ ra vẻ mặt bị mê hoặc.

Nhưng tất nhiên là bọn họ không dám đem ai về, chỉ nhìn một chút rồi thôi.

Đêm khuya, cuối cùng yến hội cũng kết thúc, Hoàng đế dẫn Hoa Thường trở về lầu trưởng của mình.

Trong bữa tiệc Hoa Thường có uống chút rượu trái cây nên khuôn mặt hơi ửng hồng. Hơn nữa, rõ ràng Hoàng đế có ý triệu hạnh, điều này khiến cho gương mặt nàng càng đỏ hơn.

"Hoàng thượng, hôm nay bận rộn mệt nhọc, nên nghỉ ngơi sớm một chút." Hoa Thường cầm khăn lông thấm nước ấm lau mặt cho Hoàng đế, nhẹ nhàng nói.

Hoàng đế cười rầu rĩ: "Được, trầm hiểu ý của Thường nhi rồi, chỉ ngủ thôi, được không?"

Hoa Thường then thùng trềng mắt nhìn Hoàng đế một cái, hờn dỗi nói: "Hoàng thượng chỉ biết chế nhạo thần thiếp."

Hoàng đế bật cười: "Được, được, được, trầm sai rồi còn không được sao. Hôm nay Thường nhi nhanh mồm dẻo miệng khiến cho Kham Bố vương và Vương phi nói không ra lời, trong lòng trầm rất là vui vẻ. Hiếm khi thấy Thường nhi nói nhiều như vậy, quả nhiên là không giống người thường."

Những lời này của Hoàng đế thật sự là khen ngợi. Dù sao thì nàng cũng là nữ tử xuất thân thế gia. Hoàng đế vẫn luôn cho rằng tài học của Hoa Thường xuất chúng, nhưng ngày thường nàng không bộc lộ, Hoàng đế cũng là từ tàng thư các, thư pháp và cách nói chuyện của nàng mà nhìn ra tài học của nàng không hề tầm thường.

Nhưng cũng không ngờ, giống như Hoa Thường thông thuộc sách vở trong lòng bàn tay vậy, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể nói ra được.

Hoa Thường không muốn lưu lại cho Hoàng đế hình tượng có tài văn chương hơn người và nhanh mồm nhanh miệng, cho nên trước giờ nàng vẫn luôn ít nói, không dễ dàng bộc lộ. Người xưa có câu: nữ tử không tài mới là đức, đó không phải chỉ là một câu nói suông.

Thời đại này yêu cầu quá khắt khe với nữ tử. Người có thể đọc sách, có thể biết chữ, những điều này làm tăng giá trị của người. Nhưng nếu tài văn chương của người quá cao thì cũng sẽ khiến người ta không thích.

Hoa Thường nghe vậy, mỉm cười lên tiếng: "Trên đường đi Công chúa Tổ Chi thường xuyên đến tìm thần thiếp nói chuyện phiếm, thật ra có từng nhắc tới đề tài hòa thân này. Lúc ấy mọi người nghị luận nhiều về việc Hồ Nhung cầu hòa, trong đó cũng có lựa chọn liên hôn. Có lẽ Công chúa nghe được chút tin đồn nhảm nhí, nên có tâm sự nặng nề. Thần thiếp đã trấn an con bé, khẳng định là không có. Kết quả, Hồ Nhung thật sự đề cập chuyện hòa thân. Thần thiếp nhất thời kích động nên mới mở miệng phản bác, không gây phiền toái cho Hoàng thượng chứ?"

Hoàng đế bật cười, vỗ vỗ tay Hoa Thường: "Sao lại phiền toái kia chứ? Nàng đừng lo lắng."

Quan hệ giữa phi tử và nữ nhi tốt, đây là chuyện vui mà Hoàng đế muốn nhìn thấy, điều này chứng minh hậu cung của hắn hòa hợp êm ấm.

Mấy ngày nay đại bản doanh không có chuyện gì đáng chú ý, người Hồ Nhung cũng im hơi lặng tiếng, nhưng trong nháy mắt lại trở nên náo nhiệt.

Hoàng đế hạ chỉ đi săn, tuy là hoạt động giải trí thượng võ, nhưng tất cả mọi người đều có chút so sánh trong lòng. Ai thu được nhiều con mồi hơn? Hồ Nhung hay là Đại Lương?

Ngoại trừ việc tỉ thí giữa hai nước, nhóm nam nhi có cơ hội tham gia đi săn cũng hi vọng biểu hiện của bản thân có thể nổi bật hơn người, mượn

cơ hội này để được Hoàng thượng chú ý coi trọng.

Trên cơ bản việc đi săn không có liên quan đến Hoa Thường. Người có thể đi theo đều là nam nhân trẻ tuổi của giới quý tộc, các lão Quốc công có chút địa vị, các lão Vương gia cũng có thể đi theo, nhưng chắc chắn không phải là chủ lực.

Còn có, người đại diện cho giai cấp nắm quyền. Hoàng đế có đặc quyền có thể mang theo nhi tử còn nhỏ tuổi đi săn.

Bốn vị Hoàng tử, thật ra cũng chỉ có Đại Hoàng tử là có thể săn bắn, ba vị Hoàng tử còn lại thì còn nhỏ, chỉ đơn thuần là đi theo học hỏi thêm kiến thức mà thôi, không kéo nổi cung thì săn thú thế nào được?

Thế tử Trần Cát xem như được hưởng chút phúc nhờ Hoàng đế, không đủ tuổi cũng có thể đi theo. Những vương công thế tử khác chưa tròn mười lăm tuổi thì không có tư cách tham gia.

Dù sao đứa bé còn nhỏ luôn cần nhiều người để chăm sóc bảo vệ. Đây là đi săn, không phải du xuân. Người Hồ Nhung còn đang ở một bên nhìn chăm chăm, nếu dìu già dắt trẻ đi săn bắn thì còn ra thể thống gì nữa?

Nữ nhân thì càng không cần nhắc đến. Loại chuyện như đi săn hầu như không có bất kỳ liên quan gì đến nữ nhân, chỉ cần ở doanh địa chờ các nam nhân trở về là được rồi.

Thật ra Hoa Thường cũng có vài phần tiếc nuối, không thể tham gia để mở mang kiến thức. Trong tiểu thuyết, ngay cả cung nữ cũng có thể đi săn, vì sao tình tiết này lại không xảy ra với nàng chứ? Hoa Thường tỏ vẻ không phục...

Tiểu Tứ vui vẻ đến mức nhảy tới nhảy lui như chú gấu con. Hoa Thường cười yêu thương, bắt đầu dĩ dạn dò: "Con phải theo sát Kính

Hoàng thúc có biết không? Con mỗi trên thảo nguyên đều đã tính khó khăn, nên cẩn thận một chút."

Tiểu Tứ và Thế tử đều được Hoàng đế giao cho Kính vương chăm sóc. Đại Hoàng tử có thể tự mình săn bắn, Nhị Hoàng tử được giao cho Tuyên Thành vương. Còn Thái tử, đương nhiên là đi theo bên cạnh Hoàng đế.

Nhìn cơ thể Hoàng đế cường tráng là biết ngày thường có rèn luyện. Nghe nói khi Hoàng đế còn trẻ tuổi thì vô cùng dũng mãnh, lần đi săn này Hoàng đế cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Cho nên nếu để các Hoàng tử đều đi theo bên cạnh, chắc chắn sẽ làm hấn vướng bận. Thân phận Thái tử khác biệt nên không còn cách khác, Hoàng đế buộc phải dẫn theo Thái tử bên mình, vì thân phận tôn quý và tình cảm phụ tử sâu nặng của Hoàng đế dành cho Thái tử.

Thế tử Trần Cát ngồi ở một bên, kính cẩn cười nói: "Mẫu phi yên tâm, con sẽ trông chừng tiểu Tứ."

Tiểu Tứ cũng lộ ra nụ cười tinh nghịch, lên tiếng nói: "Tiểu Tứ đã biết, mẫu phi yên tâm."

Hoa Thường gật gật đầu, thật ra nàng cũng không quá lo lắng. Tiêu chí hàng đầu là an toàn của các Hoàng tử, khả năng xảy ra chuyện chỉ tương đương với việc sao chổi đâm vào Trái Đất, nàng cũng chỉ đề phòng dặn dò thêm thôi.

Thế tử Trần Cát ngượng ngùng nói: "Nhi thần nhất định sẽ cố gắng hết sức. Nghe nói nơi này có một loại hươu hoang đã rất trân quý, da lông mềm mại tinh tế, các vị phu nhân trong kinh thành đều rất thích, nhi thần sẽ săn cho mẫu phi!"

Trần Cát rất ít khi thể hiện khí phách thiếu niên như vậy, Hoa Thường thấy cũng vô cùng vui mừng, sờ sờ đầu Trần Cát nói: "Ngoan lắm, Cát nhi

có phần tâm ý này là được rồi, mẫu phi vô cùng vui vẻ. Chú ý đi theo phụ vương con, đừng hành động theo cảm tính."

Trần Cát ngoan ngoãn gật đầu, nở nụ cười ngượng ngùng.

Tiểu Tứ vẫn giống như một đứa bé bị chứng tăng động cứ xoay xung quanh Hoa Thường và Trần Cát, còn chưa thoát khỏi sự hưng phấn.

Hoa Thường chuẩn bị hành trang theo lễ thường. Nàng phải đi gặp Hoàng đế một chút, biểu hiện chút quan tâm. Nàng cũng phải đi gặp cả bốn vị Hoàng tử nữa. Có lẽ Thái tử không cần nàng quá nhọc lòng, nhưng ba vị Hoàng tử còn lại đều có quan hệ khá gần gũi với nàng, đương nhiên nàng không thể không quan tâm.

Hoàng đế vừa dẫn đoàn người rời đi, doanh trại lập tức có chút trống vắng, chỉ còn lại một nhóm nữ nhân trẻ và lều trưởng long trọng trang nghiêm.

Hoa Thường không muốn gặp những nữ nhân kia, lập tức từ chối tất cả cầu kiến, nằm một mình trong lều. Thước Dực khảy khảy than, vô cùng ấm áp.

Lan Chi vén rèm bước vào, mang theo một luồng khí lạnh, hành lễ nói: "Nương nương, trong cung truyền đến một phong thư."

Hoa Thường chống tay lên đầu, chậm rãi mở mắt ra, lên tiếng nói: "Thư sao?"

Lan Chi cung kính trình lên một phong bì màu trắng, Hoa Thường ngồi dậy, nhận lấy bức thư rồi mở ra.

Lan Chi nhỏ giọng nói: "Là thư của Cốc Hương, gửi đi từ Thượng Dương cung, một đường tới đây. Lan Chi nói với bên ngoài là do Công chúa nhớ mẫu phi, do mama thay mặt viết thư, nên không ai nghi ngờ."

Hoa Thường mở phong thư ra, nhìn thấy nội dung thì sắc mặt trầm xuống, ánh mắt tối đi.

Thước Dực thấy sắc mặt Hoa Thường không tốt, bước nhanh đến bên cạnh nàng, nhẹ nhàng bóp vai cho nàng, ôn nhu nói: "Nương nương bớt giận, Cốc Hương đã nói gì vậy?"

Hoa Thường bóp chặt lá thư, đầu ngón tay vì dùng sức nên có chút trắng bệch.

Lan Chi và Thước Dực theo hầu Hoa Thường đã nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ tính tình của nương nương nhà mình, nhìn qua liền biết nương nương đang cực kì tức giận.

Hoa Thường không nói gì, rũ mi mắt xuống. Nàng xếp lại những tờ giấy viết thư mới vừa đọc xong một cách ngay ngắn, rồi đứng dậy ném vào chậu than, sau đó nàng đọc tiếp những tờ còn lại.

Những tờ này mới là thư viết về tình hình gần đây của Tứ Công chúa.

Lan Chi và Thước Dực cũng không dám nói chuyện, đứng hầu ở một bên, chờ Hoa Thường xem xong thả bức thư xuống, mới thấp giọng lên tiếng: "Nương nương, người đưa thư còn đang ở bên ngoài đợi lệnh, nương nương có muốn truyền lời gì về không? Hay là người cũng viết một bức giao cho hân đem về?"

Hoa Thường lắc đầu nói: "Người nói với người đưa tin rằng Tứ Hoàng tử vẫn mạnh khỏe. Người cũng thăm hỏi tình hình gần đây của Hoàng thượng, chờ đêm nay Hoàng thượng trở về rồi ta sẽ hỏi âm chuyện này."

Lan Chi hành lễ vâng lời.

Hoa Thường nằm xuống giường, nhắm mắt lại, trong lòng cực kì nặng nề.

Lời trong thư của Cốc Hương không nhiều lắm, nhưng lại vô cùng rõ ràng dễ hiểu. Sau khi Hoàng đế và nàng rời đi không lâu, Thấm Thục phi lập tức ra tay với Hoàng hậu, hành sự hết sức tinh vi. Điều này cũng không có gì là kì lạ, nàng ta luôn luôn là dạng tính cách này.

Chỉ là, trong quá trình đối nghịch với Hoàng hậu, Thục phi lần lượt đánh chết một tiểu thái giám trong cung của nàng ta, đuổi hai tiểu cung nữ ra khỏi hoàng cung, còn lấy danh nghĩa đồ ăn không tinh tế, phạt một ngự trù ở Ngự Thiện phòng.

Vô cùng trùng hợp là, dưỡng tử (con nuôi) của ngự trù này là một tiểu thái giám trong Ngự Thiện phòng. Sau khi bị phạt thì ngự trù vô cùng sợ hãi rồi thất thế. Tiểu thái giám thấy ngự trù kia không còn khả năng che chở cho hắn nữa thì muốn trèo lên cành cao khác. Sau đó hắn đã báii một đại thái giám ở Tiêu Phòng cung làm nghĩa phụ.

Không biết vì sao Hoàng hậu biết được chuyện này nên vô cùng bất mãn, nói kẻ dưới cấu kết với nhau, quan hệ phức tạp, lo rằng sẽ xảy ra chuyện kết bè kết phái.

Thấm Thục phi bị Hoàng hậu nắm được sai lầm. Hoàng hậu ra tay tàn nhẫn, nói vì chinh đốn lại hậu cung nên hạ lệnh đánh chết tiểu thái giám kia.

Những việc này có lẽ cũng không gây ra sóng gió gì lớn. Thấm Thục phi đối nghịch với Hoàng hậu không phải ngày một ngày hai, đánh chết một vài người cũng là chuyện bình thường.

Nhưng liên kết những việc này lại với nhau thì lại khiến người ta vô cùng nghi ngờ.

Trong lòng Hoa Thường hiểu rõ, Cốc Hương viết phong thư này cho nàng, chính là muốn nói cho nàng biết, người đáng nghi nhất trong chuyện sảy thai của nàng lúc trước chính là Thấm Thục phi!

Hạ thuốc trong đồ ăn không phải một việc đơn giản. Thấm Thục phi lần lượt đánh chết hai tên thái giám, đuổi hai cung nữ ra khỏi cung, là bốn người. Nếu thêm cả tâm phúc của nàng ta thì có thể đủ số người cần thiết cho một âm mưu.

Đặc biệt là tiểu thái giám ở Ngự Thiện phòng kia, hắn chết quá khả nghi.

Cho dù là Hoàng hậu có tham dự trong đó đi nữa thì cũng không che giấu được ý đồ muốn giết người diệt khẩu của Thấm Thục phi. Hoàng hậu răn dạy ước chừng chỉ là cái cớ để Thấm Thục phi hoàn thành kế hoạch mà thôi.

Nhưng mà Hoa Thường vẫn không hiểu, tại sao lại như vậy?

Rốt cuộc là vì sao lại hại nàng?

Hậu cung này thật sự không có một chút tình người sao? Không có một ai có thể thật lòng làm bạn ư? Bọn họ không cảm thấy cô đơn, tịch mịch, thê lương sao?

Hoa Thường chậm rãi nắm tay lại thành quyền, trong lòng thoáng qua một trận gió lạnh, rất lạnh.

Thấm Thục phi... Chờ bốn cung hồi cung, để xem ai thắng ai thua!

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 137 - Các Huỳnh Trưởng

Đội ngũ đi săn khua chiêng múa trống xuất quân, cờ màu vàng sáng bay phấp phới trong không trung. Sau khi Hoàng đế phát biểu ngắn gọn, mọi người liền phân tán ra mọi hướng, từng người tự mình hành động.

Kính vương ôm tiểu Tứ ở trước ngực nên tốc độ cưỡi ngựa cũng không quá nhanh. Thế tử Trần Cát thì tự mình cưỡi ngựa, trên lưng còn đeo một bao mũi tên.

Đại Hoàng tử Trần Luân nhìn tiểu Tứ lớn tiếng cười nói: "Tứ đệ, huynh trưởng đi trước một bước. Đệ thích con thú gì, ca ca sẽ săn cho đệ."

Năm nay Đại Hoàng tử mười lăm tuổi, thân hình cường tráng, rắn chắc, thoát nhìn trông như thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi. Trần Luân đang ở độ tuổi khí phách, hăng hái nhất.

Tiểu Tứ tròn xoe mắt nhìn cánh tay cơ bắp cuộn cuộn của Đại Hoàng tử với vẻ mặt hâm mộ, nịnh nọt nói: "Đại ca, đệ muốn con hươu, muốn được ăn thử thịt con gì ngon ngon, nó tên là... Ai nha, đệ quên mất rồi, dù sao cũng muốn ăn cái con ngon ngon đó."

Đại Hoàng tử cười haha, vẻ mặt cưng chiều nói: "Được, chờ đại ca săn về cho đệ." Dứt lời, Đại Hoàng tử quay đầu ngựa chạy đi mất.

Tiểu Tứ ở phía sau vẫy vẫy cánh tay béo ú, miệng còn không ngừng hô đại ca cố lên.

Nhị Hoàng tử Trần Hữu nhìn tiểu Tứ hoạt bát hiểu động, mà Kính vương gia đang ôm nó với vẻ mặt bất đắc dĩ, nở nụ cười nói: "Tứ đệ, phải ngoan ngoãn nghe lời biết không, đừng có gây phiền phức cho hoàng thúc, cũng không được chạy loạn. Nếu không thì huynh sẽ đi mách với Hiền phi mẫu phi là đệ không nghe lời."

Tiểu Tứ vừa nghe đến tên của mẫu phi thì liền rụt cổ lại, sau đó không phục nói: "Đệ là người nghe lời nhất, hừ hừ. Nhị ca cũng phải nghe lời, phải ngoan ngoãn theo sát Tuyên Thành hoàng thúc, nếu không đệ cũng đi cáo trạng."

Nhị Hoàng tử nhìn bộ dạng không phục của tiểu Tứ, nhin không được cười thành tiếng. Đệ đệ này quả thật rất đáng yêu, khiến người khác không nhin được muốn xoa nắn.

Cuộc đi săn kéo dài suốt một ngày, từ sáng sớm cho đến khi chạng vạng. Sau đó đoàn người quay ngựa phi nhanh về địa doanh tổ chức yến hội. Mọi người sẽ được ăn uống thoải thích, thuận tiện tán dương chiến công và thành quả trong buổi săn bắn này.

Tất cả mọi người đều không muốn trở về tay không, hoặc mang về quá ít con mồi thì sẽ rất khó coi. Nhị Hoàng tử cũng không nhiều lời nữa, xoa xoa đầu tiểu Tứ rồi đuổi theo Tuyên Thành vương.

Nhị Hoàng tử cùng tuổi với Trần Cát, năm nay mười ba tuổi, qua năm đương nhiên sẽ được mười bốn tuổi. Sinh thần của Nhị Hoàng tử sớm hơn Trần Cát một chút, quan hệ giữa hai người cũng xem như không tồi.

Bởi vì Kính vương còn phải che chở cho tiểu Tứ, cho nên vẫn chưa tự mình ra tay tìm con mồi, mà chủ yếu ở bên cạnh Trần Cát chỉ nó cách kéo cung và bắn tên. Tiểu Tứ cũng cầm một cây cung nhỏ trong tay. Mũi tên được bắn ra không bay đi quá xa, nhưng mà tiểu Tứ lại rất vui vẻ phấn

chấn, bắn một mũi rồi lại thêm một mũi nữa. Thị vệ hầu cận cũng chỉ có thể mang về mặt khổ não nhặt những mũi tên nho nhỏ rơi đầy đất.

Vì thế, đến giữa trưa mà nhóm ba người Kính vương, Thế tử Trần Cát và tiểu Tứ cũng không săn được bao nhiêu con mồi.

Kính vương thì không ra tay, Trần Cát thì dù sao cũng còn thiếu kinh nghiệm một chút, chỉ có mấy con thỏ và gà rừng trở về báo cáo. Còn tiểu Tứ thì thành công làm cho các thị vệ theo hầu bận rộn xoay tới xoay lui. Thế nên nhóm thị vệ không có cách nào giúp bọn họ gian lận điểm số...

Đây đúng là một chuyện xưa vô cùng bi thương.

Giờ dùng cơm trưa đã đến, tiểu Tứ không bắn tên nữa, cuối cùng thì bọn thị vệ cũng được nghỉ ngơi một chút. Các thị vệ rút dao chuẩn bị lột da, làm thịt mấy con thỏ rừng và gà rừng. Những con vật nhỏ bé này chính là cơm trưa của ba mươi mấy người bọn họ... Quá ít thì bọn họ sao có thể vui vẻ được đây?

Kính vương cũng không vui, mở miệng nói: "Được rồi, đừng làm ra vẻ mặt khổ não như vậy nữa. Các người tìm mấy người có thân thủ tốt đi bắt một vài con hươu hay hoẵng cũng được. Nếu không một vài người trong các người sẽ chết đói tại đây đó."

Bọn thị vệ đỏ mặt, phân ra một nhóm bốn năm người cưỡi ngựa ra ngoài.

Mà bên kia, đội ngũ của Đại Hoàng tử vừa vặn gặp được đội ngũ của Tuyên Thành vương và Nhị Hoàng tử, thu hoạch của hai bên đều rất phong phú. Vì thế hai bên cộng lại, không bằng hợp lại thành một đội, cùng nhau dùng cơm trưa thì có thể có được một bữa ăn vô cùng ngon miệng.

Nhị Hoàng tử ngồi bên cạnh Đại Hoàng tử, tay đang nướng một con thỏ mập, cười hỏi: "Đại ca đồng ý săn hươu cho Tứ đệ, đã săn được chưa?"

Đại Hoàng tử dùng dao găm cắt từng đường lên mình con thỏ đang được nướng trên lửa đỏ kia để cho con thỏ chín đều đến phần thịt bên trong, bên cạnh là thị vệ dùng cọ quét nước chấm lên.

Đại Hoàng tử cười sang sảng nói: "May mắn ta không bị mất mặt, dù sao cũng không làm Tứ đệ thất vọng."

Nhị Hoàng tử có chút hâm mộ, mở miệng nói: "Đại ca vũ dũng, không có ai trong mấy huynh đệ là sánh kịp với đại ca."

Đại Hoàng tử phát phát tay, cho người hầu bên cạnh lui ra chỗ khác, sau đó nó quay đầu nhìn Nhị Hoàng tử, lên tiếng nói: "Vũ dũng thì có tác dụng gì, phụ hoàng cũng không thêm nhìn thêm một cái. Mà trẻ con vô đức vô năng thì lại được ở bên cạnh người, không rời một khắc."

Khóe miệng đang tươi cười của Nhị Hoàng tử phai nhạt đi một chút, hơi hơi cúi đầu, ngữ khí bình thản: "Đại ca đang nói đến Tam đệ sao? Tam đệ là Thái tử, tất nhiên sẽ không giống chúng ta."

Đại Hoàng tử hừ lạnh một tiếng, cười nhạt nói: "Đệ còn gọi nó là Tam đệ? Trừ lúc ở trước mặt phụ hoàng, có lúc nào nó nguyện ý nghe người khác gọi nó bằng hai chữ Tam đệ không?"

Nhị Hoàng tử nghe thế thì vẻ mặt cũng lãnh đạm đi, nhớ đến lúc Thái tử nghe thấy hai chữ Tam đệ thì nhăn mày, trong lòng nó cũng không thoải mái, thấp giọng nói: "Thái tử điện hạ vô cùng tôn quý. Tuy lớn nhỏ có thứ tự, nhưng vẫn không thể đặt ngang với dòng thứ, tất nhiên Thái tử sẽ có khí chất hơn người."

Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử thật sự không có ấn tượng tốt với Thái tử.

Tam Hoàng tử vừa sinh ra đã được sủng ái vô cùng, không bao lâu sau thì trở thành Thái tử. Hơn nữa, Hoàng hậu cũng không qua lại kết giao với

Đức phi và Ninh Chiêu nghi nhiều, cho nên mối quan hệ giữa các hài tử cũng không được thân thiết lắm, tất nhiên cảm tình cũng ít đi.

Từ nhỏ sự giáo dục mà Thái tử tiếp thu là sự giáo dục dành cho Hoàng Thái tử, y phục chỉnh tề, vui giận không biểu lộ ra mặt. Chính bản thân Thái tử còn thấy mệt mỏi, vậy mà lại không được người khác yêu mến.

Dù sao thì Thái tử vẫn còn là một đứa trẻ, chỉ biết hành sự theo nguyên tắc, lại không quá giỏi trong việc đối nhân xử thế, cư xử với các huynh trưởng cũng bình bình đạm đạm, không có sự nể trọng, như thế thì sao được người khác yêu quý đây?

Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử là huynh trưởng, cảm thấy thân phận và quyền uy của mình đều bị hạ thấp, tất nhiên sẽ cảm thấy bất mãn trong lòng.

Đại Hoàng tử vẫn thoãn thoắt đôi tay nường con thỏ béo, nhàn nhạt nói: "Nhị đệ, đệ biết đại ca ta là người thế nào mà. Đại ca đối đãi với đệ ra sao? Đối đãi với Tứ đệ thế nào? Ta không dám nói là trưởng huynh vi phụ [1]", nhưng mà ta cũng đã làm hết sức mình. Không phải là Đại ca đổ ky với thân phận tôn quý của Thái tử, cũng không ghét bỏ Thái tử vì nó được phụ hoàng sủng ái hơn. Chỉ là Thái tử không để huynh trưởng này vào trong mắt, thì sao ta có thể xem nó là đệ đệ đây? Thật sự ta không đề cơn giận này xuống được."

[1]: Huynh trưởng vi phụ: Huynh trưởng như cha.

Nhị Hoàng tử nghe vậy thì thở dài một hơi, vẻ mặt lạc lõng, thanh âm trầm thấp: "Đệ có thể hiểu được tâm trạng của Đại ca, vì đệ cũng cảm thấy giống như đại ca vậy. Nếu Thái tử có được một nửa điểm tốt của Tứ đệ, thì tình trạng cũng không đến mức này. Có ai mà không thấy bất mãn trong lòng đâu?"

Hai người trăm mặc không nói gì. Bất bình thì sao, cũng chỉ có thể giống như bây giờ mà thôi. Lúc ở riêng không có người ngoài thì kể khổ với nhau. Phụ hoàng coi trọng Thái tử, vậy còn chưa đủ rõ ràng hay sao?

Đại Hoàng tử thấy con thỏ mập mạp đã được nướng chín, lấy chủy thủ ra, cắt một phần đưa cho Nhị Hoàng tử, sau đó mới đến lượt mình, vừa ăn vừa nói: "Cũng sắp đến cuối năm rồi, tính ra thì sau hai năm nữa là tổng tuyển cử, đến lúc đó chắc chắn ta sẽ thành thân. Đệ cũng không khác biệt lắm đâu, lúc ấy ít nhất cũng có một vị trắc phi. Khi đó chúng ta sẽ được ra cung lập phủ, còn hơn ở trong cung mà bị Đông cung xem thường như thế này."

Nhị Hoàng tử nghe vậy cũng nhóm lên một tia hi vọng. Ra cung lập phủ có nghĩa là nó đã trưởng thành, có thể tham dự triều chính, không giống như hiện tại uổng cho một danh hào Hoàng tử mà không có quyền lực.

Đến lúc đó nó làm nên chiến công, cho dù có Thái tử thì thế nào? Dù sao Thái tử vẫn còn nhỏ.

Đại Hoàng tử cắn một miếng thịt, nhỏ giọng nói: "Năm nay ta vốn định cầu phụ hoàng cho phép ta đi ra ngoài rèn luyện, nhưng không nghĩ đến chiến sự Tây Bắc lại kết thúc nhanh như vậy. Nếu tòng quân thì cũng chỉ còn lại vùng Đông Bắc. Bắc Mông bưng hãn thiện chiến, đoán chừng phụ hoàng sẽ không đáp ứng cho ta đi."

Nhị Hoàng tử khuyên nhủ: "Đại ca cũng không cần quá sốt ruột. Hiện tại trong triều cũng có một số chức quan dùng để rèn luyện cũng rất tốt. Nếu ra ngoài rèn luyện thì sẽ rất cực khổ, chờ đại ca thành thân xong, sau đó mưu quân công [2] cũng không muộn. Tuy rằng đệ bất tài, nhưng tốt xấu gì cũng được mẫu phi yêu thương. Trịnh thị cũng được coi là nhà ngoại tổ của đệ. Danh vọng Trịnh thị trong quân rất có trọng lượng, huynh đệ hai ta liên thủ lại, cho dù có là Thái tử thì có thể làm được gì?"

[2]: Mưu quân công: Muốn lập công nơi quân đội.

Đại Hoàng tử cầm lấy tay của Nhị Hoàng tử, trầm giọng nói: "Những lời hôm nay chỉ nên giữ ở trong lòng. Nếu để phụ hoàng biết được, chắc chắn đệ và ta không còn đường sống nữa."

Nhị Hoàng tử biết mình nói quá lời, gật gật đầu ý bảo đã biết.

Từ đó về sau hai người lại càng thêm ăn ý, không đề cập đến vấn đề này nữa.

Đi săn buổi chiều, bên của tiểu Tứ càng thêm gà bay chó sủa. Tiểu Tứ nhìn thấy những chú thỏ xám nhỏ liềm nảy sinh ham thích trong lòng, nói là muốn bắt sống đưa cho mẫu phi và muội muội chơi đùa, mà phải bắt sống không có chút thương tích nào mới được.

Lời của Tiểu Tứ được xem như là mệnh lệnh. Chỉ khổ cho bọn thị vệ, một đám không bắn chết con mồi nữa mà dùng cung tiễn bắn vây chúng lại, sau đó dụ chúng nó vào vòng vây, phí sức chín trâu hai hổ, dùng tất cả nhân lực mới có thể bắt được ba con thỏ con. Trong lúc vây bắt chúng, tiểu Tứ cũng xuống ngựa nhập cuộc. Tiểu Tứ cứ đi một bước thì ngã một cái, mà nó lại muốn bắt thỏ, nên càng làm cho bọn thị vệ thêm khó khăn khổ sở.

Một đám thị vệ đều cạn kiệt cả sức lực lẫn tinh thần. Người ta đi săn thường vây hùm hay bắt hổ trưởng thành, tệ hơn đi nữa thì cũng là đàn hươu, có ai lại đi vây bắt thỏ con đâu chứ? Quả thật là khiến người ta muốn phát điên đây mà.

Thỏ con cũng tỏ vẻ ta đây rất uất ức, chạy cả một buổi trưa, thật sự muốn tiểu Tứ mệt chết.

Cho nên đến khi buổi đi săn kết thúc, thu hoạch của một nhóm ba người này ít ỏi đến mức đáng thương, quả thật không dám nhìn đến.

Trên đường quay về, tiểu Tứ rất được phụ hoàng và các ca ca quan tâm chăm sóc.

Hoàng đế thấy tiểu Tứ ôm theo ba con thỏ, quả thật có chút đỡ khóc đỡ cười. Hắn lại nhìn đến bộ dạng chật vật không thể chật vật hơn của bọn thị vệ, thì càng hết lời để nói, đến nửa ngày mới lên tiếng được: "Các người đã vất vả rồi, tất cả đều được thưởng."

Bọn thị vệ vội vàng quỳ xuống tạ ơn. Mặc kệ như thế nào, tốt xấu gì thì tinh thần bị tổn thương cũng được đền bù xứng đáng rồi.

Dù sao tiểu Tứ vẫn còn nhỏ, lại vận động mệt mỏi cả một ngày, vừa lên ngựa đã dựa vào ngực của Kính vương. Hiện tại tiểu Tứ đã mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, cứ gật gù cái đầu nhỏ. Cho dù phụ hoàng của nó đang đứng trước mặt thì nó cũng không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ.

Hoàng đế nhìn thấy cảnh này thì lập tức trong lòng mềm nhũn, ôm tiểu Tứ từ trong ngực của Kính Vương sang lòng mình. Trần Hi đứng bên cạnh rất tinh ý, lập tức dâng áo choàng lên, Hoàng đế phủ lên người tiểu Tứ kín mít không một khe hở thì mới tiếp tục khởi giá.

Thái tử nghiêm trang cười một con ngựa nhỏ, nhìn phụ hoàng ôn nhu ôm Tứ đệ, môi khẽ mấp máy nhưng rốt cuộc không lên tiếng nữa.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 138 - Bất Mãn

Trời sầm tối, đội ngũ săn bắn mới trở về, doanh trại bắt đầu nhóm lửa, sáng ngời náo nhiệt cả một vùng.

Hoa Thường mặc một bộ thường phục đơn giản, tóc dài buông xõa sau lưng. Nàng đứng trước lều nhìn thánh giá từ phía xa đang đi đến.

Thấy tuần mã dừng lại, Hoa Thường nở nụ cười, tiến lên nghênh đón.

"Hoàng thượng vạn an." Hoa Thường hành lễ, sau đó nàng ngẩng đầu lên nhìn tiểu Tứ đang được Hoàng đế ôm trong lòng, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: "Tiểu Tứ lại gây thêm phiền toái cho Hoàng thượng rồi phải không?"

Hoàng đế cười sang sảng một tiếng, mở miệng nói: "Không có gì. Tiểu Tứ một lòng hiếu thuận, còn bắt thỏ con cho tỷ tỷ và muội muội đấy."

Công chúa Tố Chi tò mò nhướn mi mắt lên, vô cùng quan tâm tới thỏ con.

Thế tử Trần Cát cầm lồng tre đi đến, cười nói: "Tố Chi muội muội, Tứ đệ bắt được ba con thỏ, muội chọn một con. Phần còn lại, Tứ đệ nói phải để dành cho mẫu phi và Tứ muội."

Công chúa Tố Chi nhìn thỏ con màu xám, vô cùng thích thú, nhưng vẫn nhỏ giọng nói: "Hiền mẫu phi chọn trước đi."

Hoa Thường không nhịn được cười, lên tiếng nói: "Mẫu phi cũng lớn rồi, sao còn thích thỏ con được, con chọn trước đi."

Công chúa Tố Chi nở nụ cười e thẹn, chọn một con nhỏ nhất ôm vào trong lòng.

Hoàng đế sờ đầu Công chúa Tố Chi, cười nói: "Biết hiếu thuận khiêm nhường, thật là một hài tử ngoan."

Hàn huyên một hồi, Hoàng đế lệnh cho mọi người nhập tiệc.

Quang cảnh vô cùng náo nhiệt, tiếng người cười nói râm ran, mỗi người tự nướng con mồi của mình, tất cả đều vô cùng vui vẻ.

Hoa Thường ôm tiểu Tứ đang mơ màng buồn ngủ trong lòng, bên cạnh là Thế tử Trần Cát đang ngồi ngay ngắn. Tuy rằng bọn trẻ không sẵn được con mồi nào, nhưng Hoàng đế, Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử đều lên đưa tới không ít thức ăn, có hươu cường tráng, hoẵng béo tốt, còn cả nai con ngơ ngác, cần cái gì là có cái đó.

Hoàng đế vũ dũng, thậm chí còn sẵn được một con gấu đen, thế là hẳn nhận được đủ kiểu "vuốt móng ngựa" (nịnh bợ). Hiển nhiên Hoa Thường cũng ngưỡng mộ Hoàng đế, trong lòng lại nghĩ không biết Hoàng đế đã tốn bao nhiêu sức lực trong chuyện này.

Còn về Thái tử, mới sáu tuổi đã uy dũng xông pha lên trước, sẵn được ba con hươu lực lưỡng, năm con thỏ và một con gà rừng.

Tiểu Tứ ngủ một giấc, thật vật vả lắm mới tỉnh dậy, nhưng cũng chẳng có tinh thần gì cả, Hoa Thường nghĩ có lẽ tiểu Tứ tỉnh vì đói.

Hoa Thường chọn vài miếng thịt hươu mềm nhất đút cho tiểu Tứ ăn. Tiểu Tứ ăn đến căng phồng cả hai má, dần dần có tinh thần trở lại, vừa ăn vừa nói không rõ chữ: "Thịt này rất ngon, con muốn ăn thật nhiều."

Hoa Thường cười nói: "Đã ăn nhiều như vậy rồi mà còn muốn ăn nữa, thật là hồ nháo."

Tiểu Tứ không nghe, từ trong lòng Hoa Thường nhảy xuống, cầm một mâm lớn đầy thịt hươu, tung tăng chạy đi đưa cho Đại ca và Nhị ca của nó.

Hoa Thường thấy thế thì trong lòng vô cùng vui mừng, huynh đệ hòa thuận luôn là chuyện tốt. Có điều, đáng lẽ tiểu Tứ nên đưa cho Hoàng đế và Thái tử trước thì phải? Thôi vậy, tiểu Tứ vẫn còn nhỏ, có lẽ cũng không ai bắt bẻ nó.

Hoàng đế ở một bên nhìn thấy thì nhoen miệng cười, nói với Hoa Thường: "Nàng còn nói trảm quá cứng chiều tiểu Tứ. Nàng nhìn xem, nó thật ngoan ngoãn, có đồ ăn ngon liền nhớ đến chia cho huynh trưởng."

Thái tử ngồi bên cạnh Hoàng đế, nghe vậy liền mím môi muốn lên tiếng nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Hoa Thường thấy sắc mặt Thái tử khác thường, trong lòng lộ bộp một hồi. Thái tử cũng là huynh trưởng, có điều hình như tiểu Tứ lại không có nhiều cảm tình với vị Thái tử ca ca này.

Hoa Thường còn đang lo lắng thì thấy tiểu Tứ bưng mâm thịt đến trước mặt Thái tử, trên khuôn mặt là nụ cười thật tươi: "Thái tử ca ca, huynh cũng ăn đi, thịt này vô cùng ngon đấy."

Hoa Thường thấy thế liền yên tâm. Nàng biết tiểu Tứ không có khả năng nghĩ đến chuyện này, hẳn là Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử đã dặn dò tiểu Tứ. Hai đứa nhỏ này vẫn luôn hành sự thỏa đáng, làm cho người khác yên tâm.

Thái tử nhìn tiểu Tứ một chút, cầm đũa bạc lên gắp một miếng thịt cho vào miệng, thông thả nhai xong mới mở miệng nói: "Thịt hơi ngậy, dù sao vẫn đa tạ Tứ đệ."

Tiểu Tứ thấy biểu tình lãnh đạm của Thái tử thì có chút tủi thân, miệng cũng chu lên, sau đó nó cúi đầu đi đến bên cạnh Hoa Thường, dựa

vào lòng nàng, rõ ràng là đang hờn dỗi.

Hoa Thường có chút xấu hổ. Nàng vỗ nhẹ lên lưng tiểu Tứ để an ủi.

Sắc mặt của Hoàng đế trầm xuống, ánh mắt bén nhọn lướt qua người Thái tử, mang theo cảm giác áp bức nặng nề. Thái tử nhìn thấy phụ hoàng tức giận, tay chân cũng trở nên luống cuống, trên khuôn mặt là biểu tình sợ hãi không biết phải làm sao.

Hoàng đế không lên tiếng nói chuyện, dù sao nơi này cũng nhiều người nhiều miệng, lại có Hồ Nhung ở bên cạnh. Nếu có lời đồn đãi rằng Hoàng đế bất mãn với Thái tử truyền ra ngoài thì rất phiền toái.

Nhưng mà quả thật là Hoàng đế khá bất mãn với Thái tử.

Tiểu Tứ mới ba bốn tuổi, còn nhỏ nên không hiểu chuyện, ngây thơ hồn nhiên, không sẵn được con mồi nào cũng là chuyện bình thường. Người làm phụ hoàng như hắn, còn có Đại ca, Nhị ca của tiểu Tứ, đều mang rất nhiều con mồi của mình cho nó, chỉ có một mình Thái tử là không hề có động tĩnh gì.

Bây giờ tiểu Tứ cảm thấy thịt hươu rất ngon, liền xem như vật quý mà dâng lên cho các huynh trưởng, thật là một hài tử hiểu chuyện. Vậy mà Thái tử lại không hề cảm kích, một câu thịt nguội, làm lạnh lòng tiểu Tứ, cũng làm lạnh trái tim của người làm phụ hoàng như hắn.

Ước chừng Hoàng đế có thể đoán được suy nghĩ của Thái tử. Chẳng qua là nó cảm thấy tiểu Tứ nên chia thịt hươu cho nó trước. Bởi vì nó là Thái tử, luận về thân phận, hiển nhiên là người tôn quý nhất. Nhưng mà bây giờ nó chỉ có thể ăn phần thịt thừa của người khác, tất nhiên sẽ bất mãn trong lòng.

Nhưng tiểu Tứ mới có mấy tuổi, vẫn còn chưa hiểu huynh đệ tôn ti trật tự là như thế nào. Nó chỉ cảm thấy tuổi Đại ca và Nhị ca lớn nhất nên chia

trước thì có làm sao? Lớn nhỏ có thứ tự, chẳng lẽ đây không phải là đạo lý sao?

Suy xét kỹ mà nói, nếu như tiểu Tứ thật sự có sai đi nữa, thì với tư cách là một Thái tử, là huynh trưởng của tiểu Tứ, thì sao Thái tử lại có thể đối đãi với đệ đệ nhỏ tuổi của mình như vậy?

Hoàng đế nhíu mày, lòng dạ Thái tử có chút hẹp hòi, thật là không tốt.

Hoa Thường không dám khẳng định là nắm rõ tâm tư Hoàng đế như trong lòng bàn tay, nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được tâm trạng của hắn một cách sâu sắc. Nàng thấy Hoàng đế không vui, liền nhẹ giọng nói: "Đều là tiểu hài tử, sao có thể không có va chạm được đây? Đừng nói là cãi nhau ầm ĩ, chính là đánh nhau một trận cũng là chuyện bình thường. Có huynh đệ nhà nào lại không như vậy đâu chứ."

Hoàng đế cong cong khóe miệng, quay đầu nhìn tiểu Tứ cười nói: "Tiểu Tứ, sao lại không chia thịt cho phụ hoàng vậy?"

Tiểu Tứ từ trong lòng Hoa Thường ngẩng đầu lên, chu miệng nói: "Thịt nguội."

Hoàng đế cười haha nói: "Tới đây với phụ hoàng, phụ hoàng cho con ăn tay gấu!"

Một con gấu có bốn cái tay. Hoàng đế một cái, Thái tử một cái, Kham Bố vương Hồ Nhung một cái, Tuyên Thành vương cũng được một cái.

Tiểu Tứ không hiểu thứ đen thui kia thì có gì mà ngon, ghét bỏ nhìn thoáng qua, nhưng mà phụ hoàng đã gọi nó, cho nên nó vẫn phải miễn cưỡng đi đến.

Hoàng đế nhìn biểu tình nhỏ nhen của tiểu Tứ, không nhịn được cười, cầm đĩa lên tự mình đút cho tiểu Tứ ăn.

Thái tử ở một bên nhìn cảnh phụ tử tử hiếu [1], khẽ rũ mi mắt xuống, tay chậm rãi nắm thành quyền, dường như mỹ vị vốn có của tay gấu đã biến thành mùi vị khác.

[1] Phụ tử tử hiếu (父慈子孝): Cha yêu thương, con hiếu thuận.

Cho dù một mình nó được hưởng một cái tay gấu thì sao? Nó cũng muốn cùng ăn chung với phụ hoàng...

Tiểu Tứ ăn một miếng, đôi mắt liền sáng lên, miệng nhỏ căng phồng, ngưỡng mộ nhìn Hoàng đế: "Phụ hoàng, ăn thật ngon, ăn ngon nhất."

Hoàng đế vui vẻ cười to, chọc vào đầu nhỏ của tiểu Tứ một cái: "Con cũng biết ăn ngon rồi sao."

Đôi mắt của tiểu Tứ sáng ngời, buột miệng thốt ra: "Con cũng muốn chia cho Đại ca và Nhị ca ăn cùng."

Hoàng đế ngây ra một lúc, sau đó cười to: "Được được được, con cắt một khối mang qua đi."

Tiểu Tứ cầm dao nhỏ ước lượng, thái giám và cung nữ ở một bên vô cùng khiếp đảm. Tiểu tổ tông ơi, cẩn thận đừng cắt vào tay của mình, càng phải chú ý không được cắt vào Hoàng thượng đấy!

Thái tử lạnh mắt nhìn tiểu Tứ tung tăng cầm mâm nhỏ chạy về phía Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử, trong lòng càng thêm tức giận, hận không thể ném cái tay gấu trên bàn xuống đất!

Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử thấy tiểu Tứ bưng mâm nhỏ tới thì vô cùng mừng rỡ. Khi chúng nó biết được đây là phụ hoàng ban thưởng thì càng cảm thấy nở mày nở mặt. Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử nhìn qua thấy đáy mắt Thái tử tràn đầy hâm mộ và đố kỵ, quả thật là thư thái cả người.

Đại Hoàng tử Trần Luân cảm thấy, đệ đệ rất quan trọng, thân cận với đệ đệ của mình thì càng quan trọng hơn. Sau khi hồi cung, nó mang Ngũ đệ ra ngoài chơi một chút cũng không tồi. Chờ sau này, nó sẽ dẫn một nhóm đệ đệ đứng trước mặt Thái tử, cảm giác kia nhất định sẽ vô cùng tuyệt vời!

Dường như Đại Hoàng tử cảm thấy mình đã hiểu ra điều gì đó. Nó ngẩng đầu lên nhìn Thái tử một cái, mơ hồ hiểu rõ vì sao trước kia giữa nó và Thái tử, phụ hoàng vẫn luôn thiên vị Thái tử rồi.

Giữa nó và Thái tử, Thái tử là đệ đệ còn nhỏ tuổi, lại là người kế vị. Một mặt, tất nhiên phụ hoàng cảm thấy huynh trưởng thì nên nhường nhịn đệ đệ. Mặt khác, thần tử phải biết khiêm tốn, kính cẩn với quân chủ. Cho dù Thái tử có thật sự làm sai đi nữa, làm huynh trưởng thì không nên lòng dạ hẹp hòi, ghen ghét người đệ đệ kế vị này.

Thế nhưng giữa Thái tử và tiểu Tứ, tiểu Tứ là đệ đệ nhỏ tuổi, thân thể lại ốm yếu. Một mặt, tất nhiên phụ hoàng cảm thấy Thái tử làm huynh trưởng nên khiêm nhường khoan dung với đệ đệ. Mặt khác, người làm quân chủ như Thái tử phải có lòng dạ bao la từ ái, đối xử tử tế với thần tử là đệ đệ của mình. Vì vậy đối đầu với tiểu Tứ, tất nhiên Thái tử sẽ thất bại hoàn toàn.

Đại Hoàng tử cong cong khóe miệng, cảm thấy hương vị thịt nướng càng lúc càng ngon.

Tiệc tối náo nhiệt ồn ào kéo dài đến tận đêm khuya, uống rượu ăn thịt, say đến điên đảo, trăm ngàn sắc thái.

Người Hồ Nhung giỏi về chúc rượu, chuốc say không ít người. Có điều cảm giác tồn tại của bọn họ cũng không mãnh liệt cho lắm, không giống như trước đây hùng hổ dọa người và xảo quyệt tính kế.

Chỉ có những hán tử vũ dũng đích thực mới có thể được người khác tôn kính và mến mộ.

Hoàng đế cũng uống không ít rượu, Hoa Thường dùng nước ấm giặt sạch khăn rồi cẩn thận lau mặt cho Hoàng đế, ôn nhu nói: "Hoàng thượng phải biết bảo trọng long thể, thiếu một ly cũng không sao."

Hoàng đế mang vẻ mặt mệt mỏi nằm trên giường, nhẹ giọng cười nói: "Khó có dịp được náo nhiệt như vậy, trăm cũng không thể khiến mọi người mất hứng."

Hoa Thường lo lắng nói: "Hôm nay săn bắn mệt mỏi cả một ngày, đến buổi tối cũng không được nhàn rỗi. Hoàng thượng hết uống rượu rồi lại ăn thịt, không tốt cho tiêu hóa, nhất định ban đêm sẽ càng khó chịu hơn. Thần thiếp đã phân phó Thái y nấu chút canh bổ dưỡng, đợi lát nữa thì Hoàng thượng có thể dùng được rồi."

Hoàng đế gật đầu, nắm lấy tay Hoa Thường, mở miệng nói: "Nàng vẫn luôn an bài mọi chuyện thỏa đáng như vậy."

Hoa Thường nở nụ cười có chút ngượng ngùng, cúi đầu nhẹ nhàng xoa bóp trán cho Hoàng đế.

Hoàng đế nhắm mắt lại, thoải mái thở ra một hơi, lên tiếng nói: "Ngày mai, vài vị tướng quân ở Tây Bắc sẽ đến đây. Đợi thêm vài ngày nữa thì trăm sẽ tổ chức tiệc để thưởng cho quan viên biên quan, sau đó là chuẩn bị khởi giá hồi kinh. Nếu tiếp tục trì hoãn nữa, e là sẽ không kịp đón Tết mừng năm mới."

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Thần thiếp nghe nói Mã Tướng quân - phụ thân của Ngọc Quý tần đã đến Tây Bắc. Trước khi thần thiếp lên đường, Ngọc Quý tần còn nhờ thần thiếp mang theo chút đồ làm bằng lông thú đưa cho Mã Tướng quân, cũng là người có lòng hiếu thuận."

Hoàng đế mở miệng nói: "Đến lúc đó trăm sẽ triệu kiến một mình ông ấy. Nàng cũng không cần tránh đi, có thể nói tình hình gần đây của Ngọc Quý tần cho ông ấy biết, cũng để cho người phụ thân như ông ấy yên tâm."

Hoa Thường gật đầu đáp ứng: "Vâng, thần thiếp đã biết."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 139 - Mã Văn

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm mà Hoa Thường đã mở mắt. Ở thảo nguyên bình minh lên sớm, bên ngoài đã có vài tia nắng hồng, Hoa Thường ngồi dậy, thấy Hoàng đế vẫn còn đang ngủ, chân mày nàng hơi nhíu lại.

Hoa Thường lập tức thanh tỉnh hơn rất nhiều. Hoàng đế vẫn luôn ngủ không sâu, lại có thói quen dậy sớm. Bây giờ nàng ngồi dậy, Hoàng đế lại không có chút phản ứng gì, thật là không bình thường chút nào. Hoa Thường vội vàng đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trán của Hoàng đế, quả nhiên là nóng ran. Hoa Thường cuống quýt, thanh âm còn mang theo chút khàn khàn khi vừa mới ngủ dậy: "Người đâu! Truyền Thái y!"

Sáng sớm, các tiểu thái giám và cung nữ đã đợi hầu hạ, có người còn cúi đầu len lén ngáp một cái. Lúc này đột nhiên bọn họ nghe thấy thanh âm gấp gáp của Hoa Thường thì giật mình sợ hãi, tóc gáy đều dựng hết cả lên. Đúng lúc Trần Hỉ đang ở bên ngoài, vừa nghe thấy tiếng của Hoa Thường, không nói hai lời liền cầm cây phất trần phẩy mạnh vào tiểu thái giám bên cạnh, thanh âm chói tai: "Đi mời Thái y đến đây."

Tiểu thái giám thấy thần sắc Trần Hỉ đáng sợ, kinh hãi đến mức sắp tè ra quần mà chạy nhanh đi.

Trần Hỉ vội vàng đi vào trong lều, cách tấm rèm và bức bình phong, cất giọng trầm ổn: "Nương nương, Hoàng thượng có chuyện gì vậy?"

Hoa Thường phủ thêm áo khoác rồi bước xuống giường vén rèm lên. Tiểu cung nữ hai bên tiến đến buộc rèm lại, Hoa Thường cũng không để ý đến dáng vẻ của mình không được chỉnh tề, nhìn Trần Hỉ nói: "Đêm qua Hoàng thượng vẫn không sao. Sáng sớm nay bốn cung vừa tỉnh, thấy Hoàng thượng vẫn chưa thức dậy, bốn cung sờ trán một cái thì thấy nóng hầm hập, đúng là bị sốt rồi."

Trần Hỉ thấy Hoa Thường đã mặc áo khoác thì cũng không cần tránh đi nữa. Ông bước đến trước giường, cẩn thận kiểm tra tình hình của Hoàng đế. Hoa Thường đứng một bên, trong lòng cũng tràn đầy lo lắng.

Tiểu cung nữ đã giặt sạch khăn đặt lên trên trán Hoàng đế, Hoa Thường cầm một cái khăn khác, ngồi bên mép giường cẩn thận lau mặt lau tay cho Hoàng đế.

Chỉ chốc lát sau, mấy lão Thái y thở hỗn hển vội vàng chạy tới, quỳ xuống đất, ngay cả thỉnh an cũng nói không lưu loát. Hoa Thường cau mày, phát tay nói: "Còn thỉnh an gì nữa, mau chẩn mạch cho Hoàng thượng đi."

Mấy lão Thái y lần lượt tiến lên, năng suất làm việc rất cao.

"Khởi bẩm nương nương, triệu chứng hiện giờ của Hoàng thượng là gió rét xâm nhập vào cơ thể, lại thêm hôm qua mệt nhọc quá độ nên hôm nay mới phát sốt. Cũng may Hoàng thượng căn cơ tốt, uống chút canh gừng để toát mồ hôi thì không có gì đáng ngại nữa. Nếu như nương nương vẫn còn lo lắng thì chúng thần sẽ kê vài phương thuốc bổ. Nếu hợp khẩu vị của Hoàng thượng thì uống thêm vài thang cũng tốt."

Hoa Thường nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, Trần Hỉ cũng yên tâm.

"Vất vả cho mấy vị Thái y rồi." Thanh âm của Hoa Thường nhu hòa trở lại, sắc mặt cũng không còn khẩn trương nữa.

Đợi các vị Thái y lui xuống, Hoàng đế cũng từ từ mở mắt ra, chân mày nhú chặt, giọng nói khàn khàn: "Thường nhi..."

Hoa Thường dịu dàng nói: "Hoàng thượng tỉnh rồi sao? Có chỗ nào khó chịu không? Uống chút canh gừng trước nhé?"

Hoàng đế khẽ kéo khóe miệng lên. Mặc dù Hoa Thường không để lộ ra ngoài mặt, nhưng mà ngữ khí dồn dập chứng tỏ nội tâm nàng đang rất lo lắng và sốt ruột. Sắc mặt Hoàng đế cũng trở nên nhu hòa hơn, cất tiếng nói: "Trầm tỉnh rồi, chẳng qua trầm cảm thấy thân thể trì trệ, mí mắt nặng trĩu, nên không muốn dọa nàng thôi."

Thấy Trần Hỉ bưng canh gừng đến, Hoa Thường đỡ Hoàng đế ngồi dậy dựa vào gối mềm, rũ mắt nhẹ giọng nói: "Việc dọa đến thần thiếp không quan trọng, quan trọng là Hoàng thượng phải bảo trọng long thể. Dù chỉ có một chút xíu không thoải mái thì người cũng phải sớm nói ra, nếu không lỡ có chuyện gì thì..." Hoa Thường nói được một nửa thì nghẹn ngào. Nàng vội kìm xuống bình ổn lại tâm tình rồi bưng canh gừng trên khay đưa cho Hoàng đế.

Hoàng đế nhận lấy, vài hớp đã uống xong, sau đó hẩn nhìn Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Là trầm không phải, sau này nhất định trầm sẽ không như vậy nữa."

Vành mắt Hoa Thường còn phấm hồng, nhưng nàng vẫn nở nụ cười ôn hòa, khẽ gật đầu.

Trần Hỉ ở một bên, khom người nói: "Hoàng thượng, có lính gác tới báo, đoàn người Mã Tướng quân đã tới, đang ở bên ngoài đợi lệnh, hôm nay Hoàng thượng có gặp không?"

Sắc mặt Hoàng đế hơi ửng đỏ, tinh thần cũng không được tốt lắm, nhưng vẫn cố chống đỡ, khàn giọng nói: "Gặp."

Hoa Thường lo lắng nói: "Thân thể Hoàng thượng quan trọng, nên nghỉ ngơi thêm vài ngày cho thật tốt, có lẽ Mã Tướng quân cũng không vội đâu."

Hoàng đế cười khở nói: "Cũng không có gì nghiêm trọng, xem nàng khẩn trương như vậy kìa. Hôm nay trẫm chỉ gặp ông ấy một chút, không bàn luận chính sự, được không?"

Tất nhiên Hoa Thường biết Hoàng đế muốn trấn an lòng quân ở phía Bắc, nên nàng cũng không khuyên nhủ nữa, ân cần gém lại góc chăn.

Hoàng đế quay đầu nói với Trần Hỉ: "Hôm nay trẫm bị bệnh không đúng lúc, quả thật không có nhiều tinh lực, chỉ truyền Mã Tướng quân vào thôi, những người khác hôm nào gặp rồi nói tiếp."

Trần Hỉ khom người đáp vâng, lui ra ngoài truyền chỉ.

Hoàng đế nhìn Hoa Thường rồi lên tiếng: "Trẫm nhớ Ngọc Quý tần mang thai đã sáu, bảy tháng rồi đúng không? Nàng ấy là người trong cung của nàng, phụ thân của nàng ấy đến đây diện kiến, nàng cũng không cần tránh đi, ở lại nói vài câu cũng không sao."

Hoa Thường nhu thuận gật đầu đáp ứng: "Thần thiếp đã biết."

Ước chừng qua một khắc, bên ngoài truyền đến thanh âm the thé của tiểu thái giám: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Mã Văn Mã Tướng quân cầu kiến."

Hoàng đế khoát tay một cái, tiểu thái giám bên cạnh liền ra cửa đón Mã Tướng quân vào.

Ở giữa lều đặt một tấm bình phong và rèm che lại, Hoa Thường mơ hồ thấy một bóng người cường tráng đi vào, sau đó một giọng nam thô kệch

truyền đến: "Thần Mã Văn tham kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Hoàng đế hắng giọng một cái, khê ho khan vài tiếng, sau đó mở miệng nói: "Ái khanh miễn lễ, người đâu, ban ngồi."

Hoa Thường chỉ ngồi cúi đầu ở một bên nghe Hoàng đế và Mã Văn đàm đạo. Hoàng đế bị bệnh mà vẫn tiếp kiến Mã Văn khiến ông rất cảm kích. Còn Hoàng đế thì vô cùng tán thưởng công lao vất vả của Mã Văn, một đôi quân thần này thật sự có vài phần tâm trí tương thông, có cảm giác rất hợp ý nhau.

Trò chuyện được chừng một khắc, Hoàng đế có chút mệt mỏi, hẳn là đang phát sốt. Hoa Thường cẩn thận rót nước trà, bưng đến cho Hoàng đế uống để thông nhuận cổ họng.

Mã Văn ngồi bên dưới, bởi vì luôn cung kính nên ông không dám nhìn thẳng vào thiên nhan. Vì vậy, ông vẫn không biết có cung phi ở đây. Lúc này nghe tiếng ly trà chạm vào nhau, ông mới biết bên trong có nữ quyến, càng không dám ngẩng đầu lên.

Hoàng đế cười cười nói: "Mã Tướng quân quá câu nệ rồi. Cũng phải, lúc khanh tới Tây Bắc, trăm vẫn còn nhỏ. Trăm không biết khanh, khanh cũng chưa gặp qua trăm. Thế nhưng đại lang đào sa [1], chỉ có người có tài năng thật sự mới không bị chôn vùi trong cát. Bây giờ chúng ta không chỉ là quân chủ và hiền thần, mà còn là thông gia. Thật ra Mã Tướng quân không cần phải khẩn trương như vậy."

[1] Đại lang đào sa (大浪淘沙): Sóng lớn rửa cát, có nghĩa loại bỏ tạp chất, rửa cát trong những con sóng lớn. Nghĩa ẩn dụ là được kiểm tra và sàng lọc trong một cuộc đấu tranh tàn khốc, ở đây ý chỉ kinh nghiệm thu được trong trận chiến tranh kịch liệt với người Hồ Nhung.

Mã Văn chấp tay trả lời: "Thánh thượng mắt sáng tinh tường. Chẳng qua thần chỉ là một người bình thường, nếu không phải nhờ ơn tri ngộ của thánh thượng, thì làm sao thần có được như ngày hôm nay? Tiểu nữ của thần còn non kém nên có nhiều thiếu sót, may mắn được thánh thượng coi trọng đã là phúc phận tu luyện từ kiếp trước rồi."

Hoàng đế cười ra tiếng, mở miệng nói: "Khanh quá khiêm tốn rồi. Đúng vậy, cũng không phải là người ngoài, người đâu, thu lại bình phong và rèm đi. Khanh cũng diện kiến Hiền phi đi. Bây giờ Ngọc nhi đang ở Thượng Dương cung của Hiền phi, trăm biết nhất định khanh rất nhớ nữ nhi của mình. Trăm bận rộn chính sự, quả thật không hiểu tình hình của Ngọc nhi bằng Hiền phi. Vừa lúc để Hiền phi nói với khanh một chút, khanh cũng yên tâm hơn."

Mã Văn vội vàng đứng dậy hành lễ, liền nói không dám. Cho dù đã thu lại bình phong, nhưng ông vẫn kính cẩn cúi đầu như trước. Mặc dù ông là võ tướng nhưng lại rất biết lễ nghĩa.

Hoa Thường giương mắt nhìn vị tướng lĩnh rất được Hoàng đế xem trọng này, chỉ cảm thấy ông ta có thân thể cường tráng, nhưng khí thể lại vô cùng nội liễm, nhìn dáng vẻ không giống như người lãnh binh đánh giặc.

"Cho dù bốn cung thân ở trong hoàng cung, nhưng cũng thỉnh thoảng nghe thấy lời đồn đãi về uy vũ của tướng quân. Hôm nay vừa thấy, đúng là danh bất hư truyền." Hoa Thường nhu hòa lên tiếng.

Mã Văn khom người hành lễ: "Nương nương quá khen rồi."

Hoa Thường cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Ngọc Quý tần mang thai đã sáu tháng rưỡi, mấy ngày trước bốn cung còn nhận được tin từ trong cung, tất cả đều bình an, nghe nói nàng ấy dưỡng thai rất tốt. Tướng quân yên tâm đợi làm ngoại công (ông ngoại) đi."

Thông tin giữa Tây Bắc và thượng kinh cực kỳ bất tiện. Ngoại trừ quân báo ra thì những tin khác đều đi rất chậm. Mã Văn nhận được tin tức nữ nhi mang thai là một tháng trước, tất nhiên bây giờ ông quan tâm đến chuyện này nhất, nghe Hoa Thường nói như vậy thì ông cũng yên lòng hơn rất nhiều. Mặc dù ông ở Tây Bắc nhưng mà nữ nhi vào cung, đương nhiên ông cũng nghe được không ít chuyện trong cung. Vị Kỳ Hiền phi này xuất thân thế gia, tính tình rất tốt, ở dưới trướng của nàng ấy, nhất định cuộc sống của nữ nhi không hề khó khăn.

Lui một bước mà nói, cho dù cuộc sống có khổ cực thế nào đi nữa, chỉ cần có thể sinh được Hoàng tử, vậy thì những khó khăn kia cũng không đáng là gì.

Chiến sự ở Tây Bắc kết thúc, Mã Văn đã nhận được ý chỉ muốn ông thường trú ở Tây Bắc... đây là sự tín nhiệm cực lớn của Hoàng đế.

Điều này có nghĩa là hiện tại trong tay Mã Văn nắm hai mươi bảy vạn trú quân. Cho dù còn có nhiều trở ngại, nhưng cũng không thể che giấu được sự thật rằng ở trong quân đội, ông là bá chủ một phương. Chính ông cũng rất bất an, lo sợ Hoàng đế nghi kỵ. Có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không có việc gì nhưng ông không ở thượng kinh, nếu như có gian thần xàm ngôn, thật sự ông có trăm cái miệng thì cũng không thể bào chữa được. Trong tay tướng quân nắm thực quyền quả thật không có mấy người có kết cục tốt, cho nên ông vô cùng lo âu thấp thỏm trong lòng.

Mã Văn đưa nữ nhi vào cung cũng vì cân nhắc đến chuyện này, xem thử rốt cuộc Hoàng đế có thái độ gì. Rất đơn giản, nếu như nữ nhi có thể sinh hạ Hoàng tử, vậy thì đồng nghĩa với việc ông được Hoàng đế tín nhiệm và xem trọng.

Bây giờ Ngọc Quý tần là sợi dây liên kết giữa Hoàng đế và Mã Văn, nhưng mà sợi dây liên kết này không có phân lượng gì cả. Nàng ta chỉ là một Quý tần trong số đông đảo chúng phi tử, là một nữ nhân nhỏ bé trong

số đông đảo nữ nhân xung quanh Hoàng đế mà thôi. Đối với Hoàng đế hoặc Mã Văn mà nói thì phân lượng của nàng ta không đủ. Thế nhưng nếu như Ngọc Quý tần có thể sinh hạ Hoàng tử, vậy thì tất cả sẽ khác. Hoàng tử kia là nhi tử của Hoàng đế, cũng là ngoại tôn ruột thịt của Mã Văn. Phụ thân của Quý tần không đáng tiền, nhưng mà ngoại công của Hoàng tử thì rất đáng tiền. Việc này có nghĩa chỉ cần người không tạo phản, thì người có thể yên ổn mà an hưởng cả đời.

Bất kể như thế nào đi nữa thì Hoàng đế vẫn luôn cho nhi tử của mình vài phần mặt mũi. Danh tiếng của ngoại gia rất quan trọng, là một trong những căn cơ để Hoàng tử có chỗ đứng trong hoàng cung. Dù cho tương lai Mã gia có phạm phải sai lầm gì đi nữa, thì Hoàng đế cũng sẽ vì nể tình nhi tử của mình mà hạ thủ lưu tình.

Hoàng đế nạp Mã Ngọc Nhi vào hậu cung, không phải vì lôi kéo Mã Văn, cũng không phải vì kiêng kỵ Mã Văn, mà là muốn thể hiện thiện ý với ông ta, làm cho ông ta an tâm mà thôi.

Mã Văn thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Nữ nhi có thể mang thai nhanh như vậy, cũng là nhờ Hoàng thượng rủ lòng thương xót, cho nên Mã Văn càng kính cẩn, quay đầu nói với Hoa Thường: "Nữ nhi kia của thần vẫn còn non kém, xin nương nương thông cảm. Nếu nàng ấy có chỗ nào không phải, mong nương nương dạy bảo nhiều hơn."

Hoa Thường ôn nhu nói: "Tướng quân không cần lo lắng, Ngọc Quý tần rất ngây thơ nhưng cũng hiểu chuyện, bốn cung cũng rất thích nàng."

Hoàng đế thấy cuộc nói chuyện giữa bọn họ càng lúc càng vô vị, biết bọn họ không còn gì để nói thêm nữa, liền lên tiếng bảo Mã Văn lui xuống.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 140 - Phóng Ngựa

Hoàng đế khỏi bệnh rất nhanh, mới qua hai ngày mà đã hoàn toàn bình phục, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Dù sao bọn họ cũng đang ở Tây Bắc, không những thiếu thốn dược liệu mà còn có dị tộc bên cạnh, nên việc Hoàng đế bị bệnh khiến mọi người vô cùng lo lắng.

Mọi việc đều xử lí gần xong, Hoàng đế hạ lệnh thu dọn hành trang, chuẩn bị khởi giá hồi kinh. Tháng chạp rét đậm, gấp rút lên đường thật sự rất gian nan, phải xuất phát sớm một chút để kịp trở về mừng năm mới.

Hoa Thường phân phó cung nhân thu dọn hành trang, còn nàng dẫn theo Tiểu Tứ đi cưỡi ngựa.

Tiểu Tứ cưỡi một con ngựa cái nhỏ hiền lành, ngựa của Hoa Thường thì cao lớn hơn gấp vài lần, từ xa nhìn lại trông cặp người ngựa của tiểu Tứ vô cùng nhỏ bé. Tiểu Tứ cũng không để bụng, mà lại cực kì hưng phấn, trên khuôn mặt là nụ cười tươi tắn. Nó nghiêng đầu nhìn Hoa Thường cười nói: "Mẫu phi, chúng ta cùng nhau đua ngựa được không?"

Hoa Thường mỉm cười ôn nhu, lắc đầu nói: "Không được. Ngoan nào."

Có lẽ Tiểu Tứ cũng biết Hoa Thường sẽ không cho phép nó hành động tùy tiện nên cũng không thất vọng nhiều lắm. Nó tiếp tục nhìn trái ngó phải, vui vẻ nói: "Vậy con có thể đua ngựa cùng với hoàng huynh và vương thúc hay không?"

Hoa Thường biết Tiểu Tứ hoạt bát, với lại cũng chỉ còn vài ngày để vui chơi, nếu cứ gò bó quá có khi lại khiến tiểu Tứ cảm thấy ngột ngạt. Hơn nữa Hoa Thường cũng yên tâm về Kính vương, Tuyên vương và hai vị Hoàng tử, liền mở miệng nói: "Vậy thì con đi chơi đi. Nhớ phải mang theo thị vệ, không được chạy loạn một mình đấy."

Tiểu Tứ lập tức cười ngoác miệng, gật đầu như già cỗi: "Con biết rồi, mẫu phi!" Sau đó nó nhanh nhẹn xoay người xuống ngựa, chạy đến phía sau thị vệ bên cạnh, vờn tay ra.

Thị vệ nâng Tiểu Tứ ngồi lên, ôm chặt lại, sau đó nắm dây cương, quay đầu ngựa rời đi.

Bên cạnh Hoa Thường chỉ còn sót lại mấy cung nữ thiếp thân, nàng tiếp tục cưỡi ngựa trên thảo nguyên mênh mông bát ngát. Mặc dù khí hậu lạnh giá nhưng tâm tình khoáng đạt, tháng ngày thế này thật khó mà có được.

"Hiền phi nương nương?" Một giọng nói to rõ từ phía sau vang lên, theo đó là tiếng móng ngựa đập cỏ.

Vốn Hoa Thường nghĩ đó là tiếng móng ngựa của thị vệ, không ngờ lại là hắc.

"Kham Bố vương?" Hoa Thường quay đầu, quả nhiên là hắc. Tuy còn trẻ tuổi nhưng hắc lại có tông giọng đặc sắc khiến người khác mê mẩn. Phía sau Kham Bố vương chỉ có hai dũng sĩ đi cùng, có lẽ là hắc ra ngoài xuất hành.

Kham Bố vương cười cười, dưới sống mũi cao là đôi môi đang kéo ra cực đại khiến người khác dễ dàng nhận ra là hắc đang rất vui vẻ: "Vừa rồi suýt chút nữa ta đã không nhận ra người. Trang phục của Hiền phi nương nương hôm nay thật khác xa so với lần đầu tiên bốn vương nhìn thấy người..."

Hoa Thường hơi nhú mào, ánh mắt Kham Bố vương ẩn chứa sự đánh giá khiến nàng không thoải mái. Y phục hôm nay nàng mặc chính là ky trang mà Hoàng đế đưa đến hôm trước, búi tóc cũng vô cùng đơn giản, toát ra dáng vẻ hào hùng anh dũng, phong thái đúng là khác xa so với lần trước.

Thế nhưng trước ánh mắt của vị Đại vương dị tộc này, Hoa Thường vẫn cảm thấy như bị ghen ở cổ họng, hình như quá mức... thân cận rồi?

Hoa Thường ghìim dây cương lại, con ngựa dưới thân thuận theo lùi ra sau vài bước, thở phò phò.

"Đại vương bận rộn nhiều việc mà vẫn còn có thời gian cười ngựa, quả là hứng thú tao nhã, bốn cung không quấy nhiễu Đại vương nữa." Hoa Thường cười gật đầu, chuẩn bị cáo từ rồi đi.

Kỹ thuật cười ngựa của Kham Bố vương rất điêu luyện. Hắn khẽ vung dây cương lên một cái, con ngựa đã nhẹ nhàng đạp bước chặn trước ngựa của Hoa Thường.

Kham Bố vương nhìn Hoa Thường rồi lên tiếng: "Có vẻ như nương nương không thích nói chuyện với bốn vương cho lắm, chẳng lẽ bốn vương đã từng đắc tội với nương nương hay sao?"

Hoa Thường nở một nụ cười chuẩn mực, từ tốn nói: "Đại vương yêu thích Hán học, đương nhiên phải biết lễ giáo đại phòng của Đại Lương ta. Đột nhiên ngài xuất hiện như vậy, lại chặn đường của bốn cung, không phải là quá đường đột hay sao?"

Kham Bố vương nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Hoa Thường, nụ cười ở khóe miệng càng rộng hơn một chút, ngữ điệu cũng mềm mỏng ái muội hơn rất nhiều: "Bốn vương yêu thích Hán học, cũng chỉ là sở thích hằng ngày, nếu nói là tinh thông thì cũng chưa đến mức đó. Bốn vương chỉ nhớ lễ giáo đại phòng chủ yếu là dành cho nữ tử chưa xuất giá, còn những thứ

khác bốn vương thật sự không hiểu rõ. Nếu nương nương nguyện ý chỉ dạy, bốn vương sẽ vô cùng vui vẻ."

Ban đầu Hoa Thường còn hoài nghi, nhưng hiện tại nhìn vẻ mặt của Kham Bố vương, nghe ngữ điệu kì quái của dị tộc, trong lòng nàng đã có tám phần chắc chắn, e là nam nhân trước mắt này có vài phần ý đồ không an phận với nàng.

Hoặc là hắn ta chỉ muốn trêu ghẹo một chút, thoả mãn nguyện vọng muốn câu dẫn nữ nhân của Hoàng đế chăng?

Nụ cười của Hoa Thường lãnh đạm hơn rất nhiều, ngữ khí càng thêm lạnh nhạt: "Nếu Đại vương muốn học Hán học, bốn cung có thể thỉnh cầu Hoàng thượng ban vài vị học sĩ kiến thức uyên bác cho Đại vương. Đây cũng là chuyện giao hảo giữa hai quốc gia, bệ hạ là người anh minh, nhất định sẽ thoả mãn tâm nguyện của Đại vương."

Làm sao Kham Bố vương có thể không nghe ra sự lạnh nhạt và uy hiếp trong lời nói của Hoa Thường được đây? Có điều hắn cũng không quan tâm lắm.

Cũng không phải như lời hắn nói là hắn chỉ biết Hán học nửa vời. Hắn hiểu rất rõ sự bảo thủ của Đại Lương, cũng hiểu rất kỹ lễ giáo đại phòng. Vì vậy, cho dù hắn có đùa bỡn vị Hiền phi nương nương xinh đẹp này ở đây, chỉ sợ vị nương nương này cũng không dám nói với người khác.

Kham Bố vương vươn tay, vô cùng tiếc nuối vì khoảng cách quá xa.

Bởi vì cả hai đang cưỡi ngựa, lại đang đứng đối diện nhau, Kham Bố vương nhú mày, tiếc nuối buông cánh tay xuống. Sau đó hắn giật dây cương, có vẻ như muốn vòng sang bên cạnh Hoa Thường.

Lan Chi vốn đi theo sau Hoa Thường, trước giờ Lan Chi vẫn luôn cơ trí, thấy Kham Bố vương và nương nương nhà mình giao phong, biết là có

chuyện không tốt, nhưng lại không dám mở miệng, nên nàng không thể làm gì khác ngoài việc chăm chú quan sát Kham Bố vương. Vừa thấy Kham Bố vương hành động, Lan Chi vội vàng thúc ngựa lên chắn trước mặt Kham Bố vương, chen vào bên phải Hoa Thường.

Kham Bố vương quay đầu ngựa, vừa vận đối đầu với Lan Chi.

Hoa Thường thấy thế rối cuộc cũng nhếch miệng cười, kéo dây cương quay về bên trái, quất roi ngựa, con ngựa bị đau liền chạy như bay.

Thanh âm Hoa Thường theo đó truyền vào tai của Kham Bố vương: "Bổn cung đi trước một bước, Đại vương bảo trọng."

Lan Chi cũng lộ ra nụ cười, xoay ngựa rời đi. Trước khi đi nàng còn nhếch khoé miệng lên, vung roi quất mạnh xuống, nhưng không phải đánh ngựa của mình mà là đánh ngựa của Kham Bố vương.

Mặc dù Lan Chi là cô gái yếu đuối, nhưng khi này nàng đã vận dụng hết sức lực toàn thân, vì thế mà con ngựa chấn kinh, suýt nữa thì nhấc vó lên hất Kham Bố vương xuống đất. Cũng may kỹ thuật cưỡi ngựa của Kham Bố vương điêu luyện, thành thực kéo dây cương, chế trụ con ngựa sắp nổi điên.

Kham Bố vương không ngờ mấy nữ tử này lại có thể làm như vậy.

Cho dù đang ở trên lưng ngựa trong thời khắc hoảng loạn, nhưng Kham Bố vương vẫn ngoái đầu nhìn theo hướng Hoa Thường phi ngựa rời đi. Ngựa chạy rất nhanh, áo choàng của nàng phiêu dật theo gió, mái tóc dài tung bay trong không trung, cực kỳ mỹ lệ.

Hiền phi, không, nghe nói nàng tên là Hoa Thường đúng không? Bất luận là bao lâu, cho dù hai mươi, ba mươi hay bốn mươi năm sau đi chăng nữa, nàng phải là nữ nhân của ta!

Kham Bố vương đang suy nghĩ gì, Hoa Thường không quan tâm. Bây giờ toàn bộ sức lực và tinh thần của nàng đều dùng để khống chế dây cương. Mới chỉ học cưỡi ngựa chưa đến một tháng, đây là lần đầu tiên nàng phi ngựa nhanh như vậy.

Thật là bất an và sợ hãi, nhưng đồng thời nội tâm của nàng cũng cảm thấy phóng khoáng tự do. Ngựa này, thảo nguyên này, tốc độ này, còn có tiếng gió vù vù bên tai.

Hoàng đế mặc y phục màu vàng sáng rất chói mắt, từ xa đã có thể nhận ra. Hoa Thường mở to mắt nhìn, hình như đội nhân mã phía trước kia là của Hoàng đế.

Hoa Thường cố gắng cẩn thận kéo dây cương, muốn giảm tốc độ nhưng dường như con ngựa không nghe lời nàng.

Thấy Hoàng đế mà không xuống ngựa, đây chắc chắn là chệch bại cuộc sống quá dài.

Thật ra Hoàng đế cũng đang đi tìm Hoa Thường. Lần này đi Tây tuần trong thời gian dài như vậy, số lần hăn ở bên cạnh bầu bạn với nàng cũng ít đi. Hôm nay hăn nghe nói nàng ra ngoài cưỡi ngựa nên hăn mới dắt ngựa đi, cũng không đem theo mấy người, đều là người thân cận.

Khoảng cách càng lúc càng gần, người của Hoàng đế cũng nhìn thấy có người đang phi ngựa lao nhanh đến, tất cả đều cẩn thận tiến lên trước vài bước, tạo thành vòng vây xung quanh Hoàng đế.

Hoa Thường thấy biện pháp ôn hoà không khống chế được con ngựa nên nàng quyết tâm dùng sức kéo chặt dây cương. Con ngựa bị đau liền nhấc chân trước lên cao, Hoa Thường đã chuẩn bị trước, ghì chặt lấy dây cương để mình không bị ngã.

Lúc này ngựa của Hoa Thường đã đến trước mặt Hoàng đế, Hoàng đế vừa liếc mắt một cái đã nhận ra Hoa Thường, lại thấy ngựa đang hung hãn, trong lòng hấn vô cùng căng thẳng. Hấn vội vàng gạt đám người phía trước ra, vươn cánh tay giúp Hoa Thường giữ chặt dây cương. Mấy tuý tùng phía sau cũng hoà hoãn lại tinh thần, vội vàng tiến lên chế trụ ngựa của Hoa Thường.

Hoàng đế thô lỗ ôm Hoa Thường xuống đất ngay lập tức, tức giận đến nổi đỏ bừng cả mặt. Hấn vốn cho rằng quý nữ Hồ Nhung nào đó đang phi ngựa, không ngờ đó lại là ái phi của mình!

"Hoa Thường! Nàng, nàng không muốn sống nữa có phải không?" Thanh âm Hoàng đế mang theo vài phần gấp gáp và nghiêm khắc.

Hoa Thường cũng bị dọa đến kinh hãi, xóc nảy một hồi nên có chút buồn nôn. Lúc này nàng nghe thấy Hoàng đế quở trách thì hơi sửng sốt. Trong ấn tượng của nàng, Hoàng đế chưa bao giờ thất thố như vậy. Nam nhân này xưa nay luôn ôn hoà ẩn nhẫn, sách lược thâm sâu. Hơn nữa hình như đây là lần đầu tiên hấn gọi cả họ tên của nàng thì phải?

Hoa Thường sửng sờ nhìn gương mặt của Hoàng đế. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng vẫn còn vài phần kinh hoàng, hơi thở đứt quãng, ngực phập phồng, tóc tai cũng trở nên lộn xộn.

Hoàng đế cũng sửng sốt một chút. Trong ấn tượng của hấn, rất hiếm khi thấy nàng mỏng manh như thế này. Tuy phong thái anh dũng nhưng mang theo biểu tình yếu đuối ỷ lại, khiến trái tim hấn xúc động đập liên hồi.

"Nường nường, nường nường, người không sao chứ?... Hoàng thượng?" Lúc này, Lan Chi và vài cung nữ rút cuộc cũng đuổi kịp, thấy Hoa Thường không sao, Hoàng đế lại đang đứng một bên, liền vội vã xuống ngựa hành lễ.

Hoàng đế thấy đoàn người vội vàng như vậy, trong lòng biết chắc hẳn đã có biến cố xảy ra. Đang ở bên ngoài nên hắn không tiện hỏi nhiều, trực tiếp ôm Hoa Thường lên ngựa của mình, lên tiếng nói: "Được rồi, trở về hết đi."

Hoa Thường ngồi trước Hoàng đế, nàng bị giam trong lồng ngực vững chãi của hắn, cảm thấy yên ổn một cách lạ thường. Nàng buông lỏng toàn thân rồi tựa vào lòng Hoàng đế.

Hoàng đế một tay kéo dây cương, một tay ôm chặt eo Hoa Thường.

TU THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 141 - Tận Tình

Edit: Xuân Tu viện.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Hoàng đế trực tiếp bế Hoa Thường trở về lều chiến của mình, sắc mặt hẩn âm u, phát tay đuổi hạ nhân đi.

Những người khác đều thấy hơi lo lắng, không biết đã xảy ra chuyện gì, duy chỉ có Trần Hỉ vẫn cười tủm tỉm như trước. Sau khi ra khỏi lều chiến, ông nhỏ giọng phân phó tiểu thái giám đi chuẩn bị nước.

Tuy rằng dáng vẻ của Hiền phi nương nương khá chật vật, nhưng trong mắt Hoàng thượng, ngoại trừ lo lắng và phần nộ ra, còn ẩn chứa dự vọng sâu kín.

Hôm nay Hiền phi nương nương yếu đuối như vậy cũng thật hiếm thấy. Tuy nàng mặc y phục với tư thế hiên ngang oai hùng nhưng sự mỏng manh thì lại toát từ trong nội tâm ra ngoài, sao Hoàng thượng có thể không động lòng được đây? Vốn dĩ nàng là bảo bối trong lòng hẩn mà.

Trần Hỉ híp mắt cười cười, đi thêm vài bước, cách xa lều chiến hơn một chút. Đừng chỉ xem ông là hoạn quan, ông đã thấy chuyện nam nữ nhiều rồi. Tuy không dám khẳng định là ông nắm rõ tâm tư của Hoàng thượng như trong lòng bàn tay nhưng ông cũng có thể nhìn ra được bảy tám phần. Ánh mắt kia của Hoàng đế ẩn chứa thứ gì đó mà trước nay ông chưa bao giờ thấy.

Là yêu thương và chiếm hữu.

Trong lều chiên.

Hoàng đế đặt Hoa Thường lên giường, trên mặt hắn vẫn còn sót lại vẻ giận dữ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Hoa Thường, trầm giọng nói: "Bây giờ nàng nói đi, vì sao lại phóng ngựa như vậy? Vừa rời cung là nàng liền khinh suất cuồng loạn như thế, nếu có gì bất trắc xảy ra, trẫm xem thử nàng ăn nói như thế nào!"

Hoa Thường cũng thật sự chột dạ, vẻ mặt nhận sai, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp biết sai rồi, Hoàng thượng bớt giận."

Hoàng đế không kiên nhẫn nói: "Bây giờ nàng nói lời này thì còn ý nghĩa gì nữa? Trẫm hỏi nàng là vì sao phóng ngựa?" Hoàng đế chậm rãi đến gần Hoa Thường, mang theo cảm giác áp bức nặng nề, ẩn trong giọng nói trầm thấp là sự tức tối đến muốn thổ huyết: "Tịch mịch sao? Hay là nàng chán sống rồi?"

Hoa Thường hơi hoảng loạn khi nhìn đôi mắt của Hoàng đế gần trong gang tấc. Đôi mắt ấy đen láy giống như có thể nhìn xuyên thấu lòng người, hơi thở ấm áp quá, gần quá. Không ổn rồi, khoảng cách này quá gần.

Dường như Hoa Thường không chịu nổi cảm giác áp bức ấy, tránh né không mở mắt ra, khẽ nói: "Tịch mịch gì đâu chứ, Hoàng thượng lại nói những lời mà thần thiếp nghe không hiểu rồi. Hoàng thượng ở bên cạnh thần thiếp, thần thiếp chưa bao giờ cảm thấy tịch mịch. Hơn nữa không phải thần thiếp cố ý phóng ngựa chạy như bay..."

Hoàng đế càng tiến sát vào, Hoa Thường buộc lòng phải ngựa ra sau, hầu như cả người nàng đều bị Hoàng đế vây lại.

Hoàng đế thấy Hoa Thường vì ngựa ra sau mà để lộ ra cần cổ thon dài trắng nõn, ánh mắt hắn u ám nặng nề: "Có nhiều lúc, bởi vì khoảng cách

gần cho nên mới càng thêm tịch mịch. Thỉnh thoảng trầm cũng có cảm giác như vậy, chẳng lẽ Thường nhi không có sao?" Giọng nói của Hoàng đế vang lên bên tai Hoa Thường, hơi thở phà vào vành tai, khiến nàng không tự chủ mà run lên một cái.

Hoa Thường vốn bị kinh hoảng do phóng ngựa nên cả người mềm nhũn vô lực. Bây giờ nàng lại bị Hoàng đế trêu chọc như vậy, suýt chút nữa thì nàng đã ngã ngựa ra giường.

Hoa Thường vội vàng nghiêng đầu, tránh khỏi hơi thở nóng hổi của Hoàng đế. Hình như nàng cũng cảm nhận được tâm trạng của Hoàng đế lúc này. Hắn lo lắng, giận dữ vì việc nàng phóng ngựa, và động tâm trước sự yếu ớt của nàng...

Gương mặt Hoa Thường vốn đã đỏ, bây giờ vì ngượng ngùng nên càng lúc càng nóng ran lên. Nàng cũng không dám nhìn thẳng vào Hoàng đế, đành phải bắt đầu lảng sang chuyện khác: "Chuyện đó... Lúc thần thiếp phi ngựa đã gặp Kham Bố vương, Kham Bố vương hẳn... Cứ chỉ tùy tiện, thần thiếp hoảng hốt một phen, lập tức phóng ngựa rời đi, kết quả là..."

Sắc mặt Hoàng đế lập tức trầm xuống. Bất kỳ nam nhân nào khi nghe thấy chuyện nam nhân khác có cử chỉ tùy tiện với nữ nhân của mình, thì chắc chắn sẽ vô cùng không vui, huống chi hắn còn là Hoàng đế!

"Kham Bố vương?" Giọng nói Hoàng đế lại trầm thấp thêm một lần nữa. Sau đó hắn chậm rãi nâng mắt lên nhìn Hoa Thường, vươn tay ra, ngón trỏ nhẹ nhàng lướt qua gò má nàng, thanh âm kèm theo mấy phần u ám: "Hắn làm gì nàng?"

Hoa Thường thấy Hoàng đế thật sự tức giận thì cả kinh trong lòng, liền vội vàng nói: "Hoàng thượng, hắn cũng không làm gì cả, chỉ là trong lời nói và thái độ của hắn lộ ra vài phần si niệm (si mê + nhung nhớ) mà

thôi. Thần thiếp thấy thế liền quát lớn Kham Bố vương, sau đó thì phóng ngựa chạy đi."

Vẻ mặt của Hoàng đế không chút thay đổi, cả người đè ép xuống. Hoa Thường bị áp đảo trên giường, búi tóc buộc đơn giản nên bị bung ra.

Ngón tay Hoàng đế từ từ di chuyển xuống phía dưới, lướt qua cảm rồi đến cổ: "Đụng phải nơi này sao?"

Hoa Thường hít sâu vào một hơi, nam nhân này nghe không hiểu tiếng người sao? Nàng đành phải giải thích lại lần nữa: "Hoàng thượng, Kham Bố vương không có đụng tới thần thiếp!"

Ngón tay Hoàng đế lại tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, khi đến cạnh hông Hoa Thường thì hần dùng sức kéo đai lưng của nàng ra.

Hoa Thường ngây ngốc, nàng theo bản năng bắt lấy tay của Hoàng đế, sợ hãi kêu lên: "Hoàng thượng!"

Hoàng đế không để ý đến Hoa Thường, một tay đè ép bả vai của nàng, một tay thì tiếp tục kéo xiêm y. Chẳng mấy chốc, trang phục cưỡi ngựa của nàng đã tán loạn bốn phía, để lộ ra chiếc yếm màu xanh biếc và da thịt mềm mại.

Thể trạng Hoa Thường khá yếu ớt, nàng không còn một chút sức lực để phản kháng, chỉ có thể thở hổn hển thì thào: "Hoàng thượng, người làm gì vậy? Người mau buông ra... Bây giờ vẫn là ban ngày đó..."

Hoàng đế cúi đầu, in dấu môi cột nhả lên mặt và cổ Hoa Thường, thở gấp trả lời: "Kham Bố có thể đùa giỡn nàng vào ban ngày, chẳng lẽ trẫm không thể làm vậy vào ban ngày sao?"

Hoa Thường khẽ cắn môi, cảm thấy hổ thẹn mà thở hổn hển. Thường xuyên nhắc tới một nam nhân khác khi đang ở trên giường, tình huống này

nàng chưa từng trải qua bao giờ. Việc này không chỉ khiến nam nhân trước mắt máu nóng sục sôi, mà còn làm cho Hoa Thường cảm thấy hồ thẹn một cách khó hiểu. Khuôn mặt nàng càng lúc càng nóng lên, gần như cả người đã nóng đến mức muốn bốc cháy.

"Hoàng thượng..." Hoa Thường yếu ớt than nhẹ kèm theo tiếng khóc nỉ non, vành mắt đã nhanh chóng đỏ hoe.

Dường như Hoàng đế càng thêm kích động, bàn tay to rộng dịu dàng vuốt ve khuôn mặt mềm mại của Hoa Thường, tay kia dùng sức kéo tiết khố (quần lót) của nàng xuống...

"Đừng mà, a..." Sự phản kháng và tiếng kêu sợ hãi của Hoa Thường đều bị Hoàng đế nuốt trọn bằng nụ hôn sâu. Thân thể trần trụi đầy sức quyến rũ nam tính của hắn áp sát xuống người nàng, cơ ngực căng tràn sức sống phập phồng trước mặt, cánh tay rắn chắc của hắn giữ lấy bờ vai trơn bóng của nàng...

Hoa Thường chỉ có thể bị động tuân theo sự dẫn dắt của Hoàng đế và thấp giọng rên rỉ...

~~~~~ Đường phân cách kết thúc cảnh H mờ ám ~~~~~

Hoàng đế thần thanh khí爽 ngồi dậy, tiện tay cầm lấy trung y ở giá áo bên cạnh mặc vào, sau đó tùy ý phủ thêm áo ngoài.

Hoa Thường vẫn không có cách nào lấy lại hơi thở bình ổn, cả người mệt đến mức không cử động nổi, ngay cả ngón tay cũng trở nên cứng đờ.

Hoàng đế cúi đầu cười, bàn tay dày rộng nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể vẫn còn dư vị của Hoa Thường. Hoa Thường miễn cưỡng cảm run lên, Hoàng đế thấy thế thì thấp giọng cười nói: "Trẫm bảo người đưa nước vào nhé."

Hoa Thường vội vàng bắt lấy tay của Hoàng đế, gương mặt lộ vẻ bất đắc dĩ: "Không được... Ban ngày ban mặt... Để cho người khác biết được thì sau này thần thiếp còn mặt mũi nào nữa!"

Hoàng đế cười thành tiếng, cúi đầu tới gần Hoa Thường: "Không thể nào bọn họ lại không biết được. Hai người chúng ta ở trong này lâu như vậy, nói không có chuyện gì xảy ra thì ai mà tin được chứ. Huống chi, có lẽ Trần Hỉ cũng đoán được, hẳn là đã chuẩn bị nước xong rồi."

Khuôn mặt Hoa Thường càng thêm đỏ bừng, cuốn chăn loạn xạ để che người mình lại.

Bàn tay Hoàng đế vẫn cứ lưu luyến đầu vai và xương quai xanh của Hoa Thường, xúc cảm từ da thịt non mềm khiến người ta yêu thích không đành buông tay.

Hoa Thường hai mươi bốn tuổi quả là thời điểm đẹp nhất của nữ nhân, là lúc có phong vận [1] nhất, phát triển hoàn toàn, dáng người nảy nở, hiểu được niềm vui của chuyện giường chiếu, Hoàng đế không kiềm chế được cũng là lẽ thường tình.

[1] Phong vận: Dáng vẻ thù mị thướt tha lả lướt.

Có điều ban ngày tuyên dâm, hình như đây là lần đầu tiên. Hoàng đế cười cười, nếu như hiện tại đang ở trong cung, với bản tính cứng nhắc và khuôn phép của Thường nhi, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép hân cận rõ như thế.

Hoàng đế khẽ vuốt đầu Hoa Thường, dịu dàng nói: "Thường nhi nghỉ ngơi cho tốt đi, có chuyện gì thì gọi Trần Hỉ. Trẫm ra ngoài một chút, xử lý vài chuyện công vụ."

Hoa Thường ước gì Hoàng đế mau mau rời khỏi đây, bầu không khí như vậy thật sự quá kỳ quái rồi! Hoàng đế chưa bao giờ phóng túng và nổi

hứng cuồng nhiệt như vậy, khiến Hoa Thường không chịu nổi...

"Vâng, Hoàng thượng." Hoa Thường ngoan ngoãn đáp lời.

Hoàng đế vén rèm đi ra khỏi lều chiêm, một luồng gió lạnh phả vào mặt hắn.

Trần Hỉ canh giữ ở bên ngoài cũng đã "mắt nhìn sáu đường, tai nghe tám hướng", thấy Hoàng đế bước ra, ông vội vàng tiến lên dâng áo choàng rồi khom người nói: "Sao Hoàng thượng ra ngoài mà ăn mặc mỏng manh như vậy? Mấy ngày trước người còn nhiễm phong hàn, nếu lại không cẩn thận để bị bệnh tiếp, thì nô tài biết ăn nói thế nào với Thái hậu nương nương đây!"

Hoàng đế phủ thêm áo choàng, cười nói: "Không sao. Người canh giữ ở chỗ này đi, Hiền phi vẫn còn nghỉ ngơi bên trong. Trẫm đến phòng nghị sự, người phái người đi thông báo cho Mã Uân đến yết kiến trẫm."

Trần Hỉ khom người đáp vâng.

Mã Uân nhận được ý chỉ thì vội vàng chạy tới phòng nghị sự, ông và Hoàng đế gặp mặt trao đổi với nhau thật sự không nhiều lắm. Từ khi đến Tây Bắc, Hoàng đế chỉ triệu kiến ông hai ba lần, mà với chút thời gian ấy thì cũng không thể bồi đắp cho tình cảm thêm sâu đậm. Đương nhiên Mã Uân hi vọng quan hệ giữa ông và Hoàng đế có thể tiến gần hơn một chút để ông có dịp thể hiện năng lực với Hoàng đế, tỏ rõ sự trung thành của mình.

"Thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế buông quyển sách trong tay xuống, nghiêm túc nói: "Ái khanh miễn lễ, ban ngồi."

Mã Uân kính cẩn ngồi một nửa trên ghế dựa, hơi cúi đầu nghe thánh huấn (nghe Hoàng đế dạy dỗ và chỉ bảo).

Hoàng đế chậm rãi cầm chén trà lên nhấp một ngụm, Mã Uân đột nhiên cả kinh, Hoàng đế không bảo cung nhân rót trà cho ông! Đây là ý gì? Bất mãn sao? Trong lòng Mã Uân bỗng trở nên sợ hãi.

Hoàng đế đặt chén trà xuống, đồ sứ và bàn gỗ va chạm vào nhau tạo nên tiếng động cực kỳ thanh thúy, nhưng rơi vào tai Mã Uân lại không tuyệt vời như vậy.

"Mã Tướng quân." Hoàng đế thản nhiên mở miệng.

Mã Uân vội vàng lên tiếng trả lời: "Có thần."

"Ái khanh ở Tây Bắc đã được bảy tám năm rồi nhỉ? Không biết ái khanh thấy Kham Bố vương ra sao?" Ánh mắt Hoàng đế thâm trầm, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi, mang theo vài phần ý vị khác lạ.

Mã Uân nhớ lại việc Hoàng đế đã từng tán thưởng Kham Bố vương, nên ông cân nhắc một chút rồi trả lời: "Tuy Kham Bố vương còn trẻ tuổi nhưng cực kỳ dũng cảm, tài đức sáng suốt, ở Hồ Nhung nhận được sự kính yêu, là một kẻ địch hùng mạnh."

Hoàng đế khẽ cười một tiếng, sau đó chậm rãi thu lại nụ cười, thanh âm lạnh lẽo: "Lời này của ngươi, trẫm chỉ thích một từ cuối cùng: Kẻ địch! Những cái khác trẫm không thích nghe, hiểu chưa?"

Mã Uân lại cả kinh, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội: "Vâng, thần đã rõ." Ông thắc mắc trong lòng, vì sao Hoàng đế lại thay đổi thái độ nhanh như vậy.

Hoàng đế cười ha hả, nhẹ giọng nói: "Mã Uân, ngươi ở Tây Bắc phải nhớ kỹ chuyện này, mình ước gì đó đều là rỗng tuếch cả. Nếu Hồ Nhung có một chút động thái nào, ngươi lập tức phản công mạnh mẽ cho trẫm!"

Mã Uân khẩu đầu trả lời: "Vâng!" Sau đó ông từ từ ngẩng đầu lên, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ, nếu như Hồ Nhung vẫn không có hành động gì thì sao?"

Ánh mắt lạnh băng của Hoàng đế chuyển sang nhìn Mã Uân, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi: "Người là Tướng quân, còn cần trăm dạy người sao?"

Sau lưng Mã Uân đổ đầy mồ hôi lạnh, ông khẩu đầu một cái thật sâu: "Vâng, thần đã rõ."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 142 - Hồi Cung

Chắc là do tâm lý con người tác động nên có vẻ quãng đường quay về kinh thành trở nên ngắn hơn rất nhiều. Thân thể mỗi một cũng không thể ngăn nổi tinh thần phấn chấn của mọi người, giống như bước được một bước lại muốn nhanh chóng bước thêm bước tiếp theo vậy.

"Về nhà ăn tết", bốn chữ này đối với mọi người mà nói, như một loại ma lực không sao tả được. Nó thúc giục họ, khích lệ họ, khiến họ trở nên hứng khởi, tràn đầy nhuệ khí.

Hoa Thường ngồi trong xe ngựa, tinh thần hăng hái lên rất nhiều. Khí hậu lúc này vô cùng lạnh giá, thảo nguyên mênh mông nên gió lại càng lớn hơn, thổi vù vù từng đợt.

Một thái giám cười ngựa đi đến bên cạnh xa giá của Hoa Thường, cất giọng nói: "Hiền phi nương nương cát tường, Hoàng thượng mời người đến ngự giá dùng bữa trưa."

Nghe thấy hai chữ "Hoàng thượng", gương mặt Hoa Thường liền đỏ lên. Nàng nhớ tới hành động càn rỡ trong lầu chiên ban ngày hôm đó, khụ khụ hai tiếng rồi mới trả lời: "Bốn cung biết rồi. Người quay về hầu hạ Hoàng thượng đi, lát nữa bốn cung sẽ qua đó."

"Vâng, nương nương." Thái giám thúc ngựa chạy như bay trở về.

Hoa Thường sờ sờ khuôn mặt ửng đỏ của mình, trong lòng vừa ngọt ngào vừa bức mình vừa xấu hổ. Từ sau ngày đó, dường như Hoàng đế càng thích trêu đùa nàng hơn, ăn ngủ đều cùng nhau không rời. Ánh mắt của

hoàng thân quốc thích khi nhìn nàng cũng thay đổi, như thể bọn họ càng thêm kính sợ nàng vậy.

Thượng kinh.

Mặc dù vào mùa đông xơ xác nhưng kinh thành vẫn vô cùng náo nhiệt, người đến người đi tấp nập. Bởi vì sắp đến cuối năm nên người dân vùng khác đến đây thăm bằng hữu, thân nhân ngày càng nhiều hơn. Thế nhưng hôm nay các gian hàng và quán xá trên đường đều đóng cửa, nguyên nhân đương nhiên là thánh giá hồi kinh rồi.

Hoàng cung hào khí ngất trời không chút thay đổi. Tòa cung điện sừng sững uy nghi tráng lệ ở đô thành lớn nhất thiên hạ này vẫn duy trì phong độ trước sau như một của nó, tựa như có thể tồn tại vĩnh viễn cùng với đất trời.

Hoa Thường bước xuống xe ngựa, chân mang ủng thật dày đi trên con đường lát đá màu xanh, trong lòng dâng lên một cảm giác thật khó tả. Trước đây nàng đều mặc cung trang đi trên con đường này nhưng lại không có cảm giác như bây giờ.

Không khí mùa đông ở thượng kinh khô hanh, dường như không có một chút gió nào, mỗi khi thở ra thì hơi thở liền hóa thành một làn khói trắng bay bay.

Đôi môi Hoa Thường gợi lên ý cười, quả nhiên nàng vẫn thích hợp với tòa cung điện này nhất.

Kiếp trước nàng kiên cường, dũng cảm, độc lập, thậm chí là tàn bạo, nhưng kiếp này nàng đã trở thành một con chim hoàng yến, tay trái gà không chặt. Nếu như nàng sống trong gia đình bình dân hoặc ở biên cảnh Nam Man, chỉ sợ nàng không sống quá ba ngày.

Bước vào Thượng Dương cung, Hoa Thường thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, đây là nơi chốn của nàng, là nhà của nàng.

"Cung nghênh nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế." Cung nhân quỳ xuống đất nghênh đón chủ tử trở về sau một thời gian dài xuất cung. Hoa Thường đưa mắt nhìn thẳng một đường, khoan thai đi qua đám người hầu hạ.

"Tần thiếp tham kiến nương nương, nương nương cát tường!" Ngọc Quý tần và An Mỹ nhân cũng đứng trước cửa, hơi nhún người hành lễ.

Hoa Thường bước nhanh về phía trước, vươn tay ngăn cản, nhỏ giọng nói: "Hai vị muội muội không cần đa lễ, thân thể các người nặng nề, nên lấy hoàng tử làm trọng."

Bụng của hai người đã gần tám tháng, dù gặp Đế Hậu cũng không cần hành lễ thì sao Hoa Thường có thể để hai nàng hành lễ với mình được đây?

Ngọc Quý tần còn nhỏ tuổi nên càng thêm vất vả trong giai đoạn mang thai. Thân thể nàng không những không béo lên, trái lại còn gầy đi. Hoa Thường nhìn ánh mắt chờ mong của Ngọc Quý tần, cười nói: "Ngọc muội muội gầy đi rất nhiều. Ở thảo nguyên bốn cung còn cam đoan với Mã Tướng quân rằng Ngọc muội muội mọi thứ đều tốt. Bây giờ nhìn xem, bốn cung trở về thấy Ngọc muội muội thế này giống như vả vào mặt của bốn cung vậy. Nếu để Mã Tướng quân biết được, e là sẽ oán trách bốn cung mất."

Ngọc Quý tần vừa nghe đến tin tức của phụ thân, tinh thần lập tức phấn chấn lên rất nhiều, nhỏ giọng nói: "Phụ thân tần thiếp có khỏe không? Tây Bắc lạnh lẽo, tần thiếp lo lắng, nhưng lại không giúp được gì."

Hoa Thường vỗ vỗ mu bàn tay của Ngọc Quý tần, an ủi nói: "Mã Tướng quân tất cả đều tốt, Hoàng thượng cũng ủy thác trọng trách cho ông ấy, muội cứ yên tâm."

Dù sao tuổi của Ngọc Quý tần cũng còn nhỏ, khi mới tiến cung thì không sao, nhưng bây giờ nàng mang thai mệt mỏi, trong cung lại nghiêm ngặt tịch mịch, cho nên nàng bắt đầu cảm thấy nhớ nhung người nhà. Hiện tại nàng nghe được tin tức của phụ thân, cũng coi như là được giải toả nỗi khổ tương tư rồi.

Hoa Thường nhìn dáng vẻ của Ngọc Quý tần, thật sự có chút thương tiếc. Dù sao thì Ngọc Quý tần cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi.

Hoa Thường quay đầu nhìn An Mỹ nhân, ôn nhu nói: "An muội muội tất cả vẫn tốt chứ? Thời gian bốn cung xuất cung cũng không ngắn, các người lại không tự chăm sóc bản thân. Ta thấy các người đều gầy đi rất nhiều, là do cung nhân hầu hạ không tốt sao?"

An Mỹ nhân lắc đầu, kính cẩn nhu thuận nói: "Tần thiếp tất cả đều mạnh khỏe, các cung nhân hầu hạ cũng rất cẩn thận chu đáo."

Hoa Thường không nói gì thêm, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay An Mỹ nhân, sau đó mọi người cùng đi vào điện.

Hỏi vài câu quan tâm đơn giản rồi Hoa Thường cho Ngọc Quý tần và An Mỹ nhân trở về tấm điện của các nàng nghỉ ngơi. Bụng các nàng đều đã lớn, nếu ở bên ngoài có chuyện gì bất trắc xảy ra thì chính là gây ra họa lớn rồi.

Ngọc Quý tần và An Mỹ nhân vừa mới rời đi thì Cốc Hương liền tiến vào nói: "Nương nương, Thăm Thục phi đến."

Động tác uống trà của Hoa Thường hơi ngừng lại một chút, sau đó nàng nhàn nhạt nói: "Mời Thục phi tỷ tỷ vào đi." Hoa Thường phất tay một cái, Lan Chi ngầm hiểu, liền cho các cung nhân xung quanh lui xuống hết, chỉ để lại hai người đáng tin cậy.

Thẩm Thục phi không có gì thay đổi, vẫn là dáng vẻ yếu điệu như trước, uyển chuyển phong tình, là mỹ nhân xinh đẹp nhất, khi cười lộ ra vẻ yêu kiều vô cùng khả ái: "Muội muội đã về rồi, trên đường đi mọi chuyện có tốt không?"

Hoa Thường ôn nhuận cười nói: "Tất cả đều tốt, nhọc lòng tỷ tỷ quan tâm rồi."

Thẩm Thục phi ngồi xuống, vô cùng tự nhiên mà nâng chung trà lên uống một ngụm, sau đó cười nói: "Muội muội, quả nhiên là người đi trà lạnh, đây chẳng phải là trà Long Tĩnh của năm ngoái sao? Nội phủ cũng thật là, thấy muội không ở đây liền tắc trách như vậy, đến cả trà mới tiến cống năm nay cũng không dâng lên phần nào!"

Hoa Thường không để ý lắm nói: "Đây cũng không phải là chuyện gì lớn, chẳng qua mấy nô tài làm việc cẩu thả mà thôi, sau này dạy dỗ một chút, chắc chắn sẽ khiến bọn họ nhớ suốt đời. Trong cung này, cho đến bây giờ, sợ nhất cũng không phải là bị nô tài làm khó hay coi thường, sợ nhất chính là bị tỷ muội thân thiết phản bội..."

Thẩm Thục phi thu lại ý cười bên khóe môi, nghe ngữ khí của Hoa Thường có chút không thích hợp. Nàng ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, trong điện này chỉ có vài cung nhân, hơn nữa tất cả đều là những khuôn mặt mà nàng có thể nhận ra. Điều này nói rõ bọn họ đều là tâm phúc của Hoa Thường, có địa vị thường xuyên xuất hiện bên cạnh Hoa Thường.

Sắc mặt Thẩm Thục phi trầm xuống, ánh mắt liền tập trung lên trên người Cốc Hương đang đứng phía sau Hoa Thường.

Cốc Hương vẫn giống như trước, yên lặng cúi đầu, hai tay đan lại một chỗ. Đúng rồi, là nàng ấy, là cô nương vẫn luôn không bắt mắt này.

Trong nháy mắt Thẩm Thục phi lập tức hiểu rõ. Tất cả những việc nàng làm khi Hoàng thượng Tây tuần không thể tránh khỏi tai mắt của cung

nữ này.

Hoa Thường chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cạnh lư hương, khảy một chút hương liệu bên trong, lập tức mùi hương bay ra. Hoa Thường nhìn lư hương cười cười nói: "Tỷ tỷ, ta còn nhớ, Ôn muội muội là người lịch sự tao nhã nhất, cho nên nghiên cứu rất kỹ về huân hương. Long não [1] này tuy bình thường nhưng lại là thứ nàng ấy yêu thích nhất, tỷ có thấy mùi hương này quen thuộc không? Chắc cũng đã lâu Tiêu Phòng cung chưa dùng long não rồi nhỉ?"

[1] Long não: Còn gọi là băng phiến có tác dụng xua đuổi côn trùng, mỗi một, rậm rạp trong tủ quần áo. Băng phiến gồm 2 loại: Loại cũ: được sản xuất từ hóa chất Naphthalen, điều chế từ than đá hoặc từ quá trình tinh chế dầu hỏa. Loại mới: được làm từ hóa chất Diclorobenzen, có thể bị ngộ độc dẫn đến tử vong nếu sử dụng không đúng cách.

Sắc mặt Thấm Thục phi nặng nề, sau đó nàng cố gắng nở nụ cười ôn nhu: "Muội muội người vẫn luôn là người vô cùng thông tuệ, xuất thân hay phẩm cách thì đều không thể chê trách được gì. Mặc dù người vào một đầm nước đục như hậu cung này, nhưng vẫn luôn gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, nên càng khiến cho Hoàng thượng ngưỡng mộ sâu đậm. Ta lập tức liền biết, không giấu được người cả đời."

Hoa Thường cười nhạt, giọng nói nhẹ nhàng: "Đồ chỗ Ôn muội muội đều là cực tốt, đáng tiếc tuổi nàng ấy còn trẻ. Thục phi tỷ tỷ ở Vương phủ và hậu cung đã lâu, Ôn muội muội muốn làm gì, đã làm gì, tin rằng không tránh khỏi tuệ nhãn của Thục phi tỷ tỷ. Chỉ là trước kia ta vẫn luôn không muốn tin mà thôi. Hiện giờ cũng coi như là chặt đứt ý niệm đó, có cái công đạo."

Thấm Thục phi quật cường ngẩng đầu, lưng thẳng tắp, kiêu ngạo không đổi: "Người căn bản không hiểu, những thứ người có được khiến

cho người khác đổ kị biết bao nhiêu. Hoa Thường, người căn bản là không hiểu được."

Hoa Thường thu lại ý cười trên mặt, yên lặng nhìn Thấm Thục phi một lúc rồi nói: "Hậu cung này kẻ đến người đi, sủng ái này thay đổi bốn mùa, người chỉ là vì đổ kị với ta thôi sao? Lấy sắc thị quân, sắc suy tình mỏng [2], người và ta đều sẽ có một ngày bị thất sủng! Người muốn nhìn thấy ta thống khổ như vậy sao?"

[2] Dùng sắc đẹp để hầu hạ bên cạnh Hoàng đế, nhan sắc giảm sút thì tình cảm cũng nhạt đi.

Thấm Thục phi nghe xong cười haha, lệ trong đôi mắt hẹp dài linh động kia chậm rãi tuôn rơi. Thấm Thục phi nhẹ nhàng nâng tay áo lên lau lau khóe mi, ôn nhu nói: "Cho nên ta mới nói căn bản là người không hiểu. Hoa Thường, người không hiểu đâu."

Thấm Thục phi dứt lời, lập tức vịn tay cung nữ bên cạnh đi ra khỏi Thượng Dương cung.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 143 - Nghiêm Tu Nghi

Nhũ mẫu ôm Tứ Công chúa đến, nữ hài nho nhỏ được bao bọc thành một cuộn tròn vo, con bé sợ hãi nhìn Hoa Thường, thanh âm nhỏ nhẹ: "Tham kiến mẫu phi, mẫu phi cát tường."

Có lẽ đã lâu chưa thấy Hoa Thường nên Tứ Công chúa có chút sợ người lạ. Lòng Hoa Thường mềm hẳn đi, vỗ tay một cái, ôn nhu nói: "Viện nhi, đến đây với mẫu phi nào."

Nhũ mẫu vội đặt Tứ Công chúa xuống, Tứ Công chúa lão đảo lắc lư chạy bước nhỏ vào lòng Hoa Thường.

Hoa Thường lộ ra nét cười, vui mừng nói: "Người thì nhỏ nhưng sức lực lại không nhỏ chút nào." Sau đó nàng ngẩng đầu nói với nhũ mẫu: "Viện nhi cũng không còn nhỏ nữa, đã sắp là hài tử ba tuổi rồi, đừng bế con bé cả ngày như vậy, để cho nó tự đi, tự chạy, cũng đừng sợ nó bị ngã, có đứa trẻ nào mà không vấp ngã vài lần đâu."

Nhũ mẫu hành lễ đáp vâng, sau đó cười nói: "Dù sao Công chúa cũng là nữ hài, nếu bị ngã nặng, lưu lại vết sẹo thì sẽ vô cùng khó coi, vậy nên nô tỳ trông nom hơi nghiêm ngặt một chút. Bản thân Công chúa cũng là một nữ hài an tĩnh, vô cùng hiểu chuyện. Trong lúc nương nương đi Tây tuần, mỗi ngày tiểu Công chúa đều nhớ đến người."

Hoa Thường ôm Tứ Công chúa vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cho hài tử, cười nói: "Bốn cung không có ở đây, ít nhiều gì thì Viện nhi cũng được người chăm sóc. Lan Chi, thưởng!"

Lan Chi hành lễ đáp ứng, nhũ mẫu vui mừng quỳ xuống, dập đầu tạ ơn.

Sau khi hồi cung thì càng có nhiều việc để xử lý khiến nàng bận rộn cả ngày. Các cung đến thỉnh an, phân phát lễ vật, mọi chuyện vô cùng rối ren nhốn nháo. Hơn nữa, lại đúng vào dịp cuối năm, không khí náo nhiệt nhưng cũng không tránh khỏi kèm theo vài phần mệt mỏi.

Hoa Thường bận bịu suốt ba bốn ngày, bây giờ mới được rảnh rỗi.

Tuy rằng bụng của An Mỹ nhân đã tám tháng, nhưng nàng vẫn ngày ngày đến thỉnh an, cung kính như lúc ban đầu. Hoa Thường đã nói An Mỹ nhân vài lần, nhưng thấy nàng ấy không nghe thì cũng đành thôi. Dù sao từ hậu điện đến chính điện cũng chỉ có vài bước chân, xem như là để cho thai phụ tản bộ vậy.

An Mỹ nhân ngồi trên nhuyễn tháp, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Nương nương, nghe nói Nghiêm Tu nghi ở Trữ Tú cung bị bệnh nặng."

Hoa Thường nhướn mày nói: "Nếu muội không nhắc đến Nghiêm Tu nghi, có lẽ bốn cung cũng sắp quên người này rồi. Nàng ấy luôn luôn ở ẩn trong phòng, cũng có quan hệ khá gần gũi với Thượng Dương cung của chúng ta. Bốn cung đi lâu như vậy, không biết tình hình gần đây của nàng ấy thế nào. Huống chi, không phải Nghiêm Tu nghi vẫn luôn bị bệnh hay sao? Mọi người rất ít khi thấy nàng ấy."

An Mỹ nhân đắn đo một chút, cẩn thận từng li từng tí nói: "Lúc nương nương không có ở đây, Nghiêm Tu nghi rất chăm lo cho tần thiếp. Khoảng thời gian Hoàng thượng đi Tây tuần, sức khỏe của nàng ấy chuyển biến tốt lên rất nhiều, không bỏ một buổi thỉnh an nào. Chỉ là... sau khi Hoàng thượng trở về, Nghiêm Tu nghi lại bắt đầu bị bệnh. Hơn nữa, có vẻ như bệnh rất nặng, tần thiếp cảm thấy có chút kỳ quái, cũng có chút lo lắng."

Hoa Thường hơi nhú mào, lên tiếng hỏi: "Ý của muội là, trong lúc Hoàng thượng đi Tây tuần thì sức khỏe của Nghiêm Tu nghi có nhiều khởi sắc. Bây giờ Hoàng thượng trở về, nàng ấy lại bị bệnh nặng sao?"

An Mỹ nhân gật gật đầu.

Hoa Thường dăm chiêu, hồi tưởng lại nhiều chuyện lúc Nghiêm Tu nghi mới vào cung, quả nhiên là rất kỳ quái.

Hoa Thường trầm ngâm một chút, sau đó nàng nói với An Mỹ nhân: "Muội đừng quan tâm đến chuyện này nữa. Ngày mai bốn cung sẽ đi thăm nàng ấy một chút. Muội phải dưỡng thai cho cẩn thận, lấy hoàng tự làm trọng."

An Mỹ nhân phúc thân hành lễ.

Ngày hôm sau.

Sau khi thỉnh an từ Vị Ương cung ra, Hoa Thường liền lên kiệu đến Trữ Tú cung.

Trong lục cung, thật ra Hoa Thường thích phong cách kiến trúc ở Trữ Tú cung nhất, mang theo vài phần tao nhã và tinh xảo của vùng sông nước phương Nam, hoàn toàn khác biệt với không khí cổ xưa ở Thượng Dương cung.

Hiện tại, Nghiêm Tu nghi ngụ ở chính điện của Trữ Tú cung, còn trắc điện là nơi ở của Chu Mỹ nhân vừa mới tiến cung trong đợt tuyển tú lần trước. Cảm giác tồn tại của hai người này đều không cao, nhìn qua trông Trữ Tú cung có chút an tĩnh và hoang vắng.

Hoa Thường vịn tay Thược Dược bước vào cửa lớn chính điện, cung nhân gác cửa cẩn thận vén màn lên, nhẹ giọng hành lễ vấn an: "Hiền phi

nường nường cát tường, nường nường nô tỳ bị bệnh nặng, không thể ngồi dậy, mong nường nường khoan thứ."

Hoa Thường lắc đầu nói: "Bổn cung vốn là nghe tin Nghiêm muội muội bị bệnh nặng nên mới đến đây thăm hỏi, ở đâu ra đạo lý để Nghiêm muội muội đứng dậy nghênh đón chứ?"

Càng gần nội thất, mùi thuốc trong không khí càng thêm nồng đậm. Hoa Thường nhớ thời điểm nàng bị bệnh nghiêm trọng nhất cũng không có mùi thuốc nặng nề như vậy.

Hơn nữa, mùi hương này không phải là đốt trong nhất thời mà có được, e là năm này qua tháng nọ mới nồng nặc đến mức này.

Sắc mặt Nghiêm Tu nghi vàng như nến, dựa nửa người vào thành giường, hơi nghiêng đầu nhìn Hoa Thường, thanh âm vô lực: "Hiền phi tỷ tỷ đến rồi sao? Đều là do thân thể muội không biết cố gắng nên mới suốt ngày nằm trên giường bệnh. Tỷ tỷ đừng tới đây, thân thể tỷ tỷ vốn hư nhược, cẩn thận kéo bị lây bệnh."

Hoa Thường thấy sắc mặt Nghiêm Tu nghi thật sự không tốt, vội vàng tiến lên, nhẹ nhàng cầm tay Nghiêm Tu nghi, ôn nhu nói: "Đều là tỷ muội một nhà, hà cớ gì lại nói những lời khách sáo như vậy? Sao muội lại bệnh đến mức này? Thái y nói thế nào? Bổn cung nghe An Mỹ nhân nói, không phải vài ngày trước muội vẫn còn tốt hay sao? Sao mới có mấy ngày mà muội đã thành ra thế này?"

Trên mặt Nghiêm Tu nghi có chút huyết sắc, yếu ớt cười nói: "Thái y sớm đã đến đây bắt mạch kê đơn, phân lượng lại tăng thêm một chút. Chỉ là thân thể này của muội sớm đã không xong rồi. Cho dù thuốc trị được bệnh nhưng cũng không giữ lại được mệnh..."

Hoa Thường thấy Nghiêm Tu nghi nói như vậy liền nhẹ giọng nói: "Muội nói bậy bạ gì đó, muội đang trong thời kỳ xuân sắc như hoa, sao lại

nói lời tang tóc như vậy?"

Viên mắt Nghiêm Tu nghi phiếm hồng, ngân ngấn nước mắt, nhưng vẫn cười nói như trước: "Hiền phi tử tử, từ sau khi muội tiến cung, đều là tử quan tâm chăm sóc, muội vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Bây giờ muội thấy mình sắp không qua khỏi, còn có thể gặp được tử, muội vô cùng hạnh phúc."

Hoa Thường nhíu mày, không hiểu nói: "Bệnh của muội... Tuy bên ngoài đồn đãi rằng muội bị bệnh nặng, nhưng mọi người đều nghĩ là bệnh của muội hơi nghiêm trọng một chút mà thôi. Thân thể của muội vốn luôn hư nhược, nhưng mà bây giờ, chẳng lẽ thật sự nguy hiểm tới tính mạng sao? Hoàng thượng có biết không? Thái hậu và Hoàng hậu đã biết chưa? Thái y ở Thái Y viện làm ăn kiểu gì vậy? Sao lại để đến nông nỗi này?"

Nghiêm Tu nghi nắm chặt tay Hoa Thường, cuối cùng khóe mắt cũng nhỏ xuống từng giọt từng giọt lệ, nhẹ nhàng nói: "Sao Hoàng thượng có thể không biết đây?... Hiền phi tử tử, con người trước khi chết thường nói lời thật lòng. Nếu như đã gặp tử ở đây, thì muội có vài lời muốn nói với tử."

Hoa Thường không rõ nội tình, chỉ cảm thấy đầm nước này quá sâu. Nghiêm Tu nghi thuộc hàng Cửu tần, là chủ vị một cung. Bây giờ nàng ấy bị bệnh nặng như thế, ăn bữa nay lo bữa mai, vậy mà hậu cung lại không có một chút tin tức nào, vẫn náo nhiệt như trước, oanh oanh yến yến đón mừng năm mới. Thật là đáng sợ...

Khuôn mặt Nghiêm Tu nghi bình tĩnh, giọng nói rõ ràng: "Hiền phi tử tử xuất thân thế gia, thanh quý bậc nhất. Tử tử lại uyên bác đa tài, có lẽ cũng biết sự huy hoàng của thế gia thời Ngụy Tấn, cũng biết đến thảm trạng của những thế gia thịnh thế thời Đại Đường. Tử tử, bệ hạ muốn trở thành một minh quân, nên hẳn sẽ không dung thứ cho thế gia..."

Hoa Thường kinh ngạc nhìn Nghiêm Tu nghi, thật sự nàng không nghĩ tới, ánh mắt của nữ nhân trước mắt này lại nhìn xa đến như vậy. Đối với nữ tử thời đại này mà nói, thật sự quá kinh diễm rồi.

Nghiêm Tu nghi tiếp tục nói: "Muội biết tỷ tỷ đối với Hoàng thượng tình sâu nghĩa đậm, Hoa thị cũng tuyệt đối trung thành với bệ hạ, nhưng mà đuôi to khó vậy. Hoàng thượng không thích trong quốc gia của mình có một đám người thanh danh uy vọng, thậm chí có quyền lực vượt trội so với người khác, mà thế gia chính là đám người xuất sắc đó."

Hoa Thường nuốt nước bọt, gượng cười nói: "Muội muội nói vậy gì thế. Tấm lòng Hoàng thượng quang minh quảng đại, sao có thể đến mức ấy?" Đương nhiên Hoa Thường biết Nghiêm Tu nghi nói rất chính xác, cho nên nàng mới tiến cung, mới lấy lòng Hoàng đế, hi vọng có thể nhờ vào biểu hiện của mình mà trở thành biểu tượng cho gia tộc trong mắt của Hoàng đế.

Những lời cáo buộc này của Nghiêm Tu nghi, nàng có thể nghe, nhưng không thể đồng ý, càng không thể để cho người khác biết nàng đồng ý! Nếu không chính là đại họa tày trời!

Nghiêm Tu nghi cho rằng Hoa Thường thật sự không tin, tươi cười ảm đạm dần, nhẹ giọng nói: "Muội hôm nay e rằng sẽ là tỷ ngày mai. Tỷ luôn luôn thông tuệ, nhìn thấy kết cục của muội bây giờ, tỷ còn không rõ hay sao?"

Đột nhiên Hoa Thường quay đầu nhìn Nghiêm Tu nghi, chấn kinh nói: "Muội có ý gì... Chẳng lẽ muội muốn nói, chính Hoàng thượng đã hại muội bị bệnh nặng sao?"

Nghiêm Tu nghi cười như khóc, thanh âm mang theo vài phần ghen ngào: "Tất nhiên Hoàng thượng sẽ không làm như vậy. Hắn vẫn luôn tự

phụ, đặc biệt không thêm để ý đến nữ nhân, muội làm gì có tư cách để Hoàng thượng làm hại chứ?"

"Tỷ tỷ, muội xuất thân từ vọng tộc Nghiêm thị, tổ phụ là Văn Trung Công, Chương viện học sĩ của Hàn Lâm viện [1], Thái sư của Thái tử - Nghiêm Thao. Vào thời tiên đế, Nghiêm thị vô cùng hưng vượng, tổ phụ chính là bề tôi bậc nhất."

[1] Hàn Lâm Viện (翰林院): Là một tổ chức trong các triều đại phong kiến xưa ở Á Đông, gồm các học sĩ uyên thâm Nho học, văn hay chữ tốt, chuyên trách việc soạn thảo văn kiện triều đình như chiếu, chỉ, sắc, dụ, chế.

"Nhưng mà, sau khi thánh thượng đăng cơ, bởi vì bất đồng chính kiến, nên Hoàng thượng thường xuyên xung đột với tổ phụ. Tuổi của tổ phụ cũng đã cao, không được Hoàng thượng ưu ái nữa, nên ông càng thêm lực bất tòng tâm với chuyện triều chính. Vì vậy, ông chỉ tâm niệm một điều duy nhất là di chỉ của tiên đế, hứa rằng sẽ cho ông chôn cùng ở Hoàng lăng. Đây chính là vinh quang lớn nhất của một thần tử!"

"Tuy nhiên, trong một lần xung đột giữa quân thần, Hoàng thượng vậy mà đã hạ chỉ bác bỏ tư cách được chôn trong Hoàng lăng của tổ phụ, khiến cho tổ phụ tức giận bùng bùng. Đây là vinh quang và mong đợi lớn nhất trong cuộc đời của ông, là ước định giữa ông và tiên đế... Trong lúc tổ phụ nhất thời kích động đã quát mắng Hoàng thượng là đồ bất hiếu."

Đây là lần đầu tiên Hoa Thường nghe được bí sử trong triều, nghe đến đây, nàng lẩm bẩm nói: "Hoàng thượng không chấp nhận được những lời như thế."

Nghiêm Tu nghi vừa khóc vừa cười: "Đúng vậy, Hoàng thượng không chấp nhận được. Chuyện chôn trong Hoàng lăng đi đến hồi kết, tổ phụ cũng hối hận ngày ấy đã lỡ lời, cuối cùng thì giữa quân thần cũng có một khoảng thời gian để bình tĩnh lại. Sau đó chính là kỳ tuyển tú. Đời thứ ba của

Nghiêm gia chỉ có một nữ hài là muội, từ nhỏ muội đã thông tuệ, chính là được tổ phụ giáo dưỡn mà lớn lên. Mặc dù không muốn, thế nhưng ý chỉ của Hoàng thượng thì không thể vi phạm, nên muội đành tiến cung, mang theo sự tạ lỗi của tổ phụ với Hoàng thượng và sự kỳ vọng của gia tộc mà vào cung."

"Tổ phụ già rồi nên không còn nhanh nhẹn nữa. Ông cho rằng chuyện này đã kết thúc, trong năm đó cũng đã cáo lão hồi hương. Hậu bối Nghiêm gia thì đều vô cùng bình thường, không có gì nổi bật, đích nữ duy nhất thì đã vào cung, nghĩ đến thì cũng chỉ có thế. Thế nhưng, muội thấy, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi. Tâm Hoàng đế vững như bàn thạch, hẳn dùng nước ấm nấu ếch [2], đang yên lặng chờ thời đấy."

[2] Nước ấm nấu ếch (溫水煮青蛙): là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch vào chảo nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà chết từ từ.

Hoa Thường rùng mình, nhìn Nghiêm Tu nghi gầy trơ xương, đầu gối ầm một tiếng.

Nghiêm Tu nghi nhìn Hoa Thường, khẽ cười nói: "Quyền lực của Hoàng thượng càng lúc càng lớn, tâm Hoàng thượng cũng càng ngày càng ẩn nhẫn. Hẳn giới quan sát, người khác không nhìn ra nhưng hẳn lại nhìn ra. Tỷ tỷ, tháng trước tổ phụ vừa qua đời, Hoàng thượng từ biên cương xa xôi đã ra ý chỉ, cho phép tổ phụ chôn tại Hoàng lăng, vô cùng vinh sủng. Lúc muội nghe được tin tức này thì liền biết, Nghiêm thị, sắp xong rồi."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 144 - Thục Phi Bi Thương

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Nghiêm Tu nghi nói rất nhiều nên có chút đuối sức, trên trán cũng toát đầy mồ hôi, thân thể của nàng thật sự không xong rồi.

Hoa Thường vội lấy khăn ra, nhẹ nhàng lau trán ướm đầm mồ hôi của Nghiêm Tu nghi, không nói gì.

Nghiêm Tu nghi nhìn Hoa Thường rồi cười cười, lên tiếng nói: "Tỷ tỷ, Nghiêm thị chỉ là một trong những sự thanh lọc của Hoàng đế mà thôi. Hẳn yên lặng chờ đợi cho tới bây giờ không chỉ là một gia tộc nho nhỏ đã sa sút như Nghiêm thị."

"Mấy ngày trước mẫu thân tiến cung có nói với muội, phụ thân, thúc phụ, thúc tổ (chú của cha), tổng cộng mười ba người đã bị tổng giam. Chẳng qua chỉ là vài quan viên Ngũ phẩm Ngự Sử mà lại dám cương quyết vạch trần mười tội lớn của Nghiêm gia ngay trong buổi thượng triều như làm hỏng vũ khí, tiết lộ cơ mật, kết bè kết đảng, đảo loạn triều chính..."

"Tỷ tỷ, tổ phụ đi rồi, thân thể của muội vì suy nghĩ quá độ, hao tổn tinh thần nên cũng chẳng còn sống được mấy ngày nữa. Thời điểm muội ra đi thì cũng chính là lúc tội trạng của Nghiêm gia được chiếu cáo thiên hạ. Hoàng thượng là người quý trọng thanh danh, tỷ tỷ nhìn hẵn xem, hành sự vô cùng kín kẽ. Tổ phụ còn một ngày, Nghiêm thị sẽ an toàn một ngày."

Muội sống một ngày, Nghiêm thị có thể sống thêm một ngày, cho người trong thiên hạ xem Nghiêm thị có bao nhiêu là thể diện, haha haha..."

Hoa Thường nhìn Nghiêm Tu nghi rơi nước mắt, không biết nên nói gì, tâm trí của nàng đều loạn hết cả lên rồi.

Trước giờ nàng vẫn biết Hoàng đế không phải là một người đơn giản, chỉ là nàng thân ở hậu cung, phạm vi quá hạn hẹp. Hoàng đế mà nàng thấy thật sự chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Hãn quyền thế, thủ đoạn, tàn khốc ra sao, nàng đều không biết...

Nghiêm Tu nghi vừa khóc vừa cười, trên khuôn mặt nhu mỹ chỉ còn lại tử khí nặng nề và sự tuyệt vọng. Nàng yên lặng nhìn Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng đang đợi muội chết đấy. Muội chết rồi thì Nghiêm thị mới có thể chết. Haha, không đúng, Nghiêm thị đối với hãn bây giờ mà nói không còn quan trọng nữa, cũng chẳng đáng gì. Điều quan trọng là khi muội chết rồi, Trữ Tú cung mới có thể trống đi một chỗ. Ngọc Quý tần sắp sinh hài tử, bất luận là nam hay nữ, thì nàng ta cũng trở thành chủ vị một cung."

Nghiêm Tu nghi ngẩng đầu nhìn Hoa Thường, đau khổ nói: "Tỷ tỷ, tỷ nói có buồn cười hay không. Tính mạng của toàn bộ gia tộc Nghiêm thị thậm chí còn không quan trọng bằng tiểu nữ hài chỉ mới có mười lăm tuổi, haha haha..."

Hoa Thường vịn tay Thước Dực chậm rãi ra khỏi cửa Trữ Tú cung, cung điện tao nhã tinh xảo kia đã hoàn toàn thay đổi.

Thước Dực lo lắng nhìn Hoa Thường đang thất thần, nhẹ giọng nói: "Nương nương, đừng bận tâm nữa."

Hoa Thường chậm rãi rũ mi xuống, nước mắt vẫn luôn kìm nén trong hốc mắt trực tiếp rơi xuống, cả người như bị rút hết sinh khí, ngẩn ngơ thần thờ.

Thước Dực thấy Hoa Thường lão đảo, vội vàng nói: "Nường nường, chúng ta ngồi kiệu trở về thôi, bên ngoài gió lớn, trời cũng lạnh, nường nường!"

Hoa Thường vươn tay đỡ trán, sau đó lắc lắc đầu, thanh âm yếu ớt nói: "Không cần, bốn cung muốn tự đi. Gió lớn như vậy, vừa hay thổi một chút, lòng bốn cung rất loạn."

Đi một lát, đột nhiên Hoa Thường quay đầu, ngơ ngác hỏi: "Thước Dực, lời Nghiêm Tu nghi nói với bốn cung hôm nay, có thể truyền tới tai Hoàng thượng hay không?"

Thước Dực vội vàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không đâu. Nường nường chỉ dẫn theo một mình nô tỳ, mà trong phòng Nghiêm Tu nghi cũng chỉ có hai tâm phúc của nàng ấy. Nô tỳ nhận ra đó là nha hoàn hồi môn Nghiêm Tu nghi mang từ nhà mẹ đẻ vào đây."

Hoa Thường gật gật đầu, thở ra một hơi. Sau đó nàng lại đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật đáng thương. Hoàng thượng, Hoàng thượng... Bất luận tốt xấu thế nào, người đầu tiên nàng nghĩ đến mãi mãi vẫn là vị Hoàng đế bệ hạ tôn quý kia.

Bởi vì vận mệnh của nàng, vận mệnh gia tộc nàng đều nằm trong tay hắn.

Lời của Nghiêm Tu nghi vẫn còn văng vẳng bên tai nàng: "Bệ hạ muốn trở thành minh quân, hắn sẽ không dung thứ cho thế gia..."

Hoa Thường rung mình, cảm thấy chưa bao giờ mùa đông lại lạnh như vậy.

"Ôi, nhìn xem đây là ai này. Trời lạnh như thế, người có thân thể luôn hư nhược nhiều bệnh như Hiền phi muội muội sao lại ra đây tản bộ vậy?"

Một giọng nói vừa uyển chuyển vừa ương ngạnh truyền thẳng vào tai của Hoa Thường.

Hoa Thường ngo ngắc ngẩng đầu lên, thì ra là Thục phi.

So với Hoa Thường thì Thấm Thục phi còn phô trương hơn nhiều, đằng sau Thục phi là một đám cung nhân đi theo, rõ ràng là đang muốn phi dương bạt hộ [1] đây mà.

[1] Phi dương bạt hộ (飛揚跋扈): ra oai hống hách, chỉ những kẻ chuyên quyền, ngang ngược thích dùng bạo lực để chèn ép người khác.

Bây giờ, Hoa Thường và Thấm Thục phi đã công khai đoạn tuyệt, là chuyện mà cả hậu cung đều biết.

Kể từ ngày Thấm Thục phi đỏ mắt bước ra từ Thượng Dương cung, toàn hậu cung đã truyền tai nhau rằng quan hệ giữa hai người đã rạn nứt. Từ đó về sau, những lúc đến Vị Ương cung thỉnh an, hầu như hai người không có bất kỳ trao đổi gì. Thấm Thục phi và Kỳ Hiền phi âm thầm tranh phong, làm cho chúng hậu cung được dịp xem một vở kịch hay.

Mặc dù mọi người rất lấy làm lạ, nhưng cũng cảm thấy bình thường. Dù sao Thấm Thục phi đang dần dần bị thất sủng, còn Hiền phi thì lại khí thịnh dâng cao, vậy nên hai người không trở mặt với nhau mới là chuyện kỳ quái.

Hoa Thường không hành lễ, chỉ khẽ gật đầu, thanh âm vẫn vô lực như cũ: "Thục phi tỷ tỷ."

Các nàng đều là tứ phi, cùng có phong hào, nên địa vị không phân chia cao thấp, trước kia hành lễ là vì thân thiết, còn hiện tại tất nhiên là không phải như vậy.

Thẩm Thục phi tùy hứng là điều ai cũng biết, thấy Hoa Thường làm lơ, lửa giận trong lòng càng cháy to hơn, cong cong khóe miệng nói: "Bây giờ Hiền phi muội muội không nhìn thẳng vào người khác, quả nhiên là quý nữ xuất thân từ thế gia. Người tầm thường như ta cũng chỉ xứng làm nền cho muội, thật đáng để cho Hoàng hậu nương nương luôn khen muội khiêm cung đến đây nhìn một chút."

Hoa Thường nhạy cảm nghe được hai chữ "Thế gia", sắc mặt trắng bệch, thân thể lão đảo, ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Thước Dực sợ tới mức hồn phi phách lạc, cố gắng đỡ lấy thân thể đang ngã xuống của Hoa Thường, nhưng mà mùa đông mặc quần áo vô cùng dày, cho nên thật sự rất là nặng. Dĩ nhiên Thước Dực không đỡ nổi, vì thế hai người cùng nhau ngã xuống đất!

Thước Dực cố gắng làm một cái đệm thịt, kinh hãi kêu lên: "Nương nương, nương nương! Người không có chuyện gì chứ? Người đâu, mau đến đây!"

Thượng Dương cung.

Sắc mặt Hoa Thường tái nhợt nằm trên giường, lão Thái y đang nhắm mắt bắt mạch.

Nhận được tin, Hoàng hậu liền vội vã chạy đến, đang ngồi ở một bên. Thục phi là người có liên quan, không thể trốn được, cũng đứng ở bên cạnh.

Trên mặt Hoàng hậu tỏ vẻ lo lắng, nhưng quả thật là trong lòng có vài phần vui vẻ. Thẩm Thục phi và Kỳ Hiền phi đoàn tụ với nhau, người vui nhất chính là nàng. Bây giờ lại xảy ra chuyện này, xem nàng gây khó dễ vị "Sủng phi hậu cung" Thẩm Thục phi này thế nào!

Hoàng hậu hơi nhú mào nhìn Thục phi, thấp giọng trách cứ nói: "Thục phi, muội cũng không còn nhỏ tuổi nữa, sao mà nói chuyện hành sự lại không đúng mực như vậy? Ngày thường tranh giành tình cảm thì cũng thôi đi. Nhưng mà Hiền phi muội muội từ trước đến nay vẫn luôn giao hảo với muội, bốn cung nhìn mà vô cùng hâm mộ hai người tỷ muội tình thâm. Hà cớ gì bây giờ muội lại làm Hiền phi tức giận đến mức hôn mê như thế?"

Thục phi ghét nhất bộ dạng làm bộ làm tịch của Hoàng hậu, bị trách cứ như vậy, tâm tình vốn đang thấp thỏm cũng trở nên tức giận. Nàng vừa định phản bác thì nghe thấy thanh âm the thé tiểu thái giám hô to: "Hoàng thượng giá lâm..."

Thân ảnh màu vàng sáng bước nhanh đến, mang theo khí lạnh mùa đông, tiến vào nội thất.

Hoàng hậu, Thẩm Thục phi, Thái y và chúng cung nhân vội vàng hạ bái: "Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế cau mày, một bước cũng không dừng lại, khoác tay nói: "Miễn lễ." Hẳn đi thẳng đến trước giường của Hoa Thường, sờ gương mặt tái nhợt của nàng, đau lòng nói: "Rốt cuộc chuyện này là sao vậy? Hoàng hậu, nàng nói đi!"

Hoàng hậu vui vẻ trong lòng, nhưng trên mặt lại mang theo vài phần khó xử, trầm ngâm một chút mới mở miệng nói: "Thần thiếp cũng vừa mới đến đây, còn vì sao Hiền phi muội muội ngất xỉu... vẫn là nên hỏi Thục phi muội muội thì hơn."

Hoàng đế chuyển ánh mắt qua Thục phi, nặng nề nói: "Thục phi, quan hệ giữa nàng và Thường nhi vẫn luôn gắn bó, nhưng mà trên đường tới đây trầm lại nghe nói là nàng làm cho Thường nhi tức giận đến mức hôn mê, có đúng như vậy không?"

Thục phi cắn môi, cúi đầu nhỏ nhẹ nói: "Thần thiếp biết tội."

Nàng không có cách nào biện giải, dưới con mắt của mọi người, ai cũng cho là nàng ức hiếp vị Hiền phi nương nương dịu dàng nhu hòa kia. Cho dù không thấy nhưng chắc chắn mọi người đều nghĩ như vậy.

Ai cũng biết Thục phi nổi tiếng ngang ngược kiêu ngạo. Những lúc như thế này mới biết thanh danh quan trọng đến mức nào.

Mọi người không cần biết quá trình ra sao, dựa vào tiền căn hậu quả [2] thì liền nhận định là người sai.

[2] Tiền căn hậu quả (前因後果): Nguyên nhân lúc trước dẫn đến hậu quả bây giờ.

Hoàng hậu nhìn Thục phi khổ sở quỳ xuống, trong lòng khỏi nói có biết bao nhiêu là thoải mái, nhưng trên mặt vẫn là biểu tình hận không thể rên sắt thành thép, mở miệng nói: "Thục phi, không phải là bốn cung nói muội. Nhưng mà, cho dù muội đổ kỵ Hiền phi được sủng ái, thì cũng không nên lúc nào cũng nhắm vào nàng ấy như thế. Tâm tư Hiền phi luôn miễn cảm, thân thể lại yếu đuối. Nàng ấy thấy muội như vậy, buồn bực trong lòng, dẫn đến suy nhược thân thể. Bây giờ ra nông nỗi này, huyên náo đến mức mọi người đều biết, còn đâu là mặt mũi hậu cung, mặt mũi của Hoàng thượng nữa! Muội...ôi..."

Thậm Thục phi thấy Hoàng hậu làm lớn chuyện, khỏi nói trong lòng có bao nhiêu là căm hận, nhưng mà Hoàng thượng còn đang ở đây...

Hoàng thượng, Hoàng thượng... Trong lòng Thục phi vừa tức vừa đau vừa chua xót, các loại tư vị này đều dâng lên cùng một lúc, suýt nữa thì nàng đã rơi lệ.

Bình thường quả thật là Hoàng đế rất thương tiếc Thục phi. Thế nhưng bây giờ, Thục phi sớm đã không còn được như trước nữa. Đối tượng mà nàng động đến lại là nữ nhân trong lòng hắn, sao hắn có thể không giận được đây?

Hoàng đế nhìn Thăm Thục phi, chậm rãi mở miệng nói: "Thục phi, nàng mau hồi cung đi, sao chép hai cuốn kinh Phật để nuôi tâm dưỡng tính. Hơn nữa, trẫm thấy Tiêu Phòng cung liên tiếp xảy ra chuyện, có lẽ phong thủy không được tốt lắm, nên cho tu sửa lại. Chỉ là đã cuối năm, không thích hợp động thổ, nếu kinh động đến Thổ địa thì không phải là chuyện tốt. Vậy thì đóng cửa cung đi, đừng để thần tiên nhìn thấy, cũng giảm bớt ồn ào."

Thăm Thục phi cắn môi, rốt cuộc cũng không nhịn được mà rơi nước mắt, chậm rãi hành lễ: "Vâng, thần thiếp tuân chỉ."

Chung quy thì Hoàng đế vẫn giữ lại mặt mũi cho Thục phi, đóng cửa cấm túc sao chép kinh Phật, lại ngay vào dịp Tết mừng năm mới, đã là hình phạt cực kỳ nghiêm khắc rồi. Lấy lý do phong thủy không tốt để tu sửa lại cung điện, tốt xấu gì cũng giảm bớt xấu hổ cho Thục phi.

Hoàng đế quay đầu nhìn Hoa Thường vẫn đang hôn mê, đau lòng nhú mày.

Lão Thái y đứng ở một bên muốn ngắt lời, nhưng mà không tìm được dịp, bây giờ thấy cuối cùng cục diện cũng đã an tĩnh trở lại, mới run rẩy nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng..."

Hoàng đế nghe tiếng của Thái y, mới nhớ tới hỏi: "Đúng rồi, rốt cuộc thì Hiền phi thế nào? Bệnh cũ lại tái phát sao?"

Thái y chắp tay trả lời: "Hồi bẩm Hoàng thượng, thần chẩn mạch cho nương nương, phát hiện nương nương có hỉ rồi!"

Sắc mặt Hoàng hậu đông cứng lại, còn Thục phi thì vô cùng sửng sốt.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 145 - Người Phàm

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Sau khi nghe Thái y nói xong, đầu óc Hoàng đế hoàn toàn trống rỗng, một lúc lâu sau mới phản ứng lại. Gương mặt với biểu tình nặng nề, tràn đầy hơi thở áp bức kia cuối cùng cũng ấm áp trở lại, hơn nữa Hoàng đế còn đột ngột cười tươi như hoa.

"Hiền phi có thai sao? Được mấy tháng rồi? Hiện tại thân thể của nàng ấy thế nào? Lúc này, nàng ấy té xỉu có ảnh hưởng đến thai nhi hay không?" Một chuỗi các câu hỏi nối tiếp nhau được thốt ra từ miệng Hoàng đế, Thái y đã lớn tuổi, suyt chút nữa thì không phản ứng kịp.

Thái y chấp tay trả lời: "Hồi bẩm Hoàng thượng, thai của Hiền phi nương nương chưa đến ba tháng nên mạch tượng không rõ. Nhưng vì lộ trình Tây tuần trở về mệt nhọc, không được nghỉ ngơi tốt, hơn nữa hiện tại nương nương còn bị kích thích, tinh thần hao tổn, dẫn tới động thai khí, vì vậy mạch tượng mới trở nên rõ ràng hơn. Vì thần sẽ kê mấy phương thuốc an thai, lại dùng thêm thức ăn bổ dưỡng, cẩn thận điều dưỡng mỗi ngày thì sẽ không còn đáng ngại nữa."

Hoàng đế nghe vậy, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, khoát tay nói: "Người mau lui xuống sắc thuốc đi!"

Thái y khom người lui ra.

Lúc này, Hoàng hậu cũng đã điều chỉnh tốt tâm tình, mỉm cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng."

Tâm tình Hoàng đế vui vẻ, nhìn Hoàng hậu cũng thuận mắt hơn nhiều, cười gật đầu nói: "Thân thể Hiền phi vốn luôn suy nhược, bây giờ nàng ấy lại đang mang thai. Hơn nữa, hiện tại đang là cuối năm, nhiều chuyện rồi rên, nàng để ý thêm một chút, đừng để Hiền phi vất vả. Công lao của nàng, trẫm sẽ nhớ kỹ."

Hoàng hậu mỉm cười hành lễ: "Hoàng thượng cứ yên tâm. Thần thiếp để ai mệt nhọc cũng không để Hiền phi muội muội lao lực đâu."

Hoàng đế quay đầu lại nhìn Thấm Thục phi đang cúi đầu, hơi nhú mày, sau đó nói: "Thục phi, nàng là người theo trẫm đã lâu, ít nhiều gì thì cũng hiểu chuyện. Được rồi, nàng trở về đi."

Thục phi mím mím môi, đôi mắt linh động bị hàng mi dài che đi cảm xúc, nhẹ nhàng hành lễ nói: "Vâng, Hoàng thượng." Sau đó Thục phi chậm rãi lui ra ngoài.

Trữ Tú cung.

Dường như Nghiêm Tu nghi có chút tinh thần, ngồi dựa vào đệm mềm sau lưng, còn cung nữ bên cạnh đang buồn bã khóc thút thít.

Khóe miệng Nghiêm Tu nghi lộ ra nụ cười dịu dàng, đôi mắt trong vắt như nước hồ thu, cả người có vẻ ôn nhuận hơn rất nhiều. Dù sao, nàng vốn là một nữ tử chung linh dục tú [1].

[1] Chung linh dục tú (钟灵毓秀): Đất thiêng sinh ra hiền tài, ý nói môi trường tốt đẹp sẽ sản sinh ra những nhân vật ưu tú xuất chúng.

"Thiến Hương, đừng khóc. Người xem, đôi mắt đã sưng lên rồi." Nghiêm Tu nghi nhìn cung nữ bên cạnh, ánh mắt ôn nhu, trong giọng nói mang theo vài phần đau lòng. Đây là nha hoàn hồi môn mà nàng mang từ nhà mẹ đẻ vào đây, từ nhỏ đã hầu hạ nàng, bây giờ có lẽ đã được mười lăm, mười sáu năm rồi.

Thiến Hương vẫn yên lặng chảy nước mắt. Tinh thần tiểu thư tốt lên rất nhiều, cũng có thể ngồi dậy được rồi. Nhưng mà, bất cứ ai nhìn vào thì cũng biết, đây là hiện tượng hồi quang phản chiếu...

Nhìn Thiến Hương khóc lóc thảm thiết, Nghiêm Tu nghi bất đắc dĩ cười khổ một cái. Nàng ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ, mở miệng nói: "Thiến Hương, người giúp ta mở cửa sổ ra đi, ta muốn nhìn tuyết rơi ở bên ngoài một chút. Thân thể tàn tạ này của ta vĩnh viễn chỉ có thể nằm trên giường bệnh mà thôi, đã lâu ta không được nhìn thấy tuyết rồi."

Thiến Hương khóc lóc đi tới mở cửa sổ. Trời lúc này vô cùng lạnh giá, dù có bị trúng gió thì cũng không còn quan trọng nữa. Đại tiểu thư sắp không xong rồi, tâm nguyện cuối cùng này, cũng chỉ là ngắm tuyết mà thôi.

Nghiêm Tu nghi nhìn qua khung cửa sổ, thấy bông tuyết bay bay bên ngoài. Vốn dĩ chỉ là những bông tuyết bé nhỏ, có điều giống như trời xanh cảm nhận được tâm nguyện của nàng, hoa tuyết dần dần to hơn, chỉ chốc lát sau đã biến thành những hoa tuyết lớn như lông ngỗng. Đất trời hòa quyện một màu trắng xóa, bông tuyết lất phất trong gió, bay lượn đầy trời.

Nghiêm Tu nghi nhìn tuyết nở nụ cười, khoe miệng đọng đầy ngọt ngào. Nàng nhớ rõ, khi nàng còn bé, tổ phụ cũng nàng trên vai chạy lao ra ngoài trời tuyết, lão ngoan đồng và tiểu ngoan đồng, đắp thành hai người tuyết một lớn một nhỏ, dùng gáo lớn làm mũ, cà rốt làm mũi, dùng cà chua mới cắt làm miệng... Sau đó còn bị tổ mẫu mắng một trận vì lãng phí đồ ăn.

Những ngày tháng đó, thật là hạnh phúc...

Nghiêm Tu nghi chậm rãi nhắm hai mắt lại, khuôn mặt an lành, ngập tràn hạnh phúc. Cuối cùng thì nàng có thể quay về với vòng tay của người nàng yêu quý và cũng yêu quý nàng rồi. Cảm giác này thật ấm áp và an toàn, thư thái và hạnh phúc.

Xin lỗi, Hoa Thường. Đến lúc chết mà ta vẫn còn lợi dụng người. Bởi vì nàng căn bản không tìm được biện pháp trả thù nam nhân kia. Hãn thống trị tứ phương, nói được làm được. Hãn chính là vị thần của đế quốc này. Nàng không tìm ra, không tìm ra bất cứ biện pháp gì có thể trả thù hãn...

Chỉ có người, chỉ có người, Hoa Thường. E là chính bản thân hãn cũng không nhận ra, ánh mắt hãn nhìn người vô cùng khác biệt, không giống với Hoàng hậu, không giống với Thục phi, không giống với tất cả mọi người trên thế gian này.

Nỗi hận trong lòng như cỏ dại điên cuồng mọc lên, căn bản nàng không có cách gì để khống chế. Đối với nam nhân kia mà nói, không chiếm được tình yêu của người mà hãn yêu thương, chính là chuyện thống khổ nhất nhỉ? Như vậy có thể trả thù nam nhân kia rồi phải không?

Bị nữ nhân mà hãn yêu thương đề phòng, cả đời cũng không đi vào trái tim của nàng ấy, đối với nam nhân kiêu ngạo kia mà nói, đó mới là sự trừng phạt nặng nề nhất. Cầu mà không được, đây chính là người thống khổ nhất trên thế gian. Dã tâm và dục vọng không có cách nào lấp đầy, lỗ hổng sâu thẳm này sẽ khoét sạch trái tim hãn.

Trần Chương, thời khắc người nhìn Hoa Thường thì người cũng chỉ là một người phàm mà thôi.

Thượng Dương cung.

Từ hôm Hoa Thường té xỉu đến nay đã được ba ngày. Lúc tỉnh lại, tất nhiên Hoa Thường cũng biết tin mình đã mang thai. Hoàng đế ân cần bầu bạn bên người Hoa Thường một lúc lâu.

Lan Chi bưng chén thuốc đi vào, nhẹ giọng nói: "Nường nường, đến lúc dùng thuốc rồi."

Tâm tình Hoa Thường không được tốt, ngay cả cơm cũng nuốt không trôi thì sao mà nguyện ý uống thuốc đây? Nàng nhúu mày nói: "Người để xuống trước đi, hiện tại bốn cung không có khẩu vị gì."

"Uống thuốc thì cần gì khẩu vị. Thường nhi, nàng lại tùy hứng rồi." Hoàng đế mang theo một thân khí lạnh bước vào, hắt cời áo choàng để bên cạnh chậu than hong khô rồi mới ngồi xuống bên cạnh Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Ngoan, mau uống thuốc đi. Nàng vừa mới động thai khí, phải cố gắng bảo dưỡng cho tốt."

Hoa Thường thấy Hoàng đế mới miễn cưỡng nở nụ cười, khẽ gật đầu.

Lan Chi vội vàng dâng chén thuốc lên, Hoa Thường cau mày uống một hơi cạn sạch. Lan Chi nhận lấy chén thuốc trống không, tiếp tục dâng lên một khay mút hoa quả.

Hoa Thường vừa mới cầm miếng mút trái cây lên thì Thước Dực đã vội vàng đi vào. Nàng nhún người hành lễ xong rồi do dự nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, khởi bẩm nường nường, Nghiêm Tu nghi của Trữ Tú cung... sáng nay đã đi rồi."

Mút hoa quả trong tay Hoa Thường rơi bộp xuống đất. Nàng hồi phục lại tinh thần, đột nhiên ho khan dữ dội. Hoàng đế thấy thế cũng không quan tâm đến chuyện của Nghiêm Tu nghi nữa, vội vàng vỗ lưng cho Hoa Thường, lo lắng nói: "Nàng làm sao vậy?"

Hoa Thường ngừng ho khan, cố gắng nở nụ cười, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp không sao, chỉ là bỗng nhiên nghe thấy tin tức này nên bị kinh động một chút mà thôi. Lại nói, mấy ngày trước thần thiếp còn đi thăm Nghiêm muội muội. Khi đó, tuy rằng sắc mặt nàng ấy không được tốt, nhưng có vẻ không đáng ngại cho lắm. Nghiêm muội muội cẩn thận, sợ sẽ

lây bệnh cho thần thiếp nên nàng ấy chỉ nói vài câu đã bảo thần thiếp trở về. Không nghĩ tới, lần đó lại là lần gặp cuối cùng... Thế sự vô thường, thần thiếp có chút cảm khái mà thôi."

Hoàng đế an ủi nói: "Thân thể Nghiêm Tu nghi vẫn luôn hư nhược. Tin dữ này đến mặc dù có chút đột ngột, nhưng âu cũng là lẽ thường. Nàng đừng quá bi thương, bảo dưỡng thân thể cho tốt mới là điều quan trọng."

Hoa Thường ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nói: "Hoàng thượng mau đến Trữ Tú cung nhìn một chút đi, e là nơi đó đã loạn thành một đoàn rôi. Hậu sự của Nghiêm muội muội cũng phải an bài thật tốt, Hoàng thượng nên tiễn nàng ấy đoạn đường cuối cùng này. Bây giờ thần thiếp đang mang thai, đến gặp nàng ấy chỉ sợ có điều kiêng kị. Nhưng dù sao cũng là tỷ muội, bây giờ thần thiếp khóc đưa tiễn nàng ấy, coi như đã thành toàn tâm nguyện."

Hoàng đế đau lòng nhìn Hoa Thường, lên tiếng nói: "Trẫm không khuyên được nàng. Nàng đừng suy nghĩ nhiều, cũng đừng nhọc lòng về chuyện của Nghiêm Tu nghi nữa, tĩnh dưỡng cho tốt đi. Trẫm sẽ an bài thỏa đáng, chuẩn bị tang lễ long trọng cho Nghiêm Tu nghi."

Hoa Thường gật đầu, rũ mi mắt đã vương chút lệ xuống.

Sau khi Hoàng đế rời khỏi, Hoa Thường mới lộ ra biểu tình mê man và mất mát. Nữ tử kia, mang theo bi thương và oán hận, đã đi rồi sao? Không, sống mà phải chịu dày vò từng ngày, không bằng cứ thế mà ra đi...

Thược Dược nhìn dáng vẻ Hoa Thường, nhẹ giọng khuyên giải: "Nương nương, người đừng suy nghĩ nhiều nữa, như vậy rất hao tổn tinh thần. Khi ấy người té xỉu vừa vận dụng phải Thục phi, cho nên mới có thể lừa gạt được. Nhưng nếu nương nương cứ như thế này, nhất định sẽ bị Hoàng thượng nhận ra."

Khóe miệng Hoa Thường mỉm cười vô cùng chua xót: "Sao có thể không nghĩ được đây? Thương thay cho số mệnh nàng ấy, rồi lại thương cho bản thân mình. Trong lòng phiền loạn, chẳng có nơi đâu để dựa vào."

Thước Dực khuyên nhủ: "Nương nương, bây giờ người đang mang thai. Dù người không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho hài tử trong bụng. Huống hồ, nô tỳ mạn phép nói một câu, bây giờ Hoàng thượng đối đãi với người cẩn thận chu đáo, Nghiêm Tu nghi sao có thể sánh bằng được? Hơn nữa, người có một trai một gái, bây giờ lại đang mang thai, cho dù tương lai có gặp ghềnh, thì các điện hạ cũng sẽ tận tâm tận lực, không để cho người phải chịu cảnh giậu đổ bìm leo đâu. Nương nương cứ yên tâm, điều dưỡng thân thể cho tốt mới là điều quan trọng nhất."

Hoa Thường nghe Thước Dực nói, cảm thấy vô cùng có lý. Nàng cứ mãi đắm đầu vào sừng trâu, không thoát ra khỏi bi kịch của Nghiêm thị. Suy cho cùng, nàng và Nghiêm Tu nghi không giống nhau. Nghiêm Tu nghi quá thanh khiết cao ngạo, cho dù đã vào cung nhưng vẫn không hạ mình lấy lòng nam nhân định hủy diệt gia tộc nàng. Nhưng mà nhìn theo góc độ khác, nếu Nghiêm Tu nghi không cao ngạo như vậy, có thể bỏ xuống phong thái mà thật tâm lấy lòng Hoàng đế, làm cho Hoàng thượng sinh lòng thương tiếc, lưu lại chút tình cảm, nói không chừng kết cục của Nghiêm Tu nghi có thể tốt hơn một chút rồi.

Hoa Thường chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Con đường nàng đang đi mới thật sự chính xác.

Chẳng lẽ vì Hoàng đế muốn diệt trừ thế gia mà nàng liền từ bỏ, không yêu Hoàng đế nữa sao? Không, không được. Kết cục bi thảm Nghiêm Tu nghi đã nhắc nhở nàng rằng không được đi vào vết xe đổ đó.

Chính vì Hoàng đế muốn quét sạch thế gia, nên nàng càng phải yêu Hoàng đế, làm Hoàng đế cảm nhận sâu sắc rằng hẳn được yêu thương, được một quý nữ xuất thân thế gia yêu thương.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 146 - Hai Vị Hoàng Tử

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Sự kiện Nghiêm Tu nghi qua đời hầu như không thể khiến cho hậu cung nổi lên một chút gợn sóng nào. Cả đời nàng ấy sống quá ầm nẫn và đơn điệu, bây giờ đến lúc chết đi, cũng gần như vô thanh vô tức [1]. Hoa Thường biết, nhất định Hoàng đế đã tận lực giảm nhẹ chuyện này xuống. Hơn nữa đã là cuối năm, mọi người sẽ không vui vì xảy ra chuyện đen đui như vậy.

[1] Vô thanh vô tức (无声无息): Im hơi lặng tiếng.

Nghiêm Tu nghi được truy phong thành Nghiêm Phi, ấn theo quy chế mà hạ táng. Chỉ là sắp đến Tết, đưa linh cửu vôi vàng, hạ huyết cũng vôi vãi. Nữ nhân này cứ thế biến mất trong vòng xoáy thâm sâu của hậu cung, nhập vào phi lăng [2].

[2] Phi lăng (妃陵): Lăng mộ các phi tần của Hoàng đế.

Thượng Dương cung.

Hiện tại có biết bao nhiêu Thái y đang ở Thượng Dương cung. Hai thai phụ đều đã mang thai được nhiều tháng, cho dù sinh non hay là đủ tháng thì đều có khả năng xảy ra, vì thế Hoàng đế đã chuẩn bị sẵn hai nhóm Thái y và bà đỡ có chuyên môn chờ lệnh.

Thân thể Hoa Thường vốn không tốt, giờ lại đang hoài thai nên cũng có Thái y chuyên trách chăm sóc cho nàng. Có lẽ lần sảy thai trước đã tạo thành bóng ma trong lòng Hoàng đế nên hẳn đã hạ lệnh, nếu Hiền phi xảy ra chuyện gì thì những Thái y đang thay phiên làm việc ở Thượng Dương cung đều không cần sống nữa, tự sát hết đi. Vì vậy, số lượng Thái y ở Thượng Dương cung bây giờ đã xấp xỉ với Thái Y viện, giống như người ở trong cung điện này không phải là phi tần mà là Thái y vậy.

Hiện tại trên cơ bản là Hoa Thường cứ nằm nghỉ ngơi trên giường suốt. Bên ngoài trời giá rét, đường đi lại có tuyết đọng, vô cùng trơn trượt, nên Hoa Thường không dễ gì bước ra ngoài.

Lan Chi vội vàng tiến vào, hành lễ nói: "Nương nương, An Mỹ nhân ở hậu điện đang đau bụng, Thái y và bà đỡ đã có mặt, nghe Thái y nói, đây là dấu hiệu chuẩn bị sinh rồi."

Hoa Thường có chút lo lắng, mở miệng nói: "Bây giờ ta không đi được, người mau sai người báo với Hoàng thượng và Hoàng hậu đi. Đúng rồi, người cũng phái người đến trấn trấn của Ngọc Quý tần nhìn một chút. Nàng ấy còn nhỏ tuổi nên không có kiến thức về phương diện này, đừng để nàng ấy sợ hãi, phải làm cho nàng ấy cảm thấy an tâm."

Lan Chi phúc thân hành lễ rồi vội vàng chạy đi.

Nhận được tin tức, Đế Hậu đều chạy đến Thượng Dương cung. Có điều nữ nhân sinh con không phải chuyện một sớm một chiều, Hoàng đế đi qua nhìn một chút rồi lại đến chỗ của Hoa Thường ngồi, chỉ để lại Hoàng hậu ở bên kia trông coi.

Hoa Thường hầu hạ Hoàng thượng uống trà, trong lòng cảm thấy chúc vị Hoàng hậu này là tự đào hố chôn mình, muốn làm tốt thật sự rất mệt. Làm gì có chuyện tiểu thiếp sinh hài tử, chính thế lại đến trông coi như thế

này? Nếu ở dân gian, chuyện này là không thể tưởng tượng được. Nhưng đây là hoàng cung, đương nhiên cuộc sống phải khác biệt.

Phi tần sinh hài tử, Hoàng thượng đã đến nơi, Hoàng hậu không tới mà được sao? Tất nhiên là phải tới.

Hoàng đế không thích chờ đợi, nói là đến chỗ Hiền phi ngồi một chút, cũng không mời Hoàng hậu, Hoàng hậu có thể mặt dày đi theo sao? Đương nhiên là không thể.

Hoàng hậu ngồi chờ ở ngoại điện của hậu điện, trên mặt đầy vẻ lo lắng, nhưng trong lòng thì bức bối và mất kiên nhẫn. Đặc biệt là khi nàng nghĩ đến vị Ngọc Quý tần đang ở trắc điện kia. Nếu vậy thì nàng phải chờ đợi giống thế này thêm một lần nữa sao? Chỉ cần nghĩ đến thôi là trong lòng nàng càng thêm sục sôi lửa giận.

Chính vì muốn thể hiện phong thái nên tất nhiên Hoàng hậu phải chờ đến tối. Đã là cuối đông, ngoại điện của hậu điện lại không đốt địa long, Hoàng hậu cười khổ một cái, chà xát bàn tay có chút lạnh lẽo, trong lòng chỉ hi vọng chậu than ở ngoại điện của trắc điện có thể cháy lớn một chút.

An Mỹ nhân sinh hài tử vô cùng thuận lợi, lúc rạng sáng đã sinh hạ được một tiểu Hoàng tử, mẫu tử đều bình an.

Hoàng đế có thêm một Hoàng tử nên vô cùng vui vẻ. Hoàng hậu với quần thân trên mặt đứng bên cạnh chúc mừng: "Chúc mừng Hoàng thượng có thêm quý tử! An Mỹ nhân vì kiệt sức nên đã ngất xỉu, có thể xem như nàng ấy đã lập được công lớn. Hoàng thượng xem có phải là nên thăng vị cho nàng ấy không?"

Hoa Thường cũng gật đầu nói: "Từ khi An Mỹ nhân tiến cung đến nay luôn cần mẫn chăm chỉ, phụng dưỡng Hoàng thượng cũng vô cùng tận tâm. Bây giờ nàng ấy lại sinh hạ Hoàng tử, Hoàng thượng nên ban cho nàng ấy ân điển."

Hoàng đế ôm tiểu Hoàng tử vừa mới sinh ra, trong lòng vui vẻ, huống chi sinh con tấn vị cũng là lẽ thường tình, nên hăn liền đáp: "VẬY TRẦM HẠ CHỈ TẤN PHONG AN MỸ NHÂN THÀNH CHÍNH NGŨ PHẨM QUÝ NHÂN, GIỮ LẠI PHONG HÀO."

Hoa Thường phúc thân hành lễ, cười nói: "Thần thiếp thay An muội muội tạ chủ long ân."

Những phi tần phân vị thấp muốn trèo lên trên cao thật sự rất gian nan. Như Mạnh thị, từ Lương viện đến Quý nhân, qua vài lần thăng vị cũng chỉ dừng lại ở Chính Ngũ phẩm, vẫn không có tư cách nuôi dưỡng hài tử của mình, cho nên tiểu Hoàng tử của nàng hiển nhiên sẽ được nuôi dưỡng dưới gối của Hoa Thường.

Vì sao những phi tần phân vị thấp luôn tận lực lấy lòng nường nường chủ vị, thậm chí không tiếc trở thành một cây thương trong tay nường nường chủ vị, đối đầu với Hoàng hậu?

Về phương diện này thì có rất nhiều kiến giải. Cuộc sống của những phi tần phân vị thấp đều phụ thuộc vào nường nường chủ vị, gần như là bị nường nường chủ vị quản chế. Có thể gặp được Hoàng thượng hay không, số lần gặp nhiều hay ít thì đều phải xem sắc mặt của nường nường chủ vị, đến cả Hoàng hậu cũng ngoài tầm với, không xen vào được.

Mà các phi tần phân vị thấp có hài tử lại là một tình cảnh khác. Một là, bởi vì có con nối dõi nên được thăng vị, tốt xấu gì cũng có danh tiếng trong hậu cung, được người khác nể mặt vài phần. Thế nhưng mặt khác, mức độ các nàng bị quản chế bởi nường nường chủ vị sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Không có nguyên nhân nào khác, chỉ vì hài tử mà thôi.

Không ở phân vị Tòng Tam phẩm Tần thì sẽ không được nuôi dưỡng hài tử của mình. Vậy thì nếu các nàng có hài tử tất nhiên sẽ được dưỡng dưới gối của nường nường chủ vị. Người có thể gặp mặt hài tử hay không,

gặp được bao nhiêu lần, có thể bồi dưỡng tình cảm với hài tử hay không, thì tất cả đều phải xem sắc mặt của nương nương chủ vị.

Xét từ góc độ khác, hài tử được nuôi dưỡng thành người như thế nào thì cũng phải xem ý tứ của nương nương chủ vị. Là tận tâm hay bỏ mặc? Là nghiêm cần hay hà khắc? Cho dù có dưỡng thành phế vật thì người cũng không có quyền ý kiến. Dưỡng đến mức xa cách với thân mẫu, còn thân mẫu như người chỉ có thể ngày đêm nhớ mong mà thôi.

Ví dụ rõ ràng nhất chính là Nhị Hoàng tử.

Nhị Hoàng tử là nhi tử của Lục Tần. Ban đầu, Lục Tần chỉ là Tiệp dư nên không có khả năng nuôi con, Đức phi bấy giờ cũng chính là Trịnh Phi trước đây dĩ nhiên đã nuôi dưỡng Nhị Hoàng tử dưới gối của mình. Trẻ con mà, càng nhỏ tuổi thì càng dễ uốn nắn, dưỡng mẫu như Trịnh Phi tất nhiên am hiểu sâu sắc đạo lý này.

Không lâu sau, Lục Tiệp dư được tấn vị lên Tần, theo lý mà nói, đã có tư cách nuôi dưỡng hài tử của mình. Nhưng mà Trịnh Phi nắm chặt không buông, nên Lục Tiệp dư chỉ có thể ngậy ngốc nhìn Nhị Hoàng tử đi không trở về. Từ đó có thể thấy được quyền lực của nương nương chủ vị lớn đến mức nào.

Bây giờ nhìn Nhị Hoàng tử thì ai cũng rõ như ban ngày. Người mà nó xem là mẫu phi chính là Trịnh Phi, chứ không phải là Lục Tần. Hơn nữa, chuyện này cũng không phải xuất phát từ danh lợi, mà là từ chính nội tâm của Nhị Hoàng tử đã nhận định như vậy.

Vì lẽ đó, chủ vị một cung như Thấm Thực phi và Đức phi thỉnh thoảng đối đầu với Hoàng hậu, không có nguyên nhân nào khác ngoài việc các nàng có trợ thủ, mà còn là trợ thủ quyết một lòng một dạ đi theo. Còn Hoàng hậu, nổi tiếng là công bằng phân minh, nhưng mà nhìn đi nhìn lại thì gần như không có ai tương trợ. Người duy nhất có thể lôi kéo thì không ở

lục cung mà là ở tứ điện. Đáng tiếc, Tuyên Ninh điện Lan Tiệp dư thì lại quá thanh cao kiêu ngạo, không coi ai ra gì, còn ba điện kia thì hiện tại vẫn chưa có chủ.

Mà nguyên nhân Hoa Thường bất hòa dẫn đến đối nghịch với Hoàng hậu cũng rất đơn giản. Mặc dù mẫu nghi thiên hạ thì có quyền lực, nhưng mà đảm đương vị trí đó thì cũng chẳng có gì tốt đẹp. Giống như Hoàng hậu, nàng ta có thể không ở ngoại điện cả đêm để trông chừng An Mỹ nhân, nhưng nếu không làm thì lại không hay. Sinh tồn chính là như vậy, người muốn thanh danh, vậy thì phải sống ẩn nhẫn, rộng rãi một chút.

Hoàng đế ôm hài tử, vui vẻ cũng đủ rồi, mới chuyển tã lót trong ngực cho Hoa Thường, nàng cẩn thận đón lấy. Trẻ con mới sinh ra đương nhiên không thể khẳng định là có xinh đẹp hay không, nhưng mà đứa bé này thật là ngoan ngoãn, híp mắt ngủ, không khóc cũng không nháo.

"Dưới gối của nàng đã dưỡng hai đứa nhỏ, tiểu Tứ và Viện nhi đều rất tốt, nên trăm vô cùng yên tâm khi đứa bé này được nàng nuôi dưỡng. Có điều, nàng cũng phải chú ý đến sức khỏe, có việc gì thì cứ phân phó cho nhũ mẫu làm." Hoàng đế nhìn Hoa Thường ôm hài tử, cảm thấy vô cùng ấm áp, thấp giọng dặn dò.

Hoa Thường ôn nhu gật đầu, lên tiếng nói: "Thần thiếp đã biết."

Giữa trưa ngày hôm sau, An Mỹ nhân vừa mới sinh xong, bây giờ đã là An Quý nhân từ từ tỉnh lại.

Cung nữ thiếp thân Tiểu Tâm tiến lên nâng An Quý nhân dậy, nhẹ giọng nói: "Nường nường tỉnh rồi sao. Bếp lò bên ngoài vừa đun canh sâm xong, vẫn còn đang nóng. Nường nường mới sinh xong nên hao tổn khí lực, phải bồi dưỡng cho thật tốt. Đúng rồi, Hoàng thượng còn hạ chỉ tấn vị cho người, bây giờ người đã là Quý nhân rồi!"

Gương mặt An Quý nhân vẫn không có huyết sắc, trên trán vẫn còn quần đai buộc, câu nói đầu tiên chính là: "Ta nhớ rõ, là một tiểu Hoàng tử đúng không? Hài tử sao rồi? Bây giờ như thế nào?"

Cung nữ vui vẻ cười nói: "Đúng là một vị tiểu Hoàng tử, ước chừng nặng khoảng sáu cân bảy lạng. Thái y nói hài tử vô cùng khỏe mạnh, Hoàng thượng cũng đã ôm qua, bây giờ đang ở chủ điện của Hiền phi nương nương."

Hài tử vừa sinh ra đã bị ôm đi, thậm chí An Quý nhân còn chưa kịp nhìn một cái, có điều đây cũng chẳng tính là gì, trong cung bao nhiêu năm qua đều là quy củ này.

An Quý nhân hiểu rõ, sinh hài tử đã là tổ tiên hiển linh phù hộ, nên hài tử bình an mới là chuyện vui nhất, vì thế trên mặt nàng cũng mang theo vài phần vui mừng: "Vậy tính ra thì là Lục Hoàng tử của Hoàng thượng phải không? Số này cũng đẹp, tháng sinh lại may mắn, xem ra đứa nhỏ này rất có phúc khí."

Cung nhân cũng hòa theo nịnh hót: "Còn không phải sao. Sanh thần vào tháng giêng, chưa có bất kỳ Hoàng tử, Công chúa nào có."

Đang nói chuyện thì ngoài cửa truyền đến tiếng tiểu thái giám chúc mừng. Đôi tai An Quý nhân nhanh nhạy, liền biết đây là tiểu thái giám đặc lực bên cạnh Hiền phi nương nương thường xuyên tới truyền lời hoặc ban thưởng, nên nàng vội vàng mở miệng nói: "Mau mời công công vào."

Thế nhưng, người đi vào không phải là công công, mà là Chương mama bên cạnh Hoa Thường. Bà ôm tã lót được bao bọc kỹ trong lòng, hơi nhún người hành lễ, lên tiếng nói: "Hiền phi nương nương nghe nói Quý nhân đã tỉnh, liền bảo lão nô ôm Lục Hoàng tử đến cho Quý nhân nhìn một chút để người yên tâm, nhân tiện mang đồ ban thưởng đến đây, tiểu thái giám bên ngoài đang cầm danh mục quà tặng."

Đối diện với vị mama này, An Quý nhân không dám bất cần. Nàng đón lấy đứa trẻ sơ sinh từ trong lòng mama, nhìn nó với ánh mắt si ngốc, chỉ trong chốc lát liền rơi lệ: "Tạ Hiền phi nương nương, tần thiếp cảm kích vô cùng."

Chương mama liên tục khuyên giải an ủi: "Quý nhân, người đang ở cử thì không được rơi lệ, sẽ ảnh hưởng đến mắt đấy. Tiểu Hoàng tử tất cả đều tốt, Quý nhân cứ yên tâm. Chờ đến khi Quý nhân ra tháng, muốn thăm hài tử lúc nào cũng được, còn bây giờ phải điều dưỡng thân thể cho thật tốt."

An Quý nhân lập tức quỳ gối trên giường, âm thanh nghẹn ngào: "Nương nương đối xử với tần thiếp đại ân đại đức, tần thiếp đều ghi nhớ trong lòng."

Lục Hoàng tử chào đời khiến cho không khí trong hoàng cung trở nên vui vẻ hân hoan hơn rất nhiều. Bởi vì thời gian có thai gần nhau, cho nên mọi người cũng rất mong chờ cái thai của Ngọc Quý tần. Không nghĩ tới, chờ một chút chính là chờ thêm một tháng, đã qua ngày dự sinh, là sinh muộn hiếm thấy.

Có điều hài tử vẫn được sinh ra vào lúc cuối đông đầu xuân, cũng là một vị Hoàng tử, đứng thứ bảy.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 147 - Phúc Trời Ban

Edit: Xuân Tu viện.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Hoàng Trưởng tử Trần Luân, Hoàng Thứ tử Trần Hữu, Thái tử Trần Nghiễm, Hoàng Tứ tử Trần Cấp, Hoàng Ngũ tử Trần Tín, Hoàng Lục tử Trần Đồng, Hoàng Thất tử Trần Xướng. Rốt cuộc Hoàng đế cũng có đủ bảy em bé hồ lô, cảm thấy vô cùng mỹ mãn. Cuối cùng không phải là Hoàng đế không có con nối dòng, không còn là Hoàng đế ba năm "Không được" nữa.

Mà tại huyện Tri Đồng thuộc quận Tây Lương, nơi huyện nhỏ hoang vắng xa xôi ấy lại là một tình cảnh khác.

Từ trước tới nay, huyện Tri Đồng là chỗ lưu đày phạm quan. Mỗi khi có quan viên cấp thấp phạm tội thì huyện Tri Đồng là nơi đầu tiên được chọn để đày ải. Tri Đồng trên đất Nam Cương, khí hậu khắc nghiệt lại là nơi ở của kẻ lưu đày, cho nên việc trị an, lòng dân và kinh tế ở Tri Đồng không được tốt lắm. Vì lẽ đó, đương nhiên cuộc sống của Tri huyện nơi đây không được thoải mái. Tuy thỉnh thoảng cũng nhận được hối lộ bỏ túi riêng, nhưng chẳng qua chỉ được một chút, chẳng thấm vào đâu.

Tri huyện hiện tại của huyện Tri Đồng tên là Mạnh Hữu Nhân, bởi vì quản lý ổn thỏa nên mấy năm nay ông liên tục đảm nhiệm chức vụ này. Đương nhiên, đây là do hậu phương của ông không đủ vững chắc, cho nên cứ dậm chân tại chỗ. Dù ông đã đảm nhiệm chức vụ nhiều năm nhưng vẫn không nhận được ân điển gì, chỉ có thể xem như không tề mà thôi.

Tuy Mạnh Hữu Nhân là người dè dặt cẩn thận nhưng gần đây lại gặp phải tai họa. Một tên tiểu tử tên là Tiền Kỳ chạy đến huyện Tri Đồng làm việc. Hắn ta coi trọng gia quyến của một phạm quan, lấy bạc hối lộ nha dịch, lén bắt một cô nương trong gia đình phạm quan đó đi. Mà làm như vậy chính là phạm pháp, hơn nữa người nhà phạm quan kia hoàn toàn không đồng ý, nên chẳng khác nào cô nương đó bị Tiền Kỳ cưỡng đoạt đưa ra.

Tuy phạm quan phạm tội nhưng nữ nhi bị kẻ khác cướp mất thì sao có thể không phần uất, nên ông ta liền bẩm báo lên Tri huyện Mạnh Hữu Nhân. Mạnh Hữu Nhân nghe xong, đương nhiên giận tím mặt. Tiền Kỳ và những nha dịch tham gia vào vụ này đều bị ông nhanh chóng tước nã quy án.

Gia quyến của phạm quan cũng là bá tánh, hơn nữa sắc lệnh được ban ra nghiêm mật, ai dám tùy tiện thả người? Nếu để quan trên biết được thì Mạnh Hữu Nhân lại thêm tội danh sơ suất.

Thế nhưng sau khi thẩm án mới phát hiện Tiền Kỳ là kẻ nhát gan. Chẳng qua lúc ấy hắn bị sắc mê hoặc nên nảy sinh ham muốn. Bây giờ sự tình bại lộ nên hắn nhất thời sợ hãi, vội vàng giết chết cô nương kia, nghĩ rằng không có nhân chứng thì hắn sẽ dễ dàng xoay người hơn.

Vốn dĩ việc này không lớn, nhưng giết chết người lại biến thành án lớn. Mạnh Hữu Nhân dựa theo luật xử lý, phạt một trăm trượng, bỏ tù ba năm. Đương nhiên nếu Tiền Kỳ giết người dân lương thiện, vậy thì hình phạt không chỉ dừng lại ở mức đi tù ba năm.

Thế nhưng, không nghĩ tới người lãnh đạo trực tiếp của Tiền Kỳ là Tri phủ Hạ Châu - Vu Tri Châu. Còn Tiền Kỳ là tiểu cữu tử (cậu vợ) của ông ta. Đương nhiên không phải tiểu cữu tử chính thống mà là ca ca của sủng thiếp Vu Tri phủ, đúng là chọc phải tổ ong vò vẽ.

Tri phủ quản Tri huyện, thật ra cũng cản trở rất nhiều. Vu Tri phủ vốn không vừa mắt Mạnh Hữu Nhân đã lâu, bây giờ một Tri huyện nho nhỏ như Mạnh Hữu Nhân còn không biết tốt xấu, phán quyết thân thích của ông ta quá nặng, như thế là không nể mặt mũi ông ta. Tất nhiên Vu Tri phủ lửa giận ngập trời, nắm chặt điểm yếu của Mạnh Hữu Nhân cũng là điều dễ hiểu. Ai mà không có bí mật đen tối đâu chứ? Người ta vẫn bảo: Tri huyện mười năm thanh liêm cũng có thể tích trữ được mười vạn bạc trắng. Tuy nói vậy hơi khoa trương, nhưng cũng nhìn ra được lẽ thói tham lam hủ bại của chốn quan trường.

Mạnh Hữu Nhân cứ như vậy mà bị năm thóp.

Nếu Tri phủ muốn buộc tội Quận thủ (người đứng đầu Quận) thì có thể phong kín sổ con rồi bí mật trình lên triều đình. Nhưng Tri phủ muốn buộc tội Tri huyện thì không đơn giản như thế. Trước tiên phải báo cho Quận thủ, đợi Quận thủ xác minh, rồi Quận thủ sẽ thay Tri phủ tấu trình lên trên. Vì thế sổ con của Vu Tri phủ liền có mặt trên bàn Quận thủ Phùng Đức Trung của Quận Tây Lương.

Phùng Đức Trung nhìn sổ con trong tay, mệt mỏi day trán, mở miệng nói: "Lại là tham ô, thật không khiến người ta bớt lo mà."

Trong mấy phụ tá ngồi bên cạnh, có một vị cười mở miệng nói: "Đại nhân, quận Tây Lương của chúng ta ở vị trí xa xôi căn cõi, không có gì béo bở, nếu nói đến tham ô hủ lậu thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên."

Phùng Đức Trung ném sổ con đi, nhướn mày nói: "Bây giờ quận Tây Lương của chúng ta chỉ được như thế, so với nơi khác thì có thể hơn được ai đây? Vu Tri Châu buộc tội Tri huyện của huyện Tri Đồng là Mạnh Hữu Nhân tham ô mười hai vạn lượng, đây còn không phải là thiên phương dạ đàm [1] sao? Cho dù đào xới hết đất của Tri Đồng cũng không đáng giá mười hai vạn lượng!"

[1] Thiên phương dạ đàm: nghìn lẻ một đêm, ý chỉ những chuyện quá hoang đường.

Một lão phụ tá gần năm mươi tuổi ngồi bên cạnh chột mở miệng: "Đại nhân có điều không biết, Vu Tri Châu buộc tội Mạnh Hữu Nhân vì một vụ án rắc rối đấy." Lão phụ tá nói ra ân oán giữa hai người một hồi, sau đó tiếp tục nói: "Tuy Vu Tri Châu hẹp hòi, có điều thúc tổ của ông ta là Vu Minh Lệ làm quan Tam phẩm, quản thúc một quận, quan hệ lằng nhằng phức tạp, đại nhân vẫn nên cho ông ta vài phần bạc diện [2]."

[2] Bạc diện: tình mọn, chút tình nho nhỏ.

Một phụ tá khác mở miệng nói: "Thuộc hạ nhớ Mạnh Hữu Nhân này cũng không phải là kẻ không có hậu phương, dưới gối ông ta có một nữ nhi, năm Hưng Trinh thứ ba tuyển tú vào cung. Chúng ta không biết nhiều chuyện ở hậu cung, tốt nhất vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ."

Lão phụ tá phản bác nói: "Hậu cung của bệ hạ ba ngàn giai lệ. Mạnh Hữu Nhân chỉ là một Tri huyện nho nhỏ, cho dù nữ nhi của ông ta được phúc trời ban, nhận được sự sủng ái của bệ hạ thì cũng không thể nói giúp cho phụ thân mình được. Chứng cứ tham ô vô cùng xác thực, chỉ là số lượng tham ô còn cần phải bàn bạc lại."

Phùng Đức Trung cảm thấy Mạnh Hữu Nhân ở vị trí Tri huyện cũng đã nhiều năm, có thể nữ nhi của ông ta chẳng nhận được nhiều sủng ái. Lùi một bước mà nói, được sủng ái thì sao chứ? Hậu cung không được tham chính, đây là thiết luật.

Người đọc sách đều như thế, đặc biệt khinh bỉ quan hệ cạp váy. Cái gọi là cạp váy, chính là chỉ việc cấu kết với nhau, bầu vúi nữ nhi từ quan hệ thông gia. Loại dựa vào nữ nhân này đặc biệt khiến người ta khinh thường, hơn nữa cũng rất ít kẻ coi trọng, dù sao thì đây vẫn là xã hội nam quyền.

Vu Tri Châu dựa vào thúc tổ liền mạnh hơn Mạnh Hữu Nhân dựa vào nữ nhi, làm cho người ta có cảm tình hơn.

Vì thế, Phùng Đức Trung liền đập bàn, sai người mời Vu Tri Châu và Mạnh Hữu Nhân đến phủ Quận thủ, nghe hai người trình bày một lần rồi mới tính tới việc trình sổ con lên trên.

Mạnh Hữu Nhân nhận được văn thư của Quận thủ đã biết chuyện không tốt, đây chính là dự báo đại họa sắp xảy đến. Vì thế Mạnh Hữu Nhân đi suốt một đường phong trần mệt mỏi, mang theo lễ vật Quận thủ yêu thích nhất mà vất vả lắm ông mới nghe ngóng được đến Quận phủ phồn hoa bậc nhất của quận Tây Lương.

Không phải ai cũng có thể thường xuyên nhìn thấy Quận thủ, nịnh nọt Quận thủ, cho nên lần này đương nhiên cả Vu Tri Châu và Mạnh Hữu Nhân đều mang theo lễ vật quý giá mà tới. Tất nhiên Phùng Đức Trung hết lòng nhận lấy, chẳng qua khác nhau ở chỗ lễ vật của Vu Tri Châu được đút vào túi ông ta, còn lễ vật của Mạnh Hữu Nhân lại là chứng cứ hồi lộ.

Mộc gõ trên bàn gõ xuống một tiếng, dù trong lòng không có quỷ thì cũng bị dọa đến run rẩy.

"Mạnh Hữu Nhân, Tri phủ Vu Tri Châu buộc tội người tham ô mười hai vạn lượng bạc, có chứng cứ vô cùng xác thực, người còn gì để nói không?" Phùng Đức Trung vừa cất lời đã định tội, trên mặt Vu Tri Châu cũng lộ ra tươi cười.

Trong lòng Mạnh Hữu Nhân cả kinh, thầm nghĩ hỏng rồi, ngoài miệng cãi lại: "Vu đại nhân là cấp trên trực tiếp của ty chức, cái gọi là chứng cứ cũng nằm trong phạm vi quản lý của Vu đại nhân, nếu muốn làm giả chứng cứ thì dễ như trở bàn tay. Huống hồ, huyện Tri Đồng căn cứ, cho dù ty chức có giết người uống máu đi nữa thì cũng không tới mười hai vạn lượng, xin đại nhân minh xét."

Phùng Đức Trung trách mắng: "Người dám nói bậy. Vu Tri phủ chương quản cả phủ, bao năm qua kiểm tra đánh giá đều bảo người tốt nhất, nhưng người lại dám mở miệng bôi nhọ quan trên, người biết tội chưa?!"

Mạnh Hữu Nhân quỳ "phịch" xuống một tiếng: "Hạ quan không dám."

Lúc này, một phụ tá của Phùng Đức Trung vội vã từ ngoài cửa đi vào, đột nhiên nháy mắt ra hiệu với Phùng Đức Trung khiến ông thấy vô cùng ngạc nhiên.

Phụ tá đi lên trước, đặt một phần công báo lên trên bàn. Công báo là những chuyện lớn chuyện nhỏ từ chính quyền gửi xuống địa phương theo thời gian cố định. Phùng Đức Trung yên lặng mở ra, chỉ nhìn mấy dòng, sắc mặt đã thay đổi.

Phùng Đức Trung cố hết sức nặn ra một nụ cười tươi, nói với Mạnh Hữu Nhân: "Mạnh huynh mau mau đứng dậy. Huynh xem, chẳng qua là bản quan hỏi vậy thôi, Mạnh huynh thật sự quá nghiêm túc rồi."

Mạnh Hữu Nhân và Vu Tri Châu đều ngây ngốc, tình huống này là sao đây?

Phùng Đức Trung tự mình nâng Mạnh Hữu Nhân lên, cười nói: "Mạnh huynh, ta nghe danh huynh đã lâu, lần này mượn cơ hội, vất vả lắm mới gặp được huynh, haha."

Mạnh Hữu Nhân ngơ ngác nói: "Chuyện buộc tội kia... là thế nào?"

Phùng Đức Trung âm thầm trừng mắt với Vu Tri Châu một cái, sau đó cười nói với Mạnh Hữu Nhân: "Buộc tội gì chứ, chỉ là chút mách khéo của Vu Tri Châu để mời huynh tới đây mà thôi! Haha, Mạnh huynh đang vừa mừng vừa sợ sao?"

Vu Tri Châu không phải kẻ ngốc, thấy thái độ Phùng Đức Trung chuyển biến nhanh như vậy, chắc chắn bên trong có biến. Phùng Đức Trung ngụ ý giúp ông ta, đương nhiên ông ta cũng không phá đám. Người trong chốn quan trường đều là những kẻ thành tinh, diễn giỏi, cho nên trong nháy mắt Vu Tri Châu đã cười rất có hòa khí: "Mạnh huynh, huynh bị chúng ta dọa sợ rồi sao? Ôi, Tiền Kỳ kia cũng không phải tiểu cừu tử của ta đâu, chỉ là huynh của tỳ thiếp mà thôi, sao đáng để ta cáo buộc Mạnh huynh chứ?"

Mạnh Hữu Nhân còn tin là thật, trợn tròn đôi mắt nói: "Này này... Đùa gì vậy! Hai vị đại nhân gọi thuộc hạ tới rồi cuộc là vì chuyện gì?"

Vu Tri Châu không biết trả lời như thế nào, chỉ cười chấp tay, chờ Phùng Đức Trung giải thích nghi hoặc.

Phùng Đức Trung cười haha, phong thái thật là hào sảng: "Chỉ sợ là Mạnh huynh còn chưa biết tin tức. Cũng phải, công báo luôn đến sớm hơn tin mừng trong cung một chút. Mấy ngày trước bản quan nhận được tin tức, nữ nhi của Mạnh huynh, An Mỹ nhân đã sinh hạ Lục Hoàng tử, bệ hạ ban tên là Đồng. Chúc mừng Mạnh huynh, chúc mừng Mạnh huynh!"

Sau khi nghe xong, trong lòng Vu Tri Châu giật bắn lên, suýt chút nữa đã tiểu ra quần, khó khăn lắm ông mới duy trì được sắc mặt. Nghĩ lại mà sợ, cũng thật là may mắn, lúc này ông đã nợ Quận thủ đại nhân một ân tình lớn! Nếu không nhờ Quận thủ nói đỡ lời thì bây giờ ông đã trở thành kẻ muốn giết ngoại công của Hoàng tử rồi! Đây là muốn thắt cổ lão thọ, ngại sống lâu mà!

Mạnh Hữu Nhân nghe xong thì càng thêm ngơ ngác, kể đó là mừng như điên. Người luôn khéo nói như ông bây giờ lại lắp bắp: "Đại nhân... Đại nhân nói thật sao?"

Phùng Đức Trung im lặng một chút rồi nói: "Chuyện này mà giả được sao? Bốn quan có mấy cái mạng cũng không dám nói dối như thế đâu!"

Cuối cùng Mạnh Hữu Nhân cũng bình tĩnh, hốc mắt đều đỏ cả lên, lẩm bẩm nói: "Lục Hoàng tử... Lục Hoàng tử. Ôi, khi nào mới có thể gặp được đây..."

Phùng Đức Trung nhìn Mạnh Hữu Nhân đang lâm vào thế giới tinh thần của mình, trong lòng cũng cảm thán, đây mới là được trời ban phúc! Quan hệ cạp váy? Không, không phải, nói Mạnh Hữu Nhân là ngoại thích cũng không quá khoa trương.

Hoàng tử luôn được đặt lên bàn cân để cân nhắc thiệt hơn. Còn những cái khác, thường thì không có thứ gì đủ trọng lượng để vượt qua được Hoàng tử.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 148 - Hòa Thuận Vui Vẻ

Edit: Huyền Hiền viện.

Beta: Mai Thái phi.

So với Mạnh Hữu Nhân biết tin mình trở thành ngoại công của Hoàng tử thì Mã Uân ở vùng đất Tây Bắc xa xôi biết tin muộn hơn một chút. Tất nhiên Mã Uân không trải qua chuyện khôì hài kịch tính giống như Mạnh Hữu Nhân, nhưng sau khi nhận được tin tức thì ông ta cũng vui mừng không kém.

Ở thời đại này, lý tưởng cả đời của một nam nhân chính là tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Nếu rút gọn thì là thê nhi được hưởng phước, gia tộc được thịnh vượng. Mã Uân quật khởi chiến đấu trên sa trường đã giúp cả gia tộc vươn lên, nhưng căn cơ lại quá mỏng. Mặc dù có nữ nhi vào cung, nhưng cũng không được những gia tộc lớn để vào trong mắt. Hơn nữa, những phe phái trong quân bèn rễ ăn sâu đã lâu, không có biện pháp diệt trừ. Nhưng một khi có Hoàng tử thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn thay đổi. Ít nhất bây giờ, bất luận đứng trước ai đi nữa thì Mã gia cũng có thể tự tin mà lên tiếng.

Rất ít người nguyện ý dìm đầu vào đắ tội với Hoàng tử. Không cần nhắc đến phụ thân của người là Hoàng đế, chỉ cần người là Hoàng tử, vậy thì sau này chắc chắn sẽ là một Vương gia. Mà với chức quyền của Vương gia, cho dù người kém cỏi đến đâu đi nữa thì cũng sẽ có đất phong của riêng mình. Người ở đất phong bắt tay với Quận thủ, ngay cả Hoàng đế cũng không cản được.

Còn việc Vương gia bị Quận thủ quản thúc nghiêm ngặt ở đất phong của mình, trên cơ bản chỉ xảy ra khi tiên hoàng không còn, quan hệ giữa Vương gia người với ca ca, đệ đệ hoặc chất tử - người được kế vị không tốt, thì khi đó cuộc sống của người tất nhiên sẽ khác rồi.

Nhưng hiện tại phụ thân của Lục Hoàng tử còn tại vị, vậy thì không cần nghĩ đến việc làm khó Lục Hoàng tử nữa. Giả sử như đầu óc của Vu Tri phủ không được rõ ràng, không biết đến tình hình xung quanh. Nếu số con buộc tội Mạnh Hữu Nhân của ông ta thật sự được đưa đến trước mặt Hoàng đế, thì thử nghĩ một chút mà xem, cảnh tượng đó sẽ "tệ" đến mức không ai dám nhìn thêm.

Hoàng đế bệ hạ đang vui mừng vì phi tần sinh được nhi tử cho mình, đảo mắt một cái liền nhận được số con buộc tội ngoại công của nhi tử. Người nói xem, có phải là người đã dội một gáo nước lạnh lên gương mặt tôn quý của Hoàng đế bệ hạ hay không? Lại còn ở trước mặt Hoàng đế làm cho tiểu Hoàng tử bị mất thể diện nữa.

Đương nhiên Hoàng đế sẽ tức giận, nhưng vì nhi tử nên Hoàng đế sẽ không tính toán với ngoại công của nó. Điều quan trọng là ấn tượng đối với vị Tri phủ buộc tội đó chắc chắn sẽ không được tốt đẹp. Mà nếu Hoàng đế đại nghĩa diệt thân, theo lý mà chấp pháp công bằng, thì chắc chắn sự khó chịu trong lòng hãn sẽ không thể tiêu tán ngay được. Sau này lúc kiểm tra đánh giá quan viên thì đừng có hi vọng Hoàng đế sẽ bỏ qua chuyện cũ. Hãn sẽ không bao giờ "có cái nhìn khác" về người.

Hơn nữa vị tiểu Hoàng tử đáng thương kia sau khi trưởng thành và hiểu chuyện, người nói hãn sẽ nghĩ như thế nào? Có hận chết người hay không? Nếu vị này chịu ảnh hưởng lớn từ mẫu tộc, tính tình lại có chút nóng nảy, nói không chừng hãn có thể liều mạng với người.

Đương nhiên, không đáng để một vị Hoàng tử liều cả mạng sống của mình vì muốn diệt trừ một vị Tri phủ, thế nhưng người còn có gia tộc sau

lưng. Nói không chừng khi vị Hoàng tử này lựa chọn đất phong, nhất định hẳn sẽ chọn nơi người sinh sống, sẽ dạy cho người biết nên làm người thế nào suốt phần đời còn lại.

Tuy đặc quyền của các Vương gia ở đất phong đã bị cắt giảm bớt, đất phong cũng bị khống chế nghiêm ngặt, nhưng lạc đà dù có gầy thì vẫn còn hơn ngựa. Vì thế, Vương gia muốn gây chút phiền toái chỉ là chuyện búng ngón tay mà thôi.

Cho nên hiện giờ trong thời gian mang thai, Hoa Thường vô cùng hi vọng mình có thể sinh được một bé trai.

Lan Chi bưng chén thuốc nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hoa Thường, mở miệng nói: "Nương nương uống thuốc đi. Thái y cũng đã nói rồi, có vẻ như thai này là nam hài, nên nương nương cứ yên tâm."

Hoa Thường bất đắc dĩ nhận lấy chén thuốc. Đương nhiên nàng biết, chỉ bắt mạch thì không thể phân biệt được thai nhi là nam hay nữ, đây là việc phản khoa học. Hiện tại Thái y phán đoán là nam hay nữ chỉ dựa vào những kinh nghiệm hư vô mờ mịt, phần lớn là nhìn vào hình dáng của bụng, hoặc thời gian phản ứng khi mang thai.

Hoa Thường cười nói: "Người ta nói gì người cũng tin sao? Hồ đồ. Đúng rồi, Ngọc Quý tần, à không, là Ngọc Chiêu dung mới phải, nàng ấy chuẩn bị sao rồi? Thời tiết đầu xuân vẫn còn rất lạnh. Hoàng thượng cũng thật là, sao một hai cứ muốn người khác phải chuyển cung ngay lúc này vậy?"

Ngọc Quý tần bởi vì sinh con có công, được Hoàng đế tấn phong lên Nhị phẩm Cửu tần – Chiêu dung. Hơn nữa còn cho dãi đến Trữ Tú cung, làm chủ chính điện, quả nhiên đúng như lời của Nghiêm Tu nghi nói.

Lan Chi bĩu môi, mở miệng nói: "Ngọc Chiêu dung đã trở thành chủ vị một cung, không còn là người của Thượng Dương cung chúng ta nữa,

nường nường còn quan tâm đến nàng ta làm gì? Từ lúc nàng ta vào cung đã khiến cho nường nường ngọt ngào biết bao nhiêu. Quản gì họ có bị trời lạnh hay không, nói không chừng người ta còn đang vui vẻ phấn khởi, vội vã muốn chuyển đi đó."

Hoa Thường nhìn Lan Chi tức giận, cười cười lên tiếng: "Cũng không phải là Ngọc Chiêu dung cố ý làm cho bốn cung cảm thấy ngọt ngào, huống chi nàng ta còn luôn luôn cung kính thủ lễ. Bây giờ nàng ta cũng đã trở thành chủ vị một cung, kết thiện duyên với nàng ta cũng là chuyện tốt. Ở hậu cung này, tốt nhất là không nên gây thù chuốc oán khắp nơi, một mình Thấm Thục phi đã đủ lắm rồi."

Lan Chi nghe đến tên của Thấm Thục phi, liền chuyển sự tức giận từ Ngọc Chiêu dung sang Thấm Thục phi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Thục phi, hừ, nường nường đừng tức giận. Người cứ chờ xem, qua mấy năm nữa, nhất định Thấm Thục phi sẽ không bằng Ngọc Chiêu dung đâu. Dù sao vẫn là người không có nhi tử, hừ."

Hoa Thường nghe vậy sờ sờ bụng mình, thở dài nói: "Nếu thai này là nhi tử thì tốt quá rồi." Thời đại này, nữ hài thật sự là không được coi trọng. Dù là Công chúa cao quý, nhưng cũng có chỗ cản tay, cản chân. Tương lai xuất giá cũng là một việc khó, vì không phải ai cũng nguyện ý cưới Công chúa. So với các quý nữ khác, thật ra Công chúa không có ưu thế gì, bởi vì mặt hạn chế khi thành thân với Công chúa quá rõ ràng.

Lấy Công chúa, cũng coi như là gả cho Công chúa, ở trong phủ Công chúa, mỗi ngày hầu hạ Công chúa, lại còn không thể quang minh chính đại nạp thiếp. Nếu Công chúa không thể sinh con, vậy thì hay rồi, người cứ ở đó mà chờ đoạn tử tuyệt tôn đi. Trừ phi bản thân Công chúa có phẩm cách tốt đẹp, rộng lượng hiền lương, có lẽ sẽ đồng ý cho người thu nhận một nha hoàn để có hài tử nối dõi. Nhưng vấn đề là, khi đưa bé ra đời đã phải chịu điều tiếng, có ai lại muốn mẫu thân của con mình có xuất thân ti tiện đâu

chứ? Đây chính là đứa bé nối dõi tông đường, tương lai thành thân lại càng thêm phiên toái.

Hoa Thường ở thời đại này đã quá lâu nên không tránh khỏi bị đồng hóa, trọng nam khinh nữ cũng là điều dễ hiểu. Thậm chí hiện tại nàng đã bắt đầu lo lắng phiên muộn cho hôn sự của Viện nhi. Gả ra ngoài không khó, vấn đề ở chỗ là phải gả đến gia đình nào tốt, cuộc sống cũng phải tốt.

Không riêng gì cổ đại, cho dù ở hiện đại đi nữa, thì cũng vẫn còn tồn tại tư tưởng trọng nam khinh nữ. Ví dụ như, đài tiếng nói nhân dân hay đưa tin chị gái "không màng hi sinh tương lai", bỏ học kiếm tiền để em trai được đến trường. Hi sinh cho người thân đương nhiên là điều tốt, nhưng vấn đề ở đây đều là chị gái, em gái hi sinh vì anh trai, em trai. Hiếm khi nghe nói có anh trai hay em trai nào bỏ học để chị gái và em gái có thể đi học.

Lan Chi nhìn Hoa Thường xuất thần ngây người, cười nói: "Nương nương, Tứ Hoàng tử cũng nói trong bụng của nương nương chính là tiểu Hoàng tử. Gần đây Tứ Hoàng tử đã thu dọn, sắp xếp lại những đồ chơi của mình, sau đó chia làm ba phần. Một phần giữ lại cho mình, một phần cho Lục Hoàng tử vừa sinh ra. Phần còn lại, Tứ Hoàng tử nói là để cho tiểu Hoàng tử trong bụng của nương nương."

Hoa Thường nghe chuyện của tiểu Tứ xong thì hiểu ý cười cười. Bé trai ở tuổi này mỗi ngày có một suy nghĩ khác nhau, ý tưởng mới lạ ùn ùn kéo đến không dứt. Hơn nữa, thằng bé là Hoàng tử, nó có đủ quyền để thực hiện ý nghĩ của mình, vì thế mà đã gây ra một vài chuyện cười. Hôm trước thằng bé còn mang theo Lục đệ vừa tròn tháng đi cười ngựa, thiếu chút nữa là đã hù dọa mama chết ngất. Nghe nói tiểu Tứ ôm Lục Hoàng tử, mặc một thân kỵ trang, nhắc chân định chuẩn bị đi ra ngoài thì bị bắt gặp.

Hoa Thường tò mò hỏi: "Sao tiểu Tứ lại không chia cho Thất Hoàng tử một phần vậy?"

Vẻ mặt Lan Chi kiêu ngạo, lên tiếng nói: "Tứ Hoàng tử của chúng ta rất cơ trí. Thất Hoàng tử sắp dọn ra khỏi cung của chúng ta, nên không được xem là người Thượng Dương cung nữa. Tứ Hoàng tử vô cùng thông minh, nói chỉ cho các đệ đệ do mẫu phi nuôi dưỡng mà thôi."

Hoa Thường cong môi cười cười, tâm trạng quả thật thoải mái hơn rất nhiều.

"Gần đây Thế tử thế nào rồi? Đạo này bốn cung quá bận rộn, có chút bỏ bê lơ là chẳng bé." Nhắc đến bọn trẻ, đương nhiên là không thể thiếu Thế tử then thùng ôn nhu, Hoa Thường vẫn rất quan tâm đến Thế tử Trần Cát.

Lan Chi cười nói: "Thế tử cũng rất hiểu chuyện, biết thân thể nương nương yếu ớt, mang thai lại càng thêm vất vả. Hơn nữa gần đây mọi chuyện trong Thượng Dương cung rối ren, vì vậy Thế tử đã dặn dò đám người nô tỳ đừng làm phiền đến nương nương, tránh cho nương nương phải lo lắng. Việc học tập của Thế tử cũng rất tốt, Thái phó rất khen ngợi. Hôm nay Đại Hoàng tử, Nhị Hoàng tử còn dẫn Thế tử và Tứ Hoàng tử ra ngoài chơi đấy."

Hoa Thường vui vẻ gật đầu: "Huynh đệ chúng nó hoà thuận như thế rất tốt, tương lai có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Sao phụ mẫu có thể ở bên cạnh hài tử của mình suốt đời được? Rồi sau này sẽ có một ngày cần đến sự nâng đỡ, hỗ trợ của huynh đệ, người thân và bằng hữu.

Lan Chi vẫn cho Hoa Thường búi tóc đơn giản, sau đó có chút do dự, mở miệng nói: "Nương nương, gần đây phu nhân có dâng thẻ bài lên, muốn tiến cung để thăm người. Nhưng mà Hoàng hậu lại không đồng ý, nói thân thể của người yếu ớt, cho nên Hoàng thượng đã hạ ý chỉ, không cho ai đến quấy rầy nương nương an dưỡng."

Nét cười trên gương mặt Hoa Thường nhạt đi rất nhiều, khẽ nhú mào: "Lấy da hổ làm cò, thủ đoạn của Hoàng hậu nương nương thật sự càng lúc càng vụng về. Trước đó vài ngày, Hoàng hậu và Thục phi tranh phong âm ỉ. Hiện tại Thục phi bị cấm túc, Hoàng hậu nương nương không còn ai để đấu đá, cho nên mới nhớ tới bốn cung sao?"

Lan Chi cẩn thận nhìn sắc mặt của Hoa Thường, an ủi nói: "Nương nương đừng nóng giận, chú ý đến thân thể. Theo nô tỳ thấy, Hoàng hậu đang cố ý chọc giận nương nương. Hoàng hậu biết sức khoẻ của nương nương không tốt, nên tâm trạng không vui."

Hoa Thường xoè bàn tay ra, cẩn thận nhìn móng tay được cắt tỉa chỉnh tề, khẽ cười: "Chuyện này bốn cung đã có chủ kiến. Mẫu thân dâng thẻ bài muốn tiến cung hẳn là có chuyện quan trọng. Người âm thầm đi thăm dò một chút, bằng không bốn cung sẽ không an tâm."

Lan Chi cười nói: "Trong nhà thì có chuyện gì được, tất cả đều yên ổn. Đại thiếu gia vừa mới có thêm một nhi tử, đã là đứa thứ tư. Nhị thiếu gia cũng có hai nhi tử và một nữ nhi, phu thê hòa thuận. Năm trước Tích thiếu gia cũng vừa có đích tử, có thể coi là hài tử duy nhất, nên lão thái thái vô cùng vui mừng. Hoa Dung tiểu thư cũng đã xuất giá mấy năm nay, nghe nói phu quân cũng không tệ. Tuy rằng Hoa Dung tiểu thư chỉ sinh một nữ nhi, nhưng không phải bây giờ cũng đang mang thai sao, qua mấy tháng nữa thì sẽ lâm bồn."

Hoa Thường thích nghe chuyện trong nhà nhất. Bởi vì gia đình hoà thuận, êm ấm viên mãn, nên nàng có chút lo lắng, sợ nghe phải tin xấu. Nhưng bây giờ nghe người thân trong nhà tất cả đều rất tốt, nàng cảm thấy những chuyện nàng phải trải qua nơi hậu cung này đều đáng giá.

Hoa Thường nhoẻn miệng cười: "Lan Chi, người đến Kiến Chương cung nói một tiếng, nếu Hoàng thượng có thời gian thì mời người đến

Thượng Dương cung dùng cơm tối. Lục Hoàng tử và Thất Hoàng tử đều rất nhớ phụ hoàng."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 149 - Từ Chối

Buổi tối, Hoàng đế đến đúng hẹn.

Không bàn đến việc Hoa Thường vốn là sủng phi trong lòng Hoàng đế, lại càng không nói tới chuyện Thượng Dương cung hiện tại có ba vị Hoàng tử, một vị Công chúa và một vị Thế tử đang đợi Hoàng đế yêu thương, chỉ riêng việc bây giờ Hoa Thường đang mang thai cũng đủ để Hoàng đế không có chuyện gì cũng chạy đến Thượng Dương cung vài chuyến rồi.

Hoa Thường hành sự cũng rất cẩn thận, nếu đã dùng danh nghĩa của Lục Hoàng tử và Thất Hoàng tử để mời Hoàng đế đến đây thì đương nhiên phải để hai đứa trẻ xuất hiện trước mặt Hoàng đế.

Ngọc Quý tần chưa hết kỳ ở cữ, còn An Mỹ nhân thì vẫn đang điều dưỡng. Đương nhiên nhũ mẫu cũng tinh ý, không muốn chen chân vào bữa cơm tối của Hoa Thường và Hoàng đế. Vì vậy Lục Hoàng tử và Thất Hoàng tử đều bị nhũ mẫu ôm trong lòng, Hoàng đế hết nhìn tiểu Lục rồi lại nhìn tiểu Thất, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

"Hai đứa bé này đều khoẻ mạnh cứng cáp, đúng là có phúc khí." Trước đây có không ít hài tử của Hoàng đế chết non, sau khi hãn đăng cơ làm Hoàng đế thì không xảy ra tình trạng này nữa. Hoàng đế coi chuyện đó như là phần thưởng quý trọng mà trời cao ban cho hãn.

Tiểu Tứ và Viện nhi đều đang ngồi, Viện nhi mặc y phục dày trông tròn quay, bước đi cũng chưa được thành thực. Tiểu Tứ vô cùng thân thiết

ôm lấy muội muội, phồng hai má lên, đứng trước Hoàng đế nói: "Tiểu Tứ và muội muội cũng có phúc khí đó!"

Hoàng đế thấy dáng vẻ ghen tị của tiểu Tứ thì càng thêm vui vẻ, cười nói: "Được, được, được, tiểu Tứ của chúng ta đương nhiên là... có phúc khí nhất." Sự yêu thương mà Hoàng đế dành cho tiểu Tứ thật sự thì những Hoàng tử khác không thể sánh bằng. Công chúa thì lại càng khỏi nói, mặc dù Viện nhi đứng cùng một chỗ với tiểu Tứ nhưng ánh mắt của Hoàng đế chú ý đến Viện nhi cũng không kém là bao.

Hoa Thường kéo tay tiểu Tứ và Viện nhi ngồi vào chỗ, cười nói: "Được rồi, được rồi, phụ tử các người mỗi ngày đều chơi đùa như vậy, cơm cũng sắp nguội rồi kìa, mau ngồi xuống ăn đi." Sau đó nàng dẫn nhũ mẫu ôm hai tiểu Hoàng tử xuống.

Đương nhiên Hoàng đế ngồi ổn định ở ghế chủ vị, còn gấp đồ ăn cho Hoa Thường và mấy đứa nhỏ, đúng là vô cùng hòa thuận êm ấm.

Thực bất ngữ, tẩm bất ngôn [1], sau khi cả nhà dùng xong bữa tối ấm áp, tất nhiên Hoàng thượng cũng sẵn tiện ngủ lại ở Thượng Dương cung.

[1] Thực bất ngữ, tẩm bất ngôn (食不語寢不言): Lúc ăn cơm không nói chuyện, lúc ngủ cũng không nói chuyện.

Tiểu Tứ và Viện nhi đều đã an giấc, Hoa Thường ngồi trước bàn trang điểm nhẹ nhàng chải đầu, không chút phấn son, không đeo trang sức, trông nàng xinh đẹp một cách đơn thuần và tinh khiết. Hoàng đế dựa đầu vào giường nhìn nàng, khoé miệng mỉm cười.

Hoa Thường quay đầu nhìn Hoàng đế, ôn nhu nói: "Thần thiếp thấy mấy ngày nay tinh thần của Hoàng thượng dồi dào, xem ra tâm tình không tệ. Cũng sắp đến ngày mừng thọ của Thái hậu rồi. Năm nay là chính thọ [2], thần thiếp nghe Hoàng hậu nương nương nói, trong cung muốn tổ chức

lớn một chút cho náo nhiệt. Chỉ là thân thể này của thần thiếp không đảm đương nổi, phỏng chừng không thể giúp đỡ được gì."

[2] Chính thọ (整壽): Sanh thần cho người tròn tuổi, ví dụ 40 tuổi, 50 tuổi, 60 tuổi...

Hoàng đế cười cười, lên tiếng nói: "Nàng cứ dưỡng thân thể cho thật tốt, sinh hạ Hoàng tử chính là thọ lễ tốt nhất dành cho mẫu hậu."

Hoa Thường nhoèn miệng cười, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp nghĩ sắp đến thọ đản của Thái hậu nên trong cung sẽ bắt đầu nhốn nháo, đến lúc đó chỉ sợ cũng không rảnh lo bên ngoài. Bây giờ thần thiếp đang mang thai, thật sự có chút nhưng nhớ mẫu thân. Qua vài ngày nữa thì trong cung sẽ bận rộn, nếu mẫu thân trình tâu bài tiến cung e là càng thêm phiền, chi bằng để bà vào trước vài ngày, cũng có thể tránh được thời điểm rối ren đó."

Hoàng đế vẫn duy trì nụ cười bên khóe môi, mở miệng nói: "Cũng có lý, nàng nói với Hoàng hậu một tiếng là được."

Nụ cười trên khuôn mặt Hoa Thường ngừng lại một chút, sau đó nàng nhẹ nhàng nói: "Vâng, thần thiếp đã biết." Hai người an ổn yên giấc, không đề cập tới chuyện đó nữa.

Ngày hôm sau.

Lan Chi nhẹ nhàng đảm vai cho Hoa Thường, Thước Dực ở một bên đang bày bếp lò, trên bếp lò còn có ấm trà nóng. Lan Chi mỉm cười, mở miệng nói: "Nương nương, phu nhân có thể tiến cung thăm người sao? Hoàng thượng nói thế nào?"

Nương nương nhà mình trước mặt Hoàng đế gần như là cầu tất ứng (xin là sẽ được), nhưng mà Hoàng hậu sao vậy? Chẳng giống với người

trước giờ chỉ có thể ưng thuận với mọi quyết định của Hoàng đế gì cả.

Sắc mặt Hoa Thường hơi trầm xuống, lạnh nhạt nói: "Hoàng thượng nói chỉ cần báo một tiếng với Hoàng hậu là được."

Lan Chi thấy sắc mặt Hoa Thường không tốt, cẩn thận lên tiếng hỏi: "Nương nương không vui sao? Hoàng thượng nói cũng đâu có gì sai. Lần này nương nương có Hoàng thượng chống lưng, báo lại với Hoàng hậu nương nương tất nhiên là càng thêm đường đường chính chính, xem Hoàng hậu nương nương còn dám bác thề bài của phu nhân hay không."

Hoa Thường khầy khầy than cùi trong bếp lò một chút, nhẹ giọng nói: "Nếu là bình thường, tất nhiên lời Hoàng thượng nói không có vấn đề gì, nhưng bây giờ lại làm cho bốn cung cảm thấy có chút kỳ quái."

"Nếu bốn cung đã cố tình nói chuyện này với Hoàng thượng, thì hẳn Hoàng thượng đã nghe ra được ẩn ý của bốn cung, chính là khi mẫu thân tiến cung chắc chắn sẽ bị Hoàng hậu cản trở, nhưng mà Hoàng thượng lại bảo bốn cung nói với Hoàng hậu. Nếu như ngày thường, bốn cung cũng sẽ không nghi ngờ. Nhưng bây giờ bốn cung đang mang thai, để mẫu thân tiến cung thăm hỏi là điều hết sức bình thường, Hoàng thượng trực tiếp cho phép cũng đâu có phải là chuyện không thể?"

Lan Chi nhẹ nhàng an ủi: "Nô tỳ nghĩ nương nương đa nghi rồi. Nương nương nên nghĩ thoáng một chút, bây giờ người chính là suy nghĩ quá nhiều. Nghiêm Tu nghi... Chuyện của Nghiêm Tu nghi đã trôi qua, nương nương nên buông xuống khúc mắc trong lòng mới phải."

Hoa Thường đỡ trán, cười cười rồi nói: "Có lẽ bốn cung đa nghi rồi, có khi nào trong bụng bốn cung là tiểu nữ hài đa sầu đa cảm hay không?"

Lan Chi "phi phi" vài tiếng, vội la lên: "Trong bụng nương nương nhất định là tiểu Hoàng tử, nương nương đừng nói vậy."

Hoa Thường nở nụ cười ôn nhu, sờ sờ cái bụng, ngẩng đầu nhìn về phía Vị Ương cung, đứng lên nói: "Đi thôi, đi bái phỏng Hoàng hậu nương nương một chuyến."

Vị Ương cung.

Hoa Thường ngồi bên dưới, Hoàng hậu mỉm cười ôn hoà nhìn Hoa Thường, thế nhưng bầu không khí trong điện lại vô cùng ngưng trọng.

Lòng Hoa Thường trầm xuống, quả nhiên dự cảm của nàng không sai, Hoàng hậu cự tuyệt yêu cầu của nàng về việc mẫu thân nàng tiến cung vẫn an. Hoàng hậu dựa vào cái gì mà dám từ chối yêu cầu chính đáng của nàng sau khi Hoàng thượng đã ngỏ lời như vậy?

"Hiền phi muội muội, muội đừng suy nghĩ nhiều, bốn cung cũng là vì muốn tốt cho muội mà thôi. Thượng Dương cung sắp có thêm một sinh mạng mới, Ngọc Chiêu dung thì lại chuẩn bị chuyển cung, tình hình vô cùng rối ren, cho nên Hoa phu nhân tiến cung lúc này cũng không được hay cho lắm. Đợi tất cả yên ổn rồi thì lại truyền Hoa phu nhân vào lần nữa, thanh tịnh yên tĩnh không phải tốt hơn sao?" Hoàng hậu tươi cười ung dung rộng lượng.

Hoa Thường nhếch khoé miệng nở nụ cười, nhẹ giọng nói: "Cũng không nhất định phải là mẫu thân tiến cung thăm thần thiếp, thần thiếp không kiêu quý đến mức đó. Chỉ là bây giờ thân thể thần thiếp yếu ớt, lại đang mang thai, vì thế gần đây ngủ không được ngon giấc, luôn mơ thấy cảnh trong nhà lúc chưa xuất giá, trong lòng nhất thời suy nghĩ nên thần thiếp mới tới xin Hoàng hậu nương nương cho phép thăm hỏi. Nghĩ đến cũng có chút vô lý, thần thiếp quấy rầy Hoàng hậu nương nương rồi."

Nụ cười của Hoàng hậu đông cứng lại. Yêu cầu này trên thực tế cũng không hề vô lý, đương nhiên cũng không phải là quấy rầy, nhưng chính xác

là nàng đã cự tuyệt. Nếu Hoa Thường nói chuyện này ra ngoài thì danh tiếng hiền lương của Hoàng hậu nàng đây cũng chẳng còn nữa.

Hoàng hậu điều hòa lại tâm trạng, nghĩ ra không biết phải làm thế nào, khẽ động khoé miệng, cất tiếng nói: "Hiền phi muội muội nói quá lời rồi. Muội xem, bốn cung cũng là muốn tốt cho muội, kéo đến lúc đó muội lại oán trách bốn cung."

Hoa Thường không nói gì nữa, cung kính cáo từ rời đi.

Lan Chi cẩn thận đỡ lấy Hoa Thường, nhìn Hoa Thường không lộ rõ hỉ nộ ra mặt, liền nhẹ giọng nói: "Nương nương đừng tức giận mà ảnh hưởng đến sức khoẻ. Hoàng hậu nương nương làm vậy chẳng thấu tình đạt lý gì cả, lạm dụng chức quyền, Hoàng thượng nhất định sẽ không ngồi yên mà bỏ qua đâu."

Hoa Thường hờ hững nói: "Bốn cung không tức giận, Hoàng hậu nương nương cũng không phải là người như vậy. Được rồi, sau này đừng nghị luận về chuyện này nữa, về thôi."

Lan Chi đỡ Hoa Thường lên kiệu, không dám nói nữa.

Hoa Thường ngồi yên ổn trong kiệu, liếc mắt nhìn về phía Kiến Chương cung, hơi mím môi. Hoàng hậu luôn làm việc cẩn thận, sau khi có Thái tử thì lại càng độ lượng khoan dung, sao có thể dễ dàng đắc tội với sủng phi địa vị cao như nàng? Huống chi bây giờ nàng còn đang có thai, chính là yêu cầu vô lý cũng có thể trở thành có lý, sao Hoàng hậu có thể mạo hiểm đắc tội với nàng khiến cho Hoàng thượng để mắt tới đây?

Có thể khiến Hoàng hậu kiên định như vậy chỉ có hai người là Hoàng đế và Thái hậu.

Thái hậu đã lớn tuổi, từ lâu bà đã không còn quan tâm tới thế sự, lại càng không nhúng tay đến chuyện trong hậu cung. Thân chất nữ Ngô Tiệp

dư của Thái hậu bây giờ vẫn còn đang bị ghẻ lạnh ở trắc điện Tiêu Phòng cung kia kia. Trừ ngày tết ra, Thái hậu cũng không thăm không hỏi, cho nên khả năng lão nhân gia bà muốn chinh đồn Hoa Thường không cao lắm.

Như vậy, chỉ còn lại mỗi Hoàng đế.

Hoàng đế vẫn luôn đối đãi với nàng rất tốt, tâm tư tình cảm của nàng cũng đặt ở hắn, chưa làm sai chuyện gì. Hoàng đế vốn không có lý do gì để làm vậy, nhưng nếu hắn đã căn dặn Hoàng hậu như thế thì nhất định là có lý do.

Hoa Thường hơi quay đầu nhìn Lan Chi ở bên ngoài, lên tiếng nói: "Lan Chi, nghĩ cách ngầm liên hệ với người nhà của bốn cung, bảo Thược Dược hành sự đi. Nàng ấy làm việc cẩn thận, bốn cung cũng yên tâm hơn."

Trong lòng Lan Chi cả kinh, cung phi trao đổi tin tức với bên ngoài chính là trọng tội. Mặc dù có không ít phi tần cũng ngầm làm như vậy, nhưng Hoa Thường chưa bao giờ vượt qua điều cấm kỵ này.

"Vâng, nương nương, nô tỳ biết rồi." Lan Chi thấp giọng trả lời.

Bất luận Hoàng đế xuất phát từ mục đích gì, kết quả bây giờ chính là Hoa Thường không thể gặp được mẫu thân. Hoa Thường dựa theo kết quả cũng đoán được vài phần, nhất định là có liên quan đến gia đình nàng, cho nên Hoàng đế không muốn nàng biết bây giờ.

Lời của Nghiêm Tu nghi nói trước khi chết vẫn còn vang vọng bên tai Hoa Thường, thật ra Nghiêm Tu nghi đã đạt được mục đích. Bởi vì mặc dù Hoa Thường vẫn cư xử với Hoàng đế trước sau như một, thậm chí là càng thêm kiên định, thế nhưng sự kinh hoảng trong lòng nàng thì không thể lừa được người. Phần tình cảm dùng vài năm mới tích góp được này đang đứng trước bờ vực nguy hiểm.

Giữa hai người, nếu một người trong đó làm dao động sự tín nhiệm của người với người còn lại, như vậy bất luận có chuyện gì phát sinh đi nữa, thì người đều không tự chủ được mà nghĩ đến... kết cục tồi tệ nhất, đây là bản năng phản ứng tự vệ của con người.

Hoa Thường chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng. Bây giờ chỉ có hài tử trong bụng này mới có thể đem lại cho nàng cảm giác an toàn thật sự.

Đúng, Hoa Thường tỉnh táo lại. Nàng có rất nhiều, có nhi tử, có nữ nhi, có dưỡng tử, còn có hài tử chưa được sinh ra nữa. Chỉ có người thân của mình mới có thể đem lại cho mình cảm giác an toàn, mà Hoàng đế thì không phải là người thân của nàng, cho nên cảm giác an toàn của nàng cũng không xuất phát từ nam nhân đó.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 150 - Hỉ Tang

Edit: Xuân Tu viện.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Hoa phủ.

Phủ đệ vốn yên tĩnh và trang mục (trang nghiêm & kính cẩn) ngày trước nay đã tràn ngập hơi thở bi thương, ngoài phủ treo đèn lồng trắng, hạ nhân đều mặc áo tang trắng.

Hoa phu nhân một thân tang phục, trên tay cầm khay, đẩy cửa phòng ra, nhìn người nằm trên giường, lo lắng nói: "Lão gia, dùng chút canh sâm đi. Người đừng cố chịu đựng khiến cho thân thể không tốt nữa, phụ thân trên trời có linh thiêng nhìn thấy cũng không an lòng."

Hoa Tường mặc áo tang bằng vải thô, phụ thân ông qua đời, đây là thể hiện sự trọng hiếu. Hơn nữa, so với thân thể bị tra tấn thì nỗi thống khổ khi mất đi phụ thân càng khiến ông không chịu đựng nổi: "Ta không muốn uống, mang đi đi."

Hoa Tường và Hoa phu nhân là phu thê nhiều năm, người khác không dám trái ý nhưng bà thì khác: "Lão gia, năm nay phụ thân đã gần bảy mươi, bây giờ ra đi cũng có thể xem như là hỉ tang. Lão thái thái vẫn còn đây, nếu lão gia không bảo trọng thân thể, chẳng lẽ muốn mẫu thân phải nhọc lòng sao?"

Hoa Tường khép hờ mắt, không nói lời nào.

Hoa phu nhân thấy thế bèn mở miệng nói: "Nương nương ở trong cung âm thầm truyền lời đến, hỏi rằng có phải trong nhà xảy ra chuyện gì không. Từ nhỏ nương nương đã thông tuệ, ta trình thẻ bài vào cung bị bác bỏ, hẳn là nương nương nghi ngờ rồi. Bây giờ nhà chúng ta thế này, Hoàng thượng lại cố tình dận dò, nhất định không được nói cho nương nương biết. Thế nhưng với tính tình của nương nương, không nói gì thì sẽ càng khiến nương nương suy nghĩ lung tung, rồi dẫn đến hao tổn tinh thần nữa. Lão gia, bây giờ mọi chuyện trong nhà đều cần người quyết định, chẳng lẽ người muốn sức khỏe của mình cứ sa sút như vậy sao?"

Cơ mặt Hoa Tường hơi co rúm, khước miệng giật giật, lên tiếng nói: "Ta còn có thể như thế nào nữa? Phụ thân đi rồi, người tâm phúc cũng không có. Rốt cuộc sau ngần ấy năm, Hoàng thượng cũng lộ ra rằng nanh. Tuy lần này nhà chúng ta không bị gì, nhưng lần sau thì sao? Lần sau nữa thì sao? Ta cống hiến còn chưa đủ nhiều ư? Ta còn chưa đủ trung thành với bệ hạ sao? Thế gia phải như thế nào thì bệ hạ mới giữ lại một chút nhân từ đây?"

Lồng ngực Hoa Tường phập phồng, khuôn mặt căng ra đỏ tím, hiển nhiên vừa giận dữ vừa cực kỳ bi ai.

Hoa Tường gầy đi rất nhiều, không chỉ vì giữ đạo hiếu khiến thân thể lẫn tinh thần đều bị thương tổn nghiêm trọng, mà còn vì lần thanh tẩy này của Hoàng đế đối với triều đình, Nghiêm thị kia cũng không phải người bị hại duy nhất.

Ngoại trừ một ít thế lực trên triều đình được tín nhiệm lâu đời ra, trong tam đại thế gia thì Tứ Thủy phủ Tạ gia, Mân Trung phủ Tiêu gia đều có người bị răn dạy vì kết bè kết đảng, bị bãi quan hoặc lưu đày. Đối với thế gia mà nói, đương nhiên mấy chức quan kia không có gì ghê gớm, nhưng tội danh lại là nỗi đau mà các thế gia không thể chịu đựng được.

Hoàng đế đăng cơ mười năm, rối cuộc đã bắt đầu dựa theo ý mình mà đao to búa lớn cải tạo đất nước, không động thì thôi, vừa động đã kinh người. Bất luận là trung ương hay địa phương, khắp nơi đều có tai mắt của Hoàng đế. Chúng kết thành một tấm lưới lớn, dày đặc chi chít, hơn nữa còn vô cùng vững chắc.

Đương nhiên Hoa Tường đã nhìn ra, hành động của Hoàng đế đối với thế gia mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Hoàng đế từng bước một thu dệt tội danh, nhỏ nhưng nhiều, trừng trị không nặng, nhiều nhất là bắt giam vài năm. Tuy hình phạt nhẹ nhưng điều cốt lõi là hấn đã hủy diệt, hạ thấp thanh danh gây dựng mấy trăm năm của thế gia, cũng là gốc rễ để thế gia có thể đứng vững.

Lần này Hoa gia bình an vô sự trong cơn sóng gió, nhưng thỏ tử hồ bi [1], làm sao Hoa Tường có thể không thấy ghê người cho được?

[1] Thỏ tử hồ bi: Thỏ chết cáo buồn, tương tự như câu "Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ".

Hoa phu nhân nhìn hốc mắt đã hõm xuống của phu quân, trong lòng cũng tràn đầy khổ tâm, nhưng bà vẫn mở miệng nói: "Lão gia, ta là phụ nhân, không hiểu được nhiều như vậy. Bây giờ nương nương trong cung phái người tới hỏi, hồi đáp thế nào, lão gia ra chủ ý đi."

Hoa Tường nhép nhép miệng, lên tiếng nói: "Hoàng thượng bảo, sợ rằng tổ phụ qua đời sẽ khiến nương nương bị thương tổn hại đến thân thể. Hiện giờ nương nương đang có thai, chúng ta cứ cố hết sức đừng quấy rầy nương nương. Hoàng thượng không chỉ không cho phép chúng ta tiết lộ chuyện phụ thân qua đời, mà những việc khác cũng không được quấy nhiễu nương nương. Thân là thần tử, ngoại trừ tuân chỉ ra, thì ta còn biết làm gì đây?"

Hoa phu nhân nhìn Hoa Tường thất thần, cả giận nói: "Chút chuyện đau buồn này đã khiến lão gia mất đi ý chí tiến thủ sắc bén rồi sao? Nhi tử thì chưa đủ sức gánh vác việc lớn, đám tôn tử vẫn còn ở tuổi vô lo vô nghĩ, nữ nhi thì đang vì gia tộc mà chịu khổ trong cung kia kìa! Lão gia cứ ư rử thất vọng như vậy sao? Người có còn là phu quân mà ta nương tựa và tin tưởng nhiều năm không? Hoa Tường!"

Hoa Tường bỗng thấy phu nhân thật khác lạ, ông bị mắng đến mức ngây ngẩn. Thành thân hơn ba mươi năm, trong trí nhớ của ông, phu nhân chưa từng nổi giận kịch liệt như vậy...

Hoa Tường lăm bắm, không biết đang thuyết phục phu nhân hay tự thuyết phục mình: "Ai có thể chống lại ý chí của Hoàng thượng... Ai có thể, ai dám, ai trả giá nổi đây..."

Hoa phu nhân đi đến bên cạnh giường, nhìn Hoa Tường gầy yếu, bà nói khẽ: "Hiện giờ Tả gia và Tiêu gia mới là kinh hãi. Bọn họ sắp đập vỡ bậc cửa nhà chúng ta rồi, vì sao? Vì Hoàng thượng không động đến chúng ta, nên bây giờ chúng ta sẽ được yên ổn! Cho dù là nể mặt nương nương trong cung hay nể mặt Tứ Hoàng tử và Tứ Công chúa đi chẳng nữa, đấy chẳng phải đều là vốn liếng của chúng ta hay sao? Người khác có cầu cũng không được."

Hoa Tường là người cổ hủ, dù sao nữ nhi và ngoại tôn cũng là thân nhân của người khác. Bất luận có thân thiết ra sao đi nữa, thì cũng không thể dùng họ để kiếm lời cho mình. Hơn nữa dựa vào nữ nhi, nói ra cũng hết sức khó nghe. Hoa Tường vốn cao ngạo từ trong xương cốt, cho nên cực kỳ không muốn thừa nhận điểm này.

Đáng tiếc hiện thực quá tàn khốc, lại thêm Tả gia và Tiêu gia cao ngạo đã gặp phải tai họa, cho nên dù Hoa Tường có giận dữ thành bệnh thì cũng phải đối mặt với hiện thực. Bởi vì phụ thân không còn nữa, nên ông trở thành tộc trưởng dòng họ Hoa thị, phải gánh trách nhiệm trên vai. Dù nó có

nặng nề đến thế nào, dù sức nặng của nó có thể đè ép sự kiêu ngạo của ông xuống, thì ông cũng phải gánh lấy.

Hoa Tường hít sâu một hơi, mở miệng nói: "Chúng ta phải báo cho nương nương sao? Nương nương luôn luôn thông tuệ, tuy người không hiểu chuyện triều chính, nhưng nếu biết nhiều một chút, tốt xấu gì thì cũng tự bảo vệ được mình." Hoa phu nhân trợn mắt liếc Hoa Tường một cái, cười nhạo: "Đầu óc nam nhân các người chẳng hề thay đổi gì cả. Có nữ nhân nào nghe thấy trượng phu treo thanh đao trên đầu nhà mẹ đẻ mình mà còn có thể tâm bình khí hòa, phu thê hòa thuận được không? Nếu nói chuyện này cho nương nương biết, thì chính là hại nương nương đó! Quan hệ giữa nương nương và Hoàng thượng chuyển biến xấu, đối với nương nương, đối với nhà chúng ta mà nói, thì có chỗ nào tốt đâu chứ?"

Hoa Tường nghe vậy liền tỉnh ngộ. Rốt cuộc nữ nhân vẫn khác với nam nhân trên quan trường, có thể gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, đúng là không nên nói chuyện này với nương nương.

Hoa Tường khẽ nhíu mày lại, mở miệng nói: "Phu nhân, theo bà thấy, chúng ta nên làm sao bây giờ?"

Hoa phu nhân mới là người vừa thân cận vừa hiểu rõ nữ nhi hơn ông nên ông cũng không ngại học hỏi kẻ dưới.

Hoa phu nhân cười cười tự đắc, sau đó mở miệng nói: "Nương nương sống trong cung cũng không dễ. Sủng ái của Hoàng thượng vốn không phải thứ có thể trông cậy cả đời, nhưng sáu bảy năm nay nương nương thật sự thánh sủng không suy, cho nên chúng ta càng phải duy trì thật tốt. Chuyện tiền triều này, chúng ta không thể nói cho nương nương nghe, kéo lại khiến nương nương ưu phiền, hao tổn tinh thần. Hơn nữa lại không có biện pháp gì để giải quyết nên sẽ làm cho nương nương nhọc lòng nhiều hơn. Tuy nhiên, chúng ta có thể báo cho nương nương về việc phụ thân đã qua đời, nhân tiện nói cả chuyện Hoàng thượng lo lắng cho nương nương, nên

không để chúng ta báo lại việc này, làm nường nường hiểu rõ thêm về sự quan tâm của Hoàng thượng dành cho mình. Vậy thì có phải quan hệ giữa hai người sẽ càng gần gũi hơn không?"

Hoa Thường hoàn toàn thụ giáo gật gật đầu, chấp tay nói: "Phu nhân nói có lý, cứ làm như vậy đi!"

Thượng Dương cung.

Sau khi Hoa Thường nhận được thư mà gia đình bí mật gửi cho nàng, thì nàng liền ngây ngẩn cả người. Tổ phụ, ông ấy qua đời rồi...

Nước mắt nàng vô thức rơi xuống. Không hề có dấu hiệu gì trước, tổ phụ hệt như lão ngoan đồng kia đã vĩnh viễn rời xa nàng rồi sao? Ông ấy đã đi đến một nơi rất rất xa không bao giờ trở lại nữa. Những ký ức thời thơ ấu vẫn còn đó, nhưng rốt cuộc không tìm thấy người nữa rồi.

Đây là người thân đầu tiên chia ly nàng ở thế giới này.

Lan Chi nhìn Hoa Thường thất thần rơi lệ, chẳng mấy chốc mà vành mắt Hoa Thường đã đỏ hoe. Lan Chi vô cùng lo lắng, vội vàng cầm khăn lau nước mắt cho Hoa Thường, miệng còn khuyên nhủ: "Nường nường, nường nường người đừng khóc nữa, sẽ làm hư tổn đến mắt đó. Hôm nay Hoàng thượng sẽ tới đây dùng bữa, mà vành mắt người lại đỏ thế kia, nếu Hoàng thượng thấy thì không phải là sẽ động trời [2] hay sao?"

[2] Động trời: Nguyên văn là "phiên thiên", ý nói gây ra chuyện lớn.

Hoa Thường cũng biết mình không nên khóc, nhưng nàng không ngăn được, nước mắt cứ từng giọt từng giọt tuôn rơi...

Lan Chi thấy hoàn toàn không khuyên được Hoa Thường, lo lắng Hoa Thường sẽ bị thương quá độ mà thương tổn đến thân thể. Thước Dực ở bên cạnh cũng rất sốt ruột. Phải biết rằng trong bụng Hoa Thường còn đang mang thai tiểu Hoàng tử đấy, vì vậy hai người bọn họ hết sức khuyên nhủ, nói đến mức miệng khô lưỡi đắng mà Hoa Thường vẫn cứ mắt đăm đăm tai ngơ, liên tục rơi nước mắt.

Từ rừng rưng rờ đến rơi lã chã, trong nháy mắt, một giọng nói the thé của thái giám vang lên: "Hoàng thượng giá lâm..."

Lan Chi và Thước Dực cả kinh tới mức hồn bay phách lạc. Bây giờ bọn họ hoàn toàn không thể giải thích được tình huống này, chẳng lẽ lại nói với Hoàng thượng rằng nương nương của chúng ta âm thầm trao đổi tin tức với nhà mẹ đẻ sao? Hơn nữa rõ ràng Hoàng thượng không muốn Hoa Thường biết được tình hình, đây chính là rút lông trên móng lão hổ đó!

Hoàng đế bước nhanh vào, nhìn thấy cảnh Hoa Thường đau lòng muốn chết, còn cung nhân thì đang nơm nớp lo sợ.

"Thường nhi? Nàng làm sao vậy?" Hoàng đế trông thấy hốc mắt đỏ bừng của Hoa Thường thì cả kinh, vội vàng ngồi vào bên cạnh nàng, đỡ bả vai nàng rồi cất tiếng hỏi.

Hoa Thường nghe thấy tiếng nói thì ngơ ngác quay đầu lại. Nàng vừa nhìn thấy Hoàng đế thì giống như gặp được tâm phúc vậy, ngay lập tức lao vào lòng hắn, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn, thanh âm khàn khàn nghẹn ngào: "Tổ phụ đi rồi... Thần thiếp còn chưa gặp mặt ông ấy lần cuối. Lần cuối thiếp gặp ông ấy là lúc thiếp được mười ba tuổi. Khi ấy thần thiếp ra tiền tổ phụ đến nơi khác ban sai [3], rất lâu rất lâu sau mà ông ấy vẫn chưa trở về. Thần thiếp vào cung nhưng tổ phụ vẫn không về được, đợi đến khi tổ phụ về rồi, thì thần thiếp lại ở thâm cung nên không thể gặp. Bây giờ ngay cả nhớ nhung cũng không còn ý nghĩa, rốt cuộc thần thiếp không thể nhìn thấy ông ấy nữa rồi... Huhu..."

[3] Ban sai: Việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa, ở đây thì có nghĩa là đi nhậm chức ở xa.

Có vẻ như Hoàng đế đã biết Hoa Thường âm thầm trao đổi tin tức với người nhà. Trong nhà không còn cách nào khác, cho nên mới nói cho nàng biết. Có điều bây giờ không phải là lúc để truy cứu nàng biết chuyện này như thế nào. Hoàng đế nhìn Hoa Thường khóc hết sức thương tâm, hẳn cũng vô cùng đau lòng.

"Thường nhi... Đừng khóc, đừng khóc nữa. Tổ phụ đây là hỉ tang, tuổi tác ông ấy đã cao, lại đầy bụng học thức. Thiên đế thương người tài, chờ không kịp, nên mời ông ấy đến làm khách đấy." Hoàng đế khẽ vỗ lưng Hoa Thường, giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng an ủi nàng.

Hoa Thường vươn tay ôm chặt lấy Hoàng đế, càng nức nở nghiêm trọng hơn nữa.

Bây giờ nàng không cần khuyên giải an ủi, người chết như đèn đã tắt. Nói lời dễ nghe cũng không tài nào đả động nổi cõi lòng bi thương của nàng, một lồng ngực rộng lớn mới là bến bờ ấm áp.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 151 - Sinh Con

Hoa Thường khóc đến mức không thể dừng lại được, Hoàng đế vẫn luôn ôm Hoa Thường trong lòng. Lan Chi thấy thế, cũng không biết giải thích gì thêm, tiến lên hay lui lại cũng không xong, đành phải ra cửa thỉnh Thái y vào. Tâm tình nường nường dao động, có thể ảnh hưởng đến long thai.

Cuối cùng đợi Hoa Thường nín khóc, an tĩnh trở lại, Hoàng đế nhẹ nhàng dùng khăn ẩm lau mắt cho Hoa Thường.

Hoa Thường cảm thấy đôi mắt khô khốc gặp được hơi nóng thì dễ chịu hơn rất nhiều. Nàng mê man nhìn nam nhân trước mắt. Khi đau khổ qua đi, lý trí khôi phục lại, Hoa Thường mới phát hiện tình huống hiện tại xấu hổ biết bao nhiêu.

Lén lút tìm hiểu tin tức bị Hoàng đế phát hiện, khóc đến mức người khác không nhận ra bị Hoàng đế thấy được, ôm Hoàng đế không buông tay làm bả vai Hoàng đế cứng đờ, tất cả đều là nàng... Hơn nữa trước đây nàng còn hiểu lầm Hoàng đế. Tuy Hoàng đế không biết nhưng nội tâm Hoa Thường lại cảm thấy áy náy. Quả nhiên là nàng quá nghi thần nghi quỷ, rõ ràng Hoàng đế vì suy nghĩ cho thân thể nàng, cho nên không muốn để nàng biết chuyện tổ phụ đã qua đời. Kết quả lại bị nàng nghĩ là đao phủ...

Hoàng đế nhìn Hoa Thường an tĩnh lại, thỉnh thoảng nàng lại sụt sịt một cái, hần bất đắc dĩ nhẹ nhàng nói: "Khóc nhiều khàn cả giọng rồi, uống chút nước ấm cho nhuận họng đi."

Hoa Thường ngoan ngoãn uống mấy ngụm nước Hoàng đế đưa tới, sau đó ngượng ngùng cúi đầu nhỏ giọng nói: "Tạ ơn Hoàng thượng."

Hoàng đế ôm Hoa Thường tới giường, tự mình hoạt động bả vai và cánh tay đã tê mỗi một chút, rồi phất tay để Thái y vào bắt mạch cho Hoa Thường.

Hoa Thường vươn cổ tay để Thái y tùy ý bắt mạch, đôi mắt thì nhìn Hoàng đế, vẻ mặt áy náy. Hoàng đế thấy thế không nhịn được cười. Vốn hắn đang có vài phần tức giận, nàng mặc kệ quy củ mà tìm hiểu tin tức trong nhà, mặc kệ cung nhân đang nhìn mà khóc nước nỡ. Có điều bây giờ khi hắn nhìn dáng vẻ áy náy trong mắt nàng, e là sẽ càng khiến hắn đau lòng hơn.

Thái y bắt mạch xong, đứng dậy kính cẩn chấp tay trả lời: "Hoàng thượng, thân thể nương nương không có gì đáng ngại, chỉ là cảm xúc quá mức kích động, uống mấy chén canh an thần là được rồi."

Hoàng đế gật đầu, thở phào nhẹ nhõm trong lòng, khoát tay để cho Thái y lui xuống.

Hoa Thường hơi rũ mi mắt, có chút không dám nhìn Hoàng đế. Trong lòng nàng bi thương khổ sở, còn có một chút áy náy và quần bách, lẩm bẩm mở miệng nói: "Hoàng thượng... là thần thiếp không đúng. Hoàng hậu nương nương không cho phép mẫu thân tiến cung thăm thần thiếp, cũng là do trong thời gian mang thai thần thiếp có chút tùy hứng, nhưng nhớ mẫu thân nên mới bảo hạ nhân âm thầm đi tìm hiểu... Nhưng mà thần thiếp không có trao đổi tin tức hậu cung..."

Hoàng đế bất đắc dĩ cười, hậu cung và tiền triều trao đổi tin tức đúng là tội lớn, nhưng phi tần ngầm liên lạc với gia đình cũng không tính là chuyện lớn gì. Trên cơ bản phi tần có địa vị cao không hẳn là không làm,

nhưng tiểu phi tử trước mắt này lại áy náy như vậy, lắp bắp giải thích nhận sai.

Hoàng đế ngồi xuống bên cạnh Hoa Thường, nhẹ nhàng cầm tay nàng, lên tiếng nói: "Đừng nói chuyện, giọng nàng khàn rồi, dưỡng cho tốt. Trẫm đã phân phó Ngự Thiện phòng làm tuyết lê đường phèn mang tới cho nàng."

Hoa Thường nhìn dáng vẻ quan tâm và đau lòng của Hoàng đế, vành mắt phỉếm hồng, nước nở một chút rồi nói: "Tổ phụ đi rồi. Hoàng thượng, sau này người không được gạt thần thiếp những chuyện như vậy nữa. Thần thiếp biết là do Hoàng thượng lo lắng cho sức khoẻ thần thiếp không tốt, bi thương quá độ sẽ ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng. Chỉ là nếu có thể giấu thần thiếp cả đời thì tốt, nhưng mà chung quy sẽ có một ngày thần thiếp biết được. Đến khi đó thần thiếp lại nghĩ lúc này mình không thể dâng hương tẫn hiếu cho tổ phụ, sẽ càng đau khổ hơn..."

Hoàng đế thở dài, vỗ vỗ bàn tay Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Được, là trẫm đã sai, sau này trẫm tuyệt đối không gạt nàng nữa."

Có thể làm cho một Hoàng đế cúi đầu nhận sai với người, ngay cả khi không phải là hấn sai, vậy thì chứng tỏ điều gì? Hoa Thường nhìn Hoàng đế, đột nhiên cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Từ đó về sau, tình cảm giữa hai người càng tốt đẹp hơn, hay có thể nói là càng ăn ý hơn.

Hoa Thường không cố chấp muốn gặp mẫu thân, chỉ ban các đồ dùng trong nhà để lo việc tang ma mà thôi. Nàng cần một khoảng thời gian để bình phục từ trong bi thương. Hoàng đế thì giống trống khua chiêng ban thụy hào cho Hoa Thiệu, phẩm cấp của tang nghi thêm một bậc, hết sức vinh sủng.

Đại thần trong triều thấy thế, dường như cũng cảm thấy gió xuân ấm áp tràn về. Cuối cùng thì Hoàng đế không giết người, chém đầu, lưu đầy nữa, tóm lại là chuyện tốt. Nhóm thế gia thì thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hoàng đế vinh sủng Hoa thị, đại biểu cho việc chèn ép thế gia kết thúc. Ai cũng cảm thấy như trút được gánh nặng trong lòng, sau đó yên lặng gom góp lực lượng, chờ đợi thủ đoạn lôi đình tiếp theo của Hoàng đế.

Dần vào thu, vạn vật điêu tàn, trong Thượng Dương cung, một tiếng khóc nỉ non của trẻ con vang lên như bừng sáng cả không gian.

"Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, là một vị tiểu Hoàng tử! Mẫu tử bình an!" Không khí vui mừng tràn ngập, bà đỡ quý xuống đất chúc mừng Hoàng đế bệ hạ tôn quý, được hân ban thưởng rất hậu hĩnh.

Hoàng hậu và phi tần hậu cung cũng đồng thời chúc mừng. Hoàng đế ôm đứa trẻ được bọc trong tã lót vào lòng, vui mừng quá đổi, liên tiếp nói thưởng.

Tươi cười trên mặt Hoàng Hậu nhanh chóng đông cứng lại. Mỗi lần đối mặt với Hoa Thường, nàng đều cảm thấy rất thất bại. Rõ ràng Hoa Thường chưa từng làm chuyện mạo phạm nàng, nhưng bản năng của nữ nhân nói cho nàng biết, nữ nhân này uy hiếp đến nàng.

Hoàng hậu nhìn vẻ mặt tươi cười của Hoàng đế, bất đắc dĩ cúi đầu cười khổ. Nàng hiểu rõ, trên thực tế, uy hiếp đến nàng trước giờ đều không phải là Hoa Thường, mà là sự sủng ái của nam nhân kia đối với Hoa Thường. Kết quả này càng làm cho nàng đau lòng và sợ hãi hơn.

Hoàng đế cũng không quan tâm Hoàng hậu đang suy nghĩ điều gì, chỉ là hân muốn thể hiện cảm giác vui mừng mà thôi. Với hân mà nói, đây không chỉ là một vị Hoàng tử mới sinh, mà trên người đứa bé còn mang theo vận khí may mắn của Hoa Thường.

Hoàng đế đột nhiên quay đầu nhìn Hoàng hậu, lên tiếng nói: "Hiền phi sinh con vất vả, có công rất lớn, trẫm quyết định tấn phong Hiền phi làm Chính Nhất phẩm Quý phi, Hoàng hậu nghĩ thế nào?"

Trong lòng Hoàng hậu chấn động, cổ nén kinh ngạc không biểu hiện ra ngoài. Nàng rất muốn nói không, nhưng lại không thể. Nàng chỉ có thể chậm rãi ngẩng đầu, bày ra nụ cười ôn nhu rộng lượng, vui vẻ nói: "Hiền phi muội muội từ lúc vào cung tới nay chưa từng làm gì không tốt. Bây giờ nàng ấy lại sinh cho bệ hạ một nhi tử một nữ nhi, phân vị Quý phi đương nhiên là đảm nhận được."

Hoàng đế cười haha, lập tức hạ chỉ: "Trẫm từ đầu luôn mong duy trì cung quy, xem trọng khuôn phép trang nghiêm hòa nhã, kính trọng lễ nghi trên dưới, tán thưởng công lao giúp đỡ hỗ trợ. Hiền phi Hoa thị, hiền thực rộng lượng, đoan trang hữu lễ, cẩn thận giữ mình, tính tình dịu dàng, hiền lương thực đức, xứng danh toàn cung, kính cẩn đúng mực, làm tốt phương danh hậu phi. Dựa vào tử dụ của Hoàng Thái hậu, lấy sách ấn phong Hoa thị thành Chính Nhất phẩm Quý phi. Phải luôn cần mẫn dịu dàng, phò tá phu quân, khiêm nhường hữu lễ, vì hoàng thất kéo dài con cái. Khâm thử."

Hoa Thường nằm trong phòng còn đang choáng váng, đương nhiên không thể tiếp chỉ. Toàn bộ cung nhân Thượng Dương cung liền quỳ xuống tạ ơn.

Hoàng hậu dù có nghiến đến nát răng thì cũng phải nuốt xuống bụng. Hiền phi tuổi còn trẻ mà đã được tấn vị đến Quý phi, không biết tương lai sẽ lên tới đâu nữa. Đến lúc Tứ Hoàng tử, Bát Hoàng tử thành gia lập nghiệp thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn tấn vị thành Hoàng Quý phi sao?!

Sự sủng ái của Hoàng đế với Hiền phi đã vượt quá giới hạn. Hoàng hậu nắm chặt tay áo, hộ giáp đâm vào lòng bàn tay cũng không có cảm giác đau. Quả nhiên, nhi tử thân sinh thì khác biệt. Nói toạc ra thì Tứ Hoàng tử

cũng không phải bò ra từ trong bụng của Hiền phi, có thể sinh nhi tử và không thể sinh nhi tử, rốt cuộc vẫn có sự khác nhau.

Vị Ương cung.

Hoàng hậu ngồi trên ghế nhỏ bên cửa sổ, đặt tay trên bàn, xuyên qua cửa sổ nhìn không khí mùa thu bên ngoài mang theo hơi lạnh.

Thái tử điện hạ đã bảy tuổi, rất là hiểu chuyện. Thăng bé cầm áo choàng màu vàng nhẹ nhàng khoác lên người Hoàng hậu, mở miệng nói: "Mẫu hậu, trời lạnh, đừng để bị cảm."

Hoàng hậu quay đầu thấy Thái tử, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười ôn nhu từ ái: "Mẫu hậu biết rồi, mẫu hậu biết Nghiễm nhi hiểu thuận nhất."

Thái tử Trần Nghiễm thành thực ổn trọng, hoặc là nói ngồi lên vị trí Thái tử này, muốn không trưởng thành cũng không được. Thăng bé nhìn Hoàng hậu nhẹ nhàng nói: "Mẫu hậu không vui sao? Là bởi vì Kỳ Quý phi của Thượng Dương cung ư?"

Hoàng hậu sửng sốt một chút, sau đó ôn nhu đáp: "Mẫu hậu nào có không vui đâu, chỉ là thu ý hieu quạnh, cho nên nhất thời đa sầu đa cảm mà thôi, liên quan gì đến Kỳ Quý phi? Nghiễm nhi, về sau trước mặt người ngoài, con không được trực tiếp gọi Kỳ Quý phi, phải gọi là Kỳ mẫu phi, có biết không?"

Thái tử Trần Nghiễm xụ mặt, dáng vẻ không vui không giận, nhàn nhạt nói: "Bổn cung là Thái tử, Quý phi cũng là xưng hô tôn kính, có chỗ nào thất lễ đâu?"

Hoàng hậu nhìn sống lưng thẳng tắp của nhi tử, nhất thời không biết nói gì cho tốt. Biểu cảm trên mặt Thăng bé quá quen thuộc. Đúng rồi, rất

giống với Hoàng thượng, cái loại biểu cảm nội liễm ngạo mạn nhàn nhạt này. Tuy nói là nhìn người nhưng lại không để người vào trong mắt.

Quả thật hai phụ tử bọn họ có tư cách này.

Hoàng hậu muốn nói cho nhi tử biết, khiêm nhường là đức tính tốt. Kỳ Quý phi dưỡng dục hai nhi tử nên rất được sủng ái. Cứ coi như là làm cho phụ hoàng vui vẻ, muốn người ở trước mặt phụ hoàng khách khí với Kỳ Quý phi một chút, khiêm tốn một chút, thậm chí là hiếu thuận một chút. Thế nhưng khi nàng nhìn biểu cảm cao ngạo của nhi tử mình, thì nàng lại không nói nên lời. Nghiễm nhi là Hoàng Thái tử, nó vốn nên cao ngạo, không cần cũng không thể cúi đầu.

Thái tử Trần Nghiễm nhìn biểu cảm phức tạp của mẫu hậu, mở miệng nói: "Sau khi Bát đệ sinh ra, nhi thần còn chưa gặp mặt. Vừa hay hôm nay nhi thần đi nhìn thử một chút, xem vị Bát đệ này cuối cùng có khả năng thông thiên gì mà giúp Kỳ Quý phi được tấn vị, khiến cho mẫu hậu lo lắng."

Thái tử hành lễ rồi xoay người rời đi.

Hoàng hậu theo bản năng liền cảm thấy có chỗ không đúng. Đúng rồi, hôm qua, Đại Hoàng tử, Nhị Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử đều cùng nhau đi gặp Bát Hoàng tử, thì ra hôm qua Nghiễm nhi không đi với bọn chúng...

Hoàng hậu nàng đã quên, sự ngạo mạn trên mặt của đương kim Hoàng thượng xuất hiện sau khi hần đã an ổn ngồi lên ngôi vị Hoàng đế. Còn khi hần vẫn còn là Hoàng tử, so với bất kì kẻ nào khác, thì hần là người khiêm tốn nhất.

Cho dù đối với Nhu Quý phi - đối thủ một mất một còn của Thái hậu, thì hần vẫn luôn kính cẩn hữu lễ, không bỏ sót bất cứ lễ vật vào dịp lễ hay ngày tết nào. Không như vậy, sao Tiên hoàng có thể tin tưởng hần sẽ đối xử tử tế với thứ mẫu và các huynh đệ được?

Hơn nữa khi kim thượng còn là Hoàng tử thì hắn rất gần gũi với các huynh đệ, cho nên có không ít huynh đệ trung thành với hắn. Mặc dù trong lòng hắn không vui, ngầm áp bức Kính vương và Thuận vương, nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng thân thiết. Còn chuyện tính sổ cũng là chuyện vài năm sau khi hắn đã đăng cơ.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 152 - Mười Một Năm Sau

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Thời gian trôi qua như nước chảy, lẳng lặng mài mòn sỏi đá. Thời gian trôi nhanh như thoi đưa, trong nháy mắt đã đi xa.

Mười một năm sau.

Sáng sớm, Vị Ương cung.

Hoàng hậu một thân cung trang màu vàng sáng ngồi trên ghế chủ vị, nếp nhăn nơi khóe mắt càng trở nên rõ ràng hơn, nhưng nụ cười trên gương mặt thì lại thêm ôn hòa, tạo cảm giác vô cùng gần gũi, giọng nói ung dung mang theo vài phần trầm ổn lắng đọng, ôn hòa nói: "Hôm nay các muội muội đều tập hợp đầy đủ, bốn cung vô cùng vui vẻ. Đều là những nữ tử xinh đẹp như hoa cùng tụ hội một chỗ, muôn màu muôn sắc, so với người già cỗi như vỏ quýt giống như bốn cung đây, nhìn các muội thật là thoải mái."

Đức phi cũng hòa theo cười nói: "Hoàng hậu nương nương nhìn chúng ta đến phát chán rồi, hận không thể có thêm nhiều hơn nữa mấy tỷ muội trẻ trung tràn đầy sức sống đây."

Thẩm Thực phi đã lớn tuổi, không còn dung mạo kiêu mỹ như năm đó nữa. Nhiều năm qua đi, khí chất của Thực phi cũng dần trở nên bình ổn, toát ra một phong vị khác, thanh âm trầm tĩnh: "Đức phi nói sai rồi, bây giờ

Hoàng hậu nương nương vui vẻ không phải vì nhìn tỷ muội đôi mươi trẻ trung, mà là vì con dâu đôi mươi xinh đẹp đấy."

Ninh Phi cũng cười nói: "Hiện tại nghĩ đến con dâu chắc không phải chỉ riêng mình Hoàng hậu nương nương đâu nhỉ? Quý phi tỷ tỷ và Thục phi tỷ tỷ e là cũng không tránh khỏi chuyện này." Vào năm Hưng Trinh thứ mười lăm, Ninh Chiêu nghi được tấn vị lên Chính Nhị phẩm Phi, nhi tử cũng đã cưới nương tử, được bế tôn tử trên tay. Hiện tại vạn sự đều mãn túc, cho nên tinh thần của Ninh Phi đã tốt hơn rất nhiều, không còn sa sút nặng nề như trước kia nữa.

Hoa Thường nghe nhắc đến tên mình thì khẽ nâng mi mắt lên. Hôm nay, nàng mặc váy áo thêu hoa mai khói sương sông nước, trên búi tóc nghiêng nghiêng cài bộ diêu hoa hải đường bằng vàng đính tua rua châu ngọc. Trang sức trên đầu phản chiếu ánh sáng càng làm nổi bật lên nhan sắc yêu kiều như hoa, khiến người say mê của nàng.

"Tuy kỳ tuyển tú năm nay sắp đến, nhưng bốn cung lại không vội. Thân thể tiểu Tứ yếu ớt, chờ thêm mấy năm nữa cũng không sao. Nếu như thiếu người chăm sóc thì nạp thêm một trắc phi cũng tốt, còn chính thất thì phải chọn lựa kỹ càng, chọn nhà nào tốt mới được." Hoa Thường mỉm cười ôn nhu, dường như thời gian vì muốn duy trì mỹ mạo thanh khiết của nữ nhân này mà đứng lại vậy.

Nhiều năm qua đi, quan hệ giữa Thẩm Thục phi và Hoa Thường không còn tranh phong như trước nữa, hai người đã ôn hòa hơn, về sau thì lại càng khách khí: "Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử bằng tuổi, cũng đã được mười bảy, đến tuổi phải lo rồi, chờ thêm ba năm nữa thì là hai mươi. Hơn nữa, nghe nói tố chất của những tú nữ lần này thật không tồi, vừa lúc có ba vị Hoàng tử muốn lấy chính thất. Trước không nói đến Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử, nhưng năm nay Thái tử cũng đã mười tám, Hoàng thượng nói nhất định phải chọn một quý nữ làm Thái tử phi đấy."

Hoàng hậu nghe nói đến Thái tử liền tươi cười, mở miệng nói: "Kỳ tuyển tú ba năm trước, Hoàng thượng đã để ý hộ cho Thái tử, tiểu Tứ và tiểu Ngũ rồi, chẳng qua không vừa mắt ai nên lại kéo dài thêm ba năm, bốn cung thấy mà sốt ruột. Tuổi của Thái tử cũng không còn nhỏ nữa, cho dù lần này chọn được Thái tử phi thì thành hôn cũng phải qua năm sau. Ôi, không biết đến lúc nào bốn cung mới được bế tôn tử đây."

Hiện tại, Thái tử Trần Nghiễm đã có một vị Trắc phi và một vị Thứ phi. Trắc phi sinh được một nữ, Thứ phi sinh được một nam, chẳng qua Hoàng hậu đương nhiên không để tôn tử thứ xuất vào trong mắt. Theo lý mà nói, nhất định Hoàng hậu sẽ càng thêm mong chờ tôn tử của chính thất, là người thừa kế danh chính ngôn thuận.

Còn về ân oán nhiều năm giữa Thấm Thục phi và Hoàng hậu, đến nay hai người vẫn chưa giải quyết. Chỉ là Thấm Thục phi không còn là đệ nhất sủng phi như mặt trời ban trưa của năm đó nữa, bây giờ nàng rất khó mà phân định cao thấp với Hoàng hậu. Nhưng nếu có thể tìm ra được chỗ sơ hở của Hoàng hậu, nàng cũng nhất định không bỏ qua: "Hoàng hậu nương nương vì Thái tử điện hạ mà hết lòng lo nghĩ. Kỳ tuyển tú lần này, Hoàng hậu nương nương cần phải lựa chọn cho cẩn thận, đừng để bị hoa mắt. Nếu người chọn được rồi thì ngầm báo cho chúng ta một tiếng, chúng ta sẽ bắt đầu xem xét."

Hoàng hậu ghen một hồi, trong số các tú nữ tốt, tất nhiên sẽ ưu tiên cho Thái tử chọn trước. Có điều Thục phi nói ra lời này liền biến thành ý vị khác, có chút đả thương người.

Huống chi, thật sự là Hoàng hậu không có nhiều quyền quyết định đối với con dâu của nàng. Nhiều lắm thì nàng chỉ có quyền lên tiếng, cuối cùng vẫn phải nghe theo lời của Hoàng đế, thậm chí ngay từ đầu Hoàng đế đã tự mình làm chủ. Thái tử phi tương lai sẽ là Hoàng hậu, là quốc mẫu, đây không còn là việc nhà hay việc của hậu cung nữa, mà là đại sự quốc gia.

Mặc dù không thể giống trống khua chiêng thảo luận trên triều, thế nhưng đương nhiên một phụ nhân như Hoàng hậu thì không thể làm chủ được.

Hoa Thường lãnh đạm mà nhìn, cười nói: "Kỳ tuyển tú lần trước không phải Hoàng hậu nương nương đã chọn lựa rất lâu sao? Còn truyền ra rất nhiều lời đồn đãi, đáng tiếc lại không chọn được ai. Hoàng hậu nương nương cũng thật là, sớm biết Thái tử không muốn thì thần thiếp đã chọn một người cho tiểu Tứ rồi. Lần tuyển tú lần này, Hoàng hậu nương nương không được lừa chúng thần thiếp nữa đâu đấy."

Lời này của Hoa Thường càng có ý chê trách hơn, câu nào cũng nhắm vào Hoàng hậu.

Mười mấy năm qua, quan hệ giữa Hoa Thường và Hoàng hậu có thể nói là chuyển biến xấu kịch liệt, nguyên nhân không phải xuất phát từ Hoàng hậu hay Hoa Thường, mà là từ Thái tử và tiểu Bát.

Không biết vì sao giữa Thái tử và tiểu Bát, có thể là do tương khắc bẩm sinh, cứ ở cùng một chỗ là khắc khẩu. Thái tử luôn mang bộ mặt giáo huấn tiểu Bát, mà tiểu Bát thì ỷ vào việc mình còn nhỏ tuổi, nên cũng không chịu lép vế trước Thái tử. Ai cũng biết hai người này bất hòa với nhau, Hoàng thượng cũng không có cách gì cứu vãn. Một bên là người kẻ vị hãn coi trọng, một bên lại là ấu tử hãn thương yêu, nên hãn chỉ đành yên lặng đứng ở giữa mà thôi.

Cũng vì vậy mà quan hệ giữa Hoàng hậu và Hoa Thường càng ngày càng căng thẳng. Mặc dù vẫn chưa xé rách mặt nạ của nhau, thế nhưng giữa hai người thì không thể thiếu chuyện châm chọc đối phương. Hoàng hậu nghe những lời như vậy, nhưng sắc mặt vẫn không chút thay đổi. Nàng không muốn xung đột với Hoa Thường. Không ai ngờ được rằng nữ nhân này gần hai mươi năm mà vẫn duy trì được thánh sủng không hề suy giảm. Ngày thường đả kích nhau một chút cũng không sao, nhưng hiện giờ gần tới kỳ tuyển tú, Hoàng hậu cũng không muốn phát sinh thêm chuyện.

Hoàng hậu muốn chọn cho Thái tử một vị quý nữ tốt về tất cả mọi mặt, nhưng đáng tiếc, còn có Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử ở một bên. Khoan nói đến Ngũ Hoàng tử cha không thương mẹ không yêu kia mà nói về Tứ Hoàng tử trước. Nếu Hoa Thường thật sự coi trọng vị quý nữ nào đó, dựa vào sức ảnh hưởng của Hoa Thường đối với Hoàng đế, lại thêm hoàn cảnh đặc thù của Tứ Hoàng tử mà nói, thì cho dù trong lòng Hoàng đế muốn chọn nữ tử đó làm Thái tử phi, chỉ sợ cũng sẽ đáp ứng với Hoa Thường mà nhường cho Tứ Hoàng tử.

Loại chuyện hoành đao đoạt ái [1] này, không chỉ mình Thái tử có khả năng thực hiện, mà đương nhiên người khác cũng có thể làm, chỉ là nước cờ của ai cao hơn mà thôi.

[1] Hoành đao đoạt ái (橫刀奪愛): Người thứ ba xen vào cướp đoạt một nửa của người khác bằng mọi cách.

Hoàng hậu âm áp cười nói: "Đều là người trong nhà, con dâu của ai thì cũng là con dâu của bốn cung cả. Bốn cung không dám nói sẽ coi như con mình, nhưng vẫn có thể yêu thương bình đẳng. Quý phi muội muội, Thục phi muội muội yên tâm, tuyển Hoàng tử phi là chuyện lớn biết bao nhiêu, phải chọn lựa tỉ mỉ mới được."

Thẩm Vinh hoa trong cung Đức phi, vào năm Hưng Trinh thứ mười một sinh được một nữ nhi là Ngũ Công chúa, tấn vị Tiệp dư, cười nói: "Ôi kìa, sao toàn nói về chuyện của các Hoàng tử không vậy. Bây giờ cũng có hai vị Công chúa đang đến tuổi rồi đấy, Thục phi tỷ tỷ nên bắt đầu xem xét cho Nhị Công chúa và Tam Công chúa là vừa, chúng nó cũng không còn nhỏ nữa."

Nhị Công chúa là Hoa Chi Công chúa, nhỏ hơn Thái tử một tuổi, bằng tuổi với Tứ Hoàng tử nhưng sinh thần thì sớm hơn mấy tháng, năm nay tròn mười bảy. Tam Công chúa thì nhỏ hơn một tuổi, vừa đúng mười sáu.

Công chúa hoàng gia thường thì đều gả muộn, nhưng hôn sự sớm đã được định sẵn rồi. Sở dĩ hôn sự của Nhị Công chúa trì hoãn cho đến bây giờ là do thân thể của Nhị Công chúa hư nhược, vừa sinh ra đã yếu ớt, cả ngày nhược liễu phù phong [2]. Thục phi vẫn luôn lo lắng, hi vọng có thể gả Nhị Công chúa đến nhà mẹ đẻ của mình, nhưng Hoàng thượng lại không đồng ý, vì vậy mà kéo dài đến hiện tại. Tam Công chúa là muội muội, nếu bàn về chuyện xuất giá trước thì không được hay cho lắm.

[2] Nhược liễu phù phong (弱柳扶風): Yếu đuối mỏng manh như cành liễu đung đưa trong gió.

Mà năm nay Tứ Công chúa chỉ mới mười bốn, Hoa Thường cũng không vội, trong lòng nàng càng hi vọng nữ nhi có thể ở bên cạnh nàng lâu hơn một chút, giúp nàng lưu tâm đến Hoàng đế. Còn Ngũ Công chúa Trần Tường của Thẩm Tiệp dư thì vừa tròn mười tuổi. Các Công chúa càng ở hàng dưới thì càng nhỏ tuổi nên không cần phải bàn tới.

Thục phi vì hôn sự của nữ nhi mà lo lắng hết lòng, dù sao cũng để tâm hơn so với hôn sự của Ngũ Hoàng tử, mở miệng nói: "Tuổi Hoa Chi cũng đã lớn, chỉ là thân thể của nó... Ôi, con bé giống ta, là người không có phúc, ta chỉ hi vọng con bé có thể gả đến nhà nào thư thái một chút."

Triệu Cơ trong cung Thục phi, bây giờ đã là Triệu Quý nhân, vào năm Hưng Trinh thứ mười ba bởi vì hạ sinh được một nhi tử nên nhảy lên ba cấp, tốt xấu gì cũng có vốn liếng nói chuyện trước mặt những phi tần địa vị cao khác: "Thục phi tỷ tỷ đừng buồn nữa. Hoa Chi Công chúa được Hoàng thượng sủng ái từ nhỏ, hôn sự của con bé, tất nhiên trong lòng Hoàng thượng đã có cân nhắc, sao có thể bạc đãi với con bé đây?"

Thục phi vỗ vỗ lên mu bàn tay của Triệu Quý nhân, rất là vui mừng. Đối với trợ thủ đắc lực này, Thục phi vô cùng hài lòng. Triệu Quý nhân qua thời gian bây giờ đã trầm ổn hơn nhiều. Cữu Hoàng tử Trần Yển của nàng bây giờ được dưỡng dưới gối của Thục phi. Thục phi thân cận với Cữu

Hoàng tử hơn Ngũ Hoàng tử rất nhiều. Thực chất mà nói, Thục phi khá ghét bỏ Ngũ Hoàng tử, cho nên không thân cận cũng là chuyện bình thường.

Ngọc Chiêu dung, vào năm Hưng Trinh thứ mười lăm sinh được một vị Công chúa, là Lục Công chúa, tấn vị lên Phi, là một nữ nhân vô cùng thuận buồm xuôi gió trong hậu cung, sinh được một nam một nữ, địa vị được củng cố. Đặc biệt là nàng vẫn còn trẻ tuổi, nên khi nói chuyện hay hành sự đều mang theo vài phần ngay thẳng: "Ấu đệ của thần thiếp năm nay mười bảy, bằng tuổi với Hoa Chi Công chúa. Nếu Thục phi tỷ tỷ coi trọng thì gọi hân đến nhìn một chút, có phương án dự phòng cũng tốt."

Lời này vừa nói ra thì mọi người đều cười. Tất nhiên, lời này của Ngọc Phi cũng chỉ là nói đùa mà thôi, nhưng nếu Thục phi thật sự động tâm, vậy thì xem ra cũng có vài phần thật lòng.

Đương nhiên Thẩm Thục phi rất vừa lòng với gia thế của Ngọc Phi. Mấy năm nay Mã gia càng lúc càng lầy lù, nhưng mà đó là nhà tướng môn, vô cùng cục mịch quê mùa. Thục phi lo lắng sức khỏe của Hoa Chi Công chúa không chịu nổi loại không khí thô kệch như vậy, cho nên nàng không suy xét đến. Nàng vẫn muốn chọn cho nữ nhi một gia đình có dòng dõi thư hương mà thôi.

Vào năm Hưng Trinh thứ mười lăm, Tiết Quý nhân tiến cung. Hai năm sau nhờ sinh được một nữ nhi nên có chút địa vị, tấn vị thành Vinh hoa, bây giờ nàng đang ở Trường Nhạc cung của Ninh Phi. Ninh Phi chăm sóc Thất Công chúa bốn tuổi của Tiết Vinh hoa vô cùng tận tâm, cho nên cuộc sống của Tiết Vinh hoa cũng không tồi, có chút phong thái phú quý trên người. Khi nàng cười lên còn có vài phần ưu nhã, trêu ghẹo nói: "Thất Công chúa năm nay mới bốn tuổi, Ngọc Phi tỷ tỷ cũng có chất tử bốn tuổi, hay là cũng cho chúng ta xem mặt một chút đi."

Mọi người lại được một trận cười to.

Đều là các phi tần có địa vị và có tài nói chuyện, còn những phi tần khác, cho dù phân vị không thấp, nhưng cũng rất khó chen miệng vào, chỉ có thể đứng ra khuôn mặt tỉnh tể tươi cười phụ họa mà thôi. Hoàng đế đã bốn mươi tám tuổi, hậu cung bây giờ có rất ít người tiến vào. Cho dù tuân theo quy củ mà tiến cung thì cũng rất khó được sủng ái. Mà cho dù được sủng ái đi nữa, nếu như không có con cái thì cũng vô nghĩa.

Đến nỗi kỳ tuyển tú này, Hoàng đế đã sớm nói, về sau sẽ không chọn người cho hậu cung nữa, mà chỉ dùng để chỉ hôn, nạp thiếp cho Hoàng tử và tông thân mà thôi.

Mọi người đến tối suy đoán, có phải Hoàng đế đã "Không được" hay không, có điều không ai dám nói ra, còn vì việc này mà ca tụng Hoàng đế không thích nữ sắc.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 153 - Bọn Trẻ

Edit: Phương Tu dung

Beta: Tiên Thái Phi.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường tháo các loại trang sức trên tóc và trang dung rườm rà xuống, chỉnh lại vài sợi tóc mai hai bên Thái Dương, khẽ cười nói: "Khỏe mắt đã có nếp nhăn rồi, đúng là thời gian khiến người ta già đi."

Tứ Công chúa Trần Viện mặc một thân váy áo màu xanh ngọc bích thêu cành hoa ngũ sắc, tay nâng váy chạy vào, trên đầu là bộ diều bằng vàng ròng diễm hoa và tua rua ngọc trai lay động theo bước chân, tiếng cười thanh thúy ngọt ngào: "Mẫu phi có già đâu, người đẹp nhất trong hậu cung chính là mẫu phi đấy!"

Hoa Thường vừa nghiêng đầu đã thấy Tứ Công chúa hoạt bát năng động, phía sau con bé là Tứ Hoàng tử và Bát Hoàng tử.

Tiểu Tứ đã trưởng thành, ít nhất tuổi này ở thời đại này đã có thể thành gia lập nghiệp, đình môn lập hộ [1]. So với khi còn nhỏ, tiểu Tứ bây giờ bởi vì bệnh tim mà gầy đi rất nhiều, thế nhưng cử chỉ thì lại toát ra vẻ tiêu sái phong nhã.

[1] Đình môn lập hộ (頂門立戶): Gánh vác gia đình.

Còn tiểu Bát năm nay mười một tuổi, chính là thời điểm quậy phá nhất, người ghét chó cũng không ưa.

Hai người cùng hành lễ thỉnh an, chưa đợi Hoa Thường lên liếng, tiểu Bát đã làm mặt quỷ với Tứ Công chúa, cười nói: "Tứ tỷ, tỷ đây là khen mẫu phi hay đang khen bản thân mình vậy? Ai mà không biết hai người trông giống nhau như đúc kia chứ."

Tứ Công chúa làm bộ muốn đánh tiểu Bát, đôi mắt to tròn linh động tròng lên cáo trạng với tiểu Tứ đang đứng bên cạnh: "Tứ ca! Huynh xem, tiểu Bát lại bắt nạt muội!"

Tiểu Tứ bây giờ vô cùng ôn hòa trầm tĩnh, hoàn toàn khác với hài tử chuyên làm nũng tinh ranh trước kia, khéo môi luôn mang ý cười ôn văn nhã nhĩ [2]. Tiểu Tứ nhìn đệ muội yêu quý của mình với đôi mắt cong cong như mảnh trăng khuyết, thanh âm nhẹ nhàng: "Bát đệ nói cũng có lý, quả thật Tứ muội giống mẫu phi như đúc. Mẫu phi xinh đẹp nhất, vậy thì Tứ muội cũng xinh đẹp nhất, không có gì sai cả!"

[2] Ôn văn nhã nhĩ (溫文爾雅): Lịch thiệp, tao nhã, lịch sự, có học thức.

Tiểu Bát ngồi trên ghế, cười đến nỗi giơ cả hai chân lên. Tứ Công chúa đánh tiểu Tứ một cái, hờn dỗi nói: "Tứ ca cũng khi dễ muội! Xem chiêu tay ngựa vô địch của muội đây!"

Hoa Thường bất đắc dĩ nhìn bọn nhỏ nháo thành một đoàn. Bây giờ tiểu Tứ đã trưởng thành, thật sự thẳng bé giống như là kết tinh từ huyết mạch của hoàng thất và thế gia vậy. Trong khí chất tôn quý mang theo vào phần phong thái của giới tri thức, mỗi hành động cử chỉ đều khiến người khác không thể rời mắt, mê mẩn ngắm nhìn. Nhiều lúc Hoa Thường còn tưởng rằng tiểu Tứ chính là hài tử thân sinh của nàng, bởi vì thẳng bé thật sự rất có phong tư của thế gia.

Triều đình và dân gian, không một ai nghi ngờ Tứ Hoàng tử không phải là huyết mạch thế gia cả, bởi vì từ lúc sinh ra tiểu Tứ đã như vậy.

Hoa gia xem tiểu Tứ như nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng, vì đó là hài tử được kết tinh từ huyết mạch hoàng tộc và thế gia. Trời sinh Tứ Hoàng tử chính là nhịp cầu hóa giải khúc mắc giữa thế gia và Hoàng đế, vì thế đủ loại ánh nhìn nhắm vào Tứ Hoàng tử, nhưng thật sự thì không thể bắt bẻ được gì.

Không ai biết, Tứ Hoàng tử không phải là hài tử thân sinh của Hoa Thường, ngay cả Hoa gia cũng không biết. Hậu cung và tiền triều cách nhau rất xa, Hoàng đế cũng bởi vì việc này mà đã tiêu hủy hết toàn bộ tin tức.

Đối lập với tiểu Tứ chính là tiểu Bát. Dường như ngay từ lúc còn nhỏ, tiểu Bát đã có một loại tư tưởng chống đối. Sự cao ngạo của tiểu Bát bắt nguồn từ sự sủng ái của phụ hoàng, từ địa vị của mẫu phi, từ sự bảo hộ và dung túng của huynh tỷ ruột thịt. Không lần nào gặp Thái tử mà tiểu Bát có thái độ tốt, đủ hiểu nó không chịu tuân theo sự quản giáo thế nào rồi.

Khác với tiểu Tứ lúc nhỏ láu lỉnh tinh ranh, tiểu Bát hoàn toàn không phải là dạng tiểu hài tử ham chơi, dùng từ ngang ngược và kiêu ngạo cũng không đủ để hình dung sự tùy hứng của nó. Nhưng mà dù sao tiểu Bát vẫn còn nhỏ, cho nên mọi người cũng không nỡ trách móc nặng nề. Đặc biệt, Hoàng đế vô cùng sủng ái tiểu Bát, sủng đến mức vô pháp vô thiên [3], cho nên mọi người đều nhịn, dù sao thì Thái tử cũng đã nhiều lần ngậm bồ hòn làm ngọt rồi.

[3] Vô pháp vô thiên (無法無天): Không theo luật pháp và đạo đức tự nhiên, ý nói dù tiểu Bát có làm gì thì Hoàng đế vẫn yêu thương.

Còn Viện nhi là Công chúa, tất nhiên không làm cho người khác chú ý như Hoàng tử. Nhưng mà điều thần kỳ chính là, nữ hài nho nhỏ này theo

thời gian trưởng thành, thì trông càng ngày càng giống Hoa Thường. Đến bây giờ, ngoại trừ chiều cao và nét trẻ con trên gương mặt ra, thì ngũ quan của hai người hầu như không có gì khác biệt.

Cũng chính vì vậy mà Hoàng đế càng sủng ái Tứ Công chúa hơn. Phải biết rằng, từ trước đến giờ, mặc dù Hoàng đế yêu ai yêu cả đường đi lối về, thế nhưng Hoa Chi Công chúa hãnh thương yêu nhất thì lại có thân thể không tốt. Còn Thất Công chúa Trần Lạc nhỏ tuổi nhất bởi vì đáng vẻ đáng yêu khả ái như ngọc tuyết nên được sủng ái, nhưng mà tất cả đều không làm lay động được địa vị của Tứ Công chúa trong lòng Hoàng đế.

Hoa Thường nâng chung trà màu trắng bạc điểm suốt hoa đỏ trên bàn lên, ôn nhu nói: "Được rồi, không náo loạn nữa. Việnnhi, con xem con đã nhào nặn Tứ ca thành bộ dáng gì rồi. Còn tiểu Bát, sau này không được bắt nạt Tứ tỷ nữa, không ra dáng đệ đệ gì cả. Tiểu Tứ cũng thật là, con không thể cứ luôn dung túng đệ muội như vậy, phải quản giáo thật nghiêm mới đúng."

Ý cười nơi khóe miệng của tiểu Tứ ôn nhu, khiến cho người nhìn rung động, không biết đã có bao nhiêu cung nữ sinh lòng ái mộ vị Hoàng tử điện hạ tôn quý này rồi. Khi tiểu Tứ lên tiếng thì thanh âm lại càng ôn hòa trong trẻo: "Mẫu phi, nhi thần biết rồi, sau này sẽ quản giáo đệ muội thật tốt."

Tứ Công chúa chu miệng lên, còn tiểu Bát lén làm mặt quỷ. Nó biết Tứ ca thương nó nhất, ngay cả một câu nặng lời cũng không nỡ nói, vậy thì quản giáo thế nào đây?

Hoa Thường cũng hết cách với bọn trẻ. Tiểu Tứ được nàng giáo dưỡng rất khá, có ai nhìn vào mà không khen ngợi đâu chứ? Còn tiểu Bát là tự bản thân nó không tuân thủ nề nếp. Chỉ là trong mắt Hoa Thường, tiểu Bát là ấu tử, không cần quá xuất sắc, chỉ cần tự do vui vẻ, vô câu vô thúc [4] là được, chưa trải qua mùi vị đó thì chưa được gọi là hạnh phúc. Mà hiện tại Tứ Công chúa hoạt bát như vậy, chính là nhờ công lao của Hoàng

đế. Bởi vì Tứ Công chúa quá giống Hoa Thường, cho nên Hoàng đế luôn vui vẻ chơi đùa với Tứ Công chúa, không biết mệt là gì. Mà con bé thường có những biểu cảm mới lạ mà những biểu hiện đó chưa bao giờ xuất hiện trên khuôn mặt Hoa Thường, khiến mọi người đều cười vui vẻ.

[4] Vô câu vô thúc (無拘無束): Không bị quản thúc, không bị trói buộc. Hoa Thường nhìn tiểu Tứ ôn nhu nói: "Kỳ tuyển tú năm nay sắp bắt đầu rồi, con cũng đã mười bảy, cho dù chưa vội thành hôn thì cũng nên định hôn sự trước. Nếu con có yêu cầu gì thì cứ nói với mẫu phi, dù sao mẫu phi cũng có thể quyết định được một nửa."

Tiểu Bát cực kỳ hưng phấn nói: "Đệ sắp có tấu tử (chị dâu) sao? Oa, đệ muốn đi xem kỳ tuyển tú lần này. Đệ sẽ chọn lựa giúp Tứ ca, nhất định sẽ chọn cho Tứ ca một tuyệt thế đại mỹ nhân!"

Tiểu Tứ nhìn bộ dáng hứng thú bừng bừng của tiểu Bát, cười đến mi mắt cong cong, mở miệng nói: "Được, vậy Tứ ca có thể trông cậy vào Bát đệ rồi."

Hoa Thường nhìn bộ dáng vỗ ngực bình bịch của tiểu Bát, bất đắc dĩ quát lên: "Tiểu Bát, con không được hồ nháo. Đây chính là kỳ tuyển tú ba năm một lần, là đại sự của tiền triều và hậu cung, bây giờ còn liên quan đến hạnh phúc của đời của Tứ ca con nữa. Nếu con dám quấy rối, xem mẫu phi có đập nát mông con không!"

Tiểu Tứ cười nói: "Mẫu phi, không sao. Nhi thần cười thê tử về cũng chỉ vì muốn nàng ấy hiếu thuận với phụ hoàng và mẫu phi, yêu thương đệ muội mà thôi. Tiểu Bát trông giữ một cửa cũng là chuyện tốt, có thể loại đi những nhân tuyển không phù hợp."

Tiểu Bát cũng phụ họa theo nói: "Đúng vậy đúng vậy, tấu tử nhất định phải vô cùng yêu thương đệ mới được!"

Tứ Công chúa chỉ vào tiểu Bát cười nói: "Xem đệ mặt dày chưa kìa, còn dám nói gì mà thương đệ, phải thương Tứ ca mới đúng!"

Tiểu Tứ nghe Tứ Công chúa nói như vậy thì có chút đỏ mặt, lộ vẻ ngượng ngùng, ngược lại có vài phần hình bóng khi còn nhỏ, nhưng mà vẫn trêu đùa như cũ, lên tiếng nói: "Nếu tấu tử của muội không thương yêu tiểu Bát, thì sao có thể yêu thương ta được đây?"

Hoa Thường nghe vậy liền bật cười thành tiếng, mở miệng nói: "Đám khi con này, có điều mẫu phi lại nhớ tới Ngũ Hoàng tử. Năm nay Hoàng thượng cũng có ý định chỉ hôn cho tiểu Ngũ, nhưng mà có vẻ Thục phi không quan tâm đến chuyện này cho lắm. Tiểu Tứ, quan hệ giữa con và Ngũ Hoàng tử vẫn rất tốt, nên đề xuất cho tiểu Ngũ vài câu, đừng để đến lúc đó bị mất mặt. Hôn nhân đại sự thì không được qua loa."

Có lẽ là cảm giác đau lòng cho cặp song sinh. Mặc dù Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử được tách ra nuôi riêng, diện mạo cũng là một gây yếu một tráng kiện, một người như tiên nhân bước ra từ trong bức họa, còn người kia thì như chiến binh anh hào nơi sa trường, mối quan hệ giữa hai mẫu phi càng thêm rắc rối phức tạp, ân oán tình thù, thế nhưng vòng đi vòng lại, tình cảm giữa tiểu Tứ và tiểu Ngũ lại thực sự không tồi, đúng là thần kỳ.

Tiểu Tứ cười đáp: "Nhi thần đã biết. Nếu mẫu phi xem trọng nữ tử nào thì nên sớm nói cho bọn con biết."

Quan hệ giữa Hoa Thường và bọn nhỏ vẫn luôn thân mật, dù sao cũng đã làm không ít chuyện vượt qua khuôn phép, nên nàng liền cười nói: "Dù sao bây giờ mẫu phi cũng chưa tận mắt nhìn thấy người, có điều trong đợt tuyển tú lần này, đúng là có một vài người có gia thế rất hiển hách. Quý nữ Tề thị, phụ thân đảm nhận chức Quang Lộc Tự Thiếu khanh [5], đứng hàng Ngũ phẩm, cực kỳ thanh quý. Tổ phụ là Tề Kinh, giữ chức Xu Mật sử [6] thuộc Xu Mật viện [7]. Trong triều hiện tại người đảm nhận chức quan Tòng Nhất phẩm như vậy cũng không nhiều lắm. Quý nữ Trịnh thị, phụ

thân nhậm chức Trung Thư Xá nhân [8], đứng hàng Chính Tứ phẩm, tổ phụ giữ vị trí Quang Lộc Đại phu, thuộc hàng Chính Tam phẩm, cùng một gia tộc với Đức phi, là một trong số ít quan văn của Trịnh gia. Quý nữ Chu thị, phụ thân là Tuyên uy Tướng quân, đứng hàng Tòng Tứ phẩm, tổ phụ làm quan Chính Nhị phẩm trong Xu Mật viện. Đây đều là ba đại gia tộc có cảnh lá sum suê, người làm quan làm tướng trong tộc nhiều đến mức đếm không hết."

[5] Quang Lộc Tự Thiếu khanh (光祿寺少卿): Chức quan đứng thứ hai trong bộ phận Quang Lộc Tự, phụ trách cung cấp và nấu rượu lễ, đồ lễ, đồ ăn trong các buổi tế tự, triều hội, yến tiệc cung đình, yến tiệc ân vinh Tiến sĩ.

[6] Xu Mật sử (樞密使): Chức quan trong Xu Mật viện, phụ trách chỉ huy quân đội và cố vấn về các vấn đề chính trị quốc gia.

[7] Xu Mật viện (樞密院): Cơ quan trong triều đình thời xưa, phụ trách về quân đội và quân sự.

[8] Trung Thư Xá nhân (中書舍人): Chức quan phụ trách soạn thảo, ban hành chính sách và chiếu lệnh của Hoàng đế.

Tiểu Tứ khê nhúu mà nói: "Hình như vài ngày trước, Hoàng hậu nương nương đã triệu kiến phu nhân của những gia tộc này. Xem ra, ai cũng nhìn trúng họ, trái lại tố chất của bản thân những tú nữ này thì không được xem trọng."

Hoa Thường cười nói: "Đều là nữ tử của chánh thất danh gia vọng tộc, tất nhiên giáo dưỡng sẽ không tệ. Huống chi cưới vợ phải lấy người hiền, cho nên không cần phải chú trọng nhan sắc, chỉ cần nhìn vào gia thế là được, chắc chắn Thái tử phi sẽ chọn từ một trong ba gia tộc này. Nghe nói Hoàng thượng cũng đã bắt đầu suy xét, có điều mẫu phi nghĩ, dù sao vẫn nên gặp mặt các nàng ấy trước, hiện giờ ra sức vẫn còn quá sớm."

Tiểu Tứ gật đầu nói: "Vâng, nhi thần đều nghe theo mẫu phi."

Hoa Thường nhìn tiểu Tứ, có chút vui mừng lại có chút phiền muộn, lên tiếng nói: "Chớp mắt con cũng đã đến lúc thành gia lập nghiệp, thời gian trôi đi thật nhanh... Ôi, nhìn xem, mẫu phi nói những lời này làm gì cơ chứ!"

Hoa Thường điều tiết lại cảm xúc, rồi cười nói: "Kỳ tuyển tú năm nay, chắc chắn Hoàng hậu, Thục phi và mẫu phi sẽ tham dự toàn bộ quá trình. Đến lúc đó mẫu phi dẫn con đến cửa sau, cho con xem trộm một chút cũng không sao, hợp nhãn của con rồi mới tính tiếp."

Tiểu Tứ nghe Hoa Thường nói như vậy thì có chút đỏ mặt, mở miệng nói: "Mẫu phi nhìn thấy tốt thì nhất định sẽ tốt."

Hoa Thường rất muốn sờ đầu tiểu Tứ, có điều tiểu Tứ đã cao hơn, không còn ở độ tuổi có thể sờ đầu được nữa. Lúc này, tiểu Bát lại chạy ra, mở to mắt hỏi: "Mẫu phi, khi nào tiểu Bát mới có thể cưới thê tử vậy?"

Hoa Thường đang rầu rĩ, nghe tiểu Bát nói xong thì phiền muộn hoàn toàn bay đi mất. Tiểu Bát quả thật làm cho nàng đỡ khóc đỡ cười. Tiểu Tứ cũng bật cười thành tiếng, sờ đầu tiểu Bát nói: "Bát đệ chờ đến khi lớn như Tứ ca là có thể cưới vợ được rồi."

Tiểu Bát có chút ỉu rĩ, chạy đến nằm ăn vạ ra ghế, lẩm bẩm nói: "Như vậy thì còn rất lâu, không thể nhanh một chút sao?"

Tứ Công chúa vươn ngón tay chọc vào trán tiểu Bát, đưa ra chủ ý xấu, mở miệng nói: "Đệ đến xin phụ hoàng đi. Phụ hoàng thương đệ như vậy, nói không chừng có thể cho đệ cưới thê tử sớm đấy!"

Tiểu Bát suy ngẫm cẩn thận về độ khả thi trong đề xuất của Tứ Công chúa, gật đầu như được khai thông, lên tiếng nói: "Có lý! Có lý!"

TỬ THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 154 - Tú Nữ

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Mùa xuân đến, trong cung trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Hậu cung luôn quanh quẽ trang nghiêm giờ đây tràn ngập những thiếu nữ như hoa như ngọc oanh oanh yến yến. Cung trang hồng phấn, xanh lam là màu sắc chủ đạo. Ai có phụ thân hoặc tổ phụ làm quan viên từ Chính Tứ phẩm trở lên thì mặc cung trang màu xanh lam, còn từ Chính Tứ phẩm trở xuống thì chỉ có thể mặc cung trang màu hồng phấn. Vì vậy, trên căn bản thì màu lam chơi với màu lam, màu hồng chơi với màu hồng, phân biệt rõ ràng, địa vị và tiền đồ cách nhau một trời một vực.

Trịnh Nguyệt Nhi mặc cung trang màu lam, trên đầu cài hoa nhưng, cả người ôn nhuận dịu dàng, trừ lúc học cung quy ra thì thời gian còn lại hầu như nàng đều ở trong phòng. Hai cô nương bên cạnh nàng đều là cao môn quý nữ, tuy không quen biết nhau nhưng trước kia cũng đã từng nghe tên, vì thế ở chung với nhau cũng khá là hòa hợp.

"Gia Gia, đừng náo loạn nữa, gian bên cạnh nghe được tiếng động bây giờ, thật sự mà nói thì người cần gì phải gây thêm phiền phức như vậy?" Trịnh Nguyệt Nhi nhìn Tôn Gia Gia ở cùng phòng đang hào hứng rung cái lục lạc, bất đắc dĩ nói.

Tôn Gia Gia là nữ tử xuất thân tướng môn, tính cách hoạt bát đáng yêu, vĩnh môi nói: "Nguyệt Nhi, tính tình của người quá tốt rồi. Tề Bích

Quân sát vách chanh chua đánh đá như vậy, cũng chỉ có người là có thể nhẫn nhịn, nhưng ta thì không nhịn được. Hôm qua lúc học cung quy, bọn họ còn tố cáo chúng ta lười biếng, hại chúng ta đứng cả một buổi chiều, mới nghỉ ngơi có chút xíu mà cũng bị bọn họ bắt được, khiến chúng ta bị mama mắng một trận, thật tức chết ta mà!"

Trịnh Nguyệt Nhi cúi đầu cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Lúc còn ở nhà, ta cũng đã từng qua lại vài lần với Tề tử tử rồi, khi đó ta cảm thấy nàng ấy không phải là người xấu. Người tố cáo chắc là hai nữ tử cùng phòng với nàng ấy, có lẽ không phải là ý của Tề tử tử đâu."

Tôn Gia Gia thở phò nói: "Nguyệt Nhi người thật là ngốc! Trước kia lúc ở nhà, các người không có xung đột lợi ích, dĩ nhiên nàng ta sẽ không vô duyên vô cớ tìm người để gây phiền toái. Còn bây giờ thì khác, ai mà không biết Tề Bích Quân đó đang nhắm vào vị trí Thái tử phi đâu kia chứ! Người chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nàng ta, nàng ta không hại người thì hại ai!"

Trịnh Nguyệt Nhi thở dài một tiếng, cẩn thận nói: "Sao người lại tùy tiện nói ra những lời như vậy? Sau này người không được nói chuyện không kiêng kỵ như thế nữa. Đây là hoàng cung, là nơi quy củ nghiêm nhất."

Tôn Gia Gia vội che miệng lại, dè dặt nhìn một vòng, sau đó thở phào nói: "Biết rồi, Nguyệt Nhi, người thật là tốt. May mà ta ở cùng phòng với người, còn có thể được ăn điểm tâm mà Đức phi đưa đến, sướng thật!"

Trịnh Nguyệt Nhi nhìn vẻ mặt muốn ăn vặt của Tôn Gia Gia, cười nói: "Ta và Đức phi nương nương là bà con xa, chẳng qua nương nương nể tình đồng tộc nên mới phá lệ chăm sóc cho ta. Ngoại trừ điểm tâm và đồ trang sức ra thì nương nương cũng không giúp được gì khác, vẫn là tự bản thân mình nên cẩn ngôn thận hành mới được."

Tôn Gia Gia vừa ăn vừa gật đầu: "Ừ, ta biết rồi, Nguyệt Nhi."

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, sau đó truyền vào một giọng nói trầm tĩnh ôn hòa: "Trịnh tử tử có ở đây không?"

Trịnh Nguyệt Nhi buông đồ thêu trong tay xuống, đứng lên nhìn một chút, thì ra là Chu Tuyết Oánh. Tú nữ này cũng thuộc một trong số những gia tộc danh tiếng, Trịnh Nguyệt Nhi mỉm cười ra mở cửa, nhẹ giọng nói: "Sao Chu muội muội lại tới đây? Mau vào ngồi đi."

Chu Tuyết Oánh cũng giống như tên của nàng vậy, trắng mịn óng ánh như tuyết. Luận về tướng mạo thì nàng cũng được xem như là người xuất sắc trong đám tú nữ, có gia thế, có nhan sắc, tính tình cũng tốt. Vì thế nên bây giờ nàng đang được nhiều người nghị luận nhất.

Chu Tuyết Oánh cười kéo tay Trịnh Nguyệt Nhi, mở miệng nói: "Không có thời gian để ngồi tán gẫu đâu. Đức phi nương nương phái tiểu thái giám tới truyền lời, nói muốn triệu kiến hai người chúng ta nên ta đến đây để báo cho người mà thôi. May mà người có ở đây, nếu chỉ có một mình ta thì ta sẽ sợ lắm."

Trịnh Nguyệt Nhi cảm thấy có chút kỳ lạ, không biết vì sao Đức phi nương nương lại triệu kiến hai người các nàng. Có điều nàng suy ngẫm lại, có lẽ hai người các nàng đều rất xuất sắc nên có cung phi nào đó muốn gặp mặt một chút, vì thế nàng liền cười nói: "Đợi ta chỉnh trang lại đầu tóc rồi đi ngay."

Tôn Gia Gia còn ở một bên cổ vũ, cười nói: "Chu tử tử, người và Nguyệt Nhi tử tử đứng chung một chỗ, quả thật như mai tuyết tôn lẫn nhau, tuyệt mỹ không sao tả hết!"

Ngự Hoa viên.

Trịnh Nguyệt Nhi và Chu Tuyết Oánh bước đi nhẹ nhàng theo sau tiểu thái giám, đột nhiên tiểu thái giám quay đầu lại, nhìn Trịnh Nguyệt Nhi nhíu mày, giống như là không nhận ra nàng vậy: "Người là tú nữ nhà nào, đi theo ta làm gì?"

Trịnh Nguyệt Nhi nhất thời bối rối. Khi nàng sức tỉnh ra quay đầu lại thì phía sau đã không còn thấy bóng dáng của Chu Tuyết Oánh nữa, ngay lập tức nàng biết mình đã trúng bẫy rồi!

Lòng bàn tay Trịnh Nguyệt Nhi đầy mồ hôi lạnh. Nàng biết nhất định tiểu thái giám này đã bị người ta mua chuộc, nhưng nàng vẫn ngẩng cao đầu, sắc mặt trầm tĩnh, nổi giận nói: "Nô tài kia, người dụ dỗ ta tới đây, ăn cây táo rào cây sung mà hãm hại ta, chẳng lẽ người không sợ Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương xử phạt sao?"

Tiểu thái giám không ngó ngang đến lời khiển trách của Trịnh Nguyệt Nhi, mặt đầy khinh bỉ nói: "Hôm nay Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử sẽ đến Ngự Hoa viên du ngoạn, tú nữ nhà người thăm dò ở đâu mà biết được tin tức này, lại còn chẳng biết xấu hổ mà dám chạy tới đây! Lẽ nào đúng là như thế, vậy thì ta sẽ đi bẩm báo cho Vương mama!" Dứt lời, tiểu thái giám liền chạy biến đi mất. Đương nhiên Trịnh Nguyệt Nhi không đuổi theo kịp, vành mắt đều đỏ hết cả lên, nhưng nàng cố nén lại không khóc. Trịnh Nguyệt Nhi muốn trở về nhưng không xác định được đường đi, vì thế nàng cứ ở chỗ đó chần chừ loay hoay cả buổi, trong lòng thì nóng như lửa đốt. Nàng sợ người khác nhìn thấy nàng, rồi đến hỏi nàng ở đây làm cái gì...

Phía sau núi giả.

Hai nam nhân mặc phục sức dành cho Hoàng tử màu vàng nhạt đứng ở đó. Nam tử có vóc người gầy ốm ôn văn nho nhã lên tiếng nói: "Ngũ đệ, xem ra tú nữ này cũng thú vị. Quả nhiên trước kia không có động lực cho nên mới không làm hại ai."

Nam nhân có sắc mặt lạnh lùng thì lãnh đạm nói: "Tứ ca làm anh hùng cứu mỹ nhân thử xem, nói không chừng còn có thể thu được trái tim của mỹ nhân kia."

Tứ Hoàng tử cúi đầu cười một tiếng, mở miệng nói: "Ta mặc kệ việc bao đồng này, nếu hành sự không cẩn thận thì cả người cũng bị bôi đen. Đừng thấy thủ đoạn của đám nữ nhân này sơ sài mà đã vội đánh giá. Đằng sau bọn họ đều có chỉ thị của gia tộc, khẳng định là kế hoạch thiên y vô phùng. Mình ra mặt cũng chưa chắc là việc tốt. Bây giờ đám gia tộc này lại vì vị trí Thái tử phi mà đánh nhau đến bể đầu chảy máu."

Ngũ Hoàng tử biết vị Tứ ca này của mình mặc dù nhìn ôn hòa thiện lương, rộng lượng nhân ái, nhưng thật ra đối với người ngoài hết sức vô tình, đến mức hầu như không thấy được sự cảm thông.

Ngũ Hoàng tử nhàn nhạt nói: "Thái tử phi là quốc mẫu tương lai, chính là vị trí cực kỳ tốt, đương nhiên là có người tranh đoạt rồi." Quan hệ giữa hần và Thái tử cũng bình thường. Dù sao Thục phi không thân thiết với hần, thân mẫu lại là tội nhân, phụ hoàng cũng không thích hần nhiều, cho nên tất nhiên Thái tử cũng không quá chú ý đến người đệ đệ tàng hình như hần này. Vì lẽ đó cuộc sống trong cung của hần cũng không được tốt cho lắm.

Cũng may, kế hoạch bồi dưỡng đệ đệ năm ấy của Đại Hoàng tử được tiến hành không tệ. Dưới sự cố gắng của Đại Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử cũng gia nhập vào tổ hợp huynh đệ này, tình cảm đối với các huynh đệ khác cũng được xem là thân thiết, vì thế cuộc sống của hần cũng không đến nỗi.

Tứ Hoàng tử tỉ mỉ đánh giá tú nữ bên kia một chút, suy tư hồi lâu, sau đó lên tiếng nói: "Ngũ đệ, chỗ này là Ngự Hoa viên. Những chỗ chúng ta có thể tới trong phạm vi từ nơi ở của tú nữ kia đến Ngự Hoa viên cũng không nhiều, mà Ngọc Hoa cung chính là một trong số đó! Xem ra vị tú nữ kia rất có khả năng là cùng tộc với Đức phi, quý nữ Trịnh thị."

Ngũ Hoàng tử khẽ nhú mày, mở miệng nói: "Có cần nói cho Nhị ca một tiếng không?"

Tứ Hoàng tử cầm quạt gỗ lên đầu của Ngũ Hoàng tử một cái, hận không thể rèn sắt thành thép, lên tiếng nói: "Thông báo cho Nhị ca thì có ích gì? Người có ngọc không? Người cũng phải thành thân, biết không? Thực phi có quản chuyện hôn sự của người sao? Đến lúc đó chẳng lẽ để Hoàng hậu tùy tiện chỉ hôn một người cho người à? Đây là đại sự cả đời đấy!"

Gương mặt của Ngũ Hoàng tử tê liệt một hồi, sau đó nhẹ giọng nói: "Vậy thì sao, lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, chuyện hôn nhân đại sự, chúng ta vốn không có quyền lên tiếng."

Tứ Hoàng tử thấp giọng nói: "Không có quyền lên tiếng cũng không có nghĩa là không thể tranh thủ! Theo ca ca thấy, tú nữ kia đích thị là quý nữ Trịnh thị, mà gia thế cũng là một trong những tiêu chuẩn nhất định. Bây giờ người lập tức chạy đến Ngọc Hoa cung báo cho Đức phi một tiếng. Chưa nói đến việc có thu được người hay không, nhưng nhất định Đức phi sẽ báo lại chuyện này cho Trịnh thị. Nói không chừng sau khi tú nữ kia biết người ra tay tương trợ thì nàng ta sẽ thăm tương tư người đó! Người cũng là một Hoàng tử chân chính, Trịnh thị gả cho người, cũng rất xứng đôi."

Ngũ Hoàng tử khẽ nhú mày, Tứ Hoàng tử thúc giục: "Nhanh lên, ta phái người ở gần đây canh chừng, người mau đi thông báo cho Đức phi đi. Không cần làm thêm gì khác, chỉ cần đợi Đức phi đến xử lý là được. Bất luận có được hay không, dù sao cũng không lãng phí thời gian, coi như cho Nhị ca mặt mũi, tốt xấu gì thì người ta cũng là cô nương nhà Trịnh thị, không phải sao?"

Thật sự Ngũ Hoàng tử cũng muốn như vậy, liền chấp tay nói với Tứ Hoàng tử: "Tạ Tứ ca." Sau đó hắt vôi vãi rời đi.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường mới vừa nấu trà xong thì Hoàng đế liền đi vào. Hoàng đế gần năm mươi tuổi, đã bắt đầu lộ vẻ già nua. Ở thời đại này tuổi thọ trung bình chưa tới bốn mươi, năm mươi tuổi xem như là đã sống đủ vốn rồi.

"Sao Hoàng thượng lại tới đây? Hôm nay người được rảnh rồi sao?" Hoa Thường nhanh nhẹn giúp Hoàng đế cởi áo khoác ra, đỡ hẳn ngồi xuống.

Hoàng đế rót cho mình một ly trà, mở miệng nói: "Trên triều tranh luận ầm ĩ thành một đoàn, hôm nay vạch tội người này, mai lại vạch tội người khác, đủ loại thủ đoạn được đem ra sử dụng. Tuyên tú thì lại càng dầu sôi lửa bỏng, triều đình cứ như nước đang đun trên bếp, không thể nào yên bình được. Trẫm bị ồn ào quấy nhiễu đến không chịu nổi, cứ để cho bọn họ muốn làm gì thì làm đi, trẫm bãi triều ba ngày, nghỉ ngơi một chút."

Nhìn gương mặt Hoàng đế mang theo ưu phiền, Hoa Thường nhẹ nhàng bóp vai cho Hoàng đế, mở miệng cười nói: "Vậy cũng được, nhân dịp này người hãy nghỉ ngơi cho thật tốt đi. Hoàng thượng vất vả quốc sự mỗi ngày, bây giờ cũng đã đến lúc quan tâm tới hôn sự của bọn trẻ."

Nhi tử thành thân là đại sự, Hoàng đế rất vui mừng, thở dài nói: "Mới đó mà bọn trẻ đều đã lớn hết rồi. Trẫm còn nhớ dáng vẻ tiểu Tứ khi còn nhỏ, thẳng bé trộm nhét quân cờ vào trong túi mình, tròn vo, đáng yêu không chịu được. Đáng tiếc, đứa nhỏ này bị bệnh tim bẩm sinh, Thái y cũng nói phải kiểm soát cân nặng, ốm một chút mới không ảnh hưởng đến bệnh tim. Khi còn bé, tiểu Tứ có thể ăn ngủ thoải mái, nhưng bây giờ thì ăn không dám ăn, ngủ không dám ngủ, gầy đến mức trẫm thấy mà đau lòng."

Thời đại này, mặc dù không phải mập là đẹp, nhưng cũng không phải gầy là tiêu chuẩn. Nữ nhân chú trọng cân đối, nam nhân đương nhiên phải

cường tráng một chút mới tốt.

Tiểu Tứ là người gầy nhất trong các Hoàng tử, nên chả trách Hoàng đế đau lòng. Nhưng mà theo Hoa Thường thấy, tiểu Tứ cũng không gầy đến mức như Hoàng đế nói, chỉ là so với những người mập mạp hay cao lớn khác thì thằng bé có chút gầy mà thôi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 155 - Mười Sự Tại Nhân

Hoàng đế thương cảm nên tất nhiên Hoa Thường cũng phải thương cảm theo. Thân thể tiểu Tứ không tốt là sự thật, có thể giành được sự quan tâm và tình thương của phụ hoàng luôn là điều tốt.

Mối quan hệ giữa Thái tử và tiểu Bát gay gắt, nên đương nhiên với tiểu Tứ cũng không khác hơn. Chẳng qua khi trưởng thành thì khả năng che giấu cảm xúc trên mặt của tiểu Tứ rất tốt, nên mới khiến cho Thái tử không bắt được lỗi mà thôi. Trong các kiểu tình huống như thế này, thái độ và thiên hướng của Hoàng đế là rất quan trọng.

Hoa Thường nhẹ nhàng đảm bảo vai cho Hoàng đế, ôn nhu nói: "Thần thiếp lo lắng nhất vẫn là tiểu Tứ. Bây giờ thằng bé đã lớn, không thể lúc nào cũng đi theo bên cạnh thần thiếp, vì thế trong lòng thần thiếp cảm thấy vừa mất mát, lại vừa lo âu. Thân thể tiểu Tứ không tốt, thần thiếp chỉ có thể trông cậy vào thể tử của thằng bé là người cẩn thận, có thể chăm sóc tốt cho nó. Gia thế không quan trọng, quan trọng nhất chính là nhân cách tốt."

Hoàng đế gật gật đầu, tán đồng nói: "Trẫm cũng nghĩ như vậy, nhà võ tướng thì không cần suy xét đến, tốt nhất là xuất thân dòng dõi thư hương, nữ tử tính cách dịu dàng mới tốt. Trẫm thấy Tề thị cũng không tồi, khi tuyển tú, nàng quan sát kỹ một chút xem là người thế nào."

Nghe thấy tên Tề thị, Hoa Thường ngừng lại một chút. Bây giờ dường như đang có lời đồn không hay về nữ hài này. Hơn nữa nghe mama giáo dưỡng nói, có vẻ như người ta muốn nhắm đến ngôi vị Thái tử phi. Hoàng

để nhìn người chỉ nhìn vào gia thế. Phụ thân, tổ phụ nàng ta tốt, thì nàng ta liền tốt, căn bản là không biết nội tình ra sao.

Hoa Thường cười một chút, ôn nhu nói: "Hoàng thượng nói tốt thì nhất định là tốt. Nhưng thần thiếp nghĩ, tiểu Tứ có bệnh tim bẩm sinh, e là gia đình bình thường cũng kiêng kị điều này. Cao môn quý nữ thì đều tâm cao khí ngạo, sau này nếu phu thê có xích mích thì cũng không dễ hoà giải. Vì thế, thật ra thần thiếp muốn tìm một cô nương có gia thế bình thường, tính cách ôn nhu, ít nhất cũng phải biết nghe lời, thì sẽ không làm gì khiến cho tiểu Tứ tức giận. Người nói xem có đúng không?"

Hoàng đế lắc đầu cười: "Nàng suy nghĩ quá nhiều rồi, tìm khắp thiên hạ, gia thế nhà ai có thể sánh với hoàng gia đây? Tuy trẫm không thích tiểu Ngũ cho lắm, nhưng không phải là ai cũng có thể bới móc thiếu sót của nó, chứ đừng nói gì đến tiểu Tứ. Trừ Thái tử ra, thì còn ai tôn quý hơn tiểu Tứ chứ? Cao môn quý nữ thì sao, nếu dám làm tiểu Tứ tức giận, trẫm sẽ tịch biên diệt tộc nàng ta, xem nàng ta còn cao quý ra sao!"

Hoa Thường hờn dỗi nói: "Thần thiếp chỉ mới nói như vậy mà Hoàng thượng đã không vui rồi. Sau này phu thê mới thành thân cãi nhau, chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự tịch biên diệt tộc nhi tử (con dâu) hay sao? Phụ mẫu đều mong gia đình nhi tử, nữ nhi của mình hòa thuận, cho nên thần thiếp mới muốn chọn người biết suy xét, cân nhắc trước sau. Dù sao thì hoàn cảnh của tiểu Tứ cũng không giống người khác."

Hoàng đế vẫn lắc đầu nói: "Vậy cũng không thể chọn người có gia thế bình thường. Nhi tử của trẫm phải có thê tử tốt nhất, gia thế tốt nhất. Tính cách ôn nhu thì có rất nhiều, Tề thị, Chu thị, Trịnh thị, Lang Gia Triệu thị, Nam Xương Chủ thị, đều là hài tử xuất thân danh gia vọng tộc, nàng cứ lựa chọn, chắc chắn sẽ có người phù hợp."

Hoa Thường cười nói: "Người đang chọn cái trắng sao. Huống chi, Thái tử là huynh trưởng, lại còn là Trữ quân, chờ quyết định Thái tử phi

xong rồi mới định hôn sự cho tiểu Tứ, chứ không thì lại không được hay."

Hoàng đế thấy Hoa Thường cẩn thận hiểu chuyện như thế, vừa vui mừng lại vừa đau lòng, mở miệng nói: "Thái tử cũng không vội. Dù sao đều là những nhân tuyển tốt, nàng cứ xem rồi quyết định sau."

Hoa Thường hành lễ thưa vâng.

Ngọc Hoa cung.

Đức phi mặc một thân y phục bằng gấm Tứ Xuyên thêu hoa mẫu đơn đính tơ vàng, ngồi bên mép trường kỷ, chậm rãi khép cây quạt tinh xảo bằng ngà voi lại, sau đó mở miệng nói: "Nhiễm Phong, chuyện của Nguyệt Nhi người làm xong chưa?"

Bây giờ Nhiễm Phong đã vấn tóc theo kiểu của mama. Nàng vốn là nô tỳ hồi môn theo Đức phi vào cung, hiện tại nàng đã thề không gả, suốt đời phụng dưỡng Đức phi, là người Đức phi tín nhiệm nhất.

Nhiễm Phong hành lễ trả lời: "Đã thu xếp ổn thoả. Cung nhân của Ngũ Hoàng tử đang canh giữ nơi đó, không có ai thấy Nguyệt Nhi tiểu thư xuất hiện ở Ngự Hoa viên. Nô tỳ đã dựa theo lời nương nương phân phó, phái người đưa Nguyệt Nhi tiểu thư trở về."

Minh Chỉ cũng giống như Nhiễm Phong, đều là nô tỳ hồi môn của Đức phi, tuy hiện tại đã lớn tuổi nhưng tính tình lại dễ xúc động, hành lễ nói: "Nương nương, Nguyệt Nhi tiểu thư bị hãm hại, uất ức như vậy, tại sao chúng ta còn phải che giấu giúp cho Chu thị và Tề thị kia? Nương nương còn phái người ban thưởng cho bọn họ, bọn họ mà xứng sao?"

Khóe miệng Đức phi giương lên, không so đo với sự bức xúc của Minh Chỉ, nhàn nhạt nói: "Hiện tại Nguyệt Nhi mới là quan trọng nhất, làm

lớn chuyện lên, không chỉ đả thương người khác mà còn tổn thương chính mình. Bây giờ, dù bốn cung có thừa nhận chuyện mình triệu kiến Chu thị và Nguyệt Nhi đi nữa thì sao? Huống chi, người không thấy bọn họ nhận ban thưởng của ta, thì sẽ càng sợ hãi hơn sao? Con người mà, biểu cảm khi sợ hãi là xinh đẹp nhất."

Minh Chỉ thật sự rất tức giận. Ở hậu cung này, tuy không thể nói nường nường một tay che trời nhưng dù sao cũng là chủ vị một cung, cũng không cần nhìn sắc mặt của Hoàng hậu, vậy mà bây giờ lại bị mấy tú nữ kia vả vào mặt!

Đức phi vẫn bình chân như vại, nói với Nhiễm Phong: "Lần này Nguyệt Nhi bị kinh hách, người phải đi trấn an con bé cho tốt, nói nó lấy đại cục làm trọng, không thể mất quy củ, làm người thân đau khổ còn kẻ thù thì sung sướng. Mặt khác, đổi nơi ở cho Nguyệt Nhi. Lần này cũng khiến bốn cung nhìn rõ, kẻ xuất thân tướng môn Tôn gia kia thì ra là bạch nhãn lang. Hừ, không biết Chu thị và Tề thị cho Tôn gia lợi ích gì mà khiến cho bọn họ ngay cả mặt mũi cũng không cần."

Nhiễm Phong trầm tĩnh hành lễ nhận mệnh, sau đó nhỏ giọng nói: "Nường nường, chúng ta sẽ không động vào Chu thị và Tề thị, nhưng Tôn gia kia... Người có muốn cho nàng ta chút giáo huấn hay không?"

Đức phi cười nhạo một tiếng: "Đây chỉ là chút việc vặt vãnh mà thôi. Cũng được, người bảo người phía dưới đừng làm quá rõ ràng."

Nhiễm Phong cười đáp: "Cung nhân đã quen làm việc này, chắc chắn sẽ hành sự thỏa đáng, nường nường yên tâm."

Đức phi gật đầu cười rất vui sướng, trên mặt lộ vẻ hứng thú: "Bây giờ bốn cung lại rất có hứng thú với Chu thị và Tề thị... Hai nhà bọn họ liên hợp lại tính kế Nguyệt Nhi, vị trí Thái tử phi thì chỉ có một, chẳng lẽ có người có thể từ bỏ được sao?"

Minh Chỉ xoay người, mở miệng nói: "Nương nương, luận gia thế, Nguyệt Nhi tiểu thư và các nàng ngang tài ngang sức. Thế nhưng Nguyệt Nhi tiểu thư có hậu thuẫn trong cung, nên nô tỳ nghĩ e là Chu thị và Tề thị lo lắng Nguyệt Nhi tiểu thư ra đòn phủ đầu, nhờ người trợ giúp. Nương nương ở hậu cung hai mươi năm, đối phó với những quý nữ này tuy phí sức, nhưng cũng có vài phần nắm chắc. Có lẽ bọn họ sợ hãi, cho nên mới tiên hạ thủ vi cường."

Đức phi nhướn mày, nhếch miệng lên, híp mắt lại, cười nói: "Ý của gia tộc cũng muốn tranh vị trí Thái tử phi. Tuy bốn cung và Nhị Hoàng tử đều không thích Thái tử nhưng vì lưu lại đường lui, cho nên bốn cung cũng ủng hộ Nguyệt Nhi tranh một chuyến. Chỉ là hiện giờ, bốn cung muốn thay đổi ý tưởng..."

Minh Chỉ hiểu kỳ nói: "Chẳng lẽ nương nương không hỗ trợ Nguyệt Nhi tiểu thư sao? Nô tỳ cảm thấy so với Chu thị hay Tề thị, thì Nguyệt Nhi tiểu thư ưu tú hơn nhiều. Chỉ cần Hoàng thượng tra xét cẩn thận, Chu thị và Tề thị bị truy hỏi sẽ không chịu đựng được, vậy thì Nguyệt Nhi tiểu thư chiếm phần thắng rồi."

Khóe miệng Đức phi cong cong, không nói gì.

Cung nhân bên ngoài tiến vào bẩm báo: "Nương nương, Nhị Điện hạ tới thỉnh an."

Đức phi kinh ngạc, vui vẻ ngẩng đầu, ý cười âm ngoan cũng biến thành nhu tình ấm áp, lên tiếng nói: "Hữu nhi tới rồi sao?"

"Nhi thần thỉnh an mẫu phi, mẫu phi cát tường!" Nhị Điện hạ, hiện giờ là Thuần An vương, dáng người thon dài, mặt như quan ngọc, khom mình hành lễ.

Tuy rằng sớm đã phong vương nhưng người trong cung vẫn quen gọi hần là Nhị Điện hạ. Trong Ngọc Hoa cung, hần cũng vẫn luôn là tiểu điện

hạ nhận hết sự che chở và sủng ái.

Đức phi vẫy tay ý bảo Trần Hữu ngồi vào chỗ bên cạnh nàng, mở miệng nói: "Sao thê tử của con không tới? Đại tôn tử của ta đâu? Xem con này, không hiểu tâm tư của mẫu phi chút nào. Bây giờ người mẫu phi thích nhất không phải là con, mà là tiểu tôn tử. Ôi, tổ mẫu nhớ muốn chết."

Trần Hữu bị nói đến dờ khóc dờ cười. Hiện tại hắn đã hai mươi bốn tuổi, cũng không còn nhỏ nữa. Hắn thành hôn được bảy năm, nhưng dưới gối chỉ có một nhi tử, mới hơn bốn tuổi, khó trách Đức phi yêu như trân bảo.

"Đồng nhi dẫn thằng bé tới nhà ngoại chơi, ngày mai nhi thần dẫn nó đến thỉnh an mẫu phi." Trần Hữu cười giải thích.

Đức phi trợn mắt lên, cả giận nói: "Nhà ngoại nó thì có gì vui. Trước đây cho con cưới Vương phi này là sai lầm. Thành hôn bảy năm, sinh ba nữ nhi một nhi tử, thật khiến ta tức chết mà! Con nhìn Vương phi mà đại ca con cưới kìa, ba năm ôm hai nhi tử bụ bẫm. Hiện giờ dưới gối nàng ta có ba đích tử, còn làm người rộng lượng, trắc phi cũng sinh vài đứa nhi tử. Con nhìn lại thê tử của con đi, ôi..."

Tình cảm giữa Trần Hữu và thê tử cũng không tồi, bằng không cũng không sinh được nhiều hài tử như vậy, đáng tiếc chỉ có một nhi tử. Đối với việc Vương phi liên tiếp sinh nữ nhi, Đức phi vô cùng bất mãn. Chính bản thân Vương phi cũng cảm thấy áy náy, có lỗi với phu quân và bà bà (mẹ chồng), vì vậy Vương phi luôn rất hiếu kính cần trọng trước mặt Đức phi.

Trần Hữu ôm cánh tay Đức phi, lắc lắc giống như khi còn nhỏ, cười nói: "Mẫu phi, con vẫn còn trẻ, con sẽ cố gắng nhiều hơn, người đừng tức giận nữa."

Đức phi thấy đáng vể nhi tử làm nũng thì không bực tức nữa, cười lên tiếng: "Gần đây Ngũ đệ con vì giúp mẫu phi nên bận bịu, con nên cảm ơn

nó. Tình cảm huynh đệ các con tốt, mẫu phi rất vui mừng."

Trần Hữu gật đầu nói: "Nhi thần cũng đã nghe cung nhân nói qua về chuyện này. May mắn là gặp trúng Ngũ đệ, bằng không không biết còn xảy ra thêm chuyện xấu gì nữa. Tiền đồ của một mình Nguyệt Nhi muội muội không phải là mẫu chốt, chỉ sợ làm hỏng thanh danh của Trịnh gia mà thôi. Bây giờ vì vị trí Thái tử phi mà trên triều cũng gió nổi mây vần, thủ đoạn ào ạt không dứt. Hiện tại Trịnh thị phải chịu không ít tấn công."

Đức phi gật đầu nói: "Hữu nhi, con nói với nhà ngoại con một tiếng, vị trí Thái tử phi, chúng ta từ bỏ. Hiện giờ chúng ta và Chu thị, Tề thị đã xé rách mặt mũi, nhưng ta có thể kết giao với Lang Gia Triệu thị và Nam Xương Chử thị. Cứ nói chúng ta nguyện ý ủng hộ bọn họ, ít nhất có thể giúp bọn họ diệt trừ Chu thị hoặc Tề thị. Hiện tại đúng là thời điểm trao đổi lợi ích tốt nhất, đừng bỏ lỡ cơ hội này."

Trần Hữu gật đầu: "Vị trí Thái tử phi kia không cần cũng được, có điều mẫu phi có nắm chắc không? Chu thị, Tề thị kia trước mặt phụ hoàng gào khóc. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì cẩn thận dẫn lửa thiêu thân."

Khóe miệng Đức phi nhếch lên, cười nói: "Chúng ta không nắm chắc nhưng có người lại có thể. Con yên tâm, có khi nào mẫu phi thất thủ đâu."

"Hiện tại việc cấp bách là giữ được một vị trí Hoàng tử phi. Tứ Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử đều là nhân tuyển tốt. Quan hệ giữa Trịnh thị và hoàng tộc không sâu, mà mẫu phi chỉ là phi tần, không được coi là quan hệ thông gia. Nếu như con cưới thê tử là nữ nhi Trịnh thị thì quá lãng phí, cho nên mẫu phi không làm vậy. Vì thế nếu Nguyệt Nhi có thể gả cho Hoàng tử, thì đó chính là nơi dừng chân tốt."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 156 - Nước Chảy Vô Tình

Thượng Dương cung.

Hôm nay Tứ Hoàng tử vẫn đến thỉnh an đúng giờ, nhưng Hoa Thường nhạy cảm nhận ra, nhi tử có chút thất thần.

Hoa Thường sửa lại vài sợi tóc mai hai bên Thái Dương, cười nói: "Hiện tại mẫu phi đã hoa tàn ít bướm, đến cả tiểu Tứ cũng không muốn nhìn nữa rồi. Có phải dung mạo của những tú nữ xinh đẹp như hoa, nên đã mê hoặc ánh nhìn của tiểu Tứ hay không?"

Tứ Hoàng tử nghe mẫu phi nói vậy thì khôi phục lại tinh thần, mặt hơi ửng đỏ, lên tiếng phản bác: "Mẫu phi nói vậy gì thế, nhi thần không có."

Phải biết rằng Tứ Hoàng tử rất hiếm khi đỏ mặt thẹn thùng, cho nên Hoa Thường có chút ngạc nhiên, nhẹ giọng nói: "Chẳng lẽ bị mẫu phi nói trúng rồi sao? Xem tiểu Tứ của chúng ta vậy mà lại thẹn thùng kìa. Nói đi, có phải nhìn trúng vị tú nữ nào rồi đúng không?"

Tứ Hoàng tử biết không thể gạt được mẫu phi của mình, bất đắc dĩ nói: "Nhi thần chỉ là tình cờ kinh hồng một thoáng [1] mà thôi, sao có thể xem là coi trọng được?"

[1] Kinh hồng một thoáng (惊鸿一瞥) hay Kinh hồng nhất diện (驚鴻一面): Chỉ liếc mắt một cái, liền lưu lại ấn tượng sâu sắc mãnh liệt.

Hoa Thường chăm chú nhìn Tứ Hoàng tử, sau đó cười nói: "Không phải là nữ nhi Trịnh thị chứ? Người khác có thể không biết, nhưng mẫu phi

thì lại biết, trước đó vài ngày, con và Ngũ Hoàng tử đã gặp qua nàng ấy. Như thế nào, lúc đó con giúp Ngũ Hoàng tử lấy được tình cảm của người ta, hiện tại hối hận rồi sao?"

Trong đầu Hoa Thường đột nhiên hiện ra hình ảnh hai huynh đệ cùng yêu một nữ nhân, cuối cùng dẫn đến hồng nhan họa thủy, huynh đệ tương tàn. Nàng vội vàng lắc đầu, ném cái cốt truyện cầu huyết ra khỏi đầu mình.

Tứ Hoàng tử thấy mẫu phi loạn điểm yên ương [2], bắc đẩu dĩ nói: "Không phải nữ nhi Trịnh thị. Hôm qua trong lúc vô ý nhi thần có nhìn thấy một nữ tử thanh nhã phiêu dật, mắt ngọc mày ngài, nên nhi thần có chút hảo cảm mà thôi."

[2] Loạn điểm yên ương: Ghép đôi lung tung.

Thiếu niên mộ gái [3], dù sao Tứ Hoàng tử cũng đã trưởng thành, tuy bên người cũng có mấy phụ nhân, nhưng mà các nàng chỉ là thị nữ, cho nên không có tư cách lộ diện ra bên ngoài. Hiện giờ đang là thời gian tuyển tú nữ, Tứ Hoàng tử lại phải thành thân, nếu nói trong lòng không có chút dao động thì chính là gạt người.

[3] Thiếu niên mộ gái: ý nói con trai đến tuổi tình yêu chớm nở, liền biết ái mộ thiếu nữ xinh đẹp. Sau lại dùng để chỉ tình cảm đẹp đẽ đầu đời của người thiếu niên.

Tất nhiên trong đầu Tứ Hoàng tử cũng tưởng tượng ra hình ảnh thê tử của mình. Hẳn hi vọng người đó có thể giống như mẫu phi.

Nhưng căn bản hắn không tìm được nữ nhân nào có dung mạo, khí chất, tính cách và gia thế hoàn mỹ giống như mẫu phi, cho nên chỉ cần nàng ấy có vài phần giống với mẫu phi thì cũng đủ rồi. Hắn nhất định sẽ giống như phụ hoàng, đối xử với nàng ấy thật tốt. Không, phải tốt hơn so với phụ hoàng đối với mẫu phi, bởi vì đó là thê tử của hắn.

Nữ tử kia cũng có vài phần giống với mẫu phi.

Hoa Thường nhìn vẻ mặt hơi ửng đỏ của Tứ Hoàng tử, có chút chua xót lại có chút vui vẻ, mở miệng nói: "Vậy là nữ nhi nhà ai, con có biết không? Mẫu phi sẽ giúp con hỏi thăm về nàng ấy một chút, chỉ cần con thích, mẫu phi sẽ giúp con có được nàng ấy."

Tứ Hoàng tử vội lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Nhi thần không biết, chỉ là kinh hồng thoáng qua bên thạch hồ, sao có thể biết tên được?"

Hoa Thường phì cười, đúng là đứa nhỏ ngốc, không biết hỏi thăm các cung nhân hoặc mama đi cùng sao? Tuy có quy định là các Hoàng tử và tú nữ phải tránh mặt nhau, nhưng mà lần tuyển tú này rõ ràng là tuyển cho các Hoàng tử. Hoàng đế cũng đã mở miệng nói hậu cung sẽ không nạp thêm phi tần, cho nên quy chế đợt này không nghiêm cần như trước. Cho dù mama có hà khắc đến đâu thì cũng nể mặt mà cho Tứ Hoàng tử một nhân tình. Cũng không phải là làm chuyện bất chính hay tư thông mà sợ bị người khác gièm pha, biết tên và gia thế thì có gì nghiêm trọng đâu?

Hoa Thường cười nói: "Thế đã gặp ở chỗ nào?"

Tứ Hoàng tử ngượng ngùng ho khụ khụ hai tiếng rồi nói: "Con và Nhi ca đi dạo đến thạch hồ thì nhìn thấy. Bên kia có rất nhiều tú nữ, nhi thần liếc mắt một cái đã nhìn thấy nàng ấy. Ừm, nàng ấy mặc cung trang màu xanh lam, trên đầu có cài thêm một cây trâm ngọc màu xanh, rất bắt mắt."

Hoa Thường nhướn mày, mặc cung trang màu lam đã nói lên gia thế của nàng ấy, trên đầu lại cài trâm không hợp lễ tiết như thế, chắc chắn là ai đó đã ban thưởng cho nàng ấy. Xem ra phạm vi tìm kiếm có thể thu nhỏ lại rất nhiều.

"Được rồi, chuyện này cứ giao cho mẫu phi, bảo đảm sẽ giúp con tìm ra mỹ nhân."

Một ngày sau, Vị Ương cung.

Hoàng Thái tử Trần Nghiễm mặc phục sức Thái tử màu hạnh hoàng (màu vàng hoa hạnh) có thêu tứ long ngồi ngay ngắn trên ghế, vẻ mặt trầm tĩnh, rất có khí độ: "Mẫu hậu gọi nhi thần đến có chuyện gì quan trọng sao?"

Hoàng hậu nhìn thấy dáng người đỉnh đạc của Thái tử, trong mắt hiện lên ý cười vui mừng, mở miệng nói: "Còn không phải là vì hôn sự của con sao. Mẫu hậu không biết nhiều về thế cục tiền triều, nhưng con tham chính cũng đã lâu ngày, đối với vị trí Thái tử phi, trong lòng con có tiêu chuẩn gì không? Xem ý tứ của phụ hoàng con, dường như là vừa ý với nữ nhi Trịnh thị. Mẫu hậu không yên tâm nên hôm nay triệu con đến hỏi một chút."

Thái tử Trần Nghiễm hơi nhíu mày, mở miệng nói: "Phụ hoàng vừa ý Trịnh thị sao? Là chính miệng phụ hoàng nói ư?"

Hoàng hậu lắc đầu nói: "Đương nhiên phụ hoàng con sẽ không chính miệng nói ra, nhưng thông qua lời nói thì có thể hiểu được ý như vậy. Trịnh thị là nhà mẹ đẻ của Đức phi, nhà ngoại của Đại Hoàng tử Chiêu Bình vương. Xưa nay con và đại ca của con không hoà hợp với nhau, nếu cưới nữ nhi Trịnh thị, thì không biết sẽ như thế nào? Tâm tư của phụ hoàng con càng ngày càng khó đoán."

Thái tử nhẹ nhàng rũ mi mắt xuống, mở miệng nói: "Mẫu hậu, nữ nhi Trịnh thị không phải là lựa chọn tốt nhất. Chọn thê tộc quan trọng là chọn người có thể lực. Chúng ta không thể biến người vốn nên là trung thần cho đến chết trở thành "đầu tường thảo" [4] được, chúng ta phải nghĩ cách thuyết phục phụ hoàng. Tốt nhất là để Chu thị và Tề thị trúng tuyển rồi chọn một trong hai, hai nhà bọn họ cũng có thể xem là phù hợp với tiêu chí của nhi thần."

[4] Đầu tường thảo: Trở nên vô dụng.

Hoàng hậu gật đầu nói: "Mẫu hậu kiến thức nông cạn, cũng không hiểu chuyện triều chính, tất cả đều nghe theo con, nhất định mẫu hậu sẽ cố gắng hết sức."

Thái tử lộ ra ý cười, thần sắc cũng hòa hoãn đi, nhẹ nhàng nói: "Tạ mẫu hậu."

Vừa lúc này, Thuý Lâu từ ngoài cửa đi vào. Nàng là lão nhân bên cạnh Hoàng hậu, là người nhìn Thái tử lớn lên, cho nên chỉ nhẹ nhàng hành lễ rồi lên tiếng nói: "Nương nương, Kỳ Quý phi ở Thượng Dương cung vừa triệu kiến nữ nhi Tề thị."

Hoàng hậu từ từ nhíu mày lại, cất tiếng hỏi: "Nàng ta nhìn trúng nữ nhi Tề thị sao? Không đúng, Kỳ Quý phi luôn là người rất cẩn thận, nàng ta chưa bao giờ làm những việc vượt quá quy củ. Chẳng lẽ Hoàng thượng vừa ý nữ nhi Tề thị, muốn phối cho Tư Hoàng tử sao?"

Hoàng hậu và Thái tử đều có chút tức giận. Thái tử là huynh trưởng, cũng là Trữ quân, mà kỳ tuyển tú lần này, cái chính là tuyển Thái tử phi. Quân thần phân rõ, đích thứ khác biệt, tôn ti trật tự phải có trước có sau chứ? Nếu là do Kỳ Quý phi vượt quá khuôn phép, tự mình làm chủ muốn cướp vị tức phụ tốt, thì cũng sẽ không làm cho người khác tức giận. Chỉ sợ rằng, đây là ý của Hoàng thượng, như vậy chẳng phải là Hoàng thượng không cho Thái tử chút mặt mũi nào sao? Chẳng lẽ ái tử của sủng phi lại có sức ảnh hưởng lớn đến vậy ư?

Thái tử giấu đi vẻ tức giận, nhìn Hoàng hậu an ủi: "Mẫu hậu bớt giận. Mặc kệ đây là ý của ai, hoặc do ai bày mưu tính kế, lúc này chúng ta không thể tự loạn trận tuyển của mình được, càng không thể chọc giận phụ hoàng. Huống chi, nói đi thì cũng phải nói lại, Kỳ Quý phi vừa ý Tề thị, mà Tề thị có coi trọng Tư đệ hay không thì lại là một vấn đề khác."

Hoàng hậu áp chế cơn tức giận xuống, mở miệng nói: "Đó là Tứ đệ của con, hậu duệ quý tộc, không được nói như vậy! Nếu để phụ hoàng con biết thì lại đến răn dạy con đấy."

Thái tử cúi đầu nghe lời: "Vâng, mẫu hậu, là do nhi thần lỡ lời."

Thượng Dương cung.

Hoa Thường nhìn người đang ngồi phía dưới mà tâm trạng vô cùng phức tạp. Không ngờ ánh mắt nhìn người của tiểu Tứ lại giống với phụ hoàng của nó như vậy, quả nhiên là hai phụ tử tâm linh tương thông mà.

"Tên của người gọi là Bích Quân sao?" Hoa Thường ôn hoà mở miệng nói.

Tề Bích Quân đứng lên hành lễ trả lời: "Bẩm nương nương, khuê danh của thần nữ là Bích Quân."

Dung mạo của Tề thị không xinh đẹp như trong tưởng tượng của Hoa Thường, chỉ được coi là đoan chính thanh tú, nhưng các đường nét trên gương mặt thì lại có linh khí. Không biết vì sao tiểu Tứ lại nhất kiến chung tình với nàng ta như vậy.

Hoa Thường phát tay, cười nói: "Không cần phải đa lễ như vậy, ngồi trả lời cũng được."

Hoa Thường cũng không phải bởi vì những tin đồn về Tề thị mà có thành kiến với nàng ta, dù sao nàng ta cũng là nữ tử mà tiểu Tứ coi trọng. Cho dù nàng ta là chúng tinh phủng nguyệt [5] trong các tú nữ, hành sự ngạo mạn, vô cùng ngang ngược đi nữa, thì cũng không nhất định là sự thật. Huống chi, cho dù đó là sự thật thì cũng không nhất định là một nữ tử xấu.

[5] Chúng tinh phủng nguyệt: Trăng sao vây quanh, ý nói luôn được mọi người vây xung quanh ca tụng tán dương, là cái rốn của vũ trụ.

Thời đại không giống nhau thì giá trị quan cũng không giống nhau. Có cái nhìn ứng với thời đại tất nhiên là quan trọng. Nhưng mà theo Hoa Thường, nếu làm thê tử của tiểu Tứ, là một vị Vương phi của Vương gia, thì cũng không nhất định phải yêu cầu quá khắt khe về khuôn phép. Nếu như có tính cách riêng của mình, ngược lại cũng là một chuyện tốt.

"Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi? Ngày thường ở nhà làm những việc yêu thích gì?"

Tề Bích Quân hạ mi mắt xuống, trầm tĩnh nói: "Bẩm nương nương, thần nữ mười sáu tuổi. Thường ngày ở nhà được phụ mẫu nuông chiều nên thần nữ cũng không cần làm gì. Chỉ là thỉnh thoảng thần nữ có thêu thùa may vá một chút, đọc một chút kinh thư."

Hoa Thường cười cười nói: "Hiện giờ ngươi ở trong cung đã quen chưa? Quy định trong cung nghiêm ngặt, nhưng ngươi cũng không cần quá lo lắng, cung quy cũng có quy tắc rõ ràng. Nhưng mà ngươi ở chung với những nữ tử cùng tuổi khác e là có chút bất tiện đúng không?"

Tề Bích Quân trả lời: "Thần nữ ở trong cung rất tốt, cũng không thấy có gì không quen. Khi thần nữ còn ở nhà cũng có nhiều tỷ muội, tuy ở chung có xa lạ một chút nhưng vẫn rất tốt, tạ nương nương quan tâm."

Hoa Thường ngẩng đầu nhìn sắc trời, lên tiếng nói: "Cũng đã là buổi trưa, ngươi cứ dùng ngọc thiện ở đây rồi hãy trở về."

Tề Bích Quân nhẹ nhàng hành lễ rồi nói: "Được nương nương hậu ái, thần nữ ghi nhớ trong lòng. Nhưng buổi chiều thần nữ còn phải học cung quy, nếu thần nữ rời đi quá lâu, sợ là mama sẽ trách tội. Nếu để người khác biết được thì sẽ không hay."

Hoa Thường gật gật đầu nói: "Cũng đúng, nữ tử phải biết giữ gìn thanh danh. Người có quy tắc, lại biết nhắc nhở bản thân như người cũng rất hiếm thấy." Sau đó Hoa Thường quay đầu nói với Lan Chi: "Mang đồ vật bốn cung chuẩn bị để ban thưởng lên đây."

Lan Chi hành lễ nhận lệnh, bưng cái khay đến trước mặt Bích Quân, nhẹ nhàng nói: "Đây là trâm ngọc nương nương chuẩn bị tặng cho tiểu chủ, cũng không phải là vật gì quý hiếm, chỉ là chút lễ gặp mặt mà thôi."

Tề Bích Quân hành lễ tạ ơn: "Trưởng giả (bậc tiền bối) ban tặng, thần nữ không dám chối từ, thần nữ tạ ơn nương nương."

Sau khi tiễn Tề Bích Quân đi, Hoa Thường chậm rãi thở dài.

Thước Dực nhẹ nhàng bóp vai cho Hoa Thường, khẽ cất tiếng hỏi: "Sao nương nương lại thở dài vậy? Nô tỳ thấy vị Tề cô nương này cũng không giống như lời đồn. Chưa nói đến việc tính tình nàng ta trầm tĩnh biết trước biết sau, mà nàng ta đối nhân xử thế cũng nói có sách, mách có chứng, tiến lui có chừng mực, đối với nương nương cũng rất mực cung kính, không hổ danh là nữ tử xuất thân từ thế gia vọng tộc."

Hoa Thường lắc lắc đầu nói: "Những gì người nhìn thấy chỉ là mặt ngoài. Hơn nữa, cho dù đó là một cô nương danh giá, vô cùng danh giá, thì trước mặt bốn cung cũng phải mang một bộ dạng khác. Dù có cuồng ngạo ương ngạnh đến đâu thì cũng sẽ không dám biểu hiện trước mặt bốn cung. Bốn cung thở dài chính là, vị Tề cô nương này, rõ ràng là không để ý đến bốn cung, không để ý đến Tứ Hoàng tử, cố ý tránh né. Xem ra, bốn cung nghĩ không sai, nàng ta đang nhắm vào vị trí Thái tử phi."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 157 - Lửa Giận Công Tâm

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Thượng Dương thấy tâm tình nương nương nhà mình không được tốt lắm, lên tiếng khuyên giải an ủi: "Nương nương, sao Tề thị lại dám không xem trọng người? Thái tử phi chỉ có một, bọn họ nắm chắc sẽ ngồi lên được sao? Bây giờ đắc tội người thì có chỗ nào tốt đâu kia chứ?"

Hoa Thường nghịch hộ giáp của mình, mở miệng nói: "Vấn đề bốn cung hỏi nàng ta, nàng ta đều trả lời, nhưng lại quá cứng nhắc. Nàng ta cũng không nói thêm bất kì chuyện gì, đã lộ rõ ý lãnh đạm. Bốn cung giữ nàng ta ở lại dùng ngọc thiện vốn chính là để khảo nghiệm, thể hiện ý tứ rõ ràng nhất, mà nàng ta cũng từ chối. Điều này đã chứng minh rằng nàng ta không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở đây. Quả nhiên là quý nữ xuất thân từ gia tộc lớn, lời đồn không hề sai, chúng tinh phụng nguyệt, không am hiểu đối nhân xử thế, quá mức cao ngạo."

Lan Chi phụng lệnh tiễn người, vừa từ bên ngoài trở về, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ làm theo phân phó của nương nương, đồ ban thưởng đều ứng với bậc nhị đẳng, chỉ là một vài trâm cài và vòng tay mà Nội phủ dâng lên, đã đưa người trở về rồi."

Hoa Thường gật gật đầu, không nói gì. Nếu nói không tức giận thì đó là chuyện không thể. Ở trong cung gần hai mươi năm, nàng luôn thuận

buồm xuôi gió. Đã bao lâu nàng không bị người khác làm cho tức giận rồi? Thế mà bây giờ lại có một tiểu nha đầu, không chút kiêng kị nói cho người biết, nàng ta không thích người, cũng chướng mắt nhi tử của người, sao có thể không tức giận được đây?

Chính sườn khác biệt, đích thứ bất đồng, đây là điểm mấu chốt không thể vượt qua, trói buộc con người ta cả đời.

Hậu cung này vẫn là quá nhỏ. Có lẽ trong phạm vi lục cung này, có không ít phi tần có thể áp chế Hoàng hậu, nhưng ra khỏi hậu cung, ai quản người là Quý phi, Thục phi hay là Đức phi đâu kia chứ? Chỉ một câu thôi, tất cả đều là Phi. Khoảng cách với Hoàng hậu tách biệt như trời với đất, đương nhiên hài tử mà các người sinh ra cũng khác nhau như đất với trời.

Hoa Thường càng thêm lo lắng cho tiểu Tứ, bởi vì dù sao đây cũng là cô nương mà tiểu Tứ coi trọng. Nếu không phải tiểu Tứ thích nàng ta, Hoa Thường sẽ không tốn công như vậy.

Lan Chi nhìn nương nương nhà mình không có biểu tình gì nữa, liền nhẹ nhàng nói: "Nương nương, hiện tại nghĩ nhiều vô ích, người vẫn nên xem xét thêm, biết đâu sẽ có cô nương tốt hơn. Hơn nữa Tứ Điện hạ cũng chỉ là nhìn thoáng qua, cảm thấy Tề thị xinh đẹp, thích vì vẻ đẹp bên ngoài mà thôi, không biết chừng qua mấy ngày nữa thì sẽ hết hứng thú. Bây giờ nương nương phiền não, mất nhiều hơn được."

Hoa Thường cong khóe miệng, cười cười nói: "Người nói cũng có lý. Bốn cung cũng không phải là tức giận, chỉ là cảm thán mà thôi. Con người luôn nhìn lên chỗ cao. Người ta muốn ngồi vào vị trí Thái tử phi thì cũng không có gì kỳ lạ, ở trước mặt bốn cung cũng coi như cung kính cẩn thận, không có tật xấu gì. Hiện tại bốn cung lo lắng bởi vì không biết nên nói thế nào với tiểu Tứ."

"Thôi, không nghĩ nữa, dâng thức ăn lên đi, bốn cung cũng đói bụng rồi."

Thước Dực hành lễ đáp vâng, lui xuống chia thức ăn.

"Hôm nay Ngự Thiện phòng đưa tới vịt bát bảo, phật thủ cuốn tơ vàng, ốc khô tú cầu và tổ yến thượng hạng, món chính là cháo hạt sen và xiu mại đuôi phượng, nướng nướng nếm thử." Thước Dực dâng đôi đĩa bạc và chén sứ nhỏ lên, nhẹ giọng nói.

Gần đây khẩu vị của Hoa Thường thanh đạm. Nàng nhìn đồ ăn nhiều dầu mỡ thì lập tức cảm thấy ngán không muốn ăn, vì thế nàng chỉ cầm chén cháo hạt sen lên chậm rãi uống.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân chạy vội vã. Người dám chạy ở Thượng Dương cung như vậy, không cần phải nói, chắc chắn là tiểu Bát.

Hoa Thường cầm chén cháo hạt sen trên tay, quay đầu lại cười với tiểu Bát. Nhưng khi nàng thấy vẻ mặt tiểu Bát quật cường, vành mắt thì đỏ lên, trên má cũng có vết nước mắt rõ ràng thì nụ cười trên mặt Hoa Thường lập tức biến mất không còn chút dấu vết.

Theo sau tiểu Bát là mấy cung nhân đang thở hổn hển. Bọn họ sợ hãi không biết nên phản ứng thế nào cho đúng, đành phải nhốn nháo quỳ xuống thỉnh an.

Hoa Thường nén giận, ôm tiểu Bát vào lòng. Nàng cảm nhận được nhi tử đang nức nở, liền nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho thẳng bé, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn đám cung nhân đang quỳ đầy đất, lạnh lùng nói: "Các người đều là người chết sao! Bát Hoàng tử khóc lóc chạy tới, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Các cung nhân sợ hãi lắc đầu tạ tội, nơm nớp lo sợ trả lời: "Bọn nô tỳ cũng không biết. Hôm nay Bát Hoàng tử biết nương nương triệu kiến tú nữ, cho nên Bát Hoàng tử đợi tú nữ ra khỏi Thượng Dương cung rồi lén đi theo sau, nói muốn nhìn xem người mà Tứ Hoàng tử coi trọng sẽ có dáng vẻ như thế nào. Bát Hoàng tử cũng không cho bọn nô tỳ đi theo, nói là sẽ làm bại lộ hành tung, vì thế bọn nô tỳ cũng không dám trái lệnh. Một lát sau, Bát Hoàng tử nổi giận ùng ùng chạy về, vành mắt thì đỏ bừng, chạy suốt một đường đều buồn bã, thật sự bọn nô tỳ không biết vì sao lại thế này."

Hoa Thường nhíu mày thật sâu, không nói gì. Nàng phất tay để những cung nhân này tự mình đi lãnh phạt, sau đó nàng ôm tiểu Bát ngồi trên giường, cầm khăn tay lau mặt cho thẳng bé, ôn nhu nói: "Nhìn con kìa, khóc thành con mèo nhỏ rồi. Sao thế, bị ầm ứ ở đâu, nói cho mẫu phi, mẫu phi làm chủ cho con."

Tiểu Bát quật cường cắn môi, mở miệng nói: "Con không khóc, đây là con đang phẫn nộ."

Hoa Thường nhìn dáng vẻ của tiểu Bát, biết thẳng bé đang xấu hổ. Tiểu Bát vẫn luôn tự rêu rao khắp nơi mình là một thiếu niên, nhưng hiện tại thẳng bé lại bị chọc giận đến phát khóc như vậy, có thể thấy tiểu Bát đang cực kỳ phẫn nộ.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nói cho mẫu phi nghe được không?" Hoa Thường nhẹ nhàng giúp tiểu Bát bình ổn tâm tình.

Tiểu Bát vẫn cắn môi, hơi do dự, giống như không biết có nên nói cho mẫu phi hay không. Nhưng chung quy nó vẫn không nhịn được, nên liền mở miệng nói: "Mẫu phi, Tề thị kia không phải cô nương tốt, chúng ta không cần nàng ta!"

Hoa Thường nheo mắt, quả nhiên là có liên quan đến Tề thị. Rốt cuộc Tề thị đã làm gì mà lại khiến cho tiểu Bát phẫn nộ đến như vậy?

"Tề thị bắt nạt con sao? Con đi theo Tề thị làm gì? Không phải mẫu phi đã nói với con rằng không được làm loạn hay sao? Đây là đại sự cả đời của Tứ ca con đấy." Ngoài mặt thì Hoa Thường khuyên giải an ủi, nhưng thật ra nàng đang kích tướng để tiểu Bát nói ra chân tướng sự thật.

Tiểu Bát nổi giận đùng đùng nói: "Con vốn chỉ muốn lên nhìn xem cô nương Tứ ca coi trọng có đáng vẻ như thế nào, cho nên mới lên đi theo đến tận gian phòng của Tề thị kia. Con dựa vào thân thể nhỏ mà ngồi xổm trước cửa sổ, nghe nàng ta nói chuyện với tú nữ cùng phòng. Không nghĩ tới, không nghĩ tới..."

Hoa Thường suy đoán chắc là lời nói của Tề thị kia chẳng có gì tốt đẹp nên mới khiến tiểu Bát tức giận như vậy. Sắc mặt nàng cũng lạnh đi, mở miệng hỏi: "Nàng ta đã nói gì?"

Vành mắt tiểu Bát lại đỏ lên, nước nở nói: "Nàng ta khoe khoang với tú nữ cùng phòng, nói cái gì mà, lại có cung phi triệu kiến nàng ta, thật là phiền phức. Nàng ta không nghĩ sẽ gả cho Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử đâu. Kỳ Quý phi còn muốn giữ nàng ta ở lại dùng bữa trưa, nàng ta chẳng có chút hứng thú nào. Còn khi nói đến thức ăn ở Vị Ương cung thì nàng ta lại khen không ngớt. Hơn nữa, nàng ta còn nói Tứ Hoàng tử bị bệnh tim bẩm sinh, có bệnh không trị cho tốt, lại còn muốn quý nữ vọng tộc, thật là nực cười. Có ai coi trọng hân đâu chứ? Nói không chừng vừa gả đi sẽ phải thủ tiết. Huhu, mẫu phi, nàng ta dám nguyên rửa Tứ ca. Mẫu phi, giết nàng ta đi!"

Đôi môi Hoa Thường trắng bệch, bàn tay cũng run lên. Ngàn vạn lần nàng không nghĩ tới, trên đời này lại có nữ tử như vậy!

Nàng muốn lên tiếng nhưng lại cảm thấy giọng nói như bị chặn lại, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, ngay lập tức nàng mất đi ý thức. Hình ảnh cuối cùng nàng nhìn thấy chính là ánh mắt hoảng sợ và tiếng gọi thê lương của tiểu Bát: "Mẫu phi..."

Hoa Thường cũng chỉ là lửa giận công tâm, một lát sau thì nàng từ từ tỉnh dậy.

Thước Dực dùng nước thấm ướt khăn, lau trán cho Hoa Thường, thấy Hoa Thường tỉnh, vội vàng nói: "Nương nương cảm thấy sao rồi? Còn chỗ nào khó chịu không? Lan Chi đã đi mời Thái y, nương nương đợi một chút."

Bát Hoàng tử vẫn luôn canh giữ bên cạnh Hoa Thường, thấy Hoa Thường tỉnh, vẻ mặt muốn khóc nhưng lại không dám khóc, khịt khịt mũi nói: "Mẫu phi, người đừng dọa tiểu Bát, tiểu Bát rất sợ."

Bệnh căn khi hầu bệnh thời trẻ của Hoa Thường trị không dứt, nên thân thể vẫn luôn suy yếu. Mười mấy năm thánh sủng, dù được điều dưỡng không ngừng đi nữa thì cũng chỉ miễn cưỡng sinh được một trai một gái, có thể thấy thể chất của nàng yếu ớt bao nhiêu. Thật ra mọi người đều biết Hoa Thường là một mỹ nhân bệnh tật. Chỉ là ngày thường Hoa Thường không lộ ra dáng vẻ yếu đuối, cho nên mọi người cư xử với nàng bình thường, cũng không đặc biệt cẩn thận như đối với món đồ thủy tinh dễ vỡ.

Thậm chí sủng ái của Hoàng đế đối với nàng nhiều năm qua, đều là căn cứ vào lần hầu bệnh năm đó khi nàng mới tiến cung. Đây cũng là cơ sở tình cảm của bọn họ, cũng là tin tưởng chân chính mà Hoa Thường có được từ Hoàng đế.

Nhưng thân thể Hoa Thường không tốt là sự thật. Nhiều năm như vậy mà chưa dưỡng tốt, thì về sau cũng không có hi vọng sẽ dưỡng tốt. Vì lẽ đó mọi người đều biết ý không kích động nàng, không chọc nàng tức giận mà làm tổn thương đến thân thể. Hoa Thường nghe những lời đau lòng đó nên mới chịu không nổi mà hôn mê bất tỉnh. Bát Hoàng tử cũng vì thế mà vô cùng tự trách, cho rằng bản thân không chú ý đến thân thể của mẫu phi, nói chuyện vụng về mới khiến cho mẫu phi ngắt xui.

Trong lòng Bát Hoàng tử lại càng hận nữ nhi Tề thị thêm gấp bội, đều là lỗi của nàng ta.

Không thể xem thường năng lực ghi thù của Bát Hoàng tử. Nên nhớ rằng, thái độ gay gắt của nó đối với Thái tử chẳng qua cũng chỉ vì ánh mắt Thái tử nhìn nó khó chịu mà thôi. Bây giờ nữ nhi Tề thị lại chọc vào tổ ong vò vẽ Bát Hoàng tử này, phỏng chừng cho dù không chết thì cũng sẽ bị lột da.

Hoa Thường khó khăn đứng dậy, mở miệng nói: "Người đâu, gọi Lan Chi về, không cho phép truyền Thái y, cũng không được phép tiết lộ những gì đã xảy ra hôm nay cho bất cứ ai! Đặc biệt là tiểu Tứ, tuyệt đối không được để nó biết dù chỉ một chút! Bằng không, loạn côn đánh chết!"

Sắc mặt Thước Dực trắng bệch hành lễ đáp ứng, vội vàng sai tiểu thái giám đuổi theo Lan Chi.

Bát Hoàng tử cũng là một đứa trẻ thông tuệ, nó biết nguyên nhân mẫu phi làm vậy là vì không muốn làm lớn chuyện để mọi người đều biết. Nếu Tứ ca biết được, sao có thể không đau lòng được đây? Điều mẫu phi cần thận giữ gìn, không phải thể diện của Thượng Dương cung mà là trái tim và tôn nghiêm của Tứ ca.

"Mẫu phi, là nhi thần sai, nhi thần không nên lỗi mắng như vậy. Suốt dọc đường chạy về nhi thần khóc lóc mà lại không che đi, cũng không quan tâm đến thân thể mẫu phi mà để mấy chuyện dơ bẩn này quấy rầy mẫu phi." Bát Hoàng tử cúi đầu, thấp giọng nhận sai.

Hoa Thường đau lòng ôm Bát Hoàng tử vào lòng, nhẹ nhàng an ủi: "Tiểu Bát chỉ mới mười một tuổi, như bây giờ đã rất tốt rồi. Mặc dù con làm việc có chút sơ hở và hay bị kích động, nhưng mà mẫu phi biết, đây là vì con quá yêu thương Tứ ca của con, có đúng không?"

Bát Hoàng tử lại muốn khóc, vành mắt ứa lệ gật gật đầu.

Hoa Thường nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Bát Hoàng tử, ôn nhu nói: "Mẫu phi biết tiểu Bát là đứa trẻ ngoan. Con thấy ca ca bị vũ nhục nguyên rủa, sao có thể không tức giận phần nộ được đây? Mẫu phi còn phải khen ngợi tiểu Bát, bởi vì tiểu Bát là đứa trẻ thiện lương đáng yêu, mẫu phi hạnh diện về con."

Bát Hoàng tử cũng nâng tay áo mình lên dụi dụi mắt, nức nở nói: "Nhưng nhi thần khóc thực sự rất khó coi, không nên như vậy, nhi thần đã lớn rồi."

Hoa Thường nhẹ nhàng vỗ lưng tiểu Bát, ôn nhu nói: "Không, tiểu Bát, con vẫn là một đứa trẻ. Hơn nữa con nói cho mẫu phi biết chuyện đó, mẫu phi thật sự rất vui. Người làm mẫu thân, chính là phải lấy lại công bằng cho hài tử chịu ảm ức của mình. Đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của mẫu phi, mà gánh vác trọng trách này khiến mẫu phi cảm thấy các con cần mẫu phi, cho nên mẫu phi rất hạnh phúc. Vì thế con không cần tự trách bản thân, biết không?"

Bát Hoàng tử ghen lời gạt đầu, đôi mắt to vẫn ngập nước, suy cho cùng nó vẫn là một đứa trẻ mà thôi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 158 - Kế Của Chim Sẻ [1]

[1] Bắt nguồn từ câu "Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sâu", ý nói người được lợi cuối cùng mà không cần tốn sức hoặc tốn ít sức lực.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường trấn an tiểu Bát đang có tâm tình không tốt. Sau khi tiểu Bát khóc đến thương tâm xong thì mệt mỏi, liền ngủ luôn trong lòng Hoa Thường.

Lan Chi bị tiểu thái giám đuổi theo gọi quay về, đi vào hành lễ thỉnh an: "Nương nương, thân thể người yếu ớt như vậy, thật sự không mời Thái y đến xem qua sao? Nô tỳ lo lắng bệnh cũ của người lại tái phát, phải nằm thêm vài tháng."

Hoa Thường lắc đầu mệt mỏi, nhỏ giọng nói: "Nếu mời Thái y thì chuyện này sẽ không giấu được. Dọc đường tiểu Bát khóc lóc chạy về, không có nhiều người nhìn thấy đúng không? Khiến bọn họ cảm miệng hết đi. Mặt khác, tìm một lý do, nói tiểu Bát bị Thái tử hoặc là bị Thái phó răn dạy, nhất thời ấm ức nên mới như vậy, ép chuyện này xuống."

Lan Chi biết không thay đổi được chủ ý của nương nương nhà mình, chỉ có thể hành lễ đáp ứng.

Sau khi Lan Chi xoay người, Hoa Thường lại âm trầm mở miệng: "Bốn cung nhấn mạnh thêm một lần nữa, chuyện này không thể để cho tiểu Tứ biết được. Nếu kẻ nào lăm miệng, đừng trách bốn cung không niệm tình xưa."

Lan Chi xoay người hành lễ: "Nô tỳ chắc chắn sẽ quản thúc tốt các cung nhân." Giữ kín như bưng là cách sinh tồn ở trong cung, không ai dám quên.

Lúc ấy người ở trong điện cũng không nhiều, hơn nữa đều là tâm phúc, Hoa Thường gật gật đầu, vẫn là tương đối yên tâm.

Hoa Thường vịn tay Thước Dực ngồi dậy, nói với Tổ Diệp: "Tổ Diệp, từ nhỏ người đã ở trong cung, điểm này cả Lan Chi và Thước Dực đều không thể bằng người. Hơn nữa tâm tư của người cũng kín đáo cẩn thận, chuyện nào mà cho người thì bốn cung cũng đều rất yên tâm."

Tổ Diệp cúi đầu hành lễ: "Nương nương có gì sai bảo?"

Trên khuôn mặt đang tái nhợt của Hoa Thường là biểu tình trào phúng và ngoan độc, nàng chậm rãi mở miệng nói: "Tề thị sống những ngày tháng tốt đẹp quen rồi, muốn được làm Thái tử phi, sao có thể không trải qua mài dũa uốn nắn đây?"

Tổ Diệp ngầm hiểu, thấp giọng đáp ứng: "Nô tỳ hiểu rõ, nương nương yên tâm."

Hoa Thường chậm rãi lộ ra một nụ cười mỉm, ôn nhu nói: "Cái bốn cung muốn không phải là một kích chí mạng, mà là dao cùn cắt thịt, từ từ cắt xuống. Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi."

Tây Tam sở, chỗ ở của các tú nữ.

Mấy ngày nay nhóm tú nữ đều an phận. Cuối cùng thì mọi người cũng tỉnh lại từ trong mộng ở tòa cung điện phồn hoa này, dần dần hiểu được những tàn khốc bên trong cung đình. Không phải vì quy củ hà khắc, không phải vì tần suất huấn luyện dày đặc, mà là vì có một vết xe đổ.

Đó chính là Tôn Gia Gia, vị quý nữ xuất thân tướng môn, có tính cách hào phóng.

Nhưng cho dù có xuất thân và phẩm mạo như vậy, thì cũng bị mama gây khó dễ đến không nhận ra. Nàng luôn được gọi ra làm mẫu. Người ta đội chén trà, còn nàng thì đội chậu nước, cực khổ không sao tả hết. Làm mẫu là chuyện tốt, người khác cầu còn không được, nhưng vấn đề là, có ai làm mẫu mà phải làm hết một buổi trưa không?

Cuối cùng cũng luyện được dáng vẻ "thiên y vô phùng", được mama khích lệ một lần, sau đó chậu nước lạnh trên đầu lập tức bị đổi thành chậu nước sôi.

Đang quan sát chuyện vui, có người vướng vào khiến nàng bị ngã, cho nên... Trên mặt, trên người nàng đều bị bỏng gần hết, cho nên cũng chỉ có thể đưa nàng về nhà, mất đi tư cách dự tuyển. Mà bồi thường cho nàng chỉ đơn giản là trục xuất vị tú nữ đã "không cẩn thận" và phải nàng ra khỏi cung.

Trên mặt, trên người Tôn Gia Gia đều là vết sẹo bỏng, muốn gả cho một người tốt là chuyện không thể. Huống chi chuyện xảy ra ở trong cung, chỉ sợ bên ngoài cũng đã có đủ loại đồn đoán. Nói tóm lại, nếu Tôn Gia Gia có chút kiên cường, có lẽ sẽ có khả năng được gả ra ngoài, chỉ là không được làm chính thất mà thôi. Hoặc là những kẻ muốn nịnh bợ tướng môn như nhà nghèo, hay những kẻ chức thấp trong quân thì có thể chấp nhận cưới nàng. Nếu Tôn Gia Gia nhu nhược, vậy thì cũng chỉ có thể xuất gia làm ni, làm bạn với thanh đăng cổ Phật. Còn nếu Tôn Gia Gia quá mức tuyệt vọng thì lập tức dùng một sợi dây thừng treo cổ chết đi cho xong, coi như kết liễu thân tàn, không cần chịu khổ nữa.

Từ trước đến nay, thủ đoạn của Đức phi đều tàn nhẫn, đương nhiên hạ nhân của nàng ta cũng kế thừa loại phong cách này.

Chuyện của Tôn Gia Gia như một lời cảnh cáo tàn khốc răn đe rất nhiều người. Chu thị và Tề thị đều bắt đầu hoảng sợ đến một ngày nào đó các nàng sẽ không chịu nổi nữa. Cuối cùng các nàng cũng ý thức được, các phi tần trong cung không giống như các di nương không có địa vị có thể tùy ý đánh mắng ở nhà, cũng không phải là những Trắc phi, Thứ phi giống chim hoàng yến trong nhà các Vương gia, mà các nàng ấy hoàn toàn khác xa với những trắc thất kia.

Đặc biệt Tề thị càng sợ hãi hơn. Nên nhớ rằng nàng ta không chỉ tham gia vào việc hãm hại nữ nhi Trịnh thị, ngang nhiên đắc tội với Đức phi, mà nàng ta còn cự tuyệt Kỳ Quý phi không chút lưu tình. Đắc tội với hai vị cung phi như vậy, nên cũng khó trách vì sao sắc mặt nàng ta luôn tái nhợt, ngày ngày sợ hãi.

Đã nhiều ngày, Tề Bích Quân cảm nhận được rõ ràng, mama hòa ái ôn nhu trước kia dạy dỗ nàng, hiện giờ đã bắt đầu trở nên mặt nặng mày nhẹ. Mặc kệ nàng có tặng bao nhiêu đồ trang sức đi nữa, thì đều không có tác dụng.

Răn dạy, xa lánh, tìm cớ, bất luận ở đâu, bất luận khi nào, mama giáo dưỡng đều có thể bất thành linh xuất hiện, sau đó mỉm cười sắc lạnh, giống như đầu gỗ mà niệm ra chế định cung quy không biết từ năm nào, rồi trừng phạt nàng.

Vốn nàng như cá gặp nước trong hậu cung này, bỗng nhiên nơi đây bây giờ trở nên đáng sợ, sâu không thấy đáy.

"Dáng vẻ Tề tiểu chủ xinh đẹp nhất, tiến lên đây làm mẫu cho mọi người cùng xem đi." Lời của mama giống như bùa đòi mạng vang lên, phải biết rằng người làm mẫu trước đó - Tôn Gia Gia đã trở về nhà, không có tin tức, không rõ sống chết.

Sắc mặt Tề Bích quân trở nên trắng bệch, đôi môi run lên, nhỏ giọng nói: "Hôm nay ta không được thoải mái, có chút vầng đầu, nên làm mẫu thì không được tốt lắm, sẽ chỉ sai bọn tử muội, không bằng mama mời vị khác cao minh hơn đi."

Mama nhíu mày, hơi hơi ngửa đầu, có chút chua ngoa nói: "Đầu của tiểu chủ bị choáng váng sao? Là vì đội chén trà bị mệt ư? Cũng khó trách, tiểu chủ xuất thân cao quý, ở nhà có lúc nào bị mệt như vậy đâu, nghĩ lại có lẽ được nuông chiều đến hỏng rồi. Nếu muốn ở trong cung thì không thể như vậy được, về sau tiểu chủ nên sửa. Hôm nay thì thôi vậy, Chử tiểu chủ, ngài tiến lên đây làm mẫu đi."

Chử thị tiến lên hành lễ, khí độ trầm tĩnh, tiến lui thoả đáng, không thể bắt bẻ lễ nghi, mama khen ngợi: "Không nghĩ tới, Chử tiểu chủ vừa bước ra đứng một mình, thì lại nổi bật lên dáng vẻ xinh đẹp như vậy."

Sắc mặt Tề Bích Quân tái nhợt nhìn các vị tú nữ khác vây quanh lấy lòng Chử thị, cảm thấy mình và các nàng không cùng thế giới, như là bị vứt bỏ. Không, không phải "như là" nữa mà là bản thân nàng đã bị vứt bỏ.

Ngay cả người lúc trước luôn theo sau có quan hệ rất tốt với nàng - Hứa thị Hứa Âm, cũng làm như không nhìn thấy nàng, lại còn đột nhiên thay đổi, đặc biệt ân cần với Chử thị và Triệu thị! Phải biết rằng Hứa thị chỉ là gia tộc phụ thuộc vào Tề thị, thế lực không thể sánh với Tề thị.

Tiện nhân này! Tề Bích Quân nghiêng răng nghiêng lợi, thề sau khi về nhà, nhất định phải cáo trạng với tổ phụ, khiến Hứa thị phải trả giá đắt vì hành động của mình!

Thật ra mọi người đều nhìn ra mama đang gây khó dễ cho Tề Bích Quân. Chỉ là việc nhỏ, nhưng lại khiến nàng ta không được nghỉ ngơi tốt, khiến nàng ta kinh hồn táng đảm (sợ hãi), khiến nàng ta chịu nhiều vất vả, khiến thanh danh của nàng ta dần dần bị hủy...

Nhóm tú nữ đều không phải là kẻ ngốc. Nếu bọn họ đã nhận ra Tề Bích Quân không phải chim phượng hoàng, mà nàng ta còn đặc tội với không ít người, gây ra không ít phiền toái, thì đương nhiên là bọn họ không muốn ở bên cạnh nàng ta, bởi vì tìm lợi tránh hại vốn là bản năng của con người.

Cả đời chỉ có một lần tuyển tú mà thôi. Tuy các nàng không hi vọng xa vời có thể được gả vào hoàng thất, hay được Hoàng thượng tứ hôn, nhưng đi đến cửa cuối cùng thì cũng mong có được một lời đánh giá tốt. Đây cũng là chuyện quan trọng nhất, đến thời điểm nghị thân (bàn chuyện cưới hỏi) sau này, thì các nàng cũng có thể lấy ra để khoe khoang, người khác nhìn vào cũng xem trọng các nàng hơn.

Ở thời đại này, chỉ cần thứ gì có liên quan đến hoàng thất thì đều trở nên cao quý.

Ngọc Hoa cung.

Thuần An vương Trần Hữu ngồi bên cạnh Đức phi, vẻ mặt kính nể nói: "Mẫu phi quả nhiên liệu sự như thần. Sao mẫu phi có thể tính đến việc Kỳ Quý phi mẫu phi và Tề thị sẽ xảy ra xung đột vậy? Mẫu phi chỉ bảo con dẫn Tứ đệ nhìn thoáng qua Tề thị thôi mà."

Đức phi nhẹ nhàng chỉnh chỉnh hộ giáp trên tay mình, cười nói: "Mẫu phi đã gặp qua Tề thị, khuôn mặt nàng ta có vài phần nhìn giống như người đã từng quen biết. Mẫu phi suy nghĩ hồi lâu, mới phát hiện, nàng ta có vài phần tương tự Kỳ Quý phi. Con nói xem, Tứ Hoàng tử nhìn thấy, trong lòng lại không có vài phần xúc động hay sao?"

Trần Hữu bừng tỉnh đại ngộ: "Cho nên Tứ đệ mới có cảm tình tốt với Tề thị?"

Đức phi nhếch khóe môi lên nói: "Mẹ chồng nhìn con dâu, là ánh mắt khắt khe nhất. Mà nữ nhân nhìn nữ nhân, lại ghét nhất người có dáng vẻ

giống mình."

"Tề thị muốn ngồi vào vị trí Thái tử phi, nhưng mà xem ngày thường nàng ta hành sự là biết không phải kẻ thông minh, cho nên việc đắc tội với Kỳ Quý phi là điều không thể tránh khỏi. Có mẫu phi nào mà chịu được khi có một nữ nhân còn lâu mới tôn quý bằng nhi tử mình lại ghét bỏ nhi tử của mình? Đặc biệt nhi tử mình còn thích nàng ta, một tấm chân tình lại bị ném cho chó ăn. Cho dù Kỳ Quý phi có rộng lượng đến đâu đi nữa, thì nhất định cũng có hiềm khích trong lòng."

"Nhưng mà đã xảy ra chuyện gì khiến Kỳ Quý phi ra tay tàn nhẫn như vậy? Điều này làm mẫu phi có chút tò mò. Vốn dĩ kế hoạch của mẫu phi là chủ động châm ngòi, nhưng mà hiện tại thì đỡ được phần sức lực này. Hữu nhi, con nhìn đi, hậu cung sắp có trò hay để xem rồi."

Trần Hữu có chút áy náy, lên tiếng nói: "Chúng ta làm như vậy, có phải là không tốt với Tứ đệ hay không..."

Đức phi vỗ vỗ bả vai của Trần Hữu, an ủi nói: "Chúng ta có làm gì sai sao? Khiến cho Tứ đệ và Quý phi mẫu phi của con thấy rõ bản chất của một người, không phải là rất tốt ư? Đỡ phải sau này bị lừa, lúc đó mới là thâm."

Trần Hữu chậm rãi gật gật đầu, sau đó nói: "Nhưng Quý phi mẫu phi luôn là người cẩn thận khoan dung, nên sẽ không làm chuyện gì quá đáng với Tề thị đâu. Chúng ta thật sự có thể trông cậy Quý phi mẫu phi diệt trừ Tề thị sao?"

Đức phi từ ái sờ đầu Trần Hữu, ánh mắt phức tạp, thấp giọng nói: "Hữu nhi, con là một nam nhân, cho nên con rất khó để hiểu, tình yêu của mẫu thân giành cho nhi tử của mình mãnh liệt đến mức nào."

Hiện giờ Kỳ Quý phi giày vò Tề thị như vậy, hiển nhiên là không phải giáo huấn đơn giản. Trong chuyện này nhất định đã xảy ra việc gì khiến

Quý phi không thể chịu nổi nữa, cho nên nàng ấy mới thẳng tay trừng trị như vậy. Rõ ràng là nàng ấy không cố kỵ sự bất mãn của Hoàng đế, không cố kỵ sự nghi ngờ của Hoàng hậu, không cố kỵ sự phỏng đoán của các cung phi.

Kỳ Quý phi luôn là người ẩn nhẫn ôn hòa, đặc tội với nàng ấy, thật ra cũng không quan trọng. Ngoại trừ những việc Hoàng đế ra mặt giúp nàng ấy, thì bản thân nàng ấy rất ít khi gây phiền toái cho người khác. Mà hiện tại, diễn biến như thế này, đã nói lên người Tề thị đặc tội không phải là Quý phi, mà là Tứ Hoàng tử.

Là một mẫu thân, Đức phi quá rõ loại cảm giác này.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 159 - Duyệt Tuyển Tú Nữ

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Vị Ương cung.

Duyệt tuyển tú nữ chính thức bắt đầu, nhóm tú nữ đã học rất nhiều cung quy để nghênh đón kỳ kiểm tra gần như quan trọng nhất trong cuộc đời họ. Hàng trăm vị tú nữ tập trung bên ngoài Vị Ương cung, chờ đợi triệu kiến.

Hoàng hậu mặc một thân cung trang màu vàng ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, trên búi tóc nghiêng nghiêng cài trâm long phượng. Mặc dù thời gian lấy đi dung mạo thanh tú của nàng nhưng lại bảo lưu cho nàng khí thế tôn quý được nuôi dưỡng qua nhiều năm.

Hoa Thường là người có địa vị cao nhất sau Hoàng hậu, Quý phi duy nhất của hậu cung, đương nhiên ngồi tại vị trí đầu tiên ở hàng bên dưới, đối diện là Thục phi, Đức phi, bên cạnh là Ninh Phi, Ngọc Phi, phi tần từ Phi vị trở xuống thì không được dự thính.

Thật ra tuyển tú hôm nay chẳng khác nào khoa cử trong điện thí [1], trên cơ bản là phân loại thành từng nhóm đi vào kiểm tra. Những người thật sự có tiềm năng đã sớm được triệu kiến để gặp mặt. Đến giai đoạn này, Hoàng đế, Hoàng hậu và các cung phi ước chừng đều có cân nhắc trong lòng, ít nhất đã có mục tiêu để lựa chọn.

[1] Điện thí (殿試): Còn gọi là Thi Đình hay Đình thí, là khóa thi nho học cao cấp nhất do triều đình phong kiến tổ chức để tuyển chọn người có tài, học rộng. Người thi đỗ được bổ nhiệm làm quan trong triều đình. Đỗ đầu thi Đình gọi là Đình nguyên hay Trạng nguyên. Gọi là thi Đình vì thi trong cung điện của vua.

Bởi vì mấy ngày nay thân thể khó chịu nên Hoa Thường không triệu kiến nhiều tú nữ, chỉ gặp vài vị có danh tiếng như Chu thị, Trịnh thị, Chử thị và Triệu thị, nhưng nàng cũng không hài lòng cho lắm. Có lẽ đúng như câu nói kia, mẹ chồng nhìn con dâu thế nào cũng không thấy thuận mắt.

Đến bây giờ Hoa Thường vẫn chưa xác định được, rốt cuộc là do đợt quý nữ này tố chất không cao, hay là do tiêu chuẩn của nàng quá cao nữa.

Hoàng hậu khẽ động môi đỏ, lên tiếng nói: "Tuyển tú nữ vào điện đi."

Đợt tú nữ thứ nhất này, cơ bản Hoa Thường đã gặp qua, đều là dáng vẻ đoan chính thanh tú, cử chỉ khéo léo chuẩn mực. Xem biểu hiện của Hoàng hậu có vẻ khá hài lòng, liên tục lên tiếng, gần như là quan sát từng người.

Hoa Thường nâng mắt nhìn Tề thị đứng giữa, khẽ nở nụ cười. Mấy ngày nay Tề Bích Quân bị chinh đốn không nhẹ, cho nên nàng ta tham dự điện tuyển hôm nay với tinh thần không tốt, sắc mặt tái nhợt, nói chuyện với Hoàng hậu cũng không đủ tiêu chuẩn.

Hoàng hậu khẽ quay đầu nhìn Hoa Thường một chút, đương nhiên nàng biết Hoa Thường phái người gây khó dễ cho Tề thị, chỉ là không ngờ lại nghiêm khắc như vậy.

"Quý phi muội muội, Tứ Hoàng tử cũng đã đến lúc cưới thê tử, muội muội có vừa ý ai chưa? Có điều, nếu như không chọn được ai thì cũng không sao, muội muội nói có phải hay không?" Hoàng hậu đã nhanh chóng

tỏ ý bất mãn với Hoa Thường, tuy ngữ khí hoà hoãn nhưng lời nói lại không mềm mỏng chút nào.

Hoa Thường cup mắt, hơi cúi đầu, tránh nặng tìm nhẹ, dịu dàng trả lời: "Hoàng hậu nương nương nói đùa rồi, chuyện hôn nhân đại sự phải theo lệnh của phụ mẫu. Tuy thần thiếp là Quý phi nhưng cũng không có khả năng làm chủ cho Tứ Hoàng tử, đương nhiên vẫn phải xem chủ ý của Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu vừa định nói tiếp thì nghe thấy tiếng của tiểu thái giám bên ngoài vang lên: "Hoàng thượng giá lâm..."

Mọi người đều ra nghênh đón hành lễ: "Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Có vẻ tâm trạng của Hoàng đế không tệ, cười nói: "Tất cả đều miễn lễ, ngồi xuống đi. Là trẫm tới muộn, làm chậm trễ mọi người rồi." Tất nhiên là Hoàng đế ngồi trên ghế chủ vị, Hoàng hậu nương nương ngồi bên cạnh.

Hoàng hậu cười vui vẻ, lên tiếng nói: "Hôm qua Hoàng thượng nói không đến nên thần thiếp mới không chờ người mà cho bắt đầu điện tuyến trước. Có điều Hoàng thượng đến cũng thật đúng lúc, bây giờ mới là đợt tú nữ đầu tiên mà thôi."

Hoàng đế gật đầu, mở miệng nói: "Trẫm suy nghĩ hay là đến xem một chút. Lần này tuyển chọn ba con dâu, nên trẫm phải đến dùng chút điểm tâm mới được. Được rồi, nhóm tiếp theo đi."

Đám tú nữ này đi ra lại có đám tú nữ khác đi vào, Hoàng đế gần như không lên tiếng. Có điều với ánh mắt nhìn người lợi hại của hắn, không cần hỏi gì thì hắn cũng có thể nhìn ra rõ ràng. Cả quá trình hầu như Hoa Thường cũng không nói chuyện, đối lập với vẻ tươi tắn hào hứng của Hoàng hậu và Thục phi.

Đến lúc giải lao, Hoàng đế quay đầu nhìn Hoa Thường, lo lắng nói: "Trẫm thấy sắc mặt nàng không được tốt, thân thể không thoải mái sao? Nàng cũng không nói gì nhiều, có thể thấy là tinh thần không tốt. Nếu nàng không khoẻ thì về trước nghỉ ngơi đi, chuyện của tiểu Tứ đã có trẫm."

Hoa Thường hơi phúc thân hành lễ, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp không sao, chỉ là bệnh cũ, cũng không đáng ngại, tạ Hoàng thượng quan tâm."

Hoàng đế cười với Hoa Thường, lên tiếng nói: "Hôm nay trẫm thấy đáng vẻ Tề thị không tồi, cử chỉ cũng khá, phối cho Hoàng tử cũng tốt." Tề thị này mặt mũi có vài phần giống với Hoa Thường. Mặc dù Hoàng đế không nhận ra, nhưng cũng giống như Tứ Hoàng tử, đối diện với gương mặt có chút quen thuộc của Tề thị thì bọn họ đều có hảo cảm. Suy cho cùng, nam nhân vẫn là động vật sống bằng mắt.

Hoàng hậu nghe vậy thì cảm thấy không vui. Tuy Hoàng đế nói là phối cho Hoàng tử nhưng người tình tường đều nhận ra được người hân nói chính là Tứ Hoàng tử. Thái tử phi còn chưa chọn được mà Tứ Hoàng tử phi đã xuất hiện rồi sao? Huống chi gia thế của Tề thị cũng hợp ý Hoàng hậu.

Có điều Hoàng hậu suy nghĩ lại, Kỳ Quý phi không thích Tề thị như vậy, còn gây khó dễ cho nàng ta, có thể thấy là Kỳ Quý phi cực kỳ chán ghét Tề thị. Nếu như có thể ấn định Tề thị cho Tứ Hoàng tử thì chẳng phải sẽ khiến Kỳ Quý phi tức chết hay sao?

Hoàng hậu nở một nụ cười khoan dung, chưa đợi Hoa Thường lên tiếng đã mở miệng nói: "Bốn cung thấy Tề thị cũng không tệ, cử chỉ đúng mực, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, gia thế thì càng không cần phải bàn đến. Nghe mama giáo dưỡng nói, Tề thị cũng rất nỗ lực, là một cô nương vâng lời, ôn nhu nhã nhặn, thi thư lễ nhạc không có gì là không giỏi, rất xứng đôi với Tứ Hoàng tử đấy."

Sau khi Hoàng đế nghe xong liền cười nói: "VẬ sao? Nếu hài tử này yêu thích thi thư thì rất tốt. Tiểu Tử văn chất nho nhã, tài hoa hơn người, phu thê có sở thích giống nhau thì có thể hoà hợp hơn." Đối với tính cách rộng lượng của Hoàng hậu, Hoàng đế vẫn rất hài lòng.

Hoa Thường mỉm cười với Hoàng hậu, ước chừng nàng đã đoán được ý đồ của Hoàng hậu. Ôi, đã nhiều năm như vậy rồi mà Hoàng hậu hành sự vẫn không động não chút nào, cứ muốn gì là làm nấy. Hoa Thường hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Hoàng hậu nương nương nói tốt, dĩ nhiên là vô cùng tốt."

Hoàng đế thấy Hoa Thường nói một câu bình đạm như vậy, trong lòng có chút lấy làm lạ. Thường nhi không vừa ý Tề thị sao? Hay là đang kín đáo phê bình Hoàng hậu?

"Vẫn còn chưa xem hết tú nữ mà, được rồi, tiếp theo đi." Hoàng đế không nói gì mà hạ lệnh tiếp tục. Sắc mặt Hoàng hậu hơi âm trầm, nàng nhìn Hoa Thường một chút, không nói gì nữa.

Gia thế của các tú nữ phía sau đều giống nhau, duyệt tuyển cũng trở nên nhanh hơn, chưa tới nửa ngày đã hoàn thành. Sau khi kết thúc, các tú nữ được ban hoa thì có thể trở về tự quyết hôn sự, còn những tú nữ được ban túi gấm thì phải về nhà chờ thêm ý chỉ. Là Hoàng phi, Thái tử phi, Hoàng tử phi, Trắc phi, Thứ phi hay là tứ hôn bình thường, tất cả đều là mấy tháng sau mới tiến hành công bố.

Vị Ương cung.

Sau khi duyệt tuyển kết thúc, Đế Hậu cùng nắm tay nhau về Vị Ương cung, việc đầu tiên tất nhiên là xác định Thái tử phi.

Hoàng hậu cẩn thận nâng mắt nhìn Hoàng đế một chút, sau đó mỉm cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp thấy các nữ hài đó đều rất tốt, nhưng Chu thị và Tề thị thì có phần nổi bật hơn."

Hoàng đế đang mài nghiên viết chữ, nghe vậy liền biết tâm tư của Hoàng hậu. Trước đó nàng đã nói Tề thị xứng đôi với Tứ Hoàng tử, cho nên ý của nàng bây giờ tất nhiên là Chu thị xứng đôi với Thái tử.

"Trẫm thấy Chu thị này tuy lễ nghi, cử chỉ đều không thể bắt bẻ nhưng lại có phần cứng nhắc, nhìn tướng mạo cũng coi như là người có tâm tư, nhưng cũng không bằng Trịnh thị ôn thuận nhàn nhã."

Quả nhiên, Hoàng đế vừa ý Trịnh thị. Sắc mặt Hoàng hậu vẫn không đổi, nhẹ nhàng cười nói: "Thần thiếp cũng cảm thấy Trịnh thị rất tốt, dù sao Thái tử phi cũng là quốc mẫu tương lai, ôn thuận nhàn nhã không hẳn là tính cách hợp với Thái tử. Không phải Hoàng thượng vẫn luôn nói tính tình của Thái tử quá cương quyết cứng rắn hay sao? Làm Thái tử phi thì không nên lúc nào cũng thuận theo Thái tử, có thể khuyên nhủ phu quân mới là một thê tử tốt."

Hoàng đế đặt bút xuống, xoa xoa tay, sau đó mới lên tiếng nói: "Thái tử cũng nhìn trúng Chu thị rồi sao?"

Trong lòng Hoàng hậu lộ bộ một hồi, nàng biết Hoàng đế nói Chu thị không phải là nữ nhi Chu thị mà là dòng họ Chu thị.

Hoàng hậu cũng học được tứ lượng bạt thiên cân [2], cười nói: "Lúc thần thiếp triệu kiến Chu thị, thật ra Thái tử có đứng sau rèm nhìn một chút. Trẻ con mà, vượt quá quy củ một tí cũng không sao, chẳng qua thần thiếp không đành lòng nên mới tùy theo ý của Thái tử."

[2] Tứ lượng bạt thiên cân (四兩撥千斤): Là một trong những nguyên lý căn bản trong Thái Cực Quyền của Vương Tông Nhạc. Thái Cực Quyền

là một loại quyền thuật có kỹ thuật cao, đặc trưng là lấy nhu khắc cương, mượn sức dùng sức để đạt được kết quả cao nhất.

Hoàng đế yên lặng nhìn Hoàng hậu một hồi, sau đó lên tiếng nói: "Nếu nàng thích thì chọn Chu thị đi. Còn Trắc phi, Thứ phi của Thái tử, nếu chọn được người rồi thì trình danh sách lên cho trẫm, trẫm đi trước."

Hoàng hậu có chút sợ hãi, phúc thân hành lễ: "Cung tiễn Hoàng thượng." Hình như Hoàng đế có phần tức giận thì phải? Hoàng hậu mơ hồ suy đoán. Có điều, khi nghĩ tới lời căn dặn của nhi tử thì nàng liền thở phào nhẹ nhõm. Chu thị đã ngầm liên kết với Thái tử, đây là sự lựa chọn tốt nhất, sẽ không sai đâu.

Thượng Dương cung.

Hoàng đế rời khỏi Vị Ương cung, đương nhiên sẽ đi thẳng tới Thượng Dương cung.

Hoa Thường thấy gương mặt Hoàng đế nặng nề liền biết tâm trạng hẳn không tốt, nàng cũng không nói gì nhiều, chỉ bưng khăn ẩm và trà nóng tiến vào.

Đầu tiên Hoàng đế lau mặt, sau đó hắt nhắp một ngụm trà nóng mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn chút, cuối cùng hắt nhìn Hoa Thường rồi mới lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: "Vẫn là nàng hiểu tâm tư của trẫm."

Hoa Thường đi đến bên cạnh Hoàng đế, lên tiếng nói: "Thật ra ai cũng hiểu tâm tư của Hoàng thượng, chỉ là bọn họ có nguyện ý thuận theo tâm tư của Hoàng thượng hay không mà thôi."

Hoàng đế quay đầu nhìn Hoa Thường, mở miệng nói: "Nàng nhận ra tâm trạng trẫm không tốt sao?"

Hoa Thường nhẹ giọng nói: "Nhất định là ở Vị Ương cung, Hoàng hậu làm cho Hoàng thượng không vui rồi. Cái này thì có gì mà khó đoán đâu chứ?"

Hoàng đế cười tự giễu một tiếng: "Đúng vậy, không khó đoán. Bọn họ không muốn làm theo ý của trẫm."

Hoa Thường ngẩng đầu, sắc mặt mang theo vài phần tái nhợt yếu ớt, kính cẩn nói: "Hoàng thượng, nếu thần thiếp nêu ra yêu cầu quá phận với Hoàng thượng, so với yêu cầu của Hoàng hậu còn quá phận hơn gấp trăm lần, thì Hoàng thượng có tức giận không?"

Hoàng đế kinh ngạc nhìn Hoa Thường, không rõ nguyên do, sau đó nói: "Hôm nay trẫm cũng nhìn ra được, nàng không thích Tề thị đúng không? Không sao, tiểu Tứ không phải là Thái tử, thê tử của nó là ai cũng không liên quan đến đại sự vận mệnh quốc gia, chỉ cần nàng vui vẻ là được."

Hoa Thường biết, Hoàng đế có thể nói ra những lời này đã là vô cùng sủng ái nàng rồi. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, mãi mãi không đủ.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 160 - Lão Bạng Hoài Châu

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

[1] Lão bạng hoài châu: Vợ chồng già còn có con.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Hoàng đế, lên tiếng nói: "Không phải thần thiếp chướng mắt Tề thị, mà ngược lại, thần thiếp nhìn trúng Tề thị cho tiểu Tứ."

Hoàng đế không rõ vì sao, thông thả nói: "Thường nhi, đây cũng không phải là yêu cầu quá đáng, rốt cuộc là nàng muốn nói gì?"

Hoa Thường rũ mắt xuống, lông mi dài che đi ánh mắt sáng ngời, thanh âm ôn hòa lại kiên định: "Thần thiếp muốn nạp Tề thị làm Trắc phi cho tiểu Tứ."

Hoàng đế lập tức sửng sốt. Nếu như lời này không phải do Hoa Thường nói ra, thì có lẽ hắn đã cười rồi. Nạp Tề thị làm Trắc phi sao? Hoàng hậu và Thái tử cũng không làm như vậy, đây không phải là kết thân mà là kết thù. Giống như có một vài ước định đã trở thành quy củ với mọi người, mà đã là quy củ thì thường không có ai dám phạm vào.

Hoàng đế nhìn Hoa Thường, nhẹ nhàng nói: "Thường nhi, nàng có biết nàng đang nói gì không? Như thế này không phải là tốt cho tiểu Tứ

đâu, người khác sẽ hận nàng đấy."

Hoa Thường mở miệng nói: "Thần thiếp biết. Vì thế thần thiếp mới nói đây là yêu cầu quá phận, so với Hoàng hậu thì yêu cầu của thần thiếp còn quá phận hơn gấp trăm lần. Hoàng thượng, người có đồng ý không?"

Hoàng đế im lặng một lúc lâu, sau đó thở dài, bất đắc dĩ cười nói: "Trẫm vốn nghĩ Hoàng hậu đã đủ phiến hà, không ngờ Thường nhi nàng còn hơn thế nữa."

Hai tay Hoàng đế nắm vai Hoa Thường, nhìn thẳng vào mắt nàng, nghiêm túc nói: "Thường nhi, trẫm đồng ý với nàng. Có điều nàng phải quên cuộc đối thoại ngày hôm nay của chúng ta đi. Nàng chưa từng đưa ra yêu cầu này, biết không?"

Hoa Thường ngậy ra một lúc, sau đó chậm rãi rũ mi xuống, bởi vì nơi đó đã rưng rưng nước mắt, mà nàng lại không muốn nam nhân trước mắt này thấy nàng yếu đuối rơi lệ.

Hoa Thường đã từng tưởng tượng đến cảnh Hoàng đế sẽ từ chối nàng thế nào. Là nhất quyết cự tuyệt, không cho phản bác? Hay vẫn dịu dàng khuyên bảo, từ từ hướng nàng vào khuôn phép? Hoặc là miễn cưỡng đồng ý, sau đó tức giận mắng nàng không biết tốt xấu?

Nhưng tất cả đều không phải, thì ra là hãn ôn nhu đáp ứng, sau đó sẽ thay nàng chống lại tất cả những lời phản đối và chỉ trích.

Hoàng đế nhẹ nhàng ôm Hoa Thường vào lòng, sau đó cười nói: "Đây cũng không phải là lần đầu tiên trẫm làm chuyện như vậy. Thường nhi, nàng là chiến tích đầu tiên mà trẫm giành được khi khiêu chiến với quy củ từ bao đời nay. Đến bây giờ vẫn còn rất nhiều sự phê phán xung quanh trẫm: sao lại để tôn nữ của thế gia vọng tộc làm trắc vậy?"

"Thế nhưng trăm chưa bao giờ hối hận, dù chỉ là một khắc thôi cũng không có, mà trăm lại cảm thấy vô cùng may mắn. May mắn vì trăm không để lỡ mất nàng, may mắn vì trăm ích kỉ và quyền mưu nên đã giữ nàng lại bên cạnh. Mười tám năm, Thường nhi, nàng tiến cung đã mười tám năm rồi, trăm cũng có mười tám năm sống trong hạnh phúc."

Hoa Thường sớm đã lệ đầy mặt, không phải là nàng chưa từng nghĩ qua. Nếu lúc đó nàng không được chọn, không tiến cung thì bây giờ nàng sẽ như thế nào. Thế nhưng hiện tại tất cả đều đáng giá.

"Thần thiếp cũng chưa bao giờ hối hận, chưa từng... Hoàng thượng, Hoàng thượng." Hoa Thường dựa vào lồng ngực của Hoàng đế, từ từ nhắm mắt lại, lệ theo lông mi từng giọt từng giọt rơi xuống như chuỗi ngọc bị đứt, óng ánh lấp lánh như trân châu.

Hoàng đế ôm Hoa Thường, tựa cằm trên búi tóc của nàng, cười nói: "Trăm biết, nàng làm như vậy nhất định là có lý do. Nhưng không sao, cho dù không có lý do thì cũng không sao cả. Chỉ cần là yêu cầu của nàng thì trăm đều đáp ứng."

Thân thể Hoa Thường vốn không thoải mái, bây giờ cảm xúc bị kích động, vừa khóc vừa đau buồn, nên sắc mặt càng thêm tái nhợt, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Hoàng đế thấy thế liền nhíu mày, quay đầu phân phó: "Truyền Thái y!" Sau đó hắt dờ vai Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Sao thế? Nàng không thoải mái ở đâu? Máy ngày nay sắc mặt của nàng vẫn không tốt, sao không chăm sóc bản thân cẩn thận vậy?"

Hoa Thường toàn thân vô lực tựa vào lồng ngực của Hoàng đế, khẽ lắc đầu, thanh âm như có như không: "Thần thiếp không sao, có lẽ là do mấy ngày nay tâm tư phiền muộn, suy nghĩ quá nhiều mà thôi."

Hoàng đế ôm Hoa Thường đặt lên giường, sau đó ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng đặt tay lên trán nàng rồi nhíu mày nói: "Trán nàng lạnh băng, lại còn ra mồ hôi, thân thể không thoải mái sao không truyền Thái y? Nàng muốn làm trầm sốt ruột mà chết phải không?"

Sắc môi Hoa Thường trắng xanh, nở một nụ cười yếu ớt: "Là thần thiếp không cẩn thận, Hoàng thượng đừng vì thần thiếp mà ưu phiền, thần thiếp không sao cả."

Chẳng mấy chốc Thái y đã đến, ấn cổ tay bắt mạch cho Hoa Thường.

Hoàng đế có chút sốt ruột, thấy Thái y cứ cau mày bắt mạch ba bốn lần, nên hăn liền gắt gỏng nói: "Rốt cuộc Quý phi như thế nào? Người chẩn mạch đến nửa canh giờ mà vẫn chưa xong là sao?"

Lão Thái y quỳ xuống, nơm nớp lo sợ nói: "Thần không phải là đại phu tinh thông phụ khoa nên sợ là có chút không chuẩn xác, nhưng theo mạch tượng này của nương nương hình như là có thai rồi!"

Hoàng đế sửng sốt, hơn nữa còn sửng sốt một hồi lâu, mà Hoa Thường thì càng thêm bối rối. Năm nay nàng đã ba mươi ba, nếu ở hiện đại thì nàng cũng được liệt vào dạng sản phụ cao tuổi rồi chứ đừng nói là cổ đại! Gần đây nàng không thoải mái, chỉ nghĩ là do khí huyết không thông, lại thêm ưu phiền quá độ nên mới như vậy mà thôi, không hề nghĩ là do có thai.

Hoàng đế thở gấp vài cái rồi mới lên tiếng hỏi: "Quý phi có thai rồi sao? Trầm lại có hài tử nữa sao? Haha, người đâu, mời thánh thủ phụ khoa - Vương Thái y đến đây."

Lão Thái y cẩn thận dè dặt nói: "Thần không đến nỗi chẩn sai mạch, nhưng mà thân thể nương nương vốn hư nhược, bây giờ mạch tượng rất hỗn loạn, có thể là do suy tư quá mức dẫn đến tắc nghẽn khí huyết, lại thêm điều dưỡng không thích hợp... Thần xin nói lời không hay, cái thai này..."

Lông mày Hoàng đế nhíu chặt lại. Bây giờ hài tử nhỏ nhất của hãn là Thất Công chúa đã bốn tuổi, sinh năm Hưng Trinh thứ mười bảy. Tính ra thì hậu cung đã bốn năm chưa có ai sinh nở, đồng nghĩa với việc Hoàng đế đã suy yếu về phương diện kia, cũng có nghĩa là thân thể của hãn bắt đầu xuống dốc rồi.

Người ta cho rằng tinh khí là gốc rễ của nam nhân. Tinh khí không còn thì gốc rễ cũng tàn lụi, có thể sống thêm được bao lâu nữa thì phải xem số mệnh người đó như thế nào. Thật ra, Hoàng đế cũng không còn ôm ấp hi vọng gì đối với thân thể của mình nữa. Dù sao thì tuổi hãn cũng đã cao, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hãn lại vội vàng bồi dưỡng Thái tử như vậy. Nhưng đúng là liễu ám hoa minh [2], hãn không ngờ nữ nhân mà hãn thương yêu sâu đậm này bây giờ lại có thể mang đến cho hãn một đứa con.

[2] Liễu ám hoa minh (柳暗花明): Tìm thấy hi vọng và dấu hiệu tốt trong hoàn cảnh khốn cùng, không lối thoát.

Vì vậy cái thai này của Hoa Thường cực kỳ quan trọng, là bằng chứng trọng yếu chứng tỏ Hoàng đế vẫn còn rất khỏe mạnh! Đây là cơ hội tốt để hãn ổn định thế cục, áp chế quyền thần, thế gia và cả Thái tử nữa.

Vương Thái y ôm hòm thuốc thở hồng hộc tiến vào, quỳ xuống chưa kịp hành lễ thỉnh an thì Hoàng đế đã vội vã phất tay để ông chân mạch cho Quý phi.

Vương Thái y không hổ là thánh thủ phụ khoa, chỉ trong chốc lát sau khi nhắm mắt thi triển kỹ thuật, ông liền đứng dậy trả lời: "Hoàng thượng, Quý phi nương nương đích xác là có thai ba tháng rồi, nhưng mà mạch tượng hỗn loạn, thai tượng yếu ớt, cái thai này có vẻ không ổn."

Hoàng đế và Hoa Thường đều khẩn trương, Hoàng đế nhin không được lên tiếng nói: "Vậy thì phải làm sao?"

Vương Thái y chấp tay trả lời: "Trước tiên thần sẽ kê vài phương thuốc an thai cho nương nương dùng, quan trọng nhất là nương nương phải giữ cho tâm tình thoải mái, điều dưỡng cẩn thận. Không được ưu lo quá độ, quá vui hoặc quá buồn, đặc biệt là tức giận sẽ tổn hại đến thân thể, sau này đừng nên lặp lại tình trạng như vậy nữa."

Hoa Thường nằm trên giường, nhẹ giọng nói: "Làm phiền Vương đại nhân rồi, bốn cung đã ghi nhớ. Trước kia bốn cung không biết, cho nên mới lơ là chuyện điều dưỡng, sau này nhất định sẽ cẩn thận, còn phải nhờ đại nhân giúp đỡ thêm."

Vương Thái y cung kính đáp lễ: "Nhất định lão thần sẽ dùng toàn lực mà ứng phó."

Vương Thái y là Viện chính Thái Y viện, thế nhưng trước mặt vị Quý phi nương nương này, ông cũng không dám làm cao. Nên nhớ rằng, vị Quý phi nương nương này bây giờ đang mang thai, dùng đầu ngón chân suy nghĩ thì cũng biết Hoàng đế xem trọng cái thai này đến mức nào.

Hoàng đế phát tay cho người lui xuống sắc thuốc, còn mình thì ngồi bên cạnh giường, cầm tay Hoa Thường, trong mắt hần có kích động, có hưng phấn, cũng có cả trách móc: "Nàng phải điều dưỡng cẩn thận biết không? Chuyện của tiểu Tứ nàng đừng nhọc lòng nữa, cứ giao cho trẫm, nàng yên tâm đi."

Hoa Thường nở nụ cười, ôn nhu nói: "Thần thiệp tin tưởng Hoàng thượng."

Giờ đây Hoa Thường không còn cảm thấy lo lắng nữa. Hôm nay thấy Hoàng đế thật tâm đối đãi với nàng như vậy, trong lòng nàng vốn đã buông xuống một nửa, thêm vào đó hiện giờ nàng lại còn đang có thai, cho nên càng không có gì khiến nàng phải lo âu sợ hãi. Dù Hoàng đế có tổn thương ai đi nữa thì hần cũng sẽ không tổn thương nàng.

Giờ khắc này Hoa Thường không hề hay biết, có một cơn lốc đang tích tụ từ từ lớn lên.

Các cô nương tham dự tuyển tú đều phải rời đi vào buổi chiều, trong đó có một nữ hài tên Phùng Viện Viện đang cực kỳ lo lắng. Nàng mặc một thân cung trang màu hồng phấn, trang sức trên người vô cùng rẻ tiền bình thường, có thể thấy gia thế của nàng thấp kém. Hôm nay nàng bị ban hoa, phải về nhà tự tìm hôn sự.

Bởi vì tuyển tú đã kết thúc nên mama quản giáo cũng thả lỏng hơn nhiều. Phùng Viện Viện thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị xong, len lén từ trong phòng chạy ra ngoài, thẳng đến nơi các Hoàng tử cư trú ở Trùng Hoa cung.

Nàng vừa nhát gan lại vừa sợ hãi, vì muốn tránh thái giám và cung nữ dọc theo đường đi, nên y phục trên người nàng đều bị đá ở núi giả làm rách loang lổ, nhưng nàng vẫn không bỏ cuộc. Đúng vậy, nàng không thể bỏ cuộc, không thể về nhà như thế được.

Nàng mang theo sứ mệnh, mang theo lời thề với mẫu thân, cũng chính là mang theo hi vọng và khẩn cầu của mẫu tộc mà đến đây!

Nhưng nàng vẫn chưa gặp được Ngũ Hoàng tử hay Tứ Hoàng tử. Quy củ trong cung sâm nghiêm, nàng không phải là quý nữ, không được cung phi triệu kiến thì cũng đành thôi, nhưng mà ngay cả quyền lực cũng không có thì sao nàng có cơ hội gặp các Hoàng tử đây?

Thế nhưng, có lẽ là trời cao đã định sẵn từ lâu.

Ngũ Hoàng tử và Tứ Hoàng tử cùng nhau đi tới.

"Tứ ca, tuyển tú đã kết thúc, huynh qua chỗ Quý phi mẫu phi hỏi chưa? Ta muốn nhìn một chút, rốt cuộc Tứ tấu là ai đây?"

"Ồ, Ngũ đệ đây là muốn xem Tứ tấu hay là muốn thấy Hoàng tử phi của mình vậy? Haha. Này, đừng có mà thẹn quá hoá giận đấy. Ta cho đệ biết, đệ dám giơ tay lên thì ta cũng dám ngã xuống đó, hahaha."

"Tứ ca.... Huynh đúng là vô cớ gây sự."

"Đệ nói ta vô cớ gây sự sao? Không đúng, là muốn nói ta không biết xấu hổ chứ gì?"

Phùng Viện Viện trốn sau hòn giả sơn, loáng thoáng nghe được đoạn đối thoại, kích động đến nổi đỏ bừng cả mặt. Tứ ca, Ngũ đệ, hơn nữa, độ tuổi này và ăn mặc phục sức có hoa văn rồng. Không sai, đúng là họ, chính là bọn họ!

---

[2] Điển cố thành ngữ Liễu ám hoa minh:

Thành ngữ này lấy từ bài thơ Đường «Ma Ha Trì tống Lý thị ngự chi phong tường» của Võ Nguyên Hành. Thi nhân yêu nước Lục Du nổi tiếng thời Nam Tống kiên quyết chủ trương kháng Kim, bị tước mất chức quan. Lục Du trở về cố hương Sơn Âm (nay là Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang), chỉ ngồi đọc sách qua ngày.

Một ngày, Lục Du đi chơi xa, vượt qua con đường có non có nước, đi được hơn một canh giờ, nhà cửa ngày càng thưa thớt. Khi ông leo lên một sườn dốc phóng mắt nhìn, chỉ thấy trước mặt núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tựa như không còn đường đi nữa. Nhưng Lục Du ham chơi nên không muốn quay đầu. Ông men theo sườn núi đi về phía trước, được mấy chục bước, rẽ qua góc núi, thì đột nhiên phát hiện ở trong một thung lũng

gần đó có một thôn trang nhỏ. Nơi ấy hoa đỏ liễu xanh, cảnh sắc xinh tươi, hệt như cõi bồng lai trong truyền thuyết.

Trở về nhà, Lục Du có ấn tượng sâu sắc với chuyến tản bộ xa này, mới sáng tác bài thơ luật thất ngôn «Du Sơn Tây thôn», trong đó có hai câu: "Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn" (tạm dịch: Núi cùng nước tận ngờ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng). Ý tứ là: giữa cảnh núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tưởng như không còn đường đi nữa, thì bỗng nhiên ở ngay trước mắt, phát hiện thấy trong bóng râm rặng liễu xanh mát và khóm hoa tươi đẹp rực rỡ sắc màu còn có một thôn làng. Đây là hai câu thơ tả cảnh trữ tình, hàm chứa triết lý phong phú, được mọi người yêu thích và truyền tụng hàng trăm ngàn năm qua.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 161 - Nửa Đường Nhảy Ra Trình Giảo Kim [1]

[1] Trình Giảo Kim (程咬金): 589 - 665, là một đại tướng công thần khai quốc nhà Đường. Hảo hán này khỏe như voi, thời trẻ phá làng phá xóm, lại còn làm thảo khấu vô cùng hung hăng ngang ngược. Sau này làm tướng thì chuyên gia lấy toàn lực đánh ba búa. Đánh xong mà địch không chết thì bỏ chạy, nghỉ ngơi một chút quay lại đánh ba búa tiếp. Bởi vậy, hảo hán này là chuyên gia phá bình, chịu lợi chứ không chịu thiệt. Ai mà hay nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác thường gọi là Trình Giảo Kim.

Bất luận là ai đi nữa, khi bỗng nhiên nhìn thấy một người chạy vụt ra từ phía sau núi giả thì đều sẽ bị dọa sợ đến nhảy dựng. Đặc biệt, người này còn vô cùng chật vật, quần áo không chỉnh tề.

Theo phản xạ, Tứ Hoàng tử vội vàng lấy tay đè lên tim mình, thở hổn hển vài cái, không có gì đáng ngại. Ngũ Hoàng tử hồi phục lại tinh thần, lo lắng nói: "Tứ ca không sao chứ? Người đâu, còn không mau kéo nữ nhân này xuống!"

Tất nhiên sẽ có vài cung nhân theo sau Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử. Ngay lập tức một tiểu thái giám nhanh nhẹn tiến lên kéo Phụng Viện Viện đang chật vật đi khỏi, ra tay rất mạnh mẽ, không một chút bận tâm.

Tứ Hoàng tử là người có lòng hiếu kỳ rất lớn, hần nhìn nữ tử vô cùng chật vật trước mắt, cười nói: "Ngũ đệ, xiêm y nàng ta đang mặc chính là của tú nữ, còn là màu hồng phấn. Đệ nói xem, trong lúc mọi người đang

chuẩn bị rời cung, một tú nữ xuất thân thấp hèn một mình một ngựa chạy đến đây để làm gì?"

Ngũ Hoàng tử không thắc mắc nhiều như vậy, lạnh nhạt nói: "Đưa nàng ta đến Thận Hình tư đi, chưa tới nửa ngày là Tứ ca có thể biết được lý do rồi."

Tứ Hoàng tử cười haha, mở miệng nói: "Ngũ đệ thật không biết thương hương tiếc ngọc gì cả. Ta thấy nữ tử này cũng coi như là hoa nhường nguyệt then, thật không đành lòng lạt thủ tời hoa [2]."

[2] Lạt thủ tời hoa (辣手摧花): Ra tay độc ác phá hỏng cái đẹp.

Ngũ Hoàng tử biết Tứ ca chỉ là đang chế nhạo hằn mà thôi, thật sự không phải vì nữ nhân không quen biết trước mắt này mà cầu tình. Là huynh đệ thân cận, hằn biết, nếu luận về độ tàn nhẫn, Tứ ca còn hơn hằn gấp bội. Tài hoa phong nhã, quân tử thanh lịch chỉ là để thể hiện cho người ngoài xem mà thôi, thực chất vị Tứ ca này chính là quân sư trong nhóm huynh đệ bọn hằn, lòng dạ vô cùng hiểm độc.

Dù sao Phùng Viện Viện cũng chỉ là một nữ hài mười bốn, mười lăm tuổi, sức lực yếu ớt, có liều mạng giãy giụa cỡ nào đi nữa thì cũng không cách gì thoát khỏi cánh tay rắn chắc của tiểu thái giám. Cuối cùng nàng chỉ có thể rướn cổ hô to về phía hai vị Hoàng tử: "Tứ Hoàng tử điện hạ! Ngũ Hoàng tử điện hạ! Thần nữ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo!"

Tứ Hoàng tử hơi chán ghét nhú mày, sau đó quay đầu nhìn Ngũ Hoàng tử, khóe miệng mang theo ý cười khinh mạn, mở miệng nói: "Xem ra ý kiến của Ngũ đệ vô cùng chính xác, Thận Hình tư là nơi xử lý tốt nhất. Được rồi, mau kéo xuống đi."

Hai tiểu thái giám liền mạnh mẽ kéo Phùng Viện Viện rời đi. Nàng ta hoảng sợ trợn trừng mắt lên, vội vàng hét lớn: "Ngũ Hoàng tử điện hạ!"

Thần nữ có chuyện muốn bẩm báo, chuyện này liên quan đến Ôn Quý tần, mong ngài nghe một chút!"

Ngũ Hoàng tử đột nhiên nhíu mày, hẳn biết, Ôn Quý tần là sinh mẫu của hắn. Khi hắn còn nhỏ chưa nhận thức được gì, thì Ôn Quý tần phạm trọng tội bị ban chết, kể từ đó hắn được nuôi dưỡng dưới gối của Thục phi. Dường như quan hệ giữa Thục phi và sinh mẫu Ôn Quý tần cực kỳ xấu, cho nên Thục phi đối xử với hắn vô cùng lạnh nhạt, vì thế dường như tính cách của hắn như ngày hôm nay.

Cuối cùng, Ngũ Hoàng tử vẫn phát tay cho người buồng Phòng Viện Viện ra, cau mày nói: "Người là cô nương Trương thị sao?" Ôn Quý tần xuất thân từ vọng tộc Trương thị, mặc dù những năm gần đây địa vị trên triều không còn uy thế như trước nữa, thế nhưng suy cho cùng vẫn là gia tộc lâu đời, vẫn vô cùng danh vọng.

Phòng Viện Viện quỳ rạp xuống đất, mở miệng nói: "Thỉnh Điện hạ cho lui hết những người hầu cận."

Tứ Hoàng tử nhìn Ngũ Hoàng tử, cảm thấy nữ tử này vô cùng kỳ quặc. Nhưng mà chuyện liên quan đến Ôn Quý tần, hắn cũng không tiện khuyên giải. Dù sao, cái chết của Ôn Quý tần cũng có liên hệ trực tiếp đến mẫu phi Kỳ Quý phi của hắn.

Ngũ Hoàng tử yên lặng nhìn Phòng Viện Viện một hồi, sau đó cho cung nhân phía sau lui xuống. Tứ Hoàng tử chuẩn bị xoay người rời đi thì Phòng Viện Viện lại mở miệng nói: "Thỉnh Tứ Điện hạ dừng bước, chuyện thần nữ muốn nói cũng có liên quan đến Tứ Điện hạ."

Tứ Hoàng tử nhíu mày.

Phòng Viện Viện nhìn xung quanh một chút, sau khi xác định là không có người ngoài thì nàng mới chậm rãi mở miệng nói: "Thần nữ không phải là cô nương Trương thị, thần nữ tên là Phòng Viện Viện, là nữ nhi của Tri

huyện Phùng Danh Chương thuộc huyện Đan Dương, quận Hoài An. Tất nhiên hai vị Điện hạ không biết phụ thân của thần nữ, nhưng hẳn là hai vị Điện hạ biết mẫu thân của thần nữ, tên bà ấy là Tô Trân Như."

Sắc mặt Ngũ Hoàng tử lạnh lẽo, lãnh đạm nói: "Tô Trân Như? Tứ ca có biết không?"

Tứ Hoàng tử lạnh nhạt nói: "Tất nhiên là không biết."

Phùng Viện Viện khẽ nức nở, lên tiếng nói: "Thần nữ có một câu chuyện xưa muốn kể, có lẽ khá là dài, không biết hai vị Điện hạ có bằng lòng nghe không?"

Tứ Hoàng tử cười nhạo một tiếng, mở miệng nói: "Nếu như người đã biết hai người chúng ta là Điện hạ, vậy thì phải biết chúng ta không có nhiều thời gian nghe chuyện xưa của người, muốn nói gì thì nói nhanh đi, còn không thì Thận Hình tử đang chờ người đó."

Từ trong hốc mắt của Phùng Viện Viện rơi xuống một giọt lệ, nàng cúi đầu nhẹ giọng nói: "Mẫu thân của thần nữ xuất thân từ Tô thị ở quận Hoài An. Năm đó, khi tiên hoàng còn tại vị, Tô thị bị gian thần hãm hại, định tội lưu đày, phần lớn nữ quyến đều bị sung vào Giáo phường tư [3] trong Nhạc phường. Mẫu thân của thần nữ và đường muội của mẫu thân liền nương tựa vào nhau mà sống qua ngày ở Nhạc phường."

[3] Giáo phường tư (教坊司): Cơ quan quản lý âm nhạc thời phong kiến, được thành lập vào thời nhà Đường, chuyên về quản lý và biểu diễn âm nhạc dân gian.

Ngũ Hoàng tử cau mày nói: "Rốt cuộc người muốn nói gì?"

Phùng Viện Viện không nhịn được mà khóc thành tiếng, vừa khóc vừa nói: "Đường muội của mẫu thân tên là Tô Mị Nhi, vào năm Hưng Trinh thứ tư, nhờ hiến vũ trong yến tiệc đêm giao thừa mà được Hoàng thượng nhìn

trúng, nạp làm phi thiếp, được phong Tòng Thất phẩm Tiểu nghi, ở hậu điện của Tiêu Phòng cung."

Ngũ Hoàng tử sững sốt một chút. Trong ấn tượng của hắn, trước giờ ở hậu điện Tiêu Phòng cung luôn là Triệu Quý nhân - mẫu phi của Cữu Hoàng tử cư ngụ, không hề có bóng dáng của Tô Tiểu nghi. Hơn nữa, hắn sống ở Tiêu Phòng cung nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe ai đề cập qua vị phi tần Tô thị kia.

Phùng Viện Viện nhìn Ngũ Hoàng tử, khóc ròng nói: "Tô Tiểu nghi được Hoàng thượng sủng ái vô cùng. Mẫu thân Tô Trân Như của ta được Tô Tiểu nghi thu về, trở thành cung nữ thiếp thân. Đáng tiếc, cảnh tượng đẹp đó không duy trì được lâu. Bởi vì Tô Tiểu nghi đắc sủng nên đã chọc giận hai vị quý nữ ở Tiêu Phòng cung là Thục phi và Ôn Tần."

"Mùa đông, trong hậu điện không có lò sưởi, cũng không có chăn đệm ấm áp, Tô Tiểu nghi vì vậy mà bị bệnh, lại còn phải chịu đựng sự nhạo báng của người khác, rằng thân thể nàng ấy quá ti tiện, nên không nhận nổi sự ân sủng. Ngay cả lúc Tô Tiểu nghi mang thai cũng không được ai chăm sóc. Sau khi Hoàng thượng biết chuyện thì đã thăng vị cho Tô Tiểu nghi thành Tô Cơ, hơn nữa còn chuyển nàng ấy đến Giáng Vân điện. Thế nhưng, bởi vì Thục phi và Ôn Tần hãm hại, Tô Cơ cả ngày buồn bực ưu sầu, cuối cùng vì khó sinh, băng huyết mà chết."

Dường như Ngũ Hoàng tử có chút dự cảm không lành, nhưng vẫn lạnh lùng như trước, lên tiếng nói: "Người nói những chuyện này rốt cuộc là vì cái gì? Ai biết là thật hay giả, lại còn dám tùy tiện bịa đặt chuyện về mẫu phi, tất cả đều là lời xằng bậy."

Phùng Viện Viện ngẩng đầu nhìn Ngũ Hoàng tử, thốt ra từng chữ từng câu: "Tuy Tô Cơ không còn, nhưng nàng đã để lại một cặp nhi tử song sinh, đứng thứ tư và thứ năm."

Con người của Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử đều co rút lại. Tứ Hoàng tử không tự chủ được mà đè tay lên trái tim đang kích động của mình, sau đó hẩn hẩm mắt lại rồi chậm rãi thở ra một hơi. Còn Ngũ Hoàng tử thì sững sờ tại chỗ, sắc mặt trở nên dữ tợn, hẩn nhìn Phùng Viện Viện, cắn răng nói: "Hồ ngôn loạn ngữ! Người có chứng cứ không?"

Phùng Viện Viện lệ đầy mắt, mở miệng nói: "Mẫu thân của thần nữ vốn luôn làm bạn bên người Tô Cơ. Mãi cho đến thời khắc cuối cùng, mẫu thân thần nữ mới biết trên người của hài tử nhỏ hơn có một vết bớt bằng móng tay ở mặt trong bắp đùi, hình dạng gần giống như hồ lô."

Trong tay áo, bàn tay của Ngũ Hoàng tử đã nắm chặt thành quyền. Đúng vậy, đích xác là mặt trong bắp đùi của hẩn có một vết bớt, trùng khớp với lời nói của nữ nhân trước mắt này. Hơn nữa, trong số đông đảo các huynh đệ, thật sự hẩn giống với Tứ ca nhất. Mặc dù hình thể khác nhau, thế nhưng mặt mày ngũ quan thì quả thật là cực kỳ giống nhau...

Phùng Viện Viện tiếp tục nói: "Song sinh nhi tử là điều không lành, cho nên Thục phi và Ôn Tần có ý định mỗi người đoạt lấy một hài tử đem về, vui vẻ cả đôi đường. Thế nhưng, Tứ Hoàng tử lại chẩn ra bị bệnh tim bẩm sinh, Thục phi và Ôn Tần đều không muốn hài tử bệnh tật như vậy nên đã tranh đoạt Ngũ Hoàng tử, tranh đến mức sinh ra hiềm khích. Cuối cùng Thục phi thua cuộc, Ôn Tần giành được Ngũ Hoàng tử, thăng vị thành Ôn Quý tần. Cũng từ đấy mà hai người dần dần xa cách, đấu đá trong Tiêu Phòng cung cũng theo đó mà trở nên oanh oanh liệt liệt."

Trong lòng bàn tay Ngũ Hoàng tử đã có vết máu, thanh âm khàn khàn: "Đủ rồi, đừng nói nữa. Mỗi một câu người nói ta đều không tin. Người đâu! Kéo nữ nhân này xuống!"

Cung nhân đứng cách đó nghe thấy tiếng gọi, vội vàng tiến lên kéo Phùng Viện Viện đang quỳ dưới đất đi khỏi. Phùng Viện Viện cũng không giãy giụa như trước nữa, ngược lại giống như được giải thoát vậy, cuối

cùng lên tiếng nói: "Thần nữ đã hoàn thành giao phó của mẫu thân. Rốt cuộc sau nhiều năm như vậy, tâm nguyện của mẫu thân cũng đã đạt được. Trước khi lâm chung, hi vọng xa vời cuối cùng của mẫu thân là có thể diện kiến hai vị Điện hạ, nhưng đáng tiếc, đã quá muộn."

Ngũ Hoàng tử và Tứ Hoàng tử vẫn đi chung với nhau, nhưng lại im lặng suốt cả đường đi.

Tới lối rẽ, Ngũ Hoàng tử nhẹ giọng nói: "Tứ ca, đệ đệ đi trước một bước."

Tứ Hoàng tử thâm trầm nhìn Ngũ Hoàng tử một cái, rồi gật gật đầu nói: "Ngũ đệ đi thông thả."

Thượng Dương cung.

Tứ Hoàng tử bước đi trên con đường lát đá quen thuộc, trên mặt vẫn bình tĩnh ôn hòa, nhưng trong lòng lại mông lung mờ mịt, không biết là đang suy nghĩ điều gì nữa, giống như hắn đã đi vào cõi thần tiên vậy. Đôi mắt sáng ngời kia bây giờ cũng không có tiêu cự.

Nhưng mà, cho dù hắn có nhắm mắt lại không nhìn đường đi nữa, thì hắn cũng có thể bước đi an ổn trên con đường này, bởi vì hắn đã đi quá nhiều lần, quá quen thuộc với nó rồi. Nơi này, là nhà của hắn.

Có mẫu phi ôn hòa khoan dung, có Tứ muội hoạt bát khả ái, có Bát đệ đáng yêu nghịch ngợm, có Lục đệ nội liễm then thùng, tất cả vì sao lại hoàn mỹ đến như vậy? Hoàn mỹ đến mức làm người ta muốn rơi lệ.

Thì ra hắn không phải là hài tử của mẫu phi sao?

Tứ Hoàng tử chậm rãi bước đi, cũng chậm rãi nghĩ ngợi. Tính cách mẫu phi dịu dàng hiền thực nhất, cho dù một hài tử có bệnh tim bẩm sinh như hắn, chỉ cần là phụ hoàng đưa ra, thì nhất định mẫu phi sẽ nuôi dưỡng,

phải không? Hơn nữa còn nuôi dưỡng tốt hơn so với hài tử thân sinh của mình, đây quả thật là chuyện mẫu phi có thể làm.

Tứ Hoàng tử lặng lẽ cười, nước mắt vô thức rơi xuống, thấm vào trong đất.

Tứ Hoàng tử không đến chính điện thỉnh an mẫu phi, mà tới gian phòng của hắc ở khi còn nhỏ. Bài trí nơi này vẫn giống như trước kia, món đồ chơi nhỏ bằng gỗ được chế tác tinh xảo, con rối to này, còn có trống bỏi mẫu phi tự tay làm nữa...

Một tiểu thái giám tiến vào, hơi khom người hành lễ: "Nô tài tham kiến Tứ Điện hạ, Điện hạ cát tường."

Tứ Hoàng tử chậm rãi quay đầu lại, tất nhiên trong Thượng Dương cung cũng có người của hắc. Hắc sống ở đây nhiều năm như vậy, thậm chí hắc còn giống chủ nhân của cung điện này hơn cả mẫu phi. Mẫu phi không tranh với đời, ôn hòa khoan thứ, nhưng hắc thì lại không thế.

Người hắc muốn bảo hộ nhất chính là mẫu phi. Chỉ là bây giờ, mẫu phi vẫn còn là mẫu phi sao?

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 162 - Nỗi Lòng Của Tiểu Tứ

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Thượng Dương cung.

Ngoài mặt Tứ Hoàng tử vẫn ôn nhu tươi cười như trước, nhẹ giọng nói: "Miễn lễ, người tới tìm ta như vậy, trong cung đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tiểu thái giám do dự một hồi, nhưng lòng trung thành đối với chủ tử vẫn là trên hết, thấp giọng nói: "Quả thật đã xảy ra chuyện lớn, nương nương hạ lệnh không ai được phép mở miệng, tuyệt đối không được báo lại cho Điện hạ biết, nếu không sẽ bị loạn côn đánh chết. Nô tài chưa từng nhìn thấy dáng vẻ nương nương tức giận như vậy bao giờ."

Đột nhiên Tứ Hoàng tử nghĩ đến thân thế của hắn, còn có gì bí mật không thể để cho hắn biết sao?

"Người nói đi."

Tiểu thái giám thấp giọng nói: "Lần trước, hôm Bát Hoàng tử khóc lóc chạy về, nô tài không nghe rõ thế nào, nhưng đại khái là vị tú nữ kia không chỉ khinh thường ngài, mà còn ác độc nguyên rửa ngài. Bát Hoàng tử nghe thấy thì vô cùng tức giận, khóc lóc trở về cáo trạng với nương nương. Nương nương nhất thời nộ khí công tâm, nên đã hôn mê bất tỉnh. Sau khi

nường nường tỉnh lại không những không cho truyền Thái y, mà còn hạ lệnh phải giữ kín chuyện này, không được truyền ra ngoài."

Tứ Hoàng tử sững sốt một chút, hăn đột nhiên nhớ đến nữ tử có diện mạo giống mẫu phi vài phần ngày đó, thì ra, đây không phải là một cô nường tốt.

Cũng phải, hăn là người bị bệnh tim bẩm sinh, không biết có thể sống đến khi nào. Đích nữ vọng tộc đều tâm cao khí ngạo, Thái tử phi còn không thể thỏa mãn được lòng ham muốn của bọn họ, huống chi là một nửa phế nhân như hăn.

Hơn nữa, sinh mẫu của hăn rất có khả năng là một vũ nữ ti tiện xuất thân từ gia đình tội thần, chứ không phải là vị tôn nữ có xuất thân thế gia như bây giờ.

Tiểu thái giám tiếp tục nói: "Nường nường bày mưu đặt kế, vị quý nữ Tề thị kia bị trừng trị vô cùng nghiêm khắc. Hôm nay Hoàng thượng đến, nường nường còn thỉnh cầu với Hoàng thượng ban Tề thị cho Điện hạ làm Trắc phi."

Tứ Hoàng tử nghi ngờ lỗ tai mình nghe không rõ, mở miệng hỏi: "Làm phi sao?"

Tiểu thái giám lắc đầu nói: "Làm Trắc phi. Hôm nay nường nường được chẩn ra hỉ mạch, bởi vì thân thể nường nường yếu đuối, mấy ngày gần đây lại bị kích động, ưu phiền quá độ, cho nên thai tượng bất ổn. Hoàng thượng vô cùng lo lắng, vì thế chút yêu cầu này của nường nường, Hoàng thượng cũng không so đo, người đã đồng ý rồi."

Tứ Hoàng tử ngơ ngác nhìn về phía chính điện, cảm thấy nước mắt cả đời này như đã chảy cạn vào ngày hôm nay.

Chính điện.

Tứ Hoàng tử nhẹ nhàng bước vào điện, hẳn là mẫu phi đang ở trong nội thất.

Đi tới cửa, Tứ Hoàng tử ngừng lại, hẳn không biết có nên đi vào hay không, mà cũng không biết nên nói gì. Hỏi rằng rốt cuộc con có phải hài tử của mẫu phi không? Hay là hỏi vì sao mẫu phi lại muốn giấu con chuyện của Tề thị? Hỏi vì sao mẫu phi lại đối xử tốt với hài tử không phải do mình sinh ra như vậy? Hay là hỏi vì sao mẫu phi lại mạo hiểm làm chuyện có thể khiến cho phụ hoàng tức giận để trút giận cho con như thế?

Thật ra, những lời này hẳn đều không sao mở lời được. Có lẽ hẳn sợ hãi, không muốn cũng không dám đâm thủng hiện trạng mỏng manh như giấy dán cửa này. Bởi vì, đây không chỉ đơn giản là lớp giấy dán cửa, mà là hạnh phúc mười bảy năm của hẳn.

Trong phòng có tiếng động truyền ra, Tứ Hoàng tử nhẹ nhàng nâng mắt lên nhìn vào trong. Cung nữ đứng bên cạnh do dự một hồi, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng ngăn cản, bởi vì vị Tứ Điện hạ này rất có uy thế ở Thượng Dương cung.

Lan Chi bưng chén thuốc đến, thấy Hoa Thường đang cắt tỉa hoa cỏ, vội la lên: "Nương nương, bây giờ người đang mang thai đấy, phải nghỉ ngơi cho thật tốt. Người nghe lời nô tỳ, uống thuốc rồi nằm nghỉ ngơi có được không?"

Hoa Thường lạnh nhạt nói: "Lúc này không phải vừa mới uống thuốc sao? Sao bây giờ còn uống nữa? Cứ để đó trước đi."

Lan Chi bất đắc dĩ đặt chén thuốc xuống, tiến lên đỡ Hoa Thường, mở miệng nói: "Nương nương, vì sao người lại muốn Tề thị làm Trắc phi của Tứ Hoàng tử vậy? Tề thị kia dám nói ra những lời nguyên rủa người khác như thế, hừ, Trắc phi ư? Nàng ta mà xứng sao?"

Hoa Thường mỉm cười dịu dàng, chăm chú cắt tỉa bồn mẫu đơn nàng yêu thích, ôn nhu nói: "Đối với người kiêu ngạo mà nói, đập nát sự kiêu ngạo của người đó mới là cách trừng phạt tốt nhất. Tề thị khinh thường bốn cung là phi thiếp, vậy thì bốn cung sẽ làm cho nàng ta trở thành một phi thiếp còn thua kém hơn cả bốn cung. Tề thị miệt thị thân phận thứ tử (con vợ lẽ) của tiểu Tứ, thì bốn cung sẽ khiến cho tất cả nhi tử mà nàng ta sinh ra đều là thứ tử. Tề thị chê bai thân thể tiểu Tứ tàn tạ, thì bốn cung sẽ khiến cho nàng ta sau này cả ngày lẫn đêm đều phải trông nom tiểu Tứ. Nếu không thì nàng ta chỉ có thể thủ tiết, xem sắc mặt của chính thất và đích tử, mỗi ngày đều bị dày vò."

Lan Chi nghe giọng nói ôn nhu của Hoa Thường, tưởng tượng đến cảnh tượng kia, bỗng rung mình một cái.

Hoa Thường ôn nhu cười nói: "Huống chi, quan trọng hơn là, nàng ta là nữ nhân mà tiểu Tứ coi trọng, vậy nên sống phải là người của tiểu Tứ!" Đóa hoa mẫu đơn đang trong thời kỳ nở rộ xinh đẹp nhất cứ như vậy mà bị một nhát cắt bỏ, rơi xuống đất.

Hoa Thường ném đóa hoa bị cắt kia đi, xoay người, dịu dàng nói: "Có điều, chính phi thì không được, đức hạnh nàng ta không tốt. Cho dù có gia thế, nhưng chỉ sợ gánh không nổi vị trí chính thất, ban cho Trắc phi đã đủ rồi."

Lan Chi dậm dậm chân, lo lắng nói: "Nương nương đừng nhọc lòng chuyện của Tứ Hoàng tử nữa. Không phải Hoàng thượng nói cứ giao cho ngài ấy hay sao, người được chọn làm chính phi nhất định sẽ rất tốt. Bây giờ nương nương phải điều dưỡng thân thể cho thật tốt mới đúng. Đừng quên, trong bụng người đang có một tiểu Hoàng tử đấy, không được nói những chuyện làm cho Hoàng thượng nổi giận nữa."

Hoa Thường cầm chén thuốc ở bên cạnh uống một hơi cạn sạch, ho khan hai tiếng, sau đó nói: "Bốn cung biết rồi, người đừng lái nhải nữa."

Đúng rồi, sau khi Tề thị vào cửa, lúc đến đây thỉnh an, các người đều phải cung kính với nàng ta cho bốn cung, biết chưa? Đừng để tiểu Tứ nhìn ra điều gì."

Lan Chi thở dài nói: "Vâng, nương nương."

Hoa Thường hài lòng gật gật đầu: "Nhi tử của bốn cung thì phải có được tất cả những gì mà nó muốn, hơn nữa phải thật là vui vẻ, thật là hạnh phúc."

Tứ Hoàng tử ở bên ngoài, dựa vào khung cửa, lệ rơi đầy mặt.

Những vấn đề kia, đều không cần hỏi nữa, bởi vì tất cả đã có đáp án.

Ta là nhi tử của mẫu phi. Mẫu phi gạt ta vì không muốn ta phải tức giận tự ti, để ta duy trì sự tôn nghiêm và tâm tình vui vẻ. Mẫu phi rất yêu thương ta, vì thế cho dù có làm cho phụ hoàng tức giận đi nữa thì mẫu phi cũng chẳng nề hà gì.

Vậy nên, bắt đầu từ hôm nay, quên đi những lời hồ ngôn loạn ngữ về thân thể từ miệng nữ nhân kia, quên đi những lời nguyên rủa của Tề thị, quên đi sự kỳ thị của người khác về bệnh tim của hắc. Làm một người vui vẻ, làm một người ôn nhu, làm một người đúng với kỳ vọng của mẫu phi.

Mẫu phi, con cũng vô cùng, vô cùng yêu người.

Kiến Chương cung.

Hoàng đế cầm sổ con trong tay, nhưng ánh mắt lại không có tiêu điểm, lười nhác dựa vào ghế, tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, âm thanh giòn tan.

Trần Hỉ từ ngoài cửa đi vào, khom lưng hành lễ, kính cẩn nói: "Hoàng thượng, nô tài đã tra ra được."

Hoàng đế ngồi thẳng lưng lên, thân thể hướng về phía trước, giọng nói nhàn nhạt: "Tề thị đã làm gì mà khiến cho Thường nhi giận dữ đến như vậy?"

Trần Hỉ đi tới bên cạnh Hoàng đế, khom người thấp giọng nói: "Đúng là Tề thị đã làm không ít chuyện. Tề thị và Chu thị liên thủ, mưu tính diệt trừ Trịnh thị, vận dụng các nhân mạch đã được cài ở trong cung nhiều năm, hãm hại Trịnh thị, chỉ là bị Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử đứng lúc chặn lại được. Ngũ Hoàng tử cũng coi như là ra tay tương trợ nên có gì không đáng ngại. Danh tiếng của Tề thị trong khoảng thời gian này rất xấu, chẳng ai yêu thích."

Sau đó Trần Hỉ do dự một chút, Hoàng đế nhạy bén nhận ra, lạnh giọng mở miệng nói: "Không được giấu diếm, nói cho hết."

Trần Hỉ hơi cúi đầu, thanh âm càng bình tĩnh: "Tứ Hoàng tử tình cờ nhìn thấy diện mạo của Tề thị, khá là yêu thích, dĩ nhiên Quý phi nương nương đã triệu kiến nàng ta. Vị quý nữ này ở trước mặt nương nương cũng xem như là hành xử đúng mực thỏa đáng, chỉ là không được nhiệt tình cho lắm. Nhưng mà sau khi trở về, nàng ta lại... ăn nói ngông cuồng, đúng lúc bị Bát Hoàng tử nghe thấy, quay về nói cho Quý phi nương nương nghe, vì thế nên Quý phi nương nương tức giận đến mức hôn mê bất tỉnh."

Ánh mắt Hoàng đế tối sầm lại, hơi giương mắt lên: "Trẫm nhớ mấy ngày trước, tiểu Bát một đường vừa khóc vừa chạy trong cung, là vì chuyện này sao?"

Trần Hỉ hơi co rút người lại, cung kính nói: "...Vâng."

Hoàng đế quay đầu nhìn Trần Hỉ, giọng nói lãnh đạm: "Nói, rốt cuộc Tề thị đã nói cái gì?"

Trần Hỉ cúi đầu thấp hơn, khổ sở khuyên nhủ: "Hoàng thượng, tóm lại là một vài lời đại nghịch bất đạo, nương nương còn không chịu được,

huống chi là người. Mấy ngày trước người còn bị trúng gió, không thể tức giận nữa."

Trên mặt Hoàng đế là biểu tình sóng yên biển lặng trước khi phong ba bão táp kéo đến, cười cười nói: "Người có nói hay không?"

Trần Hi biết Hoàng đế đã thực sự nổi giận, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Tê thị nói, ngọc thiện ở Thượng Dương cung chẳng đáng để ăn, làm gì có chỗ nào ngon bằng Vị Ương cung. Lại nói..." Trần Hi nâng mắt lên nhìn Hoàng đế một chút, căng da đầu nói: "Lại nói, Tứ Hoàng tử không biết tự lượng sức mình, bị bệnh tim bẩm sinh mà không lo dưỡng bệnh cho tốt, lại còn dám mơ tưởng đến quý nữ thế gia. Ai mà gả cho hắn thì vô cùng xui xẻo, đã định trước phải ở góa..."

Trong điện im lặng như tờ.

Trên trán Trần Hi lấm tấm mồ hôi lạnh. Ông biết, sự phản nộ Hoàng đế còn nặng nề hơn so với Quý phi nương nương.

Không phải vì Hoàng đế yêu thương nhi tử của mình hơn Quý phi nương nương, mà là quyền uy của Hoàng đế đã bị khiêu chiến! Trên đời này, cái gì quan trọng nhất đối với Hoàng đế? Chính là hoàng quyền chí cao vô thượng.

Một lát sau, Hoàng đế buông lỏng nắm tay, yên lặng cười cười.

Trần Hi lo lắng ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng bớt giận, đừng để tổn hại đến thân thể. Những lời vọng ngôn của loại nữ tử vô tri kia, nếu làm ảnh hưởng đến long thể, vậy thì mất nhiều hơn được."

Hoàng đế đặt sớ con trong tay xuống, sắc mặt bình tĩnh, thanh âm nhàn nhạt: "Trẫm không tức giận. Trần Hi, việc lựa chọn chính phi cho tiểu Tứ thế nào rồi?"

Trần Hỉ dè dặt nhìn sắc mặt của Hoàng đế, khom người trả lời: "Nô tài dựa theo sự yêu thích của Hoàng thượng và nương nương, chọn được hai người. Một vị là nữ nhi Vương thị, là nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu nương nương, chỉ là xuất thân nhánh phụ, chức quan của tổ phụ và phụ thân đều không cao. Phụ thân giữ chức Bí thư Thiếu giám [1] đứng hàng Tòng Ngũ phẩm, tổ phụ là Chính phụng Đại phu [2] thuộc hàng Chính Tứ phẩm. Nhưng mà gia tộc Vương thị cành lá sum suê, nữ nhi Vương thị lại là người có tính tình ôn hòa, có tài học uyên bác."

[1] Bí thư Thiếu giám (秘书少监): Chức quan chuyên về thu thập và ghi chép thông tin về các quận và vùng đất trực thuộc thời phong kiến.

[2] Chính phụng Đại phu (正奉大夫): Một chức quan văn thời phong kiến. Đại phu là chức quan to, dưới quan khanh và trên quan sĩ.

Không đợi Trần Hỉ nói ra người kế tiếp, Hoàng đế đã mở miệng nói: "Chính là nàng ấy. Còn Trắc phi, Thứ phi thì sao?"

Đại khái Trần Hỉ cũng đoán được Hoàng đế sẽ chọn Vương thị, nên cũng không có gì bất ngờ, ông nói tiếp: "Tề thị đã ấn định làm Trắc phi rồi, Hoàng thượng còn muốn tuyển thêm một vị Trắc phi sao? Nô tài chỉ chọn hai người làm Thứ phi."

Hoàng đế lạnh nhạt nói: "Bên cạnh tiểu Tứ phải có một Trắc phi biết nóng biết lạnh mới được."

Trần Hỉ hiểu rõ ẩn ý trong lời nói Hoàng đế, gật đầu nhẹ giọng nói: "Quý nữ Hứa thị. Tuy rằng dòng dõi Hứa gia không cao, nhưng trong nhà lại có nhiều vị thần tử rất đặc lực. Hứa Âm là tôn nữ trong nhà, là người trường tu thiện vũ [3], am hiểu thơ ca, tính tình kiên nghị. Trước kia nàng ta có giao tình với quý nữ Tề thị, còn bây giờ hai người như người đứng nước lã, vô cùng xa cách dửng dưng."

[3] Trường tុ thiện vũ (长袖善舞): Tay áo dài thì điệu múa đẹp hơn, nghĩa ẩn dụ là người khéo léo, biết tận dụng cơ hội để thành công.

Hoàng đế gật đầu nói: "Khá tốt, ban nàg làm Trắc phi."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 163 - Quyết Định

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Kiến Chương cung.

Vĩnh viễn không nên xem thường loại người có năng lực ghi hận và trả thù như Hoàng đế. Trần Hỉ là lão nhân làm bạn bên cạnh Hoàng đế hơn nửa đời người, nên ông hiểu rất rõ tâm tư của Hoàng đế.

Vì thế những đề xuất mà ông đưa ra trong nháy mắt đều được Hoàng đế chấp nhận. Không phải vì Hoàng đế qua loa, mà là vì Trần Hỉ đã làm quá nhiều việc tương tự như vậy trước đây rồi.

Hoàng đế xoa xoa huyết Thái Dương của mình, mở miệng nói: "Quyết định vậy đi, tạm thời không cần đến Thứ phi. Dù sao tiểu Tứ vẫn còn trẻ, không cần nhiều phi tử làm gì, tránh cho mê muội nữ sắc. Nếu sau này tiểu Tứ gặp được người thích hợp, tự mình đến thỉnh trăm ban hôn sẽ tốt hơn."

Trần Hỉ khom người vâng mệnh.

Thật ra căn bản ông không hề chuẩn bị những nhân tuyển kia, bởi vì ông quá hiểu Hoàng đế. Ông biết Hoàng đế sẽ chọn Vương thị làm Tứ Hoàng tử phi, cũng biết Hoàng đế sẽ chọn Hứa thị làm Tứ Hoàng tử Trắc phi, bởi vì chuyện gì cũng có nguyên do của nó.

Vương thị vốn là vọng tộc, đặc biệt sau khi Hoàng đế đăng cơ, Vương thị là thê tộc của Hoàng đế liền trở thành ngoại thích, có địa vị vô cùng tôn quý.

Hoàng đế già rồi. Tuy hấn chèn ép ngoại thích, nhưng cũng không thể không thừa nhận, trăm năm sau, khi Thái tử thế chỗ của hấn, Vương thị là mẫu tộc của Hoàng đế, thì sẽ càng thêm huy hoàng.

Tứ Hoàng tử là nhi tử mà Hoàng đế yêu thương nhất, dù hấn không nghĩ cho ai, nhưng chắc chắn hấn đã cân nhắc về tình cảnh trăm năm sau của Tứ Hoàng tử. Liên hôn với Vương thị là lựa chọn không thể tốt hơn được nữa. Đây là sự bù đắp, đẩy mạnh số cân lượng trọng yếu để ngang bằng với Thái tử.

Mặc dù Vương thị xuất thân nhánh phụ, thế nhưng Hoàng hậu cũng xuất thân từ nhánh phụ! Chính xác mà nói, nếu luận về huyết thống, vị quý nữ Vương thị này rất thân cận với Hoàng hậu. Phụ thân của Vương thị là đường huynh muội với Hoàng hậu, quan hệ vô cùng gần gũi. Nói cách khác, chính là mối tương quan với Thái tử càng thêm thân cận.

Đây là Hoàng đế làm một phụ thân dụng tâm lương khổ [1].

[1] Dụng tâm lương khổ (良苦用心): suy ngẫm một cách nghiêm túc, cân nhắc đắn đo rất nhiều khi làm một việc gì đó.

Ví như, trước đó Hoàng đế vẫn luôn hi vọng Thái tử có thể cưới quý nữ Trịnh thị, đây là vì Thái tử và Nhị Hoàng tử.

Làm Hoàng đế, hấn không hi vọng xa vời rằng các nhi tử của mình có thể luôn huynh đệ tình thâm, hòa thuận yêu thương nhau. Nhưng mà ít nhất, mong rằng giữa bọn chúng có một sợi dây liên kết, một cầu nối để giao lưu tình cảm. Mà để làm được điều này thì tác dụng của những đại gia tộc vô cùng rõ ràng, bất luận là Vương thị hay Trịnh thị, thì đều giống nhau.

Thế nhưng Thái tử lại cự tuyệt, không biết đã làm tổn thương tấm lòng của Hoàng đế bao nhiêu.

Trần Hỉ biết, đây là lần đầu tiên Hoàng đế thật sự thất vọng về Thái tử, vô cùng thất vọng. Bởi vì hắn không thấy tình cảm của Thái tử dành cho huynh đệ, mà chỉ thấy một vị Thái tử chỉ biết tính toán, bị lợi ích điều khiển.

Vì vậy, mấy ngày nay, thái độ của Hoàng đế với Thái tử rõ ràng lãnh đạm đi rất nhiều, nhưng có vẻ như Thái tử không nhận ra, vẫn còn đắm chìm trong cao đàm khoát luận [2] với các vị lão gia Chu thị, còn hận không thể gặp nhau sớm hơn.

[2] Cao đàm khoát luận (高谈阔论): Bàn luận những vấn đề mang tính vĩ mô, nói chuyện đao to búa lớn.

Còn việc lựa chọn quý nữ Hứa thị trở thành Trắc phi thì càng dễ hiểu. Mặc dù thanh danh của Hứa thị không hiển hách, nhưng những người đặc lực mà Trần Hỉ nêu ra, thì Hoàng đế có thể nhớ ra ngay lập tức, chứng tỏ bọn họ rất được Hoàng đế trọng dụng. Việc được Hoàng đế nhớ kỹ tên họ là chuyện mà rất nhiều thế gia vọng tộc không làm được.

Mà càng thêm vi diệu chính là Hứa thị và Tề thị bất mãn với nhau. Trước kia từ hai gia tộc đơn lẻ mà trở thành liên minh, bây giờ lại càng lúc càng xa cách, không còn giao hảo như xưa nữa. Hứa thị vùng lên, không còn nghe lời đã khiến cho Tề thị bất mãn.

Mà mâu thuẫn giữa quý nữ Hứa thị và quý nữ Tề thị càng là thêm hoa trên gấm [3], Hoàng đế thích những cốt truyện như vậy.

[3] Thêm hoa trên gấm (锦上添花): hàm ý tô điểm làm cho sự vật đó càng thêm đẹp, thêm hay. Ở đây ý nói mâu thuẫn giữa quý nữ Hứa thị và quý nữ Tề thị càng làm gia tăng thêm sự bất mãn giữa hai gia tộc.

Nói là nói như vậy, suy nghĩ trong lòng như vậy thôi, Tề thị kia có thể mơ tưởng được làm một Trắc phi sống trong nhung lụa sao? Hoàng đế không có Quý phi nương nương nào tốt tính như thế!

Làm phụ thân, Hoàng đế không thể trực tiếp nhúng tay vào chuyện hậu viện của nhi tử mình. Vì thế, cách làm của Hoàng đế rất đơn giản, chính là tìm một người mà người đã từng khinh thường, lại còn có bất hòa nghiêm trọng với người để đứng ngang hàng với người, thậm chí là đề lên đầu người, xem người có tức chết hay không? Ngày tháng vẫn còn rất là dài!

Trần Hỉ thu dọn tư liệu rồi đặt trên long án của Hoàng đế, tiện cho việc Hoàng đế xem xét lại, hoặc là đưa cho Quý phi nương nương tham khảo.

Ông vẫn luôn nhớ rõ Quý phi nương nương là người tốt thế nào, vậy nên chuyện của Quý phi nương nương, ông đều cố gắng giúp đỡ.

Ở hậu cung, có ai lại không muốn lôi kéo, lấy lòng vị thái giám tâm phúc của Hoàng đế như ông đâu chứ? Nhưng mà những thứ đó đều vô nghĩa. Tiền tài, châu báu hay lời ngon tiếng ngọt, thậm chí còn giúp ông nhận nghĩa tử, không thấy buồn cười sao? Ông mà thiếu những thứ này ư?

Nếu như ông thật sự thiếu những thứ đó, vậy thì ông cũng không còn là tâm phúc của Hoàng thượng nữa. Trong thế giới của ông, chỉ có Hoàng đế mới là quan trọng nhất.

Con đường duy nhất để lấy lòng ông, chính là đối xử với Hoàng đế thật tốt. Trần Hỉ nhớ kỹ Quý phi nương nương đã đối xử tốt với Hoàng đế thế nào, bất luận là liều chết hầu bệnh, hay là quan tâm chăm sóc trong nhiều năm qua, thì tất cả đều khiến cho Trần Hỉ cảm động. Đây là lý do duy nhất mà ông luôn yêu quý và tôn kính Quý phi.

Ngoài cung, Vương phủ.

Bây giờ trong kinh thành đang động thổ xây dựng hai tòa Vương phủ, tất nhiên là phủ đệ của Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử sau khi xuất cung. Phủ đệ này đã xây được hai năm, hiện tại đã hoàn công, chỉ còn chút vấn đề về trang trí, vì thế mà Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử thường xuyên đến đây để thị sát.

"Tứ ca, lâu ngày không gặp." Ngũ Hoàng tử vẫn mang gương mặt than bất động như núi, chỉ là trong ánh mắt dường như ẩn chứa điều gì đó.

Tứ Hoàng tử thấy hấn thì sửng sốt một chút, sau đó gật gật đầu, nhẹ giọng nói: "Ngũ đệ, đúng lúc đệ cũng xuất cung sao? Phủ đệ của đệ đã quét tước xong chưa? Qua mấy ngày nữa thì chuyển vào rồi, không kỹ lưỡng thì không được."

"Thật khéo, không bằng nhân dịp này nói chuyện với Tứ ca một chút." Ngũ Hoàng tử nhìn Tứ Hoàng tử, ánh mắt trong suốt.

Tứ Hoàng tử đưa mắt nhìn Ngũ Hoàng tử một cái, trầm mặc gật gật đầu, hai người cùng nhau đi vào rừng đào trong phủ.

"Tứ ca thích hoa đào sao? Rừng đào này thật sự rất đẹp. Đúng rồi, đệ nghe nói Quý phi mẫu phi lại có thai đúng không? Chắc phụ hoàng vui mừng lắm."

Thanh âm Tứ Hoàng tử bình thản: "Ngũ đệ, trước giờ đệ luôn luôn kiệm lời, tích chữ như vàng, đệ muốn nói gì thì cứ nói đi, không cần phải vòng vo như vậy. Đệ không hợp với cách nói chuyện dài dòng này đâu."

Ngũ Hoàng tử cười cười, sau đó thu hồi lại ý cười, quay đầu nhìn Tứ Hoàng tử một cách nghiêm túc, giống như đang tìm kiếm điều gì đó, mở miệng nói: "Chúng ta là huynh đệ thân sinh, là huynh đệ ruột thịt cùng một mẫu thân!"

Tứ Hoàng tử dừng lại bước chân, đôi mắt nhìn xa xăm, nhẹ giọng nói: "Ngũ đệ, chúng ta là huynh đệ thân sinh, chúng ta đều là hài tử của phụ hoàng. Câu tiếp theo, đệ quên đi."

Ngũ Hoàng tử nhíu mày, cả người như bị công kích, tức giận nói: "Tứ ca, huynh cảm thấy có đệ đệ thân sinh như ta sẽ làm huynh hổ thẹn phải không? Có mẫu thân thấp kém sẽ bôi nhọ huynh đúng không? Có nhà ngoại ti tiện sẽ khiến huynh nhục nhã chứ gì?"

Tứ Hoàng tử nhìn thẳng vào mắt Ngũ Hoàng tử, chân thành nói: "Ngũ đệ, Tứ ca là vì muốn tốt cho đệ. Cứ xem như ngày đó không gặp nữ hài kia, sau này đệ cũng không cần làm gì, đặc biệt cách xa bọn họ một chút. Chuyện này đối với các người mà nói thì không có bất kỳ một điểm tốt nào cả."

Cuối cùng thì lớp mặt nạ lạnh lùng của Ngũ Hoàng tử cũng vỡ vụn, hốc mắt của nam nhân cao to cường tráng đã đỏ hoe, nhìn Tứ Hoàng tử với ánh mắt đầy bàng hoàng và cảm giác bị phản bội: "Bọn họ? Các người? Huynh gạt bỏ mình ra khỏi vòng liên kết này rồi sao? Huynh cũng chưa từng nghĩ sẽ quay về với vòng kiên kết này phải không?"

Tứ Hoàng tử bắt được cổ tay của Ngũ Hoàng tử, thấp giọng quát: "Ngũ đệ! Đệ đừng có khờ khạo như vậy nữa được không! Đệ cho rằng nữ nhân Phùng gia có quan hệ với Tô thị kia tới nói cho chúng ta biết chuyện này là vì muốn chúng ta nhận lại phần thân tình đã mất sao? Là vì muốn bù đắp cho chúng ta tình yêu thương của sinh mẫu mà chúng ta thiếu thốn hay sao? Không phải!"

Ánh mắt Tứ Hoàng tử tràn đầy sự lãnh đạm: "Bọn họ chỉ vì lợi ích, vì có hai vị ngoại tôn là Hoàng tử có thể mang lại lợi ích cho bọn họ mà thôi!"

Ngũ Hoàng tử quật cường ngẩng đầu lên: "Huynh dựa vào cái gì mà nói như vậy. Thực chất là do huynh khinh thường bọn họ mà thôi. Bọn họ

là tội thần, mặc dù bây giờ đã được phục chức, nhưng cũng chỉ là tiểu quan Lục phẩm, Thất phẩm, sao có thể lọt vào mắt xanh của Tứ huynh? So với ngoại thích thế gia Hoa thị của huynh, Tô thị kia có đáng là gì?"

Tứ Hoàng tử nắm chặt cổ tay của Ngũ Hoàng tử, nghiêng răng nói: "Đệ không phát hiện ra sao, đối tượng Phùng Viện Viện muốn nhắm đến, thật ra chỉ là đệ, không phải là ta. Đệ có biết vì sao không?"

Tứ Hoàng tử cười cười, lẫn trong hạnh phúc là sự chua xót: "Bởi vì ta quá hạnh phúc, ngay cả bọn họ cũng biết, căn bản bọn họ không có cách gì có thể đả động tới ta. Nhưng đệ thì khác."

"Ngay cả một chút hạnh phúc đệ cũng không có. Phụ hoàng không thương, sinh mẫu ban chết, dưỡng mẫu lạnh nhạt. Đệ luôn chờ mong tình thân, chờ mong một cứu cánh cho cuộc sống bi thương của đệ. Vì thế nên bọn họ đã tới giúp đệ giải thoát, cho đệ một nhánh cỏ cứu mạng!"

"Những lời kia, những chuyện xưa kia, đều là vây lấy đệ. Bọn họ đã tỉ mỉ tạo nên một giấc mộng đẹp cho đệ. Mà trong giấc mộng kia, nếu như Tô Cơ không chết, đệ sẽ thật sự rất hạnh phúc!"

Rốt cuộc nước mắt của Ngũ Hoàng tử cũng rơi xuống, bật cười haha, khoe miệng tràn đầy trào phúng: "Đúng vậy, bọn họ đã vẽ nên một giấc mộng hoàn mỹ cho ta. Nhưng mà, Tứ ca, vì sao huynh lại muốn đập tan giấc mộng của ta? Vì sao huynh không thể nằm mơ cùng ta? Vì sao huynh lại đối xử tốt với tiểu Bát như thế? Huynh yêu thương nó, chiều chuộng nó, dung túng nó, cùng nó cười, cùng nó nháo, cùng nó dệt nên mộng đẹp..."

Tứ Hoàng tử nhìn biểu tình vừa khao khát vừa thống khổ của Ngũ Hoàng tử, chính hắn cũng thấy đau lòng. Đây là huynh đệ thân sinh của hắn.

Thế sự vô thường, tạo hóa trêu người.

Tứ Hoàng tử ôm Ngũ Hoàng tử vào lòng. Tứ Hoàng tử gầy yếu, còn Ngũ Hoàng tử thì cường tráng, nên trông hình dáng hai người có chút kỳ quái. Thế nhưng phần tình cảm chất chứa trong cái ôm này thì không kỳ quái chút nào, hơn nữa còn vô cùng ấm áp.

"Ngũ đệ, Tứ ca vẫn luôn đối đãi với đệ như đệ đệ thân sinh. Tứ ca thật sự muốn tốt cho đệ, cách xa Tô thị một chút. Nếu phụ hoàng đã muốn chôn vùi chuyện kia, thì có nghĩa là không muốn để cho người khác biết, đặc biệt là đệ và ta."

"Huynh biết, đệ đã thu lưu nữ hài kia, nhưng mà thật sự không được. Đệ phải đuổi nàng ta đi, đừng có mềm lòng. Nếu không thì không chỉ hại đệ, mà còn hại đến nàng ta, lại càng hại đến Tô thị. Phụ hoàng, mẫu phi, Thục phi đều không tha thứ cho bọn họ. Luân lý đời này cũng không dung thứ cho bọn họ. Ta là nhi tử của Kỳ Quý phi, đệ là nhi tử của Ôn Quý tần, nhớ kỹ."

Ngũ Hoàng tử dựa đầu vào vai Tứ Hoàng tử, yên lặng rơi lệ, đây là khoảnh khắc hãn mềm yếu nhất trong cuộc đời này.

Có vài đạo lý, không phải là hãn không hiểu, chỉ là quá mức thống khổ mà thôi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 164 - Vui Buồn Không Giống Nhau

Edit: Xuân Tu viện.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Cuối cùng ý chỉ ấn định tú nữ cũng thông dong mà đến trong sự chờ đợi của mọi người.

Ý chỉ ấn định cũng có thứ tự, đầu tiên đương nhiên là phi tần của Hoàng đế, sau đó đến phi tần của Thái tử, kế tiếp là Hoàng tử, Thân vương, Quận vương và chỉ hôn cho nhà khác.

Bởi vì năm nay không có ai tiến vào hậu cung của Hoàng đế, cho nên sau buổi tuyển tú, ý chỉ đầu tiên sẽ là tứ hôn Thái tử phi.

Chu phủ.

Nhận được ý chỉ tứ hôn của Hoàng đế, suýt chút nữa thì Chu lão gia đã vui mừng đến phát khóc. Tuy trước đó gia tộc lão đã rất nỗ lực, Thái tử cũng ngầm ám chỉ với lão, nhưng ngày nào Hoàng đế chưa ban ý chỉ xuống thì ngày đó cõi lòng lão lại thấp thỏm không yên.

Bây giờ xem như có thể thở phào một hơi thật nhẹ nhõm rồi. Toàn bộ Chu phủ đều hỉ khí dương dương (hân hoan đặc ý), nữ nhi Chu thị đã trở thành Quan Âm trên bàn, khiến người ta chỉ có thể đứng từ xa mà ngắm nhìn.

Đương nhiên, bây giờ Chu lão gia chỉ mới nhận được tin tức về ý chỉ ban hôn. Việc tiếp chỉ chính thức cần phải dựa vào ngày lành tháng tốt. Đầu tiên là phụ thân của Thái tử phi đi ra phía trước cửa lớn, quỳ theo hướng Bắc, nghe tông thân Hoàng thất đức cao vọng trọng tuyên chỉ, sau đó ba quỳ chín lạy thì mới được xem như là đã kết thúc.

Bây giờ chỉ đang là giai đoạn ban hôn, thật ra vẫn có thể thay đổi ý định được, chẳng qua từ trước tới nay chưa có ai làm vậy mà thôi. Dù sao Hoàng đế miệng vàng lời ngọc, nói là phải làm, chuyện lật lọng rất khó xảy ra trong những trường hợp như thế này.

Những Trắc phi và Thứ phi của gia tộc khác đều lần lượt nhận được ý chỉ ban hôn. Gia thế của những người đó vốn không hiển hách cho lắm, nhưng để có thể làm thiếp cho Thái tử, thì bọn họ cần phải là đích nữ.

Vương phủ.

Tuy nữ nhi của Vương thị có tham gia tuyển tú, cũng đi tới cửa ải cuối cùng, nhưng trong ánh nhìn của tất cả mọi người, thì đây chỉ là nhờ vào Hoàng hậu và Thái tử khuấy chút nước, mạ chút vàng, để sau này mai mối có thêm một chút thể diện mà thôi.

Phụ thân Vương thị - Vương Hồi cũng không trông mong nữ nhi vô tài vô đức của mình có thể gả cho Hoàng tử. Nếu như nhận được túi thơm cũng coi như là may mắn lắm rồi, nhất định sẽ được tứ hôn. Nhưng lần này lại không có Thân vương hay Quận vương nào cần tứ hôn cả, vì thế cho dù nữ nhi có nổi trội đi nữa, thì cùng lắm là được ban hôn cho Công hầu Thế tử mà thôi. Đương nhiên khả năng lớn nhất vẫn là được ban hôn cho nhà bình thường, như vậy cũng có thể diện rồi.

Vương Hồi cũng không lo nữ nhi của mình sẽ phải làm Trắc. Dù sao nhà ông nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhưng mà nhìn xuống cũng chẳng ai bằng mình, cho nên chắc chắn không thể nào làm thiếp.

Đúng lúc này, một hạ nhân vội vàng chạy vào, hành lễ rồi nói: "Lão gia, có sứ giả đến tuyên chỉ!"

Sắc mặt Vương Hồi chợt thay đổi, những người khác trong nhà cũng trở nên sôi nổi. Phụ thân Vương Hồi – Vương Nhượng chống quải trượng lão đảo bước tới. Lão nhìn sắc mặt cứng đờ của nhi tử, mở miệng nói: "Lôi đình mưa móc đều là quân ân [1]."

[1] Lôi đình mưa móc đều là quân ân: Sấm chớp mưa móc đều là ơn vua.

Sắc mặt Vương Hồi vẫn khó coi như trước, cung kính đáp: "Sớm như vậy mà đã nhận được ý chỉ ban hôn, chắc là Hoàng tử. Chẳng lẽ nữ nhi nhà chúng ta phải làm Trắc sao?"

Vương Nhượng nheo mắt nhìn nhi tử, Vương Hồi biết phụ thân đang tức giận nên cũng không dám nói nữa, đành phải cung kính đỡ phụ thân ra cửa tiếp chỉ.

Vừa ra khỏi cửa đã trông thấy Trung quan tuyên chỉ, Vương Nhượng và Vương Hồi đều sửng sốt, sao lại là Trần Hỉ bên cạnh Hoàng đế vậy? Trong mắt hai người chợt xuất hiện ánh sáng thần kỳ, chẳng lẽ đúng là...

Trần Hỉ ra vẻ cười tủm tỉm, hơi khom người xuống giống như các thái giám khác, đợi sau khi mọi người quỳ xuống rồi, ông mới mở miệng nói: "Hoàng thượng có chỉ, phong nữ nhi Vương thị của Bí thư Thiếu giám Vương Hồi làm Tứ Hoàng tử phi."

Mọi người đều mừng rỡ quỳ xuống đất tạ ơn, đặc biệt là lão thái gia Vương Nhượng đã tràn trề nước mắt. Lão khấu đầu xong cũng không đứng dậy, miệng còn hô mãi hoàng ân mênh mông cuồn cuộn.

Trần Hỉ vẫn giữ vẻ mặt tươi cười ôn hòa như cũ, nói bằng giọng ấm áp: "Xin lão thái gia mau mau đứng dậy, đây chính là đại hỉ sự."

Vương Nhượng được đỡ dậy, vô cùng cung kính với Trần Hi, chấp tay nói: "Trần Trung quan là quý nhân bên cạnh Hoàng thượng, trước kia chắc chắn chúng ta không dám làm phiền công công, nhưng hôm nay quả là hi sự từ hoàng ân dào dạt, công công nhất định phải ở lại đây uống chén trà đây."

Trần Hi xua xua tay, cười nói: "Tạp gia còn phải hồi cung phục mệnh, không dám chậm trễ."

Vương Nhượng kéo tay Trần Hi không cho đi. Lão thái gia đã lớn tuổi như vậy rồi, nên Trần Hi cũng không nỡ từ chối, đành cười khổ nói: "Cũng được, ta uống chén trà hỉ này vậy."

Uống trà xong, cầm hầu bao hậu hĩnh rồi, Trần Hi liền hồi cung phục mệnh.

Tiền Trần Hi về, Vương Nhượng hiếm khi dặn dò tôn nữ một thôi một hồi như vậy, nữ nhi Vương thị đến giờ vẫn cảm thấy giống như một giấc mộng, vô cùng ảo diệu. Vương Nhượng sai người đưa Đại tiểu thư về, thay đổi toàn bộ gia nhân trong phòng nàng. Bây giờ viện mà nữ nhi Vương thị ở đã không còn là nơi mà ai cũng có thể bước vào nữa.

Sắc mặt Vương Hồi cũng trở nên hồng hào hẳn lên, hăng hái không thôi. Có thể kết tình thông gia với Hoàng thượng, là vinh quang lớn đến cỡ nào, đây là điều mà trước giờ ông cũng không dám nghĩ tới.

Vương Nhượng thì bình tĩnh hơn Vương Hồi, lão đang yên lặng ngồi trên ghế chờ đợi tin tức. Vương Hồi cảm thấy kỳ quái, bèn mở miệng hỏi: "Phụ thân đang đợi tin gì vậy?"

Đúng lúc này, một tên gia nhân vội vàng chạy vào, thở hổn hển, giọng nói đứt quãng: "Lão thái gia, nô tài nghe ngóng được rồi, sau phủ chúng ta là Tề phủ và Hứa phủ nhận được ý chỉ, nữ nhi Tề thị, Hứa thị đều làm Trắc phi!"

Vương Nhượng neho neho mắt, có vẻ cực kỳ kinh ngạc, nhỏ giọng nói: "Đều quá kỳ lạ... Nữ nhi Tề thị có dòng dõi rất cao, điều này không bình thường. Nữ nhi của Hứa thị thuộc dòng dõi hơi thấp một chút, cũng không bình thường nốt."

Rốt cuộc Vương Hồi vẫn không sắc bén bằng phụ thân mình, lúc này ông mới phản ứng lại, nhìn phụ thân rồi nói: "Phải phải, đúng là nên nghe ngóng về Trắc phi một chút. Có điều chuyện này thật sự quá kỳ lạ, tâm tư của Thánh thượng quả là khó đoán."

Vương Nhượng là lão già đã thành tinh, suy nghĩ trong chốc lát rồi cười nói: "Con cũng đừng quản, cứ lo hôn sự của nữ nhi cho thật tốt đi. Gần đây ta lại muốn ở nhà chờ đợi hơn, cẩn thận một chút cũng tốt. Chòm râu rối nùi này của con cũng nên được dưỡng lại, đến lúc đó ra cửa lớn tiếp chỉ, thì trông sẽ đẹp hơn!"

Vương Hồi nghe phụ thân răn dạy thì cúi đầu đáp ứng. Ông biết mình thừa sự trung hậu nhưng không đủ tùy cơ ứng biến, vì thế ông đành ngoan ngoãn nghe lời, không thể rước thêm phiền toái cho phụ thân.

Khác hoàn toàn với Vương phủ hỉ khí dương dương, trời giáng vận may, đó là Tề phủ.

Trong nháy mắt nhận được ý chỉ, cả người Tề lão gia và lão thái gia đều ngây ngốc. Trắc phi ư? Sao có thể là Trắc phi? Tại sao lại là Trắc phi kia chứ?

Lão thái gia Tề Kinh giữ chức vụ cao nhiều năm. Tông Nhất phẩm Xu Mật sứ của Xu Mật viện cũng không phải là chức dễ làm, lão cũng đã luyện thành bản lĩnh dưỡng khí [2] rồi. Tuy lão giật mình khó hiểu, trong lòng chảy máu nhưng mà lão vẫn nhanh chóng dập đầu, cung kính đáp: "Thần xin tạ chủ long ân!"

[2] Bản lĩnh dưỡng khí: Ý nói bản lĩnh không để lộ vui buồn hờn giận, dù gặp tình huống thế nào cũng giữ vẻ tâm bình khí hòa ở ngoài mặt.

Người tới truyền chỉ là một lão thái giám của Kiến Chương cung, bình đạm nói: "Tạp gia còn phải hồi cung phục mệnh nên đi trước một bước."

Tề Kinh vội vàng lồm cồm bò dậy, đuổi tới trước mặt lão thái giám, đưa cho lão ta một túi ngân lượng rồi nói: "Công công vất vả rồi."

Lão thái giám hừ một tiếng, nhận lấy túi ngân lượng rồi xoay người rời đi.

Cả người nữ nhi Tề thị rơi vào trạng thái mê mẩn. Nàng vẫn luôn kiêu ngạo, có năm mơ nàng cũng không thể ngờ rằng bây giờ mình lại gặp phải tình cảnh như thế. Việc này không chỉ có nàng phải chịu uất ức khi làm trắc thất, mà còn khiến cho toàn bộ gia tộc của nàng phải hổ thẹn.

Cũng giống như Hoa Thường thuộc Hoa thị phải nhập cung làm Phi, nhưng ít nhất Hoa Thường còn được gả cho Hoàng đế. Còn nữ nhi Tề thị vậy mà lại chỉ là Trắc phi của Hoàng tử, khác nhau một trời một vực.

Về tới chính phòng, Tề Kinh bất ngờ đóng cửa đuổi hết mọi người đi, chỉ để lại nữ tử, nữ tức và Tề Bích Quân.

Đôi mắt Tề Bích Quân vẫn còn đang rung rung vì uất ức, thì bỗng nhiên nàng thấy choáng váng, kích động há hốc miệng. Đầu tóc nàng đều bị nghiêng lệch, trâm vòng lộn xộn hết cả lên. Chỉ trong nháy mắt, Tề Bích Quân cảm thấy mặt mình bị sưng vù, ngậy ngốc cả người. Nàng vội ôm lấy má trái, vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy chính phụ thân mình ra tay!

Dưới cơn thịnh nộ, Tề Phụ xuống tay không hề nhẹ chút nào. Một tát này giáng xuống vô cùng chân thật.

"Rốt cuộc người đã làm gì ở trong cung?! Nếu không phải người kiêu căng ngạo mạn, hơn thua với người, thì sao Thánh thượng lại làm nhục Tề thị như thế?! Người! Đồ nghịch nữ nhà người!" Tề Phụ thật sự bi phần (đau buồn phần nộ) đến cực điểm!

Với gia thế bọn họ mà nói, sao có thể làm Trắc được? Cho dù nữ nhi có biểu hiện không tốt, cùng lắm thì cũng chỉ ban hoa rồi về, tự mình tìm mối hôn sự thôi. Nếu không phải phẩm hạnh của nữ nhi có vấn đề, khiến cho Hoàng thất không thể nào nhẫn nhịn được, nên mới làm cho Tề gia nhục nhã như vậy."

Tề Kinh hung hăng gõ quai trượng xuống đất, nhìn Tề Phụ rồi nói: "Ai cho phép người ra tay?!"

Tề Bích Quân ôm mặt rơi lệ, không dám phản kháng phụ thân mà mình luôn sợ hãi, nghe thấy lời của tổ phụ, cuối cùng trong lòng nàng cũng dễ chịu đôi chút.

Sắc mặt Tề Kinh lạnh lẽo u ám, mở miệng nói: "Còn chưa biết chính xác khi nào Trắc phi sẽ vào cửa, nếu đến lúc đó dấu vết trên mặt Bích Quân chưa tiêu tan, người phải ăn nói thế nào hả? Bất mãn với ý chỉ của Hoàng thượng sao?"

Tề Bích Quân nghe vậy, trong lòng lại càng thêm lạnh lẽo. Đánh ta không quan trọng, quan trọng nhất là không để lại dấu vết, đúng không?

Tề Phụ cúi đầu, vẻ mặt chua xót nhận sai: "Vâng, phụ thân, là nhi tử suy xét không chu toàn, nhưng nhi tử thật sự... quá tức giận!"

Tề Kinh quay đầu nhìn Tề Bích Quân đã khóc đến rồi tình rồi mù, cất giọng bình tĩnh: "Bích Quân, chính chúng ta đã cưỡng chiều làm hư con. Con nói thật cho tổ phụ biết, rốt cuộc con đã làm gì ở trong cung, có gì nói đó."

Mất đi thánh sủng là chuyện cực kỳ đáng sợ, nhất là người ở địa vị cao lại càng phải gánh vác hiểm nguy, mà cách duy nhất để thu hẹp sự nguy hiểm chính là thánh sủng. Đối với Tề Kinh mà nói, tôn nữ làm Trắc cũng không phải là kết quả không thể chấp nhận được. Điều quan trọng lúc này là lão cần phải phán đoán xem Thánh thượng chỉ là chán ghét tôn nữ hay là đằng sau đó còn có dính dáng đến Tề thị.

Thượng Dương cung.

Đương nhiên Hoa Thường đã sớm biết người được chọn làm Chính phi, Trắc phi của tiểu Tứ, trên cơ bản nàng đều rất hài lòng. Hoàng đế phái Trần Hỉ đi điều tra tính cách của mấy nữ hài ấy, chắc chắn đã có căn cứ nền tảng, chứ không phải nghe người ta nói cái gì mà ôn nhu nhã nhặn trầm tĩnh, chỉ là mấy từ khen quá lên mà thôi.

Kết thông gia với Vương thị cũng không có chỗ nào xấu, bởi vì Vương thị là vọng tộc tiếng tăm lừng lẫy. Trong thời đại này, quan hệ tông tộc rất mạnh mẽ, vì thế mối liên hệ cũng vô cùng mật thiết. Nhưng mà nhánh phụ thì khác tông khác hệ, cho nên không được lớn mạnh như nhánh chính. Hơn nữa Hoa Thường còn mơ hồ đoán được một chút ý đồ của Hoàng thượng.

Về phần Trắc phi, Hoa Thường cười cười, bà bà (mẹ chồng) muốn làm khó nhi tức (con dâu) không phải quá dễ dàng hay sao? Huống hồ, Tề thị còn chẳng phải là nhi tức chính thống. Với chỉ số thông minh của Hoa Thường thì nàng có thể làm tới mức thiên y vô phùng, khiến người khác phải tấm tắc khen ngợi, cho nên mấy việc như gây khó dễ kia với nàng mà nói thì chỉ như búng ngón tay mà thôi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 165 - Hữu An

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Ý chỉ tứ hôn đã được ban xuống, rốt cuộc kỳ tuyển tú kéo dài này cũng đã hạ màn. Mặc dù có vài nhà vui vẻ, vài nhà buồn rầu, nhưng nhiều nhất vẫn là chuyện náo nhiệt và các tin đồn xung quanh.

Hoàng thái tử muốn cưới Thái tử phi, Chu thị trở thành người chiến thắng cuối cùng. Trong ánh mắt ghen tỵ và hâm mộ của mọi người, đây là tiết tấu bắt đầu của một đời ngoại thích mới.

Mà Tứ Hoàng tử lại càng thần kỳ hơn. Chính phi là Vương thị, Trắc phi là Tề thị, điều này làm cho mọi người có vô số suy đoán. Thiện ý, ác ý đều có. Nếu như thời đại này có cổ phiếu thì những nhà tài chính chắc chắn sẽ phát hiện rằng cổ phiếu của Vương thị đã chạm nóc. Còn cổ phiếu của Tề thị thì tràn khắp giang sơn tổ quốc đại lục! Thậm chí cổ phiếu của Tứ Hoàng tử chưa lên sàn mà đã được chú ý mãnh liệt rồi, dù vẫn còn chưa chắc chắn tương lai của nó tăng lên hay rút xuống.

Ngũ Hoàng tử thì không giống với dự liệu của mọi người, chính phi của hắn là Trịnh thị. Trịnh thị trở thành Hoàng tử phi thì mọi người cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, ít ra Trịnh thị cũng có thực lực. Thậm chí lời đồn đãi về Ngũ Hoàng tử không được sung ái cũng giảm đi rất nhiều. Nhìn mỗi hôn sự này thì Trịnh thị vẫn là thê tộc có hậu thuẫn vững chắc, suy cho cùng thì Hoàng đế vẫn còn nhớ tới người nhi tử này. Dù sao cũng là thân

nhi tử, bất luận trước đây không được sủng ái ra sao đi nữa thì Ngũ Hoàng tử cũng phải hơn người ngoài.

Khi Hoàng đế chọn Trịnh thị cho Ngũ Hoàng tử, thật ra hẳn cảm thấy hai đứa nhỏ này rất có duyên. Bởi vì tra chuyện của Tề thị nên biết được việc Trịnh thị bị Tề thị hãm hại, vừa khéo lại có mối liên kết với Ngũ Hoàng tử. Hoàng đế cảm thấy có lẽ đúng là duyên phận trời định, nên chỉ thuận tay gả Trịnh thị cho Ngũ Hoàng tử.

Thậm chí người ngoài suy đoán, cái gì mà thể lực thể tộc vững mạnh, an bài trong quân, hậu thuẫn các loại đều không nằm trong phạm vi cân nhắc của Hoàng đế. Bởi vì cách nghĩ của Hoàng đế rất đơn giản, hẳn không cần phải chọn lựa "quý nữ" cho nhi tử của mình. Bởi vì cho dù có cao quý thế nào đi chăng nữa thì cũng không tôn quý bằng nhi tử của hẳn. Tại sao nhi tử của hẳn phải dựa vào người khác chứ? Bất kỳ người nào cũng không có tư cách làm hậu thuẫn cho nhi tử của hẳn, hậu thuẫn cho nhi tử hẳn chỉ có mỗi mình hẳn.

Chẳng qua lúc này Hoàng đế đang phiền não một chuyện khác. Ba nhi tử đều không còn nhỏ, nên hôn sự cũng không thể kéo dài thêm nữa. Nhưng dù sao cũng phải lần lượt từng người, vì thế thời gian tương đối gấp, ngày tốt được chọn cũng khá là gần. Hoàng đế vốn định rằng trước khi tiểu Tứ và tiểu Ngũ thành hôn sẽ phong Vương, đến lúc đó nghi thức hôn lễ sẽ long trọng hơn, tổ chức cũng sẽ đẹp mắt hơn. Thế nhưng người của Thái tử lại cất lực phản đối, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Khoảng cách giữa thời gian thành hôn của Thái tử và hai vị Hoàng tử quá ngắn, nếu như Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử được phong Vương trước khi thành hôn thì nhất định sẽ đụng phải đại hôn của Thái tử. Đại hôn của Thái tử và phong Vương cho Hoàng tử đều không phải là chuyện nhỏ, đến lúc đó, Lễ bộ sẽ bận tối tăm mặt mũi. Hơn nữa, đại hôn của Thái tử vốn là chuyện khắp nơi ăn mừng, nếu kết hợp thêm chuyện phong Vương của hai Hoàng tử, vậy thì sẽ không hợp với lễ nghi.

Lý do của phía Thái tử đưa ra quả thật là vô cùng toàn vẹn. Nên biết chỉ có đại hôn của Hoàng đế và Thái tử mới được dùng từ "đại hôn" để hình dung, lễ nghi mà Lễ bộ lập ra cũng gọi là "nghỉ thức đại hôn". Trừ quân cũng là Quân, mà Hoàng tử phong Vương chỉ là thần. Quân đại hôn mà người lại tiến hành phong Vương, vậy người còn muốn làm không?

Thượng Dương cung.

Tâm tình Hoàng đế không tốt thì hẳn sẽ tới chỗ của Hoa Thường ngồi một chút, không chỉ bởi vì ở bên cạnh Hoa Thường khiến cho hẳn cảm thấy an yên thoải mái, mà còn là tới thăm tiểu Hoàng tử chưa ra đời của hẳn. Đúng vậy, Hoàng đế kiên định cho rằng đây là nhi tử.

Bây giờ Hoa Thường thư thái hơn rất nhiều, bởi vì nàng nghe nói tính tình của con dâu rất tốt. Tuy hiện giờ không thể triệu vào nhìn một chút nhưng nàng vẫn rất yên tâm. Tâm tình tốt nên tất nhiên thân thể cũng tốt hơn. Thế giới bên ngoài rối loạn ra sao nàng không cần biết, thoải mái một chút thì cuộc sống sẽ thư thái hơn, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn nhiều.

"Hoàng thượng phiền lòng gì vậy? Là hôn sự của tiểu Tứ và tiểu Ngũ sao? Thật ra thì không phong Vương cũng chẳng có gì đáng ngại. Quy cách hôn lễ của Hoàng tử cũng không nhỏ, nếu làm quá long trọng thì rất phô trương lãng phí, không đáng đâu." Hoa Thường nhẹ nhàng đảm bảo vai Hoàng đế, lời nói vô cùng xuôi tai.

Hoàng đế nghe vậy dĩ nhiên là rất vui mừng, gần đây hẳn nhận ra Thái tử càng ngày càng không hợp tâm ý của hẳn nữa. Người làm Hoàng đế như hẳn hết sức bảo vệ địa vị, quyền uy và tôn quý của Thái tử, thứ gì của Thái tử cũng khác biệt so với những Hoàng tử còn lại.

Nhưng có lẽ chính vì làm như vậy nên mới khiến cho Thái tử càng trở nên cao ngạo tự mãn. Không chỉ người khác thấy hẳn hơn người một bậc, mà hẳn cũng cảm thấy như vậy. Cho dù đây chính là sự thật, nhưng mà

người cũng không thể biểu hiện ra bên ngoài! Cổ nhân đã dạy cái gì, là phẩm đức! Phải khiêm tốn, phải rộng lượng với người khác, nghiêm khắc với bản thân mình.

Cho dù tôn quý như Hoàng đế, thì hãn cũng hết sức hà khắc với bản thân. Cho dù khi xưa Kính vương mưu hại hãn, khiến hãn bị lao phổi, hãn cũng yên lặng mà cắn răng nuốt máu xuống bụng.

Chuyện trả thù lớn nhất mà hãn làm chính là đem Thế tử Trần Cát vào cung, đánh chiêu bài nhân hậu. Tại sao? Chẳng lẽ hãn không hận sao? Chẳng lẽ một Hoàng đế hiền hách như hãn còn chưa đủ tôn quý hay sao?

Đều không phải, chỉ là vì danh tiếng mà thôi. Nếu người khác biết người bị oan ức như vậy, thì có thể trút giận cho người, lên tiếng vì người, nhưng mà chính người thì không thể làm như thế, đặc biệt là càng không thể xem như lẽ thường mà hành động như thế.

Thái tử vì đại hôn của mình mà muốn hoãn lại thời gian phong Vương của đệ đệ, khiến cho hôn lễ của đệ đệ không lớn cũng không đẹp. Điều này làm cho Hoàng đế thấy Thái tử vô cùng ngu ngốc!

Dựa theo lễ pháp, chuyện này dĩ nhiên là không sai, thế nhưng vì sao người lại tự mình đứng ra nói? Tại sao lại để cho thần tử thân cận của người đứng ra nói? Để cho quan viên Lễ bộ không có chút liên quan nào nói không được sao?

Hơn nữa, khi người khác đứng ra nói, người phải biết trước tiên nên phản đối mới đúng chứ! Như vậy mới có thể thể hiện rằng người là một người Trữ quân và là một người huynh nhân hậu rộng lượng. Thế nhưng Thái tử không làm được một điều nào cả. Từ nhỏ Thái tử đã không thân cận với các huynh đệ, khi trưởng thành còn bất hòa với ấu tử tiểu Bát, không ra dáng vẻ của một ca ca. Bây giờ Thái tử còn có tâm tư sâu thẳm, từ tuyến

chọn Thái tử phi đến thái độ đối với huynh đệ, đều khiến Hoàng đế cảm thấy mất khống chế.

Không có minh quân nào mà không có ý chí khống chế mạnh mẽ. Thái tử cũng nằm trong phạm vi muốn khống chế của Hoàng đế, nhất là khi tuổi tác Hoàng đế càng ngày càng lớn, nên ý chí muốn khống chế càng lúc càng mạnh.

Bây giờ mâu thuẫn giữa Hoàng đế và Thái tử đã dần dần xuất hiện. Đương nhiên trước mắt chỉ là Hoàng đế đơn phương bất mãn với Thái tử. Có điều loại bất mãn này cũng không làm dao động địa vị của Thái tử trong lòng Hoàng đế, chỉ là Hoàng đế có suy nghĩ là phải kiên định dạy dỗ Thái tử cho tốt mà thôi.

Ở thời đại mà trưởng tử kế vị là điều thiên kinh địa nghĩa, thì bất kỳ một phụ thân nào, bao gồm cả Hoàng đế, đều sẽ không dễ dàng dao động địa vị của trưởng tử kế vị trong lòng mình. Hoàng đế là người xem trọng thanh danh, mặc dù có vài ba lần thất vọng về Thái tử, nhưng mà cho tới hiện tại thì hẳn cũng không hề có ý nghĩ sẽ phế Thái tử.

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay Hoa Thường, mở miệng nói: "Thái tử còn quá trẻ nên không hiểu chuyện, có lẽ sau khi thành hôn, có hài tử rồi thì Thái tử sẽ tốt hơn. Lần này để cho tiểu Tứ chịu ấm ức rồi, chuyện phong Vương phải hoãn lại một chút."

Cho dù Hoàng đế không thích cách làm của Thái tử đến đâu, thế nhưng hẳn cũng không ngại mà bảo vệ địa vị và quyền uy của Thái tử. Nếu Thái tử đã đề xuất ý kiến, mà hẳn còn phản đối, nói không chừng sẽ gây nên một trận sóng to gió lớn.

Hoa Thường cười ôn nhu, lên tiếng nói: "Thái tử điện hạ cũng không sai, huống chi, trong thâm tâm thần thiếp còn hi vọng giữ tiểu Tứ ở lại lâu

hơn một chút. Mới chớp mắt mà hài tử đều lớn hết cả rồi, sắp phải thành gia lập nghiệp, thần thiếp có chút không nở."

Ai mà không biết nói lời ngon ngọt đâu chứ? Huống chi Hoa Thường thật sự không tức giận. Chuyện này đối với tiểu Tứ mà nói, hầu như không có ảnh hưởng gì đáng kể. Bởi vì bây giờ không phong Vương thì sau này cũng phải phong Vương, chỉ là tốn thêm vài tháng hay cùng lắm là một năm mà thôi, không có gì đáng ngại. Thế nhưng đối với Thái tử mà nói, thì đây là hành động đánh mất thánh tâm.

Hoa Thường không có suy nghĩ muốn đoạt đích, thế nhưng tạo thêm chút cản trở trên con đường tiến về phía trước của Thái tử thì nàng vẫn có thể làm được.

Hoàng đế cười cười nói: "Vương phủ ở ngoài cung đã xây xong rồi, lúc nào cũng có thể vào chuyển vào ở. Trẫm đã cho người chọn ngày tốt, không lâu nữa thì tiểu Tứ phải dọn ra cung ở phủ đệ của mình rồi, trẫm cũng có chút không nở. Nhưng mà hài tử đã lớn tuổi, chung quy thì cũng phải rời tổ thôi."

Hoa Thường cúi đầu có chút thương cảm, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp đột nhiên nghĩ tới Thế tử, Cát nhi xuất cung rồi thì khó mà gặp được. Thăng bé không phải là Hoàng tử, nên ra vào cung lại càng khó khăn. Ngoại trừ lễ tết ra thì bình thường thần thiếp cũng không gặp được nó."

Hoàng đế trấn an, vỗ nhẹ nhàng lên lưng Hoa Thường, ôm Hoa Thường vào lòng, an ủi nói: "Dù sao Cát nhi cũng đã trưởng thành, Thái hậu từ lâu cũng không còn nữa, cho nên nó muốn vào hậu cung thì khá là khó khăn. Nhưng mà trẫm đã đặc biệt ân chuẩn cho nó mấy ngày nữa đến thăm nàng rồi, nàng thấy thế nào?"

Hoa Thường kinh ngạc, vui mừng ngẩng đầu lên nói: "Thật sao? Thần thiếp cũng đã lâu không gặp Cát nhi."

Hoàng đế nhìn vẻ mặt vui mừng của Hoa Thường, bản thân hẳn cũng cảm thấy vui vẻ. Chẳng trách hôn quân nguyện ý vì muốn thấy được nụ cười của mỹ nhân mà đốt lửa báo động. Loại cảm giác thỏa mãn nàng và thỏa mãn bản thân mình hoàn toàn không giống nhau, đây là cảm giác tràn đầy hạnh phúc và thành tựu.

Hoàng đế cười gật đầu: "Trăm miệng vàng lời ngọc, nhất ngôn cửu đỉnh."

Hoa Thường khẽ rũ mi mắt xuống, cong khoé miệng lên nở nụ cười, vừa ôn nhu vừa mang theo mấy phần thẹn thùng, nhẹ giọng nói: "Tạ Hoàng thượng, người thật tốt."

Hoàng đế nhìn dung mạo nhu mỳ của Hoa Thường mà ngẩn người. Trước kia nàng luôn cảm động rồi khước từ, vẻ mặt vĩnh viễn mang theo mấy phần khoan hòa và thanh thản. Còn loại dáng vẻ vui mừng xấu hổ này, trong ấn tượng của hắn, hầu như rất ít thấy.

Hoàng đế đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má Hoa Thường, vẫn mềm mại mịn màng như trước. Thời gian ơi thời gian, ngay cả người cũng yêu nữ nhân này hay sao?

Hoa Thường có chút xấu hổ tránh mặt đi, Hoàng đế bỏ tay xuống, cười nói: "Được rồi, không đùa nữa. Đúng rồi, trăm có chọn cho tiểu Tứ vài phong hào, nàng xem thử cái nào tốt hơn?"

Hoàng đế đi tới trước bàn, nhắc bút viết xuống mấy chữ trên giấy Tuyên Thành: Hoài An vương, Hữu An vương, Phụng Hiếu vương.

Hoa Thường cũng dời bước, uyển chuyển đi tới bên cạnh Hoàng đế, rũ mắt nhìn chữ viết trên giấy, sau đó cười nói: "Đều rất tốt, Hoài An quý trọng, Phụng Hiếu lộ rõ phẩm tính, nhưng mà thần thiếp lại thích Hữu An hơn. Thần thiếp không yêu cầu cao về tiểu Tứ, chỉ hi vọng thẳng bé bình an

thuận lợi. Hữu An, Hữu An, phù hộ bình an, đây chẳng phải là tấm lòng của phụ mẫu trong thiên hạ sao?"

Sắc mặt của Hoàng đế cũng trở nên nhu hoà hơn, nhìn đáng vẻ Hoa Thường tràn đầy tình yêu thương của một người làm mẹ, trong lòng hẳn mềm mại hẳn đi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 166 - Khai Phủ

Tuy đại hôn của Thái tử là việc vô cùng long trọng, nhưng cũng không liên quan gì nhiều đến Hoa Thường, chỉ là một lần náo nhiệt trong cung mà thôi. Nhưng Hoàng hậu thì lại cực kỳ rầu rĩ. Còn các cung phi, ai bận việc này, làm gì có thời gian mà để ý đến Hoàng hậu?

Đặc biệt lúc này Hoa Thường đang bận bịu vì tiểu Tứ đổi chỗ ở. Tiểu Tứ đã dọn ra khỏi cung vào ở trong vương phủ, nhưng mà Thái tử đại hôn, thân làm đệ đệ như hân đương nhiên là phải bận đến tối tăm mặt mũi, vì vậy hân không có thời gian bố trí và trang bày trong vương phủ của mình.

Tất nhiên Hoa Thường sẽ hỗ trợ cho nhi tử của mình. Vật phẩm tích góp bấy lâu trong kho phòng đều bị Hoa Thường mang ra hết: da, vải vóc, đồ trang sức, trâm cài vòng tay, ngọc ngà châu báu, văn phòng tứ bảo...

Trong hậu cung, Hoa Thường chỉ đứng dưới Hoàng hậu, lại là sủng phi trên đầu quả tim của Hoàng đế, cho nên của cải của nàng vô cùng phong phú, so với Hoàng hậu thì nàng cũng chẳng thiếu thứ gì. Trừ giới hạn của phẩm cấp nên một số món không thể dùng công khai ra, thì phần lớn đều chỉ có hơn chứ không có kém, đương nhiên là sẽ có dư đồ để chọn cho tiểu Tứ.

Nhóm tiểu thái giám trong Thượng Dương cung sắp xếp lại từng món đồ trong kho phòng, viết ra một danh sách tỉ mỉ kĩ càng, phân loại rõ ràng rồi dâng lên Hoa Thường. Còn các cung nữ phụ trách chọn ra vật mẫu để Hoa Thường xem xét.

Vì thế hiện tại Hoa Thường thật sự bận đến mức không còn thời gian quan tâm đến những chuyện khác. Cũng không biết là vì Hoa Thường mang thai nên gốc ba năm, hay là do tiểu Tứ che giấu quá tốt, mà Hoa Thường không phát hiện ra tiểu Tứ có gì thay đổi khác thường, cho nên tất nhiên là nàng cũng không biết có người nhớ thương nhi tử mà nàng đã nuôi dưỡng suốt mười bảy năm qua.

Nửa đường trộm đào, đánh cắp hoa quả, bất kể là ai thì cũng đều muốn làm loại chuyện như thế này. Nhưng mà một khi thất bại, vậy thì không xong rồi. Không chỉ hủy đi thanh danh mà rất có thể còn "trộm gà không được, mà mất luôn cả nắm gạo."

Cốc Hương bưng một chiếc khay màu đỏ thắm, bên trên là các loại ngọc bội và hoa tai ngọc thạch, Hoa Thường chọn chọn lựa lựa, cười mở miệng nói: "Ngọc bội chạm khắc hình song hạc bằng ngọc Dương Chi này là dâng lên năm nay đúng không? Thủ công tinh xảo, kiểu dáng cũng mới, đưa cho tiểu Tứ đi. Đeo ngọc bội Long Vân, mặc dù tôn quý nhưng lại quá gây chú ý, người khác chỉ cần để ý một chút sẽ cho rằng tiểu Tứ là Hoàng tử phô trương."

Cốc Hương đặt khay trong tay xuống, để những món mà Hoa Thường chọn ra vào một cái khay trống màu vàng khác, sau đó cười nói: "Tứ Điện hạ vốn là Hoàng tử, đeo ngọc bội Long Vân thì sao lại phô trương?"

Hoa Thường mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Đương nhiên ở trong cung thì không tính là phô trương, nhưng nếu đã ra bên ngoài, thì lập tức sẽ bị chú ý. Trừ Thái tử ra, người xem còn có Hoàng tử nào công khai đeo Cửu Long bội không? Giống như sợ người khác không biết hân là Thái tử vậy."

Hiện tại trong điện đều là tâm phúc của Hoa Thường, cho nên nàng nói chuyện cũng không cần quá để ý.

Cốc Hương chọn ra một miếng ngọc thạch, mở miệng nói: "Miếng này là năm đó lúc nương nương mang thai Tứ Công chúa, Hoàng thượng đã ban thưởng noãn ngọc này. Bây giờ lấy tơ hồng khâu vào đeo trên cổ, nhất định sẽ rất đẹp, lại còn có lợi cho thân thể của Tứ Điện hạ."

Hoa Thường xem cẩn thận, lắc đầu nói: "Kiểu dáng có chút cũ, không hợp với tiểu Tứ, nhưng đây vẫn là đồ tốt, cứ đưa cho tiểu Tứ đi. Tiểu Tứ cũng sắp lấy thê tử, tích cóp kim khố một chút. Nếu không về sau có muốn tặng lễ vật cho ai cũng không có nhiều mà đưa, vậy thì sẽ rất xấu hổ."

Đương nhiên trong nhóm Hoàng tử cũng có người nghèo, tuy có phủ đệ riêng, nhưng những thứ bày trí trong phủ đều do Nội phủ cung cấp. Khi lập phủ thì Hoàng đế cũng sẽ xuất ra một phần ban thưởng, nhưng vấn đề là ngoại trừ bổng lộc thì các Hoàng tử không còn nghề nghiệp nào khác, mà bổng lộc so với chi tiêu hàng ngày thì kém rất xa.

Tuy hiện tại có một phần ban thưởng, nhưng là "miệng ăn núi lở."

Tất nhiên sau khi phong Vương thì sẽ tốt hơn, đất phong thực ấp có thể giúp người sống thoải mái dễ chịu hơn. Tuy nhiên từ tiền triều đã hình thành một thông lệ, khi Hoàng đế còn sống, thì các nhi tử sẽ không về đất phong. Sau khi tân hoàng đăng cơ, mới ban ân cho các huynh đệ, để cho bọn họ đi đến đất phong. Một mặt là để bọn họ đi khỏi hoàng thành, rời xa trung tâm chính trị. Mặt khác là giúp bọn họ làm giàu, thật ra sống ở quận thành thì thoải mái hơn ở thượng kinh nhiều.

Nhưng việc này cũng dẫn đến một điều xấu hổ, vì hiện tại người chưa phải là phiên vương. Nghĩa là trên danh nghĩa người là Vương gia, nhưng trước mắt người chưa thể có được đất phong thực ấp, thứ người lấy được chỉ có bổng lộc được phát theo phẩm cấp của người. Điều này đảm bảo cho người không bị đói, nhưng nếu muốn tiêu xài thoải mái, tùy ý ban thưởng đồ cho ai, thì người không làm được.

Nếu làm một Vương gia sống xa xỉ, một là dựa vào sự tiếp tế của mẫu phi, hai là dựa vào sự hiếu kính của nhà ngoại, ba là dựa vào cướp đoạt của người phía dưới.

Còn về phương diện tiền bạc thì thê tộc không thể giúp được gì. Bất kì nam nhân nào nếu dựa vào nhà mẹ đẻ của thê tử, thì sẽ chịu nhiều phê phán lên án của người đời. Nếu lấy tiền từ nhà mẹ đẻ của thê tử, thì lại càng thêm khó coi, thanh danh cũng có thể bị hủy hoại.

Đương nhiên Hoa Thường sẽ không để tiểu Tứ thiếu hụt về mặt tiền bạc, cho nên nàng chuẩn bị vật phẩm cho tiểu Tứ vô cùng dồi dào. Hơn nữa Hoàng đế cũng ngầm ban thưởng cho tiểu Tứ không ít, vì thế coi như của cải của tiểu Tứ không lo bị thiếu hụt.

"Quân tử vô cố, ngọc bất li thân [1]. Ngọc bội, ngọc trụ, các loại đồ trang trí bằng ngọc chuẩn bị cho tiểu Tứ nhiều một chút, chọn những món có kiểu dáng mới mẻ, đây đều là đồ từ mười năm trước, có chút cũ rồi." Yêu cầu của Hoa Thường vẫn luôn rất cao.

[1] Quân tử vô cố, ngọc bất li thân: ý nói người quân tử luôn mang theo ngọc bên mình, và thường ví bản thân mình với ngọc (tâm sáng như ngọc).

Cổ nhân vô cùng yêu thích ngọc bội không phải bởi vì ngọc quý, mà là bắt nguồn từ phẩm cách của ngọc. Đồ vật dùng cho Hoàng tử đã tốt thì sẽ càng muốn tốt hơn. Đương nhiên, nếu là đồ không hoàn mỹ, thì coi như là chuẩn bị cho nhóm Vương phi, Trắc phi và Thứ phi.

Cốc Hương cười nói: "Trong kho phòng còn rất nhiều, đến lúc đó nường nường dùng hoa mắt là tốt rồi."

Hoa Thường nghe vậy cũng cười: "Bốn cung ở trong thâm cung cũng không cần dùng nhiều như vậy. Tiểu Tứ thì lại khác, nó là Hoàng tử, lại

phải đi làm công vụ bên ngoài, đương nhiên trang phục cần phải hoàn chỉnh, tinh tế, tỉ mỉ một chút, không thể qua loa."

Cốc Hương sùng kính (sùng bái + kính trọng) nhìn nương nương nhà mình. Nàng là lão nhân trong Thượng Dương cung, người khác có thể không biết, nhưng nàng thì lại biết rất rõ, Tứ Hoàng tử vốn không phải là nhi tử thân sinh của nương nương, nhưng hiện giờ so với nhi tử thân sinh thì Tứ Hoàng tử có điểm nào khác biệt đâu. So sánh giữa Tứ Hoàng tử và Bát Hoàng tử, đương nhiên địa vị của Tứ Hoàng tử tôn quý hơn. Hơn nữa, Tứ Hoàng tử còn có quyền uy, bởi vì hắn sống trong cung lâu hơn.

Hơn nữa dù tính đến tương lai Hoàng thượng băng hà, người có tư cách đón nương nương về vương phủ phụng dưỡng tuổi già cũng là Tứ Hoàng tử, mà không phải là Bát Hoàng tử. Lớn nhỏ có thứ tự, chưa bao giờ chỉ là một câu nói suông.

Cốc Hương cảm thấy nàng không làm được như nương nương nhà mình. Nhi tử thân sinh bị nhi tử nhận nuôi dưỡng áp chế cả đời, thân làm mẫu phi, tất nhiên trong lòng sẽ không tránh khỏi có vài phần khó chịu. Nhưng nương nương thì lại chục năm như một, ai mà tin bọn họ không phải là thân mẫu tử đâu chứ?

Tấm lòng này, sự giáo dưỡng này, thật không hổ là nữ nhân xuất thân từ thế gia.

Cốc Hương không nghĩ nữa, cười cười mở miệng nói: "Thái tử cũng đã đại hôn, tiếp theo sẽ là hôn lễ của Tứ Điện hạ, chỉ là trước khi đại hôn, nên để trắc thất vào phủ. Hiện tại còn chưa định được ngày, nương nương có dự tính gì không?"

Hoa Thường nhượng mày cười nói: "Tuổi của Hứa thị nhỏ hơn, để nàng ấy vào cửa trước đi, còn Tề thị thì chờ mấy ngày sau. Về thời gian thì ngày tốt bình thường là được. Ngày tốt đại cát đại lợi năm nay đều bị Khâm

Thiên Giám chọn hết rồi, toàn là dùng cho Thái tử phi, Hoàng tử phi, sao có thể dư lại ngày tốt được?"

Cốc Hương cười đáp ứng, thuận tiện thắp một ngọn nến trong lòng cho Tề thị.

Nếu muốn hỏi về mối quan hệ trong gia đình, điều gì không dễ xử lý nhất? Từ xưa đến nay, chắc chắn đáp án luôn là: quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Tuy cổ đại có phân bậc thê thiếp, khác biệt giữa đích thứ, nhưng điều này không có nghĩa là quan hệ mẹ chồng nàng dâu sẽ đơn giản hơn, bởi vì càng phân ra như vậy thì sẽ càng khó khăn hơn. Giống như tiểu Tứ vậy, thê tử của hắn sẽ có tới hai người mẹ chồng. Một người là Hoàng hậu, đây là mẹ chồng danh chính ngôn thuận. Một người khác đương nhiên là mẫu thân của tiểu Tứ - Hoa Thường, đây là mẹ chồng chân chính. Nếu muốn còn có cả Tô thị, vậy thì càng thêm rắc rối.

Mẹ chồng trên danh nghĩa và mẹ chồng chân chính, chỉ cần có một người gây khó dễ cho người, thì chắc chắn ngày tháng sau này của người trôi qua không có gì tốt đẹp. Mà đôi khi quan hệ giữa hai người mẹ chồng này không tốt, vậy thì người sẽ càng mệt hơn. Làm con dâu trong tình cảnh như vậy thì cả hai bên đều không dễ hầu hạ.

Dựa theo lễ pháp, đương nhiên mẹ chồng danh chính ngôn thuận có địa vị tôn quý hơn, cho dù là ngày tết hay là ngày thọ thần, so với mẹ chồng chân chính thì quy cách lễ nghi đều cao hơn một bậc. Nhưng mà dựa theo thân sơ thì mẹ chồng chân chính có sức ảnh hưởng đến quan hệ trong gia đình nhiều hơn. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết vấn đề này có bao nhiêu là rắc rối.

Mà Tề thị còn không được xem là con dâu chân chính. Nàng ta chỉ là Trắc phi, cho nên mẹ chồng muốn chinh nàng ta thì không cần lý do. Hoa

Thường chỉ cần vươn đầu ngón tay út ra chọc chọc nàng ta, thì cũng có thể khiến cho nàng ta đau cả ngày.

Hữu An vương phủ.

Tứ Hoàng tử, không, hiện tại phải gọi là Hữu An vương mới đúng. Sau đại hôn của Thái tử, Hoàng đế lập tức phong Vương cho hai nhi tử, hôn lễ được lùi lại một khoảng thời gian. Suy cho cùng, Hoàng đế vẫn rất yêu nhi tử của mình. Hắn làm như vậy, vừa không tổn hại đến thể diện của Thái tử, vừa thỏa mãn tấm lòng của hắn về việc thành thân của nhi tử.

Phong hào của Tứ Hoàng tử là hai chữ "Hữu An", phong hào của Ngũ Hoàng tử là hai chữ "Phụng Hiếu". Bởi vì không cần đến đất phong, cho nên trước mắt đều không phân chia đất phong cho các Hoàng tử.

Bây giờ Tứ Hoàng tử đang đứng ở cửa, bất đắc dĩ nhìn nhóm thái giám chuyển từng rương từng rương đồ vật vào vương phủ, bên cạnh là Đại thái giám Lưu Quý Phúc của Thượng Dương cung đang đứng chỉ huy.

Làm Đại thái giám chưởng quản sự vụ lớn nhỏ trong Thượng Dương cung, Lưu Quý Phúc cũng xem như là người ngồi ở địa vị cao nhiều năm, hiện giờ ông cũng đã gần bảy mươi tuổi. Hoa Thường vẫn luôn hi vọng ông có thể trở về quê an dưỡng tuổi già, nhưng đều bị ông từ chối. Sáu tuổi ông đã tiến cung, sinh sống ở trong cung cũng đã hơn sáu mươi năm, quê nhà? Đã sớm không còn nằm trong trí nhớ của ông nữa rồi.

"Mấy ngày nay mẫu phi đều bận rộn vì những chuyện này ư? Nơi này của ta đâu cần nhiều đồ như vậy. Nội phủ cấp bạc an gia (bạc theo quy định để mua sắm đồ khi Hoàng tử, Công chúa mở phủ) còn không đủ để ta chi tiêu sao?" Tứ Hoàng tử nhìn Lưu Quý Phúc, bất đắc dĩ nói, nhưng trong lòng lại ngập tràn ấm áp.

Tuổi tác của Lưu Quý Phúc đã cao, vẫn cúi người trả lời: "Nương nương nói, hiện tại vương phủ vừa mới xong, khố phòng trống đến mức có

thể phi ngựa được, như vậy thì còn ra thể thống gì nữa. Hơn nữa Điện hạ người luôn luôn đơn giản, ở bên ngoài không có nường nường chuẩn bị hành trang cho người, chắc chắn người sẽ tùy ý sắp xếp, như vậy sao có thể xuất hành được?"

Tứ Hoàng tử ôn nhu kéo khóe miệng lên, trên khuôn mặt là hạnh phúc và phiền não. Thậm chí mẫu phi còn chuẩn bị cả Thái y. Lý Thái y sắp sửa cáo lão hồi hương cũng bị mẫu phi dùng điều kiện hấp dẫn để giữ lại ở thượng kinh, chỉ chờ bài trí vương phủ xong thì sẽ lập tức tiến vào ở, tùy thời đợi lệnh.

Tứ Hoàng tử nhìn nơi rộng lớn, trống trải bên ngoài cung này, bầu trời xanh thẳm, đột nhiên hẳn có chút tưởng niệm mẫu phi.

Nên làm gì bây giờ? Hiện tại mới chỉ là ngày thứ ba mà thôi.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 167 - Vào Cửa

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Nghi thức Tứ Hoàng tử Hữu An vương nạp Trắc phi cũng không long trọng lắm, vì Trắc phi vốn không có hôn lễ, chỉ có bày vài bàn tiệc rượu, mời một số huynh đệ liên khâm (anh em rể) và người bên nhà mẹ đẻ của Trắc phi đến tham dự là được.

Tân phòng cũng không được dán chữ hỉ, nến đỏ càng là hi vọng xa vời, treo lụa đỏ đã là vui mừng lắm rồi.

Hơn nữa, như thế này cũng xem như không tệ, quy tắc trong hoàng cung còn hà khắc hơn nhiều. Nhớ trước đây Hoa Thường vào cung, đừng nói là lụa đỏ, trong cung điện còn không được phép xuất hiện màu đỏ, quả thật là khắc nghiệt.

Vì sức khoẻ của Tứ Hoàng tử không tốt nên trong tiệc rượu hân cũng chỉ miễn cưỡng uống một chung rượu nhỏ với huynh đệ, một chung rượu với bàn của Hứa gia, còn lại thì hân chỉ hơi nhấp môi mà thôi.

Thái tử cũng tới nhưng thân phận của hân không tiện ở lại lâu, cho nên vừa đến đã đi, để lại các huynh đệ ngồi với nhau thật sự càng tự do náo nhiệt hơn.

Bát Hoàng tử cũng tham gia vào bữa tiệc. Tiểu Bát còn nhỏ tuổi, đến nơi nào là náo loạn nơi đó, cho nên mọi người cũng mặc kệ tiểu Bát. Tứ

Hoàng tử ôm chặt tiểu Bát, cười nói: "Không phải đệ nói đến chúc mừng Tứ ca à, mà sao Tứ ca chỉ thấy đệ chơi đùa âm ỉ không vậy?"

Bát Hoàng tử còn lén uống vài chén rượu, khuôn mặt đỏ hồng, cười làm nũng nói: "Tứ ca nay có tiểu tẩu tử rồi nên xuân phong đặc ý. Đệ đệ đây còn phải đợi thêm vài năm nữa mới được thành thân, nay tức cảnh sinh tình, không tránh khỏi sơ sót, hồ nháo với Tứ ca một chút cũng là điều dễ hiểu!"

Các huynh đệ đều bật cười, lão Đại giơ tay vò đầu của tiểu Bát, cười nói: "Tiểu Bát còn nhỏ như vậy đã muốn cưới thê tử rồi sao?"

Bát Hoàng tử ôm đầu, trừng to mắt, nghiêm túc nói: "Cưới vợ sinh con chính là niềm vui đời người, ai mà không muốn chứ?"

Một đứa trẻ mà lại đường hoàng nói những lời chỉ có người lớn mới nói như vậy càng khiến cho mọi người cảm thấy buồn cười hơn.

Lục Hoàng tử Trần Đồng chỉ lớn hơn Bát Hoàng tử một tuổi, bởi vì cũng được dưỡng dưới gối của Hoa Thường nên quan hệ với Tứ Hoàng tử, Bát Hoàng tử và các huynh đệ khác không tồi. Bây giờ tiểu Lục thấy tiểu Bát đang làm trò mất mặt, nó chỉ yên lặng ôm trán, không muốn nhìn ai.

Nhị Hoàng tử Trần Hữu kéo Lục Hoàng tử đi, cười nói: "Tiểu Lục, đệ lớn hơn tiểu Bát một tuổi, không phải đệ cũng nghĩ đến chuyện thành thân đó chứ?"

Lục Hoàng tử thở dài như ông cụ non, nghiêm nghị nói: "Các huynh đúng là chán ngắt, lấy đệ đệ ra làm trò cười mà không thấy mất mặt sao? Đệ còn thấy mất mặt thay cho các huynh đấy!"

Các huynh đệ lại được một trận cười to. Tiểu Lục, tiểu Bát chính là một cặp báu vật hiếm thấy. Một người thì như ông cụ non nhưng thật ra lại vô cùng ngốc nghếch, còn người kia thì vô pháp vô thiên nhưng lại rất ngây

thơ thẳng thắn, ở cùng một chỗ không biết đã gây ra bao nhiêu trò cười cho mọi người nữa.

Các huynh đệ cùng tụ họp lại với nhau là một chuyện rất khó. Mặc dù mọi người không thiếu hỉ sự nhưng hỉ sự của Chính phi thì quá lớn, ai cũng bận bịu, làm gì có thời gian huynh đệ kết nghĩa cùng tụ họp lại một chỗ để tán gẫu. Nói không chừng, chỉ cần hơi thân cận một chút đã bị triều thần tóm được làm nhược điểm. Còn hỉ sự của Trắc phi thì quá nhỏ, các huynh đệ không thể tập hợp đầy đủ, đặc biệt là những huynh đệ nhỏ tuổi còn đang sống trong cung sẽ không được ra ngoài.

Lần này tiểu Lục và tiểu Bát có thể đi được, một là do lão Tứ lần đầu tiên nạp Trắc phi, hai là lão Tứ là thân ca ca của bọn chúng nên mới cố ý cầu xin phụ hoàng và mẫu phi, được sự cho phép mới xuất cung.

Có điều ngày hôm nay cũng không đầy đủ huynh đệ. Không nói đến Thái tử đã rời khỏi bữa tiệc từ sớm, Thất Hoàng tử Trần Xương, Cửu Hoàng tử Trần Yển cũng không đến. Dù sao thì bọn chúng cũng còn quá nhỏ, lại không thân thiết lắm, cho nên Tứ Hoàng tử nạp Trắc phi cũng không tiện sai người mời đến.

Các Hoàng tử phía sau Ngũ Hoàng tử có sự chênh lệch lớn về tuổi tác. Ngũ Hoàng tử mười bảy tuổi so với Lục Hoàng tử mười hai tuổi cũng không phải là khoảng cách nhỏ.

Ngũ Hoàng tử Trần Tín quay đầu nhìn Tứ Hoàng tử, lên tiếng nói: "Ba ngày nữa Tứ ca còn phải tổ chức một tiệc rượu lớn nữa đúng không?"

Tứ Hoàng tử gật gật đầu, cười nói: "Đúng vậy, hai Trắc phi mà. Dù sao ngày thành thân đã định vào ngày mười sáu cuối tháng, còn một khoảng thời gian nữa. Sao vậy, Ngũ đệ sốt ruột rồi à?"

Tứ Hoàng tử là ca ca, ca ca chưa tổ chức hôn lễ, thì đệ đệ cũng chỉ có thể xếp hàng chờ, vì thế Tứ Hoàng tử mới lên tiếng chọc ghẹo Ngũ Hoàng

tử.

Bây giờ Ngũ Hoàng tử lại quay về với khuôn mặt than không cảm xúc, đối với việc Tứ Hoàng tử trêu đùa, hắn cũng làm như không thấy, vẻ mặt bất biến, thanh âm vững vàng bình đạm: "Mấy ngày nữa đệ cũng đưa Trắc phi vào cửa, đều như nhau cả thôi, có gì mà phải sốt ruột?"

Tứ Hoàng tử cũng hết cách với đệ đệ mặt than này của hắn, cho nên hắn chỉ đành cười trừ, nhìn Ngũ Hoàng tử với ánh mắt ấm áp.

Ba ngày sau, Tề thị vào cửa có phần yên ả hơn. Dù sao thời gian gần như thế, một vài người bận bịu đến lần đầu thì sẽ không đến lần thứ hai, cho nên tất nhiên là giảm đi vài phần nóng nảy. Ví dụ như Thái tử bận rộn, Đại Hoàng tử rời kinh đi công vụ, hay như Lục Hoàng tử và Bát Hoàng tử đáng yêu đều không đến nữa.

Tề thị ngồi trong tân phòng ở hậu viện, trong lòng tràn đầy thâm lương.

Thiên chi kiều nữ như nàng xưa nay chưa bao giờ nghĩ đến hôn lễ của nàng sẽ đơn giản như vậy... Nàng đã từng ngồi trong khuê phòng đẹp đẽ mà tưởng tượng, mơ mộng về phu quân tương lai, thế nhưng lại từng bước từng bước sai lầm.

Tề Bích Quân lại nhớ tới lời dạy bảo của mẫu thân và nhắc nhở của phụ thân trước khi xuất giá. Đặc biệt là phụ thân, tuy ông nói chuyện khô khan, sắc mặt cũng cứng nhắc nhưng bây giờ nhớ lại thì có chút buồn cười. Phụ thân chính là người như vậy, cho đến bây giờ cũng chưa từng nhắc nhở nữ nhi phải làm thế nào để trở thành một Trắc phi an phận thủ thường.

Tề Bích Quân cúi đầu, trong hốc mắt thoáng có chút hơi nước.

Thế nhưng Tề Bích Quân không ngờ rằng, thời khắc mà nàng nghĩ là khó khăn nhất đã trôi qua, nhưng mà thật ra nó vẫn chưa đến.

Tề Bích Quân trở mắt nhìn mama từ ngoài cửa đi vào, đôi môi nàng run lên, gian nan lên tiếng nói: "Đêm nay Vương gia không đến sao?"

Mama có dáng vẻ hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo đoan chính hoà ái, lễ tiết càng không thể bắt bẻ, hành lễ trả lời: "Trắc phi cũng biết, sức khoẻ của Vương gia không tốt, hôm nay Vương gia lại còn uống say. Trắc phi vừa mới vào cửa, sợ là không chăm sóc được. Vương gia cũng là vì quan tâm đến người nên ngài ấy nói sẽ nghỉ ngơi ở phòng của mình, còn bảo nô tỳ tới báo cho người một tiếng. Hôm nay Trắc phi cũng mệt mỏi cả ngày rồi, người nên nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Tề Bích Quân chậm rãi cúi đầu xuống, đôi môi run rẩy, cười nói: "Ta đã biết, làm phiền cô cô rồi."

Mama nhún người hành lễ, lên tiếng cáo từ.

Tề Bích Quân chậm rãi ngả thân mềm mại xuống giường, nha hoàn hồi môn đứng một bên, đau lòng đến nâng tiểu thư dậy, muốn nói lên tiếng lòng đầy căm phẫn để khuyên nhủ nhưng lại không dám. Trước khi đi, lão gia phu nhân đã hạ lệnh, phải trông coi kiểu thư thật tốt, không được để tiểu thư làm bất cứ chuyện điên rồ gì.

Ngày hôm sau.

Tề Bích Quân gần như là thức trắng đêm, cho nên vừa sáng ra thì mắt nàng đã sưng vù, đám nha hoàn vội vàng lấy khăn lạnh đắp lên, không muốn bị lộ ra quá rõ ràng.

Mama trong Vương phủ đi đến, nhún người hành lễ, nhẹ giọng nói: "Tề Trắc phi cát tường. Bây giờ Vương phi của Hữu An vương phủ chúng ta vẫn chưa vào cửa, vì vậy Trắc phi không cần ngày ngày đến thỉnh an. Người vừa mới vào cửa, trước đó vài ngày đã có vị Hứa Trắc phi tiến vào, hôm nay hai vị nên gặp nhau chào hỏi một chút. Hơn nữa, hôm nay người còn phải đi theo Vương gia vào cung để thỉnh an Hoàng hậu nương nương và Quý phi nương nương."

Tề Bích Quân chậm rãi cúi đầu xuống, cắn môi khẽ nói: "Tạ cô cô đã chỉ điểm."

Hậu viện chính đường.

Tề Bích Quân vừa đến đã thấy Hứa Trắc phi Hứa Âm bên trong, tất nhiên Hứa Âm cũng nhìn thấy nàng. Hứa Âm nở một nụ cười xinh đẹp đứng lên, rất nhiệt tình tiến đến cầm tay Tề Bích Quân, cười nói: "Ai nha, xem tỷ muội chúng ta đã bao lâu không gặp rồi này, bây giờ may mắn hầu chung một phu quân, có thể thấy là tỷ muội chúng ta rất có duyên! Muội muội nói có phải hay không?"

Muội muội? Tề Bích Quân đột nhiên ngẩng đầu lên, nàng còn lớn hơn Hứa Âm một tuổi đấy!

Nha hoàn phía sau khẽ huých vào lưng Tề Bích Quân một cái, Tề Bích Quân lấy lại tinh thần, thu hồi lại sự tức giận trên gương mặt, nhếch khoé miệng lên nói: "Đúng vậy tỷ tỷ, quả là rất có duyên."

Hứa Trắc phi vào cửa trước, đương nhiên là tỷ tỷ. Mặc dù có thể luận theo tuổi tác, người nhỏ tuổi hơn thì phải khiêm nhường, nhưng mà bây giờ xem ra, Hứa Trắc phi không muốn nhường bộ chút nào.

Hứa Trắc phi kéo tay Tề Bích Quân đi vào trong phòng, cười nói: "Muội muội, người mới vào cửa, có lẽ sẽ không biết một vài quy củ. Nếu như người có gì không hiểu thì cứ đến hỏi ta."

Tề Bích Quân nhìn Hứa Âm, khóe miệng khó khăn kéo ra một nụ cười. Nàng biết, nữ tử xuất giá tòng phu, nàng không còn là quý nữ Tề thị ngàn kiều vạn sủng nữa, cũng không còn là đại tiểu thư có thể tùy thời lên mặt với tùy tùng Hứa Âm nữa. Thế nhưng, cục tức này làm sao mà nàng nuốt xuống được đây?

"Hứa tỷ tỷ mới vào cửa ba ngày mà đã rõ Vương phủ như lòng bàn tay rồi sao? Muội muội thật sự hâm mộ tỷ tỷ, tỷ tỷ đúng là người thấu hiểu nhân sinh." Dù sao Tề Bích Quân cũng là nữ tử xuất thân từ đại gia tộc, chỉ nói chuyện mà cũng có thể kích trúng chỗ hiểm.

Hứa Trắc phi nhú mày, sau đó cười nói: "Muội muội suy nghĩ nhiều rồi, nói gì mà thâm sâu như vậy, lo âu nhiều không tốt cho sức khỏe đâu. Trước đó Vương gia đã căn dặn ta, nói muội vào sau, có khả năng không hiểu quy củ trong phủ, bảo ta phải chăm sóc muội một chút. Muội muội, đây là tấm lòng yêu thương bảo hộ của Vương gia đó."

Tề Bích Quân không nói nữa, nếu Hứa Âm đã lấy Vương gia ra làm lá chắn, thì nàng cũng không còn cách nào khác.

Thời đại này, nữ nhân vẫn chưa có dũng khí để đấu tranh trong cuộc sống hôn nhân, cũng không có quan niệm trả thù sau hôn nhân. Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, đây cũng không đơn giản là chuyện có thể giảng giải, mà đó là hiện trạng, là sự thật.

Cho dù trước hôn nhân Tề Bích Quân không lọt vào mắt Tứ Hoàng tử, nhưng nếu hiện tại đã như vậy, thì hiển nhiên nàng cùng phe với Tứ Hoàng tử. Từ giờ sinh mệnh của nàng gắn chặt với Tứ Hoàng tử, hỉ nộ ái ố của

nam nhân kia bất cứ lúc nào cũng có thể ảnh hưởng đến thăng trầm của nàng.

Nịnh nọt hẳn, lấy lòng hẳn, dùng mọi thủ đoạn để phô diễn bản thân trước mặt hẳn, tất cả phải trở thành bản năng của nàng.

"Vương gia giá lâm..."

Nghe thấy giọng nói sắc nhọn của tiêu thái giám, Tề Bích Quân và Hứa Âm đều vội vàng đứng dậy ra ngoài cửa, nhún người hành lễ: "Tham kiến Vương gia."

"Tất cả miễn lễ." Thanh âm nam nhân ôn nhu ấm áp từ trên đầu truyền vào tai, cả người Tề Bích Quân khẽ run lên. Thanh âm này hoàn toàn khác với sự yếu ớt hư nhược trong tưởng tượng của nàng, nó thanh thúy và nhu hoà như tiếng ngọc va chạm vào nhau vậy.

"Tạ ơn Vương gia." Tề Bích Quân chậm rãi ngẩng đầu lên, đến bây giờ nàng mới được nhìn thấy phu quân phải phụng dưỡng cả đời của mình.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 168 - Say Mê

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Hữu An vương phủ.

Nam tử trước mắt vận một thân áo bào bằng gấm màu hạnh hoàng, trên áo choàng thêu hoa văn hình lá trúc vô cùng lịch sự tao nhã, dọc theo đường viền nội bào thêu hoa mộc cận (hoa dâm bụi) màu bạc, thắt lưng bằng ngọc, bên hông còn đeo một tấm ngọc bội bằng ngọc Dương Chi khắc song hạc, chân đi ủng làm bằng da hươu trắng.

Ngoại trừ việc màu sắc bên ngoài đại biểu cho quyền thế và sự cao quý, thật ra màu hạnh hoàng rất dễ làm cho nam nhân trông thư sinh yếu đuối, thế nhưng khi mặc lên trên người nam nhân này lại vô cùng phù hợp, giống như trời sinh ra đã như vậy.

Bờ vai rộng lớn nhưng có chút gầy, vòng eo tuy nhỏ nhưng lại mạnh mẽ. Sau khi hắn nói miễn lễ thì vươn tay ra, ngón tay tinh tế thon dài, trơn nhẵn như ngọc, trên đó lại còn đeo thêm một chiếc nhẫn bạch ngọc nữa.

Quả thật, đối với bất kỳ một nữ tử nào mà nói, quan trọng nhất có lẽ chính là khuôn mặt này. Anh tuấn? Tuấn tú? Thanh tú đẹp đẽ? Dáng vẻ hiên ngang? Phiêu dật như hồng hạc? Không, không, không, tất cả những từ ấy đều không thể miêu tả về hắn.

Mi dài như liễu, ngọc thụ lâm phong. Gương mặt trơn mịn trắng nõn, tuy có phần gầy ốm, nhưng lại có đường nét góc cạnh rõ ràng, vô cùng tuần dật. Đôi mắt đen láy thâm thúy như đầm nước khiến người ta mê muội sa lầy. Hàng mi dài nhẹ nhàng rũ xuống như cánh bướm, mang theo một độ cong mềm mại. Đôi môi mỏng khê nhếch lên, ôn nhu khiến cho lòng người say đắm.

Ôn văn nhĩ nhĩ như vậy, nam tử một thân trí thức nhu hoà, nhưng lại toát ra một tầng ngăn cách mỏng, khiến người khác không thể nào thân cận với hẳn. Đó chính là huyết mạch tôn quý trời sinh luôn bao quanh hẳn.

Giống như trên đầu hẳn đang đội kim quan hình rồng vậy, cao cao tại thượng, khiến người ta chỉ có thể ngưỡng mộ ngược nhìn mà thôi.

Tề Bích Quân chưa từng nghĩ tới Tứ Hoàng tử sẽ có dáng vẻ như vậy. Đột nhiên nàng nhớ tới mình đã từng phỉ nhổ chuyện Trác Văn Quân bỏ trốn theo Tư Mã Tương Như. Nếu Tư Mã Tương Như cũng có dung mạo như thế, vậy thì hành động phóng túng lớn mật của Trác Văn Quân cũng không có gì kỳ quái đúng không?

Tứ Hoàng tử nhìn Tề Bích Quân cười nói: "Nàng là Bích Quân phải không? Hôm qua bốn vương có chút say rượu nên đã vắng vẻ nàng, nàng đừng để trong lòng."

Nhìn nụ cười của Tứ Hoàng tử, đầu óc Tề Bích Quân vô cùng hỗn loạn, nàng chưa từng thấy nam nhân nào đẹp như vậy, chỉ có thể ôn nhu đáp: "Vâng, thiếp không để trong lòng."

Tứ Hoàng tử gật gật đầu, sau đó nắm tay Hứa Âm đi vào cửa.

Tề Bích Quân nhìn cảnh tượng hai người nắm tay nhau trước mắt, giống như bị hất một chậu nước lạnh vào mặt vậy, nàng thanh tỉnh ngay lập tức, Hứa Âm!

"Dùng bữa thôi." Vương gia lên tiếng, nô tài phía dưới bắt đầu lục tục dâng đồ ăn lên.

Người xưa nói "Thực bất ngôn, tẩm bất ngữ", vì thế trước khi bắt đầu dùng cơm, Tứ Hoàng tử mở miệng nói: "Hiện giờ Vương phủ ít người, cho nên mọi người cùng nhau dùng cơm. Đương nhiên cũng có lúc bốn vương sẽ tự ăn một mình hoặc dùng bữa bên ngoài, chờ Vương phi vào cửa rồi thì xem ý tứ của Vương phi mà điều chỉnh."

Trong lòng Tề Bích Quân vừa khổ sở vừa chua xót. Hứa Trắc phi, còn có Vương phi chính thất, tại sao lại có nhiều người có tư cách tới gần phu quân hơn nàng vậy? Nhưng mà dù có là quả đắng thì nàng cũng phải tự mình nuốt xuống. Bây giờ rõ ràng phu quân đối xử với nàng vô cùng lạnh nhạt, bất luận ra sao, nàng phải thể hiện thật tốt, tranh thủ được sự sủng ái mới là điều quan trọng nhất.

Tứ Hoàng tử cũng không còn đặt Tề Bích Quân trong lòng nữa. Lần kinh diễm nhìn thoáng qua ở lần tuyển tú kia dường như đã là chuyện rất lâu về trước. Từ sự ái mộ nồng nàn ban đầu nay đã thành bình đạm, tâm tình Tứ Hoàng tử cũng không có nhiều biến động.

Hắn chỉ nhớ rõ nữ nhân này đã làm cho mẫu phi tức giận, đây mới là tội lớn nhất. Còn việc nàng ta khinh thường và nguyên rủa hắn ra sao, thì hắn cũng không để trong lòng. Bởi vì con kiến quá nhỏ bé, cho nên chẳng ai thèm tranh chấp với nó.

Hắn đường đường là Hữu An vương, chẳng lẽ lại đi tính toán chi li với một nữ nhân ham muốn hư vinh hay sao? Nàng ta không đáng để hắn hao tổn tâm sức.

Thượng Dương cung.

Ngọc Phi của Trữ Tú cung đã đến, đang nói chuyện với Hoa Thường.

Quan hệ giữa Ngọc Phi và Hoa Thường tương đối vi diệu. Một mặt, Ngọc Phi rất có hảo cảm với Hoa Thường. Mặt khác, Hoa Thường lại luôn giữ khoảng cách với Ngọc Phi, không có cách nào trở nên thân mật đúng nghĩa.

Cách Hoa Thường làm người, toàn bộ hậu cung đều rõ như ban ngày, nàng vốn rất dễ khiến cho người khác sinh lòng hảo cảm. Hơn nữa, Ngọc Phi đã từng ở Thượng Dương cung, Thất Hoàng tử cũng được sinh hạ tại Thượng Dương cung, vì vậy bây giờ cho dù Ngọc Phi đã dọn ra riêng, trở thành chủ vị một cung, cũng không rũ bỏ được mối liên quan với Thượng Dương cung.

Đối diện với Hoa Thường, Ngọc Phi vẫn vô cùng nhỏ bé, dù gì thì Hoa Thường cũng đã từng là chủ vị của nàng, lại rất quan tâm chăm sóc nàng. Cho đến bây giờ, Ngọc Phi vẫn rất cung kính với Hoa Thường, quan hệ giữa hai người vẫn rất hài hòa.

Thế nhưng Hoa Thường lại có khúc mắc với Ngọc Phi, mà khúc mắc ấy lại xuất phát từ Nghiêm Tu nghi. Lần cuối cùng khi Nghiêm Tu nghi nói chuyện với nàng, nàng ấy có nhắc đến việc Trữ Tú cung đã dành sẵn một vị trí cho Ngọc Chiêu dung, điều này khiến cho Hoa Thường không thể nào buông xuống được. Nàng biết chuyện này không liên quan đến Ngọc Phi, cũng không phải là Ngọc Phi gây ra bi kịch cho Nghiêm Tu nghi, nhưng có lẽ đây chính là chấp niệm, làm cho nàng không thể nào thân cận với Ngọc Phi được.

Ngọc Phi tiến cung đã hơn mười năm, dưới gối có một trai một gái, cũng không còn là nữ nhân ngây thơ thẳng thắn như lúc mới vừa tiến cung nữa. Có điều bởi vì cuộc sống tương đối tốt, cho nên vẫn còn lưu giữ được vài phần bản tính của mình.

"Quý phi tử tử, Thất Hoàng tử cùng tuổi với Lục Hoàng tử, nhưng mà tính tình của nó có chút lằm lì, cho nên người làm mẫu phi như muội vô

cùng lo lắng. Bây giờ Tứ Hoàng tử đã xuất cung chuyển vào phủ đệ, tiểu Tứ xưa nay là người hành sự ổn trọng thỏa đáng nhất, vì thế hôm nay muội muội đành mặt dày đến nhờ tỷ tỷ giúp đỡ, để Tứ Hoàng tử dẫn tiểu Thất xuất cung du ngoạn một chuyến, nếu không thì đứa nhỏ này sẽ bị u uất mất thôi." Đối với nhi tử duy nhất này của mình, Ngọc Phi thật sự dốc hết tâm huyết, vô cùng quan tâm.

Hoa Thường ôn nhu cười nói: "Chuyện này thì có gì mà to tát đâu, huynh đệ vốn nên ở cạnh nhau nhiều hơn. Sau khi tiểu Tứ chuyển vào phủ, ta còn lo lắng hẳn sẽ xa cách với các huynh đệ trong cung đây, chỉ là ta sợ làm lỡ việc học hành của Thất Hoàng tử."

Ngọc Phi thấy Hoa Thường đáp ứng, mặt đầy vui vẻ, cười nói: "Tất nhiên việc học là quan trọng, nhưng tỷ tỷ cũng biết, hài tử kia của muội làm gì có chuyện đọc sách, cả ngày nó chỉ nghĩ đến chuyện giơ đao múa kiếm. Nếu bắt nó học văn chương thì chẳng khác gì lấy mạng của nó. Hoàng thượng nói bao nhiêu lần cũng không vào, đứa nhỏ kia chính là không có thiên phú về phương diện này."

Hoa Thường cười nói: "Giống với ngoại công của nó, cũng là chuyện tốt."

Phụ thân của Ngọc Phi - Mã Uân đã trải qua mười mấy năm tôi luyện, trở thành Đại Tướng quân tiếng tăm lừng lẫy của Đại Lương, trấn thủ ở Tây Bắc hơn mười năm, trải qua mười chín trận đánh lớn nhỏ với Hồ Nhung và Bắc Mông, chưa một lần thất bại.

Đương nhiên, đến giờ vẫn chưa xảy ra chiến tranh với quy mô lớn, đa phần những trận đánh kia đều là xung đột ở biên cảnh, mà loại xung đột này thì không làm ảnh hưởng đến quan hệ giữa Đại Lương và Hồ Nhung.

Thậm chí dân chúng còn bị bịt tai, không hề hay biết chiến sự ở Tây Bắc vẫn liên tiếp không ngừng. Bọn họ an nhàn sinh sống ở Trung Nguyên,

vẫn tưởng rằng thiên hạ thái bình.

Trên mặt Ngọc Phi lộ ra vài phần lo lắng, mở miệng nói: "Thật ra muội vẫn hi vọng tiểu Thất có thể văn hay chữ tốt. Làm mẫu thân, có ai muốn tương lai nhi tử mình liều mạng trên chiến trường đâu? Huống chi, với xuất thân như vậy thì văn nhã mới tốt."

Nhìn vẻ ưu sầu trên mặt của Ngọc Phi, Hoa Thường nhẹ giọng an ủi: "Thất Hoàng tử là dòng dõi hoàng gia, sao lại ở trên chiến trường được? Muội nhọc lòng vô ích rồi."

Ngọc Phi miễn cưỡng cười cười, mở miệng nói: "Trường bối nhà muội đều theo quân sự, phần lớn là ở biên cương. Tuy vinh quang ngút trời, giáo vàng ngựa sắt, nhưng cũng thường gặp cảnh lựa trắng bay bay, khóc khàn cổ họng. Đầu năm nay, thúc tổ phụ của muội đã qua đời trong quân doanh. Gần đây dường như phụ thân muội lại bị điều động, nghe nói biên giới phía Bắc có chiến sự."

Nghe vậy, Hoa Thường cũng lộ vẻ lo lắng, những năm gần đây đánh giặc đều là liều mạng, từng người từng người một hi sinh. Huống chi, Mã Uân là Đại Tướng quân trấn thủ Tây Bắc hơn mười năm, nếu điều động ông ấy, tất nhiên không phải là chuyện nhỏ.

Hoa Thường hơi nhú mào, mở miệng nói: "Tuy Đại Lương ta và Hồ Nhung xung đột không ngừng, nhưng mà hiện tại Hồ Nhung không vùng lên được. Chiến sự phía Bắc kia, chẳng lẽ là nói đến Bắc Mông sao?"

Hoa Thường không phải là nữ nhân không hiểu triều chính quân sự, chỉ là nàng chưa bao giờ phát biểu ý kiến mà thôi. Ở bên cạnh Hoàng đế nhiều năm như vậy, nàng vẫn có thể nghe được một ít tin tức.

Bởi vì sách lược liên hôn với Hồ Nhung, cho nên mâu thuẫn giữa hai tộc đã giảm đi rất nhiều. Hơn nữa, những chiến sự quy mô nhỏ vẫn không ngừng tiếp diễn, vì thế Hồ Nhung không thể nghỉ ngơi lấy sức, hồi phục lại

nhân lực được. Vì lẽ đó nên mười năm trôi qua, tuy Kham Bố Vương đã ngồi vững vị trí, quyền uy ngày càng được củng cố, thế nhưng dù sao quốc lực Hồ Nhung vẫn không đủ, cho nên Hồ Nhung muốn triển khai chiến tranh quy mô lớn, chính là chưa đủ khả năng để hành động.

Còn Bắc Mông thì lại khác. Bọn họ là một dân tộc du mục cường hãn, nhiều năm qua chưa từng bùng nổ chiến tranh quy mô lớn, vì thế từ lâu bọn họ đã dưỡng tinh súc duệ [1], luôn luôn như hổ rình mồi với Đại Lương phần hoa trù phú, cứ mãi cướp bóc, đào tẩu, rồi lại cướp bóc, đào tẩu.

[1]: Dưỡng tinh súc duệ (養精蓄銳): bảo tồn và nuôi dưỡng tinh thần, mài giũa sức mạnh để thúc đẩy lớn hơn.

Ngọc Phi thở dài. Nàng vốn xuất thân từ tướng môn, cho nên nàng có vốn hiểu biết nhất định về việc quân sự, mở miệng nói: "Muội nghe nói mùa đông này Bắc Mông có nhiều động thái, nên có khả năng là phụ thân đã đi về phía Bắc. Người Bắc Mông bừa hãn, những cuộc chiến tranh trong quá khứ, chúng ta chưa từng giành được phần thắng, trong lòng muội khó chịu, vô cùng lo lắng."

"Mà Thất Hoàng tử lại vô tâm vô phế, mỗi ngày đều múa đao múa kiếm, ngoài miệng luôn nói muốn giống như ngoại công được ra trận giết địch, đuổi quân ngoại xâm, bảo vệ non sông, bảo vệ Đại Lương! Muội nghe xong vừa tự hào vừa chua xót, còn mang theo vài phần lo lắng và sợ hãi nữa."

Hoa Thường vỗ vỗ lên mu bàn tay Ngọc Phi, an ủi nói: "Thất Hoàng tử vẫn còn nhỏ, chờ nó trưởng thành, nói không chừng biên cảnh đã an bình rồi. Huống chi, nó là Hoàng tử, sớm muộn gì cũng phải sải cánh bay đi, tự lập cuộc sống. Nếu như Thất Hoàng tử thật sự có năng lực chỉ huy trên chiến trường, thì chính là vô cùng uy mãnh đấy."

Ngọc Phi cười cười, thở dài nói: "Ôi, xin nhận lời cát ngôn của Quý phi tử tử."

Bởi vì Hoa Thường đang mang thai nên không ngồi lâu được, liền thay đổi tư thế, sau đó cười nói: "Thất Hoàng tử như vậy đã rất tốt rồi, muội nhìn tiểu Bát mà xem, chỉ làm cho ta lo lắng không thôi, không ngày nào mà không gây rắc rối, văn chương lại luôn chệnh mảng, bản tên cũng bản không chuẩn, thật đúng là ứng với câu nói của người xưa, văn không thành thì võ cũng không xong. Có điều, ta cũng không yêu cầu hài tử phải quá xuất sắc, chỉ cần bọn trẻ vui vẻ là được."

Ngọc Phi đồng ý gật đầu nói: "Tỷ tử nói rất đúng, muội cũng không mong gì hơn, chỉ hi vọng Thất Hoàng tử có thể bình an vui vẻ cả đời mà thôi."

Mấy hài tử xếp thứ sáu, bảy, tám, chín thì tuổi tương đối gần nhau, chỉ hơn kém nhau một, hai hoặc ba tuổi, còn những ca ca phía trên đều đã lớn, nên thường không chơi với nhau. Lục Hoàng tử và Bát Hoàng tử đều nuôi dưới gối Hoa Thường, tất nhiên là bằng hữu cùng nhau vui đùa. Thế nhưng Thất Hoàng tử và Cửu Hoàng tử thì lại khá rụt rè nhút nhát, thậm chí còn có lúc lâm vào cảnh không có huynh đệ nào nguyện ý chơi với chúng.

Vì vậy Ngọc Phi mới đến đây lại nhải nhiều như vậy, chính là muốn nhi tử mình có thể hòa nhập với các huynh đệ. Nhi tử của nàng không phải là Thái tử, sao lại xa cách đứng ngoài nhân thế như vậy?

Hoa Thường là nơi để kết nối tình cảm tốt nhất. Đầu tiên, dưới gối nàng có ba Hoàng tử là Lục Hoàng tử, Bát Hoàng tử và Thất Hoàng tử đều gần tuổi nhau, có thể chơi cùng nhau. Mà Tứ Hoàng tử lại là cầu nối giữa nhóm các tiểu Hoàng tử và nhóm các Hoàng tử đã trưởng thành. Trừ Thái tử ra, không có ai là không thích hẳn.

Cùng chơi với một nhóm người như vậy, chắc chắn chẳng có gì xấu.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 169 - Thập Hoàng Tử

Edit: Phương Tu dung

Beta: Tiên Thái phi

Hiện giờ Hoa Thường chỉ một lòng an tâm dưỡng thai. Dù sao cũng là sản phụ nhiều tuổi, điều kiện chữa bệnh ở cổ đại lại thấp, sinh hài tử vào tuổi này, nguy hiểm vô cùng lớn, vậy nên rất nhiều việc vặt vãnh trên cơ bản Hoa Thường đều mặc kệ. Mọi người cũng hiểu cho nàng, một chút việc nhỏ để giải quyết đều không tới quấy rầy nàng.

Hoàng đế vô cùng coi trọng long thai này, những Thái y của Thái y Viện am hiểu phụ khoa thay phiên nhau ở lại Thượng Dương cung. Thời điểm mang thai được bảy tháng, nhóm bà đỡ cũng được chuẩn bị chu đáo, cho nên thật ra Hoa Thường không lo lắng nhiều lắm.

Trong thời gian này, Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử cũng đã cưới chính phi, chính thức thành gia lập nghiệp.

Hôn lễ của tiểu Tứ hiển nhiên vô cùng long trọng. Hoàng đế sủng ái ban thưởng rất nhiều, Hoa Thường lại xuất thân từ gia tộc phú quý, càng không thiếu tiền, nhưng quy cách hôn lễ của Vương gia vẫn còn đó, muốn long trọng hơn nữa, thật sự không có khả năng.

Thời điểm Vương phi vào cửa, Trắc phi và thị thiếp trong phủ đều phải quỳ xuống nghênh đón. Đương nhiên, các nàng chỉ có thể quỳ ở đó nhìn chính phi bước vào. Ở thời khắc này, ngay cả tư cách đứng dậy hành lễ thì các nàng cũng không có. Chỉ khi chính phi bước qua cửa rồi, các

nàng mới có thể trở lại sân viên của mình mà chờ đợi, không được làm loạn.

Ngày thứ hai tiểu Tứ thành hôn, tất nhiên đôi phu thê sẽ tiến vào cung thỉnh an Hoa Thường.

Thượng Dương cung.

Từ sáng sớm Hoa Thường đã thức dậy chuẩn bị, Thước Dực ở một bên nhẹ giọng khuyên nhủ: "Nương nương, canh giờ vẫn còn sớm. Tứ Điện hạ và Vương phi phải đến Kiến Chương cung bái kiến Hoàng thượng và gặp qua các vị huynh đệ trước, sau đó đi đến Vị Ương cung tham kiến Hoàng hậu, cuối cùng mới đến nơi này của chúng ta. Người dậy sớm như vậy không tốt cho thân thể chút nào. Nương nương đừng quên bây giờ người đang mang thai đấy."

Cưỡi chính phi khác biệt rất rõ ràng. Trắc thất không được đến Kiến Chương cung, chỉ có chính thất mới có cơ hội đó.

Hoa Thường khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Đây là lần đầu tiên trong đời bốn cung có con dâu, chẳng lẽ lại không được vui vẻ một chút sao? Đúng rồi, mau mang tới cho bốn cung xiêm y và trang sức có màu sắc tươi sáng, vui mừng một chút."

Không thể mặc hỉ phục màu đỏ chính là nỗi đau của trắc thất, cho dù nhi tử thành hôn, trên người cũng chỉ có thể mặc màu hồng đậm, dù sao cũng có vài phần tiếc nuối.

Lan Chi bưng khay đứng một bên, cười nói: "Mấy ngày trước nô tỳ đã chọn lựa rất cẩn thận, chỉ chờ nương nương chọn lại, đều là kiểu dáng mới, nương nương mặc vào sẽ rất đẹp. Hơn nữa, quà gặp mặt của Vương phi cũng đã được chuẩn bị tốt, nương nương yên tâm."

Hoa Thường cười nói: "Hiện giờ bốn cung mang thai đã nhiều tháng rồi, sao có thể mặc vừa xiêm y trước kia được?"

Lan Chi cười trả lời: "Hoàng thượng vẫn luôn đặt nương nương trong tim, một bộ xiêm y thì có là gì. Mỗi ngày Nội phủ đều dâng lên một bộ, kích cỡ có chút khác nhau, đảm bảo cho nương nương mỗi ngày đều có xiêm y mới mặc vừa người."

Hoa Thường khẽ nhú mào: "Sao bốn cung không biết nhỉ? Như vậy cũng thật xa xỉ, nói cho Nội phủ, về sau không cần như thế nữa, bốn cung cũng không phải là không có xiêm y để mặc."

Lan Chi cười đáp lời.

Thẳng đến giờ Tỵ (9h-11h), Tứ Hoàng tử mới cùng Vương phi đến Thượng Dương cung.

Hoa Thường nhìn hai người đang quỳ dập đầu trên mặt đất, cuối cùng vẫn không nhịn được mà rơi lệ. Hai tử nhỏ nhỏ trước kia giờ đã cưới vợ sinh con, thành gia lập nghiệp. Thời gian trôi đi quá nhanh, trong nháy mắt mà hai tử đã lớn rồi.

"Các con đứng lên đi, đừng quỳ nữa, ban ngồi." Hoa Thường cầm khăn lau nước mắt, sau đó cười nói.

Vương thị vẫn có chút câu nệ, cẩn thận ngồi bên cạnh Tứ Hoàng tử, cử chỉ vô cùng khéo léo.

Tứ Hoàng tử thì thoải mái hơn nhiều, dáng ngồi thả lỏng, nhìn Hoa Thường nói: "Mẫu phi không được khóc làm sưng mắt, nhi thần thành thân vốn là chuyện vui. Hôm nay nhi thần vốn định tới thỉnh an sớm một chút, chỉ là bên phía mẫu hậu kéo dài thời gian, cho nên đến nơi này có chút chậm trễ."

Tất nhiên Hoa Thường hiểu được ẩn ý trong lời nói của Tứ Hoàng tử. Hoàng hậu đặc biệt kéo dài thời gian sao? Có điều Vương thị cũng được xem như là chất nữ của Hoàng hậu, tán gẫu nhiều một chút thì cũng không thể bắt bẻ được.

Tứ Hoàng tử cười quý nữ Vương thị, ngược lại còn làm khí thế của Hoàng hậu dâng cao hơn. Hơn nữa, thái độ Thái tử đối với tiểu Tứ cũng tốt hơn nhiều.

Những người khác nhau sẽ suy xét sự việc ở những phương diện khác nhau. Từ việc liên hôn với Vương thị, Thái tử cho rằng Hoàng đế đang thay hân lung lạc một vị huynh đệ. Tuy vị đệ đệ này trước kia hân không ưa thích lắm, nhưng hân ta làm người không tồi, không đáng ghét giống vị đệ đệ tiểu Bát kia của hân ta, cho nên Thái tử vẫn có thể chấp nhận được, tất nhiên thái độ sẽ mềm mỏng hơn nhiều.

Còn Hoàng hậu vẫn luôn cho rằng Thượng Dương cung phải thua kém nàng và Thái tử. Hơn nữa việc liên hôn của Tứ Hoàng tử lại là ý tứ của Hoàng đế, tất nhiên khí thế của nàng và Vương thị sẽ dâng cao. Vì vậy nàng nhìn Hoa Thường với ánh mắt vô cùng kiêu ngạo, mang theo một loại cảm giác thỏa mãn khi cơn phẫn uất nhiều năm đã được giải tỏa.

Hoa Thường cười cười, biết lời này của tiểu Tứ tỏ ý vô cùng bất mãn với Hoàng hậu. Chỉ là trước mặt Vương phi, không tiện nói về vấn đề này, cho nên nàng đành phải chuyển đề tài, cười nói: "Hiện giờ con đã là người thành gia lập thất rồi, trước giờ con vẫn luôn hiểu chuyện, mẫu phi không có gì dặn dò cả, chỉ mong phu thê các con hòa thuận, gia đình thịnh vượng mà thôi."

Biểu tình tiểu Tứ nhu hòa, nhẹ giọng nói: "Nhi thần đã biết, mẫu phi."

Hoa Thường nhìn qua Vương thị. Khuôn mặt Vương thị chỉ xem như là thanh tú, nhưng khí chất rất tốt, mang theo một loại phong vị của tiểu thư

khuê các. Trên người nàng ấy mặc trang phục chính thức của Vương phi. Tuổi nàng ấy vẫn còn nhỏ, nên diện trang phục đó lên trên người vẫn chưa thể hiện ra được khí chất cần có của một Vương phi. Trang sức cũng không nhiều lắm. Có điều phẩm mạo nữ hài như vậy cũng không yêu cầu phải có nhiều ngoại vật điểm xuyết, chỉ cần duyên dáng yêu kiều đứng một bên là được rồi, đủ khiến cho cảnh đẹp ý vui.

Hoa Thường vẫy tay với Vương thị, Vương thị kính cẩn bước lên, thanh âm tinh tế ôn nhu: "Mẫu phi."

Hoa Thường vỗ tay Vương thị, ôn nhu nói: "Là một hài tử đáng vẻ đoan trang, mẫu phi cũng không có gì để dạy bảo, chỉ có ban cho con chút đồ trang sức. Nữ hài tử vẫn nên trang điểm một chút, không thể quá mộc mạc. Nếu con không bận việc gì thì nên thường xuyên tiến cung trò chuyện với mẫu phi."

Vương thị cúi đầu khẽ mỉm cười, nhún người hành lễ: "Vâng, tạ ơn mẫu phi."

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Vào một ngày tháng mười mùa thu, sau khi giã giũa một ngày một đêm, thêm một vị tiểu Hoàng tử nữa ra đời ở Thượng Dương cung, xếp thứ mười, Hoàng đế vô cùng vui mừng, lập tức ban tên: Trần Tu.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường nhìn lá vàng chậm rãi rơi xuống ngoài cửa sổ, ý thu càng lúc càng rõ rệt, trên mặt đất đã phủ kín lá cây, cành cây sớm đã trụi lủi, nhìn thật hiu quạnh.

Lan Chi bước vào vội đóng cửa sổ lại, nhìn Hoa Thường nói: "Nương nương vẫn đang ở cử, sao có thể mở cửa sổ ra được? Bên ngoài đã lạnh hơn nhiều, nương nương cần phải bảo trọng thân thể. Thái y cũng đã nói, lần

sinh sản này đã hao hết nguyên khí của nương nương, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt."

Hoa Thường mỉm cười lắc đầu: "Có gì mà phải cuống quýt lên như vậy. Nữ nhân hậu cung nào vừa sinh hài tử xong, Thái y cũng nói như thế, cho nên các người đừng tin."

Lan Chi trừng mắt nói: "Thà tin là có, không thể tin là không. Thân thể nương nương vốn yếu ớt, phải đặc biệt chú ý."

Hoa Thường thở dài, không nói nữa.

Lan Chi thấy Hoa Thường như có tâm sự, mở miệng nói: "Nương nương nhớ tiểu Hoàng tử sao? Hoàng thượng cực kỳ yêu thích tiểu Hoàng tử, ôm không buông tay, nên tiểu Hoàng tử sẽ ở Kiến Chương cung vài ngày. Nương nương yên tâm, cung nhân Kiến Chương cung đều vô cùng ôn hòa."

Sắc mặt Hoa Thường vẫn nhợt nhạt, khẽ nói: "Không phải ta lo lắng Hoàng thượng không chăm sóc tốt cho hoàng nhi, cung nhân Kiến Chương cung thì lại càng cẩn trọng kỹ lưỡng, kinh nghiệm vững vàng. Hơn nữa còn có nhóm nữ hầu chuyên môn luôn túc trực hầu hạ, chỉ là hài tử không ở bên cạnh, cho nên bốn cung có chút suy nghĩ linh tinh mà thôi."

Lan Chi cầm khăn ẩm lau tay cho Hoa Thường, vừa lau vừa nói: "Nương nương đừng buồn nữa, Hoàng thượng sủng ái tiểu Hoàng tử, đây chính là phúc khí muốn cầu cũng không được! Lại nói, những hài tử nương nương sinh ra, có ai mà không được yêu mến đâu, Hoàng thượng còn đặc biệt yêu mến nữa."

Hoa Thường nghe vậy có chút sầu lo ngẩng đầu, cô đơn nhìn về phía Kiến Chương cung. Đúng vậy, Tứ Hoàng tử, Tứ Công chúa, Bát Hoàng tử, bây giờ là Thập Hoàng tử, Hoàng đế đều vô cùng sủng ái. Là bởi vì bản thân hài tử xuất sắc, hay là vì mẫu phi của bọn chúng được sủng ái?

Những hài tử khác được sủng ái còn để lại chút vết tích, ít nhất vẫn có lý do, nhưng Thập Hoàng tử được Hoàng đế ôm tới Kiến Chương cung lại không hợp với lễ thường.

Đúng, đây là ấu tử của Hoàng thượng, là hài tử do sủng phi sinh ra. Hoàng đế nói muốn nhìn tiểu hài tử lớn lên, nhưng Thập Hoàng tử chỉ là một hài tử còn trong tã lót, làm gì có nhiều nổi trội khiến cho Hoàng đế yêu thích đây? Chuyện này cũng thật là bất bình thường. Ngoại trừ việc khóc nháo, tiểu tiện ra, thì hiện tại Thập Hoàng tử còn biết làm gì khác nữa?

Một hài tử như vậy dựa vào cái gì để khiến cho Hoàng đế nhìn bằng cặp mắt khác, rồi nhờ thế mà chuyển vào ở trong Kiến Chương cung?

Kiến Chương cung không giống với những cung điện khác, hàm nghĩa về nó quá phong phú, quan trọng nhất chính là nó là cung điện thuộc về một mình Hoàng đế. Cho dù là lúc làm việc hay nghỉ ngơi, đều là Hoàng đế một mình sử dụng! Hoàng hậu, phi tần muốn vào đều vô cùng gian nan, càng chưa có phi tần nào được ngủ lại. Tòa cung điện này từ xưa đã in đậm dấu vết của hoàng quyền.

Trước kia Hoa Thường liệu chết vào Kiến Chương cung hầu bệnh, sau đó liền đạt được vinh quang không ai sánh bằng. Nó đã biến thành một loại tượng trưng cho hoàng quyền.

Trong nhóm Hoàng tử, chỉ có Thái tử vào lúc ba tuổi được Hoàng đế cho ở lại Kiến Chương cung, lưu lại bên người dạy dỗ. Hiện giờ vì sao Thập Hoàng tử lại được như vậy? Chỉ vì muốn sủng ái ấu tử sao? Không, Hoàng đế không phải là người vì tình cảm cá nhân mà phá vỡ quy củ.

Trong lòng Hoa Thường có chút lo lắng, có vẻ như Hoàng đế đang lợi dụng Thập Hoàng tử để cảnh báo ai đó, có lẽ là... Thái tử.

Là một quý nữ thế gia, làm một nữ nhân tiến cung vì gia tộc, Hoa Thường không muốn cuốn vào quá nhiều tranh đấu. Thái độ Thái tử đối với

Thượng Dương cung vẫn luôn lạnh nhạt, Hoa Thường cũng từng vì điều đó mà vô cùng buồn rầu, bởi vì Hoa Thường không có dã tâm đoạt đích, có vài thứ đã sớm ăn sâu bén rễ rồi. Trước mắt, nàng chỉ hi vọng các hài tử của nàng có thể cả đời bình an, xuôi chèo mát mái, gia tộc có thể mãi mãi vững bền mà thôi.

Hoa Thường rất xem trọng việc hòa giải quan hệ giữa Thái tử và bọn nhỏ. Bởi vì tương lai, khả năng Thái tử thế chỗ của Hoàng thượng là vô cùng lớn, trừ phi hấn chết trước Hoàng đế.

Nhưng bây giờ Thập Hoàng tử được sinh ra, sự sủng ái của Thập Hoàng tử, việc Thập Hoàng tử ở lại Kiến Chương cung, đã đủ làm Thái tử vốn có khả năng ẩn nhẫn trở nên nổi trợn lộ đình. Trong lòng Hoa Thường có vô vàn suy đoán và sầu lo, chuyện này sẽ làm cho quan hệ vừa mới hòa hoãn giữa Thượng Dương cung và Thái tử chuyển biến bất ngờ!

Theo lý mà nói, Hoàng đế sẽ không làm như vậy. Bởi vì so với bất kỳ ai, Hoàng đế là người hi vọng huynh đệ bọn họ hòa thuận nhất. Việc cố gắng để tiểu Tứ cưới chính phi là Vương thị không phải cũng vì điều này hay sao?

Trừ phi Hoàng đế có ý muốn phế Thái tử, hoặc là đã xảy ra một chuyện quan trọng nào đó, cho nên Hoàng đế phải dùng phương thức này để cảnh cáo Thái tử và triều thần.

Hoa Thường thân ở hậu cung, thật sự không thể biết được việc tiền triều, trong lòng sầu lo cũng là chuyện bình thường.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 170 - Chiến Sự

Edit: Xuân Tu viện.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Thượng Dương cung.

Gần đây hẳn là Hoàng đế khá bận, nhưng chỉ cần có thời gian đến hậu cung, thì thế nào hẳn cũng muốn tới thăm Hoa Thường đang ở cử một chút, hơn nữa còn bé Thập Hoàng tử đang nằm trong tã lót đến.

Hoa Thường ôm Thập Hoàng tử đang nhắm nghiền hai mắt ngủ đến không biết động tĩnh xung quanh, ánh mắt nàng trở nên ôn hoà hơn, sau đó nhìn Hoàng đế rồi cười nói: "Có phải Thập Hoàng tử ở Kiến Chương cung đã quấy nhiễu đến Hoàng thượng không? Trẻ con chưa nhận thức được gì, chỉ biết gào khóc, nếu Hoàng thượng phiền muộn thì đưa Thập Hoàng tử trở về đây đi, tuy thần thiếp còn ở cử nhưng vẫn có thể chăm sóc được."

Hoàng đế nhìn Hoa Thường mặc trung y, tóc dài đến eo, hẳn cười nói: "Thập Hoàng tử rất hiếu chuyện, là một đứa bé ngoan ngoãn, nhũ mẫu bảo trẻ con ngoan như thế rất hiếm thấy, trẫm thật sự thích nó. Trẫm lớn tuổi rồi, nhìn tiểu nhi tử ở bên cạnh mình cũng vui hơn một chút."

"Gần đây trẫm bận rộn chính sự, dường như chỉ còn thiếu mỗi cách phân thân ra thôi, đã mấy ngày không tới thăm nàng. Trẫm biết, hoàng nhi là đứa nhỏ được nàng hoài thai mười tháng, liều chết hạ sinh, chắc chắn nàng rất nhớ nó, chỉ là trẫm thích quá nên trước tiên cứ để nó ở bên cạnh

trăm mấy ngày đi. Đợi nàng ra cử rồi, dưỡng thân thể thật tốt, trăm lập tức đưa hoàng nhi về, nàng không cần phải lo lắng."

Hoa Thường nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp biết gần đây Hoàng thượng bận rộn chính sự, trên mặt chẳng hề xuất hiện nụ cười, nếu hoàng nhi có thể khiến Hoàng thượng thả lỏng vui vẻ một chút, sao thần thiếp lại lo lắng chứ? Thân thể thần thiếp yếu đuối, Hoàng thượng cũng chỉ muốn tốt cho thần thiếp mà thôi, thần thiếp hiểu rõ."

Trên mặt Hoàng đế nở nụ cười vui mừng, nhẹ nhàng vươn tay xoa đầu Hoa Thường, dịu dàng nói: "Nàng tỉnh dưỡng cho khỏe, gần đây trăm bận rộn cả ngày, không thể thường xuyên tới thăm nàng. Nàng phải chú ý một chút, uống thuốc đúng giờ, không được tùy hứng có biết chưa?"

Hoa Thường hé miệng, cúi đầu cười nói: "Thần thiếp đã lớn như vậy rồi, Hoàng thượng còn dạn dò như căn dặn trẻ con vậy."

Hoàng đế khẽ vuốt từng sợi tóc dài của Hoa Thường, thấy gò má Hoa Thường vẫn tái nhợt, hần mở miệng nói: "Nàng ra cử rồi thì cũng không cần vội đến Vị Ương cung thỉnh an. Gần đây hình như Hoàng hậu cũng bị bệnh, thân thể nàng lại luôn luôn yếu ớt, đừng để bị lây bệnh."

Hoa Thường thật sự không biết chuyện Hoàng hậu đổ bệnh, nàng hơi nhú mày, nhẹ giọng nói: "Phượng thể của Hoàng hậu nương nương mắc phải bệnh gì? Hiện giờ thần thiếp không để ý nhiều về chuyện hậu cung nên không biết việc Hoàng hậu bị bệnh. Đều là sai lầm của thần thiếp, cho dù không thể tự mình đến thăm thì cũng nên tặng lễ mới phải."

Môi Hoàng đế khẽ giật, mở miệng nói: "Nàng không cần lo lắng. Hai người là tỷ muội nhiều năm, không cần phải để ý mấy nghi thức xã giao như vậy."

Hoa Thường khẽ cười, đương nhiên nàng sẽ không thật sự làm vậy. Ở thời đại lễ nghi nhiều đến mức ngột ngạt này, bất luận là lễ nghi nào thì đều

có khả năng trở thành bước tiến thân hoặc cánh cửa địa ngục của người. Hoa Thường có chỗ đứng trong hậu cung nhiều năm như vậy, ngoài gia thế, sủng ái và con cái ra, điều trọng yếu mà người người tôn kính và ngưỡng mộ nàng chính là vì nàng hiểu lễ giáo.

Ở bất kỳ thời điểm nào cũng không nên khiêu chiến với lễ giáo. Bởi vì bất luận là thành công hay thất bại thì đều phải chịu việc bị công kích rất nặng nề. Những thứ mềm như bông ấy lại là luật thép đã kéo dài ngàn năm qua, sẽ không vì triều đại thay đổi mà tiêu vong, không vì ý chí của ai mà chuyển dời.

Chỉ chốc lát sau, Trần Hỉ đã đến, khom người thấp giọng bẩm báo: "Hoàng thượng, Chiếu Bình vương hồi kinh, đang chờ ở bên ngoài Kiến Chương cung."

Chiếu Bình vương chính là Đại hoàng tử Trần Luân, đã rời kinh thành làm công vụ hơn nửa năm, đương nhiên Hoa Thường không biết cụ thể hắn làm việc gì, chỉ là bây giờ cuối cùng đã trở về. Xem tình hình này, hẳn là sự việc không nhỏ, hiển nhiên Hoàng đế cũng đang đợi Đại Hoàng tử hồi kinh.

Hoàng đế nghe vậy, gật gật đầu, sau đó nói với Hoa Thường: "Thường nhi, nàng nằm xuống nghỉ ngơi đi, trăm phải quay về rồi. Trăm còn chính vụ cần được xử lý."

Hoa Thường mỉm cười gật đầu nói: "Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng."

Kiến Chương cung.

Đại Hoàng tử Trần Luân hai mươi bảy tuổi, gần đến ba mươi, đã được phong Vương nhiều năm. Hắn vô cùng thiện võ, cũng từng trải qua hai năm trong quân, cho nên trên người hắn tràn đầy hơi thở rắn rỏi. Đại Hoàng tử bước vào trong điện, hành lễ vấn an một cách thành thực lưu loát: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn an."

Hoàng đế thấy Đại nhi tử của mình, trên mặt cũng nở nụ cười, giọng điệu cực kỳ rõ ràng: "Miễn lễ, mau ngồi đi."

Trần Luân ngồi vào ghế đầu ở phía dưới, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Hoàng đế, bình ổn nói: "Nhi thần rời kinh lâu ngày, long thể phụ hoàng có khỏe mạnh không? Nhi thần ở xa vạn dặm, ngoại trừ những lúc bận rộn công vụ thì nhi thần rất nhớ phụ mẫu thể nhi ở kinh thành."

Hoàng đế cũng nhu hòa, cười nói: "Trẫm rất khỏe, mẫu phi con cũng khỏe, không cần lo lắng. Trẫm thấy con chín chắn hơn một chút, quả nhiên rời khỏi sự che chở của cánh chim, hài tử mới có thể trưởng thành."

Trần Luân cười nói: "Nhi thần nhận được ý chỉ của phụ hoàng liền vội vàng chạy từ Lăng Trung về đây, dọc theo đường đi cũng nghe thấy rất nhiều tin đồn, chẳng lẽ người muốn xuất binh sao?"

Hoàng đế nghe thấy, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, nếp nhăn trên trán càng sâu thêm, sau đó hần chậm rãi mở miệng nói: "Không phải ta muốn xuất binh, mà là Bắc Mông muốn. Tuy ta đã già, không lên được ngựa, cũng không chiến đấu được, nhưng tóm lại ta vẫn còn lòng hăng hái. Trận này là không thể tránh khỏi, chúng ta sẽ chiếm tiên cơ trước."

Trần Luân gật đầu nói: "Phụ hoàng cũng biết, nhi thần luôn luôn ở phái chủ chiến, đương nhiên ủng hộ phụ hoàng, chỉ là không thể xem nhẹ chủ trương và tiếng nói trong triều. Bắc Mông bừ hãn, nếu như không có cách nào gắn kết mọi người trong triều thành sợi dây chặt chẽ, trận này... chỉ sợ đánh không xong."

Đánh không xong, đấy đã là cụm từ quá giảm nhẹ rồi. Vì sao tiền triều lại diệt vong? Vì quốc thổ không đủ rộng lớn sao? Hay quốc lực không đủ cường thịnh? Toàn bộ đều không phải, là do sự nghi kỵ của Hoàng đế và mâu thuẫn trong nước ảnh hưởng đến chiến tranh bên ngoài. Tiền triều vừa đánh trận với Bắc Mông và Hồ Nhung, vừa đối mặt với mâu thuẫn nội bộ

gay gắt, vì vậy không có cách gì cung ứng cho chiến tranh dẫn đến lương thảo bị cắt đứt, mấy chục vạn đại quân chết trận nơi biên cương. Dị tộc nhờ thế mà xâm lấn, cuối cùng Mạt đế Sùng Tông chỉ có thể tự vẫn ở chính điện, lấy thân mình hi sinh vì nước.

Sắc mặt Hoàng đế có vẻ mệt mỏi, lên tiếng nói: "Rất nhiều người chủ hòa. Ta không phải là Hoàng đế hiếu chiến, ta cũng hi vọng thiên hạ thái bình, nhưng dị tộc như hổ rình mồi, ta cũng chỉ muốn để lại một giang sơn cực kỳ tươi đẹp cho con cháu đời sau mà thôi. Thế nhưng, người khác không ủng hộ thì thôi đi, ngay cả Thái tử Tam đệ của con, vậy mà cũng kiên quyết theo phái chủ hòa, cho nên gần đây tinh thần và thân thể của trẫm thật sự rất mệt mỏi."

Trần Luân nghĩ đến vị Thái tử chướng mắt kia, nhưng trước mặt phụ hoàng, chắc chắn hẳn không thể bảo rằng Thái tử nói bậy, ngược lại hẳn càng phải bảo vệ mới đúng: "Phụ hoàng bớt giận, Thái tử luôn luôn tài đức sáng suốt nhân hậu, không muốn thấy binh đao, không đành lòng để bá tánh chịu khổ, chủ hòa cũng là lẽ thường. Phụ hoàng cứ nói cho Thái tử nghe, sao Thái tử lại không hiểu nỗi khổ tâm trong lòng người chứ?"

Thật ra, chủ chiến, chủ hòa đều có lý do, có hòa tất có chiến. Bất kỳ một triều đại nào, nhất định cũng phải có phái chủ chiến và phái chủ hòa, hơn nữa hai phái này không hề thiếu đất để sinh tồn và phát triển lớn mạnh.

Thông thường mà nói, nếu dựa theo văn võ để chia, võ thần chủ chiến nhiều, văn thần chủ hòa nhiều. Dựa theo tuổi tác để phân, lão thần chủ hòa nhiều, thần tử trẻ tuổi chủ chiến nhiều.

Truy cứu nguyên nhân cũng hoàn toàn không khó đoán. Võ thần dựa vào đánh giặc để sinh tồn, bước tiến thân của họ chính là chiến tranh. Vì muốn thế nhi được hưởng đặc quyền, vì muốn gia tộc được truyền thừa, vì thực hiện khát vọng, đương nhiên chiếm tuyệt đại đa số trong phái chủ chiến là võ thần. Mà văn thần vì muốn chèn ép võ thần, đề cao địa vị nội

chính (chính trị trong nước - đối nội). Nho gia để ý nội thánh ngoại vương [1], cho rằng chỉ cần thống trị bên trong cho tốt, bên ngoài xưng vương là chuyện sớm muộn, hà cớ gì phải hiếu chiến?

[1] Nội thánh ngoại vương: Vua ở trong tôn là thánh, vua ở ngoài chỉ gọi là vương.

Chủ trương của lão thần và thần tử trẻ tuổi cũng rất dễ để lý giải. Dù sao vẫn là người trẻ tuổi bốc đồng, hô khẩu hiệu loại trừ giặc Thát [2], cơ bản có thể nhận được ba phần ủng hộ. Hơn nữa, người trẻ tuổi vốn không hưởng thụ sự an nhàn, đương nhiên chủ chiến nhiều hơn. Mà lão thần lại lớn tuổi, một mặt là không có hùng tâm tráng chí, không muốn những chuyện phát động chiến tranh. Mặt khác cũng vì bọn họ thấy quá nhiều cảnh nhà tan cửa nát, thê ly tử tán. Trước giờ chiến tranh luôn là con quái vật ăn thịt người, bọn họ già rồi nên mềm lòng. Nói thì lúc nào cũng dễ, nhưng ngấm lại sau lưng máu tươi đầm đìa, chung quy lão thần vẫn là có vài phần do dự. Tốt xấu gì thì bọn họ cũng tích được một chút âm đức [3], quy tiên còn gặp được tổ tông, cho nên chủ hòa nhiều hơn cũng không có gì lạ.

[2] Giặc Thát: dân tộc Tác – ta. Thời xưa, dân tộc Hán gọi dân du mục phương bắc là Tác-ta, thời Minh chỉ người phía đông Mông Cổ, phía đông bắc Nội Mông và nước Mông Cổ ngày nay.

[3] Âm đức: Công đức sau khi chết. Người xưa cho rằng việc làm nhân đức trên dương gian đều được âm phủ ghi lại, sau khi chết dựa theo phần âm đức này mà quyết định cho người đó đầu thai hay đày xuống địa ngục.

Hơn nữa, một hiện thực đang bày ra trước mắt, đó chính là ngân khố. Đánh giặc không chỉ cần mạng người mà còn cần ngân lượng. Đối với một đế quốc mà nói thì mạng người và ngân lượng đều quan trọng như nhau.

Vì sao phái chủ hòa lớn mạnh như thế? Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ cần làm một phép toán nhỏ thì sẽ hiểu ngay.

Nếu không đánh giặc, việc đền bù cho Bắc Mông cũng chỉ cần hai mươi vạn thất bạc, đối với Đại Lương mà nói, số tiền đó có đáng gì đâu. Còn nếu đánh một cuộc chiến quy mô lớn, một năm hao phí ước chừng khoảng bốn mươi vạn thất bạc.

Giá chênh lệch gấp đôi như vậy, hơn nữa một năm chưa chắc đã đánh xong, cũng không biết là có thể đánh đến lúc thắng hay không. Quan trọng hơn là tướng sĩ chết quá nhiều sẽ khiến quốc gia lay động, lòng dân không yên.

Đối với người thống trị mà nói, điều gì là quan trọng nhất? Chính là hoàng quyền. Thế hoàng quyền được thiết lập dựa trên cái gì? Là bá tánh.

Hiện giờ Đại Lương rất giàu có và phồn vinh, đủ tài chính để chèo chống một cuộc chiến tranh quy mô lớn, cũng có ngân lượng để đền bù. Nhưng mà Hoàng đế và các đại thần đều không muốn thương tổn lòng dân, cũng không muốn thời thịnh thế vất vả lắm mới có được lại rung chuyển đến mức không thể chống đỡ nổi.

Hiện tại Hoàng đế có thể hạ quyết tâm xuất binh đã là sự quyết đoán hiếm có rồi.

Hòa hay chiến, rất khó để phân định ai đúng ai sai. Bởi vì lý do của đôi bên đều quá đầy đủ, cho nên ý chí của Hoàng đế lập tức biến thành đơn phương chính xác, việc cần làm bây giờ chính là khiến phái chủ hòa phải ngoan ngoãn nghe theo.

Mà hiện giờ Hoàng đế đang phiền não vì sự kiên quyết của phái chủ hòa. Trước kia đương nhiên bọn họ không kiên định như vậy, cũng không dám đối nghịch với Hoàng đế, nhưng hiện giờ người dẫn đầu phái chủ hòa lại chính là Hoàng Thái tử Trần Nghiễm!

Hiển nhiên, Hoàng Thái tử với thân phận đầy ánh vàng lấp lánh đã khiến cho bọn họ có dũng khí đấu tranh. Đây cũng là lý do khiến tâm tình Hoàng đế cực kỳ không tốt trong mấy ngày qua.

Trần Luân thấy Hoàng đế nhíu mày rất chặt, liền chấp tay lên tiếng nói: "Phụ hoàng, nhi thần nguyện vì người tích cực dẫn đầu, nguyện vì phụ hoàng xuất binh đến Bắc Mông!"

Hoàng đế nhìn Đại nhi tử lưng hùm vai gấu, chậm rãi nở nụ cười nhạt. Tuy khuôn mặt Hoàng đế vẫn u sầu nhưng đã xuất hiện nét vui vui mừng: "Con là Hoàng tử duy nhất trong cung từng tiếp xúc với chiến sự, trận chiến này cũng rất cần một Hoàng tử chỉ huy. Luân nhi, tình thế rất nguy hiểm, nhưng đây là trách nhiệm mà con cần phải gánh vác, phụ hoàng tự hào vì con."

Trần Luân đứng dậy quỳ xuống, giọng nói âm vang có lực: "Nhi thần sẽ vì phụ hoàng mà truyền tin đại thắng trở về!"

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 171 - Đời Thứ Ba

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Sau khi Trần Luân ra khỏi Kiến Chương cung, tâm tình của hắn rất vui vẻ. Hắn vốn là người múa đao lộng thương, mục tiêu phấn đấu hết sức rõ ràng, chính là Đại tướng quân thống lĩnh binh mã. Ít nhất khi phụ hoàng còn chấp chính, thì giấc mộng này của hắn vẫn có thể thực hiện được, còn nếu để sau khi đệ đệ hắn kế vị, e là hắn chỉ có thể đi đến đất phong dưỡng lão mà thôi.

Có điều chỉ cần hắn gom đủ vốn liếng, tương lai nếu như xảy ra chiến tranh tiếp, vậy thì Vương gia như hắn rất có khả năng sẽ lại ra chiến trường một lần nữa. Dù sao chỉ cần chiến tranh có quy mô hơi lớn một chút thì nhất định sẽ có trực hệ hoàng tộc ở tiền tuyến. Một mặt có tác dụng khích lệ tinh thần chiến sĩ, mặt khác thể hiện hoàng tộc và binh lính, bách tính cùng đồng cam cộng khổ, thu phục lòng người.

Mà tương lai khi Thái tử lên ngôi, những Hoàng tử còn nhỏ tuổi không thể ra chiến trường, hắn thân là huynh trưởng của Hoàng đế, thật sự hắn có quá đủ tư cách, cũng như quá đủ vốn liếng để ra chiến trường. Cho dù có là Hoàng đế đi nữa, muốn chèn ép huynh trưởng thì cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nhìn đương kim Hoàng thượng mà xem, chèn ép đệ đệ còn phải trái lo phải nghĩ, suy xét hết lần này tới lần khác. Nên biết rằng chuyện này không thể tùy tâm sở dục [1], muốn như thế nào thì như thế đó.

[1] Tùy tâm sở dục (随心所欲): Muốn làm gì thì làm.

Hắn thân là huynh trưởng, bầm sinh đã đứng chỗ bất bại. Thái tử sao? Haha, chẳng qua chỉ là một con khổng tước cao quý bị nhốt trong Tử Cấm Thành mà thôi. Thái tử có tư cách gì mà chèn ép huynh trưởng vừa có năng lực, vừa có chiến công như hắn chứ?

Trần Luân hiểu rõ, chỉ cần hắn không tạo phản, không mưu nghịch, không dùng vu thuật thì Thái tử có làm cách gì cũng không thể hạ được hắn, cùng lắm thì đẩy hắn tới đất phong để hắn tự làm mưa làm gió mà thôi, vì thế hắn luôn không nể mặt Thái tử.

Bây giờ Thái tử theo phái chủ hòa, một mặt là bởi vì danh tiếng nhân hậu của hắn, hiền danh Thái tử lương thiện từ ái sẽ lan xa, mọi người đều biết. Thế nhưng mặt khác cũng là vì để đề phòng vị đại ca kia của hắn. Thái tử biết rõ, chỉ cần đánh với Bắc Mông, vậy thì huynh trưởng thiện võ kia của hắn nhất định sẽ ra tiền tuyến. Mà trước giờ số lượng Hoàng tử ra tiền tuyến được trực tiếp chỉ huy binh lính không nhiều, nhưng mà làm một phó tướng thì lại không thiếu.

Đại Lương bại trận quả thực là có. Thế nhưng nếu như là một chiến dịch có quy mô lớn, cho dù trong đó có vô số trận thua đi nữa, thì kết quả thắng lợi cuối cùng chắc chắn sẽ thuộc về Đại Lương. Nguyên nhân rất đơn giản. Đại Lương rộng lớn nên có lẽ vì thế mà phòng thủ chưa chặt chẽ, nhưng so với Bắc Mông yếu kém thì lại có sự khác biệt quá lớn về quốc lực. Đại Lương có thể đánh một trận chiến kéo dài trong mười năm mà không lo về nguồn cung ứng, nhưng Bắc Mông thì có thể sao? Kéo dài ba năm là đủ khiến cho bọn họ điêu đứng rồi!

Chẳng qua Đại Lương không muốn trả một cái giá quá lớn, thê thảm như vậy mà thôi!

Nếu như đánh thắng trận này thì chiến công sẽ ngập trời, tất nhiên Đại hoàng tử Chiêu Bình vương cũng sẽ nước dâng thì thuyền lên, chắc chắn Hoàng Thái tử điện hạ không muốn thấy kết cục này.

Thái tử không ngốc, hẳn biết rõ nhược điểm của mình. Làm Thái tử hay Hoàng đế thì đều có khả năng ra chiến trường, nhưng hẳn lại không thể đi, chỉ có thể ở trong kinh giám quốc, cho nên ở phương diện quân sự, hẳn gần như không có quyền phát biểu. Có thể chèn ép Thái tử một cách hoàn toàn chỉ có mỗi lĩnh vực quân sự này mà thôi. Mục tiêu của Trần Luân chính là điều đó.

Trần Luân nhếch khóe miệng lên, phui ống tay áo một cái, sau đó hẳn quay lại nói với tiểu thái giám phía sau: "Đi thôi, tới cung của mẫu phi. Còn nữa, đi mời lão Nhị, lão Tứ, lão Ngũ đến đây, huynh đệ chúng ta cũng nên tụ tập một chút rồi. Bốn vương mời khách ở Yến Chí lâu bên ngoài cung."

Tiểu thái giám khom người đáp ứng, xoay người vội vã rời khỏi.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường vừa mới ra thán, sau khi rửa mặt chải đầu xong thì nghe cung nhân bẩm báo: "Nương nương, Tứ Điện hạ tới."

Sau đó Hoa Thường liền nghe thấy tiếng bước chân, cùng với thanh âm ôn nhu nho nhã của tiểu Tứ thỉnh an: "Nhi thần tham kiến mẫu phi, mẫu phi cát tường."

Hoa Thường xoay lại nhìn dáng người cao gầy của nhi tử, trên gương mặt cũng lộ ra nụ cười vui vẻ. Nàng tiến lên kéo tay của tiểu Tứ cùng ngồi xuống, rồi cười nói: "Mới mấy ngày không gặp, hôm nay mẫu phi vừa nhìn một cái, có phải con gầy đi đúng không?"

Trong khi ở cử đường nhiên Hoa Thường không tiện gặp người khác.

Tiểu Tứ khẽ rũ mi mắt xuống, mỉm cười nói: "Nhi thần đâu có gầy, còn béo lên hai cân đấy. Đúng rồi, mẫu phi, hôm nay nhi thần tới là để báo cho mẫu phi một tin vui, Vương phi nàng có thai rồi!"

Hoa Thường nghe thấy vừa mừng vừa lo, vội kéo tay của tiểu Tứ, lên tiếng nói: "Thật sao? Mấy tháng rồi? Bây giờ thân thể nàng ấy thế nào? Trong nhà có thiếu gì không? Đúng rồi, trong phủ con chắc chưa có đại phu giỏi về phụ khoa, mẫu phi phải mời một vài người tới!"

Tiểu Tứ hiếm khi thấy mẫu phi mình nói nhiều như vậy, dáng vẻ thì lại nôn nóng hấp tấp, hăn lộ ra ý cười ôn nhu, sau đó nói: "Mẫu phi không cần lo lắng, nhi thần đã mời Thái y xem cho Tử Nhược rồi, thân thể nàng khỏe mạnh, thai cũng rất ổn định, sắp được ba tháng."

Tử Nhược là khuê danh của Vương thị, nhìn dáng vẻ của tiểu Tứ có lẽ cuộc sống với thê tử cũng không tệ.

Hoa Thường nghe vậy thì an tâm rất nhiều, nhìn tiểu Tứ nói: "Mời Thái y thì quá phiền, xuất cung tiến cung rất phí thời gian, vẫn là nên mời vài vị đại phu đáng tin cậy rồi bồi dưỡng ở trong phủ, tiện cho việc gọi đến chẩn mạch. Lỡ như có xảy ra tình huống đặc biệt gì thì cũng không đến nỗi thúc thủ vô sách [2]. Con trực tiếp đến Hoa phủ, ngoại tổ mẫu con quen biết vài đại phu, nhân tiện chọn luôn một số y nữ đáng tin cậy, sau này chăm sóc cho nữ quyến cũng thuận lợi hơn."

[2] Thúc thủ vô sách (束手無策): Bó tay không làm được gì.

Tiểu Tứ cười đáp vâng, hăn biết đây là tấm lòng của mẫu phi. Mặc kệ có cần hay không, hăn cứ nhận là được. Hăn vui vẻ, mẫu phi cũng vui vẻ, như vậy là được rồi.

Tựa hồ Hoa Thường nhớ ra gì đó, đột nhiên lên tiếng nói: "Tiểu Tứ, con có biết Thái tử phi cũng đang mang thai hay không?"

Tiểu Tứ ngạc nhiên nhú mày, lắc đầu nói: "Thật sự nhi thần vẫn chưa biết, chuyện này là khi nào?"

Hoa Thường vuốt vuốt hộ giáp trên ngón tay, mím môi cười một cái: "Hôm qua Vị Ương cung truyền tin tới. Mấy ngày nay không phải Hoàng hậu bị bệnh sao, bế cung đã nhiều ngày, cũng lâu rồi chưa thấy mặt. Hôm qua đột nhiên không khí Vị Ương cung vui mừng náo nhiệt hẳn lên. Mặc dù không truyền tin tức ra ngoài, nhưng mà trong hậu cung này, tin tức như vậy có thể giấu được ai đây? Nghe nói vẫn chưa chẩn đoán chính xác, có điều Thái y chắc chắn đến tám phần. Chỉ là thai còn nhỏ tháng, nên mạch tượng chưa rõ ràng, ước chừng khoảng hai tháng."

Chuyện quan trọng như vậy chắc chắn sẽ không dám đùa giỡn, nếu Thái y dám nói chuẩn xác đến tám phần, vậy thì trên căn bản là mười hai phần rồi."

Tiểu Tứ hơi trầm ngâm một lát, sau đó nói: "Thời gian mang thai của Tử Nhược và Thái tử phi gần nhau, chúng ta thì không sao, nhưng mà đối phương khó tránh khỏi có suy nghĩ khác. Đến lúc đó lỡ có tranh chấp thì cũng không hay. Chỉ là bên này nhi thần đã mời Thái y, e là tin tức cũng khó giấu được."

Hoa Thường nhú mày, hừ một tiếng: "Sao phải giấu chứ? Bây giờ Tử Nhược đang mang thai tôn tử của bốn cung, tại sao lại phải giấu? Sao nào, quả thật tôn tử của bốn cung không tôn quý bằng đích tử của Thái tử, nhưng mà chẳng lẽ tin tức cũng phải nhường cho bọn nói trước ư? Huống chi, tôn tử của bốn cung nhất định tôn quý hơn đích nữ của Thái tử. Sinh nam hay nữ là do trời định. Hừ, con xem đi, Hoàng hậu và Thái tử muốn đích tử đến sắp phát điên rồi. Kỳ vọng càng cao thì thất vọng càng nhiều, bốn cung chờ xem, thai này là nam hay là nữ."

Tiểu Tứ nghe vậy cũng cười nói: "Ngược lại nhi thần cảm thấy là nam hay nữ đều tốt. Đây là thai đầu của Tử Nhược, sinh nam đương nhiên tốt, sinh nữ cũng không tệ."

Hoa Thường vỗ vỗ vai tiểu Tứ, khen ngợi nói: "Con có thể nghĩ như vậy, mẫu phi rất vui mừng. Nhi tử sớm muộn gì cũng có, không thể nhất thời nóng vội được. Con về nhà cũng nên khuyên Tử Nhược nhiều một chút, để cho nàng không phải vì sinh nam hay nữ mà hao tổn tâm trí, dưỡng thân thể cho thật tốt, sinh một bảo bảo khỏe mạnh mới là điều quan trọng."

Tiểu Tứ gật đầu: "Nhi thần biết rồi. Đúng rồi, mẫu phi, Thập đệ vẫn chưa trở lại Kiến Chương cung sao?"

Hoa Thường nghe vậy, khẽ thở dài một cái, trên mặt cũng có chút lo lắng, nhẹ giọng nói: "Vẫn chưa, phụ hoàng con nói đợi mẫu phi ra tháng thì sẽ đưa Thập đệ về. Hôm nay mới là ngày đầu mà thôi, đợi thêm vài ngày nữa xem sao. Trong lòng mẫu phi luôn cảm thấy không yên, đón tiểu Thập đến Kiến Chương cung không phải là tính cách của phụ hoàng con. Ở bên ngoài và trong triều đã phát sinh chuyện gì sao?"

Trong thời gian ở cũ, Hoa Thường hoàn toàn không biết gì cả, bất kể là tin tức gì thì cũng rất khó truyền vào Thượng Dương cung.

Tiểu Tứ do dự một chút, sau đó mở miệng nói: "Hiện giờ đã vào đông, Bắc Mông rục rịch hành động, dường như có dấu hiệu muốn xâm lấn. Phụ hoàng muốn chiếm lấy cơ hội phát binh trước. Trên triều cãi nhau ầm ĩ, phái chủ hòa và phái chủ chiến, bên nào cũng cho là mình đúng, không phân cao thấp. Thái tử theo phái chủ hòa, nên có vẻ phụ hoàng rất bất mãn. Trước đó vài ngày, Đại hoàng huynh có gọi mấy huynh đệ bọn con lại tụ tập trò chuyện, bảo rằng tâm ý của phụ hoàng đã quyết, phái chủ hòa nhất định sẽ bị áp xuống. Nếu nghiêm trọng hơn thì e là sẽ bài trừ ngoại loạn trước rồi mới an ổn nội loạn sau. Rất nhiều lão thần lo lắng Hoàng thượng sẽ thanh tẩy triều đình, cho nên mới chuẩn bị vẹn toàn cho chiến tranh."

Hoa Thường nhíu mày thật sâu, sau đó nhẹ giọng nói: "Vốn mẫu phi còn đang khó hiểu, Hoàng hậu trở bệnh rất khác thường. Xem ra nàng ta rất rõ mâu thuẫn giữa Hoàng thượng và Thái tử, cho nên chỉ có thể ngã bệnh mà thôi. Có điều cho dù Hoàng thượng có giận Thái tử đến đâu, thì cũng sẽ không thật sự động thủ mà tiêu diệt phe cánh của Thái tử, khả năng cao là Hoàng thượng sẽ mài giũa Thái tử một chút. Tiểu Tứ, bản tính con ổn thỏa cẩn trọng, trên triều lại phụ trách Lễ bộ, những chuyện này vốn không liên quan đến con, con không nên tùy tiện phát biểu ý kiến. Nếu như Đại hoàng huynh muốn con hỗ trợ, thì con cũng nên cẩn thận một chút, đừng tự mình ra mặt."

Tiểu Tứ nghe lời gật đầu, mặc dù mẫu phi là nữ lưu nhưng lại uyên bác tinh thông, còn thường xuyên ở bên cạnh phụ hoàng nghe nhiều thấy nhiều. Nói đến việc hiểu rõ tâm tư phụ hoàng, ngoại trừ mẫu phi ra, thì ai dám đứng đầu đây?

Hoa Thường đưa tay sờ đầu tiểu Tứ, ánh mắt dịu dàng: "Bây giờ tâm tư của con nên đặt trên người Tử Nhược, chăm sóc nàng ấy cho tốt, cũng mời thông gia vào phủ thăm một chút đi. Nữ nhân mang thai ấy mà, đều nhớ nhung mẫu thân của mình."

Tiểu Tứ mỉm cười nói: "Vâng, nhi thần đều nghe theo mẫu phi. Đợi mấy ngày nữa, nhi thần đưa Tử Nhược tiến cung thỉnh an người."

Hoa Thường vừa vui vẻ vừa lo lắng nói: "Hiện tại đang giữa đông, gió tuyết rất lạnh, Tử Nhược có thể chịu nổi không? Ra vào phải cẩn thận, bây giờ nàng ấy đang mang thai, không nên hồ nháo. Mẫu phi ở đây lúc nào thỉnh an cũng được, chọn ngày nào thời tiết tốt một chút mới vào cung, biết chưa?"

Tiểu Tứ dựa đầu lên vai Hoa Thường, giống như tiểu hài tử làm nũng nói: "Bây giờ mẫu phi thích tôn tử rồi sao? Rõ ràng trước kia người thích tiểu Tứ nhất mà."

Hoa Thường cười đến mi mắt cong cong giống như trăng lưỡi liềm.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 172 - Đáng Thương

Thượng Dương cung.

Tiền Tứ Hoàng tử đi, Lan Chi nhẹ nhàng xoa bóp chân cho Hoa Thường, cười nói: "Thật tốt, Vương phi cũng đã có thai, nương nương có thể làm tổ mẫu rồi."

Hoa Thường nghe vậy cũng lộ ra tươi cười, ôn nhu vui vẻ nói: "Đúng là chuyện tốt, ngẫm lại thì thời gian trôi đi thật nhanh. Bây giờ bốn cung đã trở thành tổ mẫu, nhưng mà bốn cung vẫn luôn cảm thấy mình còn trẻ. Dù không muốn thừa nhận nhưng mà thật sự thì bốn cung đã già rồi."

Lan Chi cười nói: "Nương nương già chỗ nào chứ? Trở thành tổ mẫu cũng không có nghĩa là già, không phải nương nương vừa mới sinh hạ một vị tiểu Hoàng tử sao? Ngày lành còn chưa tới mà, sau này nhất định nương nương sẽ được hưởng phúc của con cháu."

Thật vậy, hiện giờ dưới gối Hoa Thường có ba nhi tử và một nữ nhi, còn đặc biệt nuôi dưỡng thêm Lục Hoàng tử. Cho dù ai nhìn vào cũng cho rằng nàng là một người vô cùng hạnh phúc, lúc tuổi già nhất định sẽ được yên vui hưởng phúc, nhưng mà trong lòng Hoa Thường vẫn luôn lo lắng. Nàng lúc tuổi già và tương lai của bọn nhỏ sẽ như thế nào? Điều đó không phải được quyết định bởi sự sủng ái của Hoàng đế đối với nàng bây giờ, mà là phụ thuộc vào tân hoàng tương lai, hiện tại đang là Thái tử!

Hoa Thường đứng dậy, chậm rãi đẩy cửa sổ ra, bên ngoài bông tuyết đang rơi xuống. Thượng kinh ở phương Bắc, vào mùa đông rất lạnh, bông

tuyết dày đặc giống như lông ngỗng bay lả tả, uyển chuyển nhẹ nhàng trong không trung.

"Nường nường! Sao người lại mở cửa sổ ra vậy, trời rất lạnh đó." Lan Chi vội vàng lấy ra một chiếc áo choàng thêu chim hạc trắng khoác lên trên vai Hoa Thường.

Lạnh mới có thể làm cho người ta thanh tỉnh. Hoa Thường nhìn khung cảnh trắng xóa bên ngoài, trong đầu nảy sinh rất nhiều ý nghĩ.

Nàng nói chuyện với tiểu Tứ, quả thật nói rất nhiều, ít nhất thì nàng cũng đã đoán ra được phần nào. Vì sao Hoàng thượng nhất định phải đưa Thập Hoàng tử tới Kiến Chương cung? Tuyệt đối không phải là sủng ái ấu tử, mà là vì cảnh cáo Thái tử.

Tuổi của Thái tử không còn nhỏ nữa, mười tám tuổi ở thời đại này đã là người trưởng thành rồi. Hắn có năng lực cũng có tham vọng gánh vác nhiều thứ. Dù Hoàng đế đã lớn tuổi nhưng mà hắn cũng không muốn cho một Thái tử có thân thể khỏe mạnh đến chia sẻ trọng trách chung với hắn.

Đặc biệt là cách làm của Thái tử vô cùng kịch liệt.

Chiến tranh không phải là trò đùa. Chiến tranh và chính trị có liên hệ mật thiết với nhau, chiến tranh luôn phụ thuộc vào chính trị. Trong mắt của Hoàng đế, Thái tử đối với lĩnh vực mà mình kém nhất, lại vì tư lợi riêng của mình mà mù quáng khiêu chiến với phụ hoàng, thì Hoàng đế rất thất vọng, có lẽ cũng mang theo vài phần bất an, thậm chí là hoảng sợ.

Hắn vẫn luôn coi trọng, vẫn luôn bồi dưỡng người thừa kế, nhưng người này lại dần dần lộ ra nanh vuốt, bắt đầu dùng phương thức quyết liệt để thể hiện bản thân, phản kháng lại quyền uy.

Nhưng Hoàng đế lại luyến tiếc không muốn trực tiếp động thủ áp chế hay đả kích người thừa kế mà hắn dùng trọn tâm huyết để bồi dưỡng ra. Có

lễ Hoàng đế có vài phần hâm mộ và đổ kỵ mà chính hãn cũng không nhận ra, bởi vì hãn chưa bao giờ được tiên hoàng coi trọng và yêu quý như thế.

Nhưng loại chấp niệm này chỉ càng khiến hãn thêm khoan dung và nhẫn nhịn với Thái tử mà thôi. Bản thân hãn không có được, nên có lẽ hãn hi vọng hài tử của mình sẽ có được. Vì thế hãn mới có cách làm ôn hoà như vậy, ôm một đứa trẻ vừa mới sinh ra tới Kiến Chương cung, trừ Thái tử ra, chưa từng có ai đạt được vinh quang đó.

Hoàng đế mượn cơ hội này để nói cho Thái tử biết, người không phải là kẻ duy nhất, vì vậy người nên ngoan ngoãn một chút, ít nhất thì năng lực của người vẫn chưa đủ mạnh để lật đổ quyền uy.

Hoa Thường khẽ kéo áo choàng trên người lại, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Đứa nhỏ Thập Hoàng tử này, không phải là nó được phụ hoàng sủng ái, nhìn với con mắt khác mà được vào ở trong Kiến Chương cung, mà là vì nó không được sủng ái, cho nên phụ hoàng nó mới có thể đối với nó như vậy.

Hoàng đế cao cao tại thượng, có lẽ nàng thật sự chưa bao giờ hoàn toàn hiểu rõ người nam nhân này, bởi vì nàng không thể nhìn thấy hãn một cách hoàn chỉnh. Hãn với tư cách là một quân chủ, một người phụ thân, còn có thân phận là một nam nhân.

Đột nhiên Hoa Thường cảm thấy cổ họng có chút ngứa, không thể khống chế bắt đầu ho khan. Lan Chi ở bên cạnh sợ hãi, vội vàng sai người bưng nước trà tới súc miệng nhuận hầu. Hoa Thường nhận lấy chén trà, tay có chút run, chén trà Tam Kiện trên tay cũng phát ra âm thanh va chạm nhỏ.

Lan Chi lo lắng nhìn nương nương nhà mình, không rõ vì sao trong chốc lát sắc mặt nương nương liền trắng bệch: "Nương nương, chúng ta

đóng lại cửa sổ đi, thân thể người yếu ớt, coi chừng bị trúng gió đấy. Người mau nằm xuống nghỉ ngơi, không phải Hoàng thượng đã miễn cho nương nương thỉnh an sao, Hoàng hậu nương nương cũng không thể bắt bẻ được gì."

Hoa Thường nuốt ngụm nước trà nóng xuống, sau đó lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bên Kiến Chương cung có tin gì chưa? Khi nào Thập Hoàng tử mới có thể trở về?"

Lan Chi ngơ ngác lắc đầu: "Chưa có tin gì cả. Sao nương nương lại gấp như vậy? Hoàng thượng sủng ái Thập Hoàng tử chẳng lẽ không tốt sao? Người đó, không cần lo lắng cho Thập Hoàng tử, tiểu Điện hạ sống ở Kiến Chương cung rất tốt, được cưng chiều vô cùng."

Hoa Thường lẩm bẩm nói: "Đúng vậy, khi một người có cảm giác áy náy với một người khác thì sẽ đối với người đó cực tốt."

Lan Chi nghi hoặc nhìn Hoa Thường, lên tiếng hỏi: "Nương nương vừa mới nói gì, nô tỳ không nghe rõ."

Hoa Thường chậm rãi lắc đầu, sau đó xoay người về giường, nhắm hai mắt lại. Lan Chi nhìn thấy Hoa Thường muốn nghỉ ngơi, tiến lên đắp chăn mỏng cho Hoa Thường, nhưng mà nàng lại không nhìn thấy bàn tay Hoa Thường đang siết chặt tấm chăn.

Hoàng thượng, Hoàng thượng... Sủng hay yêu, rốt cuộc đối với người nam nhân này mà nói thì có khác nhau không?

Để cảnh cáo Thái tử, vậy thì phải cần một công cụ có trọng lượng mới được. Hoa Thường là Quý phi đương nhiên là có trọng lượng, đứa bé của nàng đương nhiên có trọng lượng, vì thế mà Thập Hoàng tử liền trở thành quân cờ trong tay Hoàng đế.

Ấu tử mới sinh đối với Hoàng đế mà nói, càng nhiều thì càng chứng minh thân thể của hãn vẫn luôn khỏe mạnh. Một đứa bé chưa bao giờ sống chung thì sao Hoàng đế có cảm tình được, cho nên nếu có lợi dụng thì Hoàng đế cũng sẽ không bận lòng đúng không? Hoặc là, khả năng cao chính là thông qua đứa bé đó để cho Thái tử một lời cảnh cáo, mà nó lại không có khả năng uy hiếp đến địa vị của Thái tử.

Nhưng mà Hoàng thượng, nếu như vậy, đối với người mà nói, ta được xem là gì đây?

Hoa Thường nhắm chặt khước mắt đã có chút hơi nước. Hai mươi năm qua, cùng người nam nhân này ở bên nhau hai mươi năm, Hoa Thường chưa bao giờ tỉnh táo mà nhận thức đến như thế. Tình cảm của nàng và Hoàng đế chỉ là tôn trọng nhau như khách, mà không phải là hoạn nạn có nhau.

Sủng ái của Hoàng đế dành cho nàng vẫn luôn dựa trên cơ sở nàng vô cùng hiếu chuyện. Cho tới nay, tất cả đều là do nàng khổ tâm nỗ lực mà gặt hái được. Đây là do cố gắng mà thành, không phải là tình yêu.

So với giang sơn, với hoàng quyền, thậm chí ở trước mặt người thừa kế mà nói, thì nàng chẳng đáng là gì cả.

Hoàng đế tính toán suy xét chuyện trăm năm sau, chắc chắn đã lo nghĩ không ít cho các nhi tử: lão Đại, lão Nhị, tiểu Tứ, tiểu Bát. Nhưng mà có lẽ từ trước tới nay, hãn chưa hề suy xét cho nàng, bởi vì nàng chỉ là phi tần của hãn. Nếu như phu quân ra đi, đương nhiên nàng sẽ cứ vậy mà chết già ở trong cung. Hoặc là lúc sắp chết già thì sẽ được nhi tử đưa ra ngoài dưỡng lão, đây là chuyện hoàn toàn không cần phải suy xét.

Còn như lúc đó Thái hậu có làm khó dễ nàng hay không, Hoàng hậu có làm khó dễ nàng hay không, thì Hoàng đế sẽ không suy xét mấy "việc nhỏ" như vậy.

Sáng sớm, Vị Ương cung.

Các vị cung phi đến canh giờ thỉnh an, Hoa Thường với vẻ mặt tái nhợt ngồi xuống vị trí đầu tiên.

Thoạt nhìn tâm tình Hoàng hậu không tồi, khoe miệng cũng mang theo ý cười, nhìn về phía Hoa Thường, ngữ khí rất ôn hòa: "Quý phi muội muội, bốn cung thấy sắc mặt muội không tốt, thân thể muội chưa khỏe sao? Muội phải tỉnh dưỡng cho cẩn thận. Bốn cung biết rõ, muội luôn kính cẩn, cho nên muội không cần tới đây thỉnh an mỗi ngày đâu."

Hoa Thường ho hai tiếng, cúi đầu trả lời: "Chỉ là bệnh cũ mà thôi, thần thiếp không sao, tạ ơn nương nương quan tâm."

Hoàng hậu thấy Hoa Thường ho khan vài tiếng, thật sự nàng lại có vài phần lo lắng. Nếu Hoa Thường hôn mê ở trong cung của nàng, thì chắc chắn Hoàng đế sẽ hỏi tội nàng. Vì vậy Hoàng hậu quan tâm nói: "Muội cứ luôn quật cường như vậy. Đúng rồi, bốn cung nghe nói Hữu An vương phi có thai sao? Thật là chuyện đáng mừng. Muội đó, cũng sắp làm tổ mẫu rồi, càng phải nên bảo trọng thân thể cho tốt mới đúng."

Hoa Thường cười gật đầu, nàng cũng không có ác cảm với Hoàng hậu. Dù là lúc quan hệ tốt hay khoảng thời gian quan hệ có chút xích mích, thì Hoa Thường vẫn luôn cảm thấy Hoàng hậu là người không tồi.

Hiền lương thực đức, trên cơ bản Hoàng hậu đều làm được. Cho dù thỉnh thoảng Hoàng hậu trách móc cung phi có chút nặng nề, nhưng mà nàng không ngầm động thủ, trừ việc song thai của Tô Cơ lúc trước mà thôi. Đó là tình huống đặc biệt, xưa đâu bằng nay.

Hoa Thường khẽ ngược mắt lên nhìn Hoàng hậu đang ngồi trên cao, lần đầu tiên nàng đồng cảm với việc làm của những sủng phi cổ đại độc ác kia như chính bản thân nàng làm ra chuyện đó vậy.

Cho dù các nàng được nhiều sủng ái, sinh nhiều hài tử đi nữa, thì cuối cùng đều là làm giá y cho chính thất mà thôi. Cho nên Đát Kỷ nhất định phải giết chết Khương vương hậu và Thái tử Ân Giao, Bao Tự nhất định phải giết chết Thân hậu và Thái tử Cơ Nghi Cối.....

Có lẽ không phải bản chất các nàng đều ác độc, mà là các nàng phát hiện sự sủng ái của nam nhân kia không thể đem lại cho mình một đời bình an. Vì thế các nàng không thể khống chế sự đố kỵ và ác ý trong lòng mà làm ra những chuyện hại người, và còn là vì để tự bảo vệ mình nữa.

Hoa Thường khẽ nhắm mắt lại, trước nay nàng không đặt nặng chuyện sinh tử của mình. Nàng tiến cung, ước nguyện ban đầu cũng chỉ là vì gia tộc mà thôi. Vì thế cho dù liệu chết hầu bệnh, hay là ăn nhả nhiều năm, thì nàng đều không cảm thấy khổ sở. Bởi vì nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cũng đã dự đoán trước sự gian nan này rồi.

Chỉ là, nữ nhân thật sự rất kỳ lạ. Nàng có thể không để tâm đến đau khổ của bản thân, nhưng lại không thể chịu được khi hài tử của mình bị tổn thương, dù chỉ là một chút.

Thái tử không ưa tiểu Bát làm Hoa Thường bất an, mà Hoàng đế lợi dụng tiểu Thập khiến Hoa Thường chết tâm.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được, phó thác tương lai của mình cho Hoàng đế, để hản an bài mọi chuyện là một điều ngu xuẩn. Người nam nhân này tâm quá lớn, thứ giả tạo quá nhiều. Những thứ nàng cho rằng quan trọng, thì trong lòng người nam nhân này chỉ chiếm một vị trí rất nhỏ mà thôi.

Nàng phải đấu tranh, nghĩ mọi biện pháp để bảo vệ hài tử của mình được vui vẻ bình an cả đời.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 173 - Mục Tiêu

Edit: Huyền Hiền viện.

Beta: Mai Thái phi.

Một tháng sau, tại Thượng Dương cung.

Cuối cùng Thập Hoàng tử cũng được Hoàng đế đưa về Thượng Dương cung, so với lời hứa hẹn của Hoàng đế thì chậm hơn rất nhiều. Nhưng mà Hoa Thường cũng không thúc giục, bởi vì nàng biết, dù có thúc giục hay không thì kết quả đều giống nhau. Một khi Hoàng đế chưa đạt được mục đích thì hẳn sẽ không dừng lại những chuyện này.

Người trong hậu cung ai ai cũng hâm mộ Thập Hoàng tử được sủng ái. Họ đều dùng ánh mắt đánh giá Hoa Thường của Thượng Dương cung, tươi cười trên môi Hoàng hậu cũng chỉ là biểu hiện miễn cưỡng. Còn Thái tử, thái độ của hắn đối với mấy huynh đệ ở Thượng Dương cung đã đạt đến giới hạn lạnh lùng nhất.

Không người nào, không một ai biết cảm giác trong lòng của Hoa Thường bây giờ chính là tuyệt vọng.

Là nữ nhân, khi đối mặt với thực tại sau cơn mộng đẹp ẽ thì đều rất đau khổ. Hơn nữa, nàng còn phải bắt đầu đối mặt với hiện tại tàn khốc.

Hoa Thường rất muốn chạy đến trước mặt Hoàng đế, hỏi hắn từng chữ từng chữ một cách rõ ràng, rằng tương lai sau khi Thái tử đã yên ổn, thì tiểu Tứ, tiểu Bát và tiểu Thập sẽ làm sao bây giờ?

Hôm nay người ở vị trí cao cao tại thượng làm tất cả mọi việc, người có thật sự suy xét cho bọn nhỏ của ta không?

Đầu Hoa Thường chậm chậm gục xuống, nàng cảm thấy không còn chút sức lực nào. Chỉ sợ Hoàng đế cũng không để chuyện này trong lòng, hẳn vẫn luôn rất yêu thương nhi tử của mình, cho nên hẳn đánh giá bọn chúng rất cao.

Hắn đánh giá cao Thái tử nhân hậu, tài đức, sáng suốt. Hắn đánh giá cao sự khiêm nhường ôn hòa của người con thứ tư, đánh giá cao mức độ hiểu chuyện của người con thứ tám và thứ mười.

Hắn nghĩ rằng sự xa cách giữa các nhi tử ở thời điểm hiện tại chỉ là chút trở ngại nho nhỏ, thời gian qua đi, tất cả rồi sẽ biến mất. Huống chi trong đó còn có mối liên kết thông gia, cho nên quan hệ giữa các nhi tử trở nên hoà hoãn chỉ là vấn đề thời gian.

Còn Hoa Thường thì lại không nghĩ như thế. Hoàng đế nghĩ vậy là vì tất cả đều là con của hắn, có ai mà nghĩ đứa con mình xem trọng là người xấu không?

Nhưng mà Hoa Thường lại nhìn thấy rất rõ ràng, bởi vì Thái tử không phải là nhi tử của nàng. Hơn nữa vị Hoàng Thái tử Điện hạ này vẫn luôn thù địch với nàng và người trong Thượng Dương cung.

Đôi mắt Hoa Thường trở nên lạnh lẽo, nàng chậm rãi nắm chặt tay hạ quyết tâm.

Hoàng thượng, đây đều là do người ép ta đưa ra quyết định này. Người mẫu thân vì để bảo vệ hài tử của mình, vĩnh viễn Hoàng thượng sẽ không thể biết được người đó có bao nhiêu dũng khí đâu.

Thượng Dực bưng chén thuốc đến, hành lễ rồi nhẹ giọng nói: "Nương nương uống thuốc đi, người đã ho khan nhiều ngày rồi. Thái y đã đổi

phương thuốc mới cho người, chắc chắn sẽ có hiệu quả."

Hoa Thường ngồi dậy, nhận lấy chén thuốc, uống từng ngụm nhỏ cho đến khi cạn. Một cung nhân khác đứng bên cạnh dâng lên một hoa quả giúp Hoa Thường xua đi cái đắng.

Thước Dực nhìn sắc mặt của nương nương nhà mình, cười nói: "Hôm nay tinh thần của nương nương tốt lên rất nhiều, thoát nhìn cả người đều có sức sống, chắc chắn là do Thập Hoàng tử trở về có phải không?"

Hoa Thường đặt chén thuốc xuống, ho nhẹ vài tiếng, thanh âm khàn khàn: "Bốn cung bệnh tật cũng đã nhiều ngày, Thập Hoàng tử còn nhỏ, đừng ôm đến gần bốn cung, tránh cho khỏi bị lây bệnh, dặn dò bà vú chăm sóc thật tốt. Còn nữa, thân thể Hữu An vương phi có khoẻ không? Bốn cung vẫn luôn nhớ nàng ấy. Hôm nào để tiểu Tứ tiến cung một chuyến, không thấy tin tức gì nên bốn cung không an tâm."

Thước Dực đỡ Hoa Thường nằm xuống, nhỏ giọng trả lời: "Thập Hoàng tử tất cả đều rất tốt, nương nương yên tâm. Hữu An Vương phi mang thai cũng được bốn tháng rồi, thai nhi đã vững vàng. Chỉ là gần đây nương nương bị bệnh, Tứ Điện hạ biết ý nên không đến quấy rầy người. Nương nương yên tâm, chú ý nghỉ ngơi cho thân thể khoẻ mạnh mới là chuyện cần làm."

Một khi nữ nhân có mục tiêu mới thì chẳng khác nào được trọng sinh thêm lần nữa, sống một cuộc đời mới.

Hoa Thường hơi nheo mắt lại. Nàng ngày một lớn tuổi, dung mạo nhan sắc rồi cũng sẽ tàn phai, sủng ái của Hoàng đế rồi cũng sẽ phai nhạt dần. Thế nhưng nhìn từ góc độ khác, nàng ngày càng già, thì địa vị của nàng sẽ ngày càng được củng cố, mà bọn nhỏ của nàng cũng sẽ nhanh chóng trưởng thành.

Cái mà nàng có thể nắm trong tay bây giờ đã không còn phụ thuộc hoàn toàn vào sự sủng ái của Hoàng đế nữa.

Hoa Thường đột nhiên mở miệng nói: "Thái Tử phi chẩn đoán chính xác rồi sao?"

Thước Dực ngậy người ra một lúc, sau đó thấp giọng trả lời: "Vâng, mấy ngày trước đây vừa mới có chẩn đoán chính xác, Thái tử phi mang thai ba tháng, thai nhi vững vàng."

Khoé miệng Hoa Thường cong cong, khẽ nói: "Vị Thái tử phi này của chúng ta trước giờ vẫn luôn nổi tiếng là người hiền lương, Hoàng hậu giả vờ không biết mà khen ngợi nàng ta. Nhưng mà, phi tần có địa vị cao đều là người tai thính mắt tinh, mắt nhìn sáu đường, tai nghe tám hướng, khi tuyển tú Chu thị đã làm ra những chuyện gì ai mà không biết? Cho đến nay, Đức phi vẫn luôn ngoài cười nhưng trong không cười, lúc nào cũng mặt nặng mày nhẹ với Thái tử phi. Nhưng Thái tử phi cũng có ưu điểm, chính là da mặt không tệ, thần thái tự nhiên, nhìn chung là khó có được."

Thước Dực nhạy cảm nhận ra hình như nương nương nhà mình nói chuyện không chút kiêng dè gì. Trước kia nương nương không hề nghị luận sau lưng người có thân phận tôn quý như vậy. Hơn nữa ngữ khí lại không khách khí chút nào. Nếu như người khác nói những lời như vậy thì sẽ bị coi là đại nghịch bất đạo.

Trước kia nương nương luôn là người tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc. Ngay cả khi ở trong chính cung điện của mình, thì nương nương cũng không nói xấu Hoàng đế, Hoàng hậu, Thái tử, bởi vì địa vị của những người này rất tôn quý. Nương nương luôn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của một thần tử và luôn duy trì sự cung kính cần có của một phi tần, cho nên chưa bao giờ có bất kì nghị luận gì về những người kia.

Nhưng hiện tại, dường như trong mắt nường nường thấp thoáng một ngọn lửa nhỏ. Mặc dù vô cùng mong manh, nhưng vẫn rất cháy bỏng. Thước Dực theo bản năng cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng nàng nhất mực trung thành với Hoa Thường đã nhiều năm, vì thế nàng chỉ biết cúi đầu im lặng. Nường nường, cho dù có chuyện gì xảy ra, cho dù người muốn làm gì, thì bọn nô tỳ đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của người.

Lan Chi ở bên cạnh chậm rãi ngẩng đầu lên, thấp giọng mở miệng nói: "Tin tức từ Đông cung luôn là trọng điểm quan tâm trong hậu cung. Sau khi Chu thị vào Đông cung, thì Đông cung càng ngày càng trở nên hỗn loạn. Thái tử phi cũng không phải là một nữ nhân thông minh."

Thước Dực có chút run sợ, tâm tư của Lan Chi rất rất sâu. Bây giờ đến cả Đông cung mà nàng ấy cũng không chút tiếng động xâm nhập vào rồi sao?

Tổ Diệp cũng đứng ở bên cạnh, nhỏ giọng tiếp lời: "Năm tuổi Thái tử đã nhập chủ Đông cung. Khi ấy có Hoàng thượng che chở, Đông cung trở thành một khối thùng sắt, không ai xâm nhập được. Sau này khi Thái tử trưởng thành nạp thêm thiếp thất, người của Hoàng thượng không trà trộn vào Đông cung nữa. Thái tử quản lý nội vụ không được tốt cho lắm, mà Hoàng hậu cũng không phải là người cẩn trọng thông minh, cho nên hầu hết phi tần hậu cung đều có tai mắt ở Đông cung. Đức phi, Thục phi, Ninh Phi cũng đều cài người vào, người của chúng ta thì vẫn luôn ẩn mình hành sự. Tính tình nường nường ôn hoà, cho nên nội ứng luôn an phận thủ thường, hiện tại đã được tin nhiệm ở Đông cung."

Trong lòng Thước Dực càng thêm run sợ, bởi vì nàng không hề biết những việc này. Nhưng nàng cố gắng giấu đi cảm xúc khiếp sợ trong lòng, cố làm ra vẻ bình tĩnh mà nhìn Tổ Diệp.

Tổ Diệp vốn là người trong cung. Từ rất nhỏ nàng đã lăn lộn ở hậu cung. Mới mười ba, mười bốn tuổi mà nàng đã trở thành cung nữ nhất đẳng

rồi. Được phân đến nơi tốt như Thượng Dương cung đã chứng minh năng lực và mối quan hệ sau lưng của nàng.

Tổ Diệp đã gặp qua quá nhiều cung phi, cũng đã nghe rất nhiều bí sử. Nương nương nhà mình là một người nhân hậu khoan dung, là một chủ tử tốt, cho nên nàng càng phải tích trữ nhân lực trong bóng tối. Chỉ có như vậy, nàng mới có thể đủ khả năng để phân ưu thay chủ tử, mới có thể đủ năng lực để bảo hộ cho chủ tử.

Hoa Thường khẽ nhắm mắt lại, nàng biết những nô tỳ này đều suy nghĩ cho nàng. Bởi vì là tâm phúc, cho nên ở một mức độ nào đó nàng cũng tùy ý bọn họ. Không sợ vạ nhất chỉ sợ nhất vạ, trong hậu cung sâu không thấy đáy này, nếu ai không chuẩn bị cho mình con át chủ bài, thì người đó chính là kẻ ngốc.

"Thê hiền phu họa thiếu [1], điều ngược lại cũng có thể xảy ra. Tuy gần đây bốn cung bị bệnh, nhưng cũng không phải người điếc. Sau khi Thái tử phi mang thai, khí thế càng thêm lớn. Tử Nhược hoài thai sớm hơn một tháng đã khiến cho nàng ta chướng mắt. Nghe nói nàng ta còn làm trò trước mặt Tử Nhược, nói thai nhi trong bụng Tử Nhược là nữ hài tử. Xem ra, bốn cung đúng là một người bần nhào, ai muốn thì cũng có thể giẫm lên một cái."

[1] Thê hiền phu họa thiếu: Nếu vợ là người hiền đức thì sẽ trợ giúp chồng tránh được rất nhiều tai họa.

Lan Chi nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Nương nương bớt giận. Thái tử phi nhỏ nhen lại ghen tị, nên nàng ta không thể kiềm chế được khi thấy Hữu An Vương phi mang thai trước. Nhưng so với việc nàng ta thông tuệ đôn hậu thì nàng ta bây giờ vẫn tốt hơn. Mặc dù Hữu An Vương phi bị uất ức, nhưng đây là hoàng gia, có ai mà cả đời không chịu uất ức đâu? Vương phi là nữ nhân của Vương gia, dù có quan hệ đồng tộc với Hoàng hậu nương nương, nhưng mà qua việc Thái

tử phi thì cũng đã nhìn rõ được, Hoàng hậu nương nương không có khả năng và cũng sẽ không đứng về phía Vương phi."

Hoa Thường chậm rãi thở ra một hơi, mở miệng nói: "Đối với Hoàng hậu mà nói, Thái tử chính là tất cả của nàng ta, mà Thái tử phi do Thái tử chọn tất nhiên cũng sẽ quan trọng hơn chất nữ rất nhiều. Nếu Tử Nhược thật sự có thể nhìn rõ ràng, đó cũng là một chuyện tốt. Tiểu Tử cần một Vương phi sáng suốt."

Lan Chi nhẹ nhàng cười nói: "Theo nô tỳ thấy, thật ra Vương phi là một người hiểu chuyện biết lễ nghĩa. Vương phi làm chưa tốt chỗ nào thì nương nương cũng đều chỉ dạy cặn kẽ. Nhưng dù sao Vương phi vẫn còn nhỏ tuổi, không rành thế sự, tâm cơ lại không sâu, đây là chuyện xấu, nhưng cũng là chuyện tốt."

Hoa Thường khẽ cười khố: "Khi có nhi tử thì bốn cung liền hi vọng thê tử của nó sẽ tốt về mọi mặt. Nếu đây là thê tử nhà người khác, thì có lẽ bốn cung đã sớm khen ngợi, đâu cần phải kén cá chọn canh như vậy."

Thước Dực nhẹ nhàng dấm chân cho Hoa Thường, mở miệng nói: "Chuyện Vương phi có thể gác lại thì nương nương nên gác lại đi. Dù sao cũng là người nhà, chuyện nhà mình, đóng cửa xử lý lúc nào cũng được. Hiện giờ Vị Ương cung và Đông cung đều vô cùng cừ hận với nương nương, đây không phải là chuyện tốt. Hoàng hậu nương nương ở Vị Ương cung thì không cần đề cập đến cũng được, còn Đông cung liên quan đến tương lai, cho nên không được lơ là."

Tổ Diệp khẽ cười: "Dưới gối Thái tử đã có một nhi tử và một nữ nhi, tuy đều là thứ xuất, nhưng trước mắt Thái tử đang đối đầu với Đại Hoàng tử, cho nên vị nhi tử thứ xuất này rất quan trọng. Tuy năm nay mới bốn tuổi, nhưng đã sớm có được danh hiệu thông tuệ, còn được chính miệng Hoàng thượng khen ngợi sự thông tuệ sớm này. Nhưng mà từ khi Thái tử

phi nhập chủ Đông cung, thì vị tiểu Điện hạ Trần Lịch này lại trở nên rất yên lặng. Ngoài những ngày lễ tết ra, còn lại thì không thấy người đâu."

Thước Dực tròn tròn mắt, thấp giọng nói: "Chẳng lẽ Thái tử phi ác độc đến như vậy, dám làm chuyện hãm hại tiểu Điện hạ sao?"

Lan Chi lắc lắc đầu, cười nói: "Thái tử phi cũng không phải là kẻ ngốc, sao nàng ta dám làm ra việc đại nghịch bất đạo như vậy. Nhưng nếu so với việc hãm hại thì cũng không khác nhau cho lắm. Thái tử phi là mẹ cả, cho nên có thể quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận dạy dỗ tiểu Điện hạ. Tuy nói là lấy danh nghĩa để nuôi dưỡng tiểu Điện hạ, nhưng thực ra là chỉ muốn tách thứ phi và nhi tử ra. Thứ phi của Thái tử bệnh nặng đã nhiều ngày, xem ra cũng sắp không qua được. Chuyện này phần lớn đều do Thái tử phi làm ra, nhưng mà hành sự cũng không được cẩn thận cho lắm."

"Tuy địa vị của thứ phi thấp, nhưng dù sao nàng ta cũng vào Đông cung sớm mấy năm, cũng có chút nhân mạch, cho nên nàng ta đã lén sai người đưa tin tức đến cho tiểu Điện hạ. Đã nhiều ngày qua tiểu Điện hạ vẫn luôn khóc nháo không chịu ngừng, Thái tử phi lại đang có thai, tính tình nóng nảy, nghe nói đã hung hăng mắng tiểu Điện hạ một trận. Hình như nàng ta còn động thủ, hiện tại tiểu Điện hạ đã bị bệnh. Thái tử lại không am hiểu lắm về phương diện này. Gần đây hấn lại bận rộn, chỉ nghĩ là bệnh lật vật thường ngày, không nghĩ là chuyện lớn."

Hoa Thường hí hí mắt, nhỏ giọng nói: "Bốn cung ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, cũng nên cho Hoàng hậu nương nương nếm thử chút trùy tâm chi thống [2] rồi. Tổ Diệp, người làm việc bốn cung rất yên tâm. Người nghĩ cách để tiểu Điện hạ chạy ra ngoài, tốt nhất là chạy đến Kiến Chương cung, cho nó nhìn thấy vị hoàng gia gia tôn quý kia. Phải biết rằng, ngoại trừ hoàng gia gia của nó ra, còn ai có thể cứu đứa nhỏ đáng thương này đây?"

[2]: Trùy tâm chi thống: Tim đau như bị dao đâm.

Tổ Diệp hành lễ nhận lệnh.

Hoa Thường nhìn bầu trời âm u bên ngoài, dường như tâm trạng cũng u ám theo bầu trời. Rốt cuộc nàng cũng đi đến bước này, không thể yêu người nhưng lại không thể không yêu người, không muốn tính kế người nhưng lại không thể không tính kế người.

Hoàng thượng, người đừng trách ta.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 174 - Tức Giận

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Một vị Quý phi là sủng phi trong hậu cung, sinh dục được ba nam một nữ, rốt cục có bao nhiêu sức mạnh, có lẽ người bình thường không thể nào tưởng tượng được.

Cho dù vị Quý phi này không màng danh lợi, nhìn qua có vẻ như vô hại, cho dù chính bản thân vị Quý phi này cũng không nghĩ đến việc tự xây dựng thế lực cho mình, nhưng xung quanh vị Quý phi này trước giờ vẫn luôn tập trung rất nhiều nhóm lợi ích, nếu rút dây thì sẽ động rừng.

Ít nhất tại phạm vi hậu cung này, Hoa Thường vẫn rất có sức ảnh hưởng. Không may thay, Đông cung không thuộc về hậu cung, vì thế tất cả quản thúc và cung ứng đều là do Thái tử phi và Hoàng hậu làm chủ.

Mà Hoàng hậu thì lại đang bận bịu áp chế các vị phi tần chủ quản một cung xuống, cho nên rất khó bảo hộ Đông cung đến mức một giọt nước cũng không lọt. Còn sau khi Thái tử phi làm chủ Đông cung thì nàng ta càng ngày càng hành xử tùy tiện ngông cuồng. Hiện tại Thái tử phi đang chuyên tâm dưỡng thai để có thể sinh ra một nhi tử, vì vậy cung điện của nàng ta đúng là một giọt nước cũng không thể lọt. Nhưng mà những nơi khác thì không được như vậy, tất nhiên sẽ có sơ hở, cho nên Tiểu Điện hạ bị người khác "mê hoặc" hay "xúi giục" thì cũng không có gì kỳ quái.

Kiến Chương cung.

Hoàng đế vẫn bận rộn với chính sự quân lược, trải qua hơn một tháng tranh cãi và thanh tẩy, rốt cuộc phái chủ hòa cũng chịu thỏa hiệp. Chiêu Bình vương đã tiên phong rời kinh, đi về phía Định Châu. Ở Định Châu có một nhóm biên quân bốn vạn người (quân đội chuyên đóng ở biên giới), Chiêu Bình vương yêu cầu đưa nhóm quân đội này lên phía bắc, chuẩn bị cho chiến sự với Bắc Mông.

Vốn dĩ đã có quân đội đóng quân ở biên cảnh Bắc Mông, số lượng mười bốn vạn người, nhưng mà Hoàng đế vẫn hạ lệnh vận động quân binh các nơi, điểm tướng như ra lá bài trong đánh bài Poker.

Mở bản đồ ra, mọi người sẽ phát hiện toàn bộ Đại Lương đều hoà mình vào trạng thái chiến tranh, mỗi một nhóm quân đội đều gia nhập vào dòng quân hướng lên phía bắc. Tuy không đến Bắc Mông, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, đây là từng đường phòng tuyến. Đại Lương đã làm tốt khâu chuẩn bị cho việc chinh chiến lâu dài. Cho dù mất đi đất đai của một toà thành, thì cũng không thể làm lay động quyết tâm của Đại Lương.

Hoàng đế xoa xoa đôi mắt mỏi mệt của mình, đột nhiên giống như hần nghe thấy tiếng gào khóc đến khàn cả giọng của tiểu hài tử. Trần Hỉ ở một bên hầu hạ mài mực cũng loáng thoáng nghe được. Ông khẽ ngẩng đầu lên, liếc nhìn tiểu thái giám một cái, tiểu thái giám liền vội vàng chạy ra ngoài xem xét.

Chỉ chốc lát sau, tiểu thái giám đã trở về, vẻ mặt tái nhợt thì thầm vài câu với Trần Hỉ. Gương mặt Trần Hỉ cũng biến sắc, ông lén ngược mắt lên nhìn sắc mặt của Hoàng đế, không biết có nên nói hay không.

Hoàng đế thở dài, trầm giọng mở miệng nói: "Lại xảy ra chuyện gì sao?"

Trần Hỉ biết chuyện này không thể giấu được, nếu Hoàng đế đã hỏi, thì ông cũng đành ngoan ngoãn cúi đầu đáp lời: "Tiểu Điện hạ ở Đông cung

tối, quỳ gối khóc ở cửa cung, nhìn đáng vẻ vô cùng chật vật."

Hoàng đế hơi nhíu mày nói: "Là Lịch nhi à? Chỉ có một mình nó thôi sao?"

Trần Hỉ gật đầu trả lời: "Vâng, chỉ có một mình Tiểu Điện hạ, không có cung nhân đi theo bên cạnh. Hình như chính ngài ấy tự mình chạy tới đây."

Hoàng đế khoát tay, lập tức có người ôm Tiểu Điện hạ đi vào.

Nhưng mà khi Tiểu Điện hạ tiến vào, Hoàng đế vừa nâng mắt lên nhìn một cái thì liền nổi giận! Hóa ra là trên mặt tiểu Điện hạ in hằn một dấu bàn tay rất rõ ràng, đôi mắt to cũng đã khóc đến sưng lên, cả người không thể dùng từ chật vật, mà là đáng thương.

"Hoàng gia gia, Hoàng gia gia..." Trần Lịch thấy cứu tinh, giãy giụa thoát khỏi lồng ngực của tiểu thái giám, khóc lóc chạy về phía Hoàng đế.

Hoàng đế dang tay đón tôn tử đang chạy đến, vô cùng đau lòng.

Trần Lịch mới vừa tròn bốn tuổi, đang là thời điểm đáng yêu nhất, khuôn mặt bụ bẫm, vẫn còn vẻ béo tròn của trẻ con, đôi mắt to to, sáng ngời lại có thần.

Hiện tại gương mặt bụ bẫm kia lại in hằn dấu tay cằn rỗ, đôi mắt to sáng ngời kia vì khóc mà phấm hồng, Hoàng đế có thể không bị lửa giận thiêu đốt hay sao?

Đây là tôn tử của hãn, đây là nhi tử của Thái tử, ai dám đánh nó? Huống chi còn là vả mặt! Đây không phải đánh mặt của một đứa trẻ mà là đánh vào thể diện của hoàng gia!

Hắn có đánh nhi tử của mình thì cũng không bao giờ vả mặt! Thế diện đối với một nam nhân mà nói, nó quan trọng biết bao! Đây là tôn nghiêm của một người nam nhân!

"Lịch nhi không khóc, ngoan, bị ầm ức gì nói cho Hoàng gia gia nghe, Hoàng gia gia sẽ làm chủ cho con!" Hoàng đế vẫn có kinh nghiệm dỗ trẻ nhỏ, hắn ôm tôn tử vào lòng lắc lư, cuối cùng Trần Lịch cũng cảm nhận được chút cảm giác an toàn.

Trần Lịch nức nở, đứa trẻ bốn tuổi có chút nói không rõ từng chữ, lại thêm mới vừa chịu kinh hách xong, cho nên nói năng lộn xộn: "Thứ phi nương nương bị bệnh, bệnh rất nặng, đến mức sắp chết rồi, bọn họ đều gạt con. Sau khi con biết, liền đi cầu xin mẫu phi, nhưng mà mẫu phi không chịu xem bệnh cho thứ phi nương nương, lại còn đánh con. Con cũng bị bệnh, con sợ, con sợ con cũng sắp chết. Hoàng gia gia, làm sao bây giờ, có phải Lịch nhi cũng bệnh sắp chết không, huhuhu..."

Chỉ mấy câu nói ngăn ngụt, cơ bản Hoàng đế đã hiểu rõ, hắn bị chọc tức đến mức sắc mặt trắng bệch. Hắn muốn ném mấy cái bình hoa hoặc là đá cái bàn cho hả giận, chỉ là trong lòng hắn còn đang ôm tôn tử với suy nghĩ bản thân nó sắp chết, cho nên hắn chỉ có thể miễn cưỡng nhin xuống.

Trần Hỉ ở một bên nghe thấy, thầm nhủ trong lòng, thời tiết trong cung này lại muốn thay đổi rồi.

"Trần Hỉ, bảo Thái tử lăn qua đây cho trẫm."

Trần Hỉ thường xuyên nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Hoàng đế, nhưng số lần Hoàng đế tức giận với Thái tử thì vô cùng ít ỏi. Đặc biệt là chữ "lăn" này, một khi Hoàng đế đã dùng đến thì đồng nghĩa với việc hắn đang cực kỳ phẫn nộ.

"Vâng, Hoàng thượng." Trần Hỉ trầm giọng đáp lời, chậm rãi lui ra ngoài.

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôn tử, trong lòng vừa thương xót vừa tức giận. Hắn biết nhất định là do Thái tử phi, nhưng hiện tại Thái tử phi đang có thai, bây giờ hắn có thể làm gì đây?

Hà khắc hay ám hại thứ phi, đánh đập thứ tử, đây chính xác được coi là không hiền huệ. Nhưng mà mức độ này còn chưa đủ mạnh để tác động đến chuyện phế truất. Chỉ cần không đến mức đó, với tư cách là Hoàng đế, thì hắn rất khó trực tiếp nổi giận với Thái tử phi. Hơn nữa rút dây động rừng, Thái tử phi và Thái tử là một thể, không phải muốn động lúc nào cũng được.

Huống chi, lão công công (cha chồng) cũng không tiện nhúng tay vào chuyện gia đình của nhi tửc (con dâu). Hoàng đế là người coi trọng thanh danh, tuyệt đối sẽ không đồng ý lưu lại danh tiếng như vậy.

Cho nên nổi giận với Thái tử liền trở thành biện pháp duy nhất.

Thê tử của người không quản giáo cho tốt, nhi tử của người không chăm sóc cho tốt, tất cả đều là lỗi của người.

Lúc Thái tử bước chân vào Kiến Chương cung, hắn vẫn chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì, gần đây tâm tình của hắn thật sự không tốt. Phụ hoàng kiên quyết chủ chiến như vậy, hắn buộc lòng phải thỏa hiệp, cho nên uy vọng của hắn trong lòng thần tử đã bị tổn hại. Cho dù thế lực của hắn còn yếu, không lay chuyển được quyết định của Hoàng đế, hay quyết sách của hắn ngay từ đầu đã sai lầm, bất luận là khả năng nào đi nữa, thì đối với Thái tử mà nói, đều không phải chuyện tốt.

Thái tử với sắc mặt nặng nề tiến vào điện, hắn vừa mới xuất hiện thì đã bị một chén trà bay thẳng vào đầu.

Trán rất đau, hình như có chất lỏng gì đó chảy xuống, Thái tử dờ dẫm vươn tay lên sờ, sau đó cúi đầu thấy một bàn tay đều là máu.

Hoàng đế không nghĩ tới cú ném đế xả giận kia của hắc lại chuẩn như vậy. Hắc có chút hối hận, nhưng mà đã leo lên lưng hổ thì khó mà xuống được. Hơn nữa hắc thật sự rất tức giận, cho nên hắc vẫn lạnh mặt, chờ Thái tử quỳ xuống thỉnh tội.

Hiện tại cả người Thái tử đều ngây ngốc, hắc không thỉnh an cũng không thỉnh tội, căn bản là hắc bị choáng váng rồi!

Từ khi bắt đầu biết nhận thức thì hắc đã là Thái tử. Mẫu thân hắc là Hoàng hậu, tương lai hắc sẽ là người thừa kế đế quốc này, vì thế hắc chẳng để ai vào trong mắt. Cho dù là huynh đệ thì cũng vậy, bởi vì bọn họ đều là thứ xuất (con vợ lẽ, thị thiếp), nên hắc không muốn hạ mình để kết giao. Thái tử kiêu ngạo như vậy là do hắc biết trong lòng phụ hoàng hắc là khác biệt, từ trước tới nay hắc vẫn luôn suy nghĩ ngạo mạn như thế. Nhưng hắc chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, người phụ hoàng luôn kỳ vọng cao lên người hắc, sẽ cầm chén trà ném vào đầu hắc.

Hoàng đế nhìn Thái tử vẫn còn đang đứng sững sờ ở phía dưới, đột nhiên hắc cảm thấy ừ ừ. Chỉ là bị phụ hoàng ném một chén trà thì Thái tử liền mất đi lí trí như vậy sao? Quên hết lễ nghi rồi à? Ngay cả việc thỉnh tội để bảo vệ mình cũng không có ư? Định lực kém như thế, thật sự Thái tử có thể cai trị toàn bộ đế quốc này sao?

Hoàng đế day day trán, mệt mỏi thở dài. Trần Hỉ ở bên cạnh đều nhìn thấy hết, nhưng ông không mở miệng nhắc nhở Thái tử, mà chỉ dâng lên cho Hoàng đế một chén trà khác.

Trần Lịch vẫn luôn được Hoàng đế ôm trong lòng, nó nhìn thấy phụ thân bị tổ phụ ném chén trà vào đầu, nhất thời bị dọa sợ hãi. Lúc này nó mới lấy lại được phản ứng, liền oà khóc.

Tiếng khóc của hài tử khiến Thái tử đang chìm đắm trong thế giới của mình bừng tỉnh. Đột nhiên Thái tử ngẩng đầu lên nhìn phụ hoàng hoàng

đang ngồi ở trên và nhi tử được phụ hoàng ôm trong lòng, hăn phịch một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu nói: "Phụ hoàng bớt giận."

Hoàng đế đã thật sự rất mệt mỏi, không chỉ mệt mỏi về thân thể, mà trong lòng còn mệt mỏi hơn: "Nghiêm nhi, lúc trước khi người chọn Thái tử phi, phụ hoàng đã nói rồi, Chu thị không phải là lựa chọn tốt. Mà người lại một hai nhất định phải chọn nàng ta, cho nên phụ hoàng phải đành đáp ứng. Thế nhưng giờ đây, phụ hoàng thật sự hối hận. Người chính là đứa bé không có định hướng, không biết suy xét. Bản thân người muốn cái gì hoặc sẽ mất đi cái gì, thì người đều mơ hồ, không có khái niệm gì cả. Phụ hoàng làm phụ thân của người, đáng lẽ phụ hoàng không nên dung túng người."

Thái tử quỳ trên mặt đất yên lặng rơi lệ, hăn không đáng phải chịu những chuyện này. Hăn nhìn thấy nhi tử của mình chật vật ngồi trong lòng của phụ hoàng, mà phụ hoàng thì vô cùng tức giận, lại còn nhắc đến Thái tử phi, cho nên hăn đã đoán được phần nào. Chẳng qua là hăn kiêu ngạo nên không muốn hạ mình mà thôi, chứ hăn không ngốc.

Hoàng đế nhìn Thái tử đang quỳ bên dưới thì có chút đau lòng, hăn nhắm mắt lại, mở miệng nói: "Nội trạch không chinh đốn cho tốt, thì sao có thể thống trị được thiên hạ đây? Nghiêm nhi, trẫm không muốn nói nhiều, Thái tử phi là thê tử của người, sau này sẽ là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Mặc kệ trước kia nàng có tốt hay không, về sau nàng cần phải tốt đẹp để xứng đáng với vị trí quốc mẫu tương lai, người xem mà làm đi."

Thái tử lại khấu đầu thật sâu một lần nữa, máu trên trán lại chảy ra, giọng nói nghẹn ngào: "Vâng, phụ hoàng."

Hoàng đế cúi đầu nhìn tôn tử trong lòng mình, đứa trẻ nhỏ bé co lại thành một đoàn. Có lẽ bây giờ, đứa nhỏ này mới ý thức được mình đã gây ra họa, phụ thân bị tổ phụ đánh, đều là do nó.

"Lịch nhi bị kinh hách, người đưa nó về an ủi đi, nó là hài tử của người đấy. Trẫm là một người phụ thân tốt, nên trẫm hi vọng người cũng là một người phụ thân tốt." Hoàng đế nhìn Thái tử, ngữ khí vô cùng nặng nề.

Thái tử khấu đầu thật sâu: "Vâng, phụ hoàng."

Sau khi Thái tử mang theo thương tích trên trán ra khỏi Kiến Chương cung, thì toàn bộ hậu cung đều sôi sục cả lên. Tiền triều chưa có nhốn nháo là bởi vì bọn họ cách khá xa, chưa nhận được tin tức mà thôi.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường chăm chú ngắm nhìn bộ hộ giáp của mình. Hộ giáp màu vàng, bên trên nam san hô màu đỏ tươi, cực kỳ đẹp đẽ.

Lan Chi đi lên trước nhỏ giọng nói: "Những người bên cạnh Trần Lịch tiểu Điện hạ đều đã được xử lý gọn gàng. Hoàng thượng phái Trần Hỉ tra xét, Thái tử cũng phái người tra xét. Người của chúng ta không bị bại lộ, nhưng người của Đức phi thì lại bị động đến, tổn thất một chút lực lượng."

Sắc mặt Hoa Thường không đổi, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Trong khoảng thời gian này. chúng ta an phận một chút, toàn bộ hậu cung sẽ rất chú ý đến chuyện này. Hiện tại trong lòng Hoàng hậu chắc đã hận đến muốn chết. Haha, cũng là do bọn họ cả thôi, không thể trách bốn cung lòng dạ tàn nhẫn được."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 175 - Bé Gái

Thượng Dương cung.

Hiện tại Hoa Thường không quan tâm đến sóng gió ở Đông cung cho lắm. Nàng làm mừng một, tất nhiên sẽ có người tự nguyện làm mười lăm. Đức phi, Thục phi, Ninh Phi đều không phải là người hiền lành. Bây giờ Đông cung bị cản nát như vậy đương nhiên sẽ thu hút một bầy sói đến thôi.

Khiến cho Đông cung bị lung lay không phải là chuyện một sớm một chiều. Dựa theo tính tình của Hoàng đế mà nói, nếu cố gắng thực hiện mục tiêu này trong mười năm mà vẫn không thành công thì Hoa Thường cũng không cảm thấy có gì kì quái. Hoàng hậu được tôn xưng là hiền đức, cho nên sẽ không dễ dàng bị phế truất. Hoàng hậu không bị phế, thì Thái tử vẫn là đích tử, vẫn có địa vị vững chắc. Mà Thái tử cũng được ca ngợi là tuổi trẻ tài cao. Tuy có nhiều lần mâu thuẫn với chính kiến của Hoàng đế, nhưng trong mắt Hoàng đế thì Thái tử vẫn còn tốt hơn kẻ chỉ biết phụ họa theo. Không sợ người có ý kiến, chỉ sợ người không có ý kiến gì mà thôi.

Cho nên muốn mưu cầu trừ vị, thì có hai con đường có thể đi, một là dao động hậu vị của Hoàng hậu, hai là trực tiếp dao động trừ vị của Thái tử.

Hoa Thường lựa chọn con đường thứ hai. Tuy nhìn qua ở hậu cung, nếu Hoa Thường đi con đường thứ nhất thì có vẻ sẽ dễ dàng hơn, nhưng mà con đường thứ nhất cũng rất dễ bị bại lộ. Bởi vì có thể dao động vị trí của Hoàng hậu thì cũng chỉ có mấy người mà thôi. Thậm chí Hoàng đế không cần dùng đầu óc để suy nghĩ, thì cũng có thể đoán ra được vài người. Thật đáng buồn là chắc chắn Hoa Thường sẽ có mặt trong số đó. Hơn nữa lùi

một bước mà nói, cho dù dao động hậu vị thì cũng không có gì chắc chắn là Thái tử sẽ bị phế. Dù sao đây cũng chỉ là quá trình gián tiếp.

Mà con đường thứ hai này, tuy nhìn qua có vẻ khó khăn, nhưng đối với Hoa Thường mà nói, thì lại càng an toàn hơn. Bởi vì nguy hiểm mà Thái tử phải đối mặt rất nhiều, bởi vì huyết hậu phòng cao (ý nói là càng ở vị trí cao càng khó đề phòng), cũng không biết Thái tử đã phải chịu bao nhiêu tên bắn lén rồi. Thái tử chính là cái bia ngắm, ai cũng muốn bắn một phát, chẳng qua Hoa Thường chỉ là một xạ thủ ẩn nấp bên trong một đám người mà thôi. Thậm chí Hoàng đế còn chẳng buồn nghĩ đến khả năng có một nữ nhân tâm cao khí ngạo trong hậu cung vọng tưởng có thể lay động được trữ vị.

Hoa Thường vẫn luôn rất tinh táo, đả kích kẻ địch rất quan trọng, nhưng bảo đảm bản thân mình được trong sạch thì lại càng quan trọng hơn. Bởi vì nàng làm tất cả những việc này vốn không phải là để bảo vệ bản thân mình sao? Nếu lẫn lộn đầu đuôi, đó mới thực sự là bị kích.

Giọng nói của Lan Chi đột nhiên vang lên: "Bát Điện hạ! Đây là...ai?"

Hoa Thường quay đầu giương mắt nhìn về phía cửa, chỉ thấy tiểu Bát đang dắt tay một bé gái, nhìn qua có vẻ như chỉ mới năm, sáu tuổi, đang chạy về phía nàng. Trên mặt tiểu Bát mang theo vẻ tươi cười vui sướng, còn gương mặt của đứa bé kia thì có vẻ ngạc nhiên.

Hoa Thường cũng hơi sửng sốt, nàng không thể nào không nhận ra các tiểu Công chúa trong cung. Còn các Quận chúa thân vương thường xuyên tiến cung cơ bản nàng cũng biết, nhưng bé gái này thì nàng lại chưa từng gặp qua bao giờ.

Khuôn mặt nhỏ bụ bẫm, biểu tình ngây ngốc, thoạt nhìn có vài phần hương vị hàm hậu (thật thà, phúc hậu), trên đầu cài hoa nhung màu đỏ, theo

động tác chạy mà lắc qua lắc lại, nhìn qua khỏi phải nói có bao nhiêu là đáng yêu.

Bát Hoàng tử chạy đến trước mặt Hoa Thường, khuôn mặt đầy vui mừng, đầu tiên vẫn là hành lễ vấn an: "Nhi thần tham kiến mẫu phi, mẫu phi cát tường." Sau đó nó liền quay sang nói với bé gái kia: "Đây là mẫu phi của bốn Điện hạ, Kỳ Quý phi, người mau hành lễ vấn an đi."

Tiểu cô nương nhìn qua có vẻ ngây thơ, cũng liền mở miệng nói: "Thần nữ tham kiến mẫu phi... À không! Quý phi nương nương, Quý phi nương nương cát tường."

Hoa Thường nhin không được nở nụ cười, quả nhiên trẻ con là đáng yêu nhất. Nàng nhìn thấy đứa bé đáng yêu như vậy thì tâm tình liền tốt lên: "Được, đều miễn lễ đi. Tiểu Bát, con dẫn tiểu hài tử nhà ai qua đây vậy, nghịch ngợm!"

Tiểu Bát hưng phấn nói: "Mẫu phi! Nhi thần cũng có thê tử rồi! Đây là thê tử của nhi thần!"

Tiểu cô nương nghe vậy thì đỏ mặt, nhưng vì tuổi còn nhỏ, không hiểu nhiều lắm, cho nên chỉ biết gật đầu theo, ngây ngốc cười.

Hoa Thường nhin cười, mặt cũng đỏ lên, bất đắc dĩ nói: "Thê tử của con từ đâu ra? Đây là hài tử nhà ai, con đoạt người ta ở đâu, không cho phép làm loạn."

Tiểu Bát trừng mắt phản bác: "Nàng ấy gọi là An Nhượng, không phải là con đoạt tới. Ừm, con chính là quang minh chính đại dẫn nàng ấy đi. Hôm nay con đến Vị Ương cung thỉnh an mẫu hậu, lúc ra ngoài vừa khéo thấy An Nhượng đang ngồi bên bàn nhỏ ăn trái cây. Con cảm thấy nàng ấy thật xinh đẹp, mà lại chỉ có mấy cung nhân xung quanh nàng ấy, cho nên con liền dẫn nàng ấy ra ngoài chơi. Nàng ấy đã đồng ý làm thê tử của con! Mẫu phi, Tứ ca đã thành thân, con cũng muốn!"

Hoa Thường cảm thấy đau đầu, xoa xoa mũi mình, mở miệng nói: "Tiểu Bát, có phải con lại gây rắc rối rồi không? Khách của Vị Ương cung sao con có thể tùy tiện dẫn đi như vậy? Con không nói một tiếng với Hoàng hậu nương nương sao? Đứa nhỏ này nhất định là theo mẫu thân hoặc tổ mẫu tiến cung, nếu người ta phát hiện không thấy con bé đâu, thì sẽ lo lắng biết bao nhiêu. Con nói xem, có phải con đã làm sai rồi hay không?"

Tiểu Bát nghe Hoa Thường giáo huấn, vô cùng ầm Ức nói: "Mẫu phi luôn phê bình con, rõ ràng phụ hoàng toàn là khen con."

Hoa Thường kích động muốn trợn to mắt nhưng phải nhin xuống, lên tiếng nói: "Phụ hoàng con khen con khi nào, khen cái gì? Hoạt bát đáng yêu sao?"

Tiểu Bát trừng mắt mở miệng nói: "Chính là hôm nay, phụ hoàng khen con. Con biết muốn thành thân thì nhất định phải được phụ hoàng hạ chỉ, cho nên con liền dẫn An Nhượng đến Kiến Chương cung tìm phụ hoàng trước. Sau khi phụ hoàng nghe xong thì cười haha, còn khen con tinh mắt, chính miệng phụ hoàng còn nói muốn hứa hôn An Nhượng cho con."

Hoa Thường cảm thấy choáng váng, kinh ngạc mở miệng nói: "Con nói đều là sự thật sao?" Hoa Thường cất tiếng hỏi với vẻ mặt không thể tin được. Thật ra nàng biết tiểu Bát sẽ không dám nói dối loại chuyện như thế này.

Tiểu Bát kiên định gật đầu: "Đương nhiên rồi, không tin mẫu phi hỏi An Nhượng mà xem. An Nhượng, người mau nói với mẫu phi của ta, có phải người đã gặp được phụ hoàng của ta không? Phụ hoàng còn đồng ý hứa hôn người cho ta nữa mà."

Đứa bé năm sáu tuổi còn chưa hiểu rõ hứa hôn là gì, chỉ nghĩ là chơi đóng vai gia đình. Nhưng mà nó được nhìn thấy Hoàng đế thì thật là phấn kích, cho nên nhớ rất rõ ràng, mồm miệng lanh lợi, giọng nói ngây ngô:

"Hồi Quý phi nương nương, thần nữ đã diện kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng thật sự đã nói như vậy."

Hoa Thường trợn mắt há hốc miệng nhìn bé gái trước mắt này, đây chính là nhi tức tương lai của nàng sao? Sau đó Hoa Thường quay đầu nhìn tiểu Bát, không ngờ rằng tiểu Bát lại là cái dạng này! Trâu già gặm cỏ non!

Tiểu Bát rất tự hào ưỡn ngực ngẩng cao đầu. Sau khi nhìn thấy Tứ ca cười thê tử, thì nó vẫn luôn muốn cười thê tử, như vậy mới được coi là trưởng thành! Nhưng mà mẫu phi vẫn luôn nói nó còn nhỏ, rõ ràng nó đã không còn nhỏ nữa! Nó sắp mười hai tuổi rồi!

Cho nên tiểu Bát quyết định muốn tự mình chọn một người thê tử thuận mắt. Hihi, hiện tại quả nhiên như ý nguyện. Tiểu cô nương này vừa đáng yêu lại có phúc khí, nhất định là một thê tử tốt.

Hoa Thường vừa có chút buồn cười lại có chút bất đắc dĩ, nàng cầm tay tiểu cô nương, nhẹ giọng nói: "Con tên là gì, năm nay mấy tuổi? Trong nhà còn những ai?"

Tiểu cô nương có thể tiến cung, ở nhà chắc chắn đã được dạy dỗ tốt, cho nên trả lời rất rõ ràng: "Bẩm Quý phi nương nương, thần nữ tên là An Nhượng, năm nay sáu tuổi. Trong nhà có rất nhiều người, phụ thân con là Chính Tam phẩm Hoài Hóa Tướng quân An Thừa Qua, tổ phụ con đã nghỉ hưu."

Hoa Thường lập tức có phản ứng. Nếu là con nhà người khác thì nàng có thể không biết. Nàng là một phụ nhân trong hậu cung, làm sao biết được một Tướng quân Chính Tam phẩm trên triều là ai? Nhưng nhà này nàng lại tương đối có ấn tượng.

Nguyên nhân không phải vì bản thân Chính Tam phẩm Hoài Hóa Tướng quân, mà là vì thê tử của hắn không phải ai khác, chính là trưởng nữ của Tuyên Thành vương, Hồ Hiến quận chúa.

Hoa Thường giật giật khóe miệng. Các người không chỉ là thân thích, mà còn có bối phận chen ngang. Tiểu cô nương này có lẽ nên gọi con là Bát tiểu cữu đi! Đầu óc Hoàng đế bị gì vậy? Bị lừa đá? Bị cua kẹp? Bị úng nước sao?

Hoa Thường chính là không còn gì để nói, vừa lúc đó thì Lan Chi vội vàng đi đến, nhẹ giọng nói: "Nương nương, Hoàng hậu nương nương và Hồ Hiến Quận chúa tới."

Tiểu cô nương nghe vậy liền mỉm cười, nghe mẫu thân tới thì nó rất vui vẻ. Lúc ở nhà nó đã được mẫu thân dẫn dò rất nhiều lần là vào cung rồi thì không được chạy lung tung, cho nên sau khi bị tiểu Bát dụ ra ngoài, thì nó vẫn luôn thấp thỏm không yên mặc dù chơi rất là vui.

Hoa Thường chậm rãi đứng dậy, dẫn theo tiểu Bát và An Nhượng cùng đi ra ngoài. Nàng mới đi được một nửa đã thấy Hoàng hậu và Hồ Hiến Quận chúa vội vàng đi đến, nàng liền nhún người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Hồ Hiến Quận chúa thì hành lễ với Hoa Thường. Nàng lên nhìn nữ nhi nhà mình một cái, thấy không có gì mới nhẹ nhàng thở ra.

Hoàng hậu cong cong khóe miệng, lên tiếng nói: "Quý phi muội muội miễn lễ. Bát Hoàng tử nghịch ngợm, suýt chút nữa thì dọa Hồ Hiến Quận chúa sợ chết ngất rồi. Bát Hoàng tử dẫn nữ nhi của Quận chúa đi, đừng nói là Quận chúa, đến bốn cung cũng giật nảy mình. Muội muội nói xem, đây là thế nào?"

Hoa Thường ôn nhu nhẹ nhàng nói: "Tiểu Bát luôn nghịch ngợm, việc này thật sự thì tiểu Bát không đúng. Nhưng mà Vị Ương cung của nương nương cũng không khỏi quá lỏng lẻo, cung nhân nhìn thấy tiểu Bát dẫn An Nhượng cô nương đi cũng không nói lời nào, khiến nương nương và Quận chúa nôn nóng như thế, thật sự là nên phạt."

Hoàng hậu bị lời nói của Hoa Thường làm cho ghen đến khó chịu, hơi trừng mắt lên.

Hồ Hiến Quận chúa cũng không muốn bị cuốn vào tranh đấu trong hậu cung, liền cười nói: "Đều tại thần phụ không quản giáo tốt hài tử. Nhượng nhi từ nhỏ đã nghịch ngợm hiếu động, để cho con bé ngồi đợi một chút đúng là vô cùng gian nan. Không ngờ con bé tiến cung mà còn không hiểu chuyện như vậy, thần cũng rất buồn bực. Tương lai sau này làm sao có thể gả ra ngoài đây?"

Lời nói đùa của Hồ Hiến Quận chúa đã giảm bớt đi phần nào không khí xấu hổ. Tính cách của vị Quận chúa này cực kỳ giống với Tuyên Thành vương, là người rất có chừng mực. Dường như chưa từng nghe thấy nàng có kết thù với ai, cũng chưa từng có tiếng xấu nào, tính ra là một tôn thất nữ tử có thanh danh rất tốt.

Sắc mặt Hoa Thường không đổi, nhượng mảy cười nói: "Bốn cung thấy Nhượng nhi rất đáng yêu, sao lại nói không gả đi được chứ? Quận chúa cứ yên tâm đi. Tiểu Bát thực sự rất thích Nhượng nhi, vừa rồi còn dẫn Nhượng nhi đến Kiến Chương cung để cho Hoàng thượng xem qua, nói không chừng chúng ta có thể trở thành thông gia đấy."

Lời này vừa nói ra, Hoàng hậu và Hồ Hiến Quận chúa đều sửng sốt.

Khóe miệng Hoàng hậu cười có chút vặn vẹo, ánh mắt Hoàng hậu nhìn Hoa Thường giống như là Hoa Thường bị điên rồi. Dù vậy Hoa Thường vẫn rất bình tĩnh. Mặc kệ vì sao Hoàng đế lại quyết định như vậy, những lời này vẫn có thể nói ra. Nếu chuyện không thành, thì đó là lỗi của Hoàng đế.

Tiểu Bát càng không chịu ngồi yên, vui vẻ mở miệng nói: "Phụ hoàng nói, chúng ta là trời sinh một đôi, muốn hứa hôn Nhượng nhi cho con làm thê tử!"

Hoàng hậu cảm thấy thế giới này nhất định là điên rồi.

Mà Hồ Hiến Quận chúa nhìn nữ nhi đang cắn ngón tay, bất chợt nàng cảm thấy, nữ nhi bụ bẫm giống như quả cầu bông nhện cũng có một vẻ quý khí.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 176 - Hoàng Đế Suy Tính

Vị Ương cung.

Hoàng hậu ngồi trên ghế cao, giận đến mức tím hết cả mặt, gần đây có rất nhiều chuyện khiến nàng rất phiền lòng.

Đầu tiên là trước đó vài ngày, Hoàng đế và Thái tử - chủ chiến chủ hòa tranh cãi với nhau khiến nàng kinh hồn bạt vía. Thật vất vả lắm mới có tin tốt là Thái tử phi mang thai, nhưng lại bùng ra chuyện của Tiểu Điện hạ Trần Lịch, Thái tử phi thất đức làm thể diện của toàn bộ Đông cung mất sạch, không còn sót lại một chút gì cả!

Ngày hôm qua không dễ gì mới được Hồ Hiến Quận chúa tới, hi vọng có thể mượn chút sức của An thị và Tuyên Thành vương, nhằm kết thiện duyên cho Thái tử. Nào ngờ bị Bát Hoàng tử ngáng một chân, cuối cùng lại để cho Kỳ Quý phi giữa đường cắt đứt!

Điều đáng giận hơn chính là không phải Bát Hoàng tử hồ ngôn loạn ngữ. Buổi sáng hôm nay, Hoàng đế hạ ý chỉ rõ ràng, định ra hôn sự của Bát Hoàng tử và nữ nhi An thị!

Đây không phải là quá càn quấy hay sao?! Hoàng hậu tức giận đến mức đau tim, ôm lấy ngực, mời Thái y cũng không được.

Thúy Lâu bưng canh sâm tới, khẽ nói: "Nương nương, người bảo trọng thân thể, sao lại nổi giận như vậy? Người không thể để bản thân mình bị thương tổn, bằng không chẳng biết có bao nhiêu kẻ vui vẻ ở sau lưng đâu."

Hoàng hậu bưng canh sâm lên uống một hơi cạn sạch, thở ra một cái, cau mày nói: "Rốt cuộc bên phía Đông cung đã tra đến đâu rồi?" Dù sao An thị chỉ là chuyện nhỏ, bây giờ cũng đã là chuyện nhà người ta, đương nhiên nàng quan tâm chuyện nhà mình hơn.

Thúy Lâu cúi đầu nói khẽ: "Đông cung đã rồi thành một đoàn. Sau khi Thái tử về lập tức nổi cơn giận dữ, hình như Thái tử phi cũng rất sợ hãi. Nhưng thoát nhìn Thái tử phi không biết hối cải, ngược lại còn kể lể uất ức với Thái tử, nói dấu tát tai trên mặt Tiểu Điện hạ không phải do nàng đánh. Nàng chỉ hơi phất tay một chút mà thôi, tại sao đã qua mấy ngày mà còn để lại dấu vết được?"

Hoàng hậu nghe vậy càng tức giận đến mức đau thấu ruột gan! Nàng giận dữ nói: "Đồ ngu xuẩn đó! Lúc trước không nên để ngôi sao chổi như vậy vào cửa mới đúng!"

Mặc kệ dấu tát tai trên mặt Tiểu Điện hạ có phải do Thái tử phi đánh hay không, chỉ cần chứng minh được là Thái tử phi từng đánh Tiểu Điện hạ cũng đủ để khiến cho Hoàng đế phần nộ rồi, những thứ khác đều không quan trọng nữa. Vậy mà Thái tử phi còn ngu ngốc hồ đồ nói tự tay mình đánh, đây không phải là vội vã muốn đi đầu thai hay sao? Đầu óc còn dùng được hay không vậy?!

Hoàng hậu thở hỗn hển mấy hơi, trầm giọng nói: "Rốt cuộc Lịch nhi đã chạy ra khỏi Đông cung như thế nào? Chuyện này có cánh tay của những nữ nhân kia trong hậu cung không?"

Thúy Lâu nói khẽ: "Thứ phi Đông cung bị Thái tử phi hãm hại, do đó mà tính mạng bị đe dọa. Tiểu Điện hạ buồn bã lo lắng cho thân mẫu nên mới bị Thái tử phi đánh chửi. Thứ phi thấy thế cũng liều chết một phen, dùng hết nhân mạch nhiều năm của mình, bày ra kế hoạch vừa đơn giản lại gọn gẽ, chẳng qua như vậy cũng đã thật sự thành công. Vốn Thứ phi không

còn sống thêm được bao lâu, nàng ấy chỉ nghĩ cho Tiểu Điện hạ nên cũng không còn gì băn khoăn nữa. Cá chết lưới rách, chính là như thế."

Hoàng hậu quả thật cảm thấy mình có thể bị tức giận làm giảm tuổi thọ, nàng cắn răng mở miệng nói: "Hậu viện của Nghiêm nhi không có nữ nhân nào có đầu óc bình thường cả! Dọn dẹp sạch sẽ hết cho bốn cung. Sau này những nữ nhân ăn cây táo rào cây sung như vậy đều bị đánh chết ngay tại chỗ!"

Cách làm của Thứ phi đúng là không thể dung tha, cái gọi là việc xấu trong nhà không được mang ra ngoài khoe khoang chính là đạo lý này. Những kẻ quan tâm đến lợi ích không hề nhìn thấy bi thảm đau khổ của người, bọn họ chỉ biết nhìn vào hậu quả ác liệt mà hành động, việc làm của người đã gây ra như thế nào.

Thúy Lâu thật sự cảm thấy tội nghiệp cho vị Thứ phi đáng thương kia, khẽ nói: "Ngày hôm nay, Thứ phi đã mất. Thái tử và Thái tử phi đều không muốn làm lớn, qua loa đến mức ngay cả linh cữu cũng không truy điệu mà đã hạ táng rồi. Tiểu Điện hạ bị trông chừng trong nội điện còn chưa biết được tin này."

Hoàng hậu nghe thấy "Tiểu Điện hạ", rốt cuộc cũng thanh tỉnh mấy phần. Nàng lẩn lộn ở hậu cung nhiều năm như vậy, chỉ số thông minh vẫn còn nhanh nhạy, mở miệng nói: "Cho dù nữ nhân kia đã làm cái gì, rốt cuộc vẫn là thân mẫu của Lịch nhi, không nể mặt Tăng thì cũng phải nể mặt Phật. Huống hồ Hoàng thượng vẫn còn đang quan sát đấy. Người đi nói với Thái tử đừng khinh suất, lo xử lý hậu sự cho tốt, ít nhất còn có thể diện."

Thúy Lâu cảm thấy xúc động trong lòng, hành lễ đáp vâng.

Thượng Dương cung.

Thật ra về chuyện của Bát Hoàng tử và nữ nhi An thị, hiếm khi nào Hoa Thường có chung lập trường với Hoàng hậu như vậy. Cả hai đều cảm

thấy hành động lần này của Hoàng thượng quá mức thiên mã hành không [1].

[1] Thiên mã hành không: ngựa thần lướt gió tung mây, có nghĩa quá ư là thần tốc.

Hoàng hậu tỏ ý bất mãn về mối hôn sự này. Bởi vì một là gia tộc An thị có thế lực lớn, địa vị tôn quý. Hai là nàng ta đổ kị với Hoa Thường.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, rõ ràng Hồ Hiến Quận chúa được nàng ta tự mình mời đến để kết thiện duyên với Thái tử, nhưng cuối cùng lại bị Thượng Dương cung chiếm mất chỗ tốt, dựa vào cái gì?! Bản thân mình hao tổn tâm cơ, mượn sức giao hảo, kết quả cuối cùng lại đành phải làm giá y cho đối thủ một mất một còn này. Vì thế nổi uất nghẹn trong lòng quả thật khó mà diễn tả được.

Mà Hoa Thường phản đối mối hôn sự này ở chỗ quan hệ huyết thống giữa Bát Hoàng tử và nữ nhi An thị.

Hoàng đế và Tuyên Thành vương là huynh đệ khác mẫu thân. Bát Hoàng tử là nhi tử của Hoàng đế, An Nhược là ngoại tôn nữ của Tuyên Thành vương, quan hệ huyết thống giữa hai người có thể nói là rất gần. Hơn nữa, hai người lại chênh lệch về bối phận. Nếu ở dân gian thì trong tình huống thế này, hai người họ không có khả năng kết thân. Chẳng qua trong hoàng thất, ngoại sinh nữ gả cho thân cữu cữu cũng không tính là hiếm lạ. Huống hồ Bát Hoàng tử chỉ là biểu cữu.

Hoa Thường kiên quyết nhất là họ hàng gần. Nhưng mà ở cổ đại, bọn họ không kiên quyết gì loại chuyện này. Những tình huống như thế thì nhiều vô số, cho nên Hoa Thường không có cách nào dùng lý do này để phản đối hôn sự.

Nếu phản đối họ hàng kết hôn ở cổ đại, thì nhất định người ta sẽ cảm thấy có phải nữ nhân này bị bệnh hay không. Nếu không bị bệnh thì chắc

chấn nữ nhân này có chỉ số thông minh thấp. Bởi vì cho dù Hoa Thường không hài lòng mỗi hôn sự đến thế nào đi nữa, thì cũng đừng có tìm lý do buồn cười như vậy.

Hoa Thường thật sự không có cách nào nói ra một chữ "không" về hôn sự này. Dù sao thì khoảng cách đến ngày hai đứa nó thành hôn còn tận mười năm nữa, cho nên nàng cũng chỉ có thể được ngày nào hay ngày ấy mà thôi.

Hơn nữa, huyết thống cũng không phải là quá gần, hẳn là không có chuyện gì đúng không?

Vương thất Sa Đặc [2] ở thời hiện đại vẫn còn duy trì việc kết hôn với họ hàng gần đây, cũng không thấy bọn họ có nhiều kẻ ngốc gì cả, cho nên hẳn là không có chuyện gì phải không? Hoa Thường chỉ có thể nhắm mắt lại tự an ủi bản thân mình như vậy.

[2] Sa Đặc: Saudi Arabia, Ả rập Xê út.

Rốt cuộc Hoàng đế đã hạ ý chỉ, muốn lật ngược tình thế thì cũng chỉ có thể hi vọng một trong hai người sẽ không thể sống tới tuổi thành niên mà thôi. Hoa Thường tự nhận mình còn chưa đến nỗi ác độc như vậy. Thế nhưng, việc mất quyền lên tiếng trong hôn sự của chính nhi tử mình, dù sao vẫn khiến Hoa Thường có chút không vui.

Chẳng qua, đây không phải Hoàng đế giở trò mà là tiểu Bát tự nguyện mắc câu. Nó nhìn trúng tiểu cô nương nhà người ta, lập tức kéo tay của tiểu cô nương đi tìm phụ hoàng tứ hôn. Gần đây Hoàng đế cảm thấy có chút áy náy với Thượng Dương cung, cho nên khi hẳn thấy ái tử của mình thỉnh cầu, đương nhiên là hẳn không thể không đồng ý.

Tiểu Bát được như ước nguyện, cả người cười ngây ngốc, nhưng Hoa Thường thì lại hơi buồn bực.

Chẳng qua nếu kết cục đã định, Hoa Thường cũng không suy nghĩ nữa. Nhìn góc độ khác mà nói, hôn sự này, ngoại trừ huyết thống và bồi phận ra, thì những thứ khác đều không thể bắt bẻ.

An thị luôn là vọng tộc danh tiếng và khiêm nhường, có bản lĩnh, cực kỳ có sức ảnh hưởng ở trong quân. Bằng không Tuyên Thành vương quyền khuynh triều đã đã chẳng gả đích trưởng nữ của mình cho An thị. Chẳng qua tộc nhân của An thị không đông đúc, con nối dõi không nhiều, đây cũng xem như là một khuyết điểm.

Hiện giờ dưới gối Hồ Hiến Quận chúa có một nam một nữ, ấu tử vừa tròn một tuổi, mới tổ chức tiệc thôi nôi náo nhiệt một phen, cho nên Hoa Thường mới có ấn tượng sâu như vậy.

Hoa Thường không có yêu cầu cao về con nối dõi. Cái gọi là con nối dòng không vượng cũng chỉ là đếm số nhi tử mà thôi. Hoa Thường nhất trí cho rằng có hai hài tử là đủ rồi, không cần nhiều làm gì. Nuôi hài tử rất hao tâm tổn sức, chỉ lo sinh không lo nuôi, vậy sinh ra để làm gì?

"Hoàng thượng giá lâm..."

Hoa Thường lấy lại tinh thần, trong lòng kinh ngạc, công vụ phức tạp như vậy, sao Hoàng đế còn có thời gian để tới hậu cung? Hoa Thường sửa sang y phục lại một chút rồi ra cửa cung nghênh đón thánh giá.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

"Không cần đa lễ." Hoàng đế đỡ Hoa Thường đứng lên, cùng đi vào trong điện.

Hoàng đế đến Thượng Dương cung, theo thói quen liền thả lỏng người. Chỉ có nơi này mới không có mấy lời nói châm chọc nhau hay mang ý thăm dò thâm sâu.

Hoa Thường bưng chén trà đưa cho Hoàng đế, cười nói: "Hoàng thượng đến không đúng lúc rồi, bọn nhỏ đều không có ở đây. Tiểu Tứ dẫn đám đệ đệ xuất cung chơi rồi, Viên nhi thì được mời tới phủ đệ của Tổ Chi Công chúa, nghe nói là ngắm hoa. Thật ra còn lại tiểu Thập ở đây, nhưng thằng bé vẫn còn đang ngáy khò khò. Ai tới cũng vậy, chẳng biết đứa nhỏ này giống ai mà rất thích ngủ, người nào quấy nhiễu nó là nó khóc ngay."

Hoàng đế nhoẻn miệng cười, lên tiếng nói: "Đương nhiên trẻ con thích ngủ rồi. Trẫm vốn định đến thăm tiểu Bát, kết quả con khi con này đúng là không bao giờ ngồi yên được, nhàn rồi không có việc gì lại chạy ra khỏi cung. Trẫm phải nói rằng, tính tình này của tiểu Bát đều là do tiểu Tứ nuông chiều mà ra."

Trong mấy đứa con của mình, thật ra Hoa Thường yêu thương tiểu Tứ nhất. Tuy không phải hài tử do nàng sinh ra, nhưng bởi vì như vậy nên nàng càng dành ra nhiều tâm huyết cho tiểu Tứ. Hơn nữa, tiểu Tứ trưởng thành cũng gần như hoàn toàn phù hợp với kỳ vọng của nàng. Hầu như tiểu Tứ không bao giờ khiến nàng phải lo lắng.

"Tiểu Tứ mềm lòng, đệ đệ làm nũng một chút liền đồng ý. Nhưng mà Hoàng thượng không có tư cách phê bình tiểu Tứ. Nếu luận về mềm lòng, Hoàng thượng xếp trên tiểu Tứ đấy. Tiểu Bát dẫn tiểu cô nương nhà người ta đến càn quấy, sao người lại lập tức hạ chỉ tứ hôn như vậy?" Hoa Thường hờn dỗi nói.

Hoàng đế nghe vậy thì liền cười haha: "Trẫm thấy tiểu cô nương đó vô cùng ngọt ngào đáng yêu, rất xứng đôi với tiểu Bát. Hơn nữa, tiểu Bát cầu xin hết lời, trẫm thật sự không thể nhịn được nữa! Đừng nói là nàng, ngay cả Tuyên Thành vương cũng oán giận một hồi. Có điều trẫm biết, không chừng trong lòng gia hỏa kia (Tuyên Thành vương) cũng vui vẻ lắm đấy. Ở hoàng thất này, bồi phận thì có tính là gì, có lợi ích thực tế mới là chính đáng. Tiểu Bát ghép đôi với ngoại tôn nữ của hãn, hãn là hãn đang âm thầm vui mừng ở nhà đó."

Hoa Thường nhin không được cười thành tiếng, kết thân với Hoàng tử, bất cứ thời điểm nào cũng khiến người ta cảm thấy đây là một điều vinh quang và an tâm.

Hoa Thường cũng mơ hồ cảm giác được Hoàng thượng đang cho tiểu Bát một chiếc khóa bảo hộ. Vương phi của tiểu Tứ là Vương thị, đấy là suy xét đến quan hệ với Thái tử, mà Vương phi của tiểu Bát thì lại càng có khí phách hơn. An thị vốn có thế lực lớn, An Nhượng cũng được xem như là nữ tử của tôn thất, coi như cả hai phía đều ổn thỏa.

Lợi dụng tiểu Thập gây sức ép cho Thái tử, rồi lấy mối hôn sự của tiểu Bát để bù đắp, Hoàng đế cũng đã suy xét nhiều rồi. Tuy việc này không thể xoa dịu nỗi tổn thương trong lòng Hoa Thường, nhưng cuối cùng lại khiến cho nàng cảm giác được an ủi vài phần.

Rốt cuộc nam nhân này vẫn còn có chút lương tâm. Hai mươi năm tâm huyết nỗ lực của nàng, dù sao cũng không phải là nước đổ ra biển Đông.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 177 - Tin Đồn Ở Đông Cung

Edit: Dương Hiền dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường biết rõ nữ nhân không thể quá thông minh, hay nói cách khác là không nên biểu hiện sự thông minh quá rõ ràng. Bởi vì sự thông minh ở thời đại này mà nói, càng thể hiện nhiều thì càng bất lợi. Vì vậy Hoa Thường liền giả vờ làm bộ như chẳng biết gì cả, coi như Hoàng đế thật tâm yêu thương tiểu Bát, không chịu nổi ái tử làm nũng, cho nên hẳn mới đáp ứng mỗi hôn sự hoang đường kia mà không ẩn chứa suy nghĩ gì khác.

Hiển nhiên, đây là cách xử lý làm cho Hoàng đế càng thêm thoải mái.

Hoa Thường ngẩng đầu lên nhìn một chút, ôn nhu nói: "Hoàng thượng, cũng đã đến lúc dùng bữa rồi. Hoàng thượng muốn ở lại Thượng Dương cung dùng bữa không? Thần thiếp sai người đi chuẩn bị."

Hoàng đế gật đầu cười nói: "Vậy dùng bữa ở đây đi."

Hoa Thường quay đầu dặn dò Cốc Hương, sau đó nàng lại nhìn Hoàng đế, cười nói: "Khẩu vị của thần thiếp luôn thanh đạm, Hoàng thượng dùng bữa ở đây có lẽ không được ăn thịt cá rồi."

Hoàng đế khẽ cười nói: "Trẫm cũng già rồi, cho dù có thích thịt cá thì bây giờ cũng ăn không được bao nhiêu, thỉnh thoảng ăn thanh đạm một

chút có khi lại ăn nhiều hơn."

Hoa Thường dịu dàng nói: "Hoàng thượng già chỗ nào chứ? Chẳng qua bây giờ Hoàng thượng bận rộn chính sự, cả ngày mệt nhọc nên mới có cảm giác lực bất tòng tâm mà thôi. Chỉ cần người nghỉ ngơi vài ngày, tinh dưỡng tinh thần cho tốt thì dĩ nhiên là không có gì đáng ngại nữa."

Hoàng đế bất đắc dĩ nở nụ cười, gật đầu nói: "Chỉ có nàng là suy nghĩ chu toàn cho trẫm, trẫm biết rồi."

Hoa Thường đứng dậy vòng ra sau lưng Hoàng đế, nhẹ nhàng đấm bóp vai hăn, sau đó nàng nhẹ giọng nói: "Lại một năm nữa sắp trôi qua, Viện nhi cũng sắp mười lăm tuổi rồi. Thần thiếp cảm thấy đã đến lúc nên cân nhắc một chút, chuyện đại sự đời người của nữ nhi cần phải đặc biệt cẩn trọng."

Hoàng đế nghe vậy liền gật đầu, mở miệng nói: "Đúng vậy, Viện nhi cũng đã lớn, đã đến lúc lưu ý để chọn người phù hợp. Được, trẫm biết rồi."

Hoa Thường khẽ nhún người hành lễ, nhẹ giọng cười nói: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng. Đúng rồi, Hoa Chi Công chúa và Tam Công chúa cũng chưa định hôn sự, đều là tỷ tỷ của Viện nhi, Hoàng thượng cũng nên quan tâm một chút."

Hoàng đế nghe vậy, vẻ mặt lộ ra vài phần bất đắc dĩ, mở miệng nói: "Trẫm đúng là có chút bỏ bê các Công chúa khác. Có điều hôn sự của Hoa Chi thì Thục phi và trẫm có suy nghĩ hoàn toàn khác nhau. Bây giờ nhắc đến, thôi vậy, cứ tùy theo ý của nàng ấy đi."

Mấy năm nay quan hệ giữa Hoa Thường và Thục phi cũng dần dần lạnh nhạt, không thân mật như lúc trước, cũng không nồng nặc mùi thuốc súng như mười năm trước, mà là lạnh nhạt thờ ơ. Vì vậy Hoa Thường đối với chuyện của Tiêu Phòng cung cũng không có ý kiến gì, nói đến Công

chúa cũng chỉ là do không tránh được mà thôi, chứ thật ra Hoa Thường cũng không có ý muốn nhúng tay vào.

Huống chi, trong số các Công chúa, thật ra tính cách của Hoa Chi Công chúa là ôn hoà nhất. Có lẽ là do sức khoẻ của Hoa Chi Công chúa không tốt, cho nên tính tình rất là dịu dàng, nói chuyện cũng có lý lẽ chứng cứ rõ ràng, giọng nói nhỏ nhẹ, mang theo nét nho nhã của nữ quan, khác hoàn toàn với hình mẫu nữ tử của Thục phi.

Hoa Thường rất có hảo cảm với Hoa Chi Công chúa. Ngược lại, muội muội của Hoa Chi là Tam Công chúa, tính cách khá là mạnh mẽ, nói chuyện hay làm việc đều mang theo gió cuốn sấm rền, là người có tính cách khá quật cường, cho nên ở chung cũng không dễ dàng gì, không phải là kiểu người khiến cho người ta yêu thích.

Hoàng đế và Thục phi đều sủng ái Hoa Chi Công chúa, nguyên nhân đương nhiên là do thân thể Hoa Chi ốm yếu, nhưng phần nhiều vẫn là do tính tình ôn hòa của Hoa Chi.

Tam Công chúa từ nhỏ đã sống dưới cái bóng của tỷ tỷ. Rõ ràng là Tam Công chúa xuất sắc hơn tỷ tỷ về tất cả mọi mặt, thế nhưng nàng lại không có được sự yêu thương của phụ mẫu. Vì thế tính tình của nàng càng thêm quật cường, mà càng mạnh mẽ thì lại càng không được yêu mến, cứ luẩn quẩn một vòng như vậy.

Có điều, đây là chuyện nhà người ta. Bây giờ, điều Hoa Thường quan tâm nhất vẫn là chuyện nhà mình.

Nửa năm sau, Thượng Dương cung.

Giữa hè nóng bức, thân thể Hoa Thường không được thoải mái, cho nên tiểu Tứ thường xuyên vào cung vấn an. Cái bụng của Vương phi đã

được chín tháng, có thể sinh bất cứ lúc nào, vì thế Hoa Thường không cho Vương phi tiến cung.

"Con đó, lo cho tốt chuyện của mình là được rồi. Công vụ phụ hoàng giao cho con đã làm xong chưa? Tử Nhược cũng sắp sinh rồi, con phải chăm sóc nàng ấy nhiều hơn. Sức khỏe mẫu phi vẫn vậy, chỉ là chút bệnh lật vật mà thôi, đâu phải chuyện lớn gì, con không cần phải ngày nào cũng đến thăm đâu."

Hoa Thường kéo tay tiểu Tứ dẫn dò liên miên, tiểu Tứ cũng không cảm thấy phiền chán, ngược lại, hẳn rất hưởng thụ không khí như vậy.

Tiểu Tứ cười, nụ cười ôn nhuận nho nhã, ánh mắt nhìn Hoa Thường cũng vô cùng nhu hoà: "Mẫu phi, nhi thần biết rồi. Đúng rồi, mẫu phi, bên ngoài cung con đã tìm ra được một loại bếp lò, là do thợ khéo tay chế thành. Loại bếp lò này chuyên dùng để thả băng vào."

"Mùa hè mẫu phi gầy đi, dùng băng nhiều quá e là sẽ nhiễm hàn khí hại thân thể. Nhưng mà cái bếp lò này thì lại không như vậy. Bếp lò phân ra hai tầng, tầng dưới để băng, tầng trên là vải xô. Nguyên lí cụ thể thì nhi thần không hiểu rõ lắm, nhưng mà nhi thần đã dùng qua rồi, đúng là vô cùng thích hợp, cho nên nhi thần đã làm vài cái đem vào đây tặng cho mẫu phi."

Hoa Thường nở nụ cười sủng nịnh, vỗ vỗ lên bàn tay của tiểu Tứ, nhẹ giọng nói: "Mẫu phi biết con hiếu thuận, hôm nay mẫu phi sẽ dùng."

Mẫu tử đang nói chuyện, Lan Chi từ bên ngoài tiến vào, nhún người hành lễ nói: "Nương nương, Đông cung Thái tử phi sắp sinh, chúng ta có nên qua xem một chút không?"

Thái tử phi sinh con là chuyện đại sự, mọi người trong hậu cung vẫn tương đối quan tâm, hay nói cách khác là không thể không quan tâm. Các cung phi có địa vị, có danh tiếng thì đều phải mama có kinh nghiệm sang

nhìn một chút. Người ta muốn dùng thì dùng, không dùng thì quay về truyền tin tức.

Tiểu Tứ nghe vậy thì kinh ngạc, mở miệng nói: "Thái tử phi mới mang thai tám tháng đúng không? Vậy mà đã muốn sinh rồi sao?"

Hoa Thường cũng biết khá rõ về việc này, nhẹ giọng nói: "Kể từ sau vụ việc của tiểu Điện hạ ở Đông cung, cuộc sống Thái tử phi không còn được huy hoàng như trước. Đế Hậu luôn quan sát nàng ta, còn Thái tử thì đối xử với nàng ta vô cùng lạnh nhạt khắt khe. Nếu trong bụng nàng ta không có hài tử, thì không biết ngày tháng sau này của nàng ta sẽ như thế nào nữa. Nàng ta lại không phải là người bao dung, cả ngày chỉ biết phẫn uất, dĩ nhiên là cái thai này không được an dưỡng tốt, cho nên sinh non cũng không có gì là lạ."

Tiểu Tứ có vẻ lo lắng, mở miệng nói: "Có câu thất hoạt bát bất hoạt [1], cái thai này của Thái tử phi sẽ không sao chứ?"

[1] Thất hoạt bát bất hoạt (七活八不活): Bảy sống tám không sống. Dân gian Trung Quốc lưu truyền rằng, khi sinh non, thai nhi bảy tháng tuổi mới có thể sống, còn thai nhi tám tháng tuổi thì khó sống sót.

Hoa Thường cong môi cười nói: "Chỉ là lưu truyền trong dân gian mà thôi, tám tháng thì sao lại không sống được chứ? Đó là Thái tử phi, không phải thôn phụ dân quê, chỉ cần không khó sinh thì sẽ không sao. Mẫu phi biết vì Tử Nhược nên con đã hỏi han không ít những điều mà thai phụ cần phải tránh, nhưng mà đa số đều là nói bừa, con đừng suy nghĩ nhiều quá."

Tiểu Tứ có chút ngượng ngùng, cúi đầu nói: "Nhi thần đã biết."

Tiểu Tứ vừa dứt lời, thì một cung nhân bước vào, đi thẳng đến trước mặt Hoa Thường, hành lễ rồi thấp giọng nói: "Nương nương, vị bên Đông cung có vẻ không ổn lắm. Thái y nói, có lẽ là khó sinh..."

Hoa Thường và tiểu Tứ đều sửng sốt. Thời đại này, nữ nhân sinh con đúng là đi dạo một vòng qua quỷ môn quan. Dù sao Thái tử phi Chu thị cũng chỉ mới mười sáu tuổi, tuổi không lớn, thân thể chưa phát triển hết, cho nên căn bản rất là gian nan.

Bây giờ bên này vừa dứt lời, thì bên kia liền khó sinh, là tiết tấu gì đây?

Hoa Thường hạ giọng phân phó: "Tất cả không được bàn tán gì hết, người mang vài củ nhân sâm qua đó đi, không có việc gì thì đừng tụ tập ở Đông cung, chờ tin tức là được rồi."

Tiểu Tứ đứng bên cạnh cau mày hỏi: "Bây giờ Thái tử có ở Đông cung không?"

Cung nhân cúi đầu trả lời: "Thái tử Điện hạ đang thảo luận chính sự ở Chính Sự đường, có lẽ bây giờ đã nhận được tin tức, chắc là trở về rồi."

Hoa Thường nhìn sắc trời một chút, mở miệng nói: "Tiểu Tứ, Tử Nhược đang mang thai, nếu nghe tin Thái tử phi khó sinh thì chắc chắn sẽ bị kinh hách. Con về trước đi, chăm sóc nàng ấy cho tốt. Trong cung có tin gì thì mẫu phi sẽ sai người thông báo cho con."

Tiểu Tứ gật đầu chấp tay nói: "Vậ nhi thần xin cáo lui, mẫu phi cũng bảo trọng thân thể, nghỉ ngơi cho tốt."

Hoa Thường mỉm cười gật đầu.

Một ngày một đêm, đứa con của Đông cung Thái tử phi vẫn chưa sinh ra, nhìn tình hình quả thật là không được tốt cho lắm. Có điều tin đồn ở Đông cung truyền trong hậu cung bay nhanh như gió, càng lúc càng lan xa.

Hoa Thường vừa mới dùng xong bữa sáng, Lan Chi hứng thú bưng bưng tiến vào bẩm báo tin đồn ở Đông cung. Dù sao oán hận giữa Thượng Dương cung các nàng và Đông cung tích tụ đã lâu, thấy Đông cung gặp xui xẻo thì nàng luôn có vài phần mừng thầm trong lòng.

"Nương nương, người không biết đó thôi, bây giờ chuyện cười ở Đông cung thì ai ai cũng biết. Thái tử phi khó sinh, Thái tử liền từ Chính Sự đường vội vã trở về. Thái y thấy Thái tử, cũng không dám nói giông dài, chỉ hỏi một câu duy nhất, nếu có gì bất trắc thì giữ mẹ hay giữ con?"

Hoa Thường nhú mày lại, Thái y mà hỏi lời này thì đích xác là tình huống hung hiểm. Có điều mặc dù truyền thống của hoàng thất là vẫn luôn giữ con, nhưng Thái tử phi là chính thê, trong đó lại có mối liên kết sâu xa đến chính trị, vì thế chuyện giữ mẹ hay con nói ra miệng thì không được tốt cho lắm.

Lan Chi che miệng thấp giọng nói: "Thái tử ngay lập tức tỏ ý phải giữ lại đứa bé, Thái y sợ hãi giật nảy mình. Nói thế nào nhỉ, giữ lại đứa bé là chuyện trong lòng mọi người đều hiểu rõ, thế nhưng Thái tử không nên nói thẳng ra như vậy, kia là Thái tử phi đó."

Quả thật, không chỉ ở trong hoàng cung, nếu gia đình bình thường xảy ra chuyện như vậy, thì nam chủ nhân cũng rất khó nói thẳng ra là sẽ giữ lại đứa bé, dù sao như vậy thì có vẻ tuyệt tình quá. Trên cơ bản, nếu như người im lặng thì người ta sẽ hiểu là giữ lại đứa nhỏ. Còn nếu như người mở lời thì nhất định là muốn giữ lại người mẹ.

Cách làm này của Thái tử đúng là ngoài dự đoán của mọi người. Có lẽ, sự nhẫn nại của Thái tử đối với Thái tử phi đã đến giới hạn rồi.

Dù sao trước đây Thái tử phi gây chuyện đã làm mất hết thể diện của Đông cung. Hơn nữa, chuyện đó còn khiến cho Hoàng đế bất mãn và thất vọng về Thái tử, cho nên Thái tử tức giận cũng là điều dễ hiểu.

Bây giờ gặp dịp khó sinh như vậy, có thể làm cho Thái tử phi chết đi một cách danh chính ngôn thuận, sau đó để lại vị trí này, đối với Thái tử mà nói, đây cũng không hẳn là chuyện không tốt. Thê tử thất đức vì khó sinh mà chết, cuối cùng thứ lưu lại cũng chỉ là thanh danh mà thôi. Hơn nữa, Thái tử có một đứa con thì có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ với Chu thị, sau đó hẳn cưới một Thái tử phi mới, thì lại thêm một mối quan hệ thông gia trợ lực cho hắn.

Như vậy ngẫm lại, thăng quan, phát tài, thê tử mất sớm, đúng là ba chuyện vui lớn của đời người.

Lan Chi đè thấp thanh âm, giọng điệu đầy vẻ thần bí: "Nương nương, người không biết đó thôi, chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 178 - Trò Khôi Hài

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường nghe vậy, thấy vẻ mặt Lan Chi vô cùng thần bí, lại còn cười cười, nên nàng liền phất tay cho những người không liên quan trong điện lui xuống, nghe tin đồn về Đông cung cũng phải cẩn thận một chút.

Thấy mọi người đã lui xuống hết, Hoa Thường mới mở miệng nói: "Rồi sao nữa?"

Lan Chi mặt mày hớn hở, thấp giọng nói: "Thái tử nói giữ đứa nhỏ, đương nhiên các bà đỡ đã nhận được ý chỉ. Khi ấy Thái tử phi đang trong tình huống vô cùng nguy cấp, các bà đỡ thương lượng một hồi, quyết định bỏ mẹ giữ con. Nhưng lại không nghĩ tới, khi đó Thái tử phi vừa lúc tỉnh lại, nghe thấy lời thảo luận của các bà đỡ."

Hoa Thường nhíu mày: "Thái tử phi Chu thị nghe thấy bà đỡ nói Thái tử muốn giữ lại đứa nhỏ sao?"

Nghe thấy cái gì mới là điều quan trọng nhất, là bà đỡ dựa theo quy củ, cố gắng giữ được đứa bé, cuối cùng khiến Thái tử phi bỏ mạng, hay là Thái tử, Hoàng đế công khai yêu cầu giữ lại đứa nhỏ. Hai ý này đối với Thái tử phi mà nói thì sự tiếp nhận hoàn toàn không giống nhau, cũng sẽ tạo nên kết quả khác nhau.

Lan Chi đưa tay lên che miệng, hạ giọng nói: "Người của chúng ta trong phòng sinh báo lại, nói rằng Thái tử phi rõ ràng là nghe thấy bà đỡ nói Thái tử muốn giữ lại đứa nhỏ."

Hoa Thường hơi nhú mào, nhỏ giọng hỏi: "Thái tử phi thế nào?" Mặc dù trong lòng Hoa Thường không thích Thái tử phi, nhưng nàng cũng cảm thấy nàng ta đáng thương. Nữ nhân ở thời đại này, bất luận địa vị có tôn quý bao nhiêu, chung quy vẫn bị trói buộc với người khác.

Lan Chi thấp giọng nói: "Lúc ấy Thái tử phi không biết lấy khí lực ở đâu, lập tức đẩy bà đỡ ra, gào lên phải giữ lại mẹ."

Hoa Thường sợ hãi cả kinh, đột nhiên quay đầu nói: "Thái tử phi hét lên sao? Người bên ngoài có nghe thấy không?"

Lan Chi cũng cảm thấy vị Thái tử phi này hết sức... không còn gì để nói nữa, thấp giọng trả lời: "Thái tử và các Thái y đứng bên ngoài đều nghe thấy. Lúc ấy Thái tử cũng bối rối, nhưng sau đó thì lại tức giận. Bây giờ Đông cung đã hạ lệnh cung nhân phải ngậm miệng, không ai được nói ra. Nếu như người của chúng ta không ở trong phòng sinh thì e là cũng không thể nào biết được. Bây giờ có lẽ người biết được tin tức cơ mật này, ngoài Thượng Dương cung của chúng ta ra, thì chắc là chỉ có Kiến Chương cung của Hoàng thượng mà thôi. Còn phía Hoàng hậu thì phải xem Thái tử có muốn nói hay không."

Hoa Thường nhếch khóe môi lên. Lần đầu tiên nàng phát hiện, trước giờ nàng vẫn luôn nghĩ rằng Đông cung không thể bị lay động, thật ra thì bọn họ rất... náo loạn. Nhất là từ sau khi rước vị Thái tử phi này về, thật sự Đông cung đã lộ ra quá nhiều nhược điểm.

Thái tử đã nói rõ phải giữ lại đứa bé, chuyện này cũng khá là tuyệt tình. Sau này nếu như có truyền ra ngoài, thì cũng khó tránh khỏi bị người khác nói một câu bạc tình. Mà Thái tử phi thì lại càng tuyệt phẩm hơn, tự

hét lên rằng phải giữ lại mẹ. Người đây là đang mưu hại hoàng tôn đó có biết hay không? Thời đại này đối với nữ nhân mà nói thì bọn họ không có quyền gì cả. Cho dù ở gia đình bình thường, người làm thế thì cũng không tránh được cái danh ích kỉ vô tình, sau này nhất định người khác sẽ dùng ánh mắt khinh thường mà nhìn người. Người Trung Hoa vẫn luôn tôn thờ phụ mẫu từ ái, con cháu hiếu thuận, bây giờ Thái tử phi xem như đã bị gắn với cái danh "không từ ái" rồi.

Cái danh "không từ ái" này chỉ đứng sau "bất hiếu", so với "không hiếu huệ" thì còn nghiêm trọng hơn nhiều. Không cần nghĩ thì Hoa Thường cũng biết, sau này người khác sẽ nghị luận về Thái tử phi như thế nào: đánh đập thứ tử thì có đáng là gì, nhi tử thân sinh của nàng ta mà nàng ta còn muốn bóp chết nữa kia. Về công về tư thì Thái tử phi không nên nói như vậy. Có vài lời người có thể nghĩ, nhưng không thể nói ra. Mà Thái tử và Thái tử phi đều phạm phải sai lầm này.

Lan Chi nhìn biểu tình nghiêm túc của nương nương nhà mình, cười rồi thấp giọng nói tiếp: "Nương nương, kịch vui vẫn còn chưa hết đâu. Tuy Thái tử phi hét lên rằng phải giữ lại mẹ, nhưng bà đỡ không thể nghe theo lời nàng ta. Sắc mặt Thái tử âm trầm đáng sợ như vậy, lại còn hạ lệnh giữ đứa nhỏ, miệng còn nói cái gì mà Thái tử phi một lòng từ mẫu thương con, không đành lòng huyết mạch trong bụng, nguyện hi sinh để báo đáp vẹn toàn. Thái tử hoàn toàn bỏ qua lời của Thái tử phi, xem như chưa có gì phát sinh."

Hoa Thường lạnh lùng nhếch mép: "Vị Thái tử Điện hạ này của chúng ta vậy mà lại luyện được công phu hạ hỏa, sau đó còn không quên đội cái mũ nhân đức lương thiện lên cho Thái tử phi, lót đường cho mình và hài tử. Tính tình này của hắn rốt cuộc giống ai vậy? Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng không phải là người như thế."

Lan Chi bĩu môi, thấp giọng cười nói: "Nương nương không biết đó thôi, bàn tính như ý của Thái tử vậy mà không thành công. Từ khi Thái tử

phi nghe thấy câu nói đó của Thái tử, cả người vừa giận vừa sợ, liền tỉnh táo đến mức không ngờ. Thái tử phi cứ nỗ lực cắn răng, không biết lấy khí lực từ đâu, cuối cùng cũng sinh ra được đứa nhỏ. Mặc dù thân thể bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng rốt cuộc cũng giữ lại được tính mạng. Chỉ là, hài tử được sinh ra là nữ nhi, lại còn ốm yếu."

Hoa Thường cong khóe miệng, khẽ nhướn mày ngài lên, nhẹ giọng nói: "Quả nhiên con người khi đứng giữa lằn ranh sinh tử thì sẽ bộc lộ hết sức lực tiềm tàng của mình. Xem ra vị Thái tử phi này của chúng ta cũng không phải là hoàn toàn vô dụng. Chỉ cần nàng ta có thể giữ được địa vị, thì đối với chúng ta mà nói, đó chính là chuyện tốt. Bốn cung thích nhất là đồng đội ngu như heo, dĩ nhiên là đồng đội ngu như heo của kẻ thù."

Lan Chi kìm nén tiếng cười, khẽ nói: "Còn tin tức tốt hơn nữa đây. Nghe Thái y nói, thân thể Thái tử phi xem như là hư tổn nặng rồi, có lẽ sau này không còn khả năng sinh con được nữa".

Hoa Thường tròn mắt, ánh mắt sắc bén nhắm thẳng về phía Đông cung. Thái tử phi còn sống, nhưng lại không thể sinh con được nữa, lần này còn sinh ra một nữ nhi yếu ớt, vậy thì có nghĩa... Thái tử không thể có đích tử rồi!"

Hoa Thường không cách nào kiềm chế được mà nhếch khóe miệng lên. Nàng cố gắng muốn nhịn cười, không nên cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng nàng lại không làm được. Tất cả những mưu đồ trước kia của nàng, những thất vọng của Hoàng đế về Thái tử, đều không bằng một cú đả kích này vào Thái tử... nỗi đau khoét tim!

Hoa Thường nhìn về phía Đông cung, lại quay đầu nhìn hướng Kiến Chương cung một chút, từ từ cong môi lên. Xem ra trời cao vẫn còn chiếu cố bốn cung lắm.

Đối với một đế quốc mà nói thì quy chế về người thừa kế hầu như là trao lại cho đích trưởng tử. Đường kim thánh thượng không phải là đích tử, bởi vì tiên đế không có đích tử, cho nên trong lòng Hoàng đế vẫn luôn tồn tại một nỗi đau. Nỗi đau đó giống như mình không phải là kỳ vọng của phụ hoàng vậy.

Hắn vẫn luôn bị phụ hoàng của mình nhìn bằng ánh mắt đánh giá, mang đầy suy tính và cân nhắc. Cho dù hắn leo lên được ngôi vị Hoàng đế, có được mọi thứ trên đời này, thì cũng không có cách nào lấp đầy chỗ trống đó trong lòng.

Bởi vì hắn không phải đích tử, cho nên hắn vẫn luôn bị phụ hoàng xem như một vật phẩm mà đánh giá, cho nên hắn mới vô số lần bị các huynh đệ hoài nghi và ám hại, cho nên hắn luôn thiếu đi vài phần uy nghiêm khi đối diện với tông thất. Đây không phải là thứ mà ngôi vị Hoàng đế có thể bù đắp được.

Vì thế hắn mới kỳ vọng vào Thái tử như vậy. Hoàng Thái tử Trần Nghiễm được hắn kỳ thác kỳ vọng rất cao. Đây là người thừa kế mà hắn dùng hết tâm huyết để bồi dưỡng nên. Từ lúc mới bắt đầu thì hắn đã khiến cho Thái tử khác biệt với các Hoàng tử khác. Là hắn cố tình, cố ý, cố gắng làm như vậy.

Sâu thẳm trong thâm tâm, hắn thương yêu không phải là Hoàng Thái tử Trần Nghiễm, mà là bản thân mình của năm tháng ấy. Thứ hắn không có được, thì hắn hi vọng hài tử của mình sẽ có được. Đúng vậy, thật sự Trần Nghiễm có tư cách này không phải hay sao? Nó chính là đích tử của hắn, vô cùng quang minh chính đại, vô cùng danh chính ngôn thuận.

Những người không ở trong tình huống như vậy, thì e là rất khó lý giải tâm trạng đó. Đây là hoàng thất, chỉ có người ngồi ở vị trí Hoàng đế thì mới xuất hiện sự trông đợi và hi vọng như thế.

Nhưng mà... Bây giờ Hoàng Thái tử vẫn là đích tử không sai, nhưng hẳn không thể có được đích trưởng tử danh chính ngôn thuận của mình.

Hoa Thường hiểu rất rõ Hoàng đế. Người khác có lẽ không biết được tâm tư của Hoàng đế, nhưng nàng thì luôn có thể nhìn thấy được vài phần chân thực khi Hoàng đế mở rộng tấm lòng, cho nên nàng mới bắt được mấu chốt, cũng nắm được trái tim của Hoàng đế. Chuyện này là cú đả kích với Hoàng đế, Hoa Thường dám đánh cược, so với Thái tử thì Hoàng đế còn bị đả kích hơn nhiều!

Đây là chuyện đầu tiên có thể dao động được Đông cung.

Kiến Chương cung.

Chuyện mà Hoàng đế muốn biết thì không ai có thể giấu được. Mặc dù Thái tử đã cật lực vận dụng nhân mạch trong cung để phong tỏa tin tức, muốn chôn vùi những tin tức bất lợi đối với hắn, nhưng mà hắn vẫn còn quá non nớt.

Thái tử chỉ mới mười chín tuổi, so với Hoàng đế đã gần năm mươi tuổi mà nói, thì Thái tử vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Vì vậy, toàn bộ những chuyện phát sinh ở Đông cung, đều đã được Trần Hỉ trình lên trên thư án của Hoàng đế.

Cả Kiến Chương cung đều vô cùng an tĩnh, không, là im lặng mới đúng. Trần Hỉ khom người đứng bên dưới, khẽ ngẩng đầu lên. Gương mặt Hoàng đế không cảm xúc, tấu chương vừa mới xem xong được đặt ngay ngắn chỉnh tề ở một bên, so với ngày thường gần như không có gì khác biệt. Nhưng mà tất cả mọi người trong điện đều biết, điều khác biệt lớn nhất đã xuất hiện.

Luận về việc nắm rõ tâm tư Hoàng đế, người duy nhất có thể sánh bằng Hoa Thường, chắc cũng chỉ có Trần Hỉ mà thôi. Trình độ hiểu rõ Hoàng đế của bọn họ gần như là tương đương nhau, chỉ là điểm chú trọng của mỗi người lại không giống nhau. Trần Hỉ biết lúc này biện pháp giải quyết tốt nhất chính là im lặng.

Nhưng mà, Hoàng đế có thể im lặng, còn nô tài thì không thể im lặng mãi được. Có rất nhiều chuyện cần người phải mở miệng. Đến thời gian ngộ thiện, có nói hay không? Bên ngoài có đại thần muốn cầu kiến, có nói hay không? Mà bây giờ Trần Hỉ và những cung nhân tâm phúc trong chính điện đều biết, nếu ai ở trước mặt Hoàng đế lên tiếng trước, thì kẻ đó chính là người chết đầu tiên.

Trần Hỉ không tiếng động thở dài, ông có thể đoán được giờ khắc này tâm tình của Hoàng đế đang rối bời. Thất vọng về việc làm của Thái tử, phần hận về sự thất đức của Thái tử phi, và bất lực sâu sắc về kết quả cuối cùng. Đây là một trò khôi hài, đả kích nam nhân tôn quý nhất đế quốc này đến mức vỡ tan thành trăm mảnh.

Giống như một sợi dây xích hoàn mỹ, Hoàng đế, Thái tử đều chỉ là một mắt xích nhỏ trong vòng tròn đó mà thôi. Thế nhưng, bây giờ Hoàng đế nhìn thấy bên trong vòng tròn đã xuất hiện tỳ vết, không, gần như là rạn nứt sắp đứt lìa rồi.

Loại cảm giác này khiến cho người ta muốn phát điên, khiến cho Hoàng đế đã lớn tuổi cảm thấy mệt mỏi và bất lực, giống như có giấy giữa ra sao thì hấn cũng đều rơi vào vòng lẩn quẩn như vậy.

Đột nhiên Trần Hỉ thấy một tiểu thái giám đứng ngoài cửa đang nháy mắt ra hiệu. Ông khẽ đảo mắt nhìn Hoàng đế một chút, sau đó rón rén, cố gắng hết sức không làm cho người khác chú ý mà đi ra ngoài.

Một lát sau, Trần Hỉ lại nhẹ nhàng đi vào, sắc mặt khẽ thả lỏng một chút. Hoàng đế nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên, đôi mắt đen bóng nhìn Trần Hỉ, không nói gì.

Cung nhân xung quanh bị dọa đến mức hai chân run cầm cập. Trần Hỉ sẽ không bị Hoàng đế ra lệnh đánh chết, nhưng mà bọn họ sẽ có người xui xẻo trở thành kẻ đi chết thay.

Trần Hỉ khom người hành lễ, thanh âm vừa khẽ vừa thấp, cố gắng không làm Hoàng đế tức giận, lên tiếng nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, bên ngoài cung truyền tin tức tới, Hữu An Vương phi sinh rồi, là một tiểu vương tử, mẫu tử bình an."

Cung nhân xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm, giống như bọn họ không cần phải đi chết nữa.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 179 - Tiểu Tranh Tử

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Kiến Chương cung.

Cuối cùng bầu không khí nặng nề khiến người ta ngột thở đã giảm bớt, mặc dù Hoàng đế chỉ gật đầu không nói gì, nhưng khí thế bức bách quanh thân rốt cuộc cũng có sự biến đổi.

Trần Hỉ trở về bên cạnh Hoàng đế, một lần nữa đứng nghiêm trang, mắt nhìn thẳng.

Một lát sau, bên ngoài có tiểu thái giám tiến vào bẩm báo: "Hữu An vương cầu kiến."

Đây là quy tắc bình thường, đứa bé kia không chỉ là nhi tử của Hữu An vương, mà còn là tôn tử của Hoàng đế. Hơn nữa đó còn là đích trưởng tử của Tứ Hoàng tử, tất nhiên Tứ Hoàng tử muốn đích thân tiến cung để báo tin vui.

Cuối cùng Hoàng đế cũng chịu mở miệng, giọng nói không có gì khác biệt so với thường ngày: "Vào đi."

Tứ Hoàng tử mặc một thân y phục màu nhạt bước vào cửa, dáng người dong dỏng cao, mi mắt rũ xuống, trên mặt vẫn còn hiện rõ vài phần vui

mừng, lúc quỳ xuống hành lễ còn lão đảo một chút: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng cát tường."

Hoàng đế nhìn nhi tử mình sủng ái nhất, cuối cùng cũng nở nụ cười, mở miệng nói: "Miễn lễ. Nhìn con xem, đều đã làm phụ thân rồi, vậy mà vẫn qua loa như vậy."

Tứ Hoàng tử có chút ngượng ngùng đứng lên, ở trước mặt phụ mẫu, nụ cười ưu nhã của hắn trở nên có chút thẹn thùng: "Còn không phải vì nhi thần có đích tử nên vui vẻ hay sao?"

Nếu người khác nói ra những lời như vậy vào thời điểm này, có lẽ Hoàng đế đã sớm nổi giận rồi, thế nhưng tiểu Tứ thì lại khác.

Thật ra, trong số các Hoàng tử, Hoàng đế chỉ có tình cảm đặc biệt với hai người. Một người đương nhiên là Thái tử, đó là đích tử, thân phận và địa vị đều khác biệt, mang đậm sắc thái của người kế vị. Người còn lại chính là tiểu Tứ. Đây là vị Hoàng tử có thân thể suy nhược, khi còn nhỏ từng suýt chết một lần, từ trước tới nay đều vô cùng hiếu chuyện làm cho người ta không nhìn được mà yêu thương.

Đừng thấy tiểu Tứ khi còn nhỏ thường xuyên hồ nháo mà hiểu lầm, hắn chưa từng làm bất cứ việc trái với quy củ nào. Ngược lại, khi hắn còn nhỏ thì rất ngây thơ hồn nhiên, hiếu chuyện hiếu thuận, huynh hữu đệ cung. Có lẽ nhờ sự sủng ái và bảo hộ của phụ hoàng và mẫu phi, cho nên trên người hắn phảng phất một loại cảm giác hạnh phúc, vô cùng có sức hút với những người xung quanh.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là nhi tử mà Hoàng đế yêu thương nhất.

Khi Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử còn nhỏ, Hoàng đế đang trong vòng xoáy chính trị, cuộc chiến đoạt đích vẫn luôn diễn ra, cho nên hắn đã

bỏ lỡ sự trưởng thành của hai nhi tử. Mà sau khi lớn hơn một chút, thì mối quan hệ giữa phụ tử lại luôn tồn tại khoảng cách.

Còn Ngũ Hoàng tử thì xưa nay vẫn luôn bị Hoàng đế lạnh nhạt. Đầu tiên, song sinh vốn không may mắn. Có lẽ trong mắt Hoàng đế, bệnh tim bẩm sinh của tiểu Tứ có khả năng chính là do Ngũ Hoàng tử gây nên. Sau đó việc làm của Ôn Quý tần càng làm cho Hoàng đế chán ghét, cảm thấy Ngũ Hoàng tử mang theo sự đen đui. Vì thế ngay cả sự gần gũi mà Hoàng đế dành cho những nhi tử bình thường khác thì Ngũ Hoàng tử còn không nhận được, huống chi là những chuyện khác.

Lục Hoàng tử, Thất Hoàng tử thì đều tương đối bình thường. Hơn nữa thời gian sinh ra cũng gần nhau, cho nên khó tránh khỏi việc phân chia sủng ái cho nhau.

Còn Bát Hoàng tử, mặc dù do Hoa Thường sinh ra, nhưng lại khác với kiểu nghịch ngợm của tiểu Tứ. Có lúc Bát Hoàng tử thật sự không hiểu chuyện, tỷ như việc bất hòa với Thái tử. Mặc dù Hoàng đế cho rằng không ai sai cả, nhưng cuối cùng vẫn phải đánh Thái tử năm mươi đại bản, sau đó thì oán trách tiểu Bát vô pháp vô thiên.

Thân phận mẫu phi của Cửu Hoàng tử thấp kém, Thục phi lại dần dần bị thất sủng, cho nên rất khó làm cho Cửu Hoàng tử giành được sự chú ý của Hoàng đế. Vì thế dù một thời gian dài hăn là ấu tử, nhưng vẫn không thể khiến cho Hoàng đế nhìn hăn bằng con mắt khác.

Thập Hoàng tử thì lại càng không cần phải nói. Có lẽ bây giờ Hoàng đế đối với đứa nhỏ này phần nhiều là áy náy và hổ thẹn. Nói đến yêu thương, thật sự còn cách quá xa.

Ánh mắt Hoàng đế nhìn Tứ Hoàng tử dần dần trở nên nhu hòa hơn. Bất luận Đông cung có bao nhiêu chuyện phiền lòng đi nữa, nhưng mà tiểu Tứ thì vô tội. Tiểu Tứ không biết gì cả, chỉ một lòng háo hức đến báo tin

vui. Nếu thấy phụ hoàng đối xử lạnh nhạt với mình, thì tiểu Tứ sẽ đau lòng biết bao nhiêu.

Hoàng đế suy nghĩ một hồi, chính hắn cũng cảm thấy đau lòng, cho nên ngữ khí cũng ôn hòa hơn: "Mấy ngày nay khí trời không được tốt lắm, chờ ngày nào có nhiều nắng, con ôm đứa bé vào cho phụ hoàng và mẫu phi nhìn một chút. Mẫu phi con, mỗi ngày đều nhắc đến một nhà các con, vô cùng ngóng trông tôn tử đấy."

Thật ra Tứ Hoàng tử biết tất cả những chuyện ở Đông cung, bởi vì hắn có một vị mẫu phi không gì là không làm được. Bất luận là tin tức nào, thì hắn cũng có thể biết được trước tiên, nhưng hắn lại giả vờ ngây thơ không biết gì cả. Đây là điều bắt buộc ở trong cung, vì thế trong mắt phụ hoàng, hắn vẫn là nhi tử yếu ớt và hiểu chuyện như trước.

"Nhi thần đã biết, thưa phụ hoàng. Nhi thần thấy sắc mặt phụ hoàng có chút mệt mỏi, là vì vất vả giải quyết chính sự hay sao? Hiện giờ chiến sự với Bắc Mông như dầu sôi lửa bỏng. Tuy là chuyện quan trọng, nhưng dù sao phụ hoàng vẫn nên bảo trọng long thể." Về mặt tiểu Tứ vô cùng chân thành tha thiết, lo lắng nói.

Về mặt Hoàng đế thanh thản, cười nói: "Phụ hoàng biết rồi, tiểu Tứ của trẫm thật là hiểu thuận. Được rồi, đến diện kiến mẫu phi của con đi. Chắc nàng ấy vẫn chưa biết tin nhi tức sinh hài tử phải không? Đừng để nàng ấy sốt ruột chờ đợi nữa."

Tứ Hoàng tử vui vẻ gật đầu, chấp tay hành lễ nói: "Vâng, vậy nhi thần cáo lui trước."

Ba ngày sau, Thượng Dương cung.

Lễ tắm ba ngày của đích trưởng tử của tiểu Tứ được Hoàng đế đặc biệt cho phép cử hành ở Thượng Dương cung. Vương phi còn trong thời gian ở cữ nên không thể tham dự, nhưng nhóm huynh đệ tỷ muội của tiểu Tứ thì

chắc chắn sẽ đến, bởi vì hiếm khi nào Thượng Dương cung được náo nhiệt như vậy.

Thái tử ngồi một bên, mặc dù vẻ mặt đang tươi cười, nhưng tâm tình thật sự không vui một chút nào. Đích nữ của hãn sinh trước đích tử của tiểu Tứ một ngày, nhưng bởi vì sinh non và khó sinh, cho nên thân thể vô cùng gầy yếu. Ngay cả lễ tắm ba ngày cũng không dám làm, vì sợ sẽ bị Diêm Vương bắt đi. Bây giờ nhìn Thượng Dương cung náo nhiệt như thế, còn Đông cung của hãn thì lại vắng lặng như hang tuyết, hết chuyện ưu phiền này đến chuyện ưu phiền khác, tất nhiên trong lòng hãn cảm thấy khó chịu.

Giờ phút này, Hoa Thường đang ôm tã lót đỏ thắm trong lòng. Nàng nhìn tôn tử của mình, cười tươi đến nỗi không khép miệng lại được. Hoàng đế nhìn thấy nụ cười của Hoa Thường, thấp giọng nói với nàng: "Khó có dịp thấy nàng thể hiện cảm xúc rõ như vậy. Xem ra sau này phải bảo tiểu Tứ sinh nhiều hài tử một chút để nàng vui vẻ mới được."

Hoa Thường cong môi cười nói: "Đây là tôn tử đầu tiên của thần thiếp, đương nhiên thần thiếp phải vui vẻ rồi, sao lại không được cười chứ?"

Hoàng đế thích nhất dáng vẻ này của Hoa Thường, không phải kiểu ôn nhu cứng nhắc, mà là mang theo vài phần hồn dỗi một cách thoải mái. Bởi vì hãn không thường thấy, cho nên càng muốn thấy nhiều hơn.

Vật quý vì hiếm, Hoàng đế chỉ thích Hoa Thường hồn dỗi. Những nữ nhân khác hồn dỗi thì lúc nào Hoàng đế cũng có thể nhìn thấy được, cho nên chẳng còn ý nghĩa nữa.

Hoa Thường giao lại tã lót trong lòng cho tiểu Tứ để tiểu Tứ ôm cho huynh đệ tỷ muội nhìn một chút, còn mình thì quay sang nói với Hoàng đế: "Tôn tử của thần thiếp đang chờ Hoàng thượng ban tên đấy. Hoàng thượng phải chọn một cái tên vừa dễ nghe vừa có ngụ ý tốt mới được."

Hoàng đế mang theo vài phần sủng nịnh đáp lại: "Được, trăm nhất định sẽ lưu tâm."

Đối với nhi tử của mình, e là Hoa Thường không có lưu tâm như vậy. Nhưng đây là đại tôn tử của nhi tử nàng, là lẽ sống của lão thái thái nàng, cho nên lời này vẫn có lý.

Mà bên kia, Thái tử là người tôn quý nhất trong nhóm các huynh đệ, tất nhiên cũng phải ôm hài tử một cái để cho hài tử được hưởng chút hỉ khí và quý khí của Thái tử. Thế nhưng, thật sự không đúng lúc chút nào. Khi Thái tử vừa bế hài tử thì trang sức trên thắt lưng làm nút buộc tã lót lỏng ra, càng thêm trùng hợp chính là, lúc này đứa bé muốn đi tiểu...

Không có tã lót ngăn lại, cho nên nước tiểu trong suốt của trẻ con cứ thế mà theo tã lót trực tiếp thấm vào vạt áo của Thái tử. Cơ mặt của Thái tử đều co rút lại, cánh tay phía dưới giật giật, cố gắng nhẫn nhịn không ném đứa nhỏ này đi.

Tiểu Tứ thấy thế thì vội vàng tiến lên ôm hài tử về. Tiểu Tứ biết Thái tử có chứng nghiện sạch sẽ, cho nên tiểu Tứ không màng đến y phục của mình đã bẩn, vội vàng mở miệng nói: "Thái tử ca ca không sao chứ, thật xin lỗi, là hài tử không hiểu chuyện... Để đệ bảo cung nhân dẫn huynh đến hậu đường thay y phục."

Thái tử cố gắng giữ sắc mặt bình thường, sau đó cười nói: "Cũng không phải chuyện gì lớn, làm gì có hài tử nào không tiểu lung tung đâu chứ. Huống chi, nước tiểu của hài tử còn có tác dụng trừ tà, tính ra bốn cung còn chiếm tiện nghi nữa đấy."

Không thể nghi ngờ, lời này của Thái tử vô cùng khéo léo. Dù sao hẳn cũng không phải là kẻ ngốc, ít nhất trong việc giữ thể diện cho bản thân thì hẳn làm rất tốt.

Tiểu Tứ xin lỗi một lần nữa, sau đó phân phó cung nhân đưa Thái tử đi thay y phục.

Đế Hậu và Hoa Thường đều chú ý đến chuyện này. Hoàng đế cảm thấy cách xử lý của Thái tử có thể xem như là đúng mực, trong lòng thoáng có chút an ủi. Còn Hoàng hậu thì lại tức giận đùng đùng, cảm thấy dường như toàn bộ Thượng Dương cung đều đối nghịch với nhi tử mình. Ngay cả đứa bé sơ sinh mà cũng dám tiểu lên trên người của Thái tử, quả thật không còn gì để nói nữa!

Chỉ là Hoàng hậu nhìn đáng vẻ thân mật của Hoàng đế và Hoa Thường, dự đoán nàng có nói gì thì người ta cũng không quan tâm, cho nên nàng chỉ có thể nén giận mà thôi.

Nghi thức lễ tắm ba ngày cuối cùng cũng hoàn thành thuận lợi. Phi tần chủ vị một cung và các Hoàng tử, Công chúa thành niên đều rời đi trước, chỉ còn lại mấy tiểu Hoàng tử và tiểu Công chúa cùng nhau đùa giỡn vui cười. Hoàng đế thấy vậy cũng không ngăn cản, thật ra tiểu hài tử chơi đùa cũng vô cùng có ý tứ.

Hoàng hậu vẫn còn ở lại, bởi vì nàng càng nghĩ thì càng thấy tức giận. Khoảng thời gian gần đây, dường như tất cả những chuyện xui xẻo ở Đông cung đều có liên quan đến Thượng Dương cung. Hoàng hậu lơ mơ cảm thấy có lẽ là tương khắc rồi.

Đúng vậy, nữ nhân kia và bọn nhỏ của nàng ta, giống như sinh ra để khắc chế với Đông cung vậy!

Hoàng hậu nhìn hài tử trong tã lót, khuôn mặt tròn tròn, mũi cao, trên trán còn chấm đỏ vừa được điểm lên, vô cùng đáng yêu, nhưng mà nàng chính là không yêu thích nổi.

Hoàng đế nhìn Hoàng hậu, cười nói: "Thế nào, hài tử thật đúng là càng lúc càng đáng yêu. Tiểu Tứ vốn đã tuần tú, đứa nhỏ này về sau lớn lên

nhất định còn tuần tú hơn tiểu Tứ nhiều."

Hoàng hậu kéo khoe miệng lên, mở miệng nói: "Thần thiếp cảm thấy hài tử thật là bụ bẫm, rất có phúc khí. Hơn nữa tã lót màu đỏ phản chiếu lên trên người hài tử ngược lại có ánh sáng màu cam, thêm vào đó khuôn mặt này trông thật giống như quả cam."

Lời này tuyet đối không phải là lời thật lòng. Đương nhiên, đây chỉ là lời nói để Hoàng hậu phát tiết mà thôi. Bởi vì nàng thật sự không muốn khen đứa nhỏ này, nhưng lại không tiện trực tiếp nói ra lời không hay, cho nên nàng liền bày tỏ một phen như thế, cũng chẳng khác gì với lời nói thất lễ.

Vẻ mặt Hoàng đế liền âm u. Hoàng hậu vốn đang tươi cười, nhưng khi nàng thấy sắc mặt của Hoàng đế thì có chút sợ hãi, đành thu lại ý cười, cúi đầu xuống.

Trong lòng Hoàng hậu vẫn còn có chút tức giận, vốn dĩ nàng cũng không muốn cười!

Hoa Thường thấy thế liền vội vàng tiến lên. Đây là ngày lành, bất luận thế nào cũng không thể để Đế Hậu cãi nhau. Hơn nữa Hoàng đế đang tức giận, nếu lại nén trong lòng, so với việc phát tiết thì còn khó chịu hơn nhiều.

Đương nhiên, Hoàng đế sẽ không để bản thân bị khó chịu, hẳn nhất định sẽ làm cho người khác khó chịu.

Hoa Thường cười nói: "Thần thiếp cũng cảm thấy gương mặt đứa nhỏ này tròn tròn, có vài phần giống với dáng vẻ của quả cam, không bằng đặt nhũ danh cho nó, gọi là tiểu Tranh tử (quả cam nhỏ) được không?"

Hoàng đế giật giật khoe miệng, đương nhiên hẳn cảm thấy đây không phải là một nhũ danh hay. Nhưng mà Thường nhi lại hiểu chuyện, suy nghĩ

chu toàn, ăn nhẩn mà thức thời như thế, vì vậy hẳn cảm thấy hết sức vui mừng, đành miễn cưỡng gật đầu, xem như là đồng ý.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 180 - Hồng Nhan Tri Kỷ

Thượng Dương cung.

Hoa Thường dựa trên nhụyễn tháp khắc hoa văn, tâm tình vô cùng vui vẻ. Nàng cũng đã lớn tuổi, cho nên thích yên tĩnh thanh tịnh một chút.

Lan Chi đứng hầu ở một bên, còn Thước Dực thì phân loại chỉ thêu.

Chuyện thêu thùa trước kia Hoa Thường cũng đã làm rất nhiều, nhưng không thông thạo cho lắm. Tiểu thư khuê các nhất định phải thành thạo những thứ này, nhưng chần chẫn không thể nào bằng các tú nương. Kỹ thuật thêu thùa của Thước Dực vô cùng tinh xảo. Từ nhỏ nàng đã học thêu thùa may vá, cũng nhờ vậy mà nàng mới được lão thái thái ban cho Hoa Thường, sau này lại nhờ vào tính tình ôn trọng mà dần được Hoa Thường trọng dụng.

Hoa Thường đang thêu một đóa mẫu đơn, mà mẫu đơn đang nở rộ thì lại càng không dễ dàng, tầng tầng lớp lớp có đậm có nhạt thì mới đẹp được.

Lan Chi thấy Hoa Thường chớp chớp mắt, có chút mệt mỏi, nên nàng liền bưng nước trà lên, nhẹ giọng nói: "Nương nương nghỉ ngơi một lát đi, làm việc này mà gấp gáp thì không được đâu."

Hoa Thường mỉm cười, nhận lấy chén trà, nhẹ giọng nói: "Bốn cung vốn cũng không vội, đây là tặng cho Hoàng hậu nương nương. Nàng ta thích mẫu đơn nhất, coi như là tấm lòng của bốn cung."

Lan Chi cười nói: "Mấy ngày nay Hoàng thượng luôn lạnh nhạt với Hoàng hậu nương nương. Ngày mười lăm hôm đó hình như còn cãi nhau, hậu cung liên nghị luận sôi nổi một phen. Ai cũng nói là bởi vì lễ tắm ba ngày ở Thượng Dương cung, xem ra lại có người giấu mặt muốn khuấy động mưa gió rồi."

Hoa Thường ôn nhu nở nụ cười, lên tiếng nói: "Còn có thể là ai nữa, không phải Hoàng hậu thì chính là Đức phi. Có điều là ai cũng vậy thôi, không phải bốn cung đích thân thêu khăn tay mẫu đơn để bồi tội với Hoàng hậu sao?"

Tỏ ra yếu thế, ai mà không biết dùng chiêu này?

Huống chi, với tính tình của Hoàng đế, chỉ cần hấn biết Hoa Thường phí tâm tư và thời gian thêu một chiếc khăn tay đẹp như vậy để bồi tội với Hoàng hậu, e là trong lòng hấn sẽ càng tức giận Hoàng hậu hơn.

Hoa Thường chính là muốn đem một chuyện nhỏ, từ từ, từ từ làm cho nó lớn lên, lưu lại ấn tượng trong lòng Hoàng đế.

Hoàng hậu vốn không phải là người rộng lượng. Chuyện phạm lỗi trước đây, sủng phi như nàng đã lùi một bước ẩn nhẫn như vậy, ngay cả nhũ danh của tôn tử cũng đã gọi là tiểu Tranh tử rồi. Hơn nữa, bản thân nàng còn thành tâm thành ý thêu lễ vật tặng cho Hoàng hậu, bất luận là ai khi nhìn vào thì cũng sẽ có vài phần đồng tình đúng không? Huống chi, cho đến bây giờ, ai bảo Hoàng đế luôn đối xử lạnh nhạt với Hoàng hậu và sủng ái nàng làm gì?

Hoa Thường vẫn luôn có khả năng khống chế mức độ nổi giận của Hoàng đế, không thể quá nông, cũng không thể quá sâu, càng không thể dồn lực quá mức, vừa vừa như bây giờ mới tốt.

Huống chi, chỉ là thêu một chiếc khăn tay mà thôi, cũng không một chút nào, coi như là giết thời gian vậy, rảnh rồi còn có thể nghe được chút

tin đồn về sự bất hòa của Đế Hậu, cho nên tâm tình của Hoa Thường đúng là vô cùng tốt.

Mà Vị Ương cung lúc này chính là mây mù ảm đạm, ngay cả Thái tử cũng có chút oán trách mẫu hậu mình thất lễ. Chỉ là một đứa trẻ sơ sinh mà mẫu hậu cũng tính toán so đo sao? Còn chọc phụ hoàng tức giận nữa.

Chuyện phiến lòng ở Đông cung vốn đã rất nhiều, nay Vị Ương cung còn bị Hoàng đế lạnh nhạt. Mừng một và mười lăm tháng này, Hoàng đế đều không đến ngủ ở Vị Ương cung.

Lúc Thẩm Thực phi và Đức phi đến thỉnh an, còn ném đá giấu tay gây ra một trận cười chế nhạo Hoàng hậu, cho nên trong lòng Hoàng hậu càng thêm oán khí.

"Nghĩem nhi, lần này là mẫu hậu làm không đúng, nhưng mà mẫu hậu không nhin được khi thấy con phải chịu ấm ức. Con là Thái tử, nhưng bây giờ có khi còn không bằng Ngũ Hoàng tử như tàng hình kia, sao mẫu hậu có thể không đau lòng được đây?" Nhược điểm duy nhất của Hoàng hậu đời này chính là Thái tử, đây là lý do khiến nàng kiên cường, cũng là lý do khiến nàng mềm yếu.

Thái tử Trần Nghiễm cũng biết tấm lòng của mẫu hậu mình, cho nên hẳn rất quý trọng mẫu hậu. Sở dĩ quan hệ giữa hắn và Thượng Dương cung vẫn luôn lạnh nhạt và cứng nhắc, ban đầu chẳng qua cũng chỉ vì bất bình thay cho mẫu hậu mà thôi.

Thượng Dương cung được sủng ái, còn mẫu hậu hẳn phải chịu cảnh vắng vẻ, tình cảnh ấy đã in hẳn dấu vết thật sâu trong lòng hắn khi hắn còn nhỏ, trở thành khúc mắc mà hắn không buông bỏ được.

"Mẫu hậu, bây giờ nhi thần chịu chút ấm ức thì có tính là gì, cũng là do lúc trước cưới thê tử không hiền, cho nên mới xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hiện tại, điều chúng ta cần làm là phải đứng vững gót chân, dùng thời

gian để từ từ rửa sạch ấn tượng xấu và ảnh hưởng của những việc tồi tệ trước kia. Mẫu hậu, người nên nhẫn nại một chút, đừng chọc phụ hoàng tức giận nữa."

Hoàng hậu nhìn nhि tử của mình, gật gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Mẫu hậu biết rồi. Nhưng mà, Nghiễm nhi, mẫu hậu nghe nói, hình như gần đây con qua lại khá gần gũi với một nữ tử bên ngoài cung đúng không? Mẫu hậu biết Thái tử phi thất đức đã làm lòng con nguội lạnh, bên cạnh con quả thật cũng thiếu mấy người tri kỷ. Nhưng mà nữ nhân bên ngoài cung, bất tam bất... [1]. Tóm lại, con không được buông thả bản thân, biết chưa?"

[1] Bất tam bất... (不三不...): Xuất phát từ câu thành ngữ "Bất tam bất tứ" (不三不四), khi mô tả về con người, nó có nghĩa là hành vi của người đó không đàng hoàng, không đứng đắn.

Sắc mặt Thái tử cứng đờ một hồi, sau đó lạnh mặt phản bác: "Nhi thần không có tư tình với ai bên ngoài cung cả. Huống chi, đó cũng không phải là nữ tử lăng lợ, mẫu hậu không biết rõ nội tình thì đừng nên phỏng đoán ác ý như vậy."

Hoàng hậu thở dài, giọng nói lộ vẻ mệt mỏi: "Con là người có chừng mực, cũng là Thái tử Đại Lương, mẫu hậu không muốn nói nhiều, chỉ cần trong lòng con biết cân nhắc là được. Ngày khác mẫu hậu sẽ đề nghị với phụ hoàng con, cho con chọn vài người nữa, bên người không có nữ nhân tri kỷ, suy cho cùng vẫn không được."

Về mặt Thái tử cứng đờ, nhưng vẫn gật đầu đáp: "Nhi thần nghe theo lời mẫu hậu."

Ra khỏi Vị Ương cung, Thái tử vẫn có chút phiền muộn. Chiến tranh phương Bắc với Bắc Mông đã diễn ra gần một năm, chiến hỏa ở biên quan vẫn chưa lan tràn đến Trung Nguyên, binh khí và máu tươi ở biên quan vẫn chưa ảnh hưởng đến cảnh ca vũ thái bình ở thượng kinh.

Nhưng mà, Thái tử vẫn rất nôn nóng. Chiến sự tiến hành đến bây giờ có thể xem như là thuận lợi, Đại hoàng huynh của hắn là Chiêu Bình vương cũng thường xuyên lập được chiến công. Tuy bên trong những chiến công này nhất định là có sự hỗ trợ của người khác, nhưng chung quy vẫn có công lao. Hoặc cũng có thể nói, chỉ cần Chiêu Bình vương ra trận thì đã được tính là có công.

Hoàng đế đã nhiều lần tán dương Đại nhi tử này của mình trên triều, điều này làm cho Thái tử cảm thấy có chút nguy hiểm. Hắn thật sự, thật sự vô cùng chán ghét ánh mắt đại ca từ trên cao nhìn xuống hắn!

Từ chuyện đại sự quân chính (quân sự & chính trị), đến chuyện duy trì hậu cung, mỗi bước đi của hắn đều rất gian nan, vì thế tâm trạng của hắn khó chịu cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Nữ tử ngoài cung mà mẫu hậu nhắc đến kia, chính xác là trong lúc hắn tức giận xuất cung thì tình cờ gặp được, xem như là mỹ nhân cứu anh hùng đi.

Tóm lại, đó là một loại duyên phận kỳ diệu.

Nữ tử kia không giống với bất kỳ nữ nhân nào mà hắn từng thấy. Nàng thông minh, nói chuyện sắc bén, hồn nhiên hoạt bát lại cơ trí lanh lợi. Quan trọng nhất là nàng không biết thân phận Thái tử của hắn, chỉ đơn thuần muốn kết giao với hắn.

Giữa bọn họ cũng không có tư tình. Thái tử biết, có lẽ chỉ mình hắn đơn phương tương tư mà thôi.

Chỉ khi gặp nàng thì hắn mới cảm thấy nhẹ nhõm thanh thản. Những áp lực trong cung, gánh nặng của Thái tử, những việc phiền lòng, dường như đều biến mất.

Thái tử thở dài một hơi. Hắn muốn nạp nữ tử kia vào Đông cung, cho nên đương nhiên hắn đã phái người tra xét chi tiết về bối cảnh của nữ tử kia. Nàng là tiểu thư khuê các, tuy gia thế không hiển hách, nhưng cũng có chút thanh danh, nạp vào Đông cung cũng không tính là mất thể diện.

Nhưng hắn vẫn chưa làm như vậy, có lẽ là do sợ hãi. Hắn sợ nữ tử hắn ái mộ không muốn gả cho hắn, càng sợ sau khi nàng vào Đông cung thì sẽ thay đổi bản tính, không còn nét thuần khiết như bây giờ nữa.

Hắn hiểu quá rõ tòa cung điện này, nơi chỉ biết bồi dưỡng ra những nữ nhân ăn thịt người.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường giơ chiếc khăn tay mẫu đơn mà nàng vừa thêu lên, khóe miệng hiện lên nụ cười vui vẻ, nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt cũng không làm ảnh hưởng đến mị lực của nàng, mà ngược lại, sóng mắt càng lộ ra vẻ đẹp hòa quyện giữa ôn nhu và phong tình. Thời gian thật biết cách chăm sóc nữ nhân này.

Trong điện không có nhiều cung nhân, chỉ có vài người tâm phúc. Lan Chi đang đứng hầu ở một bên, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói ôn hòa của nương nương nhà mình: "Chuyện đó đã làm xong chưa?"

Lan Chi cúi đầu, nhún người hành lễ, thấp giọng nói: "Bẩm nương nương, đều đã được xử lý ổn thỏa, thần không biết quỷ không hay, chắc hẳn không ai biết là do chúng ta làm. Người của chúng ta ở Đông cung và Ngọc Hoa cung ẩn mình kín đáo nhiều năm như vậy, nhất định Thái tử và Đức phi sẽ không hoài nghi."

Hoa Thường cười cười, vẻ mặt vẫn ôn hòa nhu thuận như cũ, nhẹ nhàng nói: "Sau này cứ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, làm cho những người đó ngậm miệng hết đi, biết chưa?"

Lan Chi khom người thật sâu, cúi đầu nói: "Nô tỳ đã rõ, nương nương yên tâm."

Hoa Thường thu khăn tay lại, vịn tay Cốc Hương đứng lên, chậm rãi đi đến bên cửa sổ. Nàng nhìn tòa cung điện có mái ngói màu xanh lục ngoài cửa sổ, ánh mắt thâm trầm: "Đức phi tử tử, tử đừng làm muội thất vọng. Người có dã tâm bưng bưng như tử, muội sẽ giao lại quyền lựa chọn cho tử."

Ngọc Hoa cung.

Đức phi lớn hơn Hoa Thường mười mấy tuổi, bây giờ cũng đã là một lão nữ nhân bốn mươi lăm, sớm đã hiện ra vẻ già nua. Có điều nàng vốn không có mỹ mạo, vì vậy lúc già cũng không khác biệt mấy. Ngược lại còn hiện ra vài phần hiền lành, vài năm gần đây lại còn học được tính nhẫn nại chịu đựng.

Nhiễm Phong đứng một bên nhẹ giọng nói: "Nương nương, người của chúng ta đã tra ra được, vị hồng nhan tri kỷ kia của Thái tử là cô nương Diệp thị, có quan hệ rất gần với Trịnh thị của chúng ta. Mẫu thân của nàng ta là người Trịnh thị, tính ra là đường muội của người đó. Chỉ là vị kia mất sớm, gia mẫu bây giờ chính là kế thất (vợ kế), cho nên quan hệ giữa hai nhà có chút phai nhạt."

Ngón tay Đức phi đeo bộ hộ giáp dài đỏ rực, gõ từng hồi từng hồi lên ghế, thanh âm vừa mạnh vừa nặng nề.

Nhiễm Phong dè dặt nhìn nương nương nhà mình, lên tiếng nói: "Nương nương muốn dùng cô nương kia làm chuyện gì sao? Chỉ là, tuy nàng ta khá thân cận với Thái tử, nhưng dường như không có nhược điểm nào để bắt thóp, nhiều lắm chỉ có thể làm hồng thanh danh nàng ta mà thôi."

Động tác gõ ngón tay của Đức phi càng lúc càng nhanh. Nhiễm Phong biết, tâm trạng nường nường đang dao động thì mới làm động tác như vậy, tần suất cho thấy tâm tình nường nường đang vô cùng kích động. Nhưng mà, chẳng lẽ có điều gì có thể lợi dụng trong chuyện này sao? Đáng để nường nường ưu tư như vậy ư?

Động tác kia dừng lại, Đức phi chậm rãi mở mắt ra, môi run lên, đôi mắt tỏa sáng, trong đó mang theo sự hưng phấn và giãy giụa, sau đó mở miệng nói từng câu từng chữ: "Người truyền tin về nhà, nói rằng bốn cung cần một vị muội muội tiến cung tranh sủng, bảo trong nhà an bài cho tốt."

Nhiễm Phong có chút kỳ quái, sao nường nường lại đột nhiên muốn tỷ muội tiến cung tranh sủng thế? Hoàng thượng đã gần năm mươi, sớm đã lực bất tòng tâm, càng thêm thờ ơ với nữ sắc, không phải là thời cơ tốt để tranh sủng. Bây giờ nữ hài của các gia tộc đều nhắm vào chư vị Hoàng tử, làm gì có tâm tư tranh giành sự sủng ái của Hoàng đế chứ?

Đức phi có chút hưng phấn liếm môi một cái, mở miệng nói: "Bốn cung thấy nữ nhi của vị đường muội kia không tồi. Đường muội mất sớm, chắc chắn kế mẫu đối đãi với nàng ấy vô cùng lạnh nhạt. Diệp thị lại không phải là gia tộc lớn gì, nữ hài tử nhà chúng ta lại không có nhan sắc, không thích hợp để tiến cung. Nhưng mà Diệp thị đã sa sút nhiều năm, bốn cung nghĩ, vị ngoại sinh nữ này của bốn cung chắc sẽ vì gia tộc mà nguyện cống hiến một phen đúng không?"

Nhiễm Phong nghe Đức phi nói, cả người đột nhiên run lên. Nữ nhân mà Thái tử ái mộ, hoặc là nói có khả năng Thái tử đang ái mộ nữ nhân đó, vậy mà nường nường lại muốn nạp nàng ta vào hậu cung của Hoàng đế sao...

Lượng thông tin này quá lớn, Nhiễm Phong phải giải phóng đại não của mình mới được. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, nàng chỉ là một nô tỳ, mọi

chuyện cứ nghe theo nường nường là được. Nhiễm Phong hành lễ đáp ứng: "Nô tỳ đã hiểu."

Đức phi cong khóe miệng lên, thanh âm nhu hòa: "Bảo người trong nhà làm cho tốt, không cần nói chi tiết cho bọn họ, cứ nói là ý của bốn cung, cho nên không cần tìm tòi căn nguyên làm gì. Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của bốn cung."

Nhiễm Phong cúi đầu đáp vâng, sau đó chậm rãi lui ra.

Tất cả đều không nằm ngoài dự liệu của Hoa Thường. Đức phi, cho tới bây giờ thì nàng ta chưa hề lấy việc xuất cung dưỡng thọ làm mục tiêu, dã tâm của nàng ta vẫn luôn che dấu rất sâu. Thế nhưng trong các loại bày bố của Đức phi, chung quy vẫn bị Hoa Thường nhìn ra vài phần. Đức phi nường nường, mục tiêu của nàng ta vẫn luôn là ngôi vị Hoàng Thái hậu!

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 181 - Diệp Mỹ Nhân

Toàn bộ hậu cung dường như lâm vào bầu không khí kỳ quái. Bốn năm nay hậu cung đều không có người mới tiến vào, nhưng hiện giờ hậu cung to như vậy, cuối cùng cũng có thêm một vị "muội muội" rồi.

Nàng ta xuất thân Diệp thị, là họ hàng xa của Đức phi, tuổi trẻ mỹ mạo, tính tình hoạt bát.

Hoàng đế không phải là một người trầm mê nữ sắc. Nhưng mà Đức phi đã hầu hạ Hoàng đế nhiều năm, nên nàng ta cũng có tiếng nói trước mặt Hoàng đế. Đức phi ở giữa giạt dây, giới thiệu chất ngoại nữ của mình cho Hoàng đế. Nếu Hoàng đế không đáp ứng, thì một là không cho Đức phi thể diện, hai là làm hỏng thanh danh cô nương nhà người ta.

Huống chi, cô nương ấy nhìn cũng rất đẹp, dung mạo tính cách đều làm cho người ta yêu mến, xuất thân thì không cao, vì thế nạp vào cung thật sự cũng không phải là chuyện gì to tát.

Về phần Diệp thị có nguyện ý vào cung hay không thì chẳng ai quan tâm.

Cho dù người có thân phận cao quý như Hoa Thường trước đây, thì khi nàng chuẩn bị tiến cung, đã từng có ai hỏi nàng có nguyện ý vào cung phụng dưỡng Hoàng đế hay chưa?

Vị Ương cung.

Hoàng đế muốn nạp phi, người nên biết đương nhiên chính là Hoàng hậu. Khi Hoàng hậu nghe thấy tin tức thì cả người đều choáng váng như rơi vào hầm băng!

Đôi mắt Hoàng hậu không có tiêu cự, toán loạn vô thần, bàn tay mang hộ giáp thật dài cầm chén trà trên bàn lên, tiếng lách cách của chén trà Tam Kiện va chạm vào nhau vô cùng rõ ràng. Thúy Lâu đứng bên cạnh, vẻ mặt không đành lòng, nhưng lại hoàn toàn không biết nên an ủi thế nào. Hoàng hậu nường nường đã gần như sụp đổ rồi.

Nước trà trong chén sánh ra ngoài một chút, bàn tay Hoàng hậu càng thêm run rẩy, thật vất vả mới uống xong một ngụm trà. Lúc Hoàng hậu đặt chén trà xuống thì cũng không để vững. Chén trà ngã nghiêng trên bàn, nước trà theo đó chảy xuống dưới. Thúy Lâu vội vàng tiến lên thu dọn rồi lau khô.

Ánh mắt Hoàng hậu vẫn còn ngơ ngác, một lúc lâu sau, mới khó khăn lên tiếng nói: "Thúy Lâu, Thái tử làm việc luôn ổn thỏa. Cô nường ở ngoài cung mà nó thích, bốn cung có thể biết được cũng là vì Thái tử và người ở Đông cung không hề để phòng bốn cung. Người nói xem, còn có người khác cũng biết chuyện này hay sao?"

Tất nhiên Thúy Lâu cũng không xác định được, Hoàng hậu hỏi chuyện cũng chỉ là đang tìm kiếm sự an ủi mà thôi. Nhưng Thúy Lâu biết hiện tại không phải là lúc an ủi nường nường nhà mình, mà phải làm cho nường nường lên tinh thần, cho nên nàng mở miệng nói: "Nường nường, chúng ta không thể biết được là trùng hợp hay tình cờ, điều chúng ta cần làm bây giờ chính là phải tính toán sao cho tốt nhất. Tâm tư Đức phi luôn thâm trầm, nàng ta sẽ không vô duyên vô cớ đột nhiên muốn cho cô nường trẻ tuổi vào cung để tranh sủng đâu."

Thần sắc trên mặt Hoàng hậu lộ vẻ thống khổ, sau đó hỏi: "Thái tử biết tin tức này chưa?"

Thúy Lâu cúi đầu nhẹ giọng nói: "Chắc Thái tử còn chưa biết, chúng ta là người biết tin tức sớm nhất, bởi vì Hoàng hậu nương nương cần phải đóng dấu."

Diệp thị được Hoàng đế sắc phong làm Tòng Ngũ phẩm Mỹ nhân, phẩm vị như vậy thì không cần thánh chỉ. Hoàng hậu dùng ấn ký thì được tính là có hiệu lực.

Hoàng hậu cắn chặt răng, sắc mặt bi thương không thể nào giấu được: "Bên Thái tử, người tự mình đi một chuyến, đừng để cho người khác nhìn thấy, nói chuyện với nó cho tốt. Người kêu nó lấy đại cục làm trọng, coi như chưa từng quen biết nữ nhân này, hãy quên chuyện này đi. Nữ nhân kia đã là nữ nhân của Hoàng đế rồi, là thứ mấu của nó đấy!"

Thúy Lâu hành lễ đáp ứng, sau đó nói: "Nương nương, vì Diệp thị không biết thân phận thật sự của Thái tử, cho nên sau này cũng không thể để nàng ta biết được. Chúng ta không biết gì về nàng ta, nếu nàng ta có dã tâm, thì đối với Thái tử mà nói, đó sẽ là nhược điểm lớn."

Hoàng hậu gật đầu, trầm giọng nói: "Diệp thị phân vị không cao, Thái tử cũng ít đến hậu cung, chắc là sẽ không có cơ hội gặp được. Sau này phải người để ý kỹ một chút, đừng để cho bọn họ gặp nhau."

Thúy Lâu hành lễ đáp vâng.

Hoàng hậu dặn dò từng điều một, vẻ mặt dần dần âm ngoan, cả gương mặt đều trở nên dữ tợn, trầm giọng lên tiếng: "Đức phi... Nếu nàng ta không biết nội tình thật sự thì tất nhiên là tốt. Nhưng nếu như nàng ta biết mà lại cố ý làm như vậy, thì nàng ta có nói cho Diệp thị hay không? Hoặc là chính Diệp thị cùng hợp mưu với nàng ta bày ra trận này... Bảo toàn bộ người của chúng ta ở Ngọc Hoa cung chú ý, bốn cung không muốn nhìn thấy Diệp thị được sủng ái, cũng không muốn thấy Đức phi nhàn nhã ám toán Thái tử!"

Thúy Lâu biết nường nường đã thật sự tức giận. Bao nhiêu năm nay, từ khi bắt đầu gả cho Vương gia năm đó nay đã là Hoàng đế, nường nường vẫn luôn ần nhẫn như vậy. Bởi vì không có con nên ần nhẫn, bởi vì không được sủng ái nên ần nhẫn, sau đó lại bởi vì Thái tử mà ần nhẫn. Trong hậu cung này, phàm là nhân vật có địa vị, cũng chưa từng để nường nường vào trong mắt.

Có điều, suy cho cùng nường nường là Hoàng hậu, là chủ nhân của lục cung, là quốc mẫu, là mẫu nghi thiên hạ. Nếu nường nường thật sự ra tay, thì sẽ là nổi trận lôi đình, là phong ba bão tố.

Kẻ coi khinh nữ nhân này, đều sẽ phải trả giá đắt.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường đã tặng bức thêu của mình cho Hoàng hậu. Đương nhiên, hiện tại Hoàng hậu hoàn toàn không có tinh lực để đối phó với Hoa Thường. Hoàng hậu nhận lấy đồ vật, xem như là đã giải hòa với nàng. Ít nhất, trước mắt, địch nhân lớn nhất của Hoàng hậu không phải là Thượng Dương cung nữa.

Hoa Thường yên lặng cười, trong tay đang thêu một cái khăn khác, hình thêu thạch lựu, thạch lựu mang ý nghĩa nhiều con. Cái khăn này là nàng chuẩn bị để tặng cho con dâu, cũng có thể coi như là tâm ý của bà bà (mẹ chồng).

Lan Chi nhìn Hoa Thường tươi cười duyên dáng, nàng cười nói: "Bên Đông cung, đồ sứ và bàn ghế bề nát đầy đất. Nô tỳ nghĩ, chắc hẳn Thái tử đã động chân tình rồi, nường nường đi nước cờ này quá xuất sắc. mấy ngày nay Vị Ương cung cũng không yên bình. Chẳng qua bây giờ, hình như Hoàng hậu đang cố gắng trấn an Thái tử Điện hạ, nên vẫn chưa có hành động gì với Ngọc Hoa cung."

Hoa Thường kéo kim chỉ, ôn nhu cười nói: "Đức phi an bài Diệp Mỹ nhân ở trong cung mình, cho nên Hoàng hậu nương nương rất bất mãn. Người nhìn đi, Hoàng hậu nương nương vốn oán hận Đức phi đến tận xương tủy, bây giờ cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Hoàng hậu là Diệp thị đang ở hậu điện của Ngọc Hoa cung, vì vậy không có lí do gì mà Hoàng hậu lại không đối phó Ngọc Hoa cung."

"Hoàng hậu nương nương luôn luôn khoan dung rộng lượng, nàng ta không động thì thôi, mà động vào là mất mạng đấy. Bốn cung ấy à, rất thích nhìn thế lực ngang nhau tranh đấu như vậy. Nếu thực lực kém quá xa, thắng bại căn bản đã rõ, vậy thì mất đi thú vui rồi."

Lan Chi có chút sợ hãi nhìn nương nương nhà mình. Xem ra, hiểu biết của nàng về nương nương vẫn chưa nhiều, nương nương như vậy trước kia nàng chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng không hiểu sao Lan Chi lại có chút hưng phấn. Nhìn các nương nương cao cao tại thượng bị tiểu thư nhà mình đùa bỡn trong lòng bàn tay, cảm giác này làm người ta kinh hãi lẫn khoan khoái. Nhìn sự việc xảy ra như dự đoán của mình, loại kích động và hưng phấn này thật là khó có thể diễn tả được.

Hoa Thường đặt đồ thêu trong tay xuống, xoa xoa tay, mở miệng nói: "Đông cung có động tĩnh gì chưa?"

Lan Chi nhẹ giọng trả lời: "Sau khi Thái tử phát tiết thì nhốt mình trong phòng. Hôm nay vốn dĩ phải lên triều thảo luận chính sự cũng không đi. Hoàng thượng còn sai người đi xem thử, nghe nói Thái tử cáo bệnh."

Hoa Thường nhú mày, có vài phần ngoài ý muốn, nàng nhẹ nhàng nói: "Thái tử thật sự có nhiều tình cảm với Diệp Mỹ nhân như thế sao? Theo lý mà nói, nếu đã biết Diệp thị trở thành Diệp Mỹ nhân, thì Thái tử sẽ vì tự bảo vệ mình mà nhanh chóng phủ sạch quan hệ, tỏ vẻ như chưa từng

có chuyện gì xảy ra mới đúng. Hắn phải tránh khỏi miệng lưỡi thế gian. Sau này lỡ như sự việc bị phát hiện, e là muốn giải thích tìm đường sống cũng không có..."

Lan Chi cúi đầu, có vài phần bí hiểm nói: "Nghe nói, lúc Thái tử biết được tin thì muốn đến Kiến Chương cung ngay lập tức đấy! Nhưng bị Hoàng hậu phái Thúc Lâu đi ngăn cản, hiếm khi thấy Thái tử xúc động như vậy."

Hoa Thường nhếch khóe miệng lên, thanh âm vẫn ôn nhu: "Tình yêu thật đẹp, bốn cung thích nam nhân thâm tình khó quên như vậy, tốt nhất là nhớ kỹ cả đời."

Nhớ càng sâu, nhớ càng nhiều, thì càng nguy hiểm.

Thái tử không phải là không rõ đạo lý này, nhưng bây giờ hắn không khống chế được bản thân, cho nên mới càng thêm điên cuồng.

Đông cung.

Đương nhiên Thái tử cũng có nhân lực và tâm phúc của hắn ở hậu cung. Hơn nữa thế lực còn lớn mạnh, vì vậy hắn thật sự rất có ưu thế. Thái tử là người thừa kế danh chính ngôn thuận, tương lai mọi người đều sẽ là nô tài của hắn, hiện tại nguyện ý trung thành với hắn, chỉ là chuyện thích ứng trước mà thôi.

Một thái giám lạ mặt hơn bốn mươi tuổi cung kính khom người đứng trước mặt Thái tử, nhỏ giọng hồi báo: "Bên Đức phi chắc là đã biết được tin tức. Chuyện Diệp cô nương vào cung chắc chắn là do Đức phi cố tình sắp đặt, bởi vì trước đó Diệp cô nương không biết vào cung gặp Đức phi sẽ bị dâng lên cho Hoàng thượng. Dã tâm của Đức phi không nhỏ, thế lực của bà ta ở hậu cung đã ăn sâu bén rễ, vô cùng rắc rối phức tạp. Hoàng Hậu nương nương đã bắt đầu ra tay đối phó với bà ta. Nhưng hiện giờ chuyện Diệp cô nương... Đối với Thái tử Điện hạ mà nói, thật sự quá bất lợi."

Nếu sau này Hoàng đế biết nhi tử và phi tần của mình có tư tình, thì chuyện này thật sự là một vấn đề lớn.

Đức phi cũng nhắm vào điểm này, hơn nữa nhất định sẽ có hậu chiêu. Đến lúc đó cho dù hai người bọn họ đều trong sạch thì cũng không thể chịu nổi, bởi vì Đức phi sẽ đổ thêm dầu vào lửa, thuận tiện đổi trắng thay đen một chút.

Lão thái giám hơi ngẩng đầu nhỏ giọng nói thêm một câu: "Hôm nay Hoàng thượng lật thẻ bài của Diệp Mỹ nhân."

Bàn tay Thái tử nắm chặt thẻ bài trong tay. Hiện tại không chỉ là chuyện nữ nhân mình thích phải gả cho người khác, mà còn là chuyện giữa phụ thân và nhi tử.

Tất nhiên Thái tử biết chuyện này rất nghiêm trọng. Cho dù là mẫu hậu hay Đức phi, thì bọn họ đều đã bắt đầu hành động rồi. Hiện tại trong lòng hãn quá rối rắm, ngay cả bản thân hãn cũng không rõ nỗi lòng của mình nữa. Lý trí nói cho hãn biết nên nhờ mẫu hậu động thủ giết chết Diệp Mỹ nhân, để cho tất cả chuyện này kết thúc mới là cách làm tốt nhất, nhưng trong lòng hãn lại dao động và bất an. Rốt cuộc là vì sao vậy?

Bàn tay nắm chặt, sau đó buông ra, rồi nắm chặt, rồi lại buông ra, cứ lặp đi lặp lại như thế...

Sau đó, Thái tử đột nhiên đứng lên, sắc mặt nghiêm trọng, như là đã hạ quyết tâm, vùng mi tâm tràn đầy thống khổ và rối rắm, hãn cắn răng mở miệng nói: "Bãi giá, đến Kiến Chương cung."

Lão thái giám ngẩng đầu lên nhìn Thái tử, muốn mở miệng nói gì đó nhưng cuối cùng đành nhắm mắt lại, chỉ khom người hành lễ: "Vâng, Điện hạ."

Trong khoảnh khắc khi Thái tử đứng lên, sắc mặt hắn đã thay đổi, như là đã thuyết phục bản thân. Cho dù thế nào đi nữa thì hắn là một người nam nhân, cũng là một nhi tử.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 182 - Hương Tiêu Ngọc Vãn

Edit: Huệ Hoàng hậu.

Beta: Mai Thái phi.

Kiến Chương cung.

Hoàng đế nhìn Thái tử đang thẳng lưng quỳ trên mặt đất, mặt không chút cảm xúc mở miệng nói: "Trần Nghiễm, người biết bản thân đang nói cái gì không?"

Tuy Thái tử duỗi lưng thẳng tắp, nhưng đây lại là sự quật cường cuối cùng của hắn. Dù hắn ngẩng cao đầu, nhưng mi mắt lại khẽ sụp xuống, không dám đối diện với phụ hoàng hắn.

"Nhi thần nói là Mỹ nhân Diệp thị mà phụ hoàng vừa mới nạp vào hậu cung, nhi thần đã quen biết nàng ấy bên ngoài cung, hơn nữa còn còn sinh lòng ái mộ." Thái tử mấp máy môi, khó khăn mở miệng nói.

Hoàng đế nhìn Thái tử quỳ bên dưới, không biết bản thân nên có biểu tình gì vào lúc này. Vì sao hài tử càng lớn, hắn lại càng ngày càng không thể hiểu nổi bọn chúng?

Người gây chuyện còn chưa đủ hay sao? Hay là người thấy xung quanh người vẫn chưa đủ phiền phức? Tại sao ngay lúc này người lại muốn làm một việc đầy tính nguy hiểm và cực kỳ tổn thương người khác như vậy?

Ngay cả Hoàng đế còn không biết bản thân hắn bây giờ có đang tức giận hay không nữa, giống như mức độ bao dung của hắn dành cho Thái tử đã tăng lên vậy. Chỉ là tinh thần và thể xác đầy mỗi mệt đã làm cho nếp nhăn nơi khóe mắt của hắn càng khắc sâu hơn.

Hoàng đế bình tĩnh lên tiếng nói: "Vậy người tới nói những lời này với trẫm để làm gì?"

Thái tử nghe vậy thì ngây ra một lúc. Đúng vậy, hắn đã suy nghĩ rất nhiều, cũng đã diễn tập trước nhiều lần, nhưng khi chân chính đối mặt với phụ hoàng mà hắn sùng kính, thì hắn vẫn nói không nên lời.

Thái tử từ từ cúi đầu, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: "Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi. Nếu nhi thần có nói điều gì khiến lòng người bị tổn thương, xin người nhất định phải tin rằng đó không phải là ý muốn của nhi thần. Nhi thần chỉ là... Chỉ là không muốn gạt phụ hoàng, để rồi sau này phải sống trong những ngày tháng đề phòng, dè chừng và lục đục với nhau."

Hoàng đế không ngờ Thái tử sẽ nói ra những lời như thế, trong lòng nổi lên chút gợn sóng: "Đề phòng cái gì?"

Thái tử thấp giọng đáp: "Hậu cung của phụ hoàng nhiều năm qua không có người mới tiến vào, đột nhiên bây giờ Đức phi lại tiến cử thân thích của mình, vì thế chuyện này rất kỳ quái. Mà thân thích này lại còn là nữ nhân Hoàng Thái tử ái mộ, có phải là quá trùng hợp rồi không? Phụ hoàng, là người dạy con, không được tin vào sự trùng hợp, trên đời này tất cả đều có nhân quả."

"Mẫu hậu đã biết chuyện này nên rất sợ hãi. Chính mẫu hậu còn không bình tĩnh được, nhưng người vẫn bảo con phải bình tĩnh. Nhi thần biết mẫu hậu thật lòng muốn tốt cho nhi thần, nhi thần nên vâng theo lời mẫu hậu mà làm bộ như không biết gì. Thế nhưng, cuối cùng nhi thần lại

không thể nào thuyết phục được bản thân, bởi vì điều này đối với phụ hoàng, đối với Diệp Mỹ nhân đều là thương tổn rất lớn. Nhi thần không thể lừa gạt phụ hoàng, cũng không muốn ngày sau bị người có tâm lý chuyện này ra để tạo thị phi, khiến thanh danh của phụ hoàng và nhi thần bị tổn hại."

Hoàng đế nhìn Thái tử, có chút vui mừng mà thở dài: "Cho nên người liền tới nói thẳng thắn tất cả với trẫm sao? Người cũng đã trưởng thành, chín chắn rồi, nhưng mà hành sự vẫn quá cảm tính. Có một số việc, không thể nói thẳng ra như vậy, bởi vì nó không hề dễ nghe một chút nào. Nếu uyển chuyển hơn thì đối với người và trẫm đều sẽ tốt hơn rất nhiều."

Thái tử thấy giọng nói của phụ hoàng mình đã mềm mỏng hơn thì vui vẻ trong lòng. Hắn biết đây là phụ hoàng không trách tội hắn!

Quả nhiên, nước cờ này hắn đi đúng rồi! Phụ hoàng tín nhiệm hắn như vậy, yêu mến hắn như vậy. Dù chuyện khó nghe đến đâu nhưng chỉ cần hắn kể đúng sự thật với phụ hoàng, thì phụ hoàng nhất định sẽ thông cảm cho hắn.

Bởi vì bọn họ là phụ tử mà.

Hơn nữa Đức phi âm toán như vậy, thậm chí còn muốn giết chết hắn, sao hắn có thể để mặc cho chuôi đao này treo trên đỉnh đầu được? Phản kích thì phải là một kích trí mạng!

Đức phi muốn dùng chuyện này để uy hiếp trữ vị của Thái tử, thậm chí về sau còn muốn tác động đến hậu cung, sao Hoàng hậu và Thái tử lại không nhìn ra cơ chứ?

Nhưng nhìn ra không có nghĩa là có biện pháp giải quyết. Việc đã đến nước này, Hoàng hậu cũng chỉ có thể nhận mệnh, rồi nghĩ cách làm thế nào để lặng lẽ giết chết Diệp Mỹ nhân, tốt nhất là cái chết có liên quan tới Đức phi! Đương nhiên muốn kéo cả Đức phi thì có chút khó khăn, nhưng Hoàng

hậu đã ra tay thì chuyện khiến cho Đức phi phải bận rộn vẫn là điều rất đơn giản.

Nhưng Thái tử lại không muốn bị một cây đao uy hiếp như vậy. Bất luận sau này Đức phi thành công hay thất bại, chỉ cần tương lai chuyện này bị phơi ra ánh sáng, mặc dù hãn và Diệp Mỹ nhân đều trong sạch, nhưng cũng không tránh được việc bị phụ hoàng nghi kỵ và triều thần nghị luận.

Lời nói có thể giết người.

Huống chi, có lẽ so với chút lý do này thì thâm tâm của Thái tử càng khát vọng nhiều hơn. Hãn thật sự thật lòng thích Diệp Khuynh, thật lòng thích. Thích đến mức không muốn làm trái ý nàng ấy, thích đến mức không nỡ nhốt nàng ấy vào Đông cung.

Nữ nhân mà hãn quý trọng như vậy, hiện giờ lại bị một nữ nhân khác lợi dụng, trở thành Mỹ nhân của phụ hoàng năm nay đã gần năm mươi tuổi... Trong hậu cung không thấy ánh mặt trời này, một năm chờ đợi vài lần sủng hạnh của Hoàng đế, còn có những thủ đoạn của mẫu hậu hãn và hãm hại từ Đức phi...

Cảm xúc trong lòng hãn là phần nộ, là sợ hãi, còn có cả tuyệt vọng.

Cho nên hãn đi tới Kiến Chương cung, đi tới trước mặt phụ hoàng, thẳng thắn thành khẩn nói ra tất cả. Hãn hi vọng có thể cứu cô nương trong lòng mình ra khỏi hậu cung. Hãn hi vọng Đức phi có thể nhận lại hậu quả, bị phụ hoàng nghi kỵ và oán hận! Bà ta phải chịu báo ứng.

Thái tử ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng đế mở miệng nói: "Phụ hoàng, nhi thần ba tuổi đã làm Thái tử, từ khi bắt đầu có ký ức thì vẫn luôn không thân thiết với các huynh đệ cho lắm. Người luôn nói nhi thần không nên quá cao ngạo, nhưng làm sao người biết có phải là do có người ở giữa làm khó dễ hay không?"

"Nhi thần và các huynh đệ không thân cận, chẳng lẽ thật sự là lỗi của mình nhi thần sao? Một cây làm chẳng nên non, người nhìn thử việc làm hôm nay của Đức phi đi, nhi thần không tin đây đều là sự trùng hợp. Căn bản là bà ta nhắm về phía nhi thần. Bà ta đang lợi dụng người, mục đích của bà ta đã rõ như ban ngày. Sao nhi thần có thể hòa hợp với mẫu phi và huynh đệ kiểu đó được đây? Nhi thần cao ngạo, nhưng thật sự là cao ngạo đến mức khinh thường huynh đệ sao? Nhi thần chỉ cao ngạo ở chỗ không muốn lộ ra nụ cười giả tạo, diễn kịch trước mặt phụ hoàng mà thôi."

Thái tử nói những lời chân thành, Hoàng đế lại không phải kiểu phụ thân có ý chí sắt đá. Ngược lại hẳn là một người phụ thân rất mềm lòng, cho nên hẳn bị lời nói của Hoàng Thái tử lay động: chỉ là tính tình Thái tử quá quật cường mà thôi, chứ bản tính thì không xấu.

"Chuyện Đức phi trầm sẽ điều tra. Nghiễm nhi, cứ cho là Đức phi mơ ước trử vị, muốn dao động Đông cung, nhưng đó cũng chỉ là chuyện của Đức phi. Hữu nhi vẫn là huynh trưởng của ngươi. Ngươi có thể oán hận Đức phi, nhưng không thể đặt phần oán hận này lên người ca ca ngươi được. Trầm thấy rất rõ ràng, Hữu nhi không phải là người như vậy." Tuy Hoàng đế thương yêu Thái tử, nhưng đối với các nhi tử khác thì hẳn cũng là từ phụ, cho nên lời đầu tiên nói với Thái tử, vẫn là huynh hữu đệ cung.

Trong lòng Thái tử đương nhiên là phản cảm, Đức phi làm mấy chuyện kia đều là vì ai? Chẳng lẽ không phải vì Nhị Hoàng tử sao? Dựa vào cái gì để nói không liên quan đến Nhị Hoàng tử?

Tuy nhiên Thái tử vẫn biết phải đúng mực, hẳn biết lúc này không thể chống đối phụ hoàng, nếu không liền hỏng cả bàn cờ tốt này: "Vâng thưa phụ hoàng, nhi thần đã biết."

Hoàng đế vui mừng gật gật đầu, mở miệng nói: "Ngươi cũng không còn nhỏ nữa, sau này làm việc không thể lỗ mãng xúc động như vậy. Ngươi thẳng thắn thành khẩn với phụ hoàng là rất tốt, nhưng bất luận là làm người

hay hành sự, thì thế này đều không hợp lẽ nghĩa. Lễ giáo có thể giết người, phụ hoàng là phụ thân người, cho nên sẽ không thật sự giận người, hiện tại còn có thể chân thành mà dạy dỗ người. Nhưng nếu là người khác thì sẽ cảm thấy người không có mưu lược, không thể đảm đương việc lớn, lại còn bất kham. Về sau người còn phải học rất nhiều thứ."

Thái tử thụ giáo gật đầu, sau đó trầm ngâm một chút, thật cẩn thận mà mở miệng nói: "Phụ hoàng, Diệp Mỹ nhân... Người muốn xử trí như thế nào?" Trong lòng hắn vẫn vương bận cô nương mà hắn thích. Hắn có thể lấy hết can đảm làm tất cả những điều này đều là vì sức mạnh mà nữ hài này cho hắn.

Hoàng đế sững sốt một chút, sau đó nhìn Thái tử, trên mặt lộ ra thần sắc khó nắm bắt, mở miệng nói: "Xử tử, đối với bên ngoài thì nói là chết vì bệnh đi."

Sắc mặt Thái tử cứng đờ, ngay cả thần thái cơ bản cũng duy trì không được nữa, hoảng sợ nói: "Phụ hoàng! Vì sao lại xử tử nàng ấy? Nàng ấy chẳng làm gì sai, nàng ấy vô tội, phụ hoàng!"

Hoàng đế nhìn Thái tử thất thố như vậy, rốt cuộc vẻ mặt vui mừng cũng biến mất sạch sẽ, cảm giác thất vọng lại tràn về. Hoàng đế nhắm hai mắt lại, mỗi một nói: "Nghiêm nhi, nếu không xử tử nàng ta thì còn có thể làm gì đây? Cứ theo lẽ thường mà để nàng ta làm Mỹ nhân của trẫm sao? Nàng ta là cô nương người từng thích, trẫm không có phát rồ đến mức sẽ sủng ái nàng ta. Nhưng cũng không có khả năng trẫm ban nàng ta cho người. Trẫm đã hạ ý chỉ, Hoàng hậu đã đặt ấn thì nàng ta sinh là người của trẫm, chết là quỷ của trẫm, người đừng vọng tưởng nữa."

"Đây là chuyện liên quan đến thể diện của Hoàng thất, hắn là người cũng biết tầm quan trọng của việc này cho nên mới tới tìm trẫm, không phải sao? Có lẽ nàng ta vô tội. Không sai, nhưng nếu đã cuốn vào vòng

xoáy này, thì không thể nào chết già được. Nghiễm nhi, hẳn là người phải hiểu rõ."

Thái tử cứng đờ cả người, hẳn hiểu lời phụ hoàng nói đều đúng. Nhưng nếu lý trí có khả năng chiến thắng tình cảm, thì thế gian cũng sẽ không có nhiều rối rắm và thống khổ như vậy.

Thái tử dùng hết sức lực cuối cùng, ngẩng đầu lên quật cường nhìn Hoàng đế, mở miệng nói: "Phụ hoàng, nhi thần thích nàng ấy."

Hoàng đế cũng nhìn Thái tử, không nói gì, ánh mắt bình tĩnh, thần sắc không thay đổi.

Thái tử cảm nhận được loại áp lực này, áp lực từ cả một vị Hoàng đế và một người phụ thân, nhưng hẳn vẫn cắn răng nói: "Phụ hoàng, nhi thần thật sự thích nàng ấy. Nàng ấy có thể không vào Đông cung, nhi thần cũng có thể buông tay nàng ấy. Nhưng nhi thần chỉ hi vọng phụ hoàng có thể tha cho nàng ấy một mạng, thả nàng ấy ra khỏi cung. Nàng ấy không thích hợp với hoàng cung này."

Ánh mắt Hoàng đế hiện vẻ thất vọng nặng nề, mở miệng nói: "Nàng ta đã là Mỹ nhân của trẫm, dùng lý do gì để xuất cung? Giả chết rồi sau đó tạo một thân phận mới sao? Hay là trẫm lật lọng, trả nàng ta về nhà, coi như thánh chỉ chưa bao giờ xuất hiện?"

"Nghiễm nhi, đó chỉ là một nữ nhân mà thôi!"

Thái tử thích Diệp Khuynh cũng không thật sự thích đến mức có thể làm trái ý Hoàng đế, nhưng loại tình cảm này không nói ra miệng nên có vẻ đặc biệt trân quý. Giữa bọn họ xảy ra nhiều chuyện như vậy, ở bên nhau trải qua các loại buồn vui, bây giờ lại được đặt trước trở ngại lớn, cho nên phần tình cảm ấy của Thái tử lại càng tăng thêm.

Với Thái tử hiện đang có tâm tình kích động mà nói, thì một câu nói cuối cùng của Hoàng đế càng là đổ thêm dầu vào lửa. Thái tử gần như không suy nghĩ liền phản bác Hoàng đế: "Cái gì gọi là "đó chỉ là một nữ nhân"! Người mà nhi thần thích chẳng là gì cả, cho nên có thể tùy tiện tìm một lý do hoang đường để phụ hoàng xử tử đúng không? Còn nữ nhân mà phụ hoàng thích thì sao? Có thể ngồi ở địa vị cao, có thể sinh ra ba nam một nữ, có thể ép mẫu hậu tới mức không thở nổi! Rốt cuộc phụ hoàng có tư cách gì mà giáo huấn nhi thần!"

Không sai, người Thái tử nói chính là Hoa Thường.

Quan hệ giữa Đông cung và Thượng Dương cung chính là tầng băng dày ba thước, không phải là lạnh lẽo ngày một ngày hai.

Có thể nói từ nhỏ Thái tử đã lớn lên dưới "bóng ma" Thượng Dương cung. Mẫu hậu không được sủng ái, mà Hiền phi lại sủng phi hậu cung. Đại sự như Tây tuần, Hiền phi được đi theo, ngồi ở vị trí ngang hàng với phụ hoàng, tiếp nhận quỳ lạy. Nhiều năm như vậy, mẫu hậu cô đơn và tịch mịch, hăn đều thu hết vào trong mắt.

Mà Hoa Thường với ba nam một nữ cũng gần như là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Thái tử. Tứ đệ được sủng ái, Bát đệ chống đối, hăn đều cảm thấy áp lực và thống khổ!

Hoàng đế nghe Thái tử nói xong, ban đầu là ngây dại, sau đó chính là phần nộ, cho nên hăn liền cầm cái nghiên mực ném xuống!

Ném rất chuẩn, sau mấy tháng, đầu của Thái tử lại bị rách. Máu tươi theo trán chảy xuống, khiến cho gương mặt của Thái tử bị máu tươi bao phủ.

Nhưng lần này Hoàng đế lại không hề hối hận. Sau khi ném nghiên mực, hăn bình tĩnh nhìn Thái tử máu chảy đầy mặt, kiềm nén sự tức giận xuống, nhàn nhạt nói: "Đi xuống đi."

Sau đó hắn xoay người nói với Trần Hỉ: "Ban một dải lụa trắng cho Diệp Mỹ nhân, Đức phi hàng xuống Phi vị, lấy lại phong hào, cấm túc."

Cuối cùng, trong Kiến Chương cung chỉ quanh quẩn tiếng gào rống đầy thống khổ của Thái tử

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 183 - Tránh Nóng

Edit: Huệ Hoàng hậu.

Beta: Mai Thái phi.

Thượng Dương cung.

Những khi nhàm chán thì Hoa Thường rất để ý chuyện xung quanh. Giống như hiện tại, nàng cực kì tò mò rốt cuộc là Diệp Mỹ nhân mới tiến cung kia khuynh quốc khuynh thành như thế nào mà có thể khiến cho Thái tử bị mê hoặc.

Có điều rốt cuộc lòng hiếu kỳ của Hoa Thường chẳng thể nào được thỏa mãn, bởi vì ngày hôm sau nàng liền nhận được tin Diệp Mỹ nhân chết bất đắc kỳ tử, theo đó còn có tin Đức phi bị hàng phân vị và cấm túc.

Toàn bộ hậu cung nhất thời xôn xao, đồng thời lại im như ve sầu mùa đông.

Những đồn thổi và suy đoán xoay quanh Ngọc Hoa cung diễn ra ở mỗi góc ngách trong hậu cung. Dù sao người khác không phải là Hoa Thường, bọn họ không biết phương diện này còn liên quan đến Thái tử, cho nên suy đoán nhiều nhất chính là Diệp Mỹ nhân mà Đức phi tiến cử làm Hoàng đế tức giận. Có người nói Diệp Mỹ nhân không có nguyên hồng (máu trinh), không phải tấm thân xử nữ. Người khác lại nói Diệp Mỹ nhân là thích khách, âm mưu ám sát Hoàng đế... Tóm lại tất cả mọi người đều ăn ý bắt đầu tránh xa Ngọc Hoa cung.

Bây giờ Đức phi lại trở thành Trịnh Phi, còn bị cấm túc. Nghe nói Nhị Hoàng tử quỳ gối trước Kiến Chương cung thỉnh tội cho mẫu phi, có điều Hoàng đế không gặp hẳn.

Tâm tình Hoàng đế lúc này thật sự không bình ổn được. Không ổn tới mức hẳn hoàn toàn không có tâm tư đi an ủi đứa con trai thứ hai đang chịu đả kích lớn và hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hắn là Hoàng đế, hẳn là phụ thân, rõ ràng là Thái tử phạm sai, hẳn nên tức giận, lạnh nhạt với Thái tử. Nhưng hiện tại ngược lại là Thái tử tức giận, lạnh nhạt với hắn.

Không sai, Thái tử bắt đầu đơn phương chiến tranh lạnh với Hoàng đế.

Hiển nhiên điều này chắc chắn làm cho Hoàng đế càng thêm phần nộ, hận rèn sắt không thành thép. Đây cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn nhận phản kháng từ nhi tử.

Xung đột này giữa hai phụ tử tuy bề mặt không hề có khói thuốc súng, nhưng lại thật sự được ngầm tiến hành trong bóng tối, không có mấy người biết được.

Nếu không có gì để giảm thiểu hoặc khuyên giải, phỏng chừng sẽ khiến cho hai phụ tử có tính cách hết sức quật cường này càng ngày càng lạnh nhạt và xa cách. Có điều tốt cuộc giữa bọn họ vẫn có một "thứ" có tác dụng hoà giải, không thể nghi ngờ, đó chính là Hoàng hậu.

Bất luận Hoàng đế có thích Hoàng hậu hay không, thì nàng ta vẫn là thê tử của Hoàng đế. Bất luận Thái tử có tôn trọng ý kiến của Hoàng hậu hay không, thì nàng ta vẫn là mẫu thân của Thái tử.

Hoàng hậu là người có tư cách nhất để đứng giữa Hoàng đế và Thái tử.

Thật ra không phải là Hoàng hậu không thông minh, nhưng là một lão bà bốn mươi lăm tuổi, kinh nghiệm cho nàng thấy rõ sự xung đột giữa đôi phụ tử tôn quý nhất thiên hạ này. Nhưng nàng cũng biết rằng, nàng chỉ có thể bất lực mà thôi.

Tuy nàng là thê tử của Hoàng đế, nhưng giữa bọn họ chỉ còn lại vài phần tôn trọng. Tuy nàng là mẫu thân của Thái tử, nhưng Thái tử cũng không phải răm rắp nghe nàng.

Cho nên, điều duy nhất nàng có thể làm, chính là trước hết tách đôi phụ tử này ra, để thời gian và không gian ngăn cách trận xung đột này.

Là mẫu thân, nàng hiểu nhi tử của mình. Thái tử chỉ là nhất thời xúc động và luẩn quẩn trong lòng mà thôi, thật ra hẳn chẳng hề yêu nữ nhân đó như hẳn vẫn nghĩ. Mà Hoàng đế thì rất thất vọng với những lời ác ngôn ác ngữ của Thái tử.

Tuy lí do gây xung đột giữa họ là Diệp Mỹ nhân, nhưng Hoàng hậu biết, Diệp Mỹ nhân chỉ là một kíp nổ mà thôi.

Có lẽ, xung đột này cũng không tệ như trong tưởng tượng. Mặc dù Hoàng đế thất vọng về Thái tử, nhưng chung quy không thể hoàn toàn buông tay, cho nên hiện tại cũng là một cơ hội tốt.

Ở thượng kinh, Thái tử bị nhiều kìm hãm gò bó. Giống như những Hoàng tử khác, Thái tử cũng chỉ là một con chim hoàng yến được phụ hoàng hẳn nuôi dưỡng ở Đông cung mà thôi. Bây giờ mối quan hệ giữa Hoàng đế và Thái tử đang gặp vấn đề, hoàn toàn cũng là một cơ hội.

Cơ hội để Thái tử rời khỏi hoàng cung, rời khỏi thượng kinh, chân chính tạo nên sự nghiệp.

Toàn bộ tộc Vương thị đều hành động. Trước mắt tình trạng chiến sự ở phía Bắc cũng không tệ, thắng lợi chỉ còn là vấn đề thời gian. Chẳng qua

cũng chỉ là một đám Man tộc chưa được khai hoá, ngoại trừ dùng sức khỏe hơn người vốn có ra thì còn cái gì để có thể chống lại Đại Lương đây? Cho nên sao lại không để Thái tử lên phía Bắc, ra chiến trường thử sức chứ?

Đương nhiên, Thái tử không thể giống như Đại Hoàng tử - làm một vị tướng quân chân chính xông pha ra trận, nhưng ở nơi giáp chiến trường hoặc là ở phía sau cung ứng lương thảo thì cũng là công lớn. Hiện tại chiến sự đang diễn ra ngay giao giới giữa Đại Lương và Bắc Mông, cụ thể là ngay tại Tam Lâm của Bắc Mông và quận Vĩnh Lai của Đại Lương. Nếu như Thái tử muốn đi, thì nhất định cũng sẽ không bị điều đến hai nơi này.

Đương nhiên Hoàng đế cũng nhận được rất nhiều ám chỉ của Hoàng hậu và Vương thị, Chu thị. Chuyện như vậy thì không thể dâng sớ con, nhưng các loại ám chỉ ngầm khi cầu kiến, vẫn đủ để Hoàng đế hiểu rõ ý của bọn họ.

Để Thái tử rời khỏi thượng kinh, đây không phải một ý kiến hay. Nhưng làm một phụ thân, trong lòng Hoàng đế cũng cảm thấy tính tình Thái tử quá trẻ con rồi lại quá quật cường. Bây giờ lại còn vì một nữ nhân mà cáo ốm, đối với mẫu phi khác và huynh đệ cũng tính toán chi li, không hề có thái độ bao dung. Đủ loại khuyết điểm như vậy, cuối cùng vẫn khiến Hoàng đế hạ quyết tâm.

Có lẽ, để Thái tử tự mình đi ra nhìn ngắm thế giới bên ngoài, thì hẳn sẽ thay đổi.

Chiến trường luôn là nơi dành cho nam nhân.

Không thể nghi ngờ, đó là nơi sùng bái sức mạnh thuần túy nhất.

Chưa nói đến cái gì mà binh pháp, cái gì mà âm mưu, 99% chiến tranh đó chính là phải ra chiến trận, lấy mạng người, dùng một đao một thương mà đánh bừa, còn lại 1% thần kỳ kia mới được ghi vào sử sách.

Hoàng đế mở bản đồ ra, ánh mắt tập trung vào Bắc Mông, tay hần lướt trên bản đồ, sau đó dừng lại ở quận Du Lâm. Nếu Bắc Mông muốn nam hạ thì Du Lâm là một cửa trọng yếu, cũng là điểm quan trọng để tiếp viện lương thực cho đại quân, cách chiến trường không gần cũng không xa, để Thái tử đến nơi đó chủ trì mấy công việc hậu phương, chắc cũng không có gì đáng lo ngại.

"Trần Hỉ, soạn chỉ."

Thượng Dương cung.

Thái tử rời kinh đã được mấy ngày, điều này đối với Hoa Thường mà nói, có chỗ lợi cũng có chỗ hại. Có điều lúc này điểm chú ý của Hoa Thường không còn ở trên người Thái tử nữa, bởi vì Tứ Hoàng tử, Hữu An vương lại tái phát bệnh tim.

Theo tuổi tăng trưởng, bệnh tim của Tứ Hoàng tử cũng càng ngày càng nặng. Tuy chưa đến mức uy hiếp tính mạng, nhưng thật sự là đang chuyển biến xấu.

Khi còn nhỏ, dù Tứ Hoàng tử có bệnh tim nhưng lại ít khi phát tác. Nhưng hiện tại thì khác, đủ loại vấn đề với trái tim đã khống chế nhất cử nhất động của Tứ Hoàng tử. Không thể ăn thịt cá và đồ ăn quá dầu mỡ, không thể để béo phì, phải bảo trì thân thể gầy ốm hơn nhiều so với người bình thường. Để giảm bớt gánh nặng đối với trái tim, càng không thể quá vui, quá buồn hay giận dữ, lúc nào cũng phải khống chế được cảm xúc của bản thân.

Có đôi khi, Hoa Thường cũng cảm thấy mệt thay cho tiểu Tứ. Nhưng dù có đau lòng thế nào, bi thương ra sao, thì Hoa Thường cũng chỉ có thể trở mắt nhìn tiểu Tứ bị ốm đau tra tấn. Bởi vì đối với thời đại này mà nói, bệnh tim là chứng bệnh không có khả năng chữa khỏi.

"Khụ khụ khụ..." Hoa Thường nửa nằm ở trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, che miệng ho khan.

Lan Chi bưng chén thuốc đến nói: "Nương nương, người cũng đừng hao tâm tổn sức như vậy nữa. Nếu không đợi đến lúc bệnh tim của Tứ Hoàng tử tốt lên thì thân thể người lại suy sụp. Hôm qua nô tỳ đi thăm Tứ Hoàng tử, Tứ Hoàng tử còn dặn dò nô tỳ phải chăm sóc nương nương cho tốt, bảo nương nương đừng lo lắng."

Hoa Thường cong cong khóe miệng nói: "Đạo lý này bốn cung cũng hiểu, nhưng làm sao có thể thật sự không lo lắng đây? Thân thể tiểu Tứ thế nào rồi?"

Lan Chi trả lời: "Thái y nói không có gì đáng ngại nữa. Lần này phát tác cũng là do chuyển mùa, khí hậu thay đổi rõ rệt khiến cho sức khỏe không tốt, cũng không nghiêm trọng lắm, cẩn thận tĩnh dưỡng thì sẽ không sao. Hôm qua Tứ Hoàng tử đã có thể xuống đất đi rồi, nói là mấy ngày nữa sẽ tiến cung thỉnh an nương nương."

Rốt cuộc Hoa Thường lộ ra vài phần ý cười, mở miệng nói: "Ngày mùa hè khí hậu nóng bức, đúng là làm tâm tình người ta bức bối. Bên chỗ tiểu Tứ, người để ý nhiều hơn một chút. Nếu trong cung có người nào thích hợp thì đưa mấy người qua cho tiểu Tứ."

Lan Chi hành lễ đáp vâng.

"Hoàng thượng giá lâm..."

Mấy ngày nay, bởi vì Hoa Thường bị bệnh nên Hoàng đế thường xuyên tới thăm nàng.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Hoa Thường cũng không đứng dậy, chỉ là ngồi dựa nửa người lên thành giường hành lễ.

Hoàng đế nhìn sắc mặt Hoa Thường tái nhợt, hần ngồi xuống bên cạnh Hoa Thường, vẻ mặt lo lắng nói: "Đã nhiều ngày rồi, sức khoẻ có khởi sắc không?"

Bởi vì xảy ra quá nhiều chuyện về Đông cung và Thái tử nên Hoàng đế đã bị hao tổn nhiều tinh lực. Sau khi Thái tử rời kinh, Hoàng đế lại bận rộn với mấy chuyện tranh cãi trên triều đình, vì thế sự quan tâm dành cho Hoa Thường bị giảm đi. Bây giờ Hoa Thường bệnh nặng hơn, cho nên trong lòng Hoàng đế cực kỳ áy náy.

Hoa Thường lắc đầu, mỉm cười ôn nhu, mở miệng nói: "Thần thiếp không sao, chỉ là bệnh lật vật mà thôi. Vào hạ khí hậu oi bức nên mới ho khan một chút. Hoàng thượng mới là người cần phải bảo trọng thân thể. Vốn dĩ người đã có chứng ho, ngày mùa hè càng phải cẩn thận hơn. Tuy việc triều chính bận rộn, nhưng cũng phải chú ý thân thể."

Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Hoa Thường, sau đó cười sủng nịnh, lên tiếng nói: "Được rồi, vậy trẫm đành nghỉ ngơi thôi, chúng ta đến Trầm Đô tránh nóng đi."

Hoa Thường sủng sốt, Trầm Đô? Tránh nóng?

Thượng kinh là đô thành Đại Lương, Trầm Đô và Lạc Đô là thủ đô thứ hai, một Nam một Bắc. Trầm Đô nằm ở phía Bắc, mùa hè, khí hậu ở Trầm Đô đúng là dễ chịu hơn rất nhiều. Khi tiên hoàng còn sống, thường xuyên đến hành cung Trầm Đô tránh nóng. Có điều kim thượng cực kì hạn chế, tiết kiệm, hình như chưa từng đi một lần nào cả.

Cứ cho là đã đến Trầm Đô rồi, vậy thì cũng không phải là đi tránh nóng, mà là đi tuần tra hoặc săn thú.

Hoa Thường thì chưa từng đến đó lần nào. Không chỉ có Trầm Đô, Lạc Đô nàng cũng chưa tới.

Hoàng đế nhìn dáng vẻ ngây người của Hoa Thường, hẳn cảm thấy hết sức đáng yêu, cười nói: "Năm nay mùa hè có vẻ vô cùng nóng bức, thân thể nàng lại không tốt, ở trong cung chịu khổ, chi bằng ra bên ngoài giải sầu. Ở Trầm Đô, mùa hè cũng xem như mát mẻ. Hơn nữa cung thành bên đó chính là xây dựng để tránh nóng, khí hậu rất thích hợp. Nàng qua bên kia dưỡng bệnh, trẫm cũng yên tâm hơn."

Hoa Thường có chút cảm động, nàng rũ mi mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Biết bao nhiêu cung phi cả đời cũng chưa từng được ra khỏi hậu cung, vậy mà thần thiếp lại được theo Hoàng thượng đi không ít nơi, cho nên cũng không trách được bọn tỷ muội đều hâm mộ đổ kỵ. Hoàng thượng, cảm tạ người."

Hoàng đế nhìn Hoa Thường rũ mi, ôn nhuận và nhu mì, hẳn duỗi tay ôm lấy Hoa Thường, thấp giọng nói: "Không cần cảm tạ."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 184 - Trầm Đô

Edit: Huệ Hoàng hậu.

Beta: Mai Thái phi.

Lần đi tránh nóng này của hoàng gia có thanh thế khá lớn, không phải vì người nhiều, mà là bởi vì Hoàng đế cũng đi. Vì Hoàng đế ra ngoài mà Nội phủ rầu thúi ruột, vô cùng rối ren.

Lần này Hoàng đế định mang theo Hoa Thường cùng với mấy hài tử nhỏ tuổi đi ra ngoài. Phi tần hậu cung tranh đấu đến rách đầu để đi theo, đáng tiếc cơ bản là Hoàng đế không để ý.

Lần này Hoàng hậu lại rất ôn trọng, bởi vì nàng không hề muốn đi tránh nóng chút nào. Tuy nàng ở trong hậu cung tịch mịch và nặng nề này gần như cả đời, nhưng lần này, vào lúc này, nàng lại không thể rời khỏi thượng kinh.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Thái tử không ở thượng kinh. Thái tử không ở thượng kinh, mà Hoàng đế muốn đi ra ngoài tránh nóng, điều này có nghĩa là phải có người ở lại giám quốc. Mặc kệ là Vương gia, Hoàng tử hay là đại thần giám quốc, thì Hoàng hậu đều phải vì Thái tử mà tọa trấn hậu cung, đề phòng bất trắc.

Nói cách khác, lỡ như xảy ra chuyện gì, Hoàng hậu có chết thì cũng muốn chết ở hậu cung, đây là tín niệm kiên định của nàng.

Đương nhiên tỷ lệ xảy ra chuyện gần như bằng không. Bây giờ Hoàng hậu muốn ở lại như vậy, phần nhiều cũng là vì để tạo áp lực cho người giám quốc. Ít nhất nàng phải vì Thái tử mà bảo vệ được vài phần trận địa.

Còn có một nguyên nhân nữa, chính là Trịnh Phi. Mưu tính của Trịnh Phi bị Thái tử vạch trần, rõ ràng là đã chọc giận Hoàng đế, trước mắt đang bị cấm túc. Bây giờ Hoàng đế ra khỏi kinh thành đi tránh nóng, ở hậu cung thì Hoàng hậu là lớn nhất, vừa vặn là cơ hội tốt nhất để giáo huấn Trịnh Phi.

Cho tới bây giờ Hoàng hậu cũng không phải là người thiện tâm gì. Nếu Trịnh Phi dám chọc vào mắt nàng, vậy thì đừng trách nàng ra tay tàn nhẫn.

Dưới tình huống như vậy, Hoàng hậu không tranh thủ vào danh ngạch, mà cũng không muốn để Hoa Thường cứ luôn được độc diễn trước mặt Hoàng đế, cho nên nhất định phải đẩy người của mình theo.

Mà trong hậu cung, cung phi thân cận với Hoàng hậu đều là phân vị thấp, lại không được sủng ái. Dù Hoàng hậu muốn dùng sức thì cũng chỉ là cơ hội xa vời mà thôi.

Cho nên Hoàng hậu cũng chỉ có thể thay đổi phương hướng. Nếu không thể nhét mấy cung phi vào danh ngạch, vậy thì nghĩ cách để Hoàng tử, Công chúa đi cùng. Hoàng đế là từ phụ, trên cơ bản sẽ đáp ứng, mà nàng lại tiện thể lấy được chút hảo cảm, thể hiện chút từ ái và rộng lượng của đích mẫu.

Cho nên trải qua một ván cờ tính toán, cuối cùng theo Hoàng đế và Hoa Thường đi ra ngoài chính là Nhị Công chúa - Hoa Chi Công chúa, Cửu Hoàng tử Trần Yến, và Thập Hoàng tử.

Nhị Công chúa - Hoa Chi Công chúa đã được Hoàng đế chỉ hôn cho Hà thị, sang năm phải xuất giá. Thân thể nàng không tốt, mùa hè lại gầy đi,

Hoàng đế suy xét đến thời gian Hoa Chi có thể ở bên cạnh hẳn thật sự không còn nhiều, cho nên cũng mang theo nữ nhi xưa nay hẳn vẫn luôn rất sủng ái này.

Cửu Hoàng tử Trần Yển năm nay sáu tuổi. Tuy do Triệu quý nhân sinh ra, nhưng vẫn dưỡng dưới gối Thục phi. Thục phi đối đãi với đứa nhỏ này vẫn luôn rất để tâm. Lần này Cửu Hoàng tử có thể được vào danh ngạch, cũng là do Thục phi ra sức.

Hoa Chi Công chúa vốn chính là thân nữ nhi của Thục phi, mà Cửu Hoàng tử Trần Yển cũng ở Tiêu Phòng cung của Thục phi, cho nên lần này Thục phi cũng coi như là đại hoạch toàn thắng.

Thượng Dương cung.

Hoa Thường ôm Thập Hoàng tử trong ngực, nhẹ nhàng dùng đưa cánh tay. Thập Hoàng tử trong tã lót, nhắm mắt ngủ thật sự an ổn. Đứa nhỏ này còn chưa tròn một tuổi, nhỏ như vậy, nói thật là Hoa Thường có chút lo lắng. Cũng không biết đứa bé nhỏ như vậy có thể đi đường xa được hay không nữa.

Lan Chi ngồi xổm ở một bên, nhẹ nhàng lắc trống bồi, sau đó nhẹ giọng nói với Hoa Thường: "Nương nương, lần đi tránh nóng này nhìn ra được không ít chuyện đấy. Mấy năm nay Thục phi yên lặng không ít, đợt này vừa xuất sơn, vậy mà cũng không thua gì năm đó."

Hoa Thường cười cười, dịu dàng nói: "Thục phi tỷ tỷ rốt cuộc vẫn không thể so với năm đó. Sở dĩ Hoa Chi Công chúa và Cửu Hoàng tử có được cơ hội này, suy cho cùng, đều là do Hoàng hậu xuất lực. Xem ra, cuối cùng Hoàng hậu nương nương của chúng ta cũng buông khúc mắc của bản thân xuống, bắt đầu liên thủ cùng với kẻ địch mà mình hận nhất năm xưa."

Ân oán giữa Hoàng hậu và Thục phi quả thật là ba ngày ba đêm cũng kể chưa xong.

Trước khi Hoa Thường vào cung, thậm chí là một khoảng thời gian rất dài sau khi nàng vào cung, đều là Thục phi xưng bá hậu cung. Còn Hoàng hậu, gần như là bị Thục phi ép tới không thở nổi.

Ân sủng, lâm hạnh, thậm chí là hài tử đều không cần phải nhắc tới. Cũng không cần nhìn cái khác, chỉ nhìn cung điện của Thục phi thì đã biết. Tiêu Phòng, hai chữ này không phải là cái tên mà phi tần có thể sử dụng! Trước nay Tiêu Phòng đều là danh hào của chính cung, chỉ có cung điện Hoàng hậu cư trú mới có thể được đặt tên này.

Tiêu Phòng cung trước kia gọi là Vĩnh Phúc cung, sau khi Thục phi vào làm chủ, Hoàng đế mới sửa lại. Hoàng đế coi trọng quy củ đến thế nào, hai mươi năm qua, Hoa Thường hiểu rất rõ. Nhưng một đế vương coi trọng quy củ, coi trọng danh phận như vậy mà lại đổi tên cho cung điện của sủng phi thành "Tiêu Phòng".

Từ đó có thể thấy lúc ấy Hoàng đế sủng ái Thục phi đến mức nào, còn Hoàng hậu bị Thục phi áp chế ra sao.

Xét từ cảm xúc trong lòng của Hoàng hậu mà nói, người nàng ta hận nhất cho tới nay đều là Thục phi, chưa bao giờ thay đổi.

Có điều hiện tại hai người bọn họ đều không thể không thay đổi. Cho dù nội tâm vẫn hận nhau như trước, nhưng hiện thực lại có thứ quan trọng hơn muốn bảo hộ, cho nên bọn họ không thể không liên thủ, để có thể bảo hộ bản thân và ngăn chặn kẻ địch.

Về việc hai người các nàng liên thủ, Hoa Thường cũng không cảm thấy kỳ quái.

Đối với Thục phi mà nói, rốt cuộc nàng ta đã tuổi già sức suy, mất đi sủng ái của Hoàng đế. Nàng ta gần như là trắng tay bởi vì nàng ta không có nhi tử. Dù Cửu Hoàng tử được nuôi dưỡng dưới gối nàng ta, nhưng đó

không phải là nhi tử do nàng ta sinh ra. Mà Hoàng đế cũng không có khả năng sửa lại gia phả giống như trường hợp của Nhị Hoàng tử.

Không có nhi tử là vết thương lớn, vào cái tuổi này, cuối cùng Thục phi cũng phải nếm đau khổ. Cho nên khi đối diện với Hoàng Hậu, nàng ta không thể không đưa ra lựa chọn.

Đối với Hoàng hậu mà nói, tất cả cừu hận và thống khổ đều không quan trọng bằng Thái tử. Vì Thái tử, nàng ta cần phải cường đại hơn. Tính đi tính lại trong mấy nữ nhân ở hậu cung, người có địa vị có tư cách, có thể trở thành minh hữu với nàng ta, ít nhất cũng phải là chủ vị một cung.

Trong số đó, tuy Thục phi là người mà nội tâm Hoàng hậu thống hận nhất, nhưng đồng thời cũng là người duy nhất không có uy hiếp với nàng ta và Thái tử. Rất đơn giản, bởi vì Thục phi không có nhi tử.

Không có nhi tử, đồng nghĩa với việc sẽ không sinh ra cạnh tranh với Thái tử.

Theo quan niệm của Hoàng hậu, hiện tại chỉ cần là chuyện có lợi cho Thái tử, mặc kệ nàng không thích đến đâu thì nàng cũng sẽ làm. Những chủ cung khác đều có nhi tử. Chỉ cần có nhi tử, đối Hoàng hậu mà nói, một là không dễ khống chế, hai là có khả năng sẽ sinh ra nguy hại cho Thái tử.

Hoa Thường cầm lục lạc treu đùa Thập Hoàng tử, sau đó khẽ cười nói: "Được rồi, thu dọn hành trang cho tốt đi. Có lẽ chúng ta sẽ ở Trầm Đô một khoảng thời gian, khụ khụ..."

Lan Chi thấy Hoa Thường lại ho khan, vội vàng đứng dậy vỗ vỗ lưng cho Hoa Thường, lo lắng nói: "Từ khi nương nương sinh Thập Hoàng tử, hình như thân thể ngày càng yếu đi, về sau nương nương không được vất vả như vậy nữa."

Hoa Thường gật gật đầu, sau đó cười nói: "Bốn cung đã biết. Đúng rồi, người đến Tiêu Phòng cung hỏi thăm một chút xem Hoa Chi Công chúa và Cửu Hoàng tử có hành lý và dặn dò gì không. Tới Trầm Đô, nữ trưởng bối cũng chỉ có mỗi mình bốn cung, bảo bọn chúng nếu có gì thì cứ tới tìm bốn cung, không cần rụt rè."

Lan Chi hành lễ đáp vâng.

Nửa tháng sau, cuối cùng thánh giá đã đặt chân đến Trầm Đô.

Là thủ đô thứ hai, Trầm Đô vốn rất phồn hoa. Nhưng bởi vì hầu như kim thượng không tới nơi này, cho nên những năm gần đây, Trầm Đô đã sa sút rất nhiều. Lần này thánh giá vội vàng giá lâm, Trung thừa Trầm Đô, Khai Phong Doãn cùng với Đô Chỉ Huy Sứ đã phải bỏ ra rất nhiều tinh lực mới an bài tốt cho một nhóm đông người cả về ăn, mặc, ở và đi lại.

Sau khi Hoàng đế tới đây, tất nhiên là tiếp kiến các quan viên và tộc lão địa phương, còn Hoa Thường thì dẫn theo mấy đứa nhỏ vào hành cung Trầm Đô.

Khí hậu Trầm Đô quả thật không tệ. Cho dù hiện tại đang là mùa hè nóng nực, vậy mà Trầm Đô cũng có một ít gió lạnh. Có lẽ bởi vì dựa vào sông lớn, xung quanh lại có rừng rậm bao phủ nên không khí nơi đây mang theo vài phần hơi nước chứ không hanh khô. Chẳng trách vì sao tiên đế lại thích đến nơi đây để tránh nóng.

Bởi vì Hoa Thường và Hoa Chi Công chúa đều là người bệnh thân thể yếu đuối, cho nên lần này Thái y đi theo cũng rất nhiều. Hoa Thường với thân thể bệnh tật trước tiên phải an bài thoả đáng cho nhóm cung nhân và Thái y đi theo.

Cũng may, bởi vì đã có tiền lệ của tiên đế, cho nên Hoa Thường chỉ cần tuân theo khuôn mẫu cũ là được, không cần tự mình định ra quy chế. Có điều đây vẫn là một việc phức tạp khiến người ta mệt mỏi.

Lần này bởi vì để kịp thời gian đi tránh nóng, cho nên Hoàng đế ra ngoài cũng xem như là đơn giản. Tuy từng đi theo chỉ hơn một vạn, so với lúc đi Tây tuần, thì quy mô lần này chỉ bằng một phần mười.

Đương nhiên, đó là do tính chất của chuyến đi quyết định. Một phần cũng là vì Trầm Đô cách thượng kinh tương đối gần, hơn nữa còn là nơi đất liền, cho nên tương đối an toàn.

Lâm Huyền uyển.

Hoa Thường cư trú trong một cung điện tráng lệ nhất hành cung. Tuy vậy, Trầm Đô lại không thể sánh với mấy lầu gác thủy tạ ở Lạc Đô. Kiến trúc ở Trầm Đô vẫn tương đối uy phong, mang theo sắc thái nhất quán của phương Bắc, nghiêm trang đoan chính, tương đối phù hợp với thẩm mỹ của nam nhân. Đối với các nữ nhân mà nói, vẫn là đình đài lầu các tinh xảo mới làm cho người ta yêu thích.

Tuy cung điện có chút cũ kỹ, nhưng Hoa Thường cũng không phàn nàn. Bởi vì rất lâu rồi không có người cư trú nên có vẻ hơi quanh quẩn một chút, dù vậy Hoa Thường vẫn nghĩ thấy không khí của tự do.

Buổi tối Hoàng đế vừa thành thoi một chút liền tới Lâm Huyền uyển.

"Thường nhi, thân thể đỡ hơn không? Dọc theo đường đi là một trận bùn ba mệt nhọc, Thập Hoàng tử còn khóc không ngừng, nàng vẫn ổn chứ?" Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc thật dài của Hoa Thường, một tay còn lại ôm Hoa Thường, giọng nói nhu hoà khẽ hỏi.

Hoa Thường tựa đầu lên vai Hoàng đế, lắc lắc đầu, dịu dàng nói: "Thần thiếp không sao, tới nơi này rồi thì cảm thấy rất tốt."

Mỗi khi Hoa Thường đi cùng với Hoàng đế ra ngoài thì nàng luôn cảm thấy tâm tình vui sướng. Giống như rời khỏi hoàng cung kia thì sẽ rời xa

những tranh đấu, ám chiến, tâm cơ và phản bội. Giống như giữa hai người bạn họ chỉ có tình yêu thật sự mà không hề có tạp niệm.

Hoàng đế thở phào một cái, cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hần nhẹ nhàng nói: "Đã nhiều năm không đến hành cung này, cho nên nơi đây quá quạnh quẽ, cũng không có nhiều người. Chờ tu dưỡng xong, trẫm sẽ đưa nàng đến sơn trang tránh nóng. Thôn trang kia tọa lạc bên bờ sông Bích Ba, phong cảnh cũng tốt, thời tiết này đến đó là hợp lý nhất."

Hoa Thường cười nhắm mắt lại, khẽ trả lời: "Vâng."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 185 - Biến Số

Đáng tiếc, nguyện vọng muốn cùng đi sơn trang để thưởng cảnh và tránh nóng của Hoàng đế và Hoa Thường vẫn thất bại.

Thánh giá của Hoàng đế mới đến hành cung ngày thứ tư liền nhận được tin cấp tốc từ thượng kinh đưa tới. Điều này có nghĩa là Hoàng đế vừa rời thượng kinh thì có tin cấp tốc từ biên quan đưa đến thượng kinh, tin đến vào lúc này hẳn là chuyện cấp bách.

Chuyện quân binh đại sự quan trọng như vậy nên lão Vương gia giám quốc và trọng thần thân quý đều không dám tự chủ trương, chỉ có thể vội vàng cho người đuổi theo ngự giá của Hoàng đế. Không may thay, lần này Hoàng đế ra ngoài vội vàng nên di chuyển khá nhanh. Hơn nữa lại còn chênh lệch hơn mười ngày, vì thế đến bây giờ mới nhận được tin.

Tin cấp tốc còn chưa tính, cùng tới còn có thư nhà của Hoàng hậu. Thư của Hoàng hậu truyền đi rất chậm, nhưng do nó được gửi đi sớm hơn cho nên tới cùng lúc với tấu chương.

Hoa Thường bưng chén chè hạt sen nắm tuyết nhỏ, nhìn Hoàng đế nhíu chặt mày, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng, người lại không dùng bữa tối sao? Mặc kệ quốc sự, gia sự gấp thế nào, ít nhiều gì thì Hoàng thượng cũng phải dùng bữa chứ, vì long thể... Hoàng thượng."

Hoàng đế thấy Hoa Thường tới, miễn cưỡng hòa hoãn sắc mặt, thở dài nói: "Trẫm ăn không vào."

Hoa Thường đặt chén sứ Thanh Hoa lên bàn, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì mà làm cho Hoàng thượng phiền lòng như thế?"

Sắc mặt Hoàng đế nặng nề, mở miệng nói: "Hoàng hậu gởi thư nói rằng vị hôn phu mà trăm chỉ định cho Hoa Chi là Hà Sâm - môn đệ Hà thị, phi ngựa ở vùng ngoại ô, vô ý làm ngựa hoảng sợ, nên bị hất ngã gãy cổ, đã chết rồi."

Hoa Thường nghe vậy cũng giật mình. Lại nói tiếp, nhị thúc của nàng, cũng là đệ đệ của Hoa Tường, chính là ngã từ trên ngựa xuống mà chết. Cho nên Hoa Thường vẫn luôn cho rằng, cưỡi ngựa là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, kĩ thuật không thuần thục thì đừng nên phóng ngựa.

"Hoa Chi Công chúa đã biết chưa? Chuyện này..." Hoa Thường nghĩ đến cô nương lịch sự, dịu dàng, nhã nhặn kia thì cảm thấy cực kỳ đáng tiếc. Xảy ra chuyện như vậy, cho dù người bên ngoài không dám gièm pha Công chúa thân phận tôn quý, nhưng ít nhiều trong lòng cũng sẽ cảm thấy vị Công chúa này có chút khắc phụ.

Bằng không, vì sao ý chỉ tứ hôn vừa ban ra chưa đến ba tháng, thiếu niên đang yên đang lành, nói không còn thì không còn nữa rồi?

Hơn nữa, có khi không chỉ người khác nghĩ như vậy, mà ngay cả Hoàng đế và Hoa Chi Công chúa cũng có khả năng nghĩ như vậy, đây mới là chuyện phiền lòng.

"Lúc trước trăm đã nói với Thục phi, Hà thị không phải một lựa chọn tốt. Mấy năm nay Hà thị lại càng sa sút, môn đệ trẻ trong gia tộc đều là hạng ăn chơi không làm việc đàng hoàng. Thật vất vả mới có một người miễn cưỡng có thể nhìn được một chút thì cứ rãnh rồi lại chạy ra vùng ngoại ô phi ngựa chơi đùa. Bây giờ quả nhiên là đã xảy ra chuyện!" Hoàng đế phẫn nộ đập bàn một cái. Xảy ra chuyện như vậy, rất khó làm cho

Hoàng đế không tức giận, mà phương thức Hoàng đế phát tiết chính là chuyển dời lửa giận.

Đều là do Thục phi cả. Nếu không phải lúc trước nàng ta kiên trì tự quyết định, vậy thì hiện tại sẽ không xảy ra nhiều chuyện tai hại như thế này, khiến cho Hoàng đế tức giận.

Hoa Thường vỗ vỗ lưng Hoàng đế, dịu dàng nói: "Giận dữ hại thân, Hoàng thượng cần phải bảo trọng thân thể. Hoa Chi tốt như vậy, là tiểu tử Hà gia kia không có phúc phận, phúc hậu không dày nên tất nhiên không chịu nổi ân sủng này. Hoàng thượng lại tìm cho Hoa Chi một vị hôn phu tốt là được."

Hoàng đế nắm tay Hoa Thường, lên tiếng nói: "Nàng nói có lý. Chỉ là trong lúc này, trẫm chỉ sợ không có thời gian tìm hôn phu cho Hoa Chi. Đến cùng thư nhà của Hoàng hậu còn có tin cấp tốc từ biên quan. Chiến sự có biến, biên giới Bắc Mông lại đóng quân lần nữa, xem động thái hình như muốn quyết chiến. Nhưng nhìn tình hình phát triển của chiến sự thì vẫn chưa đến mức đó. Mã Uân thượng tấu, phía Bắc Mông hành quân bí hiểm như quỷ thần, hình như có kỳ chiêu. Trong lòng trẫm có chút lo lắng, cần phải về kinh chủ trì đại cục."

Hoa Thường ngậy ra một lúc, sau đó liền nói: "Nếu là quân binh quốc gia đại sự, chúng ta hồi kinh đi, đừng chậm trễ. Hoàng thượng cũng không cần lo lắng cho thân thiếp. Tuy Trầm Đô tốt, nhưng dù sao cũng không phải là nhà."

Hoàng đế nhìn sắc mặt Hoa Thường vẫn tái nhợt, đau lòng nói: "Trẫm không đành lòng để nàng mang theo thân thể bệnh tật bôn ba qua lại. Vốn đã nói là muốn tới đây để tránh nóng dưỡng bệnh, kết quả lại như vậy."

Hoa Thường lắc lắc đầu, dịu dàng nói: "Không sao, chỉ cần ở bên cạnh Hoàng thượng, tất cả đều không đáng gì."

Hoàng đế ôm Hoa Thường vào lòng, tay hẩn nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài mềm mại của Hoa Thường, khẽ nói: "Thân thể nàng không chịu nổi bốn ba như vậy, trăm vẫn không yên tâm. Không thể để mặc nàng tự ý làm càn, hơn nữa Thập Hoàng tử cũng còn quá nhỏ. Trăm dẫn theo Hoa Chi hồi kinh trước, nàng và tiểu Cửu, tiểu Thập trước hết ở lại đây, chờ thân thể khỏe lên rồi khởi hành. Hoặc là chờ trăm xong việc ở thượng kinh rồi trăm sẽ quay lại đây đón nàng."

Hoa Thường khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nói: "Thân thể Hoa Chi cũng yếu ớt, sao lại để con bé bốn ba được?"

Hoàng đế thở dài nói: "Dù sao người đã chết là vị hôn phu của nó. Cho dù trăm thương nó, cũng không thể để nó ở lại đây. Tốt xấu gì thì con bé cũng phải hồi cung ăn chay mấy ngày."

Hoàng đế lại vuốt ve khuôn mặt Hoa Thường, nhẹ giọng nói: "Lần này nàng không cần theo về. Bây giờ phong cảnh của Trầm Đô cũng không tệ, trăm sẽ để người lại cho nàng, nàng cứ tự đi ngắm cảnh. Nhớ là phải chú ý nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng thân thể cho khỏe, trăm thật sự không yên tâm về nàng chút nào."

Hoa Thường biết hiện tại thân thể của mình không tốt, bốn ba liên tục như vậy sẽ là gánh nặng lớn. Hơn nữa Thập Hoàng tử còn đang trong tã lót, nàng cũng không thể không suy xét đến sức khỏe của Thập Hoàng tử, cho nên nàng đành đồng ý theo sự phân phó của Hoàng đế.

"Thần thiếp nghe theo Hoàng thượng." Hoa Thường dựa đầu lên vai Hoàng đế. Dưới ánh nển, dường như khuôn mặt tái nhợt của nàng tăng thêm vài phần nhân khí, tỏa ra vài phần nhu hòa.

Hoàng đế ôm eo Hoa Thường, cầm cọ cọ lên đỉnh đầu của nàng, mở miệng nói: "Chúng ta còn có rất nhiều thời gian. Để lần sau, lần sau trăm nhất định sẽ cùng nàng tránh nóng. Chờ chiến sự Bắc Mông kết thúc, trăm

sẽ dẫn theo nàng xuôi về Giang Nam. Phong cảnh Lạc Đô mới là đẹp nhất, hơn nữa khí hậu nơi đó cũng rất tốt. Bất luận xuân hạ thu đông, thì độ ẩm đều vô cùng thích hợp."

Hoa Thường nhắm mắt lại, khẽ cười nói: "Thần thiếp chưa đến Lạc Đô bao giờ, sớm nghe nói nơi đó cực kỳ phồn hoa, một vùng sông nước với cá tôm, thuyền nhỏ, đá phiến, rêu xanh..."

Khóe miệng Hoàng đế lộ ra ý cười, ánh mắt nhu hoà, nhẹ giọng nói: "Lạc Đô xa xôi, đường đi rất dài, cho nên Thường nhi phải cẩn thận dưỡng thân thể cho tốt. Nếu không thì trăm không thể đưa nàng đi theo được."

Hoa Thường gật gật đầu, dựa vào lồng ngực Hoàng đế, không nói nữa.

Nếu thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc này thì thật tốt biết mấy.

Ngày hôm sau, ngự giá của Hoàng đế liền khởi hành. Lần trở về này có vẻ càng thêm vội vàng. Hoàng đế cũng không mang theo nhiều người. Một vạn binh mã, để lại năm ngàn trấn giữ hành cung, số còn lại theo Hoàng đế di chuyển ngày đêm.

Hoa Chi Công chúa cũng theo ngự giá trở về. Trước khi đi, Hoa Chi đến chào tạm biệt Hoa Thường, vành mắt đều đỏ hồng. Hoa Chi Công chúa không còn nhỏ nữa, đã mười chín tuổi rồi. So với các Công chúa đã xuất giá khác thì Hoa Chi được tính là trẻ, tuổi này nên gả đi rồi.

Hoa Thường cũng không biết nên an ủi thế nào, chỉ có thể vỗ vỗ tay con bé, chúc con bé thuận buồm xuôi gió.

Hoàng đế đi rồi, toàn bộ hành cung chính là thiên hạ của Hoa Thường. Quả thật khi Hoàng đế không ở đây, cũng không có Hoàng hậu và các phi tần khác, thì cuộc sống của Hoa Thường tự do hơn rất nhiều.

Có điều Hoa Thường cũng không ra ngoài đi dạo hay đi ngắm phong cảnh, dù sao thì nàng cũng là một nữ nhân. Cho dù Hoàng đế hi vọng nàng có thể ở chỗ này thoả mái một chút để không bị tịch mịch, nhưng Hoa Thường vẫn kiêng kỵ ánh nhìn của người khác.

Hiện tại phu quân, phụ thân và huynh trưởng đều không ở bên cạnh nàng. Nếu nàng du ngoạn khắp nơi, chung quy sẽ bị người ta đàm tiếu. Tuy loại đàm tiếu bé nhỏ này không đáng kể, không đủ để gây thương tổn cho nàng, nhưng thanh danh chính là như vậy, phải tích lũy từng chút từng chút một.

Mấy ngày nay Hoa Thường cũng không tịch mịch, bởi vì những nơi có thể du ngoạn trong hành cung cũng không ít. Hơn nữa các quý phụ Trầm Đô đều tranh nhau đến bái kiến nàng.

Tuy nhiên, đa số đều bị Hoa Thường dùng lý do dưỡng bệnh để từ chối. Nàng chỉ tiếp kiến vài vị cáo mệnh phu nhân quan trọng mà thôi.

"Khụ khụ khụ..." Hoa Thường an dưỡng trong hành cung, tuy nàng cảm thấy thân thể nhẹ nhàng hơn, nhưng bệnh ho lại không thuyên giảm. Hoa Thường cũng lơ mơ cảm giác được, lúc trước có lẽ nàng đã thật sự bị nhiễm ho lao, chẳng qua mầm bệnh ủ nhiều năm chưa phát tác mà thôi.

Hoa Thường ra lệnh cho bà vú chăm sóc cẩn thận cho Thập Hoàng tử. Nàng không hề hôn hay chăm nom đứa bé. Bất luận thế nào thì nàng cũng phải chuẩn bị, tính toán trước cho trường hợp tệ nhất.

Còn Cửu Hoàng tử, tuy được nuôi dưỡng dưới gối của Thục phi, nhưng vẫn là một đứa bé rất ngoan ngoãn. Mặc dù Thục phi ương ngạnh, nhưng chung quy vẫn là xuất thân vọng tộc. Về mặt giáo dưỡng tất nhiên là vượt điều kiện, mấy đứa nhỏ nàng ta nuôi nấng đều không tệ.

Hoa Chi Công chúa thì không cần phải nói, điển hình của ngoài mềm trong cứng, ngay cả Hoa Thường cũng yêu mến. Tuy Tam Công chúa quật

cường, nhưng cũng có cá tính rõ ràng. Mặc dù bây giờ Cửu Hoàng tử còn nhỏ tuổi, nhưng cũng có một loại phong thái riêng biệt, nên Hoa Thường rất có thiện cảm.

Vào ngày thứ tư sau khi Hoàng đế lên đường hồi kinh, tại hành cung, đột nhiên Trung thừa Trầm Đô, Khai Phủ Doãn, Đô Chỉ Huy Sứ cùng với thủ lĩnh của năm ngàn quân thượng kinh mà Hoàng đế để lại xin cầu kiến Hoa Thường.

Hoa Thường cau mày, khó hiểu trong lòng.

Những người này đều là đại tướng và triều thần có địa vị cao, là nam tử, mà nàng là phi tần của Hoàng đế, là một phụ nhân. Bọn họ cùng nhau tới cầu kiến để làm gì? Các đại thần này cùng nhau cầu kiến, vốn là không hợp lễ nghĩa.

Nhưng có thể khiến những người này không màng đến lễ nghĩa cũng phải cầu kiến nàng, hẳn không phải là việc nhỏ. Hoa Thường trầm ngâm một chút, mở miệng nói: "Tuyên các vị đại nhân vào đi." Sau đó nàng quay đầu nói với Thước Dực: "Đưa cả Cửu Hoàng tử và Thập Hoàng tử vào đây."

Các vị đại thần kia tới cầu kiến nhất định là có chuyện bất đắc dĩ, Hoa Thường là phi tần hậu cung nên không tiện tiếp kiến. Điều này không những không tốt cho nàng, mà đối với các vị đại nhân kia cũng cực kỳ bất tiện. Vì thế nàng mời hai vị Hoàng tử đến, mặc kệ tuổi nhỏ hay vẫn còn trong tã lót, có Hoàng tử ở đây, suy cho cùng tính chất sẽ không giống nhau.

Khi Hoa Thường nhìn thấy bốn vị đại nhân cùng nhau tiến vào thì rất kinh ngạc, bởi vì biểu tình của bọn họ quá trầm trọng.

Trầm trọng đến mức tuyệt vọng.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 186 - Trốn

Tuy Trung thừa Trầm Đô, Khai Phủ Doãn và Đô Chỉ Huy Sứ đều là trọng thần địa vị cao, nhưng người dẫn đầu trong số họ lại là Chính Tứ phẩm Hộ quân Dương Liêm.

Tuy chức quan của Dương Liêm ở vị trí thấp hơn, nhưng chức vị Hộ quân này là huân tước. Hơn nữa, nhóm binh sĩ mà hắn lãnh đạo là quân đội hộ vệ hoàng thành, nhận lệnh trực tiếp từ Hoàng đế chứ không thông qua bất cứ mệnh lệnh từ ai khác. Chức vị như thế, không phải tâm phúc của Hoàng đế thì không thể đảm nhiệm.

"Chúng thần tham kiến Quý phi nương nương, Cữu Hoàng tử Điện hạ, Thập Hoàng tử Điện hạ." Mấy người vội vàng quỳ xuống hành lễ, sau đó không đợi Hoa Thường lên tiếng, Dương Liêm liền mở miệng nói: "Nương nương, hai vị Điện hạ, chúng thần không màng lễ chế xin cầu kiến, thật sự là do sinh tử tồn vong đang trong tình trạng nguy cấp. Mật thám tới báo, một lượng lớn kỵ binh đang tiến về Trầm Đô. Thuận Phong Nhĩ hộ binh (quân lính có thính lực tốt) nói là có thể cảm nhận được chấn động lớn từ mặt đất! Nương nương, Điện hạ! Xin cho thuộc hạ lập tức hộ tống người rời khỏi Trầm Đô!"

Hoa Thường khiếp sợ đứng lên, có thể nào thì nàng cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện hoang đường như vậy! Quá nguy cấp, chuyện này quả thực là không có khả năng xảy ra ở Đại Lương.

Gương mặt Hoa Thường tái nhợt, dứt khoát kéo màn che ra, mở miệng nói: "Dương đại nhân, ngài là người được Hoàng thượng tín nhiệm

nhất, tất nhiên bốn cung tin tưởng ngài. Nhưng chỉ bằng mấy câu nói đó thì bốn cung không thể giao tính mạng hai vị tiểu Hoàng tử vào tay ngài được. Xin hãy nói cho bốn cung biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cứ cho là phải rời khỏi đây thì tỷ lệ thành công là bao nhiêu?

Dương Liêm ngẩng đầu lên, mắt nhìn xuống, theo lễ không dám nhìn thẳng vào dung nhan Hoa Thường, lên tiếng trả lời: "Bắc Mông và Hồ Nhung liên thủ, duyệt quân ở biên giới chỉ là diễn cảnh để đánh lạc hướng quân ta. Bốn vạn quân Bắc Mông cùng với hai vạn kỵ binh Hồ Nhung vòng xuống phía nam, sau khi công phá Du Lâm thì trực diện đánh về Trầm Đô. Tuy Trầm Đô là thủ đô thứ hai, nhưng lại không phải là điểm trấn giữ quân sự trọng yếu. Tường thành yếu ớt, quân canh giữ thừa thớt, vũ khí thì cũ kỹ, vì thế chúng ta không thể giữ thành nổi!"

"Trầm Đô cũng không có ưu thế về địa lý, từ trước đến nay không phải là nơi lý tưởng để đánh trận. Đối phương như thế hẳn là đã nhắm trước tới Trầm Đô. Thần suy đoán, có thể là bọn chúng nghe được tin tức Hoàng thượng ở Trầm Đô tránh nóng, cho nên mới tập kích bất ngờ Du Lâm, dốc sáu vạn hãn mã ập xuống đây. Hiện tại may mắn chính là Hoàng thượng đột ngột hồi kinh, nhưng nương nương và hai vị Điện hạ ở lại hành cung thì tình thế cực kỳ nguy hiểm! Dựa theo lão binh dự đoán, khả năng là một canh giờ sau kỵ binh của đối phương sẽ đến đây. Nương nương, xin mau theo chúng thần rời đi!"

Dương Liêm là một đại hán lưng hùm vai gấu, cánh tay to tương đương với đùi của người bình thường. Hắn được Hoàng đế trọng dụng và tín nhiệm, được giao cho đảm nhận nhiều trọng trách. Vì báo đáp ơn tri ngộ của Quân chủ mà hắn quyết tâm bảo hộ phi tần và nhi tử của Quân thượng. Dương Liêm cố gắng hết sức khuyên Hoa Thường: "Quân trấn giữ Trầm Đô không tới hai vạn, lại chưa từng trải qua chuyện binh đao, cho nên chiến lực không đủ. Nhưng năm ngàn binh mã của thần lại là lính tinh nhuệ trăm dặm mới tìm được một người. Dương nhiên kỵ binh của đối phương

nhanh hơn so với chúng ta, nhưng chúng thần thề sống chết sẽ bảo vệ nương nương và Điện hạ hồi kinh!"

Sắc mặt tái nhợt của Hoa Thường hiện lên chút ửng hồng, đây là do khấn trương và khiếp sợ mà ra. Nàng nhìn mấy người quỳ trên mặt đất, sau đó mở miệng nói: "Bốn cung là nữ lưu, cho nên không hiểu chuyện quân binh quốc gia đại sự. Bốn cung không muốn hỏi vì sao mãi đến khi Bắc Môn và Hồ Nhung đánh tới đây chúng ta mới biết được tin tức, bốn cung chỉ muốn hỏi rằng: "Trầm Đô không trấn thủ được đúng không? Cho dù năm ngàn binh mã của các người lưu lại cũng sẽ không giữ thành được phải không?"

Dương Liêm cúi đầu thấp giọng nói: "Vâng, không thủ được."

Hoa Thường ngơ ngác, ngã ngồi trên ghế, lẩm bẩm nói: "Bốn cung và hai vị Hoàng tử có thể đi, vậy bá tánh cả thành này thì làm sao bây giờ?"

Vành mắt Dương Liêm đỏ lên, cố nén cảm giác muốn khóc. Hắn không ngờ tới, vị Quý phi luôn có hiền danh này không hề nghĩ đến chạy trốn đầu tiên, mà là nghĩ tới các bá tánh tay không tấc sắt của Trầm Đô. Hắn là tướng quân, làm gì có truyền thống chưa đánh mà đã chạy bao giờ?

Nhưng, lời dặn dò của Hoàng đế trước khi đi vẫn còn rõ ràng trước mắt, dặn hắn bảo vệ hành cung cho tốt, bảo hộ Quý phi nương nương và tiểu Hoàng tử an toàn.

Ba vị quan viên Trầm Đô cũng đều đỏ vành mắt. Đô Chỉ Huy Sứ - Liên Thừa Uẩn chấp tay mở miệng nói: "Lòng nương nương có bá tánh, chúng thần mang ơn đội nghĩa, nhưng nương nương là thân thể vạn kim, nhất định không được bị bất cứ thương tổn nào. Xin nương nương và hai vị Điện hạ lập tức khởi giá! Chúng thần chắc chắn liều chết ngăn cản man di, thề cùng tồn vong với Trầm Đô!"

Hoa Thường nhìn quanh bốn phía, thấy Thập Hoàng tử đang bình yên ngủ trong tã lót. Thăng bé ngủ thật ngon, không hề bị bên ngoài tác động. Còn Cửu Hoàng tử ở bên cạnh thì có vẻ đã hiểu sự tình. Đại khái nó có thể nghe hiểu mọi người đang thảo luận cái gì, cho nên tuy Cửu Hoàng tử cố gắng tự trấn định bản thân, nhưng vẫn không che giấu được vẻ mặt tái nhợt và kinh hoàng.

"Khụ khụ khụ..." Hoa Thường che miệng ho khan vài tiếng, sau đó nàng vịn tay Lan Chi miễn cưỡng đứng lên, yếu ớt nói: "Dương đại nhân, bốn cung đã hiểu rõ tình huống. Bốn cung phó thác hai vị tiểu Hoàng tử cho đại nhân, xin đại nhân bảo vệ tốt bọn chúng." Hoa Thường đi đến trước mặt Dương Liêm, nhún người hành lễ.

Dương Liêm cả kinh, vội vàng né tránh, quỳ trên mặt đất sợ hãi nói: "Nương nương đang làm gì vậy, vi thần không dám nhận! Nương nương yên tâm, vi thần có liều mạng cũng nhất định bảo vệ tốt nương nương và hai vị Điện hạ!"

Hốc mắt Hoa Thường đầy lệ, mỉm cười nói: "Bốn cung không thể đi, bốn cung cần phải ở lại."

Đột nhiên Dương Liêm ngẩng đầu lên nhìn Hoa Thường. Đây là lần đầu tiên Dương Liêm nhìn thấy vị Quý phi nương nương trong lời đồn này.

Hoa Thường cũng nhìn Dương Liêm, dịu dàng nâng khóe miệng lên, lệ trong hốc mắt cũng không rơi xuống, nhẹ giọng nói: "Tướng quân, thân là một người trong Hoàng thất, đặc biệt thân là Hoàng tử, thân phận tôn quý nhưng cũng có gánh nặng về trách nhiệm. Hiện giờ Trầm Đô nguy nan, nếu chỉ vì bản thân, chỉ vì bảo tồn tính mạng của mình, mà bỏ thành chạy trước, không màng đến mấy chục vạn bá tánh của Trầm Đô, vậy thì còn mặt mũi gì để đối mặt với liệt tổ liệt tông đây?"

"Bốn cung tin rằng, nếu Hoàng thượng còn ở đây, thì tuyệt đối cũng sẽ không bỏ thành mà chạy. Nhưng Cửu Hoàng tử và Thập Hoàng tử còn nhỏ, bọn chúng vẫn là trẻ con chưa hiểu chuyện, còn chưa lớn, chưa trưởng thành, cho nên bốn cung không thể để bọn chúng ở lại, không thể để bọn chúng đối mặt với binh đao, với chiến hỏa và cái chết."

"Bốn cung thân là Quý phi của Hoàng đế, thân là mẫu thân của Hoàng tử, cho nên bốn cung không thể cứ như vậy mà rời đi. Hoàng thượng không ở đây, Hoàng tử thì phải đi, vì thế bốn cung càng phải đại diện cho bọn họ, đại diện cho hoàng thất mà ở lại Trầm Đô, để cho bá tánh Trầm Đô và thiên hạ biết rằng, bất luận là trong hoàn cảnh nào đi nữa, thì hoàng thất chưa bao giờ vứt bỏ bọn họ, cũng tuyệt đối không vứt bỏ bọn họ."

Dương Liêm quên mất lễ nghi, quên mất tôn ti, quên mất nguy hiểm sắp ập tới, chỉ ngơ ngác nhìn nữ nhân trước mắt này. Nàng thật sự rất đẹp, đẹp đến mức kinh tâm động phách.

Rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao Hoàng đế lại thánh sủng nữ nhân này hai mươi năm như vậy. Trước kia hắn cảm thấy đó là phúc khí của vị Quý phi này, nhưng đến hiện tại, hắn lại cảm thấy đó là phúc khí của Hoàng đế. Nữ nhân này, bất luận là gả cho ai, có lẽ đều sẽ được sủng ái, che chở cả đời.

Lý trí nói cho hắn rằng không thể tiếp tục nhìn nàng như vậy, nhưng đôi mắt lại không muốn rời khỏi vẻ đẹp kia, nữ nhân này... quá đẹp.

Một tay Hoa Thường ôm Thập Hoàng tử trong tã lót, một tay nắm tay nhỏ của Cửu Hoàng tử, đi đến trước mặt Dương Liêm, mở miệng nói: "Tướng quân, bốn cung giao hai vị Hoàng tử cho ngài, xin ngài tức khắc khởi hành đi."

Dương Liêm đón lấy Thập Hoàng tử trong tã lót và Cửu Hoàng tử đang kinh hoảng, một lần nữa quỳ xuống, giọng nói kiên định như thép:

"Nương nương, chủ đi thần chết, thần không thể bảo hộ nương nương chính là nỗi nhục của thần. Sau khi thần đưa hai vị Điện hạ bình an về kinh thì thần sẽ tự vẫn trước mộ của nương nương!"

Đây là tôn nghiêm cuối cùng của một người tướng quân. Dứt lời, Dương Liêm liền ôm Thập Hoàng tử, nắm tay Cửu Hoàng tử xoay người rời đi.

Hoa Thường nhìn theo bóng dáng của vị tướng quân, tươi cười hô to: "Tướng quân! Bốn cung không sợ chết. Tứ Hoàng tử đã trưởng thành, Bát Hoàng tử cũng hiểu chuyện, chỉ có Thập Hoàng tử là còn trong tã lót. Nếu tương lai tướng quân có thể quan tâm Thập Hoàng tử một chút, thì bốn cung có thể an tâm mà đi rồi."

Dương Liêm đỏ hốc mắt, dừng bước chân, cũng không quay đầu lại. Sau đó hắt gật đầu thật mạnh, bước nhanh rời đi.

Thập Hoàng tử là hậu duệ hoàng gia, làm gì cần hấn quan tâm? Chỉ là nương nương không đành lòng để một vị tướng quân như hấn tự trách rồi tự vẫn mà thôi.

Dương Liêm đã sớm điểm binh duyệt mã, phó tướng cũng đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. Tất cả ngựa cũng đều được bọc móng lại để âm thanh nhỏ hơn, để quân địch không dễ dàng nghe thấy tiếng động từ cách xa vài dặm.

Trong quân cũng chuẩn bị sữa dê, sữa ngựa và thảo dược có tác dụng an thần, trợ giấc ngủ. Đây đều là chuẩn bị vì Thập Hoàng tử. Thập Hoàng tử vẫn còn là trẻ sơ sinh, cần phải uống sữa, mà thảo dược là để phòng ngừa Thập Hoàng tử kêu khóc lớn tiếng.

Điện hạ tôn quý, người hãy ngủ một giấc đi, đợi khi tỉnh dậy thì mọi chuyện cũng sẽ qua.

Bởi vì không có nữ quyến, cho nên tốc độ di chuyển của đoàn quân nhanh hơn. Dương Liêm cột tã lót của Thập Hoàng tử ở trước ngực, còn Cửu Hoàng tử thì được phó tướng ôm trong lòng.

"Xuất phát!"

Dương Liêm liếc mắt nhìn hành cung đồ sộ kia lần cuối. Tòa hành cung đó, có một nữ tử mà có lẽ suốt cả đời này hẳn cũng không thể nào quên được.

Nhưng mà bây giờ không phải là thời khắc dành cho nhi nữ tình trường, hẳn cần phải nhanh chóng rời khỏi đây, ít nhất phải tới thành trì kế tiếp thì mới có thể an toàn hơn một chút. Nhưng điều này cũng cần ít nhất hai, ba ngày đường.

Nếu liên quân của Bắc Mông và Hồ Nhung nhanh hơn, thì rất có khả năng vẫn đuổi theo kịp.

Trầm Đô không đủ để ngăn bọn chúng trong thời gian dài, mà lại còn phải suy xét đến khả năng đối phương chia quân. Một hướng tấn công Trầm Đô, còn hướng kia thì phái người truy kích bọn họ.

Đường lớn quá mức nguy hiểm, khả năng bị truy kích rất cao. Nhưng đường nhỏ thì quá hẹp quá chậm, uốn lượn quanh co, rất khó để năm ngàn binh mã thuận lợi đi qua.

Còn chia quân, Dương Liêm cũng không dám. Phân binh ra đường nhiên có thể thành công đánh lạc hướng quân địch. Nhưng một khi bên này đụng phải quân địch, ngay cả một chút năng lực phản kháng, thì bên này cũng không có.

Đánh cuộc như vậy quá mạo hiểm. Một khi thất bại, không chỉ cô phụ tín nhiệm của Hoàng đế và nường nường, mà quan trọng hơn là, cửu tộc của bao nhiêu người ở đây đều phải vì thế mà đầu rơi xuống đất.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 187 - Phần Nộ

Edit: Huệ Hoàng hậu.

Beta: Mai Thái phi.

Vắng hai vị Hoàng tử, hành cung trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, có điều các cung nhân vẫn an phận như thường.

Hoa Thường che miệng ho khan vài tiếng, vịn tay Lan Chi ngồi lại trên ghế, sau đó mở miệng nói: "Các vị đại nhân, bốn cung tín nhiệm về nhân phẩm và năng lực của các vị, cũng tin tưởng vào sự phán đoán chuyên môn của các vị tướng quân, nhưng mà Trầm Đô thủ không được cũng phải thủ."

Đô Chỉ Huy Sứ - Liên Thừa Uẩn chấp tay trả lời: "Chúng thần thà chết không đầu hàng!"

Trong mắt Hoa Thường dường như có hơi nước. Đúng thế, thời đại này, làm quan không nhất thiết phải chú trọng vào năng lực, mà là nhìn vào nhân phẩm. Gặp thiên tai và chiến loạn, tuy bọn quan viên không có khả năng xử lý, nhưng mà bọn họ có thể mặc kệ tất cả để nhảy vào đồng lửa.

Khó mà nói rõ đây là một loại cao thượng hay là ti tiện nữa, nhưng mà Hoa Thường tôn kính mỗi người bọn họ.

Sao có thể yêu cầu nhiều hơn ở bọn họ được đây? Đây là giới hạn của thời đại, là giới hạn của giáo dục, là giới hạn của tư tưởng, thật ra cũng không có liên quan gì mấy đến bản thân các quan viên.

Ngay cả mệnh mà bọn họ cũng không màng, người còn muốn như thế nào nữa đây?

Hoa Thường chớp chớp mắt để xua tan ẩm ướt nơi khóe mắt, mở miệng nói: "Trung thừa đại nhân, xin ngài lập tức động viên bá tánh trong thành, nam nhân tráng niên thì nhập ngũ sung quân, phụ nữ và trẻ em thì làm hậu cần, quyết sống chết giữ cửa thành!"

"Liên Thừa Uẩn đại nhân, hai ngàn quân canh giữ bên trong thành, xin ngài bố trí binh lực, trấn thủ tường thành."

"Khai Phủ Doãn đại nhân, xin ngài làm tốt công tác động viên và trấn an, cần phải làm cho trên dưới Trầm Đô đồng lòng, cùng chống quân địch."

"Vâng, chúng thần lĩnh mệnh!"

Hoa Thường biết có thể tất cả những điều này đều là vô ích, nhưng chuyện có thể làm thì cần phải làm, còn lại thì phải xem ý trời thế nào.

"Liên đại nhân, khi nào viện quân có thể tới?" Hoa Thường vẫn phải hỏi, bất luận thế nào đi nữa, tốt xấu gì thì trong lòng còn có cái để hi vọng, cho dù niềm hi vọng này quá xa vời cũng quá chậm chạp.

Liên Thừa Uẩn ảm đạm nói: "Khi Du Lâm bị công phá thì đã phát lửa khói báo động. Mấy chục vạn quân ta đóng ở biên cảnh cách Du Lâm cũng không xa, nhưng dù vậy thì cũng không thể đến kịp để cứu viện. Hiện giờ liên quân Bắc Mông và Hồ Nhung đều là kỵ binh tinh nhuệ, cho nên hành quân cực nhanh. Tuy chúng ta đã phát lửa khói báo động, nhưng căn cứ quân ta đóng gần nhất cũng là tại Xương Ấp, không hề gần đây."

Hoa Thường rũ mi mắt, lặp lại lời nói: "Nói cho bốn cung biết, là mấy ngày?"

Liên Thừa Uẩn cúi đầu: "Khởi báo động phát ra, chắc bên kia cũng hiểu rõ tình huống. Bỏ qua các thủ tục rườm rà, chỉ đơn thuần hành quân thôi cũng cần ít nhất năm ngày. Vũ khí và nhu yếu phẩm của đại quân rất nhiều, cho nên không đi nhanh được. Huống chi là điều động mấy vạn binh, thế nào cũng phải do đích thân Hoàng thượng phê chỉ thị thì mới được. Cho dù lúc này Hoàng thượng biết tình huống mà hạ lệnh điều binh, thì thánh chỉ xuất phát từ thượng kinh tới Xương Ấp cũng cần một ngày."

Hoa Thường gật gật đầu, thấp giọng nói: "Sáu ngày."

Liên Thừa Uẩn lắc lắc đầu: "Ít nhất là bảy ngày. Ở giữa chắc chắn phải có trì hoãn: chuẩn bị, điểm tướng, điều binh, còn chưa tính rủi ro trong khi hành quân nữa."

"Tuy nói thủ thành dễ, công thành khó, nhưng đó là do nhắm vào trọng điểm quân sự. Nơi đó tường thành cao lại chắc chắn, chiếm ưu thế địa lý, cho nên trấn thủ mấy ngày cũng không khó. Nhưng thành Trầm Đô của chúng ta tường thành thấp, thậm chí có một đoạn còn không có tường thành. Thành trì như vậy mà muốn trấn thủ, nói dễ hơn làm."

Hoa Thường biết đây sẽ là một trận chiến đơn phương tàn khốc. Nàng gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Bốn cung biết rồi. Cho nên, hãy làm hết khả năng, còn lại thì nghe theo thiên mệnh thôi."

Quận Xương Ấp.

Nói đến cũng khéo, ngự giá của Hoàng đế đi được bốn ngày, vừa mới tới địa giới Xương Ấp.

Bởi vì sốt ruột lên đường, cho nên dọc theo đường đi đều là tự mình dựng trại đóng quân, không có vào ở trong phủ đệ mà quận phủ đã an bài. Trên cơ bản thì Hoàng đế chỉ nghỉ ngơi trên ngự giá, vì vậy thân thể và tinh thần đều vô cùng mỏi mệt.

Đã nhiều ngày nay Hoàng đế vẫn luôn cảm thấy bất an. Chiến sự biên cương thì không biết tình hình cụ thể ra sao, nữ tể định ra thì đã chết, thật vất vả mới cùng nữ nhân mình yêu thương đi tránh nóng, vậy mà lại không thể không để nàng lại một mình mà vội vàng trở về trước.

Hoàng đế day day trán mình, cảm thấy hơi đau đầu.

Phó tướng cầm vệ quân cưỡi ngựa tới gần ngự giá, thấy Trần Hỉ ở một bên, hần liền gật gật đầu, sau đó nói: "Trần công công, vi thần có chuyện quan trọng cầu kiến Hoàng thượng."

Trần Hỉ cười tủm tỉm gật đầu, sau đó xốc màn xe, bấm lại: "Hoàng thượng, phó tướng Chu Minh cầu kiến."

Hoàng đế đặt sớ con trong tay xuống, tay chống trán, mệt mỏi nói: "Vào đi, có chuyện gì?"

Chu Minh xuống ngựa, nhắc chân lên ngự giá, quỳ xuống đất, sắc mặt khẩn trương nói: "Hoàng thượng, vi thần thấy khói báo động."

Hoàng đế nhú mày, mở miệng nói: "Là nơi nào? Bắc Mông đi qua tuyến phong tỏa rồi sao?"

Sắc mặt Chu Minh có chút trắng bệch, nơm nớp lo sợ nói: "Vi thần cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Du Lâm và Trầm Đô đều bốc lên khói báo động."

Hoàng đế đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Chu Minh, nghiến răng nói: "Người nói nơi nào?"

Chu Minh cảm thấy sồn tóc gáy, nuốt nuốt nước miếng, đối mặt với sự áp bách của Hoàng đế, khó khăn nói: "Là Du Lâm, và Trầm Đô."

Tấu chương trong tay Hoàng đế bịch một tiếng rơi xuống đất. Bởi vì trên sàn lót đệm rất dày, cho nên gần như không có âm thanh gì, nhưng mà tiếng động nhỏ như vậy vẫn làm cho Chu Minh toát mồ hôi lạnh.

Hoàng đế kéo kéo khóe miệng, bật cười, hắt nhìn Chu Minh, thanh âm mềm nhẹ: "Ý của ngươi là, Du Lâm - chỗ Thái tử của trẫm, còn có Trầm Đô - nơi có Quý phi và hai vị Hoàng tử của trẫm, đều lâm vào chiến loạn sao?"

Đầu Chu Minh cúi thấp xuống đất, không dám ngẩng lên, trả lời: "Khởi báo động ở Du Lâm đã xuất hiện được một lúc, còn khởi báo động ở Trầm Đô thì vừa mới phát ra. Chúng bocc lên quá gần nhau. Theo thần suy đoán, có thể đại quân của giặc vòng xuống phía nam, trong thời gian ngắn đã công phá Du Lâm, rồi thẳng đến Trầm Đô."

"Hoàng thượng! Thần liệu chết can gián, xin Hoàng thượng tăng tốc tiến trình, mau mau hồi kinh! Chuyện ở Trầm Đô vô cùng kỳ quái, có khả năng đó là nhằm vào Hoàng thượng, chỉ là người đã đột ngột quay về. Hoàng thượng, bảo trọng long thể, tất cả về kinh rồi lại bàn bạc tiếp!"

Tròng mắt Hoàng đế đều đỏ hết cả lên. Hắt nhìn Chu Minh, đôi tay nắm chặt lấy bả vai Chu Minh, nghiến răng, gằn giọng nói: "Ngươi muốn nói với trẫm là Thái tử của trẫm không quan trọng. Cừu Hoàng tử, Thập Hoàng tử của trẫm không quan trọng, nữ nhân của trẫm cũng không quan trọng đúng không!? Hả! Trả lời trẫm đi!"

Chu Minh đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng vào Hoàng đế, gằn từng chữ nói: "Đúng, bọn họ đều không quan trọng bằng bệ hạ."

Hoàng đế suy sụp, buông lỏng tay ra, hai mắt vô thần nhìn Chu Minh, đôi môi giật giật, nhưng lại không nói được gì.

Sao hắt có thể trách tội người này đây? Y là tâm phúc của hắt, vì hắt mà làm bao nhiêu chuyện không thể lộ ra ánh sáng, chịu bao nhiêu nguyên

rủa và tội nghiệt, trên mình mang bao nhiêu cừ hận và gánh nặng.

Hoàng đế ôm ngực, ngón tay siết chặt lớp vải nơi tim, sắc mặt tái nhợt.
Chu Minh thấy thế, rối cuộc kinh hoàng: "Hoàng thượng!"

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 188 - Trận Lửa Đỏ

Trầm Đô, hành cung.

Hoa Thường bình tĩnh ngồi trên ghế, tuy bị bệnh nhưng thần sắc trên mặt không lộ vẻ yếu ớt. Trên người nàng vẫn luôn có một loại khí chất khiến người ta tín nhiệm, khiến người ta cảm thấy an bình, khiến người ta phải đi theo.

Lan Chi nhẹ nhàng đi đến, nhún người hành lễ: "Nương nương, những cung nhân phải đi đều đã thu dọn hành lý xong. Dựa theo phân phó của nương nương, nô tỳ thưởng cho mỗi người mấy lượng bạc và để bọn họ đi rồi."

Hoa Thường nâng mi mắt lên, sau đó gật gật đầu nói: "Còn lại bao nhiêu cung nhân?"

Lan Chi nhẹ giọng trả lời: "Còn lại tám phần. Nương nương, mệnh của nô tài vốn là mệnh tiện, không đáng tiền, bất luận sinh tử họa phúc thế nào thì bọn nô tỳ nhất định cũng đi trước để bảo hộ nương nương. Ngoài thành đã chiến hỏa liên miên, nhưng lúc này mới chỉ có ba ngày. Chúng ta không đợi được viện quân nữa rồi, nương nương, sớm tính toán đi thôi."

Hoa Thường chậm rãi đứng lên, từ tốn nói: "Bốn cung vẫn luôn đang chuẩn bị."

Lan Chi giương mắt nhìn Hoa Thường, Hoa Thường cũng quay đầu nhìn Lan Chi, dịu dàng nói: "Lan Chi, ngươi vốn là người bên cạnh mẫu thân. Sau khi đi theo bốn cung thì ngươi vẫn luôn tận tâm tận lực, dốc hết

công sức, bốn cung nhớ kỹ tấm lòng của người. Hiện giờ, Trầm Đô đã nguy như chồng trứng, mặc kệ là nói lý lẽ hay luận thân sơ, thì ta đều phải để người bình an rời đi mới đúng."

Lan Chi phịch một tiếng quỳ xuống đất, chớp chớp đôi mắt ngấn lệ, cười nói: "Nương nương, nô tỳ có thể ở bên cạnh nương nương là may mắn lớn nhất của nô tỳ. Những năm qua nô tỳ không hề vất vả gì cả, nô tỳ rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc. Trước kia nô tỳ còn nghĩ, đến khi lớn tuổi không hầu hạ được nương nương nữa thì nô tỳ sẽ qua phủ đệ của Tứ Điện hạ hoặc Bát Điện hạ giúp đỡ một chút. Nô tỳ nhìn bọn trẻ của nương nương lớn lên, nô tỳ thương bọn chúng nhất."

"Có điều, chung quy các Điện hạ vẫn không quan trọng bằng nương nương. Nương nương, cho dù là hoàng tuyền hay địa ngục, thì nô tỳ cũng muốn ở bên cạnh người."

Lệ nơi khóe mắt Hoa Thường vô thanh vô tức rơi xuống, nàng khẽ cười nói: "Lan Chi, tuy ta áy náy, nhưng từ đầu đến cuối cũng chưa hề nghĩ đến việc để người rời đi. Đường đến hoàng tuyền, người đi cùng ta nhé. Qua nhiều năm rồi, người đã đại diện cho ta, đại diện cho Thượng Dương cung, cũng là đại diện cho các Điện hạ của ta, không còn phân chia tách biệt nữa rồi. Ta, căn bản là không thể thả người đi."

Lan Chi cười rất vui vẻ, lệ trong mắt lấp lánh: "Nương nương, nô tỳ rất vui lòng."

Thước Dực lặng lẽ đi đến, nhún người hành lễ: "Nương nương, thứ người phân phó đều đã chuẩn bị xong, mọi người cũng đã vào chỗ hết rồi."

Hoa Thường kéo khóe miệng lên, nhẹ giọng nói: "Làm rất tốt, Thước Dực."

Thước Dực dập đầu trả lời: "Tạ nương nương."

Ngoài thành Trầm Đô, trong doanh trường của Bắc Mông - Hồ Nhung.

Đại tướng của bốn vạn kỵ binh Bắc Mông là nhi tử thứ ba của Đại Hãn - Đại Khâm, đồng thời Đại Khâm cũng là nhi tử cuối cùng của Đại Hãn. Dựa theo truyền thống Bắc Mông, ấu tử mới là người kế thừa gia nghiệp, cho nên Đại Khâm được coi như là "Hoàng Thái tử" của Bắc Mông.

Đại Khâm vừa qua tuổi ba mươi, là thời điểm vũ dũng và thành thực nhất. Phụ thân hãn đã già nua, cho nên hãn trở thành cảnh đại thụ vững chắc nhất Bắc Mông. Lần nam hạ này cũng là do hãn kiến nghị.

Hai vạn kỵ binh Hồ Nhung là do Đại vương Hồ Nhung - Kham Bố trực tiếp dẫn binh. Phó tướng là nhi tử thứ hai của hãn - Phục Khiên.

Lúc này, tướng lĩnh hai bên đều tập hợp lại. Bị Trầm Đô yếu ớt kia ngăn cản suốt hai ngày, hôm nay đã là ngày thứ ba, hoàn toàn phá hỏng bố cục của bọn họ. Chẳng trách bây giờ bọn họ phải tập trung lại để tìm ra phương hướng.

Đại Khâm là người có tính tình nóng nảy, hãn phần nộ đập bàn quát: "Thực lực quân sự như thế gần như là tương đương với không có thành trì, tại sao chúng ta còn chưa đánh hạ được vậy? Chúng ta tới đây để lấy mạng của Hoàng đế Đại Lương. Hiện tại đã là ngày thứ ba rồi, đừng nói là lấy mạng, chính chúng ta nếu như cứ bị hãm ở nơi này thì ngay cả hồi quân cũng là hy vọng xa vời đấy!"

Trong bản trường vọng tiếng Đại Khâm gào rống, các tướng lĩnh Bắc Mông có chút nín thở, hô hấp một cách vô cùng cẩn thận. Mà tướng lĩnh Hồ Nhung thì không cho Đại Khâm mặt mũi, Đại vương Kham Bố và Vương tử của bọn họ đều ở đây, ai sợ ai chứ.

Đại Khâm nhìn Kham Bố vương, ánh mắt hung ác như sói, mở miệng nói: "Kham Bố vương, không phải là Hồ Nhung các ngươi không chịu tận

lực đấy chứ? Đại vương ngài là một người sáng suốt lại có mưu lược, hẳn là hiểu rõ. Hiện giờ Đại Lương thế lớn, nếu hai phương chúng ta không thể đồng tâm hiệp lực, liên thủ kháng địch, vậy thì chỉ có một con đường thất bại mà thôi!"

Kham Bố vương cầm ly sứ Thanh Hoa của Đại Lương trong tay, bên trong pha trà quý giá nhất Đại Lương, không nói gì. Nhi tử của Kham Bố - Phục Khiên bình tĩnh nói: "Một đường đánh xuống phía nam này, nếu không có hai vạn quân tinh nhuệ của Hồ Nhung chúng ta, thì các người đừng mong chiếm nổi Du Lâm. Đã không biết xấu hổ mà còn ở trước mặt phụ vương ta xằng bậy. Nói chúng ta không tận lực, xem ra, chiến lược Bắc Mông cũng chỉ đến thế mà thôi."

Kham Bố chỉ lớn hơn Đại Khâm vài tuổi, năm nay ba mươi ba, cũng là thời điểm trẻ trung khỏe mạnh và thành thực ổn trọng. Nhi tử Phục Khiên cũng không phải do Vương phi sinh ra, thân mẫu địa vị thấp hèn. Năm nay Phục Khiên chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng đã có thể thấy được phong độ của một vị đại tướng, là nhi tử mà Kham Bố thích nhất, trọng dụng nhất.

Đại Khâm nổi giận ùng ùng đứng dậy, vừa định mở miệng, liền nghe Kham Bố vương lên tiếng nói: "Ở đây tranh luận cũng vô nghĩa, không phải chúng ta đã nhận được tin tức rồi sao? Hoàng đế Đại Lương không ở Trầm Đô. Khi chúng ta bắt đầu nam hạ, thì hẳn ta có việc đã khởi hành hồi kinh rồi. Nếu mục tiêu ban đầu của chúng ta không hoàn thành được, hiện tại phải suy xét bước tiếp theo nên làm cái gì."

Đại Khâm cũng kiềm nén tức giận, biết bây giờ không phải là lúc để xảy ra nội chiến, hẳn vẫn có vài phần tôn kính Kham Bố vương. Người nam nhân này tựa như một hồ nước, luôn khiến người ta có cảm giác sâu không lường được. Nếu luận đầu óc, khẳng định hẳn không đấu lại đối phương.

Bị Đại Lương áp chế nhiều năm như vậy, Hồ Nhung vẫn có thể phục hưng, thờ được mấy hơi đã là điều không dễ dàng. Hiện giờ hai vạn quân tinh nhuệ này cũng chỉ là đá cuội mà người nam nhân này lấy ra để thử dò đường Đại Lương mà thôi.

Đại quân Hồ Nhung có hơn mười vạn tinh binh và mấy chục vạn nô lệ, bất luận là ai đi nữa thì cũng không dám khinh thường.

Đại Khâm trầm giọng nói: "Lần này chúng ta cũng không thể vô công mà về. Ở Du Lâm không bắt được Hoàng Thái tử Đại Lương, ở Trầm Đô lại càng không thấy bóng dáng Hoàng đế Đại Lương. Hay là chúng ta vòng qua Trầm Đô, có thể đánh ai thì đánh người đó, chiếm đoạt một đợt rồi đi? Bằng không bị hãm ở nơi này, sáu vạn người chúng ta, không đủ để Đại Lương nhét kẽ răng. Chúng ta chỉ có thời gian mấy ngày trong lúc Đại Lương điều binh, không thể kéo dài thêm nữa. Đợi đến khi viện quân Đại Lương tới đây thì chúng ta chỉ có thể bị làm vắn thẩn!"

Đại Khâm không phải là người không có đầu óc, ngược lại, hẳn thuộc kiểu trong thô bạo có tinh tế, không phải là một người bảo thủ.

Kham Bố vương cong cong khóe miệng, xem ra Đại Khâm vẫn có vài phần suy tính khá ổn về tình thế, có điều chỉ số thông minh thì chưa tới. Kham Bố chậm rãi mở miệng: "Nếu người muốn chiếm một đợt, chẳng lẽ không chiếm Trầm Đô, lại đi đoạt lấy mấy thôn không thành xung quanh sao? Trầm Đô là thủ đô thứ hai, nơi này có hành cung, có quan viên phú quý, có bá tánh và thương hộ ở khắp nơi. Ngoại trừ thượng kinh và Lạc Đô ra, thì còn nơi nào có thể giàu có như nơi này đây?"

Đại Khâm đỏ mặt, đột nhiên phát hiện hẳn ta nói rất có lý.

Kham Bố vương nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: "Hơn nữa người không phát hiện sao? Không nghĩ đến sức chiến đấu của Trầm Đô lại kinh người như thế. Luận về quân đội, luận về quân giới, thì Trầm Đô thua xa

Du Lâm. Nhưng có thể khiến cho Trầm Đô trên dưới một lòng, liều chết chống cự, người nghĩ ra nguyên nhân không?"

Đại Khâm ngây ngô lắc lắc đầu, thành thật nói: "Ta không biết, không phát hiện ra. Trên tường thành tiền tuyến hình như cũng không có nhân vật lớn nào có thể lãnh quân."

Kham Bố vương nhếch khóe miệng lên, đôi mắt nhìn về phía Trầm Đô, mở miệng nói: "Người thấy lá cờ kia không? Chiến kỳ màu vàng."

Đại Khâm gật đầu nói: "Lá cờ kia thì làm sao?"

Kham Bố vương hí hóp mắt, thấp giọng nói: "Đó là cờ xí của Hoàng thất Đại Lương." Hắn hơi quay đầu, nhìn Đại Khâm nói: "Người biết điều này có ý nghĩa gì không? Điều này có ý nghĩa là bên trong Trầm Đô, tất nhiên có người của Hoàng thất!"

"Chúng ta cần phải công phá Trầm Đô, mặc kệ là vì cướp bóc hay là giết người. Hoàng đế Đại Lương sẽ không tới tránh nóng một mình. Nhi tử, nữ nhi, phi tử của hắn đều sẽ tới. Mà hiện tại, người đang ở bên trong hành cung to lớn kia, tất nhiên là người đang ủng hộ toàn bộ Trầm Đô."

"Mục tiêu của chúng ta là: bắt lấy hắn, hoặc là giết hắn."

Đại Khâm cảm thấy chỉ số thông minh của mình lại một lần nữa bị xem thường, già mồm nói: "Chỉ bằng vào một mặt lá cờ liền đưa ra phán đoán như vậy sao? Có lẽ là người ở Trầm Đô muốn gạt chúng ta hoặc là đang tự thôi miên bản thân bọn họ thì sao?"

Kham Bố vương từ từ thu lại ý cười, chậm rãi mở miệng nói: "Đại Lương là một quốc gia kiêu ngạo đến chết."

"Cho nên, bọn họ khinh thường lừa gạt chúng ta kiểu đó. Có lá cờ này thì nhất định có một người hoặc là vài người trong hoàng thất."

Đại Khâm biết Kham Bố vương nói rất đúng, bất đắc dĩ gật gật đầu, sau đó hung tợn nói: "Hừ, không giết được Hoàng đế Đại Lương, thì giết con hăn vậy, cũng như nhau thôi!"

"Người đâu! Tăng mạnh tấn công cho ta, ta muốn hôm nay có thể tiến vào chiếm giữ Trầm Đô!"

"Vâng!"

Hành cung.

Một tiểu thái giám vội vàng chạy vào, phịch một tiếng quỳ xuống, đầu dán chặt trên mặt đất, giọng nói mang theo hoảng sợ và run rẩy: "Nương nương, Trầm Đô... bị phá thành rồi! Đại quân Bắc Mông và Hồ Nhung đã tấn công vào thành!"

Hoa Thường trầm mặc nhắm mắt lại.

Tiểu thái giám chậm rãi ngẩng đầu lên, lấy hết can đảm nói: "Nương nương, người chạy đi! Hiện tại còn kịp đấy. Người đổi bộ xiêm y khác, giả thành cung nữ hoặc là dân thường cũng được, chạy mau đi!"

Hoa Thường chậm rãi lắc lắc đầu, sau đó nói với Lan Chi và Thước Dực: "Thay y phục cho bốn cung."

Hai người bình tĩnh quỳ trên mặt đất, trả lời: "Vâng, nương nương."

Tiểu thái giám nhìn Hoa Thường xoay người vào nội thất, cắn chặt răng, chạy ra ngoài.

Trong cung điện, mọi người đều rất bình tĩnh. Đây là yên bình trước khi mưa gió sắp đến, tất cả mọi người đều không muốn phá hỏng nó. Mỗi người đều đang làm chuyện của bản thân, đặc biệt là cung nhân mà Hoa Thường đưa từ Thượng Dương cung đến, thì cử chỉ càng thêm quy củ.

Hoa Thường nhìn bản thân trong gương đồng, khẽ cười cười, mở miệng nói: "Son màu đỏ thắm này, đúng là bốn cung không thường dùng đâu nhỉ."

Lan Chi nhẹ nhàng vuốt phẳng cung trang màu vàng trên người Hoa Thường. Bộ cung trang này chính là triều phục của Quý phi, Hoa Thường chỉ mặc một lần trong điển lễ sách phong Quý phi. Đại khí hào hùng, dùng từ này để miêu tả bộ xiêm y thì tuyệt đối không khoa trương.

Phủ kín bề mặt y phục là những hoa văn màu đỏ sậm được thêu tinh xảo tỉ mỉ, đơn giản mà đẹp. Tà váy khảm những chuỗi hạt châu trắng trái dài quét đất, dài ra sau đến mấy mét. Cung nhân trái ra thật cẩn thận, nội thất nhỏ hẹp gần như bị bộ xiêm y này chiếm trọn một nửa không gian.

Phi quan [1] vàng được Lan Chi đội lên đầu Hoa Thường. Những chiếc tua rua vàng từ trên mũ phủ xuống vàng trán mượt mà, càng tăng thêm khí thế. Trâm Loan Phượng cực kì đại khí, cài nghiêng trên búi tóc của Hoa Thường, phản chiếu sắc mặt trắng nõn của nàng, càng toát lên vẻ tôn quý.

[1] Phi quan: mũ, vương miện đội trên đầu cho phi tử.

Bộ diêu vàng phượng hoàng chín cánh khẽ ánh lên. Những hạt châu sáng lấp lánh, phản chiếu lên tường tựa như mặt hồ gợn sóng óng ánh. Chiếc hộp gỗ nhỏ bề mặt được khảm tơ vàng, bên trong lót lụa. Trong hộp là một chuỗi vòng tay san hô đỏ thắm như máu, từng hạt từng hạt tròn đều nhẵn mịn, tỏa sáng lấp lánh như muốn làm người ta bồng mắt, khẽ cử động một chút là ánh sáng đỏ lại ánh lên.

Thước Dực tiến lên vài bước, xốc chiếc màn lụa Cẩm Châu thêu linh thú cát tường lên, cung kính khom người, mời Hoa Thường đã phục sức trang điểm xong ra ngoài.

Trong đại điện đã tràn ngập mùi hương kỳ quái. Cái mùi trộn lẫn giữa các mùi hương hỗn tạp này làm người ta không tự chủ được mà nhúm mày. Tiểu thái giám trẻ tuổi khỏe khoắn thấy Hoa Thường đến thì mở cửa sổ ra, nhưng mà mùi hương kia cũng không giảm bớt đi phần nào.

Hoa Thường kéo vạt áo thật dài, bước lên bậc thang, sau đó ngồi ngay ngắn trên bảo tọa cao cao.

Thước Dực quỳ gối bên chân Hoa Thường, giúp Hoa Thường sửa sang lại cung trang tôn nghiêm cao quý. Lan Chi ở bên cạnh Hoa Thường, bốn cung nữ chia ra đứng hai bên, trong tay cầm quạt song phượng to lớn.

Phía dưới có hai hàng tiểu thái giám đứng khom lưng, sắc mặt đều cực kỳ bình tĩnh.

Hoa Thường có thể nghe thấy một vài tiếng binh đao và tiếng người gào rống, thét chói tai ở bên ngoài. Tuyệt vọng và giết chóc, trong tòa hành cung phồn hoa này đang diễn ra một màn chém giết.

Đại quân Bắc Mông và Hồ Nhung công phá Trầm Đô, tất nhiên người tướng lĩnh đi vào hành cung trước. Nơi này không chỉ là nơi có nhiều tài bảo nhất, cũng là nơi mà nhân vật quan trọng cư trú. Sáu vạn kỵ binh, chia ra phòng thủ. Ba vạn người tiến vào hành cung, những người còn lại thì đốt giết cướp bóc và duy trì ổn định trong Trầm Đô. Dù sao cũng có hơn mười vạn bá tánh, tuy không có khả năng đánh bại ba vạn quân, nhưng nếu loạn lên thì cũng không phải là chuyện hay ho.

Trong hành cung cũng không có quân phòng vệ, tất cả binh sĩ đều đã tiêu hao gần hết trên tường thành. Cho nên khi quân Bắc Mông và Hồ Nhung tiến vào hành cung thì như vào chỗ không người. Một vài binh lính hứng chí cười dữ tợn, bắt lấy mấy tiểu thái giám rồi lập tức cắn cổ, sau đó ngửi mùi máu tươi mà cười haha.

Kham Bố vương cau mày nhìn khắp nơi trong hành cung đều mở cửa lớn ra, trầm giọng nói: "Kỳ quái, tại sao lại như vậy?"

Đại Khâm cũng cảm thấy hành cung này quá quỷ dị, không kiên nhẫn nói: "Không phải là người đã chạy đi rồi chứ?"

Phục Khiên thấp giọng nói với Kham Bố vương: "Phụ vương, sao trong hành cung này có mùi hương rất kì lạ. Mùi hương, mùi hương liệu, còn có một mùi gay mũi gì đó, con không phân biệt rõ được. Đại Lương đốt hương chính là dùng mùi như vậy sao?"

Đại Khâm cười nói: "Các quý nhân Đại Lương đều sống rất xa xỉ, dùng chút hương liệu thì có là gì. Người nhìn cây cột này mà xem, chính là dùng loại gỗ có mùi hương làm ra. Hơn nữa ngàn năm không hư, nếu có thể chém xuống khiêng trở về, thì nhất định ta cũng lấy về."

"Đại Khâm vương tử, cây cột này chúng ta không chặt mang về được, chém đổ nó cũng mất nửa ngày đấy." Tướng lĩnh Bắc Mông ở bên cạnh cười haha, cũng không lưu ý đến mùi hương kia, chỉ cho là Đại Lương dùng hương liệu xa xỉ mà thôi.

Khẩu vị bất đồng mà, có thể hiểu được.

Kham Bố vương cũng không bận tâm đến mùi hương, mà đặt ánh mắt lên mấy tiểu thái giám kỳ quái kia. Những tiểu thái giám đứng ở cửa lớn kia, khom thân mình, biểu tình lãnh đạm, cũng không thấy kinh hoảng.

Kham Bố vương phất tay cho người tiến lên bắt mấy tiểu thái giám kia tới đây. Tiểu thái giám hoàn toàn không phản kháng, thông dong đi đến, ngẩng đầu nhìn Kham Bố vương, mở miệng nói: "Khách quý tới chơi, chủ nhân đã mở cửa lớn nghênh đón, mời các vị khách quý đến chính điện."

Kham Bố ngạc nhiên nhướng mày, Đại Khâm thì liếc mắt nhìn mấy tiểu thái giám này, cười nói: "Thì ra hành cung vẫn còn có chủ tử không

chạy. Tin tức tốt như vậy, các người chính là người truyền lời sao? Truyền lời mà cần đến năm sáu người vậy hả? Quả nhiên là Đại Lương dồi dào lại có quy củ."

Tiểu thái giám không kiêu ngạo cũng không sủng nịnh mà gương mặt lên, mở miệng nói: "Bọn man di các người không hiểu quy củ, chủ nhân phái chúng ta đến, nếu trước khi truyền lời đã bị giết chết thì người phía sau sẽ tiến lên thay thế. Trên thực tế, ta là người thứ ba, hai người trước đã bị người của các người giết chết rồi đó."

Giọng điệu của tiểu thái giám vô cùng bình tĩnh, sắc mặt cũng ôn hòa trấn định: "Đại Lương ta là đất nước lễ nghi, chư vị thất lễ, còn chúng ta thì không thể thất lễ."

Đại Khâm biết mình bị một thái giám xem thường, vừa định giết người, lại bị Kham Bố vương ngăn cản. Đại Khâm trợn mắt giận dữ: "Sao Đại vương lại cản ta?"

Kham Bố vương bình tĩnh nói: "Hai quân giao chiến, không chém sứ giả. Vương tử, không cần mất mặt thêm nữa."

Đại Khâm đỏ mặt, không nói gì nữa.

Kham Bố vương sửa sang lại trang phục một chút, rồi chỉnh chỉnh tóc, sau đó nói với tiểu thái giám: "Mời dẫn đường."

Tiểu thái giám ngẩng đầu thật cao nhìn thoáng qua Kham Bố vương, sau đó khẽ cúi đầu nói: "Xin mời Đại vương đi theo nô tài."

Các vị tướng lĩnh cao cấp và cận vệ đều đi theo, binh lính còn lại dần dần vây xung quanh chủ điện, nhân tiện quét sạch tài bảo ở cung điện khác.

Thật ra không cần dẫn đường thì Kham Bố và Đại Khâm cũng có thể tìm ra chủ điện, bởi vì cung điện được xây dựng hùng vĩ đồ sộ nhất kia

chắc chắn chính là chủ điện.

Cửa lớn của chủ điện cũng đang rộng mở, tại cửa còn có cung nhân đứng ngay ngắn, y phục chỉnh tề sạch sẽ, mỗi người đều mi thanh mục tú. Nếu không nhìn cảnh binh đao và giết chóc ngoài kia, thì nơi này giống như là viễn cảnh thiên đường.

Kham Bố vương bước vào cửa điện đầu tiên. Vừa tiến vào đại điện, ánh mắt hắn đã thấy nữ nhân đang ngồi trên cao kia.

Tôn quý, ung dung, hơn nữa còn khuynh quốc khuynh thành.

Đại Khâm trợn mắt há hốc mồm, trong ba mươi năm sống trên đời này, hắn chưa từng gặp qua mỹ nhân nào như thế, nàng là ai? Có thể cướp đi không?

Kham Bố vương phục hồi lại tinh thần trước tiên, ánh mắt phức tạp nhìn Hoa Thường, nhẹ giọng mở miệng nói: "Năm đó từ biệt, nhiều năm không gặp, nhan sắc của nương nương vẫn như thế. Thời gian mười ba năm cũng chẳng lưu lại dấu vết gì trên gương mặt của nương nương. Nương nương, người quả nhiên là nữ nhân được trời cao ưu ái."

Hoa Thường nhìn Kham Bố vương, thần sắc bình tĩnh, giọng nói lạnh nhạt: "Bốn cung cũng không đoán được là sẽ nhìn thấy cố nhân."

Kham Bố vương cong cong khóe miệng, cười nói: "Ở Hồ Nhung, bốn vương đã xây dựng Thần Điện đồ sộ nhất thiên hạ, nương nương nên đến nơi đó nhìn thử. Người là người thích hợp nhất để ở nơi đó."

Đại Khâm đột nhiên quay đầu nhìn Kham Bố vương, kéo khóe miệng nói: "Đại vương muốn đoạt người sao? Ta không đồng ý."

Người đẹp nhất nên xứng với anh hùng vũ dũng nhất! Hắn chính là vị anh hùng đó.

Nữ nhân của Hoàng đế Đại Lương? Thật khéo, rất thích hợp với hần!

Kham Bố vương không để ý đến Đại Khâm. Trong mắt hần, từ trước đến nay không có chỗ cho Đại Khâm. Tuy tên này không ngốc, nhưng tuyệt đối không phải là thông minh.

"Ý của Hiền phi nương nương như thế nào?" Kham Bố vương nhìn nữ nhân ngồi trên cao. Nhất định phải có được, thậm chí chưa bao giờ hần ham muốn có được một nữ nhân mãnh liệt như thế. Đây không còn là chấp niệm của năm đó nữa, mà là sự ngưỡng mộ nàng của hiện tại.

Một nữ nhân với thân phận nữ lưu mà có thể tọa trấn Trầm Đô, ủng hộ bá tánh, không màng đến sinh tử. Nữ nhân như vậy sinh ra nên là người của hần!

Hoa Thường hơi nâng mí mắt lên, mở miệng nói: "Tin tức của Đại vương vẫn còn quá lạc hậu, mười ba năm trước bốn cung đã tấn vị lên Quý phi rồi. Không phải Đại vương tinh thông Hán học sao? Từ trước đến nay lễ nghi là trọng tâm của Hán học, cung trang màu vàng thế này không phải là màu sắc mà một Hiền phi có thể mặc được. Xem ra, mấy lời đồn đãi về học thức của Đại vương, chỉ là nói điều mà thôi. Có điều, chuyện này cũng bình thường. Ngài là Đại vương, nói về sự vĩ đại của ngài, tất nhiên sẽ có chỗ được phóng đại."

Kham Bố vương nghe ra đây là lời châm chọc cay độc.

Kham Bố vương cũng không tức giận, mà lại rất hứng thú thay đổi đề tài: "Nương nương tại nơi này mở rộng cửa điện, lễ nghi đầy đủ nghênh đón chúng ta là vì điều gì? Để biểu hiện Hoàng thất tôn quý sao? Bốn vương lại có cái nhìn khác đấy. Ở Du Lâm, khi kỵ binh của bốn vương còn chưa công thành, thì Hoàng Thái tử điện hạ của Đại Lương đã sớm bỏ trốn mất dạng rồi. Hần không kiên trì đến một khắc cuối cùng giống như nương nương đâu."

Hoa Thường giật giật mí mắt, thanh âm vẫn lạnh nhạt như cũ: "Các người làm gì xứng để Hoàng Thái tử đích thân nghênh đón. Đại vương, đừng đánh giá bản thân mình cao quá."

Sắc mặt Kham Bố vương trầm xuống, sau đó cười nói: "Mười mấy năm không gặp, nương nương vẫn nhanh mồm nhanh miệng như thế. Đúng là khiến bốn vương nhớ đến rất nhiều chuyện trong quá khứ."

Bọn người Đại Khâm không thể nói được gì, ước chừng là do không khí trong điện quá kỳ quái. Quý phi ngồi trên cao, cung nhân trầm ổn bình tĩnh, tất cả đều gọn gàng trật tự, lạnh nhạt lại có lẽ. Đây căn bản không giống như là nghi thức có thể xuất hiện vào thời điểm như thế này.

Loại áp lực này kèm theo cảm giác bất an. Quý phi khuynh quốc khuynh thành kia làm bọn người Đại Khâm cảm thấy hơi nặng nề, chỉ có Kham Bố vương đã có kinh nghiệm trải qua mưa gió khắc nghiệt lão luyện thì mới có thể chuyện trò vui vẻ được.

Hoa Thường đưa tay phải ra, ngón giữa và ngón áp út mang theo hộ giáp sắc nhọn màu vàng kim và đỏ rực, hiện lên vẻ trầm ổn và quý trọng. Lan Chi ở bên cạnh chìa tay ra, để tay Hoa Thường đặt lên cánh tay nàng ấy.

Hoa Thường vịn tay Lan Chi đứng lên, cung trang màu hạnh hoàng trên thân toát lên vẻ quý khí bức người không thể xâm phạm. Tầm mắt nàng hơi liếc xuống lộ ra vài phần khinh miệt. Cái loại cảm giác cao cao tại thượng này làm cho người đứng bên dưới vô cùng khó chịu.

Hoa Thường khê cong môi, đôi môi đỏ tươi kia mở ra, trong nháy mắt liền khiến cho lòng người mê loạn.

"Tài phú, nữ nhân, sinh mệnh, tôn nghiêm, bốn cung sẽ không cho các người bất cứ thứ gì." Giọng nói lạnh lùng của Hoa Thường vang vọng trong đại điện.

Sau đó từ trên nóc nhà đổ xuống mấy thùng chất lỏng, trút xuống hơn phân nửa người Bắc Mông và Hồ Nhung. Mọi người đều có chút kinh hoảng, Kham Bố vương tránh thoát nhanh, nên không bị ướt bao nhiêu. Hần cau mày ngửi mùi hương dính trên tay áo, nhất thời không nhớ nổi đây rốt cuộc là cái gì. Nhưng mà trực giác nhiều năm đang gào lên rằng: Nguy hiểm, rất nguy hiểm, cực kì nguy hiểm!!!

Đột nhiên mấy thái giám cao lớn ở bên cạnh từ trong tay áo móc ra rất nhiều mồi lửa. Sau khi phát lửa thì ném xuống mặt đất, ném vào cây cột, xà ngang, cửa sổ, nhiều nhất là ném về phía đám man di.

Đúng vậy, bất luận là Đại vương, Vương tử hay là tướng quân, kia đều chỉ là một đám man di mà thôi.

Một tiểu thái giám đứng ngay gần ở cửa không nhúc nhích đột nhiên cao giọng hét chói tai, thanh âm kia thê lương sắc nhọn, truyền đến rất xa, rất xa: "Phóng hỏa... "

Chính điện là nơi bốc cháy đầu tiên. Trong mùi hương tràn đầy hành cung này pha trộn rất nhiều loại, nhưng đặc điểm chung chính là dễ châm lửa. Dầu hỏa trữ không được nhiều lắm, không sao, dùng dầu ăn bù vào. Trong kho còn cất trữ rất nhiều huỳnh lân (phốt pho), đây là chất dẫn cháy nguy hiểm nhất.

Mấy thứ này đều đã được giấu ở tất cả các góc ngách của hành cung, thậm chí còn quét dầu hỏa lên những cây cột cao lớn kia một lần nữa.

Mà vừa rồi từ trên xà nhà đổ xuống chính là dầu hỏa, chỉ cần hơi bắt lửa thì sẽ cháy lan ra như đồng cỏ.

Tiếng gào hét vang lên, chụp phủi cho nhau, còn có người gần như đã bị cháy thành một người lửa.

Kham Bố vương cũng không bị bén lửa bao nhiêu, nhưng toàn bộ cung điện đều đã bị thiêu cháy. Hắn biết, cần phải chạy mau! Chạy! Chạy! Chạy! Rời khỏi tòa hành cung này, bằng không chỉ có thể bị táng thân trong biển lửa. Mùi hương gay mũi kia và khói đen cũng không phải thứ tốt gì. Kham Bố vương dùng loan đao bên người cắt lấy một đoạn tay áo sạch, che miệng và lỗ mũi lại.

Một tên tướng lĩnh Bắc Mông đã trở thành một cái cầu lửa di động, ánh mắt thù hận của hắn nhìn chăm chăm vào Hoa Thường ở trên kia, sau đó gào rống vọt lên: "Người đừng mơ tưởng chạy trốn! Muốn chết thì cùng chết đi!"

Theo lý thường, hắn cho rằng trên đó nhất định có mật thất hoặc là địa đạo, bằng không sao nữ nhân này dám phóng hỏa đốt cung!

Trong lúc hắn đang điên cuồng lao về phía trước, thì Lan Chi lạnh lùng móc một đoạn môi lửa từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng châm lên, sau đó nàng quay đầu nhìn Hoa Thường, khẽ nói: "Nương nương, đi đường bình an."

Hoa Thường cao ngạo nhếch khóe môi lên, nở nụ cười thật đẹp.

Môi lửa bén lên vạt áo thật dài của Hoa Thường. Ngọn lửa như là một con rồng lửa, nhanh chóng và điên cuồng lan tràn từ dưới lên trên. Bộ cung trang này vốn bị Hoa Thường vẩy đầy huỳnh lân.

Vị tướng lĩnh Bắc Mông kia chậm bước chân lại, sau đó sững sờ dừng ở bậc thang. Hắn ngơ ngác nhìn nữ nhân đang chìm trong lửa mà cười thật cao ngạo kia. Đột nhiên hắn không cảm thấy đau đớn nữa, bởi vì nữ nhân kia cười quá mức kinh diễm, cực kỳ kinh diễm...

Kham Bố vương được kẻ dưới hộ tống chạy vọt tới cửa, hắn quay đầu lại nhìn thì bắt gặp được nụ cười lãnh đạm lại tôn quý của nữ nhân kia. Nụ cười mang theo sự miệt thị và bình tĩnh, bình tĩnh như chẳng có gì.

Đó chắc chắn là cảnh sắc đẹp nhất mà cả đời này hẳn từng nhìn thấy.

Lửa lớn cháy bảy ngày bảy đêm vẫn chưa tắt. Mọi người truyền nhau rằng: đó chính là phượng hoàng đang dự hỏa trùng sinh.

----- HOÀN CHÍNH VĂN -----

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 189 - Ngoại Truyện 1

Trầm Đô, hành cung.

Lửa, nơi nơi đều là lửa. Ngày đó cả bầu trời đều bị nhuộm thành một màu đỏ thẫm mỹ lệ. Cảnh sắc đẹp đẽ như vậy, có lẽ cả đời người chỉ có thể nhìn thấy vào lúc này thôi.

Những cung nhân nơi đó chỉ cần còn sống thì đều phóng hỏa hết.

Chết? Đúng vậy, rất thống khổ, nhưng có người làm bạn cùng mà. Có kẻ địch, có bằng hữu, còn có chủ nhân ở bên cạnh. Cho nên, không hề đau chút nào, không một chút nào. Bởi vì tất cả bọn họ đều đã sớm tuyên thệ với người ở trong đại điện kia, bất luận sinh tử ra sao, đều nguyện sẽ trung thành đến cùng.

Tuy không thể bảo hộ nương nương không bị thương tổn, nhưng mà bọn họ cũng đã dùng hết tất cả những gì mình có. Ngay cả tính mạng cũng không màng, làm sao có thể không tính là trung thành cơ chứ.

Hắn bọn họ là một đám nô tài hạnh phúc nhất đúng không? Bởi vì từ đầu đến cuối, chủ nhân của bọn họ đều không vứt bỏ bọn họ, cho nên cùng nhau chết đi chính là điều hạnh phúc nhất lúc này. Đây cũng là vọng tưởng xa xỉ nhất trong nội tâm bọn họ thời khắc này.

Nương nương, trên đường xuống hoàng tuyền, xin người hãy đợi một chút, chúng nô tài sẽ nhanh chóng tới hầu hạ người.

Nhóm thi thể cuối cùng đều sẽ hóa thành tro bụi, nhưng bọn họ đều mang theo tươi cười. Mà những kẻ địch kia thì mang theo tuyệt vọng và kêu gào thảm thiết.

Kham Bố vương và nhi tử Phục Khiên dưới sự bảo vệ của thân binh và tướng lĩnh rốt cuộc cũng chạy ra khỏi hành cung, xem như nhặt về được cái mạng. Tất cả mọi người đều kinh hoảng không thôi, bởi vì đây chính là giành lại mạng sống từ tay tử thần.

Kham Bố vương thờ hồn hển, trên mặt toàn là tro đen, phong độ cùng với ưu nhã đều đã biến mất, không còn một chút gì. Hắn từ từ ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, giọng nói nghẹn ngào, có chút khó khăn: "Có bao nhiêu người chạy ra?"

Ánh mắt Phục Khiên mờ lung, lắc lắc đầu nói: "Sau khi phóng hỏa, cửa cung liền đóng lại, người chạy ra được chỉ có vài tốp. Người Hồ Nhung chúng ta chiếm đa số, cũng không đến một ngàn người. Phía Bắc Mông chắc cũng chỉ mấy trăm người."

Đôi môi Kham Bố run rẩy, giọng nói đứt quãng: "Đại Khâm đâu? Hình như bốn vương không thấy hắn."

Tướng lĩnh Bắc Mông ở kế bên cũng kinh hoảng tìm kiếm khắp nơi. Đại Khâm là người thừa kế Bắc Mông, hơn nữa hai huynh trưởng của hắn đều hết sức bình thường. Nếu như Đại Khâm xảy ra chuyện ở đây, thì Bắc Mông thật sự sẽ phát điên mất.

Phục Khiên bị sặc ho khan vài tiếng, sau đó mở miệng nói: "Người của chúng ta không nhìn thấy Vương tử Đại Khâm, có thể là chạy ra được, cũng có thể không. Ai mà biết."

Đây là sự khác biệt giữa Bắc Mông và Hồ Nhung. Hồ Nhung là chế độ xã hội nô lệ, tuy so với xã hội phong kiến thì lạc hậu hơn, nhưng với chế độ xã hội này, địa vị của Vương là tối cao. Khi gặp nguy hiểm, bản năng của

bọn thuộc hạ gần như là bảo hộ Vương và Vương tử đầu tiên, cho nên Kham Bố và Phục Khiên xem như là bình an, không có việc gì.

Còn Bắc Mông là dân tộc du mục. Sự phân cấp trong giai cấp xã hội tương đối rời rạc, không rõ ràng. Việc Đại Hãn và một tên dũng sĩ nào đó giao đấu với nhau trên thảo nguyên là chuyện bình thường. Vậy nên tất nhiên khi gặp nguy hiểm, sự bảo hộ Vương tử của bọn họ không phải là bản năng. Trong đại diện, người bên cạnh Đại Khâm gần như tán loạn, tan tác như rắn mất đầu, chỉ còn vài người ở lại bảo hộ.

Cho nên rốt cuộc hiện tại Đại Khâm như thế nào, thật đúng là không dám kết luận.

Kham Bố từ từ nhắm mắt lại. Hai mươi tuổi hắc đã kế thừa Vương vị. Trong mười ba năm chấn hưng Hồ Nhung, cuối cùng bây giờ hắc mới hiểu thế nào là bất lực và tuyệt vọng.

Không phải do tổn thất nặng nề về quân binh, không phải do bản thân suýt chút nữa là mất mạng, cũng không phải do không rõ sống chết của Vương tử Đại Khâm, mà là tất cả những gì nữ nhân kia đã làm thể hiện một điều vô cùng sâu sắc.

"Đi thôi, dẫn theo tất cả binh lính còn lại rời đi hết. Trong thành Trầm Đô còn một vạn binh lính của chúng ta, tập hợp tất cả lại rồi xuất phát." Kham Bố vương nghẹn ngào, cả người giống như già đi vài tuổi.

Phục Khiên tuổi trẻ khí thịnh. Tuy vừa mới trải qua sinh tử, nhưng sự bốc đồng và nhuệ khí không biết trời cao đất dày vẫn không thuyên giảm chút nào. Hắc phản bác: "Phụ vương! Chẳng lẽ chúng ta cứ vậy mà rời đi sao? Chúng ta đã chịu tổn thất lớn như thế, cho nên phải càn quét cướp bóc trong thành Trầm Đô một phen. Viện quân Đại Lương chắc cũng phải mấy ngày nữa mới đến, chúng ta không thể đi uổng phí chuyến này được, tổn thất nhiều dũng sĩ như thế mà!"

Kham Bố vương mở to mắt. Đồng tử của hắn pha một chút màu xanh, ánh nắng chiếu vào khiến nó càng thêm trong trẻo. Nhưng đôi mắt xinh đẹp kia lại tràn ngập sự thất vọng: "Kẻ địch của chúng ta không phải là Đại Lương nữa, cho nên, không cần cướp bóc."

Phục Khiên không rõ mà hỏi: "Phụ vương, người đang nói gì vậy? Kẻ địch của chúng ta không phải Đại Lương thì là ai? Đại Lương càng thêm cường thịnh, nếu không liên thủ với Bắc Mông, thì căn bản chúng ta không tránh được vận mệnh bị Đại Lương thôn tóm."

Kham Bố vương cười chua xót, thanh âm khàn khàn: "Bởi vì, không nhìn thấy hi vọng."

Phục Khiên quát cường hỏi: "Hi vọng gì?"

Kham Bố vương nhìn cung điện vẫn đang hùng hực cháy, chua xót nói: "Hi vọng chiến thắng Đại Lương, hoàn toàn không thấy được. Dân chúng giàu có, quốc lực cường thịnh, binh hùng tướng mạnh, thật ra tất cả điều đó đều không phải là vấn đề. Nhưng thứ mà Đại Lương có được không chỉ là những cái đó, còn có điều mà nữ nhân kia đã thể hiện cho chúng ta xem."

"Đó chính là tinh thần..."

Phục Khiên trầm mặc, từ từ hạ mí mắt xuống, không biết nên nói gì.

Kham Bố vương cười cười, mang theo vài phần trào phúng lại bi thương: "Ấn tượng mà Đại Lương thể hiện cho người ta thấy, ngoại trừ giàu có ra, thì chắc đó là mềm yếu. Ít nhất trong mắt những "man di" như chúng ta, thì những lễ nghi và tín niệm vô dụng kia chính là mềm yếu. Trừ Đại Lương ra, còn ai quý trọng sinh mệnh như thế nữa đây? Trong thế giới khổ cực này, vì sinh tồn mà chúng ta phải không ngừng phấn đấu, cho nên cái chết cũng là một phương thức để tiếp tục tồn tại. Trên chiến trường thì dũng mãnh không sợ chết, dùng vài mạng người để giành lấy thắng lợi,

chúng ta coi đó là lẽ thường tình. Nhưng Đại Lương thì không như vậy, mệnh của bọn họ rất đáng giá, rất đáng giá..."

Vành mắt Phục Khiên đỏ lên, hăn cắn răng nói: "Cho nên con mới căm thù Đại Lương! Con muốn cho bọn họ cũng phải nhấm nháp thống khổ và tuyệt vọng như chúng ta! Ở trong một đất nước tràn ngập hi vọng và hạnh phúc như thế, làm sao bọn họ có thể hiểu được!"

Kham Bố vương quay đầu nhìn Phục Khiên, nhẹ giọng nói: "Con của ta, đừng hành động theo cảm tính. Năm đó phụ vương cũng khí phách hăng hái như thế, nhưng mà, cho dù đã nỗ lực rất nhiều, nhưng dường như lại càng cách xa Đại Lương. Nữ nhân kia, người thấy không? Người nhìn thấy gì từ trên người nàng ấy?"

Kham Bố vương tự hỏi tự đáp, nở nụ cười thật chua xót lại bi thương: "Là sự kiêu ngạo, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành, là tinh thần kiêu ngạo đến chết của Đại Lương."

"Đây chính là chỗ đáng sợ nhất. Nàng ấy không phải vì giết chết chúng ta mà phóng hỏa, mà nàng ấy là vì kiêu ngạo đến mức khinh thường chạy trốn, nên mới phóng hỏa giết chết chúng ta. Phục Khiên, chúng ta thua rồi. Ta không thấy được một chút hi vọng nào, không nhìn thấy hi vọng chiến thắng quốc gia này."

"Ta đã từng rất hận loại kiêu ngạo này, bởi vì nó cao cao tại thượng, kèm theo ánh mắt thương hại nhìn chúng sinh như con kiến. Nhưng mà Phục Khiên, chúng ta không có sự kiêu ngạo như thế, chúng ta cũng không cách gì bồi dưỡng ra loại tinh thần đó. Ta chẳng thể nhìn ra được con đường phía trước, cũng không thấy ánh sáng vinh quang."

Kham Bố vương cắn chặt răng đến mức nhói đau, nhưng có vẻ như hăn không cảm giác được gì, đôi mắt màu lam nhạt kia tràn ngập bi thương: "Đi thôi, chúng ta về nhà."

Các tướng lĩnh Hồ Nhung trầm mặc vây quanh bốn phía Kham Bố vương, áp lực tuyệt vọng hiện lên trong lòng mỗi người.

Nữ nhân kia, nàng ấy làm người ta thống hận như thế, rồi lại khiến cho người ta phải tôn kính đến vậy.

Sự vĩ đại không cần thứ ngôn ngữ hời hợt nào ca tụng, trong lòng mọi người tự nhiên sẽ lập bia khắc chữ.

Hai vạn kỵ binh Hồ Nhung chỉ còn lại tầm một vạn một ngàn người. Kham Bố vương dẫn theo số kỵ binh đó nhanh chóng rút lui khỏi Trầm Đô. Nguyên nhân rút lui có rất nhiều, trong đó cũng có nhân tố viện quân. Đạo lý rất đơn giản, tuy viện quân cần mấy ngày nữa mới tới được Trầm Đô, nhưng quân coi giữ biên cương thì có thể điều động rất nhanh, ở nơi đó ôm cây đợi thỏ.

Kham Bố cần phải trở lại Hồ Nhung trước khi quân lính ở biên cảnh tập kết.

Cũng may, bởi vì hành động lần này nên biên cương Hồ Nhung đã có chuẩn bị bố trí sẵn. Vì vậy, bọn họ cũng không quá lo lắng đột nhiên bị tập kích hay chiến tranh.

Mà Bắc Mông thì thảm hơn nhiều so với Hồ Nhung. Bốn vạn kỵ binh Bắc Mông, trừ hai vạn ở trong thành ra, thì hai vạn quân trong hành cung gần như bị tiêu diệt hết. Mà người lãnh đạo đội quân này - Đại Khâm cũng không tìm thấy. Dưới tình huống như vậy, mọi người biết rằng khả năng hẳn còn sống chẳng được bao nhiêu.

Hành cung không chỉ bị lửa lớn thiêu cháy, mà huỳnh lân ở bên trong còn là chất kịch độc, dầu hỏa cũng không phải là thứ tốt gì. Khói đen kia bốc lên, cho dù không bị lửa đốt chết, phỏng chừng cũng sẽ bị sặc chết hoặc là độc chết.

Hơn nữa thế lửa lớn như vậy, dưỡng khí trong không khí gần như bị thiêu đốt chẳng còn gì, thậm chí chỉ cần tới gần hành cung thì đã cảm thấy hô hấp khó khăn.

Cho nên, chỉ cần là người mà đến bây giờ còn chưa chạy ra khỏi hành cung, thì cơ bản có thể xác nhận là chết rồi.

Hơn hai vạn kỵ binh còn lại của Bắc Mông như rắn mất đầu, cướp bóc làm loạn một hồi trong thành Trầm Đô, còn bị bá tánh phản kháng giết chết không ít. Kết quả đội quân chính thức rời khỏi Trầm Đô chẳng còn đủ hai vạn.

Bởi vì tìm Đại Khâm, rồi còn ở Trầm Đô cướp bóc tiêu phí thời gian, cho nên khi bọn họ chạy về Bắc Mông thì không có vận khí tốt giống như Hồ Nhung.

Biên cảnh của Bắc Mông và Đại Lương vốn là chiến hỏa hừng hực, khi bọn họ tới Đại Lương cũng là bí mật thông qua biên cảnh Hồ Nhung. Hiện giờ bởi vì một loạt sự kiện này, hơn nữa bộ dáng Hồ Nhung ngo ngoe rục rịch cũng hết sức khả nghi, cho nên quân đội đóng ở biên cảnh Hồ Nhung - Đại Lương cũng tăng số lượng lên. Vì thế, kỵ binh Bắc Mông muốn về nhà, tất nhiên chỉ có thể đánh bừa mà thôi.

Cuối cùng, số người thật sự có thể trở về Bắc Mông, thậm chí không đủ năm ngàn.

Đó đương nhiên là trận chiến đấu vô cùng tàn khốc.

Thậm chí quân lính trấn giữ biên cảnh Đại Lương cũng vì thế mà trả giá hai vạn mạng người, nhưng bọn hãn cần làm như vậy. Tuy tin tức tắc nghẽn khiến cho bọn hãn không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng một đội quân đã thâm nhập vào trong Đại Lương rồi. Hiện tại tàn binh còn lại đã trở ra, vậy thì có nghĩa là: tất nhiên đã xảy ra chiến đấu.

Chiến đấu thì sẽ có người chết, hơn nữa còn là trận chiến không hề phòng bị. Bọn hãn không biết có bao nhiêu người bởi vậy mà chết, cũng không biết có một nhân vật lớn cũng táng mệnh vào đó.

Nhưng bọn hãn biết chắc chắn rằng quân binh trấn giữ biên cảnh sẽ không tránh khỏi bị trừng phạt. Trên cơ bản là sẽ rơi đầu, hiện giờ liều mạng như thế cũng chỉ là cầu một ân huệ để không liên lụy đến người nhà mà thôi.

Chương 190: Tin Tức

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Mai Thái phi.

Kiến Chương cung.

Hoàng Thái tử Trần Nghiễm trầm mặc quỳ gối ngoài cửa Kiến Chương cung. Hôm nay hãn vừa mới chạy về thượng kinh, việc đầu tiên sau khi trở về chính là xin cầu kiến nam nhân tôn quý nhất đất nước này — phụ hoàng của hãn.

Khiến người ta đau lòng nhưng lại rất theo lễ thường đó là hãn chẳng được triệu kiến, cho nên hãn chỉ có thể quỳ gối ngoài cửa Kiến Chương cung.

Thật ra chuyện Du Lâm thất thủ đúng là không trách được Thái tử. Tuy so Du Lâm với Trầm Đô thì binh nhiều tướng mạnh, nhưng dù sao nó vẫn là một thành trấn ở phía hậu phương, hoặc có thể nói nó là trạm trung chuyển lương thảo từ vùng trong ra biên cảnh.

Khi có lương thảo, tất nhiên Du Lâm được phòng thủ kiên cố, ít nhất cũng có sáu bảy vạn nhân mã. Nhưng Bắc Mông và Hồ Nhung lại không

ngốc, bọn họ tranh thủ lúc đại quân hộ tống lương thảo tới biên cương, mới ngang nhiên tấn công thành.

Khi đó binh mã bên trong thành cũng giống như Trầm Đô, chỉ gần hai vạn người mà thôi. Tuy bọn họ đều là lão binh với kinh nghiệm chiến trận, sức chiến đấu mạnh mẽ, hơn nữa thành trì Du Lâm cũng tương đối chắc chắn, quân bị toàn diện, nhưng những thứ gọi là ưu thế kia ở trước mặt sáu vạn đại quân của kẻ địch, thật sự rất khó mà có sức chống cự.

Luận khả năng tác chiến của từng binh sĩ, kỵ binh của người ta có thể một địch ba.

Cho nên Thái tử chạy trốn, hay nói là rút lui, thật sự là một lựa chọn rất bình thường. Nếu thật sự tử thủ thành trì, đó mới là hủ nho, là tên ngốc.

Huống chi, dù người có tiêu diệt sáu vạn kỵ binh của đối phương, nhưng chỉ cần đối phương diệt được một Hoàng Thái tử như người, đó đã là đại thắng!

Loại tình huống này, không chạy là nào tàn.

Nhưng Thái tử cùng với mưu sĩ và tướng lĩnh bên cạnh Thái tử đều không nghĩ đến: mục tiêu của đối phương cũng không phải Du Lâm, mà là nơi phía sau Du Lâm — Trầm Đô.

Không ai nghĩ đến, Bắc Mông và Hồ Nhung sẽ lấy tòa thành trì gần như không có bất kì tác dụng chiến lược kia làm mục tiêu, hơn nữa không màng sinh tử mà tấn công vào đó.

Khi Thái tử rút khỏi Du Lâm, tâm tình vẫn rất ổn định, tuy rằng có chút ủ rũ nhưng đây thật sự cũng không phải tội lớn gì.

Bên cạnh hãn cũng chỉ có gần bốn ngàn người hộ tống mà thôi. Trên đường hồi kinh, khi Thái tử nghe tin tức về Trầm Đô, hãn lập tức choáng

váng.

Hắn biết phụ hoàng ở Trầm Đô tránh nóng, cho nên ngay lúc đó tâm tình thật sự là khó có thể miêu tả được, có điều tất nhiên chủ yếu là cảm giác sợ hãi.

Sau đó hắn lại biết được tin phụ hoàng hắn đã rời khỏi Trầm Đô trước, cho nên cũng không có gì đáng lo. Lúc ấy, Thái tử thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cho nên hắn ra roi thúc ngựa chạy về thượng kinh. Việc ở Du Lâm, tuy nhìn vào lúc đó thì cách làm của hắn không sai, nhưng hậu quả vẫn rất nghiêm trọng. Hơn nữa không cẩn thận còn có khả năng bị phụ hoàng nghi kỵ, cho nên ít nhất hắn phải thỉnh tội vì bản thân thất trách.

Đáng tiếc, sau khi hắn phong trần mệt mỏi trở lại thượng kinh thì nhận được tin tức đầy đủ. Hắn liền ngậy ngốc.

Trầm Đô là chỉ có Hoàng đế và Hoa Chi công chúa trở lại trước, mà Kỳ Quý phi và Cữu Hoàng tử, Thập Hoàng tử vẫn chưa trở về.

Thái tử bất giác rung mình một cái, sau đó liền quỳ gối trước cửa Kiến Chương cung, hi vọng có thể gặp phụ hoàng một lần, giáp mặt trần tình.

Ít nhất, hắn cần một cơ hội để giải thích, không thể để Hoàng đế hiện tại đang bùng nổ lại càng sinh thêm nhiều phần hận và nghi kỵ vô căn cứ đối với hắn.

Lúc này, thật sự Hoàng đế và Thái tử đều đang chờ đợi, chờ đợi tin tức phương xa truyền về.

Đầu gối Thái tử từ đau đớn trở nên chết lặng rồi lại trở về đau đớn. Nô tài ở phía sau vừa lo lắng vừa sợ hãi, hoàn toàn không biết nên làm gì.

Mà lúc này, rõ ràng có tiếng bước chân truyền tới.

Đó rõ ràng là bước chân của người lính, trên người nhất định còn mặc áo giáp. Những tấm sắt san sát trên áo giáp ma sát vào nhau khi bước đi tạo thành âm thanh, Thái tử không còn xa lạ gì với nó nữa.

Bước chân người đó thực ổn trọng, giống như là từng bước một in dấu chân xuống đất. Thái tử có thể cho cảm giác được, đó nhất định là một hãn tướng có thân hình cao lớn, tráng kiện như trâu.

"Thần, Hộ quân Dương Liêm cầu kiến bệ hạ." Nam tử quả nhiên vừa cao to vừa tráng kiện, chỉ là hốc mắt sâu hoắm. Bóng dáng thì mảnh dẻ, thân hình cường tráng kia gần như chỉ còn lại cái khung xương to lớn, cả người có vẻ hơi không đồng nhất. Nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến khí thế của người nam nhân này. Mặc cho ai nhìn thấy ánh mắt người nam nhân này, ước chừng đều sẽ cảm nhận được sự đau đớn.

Tiểu thái giám ở cửa cung nghe vậy, thân mình run lên, lập tức mở cửa cung ra, khom người nói: "Hoàng thượng vẫn đang đợi tướng quân."

Dương Liêm đứng dậy, tiếp tục bước từng bước vững vàng đi vào.

Thái tử từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thân hình cao lớn của nam nhân kia. Hãn biết, sủng nhục đời sau của hãn phải nhờ vào tin tức mà người nam nhân này mang về.

Nội điện Kiến Chương cung.

Gương mặt vẫn luôn tái nhợt của Hoàng đế lộ ra sắc vàng như nến, là trạng thái cực kỳ không khỏe mạnh. Đúng thế, dưới sự dày vò như vậy, Hoàng đế đã qua tuổi năm mươi rất khó bảo trì khí lực an khang như trước.

Ngày ấy sau khi té xỉu, Thái y chẩn ra là bệnh tim.

Tuy Thái y nói bệnh tim này không giống bệnh tim bẩm sinh của Tứ Hoàng tử. Khi người ta lớn tuổi, trái tim tất nhiên sẽ xuất hiện một vài vấn đề, đặc biệt là khi quá vui, quá buồn hay quá giận thì sẽ cực kỳ hại thân.

Nhưng Hoàng đế vẫn luôn hốt hoảng, nghĩ rằng có lẽ bệnh tim của tiểu Tứ thật sự là di truyền từ hân, chỉ là bị nghiêm trọng hơn mà thôi.

Trần Hi ở bên cạnh Hoàng đế khổ nhọc khuyên nhủ nhiều ngày, Hoàng đế vẫn cứ lo lắng.

Chuyện ở Trầm Đô bị Hoàng đế hạ lệnh phong tỏa. Ít nhất trước khi xác thực tin tức truyền về, hân không hi vọng trên triều có người dị nghị.

Chuyện này dính dáng quá nhiều người, chỉ cần một khắc là bắt được hoàng thân quốc thích ba triều.

Hơn nữa Hoàng đế vô cùng lo lắng cho thân thể tiểu Tứ. Đứa nhỏ kia không thể chịu được đả kích. Nếu nó biết được tin tức thì hơn mười ngày dày vò này, căn bản là sẽ chịu không nổi!

Đúng vậy, Hoàng đế đang sợ hãi, sợ hãi người mà hân quý trọng sẽ rời xa hân.

Hoàng đế ép mình nghĩ theo hướng tốt. Chắc hân thời gian vẫn kịp, Thường nhi và hai đứa nhỏ nhất định có thể bình an trở về. Chỉ cần vận khí không quá kém, thì nhất định có thể trở về.

Có điều, cái loại dự cảm bất an vẫn quanh quẩn trong lòng, loại dự cảm này đạt tới đỉnh điểm khi Thái tử trở về.

Trực giác nói với hân, nhất định hân sẽ mất đi điều gì đó.

Nếu Thái tử đã trở về, như vậy Thường nhi và tiểu Cửu, tiểu Thập đâu?

Hắn không muốn để ý tới Thái tử, hắn cũng không muốn biết Thái tử đã làm những gì, hiện tại hắn chỉ muốn biết tin tức bình an.

"Thần, Dương Liêm tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Giọng nói trầm thấp lại mang theo vài phần nghẹn ngào quanh quẩn ở trong đại điện trống rỗng.

Hoàng đế nhìn Dương Liêm đang quỳ gối phía dưới với cái đầu dập sâu sát mặt đất, trong lòng Hoàng đế trở nên buốt lạnh.

Nếu tất cả đều bình an, Dương Liêm sẽ không phải như bây giờ - không dám ngẩng đầu nhìn thẳng hắn.

Dương Liêm không nghe thấy Hoàng đế nói gì, chậm rãi ngẩng đầu lên, rũ mắt, giọng nói mang theo chết lặng, bi thương: "Bắc Mông và Hồ Nhung liên quân đánh bất ngờ Trầm Đô, thần phụng mệnh Kỳ Quý phi, mang theo Cữu Hoàng tử và Thập Hoàng tử rời khỏi Trầm Đô, đêm tối hành quân."

"Dọc theo đường đi, tuy không có truy binh, nhưng Du Lâm, Trầm Đô lục tục thất thủ khiến cho dân gian chấn động, sơn phi nổi lên khắp nơi. Thập Hoàng tử uống thảo dược an thần nên ngủ rất sâu, ngoại trừ gầy ốm một chút cũng không có gì đáng lo ngại. Mà Cữu Hoàng tử thì đã hiểu chuyện nên bị kinh hách, đường đi thì cực kỳ nguy hiểm, tinh thần bị tổn thương nên nửa đường sinh bệnh nặng, sốt cao không lùi. Thần không thể không ngừng hành quân, tìm thầy hỏi thuốc, thật vất vả mới chuyển nguy thành an. Có điều phải nghỉ ngơi cho tốt nên trì hoãn hành trình, cho đến hôm nay mới có thể hồi kinh."

Hoàng đế trầm mặc lắng nghe, hắn đã rõ: Cữu Hoàng tử, Thập Hoàng tử đều đã thoát khỏi nguy hiểm, bình an không có việc gì. Như vậy người vẫn luôn không xuất hiện trong miệng của Dương Liêm cũng chỉ còn lại Kỳ Quý phi — Thường nhi của hắn.

Dương Liêm gầy đến mức khá đáng sợ. Hốc mắt hãm sâu có vài phần đáng vẻ ngoại tộc, mang vài phần hơi nước, chỉ là bị làn mi rũ xuống kia che khuất. Hắn mở miệng nói: "Kỳ Quý phi không đi với thần. Nương nương nói phải đại diện cho Hoàng thượng, đại diện cho Hoàng thất mà ở lại Trầm Đô, cùng bá tánh đứng trước mặt kẻ địch bên ngoài."

Dương Liêm hơi ngẩng đầu lên, có lẽ làm vậy thì sẽ khiến nước mắt yếu đuối không thể chảy xuống.

"Hoàng thượng, thần không cách nào ngăn cản nương nương. Một khắc đó Quý phi nương nương khiến thần không thể có chút ý muốn đổi nghịch nào. Thần biết, thần không thể nào đưa nương nương đi, bởi vì, đó chính là vũ nhục nương nương."

Hoàng đế trở nên hoảng hốt, đôi môi trắng bệch đến mức không còn một chút huyết sắc.

"Bởi vì Cửu Hoàng tử bệnh nặng trì hoãn hành trình, cho nên trên đường đi thần cũng nghe được thêm nhiều tin tức về Trầm Đô. Quý phi nương nương đốt hành cung. Nương nương, hai ngàn cung nhân trong hành cung, cùng với hai vạn tám ngàn tên kỵ binh Bắc Mông và Hồ Nhung đều chết ở trong trận cháy lớn đó."

"Lửa lớn cháy bảy ngày bảy đêm, toàn bộ hành cung trở thành một vùng than tro. Thần ở ngoài ngàn dặm mà vẫn có thể nhìn thấy rõ được khói đen trên bầu trời. Làn khói ấy bay lên rồi lan ra, thật là đẹp."

Vẻ mặt của Dương Liêm dần dần, đôi tay lại không tự chủ được mà hơi run rẩy, ngón tay vô ý thức như muốn bắt lấy cái gì: "Chính điện cháy sạch sẽ nhất, một lượng lớn dầu hỏa và huỳnh lân đã thiêu trụi nơi đó. Trong chính điện không còn thi thể của một ai, đều đã biến thành than. Trung thừa Trầm Đô tiến đến giải quyết hậu quả chỉ có thể dựa vào một mảnh cung trang màu hạnh hoàng kia để xác nhận tro cốt của nương nương."

"Hơn nữa đã không còn được bao nhiêu, gió to có thể mang đi bất cứ thứ gì sau trận cháy lớn."

Dương Liên đỏ bừng hốc mắt nhìn Hoàng đế, nói thêm: "Sau khi giải quyết xong hậu quả, Trung thừa Trầm Đô tự vẫn trước hành cung, để lại di ngôn, hi vọng có thể được mai táng bên cạnh hành cung, đợi tro cốt của Quý phi nương nương phân tán đi mọi nơi."

Đôi môi trắng bệch của Hoàng đế rốt cuộc cũng có chút màu sắc, có điều là màu xanh tím, cho thấy bệnh tật và thống khổ.

Trần Hỉ lệ rơi đầy mặt vôi vàng tiến lên đỡ lấy Hoàng đế đang lung lay, sau đó thất thanh hô lên: "Truyền Thái y!"

Tay Hoàng đế nắm chặt lấy lớp vải của y phục nơi trái tim.

Thì ra, bệnh tim đau như vậy sao? Giống như tim bị móc xuống một khối, vắng vẻ, gió lạnh thổi vào, lạnh thấu xương.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 190 - Ngoại Truyện 2

Kiến Chương cung.

Hoàng đế hôn mê, nét sầu khổ trên khuôn mặt cuối cùng cũng nhạt đi, lộ ra vài phần an bình.

"Hành cung này đã nhiều năm không đến, cũng không nhiều người ở đây lắm, cho nên quá mức quạnh quẽ. Đợi mấy ngày nữa trùng tu xong thì trẫm sẽ đưa nàng đi sơn trang tránh nóng. Thôn trang kia toạ lạc ở bờ sông Bích Ba, phong cảnh cũng đẹp, thời tiết này đi ngắm cảnh là hợp lý nhất."

Nữ tử kia tươi cười, lúm đồng tiền nở rộ như hoa: "Vâng."

"Chúng ta còn có rất nhiều thời gian. Để lần sau, lần sau trẫm nhất định cùng nàng tới đó tránh nóng. Chờ chiến sự Bắc Mông kết thúc, trẫm sẽ dẫn nàng xuôi về Giang Nam. Phong cảnh Lạc Đô mới là đẹp nhất, hơn nữa khí hậu nơi đó cũng tốt. Bất luận là xuân hạ thu đông, thì độ ẩm đều vô cùng thích hợp."

Nữ tử nhắm mắt lại, thần thái như hoa, tươi cười nhẹ nhàng uyển chuyển: "Thần thiếp chưa từng đến Lạc Đô, sớm đã nghe nói nơi đó cực kỳ phồn hoa, một vùng sông nước với cá tôm, thuyền nhỏ, đá phiến, rêu xanh..."

Nhưng trong nháy mắt, nữ tử trước mắt liền biến mất. Cảnh tượng theo đó thay đổi, hành cung Trầm Đô đồ sộ mênh mông xuất hiện trước mắt hân.

Sau đó là lửa, lửa vô tận, nữ tử kia đứng trong ngọn lửa, mỉm cười với hân. Trong nụ cười nhu hòa kia là sự hân hoan, giống như dáng vẻ lần đầu khi hân nhìn thấy nàng.

Sau đó, Hoàng đế mở mắt trong bóng đêm. Hân chỉ nhìn thấy màn che màu vàng sáng phía trên long sàng trong tấm cung của mình.

Lửa kia, nữ tử kia, chỉ là một giấc mộng mà thôi. Tỉnh lại từ trong mộng, không còn gì nữa cả.

Trần Hỉ ở bên cạnh thấy Hoàng đế tỉnh lại, nhẹ nhàng thở ra, Thái y cũng vội tiến lên bắt mạch.

"Hoàng thượng, xin người hãy bảo trọng long thể! Người té xỉu, bị bóng đè, lại còn phát sốt, nô tài thật sự là..." Hiếm khi thấy Trần Hỉ thất thố như vậy.

Từ nhỏ ông đã ở bên cạnh Hoàng đế. Có thể nói gần như ông không sống cho bản thân, mà ông giống như cái bóng của Hoàng đế. Nếu Hoàng đế có gì bất trắc, thì ông cũng không thể nào sống tiếp nữa.

Tấy nào ở cổ đại cũng thật là đáng sợ. Càng đáng sợ hơn chính là, người không biết đây là tẩy não, bởi vì điều đó là tư tưởng phổ biến ở thời đại này.

Ánh mắt Hoàng đế rời rạc, có chút ngơ ngác nhìn màn che trên đỉnh đầu, sau đó hân chậm rãi mở miệng nói: "Trần Hỉ, trẫm mơ thấy Thường nhi, nàng cười với trẫm. Nàng rất trẻ, dáng vẻ rất xinh đẹp... Nhưng nơi nơi đều là lửa, nàng đứng trong ngọn lửa lớn mà cười với trẫm."

"Nàng đứng trong biển lửa, có phải là rất đau không?... Trẫm muốn kéo nàng về, nhưng càng ngày càng xa, càng ngày càng xa..."

Khuôn mặt Trần Hỉ cũng lộ vẻ bi thống. Ngoại trừ Hoàng đế ra, thì người mà ông kính trọng nhất trong hoàng cung này chính là Hoa Thường. Đáng tiếc, người tốt như vậy thì luôn bạc mệnh.

"Nhất định là do nường nường không yên tâm về Hoàng thượng. Hoàng thượng không hề biết yêu quý thân thể của mình, nên dù nường nường đã ra đi, nhưng người lại không hề an tâm một chút nào. Không có nường nường ở bên cạnh Hoàng thượng khuyên bảo, Hoàng thượng liền bệnh ba lần bốn lượt, càng ngày càng nặng hơn." Trần Hỉ đau khổ khuyên nhủ an ủi, mong sao Hoàng đế có thể phấn chấn tinh thần, đừng lúc nào cũng đau thương và ngày càng bi thống như vậy.

Hoàng đế chậm rãi kéo khóe miệng lên, nở nụ cười thê lương, lẩm bẩm nói: "Đúng vậy, nhất định Thường nhi không nỡ bỏ trẫm lại một mình. Trẫm đã đáp ứng nàng rất nhiều chuyện, xuân săn, thu săn, đông săn, sơn trang tránh nóng, xuôi nam,...còn chưa làm được gì, chưa làm được gì."

Trần Hỉ nhìn Hoàng đế, không đành lòng mà khuyên nhủ: "Hoàng thượng, đừng suy nghĩ nữa. Hiện giờ nường nường đã đi, người hãy để nường nường ra đi trong thanh thản. Hiện tại an bài hậu sự cho nường nường mới là điều cấp bách. Tứ Điện hạ, Bát Điện hạ, Thập Điện hạ, Tứ Công chúa bây giờ đã mất đi mẫu phi, cho nên càng cần phụ hoàng hơn, xin Hoàng thượng hãy chấn chỉnh lại tinh thần!"

Ánh mắt Hoàng đế dần dần có hồn, nhưng mà lại càng thêm bi thống. Hắn không biết hồi phục thế nào, tim thiếu đi một khối, còn có thể được sao? Còn có thể chữa khỏi được sao? Còn có thể cảm thấy hạnh phúc sao?

Hắn là Hoàng đế, miệng vàng lời ngọc, nhưng khi đối mặt với nữ tử kia, thì lại luôn nói lỡ. Hắn vốn cho rằng thời gian của bọn họ còn rất dài, rất dài, hắn vốn cho rằng ngày tháng của bọn họ còn thật lâu, thật lâu.

Nào biết, đảo mắt một cái thì đã hóa thành hư vô.

Hắn vốn đã dưỡng thành thói quen có nữ tử kia bên cạnh bầu bạn. Nàng yên tĩnh, điềm đạm, nhã nhặn như nước, nhẹ nhàng ôn nhu.

Bất luận lúc nào, bất luận ở đâu, vừa quay đầu thì hắn liền có thể thấy nàng. Hắn thích nhất khi nàng cười, khi nàng nở nụ cười nhìn hắn, độ cong khoé môi luôn không giống nhau. Hắn vẫn luôn vì những việc nhỏ bé như vậy mà âm thầm vui vẻ.

Nhưng hiện tại, không thấy nàng, nàng đã biến mất khỏi thế giới của hắn.

Cho dù hắn quyền khuynh triều dã, cho dù hắn giàu có tứ hải, cho dù hắn uy vũ oai phong, thì cũng không tìm thấy nàng.

Chung quy sức người cũng có hạn.

Trần Hỉ nhìn Hoàng đế nhắm mắt lại, dáng vẻ như không muốn cho người nào mở miệng nói chuyện nữa, trong lòng ông nặng nề.

Ông biết Hoàng thượng đối xử với Quý phi khác biệt, cũng biết nữ tử kia ở trong lòng Hoàng thượng có một vị trí không bình thường, nhưng mà đây là lần đầu tiên ông thấy Hoàng đế như vậy.

Giống như phong toả trái tim của mình, không muốn mở lòng ra nữa.

Đương nhiên Hoàng đế là một người kiên cường, bởi vì người không đủ kiên cường thì không thể trở thành Hoàng đế, càng không thể nào trở thành một Hoàng đế tốt.

Minh quân tất nhiên phải tàn nhẫn và độc ác.

Trải qua thời thơ ấu quá tịch mịch, trải qua cuộc đoạt đích quá tàn khốc, trải qua bao gian nan sau khi ngồi lên ngai vàng, Trần Hỉ nghĩ không

còn gì có thể đủ sức để đả kích được người nam nhân này nữa, nhưng sự thật nói cho ông biết rằng ông đã sai rồi.

Cho dù là người kiên cường đến đâu thì cũng nhất định có điểm yếu. Cự long (rồng lớn) còn có nghịch lân (vây ngược), huống chi là con người.

Chỉ là nghịch lân và vây bình thường ở chung một chỗ, khiến người không dễ dàng phát hiện ra, làm cho người có ảo giác rằng vây nào cũng cứng rắn, không thể công phá được.

"Hoàng thượng, người không bỏ được nương nương, nô tài biết, nhưng mà nương nương cũng không bỏ được người. Mặc kệ là vì nương nương hay không, tốt xấu gì thì người cũng hãy phấn chấn lên một chút."

"Nương nương còn có trường tử nhiều bệnh, thứ tử chưa lớn, ấu tử còn trong tã lót, còn cả nữ nhi chưa xuất giá, nhất định nương nương ra đi không an lòng. Hoàng thượng, vì nương nương, người hãy tỉnh táo lại đi."

Khóe mắt đang nhắm của Hoàng đế có chút ướn át.

Hắn biết, nhất định là nàng còn rất nhiều vướng bận, thế mà vì sao lại quật cường như vậy?

Nếu nàng mềm yếu một chút, nhu thuận một chút, cho dù mang tai tiếng thì cũng không quan trọng. Cầu xin ông trời cho thời gian quay ngược trở lại để nàng trở về.

Hoàng đế không kiềm được mà ho khan, Trần Hỉ thấy thế bèn vội vàng đỡ Hoàng đế đang nằm ngồi dậy. Thái y và tiểu thái giám đứng bên cạnh cũng vội vã dâng đường phèn tuyết lê và thuốc tới.

Hoàng đế nhắm mắt quay đầu, không muốn uống bất cứ thứ gì.

Hốc mắt Trần Hỉ cũng hồng hồng, ông nhìn Hoàng đế, bi thống nói: "Hoàng thượng, nô tài thực sự tôn kính Quý phi nương nương. Nô tài cũng bi thương, nô tài cũng thống khổ, nhưng Hoàng thượng không phải là nô tài. Người là Hoàng đế Đại Lương, người là phu quân của Quý phi nương nương, là phụ hoàng của các vị Hoàng tử, người có trách nhiệm và nghĩa vụ trên vai. Người phải vì nương nương mà báo thù! Vì hài tử mất đi mẫu phi mà che chở, vì Đại Lương mà chấn uy đế quốc!"

"Hung thủ hại chết nương nương còn đang ở ngoài vòng pháp luật, Hoàng thượng! Hoàng thượng!"

Lúc trước Trần Hỉ vẫn không nói những lời này bởi vì sợ sẽ đặc biệt kích động Hoàng đế. Nhưng đáng vẻ nửa chết nửa sống kia của Hoàng đế, nếu không dùng thuốc mạnh thì sẽ không khỏi được.

Hoàng đế nhú mày thật sâu, thân thể rất khó chịu, trái tim đập tựa như cũng không bình thường, ho khan khiến ngực đau nhói. Nhưng loại đau đớn này khiến hần còn cảm nhận được, Thường nhi vẫn còn tồn tại trong lòng hần. Vì thế cho dù đau như vậy, hần cũng không muốn mất đi loại đau đớn này.

Hần sợ, sợ sẽ không đau, cũng sẽ không thấy Thường nhi. Nếu như sau này đến cả Thường nhi mà hần cũng không nhớ nổi, như vậy có phải là sẽ không còn cảm nhận được gì nữa đúng không?

Bi thương, thù hận, trống rỗng, chết lặng, sợ hãi, hần cũng không biết hóa ra mình lại có nhiều cảm xúc như vậy.

Lúc này, một tiểu thái giám cẩn thận đi đến.

Thân thể Hoàng đế không tốt, cho nên tâm tình cũng không tốt, ngay cả Thái tử quỳ bên ngoài cũng không gặp, huống chi là người khác. Dưới áp lực của bầu không khí nặng nề này, tiểu thái giám vẫn cố gắng mở miệng nói: "Hoàng thượng, Tứ Hoàng tử cầu kiến ở bên ngoài."

Cung nhân ở Kiến Chương cung đều biết, trong số các Hoàng tử, thì Tứ Hoàng tử là người được sủng ái nhất. Hiện tại, Quý phi nương nương đã cười hạc quy tiên. Tuy Tứ Hoàng tử vẫn chưa biết tin tức, nhưng địa vị của vị Hoàng tử này trong lòng Hoàng đế vẫn luôn vững chắc.

Có thể dự đoán được, vị này vốn là ái tử của Hoàng đế, địa vị sau này không thể bị lay động. Dùng đầu gối mà nghĩ cũng biết, Tứ Hoàng tử mất đi sự che chở của mẫu phi, thì nhất định Hoàng đế sẽ bồi thường cho hãn gấp bội, sủng ái hãn gấp bội, đối xử tốt với hãn gấp bội.

Vì thế trong tình huống này, không ai dám ém nhẹm tin tức Tứ Hoàng tử cầu kiến. Có lẽ hiện tại Hoàng đế không có tâm tình gặp bất cứ ai, nhưng qua mấy ngày nữa, thì Tứ Hoàng tử sẽ trở mình.

Đôi mắt đang nhắm của Hoàng đế khẽ giật giật, các cung nhân thực sự đoán đúng tâm tư của Hoàng đế rồi. Bây giờ cho dù vì nguyên nhân gì đi nữa, thì tinh thần của Hoàng đế cũng không vực dậy nổi, cả người lẫn tâm đều như tro tàn.

Nhưng suy cho cùng thì Tứ Hoàng tử là khác biệt. Đây là nhi tử hãn sủng ái nhất, hơn nữa còn là nhi tử của Thường nhi. Hãn nên nói thế nào với tiểu Tứ đây? Liệu tiểu Tứ có thể chịu nổi hay không?

Trái tim Hoàng đế nhói đau từng nhịp từng nhịp, Thường nhi... Nếu nàng không quật cường, không xem trọng đại thể, không cương liệt như thế, thì tốt biết bao.

Nhưng nếu Thường nhi không quật cường, không cương liệt, thì không phải là Thường nhi khiến hãn cảm thấy được yêu, được đau, được bị thương kia.

Cũng là bởi vì như vậy, hãn mới yêu nàng, không phải sao?

Hoàng đế nhắm mắt lại, lệ nơi khóe mắt càng thêm rõ ràng.

"Để tiểu Tứ vào đi." Giọng nói của Hoàng đế dường như già đi rất nhiều.

Trần Hỉ lộ vẻ vui mừng. Bất luận thế nào đi nữa, chỉ cần Hoàng thượng chấp nhận gặp người khác đã là tốt lắm rồi. Điều ông sợ nhất chính là Hoàng đế trầm lặng rồi sa sút tinh thần.

Dường như cái chết của Hoa Thường khiến cho vị Hoàng đế không gì là không thể làm này chịu đả kích sâu sắc.

Hoàng đế cũng không còn trẻ nữa, cho nên chuyện sống chết cũng là lẽ thường.

Trần Hỉ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Nương nương, cảm ơn người, cảm ơn người đã đến đây. Nhiều năm như vậy, người yêu thương Hoàng thượng, làm cho Hoàng thượng hạnh phúc. Cũng cảm ơn lựa chọn này của người, khiến cho Hoàng thượng thống khổ, nhưng cũng khiến cho Hoàng thượng cảm thấy hân diện. Cuối cùng cảm ơn người đã để lại cho Hoàng thượng ba nam một nữ, để Hoàng thượng còn có vương bận, nhờ vậy mà không thể không tỉnh lại.

Nương nương, lên đường bình an.

Chương 192: Tiểu Tứ (Một)

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Mai Thái phi.

Tứ Hoàng tử diện hạ, Hữu An vương của chúng ta, hiện tại đương nhiên là tâm tình vô cùng không tốt. Gió lửa biên cương cũng không phải là bí mật gì. Tuy chưa có tin tức chính xác về việc Trầm Đô thất thủ, nhưng có thể hoàn toàn dự đoán được.

Mẫu phi và đệ đệ của hần đều vẫn đang ở Trầm Đô. Mặc dù lí trí nói với hần, sẽ không có gì trở ngại, nhưng trên thực tế thì dễ tâm quá tất loạn. Vì thế hần tới cầu kiến phụ hoàng cũng là điều dễ hiểu.

Đương nhiên hần đã thấy Thái tử vô cùng chật vật ở trước cửa. Sống lưng thẳng tắp của Thái tử đã cong xuống, cả người đều uể oải rất nhiều, sắc mặt ửng hồng khác thường, đôi môi trắng bệch.

Thái tử đã quỳ ở đó được bốn, năm canh giờ rồi. Từ sớm đến tối, cho dù người có được làm bằng sắt đi nữa, thì cũng sẽ biến thành một vũng bùn mà thôi.

Tiểu Tứ là một người kính trên nhường dưới, cung kính hành lễ với Thái tử, giọng nói ôn hòa: "Thỉnh an Thái tử điện hạ."

Sau đó Tứ Hoàng tử đứng dậy, quan tâm nói: "Tam ca, huynh đã quỳ ở đây một ngày rồi, đừng để thân thể bị thương."

Thái tử cứng ngắc ngẩng đầu lên, sắc mặt phức tạp nhìn đệ đệ trước mặt này, đôi môi giật giật, nhưng không nói gì.

Thái tử không ngốc, ngược lại, được Hoàng đế giáo dục, ký thác kỳ vọng cao, hần tương đối thông minh.

Hần thấy Dương Liêm đi vào, nhưng đã qua rất lâu, rất lâu, lâu đến mức dường như hần quên mất thời gian, mà Dương Liêm vẫn chưa trở ra. Hơn nữa phụ hoàng vẫn để hần quỳ ở chỗ này, mà không triệu kiến hần.

Nếu Dương Liêm đem về tin tốt, vậy thì sẽ không phải là kết quả như thế này.

Hần biết rõ địa vị của hần trong lòng phụ hoàng. Nếu không phải đã xảy ra chuyện lớn, khiến phụ hoàng không có thời gian gặp hần, lao tâm

khổ tứ, thì sao phụ hoàng có thể để Hoàng Thái tử của đế quốc này quỳ ở đây cả ngày như vậy?

Nếu không phải dưới đầu gối hăn lót một cái nệm thật dày, thì hôm nay có lẽ chân của hăn bị tàn phế rồi!

Cho nên khi nhìn thấy Tứ đệ của hăn đến, sự kinh hoàng trong lòng hăn biến thành thương hại và vui sướng. Tứ đệ ới là Tứ đệ, dù hiện tại người thuận buồm xuôi gió, thì cũng chỉ là chưa tới lúc mà thôi.

Người có thể ảnh hưởng đến phụ hoàng, cho dù trong lòng Thái tử không muốn thừa nhận đi nữa, thì hăn cũng hiểu rõ, đó chính là vị Kỳ Quý phi nương nương ở Thượng Dương cung kia. Nhất định vị nương nương kia đã xảy ra chuyện rồi.

Thái tử nhìn tiểu Tứ ôn tồn lễ độ, một thân phong độ trí thức, nhận hết sự sùng ái, hăn khẽ nhếch môi lên, ai có thể viên mãn cả đời đây?

Tiểu Tứ nhìn ánh mắt Thái tử, có vài phần khó hiểu, nhưng giọng điệu vẫn ôn hòa, vẻ mặt quan tâm: "Tam ca, đệ thấy huynh sắp không chịu nổi nữa rồi, Tam ca vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi, quỳ như vậy, chân thật sự sẽ không chịu nổi đâu. Nếu phụ hoàng biết được, sao có thể không đau lòng đây? Tam ca không nên ngoan cố với phụ hoàng."

Đúng là Thái tử sắp không chịu nổi nữa rồi. Tuy thân thể rất khó chịu, nhưng thần trí hăn vẫn rất rõ ràng. Hăn biết, không thể bỏ dở nửa chừng, đặc biệt cục diện hiện tại vô cùng bất lợi cho hăn.

Hăn không thể để phụ hoàng mất đi lí trí mà giận lây sang hăn, cho nên trước khi phụ hoàng nổi giận, hăn phải làm cho phụ hoàng thương tiếc hăn trước.

Vốn dĩ Thái tử không có lỗi gì lớn, quỳ suốt một ngày đến mức thân thể bị tổn thương không nhỏ, chắc hăn sẽ giành được thương tiếc của phụ

hoàng đúng không?

Tuy tiểu Tứ không hiểu vì sao Thái tử lại trả giá lớn như vậy mà quỳ ở đây, nhưng có thể cho Thái tử một bậc thang đi xuống, thì hẳn vẫn tình nguyện làm. Vì thế tiểu Tứ liền mở miệng nói với cung nhân phía sau: "Các người mau nâng Thái tử dậy đi."

Sau đó tiểu Tứ quay đầu nói một cách chân thành tha thiết với Thái tử: "Tam ca, ta là đệ đệ, nhìn thấy ca ca không màng đến thân thể khỏe mạnh mà tự hủy hoại như vậy, thật sự là không thể thờ ơ. Để cung nhân đưa huynh trở về đi! Thân thể da tóc đều là phụ mẫu ban cho, sao có thể dễ dàng làm tổn hại như vậy? Nếu như để phụ hoàng và mẫu hậu thấy, thì không biết sẽ đau lòng bao nhiêu đây?"

Thái tử bị dáng vẻ đệ đệ tốt quan tâm ca ca này của tiểu Tứ làm cho ghê tởm. Hiện tại, hẳn tuyệt đối không thể rời đi!

Nhưng bây giờ toàn thân hẳn vô lực, hơi thở thì mong manh, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, thì sao có thể phản bác lại cung nhân đây?

Tuy cung nhân mà Thái tử mang theo muốn tiến lên ngăn cản, nhưng mà lại không dám. Rốt cuộc thân thể chủ tử mới là quan trọng nhất, chính bọn họ cũng đã khuyên can, chỉ là Thái tử không nghe mà thôi.

Hiện giờ có người tình nguyện ra sức, thì các cung nhân cũng tiện thể ra vẻ một chút, trên cơ bản là chuyện không liên quan đến mình. Chủ tử mãi mãi không sai, chỉ có nô tài sai mà thôi.

Thái tử được cung nhân nâng lên nhuyển kiệu, trong lòng càng thêm tức giận về vị đệ đệ làm rối việc này. Nghĩ đến một ngày vất vả sẽ thành nước chảy về biển Đông (công cốc), vì thế hẳn liền kích động, quay sang nói với tiểu Tứ, thanh âm khàn khàn: "Lão Tứ! Bốn cung thực sự chờ mong, để xem người mất đi mẫu phi, sau này còn có thể bừa bãi bá đạo như vậy không!"

Ngày hôm nay Thái tử thật sự mệt mỏi, lại thêm chuyện kiểm củi ba năm thiêu một giờ, bị tức giận kích động, cho nên nói xong lời này thì hẳn liền hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Tứ nghe vậy thì liền ngây ngốc.

Thái tử vừa mới nói cái gì?

Không, không phải, nhất định không phải là sự thật. Đầu óc Thái tử không tỉnh táo nên mới nói lời nguyên rủa, nhất định là như vậy, nhất định là hẳn muốn chọc cho mình tức giận...

Huyết sắc trên mặt tiểu Tứ từ từ nhạt đi. Cho dù trong lòng tự an ủi như thế nào, thì cũng không giấu được nội tâm kinh hoàng lúc này.

Kiến Chương cung.

Hoàng đế ngồi dựa trên long sàng, vẻ mặt tiều tụy và ủ rũ, thoát nhìn giống như đã già đi vài tuổi.

Sau khi tiểu thái giám dẫn Tứ Điện hạ tiến vào, Hoàng đế vừa nâng mắt lên, điều đầu tiên nhìn thấy chính là khuôn mặt trắng bệch của tiểu Tứ.

Hai người đều cả kinh.

Tiểu Tứ thấy sắc mặt không khỏe, nửa nằm nửa ngồi trên giường của phụ hoàng, hẳn là do bước đến gần long sàng: "Phụ hoàng... Phụ hoàng làm sao vậy? Bị bệnh sao?"

Hoàng đế cầm tay tiểu Tứ, lắc lắc đầu nói: "Con làm sao vậy? Trẫm thấy sắc mặt con không tốt, mới đây lại phát bệnh à? Sao con lại không biết bảo trọng thân thể cho tốt vậy?"

Sắc mặt tiểu Tứ tái nhợt, mang theo đôi mắt chờ mong nhìn Hoàng đế, thấp giọng nói: "Thái tử ca ca nói đều không phải là sự thật, có phải không?"

Người nói đi, phụ hoàng!"

Sắc mặt Hoàng đế căng thẳng, cau mày nói: "Thái tử nói cái gì?"

Tiểu Tứ thấy Hoàng đế hoàn toàn không biết gì cả, vẻ mặt vui mừng mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, vô lực quỳ trước giường, lẩm bẩm nói: "Phụ hoàng cũng không biết, nhất định là Thái tử ca ca gạt con, nhất định là chỉ muốn dọa con, chọc giận con... Mẫu phi sẽ không chết đâu."

Hoàng đế nghe rõ những lời tiểu Tứ lẩm bẩm tự nói, trong lòng đột nhiên đau xót, còn có lửa giận ngập trời.

Thái tử, sao Thái tử lại biết Thường nhi đã xảy ra chuyện? Sao Thái tử lại muốn lấy tin tức cái chết của Thường nhi để đả kích thân thể ốm yếu của tiểu Tứ?

Rốt cuộc nó đã làm gì ở Du Lâm? Lúc nó rút khỏi Du Lâm, thật sự đã biết phụ hoàng nó không còn ở Trầm Đô nữa sao?

Tính đa nghi của Hoàng đế là thiên tính, không ai có thể tránh khỏi.

Đặc biệt, hiện giờ Hoàng đế quá yếu ớt. Ái phi ra đi, ái tử thì ốm yếu, làm cho hãn gần như mất đi lí trí.

Đôi mắt Hoàng đế đỏ bừng nhìn Trần Hỉ, cắn răng nói: "Thái tử đâu?"

Trần Hỉ phịch một tiếng quỳ xuống, nhìn Hoàng đế nổi giận, cúi đầu trả lời: "Thái tử vừa mới bị ngất xỉu, được cung nhân đưa trở về rồi. Hoàng thượng bớt giận! Bảo trọng long thể."

Cơ mặt Hoàng đế giật giật vài lần, tuy hiện tại hãn cực kì tức giận, nhưng bản năng làm Hoàng đế của hãn vẫn còn. Hãn không thể vô duyên vô cớ mà mắng Thái tử, cũng không thể dao động quân tâm ngay lúc này được.

Hoàng đế cầm chặt tay của tiểu Tứ, không dám nhìn vào đôi mắt tiểu Tứ, cũng không biết phải mở miệng nói thế nào với đứa trẻ này.

Tiểu Tứ bị dáng vẻ tức giận hiểm thấy của Hoàng đế dọa sợ. Trong ấn tượng của hắn, phụ hoàng vẫn luôn là người sùng nịnh từ ái. Đúng vậy, chỉ có đối với hắn, Hoàng đế mới như vậy.

"Phụ hoàng? Phụ hoàng bớt giận, bảo trọng long thể. Thái tử ca ca, Thái tử ca ca chỉ là nói giỡn với tiểu Tứ mà thôi." Tiểu Tứ quỳ trên mặt đất ngửa đầu nhìn Hoàng đế, trên gương mặt tái nhợt đều là vẻ lo lắng và quan tâm.

Hoàng đế bi ai nhìn tiểu Tứ. Đứa bé này từ nhỏ đã được hắn thương yêu, lại được mẫu phi giáo dưỡng tốt, sao có thể biết dụng tâm hiểm ác của người khác chứ?

Đứa nhỏ này rất giống mẫu phi hắn, từ trước đến nay đều thiện lương như vậy, luôn dùng ánh mắt khoan dung nhất để đối đãi với người khác, lại không biết có lẽ người khác sẽ dùng ánh mắt oán hận và tham lam để nhìn mình.

"Tiểu Tứ..." Hoàng đế giật giật khoé môi, thanh âm như bị tắc nghẽn trong cổ họng, khàn khàn nghẹn ngào: "Phụ hoàng thật sự xin lỗi con, cũng thật sự xin lỗi mẫu phi con, là phụ hoàng không bảo vệ tốt mọi người..."

Tiểu Tứ ngơ ngác nhìn Hoàng đế, trong lòng dường như đã minh bạch, nhưng lại không muốn tin vào sự thật. Hắn cố gắng cười, ánh mắt nhìn Hoàng đế tràn ngập khẩn cầu: "Phụ hoàng, người đang nói gì vậy? Mẫu phi, mẫu phi rất sẽ trở về nhanh thôi. Tuy lần này bị kinh hách, nhưng mẫu phi sẽ không trách phụ hoàng đâu, mẫu phi người là tốt nhất..."

Hoàng đế không thể nén bi thương được nữa. Lệ trong hốc mắt của Hoàng đế từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay của tiểu Tứ. Tiểu Tứ ngơ ngác nhìn nước mắt trên mu bàn tay, vẫn không nhúc nhích.

Hoàng đế vươn tay ôm tiểu Tứ cứng ngắc như người gõ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của tiểu Tứ, nỉ non từng hồi: "Tiểu Tứ ngoan, tiểu Tứ đừng sợ, tiểu Tứ đừng khóc, phụ hoàng ở đây, phụ hoàng vẫn còn ở đây..."

Trần Hỉ ở bên cạnh nhìn cũng lặng lẽ rơi lệ.

Người sống trên đời này, mười việc thì có tám, chín phần là không được như ý. Đây đều là kiếp nạn, là nghiệp chướng.

Tiểu Tứ giống như lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu. Hắn giãy khỏi lồng ngực của Hoàng đế, ánh mắt tán loạn, nói năng lộn xộn: "Không, đây không phải là sự thật. Các người đều đang gạt ta, chỉ là giả dối, là mơ thôi... Ta không tin đâu, ta muốn đi tìm mẫu phi, đi tìm mẫu phi..."

Tiểu Tứ hoang mang rối loạn tìm kiếm cửa ở đâu, xoay tại chỗ vài vòng, sau đó thất tha thất thểu mà chạy ra ngoài.

Lòng Hoàng đế đau như dao cắt, ôm ngực khó khăn nói: "Phái người đuổi theo tiểu Tứ! Nếu tiểu Tứ xảy ra chuyện gì, thì các người đều phải chôn cùng!"

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 191 - Ngoại Truyện 3 - Tiểu Tứ (Hai)

Kiến Chương cung.

Tiểu Tứ mặc thường phục của Hoàng tử màu lam đậm thêu chỉ vàng, trên đầu đội kim quan. Hắn vốn là một công tử văn nhã, cao gầy đỉnh đặc, tràn đầy quý khí, nhưng bây giờ sắc mặt hắn lại đầy vẻ hoảng sợ, bước chân lảo đảo.

Mẫu phi, mẫu phi... Người ở đâu?

Tiểu Tứ ngơ ngác chạy về phía trước, trái tim đập liên hồi. Dường như hắn có thể nghe thấy tiếng tim đập thành thịch một cách rõ ràng, nhịp điệu cũng không nhanh, cứ từng hồi từng hồi, kiên định và mạnh mẽ. Tiểu Tứ từ từ ôm ngực, lần đầu tiên hắn cảm nhận được trái tim bệnh tật của mình tồn tại một cách mạnh mẽ đến như vậy.

Người muốn gì? Người đang kích động vì ai? Người mạnh mẽ như vậy là vì chống đỡ cho ta sao?

Đôi môi của tiểu Tứ đã tái nhợt, có lẽ do thiếu nước nên xuất hiện những đường nứt nẻ, hô hấp nặng nề.

Tiểu Tứ thấy có người đang quỳ ở cửa chính điện, đó là Dương Liêm.

Tiểu Tứ dừng bước, tâm trạng hoảng hốt, đương nhiên hắn nhận ra Dương Liêm. Đây là tâm phúc của phụ hoàng, chương quản thủ vệ cấm cung, là người phụ hoàng có thể giao phó tính mạng của mình, cũng là người đi cùng với phụ hoàng và mẫu phi đến Trầm Đô.

Tiểu Tứ như dùng hết khí lực của cả đời, bước từng bước qua đó, sau đó chậm rãi ngồi xuống trước mặt Dương Liêm, nhìn vào mắt hấn ta, thanh âm nhẹ như lông hồng, mỏng manh giống như chỉ cần một ngọn gió thổi qua là sẽ tan biến: "Dương Liêm đại nhân, sao ngài lại quỳ ở đây?"

Dương Liêm quỳ cũng đã lâu, sau khi Hoàng đế ngất xỉu, hấn liền tự giác ra trước cửa chính điện mà quỳ gối. Hấn đã phụ sự tín nhiệm của Hoàng đế, không thể bảo vệ tốt Hoàng đế, không thể bảo vệ tốt người trên đầu trái tim của nam nhân tôn quý nhất kia.

Vết thương trên thân thể thì có thể khỏi hấn, cho dù có để lại sẹo đi nữa thì cũng không cảm thấy đau đớn, nhưng vết thương lòng thì phải chữa trị thế nào đây? Không có vết thương, cũng không để lại sẹo, thế nhưng lại chẳng khác là bao, không có cách nào chữa lành.

Dương Liêm nâng mắt lên, thấy tiểu Tứ chờ đợi trong tuyệt vọng và yếu ớt. Hấn không biết phải trả lời vị Hoàng tử tôn quý này thế nào.

Tử Hoàng tử văn chất nho nhã, phong độ thanh tao. Tử Hoàng tử ôn nhu thiện lương, nhân từ rộng lượng, mặc dù sức khoẻ không tốt nhưng cũng không bao giờ giận chó đánh mèo. Có lẽ do được mẫu phi dạy bảo tốt, cho nên tác phong hành sự của hấn luôn khiến cho người ta cảm thấy thoải mái và thư thái như một xuân phong [1].

[1] Như một xuân phong (如沐春风): Được khai sáng, được cảm hóa hay nhận được điều bổ ích khi ở chung với người có đức hạnh cao thượng, có học thức cao. Hoặc là chìm đắm trong sự tốt đẹp, tâm tình vui sướng thoải mái, giống như đắm mình trong gió xuân ấm áp. (Theo bachngocsach.com)

Mặc dù trời cao tàn nhẫn với hấn nhưng hấn vẫn luôn ôn hoà với thế nhân.

Dương Liêm từ từ cúi đầu, không biết phải nói thế nào với hài tử yếu ớt này.

Tiểu Tứ nhìn vẻ mặt của Dương Liêm, như hiểu ra tất cả. Hắn chậm rãi đứng dậy, nhếch khoé miệng lên, biểu hiện quật cường, nở nụ cười có chút điên cuồng: "Người cũng giả dối, người lừa ta, các người đều là đồ dối trá... Mẫu phi, mẫu phi, người ở đâu, tại sao người vẫn chưa về..."

Tiểu Tứ không quay đầu mà tiếp tục chạy về phía trước, giống như cứ chạy như thế thì hắn sẽ gặp được mẫu phi đang trên đường về, sẽ gặp được người mà hắn quý trọng nhất đời này.

Thuở nhỏ, mẫu phi luôn lắc lắc cái trống bỏi trong tay. Đó là âm thanh êm tai nhất trong trí nhớ của hắn, trong đó còn có cả tiếng ngân nga của mẫu phi. Lớn hơn một chút, mẫu phi thêu cho hắn một chiếc khăn tay tinh xảo để lau mồ hôi, hắn luyện tiếc không nổi dưng. Mẫu phi biết được, liền ngày đêm thêu thêm nhiều cái nữa, kiểu dáng đa dạng, vô cùng xinh đẹp. Lớn hơn chút nữa, mẫu phi bắt đầu chuẩn bị y phục cho hắn, giảng giải công khóa, dạy hắn đạo lý làm người...

Hắn thích nhất là được mẫu phi ôm ấp, cảm giác như tràn ngập ánh mặt trời ôn hoà, hơn nữa còn mang theo hơi thở ấm áp tươi đẹp.

Hắn thích nhất nhưng cũng áy náy nhất là khi bản thân bị bệnh. Thích chính là vì khi đó mẫu phi sẽ kề sát bên hắn, hắn có thể ở bên cạnh mẫu phi cả ngày lẫn đêm, hưởng thụ sự chăm sóc cẩn thận ôn nhu của mẫu phi. Áy náy là vì làm cho mẫu phi lo lắng đau lòng, chỉ cần người khế nhữu mày thôi thì hắn cũng sẽ rất buồn.

Mẫu phi, mẫu phi, người ở đâu?

Tiểu Bát nghe nói Tứ ca tiến cung thì liền vui vẻ đến Kiến Chương cung để gặp Tứ ca. Mấy ngày rồi nó chưa gặp Tứ ca, hơn nữa mẫu phi cũng không ở trong cung, cho nên nó cảm thấy rất là cô đơn.

Quả nhiên từ xa nó đã thấy bóng dáng Tứ ca bước ra từ Kiến Chương cung.

"Tứ ca!" Tiểu Bát hân hoan chạy vọt đến.

Tiểu Bát đợi vòng tay ôm chặt và thanh âm hòa ái, ôn nhu của Tứ ca, nhưng rốt cuộc chẳng có gì cả.

Tứ ca như hồn bay phách lạc, lướt qua hai cánh tay đang dang rộng của nó.

Rốt cuộc tiểu Bát cũng phát hiện ra Tứ ca có gì đó không ổn. Đôi mắt sáng ngời ôn hoà trước kia nay chẳng có chút tiêu cự nào, dáng người cao ngất trước kia giờ cũng cúi gập xuống, bước chân uy nghiêm, phong thái ngời ngời trước kia giờ đây cũng trở nên tán loạn, không theo thứ tự.

Tiểu Bát có chút kinh hoảng. Đột nhiên nó xoay người kéo tay Tứ ca, ngẩng đầu hỏi: "Tứ ca! Xảy ra chuyện gì vậy? Phụ hoàng mắng huynh sao? Tứ ca! Huynh sao thế?"

Tiểu Tứ phát hiện mình không nhúc nhích mới dừng bước chân, chậm rãi xoay đầu thì nhìn thấy tiểu Bát.

"Tiểu Bát..." Tiểu Tứ lẩm bẩm, sau đó ánh mắt hẩn bỗng nhiên nổi lên ngọn lửa hi vọng. Hắn đột ngột đưa tay ra nắm lấy vai của tiểu Bát, kích động nói: "Tiểu Bát, đệ có thấy mẫu phi không? Mẫu phi đang ở đâu?"

Vai của tiểu Bát bị tiểu Tứ nắm rất đau, thế nhưng càng làm cho nó khó hiểu chính là trạng thái và câu hỏi của Tứ ca. Tiểu Bát vùng vẫy, liên tiếng nói: "Tứ ca, huynh đang nói gì thế? Mẫu phi vẫn chưa trở về, có lẽ người đang trên đường đi. Lộ trình từ Trầm Đô về thượng kinh cũng mất gần mười ngày đấy."

Ngọn lửa hi vọng trong đôi mắt của tiểu Tứ từ từ tắt ngấm, cả người giống như uế oải, cúi người sâu hơn, trong miệng lẩm bẩm nói: "Tại sao mọi người đều không thấy mẫu phi? Vì sao mẫu phi vẫn chưa trở về? Vì sao bọn họ đều lừa ta?... Mẫu phi, mẫu phi..."

Tiểu Bát cũng bị tiểu Tứ làm cho hoảng loạn. Nó vội nắm chặt lấy tay áo của tiểu Tứ, sốt sắng hỏi: "Tứ ca, huynh đang nói gì vậy? Mẫu phi thế nào? Mẫu phi trở về rồi sao?"

Tiểu Tứ đẩy tiểu Bát ra, tiếp tục chạy về phía trước. Nếu mẫu phi không ở trong cung thì cũng có thể đang ở trong thành, ra ngoài cung nhất định là có thể tìm được. Mẫu phi, xin người hãy chờ con...

Tiểu Bát bị đẩy ngã xuống đất, nó kinh hoảng nhìn bóng dáng lão đảo của Tứ ca, trong lòng đột nhiên rất sợ hãi.

Phía sau chạy tới rất nhiều cung nữ và Thái y. Một đám người lướt qua tiểu Bát, rất nhanh đuổi theo Tứ Hoàng tử. Số cung nhân còn lại thì vội vàng nâng tiểu Bát dậy, hoảng hốt hỏi: "Bát Điện hạ, người không sao chứ?"

Tiểu Bát nhìn cung nhân ở Kiến Chương cung, không rõ vì sao nhưng trong lòng nó vừa cảm thấy bất an, vừa có dự cảm sợ hãi. Đột nhiên tiểu Bát lên tiếng nói: "Ta muốn gặp phụ hoàng."

Mấy cung nhân khó xử nhìn nhau một chút rồi lên tiếng trả lời: "Bát Điện hạ, sức khoẻ của Hoàng thượng không tốt, nên Hoàng thượng không cho bất kỳ ai cầu kiến. Điện hạ, người nên về cung trước đi. Hoàng thượng đã hạ chỉ để Tứ Công chúa về Thượng Dương cung chăm sóc cho người, nên trước hết người cứ về Thượng Dương cung chờ đợi. Đến khi nào sức khoẻ của Hoàng thượng tốt hơn thì nhất định sẽ triệu kiến người."

Vị Bát Điện hạ này cũng là tổ tông. Trước kia đã là tổ tông, bây giờ lại càng là tổ tông, các cung nhân phải tốn rất nhiều công sức mới trấn an được

Bát Hoàng tử.

Bên ngoài cung.

Tiểu Tứ nhìn biến người mệnh mệnh, nhưng lại không có lấy một người là mẫu phi của hắn. Người xung quanh đều cách xa tiểu Tứ, không chỉ bởi vì nam nhân trẻ tuổi này dường như có chút không bình thường, mà còn vì trên người hắn mặc y phục hoàng tộc thêu hoa văn hình rồng bằng chỉ vàng, phía sau còn có rất nhiều cung nhân yên lặng đi theo.

Trần Hỉ tự mình cưỡi ngựa. Viện chính Thái Y viện - Hàn Thái y đã nhiều tuổi cũng dẫn được đồng đi theo phía sau. Không ai dám ngăn Tứ Điện hạ lại, bởi vì lúc này cảm xúc của Tứ Điện hạ vô cùng bất ổn, có khả năng bộc phát bất cứ lúc nào. Một khi đã bộc phát thì sẽ ảnh hưởng đến trái tim, như vậy thì sẽ rất khó khăn.

Lúc này không thể áp dụng biện pháp cứng rắn với Tứ Hoàng tử. Thái y nói trạng thái bây giờ của Tứ Hoàng tử giống như bị mất hồn vậy. Nếu cứng rắn ngăn lại, lỡ như có gì phát sinh thì khó mà nói được. Vì thế mọi người cũng chỉ có thể yên lặng đi theo sau hắn, nếu thấy có gì không ổn thì còn có thể kịp thời ứng phó.

Tiểu Tứ mờ mịt bước từng bước về phía trước, không biết đi về đâu, cũng không biết hắn định tìm người ở nơi nào. Vì sao thế giới này lại rộng lớn như thế? Vì sao thế giới này lại nhiều người đến vậy? Vì sao mẫu phi vẫn chưa trở về?

Mẫu phi, người mau về đi, cho con biết toàn bộ đều không phải là sự thật, là bọn họ đang lừa con. Tất cả chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng rồi thì mọi chuyện sẽ êm đẹp như trước, như chưa hề có biến cố xảy ra.

Tiểu Tứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, bất tri bất giác đi đến phủ đệ của mình. Biển hiệu Hữu An vương phủ to lớn treo phía trên, tiểu Tứ ngẩng đầu lên nhìn, dường như đã cách cả một đời.

Hạ nhân giữ cửa cung kính hành lễ, có người thấy không ổn nên đã đi báo với Vương phi. Cung nhân đi theo cũng tiến vào báo lại cho Vương phi đại khái tình hình.

Chỉ chốc lát sau, Vương phi bế hài tử vẫn còn trong tã lót đi ra.

Tiểu Tứ vẫn ngơ ngác đứng trước cửa phủ, hơi ngẩng đầu lên nhìn biển hiệu treo phía trên.

Vương phi Tử Nhược thấy Vương gia nhà mình cả người chật vật lại gầy yếu, không nhìn được mà vành mắt đỏ hoe. Nàng tiến lên vài bước, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, sợ kinh động đến Vương gia, cẩn thận nhẹ nhàng nói: "Vương gia, Tiểu Tranh Tử hôm nay rất ngoan, không có khóc nháo. Có điều thằng bé rất nhớ phụ thân, người nhìn con đi, con đang cười với người đó."

Tiểu Tứ lơ mơ nghe thấy tiếng ươm ươm của trẻ sơ sinh. Hắn ngây ngốc cúi đầu, thấy đứa trẻ sơ sinh được bọc trong tã lót nằm trong lòng Vương phi. Khuôn mặt nó bụ bẫm, đôi mắt to tròn, cái miệng nhỏ hồng nộn cứ mấp máy nói ê a.

Tiểu Tứ run rẩy đưa tay ra, cẩn thận sờ vào khuôn mặt non mềm đáng yêu của em bé, cảm thấy thật là mềm mại.

Cảm giác thật chân thật.

Tiểu Tứ vô cùng tuyệt vọng mà nhận ra tất cả những chuyện này đều là sự thật, không phải là mộng, cũng không phải là lừa đảo.

Phụ hoàng hần, đệ đệ hần, nhi tử của hần, tất cả đều là thật, đã đến lúc chấm dứt tự lừa mình dối người rồi.

Tiểu Tứ nâng khoé miệng lên, nụ cười càng ngày càng lớn hơn, lệ nơi khoé mắt cuối cùng cũng rơi xuống: "Haha, hahaha..."

Mọi người đều bị trạng thái bây giờ của Tứ Hoàng tử dọa cho sợ hãi. Đường như đứa bé trong lòng Vương phi cũng cảm nhận được sự bi thống và tuyệt vọng của phụ thân nên khóc ré lên.

Tiểu Tứ nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh khóc mới thôi cười điên cuồng, sau đó hần phun ra một ngụm máu, cả người ầm một tiếng ngã xuống đất.

Chương 194: Hoàng Đế (Hai)

Edit: Xuân Tu viện.

Beta: Huệ Hoàng hậu.

Cuối cùng tin tức của Trầm Đô đã truyền về thượng kinh, cũng gần như đã lan truyền khắp Đại Lương.

Trước khi Trung thừa Trầm Đô tự sát đã viết tấu chương, từng chữ đều như khóc ra máu khiến người ta không nỡ nhìn thẳng, không đành lòng nghe thấy.

Toàn bộ triều đình giống như bị hắt một chậu nước nóng mà sôi trào cả lên.

Từ xưa đến nay, nếu nói điều gì mà sĩ phu không ngừng theo đuổi thì nhất định đó chính là "khí tiết". Nghe những chuyện xưa mà đám người đó lưu truyền đến nay, đọc từng chữ viết trong sách thánh hiền, xem mấy dòng được ghi lại trên bia văn thì mọi người sẽ biết dân tộc này, quốc gia này theo đuổi thứ gì.

Hoa Thường, trước kia nàng là quý nữ thế gia, là sủng phi của Hoàng đế, nhưng không là gì trong mắt của đám sĩ phu cả. Bản thân nàng để lại ấn tượng không phải vì nàng xuất thân thế gia, cũng không phải do nàng được gả cho Hoàng đế, mà vì nàng là mẫu phi của ba vị Hoàng tử.

Trước khi xuất giá, tại gia tông phụ, nên thân phận lớn nhất của nàng là quý nữ thế gia. Sau khi xuất giá, nhà mẹ đẻ không còn là nhà của nàng nữa, xuất giá tông phụ, nên thân phận lớn nhất của nàng là phi tần của Hoàng đế. Khi sinh con rồi, phu tử tông tử, tuy trọng phu của nàng chưa qua đời, nhưng nàng đã có nhi tử, cho nên địa vị lại thay đổi thêm một lần nữa. Vì thế trong mắt mọi người, nàng đã trở thành mẫu phi của ba vị Hoàng tử.

Dù vậy, trong mắt của đám sĩ phu chính thống, Hoa Thường vẫn chỉ là một phi thiếp mà thôi. Mọi người gọi nàng là Quý phi, Kỳ Phi, Hoa Phi, nhưng cũng chỉ giới hạn như thế, nào có ai biết đến tên của nàng? Chẳng ai muốn biết cả.

Nhưng mà bây giờ, tất cả đều đã khác xưa.

Tất cả mọi người đều biết nàng tên là Hoa Thường.

Lần đầu tiên cái tên Hoa Thường này thoát khỏi thế gia, thoát khỏi hoàng tộc, đường hoàng trở thành tên của nữ nhân được mọi người tán thưởng.

Đám sĩ phu tức đến mức sùi bọt mép mà gọi tên nàng, vì nàng mà rơi lệ. Đại Tướng quân rong ruổi sa trường tưởng niệm giọng nói và dáng điệu của nàng, vì nàng mà đổ máu.

Xưa nay Đại Lương chưa từng đoàn kết đến vậy. Trước đó phái chủ hòa còn cố chấp sống chết thì giờ đây đã chuyển mình thay đổi, trở thành phái chủ chiến kiên định. Tài nghệ lật mặt này khiến người ta phải trở mắt ghen hòng.

Cái chết của Hoa Thường có rất nhiều ý nghĩa.

Một nữ nhân còn có thể kiêu ngạo mà chết, tại sao bọn họ lại sống tạm bợ như vậy?

Nói đánh giặc đã chết bao nhiêu người, nói đánh giặc tốn bao nhiêu quốc khố, nói đánh giặc dao động thế nào đến nền tảng lập quốc... Chẳng mấy người thật sự để tâm! Dù sao người chết không phải là mình, tổn ngân lượng cũng không phải là ngân lượng của mình, nền tảng lập quốc thì thấy đấy, biết đấy nhưng lại không với tới, vậy thì quan tâm làm gì cơ chứ?

Do đó dân tộc này đã kế thừa một truyền thống kỳ quái. Khi nào các tướng sĩ dũng mãnh nhất? Khi nào tiếng nói trên triều đình đồng thanh nhất trí nhất?

Không phải khi tử chiến một mất một còn, không phải khi đập nổi dìm thuyền, mà là khi mất hết thể diện.

Thể diện, đây là một thứ thần kỳ. Bao nhiêu người vì nó mà dãi nắng dầm mưa, vì nó mà vào sinh ra tử.

Hoa Thường chết khiến cho Hoàng đế, triều đình đến bá tánh, binh lính đều mất hết thể diện.

Một nữ nhân mà lại có khí tiết như vậy, một nữ nhân mà lại cương liệt như vậy, thế thì các nam nhân thống trị quốc gia này còn thể diện nào nữa?

Hoa Thường chết, đương nhiên làm người ta kính nể, làm người ta ca tụng, nhưng nhìn từ góc độ khác thì lại đánh nát thể diện của những nam nhân cao cao tại thượng kia.

Nam nhân ở thời đại này đặt nữ nhân ở địa vị thấp kém, đồng thời cũng khắc sâu tín điều [1] về việc bảo hộ nữ nhân.

[1] Tín điều: Điều đặt ra để tin theo, noi theo.

Vậy mà bây giờ lại có một nữ nhân đứng ra dùng sinh mệnh của mình đốt lên ngọn lửa để bảo hộ các nam nhân. Điều đó khiến cho bọn họ mở to mắt, khiến cho bọn họ ca tụng nữ nhân ấy, đồng thời cũng cảm nhận rõ nỗi nhục nhã này.

Nỗi nhục này cần phải dùng máu tươi mới có thể rửa sạch được. Bắc Mộng, Hồ Nhung buộc phải trả giá bằng máu.

Tất cả quân thường trú của Đại Lương đã bắt đầu xoắn ống tay áo lên, bọn họ biết sắp tới sẽ là một trận đại chiến. Hơn nữa tất cả văn thần đã bắt đầu viết bài hát ca ngợi về Hoa Thường.

Các văn nhân sĩ tử đã dùng những vần thơ câu ca đẹp để uyển chuyển nhất để tưởng niệm nữ nhân ấy. Thời khắc này đây, nàng không còn là phi tần của Hoàng đế nữa, nàng chỉ là Hoa Thường mà thôi.

Những lão thần có danh vọng của Lễ bộ đã bắt đầu chọn lựa thụy hiệu [2] cho Hoa Thường.

[2] Thụy hiệu: Danh hiệu sau khi chết đi của vua quan, phi tần, vương tử...

Hoàng đế ốm đau trên giường, rất lâu rồi chưa thượng triều. Dường như các đại thần đã bỏ qua ý kiến của Hoàng đế về chuyện của Hoa Thường. Bởi vì nàng không chỉ là phi tần của Hoàng đế, tên của nàng có ý nghĩa nhiều hơn thế.

Hơn nữa tấu chương thỉnh cầu truy phong Hoa Thường làm Hoàng hậu đã phủ kín mặt bàn Hoàng đế. Nếu một nữ nhân như thế mà không được truy phong làm Hoàng hậu, vậy thì Hoàng hậu bây giờ làm sao đủ khả năng để ngồi trên Hậu vị chứ? Chỉ vì nàng ta vào cửa trước sao?

Cho dù Vương thị và Chu thị cực kỳ ghen ghét (bực tức không phục), nhưng bọn họ cũng biết đây là xu thế tất yếu, không thể ngăn cản được. Chẳng bằng bây giờ thuận nước đẩy thuyền, biết đâu còn có được thanh danh tốt.

Chu thị thỏa hiệp không có nghĩa là Thái tử thỏa hiệp. Nếu nói điều gì làm Thái tử phải chấp nhất, thì Hoàng hậu chính là một trong số đó.

Hắn biết vị trí Hoàng hậu có ý nghĩa như thế nào với mẫu hậu, gần như là tất cả với người. Nếu bỏ đi Hậu vị và hắn, thì mẫu hậu trắng tay.

Thái tử thế đơn lực cô [3] phản đối cũng không thể làm cho triều đình chú ý. Đương nhiên thái độ của Thái tử rất quan trọng. Nhưng khi đối mặt với đám sĩ phu ngoan cố, dường như ý kiến của hắn chẳng còn quan trọng nữa.

[3] Thế đơn lực cô: Thế lực nhỏ bé, một mình chống chọi.

Nếu hỏi, nhóm người ngoan cố nhất quốc gia này là ai thì nhất định là đám sĩ phu. Bọn họ thuộc phái ngoan cố bảo thủ.

Phái bảo thủ là gì? Mọi người thường nghĩ tới việc họ khăng khăng giữ cái cũ, ngoan cố, không biết tùy cơ ứng biến, luôn cản trở những điều mới và sáng tạo. Nhưng bọn họ lại là người đại diện cho chính phái và thế lực cường đại.

Đám sĩ phu bị sự cố chấp và khí tiết bao phủ toàn thân. Cho dù đang đối mặt với Hoàng đế nhưng bọn họ cũng dám nổi giận, mắng mỏ lên án. Ngay lập tức ta đâm đầu vào cột cho người xem, nhân tiện mỉm cười dưới cửu tuyền, vang danh sử sách.

Đám sĩ phu truyền thống theo đuổi thanh danh sớm đã gạt sinh mệnh và gia tộc qua một bên, cho nên Thái tử thì có đáng gì?

Mà điều khiến đám sĩ phu hưng phấn hơn cả, chính là Hoàng đế đã thượng triều, lại còn chính thức lệnh cho Lễ bộ chuẩn bị việc truy phong. Truy phong Hoàng hậu là kết cục đã định, không thể tránh khỏi.

Về phần Thái tử có sa sút tinh thần, có phần nộ và tuyệt vọng hay không thì càng không ai quan tâm.

Trên triều, mấy lão đại thần vì lễ nghi, lễ chế và thụ hiệu mà âm ỉ đến mức long trời lở đất. Sau nhiều ngày xa xôi cách trở, cuối cùng tro cốt và di vật của Hoa Thường đã được đưa về thượng kinh.

Ngày hôm ấy, người người đứng chen nhau chật chội hai bên đường. Tất cả bọn họ đều vô cùng yên tĩnh, nhìn đoàn xe màu trắng từ từ đi ngang qua.

Cờ chiêu hồn trắng bay phất phới trong gió, dường như đang cầu nguyện cho người chết được an giấc ngàn thu.

Hoàng đế chống quải trượng đứng tại cửa cung trên tường thành, nhìn đoàn xe màu trắng đang chầm chậm đi từ đằng xa đến đây. Cả người hắt mánh dẻ như chiếc đinh ghim, tái nhợt tiêu tụy.

Trần Hỉ ở bên cạnh đỡ lấy Hoàng đế. Ông nhìn sắc mặt đau buồn của Hoàng đế rồi thở dài, nhẹ giọng an ủi: "Hoàng thượng, xin người nén bi thương."

Cho dù có thiên ngôn vạn ngữ thì cũng không thể nói thành lời. Đối mặt với tình cảnh như vậy, bất luận câu nào thì cũng đều biến thành yếu ớt, không còn sức lực.

Hoàng đế nhìn đoàn xe càng ngày càng gần, giọng nói già nua nghẹn ngào: "Thân thể tiểu Tứ thế nào rồi? Hôm nay Thường nhi đã về, nhất định nó rất muốn đến thăm nàng ấy."

Trần Hỉ lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: "Lần này Tứ Điện hạ đổ bệnh rất nghiêm trọng, suýt chút nữa đã không thể tỉnh lại. Thái y đều nói hung hiểm, bây giờ Tứ Điện hạ rất cần tĩnh dưỡng cho khỏe, không thể quá vui hay quá buồn. Nương nương trở về, đương nhiên là rất tốt. Nhưng nếu Tứ Điện hạ tới đó, chắc chắn cảm xúc sẽ bị kích động, thật sự quá nguy hiểm."

Hoàng đế im lặng gật đầu.

Nam nhân kiên cường như hãn trai qua nhiều ngày suy sụp tinh thần, cuối cùng đã dần dần trở lại bình thường. Hãn là chủ nhân của đế quốc này, dù có yêu một nữ nhân thì cũng không thể vĩnh viễn trầm luân như vậy.

Thần dân của hãn, bá tánh của hãn, quân đội của hãn đều đang chờ hiệu lệnh.

Dù hiện thực hay là hư ảo thì đều không cho phép hãn tiếp tục đau thương nữa. Hãn cần phải đứng dậy, gánh vác tất cả những chuyện này.

Hiện giờ Đại Lương giống như một nồi nước sôi trào, cần phải nhanh chóng đưa ra một con đường. Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là chiến tranh!

Thế nhưng sự phản nộ và quyết tâm giống như vậy thì Bắc Mông cũng không hề thiếu, bởi vì Đại Hãn già nua của Bắc Mông đã mất đi người thừa kế - ấu tử mà ông ta yêu thương nhất.

Biên cương lúc này, chạm vào là nổ ngay.

Hoàng đế nhắm mắt lại, cảm nhận làn gió thổi vào tóc mình, giống như đang dịu dàng vuốt ve cho tình nhân.

"Thường nhi, hoan nghênh nàng về nhà."

Tiếng nói nhẹ bẫng của Hoàng đế hoà vào trong gió, cuối cùng không còn sót lại gì nữa.

Kiến Chương cung.

Hoàng đế nhìn thị vệ trình mấy chiếc hộp lên, tay hăn run lẩy bẩy, vẫn chưa mở ra.

Phía dưới là trưởng thị vệ đang quỳ trên đất, giọng nói trầm thấp: "Đó là tro cốt và di vật của nương nương, những thứ khác đã hoá thành tro tàn trong lửa lớn, xin nể hạ nén bi thương."

Hoàng đế ngồi chờ đợi, sau đó mở miệng nói: "Trẫm biết rồi, người lui xuống đi."

Trưởng thị vệ hành lễ rồi cáo lui.

Cung điện lại trở nên trống rỗng, các cung nhân đều cố hết sức hô hấp thật nhẹ nhàng. Mấy ngày nay Hoàng đế nản lòng thoái chí, đau thương chẳng có cách nào để phát tiết, cho nên không ai muốn trở thành kẻ xui xẻo bị Hoàng đế trút giận.

Một lát sau, dường như Hoàng đế đã chuẩn bị xong tâm lý, hăn từ từ mở mấy chiếc hộp trước mắt mình ra.

Đồ vật trong hộp đều rất bình thường, là một ít trang sức.

Chỉ có vàng với độ tinh khiết cao nhất thì mới tồn tại được trong lửa lớn, nhưng bởi vì kỹ thuật ở cổ đại có hạn, cho nên đồ trang sức không có độ tinh khiết cao như vậy. Vì thế hộp trang sức đã hơi biến thành màu đen, hình dáng cũng vắn vẹo. Những phần không được làm bằng kim loại thì thê thảm đến mức không nỡ nhìn.

Có lẽ chẳng ai nhìn vào đồ trang sức như vậy mà còn thấy đẹp. Cho dù là kim quan được bảo vệ hoàn hảo nhất, thì lúc này cũng không còn đẹp để nguyên vẹn nữa.

Trong chiếc hộp đó chứa tơ vàng còn sót lại, trang sức bằng ngọc và tro tàn. Đây là vật phẩm của bộ cung trang dành cho Quý phi.

Hoàng đế khẽ vươn ngón tay ra, cẩn thận chạm vào một chút. Hắn còn nhớ rõ ngày mà Thường nhi mặc bộ y phục này. Phục sức Quý phi trang trọng uy nghiêm, nàng đứng trên bậc thang cung điện, đẹp đến mức như chẳng phải người của nhân gian.

Vậy mà giờ đây mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi.

Tựa như việc ai nấy đều cảm thấy bộ cung trang này như là đồ bỏ đi. Thường nhi đã không còn nữa, không bao giờ quay về nữa.

Hoàng đế cười khổ một tiếng, âm thanh nhỏ yếu ngăn ngủi.

Thừa nhận hiện thực đi, Trần Chương. Thường nhi của người đã chết, đừng ôm hi vọng hư ảo mà chờ đợi nàng ấy trở về nữa.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 192 - Ngoại Truyện 4 : Hoàng Đế (Ba)

Edit: Nguyệt Đức phi.

Beta: Ka Thái hậu.

Chuyện Hoa Thường hi sinh oai hùng âm ỉ là thế, chẳng qua cũng chỉ tổn hơn có một tháng thì toàn bộ đế quốc lại bắt đầu vận hành như bình thường, Hoàng đế cao cao tại thượng cũng đã bắt đầu thượng triều.

Tình huống ở biên cương một ngày thay đổi ba bận, cho nên Hoàng đế cũng không hạ lệnh cụ thể để tránh làm nhiễu loạn sự an bài của các tướng quân. Việc có thể làm ở trong kinh đó chính là không ngừng cho binh lính tới biên cương đóng quân và vận chuyển lương thảo.

Mặc dù tình hình ở biên cương mới là khẩn yếu và quan trọng nhất, nhưng triều đình cách biên cương quá xa, ngoài tầm tay với, đến nỗi không có ai dám tùy tiện lên tiếng về chiến sự ở biên cương. Chiến tranh là điều chắc chắn, cái này không cần phải nói nữa, tất cả mọi người đã ngầm nhận định rồi. Mà an bài và chiến lược cụ thể, người ở thượng kinh xa xôi, có thảo luận thì cũng vô ích, phải xem tình hình cụ thể ở biên cương rồi tùy cơ ứng biến, đây chính là khả năng mà chỉ các tướng quân mới có.

Vì thế, bây giờ trên triều đình, chuyện náo nhiệt nhất, cũng là chuyện khẩn yếu nhất, chính là hậu sự của Hoa Thường. Truy phong Hoàng hậu đương nhiên là điều không cần phải bàn cãi nữa, thế nhưng vẫn có một người phản đối. Trừ Thái tử ra thì một vài quan viên của phái thực tế cũng

có ý kiến phản đối. Nguyên nhân không phức tạp, cũng không liên quan tới Thái tử, mà là bởi vì nghi thức tang lễ dành cho Hoàng hậu quá phức tạp.

Hoàng hậu là quốc mẫu, Hoàng hậu qua đời thì cả nước phải để tang. Quan viên Tam phẩm trở lên và cáo mệnh phu nhân phải vào cung khóc trước linh cữu cả ngày lẫn đêm, việc này đúng là vô cùng mệt mỏi. Những lúc như thế này, mệt chết mấy ông già bà lão kia cũng là chuyện quá bình thường. Ngoại trừ những phụ nữ mang thai đã lớn tháng ra, thì những người khác không được phép cáo bệnh. Nếu không chính là đại bất kính, và lễ pháp tổ tông sẽ kể cặn người mọi lúc mọi nơi để dạy người cách làm người.

Hơn nữa, Hoa Thường đặc biệt ở chỗ, nàng không toàn thân. Cái gọi là xương cốt thành tro, đối với một người mà nói thì gần như là trừng phạt lớn nhất. Mặc dù Hoa Thường vẫn chưa tới mức đó, nhưng mà cũng không khác biệt là bao. Xương cốt bị thiêu chẳng còn lại bao nhiêu, còn gì có thể thảm hơn sao?

Quan viên Lễ bộ cũng đứng ra phản đối, kiểu chết của Hoa Thường thuộc về đại hung. Mặc dù phẩm chất cá nhân không cách gì bắt bẻ được, nhưng cách chết đại hung như vậy thì rất không may mắn. Dựa theo tổ chế thì đột tử cũng không được an táng vào hoàng lăng. Vậy thì có vấn đề rồi đây, Hoàng hậu nương nương không thể chôn trong hoàng lăng, người đang đùa ai vậy?

Triều đình cũng vì vậy mà âm ỉ lộn xộn thành một đoàn, thật sự trước đây chưa từng có tiền lệ như vậy. Kiểu chết đại hung như thế, tro cốt không toàn thân, bất luận là nghi thức tang lễ hay mai táng thì đều có quá nhiều vấn đề để nói. Mà phạm là liên quan tới lễ nghi, thì đều có thể tranh luận đến vài tháng, thậm chí là vài năm.

Đây là quốc gia mà lễ nghi đã ăn sâu vào tận xương cốt, người không thể nào oán trách được, đất nước này là thế. Nghi thức tang lễ và mai táng

vẫn còn chưa phân rõ trái phải ra sao, thì lại xảy ra thêm một vấn đề nữa. Thụy hiệu mà Lễ bộ trình lên, Hoàng đế đều đã bác bỏ hết. Hiện giờ Lễ bộ đã trở thành đối tượng cho mọi người chỉ trích, hơn nữa trong chính nội bộ của bọn họ cũng xảy ra tranh cãi, thật sự vô cùng rối loạn, chẳng ra thể thống gì.

Đại chính điện.

Hoàng đế ngồi trên long ỷ cao cao, các đại thần bên dưới mặc dù đã kiềm chế, nhưng cũng khó giấu được mùi thuốc súng. Đối với các sĩ phu mà nói thì lễ nghi là mệnh, tranh cãi xung đột tới mức có thể đánh nhau bất cứ lúc nào. Như vậy cũng tốt, giữa các đại thần xuất hiện ý kiến trái chiều. May mà Hoàng đế vẫn chưa lên tiếng, nếu không thì tình hình e là càng thêm nghiêm trọng rồi.

Đình trượng của Hoàng đế có thể đánh gãy sống lưng của các sĩ phu. Đại lễ nghi của Gia Tĩnh Đế thời Minh cũng như vậy, nhưng mà một khi sống lưng đã bị gãy, muốn đứng lên lại thì rất khó khăn.

Ai cũng hiểu đạo lý này, mà đương kim Hoàng thượng thì lại là người vô cùng kính trọng lễ nghi. Vì thế cho dù suy nghĩ của hần và các đại thần không giống nhau, thì hần cũng sẽ không dễ dàng hạ lệnh. Trong lòng Hoàng đế rất rõ ràng, quy mô tranh luận vấn đề này nhìn thì lớn như vậy, nhưng rốt cuộc chỉ là chuyện về nghi thức tang lễ và mai táng của Hoàng hậu được truy phong mà thôi, không liên quan đến tông pháp, cũng không liên quan đến hoàng thống (vua truyền nối nhau gọi là hoàng thống), thuộc phạm vi an toàn, cho nên Hoàng đế cũng không cần kiềm chế bản thân.

Trong lòng hần rất yêu Hoa Thường, nhưng mà loại tình yêu này sẽ không đặt lên trên tổ chế lễ nghi. Bởi vì những thứ kia, nhìn thì nhẹ như lông hồng, nhưng lại không thể tùy ý mà sửa chữa thay đổi. Đây chính là

cơ sở thống trị và tính hợp pháp trong chính trị của Hoàng đế. Lễ nghi cử để cho hạ thần tranh luận đi, điều hăn quan tâm hiện giờ chính là thụ hiệu của Hoa Thường.

Thụ hiệu của Hoàng hậu được định ra căn cứ theo thụ hiệu của Hoàng đế, mà bây giờ kim thượng vẫn còn, đương nhiên không có thụ hiệu. Vì vậy muốn truy phong thụ hiệu cho Hoa Thường thì trước tiên phải quyết định thụ hiệu của Hoàng đế.

Lễ bộ trình lên mấy chữ: Duệ, Khang, Cảnh, Trang, Tuyên. Ở thời đại này, các văn thần rất chú trọng thể diện, các chữ đưa ra mặc dù đều mang ngụ ý rất tốt nhưng vẫn chưa quyết định được cái nào. Hoàng đế vẫn còn sống, bây giờ chọn thụ hiệu, nếu chọn cái quá tốt, thì khó tránh khỏi bị người khác lên án. Vì thế cho dù đương kim Hoàng thượng là mình quân có tấm lòng khoan dung rộng lượng, thì cũng không thể chọn những chữ tốt như Văn, Võ, Nhân.

Trong lòng Hoàng đế nhất định rất bất mãn, nhưng mà chuyện liên quan tới thụ hiệu của hăn thì bản thân hăn cũng khó phát biểu ý kiến. Nếu không sử dụng chắc chắn sẽ rất vui lòng mà ghi chép lại điều đó trong sử sách, cho nên cuối cùng Hoàng đế đành bất đắc dĩ chọn chữ "Cảnh".

Sau đó Lễ bộ cũng chính thức trình lên thụ hiệu được nghĩ ra một cách cẩn thận dành cho Hoa Thường: Hiếu Liệt Mẫn Ôn Trinh Triết Duệ Túc Tương Thiên Hựu Thánh Cảnh Hoàng hậu. Hoàng đế nhìn thấy liền đề bút bác bỏ ngay, cho nên Lễ bộ lại trình lên thụ hiệu cho Hoa Thường một lần nữa: Thành Liệt Hiếu Túc Minh Đức Hoảng Nhân Thuận Thiên Khải Thánh Cảnh Hoàng hậu. Hoàng đế vẫn bác bỏ như trước, cứ mãi như vậy, Lễ bộ sắp phát điên lên rồi.

Quan viên Lễ bộ biết Hoàng thượng đối với Quý phi nương nương đã qua đời tình cảm sâu đậm, cho nên toàn tâm toàn lực muốn dành những thứ tốt nhất cho Quý phi. Hiện tại quy chế tang lễ và mai táng đã ồn ào như

vậy, mặc dù Hoàng đế không lên tiếng, nhưng trong lòng thì cực kỳ bất mãn. Vì thế về phương diện thụ hiệu, đương nhiên Hoàng đế muốn chọn cho Quý phi nương nương danh xưng tốt nhất. Nhưng mà cũng đừng xét nét, kén cá chọn canh như vậy chứ! Đây đều là những chữ tốt nhất rồi, còn muốn gì nữa.

Quan viên Lễ bộ cũng không phải là kẻ ngốc, thấy rõ Hoàng đế đang bất mãn, cho nên lại trình lên mấy thụ hiệu nữa, rồi cung kính nói: "Hoàng thượng, người chọn cho Quý phi nương nương đi. Người chọn xong, chúng ta tuân theo lệnh là được."

Thụ hiệu của Hoàng hậu gần như không có kỵ húy [1] gì, các quan viên Lễ bộ cũng là thuận nước đẩy thuyền cho một cái ân tình, để Hoàng đế chọn thụ hiệu mà hân thích là xong.

[1] Kỵ húy (忌諱): tên người chết gọi là húy. Kỵ húy là những chữ không kỵ tránh đặt cho tên của người chết.

Vì vậy, ba ngày sau, Hoàng đế đưa ra thụ hiệu mà mình chọn cho Hoa Thường, Lễ bộ thấy xong liền muốn nổi điên, chính là: Nguyên Liệt Hiếu Từ Trinh Triết Nhân Huy Thành Thiên Dục Thánh Chí Đức Cảnh Hoàng hậu. Toàn bộ triều đình đều rúng động. Trước thì nghi thức tang lễ và mai táng bị quăng ra sau đầu, còn giờ thì là thụ hiệu cho Quý phi nương nương. Các đại thần sắp chuẩn bị vén ống tay áo lên để tâm sự với Hoàng đế rồi.

Xem thụ hiệu này, đầu tiên "Cảnh Hoàng hậu" thì không có vấn đề gì. Chữ "Cảnh" đi theo Hoàng đế, chữ "Liệt" cũng ổn, các chữ này nhất định phải có. Nhưng ngoại trừ hai chữ này ra, thì các chữ còn lại gần như đều có vấn đề!

Truyền thống thụ hiệu của Hoàng hậu Đại Lương có 12 chữ, chính là trừ những chữ đi theo phu quân ra, thì còn 12 chữ nữa. Mà duy nhất chỉ có

nguyên phối Hoàng hậu của Hoàng đế khai quốc thì mới có 14 chữ. Hay nói cách khác, vốn ban đầu quy định là 14 chữ, nhưng mà hậu nhân vì muốn bày tỏ lòng tôn kính, nên đã tự động giảm thụy hiệu của mình xuống còn 12 chữ.

Thế nhưng bây giờ nhìn đi, thụy hiệu mà Hoàng đế chọn vừa khéo là 14 chữ, vậy người có ý gì? Hơn nữa đi đâu còn là chữ "Nguyên" là thế nào? Xem đại thần chúng ta bị mù sao? Hoàng đế, người tùy hứng như vậy, là phụ hoàng và mẫu hậu người dạy dỗ như thế sao? Tổ tông người dạy dỗ như thế sao?

Toàn bộ triều đình bắt đầu lâm vào bầu không khí kỳ lạ. Các đại thần đương nhiên là muốn nói có sách, mách có chứng để phản đối Hoàng đế, nhưng là chỉ mới nảy ra ý định thôi, chứ chưa có cách gì để lên tiếng. Số chữ trong thụy hiệu của Hoàng hậu đã tăng thêm rồi, vậy sau này thụy hiệu của Hoàng đế có muốn tăng thêm không? Hàm nghĩa ẩn bên trong đó, thật sự là do mấy chữ trong thụy hiệu của Hoàng hậu có vấn đề sao? Rồi cuộc Hoàng đế có ý gì?

Trong đại chính điện, quan viên Lễ bộ nháy mắt lẫn nhau, nhưng rốt cuộc không ai dám đứng ra sờ mông cọp. Lúc này, có một người đứng ra khiến mọi người kinh ngạc, chính là Hoa Tường.

"Kỳ Quý phi được truy phong Hoàng hậu là nhờ ân điển của Hoàng thượng, nhờ tổ tông phù hộ, nhưng mà gia pháp tổ tông đều có quy tắc luật lệ. Kỳ Quý phi có tài đức gì mà khiến cho Hoàng thượng phá lệ như vậy? Xin bệ hạ tuân theo tổ chế, tuân theo lệ cũ, tuân theo quy định mà tiến hành."

Ai mà nói lời này thì cũng sẽ chọc giận Hoàng đế, duy chỉ có Hoa Tường là ngoại lệ. Ai bảo ông ấy là phụ thân của Kỳ Quý phi cơ chứ? Sắc mặt Hoàng đế âm trầm, không nói gì.

Hoa Thường tiếp tục nói: "Trong thụ hiệu còn có nhiều chỗ chưa ổn. Chữ "Nguyên" lại vượt quy chế, xin Hoàng thượng xem xét lại."

Lễ bộ Thượng thư là một lão già sắp về hưu, thấy Hoa Thường đã nói như vậy, bản thân mình là Lễ bộ Thượng thư nên không thể đẩy trách nhiệm cho người khác, cũng không quản cái gì mà người khôn giữ mình nữa, trực tiếp bước ra khỏi hàng, lên tiếng nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, thần thấy Hoa đại nhân nói có lý. Xin Hoàng thượng suy xét lại."

Thấy có người dẫn đầu, thì liền có thêm nhiều đại thần đứng ra hòa theo tán thành. Mọi người không phải có ý kiến với Hoa Thường, mà là có ý kiến với thụ hiệu này.

Thụ hiệu 14 chữ gần như là trực tiếp mạo phạm, bởi vì không những tương đương với Cao tổ Hoàng hậu, mà sử dụng chữ "Nguyên" thì còn là trực tiếp đánh vào mặt của Vương Hoàng hậu hiện tại. Không có chỗ nào hợp với lễ chế cả, cho nên các đại thần chỉ có thể phản đối, nhất định phải phản đối.

Có vài lời nếu nói ra thì không được hay cho lắm. Nếu Hoa Thường dùng thụ hiệu 14 chữ, vậy lúc đương kim Vương Hoàng hậu hoẵng rồi, thì sẽ dùng bao nhiêu chữ trong thụ hiệu đây?

Hoa Thường hi sinh oanh oanh liệt liệt, nếu dùng thụ hiệu 14 chữ, miễn cưỡng thì cũng có thể xem như là ổn. Nhưng Vương Hoàng hậu có tài đức gì mà dùng thụ hiệu 14 chữ? Nhưng nếu như dùng thụ hiệu 12 chữ, há chẳng phải Hoàng hậu truy phong đề lên đầu Hoàng hậu nguyên phối sao? Lễ pháp này phải kiến giải thế nào?

Nếu nói thụ hiệu 14 chữ vẫn còn chưa rõ ràng, thì chữ "Nguyên" này đã thể hiện rõ tâm tư của Hoàng đế. Quả thực hãn đã xem Hoa Thường là nguyên phối, hoặc là nói trong lòng Hoàng đế vô cùng hi vọng Hoa Thường là nguyên phối của hãn.

Các đại thần trong triều đình lại một lần nữa cảm nhận được địa vị của vị nường nường này trong lòng Hoàng đế.

Mà lúc này Thái tử với thân thể bệnh tật vẫn còn đứng trong triều, sắc mặt đều đã cứng đờ, ngay cả khí lực để phản bác cũng không có. Hoặc là, hẳn cũng biết, ý kiến của mình đã không còn quan trọng nữa. Phụ hoàng làm như vậy thì có nghĩa là nhất định đã suy xét đến hẳn, cân nhắc đến kết quả, nhưng lại không cố kỵ gì cả. Hơn nữa, điểm chú ý của hẳn không giống như các đại thần. Ngoại trừ chữ "Nguyên" ra, thì hẳn còn tập trung vào hai chữ "Dục Thánh", đây là có ý gì? Là muốn cướp công lao dục thánh của mẫu hậu, hay là muốn dao động trữ vị đây?

Sắc mặt Thái tử tái nhợt, nhưng lại không có nổi một chút ý chí phản kháng nào. Hẳn cảm thấy hết sức mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi. Sự mệt mỏi trong lòng khiến hẳn nản lòng thoái chí.

Hoàng đế lãnh đạm nhìn quần thần đang loạn thành một đoàn, mở miệng nói: "Cứ quyết định như vậy, Lễ bộ tiến hành đi."

Bỗng nhiên cả triều đình đều trở nên yên tĩnh. Các thần tử dè dặt nhìn dáng vẻ gầy gò đến mức không ra hình dạng của Hoàng đế, trong lòng hiểu rõ đây chính là quyết tâm của Hoàng đế. Các lão thần tông thất đều thở dài. Lúc trước Hoàng đế không phát biểu ý kiến không phải vì hẳn không có ý kiến, chẳng qua là cho các đại thần mặt mũi mà thôi. Xem ra, nghi thức tang lễ và mai táng cũng không cần phải tranh cãi nữa. Hoàng đế sẽ dành những lễ nghi long trọng nhất để hạ táng vị Hoàng hậu nường nường này vào hoàng lăng, hơn nữa tuyệt đối sẽ đoạt đi vị trí vốn có của Vương Hoàng hậu.

Chương 196: Tiểu Tử (Ba)

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Hữu An Vương phủ.

"Tứ ca." Tứ Công chúa Trần Viện ngồi bên mép giường, nhìn dáng vẻ tiêu tụy của ca ca, đôi mắt vốn đã sưng đỏ lại một lần nữa không kiềm được nước mắt, không biết nên nói gì cho phải.

Tứ Hoàng tử càng lúc càng gầy yếu, sắc mặt từ ôn nhuận trắng nõn biến thành ốm yếu tái nhợt. Hắn nghe thấy giọng nói quen thuộc, liền chậm rãi mở mắt ra nhìn khuôn mặt thân quen bên mép giường. Tứ Hoàng tử khó khăn hé môi, nụ cười càng thêm thâm lương: "Tứ muội, muội tới rồi."

Tứ Công chúa vẫn còn mặc tang phục trên người. Trong mắt Tứ Hoàng tử, một thân áo tang trắng như vậy thật là chói mắt.

"Mẫu phi đã được hạ táng rồi sao? Ta không thể nhìn mặt người lần cuối, cũng không thể đưa tiễn người. Ta không phải là một nhi tử ngoan, càng không xứng làm một nhi tử ngoan." Tứ Hoàng tử hơi quay đầu, biểu tình thống khổ và mất mát.

Tứ Công chúa đã lệ rơi đầy mặt, khóc thút thít: "Tứ ca... Huynh phải nhanh chóng hồi phục tinh thần, đừng sa sút như vậy nữa. Huynh phải uống thuốc đầy đủ, nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng ưu sầu quá mức. Nếu không mẫu hậu sẽ lo lắng, sẽ không thể thanh thản mà ra đi."

Tứ Hoàng tử nhẹ nhàng rũ mi mắt xuống, ngữ khí không biết là trào phúng hay thống khổ nữa: "Mẫu hậu? Đúng vậy, phụ hoàng đã truy phong mẫu phi thành Hoàng hậu, cho nên người đưa tiễn mẫu hậu không phải là ta, mà là Thái tử mới đúng! Đích Trưởng tử, Thái tử sẽ chiếm vị trí này cả đời. Nhưng mà, cũng chính là vì chiếm được vị trí này, cho nên hắn có được tất cả. Mặc kệ có phải là thứ ta muốn hay không, thì hắn đều có thể dễ dàng đạt được..."

Bàn tay Tứ Hoàng tử khẽ run lên, nhưng bởi vì thân thể suy yếu, cho nên dù có phần nộ thì cũng vô lực vô ích. Sắc mặt Tứ Hoàng tử lộ ra vài

phần đỏ bưng, thanh âm chất chứa sự căm phẫn: "Những đồ vật mà ta trân quý, đều bị hắt vứt đi như giầy rách. Mẫu phi, mẫu phi, vì không thấy ta đưa tiễn, cho nên mới ra đi trong bất an như thế."

Tứ Công chúa không biết nên an ủi khuyên nhủ ca ca thế nào, chỉ có thể yên lặng rơi lệ mà thôi.

Hoa Thường được truy phong thành Hoàng hậu, sau khi truy điệu bảy bảy bốn mươi chín ngày thì được hạ táng. Đương nhiên là an táng ở Hoàng lăng, chôn bên cạnh Hoàng đế.

Vị trí đó vốn thuộc về Vương Hoàng hậu, sau khi bị Hoa Thường chiếm đi, Vương Hoàng hậu phải làm sao thì Hoàng đế không biểu thị ý tứ gì. Vì thế Lễ bộ đã nghĩ ra một phương án, chọn cho Vương Hoàng hậu một vị trí mới bên ngoài mộ thất của Hoàng đế, Hoàng đế đã ân chuẩn.

Vương Hoàng hậu cáo ốm, hơn nữa e là thật sự bị bệnh.

Vốn là Hoàng hậu của kim thượng, nàng tự thấy mình đã tận tâm tận lực, khoan dung độ lượng, hiền lương thực đức, vậy mà lại rơi vào kết cục như thế này, sao mà không rét lạnh tâm can được đây? Hơn nữa, điều bi kịch nhất chính là, nàng căn bản không có cách nào phản kháng lại vận mệnh bi thảm như vậy.

Hắn là phu, cũng là quân.

Sau khi Hoa Thường được truy phong thành Hoàng hậu, hiển nhiên nghi thức tang chế và an táng sẽ hoàn toàn khác với Quý phi, long trọng đầy đủ, khắp cả nước đều cùng nhau tưởng niệm. Tứ Hoàng tử là trưởng tử của Hoa Thường, cũng vì vậy mà mất đi một vài thứ.

Hoa Thường thành Hoàng hậu, cho nên trưởng tử của nàng là Đại Hoàng tử, đích tử của nàng là Thái tử.

Tứ Hoàng tử với thân thể bệnh tật cũng muốn tranh giành sao, căn bản là không với tới. Cho dù Hoàng đế yêu quý hãn như sinh mạng của mình thì cũng không có cách nào đáp ứng được. Bởi vì nguyện vọng này của hãn đã vượt qua khuôn phép của tổ chế và tông pháp, cho nên hiện tại Tứ Hoàng tử bị phản, tâm như tro tàn cũng là điều dễ hiểu.

Vì thế Hoàng đế đã cho Tứ Công chúa xuất cung thăm hãn, hi vọng có thể tháo gỡ được khúc mắc trong lòng hãn.

Sau khi Tứ Công chúa trưởng thành thì thật sự rất giống Hoa Thường. Nếu không phải là người quen thì chuyện nhận nhầm mẹ con các nàng là điều hết sức bình thường. Thế nhưng, đối với tiểu Tứ mà nói, giữa các nàng có điểm khác biệt rất lớn. Cho dù ý thức không tỉnh táo, thần hồn tán loạn đi nữa, thì hãn vẫn có thể phân biệt được rõ ràng giữa hai người.

Hãn không dựa vào dung mạo hay vẻ bề ngoài để phân biệt mẫu thân và muội muội. Điểm khác biệt lớn nhất giữa người với người chính là khí chất, là trong mỗi một nụ cười, một nét cau mày đều lộ ra cử chỉ và thần thái riêng biệt.

Tứ Công chúa nghe những lời bất kính của ca ca thì không nói gì. Nàng hiểu rất rõ vị ca ca này của mình. Mặc dù thoát nhìn là một người ôn nhu đến mức không nổi nóng với ai, thế nhưng thật ra thì nội tâm luôn tính toán trước mọi chuyện. Chuyện nào đã quyết định thì tuyệt đối không thay đổi.

Tục ngữ nói, huynh trưởng như cha. Đệ muội bọn họ ở Thượng Dương cung chịu ảnh hưởng của Tứ ca e là còn nhiều hơn phụ hoàng và mẫu phi nữa. Hoàng đế thì hằng ngày bận trăm công ngàn việc. Tuy Hoàng đế đối xử với hài tử của mình rất tốt, nhưng hãn có gần hai mươi hài tử, sao có thể san sẻ đều sự yêu thương và dạy dỗ cho mỗi người được đây? Mà mẫu phi dù sao cũng là nữ nhân, bẩm sinh đã ở vị trí bất lợi, cho dù có dạy dỗ đến mức hiểu lễ nghi đạo lý thì cũng rất khó được chấp nhận.

Ngược lại, nàng được Tứ ca dạy dỗ, cho nên tính tình cũng rất giống với Tứ ca, đều là dáng vẻ ôn hòa nhu thuận bên ngoài, nhưng nội tâm thì kiên định quật cường, là người khi đã quyết định chuyện gì thì tuyệt đối không bao giờ thay đổi. Nàng hiểu cảm nhận của Tứ ca, cho nên không có cách gì để mở miệng khuyên can.

Tứ Hoàng tử ngẩng đầu nhìn muội muội đang trầm mặc ngồi bên cạnh, nở nụ cười chua xót: "Nguyên Liệt Hiếu Từ Trinh Triết Nhân Huy Thành Thiên Dục Thánh Chí Đức Cảnh Hoàng hậu, ai cũng đổ kị mẫu phi được phụ hoàng sủng ái đã vượt mức giới hạn, nhưng với ta mà nói, điều đó thì có đáng gì?"

[1] (元烈孝慈贞哲仁徽成天育圣至德景皇后): Vị Hoàng hậu suốt đời cương trực, hiếu thuận, nhân từ, kiên trinh, trí tuệ, nhân ái, giáo dưỡng và nhân cách đến mức đại đức như thánh được mọi người tôn kính và ngưỡng mộ.

Trong lòng tiểu Tứ, hoặc cũng có thể nói, trong lòng những hài tử của Hoa Thường, mẫu phi bọn họ không phải Nguyên cũng chẳng phải Liệt. Đối với bọn họ, mẫu phi vẫn luôn là một nữ nhân ôn nhu khoan dung rộng lượng. Mặc dù không giống với "Truyền kỳ" như bây giờ, nhưng là một người thật chân chính, một người mẫu thân có thể bầu bạn bên cạnh bọn họ, yêu thương, quan tâm, che chở cho bọn họ.

Tứ Công chúa vẫn yên lặng rơi lệ. Nàng là một nữ hài vô cùng thông minh, biết tình thần ca ca đang sa sút, hiện tại thấy cảm xúc của Tứ ca đã ổn định, mới mở miệng nói: "Sau khi mẫu hậu ra đi, muội đã dọn đến Thượng Dương cung chăm sóc cho Bát đệ. Bát đệ đã hoàn toàn suy sụp. Đệ ấy còn nhỏ, tuy hiếu chuyện nhưng tâm trí còn chưa vững vàng, là độ tuổi dễ bị thương tổn nhất. So với tình huống của Tứ ca thì đệ ấy còn sa sút hơn rất nhiều."

Tứ Hoàng tử nở nụ cười thê lương. Nếu là trước kia, nhất định hắn sẽ chăm sóc Bát đệ thật tốt, sủng ái nó, khuyên nhủ an ủi nó, giúp nó bước ra khỏi vực sâu này. Nhưng bây giờ bản thân hắn còn như vậy, sao có thể đi khuyên giải người khác đây?

Cùng một loại thống khổ nảy sinh trong lòng bọn họ, không thể nào khép lại được.

Hoặc là thật sự nữ hài trưởng thành sớm, so với sự suy sụp của ca ca và đệ đệ, thì Tứ Công chúa đã sớm tiếp nhận sự thật rồi. Vì thế khi xưng hô nàng đều dùng "Mẫu hậu", mà không phải là trốn tránh hiện thực, vẫn gọi là "Mẫu phi" như ca ca.

"Sau khi an táng mẫu hậu, Bát đệ trở nên trầm mặc hơn rất nhiều. Đệ ấy không hề gào khóc, cũng không hề cuồng loạn, nhưng đôi mắt hồn nhiên ngây thơ trước kia thì không còn nữa. Lúc đưa tang, muội thấy rõ đệ ấy dùng ánh mắt cừu hận mà nhìn Thái tử. Muội biết, thậm chí muội phải đứng ra dẫn dắt, nếu không đẩy những cảm xúc tiêu cực này ra khỏi Bát đệ thì đệ ấy sẽ không thể nào tỉnh lại được, càng không thể tiếp tục trưởng thành. Muội không thể trơ mắt nhìn đệ ấy suy sụp và sa sút như vậy."

"Mẫu hậu đi rồi, muội là trưởng tử của đệ ấy. Trưởng tử như mẹ, muội không chỉ muốn chăm sóc cho đệ ấy, mà còn phải bảo vệ tâm trí của đệ ấy. Nhưng năng lực của muội có hạn, việc muội có thể làm thật sự là quá ít. Tứ ca, mẫu hậu không còn nữa, quan hệ giữa Bát đệ và Thái tử đã đến tình trạng này, đệ ấy cần sự bảo hộ của Tứ ca, chỉ có huynh mới có thể bảo vệ cho đệ ấy."

Nơi khóe mắt Tứ Hoàng tử chảy xuống một giọt lệ, hắn hiểu ý của muội muội.

Một người khi có chấp niệm thì sẽ dùng hết sức lực mà tiến về phía trước. Chấp niệm hiện tại của Bát đệ chính là chiến đấu một sống một còn

với Thái tử, không chết thì không ngừng lại, còn chấp niệm của hắn là bảo hộ cho Bát đệ.

Hắn chưa từng xem thường muội muội của hắn. Mẫu phi sinh hạ nữ nhi có dung mạo giống người như vậy, sao có thể chỉ là sợi tơ hồng dựa vào người khác mà sinh tồn được chứ? Sau khi mẫu phi tạ thế, trong ba huynh đệ, đều là nàng bảo hộ, là nàng dẫn đường cho bọn họ.

Sau khi chịu cú đả kích lớn, nếu một người không chịu năm gai nếm mật để quyến thổ trùng lai [2], vậy thì đồng nghĩa với cam tâm tình nguyện buông xuôi, làm một con người tầm thường.

[2] Quyến thổ trùng lai (卷土重來): quay trở lại một cách mạnh mẽ và lợi hại hơn.

Nếu không nhờ những lời này của Tứ muội, nếu không nhờ những chuyện mà Tứ muội đã làm vì bọn hắn, chỉ sợ hắn cũng khó mà lấy lại dũng khí, phấn chấn tinh thần nhanh như vậy.

Đúng vậy, hắn còn rất nhiều việc phải làm, còn rất nhiều người quan trọng cần phải bảo hộ, còn có cừu hận không thể bộc phát ra bên ngoài.

Thái tử ca ca, đừng trách ta, muốn trách thì chỉ có thể trách tạo hóa trêu ngươi mà thôi.

Ai cho người hạnh phúc, có được tất cả, còn ta thì phải mất đi thứ ta muốn bảo hộ nhất chứ?

Không cần lý do gì cả, người đã trở thành mục tiêu cừu hận của ta

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 193 - Ngoại Truyện 5 : Lâm Nghi Công Chúa (Một)

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái Phi.

Tứ Công chúa Trần Viện đặt bút lông trong tay xuống, nhìn bản kinh Phật mà chính tay nàng vừa mới chép trên nền giấy Tuyên Thành, hơi ngây người. Thị nữ đứng một bên dâng khăn ướt lên, Trần Viện lấy lại tinh thần, nhận lấy chiếc khăn tỉ mỉ lau tay.

Ngón tay tinh tế thon dài, móng tay mượt mà trơn bóng, luôn thu hút ánh mắt của người nhìn. Nhưng mà, càng làm cho người ta chú ý, chính là vẻ mỹ mạo kinh người của vị Công chúa điện hạ tôn quý này. Vô cùng giống với dung mạo của Nguyên Liệt Hoàng hậu đã qua đời, được xưng là đệ nhất mỹ nhân Tứ Công chúa Trần Viện, là nữ nhi được Hoàng đế sủng ái nhất trong hoàng cung.

Tứ Công chúa ngẩng đầu lên nhìn cảnh hoàng hôn bên ngoài, nhẹ giọng nói: "Thời gian trôi qua thật nhanh. Bốn cung vốn tưởng rằng sẽ rất lâu, không nghĩ tới, mới chớp mắt một cái mà đã trôi qua một năm rồi."

Thị nữ đứng bên cạnh nhẹ giọng trả lời: "Ba ngày nữa chính là ngày giỗ của tiên Hoàng hậu, Công chúa thành tâm sao chép kinh Phật như thế, nường nường trên trời nhất định sẽ nhìn thấy."

Biểu tình của Tứ Công chúa vô cùng lãnh đạm: "Nhìn thấy? Đó chẳng qua chỉ là những lời viễn vông tầm thường để lừa mình dối người, tự an ủi bản thân mà thôi."

Thị nữ không dám lên tiếng nữa. Một năm nay, uy thế của Công chúa càng lúc càng dâng cao. Tuy dung mạo cực kỳ giống với Nguyên Liệt Hoàng hậu đã qua đời, nhưng tính tình thì lại hoàn toàn khác biệt. So với Nguyên Liệt Hoàng hậu nhân từ ung dung, thì Tứ Công chúa lại lạnh lùng và nghiêm khắc hơn rất nhiều.

Có điều, chuyện này cũng rất bình thường. Tứ Công chúa là Đích Công chúa duy nhất của Hoàng thượng, cho nên thân phận tôn quý vô cùng. So với lúc Nguyên Liệt Hoàng hậu là phi tần khi còn sống, tất nhiên uy thế liền khác trước rồi.

Cung nhân bên ngoài nhẹ nhàng tiến vào, nhún người hành lễ: "Bẩm Công chúa, Hoàng thượng tuyên triệu."

Tứ Công chúa hơi nhú mào, ẩn trong biểu tình rõ ràng là sự không kiên nhẫn, ngữ khí lạnh nhạt nói: "Bổn cung biết rồi, chắc phụ hoàng lại muốn đàm đạo chút chuyện ngày thường. Bãi giá."

"Vâng, Công chúa."

Nhìn Tứ Công chúa xoay người làm làn váy dài xòe ra, tung bay nhẹ nhàng trong gió, vẻ mặt của cung nhân mới đến vừa ngưỡng mộ vừa sùng bái, lẩm bẩm nói: "Không hổ danh là Tứ Công chúa điện hạ, rất có khí thế."

Cung nhân đứng một bên thoáng nhìn qua nhắc nhở, nghiêm túc nói: "Học quy củ cho tốt, Công chúa Điện hạ không phải là người mà người có thể nghị luận."

Kiến Chương cung.

Hoàng đế sủng ái Tứ Công chúa có lẽ đã đến mức cực hạn, so với phần lớn các Hoàng tử khác thì cảm giác tồn tại của nàng còn nhiều hơn bọn họ.

"Viện nhi, vài ngày nữa là ngày giỗ của mẫu hậu con, mặc dù bây giờ không nên nói chuyện này, nhưng mà trầm nghĩ, nhất định mẫu hậu con sẽ không để ý. Con cũng không còn nhỏ nữa, cân nhắc một chút về chuyện chung thân đại sự đi, được không?"

Sự tận tình khuyên bảo của Hoàng đế không làm cho Tứ Công chúa thấy cảm kích: "Nhị tỷ, Tam tỷ còn chưa gả đi, nữ nhi vội vàng làm gì? Phụ hoàng bận trăm công ngàn việc mỗi ngày, không cần nhọc lòng vì nữ nhi."

Hoàng đế thở dài, sao có thể không lo lắng đây? Nếu là những nữ nhi khác thì thôi, nhưng Viện nhi là hài tử của Thường nhi. Hơn nữa, khi con bé trưởng thành còn giống Thường nhi như vậy, giống đến mức như đúc cùng một khuôn, chỉ cần hăn không thay lòng đổi dạ, thì hăn không thể không lo lắng cho Viện nhi.

Huống chi, đứa nhỏ này không còn mẫu thân. Nếu mẫu thân nó vẫn còn sống, có lẽ những chuyện như tuyển chọn phò mã thì cũng không đến lượt hăn phải bận tâm.

Vương Hoàng hậu cáo ốm một năm, ru rú trong tấm điện, từ một người đang sống sờ sờ khỏe mạnh trở thành một con ma ốm yếu. Ngay cả Thái tử cũng rất ít khi thấy nàng ta, huống chi là những Hoàng tử, Công chúa khác? Vì vậy, chuyện lựa chọn phò mã cho Công chúa thì không thể trông cậy vào Hoàng hậu được rồi.

Có điều, cho dù Hoàng hậu khỏe mạnh, có thể trông cậy vào, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc đó thì Hoàng đế cũng không yên tâm. Hơn nữa, trong một năm này, Tứ Công chúa đã thay đổi rất nhiều. Từ một vị Công chúa ngây thơ lương thiện, không hiểu thế sự, bây giờ trở thành một vị Điện hạ lạnh lùng thâm trầm, kiên cường bất khuất. Hoàng đế đều nhìn thấy hết nhưng lại hoàn toàn không giúp được gì.

Thật ra Hoàng đế cũng biết, nữ nhi mà hãn yêu quý nhất này đang ép buộc mình phải trưởng thành.

Tiểu Bát năm nay vừa tròn mười bốn tuổi, sau khi trải qua sự thống khổ khi mất đi mẫu thân thì tính tình đã biến đổi rất nhiều. Tiểu Bát trở nên lầm lì nóng nảy, ít khi vui vẻ, mà Tứ Công chúa phải chăm sóc tiểu Bát, cho nên nàng không thể không trở nên kiên cường sắc bén, sẵn sàng nghênh chiến phản công. Như vậy mới có thể bảo vệ tốt đệ đệ mà nàng thương yêu.

Hoàng đế nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nữ nhi, bất đắc dĩ nói: "Nếu con chưa nghĩ đến, cũng không có ý kiến, vậy thì phụ hoàng sẽ làm chủ cho con, chờ khi tuyển được người ưng ý rồi thì trăm sẽ cho con xem mặt."

Tứ Công chúa rũ mi mắt xuống, hờ hững nói: "Sắp đến ngày giỗ của mẫu hậu rồi, huống chi còn phải giữ đạo hiếu ba năm, hà tất gì phụ hoàng phải sốt ruột chọn phò mã cho nữ nhi như vậy? Sao nào, thấy nữ nhi ở lại hoàng cung nên chướng mắt sao? Muốn đuổi nữ nhi ra ngoài chứ gì?"

Ai mà nghe những lời này thì đều cảm thấy chói tai, có phải không? Hoàng đế thở dài, mở miệng nói: "Con biết rõ là phụ hoàng không có ý này, cũng không nên nói những lời để thử lòng phụ hoàng như vậy. Việ nhi, con còn nhỏ, không cần nguy trang bản thân đến mức mạnh mẽ như thế đâu, phụ hoàng là người mà con có thể dựa vào."

Vẻ mặt Hoàng đế già nua, ánh mắt ôn nhu, giọng nói nhẹ nhàng từ tốn: "Mẫu hậu con qua đời, các con đều ở dưới đôi cánh của phụ hoàng. Tiểu Tứ, con, tiểu Bát và tiểu Thập đều như vậy, phụ hoàng sẽ gánh luôn phần của mẫu hậu con để bảo hộ các con."

Vì thế, con không cần phải gán gai nhọn lên người để bảo vệ bản thân, học cách nương tựa vào phụ hoàng đi.

Hoàng đế nở nụ cười chân thành rồi thay đổi ngữ khí, nhẹ nhàng nói: "Tuy con muốn giữ đạo hiếu ba năm, nhưng vẫn phải định người trước. Nếu không vị hôn phu tốt bị người khác chọn mất thì biết làm thế nào? Mẫu hậu con ở trên trời, nhất định cũng lo lắng về chuyện hôn nhân đại sự của con."

Tứ Công chúa cúi đầu xuống, vẻ mặt vẫn không thay đổi, mím môi khẽ nói: "Nữ nhi đã biết."

Nàng biết phụ hoàng quan tâm nàng, yêu thương nàng, so với những tỷ muội khác thì nàng nhận được quá nhiều. Nhưng sự thống khổ khi mất đi mẫu phi vẫn mãi dày vò nàng, khiến cho nàng thấy không có cảm giác an toàn.

Hơn nữa, trong một năm này, quan hệ giữa Tam Công chúa và nàng đã chuyển biến xấu kịch liệt. Nguyên nhân cũng không phức tạp, Hoa Thường được truy phong thành Hoàng hậu, mà Hoàng hậu qua đời thì tất cả con cái đều phải giữ đạo hiếu ba năm.

Hoa Chi Công chúa mười tám tuổi, Tam Công chúa mười bảy tuổi đều bị lỡ dở. Năm nay, Hoa Chi Công chúa đã mười chín, Tam Công chúa thì cũng mười tám, nhưng phụ hoàng lại không hề quan tâm. Ngược lại, phụ hoàng ngày ngày đều lo lắng cho nàng, sao có thể không khiến cho người khác đổ kỵ đây?

Hoa Chi Công chúa thì còn tốt, tính tình ôn nhu kiên định, hòa ái dễ gần, cho dù số mệnh thăng trầm, nhưng Hoa Chi Công chúa cũng chưa từng một lời oán trời trách đất. Còn Tam Công chúa thì kém xa nhiều lắm, thái độ vô cùng lãnh đạm, lúc gặp mặt, nàng ta không hờ lạnh đã là rất tốt rồi.

Không phải là Hoàng đế không biết những phong ba sóng gió giữa các nữ nhi, chỉ là hắn không nhìn được mà lo lắng cho Việnnhi mà thôi, vì đây

là hài tử mà Thường nhi lưu lại... Còn nhóm tỷ muội Hoa Chi, tốt xấu gì thì còn có Thục phi quan tâm, không phải sao?

Nhìn khuôn mặt ôn nhu, biểu tình quật cường của nữ nhi, Hoàng đế khẽ cười. Thường nhi, nàng có thấy không, ta đang rất nỗ lực để bảo hộ hài tử của chúng ta, hi vọng bọn chúng có thể sống hạnh phúc, khỏe mạnh trưởng thành.

Thời gian không ngừng trôi đi, bất cứ điều gì cũng sẽ không ngừng lại, rồi sẽ có một ngày mọi người quên đi Nguyên Liệt Hoàng hậu, quên đi lịch sử. Nhưng mà chúng ta, ta và bọn nhỏ sẽ mãi mãi nhớ nàng. Hi vọng một ngày nào đó trong tương lai, thời điểm mà ta nhớ tới nàng một lần nữa, ta không còn thống khổ đến tan nát cõi lòng nữa, mà là mỉm cười hoài niệm.

Tứ Công chúa đứng dậy, mím môi nói: "Nếu không còn chuyện gì nữa, thì nữ nhi xin cáo lui trước."

Xoay người nửa chừng, Tứ Công chúa do dự một chút, rồi lên tiếng nói: "Chiến sự nơi biên cương oanh oanh liệt liệt, phụ hoàng đã dốc hết sức lực, hao tổn tinh thần, cho nên người phải chú ý nghỉ ngơi, bảo trọng thân thể."

Nói xong nàng liền bước nhanh ra ngoài.

Hoàng đế ngậy người một lúc, nhìn cảnh tượng nữ nhi vội vội vàng vàng giống như chạy trốn chết, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười vui vẻ. Nữ nhi có mối cừu hận sâu sắc với Bắc Mông và Hồ Nhung, nay có thể nói ra những lời khuyên nhủ an ủi như vậy, e là cũng chẳng dễ dàng gì. Có điều, tình hình nơi biên cương quả thật là không lạc quan chút nào. Hoàng đế chậm rãi thu lại ý cười, mở sổ con trong tay ra, vùng mi tâm lại hiện lên vết hằn sâu.

Tình hình chiến đấu nơi biên cương càng ngày càng thâm trọng. Chiến khu chủ chốt vẫn tập trung ở Bắc Mông như trước. Sau khi Đại Hãn Bắc

Mông mất đi người kế vị thì hăn gần như trở nên điên cuồng, dốc hết toàn lực triển khai cuộc chiến tranh sinh tử, vừa đánh vừa thủ với Đại Lương.

Cách đánh tốc chiến tốc thắng, chiến lược của Đại Lương không bằng Bắc Mông. Đại Lương chuyên về đánh lâu dài, dùng thời gian và lương thảo, dùng sự bền bỉ để đánh bại quân địch. Nhưng mà bởi vì cái chết của Hoa Thường, cho nên toàn bộ nhiệt huyết của cả đế quốc đều dâng trào. Nếu lúc này mà vẫn giữ cách chiến đấu kéo dài như trước, chỉ chú trọng chiến thuật, e là sẽ vô cùng đả kích đến sĩ khí. Vì thế phải chiến đấu với Bắc Mông vốn chiếm ưu thế về cách đánh này cũng là điều vạn bất đắc dĩ.

Dưới tình huống như vậy, chỉ đối phó với một mình đối thủ mạnh như Bắc Mông đã là chuyện vô cùng khó giải quyết rồi, còn về Hồ Nhung thì đành bất lực. Vì vậy, Đại Lương và Hồ Nhung trên cơ bản quyết định duy trì trạng thái mười năm trước, giằng co trường kỳ, có thể xung đột quy mô nhỏ, nhưng không nổ ra chiến tranh quy mô lớn.

Tuy Hoàng đế khá hài lòng về tình huống hiện tại, nhưng cuộc chiến tranh với Bắc Mông đã làm Đại Lương thương vong nặng nề. Còn phía Hồ Nhung, hăn cũng không thể không suy xét đến việc bọn họ đột kích bất ngờ hoặc tấn công thần tốc, cho nên phải kiểm soát binh lực.

Nhưng loại tình huống này sẽ không kéo dài. Kỵ binh Bắc Mông không phải là vô hạn, mà Hồ Nhung cũng không có khả năng cứ mãi trầm mặc như vậy.

Hoàng đế day day trán, thở dài.

Chiến tranh là một cái máy xay thịt, rất là đáng sợ, là con quái vật có thể nuốt chửng con người. Tuy Đại Lương muốn tập trung binh lực để đánh tốc chiến tốc thắng với Bắc Mông, nhưng mà phải điều một phần binh lực để kiềm chế Hồ Nhung. Ý nghĩ như vậy thì căn bản chỉ có thể nghĩ trong

đầu, không thể nào thành hiện thực được. Có rất nhiều chiến thuật, thế nhưng để áp dụng trong thực tiễn, thì còn rất nhiều điểm hạn chế.

Chiến tranh trong thời đại này, chủ yếu là kiên quyết liều mạng, không dâng hiến tính mạng là điều không thể nào. Loại thương vong bi thảm này, bất luận là Đại Lương hay Bắc Mông thì đều khó tiếp nhận. Nhưng mà, nếu đem ra so sánh, thì Đại Lương khó tiếp nhận hơn, bởi vì đế quốc nông nghiệp này quá khồng lồ, cũng quá ôn hòa.

Một năm, chỉ mới một năm mà thôi.

Bắc Mông là dân tộc du mục cường hãn. Nếu dốc toàn quốc lực cho chiến tranh, có đánh liên tục mười năm thì cũng không có gì kỳ quái, hai mươi năm cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ được. Còn về Đại Lương, một trận chiến tranh tàn khốc kéo dài đến bốn mươi, năm mươi năm thì cũng không thành vấn đề.

Hán Vũ Đế tại vị năm mươi bốn năm, trong đó có đến bốn mươi lăm năm là đánh giặc. Hơn nữa phần lớn đều là chiến thắng, quốc lực chính là người Hán, không tranh thắng bại nhất thời, chỉ dùng quốc lực cũng có thể làm chết người rồi.

Nhưng hiện giờ Đại Lương lại đang dùng sở đoản của mình để đối đầu với sở trường của Bắc Mông, đương nhiên phải chịu khổ không ít. Hoàng đế đặt số con trong tay xuống, nhúu mảy thật sâu, Hồ Nhung... Kham Bố vương...

Chương 198: Lâm Nghi Công Chúa (Hai)

Edit: Huyền Hiền viện.

Beta: Mai Thái phi.

Chính Nhị phẩm Tri sự Xu Mật viện đương triều Chu Dần hoàn toàn có đủ tư cách xưng làm lão thần. Nếu bàn đến chuyện quyền thần thì không đến lượt ông ta, nhưng nếu luận về cây to rễ sâu, thì ông ta tuyệt đối là người cầm cờ chạy trước. Chu Dần là loại người tiêu biểu cho kiểu bo bo giữ mình, hạ thấp luôn lách. Ông ta luôn nổi tiếng là người thuận theo thời thế và ba phải. Nhưng mà hiện giờ người khôn khéo như Chu Dần lại gặp nan đề lớn nhất trong đời.

Mấy ngày trước đây, Hoàng đế thăm dò tin tức về ấu tử của ông ta. Tuy chưa lộ ra điều gì nhưng ông ta hiểu rất rõ ý nghĩ của Hoàng đế. Nguyên Liệt Hoàng hậu qua đời đã hai năm, qua thêm một năm nữa thì các Hoàng tử và Công chúa cũng kết thúc việc giữ đạo hiếu. Những vị đang trong tuổi thành thân hoặc đã qua tuổi thành thân thì đều có thể tiến hành cưới hỏi. Vậy nên ấu tử Chu Minh Thế của ông ta cũng bị đưa vào danh sách ứng cử viên cho chức danh phò mã sao?

Minh Thế là ấu tử khi Chu Dần quá năm mươi tuổi mới có được, cho nên ông ta yêu thương đứa con này nhất, năm nay chỉ mới mười tám tuổi. Khi ấu tử còn nhỏ, có vị cao tăng đã nói với ông ta rằng không nên cho ấu tử thành hôn sớm, vì vậy nên Chu Dần mới chần chừ, chậm trễ cho đến hôm nay.

Nhưng mà tất cả các đại gia tộc đều giống nhau. Tuy nói rằng không nên thành hôn sớm, nhưng người được chọn để trở thành đối tượng thành thân chắc chắn đã được xét tuyển từ sớm. Ví dụ như chất nữ của thê tử Chu Dần, bởi vì phụ mẫu mất sớm mà đã ở nhà ông ta nhiều năm nay.

Giữa ấu tử và chất nữ quả thật không có hôn ước với nhau. Nhưng trước khi thê huynh (anh vợ) nhắm mắt đã phó thác đứa bé cho nhà bọn họ chăm sóc, vậy nên Minh Thế và Vi Nhi cũng được xem là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên. Người phụ thân như Chu Dần tuy không quá quan tâm đến nội trạch, nhưng ông ta biết tình cảm giữa Minh Thế và Vi Nhi cũng không tệ.

Các trưởng bối trong nhà đối với chuyện này cũng cảm thấy rất vui mừng.

Thê huynh Văn Diễn của Chu Dần có xuất thân dòng dõi thư hương, bản thân cũng vô cùng có tài, đã từng làm chức Quận thủ, có thể nói là xưng bá một phương, cũng môn đăng hộ đối với Chu thị. Vì thế cho dù gia tộc Văn thị khó khăn, muội muội hần cũng có thể gả cho Chu Dần làm thê tử.

Hiện giờ tuy gia tộc Văn thị xuống dốc, nhưng mối quan hệ giữa Chu Dần và thê huynh vẫn luôn rất tốt. Nếu nói hai người họ được xem là bạn tri kỷ thì cũng không sai. Chu Dần còn quan tâm vị chất nữ này hơn cả thê tử nữa. Huống chi ấu tử Minh Thế không phải là đích trưởng tử, cho nên hôn sự của nó cũng không cần phải quá suy tính. Tuy song thân của Vi Nhi đã qua đời, mệnh cách không tốt, nhưng phẩm hạnh, hành động cử chỉ nhiều năm nay của nàng thì bọn họ đều để ý quan sát. Vì vậy những vấn đề trên cũng không phải là chuyện to tát gì.

Cho nên tuy hai đứa nhỏ không có hôn ước, nhưng phần lớn người trong gia tộc đều tỏ ra đồng tình với việc này.

Chu Văn thị nhìn lão gia nhà mình cau mày, vẻ mặt buồn phiền, mở miệng nói: "Lão gia, ta nhìn Vi Nhi lớn lên, con bé lại là cốt nhục duy nhất mà đại ca lưu lại trên đời, đương nhiên là ta yêu mến nó. Nhưng mà hiện tại Hoàng thượng lại có ý gả Công chúa cho chúng ta, chúng ta không thể cự tuyệt được. Còn chuyện chung thân đại sự của Vi Nhi, ta sẽ bỏ thêm nhiều công sức để tìm được mối hôn sự ưng ý."

Chu Dần cau mày, không nói gì. Tuy ông là người khôn khéo, luôn bo bo giữ mình, nhưng dù sao cũng xuất thân vọng tộc, ở vị trí cao nhiều năm, cho nên tận sâu trong xương tuỷ ông luôn xem trọng uy tín phẩm hạnh con người, một lời nói là một gói vàng.

Mặc dù hai đứa nhỏ không có hôn ước, nhưng hôn sự của Vi Nhi đã bị trì hoãn đến mười sáu tuổi. Vốn dĩ phải đề cập đến chuyện này cho hai đứa, nhưng hiện giờ vì Công chúa mà gả Vi Nhi ra bên ngoài, còn có thể làm người thanh bạch được sao?

Còn bên phía của Hoàng thượng thì làm thế nào bây giờ?

Hoàng đế cũng không nói rõ ý định gả Công chúa, chỉ mập mờ đề cập đến, hỏi ấu tử nhà ông đã có hôn ước hay chưa, như thế làm sao ông có thể mở miệng cự tuyệt đây?

Huống chi, chuyện tốt như vậy người khác tưởng tượng cũng không có, vậy mà lại có người muốn từ chối ư? Đặc biệt hấn lại là con cáo già tinh ranh gian xảo.

Chu Dần thở ra một hơi thật dài.

Nhưng mà, rất nhanh sau đó, Chu Dần không cần vì hôn sự của bọn nhỏ nhà mình mà phiền não nữa, bởi vì đã xảy ra một sự kiện lớn hơn cả chuyện này.

Hồ Nhung trình quốc thư, hi vọng hai nước kết thúc chiến tranh, cùng nhau chung sống hòa bình. Đại vương Kham Bố của Hồ Nhung hi vọng cầu thân với một vị Công chúa, lấy lễ nghĩa của văn bồi đích thân đến thượng kinh để triều kiến Hoàng đế bệ hạ của Đại Lương.

Hơn nữa người ta cũng "biện hộ" về sự kiện Trầm Đô hai năm về trước, giải thích rằng lúc đó bọn họ bị người Bắc Mông "bắt ép" phải xuất binh. Người Hồ Nhung bọn họ thế yếu, thật sự không dám phản kháng lại, vì thế bọn họ "bị bắt" xuất binh. Và lại lúc ở Trầm Đô, sau khi không còn bị người Bắc Mông khống chế nữa thì bọn họ đã rời đi rất nhanh, cũng không cướp bóc dân chúng như Bắc Mông, như thế còn chưa đủ chứng minh sự trong sạch của bọn họ sao?

Đại Lương chấp nhận lời giải thích đó. Có những lúc, người ta không cần biết sự thật, chỉ cần một bậc thang để đi xuống mà thôi.

Mà trong quốc thư của Hồ Nhung, từng câu từng chữ đều rất chân thành tha thiết, hơn nữa cũng hạ mình rất thấp. Nhìn từ góc độ khác mà nói, thì đây cũng coi như là hạ thấp mình xưng thần với Đại Lương.

Đánh giặc vì cái gì? Chẳng lẽ là vì nguyên nhân đất đai cỗi cằn và khí hậu khắc nghiệt của Hồ Nhung hay sao? Chắc chắn là không phải.

Kết quả tốt nhất của một cuộc chiến tranh cũng chỉ là khiến cho đối phương xưng thần, hàng năm tiến cống mà thôi. Hơn nữa có nhiều lúc kết quả cũng không được như thế, nhiều lắm thì cũng chỉ đổi lại được chút bồi thường, không phải sao?

Triều đình loạn thành một đoàn, tất cả mọi người đều tranh luận nên trả lời vị Kham Bố vương của Hồ Nhung này thế nào.

Nhưng mà dường như không ai có ý phản đối về bức quốc thư kia. Suy cho cùng thì còn có điều kiện nào tốt hơn điều kiện này hay sao? Vấn đề được mọi người tranh luận cũng chỉ là vị "Công chúa" được chọn sẽ là ai.

Công chúa ở đây là nữ tử tôn thất, quý nữ thế gia vọng tộc hay là một nữ tử bất kỳ nào đó?

Tất cả mọi người đều hi vọng sẽ sớm nhanh chóng chọn được người, sau đó trả lời cho đối phương, thông báo cho Kham Bố vương đến thượng kinh. Đến lúc đó thì có thể xác nhận được đối phương có bao nhiêu thành ý.

Chỉ cần hãn nguyên ý đích thân đến thượng kinh, như vậy thì tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết rồi. Nếu đổi vị trí, cho dù trong bất cứ

tình huống nào, thì Hoàng đế bệ hạ của chúng ta cũng sẽ không đến Hồ Nhung.

Mà thời khắc này, tại hậu cung, gió thổi lồng lộng, mây đen che kín.

Tổ Chi Công chúa đã xuất giá nhiều năm, nhưng mà gần đây theo phu quân quay về thượng kinh, được Hoàng đế triệu tiến cung ở trong thời gian ngắn. Lúc này, các vị Công chúa tụ họp lại bên nhau, xem ra cũng rất khó có được dịp đầy đủ như thế này.

Năm nay Hoa Chi Công chúa đã hai mươi tuổi, càng ngày càng trở nên xinh đẹp. Tuy khuôn mặt hao hao giống Thục phi, nhưng tính tình của nàng thì lại rất nhu hòa dịu dàng, giọng nói hòa nhã nhẹ nhàng: "Khó có dịp Đại tỷ được tiến cung, cuối cùng tỷ muội chúng ta cũng có thể cùng nhau trò chuyện rồi."

"Đúng vậy, đã lâu không được gặp các vị tỷ muội." Tổ Chi Công chúa tươi cười thoải mái.

Sắc mặt Tam Công chúa lạnh lùng. Nàng nhìn vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái, tràn đầy hạnh phúc của Tổ Chi Công chúa thì cảm thấy vô cùng chói mắt, liền mở miệng nói với vẻ châm chọc: "Đại tỷ cười rất hạnh phúc thư thái. Mà cũng phải, lần này Hồ Nhung hòa thân cũng không liên quan gì đến Đại tỷ, cho nên tất nhiên tâm trạng tỷ thoải mái, chúng ta không thể nào bằng."

Sắc mặt Tổ Chi Công chúa cứng đờ, đây là muốn làm cho nàng trở thành kẻ thù của tất cả các Công chúa ư? Trong số các Công chúa có mặt ở đây thì cũng chỉ có một mình nàng là người đã xuất giá.

Hoa Chi hơi nhú mào, trách mắng nói: "Tam muội, sao có thể nói chuyện với Đại tỷ như vậy?"

Tam Công chúa hừ lạnh một tiếng, vùng mi tâm hiện lên vài phần lệ khí: "Ta nói không đúng sao? Công chúa vừa đến tuổi cũng không ít, hiện giờ có ai mà trong lòng không lo sợ đâu chứ? Cũng chỉ có Đại tỷ là có tâm trạng tổ chức tiệc trà, để bọn muội muội nói cười nịnh nọt giải buồn cho tỷ."

Tố Chi quả thật rất xấu hổ, nhưng vì tính tình của nàng luôn ôn hoà, cho nên nàng không biết phản bác lại muội muội như thế nào.

Hoa Chi biết mình không quản được vị muội muội này, vì thế cũng cảm thấy xấu hổ theo.

Tứ Công chúa ngồi bên cạnh Tố Chi Công chúa, nhẹ nhàng rót một ly trà đầy, lạnh nhạt nói: "Tam tỷ vượt quá quy củ rồi."

Ánh mắt Tam Công chúa giống như dao nhọn bắn lên trên người Tứ Công chúa, sau đó nàng cười nhạt một tiếng, mở miệng nói: "Cũng đúng, Tứ muội cũng không có gì phải lo lắng, nghe nói phụ hoàng đã bắt đầu vì muội mà tuyển chọn phò mã, mệnh thật là tốt."

Ánh mắt Tứ Công chúa trầm xuống, cũng không tiếp tục tranh cãi với Tam Công chúa nữa.

Hiện giờ Tam Công chúa thấy ai thì đâm chột người đó, cũng không có gì kỳ quái. Thật ra những Công chúa vừa độ tuổi cũng chỉ có ba người là: Hoa Chi Công chúa, Tam Công chúa và Tứ Công chúa.

Chắc chắn Tứ Công chúa là người được loại trừ đầu tiên. Ai đi hoà thân cũng được, nhưng Tứ Công chúa thì không thể.

Mà so sánh giữa Hoa Chi Công chúa với Tam Công chúa, thì người được chọn đi hoà thân, khả năng cao là Tam Công chúa.

Một mặt là vì Hoa Chi Công chúa được sủng ái, Hoàng đế và Thục phi chắc chắn sẽ không bỏ được. Mặt khác, thân thể Hoa Chi Công chúa không tốt, chọn người đi hòa thân tất nhiên là phải chọn người khoẻ mạnh rồi.

Vì vậy, bây giờ Tam Công chúa cuồng nộ như thế thì cũng không khó lý giải. Hi vọng hiện giờ của nàng chính là chọn một nữ tử trong tôn thất hoặc quý nữ nào đó phong làm Công chúa.

Có ai mà nguyện ý hòa thân gả đi xa đâu? Khí hậu Hồ Nhung không phải là chuyện đùa, lỡ như chết ở nơi xa lạ thì làm sao bây giờ?

Các tiểu Công chúa nhìn thấy các vị tỷ tỷ giao phong cũng không dám nhiều lời. Mẫu phi của những vị tiểu Công chúa này đều có địa vị không mấy vinh hiển, cho nên vinh sủng cũng có hạn.

Tổ Chi Công chúa là trưởng tỷ, tất nhiên địa vị khác biệt. Mẫu phi của Hoa Chi và Tam Công chúa là một trong Tứ phi, cho nên địa vị các nàng tôn quý. Tứ Công chúa thì càng không cần phải nói. Nàng là Công chúa của Nguyên Liệt Hoàng hậu, ngay cả Thái tử cũng phải tránh đi mũi nhọn này.

Vì thế, cuộc tụ họp của các Công chúa cứ như vậy mà tan rã trong bầu không khí chẳng vui vẻ gì.

Tứ Công chúa trầm mặc bước ra khỏi cung điện, ngồi trên kiệu, ánh mắt lãnh đạm, mở miệng nói: "Bãi giá Kiến Chương cung."

Các cung nhân sửng sốt trong chốc lát, thấp giọng nhận lệnh.

Tứ Công chúa ngồi trên kiệu nhớ lại những lời ngày hôm qua Tứ ca đã nói với nàng.

Phụ hoàng đã vì nàng mà nhìn trúng ấu tử Chu Minh Thế của Chính Nhị phẩm Tri sự Xu Mật viện Chu Dân. Chu thị thì không cần phải nói, là danh gia vọng tộc có căn cơ gốc rễ, lại còn luôn nội liễm giữ mình, gia thế

như vậy là rất ổn. Hơn nữa, Chu Minh Thế cũng tài hoa hơn người, phẩm hạnh tốt đẹp, là nhân vật vang danh khắp thượng kinh. Vì thế phụ hoàng nhìn trúng hẳn thì cũng không có gì là kỳ quái.

Gia thế như vậy, phẩm hạnh như vậy, nếu không phải phụ hoàng thật sự yêu thương nàng, thì cũng sẽ không vì nàng mà lo nghĩ, suy xét như thế. Suy cho cùng, gả Công chúa là hoạt động mang lại lợi ích nhất. Tổ Chi Công chúa được gả cho một võ tướng. Mấy năm nay biên quan vẫn luôn không được an bình. Chiến tranh cứ đánh hết năm này qua năm khác, làm sao không vỗ về an định quân đội võ tướng được đây?

Lúc trước, Hoa Chi Công chúa cũng nhờ Thục phi liều mạng phản đối mới không bị chỉ hôn cho võ tướng. Tuy vậy, thực đáng tiếc cho những nỗ lực của Thục phi cuối cùng cũng chảy về biển đông.

Tứ Công chúa khẽ cười khổ, Tứ ca và Chu Minh Thế có cũng chút giao tình. Mấy ngày trước, Chu Minh Thế đến tìm Tứ ca, thành khẩn kể cho Tứ ca nghe tình huống hiện tại của bản thân.

Chính xác, người này là một quân tử.

Vì không có hôn ước ràng buộc, nên hẳn không tiếc chộc giận Hoàng đế và Hoàng tử, hi sinh tiền đồ tương lai của bản thân mình để giữ trọn lời hứa.

Có lẽ đây là ý trời.

Kiến Chương cung.

Hoàng đế nhìn nữ nhi đứng trước mặt mình, giống như lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Hoa Thường.

"Con nói cái gì?" Thanh âm già nua nghẹn ngào mang theo ản ản, phần nộ và tuyệt vọng.

Tứ Công chúa ngẩng đầu, đôi mắt kia rất giống Hoa Thường. Nàng nhìn thẳng vào phụ hoàng của mình, vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói kiên định: "Phụ hoàng, nữ nhi nguyện ý gả cho Hồ Nhung."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 194 - Ngoại Truyện 6 : Lâm Nghi Công Chúa (Ba)

Edit: Mai Thái phi.

Beta: Tiên Thái Phi.

Kiến Chương cung.

Bản thân Hoàng đế cũng không nghĩ đến việc có một ngày hắn sẽ tự tay đánh vào khuôn mặt giống Thường nhi như đúc.

Tiếng chát thanh thúy vang vọng trong điện, trên mặt Tứ Công chúa hiện rõ dấu vết màu hồng, nhưng Tứ Công chúa lại rất bình tĩnh, giống như không cảm giác được đau đớn. Nàng vẫn đứng thẳng tắp, giọng nói bình tĩnh: "Phụ hoàng, thật xin lỗi người. Con biết, lời con nói khiến người đau lòng, nhưng con thật sự nghiêm túc khi nói những lời này."

"Con đã suy nghĩ và cân nhắc cẩn thận, không phải là con nhất thời xúc động hay bị nóng đầu, hiện tại con rất bình tĩnh. Phụ hoàng, xin hãy cho con đi hòa thân Hồ Nhung."

Hoàng đế nhìn nữ nhi trước mắt, cũng dần dần bình tĩnh lại, nhưng khi Trần Hỉ nhìn qua, tay Hoàng đế đặt trên đầu gối vẫn còn run run.

Hoàng đế dường như đang cố gắng dụ giọng xuống, khuôn mặt già nua càng thêm mỗi mệt: "Viện nhi, quả thật việc hòa thân với Hồ Nhung là kết cục đã định, nhưng có muốn gả Công chúa thật sự hay không thì vẫn chưa quyết định. Nhưng mà, trăm đã nghĩ đến phương án, trong nữ tử tôn

thất chọn ra một người phong làm Công chúa, như vậy là đủ rồi. Không cần con hoặc là các tỷ muội của con phải hi sinh, con hiểu không?"

Khuôn mặt Tứ Công chúa bình tĩnh, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, mở miệng nói: "Bắt đầu từ ngày nghe tin mẫu phi qua đời, cuộc sống của con đã hoàn toàn thay đổi. Phụ hoàng, con và người không giống nhau. Trong thế giới của người có quá nhiều thứ, có quá nhiều gông xiềng và gánh nặng, người phải chịu trách nhiệm về rất nhiều việc. Mà con, thế giới của con rất nhỏ, vô cùng nhỏ. Người mở ra bầu trời cho con, chính là mẫu phi."

"Thù hận của người và thù hận của con hoàn toàn khác nhau."

"Phụ hoàng, con chỉ là một Công chúa mà thôi. Bất luận là với ai, thì con cũng không phải là người không thể thiếu trong cuộc đời họ. Con cũng không có tầm ảnh hưởng lớn, việc mà con có thể làm được thật sự quá ít, ít đến mức khiến con cảm thấy bất lực."

"Người có biết, con có bao nhiêu tự trách bản thân mình bất lực không?"

"Con chỉ có thể ở trong thâm cung chờ những tin tức linh tinh vụn vặt ở phương xa, nghe những con số thương vong thâm trọng, nhìn các nếp nhăn của phụ hoàng ngày càng khắc sâu hơn, nhìn thân thể Tứ ca từ từ gầy ốm, nhìn tác phong hành sự của Bát đệ ngày càng thêm âm ngoan."

"Con không làm được gì, thậm chí con còn không có tư cách yêu cầu người khác phải làm gì đó. Các tướng sĩ đã chôn xương nơi sa trường, vô số gia đình bởi vì trận chiến này mà mất đi phụ thân, mất đi nhi tử, mất đi trượng phu... Con căn bản không thể nào yêu cầu bọn họ làm nhiều hơn được."

Đôi môi Hoàng đế run run, nhìn Tứ Công chúa lệ rơi đầy mặt, đây là thời khắc nàng khóc chặt vật nhất trong cuộc đời mình.

Ngay cả khi Hoa Thường qua đời, thì đứa nhỏ này cũng là người kiên cường nhất. Nhưng mà, sức chịu đựng cũng có mức giới hạn, áp lực càng lâu thì khi bùng nổ sẽ càng kịch liệt hơn.

Hơn nữa, trong mấy hài tử của Hoa Thường, người giống Hoa Thường nhất chính là Viện nhi. Không chỉ giống nhau ở khuôn mặt, mà sau khi trải qua nhiều năm giáo dưỡng, thì Viện nhi cũng giống luôn cả về cốt cách lẫn phong thái của Hoa Thường.

Tứ Công chúa bình tĩnh nâng tay lên, nhẹ nhàng lau khô nước mắt, mở miệng nói: "Phụ hoàng, chúng ta không thể nào gánh đồng thời cả Bắc Mông và Hồ Nhung. Vì thế, chúng ta chỉ có thể lựa chọn thù hận với Bắc Mông mà kết duyên Tân Tấn cùng Hồ Nhung, tập trung binh lực, thậm chí yêu cầu Hồ Nhung xuất binh, xoá sạch Bắc Mông. Muốn đạt được mục tiêu như vậy, nữ nhi tôn thất hoàn toàn không đủ phân lượng. Còn chuyện sau đó, chính là con sẽ làm Đại phi của Hồ Nhung."

"Phụ hoàng, xin người đồng ý với thỉnh cầu của con, đây là lần khẩn cầu cuối cùng trong cuộc đời con với người."

Hoàng đế khiếp sợ nhìn nữ nhi của mình. Đương nhiên hắn biết Tứ Công chúa nói vẫn chưa hết ý. Dù thế nào thì hắn cũng không nghĩ tới, nữ nhi mà hắn vẫn luôn sủng ái, người mà trước giờ vẫn không biết gì về thế sự, lại có dã tâm và quyết đoán như vậy.

Hoàng đế suy sụp cúi đầu, vô lực trầm giọng nói: "Trẫm sẽ không đồng ý, đến chết cũng không đồng ý. Viện nhi, ngoan, bất luận phụ hoàng hay mẫu hậu của con, thì kỳ vọng về con chưa bao giờ là báo thù, mà là hi vọng con có thể hạnh phúc."

Tứ Công chúa nở nụ cười rất đẹp, nhẹ nhàng nói: "Phụ hoàng, tuy con thống hận khi mất đi mẫu phi, nhưng con lại không có cách gì để ngăn cản

và phủ định sự lựa chọn của mẫu phi. Giữa hạnh phúc và hy sinh, mẫu phi đã lựa chọn hy sinh. Đây là lựa chọn cao hơn hạnh phúc."

"Phụ hoàng, con cũng giống như vậy. Vì hạnh phúc của con mà người đã dẫn đo cân nhắc chọn lựa, nhưng lựa chọn của con lại cao hơn hạnh phúc. Vì thế, nếu con không thể đạt được nguyện vọng của mình, thì căn bản con sẽ không hạnh phúc."

"Phụ hoàng, lựa chọn của con chính là hạnh phúc của con."

Hoàng đế nhìn gương mặt kiên định của nữ nhi, nghe thanh âm mạnh mẽ của nữ nhi như chém đinh chặt sắt, dường như có thể thông qua nữ nhi mà nhìn thấy được nữ tử thong thả mỉm cười trong lửa đỏ của hai năm trước.

Thường nhi, con bé thật sự giống nàng như đúc, giống như đúc...

Thượng Dương cung.

Tứ Công chúa ngồi trên giường nhẹ nhàng vuốt ve xiêm y do tự tay mẫu hậu may cho nàng khi người còn sống. Hiện tại nàng mặc đã có chút chật, nhưng nàng vẫn cẩn thận bảo quản.

Xiêm y màu đỏ, khi đó nàng vẫn là người được vô vàn sủng ái. Công chúa Điện hạ ngây thơ hồn nhiên, tự do vui vẻ giống như con chim nhỏ. Chỉ là những ngày tháng tươi đẹp đó dù sao cũng đã trôi qua, Tứ Công chúa từ từ ngẩng đầu lên, bộ y phục bị nàng siết chặt trong tay.

"Trần Viện!" Thanh âm vốn lạnh lùng lại còn mang theo sự tức giận, áp lực, phẫn nộ và bi thương.

Tứ Công chúa chậm rãi quay đầu: "Tứ ca, huynh đã đến rồi."

Tứ Hoàng tử chậm rãi đi tới, từng bước chân giống như nện từng hồi vào lòng Tứ Công chúa. Thân hình hắn vẫn gầy ốm như trước, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô biên và cảm giác áp bách: "Có phải muội muốn bức điên ta hay không? Trần Viện, muội còn có trái tim hay không?"

Tứ Công chúa bình tĩnh, sắc môi nhợt nhạt, nhưng giọng nói lại linh hoạt: "Chuyện vừa mới xảy ra ở Kiến Chương cung mà Tứ ca đã biết rồi sao? Trong mắt người khác thì Kiến Chương cung giống như tường đồng vách sắt, nhưng ở trước mặt Tứ ca thì Kiến Chương cung cũng không cứng hơn giấy là bao."

Tứ Hoàng tử nhìn muội muội duy nhất của mình, trong ánh mắt tao nhã trí thức và phong tình lộ ra đau đớn: "Vì sao muốn đi hòa thân?"

Tứ Công chúa đột nhiên đứng dậy, nhìn thẳng vào ca ca của mình, kiên định và quyết tuyệt: "Bởi vì muội thấy được hi vọng."

"Sau khi mẫu phi mất đi, thế giới của chúng ta liền sa vào địa ngục, một mảnh hắc ám. Nhưng mà, hiện tại muội đã tìm thấy hi vọng, thấy được tương lai."

Tứ Hoàng tử đưa tay ra bóp chặt bả vai của Tứ Công chúa, căn răng nói: "Chúng ta có thể thắng Bắc Mông, còn Hồ Nhung, chúng ta cũng có thể! Chỉ là vấn đề thời gian thôi, muội hiểu không? Vì sao nhất định phải tự mình đi! Vì sao lại chấp nhất việc tự tay báo thù như vậy?!"

Đôi môi Tứ Hoàng tử run lên, ánh mắt sa sầm: "Muội biết không, người muội thương tổn không phải là địch nhân, mà là những người yêu thương muội."

Sau khi mất đi mẫu phi, còn phải mất thêm muội muội sao?

Muội có biết, làm một ca ca, sau khi biết được lựa chọn của muội, có bao nhiêu thống khổ hay không?

Đôi mắt quật cường của Tứ Công chúa cũng rướm lệ, nhưng nàng vẫn kiên quyết, khóe miệng xuất hiện một nụ cười mỉm: "Đương nhiên muội biết, biết chúng ta có thể thắng Bắc Mông, cũng có thể thắng Hồ Nhung. Nhưng hi vọng muội nhìn thấy, không phải là những thứ đó."

"Hi vọng của muội là có thể thắng Thái tử."

Tứ Công chúa gạt đôi tay đang giữ vai nàng của Tứ Hoàng tử xuống, cong khóe miệng lên: "Tứ ca, dù thân thể huynh mang bệnh, dù huynh gầy gò ốm yếu, nhưng muội thấy được, thấy được dã tâm của huynh, thấy được nội tâm bình tĩnh như mặt biển nhưng ẩn chứa sóng gió mãnh liệt của huynh."

"Muội tỉnh táo hơn bất kì ai trong chúng ta. Muội là người bước ra từ nỗi đau khổ khi mất đi mẫu phi trước tiên, người tỉnh ngộ trước hãn là người nhìn về phía trước đầu tiên. Người chết thì cũng đã chết rồi, dù có bi thống hay báo thù thì cũng không thể gọi mẫu phi trở về được. Dù có làm gì thì cũng chỉ là an ủi lòng mình mà thôi."

"Một khi đã như vậy, vì sao không làm gì đó hoàn hảo hơn một chút. Nếu muốn là người hạnh phúc, phương thức nhất lao vĩnh dật [1], chính là đoạt được vị trí Thái tử. Không, là ngôi vị Hoàng đế!"

[1] Nhất lao vĩnh dật: Một lần mệt mỏi để đổi lấy cả đời không lo lắng.

Đôi mắt của Tứ Công chúa ánh lên tia sáng mãnh liệt. Nàng đột nhiên xoay người, đối mặt với ca ca của mình: "Tứ ca, sau khi mẫu phi qua đời, dã tâm của huynh và tiểu Bát đều bị đánh thức, ta nhìn thấy rất rõ. Nếu hai người không có dã tâm, vậy thì ta cũng có thể vì cái gọi là hạnh phúc mà thành thân sinh con."

"Nhưng mà, hiện tại không giống như vậy, không phải sao? Tứ ca hiểu rõ Kiến Chương cũng như lòng bàn tay là vì cái gì? Quan hệ giữa Tứ ca và

các huynh đệ lớn tuổi càng ngày càng thân cận là vì cái gì? Bề ngoài Tứ ca luôn kính cẩn nghe theo Thái tử, nhưng đằng sau lại giao hảo với các quần thần của Đông cung là vì cái gì?"

"Thái tử hắn có cái gì? Ngoại trừ thân phận đích trưởng tử ra, hắn còn có gì khác nữa sao?!"

Tứ Hoàng tử nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của muội muội mình, sững sờ tại chỗ. Tất cả mọi người, tất cả mọi người, chỉ có nàng, chỉ có nàng là thấy được ngọn lửa yên tĩnh đang ẩn dấu bên trong hắn.

"Viện nhi..." Thanh âm Tứ Hoàng tử run run. Hắn lên tiếng, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Tứ Công chúa từ từ nở nụ cười, mang theo vài phần cô đơn: "Hiện giờ phụ hoàng luôn cẩn thận tỉ mỉ với chúng ta, cái gì cũng cho chúng ta cả. Nhưng mà, điều này cũng có nghĩa là, vị trí mà chúng ta muốn nhất kia, vĩnh viễn sẽ không thuộc về chúng ta."

"Đây là điểm mấu chốt của phụ hoàng, là điều mà tận sâu trong xương tuỷ, phụ hoàng vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt. Địa vị của đích trưởng tử là không thể dao động."

"Cho nên nỗ lực của Tứ ca, phấn đấu của Tứ ca, dốc sức của Tứ ca, tận tâm tận lực của Tứ ca, có khả năng đều sẽ chảy về biển đông. Đến lúc phụ hoàng băng hà, mấy huynh đệ các huynh mất đi sự che chở của phụ hoàng, vậy thì phải làm sao đây?"

"Thù hận trong lòng Thái tử không ít hơn chúng ta đâu."

"Mẫu phi đã mất. Vinh quang do người để lại không đủ để mười năm, hai mươi năm, thậm chí là ba mươi năm sau, có thể che chở cho mọi người."

"Cho nên, muội muốn trở thành một đạo gông xiềng cuối cùng, cũng là chiếc khóa bảo hộ cuối cùng cho chúng ta. Muội sẽ trở thành Đại phi của Hồ Nhung, cũng sẽ trở thành Vương Thái hậu của Hồ Nhung. Muội sẽ trở thành người mà cho dù các huynh có thất bại, thì muội vẫn có thể che chở cho các huynh!"

Ánh mắt Tứ Công chúa sáng ngời, dường như mang theo độ nóng có thể khiến người ta bỏng rát: "Đại phi của Hồ Nhung, thân phận đó không thể thêm phân lượng cho huynh, cũng không thể dao động được lựa chọn của phụ hoàng, nhưng trong tương lai lại đủ khiến cho Thái tử phải kiêng kị."

"Tứ ca, hãy tin tưởng muội, muội sẽ trở thành người tôn quý nhất Hồ Nhung, trở thành nữ nhân có quyền thế nhất."

Sắc mặt Tứ Hoàng tử tái nhợt, ngơ ngác nhìn muội muội trước mặt. Quả nhiên, cảm giác của hắn không sai. Muội muội giống mẫu phi như đúc... Muội muội vẫn luôn bảo hộ bọn họ.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 195 - Ngoại Truyện 6 : Lâm Nghi Công Chúa (Bốn)

Edit: Huyền Hiền viện.

Beta: Mai Thái phi.

Kham Bố vương dẫn theo một sứ đoàn đông đảo đi đến Đại Lương trước, theo cùng với hắn còn có thêm hai nhi tử. Con thứ tên là Phục Khiên, còn ấu tử Đô Tùng Mang Tắc năm nay vừa tròn năm tuổi.

Năm nay Phục Khiên cũng đã mười tám tuổi, trông cao lớn uy mãnh, nhưng tính tình thì lại trầm ổn và lý trí. Thân hình và tính cách có chút không tương xứng với nhau. Nhưng mà, đối với quyết định lần này của phụ vương, hắn quả thật không thể hiểu được lý do: "Phụ vương! Vì sao người lại phải xưng thần với Đại Lương? Chỉ cần chờ Bắc Mông và Đại Lương đánh nhau xong, giữa chúng ta và Đại Lương, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu."

Phục Khiên vẫn không phục lắm: "Hơn nữa, Đại Lương trả lời quốc thư cũng quá vô lễ. Những yêu cầu bọn họ đưa ra là gì? Triều cống, xuất binh, quả thật rất buồn cười."

Kham Bố vương năm nay đã ba mươi lăm, tuy khuôn mặt vẫn giữ được vẻ anh tuấn phong tình của người dị vực, nhưng vẫn có vài phần già nua. Chỉ là dù cho có trải qua bão táp phong sương thì khuôn mặt hắn vẫn kiên định, thanh âm trầm ổn: "Bắc Mông không thể thắng Đại Lương, trận chiến này ngay từ đầu đã định sẵn kết quả. Còn chúng ta, sau Bắc Mông thì chính là đến chúng ta, mà chúng ta thì cũng không thể nào thắng được."

Kham Bố vương quay đầu nhìn nhi tử xuất sắc nhất của mình rồi cười khê, giọng nói hòa hoãn hơn: "Con có biết điều gì đáng giá nhất không?"

Phục Khiên sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu không nói gì, bởi vì hẳn biết có nói thì cũng sẽ không đúng.

Kham Bố vương cười: "Không phải là những thứ kim loại cứng rắn, cũng không phải là tơ lụa, đồ sứ, hương liệu hay những vật phẩm xa xỉ. Thậm chí cũng không phải là những vùng đất phì nhiêu tươi tốt rộng lớn, thứ đáng giá nhất, chính là dân chúng."

"Con biết Đại Lương có bao nhiêu dân cư không? Là hai ngàn ba trăm vạn hộ dân. Mà dân cư của Bắc Mông thậm chí không có được số lẻ của Đại Lương, còn dân cư Hồ Nhung của chúng ta cũng chỉ có gần sáu trăm vạn hộ dân. Con có biết sự chênh lệch đó có nghĩa là gì không?"

"Đương nhiên dân chúng không thể biểu đạt được hết, nhưng dân chúng lại có thể tạo ra tất cả."

"Sau thất bại ở Trầm Đô, sau khi đã mất đi cơ hội ngàn năm có một như vậy, ta minh tư khổ tưởng [1] nhưng vẫn không thể nào tìm ra được biện pháp tốt. Vì thế, chúng ta chỉ còn cách tránh chiến tranh với Đại Lương, hóa giải cừu hận, mà hiện tại là cơ hội tốt nhất. Cuộc chiến giữa Đại Lương và Bắc Mông đang trong giai đoạn thâm trầm nhất. Đại Lương đã cảm nhận được sự mất mát đau đớn, lúc này giá trị của chúng ta là cao nhất."

[1]: Minh tư khổ tưởng (冥思苦想) = Khổ tư khổ tưởng (苦思苦想): Chuyên tâm suy nghĩ về vấn đề gì đó đau đầu khó giải quyết, hoặc không thể giải quyết nhưng vẫn cố gắng tìm cách cứu vãn.

Phục Khiên hiểu rõ những đạo lý mà phụ vương vừa nói, đôi mắt vô lực rũ xuống. Cừu hận của Đại Lương đã lan tràn, để tránh cho lửa báo thù này cháy đến người mình, thì bọn họ cũng chỉ còn cách chịu thấp làm nhỏ,

hi vọng truyền thống và kiêu ngạo của thượng quốc kia có thể "bỏ qua" cho bọn họ.

Nhưng Phục Khiên vẫn cảm thấy khó chịu, nhỏ giọng nói: "Nếu Đại Lương tùy tiện tìm một nữ nhân phong làm Công chúa rồi gả cho phụ vương thì sao? Thân phận của phụ vương tôn quý đến cực điểm, dựa vào cái gì mà phải cưới một nữ nhân không rõ là ai? Mà chúng ta lại phải có thêm một vị mẫu thân mới sao?"

Khóe miệng Kham Bố vương hơi nhếch lên, nhẹ giọng nói: "Một khắc khi đọc qua quốc thư của Đại Lương thì ta đã biết, người ta cầu thân sẽ là một vị Công chúa thật sự. Nếu không, cho dù Đại Lương có tự tin đến đâu thì cũng không dám yêu cầu chúng ta triều cống, thậm chí là xuất chinh đến Bắc Mông."

"Yêu cầu người khác thì cũng phải căn cứ vào lợi ích của người khác."

"Phục Khiên, con không hiểu, khi cưới được một vị Công chúa của Đại Lương thì có ý nghĩa như thế nào. Đừng nói là Công chúa thật sự, cho dù chỉ là một Công chúa tùy tiện được phong, thì những thứ mà nàng sở hữu mang đến cho chúng ta rất nhiều, tỷ như tài phú, tri thức, kỹ thuật, tư tưởng..."

Công chúa đơn giản cũng chỉ là một người bình thường mà thôi. Bản thân nàng cũng không đại biểu cho điều gì, nhưng nàng có thể mang đến rất nhiều thứ. Của hồi môn mà nàng mang theo mới thật sự là những đồ vật mà các phiên bang mơ ước khi yêu cầu cưới Công chúa.

Tài phú, thợ thủ công, thư tịch, hạt giống, công cụ...

"Bây giờ chúng ta thuận phục Đại Lương không phải vì chúng ta yếu đuối, chỉ là tạm thời ngủ đông mà thôi. Dưới sự dẫn dắt của ta, Hồ Nhung đã đi đến cực hạn. Còn lại thì vượt quá khả năng của ta, cho nên chúng ta cần phải tìm đến những tư tưởng mới của Đại Lương như văn hoá và kỹ

thuật. Mà muốn làm được điều đó, ngoài Công chúa ra thì không ai có thể thực hiện được."

Kham Bố vương xốc màn xe ngựa lên, nhìn ra bên ngoài, vẫn còn một lý do mà hãn không muốn nói ra. Đó chính là, nếu khai chiến với Đại Lương thì Hồ Nhung vẫn có thể giằng co với Đại Lương trong một khoảng thời gian dài. Nhưng chẳng lẽ hãn lại để lại cho người kế thừa đời sau một cục diện rối rắm như vậy sao?

Giống như phụ vương của hãn năm đó để lại cho hãn một đế quốc căn cỗi bị tàn phá nặng nề vậy.

Không, không thể.

Thượng kinh.

Sứ đoàn đông đảo của Hồ Nhung đã vào ở trong dịch quán được Hoàng đế chuẩn bị trước. Sự phồn hoa, hưng thịnh và thủ đô hòa bình làm cho người Hồ Nhung chỉ biết đến Đại Lương giàu có, mà chưa từng đến thượng kinh lần nào, thì sẽ vĩnh viễn không biết được dáng vẻ chân chính của Đại Lương.

"Phụ vương, ngày Hoàng đế Đại Lương tiếp kiến chúng ta đã được định rồi, là ba ngày sau."

Phục Khiên từ ngoài cửa bước vào, cung kính hành lễ nói.

Kham Bố vương gật gù đầu, lên tiếng nói: "Ngồi đi, ăn thử quả quýt này đi, Hồ Nhung chúng ta không có loại quả này."

Phục Khiên nhìn dáng vẻ không nóng không lạnh của phụ vương thì có chút khó chịu, nhưng mà hãn vẫn ngồi xuống. Sau đó hãn đưa quả quýt còn nguyên vỏ lên cắn một cái, đắng đến mức mặt mũi đều nhăn lại.

Kham Bố vương thấy thế không nhin được mà cười thành tiếng. Hắn cầm một quả quýt trên bàn lên, thông thả tách vỏ ra, rồi cho vào miệng nhấm nháp: "Phục Khiên, phụ vương lại chỉ cho con thêm một đạo lý, hành sự vội vàng sẽ bỏ qua rất nhiều thứ."

Phục Khiên oán hận lột vỏ quả quýt kia, mở miệng nói: "Phụ vương, con nghe được tin tức, Công chúa hòa thân lần này là Lâm Nghi Công chúa, được sắc phong lúc bọn họ trả lời quốc thư của chúng ta. Ai mà biết được đây có phải là Công chúa thật sự hay không? Con có cho gọi quan viên người Hồ Nhung đã đóng quân nhiều năm ở thượng kinh tới đây rồi, chắc là hắn biết khá rõ về tin tức này."

Tuy giữa mấy quốc gia không ngừng có chiến sự, nhưng mà thật ra ngoại giao cũng không bị trì hoãn. Đồng thời, các quan viên cũng hoàn toàn không có quyền lợi gì cụ thể, nhiều nhất cũng chỉ là để tượng trưng mà thôi.

Kham Bố vương xoa xoa tay, gật đầu nói: "Cho hắn vào đi."

"Tiểu thần Nam Nhật tham kiến Đại vương, tham kiến Vương tử Điện hạ." Một người đàn ông người Hồ Nhung đã già từ từ đi vào, quỳ xuống hành lễ.

Nam Nhật tuổi đã cao, cũng đã rời bỏ cố hương hơn ba mươi năm. Một vị lão nhân như vậy, cho dù là Kham Bố vương đi chăng nữa thì cũng phải cho ông ta lễ nghi cao nhất.

"Xin mời đứng lên nói chuyện."

Khuôn mặt với đầy những nếp nhăn của Nam Nhật lộ ra nụ cười hiền lành: "Năm ấy, khi thần rời Hồ Nhung, cũng là lúc phụ hoàng người mới vừa kế vị. Thế mà chớp mắt một cái, đã trôi qua nhiều năm như vậy."

Kham Bố vương hơi cúi đầu: "Ngài vất vả rồi."

Nam Nhật lắc lắc đầu, cười nói: "Nhất định là Đại vương và Vương tử muốn thăm dò chuyện của Lâm Nghi Công chúa có phải không? Nói thật, hoàng cung với người thường cách nhau rất xa. Huống chi, đối với bọn họ thì chúng ta còn là người ngoài nữa. Hơn nữa, đây là chuyện của hậu cung, cho nên càng thêm phong toả tin tức. Các vị Hoàng tử thì mọi người có thể quen thuộc, nhưng đối với các vị Công chúa thì vô cùng xa lạ. Tin tức mà chúng ta có thể thăm dò được thì cũng chỉ là Hoàng đế Đại Lương có bao nhiêu nữ nhi, còn cụ thể từng người một thì chúng ta không có biện pháp. Những tin tức như vậy thì cũng chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể biết được thôi. Chúng ta ở vẫn chưa xây dựng được mạng lưới tin tức vững mạnh ở thượng kinh."

Phục Khiên nhíu mày: "Cho nên cứ để mặc cho bọn họ tùy tiện phong bừa một vị Công chúa rồi gả cho phụ vương sao?"

Nam Nhật lắc đầu cười nói: "Cũng không phải. Tuy chúng ta không biết rõ về vị Lâm Nghi Công chúa này, nhưng trong tôn thất hoàng thân quốc thích thì cũng không có nữ nhi nhà nào vào cung được phong làm Công chúa hết. Nếu họ dùng một cung nữ, dựa vào thành ý hiện giờ của Hồ Nhung chúng ta và tình hình chiến đấu hiện tại của Đại Lương, thì khả năng này không cao. Cho nên vị Lâm Nghi Công chúa này rất có khả năng là một vị Công chúa thật sự, là nữ nhi thân sinh của Hoàng đế bệ hạ Đại Lương."

Kham Bố vương nhượng mày biểu hiện không ngoài dự đoán, mở miệng nói: "Còn có tình huống gì khác sao?"

Nam Nhật do dự một chút, sau đó trả lời: "Người Hồ Nhung ở thượng kinh của chúng ta, cũng có nhiều suy đoán về thân phận của vị Công chúa Điện hạ này. Nhưng không biết có bao nhiêu khả năng là sự thật...."

"Nói đi."

Nam Nhật trầm ngâm một chút, rồi mở miệng nói: "Phong hào Lâm Nghi này quả thật không bình thường chút nào. Sau khi Đại Lương trị vì, có hai thủ đô và bảy châu, một châu lại có bốn quận. Hay nói cách khác, ngoại trừ đô thành và thủ đô thứ hai của Đại Lương ra, thì đất nước này được chia làm hai mươi tám quận, trong đó có một quận tên là Lâm Ấp. Mà quận Lâm Ấp trước đây còn có tên gọi là "Lâm Nghi"."

"Ở Đại Lương, người có thể lấy tên địa danh để làm phong hào là vô cùng hiếm hoi. Cho dù có là Hoàng tử đi nữa thì cũng khó có được vinh dự đó, vì thế vị Công chúa này nhất định là vô cùng được sủng ái."

Kham Bố vương nhìn Nam Nhật cười nói: "Ngài còn chưa nói hết phải không? Vô cùng được sủng ái?"

Nam Nhật miễn cưỡng cười: "Ở quận Lâm Ấp có một phủ, tên là Tân Cấp, chính là nơi định cư của thế gia Hoa thị. Lực ảnh hưởng của thế gia Hoa thị ở quận Lâm Ấp thì không thể khinh thường, là hào môn truyền đời ở Lâm Ấp. Rất nhiều người coi Hoa thị và Tân Cấp là một, xem họ là đại biểu cho quận Lâm Ấp."

"Nguyên Liệt Hoàng hậu – chính là Kỳ Quý phi của hai năm trước, có xuất thân từ thế gia Hoa thị, chính là tông thị tông nữ [2]."

[2] Tông thị tông nữ: Người con gái của dòng chính, thân phận cao quý.

Kham Bố vương kinh ngạc: "Ý ngài nói là..."

Nam Nhật gật gật đầu: "Cho nên chúng ta suy đoán, vị được phong phong hào "Lâm Nghi" Công chúa này, rất có khả năng chính là nữ nhi duy nhất của Nguyên Liệt Hoàng hậu – Tứ Công chúa Điện hạ."

Thượng Dương cung.

Tứ Công chúa đã hoàn toàn dọn đến Thượng Dương cung. Từ sau khi Hoa Thường qua đời, nàng không rời khỏi Thượng Dương cung nửa bước. Bởi vì chỉ có ở đây thì nàng mới có thể có được một chút an bình.

Nơi này là nơi không thể thiếu của nàng trong những ngày tháng ngắn ngủi sắp tới.

"Công chúa Điện hạ, bài giảng hôm nay đến đây là được rồi." Lão sư được giao nhiệm vụ dạy nàng ngôn ngữ, truyền thống, tập tục, văn hoá, tôn giáo Hồ Nhung mở miệng cáo lui.

Tứ Công chúa cười gật gật đầu: "Ngài vất vả rồi."

"Công chúa Điện hạ, Kham Bố Đại vương Hồ Nhung và hai vị Vương tử đã đến thượng kinh... Tuy biết lời này không nên nói, nhưng vẫn xin người hãy chuẩn bị sẵn sàng. Nếu Công chúa Điện hạ đã tự mình gánh trọng trách nặng nề này lên vai, thì xin người hãy làm cho thật tốt."

Tứ Công chúa chậm rãi nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Ta biết rồi."

Chính nàng đã chủ động yêu cầu học và nghiên cứu tất cả về Hồ Nhung. Nàng không phải là người ngu xuẩn, hếch mũi lên trời. Nếu cái gì cũng không biết, cũng không hiểu mà gả đến Hồ Nhung, thì sau này dã tâm của nàng chỉ có thể giới hạn trong không gian lâu các mà thôi.

Sau khi lão sư rời đi, Tứ Công chúa đứng dậy, ánh mắt lạnh nhạt: "Giá y đã thêu xong chưa?"

Một tú nương ở bên cạnh nhỏ giọng trả lời: "Thưa Điện hạ, vẫn chưa xong."

"Gia tăng tốc độ đi."

"Vâng, Lâm Nghi Điện hạ."

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 196 - Ngoại Truyện 7 : Lâm Nghi Công Chúa (Năm)

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai Thái phi.

Đại yến của triều đình là cảnh tượng hiếm thấy. Từ trước đến nay Hoàng thượng là người cần kiệm, không thích phô trương lãng phí, cho nên cũng đã lâu rồi hãn chưa tổ chức đại yến.

Hiện tại Đại vương Hồ Nhung đích thân đến thượng kinh cầu hôn Công chúa, phần thành ý này khiến Đại Lương rất hài lòng, nên đương nhiên quy cách yến hội cũng không ngừng tăng lên.

Bất cứ ai khi đứng trước lợi ích của đế quốc thì đều phải nhượng bộ, lợi ích mà Hồ Nhung đưa ra cũng đủ rồi, vì vậy đương nhiên đế quốc cũng sẽ trả lại cho Hồ Nhung đủ lễ nghi.

Tông thân triều thần và sứ đoàn Hồ Nhung cùng ở chung một chỗ, đây là cảnh tượng khó có được. Đương nhiên Hoàng đế ngồi trên ghế chủ vị, còn Kham Bố vương Hồ Nhung thì ngồi bên dưới. Nếu trước đây thì điều này là không thể tưởng tượng được.

Lời giải thích dành cho Hồ Nhung cũng rất hợp tình hợp lý. Chúng ta sắp xếp chỗ ngồi như vậy không phải ý muốn nói Hồ Nhung cúi đầu xưng thần với Đại Lương, mà đó chỉ là để thể hiện sự cung kính của phò mã dành cho nhạc phụ của mình mà thôi.

Lí do mà Đại Lương đồng ý hôn sự này cũng có liên quan đến điều đó. Kham Bố vương từ ngang hàng biến thành vãn bối, đây sẽ trở thành một sự kiện rất có ý nghĩa về mặt chính trị.

Đây ly đối chén, đương nhiên Hồ Nhung muốn gặp người sẽ trở thành Đại phi của bọn họ - Lâm Nghi Công chúa. Nhưng Hoàng đế lại lấy tập tục trước khi thành hôn là nam nữ không được phép gặp mặt để làm lý do từ chối.

Sắc mặt Kham Bố vương thực sự không đổi, nhưng sắc mặt của Vương tử Phục Khiên lại không vui. Còn tiểu Vương tử Đô Tùng Mang Tắc thì phụ trách bán manh (đáng yêu), có tác dụng trong việc thể hiện sự hiền hoà của Kham Bố vương, khiến cho tâm lý mâu thuẫn của Đại Lương hòa hoãn lại.

"Phụ vương! Chúng ta bắt buộc phải đáp ứng những điều kiện hà khắc kia của Đại Lương sao?" Trở lại dịch quán, Vương tử Phục Khiên có chút bất an. Yến hội lần này cũng không phải tốt như vậy, nếu không cẩn thận thì ngay cả ăn cũng có thể bị sặc chết!

Những điều kiện mà Đại Lương đưa ra đối với Hồ Nhung mà nói, dường như đã tương đương với việc chạm phải điểm mấu chốt giữa hai bên. Hiệp trợ Đại Lương xuất binh Bắc Mông chỉ là việc nhỏ, điều mà Đại Lương mong muốn chính là hai nước Lương - Hồ mở cửa thông thương, dân lành chăn nuôi trồng trọt, tự do mậu dịch [1]. Nhân dân của hai nước có thể dùng văn điệp [2] để di chuyển qua lại, bảo đảm an toàn của bản thân...

[1] Mậu dịch là một từ Hán Việt, theo đó từ gốc của nó là "貿易". Mậu dịch dịch ra tiếng Việt có nghĩa là "Mua bán". Mậu dịch thường dùng để chỉ hình thức mua bán bằng cách vận chuyển hàng hóa từ nước này qua nước khác. Chữ "dịch" ở đây là xê dịch, di dời, vận chuyển. Trước đây ở

nước ta thường có hình thức mậu dịch quốc doanh, đây là hình thức buôn bán, cơ quan buôn bán do Nhà nước quản lý ở các nước xã hội chủ nghĩa.

[2] Văn điệp (文牒): văn bản có dấu ấn của Hoàng đế hoặc quan lại dùng để di chuyển giữa các vùng trong một nước hoặc giữa nước này với nước khác.

Về cơ bản dã tâm của Đại Lương đã rõ như ban ngày!

Kham Bố vương lắc lắc đầu, bình tĩnh lên tiếng: "Điều kiện mà Đại Lương đưa ra thật sự hà khắc và hướng đến mục tiêu lâu dài, nhưng đây cũng là tác phong trước sau như một của người Đại Lương, chính là đặt mình vào chỗ bất bại, nhưng không đuổi tận giết tuyệt. Điều kiện hà khắc kia đa phần là vì muốn tự bảo vệ mình hơn, cho nên không cần phải lo lắng như vậy."

"Con nên hiểu rõ, Phục Khiên, của hồi môn của Lâm Nghi Công chúa mới chính là mục tiêu của chúng ta. Đường như những thứ mà chúng ta muốn thì đều có ở trong đó. Đó là hi vọng phát triển trong tương lai của Hồ Nhung."

Phục Khiên nhú mào: "Con thừa nhận những thứ đó rất quan trọng với Hồ Nhung, thế nhưng trong của hồi môn vậy mà lại bao gồm cả một vạn quân, điều này không buồn cười sao? Chẳng lẽ chúng ta lại để cho một vạn cấm quân này thâm nhập vào địa giới Hồ Nhung, tiến vào Đô thành à?"

Sắc mặt Kham Bố vương vẫn nhàn nhạt như cũ, mở miệng nói: "Nếu ta không đoán sai, thì không thể cự tuyệt một vạn cấm quân này. Nếu là điều kiện khác thì Đại Lương có thể nhượng bộ, nhưng điều này thì tuyệt đối sẽ không."

"Tứ Công chúa là Công chúa mà Hoàng đế Đại Lương sủng ái nhất. Tuy không rõ vì sao lại để nàng đi hòa thân, nhưng đối với một người phụ thân mà nói, thì việc bảo hộ an toàn cho nữ nhi là chuyện quan trọng nhất."

Hồ Nhung xa xôi vạn dặm, không có quân đội bảo vệ nàng thì Hoàng đế Đại Lương sẽ không an tâm. Hơn nữa, nhìn từ góc độ khác thì đây cũng là một chuyện tốt. Công chúa được sung ái thì sẽ không ngừng kéo dài mối giao tình giữa hai bên, đây là loại ràng buộc vĩnh viễn không rạn nứt."

"Huống chi, cũng chỉ là một vạn cấm quân mà thôi. Phục Khiên, con nên nhìn xa một chút. Một vạn nhân mã này chỉ đủ để bảo hộ an toàn cho Công chúa. Khi bọn họ tiến vào địa phận Hồ Nhung rồi thì sẽ giống như giọt nước hoà vào biển lớn, sớm muộn gì thì chúng ta cũng sẽ nuốt chửng bọn họ."

Vẻ lo âu trên gương mặt Phục Khiên cũng không giảm bớt. Đứng trên lập trường của hần, hần không hi vọng Công chúa sẽ gả qua. Mẫu thân của hần chỉ là thiếp thất của phụ vương, địa vị thấp hèn. Còn Đại phi Bồ Xích của Hồ Nhung thì mất sớm, phía trên không có ai chèn ép, cho nên mỗi ngày trôi qua cũng không tệ lắm.

Hần là nhi tử được phụ vương coi trọng nhất, tương lai rất có khả năng sẽ kế thừa Vương vị! Nhưng hiện giờ một vị Công chúa Điện hạ gả đến, không chỉ có mẫu thân bị người quản thúc, đến cả địa vị của hần cũng có thể bị dao động.

Ngày thứ bốn mươi mà Kham Bồ vương đến thượng kinh là một ngày tốt. Ngày này sẽ diễn ra hôn nghi (nghi lễ thành hôn) giữa Kham Bồ vương và Lâm Nghi Công chúa ở thượng kinh.

Đương nhiên, đây là theo nghi thức của dân tộc Hán. Đợi đến khi về Hồ Nhung thì bọn họ sẽ cử hành nghi thức một lần nữa theo phong tục của Hồ Nhung.

Kham Bồ Vương mặc trang phục long lấy đứng trong đại chính điện, chờ thê tử của hần tiến vào.

Hoàng đế ngồi trên long ỷ cao cao, hai bên là triều thần đứng ngay ngắn. Cấm quân đông đảo phân ra làm hai hàng đứng bên ngoài điện, thảm đỏ trải dài từ cửa đại chính điện ra tới đại chính môn.

Từng tiếng hô cao vút của các tiểu thái giám nối tiếp nhau vang lên: "Lâm Nghi Công chúa giá lâm...", "Lâm Nghi Công chúa giá lâm...", "Lâm Nghi Công chúa giá lâm..."

Hạ kiệu ở đại chính môn, Lâm Nghi Công chúa chậm rãi bước vào. Giá y được phối giữa hai màu đỏ tươi và vàng sáng lộ vẻ tôn quý độc nhất vô nhị, đây là Hoàng đế đặc biệt cho phép.

Bên trái kim quan đính tua rua vàng, búi tóc Triều Thiên kẻ để lộ ra vầng trán cao cao, khiến cho dung nhan của nàng càng thêm vẻ bức người.

Vạt áo thật dài được cung nữ sửa sang lại mà nhẹ nhàng phủ trên mặt đất, chậm rãi chuyển động theo từng bước chân tiến về phía trước.

Mỗi một bước của nàng đều là tôn quý, mỗi người nàng lướt qua đều là hèn mọn.

Từng cấm quân đứng hai bên đều trầm mặc quỳ một gối xuống đất, rung lưôi mác theo nhịp. Bọn họ nhìn nàng bước đến, cũng không thể cưỡng lại mà nhìn nàng rời đi.

Đây là sự kính chào dành cho vị Công chúa Điện hạ tự nguyện hòa thân, cũng là kính chào dành cho Nguyên Liệt Hoàng hậu đã qua đời, càng là kính chào dành cho hòa bình sắp tới của hai dân tộc.

Đây là lễ nghi tối cao. Hoàng đế bệ hạ bày mưu tính kế, cũng là hướng đến nguyện vọng của dân chúng.

Kham Bố vương nhìn Lâm Nghi Công chúa càng lúc càng tiến gần lại đây. Tuy không thấy rõ dung mạo, nhưng dáng người kia, dáng vẻ kia, khí

thế kia... Kham Bố vương dần dần mở to hai mắt nhìn. Trong ấn tượng của hắn, nữ nhân có khí thế uy nghi như vậy chỉ có vị Quý phi nương nương đã đốt cung kia. Không ngờ nữ nhi của nàng cũng xuất sắc như thế.

Mà Vương tử Phục Khiên trước đó vẫn luôn trầm mặc, khi nhìn thấy cảnh tượng này thì trong lòng càng thêm áp lực.

Thời điểm Lâm Nghi Công chúa bước chân vào đại chính điện, các thần tử đều vén vạt áo lên, cung kính quỳ xuống, đầu chạm đất: "Công chúa Điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Cấm quân và cung nhân bên ngoài cũng quỳ lạy: "Công chúa Điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Tiếng hô như tiếng vọng trong rừng núi, rất lâu mà vẫn chưa tiêu tán, truyền đi rất xa, rất xa...

Bước chân của Tứ Công chúa hơi khựng lại một chút, đôi mắt bình tĩnh nhuộm màu trần thế, nhưng nàng vẫn kiên định như cũ mà bước về phía trước. Đúng vậy, chỉ có hôm nay, nàng mới có thể kiêu ngạo mà bước đi như vậy.

Khi Vương tử Phục Khiên thấy dung mạo của vị Công chúa này gần trong gang tấc thì cả người đều ngây ra, cũng bởi vì khiếp sợ mà đồng tử trong mắt mở thật lớn. Chết đi sống lại ư?

Nhưng rất nhanh hắn đã lấy lại được phản ứng. Tuy dung mạo của vị Công chúa trước mắt này có vài phần tương tự, nhưng so với vị Hoàng hậu đã đốt cung điện ở Trầm Đô kia, thì nàng vẫn còn rất non nớt. Lễ phục dày nặng trên người cũng không che giấu được hơi thở của tuổi trẻ trên người vị Công chúa này.

Phục Khiên chậm rãi cúi đầu, biểu tình hoảng hốt. Cuối cùng thì hắn cũng đã hiểu vì sao Đại Lương không đưa ra bất kì lời giải thích nào về

huyết thống của Công chúa, dù Hồ Nhung luôn nghi vấn về tính chân thật của vị Công chúa này.

Không phải vì ngạo mạn, cũng không phải vì chột dạ, mà là vì khinh thường.

Khuôn mặt giống nhau như vậy thì không cần phải giải thích thêm bất cứ điều gì nữa. Đây là Công chúa tôn quý nhất, mang theo thành ý lớn nhất của Đại Lương mà đến Hồ Nhung.

Phục Khiên nhìn vị Công chúa Điện hạ lướt qua người hăn, cũng không liếc nhìn hăn một cái. Làn gió thơm như là giấc mộng nhanh kết thúc, không để lại chút dấu vết nào, nhưng lại gieo mầm vào trong lòng hăn.

Hăn chưa bao giờ nói với bất kỳ ai, hăn bị một nữ nhân cướp mất trái tim. Người kia cao cao tại thượng, nữ nhân mà một trận lửa đã thiêu chết cả nàng và tôn nghiêm của hăn.

Hiện tại, nữ nhân kia dùng một phương thức khác mà xuất hiện trong cuộc đời hăn, lại trở thành mẫu thân của hăn.

Lâm Nghi Công chúa đi đến bên cạnh Kham Bố vương thì dừng lại.

Nàng không có cách nào lướt qua người nam nhân này, đây là tôn ti, cũng là đạo phu thê.

Lâm Nghi Công chúa chậm rãi quỳ xuống, nâng tay lên ngang trán, từ từ cúi người chạm tay xuống mặt đất lạnh băng: "Nữ nhi tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Đây cũng là lần đầu tiên các triều thần nhìn thấy vị đích Công chúa Điện hạ tôn quý - Công chúa Điện hạ có phong hào Lâm Nghi này. Cho dù hòa thân thì cả đời vẫn sẽ được hưởng đất phong quận Lâm Ấp như cũ.

Trong mắt triều thần thì hành vi này chỉ là bồi thường đối với Nguyên Liệt Hoàng hậu đã qua đời và ái nữ. Nhưng hiện tại khi nhìn thấy vị Công chúa Điện hạ tôn quý này, thì bọn họ mới hiểu được, nữ tử như thế thì không thể nào không khiến cho người ta tôn kính và yêu mến.

Xinh đẹp như vậy, phong thái như vậy.

Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc, giai nhân nan tái đắc [3].

[3] Đây là một phần trích trong bài ca Giai nhân ca (Lý Diên Niên ca) của tác giả Lý Diên Niên hay còn gọi là Lý Duyệt Niên.

Trong mắt Hoàng đế trào dâng sự hoảng hốt. Cho đến lúc này, hắn vẫn không biết bản thân mình thỏa hiệp như vậy là đúng hay sai nữa. Nhưng cho dù thế nào đi nữa thì hắn cũng không thể đổi ý: "Bình thân."

Ánh mắt Kham Bố vương không cách nào rời khỏi vị Công chúa Điện hạ này được. Luôn có người có được vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành mà người khác không thể nào sánh bằng. Còn đối với hắn, tuy xinh đẹp có thể khiến cho người ta yêu thích và chiếm hữu, nhưng lại không đủ để tạo nên sóng gió.

Thế nhưng nữ nhân có dung mạo đẹp nhất trên đời, nữ nhân khiến hắn yêu thích và muốn có được kia, thì lại chưa bao giờ thuộc về hắn.

Nữ nhân kia dùng phương thức kịch liệt nhất khiến hắn thấy động tâm, cũng dùng phương thức kịch liệt nhất khiến hắn chết tâm.

Trận lửa kia khiến hắn hoàn toàn yêu nữ nhân ấy, cũng là trận lửa kia khiến hắn hoàn toàn mất đi nữ nhân ấy.

Nhưng cuối cùng thì trời cao cũng coi như là thương xót hẳn. Mây tía mờ nhạt trên bầu trời, ánh sáng nhu hòa chiếu qua khe hở cửa sổ, nữ tử trong lòng hẳn dùng một loại phương thức khác trở về bên cạnh hẳn, chậm rãi bước về phía hẳn.

Kham Bố vương vươn bàn tay với khớp xương rõ ràng ra, nhẹ nhàng cầm lấy tay của Lâm Nghi Công chúa, giờ lành đã đến.

Giai nhân ca (Lý Diên Niên ca) - Lý Diên Niên:

佳人歌

北方有佳人，

絕世而獨立。

一顧傾人城，

再顧傾人國。

寧不知，傾城與傾國，

佳人難再得。

Giai nhân ca

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.

Dịch thơ:

"Phương bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập.

Một lần ngoảnh đầu khuynh thành, lần nữa ngoảnh đầu khuynh quốc.

Há không biết khuynh thành khuynh quốc, giai nhân như vậy khó có được sao."

Sách Hán thư, phần Lý phu nhân truyện chép rằng: Hán Vũ Đế thấy Lý Diên Niên hát bài ca này, hỏi thiên hạ lại có người đẹp như vậy sao. Lý Diên Niên đáp rằng chính là em gái của mình rồi tiến cử lên Hán Vũ Đế, được phong là phu nhân, sau trở thành Hoàng hậu. Bài ca này không rõ do Lý Diên Niên sáng tác hay là một bài dân ca do ông sưu tập. Sau Nhạc phủ thi tập xếp bài này vào Tạp ca dao từ với tên Lý Diên Niên ca 李延年歌.

Từ bài ca này mà đời sau thường dùng chữ "khuynh quốc khuynh thành" (ngiên nước nghiêng thành) để chỉ những tuyệt thế giai nhân. Bài thơ này cũng có ảnh hưởng lớn tới thơ ngũ ngôn của thi nhân về sau.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 197 - Ngoại Truyện 7 : Lâm Nghi Công Chúa (Sáu)

Edit: Lan Sung nghi.

Beta: Mai thái phi.

Nghi thức hôn lễ rất long trọng, nhưng mà lại không mừng khánh [1]. Sự cung kính và trang nghiêm quá mức khiến cho buổi lễ này trông giống như một buổi hiến tế vậy.

[1] Mừng khánh (喜慶): hoạt động thổi kèn, đánh trống, tấu nhạc trong buổi lễ nghi để thể hiện sự chúc mừng, chúc phúc.

Tuy phái thanh lưu cảm thấy bức bối chưa nói ra miệng, nhưng rõ ràng là bọn họ muốn châm chọc buổi hôn lễ này đã làm lộ rõ sự mềm yếu và bi thương của triều đình. Vị Công chúa Điện hạ tôn quý kia thật sự là đang thành hôn sao?

Sau khi kết thúc những lễ tiết phiền phức, vị Công chúa Điện hạ kia giống như một tế phẩm bị mang lên trên sân khấu mang tên "bang giao hai nước."

Đương nhiên, những người dám nói ra lời này sẽ không tránh khỏi sự nổi giận của Hoàng đế và sự công kích của triều đình, không phải thân chết tộc diệt thì cũng là xử tử cả nhà.

Giữa nước với nước, giữa người với người, bất kì thứ gì thuộc phạm vi này đều rất tàn nhẫn.

Không có đúng sai, chỉ có thắng bại.

Sau khi chấm dứt nghi thức hôn lễ, Kham Bố vương dẫn theo hai nữ tử lên đường trở về Hồ Nhung. Còn sứ đoàn Hồ Nhung tất nhiên phải ở lại, đợi Công chúa Điện hạ đi cùng.

Lâm Nghi Công chúa yêu cầu chọn ra một ngày tốt nữa để sau khi Kham Bố vương trở về Hồ Nhung thì chính thức biên tái viễn gả (lấy chồng nơi ngoài biên cương xa xôi).

Ở Hồ Nhung, Kham Bố vương sẽ nghênh đón tân nương của hãn, cử hành nghi thức hôn lễ theo phong tục Hồ Nhung.

"Biên tái đường xá xa xôi, không biết trên đường đi sẽ gặp bao nhiêu khó khăn và nguy hiểm đây. Điện hạ đừng đọc sách nữa, cẩn thận kẻo làm thương tổn đến đôi mắt." Thị nữ bên cạnh Lâm Nghi Công chúa lo lắng sốt ruột lên tiếng nói.

Hiện tại Lâm Nghi đang ngồi trong xe ngựa màu đỏ thẫm, trước sau là mười dăm hồng trang (đồ cưới). Đội ngũ hộ tống có năm vạn nhân mã, hơn nữa bản thân nàng cũng có một vạn, tổng cộng là sáu vạn.

Đội ngũ như vậy thì không có khả năng đi nhanh, nên sẽ rất thông dong. Dù sao thì cũng không thể lập tức đến Hồ Nhung ngay được, cho nên cứ chậm rãi mà đi.

Lâm Nghi đặt quyển sách trên tay xuống, hơi hơi xoay đầu, không nói gì.

Đa số những cung nhân bên cạnh nàng đều không muốn làm của hồi môn. Có ai mà tự nguyện đi đến một nơi có khí hậu khắc nghiệt, đất đai cằn cỗi như Hồ Nhung đâu chứ?

Chẳng qua là hoàng mệnh không thể trái mà thôi.

Nói cái gì mà cống hiến, cái gì mà hy sinh chứ? Những cung nhân này cũng cống hiến và hy sinh giống Công chúa, nhưng mà trong tương lai, bọn họ có khả năng sẽ phải chịu vận mệnh thê thảm hơn Công chúa, lại còn vĩnh viễn không cách nào nhận được sự tôn kính như Công chúa. Sự lạnh lẽo và tàn khốc của chênh lệch giai cấp ở thời đại này cứ như vậy mà trực tiếp bày ra trước mắt mọi người.

Từ trước đến nay hòa thân đều không phải là chuyện của một mình Công chúa. Trong mấy vạn người theo Công chúa đến biên cương xa xôi, thì có rất nhiều gia đình, nam nữ già trẻ dặt dứu nhau, sau này đều phải đời đời sinh sống ở Hồ Nhung.

Người ngoài rất khó để hiểu được cảm giác khi chuyển từ một nơi giàu có, đông đúc sang một nơi đất cằn sỏi đá, cũng rất khó hiểu được tư tưởng "ấm chỗ ngại dời" (sống quen ở một nơi nào đó nên ngại chuyển đi nơi khác) của người Hán. Nhưng không thể phủ nhận chính là, vì phải rời xa cố thổ, rời xa cố quốc, cho nên bọn họ đều rất bị thương.

Nhóm sĩ phu kêu gọi giáo hóa man di thì chưa làm bất kì điều gì cống hiến cho việc dung hợp dân tộc. Còn người chân chính cống hiến thì ngay cả bọn họ cũng không biết mình đã làm điều đó, chính là bá tánh ở biên cảnh và những người vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà đi đến Hồ Nhung để sinh sống. Cho dù kết cục là tốt hay là xấu, thì tất cả những người vì hòa thân mà phải đánh đổi này đều xứng đáng được tôn kính.

Lâm Nghi chậm rãi nhắm mắt lại, dọc theo đường đi, dường như tâm tình nàng phức tạp lên rất nhiều.

Trước khi nàng đi, phụ hoàng chưa từng nhiều lời một câu, chỉ vội vàng phân phó cung nhân sắp xếp thêm cho nàng những đồ vật mà có lẽ cả đời này nàng cũng không dùng đến.

Tâm tình phụ hoàng chưa bao giờ tinh tế như vậy...

Trong lòng hai người đều hiểu rõ nhưng không ai nói ra, cứ như vậy mà ly biệt trong bi thương, không nói cho đối phương biết tâm sự của mình. Không phải là suy sụp một cách quật cường, mà là không có gì để nói.

"Công chúa Điện hạ! Chúng ta đã ra khỏi biên cảnh. Có một nhóm nhân sĩ không rõ lai lịch đã theo dõi chúng ta nhiều ngày nay, chắc là nhân mã của Bắc Mông, mong Điện hạ phải cẩn thận."

Bên ngoài xe ngựa, thủ lĩnh hộ quân cung kính bẩm báo, Lâm Nghi nghe vậy nhàn nhạt mở miệng nói: "Ta biết rồi."

Hồ Nhung và Đại Lương cũng có khu vực giáp ranh, nhưng lộ trình biên tái lần này không phải là con đường ngắn nhất mà lại là con đường dài nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, bên ngoài khu vực cai trị của ba nước tồn tại rất nhiều bộ lạc và bộ tộc, bọn họ được xem như là một nước nhỏ. Mà đa số bọn họ đều triều cống cho Đại Lương, cho nên được Đại Lương bảo hộ.

Một phần quan trọng trong hành trình lần này chính là việc Công chúa Lâm Nghi yêu cầu tiếp kiến thủ lĩnh của các bộ tộc để thể hiện sự phồn thịnh và nhân từ của Đại Lương với bọn họ.

Hòa thân chưa bao giờ chỉ đơn giản là gả đi một vị Công chúa, ý nghĩa chính trị của nó còn rộng hơn bất cứ thứ gì.

Đương nhiên, chuyện này khiến cho Bắc Mông không vui, vì thế bọn họ phái một lượng nhân mã theo dõi, hi vọng có thể phá hỏng việc liên hôn giữa hai nước Lương - Hồ.

Trước đây đã xảy ra vài lần xung đột nhỏ, chắc là do thám của đối phương báo tin. Hiện giờ bên phía Đại Lương đã nâng cao cảnh giác trong

toàn quân, tuy nhiên Bắc Mông cũng sẽ không chịu bỏ qua.

Đương nhiên biện pháp phá hỏng việc hòa thân lần này chính là cướp đoạt hoặc giết chết Công chúa. Mà một nước coi trọng thể diện như Đại Lương sẽ không có khả năng lại đưa một vị Công chúa khác đi hòa thân.

Cho nên cuộc chiến đột ngột xảy ra là chuyện nằm trong dự kiến.

Liệt mã gào rống, lưỡi mác va chạm phát ra âm thanh thanh thúy, các binh tướng kêu rên thảm thiết...

Sắc mặt Lâm Nghi hơi tái nhợt, nhưng vẫn ngồi vững tựa Thái Sơn. Trần Viện có thể sợ hãi, nhưng Lâm Nghi không thể sợ hãi.

Từ bên ngoài xe ngựa truyền vào một giọng nam ôn nhuận: "Công chúa Điện hạ, người không sao chứ? Xin người yên tâm, hiện tại chúng ta đang chiếm ưu thế, thần thề chết bảo vệ người."

Lâm Nghi ngậy ra một lát, nàng biết người này là ai, chính là người suýt chút nữa thì trở thành phò mã của nàng - Chu Minh Thế.

Chu Minh Thế thật sự là một quân tử, tài học cũng danh chấn kinh đô. Càng đáng để nhắc đến chính là tiếng Hồ Nhung của hắn rất tốt, kiến thức về vùng lãnh thổ và các dân tộc khác cũng rất thâm sâu, cho nên lần này hắn làm Đại phu Lễ tiết đi theo cũng không có gì là kì quái.

Đương nhiên cũng giống như Đại Hoàng tử trong đội tiền đưa, sau khi đưa Công chúa đến nơi thì hắn sẽ theo đội ngũ quay về thượng kinh.

Lâm Nghi chậm rãi rũ mi mắt xuống, giọng nói trầm ổn: "Bổn cung không sao."

Thế nhưng cuộc chiến lại diễn ra không thuận lợi. Sáu vạn nhân mã là rất nhiều, số lượng người bọn họ phải bảo vệ cũng quá lớn, vì thế cho dù có

bố trí quân trận hình trường xà (rắn dài) đi nữa thì cũng không thể nào ngăn chặn được tổn thất do kỵ binh Bắc Mông gây ra.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, hai bộ tộc nhỏ ở phụ cận phản bội.

Bọn họ bị Bắc Mông mua chuộc nên đã cho quân Đại Lương một kích trí mạng. Quân trận vỡ ra, bị hồng một lỗ, kỵ binh Bắc Mông nhân cơ hội đó bất chấp tất cả mà xông vào.

Lâm Nghi ngồi trong xe ngựa nghe thấy âm thanh rất rõ ràng, càng ngày càng gần, tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí va chạm, tiếng gào rú của kỵ binh Bắc Mông.

Lâm Nghi nhìn các cung nữ run bần bật ở xung quanh, ánh mắt lạnh lùng. Nàng rút trường đao được chạm trổ hoa lệ với lưỡi đao sắc bén mà phụ hoàng đã đặc biệt chế tạo cho nàng trước khi lên đường ra, rồi xốc mình lên.

Ngay trong chiến trường này, một thân giá y vàng đỏ đan xen chói lọi như vầng ánh sáng mặt trời. Binh lính ngoại tộc khiếp sợ vì sự mỹ lệ của nàng, còn binh sĩ Đại Lương thì cố gắng lấy lại dũng khí.

Không có cách nào bảo vệ Nguyên Liệt Hoàng hậu, có lẽ là nỗi đau của mỗi người Đại Lương. Trong giấc mộng đêm khuya, không biết có bao nhiêu người tự nguyện xuất hiện ở Trầm đô lúc đó, vì nữ nhân khiến người ta tôn kính kia mà đầu rơi máu chảy.

Hiện tại, việc bảo hộ Công chúa Lâm Nghi cũng giống như vậy. Vị Công chúa Điện hạ tôn quý này là nữ nhi duy nhất của Nguyên Liệt Hoàng hậu, là cầu nối để hai nước ngừng chiến tranh, nghênh đón hòa bình.

"A a a..."

Mọi người liều chết hăng hái chiến đấu. Khu vực của Lâm Nghi là nguy hiểm nhất, bởi vì sau khi Bắc Mông phá tan quân trận thì liền thẳng tiến về phía nàng.

Ước chừng kỵ binh Bắc Mông chỉ có hơn một vạn người, vì dù sao nơi này cũng không phải là phạm vi cai quản của Bắc Mông. Nhưng bởi vì có hai bộ tộc làm nội ứng, cho nên bọn họ mới có thể đánh sâu vào thế trận của quân Đại Lương như vậy.

Bọn họ không nghĩ đến việc còn sống trở về, bọn họ chỉ muốn giết chết Công chúa.

Chung quy chiến đấu thì không chừa một ai, ngay cả Chu Minh Thế là văn thần cũng đã bắt đầu động đao, bản thân Lâm Nghi thì bắt đầu chém giết kẻ địch.

Lâm Nghi nhếch khóe môi lên, hẳn là nàng nên cảm thấy may mắn vì mẫu phi chưa bao giờ từ bỏ việc huấn luyện võ công cho nàng.

Mẫu phi, mẫu phi... Con nhất định sẽ sống, nhất định sẽ báo thù cho người!

Phập một tiếng rõ ràng, là âm thanh của loan đao đâm vào da thịt vang lên ở phía sau nàng. Lâm Nghi đột ngột xoay người, kinh hoàng tròn mắt. Nàng thấy có một nam nhân vì nàng chặn một đao trí mạng.

Thân hình của nam tử mảnh khảnh, dung mạo anh tuấn, còn có một thân mang đậm khí chất thư hương.

Lâm Nghi ôm lấy thân thể đang ngã xuống, máu tươi đã nhiễm hồng quan bào, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú của hắn vẫn mang theo nụ cười ôn nhuận, có chút vui mừng, lại có chút tiếc nuối.

Viện quân đã tới, một lần nữa hộ vệ xung quanh Công chúa.

"Chết ở chỗ này, người có đau buồn không?" Lâm Nghi giống như là bị mất hồn, ngây ngốc một hồi rồi giật mình hỏi.

Chu Minh Thế nở một nụ cười. Tuy vị Công chúa Điện hạ này thoát nhìn rất lạnh lùng, nhưng hẳn lẽ mờ hiểu được nội tâm của nàng.

Giọng nói của Chu Minh Thế dần dần trở nên yếu ớt: "Điện hạ, thần chọn biểu muội, không phải vì yêu mà là vì hứa hẹn, phân lượng của Công chúa cũng không thể nào bằng lời hứa ngàn vàng. Hiện tại, thần chọn Công chúa, cũng không phải vì yêu, mà là vì đạo nghĩa. Ước hẹn trở về và lời hứa bạc đầu bên nhau không thể nào sánh với đại nghĩa quốc gia."

"Công chúa Điện hạ, thần không bi thương, xin người cũng đừng bi thương."

"Con đường phía trước của người sẽ soi sáng... sinh mệnh của thần."

Nam tử trong lòng đã lặng im không còn một tiếng động. Hẳn mất đi sinh mệnh khi tuổi còn rất trẻ, cũng không giữ được lời ước hẹn với người nữ tử ở phương xa vẫn đang đợi hắn.

Đôi mắt lạnh đậm của Lâm Nghi rốt cuộc cũng rơi lệ. Nàng chưa bao giờ rơi nước mắt vì người ngoài.

Một tháng sau.

Cuối cùng sau một cuộc hành trình vội vã thì đội ngũ hòa thân cũng đã đến Hồ Nhung. Trong một toà thành chủ chốt ở biên cương, Kham Bố vương Hồ Nhung chờ đợi để nghênh đón tân nương của hắn.

Đương nhiên hắn cũng đã nhận được tin tức dọc đường đi, ám sát của Bắc Mông chưa bao giờ ngừng lại. Sau trận chiến kia thì tốc độ di chuyển của đội ngũ hòa thân đã tăng lên rất nhiều, nhưng phía sau vẫn luôn có một vài truy binh đuổi theo.

Cho nên hẳn đã chuẩn bị kỹ càng để nghênh đón một vị Công chúa Điện hạ bị kinh sợ, hơn nữa lại còn gầy yếu.

Sau khi trải qua những chuyện như vậy, không có một nữ tử nào có thể cứng cỏi, cũng không ai có thể tươi tắn sau khi bốn ba suốt một quãng đường dài như vậy.

Có đôi khi, so với một mẻ về thể xác thì tâm lý bị kinh sợ còn hạ gục người ta nhanh hơn.

Nhưng với Hồ Nhung thì đó cũng không phải là chuyện gì xấu. Chỉ cần Công chúa đến đây hoàn thành sứ mệnh hòa thân là được rồi.

Khi cửa xe ngựa màu đỏ thẫm được mở ra, màn che màu vàng sáng được cung nhân xốc lên, và một thân giá y vàng đỏ đan xen kia xuất hiện thì Kham Bố vương đã không còn nhìn thấy bất kỳ thứ gì ở xung quanh nữa.

Nàng và mẫu thân của nàng rất giống nhau, nhưng cũng khác nhau.

Lâm Nghi ngó lơ bàn tay đang đưa ra sẵn của Kham Bố vương, không liếc mắt một cái mà lướt qua người nam nhân này.

Một thân trang phục này có chút chật vật, trang sức của nàng hơi tán loạn, dung nhan khuynh thành bởi vì mẻ mẻ mà có chút thất sắc, nhưng những điều đó cũng không ảnh hưởng đến sự cao quý của nàng.

Ánh mặt trời chói mắt, Kham Bố vương quay đầu lại nhìn sống lưng thẳng tắp kia, không ngờ hình ảnh ấy đang phát sáng.

Kiều ngạo của nữ nhân này cũng giống như mẫu thân nàng vậy, nhưng không phải là uy nghi oai hùng, mà hàm chứa sự ẩn nhẫn và cứng cỏi ngoan cường.

Không có phẩm chất nào thích hợp với mảnh đất này hơn phẩm chất ấy.

Kham Bố vương không quan tâm những người xung quanh đang nói khẽ, thảo luận sôi nổi về vấn đề đàm phán hòa bình.

Một tay hăn che lấy mặt, cúi đầu, bất đắc dĩ cười khổ. Hăn vốn cho rằng khuôn mặt giống nhau đã là kết quả tốt nhất rồi, đã thỏa mãn tâm nguyện, cũng sẽ không trầm luân.

Nhưng hăn đã quá xem nhẹ vị Công chúa Điện hạ này, cũng đánh giá quá cao về bản thân mình.

Làm sao đây? Không có cách nào để không yêu thương một nữ nhân như vậy.

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 198 - Ngoại Truyện 8:mười Năm Sau

Mười năm sau.

Dường như mùa đông này đặc biệt rét lạnh, rét đến mức mọi người đều trở nên yên lặng, giống như nếu mở miệng ra nói thì sẽ bị những cơn gió rét buốt kia làm tổn thương cổ họng.

Bất luận là dân gian hay triều đình thì đều cảm nhận được sự bất an trong mùa đông giá rét này.

Kiến Chương cung.

Năm nay Hoàng đế đã sáu mươi ba tuổi, không thể nghi ngờ đó là tuổi thọ. Đương nhiên, đối với Thái tử mà nói, thì tuổi thọ này chẳng khác gì một loại tra tấn.

Thái tử ba mươi hai tuổi, không tính là già, nhưng cũng không phải là trẻ. Thật ra việc trải qua tuổi ba mươi ở thời đại này có rất nhiều ý nghĩa, dù là sự nghiệp hay sinh mệnh thì đều gần như bước vào một giai đoạn khác.

Thế nhưng Hoàng Thái tử của đế quốc này chỉ có thể hoảng loạn và sốt ruột, trong sự nôn nóng còn đan xen giữa nỗi sợ hãi và niềm vui sướng.

Bởi vì cuối cùng thì Hoàng đế đã bệnh nặng rồi.

Thân thể Hoàng đế không tốt cũng không phải là điều bí mật. Sau khi Nguyên Liệt Hoàng hậu qua đời, thì sức khỏe Hoàng đế bắt đầu xuống dốc.

Bệnh ho và bệnh tim đã tác động mạnh mẽ vào thân thể già cỗi này.

Nhưng mà cho dù như vậy, dưới ánh mắt trông chờ mòn mỏi của Thái tử, thì Hoàng đế bệ hạ vẫn tiếp tục sống như trước.

Đương nhiên, không ai dám mở miệng bảo Hoàng đế bệ hạ chết đi, cũng chẳng có ai dám nói mấy lời kỳ vọng đó ra khỏi miệng, thế nhưng không thể phủ nhận rằng trong lòng bọn họ ẩn chứa khát vọng đại nghịch bất đạo.

Hơn nữa, nguyên nhân khiến Thái tử sốt ruột cũng rất đơn giản, đó chính là vị trí trữ quân không còn vững chắc nữa.

Hầu như mỗi một năm trôi qua đều rất bình thường, nhưng trong mỗi một năm bình thường ấy, thì dường như địa vị của Thái tử đang dần dần giảm xuống. Cho tới hiện tại, mọi người đều cảm thấy bất an, Thái tử hoảng sợ không thể chịu nổi thêm một ngày nào nữa. Vương Hoàng hậu đang bị bệnh nặng cũng muốn xông thẳng vào Kiến Chương cung, hỏi Hoàng đế đang nằm trên giường bệnh một câu rằng: Rốt cuộc người đang suy nghĩ gì vậy?

Cho dù Hoàng đế có giận dữ trách mắng Thái tử vô số lần, cho dù trên dưới triều đình đều biết Hoàng đế ghét bỏ Thái tử, thì cũng không ai nghĩ rằng Hoàng đế sẽ thật sự phế Thái tử.

Nhưng cảm giác bất an về việc sẽ xảy ra gió tanh mưa máu vẫn cứ tiếp tục...

Tứ Hoàng tử vẫn như trước, thường lui tới Kiến Chương cung thăm hỏi bệnh tình của phụ hoàng. Đương nhiên hẳn cũng không bất ngờ khi gặp Thái tử đang khoanh tay đứng hầu ở ngoài cửa Kiến Chương cung. Tứ Hoàng tử khẽ rũ mắt xuống: "Thần đệ tham kiến Thái tử Điện hạ, Điện hạ cát tường."

"Tứ đệ miễn lễ." Thoạt nhìn Thái tử có chút già đi, bởi vì tinh thần và thể xác hẳn đều mệt mỏi. Trong mấy năm qua, đã nhiều lần hẳn bị phụ hoàng và các huynh đệ gây khó dễ, cho nên dung mạo của hẳn xuống sắc thì cũng không có gì là kì quái.

Đương nhiên, những trắc trở như vậy đã mang đến khí độ và tu dưỡng tốt đẹp cho Thái tử. Khác với khi hẳn còn trẻ tuổi khí thịnh, bây giờ hẳn ôn hòa, khoan dung độ lượng, nói chuyện với ai cũng mang vẻ mặt tươi cười nhã nhặn thân thiết, không có vẻ gì giống với một Hoàng Thái tử quyền cao chức trọng.

Thái độ của Tứ Hoàng tử cực kỳ lạnh nhạt, khẽ gật đầu: "Thần đệ vào thăm phụ hoàng, đi trước một bước."

Thái tử nở nụ cười của một huynh trưởng tốt, nhìn theo bóng lưng đỉnh đạc thẳng tắp của đệ đệ nhà mình, nỗi chua xót trong lòng dâng lên từng đợt.

Cho tới bây giờ, hẳn vẫn không rõ vì sao mình lại rơi vào tình trạng này. Khi còn nhỏ hẳn là nhi tử được phụ hoàng chọn, được phụ hoàng chuyên tâm dạy dỗ, được phụ hoàng gửi gắm kỳ vọng. Hẳn là Hoàng Thái tử lấp lánh kim quang, là chủ nhân tương lai của đế quốc này.

Nhưng hiện tại, hẳn chỉ là một người cô đơn, huynh đệ không thân, phụ mẫu không thương, con nối dòng đơn bạc.

Nếu đây là cái giá của việc làm Hoàng Thái tử, thì có lẽ hẳn sẽ không bao giờ chọn trở thành Thái tử.

"Thái tử Điện hạ, Hoàng thượng không cho phép người cầu kiến, còn bên phía Hoàng hậu nương nương thì đang thúc giục người qua đấy. Người xem..." Tiểu thái giám bên cạnh sầu lo khẽ nói.

Thái tử vẫn mỉm cười, thân thể hơi tròn trĩnh kèm với nụ cười thân thiết luôn khiến cho người ta cảm thấy hân hoan lành.

Nhưng như thế thì có ích lợi gì chứ? Tứ đệ lạnh lùng của hân mới là nhi tử mà phụ hoàng sủng ái nhất. Cho dù Tứ đệ vô lễ bất kính với hân thì vẫn được phụ hoàng đặt trong tim, tự do ra vào Kiến Chương cung như chỗ không người.

Mà nơi đã từng là chỗ dựa - Vị Ương cung của Hoàng hậu thì cũng không thể nào mang lại cho hân sự ấm áp.

Bên tai luôn là những lời cảm rằm đầy chấp niệm của mẫu hậu ốm yếu. Không còn là lời nói chứa đầy tình thương của một người mẫu thân quan tâm đến sức khỏe hay cuộc sống của hân nữa, mà là làm thế nào để giữ được vị trí Thái tử, làm thế nào để diệt trừ đám người hồ ngôn loạn ngữ.

Vương Hoàng hậu đã từng là một người tài đức sáng suốt, ấn nhận chịu đựng, cuối cùng lại đánh mất bản thân khi Hoàng đế ngày một lạnh nhạt.

Vị trí Hoàng hậu thì sao? Trên dưới triều đình đều chỉ nhớ đến Nguyên Liệt Hoàng hậu.

Thê tử của Hoàng đế thì sao? Đã mấy năm rồi mà Hoàng đế vẫn không đặt chân đến Vị Ương cung.

Gần mười năm, trong hậu cung này chỉ có một người được nở mày nở mặt nhất, thế mà lại là một Mỹ nhân. Hơn nữa còn là một Mỹ nhân tuổi già sắc suy, có nên cười hay không đây?

An Mỹ nhân, An Mỹ nhân... Không ai ngờ cuối cùng người ngồi trên đầu các nàng lại là An Mỹ nhân, người mà các nàng chưa bao liếc mắt nhìn, dù chỉ là một cái.

Nguyên nhân Hoàng đế sủng ái nàng ta cũng rất đơn giản, bởi vì nàng ta ở Thượng Dương cung.

Kể từ khi Nguyên Liệt Hoàng hậu qua đời, Thượng Dương cung vẫn chưa có người mới vào ở, cho nên cung điện to lớn như vậy chỉ còn lại một mình An Mỹ nhân.

An Mỹ nhân cũng coi như là có số mệnh tốt. Hoàng đế thường đến Thượng Dương cung hoài niệm Nguyên Liệt Hoàng hậu, đương nhiên không thể tránh việc gặp mặt An Mỹ nhân vài lần.

Hai người cùng nhau hoài niệm, so với một người thì khá hơn nhiều, ít nhất cũng không cô tịch, không cần sợ trên đời này chỉ còn mỗi một mình mình vẫn nhớ đến nữ tử kia.

Vì lẽ đó, An Mỹ nhân liền được sủng ái. Tuy Hoàng đế không sủng hạnh cũng không tấn vị cho An Mỹ nhân, nhưng nàng ta là phi tần có số lần gặp Hoàng đế nhiều nhất, vì thế địa vị của nàng ta cũng thay đổi. Hơn nữa, dưới gối nàng ta có một vị Hoàng tử, cho nên địa vị càng được củng cố.

Phải biết rằng trong một năm, số lần Hoàng hậu gặp được Hoàng đế rất ít, vậy thì làm sao Hoàng hậu có thể tạo quyền lập uy trong hậu cung đây? Dựa vào nhi tử của nàng là Thái tử sao?

Đã mười mấy năm rồi mà hậu cung vẫn chưa có người mới. Phi tần của Hoàng thượng thật sự không nhiều, tới tới lui lui cũng chỉ có bấy nhiêu người, ai mà không biết đây?

Hoàng hậu đã sớm không còn thẳng sống lưng, ngẩng cao đầu nữa. Đức phi, Thục phi, Ngọc Phi, có ai mà không muốn đề đầu An Mỹ nhân xuống đâu chứ?

Trong tình trạng bức bối như vậy, thì chuyện Hoàng hậu càng ngày càng phát điên cũng không làm người ta thấy kỳ quái.

Thình thoảng mấy lão nhân trong cung cũng cảm khái một hồi. Có ai ngờ Vương Hoàng hậu nở mày nở mặt, hiền lương thực đức của năm đó lại ra nông nổi như ngày hôm nay chứ?

Chẳng qua là tạo hóa trêu người thôi.

Từ trước tới nay, yêu hận của Hoàng đế đều không quyết liệt. Tuy mọi người biết hấn yêu ai hay hận ai, nhưng trước giờ Hoàng đế chưa từng làm việc gì khác người hay có hành động quá khích, vì thế cảm giác yêu hận thật sự đã bị hấn che giấu kỹ đến mức không lộ ra chút dấu vết nào.

Nhưng điều đáng sợ nhất chính là dùng nước ấm luộc ếch từ từ như vậy. Trải qua vài năm, khi nhìn lại thì người sẽ thấy, người hấn hận thì vô cùng thâm, còn người hấn yêu thì sẽ không ngừng nở mày nở mặt.

Bệnh của Hoàng đế vẫn có sức tác động mạnh mẽ như trước, dựa vào thủ đoạn "không lộ sơn, không rỉ nước".

Không ai biết ngay sau đó, rốt cuộc là một bước lên thiên đường hay một bước xuống địa ngục nữa.

Hiện giờ triều đình gió cuốn mây giăng, dù Thái tử đã tại vị nhiều năm, nhưng việc tranh đoạt vị trí trữ quân chưa bao giờ ngừng lại, chỉ là hình thức minh bạch hơn thôi.

Phe cánh Thái tử, phe cánh Đại Hoàng tử, phe cánh Tứ Hoàng tử.

Kết cục tạo thành thế ba chân khiến cho người ta lo lắng, đồng thời cũng khiến cho người ta thắc mắc, rốt cuộc Hoàng đế có tâm tư gì? Hấn coi trọng gia pháp tổ tông, coi trọng đích trưởng tử danh chính ngôn thuận, nhưng việc hấn dung túng Tứ Hoàng tử lại khiến cho lòng người hoang mang. Mà Đại Hoàng tử dựa vào việc xuất chinh cũng đã tranh thủ có được sự ủng hộ của một số võ tướng.

Dù là vậy, nhưng khách quan mà nói, thì thế lực của Đại Hoàng tử hơi mỏng manh một chút. Tuy hãn sống lâu hơn, nhưng đối mặt với hai vị đích tử, thì địa vị của hãn vẫn kém hơn một chút.

Đương nhiên Thái tử là đích trưởng tử danh chính ngôn thuận, nhưng Tứ Hoàng tử là đích trưởng tử của Nguyên Liệt Hoàng hậu, cho nên địa vị cũng không bình thường. Rất nhiều văn thần võ tướng có hảo cảm với hãn, Hoàng đế cũng sủng ái hãn nhất, tất nhiên bên cạnh hãn cũng có một đám người ủng hộ. Khác với Thái tử thế đơn lực cô, thì Tứ Hoàng tử có hai huynh đệ đồng bào (cùng mẹ). Hơn nữa, hãn giao hảo với huynh đệ không ít, cho nên về phương diện được huynh đệ ủng hộ, coi như hãn đã bỏ xa Thái tử một khoảng lớn.

Nhưng Thái tử vẫn có ưu thế nhất. Dù gì hãn đã làm Thái tử nhiều năm rồi, không có công lao thì cũng có khổ lao, vì thế trước mắt thế lực của Thái tử vẫn là lớn nhất.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là ý định của Hoàng đế. Hiện giờ long thế Hoàng đế ngày càng sa sút, tất cả mọi người đều cho rằng Thái tử có khả năng giành chiến thắng hơn. Với Thái tử mà nói, chỉ cần hãn giữ vững được vị trí, không phạm sai lầm, sau khi phụ hoàng băng hà thì hãn có thể bình an kế vị. Cho dù huynh đệ có khởi binh tạo phản, thì hãn cũng đứng ở phía danh chính ngôn thuận. Bất luận thế nào thì hãn cũng đứng trong thế bất bại.

Chỉ là, Hoàng đế thật sự sẽ cho hãn được như ý nguyện sao?

TU' THÁI CUNG PHI

Thanh Triệt Thấu Minh

www.dtv-ebook.com

Chương 199 - Ngoại Truyện 8:hoàng Đế (Kết)

Kiến Chương cung.

Tên của tòa cung điện này từ trước đến nay vẫn luôn mang ý vị thần thánh, bởi vì nó chính là tấm cung của Hoàng đế qua các triều đại. Hoàng đế cũng thường xuyên triệu kiến các đại thần thân cận ở đây để thể hiện sự vinh sủng. Điều này đã trở thành một loại dấu hiệu để nhận biết tâm phúc của Hoàng đế.

Vị Hoàng đế bệ hạ của đế quốc này đã ở trong tòa cung điện đó hơn ba mươi năm, nhân sinh dường như đã đi đến cuối đoạn đường. Hoàng thân quốc thích và các đại thần quỳ kín trong ngoài Kiến Chương cung, bọn họ đều vì phụng mệnh mà đến đây. Tất cả mọi người đều hiểu rõ, Hoàng đế đang muốn bàn giao hậu sự. Điều này có nghĩa một thời Hưng Trinh thịnh thế đã đến hồi kết thúc, một kỷ nguyên mới sắp bắt đầu mở ra.

Phần lớn đại thần chỉ có thể quỳ bên ngoài cửa cung, chỉ có vài người được quỳ trong điện. Thế nhưng chỉ có khoảng mười mấy người là được chân chính tiến vào tấm cung của Hoàng đế, chân chính diện kiến thiên nhan, tiễn đưa vị Hoàng đế anh minh khai sáng một thời thịnh thế này đến đoạn đường cuối cùng.

Tấm thất của Hoàng đế vốn không lớn, nay đã chật kín người quỳ gối. Các Hoàng tử tất nhiên là quỳ ở hàng đầu tiên, một bên là nhóm phi tần và Công chúa có địa vị cao, một bên là hoàng thân quốc thích đồng trang lứa và văn bối của Hoàng đế, sau cùng mới là những quyền thần trên triều và tâm phúc của Hoàng đế.

Trong không gian chật kín người ấy, thời khắc này ngập tràn tiếng khóc nức nở. Bất luận là thật sự bi thống hay giả vờ bi thương, thì tất cả mọi người đều nhủ mà thật sâu, vẻ mặt lo lắng. Các phi tần, Hoàng tử và Công chúa thì lại càng nỗ lực hơn, tranh thủ rơi lệ, thấp giọng khóc thút thít.

Hoàng đế nằm trên long sàng đã rất lớn tuổi, hơn nữa còn vô cùng gầy yếu, trên gương mặt và cánh tay lộ rõ những vết đồi mồi. Mọi người thấy Hoàng đế như vậy thì đều vô cùng hoảng hốt, sao lại biến thành một lão nhân gầy yếu như thế? Hãn đã thống trị đế quốc này ba mươi ba năm, khai sáng một thời Hưng Trinh thịnh thế. Hãn bình định Hồ Nhung, đánh đuổi Bắc Mông, thống nhất vạn bang (nước nhỏ). Hãn đem lại cho đế quốc này một thời thái bình, phồn hoa bậc nhất.

Thái tử quỳ gối trước giường, nhẹ nhàng nắm lấy tay Hoàng đế, khóc đến mức đôi mắt sưng đỏ cả lên, giọng nói khàn khàn: "Phụ hoàng, phụ hoàng..."

Hoàng đế gắng gượng mở đôi mắt hơi đục ngầu, nhìn thê tử và nhi tử cách mình gần nhất, hoảng hốt một hồi mới nhận ra đây là Hoàng hậu và Thái tử. Sau đó hãn lại quay đầu như muốn tìm kiếm gì đó, đôi tay già nua gầy yếu rút ra khỏi bàn tay của Thái tử, đưa về một hướng khác: "Tiểu Tử..."

Tử Hoàng tử nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy lên. Còn Thái tử thì thất hồn lạc phách quỳ trên mặt đất, nhìn vị phụ hoàng mà hãn vẫn luôn ngưỡng mộ, không biết phải nói điều gì. Hoàng hậu thì thần thờ nhìn trượng phu của mình, gương mặt không chút biểu tình.

"Phụ hoàng..." Tử Hoàng tử lết gối đến trước giường Hoàng đế, cầm lấy bàn tay khô ráp của Hoàng đế nhẹ nhàng áp lên khuôn mặt của mình, nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Hoàng đế nhìn nhi tử mà hân yêu thương nhất, rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười yếu ớt, trong giọng nói già nua khản đặc vẫn đầy sự sùng nịnh trước sau như một: "Đừng khóc, thân thể con không tốt, đừng vì phụ hoàng mà bi thương..."

Sắc môi của Tứ Hoàng tử tái hơn một chút, hốc mắt tràn đầy tơ máu. Hoàng đế bị bệnh không phải là ngày một ngày hai, Tứ Hoàng tử cho rằng mình đã chuẩn bị tâm lý xong, chuẩn bị sẵn tinh thần mất đi phụ hoàng. Nhưng mà, vì sao khoảnh khắc này, hân vẫn đau lòng đến mức không thở được như vậy, giống như trái tim không còn đập nữa.

Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt ve gò má Tứ Hoàng tử, nhẹ giọng nói: "Tiểu Tứ, phụ hoàng vẫn luôn mơ thấy mẫu hậu con. Ở trong mộng, mẫu hậu con vĩnh viễn ngồi đó cười ôn nhu với trẫm. Thế nhưng, bất luận trẫm có nói gì với nàng, thì nàng đều không trả lời. Dân gian có một cách nói thế này, nếu một người đã mất nói chuyện với người trong mơ, thì có nghĩa là người đó muốn dẫn người đi theo. Mẫu hậu con nhiều năm rồi mà vẫn cứ im lặng như vậy, chính là không nỡ dẫn phụ hoàng đi đấy..."

Đôi mắt già nua đục ngầu của Hoàng đế từ từ chảy ra hai dòng lệ. Hân thông thả nở nụ cười, mang theo vài phần thư thái: "Tiểu Tứ, hôm qua phụ hoàng lại mơ thấy mẫu hậu con. Trẫm nói trẫm rất nhớ nàng, nàng trả lời là nàng cũng rất nhớ trẫm."

"Đây là lần đầu tiên mẫu hậu con nói chuyện với trẫm trong mơ. Trẫm biết, trẫm phải đi, phải đi gặp mẫu hậu con. Nàng đã đợi trẫm nhiều năm như vậy rồi, trẫm thật sự rất nhớ nàng."

Cuối cùng Tứ Hoàng tử cũng khóc không thành tiếng: "Phụ hoàng... Mẫu hậu..."

Người quỳ bên dưới cũng khóc theo, trong lòng mỗi người lại có tính toán riêng. Quả nhiên là Hoàng đế đối với Nguyên Liệt Hoàng hậu tình

cảm sâu đậm. Cho dù Thái tử có kế vị, e là Hoàng đế cũng đã sớm lưu lại đường lui, chắc chắn có thể bảo vệ Tứ Hoàng tử một đời bình an.

Hoàng đế không nhìn ai khác, chỉ nhìn nhi tử mà mình sủng ái nhất, lên tiếng nói: "Tiểu Tứ, cả đời này trăm không vui vẻ một chút nào. Thời niên thiếu, hoàng tổ phụ của con không thích trăm. Lúc trung niên, cuối cùng thì trăm cũng gặp được nữ nhân mình ái mộ và thương yêu, chính là mẫu hậu con. Nhưng mà, tiểu Tứ, cho dù mẫu hậu con đã ở bên cạnh chăm sóc trăm những năm đó, nhưng trăm cũng không vui vẻ. Bởi nữ nhân trăm yêu không phải là thê tử của trăm..."

Hoàng hậu đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt sừng đỏ nhìn chăm chăm vào Hoàng đế, vẻ mặt cứng đờ.

Hoàng đế không nhìn Hoàng hậu, cũng không quản người khác có phản ứng gì, chỉ chú tâm đến chuyện của mình, xúc động nói tiếp: "Tiểu Tứ, con biết không, phụ hoàng thật sự đã từng muốn phế Hoàng hậu, sau đó lập mẫu hậu còn làm Hoàng hậu, muốn quang minh chính đại tuyên bố với thiên hạ rằng trăm yêu nàng... Nhưng mà không được, phụ hoàng không thể làm như thế. Vương Hoàng hậu hiền lương lại có con cái, gia pháp tổ tông không cho phép, triều đình không cho phép, trăm không thể làm như vậy..."

Tứ Hoàng tử nhắm chặt đôi mắt đã chảy đầy lệ, lắc đầu nói: "Phụ hoàng, không quan trọng, đều không quan trọng. Mẫu hậu yêu người, cho nên không sao cả..."

Nước mắt Hoàng đế chảy qua khóe mi, thấm vào tóc mai: "Sau đó, khi mẫu hậu con mất, bên cạnh trăm chỉ còn những hài tử thân sinh và đế quốc to lớn này. Thế nhưng phụ hoàng vẫn không vui vẻ như trước, bởi vì nhi tử trăm yêu nhất không phải là Thái tử, không phải là người thừa kế cơ nghiệp của đế quốc lâu đời này..."

Những lời trước đó là Hoàng đế hoài niệm về Nguyên Liệt Hoàng hậu. Tuy không hợp với lễ thường, nhưng ngoại trừ Hoàng hậu và Thái tử ra, thì người khác nghe một chút cũng không sao. Dù sao Nguyên Liệt Hoàng hậu đã qua đời, hơn nữa cũng đã truy phong thành Hoàng hậu, cho dù trong lòng Hoàng đế có nhớ nhung nhiều đến thế nào thì cũng nên buông xuống rồi. Nhưng mà câu này vừa nói ra, trong lòng mọi người đều cả kinh!

Đây là câu nói liên quan đến lợi ích của tất cả mọi người. Sắc mặt Thái tử vẫn không thay đổi, hay nói cách khác là hắn đã quá hiểu sự bất công của phụ hoàng. Còn ngực Hoàng hậu thì không ngừng phập phồng, giống như muốn nổ tung.

Tứ Hoàng tử sững sốt một chút. Mặc dù hắn luôn tranh đấu với Thái tử, nhưng hắn lại không đoán nổi tâm tư của phụ hoàng. Hắn vẫn luôn cho rằng phụ hoàng tuyệt đối sẽ không để điều gì làm dao động đến vị trí thừa kế của đích trưởng tử, nhưng không ngờ rằng, thì ra phụ hoàng đã từng vô số lần muốn để hắn kế vị.

Tứ Hoàng tử cúi đầu cười khổ một tiếng, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn: "Phụ hoàng, phụ hoàng... không sao đâu. Bởi vì nhi thần cũng rất yêu người, cho nên không sao cả, không sao cả..."

Hoàng đế nhìn khuôn mặt tái nhợt ồm yếu của Tứ Hoàng tử, đột nhiên nắm chặt lấy tay Tứ Hoàng tử. Thậm chí Hoàng đế nắm chặt đến mức khiến Tứ Hoàng tử cảm thấy đau đớn, làm người khác không thể tưởng tượng nổi trong thân thể già yếu của một ông lão sắp chết lại có sức lực lớn như vậy.

"Tiểu Tứ, con phải thề với trẫm! Thề phải đối xử tử tế với huynh đệ, đối xử tử tế với tam ca con! Bằng không phụ hoàng và mẫu hậu con có ra đi thì cũng không thể được an nghỉ! Con phải thề!" Giọng nói già nua khàn đặc của Hoàng đế vang vọng trong tấm điện nhỏ hẹp, làm tất cả mọi người đều hoang mang.

Tứ Hoàng tử sững sờ tại chỗ, tròn tròn mắt nhìn phụ hoàng: "Phụ hoàng..."

Hoàng đế vẫn nhìn Tứ Hoàng tử chăm chăm như cũ, hai tay Hoàng đế nắm tay của Tứ hoàng tử rất chặt.

Thái tử đã mất đi toàn bộ khí lực, cả người tê liệt ngồi dưới đất. Hắn vẫn luôn sợ ngày này, nhưng khi thời điểm này thật sự đến, hắn lại cảm thấy cuối cùng cũng tới rồi sao, cảm giác thật thoải mái. Từng là nhi tử thân cận với phụ hoàng nhất, Thái tử biết rất rõ thái độ của phụ hoàng đối với mình. Lúc hắn còn chưa thấy rõ ngày này, thì vận mệnh của hắn đã được định sẵn rồi.

Hoàng hậu ngây ngốc hồi lâu mới có phản ứng, mới hiểu được ý tứ trong lời của Hoàng đế. Đối xử tử tế với huynh đệ sao? Đối xử tử tế với tam ca sao? Ngoại trừ việc người sẽ là người kế vị ra, thì còn ai cần Hoàng đế dằn dò như vậy nữa?

"Hoàng thượng! Hoàng thượng! Chẳng lẽ người không có trái tim sao? Không có trái tim sao?!" Hoàng hậu điên cuồng gào thét, giọng nói khàn khàn vang vọng khắp tầng điện. Thanh âm tuyệt vọng bi thống này gần như truyền cả ra bên ngoài điện, như thét ra máu.

Trần Hỉ đứng một bên hơi phất tay, liền có một tiểu thái giám tiến lên kéo Hoàng hậu ra ngoài. Các đại thần quỳ trên mặt đất sợ hãi dịch ra hai bên tránh đường, sau đó nghe thấy thanh âm chói tai ấy dần dần nhỏ đi, cho đến khi mất hút.

Hoàng đế vẫn nắm chặt tay của Tứ Hoàng tử, đợi Tứ Hoàng tử tuyên thệ. Tứ Hoàng tử từ từ ngẩng đầu lên, lệ rơi đầy mặt: "Được, nhi thần xin thề, thề rằng sẽ đối xử tử tế với huynh đệ, đối xử tử tế với tam ca. Bằng không... bằng không phụ hoàng và mẫu hậu... có mất cũng không được an nghỉ."

Hoàng đế nghe được lời thề mình mong muốn, cuối cùng cũng mất hết khí lực, buông tay Tứ Hoàng tử ra, thanh âm trống rỗng hư vô: "Cả đời này của trẫm, cuối cùng cũng làm được việc mà mình muốn làm rồi."

Coi như đây là sự tùy hứng, coi như là trước khi lâm chung hoàn thành tâm nguyện cuối cùng đi. Thường nhi... ta đã bỏ qua gia pháp tổ tông. Có lẽ ta đã mở ra một khởi đầu ác liệt, có lẽ ta đã tạo ra ngày tháng gió tanh mưa máu sau này vì tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, nhưng ta đã bảo vệ được hài tử của chúng ta, bảo vệ được tưởng niệm vinh quang về nàng sau khi chết. Thường nhi, ta tới gặp nàng đây.

Trần Hỉ đứng bên cạnh nâng lên hai đạo thánh chỉ màu vàng sáng, một là phế Thái tử, một là lập tân Thái tử. Sau khi tuyên đọc thánh chỉ xong, rốt cuộc Hoàng đế cũng mất đi ý thức, lâm vào hôn mê. Ba ngày sau, Hoàng đế băng hà, tân hoàng kế vị.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1 - Vương Triều

Chương 2: Quý Nữ Thế Gia

Chương 3: Thịnh An

Chương 4: Bình Tĩnh

Chương 5: Đế Hậu

Chương 6: Tiến Cung

Chương 7: Yết Kiến

Chương 8: Lần Đầu Gặp Gỡ

Chương 9: Thị Tầm

Chương 10: Thái Hậu Yêu Thích

Chương 11: Chìm Trong Cảnh Đẹp

Chương 12: Nói Chuyện Phiếm

Chương 13: Ninh Quý Tàn

Chương 14: Tối Chơi

Chương 15: Trung Cung Có Hi

Chương 16: Mỗi Người Một Tư Thái

Chương 17: Tâm Tư Tinh Tế

Chương 18: Sự Việc Gần Cuối Năm

Chương 19: Mưu Tính Thần Bí

Chương 20: Việc Vật Vãn

Chương 21: Suy Nghĩ Của Thái Hậu

Chương 22: Chữ 'phúc'

Chương 23: Rối Loạn

Chương 24: Sinh Con

Chương 25: Thủ Đoạn Của Trịnh Phi

Chương 26: Phong Ba Âm Thầm Dậy Sóng

Chương 27: Khí Thế Dâng Cao

Chương 28: Thục Phi Có Thai

[Chương 29: Xuất Hiện Điềm Xấu](#)
[Chương 30: Trời Sập](#)
[Chương 31: Chọn Người Hầu Bệnh](#)
[Chương 32: Phó Thác](#)
[Chương 33: Nữ Nhân Đẹp Nhất](#)
[Chương 34: Nguyên Nhân](#)
[Chương 35: Chăm Sóc](#)
[Chương 36: Chuyển Biến Xấu](#)
[Chương 37: Tâm Ý Thái Hậu](#)
[Chương 38: Trữ Vĩ \[1\]](#)
[Chương 39: Sống Chết Có Nhau](#)
[Chương 40: Chính Sự Trữ Quân \(Thái Tử Vĩ\)](#)
[Chương 41: Kỳ Nguyên](#)
[Chương 42: Chuyển Biến Tốt](#)
[Chương 43: Có Lễ Là Tình Yêu](#)
[Chương 44: Phong Hào](#)
[Chương 45: Thẩm Quý Nhân](#)
[Chương 46: Giải Ngữ Hoa \[1\]](#)
[Chương 47: Gia Yến](#)
[Chương 48: Vũ Nữ](#)
[Chương 49: Tiểu Nghi](#)
[Chương 50: Cơn Giận Của Thái Hậu](#)
[Chương 51: Trừng Trị Tiểu Nghi](#)
[Chương 52 - Ân Oán](#)
[Chương 53 - Dời Cung Và Nuôi Dưỡng](#)
[Chương 54 - Phàm Nhân](#)
[Chương 55 - Chèn Ép](#)
[Chương 56 - Dạy Dỗ](#)
[Chương 57 - Thưởng Hoa](#)
[Chương 58 - Thế Tử Vào Cung](#)
[Chương 59 - Cơ](#)
[Chương 60 - Lão Thần](#)

[Chương 61 - Song Thai](#)
[Chương 62 - Thuyết Phục Thục Phi](#)
[Chương 63 - Lấy Cớ](#)
[Chương 64 - Sinh Hạ](#)
[Chương 65 - Tạ Thế Và Nuôi Dưỡng](#)
[Chương 66 - Nuôi Dưỡng Hải Tử](#)
[Chương 67 - Sủng Ái Của Thục Phi](#)
[Chương 68 - Tứ Hoàng Tử](#)
[Chương 69 - Lên Kế Hoạch](#)
[Chương 70 - Dưỡng Nhi](#)
[Chương 71 - Một Năm Sau](#)
[Chương 72 - Hiền Phi](#)
[Chương 73 - Tú Nữ Vào Cung](#)
[Chương 74 - Phục Tuyền](#)
[Chương 75 - Uyển Chơn](#)
[Chương 76 - Cân Nhắc](#)
[Chương 77 - Phong Hàn](#)
[Chương 78 - Trần Ai Lạc Định \[1\]](#)
[Chương 79 - Trâm Phượng](#)
[Chương 80 - Trâm Phượng Biến Mất](#)
[Chương 81 - Lục Soát Cung](#)
[Chương 82 - Biết Được Chân Tướng](#)
[Chương 83 - Xuất Đầu Chi Điều](#)
[Chương 84 - Lập Uy](#)
[Chương 85 - Giữ Gìn](#)
[Chương 86 - Thành Phi](#)
[Chương 87 - Người Mới](#)
[Chương 88 - Lòng Người Thay Đổi](#)
[Chương 89 - Oán Giận](#)
[Chương 90 - Thiên Hạ Thuỳ Nhân Bất Thức Quân \[1\]](#)
[Chương 91 - Tình Nồng](#)
[Chương 92 - Tân Sủng](#)

[Chương 93 - Chờ Mong](#)
[Chương 94 - Có Thai](#)
[Chương 95 - Thủ Đoạn](#)
[Chương 96 - Tự Vấn?](#)
[Chương 97 - Chuyện Vật Khi Dưỡng Thai](#)
[Chương 98 - Phát Bệnh](#)
[Chương 99 - Hồi Ưc](#)
[Chương 100 - Ban Tên](#)
[Chương 101 - Thời Gian Ấm Ấp](#)
[Chương 102 - Cữu Tần](#)
[Chương 103 - Gửi Gắm Của Quý Tần](#)
[Chương 104 - Hoàng Hậu Thay Đổi](#)
[Chương 105 - Trữ Vị](#)
[Chương 106 - Sắc Lập](#)
[Chương 107 - Không Hiểu](#)
[Chương 108 - Xúc Động](#)
[Chương 109 - Cáo Trạng](#)
[Chương 110 - Tát Tay](#)
[Chương 111 - Nhìn Nhau Cười](#)
[Chương 112 - Tiểu Ngô Thị](#)
[Chương 113 - Một Năm Sau](#)
[Chương 114 - Cảm Tình](#)
[Chương 115 - Đại Phong Lục Cung](#)
[Chương 116 - Có Hi](#)
[Chương 117 - Dưỡng Thai Và Tuyển Tú](#)
[Chương 118 - Sảy Thai](#)
[Chương 119 - Điều Tra Kỹ](#)
[Chương 120 - Bát Giác Liên](#)
[Chương 121 - Ôn Thị Hiện Nguyên Hình](#)
[Chương 122 - Sương Mù](#)
[Chương 123 - Ban Chết](#)
[Chương 124 - Tú Nữ Vào Cung](#)

[Chương 125 - Ngọc Quý Tần](#)
[Chương 126 - Song Hỉ Lâm Môn?](#)
[Chương 127 - Đêm Trước Khi Tây Tuần](#)
[Chương 128 - Khởi Hành Tây Tuần](#)
[Chương 129 - Công Chúa Tố Chi](#)
[Chương 130 - Hồ Nhung](#)
[Chương 131 - Vương Phi Bồ Xích - Đổi Mới Lần Thứ Hai \(1\)](#)
[Chương 132 - Kham Bồ Vương - Đổi Mới Lần Thứ Hai \(2\)](#)
[Chương 133 - Tâm Ý - Đổi Mới Lần Thứ Hai \(3\)](#)
[Chương 134 - Kính Vương - Đổi Mới Lần Thứ 2 \(4\)](#)
[Chương 135 - Cầu Thân - Đổi Mới Lần Thứ Hai \(5\)](#)
[Chương 136 - Chân Tướng - Đổi Mới Lần Thứ Hai \(6\)](#)
[Chương 137 - Các Huỳnh Trưởng](#)
[Chương 138 - Bất Mãn](#)
[Chương 139 - Mã Văn](#)
[Chương 140 - Phóng Ngựa](#)
[Chương 141 - Tận Tình](#)
[Chương 142 - Hồi Cung](#)
[Chương 143 - Nghiêm Tu Nghi](#)
[Chương 144 - Thục Phi Bi Thương](#)
[Chương 145 - Người Phàm](#)
[Chương 146 - Hai Vị Hoàng Tử](#)
[Chương 147 - Phúc Trời Ban](#)
[Chương 148 - Hòa Thuận Vui Vẻ](#)
[Chương 149 - Từ Chối](#)
[Chương 150 - Hỉ Tang](#)
[Chương 151 - Sinh Con](#)
[Chương 152 - Mười Một Năm Sau](#)
[Chương 153 - Bọn Trẻ](#)
[Chương 154 - Tú Nữ](#)
[Chương 155 - Mưu Sự Tại Nhân](#)
[Chương 156 - Nước Chảy Vô Tình](#)

[Chương 157 - Lửa Giận Công Tâm](#)
[Chương 158 - Kế Của Chim Sẻ \[1\]](#)
[Chương 159 - Duyệt Tuyển Tú Nữ](#)
[Chương 160 - Lão Bạng Hoài Châu](#)
[Chương 161 - Nửa Đường Nhảy Ra Trình Giảo Kim \[1\]](#)
[Chương 162 - Nỗi Lòng Của Tiểu Tứ](#)
[Chương 163 - Quyết Định](#)
[Chương 164 - Vui Buồn Không Giống Nhau](#)
[Chương 165 - Hữu An](#)
[Chương 166 - Khai Phủ](#)
[Chương 167 - Vào Cửa](#)
[Chương 168 - Say Mê](#)
[Chương 169 - Thập Hoàng Tử](#)
[Chương 170 - Chiến Sự](#)
[Chương 171 - Đời Thứ Ba](#)
[Chương 172 - Đáng Thương](#)
[Chương 173 - Mục Tiêu](#)
[Chương 174 - Tức Giận](#)
[Chương 175 - Bé Gái](#)
[Chương 176 - Hoàng Đế Suy Tính](#)
[Chương 177 - Tin Đồn Ở Đông Cung](#)
[Chương 178 - Trò Khôi Hài](#)
[Chương 179 - Tiểu Tranh Tử](#)
[Chương 180 - Hồng Nhan Tri Kỷ](#)
[Chương 181 - Diệp Mỹ Nhân](#)
[Chương 182 - Hương Tiêu Ngọc Vãn](#)
[Chương 183 - Tránh Nóng](#)
[Chương 184 - Trầm Đô](#)
[Chương 185 - Biến Số](#)
[Chương 186 - Trốn](#)
[Chương 187 - Phẫn Nộ](#)
[Chương 188 - Trận Lửa Đó](#)

[Chương 189 - Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 190 - Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 191 - Ngoại Truyện 3 - Tiểu Tứ \(Hai\)](#)

[Chương 192 - Ngoại Truyện 4 : Hoàng Đế \(Ba\)](#)

[Chương 193 - Ngoại Truyện 5 : Lâm Nghi Công Chúa \(Một\)](#)

[Chương 194 - Ngoại Truyện 6 : Lâm Nghi Công Chúa \(Ba\)](#)

[Chương 195 - Ngoại Truyện 6 : Lâm Nghi Công Chúa \(Bốn\)](#)

[Chương 196 - Ngoại Truyện 7 : Lâm Nghi Công Chúa \(Năm\)](#)

[Chương 197 - Ngoại Truyện 7 : Lâm Nghi Công Chúa \(Sáu\)](#)

[Chương 198 - Ngoại Truyện 8:mười Năm Sau](#)

[Chương 199 - Ngoại Truyện 8:hoàng Đế \(Kết\)](#)